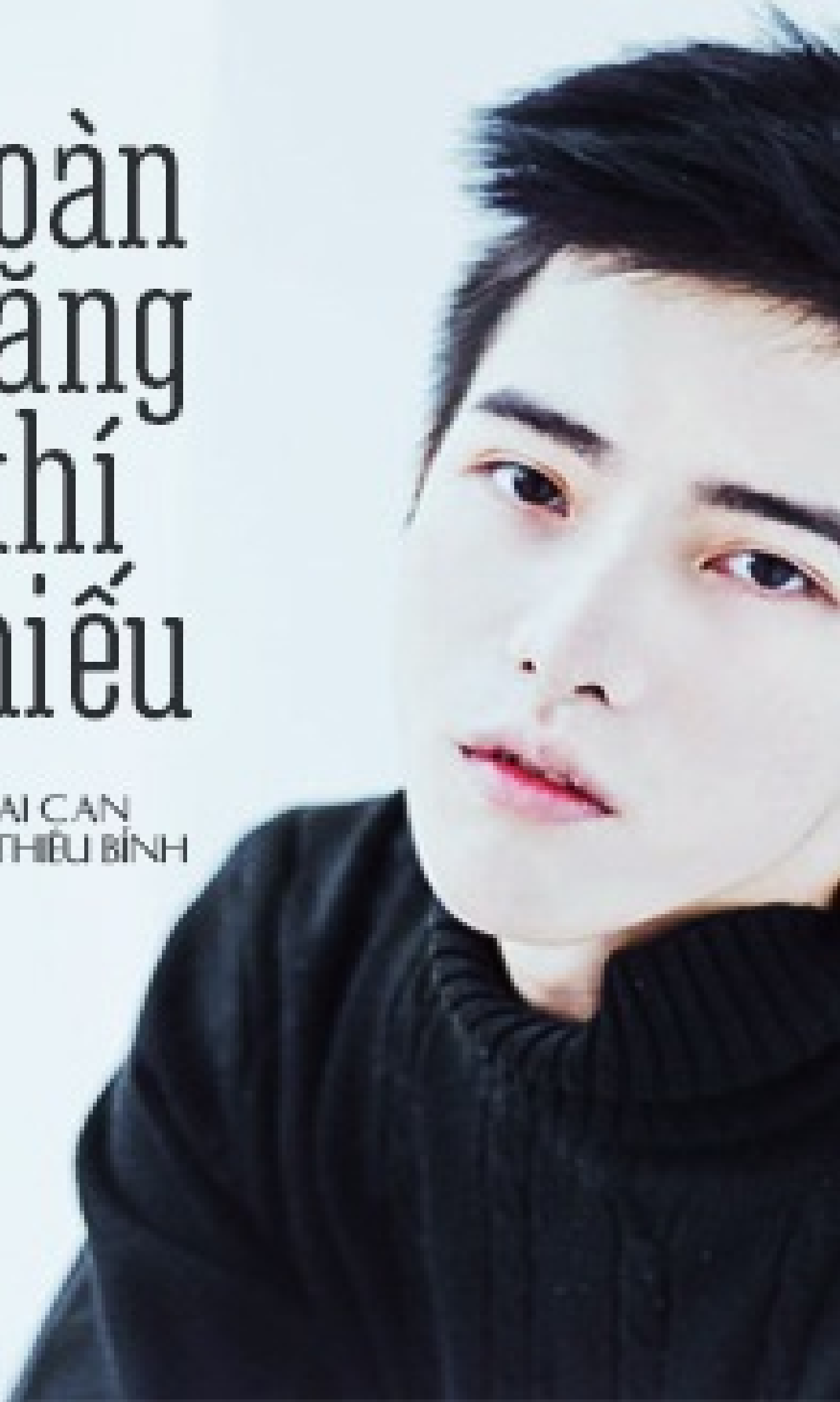

Toàn năng khí thiếu

MAI CAN
THIẾU THIÊU BÌNH

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 1: Anh Restart

Thành phố Đông Hoa, tháng sáu, thời tiết nóng ẩm, trời mưa đã ba ngày liên tiếp.

Trên đường Hồng Phong, một con phố cũ kỹ đường đi gồ ghề, khắp nơi là các vũng nước đọng đục ngầu.

Một chiếc xe taxi phóng nhanh qua, khi đi qua một cửa hàng lại đột nhiên giảm ga hạ tốc độ, chậm rãi chạy qua một vũng nước.

Lái xe già không phải lo lắng vũng nước quá sâu, mà không đành lòng khiến nước bắn bắn tung tóe vào một thiếu nữ bung ô đang đi trên ven đường.

Cô bé một tay cầm chiếc ô màu tím nhạt, một tay mang theo một chiếc túi nilon căng hồng, đeo một chiếc balo lệch vai màu vàng sáng, phía dưới mặc quần bảy phân màu xanh da trời, lộ ra hai bắp chân trắng như bạch ngọc, thuần phác tươi mát.

Mái tóc đen nhanh được buộc đuôi ngựa, từ phía sau nhìn lại có thể trông thấy phần da thịt ở cổ mịn màng, trắng ngần, khiến người khác không khỏi muốn nhìn gương mặt cô.

Khi xe chạy qua bên người cô bé, cũng là lúc cô bé nhìn về phía chiếc taxi.

Biết được lái xe giảm tốc độ chính là vì mình, cô gái lộ ra một nụ cười ngại ngùng và khả ái, gạt đầu biểu thị cho lòng cảm ơn.

Gương mặt trái xoan tiêu chuẩn, không hề được trang điểm, lông mày thanh tú, đôi mắt lớn, trong veo, chớp chớp như những vì sao, mũi ngọc ngạo ngễ

ưỡn lên, bờ môi mỏng màu hồng phớt. Có thể nói ngũ quan tinh xảo vô cùng.

Đúng là một mỹ nữ thoát tục lại tỉ mỉ lễ phép, khiến lái xe taxi không khỏi thầm khen trong lòng.

Rất nhanh, cô bé đi vào một tiệm Internet tên là Diệp Phong.

Tiệm Internet không lớn, mặt tiền của quán đã dần mất đi màu sơn, nhìn qua có chút cũ kỹ, đang lúc giữa trưa, người chơi cũng không nhiều.

Một người trẻ tuổi gầy teo đứng quầy trong tiệm chứng kiến cô bé tới, bất đắc dĩ nói:

- Chị tiểu Nhu, cơm trưa chúng ta tự giải quyết là được, sao chị còn chạy từ trường học tới đây vậy. Trời đang mưa, đi đường không an toàn.

Cô bé Diệp Tiểu Nhu tuy vẫn còn học đại học, nhưng vì cha cô quen với ông chủ quán Net này, tín nhiệm lẫn nhau, cho nên đã chủ quản quán Net này được hai năm.

Nam sinh này gọi là Khâu Húc, là con của ông chủ, sau khi tốt nghiệp trung học đã tới đây làm việc.

Diệp Tiểu Nhu đặt túi nhựa chứa hộp cơm lên quầy, mỉm cười.

- Tôi cũng không phải đứa nhỏ, sẽ chú ý an toàn. Tiểu Húc, sao cậu lại ở đây, anh Tân Xuyên đâu?

- Ai... Nói như nào thì em cũng là thiếu đông gia của tiệm Internet này, sao đãi ngộ lại chênh lệch lớn đến mức vậy.

Khâu Húc tỏ dáng vẻ không công bằng.

Trên mặt Diệp Tiểu Nhu hơi đỏ lên, nhưng con mắt sáng ngời rất nhanh liền tìm kiếm ai đó ở phía trong quán.

Đúng lúc đó, vài tiếng nói chuyện lớn từ trong một góc của quán truyền ra.

- Ha ha! Đúng là anh Restart! Anh làm sao làm được?!

- Có nói e là chúng ta cũng không hiểu, dù sao thì máy tính có vấn đề gì, anh Restart ngồi xuống gõ bàn phím lạch cạch vài cái, Restart một lần là lập tức sẽ tốt! Thần cmnr!

Mấy người khách quen trong quán đang vây quanh một người trẻ tuổi tóc ngắn.

Người trẻ tuổi này cao chừng 1m8, mặc một chiếc T-shirt mà tiệm bánh ngọt nào đó tặng kèm, phía dưới là một chiếc quần jean thùng lố, đi một đôi xỏ ngón bằng nhựa màu xanh da trời.

Nhìn qua có chút lệch thếch, nhưng nhìn kỹ thì da mặt trắng nõn, ngũ quan đoan chính, lột phớt vài sợi râu, khá là có mùi vị con trai.

Hắn ta gọi là Tần Xuyên, là một trong những người trông Net của quán này, bình thường còn phụ trách trực ca đêm cùng sửa một số máy tính xảy ra vấn đề.

Nghe nói một năm trước Tần Xuyên vừa vào quán, không chỉ người không có đồng nào, không có văn bằng mà cơ bản còn không hiểu máy tính.

Diệp Tiểu Nhu cảm thấy hắn đáng thương, xin ông chủ chọn hắn, còn kiên nhẫn dạy hắn một chút tri thức trụ cột về máy tính.

Ai ngờ Tần Xuyên học được rất nhanh, không biết từ khi nào lại trở thành một cao thủ sửa máy tính, được mọi người phong cho ngoại hiệu 'Anh Restart'.

- Anh Tần Xuyên, đồ ăn mang tới rồi nè, hôm nay có đậu phụ khô với bắp cải mà anh thích ăn nè.

Diệp Tiểu Nhu chạy đến bên người Tần Xuyên, gương mặt ngọt ngào vui vẻ.

Cả đám con trai bên cạnh đều hâm mộ nhìn Tần Xuyên, dù sao thì Diệp Tiểu Nhu cũng là một trong số các hoa hậu giảng đường ở đại học Đông Hoa, không ít công tử trong trường đều theo đuổi, chỉ tiếc đều tốn công mà rút lui.

Ngược lại một gã trông net như Tần Xuyên lại được mỹ nữ ngày ngày đưa cơm, hạnh phúc đến mức nào chứ.

Tần Xuyên có chút ngạc nhiên quay người, buồn bực nói:

- Tiểu Nhu, không phải đã bảo em trời mưa thì đừng đưa cơm sao, bọn anh mua cơm hộp ở gần đây là được.

- Đừng ăn cơm hộp, rất mất vệ sinh, lại còn tốn tiền. Anh Tần Xuyên vốn không dư dả, tiết kiệm được đồng nào hay đồng đó.

Trên mặt Diệp Tiểu Nhu tràn ngập vẻ quan tâm.

Tần Xuyên lập tức lộ ra vẻ mặt thâm trầm, vuốt tóc, cảm khái hỏi:

- Tiểu Nhu ngoan, có phải là anh đã đẹp trai tới mức khiến em không thể tự kiềm chế được, cho nên em mới đối tốt với anh như vậy?

Khách trong tiệm đều không ngừng phi nhõ, thẳng này quá tự cmn kỷ!

Diệp Tiểu Nhu cũng im lặng một chút, chỉ có điều ở chung đã lâu, đã quen việc Tần Xuyên thường xuyên trêu chọc cô như vậy, do đó tru cái miệng nhỏ:

- Anh Tần Xuyên đừng đùa nữa, mau đi ăn đi!

- He he, được rồi được rồi, vậy thì đi ăn.

Tần Xuyên tươi cười hớn hở, lộ ra hàm răng trắng nõn.

Mà khi hãnh đi qua người Diệp Tiểu Nhu, lại đột nhiên dừng bước, không nhận được đi đến, ngửi ngửi đầu cô bé.

Tần Xuyên hít một hơi sâu, nói:

- Tiểu Nhu, có phải là em xịt nước hoa không? Sao đầu em thơm vậy.

Diệp Tiểu Nhu lập tức quay đầu lại, xấu hổ đến mức có thể rớt ra nước. Nhưng khi nghe Tần Xuyên nói thơm, trong lòng có chút vui vẻ.

- Em... em không dùng nước hoa, có thể là dầu gội đầu.

Cô bé thấp giọng nói, buổi sáng cô từng gội đầu.

Gương mặt Tần Xuyên giật giật, cười xấu xa nói:

- Nhất định là lẫn lộn với mùi hương cơ thể của Tiểu Nhu, cho nên mới dễ nghĩ như vậy.

- Ai nha, anh mau đi ăn đi!

Diệp Tiểu Nhu không thể chịu được nữa, ngay cả mùi hương cơ thể đều nói ra, khuôn mặt cô như bị bỏng vậy.

Đám khách hàng xung quanh không khỏi cảm khái, quả nhiên đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu.

Người bình thường nhìn thấy mỹ nữ như Tiểu Nhu, khẳng định cẩn thận đối đãi, muốn lưu lại một ấn tượng tốt, nào ai dám tùy tiện dí mũi nghĩ mùi thơm trên người đối phương.

Chỉ có điều nhắc tới cũng kỳ, người sáng suốt đều nhìn ra được Diệp Tiểu Nhu có ý với Tần Xuyên, cho nên mới cho phép hãn thân cận như vậy. Nhưng Tần Xuyên vẫn không trở thành couple với Diệp Tiểu Nhu.

Cho dù thường xuyên trêu chọc Diệp Tiểu Nhu tới gương mặt đỏ bừng, nhưng cũng chưa 'ăn' cô bé.

Tần Xuyên đi tới quầy, chứng kiến Khâu húc đã lấy cặp lồng ra, gọi hẳn tới ăn.

- Khà khà, anh Xuyên, nhờ phúc của anh, đồ ăn nửa năm nay của em được cải thiện sâu sắc. Sau này nếu anh đối xử không tốt với chị tiểu Nhu, em sẽ không tha cho anh.

Khâu Húc vừa ăn cơm vừa cười nói.

Tần Xuyên trước tiên giúp một người khách tính tiền, sau đó cầm lấy phần cơm của mình, vừa ăn vừa nói:

- Nói nhảm, đừng nói anh đây. Thằng khốn nào dám đối xử không tốt với tiểu Nhu, anh là người đầu tiên lái xe tông chết nó.

- Ha ha, anh Xuyên chớ đùa, chiếc Phụng Hoàng cổ của anh có thể đâm chết người sao?

- Sao lại không thể? Chẳng phải cậu nói so với Bugatti Veyron thì chỉ thiếu hai bánh sao?

Tần Xuyên tràn ngập tự tin.

- Ma dờ phắc cơ, có người so sánh xe như vậy sao?! Anh bị tâm thần hả? Ai, thật không biết chị tiểu Nhu thích điểm nào ở anh.

Vẻ mặt Khâu Húc dờ khóc dờ cười.

Diệp Tiểu Nhu đi tới bên quầy, nghe được cuộc đối thoại của hai người họ, trừng mắt nhìn hai người, lại lấy cô ra nói đùa rồi.

Chỉ có điều trong lòng lại có chút ủy khuất, cũng không biết vì cái gì, tâm ý của cô đã rõ ràng như vậy, Tần Xuyên lại chưa từng nói chuyện yêu thương với cô.

Không biết qua bao lâu, cửa vào xuất hiện mấy người, khiến cho Diệp Tiểu Nhu đang rối như tơ vò lại nhú mày thật chặt.

Một thanh niên mặc áo T-shirt hoa hòe hoa sói, đeo sợi dây chuyền vàng to tổ bố, được hai tên tiểu đệ đứng cạnh che dù, cùng đi vào quán Net.

Phía sau gã còn có một thanh niên trẻ tuổi đeo kính gọng vàng, áo sơ mi trắng quần âu đen, ôm một chiếc Laptop.

- Vương Đại Hải, anh tới đây làm gì?

Diệp Tiểu Nhu cảnh giác mà lo lắng hỏi.

Tần Xuyên và Khâu Húc cũng ngẩng đầu lên, điều khác nhau là Khâu Húc bị dọa tới rơi dũa, Tần Xuyên thì tiếp tục gắp đồ ăn.

Thanh niên tóc vàng Vương Đại Hải ngậm thuốc lá, chân đi chữ bát đi tới bên quầy, mắt nhìn nhìn đồ ăn, hừ lạnh một tiếng, phun một hơi khói vào mặt Tần Xuyên.

- Đây là đồ ăn tiểu Nhu mang cho mày sao, chẳng hai lú Tần Xuyên như mày, ăn cơm mềm con gái mà còn ăn rất ngon miệng!

Vừa dứt lời, Vương Đại Hải vứt đầu mẩu thuốc lá vào hộp đậu phụ phơi khô, khiến đậu phụ dính đầy bụi.

Tần Xuyên phì cười, con mẹ nó! Hắn vừa mới ăn được mấy miếng!

- Vương Đại Hải! Anh quá đáng!

Diệp Tiểu Nhu đau lòng Tần Xuyên, tức giận đến sắp rơi nước mắt, một hộp đậu phụ phơi khô đã bị thằng khốn này phá hủy.

- Diệp Tiểu Nhu, anh thích em đã hơn một năm, tặng em hoa tặng em trang sức em đều không nhận, anh tôn trọng em nên vẫn luôn không ép buộc em!

Nhưng em lại dám thích một thằng hai lúa như vậy, còn mỗi ngày từ trường đại học mang thức ăn tới cho hăn ăn, điều này chẳng phải là quá phận sao?!

Vương Đại Hải trừng mắt chất vấn.

- Tôi thích ai, mang cơm cho ai đều là tự do của tôi.

Trên gương mặt dịu dàng của Diệp Tiểu Nhu lộ ra vẻ quật cường.

- Đây không phải là tự do, đây là em giả vờ ngớ ngẩn!

Ngón tay Vương Đại Hải chỉ vào Tần Xuyên, nhe răng cười nói:

- Em nhìn xem, thằng này chính là một quả trứng mềm!

Đồ ăn mà em vất vả mang tới bị làm bắn, hăn cũng không dám lên tiếng! Có tin anh đánh cho nó một trận, ngay cả một quả rắm nó cũng không dám đánh không?!

- Anh...

Tần Xuyên thấy Diệp Tiểu Nhu muốn tiếp tục tranh cãi, vội vàng đưa tay ngăn cản, nháy mắt mấy cái, nói:

- Không có chuyện gì đâu, đồ ăn tiểu Nhu mang tới, dù ăn cơm trắng cũng thơm!

Khâu Húc ở bên cũng vội vàng khuyên can, không phải là gã không tức giận mà do Vương Đại Hải là người không thể dây vào.

Đám khách trong quán cũng nhìn ra, nhao nhao nghị luận.

- Gã đó là ai, quá đáng quá rồi, vứt thuốc lá vào trong đồ ăn của người khác.

- Ngay cả Vương Đại Hải ông cũng không biết? Con trai nhỏ của Vương Chấn Thiên, bang chủ bang Tứ Hải trong thành phố Đông Hoa. Tuy rằng gã

không phải là con ruột, chỉ là con của chồng trước, nhưng ở vùng này ai dám đụng tới gã?

- Nghe nói Vương Đại Hải thích Diệp Tiểu Nhu lâu rồi, bởi vì Diệp Tiểu Du làm công ở đây mới miễn đi phí bảo hộ của tiệm này, hiện giờ mỹ nữ vừa ý người khác, đương nhiên gã thấy khó chịu.

Những nghị luận của mọi người khiến Vương Đại Hải cảm thấy mất mặt, trừng lớn mắt quét qua mọi người, tất cả đều vội vàng câm miệng lại.

Lúc này, ông chủ Khâu Minh của quán, một người đàn ông trung niên gầy tong teo từ cửa hàng bên cạnh vội vã trở về.

Ông ta nghe động tĩnh, biết rõ mọi chuyện không ổn, vừa vào cửa liền tươi cười cúi người hỏi:

- Vương thiếu gia, tới đây làm gì vậy? Có chuyện gì cần thì nói với tôi.

Wương Đại Hải không để ý tới ý, gã chỉ vào mũi Tần Xuyên nói:

- Không phải mày được xưng là ‘anh Restart’ sao? Không phải máy tính nào mày chỉ cần sửa chút rồi restart là tốt sao?

Máy tính của tao dính virus rồi, đúng lúc muốn tìm mày sửa. Mày sửa tốt cho tao, bằng không thì tiệm Net sẽ bắt đầu phải thu phí bảo hộ từ hôm nay! Hơn nữa phải bổ sung đầy đủ cho thời gian trước!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 2: Trường Đại Học Có Nội Hàm

Diệp Tiểu Nhu nghe xong, vội vàng nói:

- Dựa vào gì chứ? Đây là tiệm Internet, không phải cửa hàng sửa máy tính, anh rõ ràng là làm khó dễ anh Tần Xuyên! Lại nói phí bảo hộ vốn không hợp pháp.

- Vương thiếu gia, Tần Xuyên chỉ là một người trông Net, chỉ biết giải quyết chút vấn đề nhỏ, không phải dân chuyên nghiệp.

Khâu Minh càng gấp hơn, năm nay làm ăn khó khăn, miễn cưỡng lắm mới duy trì được, giờ nộp thêm phí bảo hộ chẳng phải là sẽ đóng cửa sao?

Nhưng Vương Đại Hải có chuẩn bị mà tới, vung tay lên, người trẻ tuổi nhỏ nhả phía sau gã liền cao ngạo đặt chiếc Laptop Alienware trước mặt Tần Xuyên.

- Đây là em họ tôi, Lưu Tử Minh, mới tốt nghiệp khoa máy tính đại học Yale(Da Lỗ), tao dẫn cậu ấy tới quan sát, tránh cho mày không sửa được, lại làm hỏng thêm máy tính của tao!

- Dạ... Lộ?

Tần Xuyên gãi gãi đầu:

- Dạ Lộ có ý gì? Đây là trường đại học gì? Cái tên sao có nội hàm như vậy.

Những người bên cạnh nghe giải thích như vậy, thiếu chút nữa phì cười. Anh Restart đúng thực là không có bằng cấp, ngay cả trường đại học nổi tiếng thế giới cũng chưa nghe qua.

- Là Yale! Mà đúng là đồ mù chữ!

Sắc mặt Lưu Tử Minh tái nhợt.

- Ai, tùy tiện đi, nếu anh đã lợi hại như vậy, anh sửa chẳng phải là tốt rồi sao?

Tần Xuyên cầm cặp lông, gắp một miếng cải bắp.

Lưu Tử Minh hừ lạnh:

- Vấn đề nhỏ như vậy chưa đến lượt tôi ra tay. Tôi chỉ giúp anh họ tới quan sát, xem tên nhà quê như cậu rốt cục có bao nhiêu cân lượng.

Vương Đại Hải nghe xong cười lớn, vỗ bả vai Lưu Tử Minh:

- Nói không sai, là ngựa chết hay là lừa chết, kéo ra là biết!

Tần Xuyên lại bới cơm, hàm hồ nói:

- Sửa thì có thể, nhưng sửa xong phải trả tiền.

Cho con họ Khâu cùng đám khán giả xung quanh trợn tròn mắt, tiệm Internet sắp không giữ được, cậu còn muốn kiếm chút phí sửa chữa này sao?!

- Hừ hừ, đúng là đồ quý nghèo, muốn phí sửa chữa sao, 100 tệ đã đủ chưa?

Vương Đại Hải căn bản không hề nghĩ việc Tần Xuyên có thể sửa được, móc ra một tờ hồng đặt lên bàn, sau đó cười âm hiểm:

- Không sửa được thì mày phải đập đầu gọi ông nội, sau đó nộp toàn bộ phí bảo hộ của tiệm Internet!

Tần Xuyên nhếch miệng cười:

- Được, cứ quyết định vậy đi!

Ông chủ Khâu Minh thiếu chút nữa là ngắt đi, quyết định cái con khi!

Nhưng Tần Xuyên đã đáp ứng, Vương Đại Hải cũng không thể nào buông tha cho hắn, mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Xuyên mở Laptop ra.

Tần Xuyên làm rất thoải mái, một tay khởi động máy, một tay vẫn cầm đũa, liên tiếp gắp đồ ăn rồi ăn cơm.

- Tiểu Húc, đồ ăn sắp nguội, nhân lúc còn nóng thì ăn đi.

Tần Xuyên ngẩng đầu nói với Khâu Húc, miệng vẫn nhồm nhoàm nhai.

Khâu Húc sắp phát khóc rồi, thầm kêu trong lòng: Có phải là anh thiếu gân không! Đến lúc nào rồi mà anh vẫn có thể ăn ngon miệng như vậy?!

Chỉ có mình Diệp Tiểu Nhu chứng kiến vẻ mặt bình tĩnh của Tần Xuyên thì hai mắt sáng ngời.

Ruy Tần Xuyên rất nghèo, có thể nói là không có gì cả, hơn nữa thường xuyên trêu đùa không đứng đắn, thế nhưng khi gặp phải chuyện gì thì hắn luôn bình tĩnh, không chút hoang mang.

Loại tự tin này phát ra từ tận xương tủy, cũng chính là nguyên nhân khiến Diệp Tiểu Nhu bị hấp dẫn.

- Anh Tần Xuyên, em tin anh!

Diệp Tiểu Nhu nắm chặt bàn tay nhỏ bé, ánh mắt kiên định cố vũ Tần Xuyên.

Tần Xuyên ngẩng đầu, cười cười với cô bé. Chỉ cần vì Diệp Tiểu Nhu luôn chăm sóc ủng hộ hắn, hắn sẽ không thể thua dưới sự sắp đặt vụng về này của Vương Đại Hải.

Wang Đại Hai thấy hai người trao đổi ánh mắt, càng nổi nóng:

- Con mẹ nó, còn dám cười? Tần Xuyên, nếu mày không sửa được, tao sẽ khiến mày muốn khóc cũng không kịp!

- Gấp cái gì, dù sao cũng phải khởi động máy.

Tần Xuyên quay đầu lại, nhìn vào màn hình máy tính, tiếp tục ăn.

Lúc này màn hình khởi động đến Windows, thoạt nhìn cũng không có gì bất thường. Nhưng rất nhanh, màn hình chớp một cái, sau đó xuất hiện một cửa sổ màu lam, không ngừng nhảy ra những ký tự hỗn loạn.

Một số khách hàng trong quán hiếu kỳ đi tới xem, mọi người châu đầu ghé tai vào.

- Dính Virus gì vậy? Ai đã từng nhìn thấy?

- Ai, người ta là du học sinh bên Mỹ, có thể đơn giản vậy sao?

Lưu Tử Minh nghe xung quanh nghị luận như vậy, giống như mặt gã được thiếp vàng, vô cùng ngạo khí, khoan thai khoanh tay trước ngực, từ cao nhìn xuống chỗ Tần Xuyên.

Virus này là do sau khi gã về nước đã cố ý lập trình, cài vào máy tính để làm khó Tần Xuyên. Thiên hạ duy nhất chỉ có một con, Tần Xuyên không thể nào từng gặp được.

Cho dù là cao thủ trong nghề ra tay, không có thời gian ba bốn ngày cũng đừng hòng tìm ra đầu mối.

Tần Xuyên nhíu mày, Virus này hẳn chưa từng gặp qua, tay gõ vài câu lệnh thường gặp để thăm dò, chỉ tiếc không có hiệu quả.

Nhưng hẳn không gấp, vừa ăn cơm vừa nhìn những ký tự chớp hiện trên màn hình, xem chúng có quy luật gì.

Vương Đại Hải đứng bên mừng rỡ không thôi:

- Ha ha, ha ha... Rốt cục mày có làm được hay không? Không làm được thì mau quỳ xuống xin tha, có lẽ ông nội đây còn có thể cho mày một cơ hội!

- Anh họ, cho gã chút thời gian đi. Một con chó muốn vùng vẫy giãy chết, chúng ta coi như mình xem cuộc vui.

Lưu Tử Minh ở bên cười nhạo.

Thấy hai người không ngừng châm chọc, Tần Xuyên cũng không thèm để ý.

Thời gian trôi qua vài phút, trong mắt Diệp Tiểu Nhu hiện lên vẻ khẩn trương, hai bàn tay bé nhỏ nắm chặt góc áo, không dám cả thở mạnh.

Tần Xuyên vẫn thong thả như trước, thậm chí hẳn đã ăn cơm xong, nấc một cái thật mạnh.

- Hai lúa, không được thì cứ nói thẳng, đừng lãng phí thời gian của mọi người. Virus này cho dù một số giáo sư của đại học Đông Hoa ra tay, không có thời gian ba ngày cũng đừng mong giải quyết được...

Đang lúc Lưu Tử Minh đắc ý, một giây sau, trên mặt gã lập tức chuyển sang vẻ kinh ngạc.

- Chuyện này... sao có thể?

Lưu Tử Minh ngạc nhiên tới rớt cằm!

Chỉ thấy hai tay Tần Xuyên giơ lên, đặt vào bàn phím, sau đó gõ cực nhanh, ký tự trên màn hình không hề tán loạn như trước, tự động dừng lại.

- Vừa rồi do đói bụng, cần phải ăn cơm đã, hiện giờ tôi sẽ sửa.

Tần Xuyên lại liên tiếp nhập các câu lệnh vào trong, một lúc sau, cửa sổ màu

lam biến mất, máy tính tiến vào trạng thái restart.

Toàn bộ thời gian từ khi bắt đầu tới lúc chấm dứt, cộng thêm thời gian ăn cơm thì cũng chưa đầy 10 phút.

- Này! Tử Minh, chuyện gì vậy? Cậu đừng ngẩn ra thế chứ!

Ánh mắt Vương Đại Hải căn bản là không theo kịp, sao máy tính đột nhiên lại restart vậy? Khuỷu tay gã huých vào người em họ ở bên.

Lưu Tử Minh thầm nuốt nước bọt, trong lòng rung động đến tột đỉnh.

Thực sự thì gã cũng không biết là xảy ra chuyện gì, bởi vì hiểu biết của Tần Xuyên về máy vi tính cao hơn gã, thậm chí là ở một đẳng cấp khác. Phương thức phá giải vừa rồi của Tần Xuyên, Lưu Tử Minh nhìn mà hoàn toàn không hiểu gì!

Giống như học sinh tiểu học xem cuộc thi của một sinh viên vậy, anh biết rõ là đối phương đang giải đề, nhưng không hề hiểu những gì đối phương viết!

Khi hai anh em chúng đang lo nghĩ vạn phần, Laptop restart thành công, thuận lợi khởi động windows.

Lập tức chung quanh vang lên tiếng vỗ tay âm âm, tất cả mọi người đều cảm thấy thật thần kỳ. Loại Virus mà ai nhìn cũng không hiểu, Tần Xuyên chỉ dùng chút thời gian đã có thể thoải mái giải quyết!

- Xem ra trường đại học Da Lỗ gì đó của cậu cũng quá cùi bắp rồi, hay do cậu học hành không cẩn thận?

Tần Xuyên nghiêm trang hỏi, đồng thời rất lưu loát, cắt tờ 100 tệ kia vào túi mình.

Sắc mặt Lưu Tử Minh lúc này chẳng khác gì gan heo, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Là Yale!

Quần chúng bên cạnh vui vẻ:

- Vừa rồi cậu ta nói gì nhỉ? Giáo sư đại học Đông Hoa còn phải tốn ba ngày?

- Ha ha, đây chẳng phải là anh Restart có thể tới trường đại học làm giảng viên sao?

- Bằng của đại học Yale mua được sao? Nghe nói hiện giờ giả mạo văn bằng rất đơn giản...

Nghe mấy lời này, mặt Lưu Tử Minh nóng rát, cúi đầu hận không có một cái lỗ mà chui xuống đất. Gã nghĩ như nào cũng không thông, một tên hai lúa sao có thể sở hữu kỹ thuật máy tính xuất thần nhập hóa như vậy?

Cha con Khâu Minh và Khâu Húc nhìn nhau cười, đều vỗ vỗ ngực, xem ra tiệm Internet nhà mình có thể giữ được rồi.

- Anh Tần Xuyên quá tuyệt vời!

Tâm tình Diệp Tiểu Nhu kích động, không nhịn được lao tới, ôm cổ Tần Xuyên, đôi mắt lóng lánh, gương mặt tựa vào ngực Tần Xuyên.

Cô rất vui mừng, không chỉ vì tiệm Internet có thể giữ được, còn vì Tần Xuyên chứng minh với tất cả mọi người, hẳn còn lợi hại hơn cả du học sinh của đại học Yale.

Không có bằng cấp thì sao, dựa vào tự học thành tài lại có thể hơn sinh viên trường danh tiếng, cô cảm thấy kiêu ngạo vì người con trai này!

Tần Xuyên cảm nhận được cái gì gọi là nhuễn ngọc ôn hương, hai cục thịt mềm mềm cọ cọ vào phần bụng hẵn, hai điểm nhô lên liên tục ma sát vào người.

Đúng lúc ở mũi lại có một vài sợi tóc của Diệp Tiểu Nhu ở gần, hẳn không nhịn được hít vài hơi.

Mùi thơm cơ thể xử nữ cùng mùi dầu gội đầu, dịu dàng thấm thấu vào mũi, chỉ cảm thấy xương cốt muốn nhũn ra, Tần Xuyên thực hi vọng có thể ôm đối phương cả đêm.

Cảnh này rơi vào trong mắt Vương Đại Hải, gã tức giận tới xanh mặt.

Diệp Tiểu Nhu cũng ý thức được hành động của mình quá mức đột ngột, mặt hiện lên rặng mây đỏ, vô cùng thẹn thùng.

Nhưng thoáng nhìn thấy vẻ hưởng thụ của Tần Xuyên, trong lòng có thêm chút dũng khí.

Hoặc là không làm, đã làm thì phải làm xong, không chỉ không buông ra, còn dùng khuôn mặt xinh xắn cọ sát trước ngực Tần Xuyên.

Tần Xuyên cảm động muốn khóc, cô gái nhỏ này thật thân thiết mà! Với tư cách một người anh tốt, nhất định khi rảnh phải ôm cô một cái!

Ai ngờ hành động kia lại khiến Vương Đại Hải nổi trận lôi đình!

Gã vất óc tìm kế theo đuổi một cô gái đã hơn một năm, nhưng đối phương vẫn không thèm để ý với gã, lại yêu thương nhớ nhung một thằng nhãi nghèo kiết xác, hơn nữa còn tỏ vẻ hạnh phúc như vậy, đúng là không có thiên lý mà!

- Chó chết! Cóc ghè mà muốn ăn thịt thiên nga?! Hôm nay ông đây phải giết mày!

Gã vỗ mạnh vào quầy hàng, hai tay cầm lấy chiếc Laptop vừa sửa xong, muốn nện vào đầu Tần Xuyên!

Laptop Alien cấu hình rất khỏe, nhưng độ nặng cũng tương đương. Chiếc Laptop này mà nện vào đầu, không đầu rơi máu chảy mới là lạ!

Diệp Tiểu Nhu cũng nhìn thấy, hô lớn một tiếng, chủ động giơ cánh tay nhỏ nhắn trắng như tuyết ra, muốn giúp Tần Xuyên đỡ lấy đòn này!

Tần Xuyên vừa còn rất nhẹ nhàng, trong lòng đột ngột rung động mãnh liệt. Cô gái bé nhỏ này không chút do dự đưa thân mình ra bảo vệ hắn, không yêu quý thân thể của mình!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 3: Làm Bản Sự Trong Sạch Của Tôi

- Tiểu Nhu cẩn thận!

Phản ứng của hắn rất nhanh, thân thể đột ngột rời ghế, ôm cổ Diệp Tiểu Nhu, từ chỗ ngồi tránh sang một bên, vừa vặn tránh được cú nện đó của Vương Đại Hải.

Biểu tình của Tần Xuyên nhanh chóng trở nên lạnh lùng, không ôn hòa như lúc vừa rồi nữa, ánh mắt sắc bén nhìn Vương Đại Hải.

May mà Diệp Tiểu Nhu không bị thương, nếu không cho dù gặp phải phiền toái thì hắn cũng sẽ ra tay dạy dỗ đối phương.

Wương Đại Hải cảm thấy hoa mắt, người bỏ chạy sang một bên khiến gã vô ểch hụt.

Khi gã quay lại, nhìn thấy Tần Xuyên ôm Diệp Tiểu Nhu, ánh mắt rơi vào tay Tần Xuyên, thở hỗn hển mà rống lớn:

- Mau bỏ tay của mày ra! Hai lúa!

Tay?

Tần Xuyên sững sốt, đột nhiên ý thức được tay của mình đang để ở một vị trí mềm mại co giãn, giống như đậu hũ non vậy.

Lại cúi đầu, chứng kiến vẻ ước át kiêu diễm của Diệp Tiểu Nhu, hai mắt trong veo như nước, xấu hổ mà cúi đầu.

Tuy rằng Tần Xuyên rất không nỡ vứt bỏ cảm xúc lúc này, nhưng trong tiếng cười xấu xa của đám người xung quanh, vẫn đành bỏ tay ở mộng Diệp Tiểu Nhu ra.

- Tiểu Nhu Nhu, em biết là anh rất thuần khiết, đây chỉ là một chuyện hiểu lầm.

Tần Xuyên biết rõ kỳ thực Diệp Tiểu Nhu rất bảo thủ, hơi ăn chút đậu hũ thì được, nhưng sờ mộng thì đã vượt qua điểm giới hạn.

- Ừm, em biết.

Giọng Diệp Tiểu Nhu nhỏ như muỗi bay vo ve, tim đập thành thịch.

Vương Đại Hải tức giận vô cùng, chỉ huy hai tên tiểu đệ:

- Còn thất thần làm gì vậy? Đánh nó cho tao!

Đúng lúc hai tên tiểu đệ xoa tay, định xông lên đánh nhau thì từ cửa ra vào tiệm Internet truyền vào một giọng nữ rất dễ nghe, mang theo vẻ lười biếng...

- Đang muốn đánh ai vậy?

Một bóng dáng xinh đẹp đi vào khiến không ít con trai phải chăm chú nhìn vào, trong quán lập tức an tĩnh lại.

Nếu như nói Diệp Tiểu Nhu là một đóa sen tươi mát động lòng người giữa trời hè nóng bức, vậy cô gái này giống như một bông hồng đỏ rực nở rộ trong đêm yên tĩnh, ưu nhã mê người, mang theo một hơi thở thần bí khiến mọi người khó mà kháng cự cảm giác muốn tìm hiểu sâu vào nội tâm của cô.

Cho dù đi giày băng thì cũng cao 1m7, cô gái này mặc một bộ áo liền quần màu đỏ, kết hợp với chiếc áo khoác trắng ở ngoài lộ ra vẻ thanh nhã. Đôi chân thon dài không tí vết lộ ra ở dưới, có thể hút hồn người khác.

Mái tóc ngang vai đen nhánh hơi xoăn mang lại cảm giác dịu dàng, khuôn mặt xinh đẹp chỉ trang điểm nhẹ, dung mạo tương xứng với Diệp Tiểu Nhu nhưng lại thành thực hơn vài phần.

Cô ta còn dắt tay một thiếu niên, cùng nhau đi vào.

- Tiểu thư Đường Vi?

Vương Đại Hải không nguyện ý, xoay người lại:

- Tôi đang thu thập một thằng nhãi không biết tốt xấu, Đường tiểu thư nên...

Không đợi gã nói xong, Đường Vi nắm tay thiếu niên thanh tú biểu lộ có phần chất phác đi tới trước mặt Tần Xuyên.

- Tiểu Xuyên Xuyên, chị đây muốn đi ngân hàng một chuyến, nhờ cậu chăm sóc tiểu Nghị một chút, chờ xế chiều tôi sẽ đón nó về.

Giọng Đường Vi ngọt ngào như mật ong, khiến người nghe như muốn tan chảy.

- Chị Đường, nói với chị bao nhiêu lần rồi, đừng gọi em như vậy, sẽ khiến người hiểu lầm đó.

Vẻ mặt Tần Xuyên bất đắc dĩ, nhưng vẫn đưa tay kéo thiếu niên kia tới bên cạnh mình.

Đôi mắt dễ thương của Đường Vi trừng lên nhìn hẳn:

- Chúng ta đã quen thuộc như vậy, đừng thẹn thùng mà.

Tướng mạo hại nước hại dân, ánh mắt lại hấp dẫn người như vậy khiến cho không ít giống đực xung quanh phải nuốt nước miếng ừng ực.

Nhưng Tần Xuyên rất tích cực nói:

- Tôi biết tôi đẹp trai lịch sự, tiêu sái anh tuấn. Đẹp trai thì thôi, nhưng chị cũng không thể làm bẩn sự trong sạch của tôi chứ, gọi quá thân mật thì không tốt.

Đường Vi trừng mắt nhìn Tần Xuyên, người đàn ông khác muốn cô thân mật còn không được, tiểu tử này được lợi còn giở trò.

- Hừ, tôi cứ gọi cậu như vậy đó, có bản lĩnh thì tới bịt miệng tôi lại.

Đường Vi hừ một tiếng, còn dùng ngón tay như ngọc chỉ vào bờ môi đỏ mọng.

Tần Xuyên bất đắc dĩ thở dài, nếu không phải ở đây có nhiều người, người da mặt mỏng như hăn đã sớm xông lên “bịt miệng” đối phương.

Đột nhiên, Đường Vi xoay người sang chỗ khác, nhìn chăm chăm đám người Vương Đại Hải, ánh mắt lạnh như băng, ngữ điệu cũng không ngọt ngào như trước.

- Máy cậu còn chưa đi sao?

Một cô gái vừa ấm áp như mùa xuân, nhưng thoáng cái lại tiến vào ngày đông giá rét, lạnh lẽo vô song.

Đám người Vương Đại Hải cảm thấy sau lưng lạnh buốt, một cảm giác áp bách không nói lên lời đè lên chúng, khiến chúng ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Khí tràng!

Người xung quanh đều nghĩ tới hai chữ này. Loại tự tin từ trong ra ngoài khiến Đường Vi chỉ đứng tại chỗ cũng khiến mấy người đàn ông không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Đường Vi tiểu thư, chị ra mặt thay hăn có phần không thích hợp đi. Tần Xuyên và chị không có quan hệ.

Vẻ mặt Vương Đại Hải cứng nhắc.

- Tần Xuyên phải giúp tôi chăm sóc chóc trai, chuyện của cậu ta đương nhiên tôi phải xen vào.

Đường Vi thản nhiên nói:

- Rốt cục các cậu có đi hay không?

Sắc mặt Vương Đại Hải âm tình bất định, dường như đang suy nghĩ có nên cứng rắn hay không.

Lúc này, một tên tiểu đệ ghé vào tao gã nói nhỏ:

- Lão đại tỉnh táo đi, sau lưng cô ta có người. Bang chủ cũng từng ra lệnh không ai được động vào cô ta. Chúng ta vẫn nên tìm cơ hội khác làm thịt tiểu tử này sau!

Nhớ tới lời cha mình nói, Vương Đại Hải đành cầm Laptop trên tay, dùng sức đập xuống đất, ra vẻ khí thế một chút, sau đó hùng hổ quay đầu, phát tay rời khỏi tiệm Internet.

Vừa ra khỏi cửa, Vương Đại Hải vẫn không quên trút giận vào em họ Lưu Tử Minh, quyền đấm chân đá, đau tới mức khiến Lưu Tử Minh kêu lên.

- Do tên thùng còm như mày! Hại tao mất mặt! Không phải mày nói trước đại học đó rất trâu bò sao?! Còn không bằng một tên hai lúa!

- Không phải... Anh họ, thằng đó chỉ là vận may tốt... Mèo mù vớ chuột chết! Anh nghe em giải thích đi...

Lưu Tử Minh cúi người nhận lỗi, quay đầu nhìn về phía Tần Xuyên đứng trong tiệm Internet, ánh mắt âm tàn như rắn độc.

Đám người kia rời đi, Đường Vi quay đầu lại, vẻ mặt tươi cười như trước,

giống như cô gái lạnh lùng vừa rồi là một người khác.

- Tiểu Xuyên Xuyên, có chuyện gì khó xử thì có thể nói với chị, có lẽ Vương Đại Hải sẽ còn tới đây gây chuyện.

- Đừng gọi tôi là tiểu Xuyên Xuyên thì tất cả đều có thể thương lượng.

Tần Xuyên vẫn rất so đo.

Đường Vi vô tội vãnh miệng lên:

- Vậy cậu nói phải gọi như nào, tiểu Tần Tần?

Sắc mặt Tần Xuyên chuyển xanh, cách gọi này sao nghe như ‘tiểu thân thân’ vậy, đành phải gượng cười nói:

- Vẫn gọi là tiểu Xuyên Xuyên đi, quen thuộc một chút.

Đường Vi lộ ra thần thái đắc ý, cười một tràng, sau đó mời nói:

- Ai, nói chuyện nghiêm túc nhe. Tiểu Nghị chỉ nhận một đại ca ca là cậu, sau này tôi còn cần nhờ cậu chăm sóc nó nữa, cứ coi như giúp đỡ lẫn nhau... Tôi đi trước.

Mông Đường Vi lắc nhẹ, thướt tha đi ra ngoài cửa, lên một chiếc BMW 335, lái xe với tốc độ cao dưới trời mưa.

Trong tiệm Internet dường như còn lưu lại mùi thơm trên người cô, một vài khách hàng có chút xuất thần.

Mỹ nhân xe xịn, không ít người cảm thán. Một cô gái như vậy xuất hiện trong vũ hội quý tộc hay bữa tiệc thượng lưu còn đúng, xuất hiện lại khu phố nghèo khó này quả thực không hợp nhau.

Đồng thời mọi người không khỏi tò mò, một người trông Net bé nhỏ như Tần

Xuyên sao lại quen biết một cô nàng xinh đẹp như vậy.

Mấu chốt là Đường Vi không chỉ phóng điện với hắn, còn xưng hô thân thiết như vậy. Tiểu Xuyên Xuyên? Nghe câu này toàn thân như muốn hòa tan.

- Cô gái đó là ai vậy? Sao ngay cả Vương Đại Hải cũng có chút sợ cô ấy?

- Ngay cả bông hoa đường Hồng Phong, bà chủ Đường Vi của cửa hàng bán hoa Tử Vi mà ông cũng không biết? Cửa hàng bán hoa kia ở phía đối diện, mở đã rất nhiều năm rồi!

- Cô nàng Đường Vi này rất nổi tiếng sao?

- Ha ha, nghe nói là được một nhân vật lớn bao nuôi, nhưng cũng chỉ là chút tin tức nho nhỏ. Chỉ có điều dựa vào một cửa hàng bán hoa bé con kia, có thể nuôi được một người cháu bị chứng bệnh tự bế, còn đi BMW? Sau lưng quá nửa là có người! Ông không thấy là ngay cả Vương Đại Hải cũng không dám đụng vào đối phương sao?

Những khách hàng này nhao nhạo nghị luận, Tần Xuyên không coi vào đâu.

Hắn dẫn Đường Nghị vào trong quán, bật một máy trống cho thăng nhóc chơi, cười nói:

- Tiểu Nghị, anh chơi tài khoản Dừa Lớn 3 hộ em hai ngày, đánh rơi ra vài món sáo trang người săn ma, chỉ có điều vẫn chưa giám định, chờ em tới tự mình giám định đó.

Đường Nghị thanh tú cuối cùng không còn khẩn trương và sợ hãi nữa, giống như khi đối mặt một mình với Tần Xuyên, nó cũng như bao bạn bè đồng lứa, không chút nào nhìn ra chứng bệnh tự bế.

- Cảm ơn anh Tần Xuyên.

Đường Nghị lộ ra một nụ cười trong sáng.

- Em muốn uống gì không? Anh lấy cho em.

- Em uống nước là được, cô không cho em uống nước ngọt.

- Được.

Tần Xuyên đi tới tủ lạnh bên cạnh, cầm một chai nước khoáng cho Đường Nghị. Đường Nghị bắt đầu hào hứng đăng nhập vào tài khoản game của mình.

Diệp Tiểu Nhu ở một bên, im lặng nhìn cảnh tượng trước mắt. Mỗi khi Tần Xuyên trông nom Đường Nghị mắc bệnh tự bế, sẽ lộ ra sự cẩn thận dè dàng.

Đây không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy, nhưng mỗi lần nhìn đều cảm thấy Tần Xuyên như vậy rất có mị lực của đàn ông.

Tần Xuyên ngẩng đầu, đúng lúc thấy cảnh cô bé ngẩn ngơ nhìn mình, không khỏi thở dài:

- Tiểu Nhu, có phải là anh bị ung thư giai đoạn cuối, hết thuốc chữa?

Diệp Tiểu Nhu mở lớn đôi mắt xinh, bối rối nói:

- Cái gì? Anh Tần Xuyên sao lại mắc bệnh ung thư được? Ung thư gì?!

- Ung thư đẹp trai!

Tần Xuyên nói xong, buồn bã vuốt vuốt cằm.

Khâu Húc ở gần đó bật cười, phun ra cả cơm.

Diệp Tiểu Nhu cũng kịp phản ứng, đôi bàn tay trắng mềm mại tức giận đánh yêu lên người Tần Xuyên vài cái, cái miệng nhỏ hơi vểnh lên:

- Anh Tần Xuyên lại bắt nạt em! Không cho phép trêu đùa như vậy! Điềm xấu đó!

- Ai bảo em cứ nhìn chăm chăm anh, anh cũng sẽ thẹn thùng.

Tần Xuyên nháy mắt mấy cái.

Diệp Tiểu Nhu vội vàng giải thích:

- Không phải đâu. Em... em là nghĩ, may anh có lòng tốt, lúc trước giúp chị Đường Vi tìm tiểu Nghị, quen được chị Đường Vi, bằng không thì Vương Đại Hải nhất định sẽ còn càn rỡ.

- Đúng vậy, anh Xuyên, khi trước sao anh lại quen với chị Đường vậy? Còn gọi thân thiết như vậy chứ.

Khâu Húc ở cạnh lại bắt đầu bát quái.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 4: Bà Mẹ Cực Phẩm

Tần Xuyên vội vàng nói hàm hồ:

- Không có gì, chỉ là giúp chút việc, lại hợp ý với tiểu Nghị. Chị Đường chỉ thích trêu đùa tôi một chút, mọi người đừng có suy nghĩ nhiều.

Chuyện một đêm kia, hẳn không muốn nhiều lời, đây cũng là một bí mật nhỏ giữa hắn và Đường Vi.

- Tần Xuyên! Thăng nhãi con nhà cậu! Vẫn còn hại con gái tôi sao?!

Đột nhiên một giọng nói sắc bén vang vào trong quán Internet, một người đàn bà trung niên hùng hổ chạy vào.

Người đàn bà này vẫn lộ ra vẻ thù mị, nhưng trang điểm quá đậm khiến tỏa ra sự tục khí, dáng người uốn éo, đeo vòng ngọc trai, mang túi xách hàng hiệu.

Tiến vào trong quán, người đàn bà chỉ thẳng vào Tần Xuyên mắng to:

- Vương thiếu gia vừa ý tiểu Nhu, là phúc của nhà đầu nó! Mà tính toán là thứ gì chứ? Người mẹ như tôi đều đồng ý, sao mày vẫn chặn ngang một cước như vậy?!

Sắc mặt Diệp Tiểu Nhu tái nhợt, tức giận đến thân thể mềm mại run run, người đàn bà trước mặt này chính là mẹ đẻ của cô, Triệu Ngọc Lan.

Hiển nhiên, bà ta trên đường gặp phải đám người Vương Đại Hải, biết đại khái chuyện gì xảy ra.

- Không cho phép bà nói anh Tần Xuyên như vậy!

Diệp Tiểu Nhu ngăn cản trước mặt Tần Xuyên, đối chọi gay gắt với mẹ.

Nhìn kỹ thì ngũ quan Diệp Tiểu Nhu kế thừa không ít ưu điểm của Triệu Ngọc Lan, rất tương tự nhau, nhưng khí chất lại khác biệt như ngày và đêm vậy.

Tần Xuyên nhếch miệng, im lặng lui về sau một bước. Mặc kệ hẳn nói gì thì cũng đều như đổ thêm dầu vào lửa mà thôi.

Mẫu chốt ở chỗ dù sao thì bà ta cũng là mẹ đẻ của Diệp Tiểu Nhu, hẳn không muốn khiến cô bé khó xử, cho nên ngậm miệng không nói lời nào.

- Nha đầu thối! Con còn nói giúp thẳng nhãi này! Con bị nó mê hoặc tâm hồn, mới để chạy một chàng rể rùa vàng như vậy, mỗi ngày làm công trong tiệm Net rách nát này! Sao con không hiểu nỗi khổ của mẹ chứ?!

Triệu Ngọc Lan tức giận giậm chân.

Diệp Tiểu Nhu hừ lạnh:

- Nếu như bà coi tôi là con gái, đối tốt với con thì nên tôn trọng con mà không phải ngày ngày nghĩ việc gả con cho đám công tử nào đó, để mua túi xách hàng hiệu, để có tiền cho bà chơi mạt chược!

- Mẹ... con...

Triệu Ngọc Lan chỉ vào con gái:

- Sao con có thể nói mẹ như vậy? Con quên là ai sinh con, ai nuôi con sao?!

- Đúng là tôi do bà sinh, nhưng cũng là bà bỏ tôi cùng cha, đi theo người đàn ông khác!

Từ mười tuổi vẫn luôn là cha nuôi tôi, cho tôi ăn cho tôi mặc, cho tôi học lên

tới đại học! Cho dù là chuyện lớn cả đời, tôi cũng chỉ nghe lời của cha!

Vẻ mặt Diệp Tiểu Nhu đầy kiên quyết.

Triệu Ngọc Lan nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng biết ở phương diện này không chiếm lý, đành hung dữ trừng mắt nhìn Tần Xuyên, bản liên hồi như phát tiết.

- Một thằng nhà nghèo kiết xác từ vùng khỉ ho cò gáy nào đó lên thành phố, năng lực lừa con gái lại không nhỏ. Sao mà không soi mắt vào nước tiểu mà xem dáng vẻ nghèo kiết xác của mình.

Muốn xe không có xe, muốn nhà không có nhà, mỗi ngày đều ngủ trong quán Net rách nát này. Nếu là tôi, tôi sớm chạy về nông thôn, không có mặt mũi nhìn người! Đồ không biết xấu hổ!

- Bà thật quá đáng!

Diệp Tiểu Nhu tức giận tới đỏ mặt, nghiêng chặt hàm răng.

Tần Xuyên ngược lại không coi vào đâu, nhưng lời này trong nửa năm nay hẳn đã nghe không ít, sớm coi như gió thổi bên tai.

Chó sủa người, người sao có thể sủa cùng chó được?

Triệu Ngọc Lan chửi xong, thấy Tần Xuyên không đáp lại, tưởng rằng hẳn chột dạ, khinh thường hừ một tiếng.

- Đồ gà chết.

Sau đó, trên mặt bà ta lại nở một nụ cười giả tạo, tiến tới cầm cánh tay Diệp Tiểu Nhu.

- Con gái bảo bối của mẹ, là mẹ cảm thấy có lỗi với con, một lòng muốn cuộc sống sau này của con có thể thoải mái, cho nên mới nói nhiều như vậy.

Diệp Tiểu Nhu dùng sức giã ra, căn bản không tin những lời này.

Triệu Ngọc Lan cũng không tức giận, từ trong túi xách móc ra một tấm nhìn, bên trên là một người đàn ông đi giày tây, dáng vẻ cũng ổn.

- Con nhìn cậu ta xem, mẹ vất vả lắm mới chụp được đó. Thạc sĩ kinh doanh đại học Cambridge, lớn hơn con 5 tuổi.

Cha mẹ trong nhà đều mở công ty, chỉ riêng ở thành phố Đông Hoa đã có hai căn biệt thự! Mẹ phải dựa vào quan hệ mới có thể trà trộn vào trong tụ hội, quen được mẹ của cậu ta đó.

Diệp Tiểu Nhu bịt lỗ tai, chán ghét nhú mày:

- Tôi không muốn nghe!

Triệu Ngọc Lan không chịu:

- Phải nghe! Mẹ đưa ảnh chụp của con cho họ xem, nói cho họ biết con là hoàng hoa khuê nữ, còn chưa từng yêu đương, học giỏi lại ngoan hiền.

Bọn họ mới miễn cưỡng đồng ý cho con và cậu ta gặp mặt! Bằng không thì người ta sao có thể để ý đến mình. Con phải quý trọng cơ hội này đó!

Nếu năm nay các con nói chuyện xong xuôi, sang thăm kết hôn, kiểu gì cũng được chia cho một tòa biệt thự với một chiếc xe sang trọng, khi đó thì con giàu to rồi...

Diệp Tiểu Nhu tức giận đến toàn thân run run, hốc mắt đỏ lên, tay cầm lấy ảnh chụp, xé thành mảnh nhỏ ném vào thùng rác.

- Ai nha! Con nhóc chết tiệt này! Con... con làm gì vậy?!

Triệu Ngọc Lan đau lòng nhìn tấm ảnh bị xé vụn trong thùng rác.

Diệp Tiểu Nhu chỉ tay ra ngoài cửa, hít một hơi sâu để cố gắng tỉnh táo lại:

- Đi ra ngoài! Tôi không có người mẹ cả ngày chỉ nghĩ cách bán con gái như bà!

Sắc mặt Triệu Ngọc Lan lập tức trở nên khó coi, lấy ra một bao thuốc cho phụ nữ từ trong túi xách, rút ra một điếu, hít một hơi, nhả một ngụm khói, sau đó vươn tay về phía Diệp Tiểu Nhu.

- Gần đây vì thu xếp gặp mặt đối tượng, tiền trong tay mẹ tiêu hết rồi. Muốn đi cũng được, nhưng ít ra phải đền bù tổn thất tiền đi xe chứ!

Hai mắt Diệp Tiểu Nhu đăm lẹ, người xung quanh thấy đều tan nát cõi lòng. Nhưng những người ở đây đều nghèo, ai cũng không làm gì được.

Cô bé không muốn nhìn thấy người đàn bà này thêm một hút nào nữa, không nói lời nào, từ trong balo lệch vai lấy ra ví tiền, từ bên trong lấy ra hai tờ một trăm.

- Chỉ 200? Chút tiền đấy đủ làm gì?

Triệu Ngọc Lan nhìn chăm chăm vào ví tiền của Diệp Tiểu Nhu:

- Không phải bên trong còn một tờ sao?

Nước mắt của Diệp Tiểu Nhu không nhịn được nữa, lăn xuống, lấy nốt tờ 100 tệ còn lại ra, oán hận ném xuống đất.

- Cầm lấy rồi cút đi!

Triệu Ngọc Lan không để ý, vội vàng ngồi xổm xuống, nhặt tờ tiền dưới đất lên, thổi bụi, rất nhanh cất vào túi xách của mình.

Nhưng bà ta không hề vội vã, nói với ông chủ tiệm Net đã quen ở bên:

- Khâu Minh, bạn bè lâu năm rồi. Con gái tôi làm công ở đây, tiền lương tháng này sắp phát rồi chứ? Nếu không thì phát trước một phần đi?

Sắc mặt Khâu Minh trầm xuống, xụ mặt nói:

- Tôi và cha của tiểu Nhu là bạn, vời bà thì không. Hơn nữa tiền lương đều giao đúng hạn, bà mau biến đi.

- Hứ! Ông còn muốn trở mặt không nhận người quen? Hơn nữa cửa tiệm nhà ông đuổi khách hay sao? Tôi cứ đứng ở đây thì ông có thể làm gì được?

Nếu không phải có một mỹ nữ tiểu Nhu nhà tôi ở đây, ông có thể không giao phí bảo hộ sao? Ông có thể có nhiều khách quen như vậy sao?

Theo lý thuyết, mỗi tháng ông nên hiếu kính mẹ con tôi một chút tiền nha, nếu không có tin mỗi ngày tôi đều tới đây náo loạn?

Triệu ngọc Lan ưỡn ngực, hai tay chống nạnh, ngang ngược chất vấn.

Khâu Minh không dám chọc Vương Đại Hải, nhẫn nhịn một bụng tức giận, hiện giờ ngay cả Triệu Ngọc Lan cũng muốn chà đạp lên mặt mũi của gã, gã muốn bốc hỏa.

Chỉ có điều không đợi gã mở miệng mắng, Tần Xuyên đột nhiên ngăn ở trước mặt, lắc đầu với gã, ra hiệu không cần nổi giận.

Tần Xuyên quay đầu, cầm lấy điện thoại của mình giơ ra:

- Nếu như bà không đi, chúng tôi sẽ báo cảnh sát. Quá trình nói chuyện vừa rồi của bà đã bị tôi quay video lại, chúng tôi hoàn toàn có thể tố cáo bà muốn vơ vét tài sản, hơn nữa có hiềm nghi đe dọa.

Cha con Khâu Minh thấy vậy, trong lòng đều âm thầm khen ngợi, hóa ra Tần Xuyên giữ im lặng đứng một bên còn thu lại video! Hiện giờ báo cảnh sát cũng có chứng cứ.

- Quý nghèo mà nói gì? Mà dám báo cảnh sát? Mà là thứ đéo gì?! Có tin bà đây tìm một đám người tới, hôm nay sẽ đánh mà một trận?

Triệu Ngọc Lan đỏ mặt tía tai gào thét, nước bọt bay tứ tung.

Tần Xuyên buồn bực, người đàn bà này có thể là tinh thần xảy ra vấn đề, có lẽ bị thần kinh, thực sự có phần khó giải quyết.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 5: Tiền Mồ Hôi Nước Mắt

Đám người xung quanh đều rất xem thường Triệu Ngọc Lan, lộ ra vẻ chán ghét.

- Sao tiểu Nhu lại có một bà mẹ như vậy, cô gái này thật đáng thương.

- Đúng vậy, tôi chưa từng gặp bà mẹ nào không nói lý lẽ như vậy, cái này có khác gì cướp tiền đâu?

Nghe mấy tiếng nghị luận này, rốt cục Triệu Ngọc Lan phát hiện tình hình không ổn, mà Diệp Tiểu Nhu khóc lóc như vậy, càng khiến người đồng tình tăng lên.

Khâu Minh đứng đó đã không nhin được nữa, đi tới bên quầy cầm điện thoại, tức giận nói:

- Mọi người ở đây cũng có thể làm chúng, rốt cục là ai đang náo loạn. Nếu bà còn làm loạn chúng tôi kinh doanh, tôi sẽ báo cảnh sát.

Triệu Ngọc Lan thấy Khâu Minh thực sự muốn báo động, cũng có chút sợ hãi. Dù sao trong tay Tần Xuyên có video, hơn nữa những người có mặt ở đây chắc chắn không đứng về phía bà ta.

Bà ta xoay người sang chỗ khác, trừng mắt nhìn Diệp Tiểu Nhu đang khóc như lê hoa đá vũ:

- Nha đầu thối, không biết đúng sai! Sớm muộn thì cũng như cha mày! Cách con quỷ nghèo Tần Xuyên kia xa một chút!

Nói xong, Triệu Ngọc Lan đi ra khỏi tiệm Internet, tiện tay ngăn cản một chiếc taxi ngang qua.

Đợi bà ta vừa đi, Diệp Tiểu Nhu như mất đi sức lực, thân người mềm nhũn chống một tay vào quầy hàng, yên lặng lau nước mắt.

- Tiểu Nhu Nhu nghe lời, khóc thì không xinh đâu.

Tần Xuyên nhìn tới đau lòng, nhẹ nhàng vuốt ve tóc của cô bé, muốn cô bé ngừng khóc.

Diệp Tiểu Nhu miễn cưỡng ngẩng đầu cười:

- Đừng nói với em như vậy, em cũng không phải là bạn nhỏ ở nhà trẻ...

- Anh cảm thấy giống. Em nhìn em đó, làn da non mềm, còn hơn cả một số đứa nhỏ.

Tần Xuyên néo néo gương mặt cô bé.

- Đáng ghét...

Diệp Tiểu Nhu nín khóc mỉm cười, nhưng trong mắt vẫn lộ ra vẻ thương cảm, lau khóe mắt:

- Đúng rồi, em nhớ khăn giấy trong tiệm đã không đủ, em ra ngoài mua một ít...

Bên ngoài mưa đã ngừng lại, Diệp Tiểu Nhu mang ô đi ra cửa.

- Ai, đứa nhỏ tiểu Nhu này cũng không thoải mái. Tần Xuyên phải nắm chắc, chăm sóc nó cho tốt. Cô gái đơn thuần lại xinh đẹp như vậy, hiện giờ cũng không còn nhiều.

Ông chủ Khâu Minh vẻ mặt cảm khái, vỗ vỗ bả vai Tần Xuyên.

Tần Xuyên nhìn theo bóng lưng Diệp Tiểu Nhu đi ra, chỉ có thể thở dài một hơi, lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Đã gần hai giờ trôi qua, cô bé vẫn chưa trở về.

Đi ra ngoài mua đồ là một việc, cô cũng muốn tìm lý do giải sầu.

Chỉ có điều Diệp Tiểu Nhu ra ngoài quá gấp, điện thoại di động quên trong tiệm, đúng lúc này có người gọi tới.

Tần Xuyên mở máy giúp hai người khách, rất tự nhiên lấy điện thoại của cô bé ra, mắt nhìn thì là cha của cô bé, Diệp Đông Cường gọi tới.

Diệp Đông Cường là công nhân xây dựng, thỉnh thoảng cũng tới tiệm Net xem con gái, Tần Xuyên quen ông ta cũng gần một năm rồi.

Diệp Đông Cường cũng biết con gái có ý với Tần Xuyên, cũng không bài xích Tần Xuyên, còn rất thân mật với hắn, rất chiều cố Tần Xuyên lẻ loi một mình giữa thành phố, thường xuyên mời hắn ăn cơm.

Thấy cô bé vẫn chưa trở về, Tần Xuyên nghe máy.

Nhưng vừa mới nghe, phía đối diện truyền ra một tiếng kêu của một người đàn ông lạ:

- Alo? Là con của Đông Cường sao? Ba cháu xảy ra chuyện!

Tần Xuyên biến sắc, vội vàng hỏi:

- Cháu là bạn của Diệp Tiểu Nhu, chú Đông Cường sao vậy?

- Gã? Không phải con gái của ông ấy? Vậy mau nói với con bé, ông ấy đánh người khác! Cũng bị hộc máu rồi!

Mặc dù Tần Xuyên trước giờ rất trấn định, cũng thấy cả kinh trong lòng, vội

vàng hỏi địa điểm, biết rõ ở một công trường gần đây, sau đó cúp điện thoại.

- Tiểu Húc, cậu giúp tôi trông Đường Nghị một chút. Nếu chút nữa chị Đường về, nói với chị ấy tôi có việc gấp phải ra ngoài. Sau khi tiểu Nhu trở về thì nói chuyện này cho cô ấy.

Trong lòng Tần Xuyên rất sốt ruột, hận không thể bay qua.

- Em biết rồi, anh Xuyên mau đi đi.

Khâu Húc nghiêm túc nói, gã đứng ở bên cạnh cũng nghe thấy đại khái.

Tần Xuyên không nói hai lời, chạy ra khỏi tiệm Internet. Tuy rằng bầu trời vẫn có mưa bay, nhưng hăn cũng mặc kệ.

Nhanh chóng vượt qua hai con đường, Tần Xuyên đi vào một khi vực đang thi công, ở một căn phòng tạm bợ, có mấy công nhân xây dựng đang vây quanh một chỗ.

Tần Xuyên liếc mắt đã nhìn thấy Diệp Đông Cường ngồi trên mặt đất, dù mới trung niên nhưng tóc đã xám trắng gần hết, sắc mặt vàng như nến, không ít đồi mồi trên da.

Trước ngực áo lao động bẩn thỉu là một mảng máu đen, môi của ông tái nhợt.

- Chú Đông Cường!

Tần Xuyên rảo bước chạy tới, ngồi xổm bên cạnh ông ta, chau mày:

- Chuyện gì xảy ra vậy? Ai khiến chú ra nông nỗi này?

Diệp Đông Cường cố lộ ra vẻ mặt tươi cười nhẹ nhõm:

- Tiểu Xuyên hả, nhìn cháu khấn trương như vậy kìa. Chú không sao, là bọn họ không nên gọi điện thoại, còn nói muốn đưa chú đi bệnh viện nữa, đúng là

chuyện bé xé ra to mà.

- Đông Cường, ông đã học máu rồi còn nói không có việc gì sao? Năm đầm của một bảo vệ nặng tới mức nào chứ?

Một người đứng cạnh lên tiếng.

- Ông cũng thật là, tiền sao có thể quan trọng bằng mạng chứ. Người ta mang theo cả bảo vệ tới, chúng ta có thể dây vào họ sao...

Tần Xuyên từ lời thảo luận của họ mà biết được vừa rồi chuyện gì đã xảy ra.

Hóa ra tiền lương của đám người Diệp Đông Cường đã kéo dài bốn tháng rồi, thậm chí phí sinh hoạt tháng này cũng đều hết nợ.

Hôm nay tổng giám đốc công ty phụ trách hạng mục tới tuần tra, Diệp Đông Cường dẫn đầu đi lên hỏi tiền công, nhưng quản lý liền nói một câu:

- Theo hợp đồng thì công trình chấm dứt mới trả tiền.

Những công nhân khác đều sợ hãi mấy tên bảo vệ mà chúng dẫn tới, không dám nói thêm, chỉ có Diệp Đông Cường kiên trì muốn đòi nhận ít nhất một tháng tiền công.

Kết quả một tên bảo vệ xông tới, đâm vào bụng Diệp Đông Cường một cái, Diệp Đông Cường lăn quay ngã xuống, còn phun ra vài ngụm máu.

- Tiểu Xuyên, chú không sao đâu. Hôm nay chú không thể uống phí một đầm này, nhất định phải đòi lấy tiền công!

Quản lý ở trong văn phòng bên cạnh công trường. Chú không tin trên đời này chẳng lẽ không có vương pháp? Bọn chúng có giỏi thì đánh chết chú!

Diệp Đông Cường nhổ ra một ngụm nước bọt mang theo chút máu, cố gắng đứng từ mặt đất lên.

Tần Xuyên tự nhiên kéo cổ tay Diệp Đông Cường lại, như vô tình như cố ý mà bắt mạch, hai đồng tử liền co lại!

Hắn cười ân cần nói:

- Chú Đông Cường, cháu thấy thân thể chú không tốt lắm, vẫn nên tranh thủ thời gian đến bệnh viện kiểm tra đi... Tiền lương hai ngày nữa đòi cũng được.

- Sao ngay cả cháu cũng nói vậy? Không đi! Thân thể mình chú đương nhiên hiểu rõ!

Diệp Đông Cường rất kiên trì, đúng lúc bên ngoài cũng hết mưa, ông trực tiếp đi về một phía khác của công trường.

Tần Xuyên chưa từng thấy Diệp Đông Cường kiên cường như vậy, có lẽ là quản lý và bảo vệ đã chọc giận ông.

Tần Xuyên lo lắng, chỉ có thể đi theo phía sau.

- Chú Đông Cường, đợi sau khi nhận được tiền lương, chú phải tới bệnh viện kiểm tra với cháu.

Tần Xuyên tiếp tục khuyên.

- Tiểu Xuyên, hôm nay cháu sao vậy, sao lại nhất quyết bảo chú tới viện? Để sau hãy nói!

Diệp Đông Cường trả lời qua loa.

Tần Xuyên thờ dãi, xem ra không nhận được lương, Diệp Đông Cường sẽ không tới bệnh viện.

Ở gần phần ngoài công trường, có mấy tòa nhà lợp tôn xanh da trời, trong đó có một căn phòng khá lớn có điều hòa không khí, đây chính là văn phòng của quản lý.

Mắt thấy sắp tới nơi nhưng hô hấp của Diệp Đông Cường ngày càng trầm trọng, một tay ôm bụng, dường như chỗ đó rất đau, thân thể càng xuống mà đi.

Tần Xuyên lập tức đỡ lấy Diệp Đông Cường, nghiêm túc nói:

- Chú, có phải chú rất đau không? Bây giờ cháu đưa chú tới bệnh viện.

- Không đi... Chú không đi... Nếu không nhận được tiền, chú không đi đâu cả...

Diệp Đông Cường cắn răng, thậm chí ở lợi còn ứa ra máu, hai mắt có hai dòng nước mắt nóng hổi.

- Đó đều là tiền chú đổ mồ hôi đổ máu mới kiếm được... Chú nhất định phải đi...

Một người đàn ông trung niên độc thân gần năm mươi tuổi, đầy sự không cam lòng và khuất nhục. Ông chỉ muốn lấy được thứ thuộc về mình, nhưng thân thể giờ đã rất đáng báo động.

Tần Xuyên không biết vì sao hôm nay Diệp Đông Cường lại đặc biệt ngoan cố như vậy, dù là người không có kiến thức y học cũng biết thân thể của ông xảy ra vấn đề lớn rồi.

Suy nghĩ một chút, Tần Xuyên hạ quyết tâm, nghiêm mặt nói:

- Chú Đông Cường, cháu thay chú đi đòi tiền lương, chú ở ngoài chờ cháu.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 6: Còn Tới Nữa

- Cháu đòi giúp chú?

Diệp Đông Cường sững sờ, thở hỗn hển lắc đầu:

- Tiểu Xuyên, chuyện này cháu đừng xen vào. Một bộ xương nát của chú, vừa cứng lại vừa thối, cháu đừng để bọn họ làm bị thương.

Tần Xuyên cười nói:

- Chú, cháu có đọc qua một chút về luật bảo hộ lao động, có thể tâm sự với quản lý. Chú yên tâm, cháu không làm chuyện mình không nắm chắc.

- Chuyện này... chuyện này quá nguy hiểm. Hai bảo vệ kia sẽ đánh người.

- Chú, bây giờ chú đứng còn không vững, sao có sức lực mà nói chuyện. Nghe cháu một lần đi, bọn họ đánh người thì cháu có thể chạy được.

Diệp Đông Cường vẫn cảm thấy rất lo lắng, nhưng ông đứng còn không vững, chớ nói chi là ngăn cản Tần Xuyên.

- Chú, xin chú tin cháu đi. Cháu vịn chú qua bên kia nghỉ ngơi trước.

Diệp Đông Cường được Tần Xuyên đỡ tới một hàng ghế cách đó không xa.

Trong lòng ông tuy rằng thấp thỏm không yên, nhưng thấy Tần Xuyên tự tin như vậy, cũng chỉ đành tạm tin.

Trong tay Diệp Đông Cường còn cầm điện thoại, chuẩn bị khi thấy động tĩnh gì bất thường thì sẽ lập tức báo cảnh sát.

Tần Xuyên vừa mới đi tới ngoài văn phòng kia, chuẩn bị gõ cửa thì chợt nghe bên trong truyền ra tiếng gọi điện thoại.

- Lão Trương, hai ngày nay tình hình cổ phiếu không tệ, chúng ta lại đầu tư thêm 30 vạn nữa.

Tiền lương? Ha ha, tiền lương thì có gì phải gấp. Đám nhà quê kia cho dù nợ lương một năm, bọn chúng cũng không dám thả một quả rắm.

Mời luật sư cái rắm! Đám người đó biết gì là luật pháp chứ. Hơn nữa chúng có tiền mời luật sư sao?

Thị trường chứng khoán năm nay tốt như vậy, đợi khi chúng ta kiếm đủ, cuối năm phát chút tiền lương cho chúng, đến khi đó còn giảm được một số tiền sinh hoạt phải bỏ ra, khi đó lão đại còn khen chúng ta biết làm kinh doanh ấy chứ!

Ha ha... Yên tâm đi, không xảy ra chuyện gì đâu. Hôm nay có một lão già muốn đòi tiền lương, bị tay chân của tôi đánh cho một trận liền trung thực ngay! Đám người này chính là đồ đê tiện!

Anh chỉ cần giúp tôi đầu tư cổ phiếu kiếm tiền, tháng sau tiền lương cấp xuống, tôi còn có thể gia tăng tiền đầu tư, ha ha...

Nghe đến đó, lại nhìn Diệp Đông Cường miệng đầy máu cách đó không xa, ánh mắt Tần Xuyên trở nên lạnh lùng, vẻ mặt không có bất kỳ biểu lộ gì.

Cửa không có khóa, Tần Xuyên sau khi mở cửa, rất tự nhiên mà đi vào.

Ken két hai tiếng, hẫng thong dong khóa trái cửa lại, giống như đi vào phòng làm việc của mình vậy.

Trong văn phòng, có một tên bảo vệ đầu trọc cùng một tên bảo tiêu đeo kính dâm, thấy có người vào, lập tức dùng vẻ mặt hung ác đi tới.

- Ai cho mày vào?!

Một tên bảo vệ rống lớn.

Sau cái bàn gần đó, một người đàn ông chừng 30 tuổi, đầu tóc bóng nhoáng, mặc áo sơ mi SS, vừa mới cúp điện thoại.

Tần Xuyên đột nhiên xông vào khiến gã rất không vui, ngẩng đầu lên nhìn hẳn.

- Tiểu tử thôi, mày biết đây là nơi nào sao? Mày từ đâu tới?!

Tần Xuyên không nói lời nào, vẻ mặt lạnh lùng đi tới bàn công tác của đối phương.

- Con mẹ nó, điếc rồi sao?! Đánh nó!

Hai tên bảo vệ sớm đã không chờ được, mỗi người một bên, đi tới, muốn bắt lấy hai tay Tần Xuyên.

Nhưng thân thể Tần Xuyên đột nhiên lui về sau một bước, sau đó cánh tay từ trong chém ra ngoài, chém đúng vào phần eo bụng của hai tên bảo vệ to lớn.

A....

Hai tên bảo vệ thấy Tần Xuyên ra tay với mình, nhưng muốn phản ứng thì đã chậm mất nửa nhịp, trở mắt nhìn mình bị đánh trúng.

Tần Xuyên dùng lực không lớn, nhưng đánh vào vị trí dây thần kinh và khớp xương nào đó của hai người, khiến chúng phải hét lên đau đớn.

Hai tên bảo vệ theo bản năng, cùng lúc khom lưng xuống, một thân lực lượng đều không thể dùng.

Tần Xuyên rất bình tĩnh đi lên phía trước vài bước, ngón trỏ và ngón giữa cả hai tay duỗi ra, nhanh như chuồn chuồn lướt nước, mổ hai cái vào phần cổ sau của đối phương.

Hai tên tráng hán còn chưa khôi phục ra khỏi đau đớn, trực tiếp lăn đùng ra đất, hét lớn hai tiếng, hôn mê!

Toàn bộ quá trình chưa đầy ba giây, thậm chí chỉ là trong một nhịp thở, hai tên tráng hán tổng cộng gần 400 cân đã bị đánh gục! (1 cân=0,5kg)

Triệu Vĩ thấy vậy trừng mắt, cả kinh đứng bật khỏi ghế, tay run rẩy, chỉ vào Tần Xuyên, không nói lên lời.

- Mà... Mà muốn làm gì? Mà đừng tới đây! Tao... Tao sẽ báo cho cảnh sát!

Triệu Vĩ thấy đối phương không ngừng đi tới, rốt cục cảm nhận được nỗi sợ.

Trên người người trẻ tuổi này tỏa ra một uy thế âm u lạnh lẽo, khiến người xung quanh sờn cả gai ốc!

Tần Xuyên như một con sói đi trong đêm tối, lột bỏ lớp da dê, lộ ra răng nanh sắc bén. Bản năng nguyên thủy cùng hơi thở nguy hiểm khiến Triệu Vĩ xụi lơ trên mặt ghế, mồ hôi lạnh ứa ra.

Hơi thở Triệu Vĩ ngày càng dồn dập, gã không biết có phải là ảo giác không nhưng gã phát hiện trông mắt Tần Xuyên hiện lên một vòng đen quỉ dị, như khối đen tràn ngập, nhưng chỉ trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Lúc này Tần Xuyên đã hiện ra trước mặt gã, gần trong gang tấc.

- Đại ca... Có chuyện gì thì từ từ nói! Chuyện gì cũng có thể từ từ nói!

Triệu Vĩ cười khó coi hơn cả khóc, lựa chọn giơ tay đầu hàng.

Nhưng Tần Xuyên vẫn không nói nửa lời, chỉ rất tự nhiên cầm lấy một cái đập ghim cỡ lớn trên bàn làm việc.

Triệu Vĩ cảm thấy không ổn, ngồi dậy định chạy trốn.

Nhưng Tần Xuyên vươn chân ra ngăn, khiến cho gã vấp ngã!

- A...

Triệu Vĩ đau đớn kêu lên. Không đợi gã đứng dậy, Tần Xuyên mặt không biểu tình, tóm lấy cổ tay gã, không tốn chút sức nhắc gã dậy, đồng thời ngón tay điểm vào một huyệt vị trên cổ.

Sau đó Tần Xuyên giống như đã được lập trình sẵn, hoàn thành động tác nhanh như chớp, giơ cao chiếc dập ghim, nện vào mặt Triệu Vĩ!

Chát...

Triệu Vĩ kêu la thảm thiết, miệng đầy máu tươi, hai chiếc răng cửa rơi ra, đau đớn tới tận xương tủy khiến thiếu chút nữa là gã ngất đi.

Nhưng bất kể gã kêu la như nào, trong cổ họng không phát ra nổi bao nhiêu tiếng động, giống như dây thanh quản đã bị khống chế vậy!

Chỗ Tần Xuyên vừa điểm chính là huyệt câm, tuy rằng không thể khiến toàn bộ âm thanh đều không có, nhưng chỉ có thể phát ra chút tiếng động yếu ớt, căn bản không thể làm ra bao nhiêu động tĩnh.

Cho dù gã gào rách họng, người ở bên ngoài cũng không nghe ra động tĩnh trong văn phòng.

Tần Xuyên lại một đấm vào bụng Triệu Vĩ, chính là vị trí mà Diệp Đông Cường bị đánh. Tuy rằng hắn đã khống chế sức lực, không thể chết người, nhưng vẫn có thể khiến Triệu Vĩ đau tới xanh mặt.

Từng ngum từng ngum nước chua nhổ ra, nội tạng như lẫn lộn vào nhau, hai mắt trợn lên trắng dã.

Lúc này Tần Xuyên mới buông tay, ném gã xuống đất, sau đó cầm cặp công văn lên.

Tìm kiếm một chút, bên trong có 3 vạn tiền mặt, nếu chi Diệp Đông Cường hẳn là đã đủ tiền lương rồi.

Triệu Vĩ nằm trên đất, đau tới chảy nước mắt nước mũi, thấy Tần Xuyên lấy tiền cũng không dám lên tiếng.

Tần Xuyên từ cao nhìn xuống gã, giờ giờ túi giấy đựng tiền trong tay, nói một câu duy nhất sau khi vào cửa.

- Nếu tiền thuốc men còn không đủ, tao sẽ còn tới chỗ mày cầm.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 7: Tranh Xe

Hai mắt quản lý Triệu đen thui, thiếu chút nữa tức giận tới bất tỉnh.

Giữa ban ngày, vào cửa không nói câu gì đã đánh người, đánh xong còn cướp tiền, cướp tiền xong cùng đầy khí thế nói lần sau còn tới, thằng này là kẻ điên sao?

Mấu chốt chính là bị thương là bọn chúng, hấn dựa vào cái gì mà đòi tiền thuốc men?!

Nhưng gã đã bị Tần Xuyên dọa cho đá ra máu, căn bản không dám lên tiếng, chỉ có thể gật đầu liên tục, chỉ cầu đừng đánh nữa.

- Đông Cường, Đông Cường, anh làm sao vậy?

Đột nhiên ngoài phòng truyền tới mấy tiếng kêu của mấy người công nhân, khiến Tần Xuyên giật mình trong lòng, vội vàng chạy ra khỏi cửa.

Tới chỗ Diệp Đông Cường ngồi nghỉ, chỉ thấy ông ôm bụng, ngã xuống đất, đau đớn rên rỉ.

- Mọi người tránh ra, tôi cũng chú ấy đi bệnh viện!

Tần Xuyên không nói hai lời, cũng Diệp Đông Cường lên lưng, nhanh chóng chạy ra con đường bên cạnh công trường.

Vào lúc này, Diệp Tiểu Nhu từ trong tiệm Internet chạy ra con đường ở đối diện, nhìn thấy Tần Xuyên lưng cũng cha mình mặt cắt không một giọt máu, không khỏi kinh hô một tiếng.

- Cha!

Diệp Tiểu Nhu chạy qua đường, gương mặt nhỏ nhắn biến sắc, nước nở nói:

- Anh Tần Xuyên, cha em sao vậy?

Cô chỉ nghe Khâu Húc nói hình như Diệp Đông Cường bị người đánh, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng đến mức này, trong lòng cuống hết cả lên, hốc mắt đỏ bừng.

Tần Xuyên trấn định nói:

- Tiểu Nhu ngoan, đừng sợ, việc gấp là phải đưa chú tới bệnh viện, mau gọi taxi đi.

- Taxi?

Cô bé lo lắng nhìn xung quanh, chứng kiến ở giao lộ bên phải có một xe không đang đỗ:

- Ở đó! Ở đó có một chiếc!

Một cô gái trẻ đúng lúc lại ngăn xe lại, chuẩn bị đi tới lên xe.

Tần Xuyên thấy vậy, không quản nhiều, dưới chân như lắp động cơ, nhanh chóng chạy tới, tranh đoạt chiếc xe taxi trước khi đối phương kịp lên.

Đúng lúc Tần Xuyên định ra tay mở cửa thì cô gái kia mất hứng nói.

- Xin nhường đường! Xe này do tôi gọi!

Tần Xuyên quay đầu lại, nhìn rõ tướng mạo cô gái này.

Mái tóc đen mượt được vấn gọn gàng, mắt phượng mày ngài, mũi cao, đôi môi hồng nhỏ xinh, dáng người thon thả, mang nét đẹp điển hình của những cô gái vùng vùng sông nước Giang Nam.

Nhưng dưới nét đẹp cổ điển phương Đông này, phía trên cô gái là chiếc áo sơ mi cổ dựng bó, bên dưới là chiếc đầm đen, thắt một chiếc thắt lưng trắng, lộ ra đôi chân trắng nõn gần như hoàn mỹ, toát lên nét đẹp gợi cảm của những cô gái phương Tây.

Đây là một mỹ nữ hiếm thấy, nếu như bình thường có lẽ Tần Xuyên sẽ nhìn thêm vài lần, nhưng hiện giờ hãn không rảnh để thưởng thức.

Tần Xuyên không rảnh để quản nhiều chuyện, thả Diệp Đông Cường từ trên lưng xuống, một tay vịn ông, một tay mở cửa xe.

Mỹ nữ chân dài lại cho rằng Tần Xuyên cố ý ngang ngược vượt lên trước, ngăn trước mặt Tần Xuyên, không cho hãn mở cửa.

- Thứ tự trước sau, muốn đi xe thì tự mình chờ! Chút tố chất cơ bản đấy cũng không có sao?!

Nói xong, mỹ nữ chân dài định tự mình mở cửa ngồi vào.

Thật ngay trước mắt sao Tần Xuyên có thể bỏ qua, đưa tay tóm lấy bàn tay mở cửa của mỹ nữ kia.

- Bỏ ra!

Tần Xuyên hơi dùng chút lực, khiến mỹ nữ đau đớn kêu lên một tiếng.

- A! Anh muốn làm gì vậy! Làm tôi bị thương rồi!

Cặp mắt phượng của mỹ nữ nhìn qua, tràn ngập vẻ giận dữ.

Từ nhỏ đến lớn có người con trai nào dám thô lỗ với mình như vậy? Người này bị điên sao?

Nhưng vừa nhìn qua, rốt cục mỹ nữ phát hiện có chỗ không đúng. Người đàn ông mà đối phương đang đỡ, tình hình thân thể rất tệ!

- Chú ấy bị sao vậy? Sao khóe miệng lại có máu?

Biểu lộ của cô nghiêm túc, ân cần hỏi.

Lúc này Tần Xuyên vội đến mức nào, bị đối phương quấy rầy, chẳng muốn lãng phí thời gian, vẻ mặt lạnh lùng không muốn trả lời, sau đó mở cửa xe ra, đỡ Diệp Đông Cường nằm xuống.

Vào lúc này, Diệp Tiểu Nhu cũng đã chạy tới, tiến vào ngồi ở ghế sau, mà Tần Xuyên thì ngồi ở bên lái phụ.

Rất nhanh, xe taxi đã lái về phía bệnh viện, chỉ để lại mỹ nữ chân dài ngơ ngác nhìn theo, trừng mắt thở phì phì.

- Hừ, ai vậy... Chính mình không nói rõ còn trừng mắt với ai chứ... Tôi đâu biết là đưa người bệnh tới viện, giống như là tôi không có phẩm đức vậy...

Gương mặt cô bé phủ một lớp sương, trong lòng thầm nghĩ tốt nhất đừng gặp những kẻ thô lỗ như vậy mới tốt.

Trong văn phòng ở công trường, hai tên bảo vệ bị đánh hôn mê mãi mà chưa tỉnh lại được.

Tổng quản lý Triệu Vĩ đưa tay sờ miệng, sau khi thấy đầy máu, trong mắt hiện lên vẻ oán độc.

Gã đi qua dùng chân đạp hai tên bảo vệ vô dụng, sau khi tức giận, vội vàng cầm điện thoại lên gọi điện thoại.

- Hu hu, anh Đường... Xảy ra chuyện rồi. Có một thằng nhãi tới công trường gây chuyện, cướp đi hơn 3 vạn tệ ở chỗ em, còn đánh em một trận...

Phía bên kia truyền ra một giọng nói hùng hổ:

- Ăn hại! Giữa ban ngày ban mặt lại bị người khác đoạt tiền! Sao nó không đánh chết mày luôn đi?!

- Anh nghe em nói, tiểu tử kia biết chút công phu, hai tên bảo vệ của em đều bị đánh ngã, em vì không để anh mất mặt, kiên quyết không chịu giao tiền, kết quả là ngay cả răng cửa cũng bị hấn đánh gãy!

- Hừ, coi như mày còn chút cốt khí!

- Anh, anh phải làm chủ cho em, hấn không coi Đảng Long hội vào đâu. Người trên đường này ai mà không biết công ty này là sản nghiệp của Đảng Long hội chứ?

Em rất nghi ngờ thằng nhóc đó là người do Tứ Hải bang phái tới, bằng không thì ai lại to gan như vậy?

- Ừm, mày nói có lý...

Quản lý Triệu nước mắt nước mũi tùm lum, vừa khóc vừa kể, nói mình vô cùng đáng thương, mà vẻ âm tàn xảo hoạt trong mắt càng ngày càng nồng đậm.

Hừ, tiểu tử thôi, xem mày có thể nhảy nhót bao lâu! Trong lòng Triệu Vĩ cười lạnh.

Bệnh viện số 1 phụ thuộc đại học Đông Hoa, cũng là bệnh viện cấp ba tốt nhất thành phố Đông Hoa, ở khắp Hoa Hạ cũng có danh tiếng tương đối cao.

Viện trưởng chính là hiệu trưởng viện y học Đông Hoa, mà mỗi khoa đều có chuyên gia cấp toàn quốc, thậm chí là cấp thế giới tọa trấn, không ít bác sĩ nổi tiếng nước ngoài cũng đến đây xem bệnh.

Bệnh viện và đại học liền nhau, khắp nơi có các cây cổ thụ tre trời tồn tại từ thời xây trường, tán cây rậm rạp giống như những đám mây màu xanh.

Vô số hoa cỏ cây cối hấp dẫn không ít chim bay nghỉ lại, cấp thêm sức sống, khiến cho bệnh viện như một tòa ốc đảo giữa rừng rậm sắt thép vậy.

Trận mưa chiều đã dừng, nhiệt độ dễ chịu, trên lá xanh còn những giọt nước óng ánh, trong không khí tràn ngập mùi thơm của cỏ hoa.

Đây vốn là thời điểm tốt để con người thư giãn, nhưng trong phòng bệnh, Diệp Tiểu Nhu làm bạn với cha nằm trên giường bệnh tâm tình buồn bã, hai mắt đăm lẹ.

Tuy rằng chưa có kết quả kiểm tra của bệnh viện, nhưng cô vẫn lo lắng không thôi.

- Đứa nhỏ ngốc, cha không sao đâu, hiện giờ tốt hơn nhiều, cũng không đau.

Thân thể Diệp Đông Cường rất yếu, nhưng suy nghĩ tinh táo, ngược lại còn an ủi con gái.

Hai tay Diệp Tiểu Nhu nắm chặt một bàn tay lớn thô ráp của cha, trách cha không biết yêu quý thân thể của mình.

- Sao cha lại đi tới cứng rắn với họ. Bọn họ cố ý nợ lương chắc chắn là đã có chỗ dựa vững chắc. Người khác không lên, chỉ một mình cha lên, đây chẳng phải nói rõ là để bọn họ đánh cha sao?!

Lại nói tới tiền lương, Diệp Đông Cường quay đầu nhìn Tần Xuyên gần đó.

- Tiểu Xuyên, vừa rồi cháu không sao chứ? Bọn chúng có đánh cháu không? Có chịu ủy khuất gì không?

Tần Xuyên lặng lẽ đứng một bên, nghe như vậy, trong lòng có một dòng nước ấm áp chảy qua.

Bản thân Diệp Đông Cường bị bệnh, nhưng lại hỏi hẵn có chịu ủy khuất hay không mà không phải hỏi có lấy được tiền lương hay không, từ đó có thể thấy

ông ấy rất quan tâm tới hẳn.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 8: Tình Cha Như Núi

Tần Xuyên lộ ra vẻ tươi cười, đem bọc tiền để vào tay Diệp Đông Cường:

- Chú, cháu không sao, đây là 3 vạn tiền lương, chú nhận lấy đi.

Cha con Diệp Đông Cường đều hiện vẻ kinh ngạc, cả hai cha con đều không nghĩ Tần Xuyên có thể lấy được tiền lương.

Đặc biệt là Diệp Tiểu Nhu, vừa rồi vội vã đưa cha tới bệnh viện kiểm tra, đầu óc rối cả lên, căn bản không kịp hỏi cái túi trong tay Tần Xuyên chứa gì.

Miệng nhỏ của cô bé mở lớn, vẻ mặt tràn đầy sự ngạc nhiên:

- Anh Tần Xuyên, anh lấy được tiền lương thật sao?

- Ai nha, đứa nhỏ Tần Xuyên này lại làm được, nhưng sao lại nhiều như vậy? Chú cũng chỉ chừa 2 vạn 5 mà thôi.

Diệp Đông Cường vừa mừng vừa sợ, trong hốc mắt kích động mà ứa ra dòng nước mắt nóng.

Tần Xuyên thuận miệng bịa một lý do:

- Chú bị bọn chúng đánh, dù sao cũng phải bồi thường chút thuốc men, từng này coi như còn ít!

- Đúng đó. Cha, số tiền này cha đều nên nhận được.

Diệp Tiểu Nhu vẫn còn tức giận vì cha bị đám người kia đánh, chỉ là từ bé cô đã là con gái ngoan, không biết mắng chửi người.

Diệp Đông Cường tuy rằng cảm thấy tiền tới tay quá đơn giản, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Vẻ mặt ông yêu thương nhìn con gái, tay run run, giao túi tiền cho cô bé.

- Tiểu Nhu, tiền này con giúp cha cất 2 vạn đi, giữ lại 1 vạn tệ, mua cho bản thân hai bộ quần áo đẹp, lại mua chút đồ trang điểm, đồ trang sức, ăn mặc phải đẹp một chút.

Diệp Tiểu Nhu lộ ra vẻ khó hiểu:

- Cha, vẫn chưa đến lễ mừng năm mới, đột nhiên bảo con mua quần áo mới làm gì? Hơn nữa cũng không cần tốn nhiều tiền như vậy mà.

- Nha đầu ngốc, không phải năm mới cũng có thể mua quần áo mới mặc chứ sao. Không phải con nói với cha, sáu tháng cuối năm nay con phải đi tìm công ty để thực tập sao?

Cha thấy các cô gái đi làm ăn mặc đều rất chăm chút, con gái của cha đẹp như vậy, chỉ cần ăn mặc đẹp một chút, đeo chút trang sức, tuyệt đối không kém ai cả.

Cha vô dụng, không thể mua xe, cũng không có nhà cho con. Nhưng con sắp đi làm, dù thế nào cũng phải để con mặc quần áo mới, đường đường chính chính mà đi phỏng vấn.

Diệp Đông Cường lộ vẻ mặt tự trách.

Nghe đến đó, Diệp Tiểu Nhu ghen ngào vô cùng, gần như không nói lên lời. Cô cảm thấy túi tiền trên tay nặng vô cùng.

- Cha... Cha vội đi đòi họ trả lương, để bọn họ đánh như vậy chỉ vì mua quần áo mới cho con?

Tần Xuyên đứng cạnh trong lòng rung động, đây là nguyên nhân Diệp Đông

Cường chịu cơn đau nhức, đòi tiền lương sao?!

- Chút vết thương đây không coi vào đâu, trên đời này còn ai quan trọng hơn tiểu Nhu nhà ta sao?

Diệp Đông Cường vỗ tay con gái, dịu dàng nói.

Diệp Tiểu Nhu khóc không thành tiếng, dựa đầu vào bên cạnh giường bệnh của cha.

- Hu hu... Sao cha ngốc như vậy. Con chỉ muốn cha mạnh khỏe, những thứ khác con không quan tâm.

Trong phòng bệnh còn có hai giường bệnh cùng người nhà của họ, thấy cảnh như vậy, có không ít người mắt cũng đỏ lên, bị cảm động bởi tình cảm cha con sâu đậm này.

Tần Xuyên rất hâm mộ Diệp Tiểu Nhu, vì cô có một người cha vĩ đại như vậy.

Nếu so sánh, xuất thân của mình phú quý hơn nhiều, nhưng chưa bao giờ biết được cha mẹ tình thân là như nào...

Những ý niệm này chợt lóe lên, Tần Xuyên cũng không suy nghĩ quá nhiều, nhiều năm qua hấn sớm đã thành thói quen.

- Anh Tần Xuyên, hôm nay may mà nhờ có anh. Kết quả kiểm tra của cha em còn cần chờ hai giờ nữa, nếu không anh về trước đi?

Lúc này Diệp Tiểu Nhu cảm kích nói.

- Khách khí với anh làm gì, anh ở đây đợi cùng em.

Tần Xuyên cũng không yên lòng.

Diệp Tiểu Nhu cũng sớm coi Tần Xuyên như người thân, vì vậy dịu dàng cười gật đầu.

Thời gian chờ đợi rất nhàm chán, Tần Xuyên đi tới cửa sổ phòng bệnh, trông thấy trên một mảnh đất trống ở phía dưới dựng một cái du che mưa che nắng, có không ít người bệnh đang đánh cờ.

Cuộc sống nằm viện buồn tẻ, đánh cờ là một lựa chọn không sai.

Tần Xuyên nhớ tới trước kia khi ở chân núi, đánh cờ với ông lão kia, trong đầu hiện lên vô số hồi ức.

- Sao lại nhớ tới lão già đó rồi... Hình như đã một hai năm không có đánh cờ, cũng không biết kỳ nghệ của mình có lui bước không!

Tần Xuyên thì thào nói, có chút ngứa tay. Dù sao cũng phải đợi hai giờ nữa, vì vậy nói một tiếng với Diệp Tiểu Nhu, đi xuống lầu.

Đúng lúc chứng kiến có một bàn cờ chỉ có một ông lão, bên kia không có người.

Ông lão kia dường như không có ai chơi cùng, tự mình chơi với mình, còn chơi rất chăm chú.

- Ha ha, chào ông, chơi một mình không thú vị, nếu không cháu chơi cùng ông một ván?

Tần Xuyên xuất hiện, để cho mấy bàn cờ xung quanh kinh ngạc nhìn, dường như là xuất hiện dị loại, khiến cho mọi người cảm thấy đặc biệt.

Tần Xuyên cảm thấy mình bị nhìn như khi, vừa rồi mình có làm gì đáng chú ý sao?

Ông lão có gương mặt hiền lành, hai mắt lộ ra tinh quang, chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Tần Xuyên.

Gương mặt ông chừng 6-70 tuổi, hình dạng rõ ràng, trán tương đối cao, có vài phần uy nghiêm, có lẽ khi còn trẻ rất oai hùng.

- Người trẻ tuổi, cháu biết đánh cờ thật sao?

Ông lão cười như không phải cười.

- Đương nhiên biết! Chính là đấu ai ăn mất tướng của ai trước! Luật này cháu hiểu!

Tần Xuyên vỗ vỗ ngực, cảm thấy ông lão xem thường mình, đánh cờ có gì khó sao?

Mấy ông lão xung quanh đều cười lớn, một ông lão cười nói:

- Chàng trai, biết chút da lông mà dám đánh với lão Ôn sao? Cậu cũng biết pha trò quá rồi!

- Người trẻ tuổi chắc là đi ngang qua đây, không biết kỳ nghệ của lão Ôn đi.

Lại có người nói.

- Chàng trai vẫn là thôi đi, kỳ nghệ của lão Ôn có thể so sánh với kỳ thủ chuyên nghiệp, chỉ với hiểu biết về cờ của cậu, căn bản có thể coi không biết chơi.

Giờ Tần Xuyên mới hiểu vì sao vị lão Ôn này phải tự chơi một mình, hóa ra ông ấy rất lợi hại.

Hắn không để ý những lời này, gãi đầu nói:

- Thắng thua đều rất bình thường, có ai nói đánh cờ nhất định phải thắng đâu, có đúng không ạ?!

Lão Ôn và các ông lão xung quanh đều cảm thấy bất ngờ, Tần Xuyên nói

cũng rất có lý, thắng thua đều là trải nghiệm khi đánh cờ, các ông lão không khỏi tán thưởng gật đầu.

- Tốt, hiện giờ người trẻ tuổi nguyện ý tĩnh tâm đánh cờ đã không nhiều. Vì những lời của cậu, lão già này đánh với cậu một ván.

Lão Ôn hiển nhiên cũng không cho rằng Tần Xuyên có thể chơi một trận thật sự với mình, chỉ là đang nhàn rỗi, thuận túy hướng dẫn người trẻ tuổi một ván.

- Nếu không tôi chấp cậu một xe một pháo?

Lão Ôn định nhường hai quân.

Trong lòng Tần Xuyên cảm thấy không thú vị, còn chưa thắng hẳn sao lại còn muốn chấp?

Hắn không khỏi buồn bực, chẳng lẽ người dưới núi đánh cờ đều lợi hại như vậy? Sao trong Radio chưa từng nói qua!

- Cứ như bình thường là được, nếu cháu không phải đối thủ của ông thì khi đó ông chấp cháu vài quân tốt!

Trong lòng Tần Xuyên cũng bị kích thích chút ý chí chiến đấu, mặc dù mình không quan tâm tới thắng thua, nhưng đẹp trai thì không thể quá mất mặt!

Lão Ôn trầm lắc đầu, người trẻ tuổi vẫn không tránh được có chút tự ngạo.

- Ha ha, người trẻ tuổi, tôi cá chỉ 10 phút là cậu nhận thua!

- Không nhường cả một tốt, tối đa chỉ 15 phút!

Một đám ông lão ở bên cạnh cười lớn dự đoán, ai cũng không coi trọng Tần Xuyên.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 9: Hội Trường

Ván cờ bắt đầu, Tần Xuyên bình tĩnh đi từng nước một, nên tiến công thì tiến công, nên phòng thủ thì phòng thủ, từng quân cờ hạ xuống đều chỉ trong khoảng 10s.

Lúc đầu Ôn lão biểu lộ nhẹ nhàng, thảnh thảng cầm lấy chén trà bên cạnh, uống chút Bích loa xuân, nhưng qua 10 phút thì bắt đầu cau mày.

Vốn 5s ông sẽ đánh một nước, dần biến thành hơn 10s, thậm chí 30s, rồi tới 1 phút.

Ôn lão ăn của Tần Xuyên một con tốt, Tần Xuyên ăn ngược lại một pháo.

Lại ăn một con tốt, ăn ngược một con mã, thậm chí muốn trộm một con xe.

Mỗi lần Tần Xuyên đều chiếm lợi, số quân cờ của Ôn lão ngày càng ít.

Không bao lâu sau, Tần Xuyên đã chiếm thế thượng phong tuyệt đối trên bàn cờ!

Ông lão do dự, trên trán chảy ra mồ hôi. Ông vô ý thức mà nhú mày lau mồ hôi, gương mắt nhìn Tần Xuyên.

- Chiêu tướng!

Tần Xuyên mặc kệ những chuyện này, khí định thần nhàn tuyên bố chiến thắng, trong lòng thậm buồn bực. Trình độ ông lão này bình thường như vậy, mọi người còn thối phòng làm hẳn tướng là tiên cờ nữa chứ.

- Sao hả... Sao lại chiếu tướng rồi?

Lúc này Ôn lão mới ý thức được việc mình thua!

Tần Xuyên chỉ đơn giản cười với ông lão, thắng lợi không thể kiêu ngạo, giả bộ cũng không có gì lớn, bằng không thì không có phong phạm cao thủ.

Một số ông lão xung quanh hiếu kỳ, tại sao lâu như vậy mà Tần Xuyên không tước vũ khí đầu hàng, vì vậy cả đám đi tới xem cuộc chiến.

Chờ bọn họ xem rõ thế cục, đều giật mình há mồm, đủ lớn để nhét một quả trứng gà. Không ngờ Ôn lão lại thua được!

- Tôi không hoa mắt chứ, tiểu tử này thắng hả?!

- Ôn lão, có phải là ông chấp quá hay không? Tiểu tử này thật lợi hại đó.

Mấy ông lão nhao nhao bàn luận, khiến trong lòng Ôn lão bực bội, không chịu thua nói:

- Trận này tôi thua, lại một ván nào, tôi phải đánh cẩn thận!

Kỳ thực Tần Xuyên đã ước lượng được thực lực của ông lão, muốn thắng hẳn căn bản là không có khả năng. Chỉ có điều hẳn vẫn chưa đã nghiên, vì vậy vui vẻ đáp ứng.

Trận thứ hai bắt đầu, hấp dẫn rất nhiều người vây xem. Tất cả đều hiếu kỳ, Tần Xuyên làm như nào mới có thể đánh bại Ôn lão có thể so chiêu với cờ thủ chuyên nghiệp.

Ôn lão cũng rất chăm chú cẩn thận, nghĩ trước mười bước mới hạ cờ, cẩn thận từng nước một, không hề có chút khinh địch.

Nước trà bên cạnh sớm đã lạnh, vẫn mặc kệ uống nửa ngụm.

Tần Xuyên ngược lại còn nhanh hơn cả bàn cờ trước, mỗi lần hạ cờ đều trong vòng 3s.

Tổng cộng hơn 1h, đa số thời gian đều chờ Ôn lão đi như thế nào.

Ôn lão biểu tình từ bình tĩnh, càng ngày về sau càng lo lắng bất an, mặt mũi nhăn nhó.

Tần Xuyên vẫn luôn thông dong, quân cờ của hắn như chiến sĩ dũng mãnh trên chiến trường, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi!

- Tôi thua rồi...

Ôn lão không cam lòng thở dài, không lực tái chiến, không tiếp tục ngoan cố chống đỡ.

- Được lắm! Người trẻ tuổi, có phải là cậu là cờ thủ chuyên nghiệp, cố ý giả vờ là người vừa học để bắt nạt mấy lão già này đúng khoogn!

- Ha ha, Ôn lão gặp kỳ phùng địch thủ rồi. Quả nhiên là Trường Giang sóng sau đê sóng trước, không muốn già cũng không được...

Mấy ông lão khi trước không xem trọng Tần Xuyên đều lộ ra vẻ sợ hãi thán phục.

Tần Xuyên không để ý người xung quanh nói như nào, kết quả vốn nằm trong dự liệu của hắn, thuần túy chỉ là điều tiết tâm tình mà thôi.

Nhìn bầu trời đã chạng vạng tối, hắn có ý định quay về phòng bệnh xem kết quả kiểm tra sức khỏe của Diệp Đông Cường đã có hay chưa.

Thấy Tần Xuyên định đi, Ôn lão đột nhiên đứng dậy, đi theo hỏi thăm:

- Chàng trai, tôi có thể hỏi một vấn đề không?

- Đương nhiên có thể, không thu phí.

Tần Xuyên rất hào phóng nói.

Ôn lão dường như có chút ngại ngùng:

- Là như thế này, bàn đầu tiên quả thực tôi có chút khinh địch. Nhưng bàn thứ hai, rõ ràng tôi rất cẩn thận, vì sao lại thua triệt để như vậy chứ?

Tần Xuyên kỳ thực muốn nói ‘Bởi tôi thông minh hơn ông’, nhưng sợ chọc ông lão, cho nên đành giả vờ giả vịt phân tích.

- Cháu cảm thấy, bởi vì ông nghĩ quá nhiều, đánh cờ mất đi nhuệ khí vốn có. Đánh cờ giống như hành quân chiến đấu vậy, cần phải chú ý sĩ khí, nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt*.

Nhìn như suy nghĩ nhiều các nước tiếp theo có thể cân nhắc chu toàn, nhưng trên thực tế cũng là cho đối thủ thời gian suy nghĩ. Nghĩ càng nhiều sơ hở lại càng dễ suy đoán ra, đương nhiên cũng càng dễ nhằm vào.

Ôn lão sững sốt hồi lâu, sau đó cười lớn nói:

- Nói cả buổi vẫn là kỳ nghệ của lão già này không được, cho nên toàn bộ đều bị cậu đoán ra.

Tần Xuyên không muốn đả kích ông lão:

- Cũng không phải đoán được toàn bộ, Ôn lão cũng có không ít chiêu hay, cháu cũng tổn không ít đầu óc mới thắng hiểm

Nói xong Tần Xuyên cũng cảm thấy mình có chút đối trá.

- Ai, khi trong nhà tôi thường bảo con trai bồi tôi đánh cờ, nhưng nó khó mà ổn định tâm tình. Nếu như nó có một hai phần kỳ nghệ của cậu, xử sự làm người tất cả sở trường, tôi cũng không cần lo lắng cho nó như vậy.

Ôn lão đột nhiên cảm khái vài câu, lại hỏi:

- Người trẻ tuổi, cậu tên là gì? Tôi nằm viện ở đây thiếu một đối thủ đánh cờ, có rảnh thì để con trai tôi gặp mặt cậu, cho nó mở mang tầm mắt. Trẻ tuổi không phải lý do đánh cờ không tốt.

Tần Xuyên đành phải giải thích, bản thân mình chỉ đưa người quen tới xem bệnh. Sau khi biết được, Ôn lão lộ vẻ đáng tiếc.

Tần Xuyên thấy ông lão dường như có chút cô đơn, bản thân cũng thích đánh cờ, mềm lòng nói:

- Nếu như ông đồng ý, sáng sớm hoặc giữa trưa, cháu có thể đánh cờ với ông. Nhưng lúc đó cháu khá rảnh.

Lão Ôn nghe xong, cao hứng vô cùng, lấy điện thoại ra, trao đổi số điện thoại với Tần Xuyên, sau đó mới giơ tay tạm biệt.

- Tần Xuyên, một người trẻ tuổi không tệ.

Thấy Tần Xuyên rời khỏi, ông lão nheo mắt thì thào.

Đúng lúc này một người đàn ông mặt chữ quốc, làn da ngăm đen, người không cao nhưng rất khỏe mạnh, mặc một thân quần áo đen, dẫn theo hai tên tùy tùng đi giày tây, đi tới sau lưng lão Ôn, cung kính cúi thấp đầu.

- Hội trưởng, thân thể của ngài có khá hơn không?

Trong mắt anh ta lộ vẻ quan tâm.

Vẻ hòa ái trên mặt lão Ôn tắt đi, khi xoay người lại đã là vẻ mặt uy nghiêm và trang trọng, ánh mắt sắc bén như chim ưng.

- Triệu Hằng, không phải đã nói với các cậu, khi tôi nằm viện chớ có quấy rầy sao? Sao còn dẫn người tới đây? Để viện trưởng Lý nhìn thấy, còn tưởng Ôn

Văn Viễn ta không coi trọng chữ tín.

Lão Ôn bất mãn hừ một tiếng.

Tráng hán Triệu Hằng lộ vẻ khó xử, nhưng vẫn kiên trì mở miệng:

- Hội trưởng, có chút tình hình đặc thù. Công ty xây dựng Đăng Phi dưới trướng Đăng Long hội hôm nay có một tên cướp đi 3 vạn tệ trong văn phòng ở công trường.

- Cái gì?! Còn có chuyện này?!

- Tôi cũng cả kinh! Tuy tiền không nhiều lắm, nhưng chuyện này đột ngột xảy ra, em tôi là Triệu Vĩ muốn ngăn cản còn bị đánh gãy răng, hai anh em bên cạnh nó đều bị đánh gục, ngay cả rắm cũng không kịp đánh.

Ôn Văn Viễn nghe nói như vậy, trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn:

- Giữa ban ngày ban mặt mà dám đoạt tiền trong tay Đăng Long hội ta, tra ra đối phương có địa vị gì hay chưa?

- Theo tin tức trước mắt, đối phương là nhân viên trông Net của một quán Net, còn có huynh đệ báo cáo, tiểu nhi tử Vương Đại Hải con trai bang chủ Tứ Hải bang Vương Chấn Thiên, hôm nay từng đi qua quán Net đó.

Cho nên chúng ta hoài nghi tên trông Net đó là người mà Tứ Hải bang gài trên đường Hồng Phong, thân phận của hắn đều là giả.

Triệu Hằng bầm báo.

Ôn Văn Viễn hí mắt lại, cười lạnh:

- Vương Chấn Thiên cho rằng Ôn Văn Viễn ta nắm viện thì thành phố Đông Hoa sẽ do một mình bang Tứ Hải chúng nắm giữ sao? Lão già này còn chưa có chết!

Các cậu tới tìm tôi là muốn lấy người từ Long Vũ đường đi đối phó với tiểu tử không biết trời cao đất rộng kia sao?

- Hội trưởng anh minh! Trước mắt xem ra, chỉ có phái ra võ giả Long Vũ đường mà ngài trực tiếp quản lý mới có thể đối phó người nọ, tay chân bình thường căn bản không có tác dụng.

Triệu Hằng chờ mong nhìn ông lão.

Ôn Văn Viễn quay lưng, trầm giọng nói:

- Tôi biết rồi, tối nay sẽ có hai tên võ giả sơ cấp tới tìm cậu. 3 vạn tệ là chuyện nhỏ, mấu chốt là phải phế tiểu tử cướp tiền kia đi, để người bang Tứ Hải rút ra khỏi địa bàn của chúng ta!

- Tuân lệnh!

Trong mắt Triệu Hằng lóe lên ánh lửa, vẻ mặt hưng phấn.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 10: Gặp Lại

Tần Xuyên chạy chậm trở lại phòng bệnh, nhưng lại thấy Diệp Tiểu Nhu ngồi ở ghế bên ngoài, ngẩn người.

- Tiểu Nhu ngoan, có kết quả kiểm tra rồi sao?

Tần Xuyên cũng đại khái đoán ra được kết quả.

Diệp Tiểu Nhu nghe được giọng hân, vội vàng lau mặt và khước mắt, đứng dậy miễn cưỡng mỉm cười.

- Có rồi, tình hình không tốt lắm.

Cô bé nói thật.

- Vấn đề gì?

Diệp Tiểu Nhu cắn bờ môi đỏ mọng, dùng dũng khí rất lớn mới nhỡ ra được mấy chữ:

- Ung thư gan.

Tần Xuyên có thể nghe ra, cô bé đang cố gắng khống chế giọng mình, thân hình run run, sự đau thương của cô khiến người khác phải đau lòng.

Nhưng Diệp Tiểu Nhu cũng không khóc, mà kiên cường đối diện sự thực này.

Nhìn nụ cười đắng chát trên mặt cô bé, Tần Xuyên chưa bao giờ muốn ôm lấy cô như lúc này.

Nghĩ vậy, Tần Xuyên tự nhiên ra tay, mở hai tay ra, ôm cô bé vào trong ngực.

Diệp Tiểu Nhu giật mình đứng yên tại chỗ, cảm thấy mình nằm trong một lồng ngực ấm áp, hơi thở đàn ông bao phủ, tạo cho cô cảm giác an toàn như có một ngọn núi lớn che chở vậy.

Khi trước còn nhìn được nước mắt, nhưng giờ lại tùy thời có thể rơi xuống.

- Đừng lo lắng, chú Đông Cường không có việc gì đâu. Chúng ta cùng nhau cố gắng, nhất định có thể gắng gượng qua được.

Tần Xuyên cũng không trêu chọc cô bé như mọi khi, mà dùng giọng điệu thành khẩn, đầy kiên định nói ra những lời này.

- Vâng, cảm ơn anh, anh Tần Xuyên!

Sắc mặt Diệp Tiểu Nhu hồng hào, tuy rằng Tần Xuyên thường xuyên ôm cô một chút, nhưng cái ôm tràn ngập tình cảm, không nói lên lời như này thì lại là lần đầu tiên.

Đột nhiên có một tiếng ho khan thanh thúy vang lên phá vỡ khoảnh khắc ấm áp này.

- Khụ khụ, người nhà của bệnh nhân, hai người có thể dừng lại một chút không?

Một bác sĩ nữ trẻ tuổi mặc áo blouse trắng uyển chuyển đi tới, trên tay cầm một chút giấy tờ.

Diệp Tiểu Nhu như thỏ con bị dọa, cuống quýt rời khỏi lồng ngực của Tần Xuyên, vội vàng chỉnh trang lại tóc tai, khuôn mặt đỏ bừng nhìn bác sĩ nữ.

Mà Tần Xuyên lại rất bình tĩnh, nhưng khi nhìn thấy bác sĩ nữ thì không khỏi sửng sốt.

Dĩ nhiên là cô ta?

Nữ bác sĩ này cũng nhận ra Tần Xuyên, hai mắt mở lớn, sáng ngời, giật mình nói:

- Sao lại là anh?

Bác sĩ vóc dáng cao gầy, khí chất cao nhã này chính là mỹ nữ chân dài bị đoạt taxi khi họ đưa Diệp Đông Cường tới bệnh viện.

Chỉ có điều mỹ nữ đã đổi sang áo Blouse trắng, lộ ra vẻ ưu nhã mê người, vài phần tri thức, vô cùng xinh đẹp.

Sau khi Tần Xuyên khôi phục tinh thần, cũng biết khi trước mình không quá lễ phép, bình tĩnh cười nói:

- Thật xin lỗi bác sĩ. Tình hình buổi trưa khẩn cấp, xin chớ hiểu lầm.

- Nếu tôi hiểu lầm thì sáng nay đã báo cảnh sát. Về sau chớ có thô lỗ với con gái như vậy.

Bác sĩ nữ nói một câu, sau đó chủ động vươn tay với Diệp Tiểu Nhu.

- Xin chào, chính thức làm quen, tôi là Chu Phương Ngữ, là bác sĩ chữa bệnh chính cho bệnh nhân Diệp Đông Cường.

Diệp Tiểu Nhu cảm thấy ngạc nhiên, bởi thoạt nhìn thì tuổi của Chu Phương Ngữ không chênh lệch với cô bao nhiêu nhưng đã là một bác sĩ chính thức rồi.

Hơn nữa còn làm ở một bệnh viện lớn như vậy, đúng là rất giỏi.

- Bác sĩ Chu, xin chị hãy cứu lấy cha tôi, xin chị đó!

Diệp Tiểu Nhu khẩn cầu.

Chu Phương Ngữ khi nói tới bệnh nhân, lập tức lộ vẻ nghiêm túc, gật đầu

nói:

- Yên tâm đi, Diệp tiểu thư, tôi nhất định sẽ cố hết sức có thể.

Mặt khác, vừa rồi tôi vừa chụp CT phần bụng của cha cô, đồng thời xây dựng hình ảnh 3D, phát hiện khối u của cha cô rất nghiêm trọng.

Chu Phương Ngữ giải thích rất nhiều tình trạng của khối u, những thuật ngữ chuyên nghiệp này Diệp Tiểu Nhu nghe không hiểu, nhưng cô lại nghe rõ mấy chữ ‘rất nghiêm trọng’.

- Vậy... vậy phải làm sao? Cha tôi phải phẫu thuật sao?

Diệp Tiểu Nhu gập gáp.

Chu Phương Ngữ thở dài, nhíu mày nói:

- Tốt nhất nên phẫu thuật càng sớm càng tốt, hơn nữa không thể kéo dài quá hai tuần, bằng không thì... có thể không kịp nữa.

Gương mặt Diệp Tiểu Nhu trắng bệch, ánh mắt trong suốt gật đầu:

- Vậy có phải từ hôm nay cha tôi phải nằm viện không?

Chu Phương Ngữ rất hiểu lòng người, cười nói:

- Cô lo lắng tiền chữa trị sao? Yên tâm đi, tôi biết rõ tình hình kinh tế gia đình cô không quá dư dả, đã xin với chủ nhiệm miễn đi phí nằm viện cùng các loại phí kiểm tra.

Chỉ có điều... Chi phí phẫu thuật ngoại trừ phần được bảo hiểm chi trả, số còn lại đúng là không có cách nào miễn được. Đặc biệt là một số loại thuốc ngoại nhập khẩu khá đắt, còn cần mọi người suy nghĩ biện pháp.

Diệp Tiểu Nhu cảm kích cúi đầu, nói những lời từ tận đáy lòng:

- Cảm ơn chị! Bác sĩ Chu, cảm ơn chị rất nhiều!

Tần Xuyên ở một bên cũng cảm thấy khẽ kinh ngạc, chỉ riêng năm viện đã là một chi phí không nhỏ, đối với gia đình Diệp Tiểu Nhu mà nói thì đúng là gánh nặng cực lớn.

Không ngờ bác sĩ nữ nhìn như tính tình không tốt này lại có một mặt thiện lương như vậy.

Chỉ có điều cũng đúng thôi, chẳng phải bác sĩ nên suy nghĩ cho người bệnh như vậy sao.

Sau khi Chu Phương Ngữ nói xong, còn bận những việc khác, cho nên xoay người rời đi.

Tần Xuyên có chút nghi vấn cần xác nhận, cho nên nói với Diệp Tiểu Nhu mình đi WC, lấy cơ rời khỏi một chút.

Sau đó Tần Xuyên đuổi theo Chu Phương Ngữ:

- Bác sĩ Chu, xin chờ một chút.

Chu Phương Ngữ quay lại, mỉm cười xinh đẹp:

- Sao vậy? Đột nhiên phát hiện tôi không phải cô gái xấu xa không có phẩm chất, muốn xin lỗi tôi?

Tần Xuyên nhếch miệng nói:

- Bác sĩ Chu đẹp người đẹp nết, khẳng định sớm đã tha thứ cho tôi. Tôi chỉ muốn nhìn kết quả chụp CT.

Chu Phương Ngữ sững sờ một chút, sau đó bật cười, đôi mắt phượng cong cong:

- Anh gọi là Tần Xuyên sao? Tần tiên sinh, bạn gái của anh đã rất xinh đẹp rồi, anh không cần tìm lý do lung tung như vậy để tiếp cận tôi, rất không thích hợp.

Tần Xuyên cẩn thận cân nhắc, mới hiểu được cô gái này cho rằng mình có ý tiếp cận cô ta!

Chắc là cô gái này rất sĩ diện vì vẻ đẹp của mình đây. Lúc nào có dịp phải giao lưu chút kinh nghiệm và mới đc, Tần xuyên nghĩ.

Chỉ có điều bây giờ hẳn chỉ quan tâm tới bệnh tình của Diệp Đông Cường, vì vậy đành giải thích:

- Bác sĩ Chu, tôi thừa nhận cô là đại mỹ nữ, đặc biệt là đôi chân dài trắng nõn, thực sự rất đáng khen, nếu như để tôi chơi có thể chơi một năm...

Nhưng cô đã hiểu nhầm, tiểu Nhu không phải bạn gái của tôi. Hơn nữa thực sự tôi chỉ muốn xem ảnh chụp mà thôi.

Chu Phương Ngữ đỏ bừng mặt, cô cũng biết hai chân mình có bao nhiêu sức hấp dẫn với đàn ông, nhưng đây là lần đầu có người dám nói những lời này trước mặt cô!

- Khụ khụ, cách thức Tần tiên sinh khen người thật trực tiếp.

Chu Phương Ngữ trừng mắt nhìn hẳn, đồng thời ho khan để che dấu sự xấu hổ, nói:

- Cho dù hai người không phải người yêu, Tần tiên sinh hiểu CT sao?

- Cho tôi xem một chút chẳng phải sẽ biết sao?

Tần Xuyên mỉm cười nói.

Chu Phương Ngữ nhú mày nguyệt, không phải là cô xem thường Tần

Xuyên, nhưng nhìn hần như nào cũng không giống một người hiểu y học.

- Tần tiên sinh, tôi nghiêm túc trả lời anh, tôi là bác sĩ khoa ngoại đứng đầu trong bệnh viện, tôi có rất nhiều việc phải làm, không có thời gian chơi với anh.

Thấy Chu Phương Ngữ muốn đi, Tần Xuyên bất đắc dĩ, chỉ có thể mở miệng hỏi:

- Là ung thư đường mật phần trong gan sao?

Chu Phương Ngữ vừa đi được vài bước liền dừng lại, đôi mắt xinh đẹp mở lớn, quay đầu.

Cô nhớ rõ mình chưa từng nói cụ thể tên khoa học của bệnh, sao anh ta biết được?

- Xem nét mặt của cô hẳn là đúng rồi.

Tần Xuyên đi tới trước, trực tiếp đưa tay cầm túi tư liệu trên tay Chu Phương Ngữ, lấy ra ảnh chụp cùng báo cáo kiểm tra, nhìn chăm chú.

Biểu lộ của Tần Xuyên lúc này không giống với khi trước, tràn ngập sự chuyên chú và suy tư.

Chu Phương Ngữ hoài nghi đối phương có phải người phân liệt hay không, sao mỗi lúc mỗi vẻ. Khi thì hung ác, khi thì tình thâm, khi lại không biết xấu hổ, khi thì nghiêm túc như vậy.

Đã qua hồi lâu, Chu Phương Ngữ mới khôi phục tinh thần, vẻ mặt hoài nghi:

- Anh hiểu thật sao?

Tần Xuyên chỉ vào mấy vị trí trên ảnh chụp:

- Bác sĩ Chu, cô xem ở đây, khối u lớn chừng 5mm, thành mạch xung quanh

dính liền, rất nghiêm trọng.

Tôi thấy bệnh tình chú Đông Cường đã ảnh hưởng tới toàn thân, chức năng lá gan rất kém, tình hình cơ thể rất tệ.

Tình hình như vậy nếu như còn mạnh mẽ phẫu thuật, sau khi cắt bỏ khối u gan còn phải cắt bỏ ống mật, lại phải xử lý tuyến dịch limpha, tốn thời gian quá dài, xác suất xuất huyết quá nhiều mà tử vong trên bàn mổ là rất lớn.

Chu Phương Ngữ mở miệng anh đào, ngơ ngác không nói lên lời. Biểu lộ này phối hợp với gương mặt tinh xảo của cô tạo thành một cảnh tượng đáng yêu vô cùng.

Người này không chỉ hiểu mà còn biết khi giải phẫu tiến hành như nào?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 11: Gọi Nhầm Số Rồi

Nhưng Tần Xuyên không ý thức được, hăn ăn mặc như vậy, lại với thân phận một người trông Net bình thường, nói ra những lời như vậy dọa người tới mức nào.

- Chẳng... chẳng lẽ anh cũng là bác sĩ?

Chu Phương Ngữ miễn cưỡng phục hồi tinh thần, hỏi.

Tần Xuyên nghĩ nghĩ, bản thân chưa từng xem bệnh cho ai, càng không có giấy phép hành nghề, vì vậy lắc đầu.

- Vậy anh là sinh viên viện y học?

- Tôi không được đi học.

Tần Xuyên lắc đầu tiếc nuối, tuổi thơ hăn tuy rằng học đủ thứ kỳ quái, nhưng chưa từng đến trường một ngày.

- Tần tiên sinh, vậy sao anh biết đây là ung thư đường mật phần trong gan? Sao lại hiểu được CT?

Chu Phương Ngữ đột nhiên có chút hứng thú với người con trai thô lỗ này.

Nhưng đáp án của Tần Xuyên khiến cô muốn phun máu:

- Trước đây tôi ở trong núi từng học chút y thuật với một lão già, Trung Tây y đều có đọc qua, bệnh này tôi có học qua cách chữa trị.

Chu Phương Ngữ cảm thấy to đầu, thẳng này do ông trời phái tới để chọc

giận cô sao? Nói vậy có quý mới tin!

Gương mặt xinh đẹp của cô trở lên lạnh tanh:

- Anh không muốn nói cũng không sao, nhưng nếu Tần tiên sinh không phải bác sĩ chuyên nghiệp, vậy đừng quấy rối chúng tôi chữa trị. Tôi đã dám phẫu thuật thì sẽ nắm chắc.

- Bác sĩ Chu đã nhiều lắm, tôi không muốn quấy nhiễu cô.

Tần Xuyên kiên nhẫn nói:

- Phẫu thuật loại ung thư này là loại khó khăn nhất trong số các loại phẫu thuật ung thư đường tiêu hóa.

Khu vực này động mạch giao nhau rất phức tạp, khi đưa dao đã yêu cầu rất cao với kinh nghiệm và kỹ năng của bác sĩ, hướng chi tình hình bệnh nhân lại...

Chu Phương Ngữ trực tiếp cắt đứt lời Tần Xuyên, vẻ mặt tự tin nói:

- Vừa rồi tôi không nói, là không muốn khoe khoang. Nhưng nếu Tần tiên sinh đã hoài nghi, vậy tôi có thể nói cho anh biết, tôi là sinh viên ưu tú tốt nghiệp đại học Johns Hopkins của Mỹ!

Ban giám đốc bệnh viện đã mời tôi tới đây làm bác sĩ cấp chuyên gia, tôi không phải bác sĩ mới vào nghề.

Lần phẫu thuật này có độ khó tương đối cao, tôi là một trong những bác sĩ thích hợp nhất để mổ chính. Về phía bệnh viện cũng hi vọng tôi tiếp nhận bệnh nhân này, về phần kỹ thuật của tôi, xin anh cứ an tâm.

Chu Phương Ngữ với tư cách xuất thân con nhà truyền thống y học, lại được coi là mỹ nữ bác sĩ khoa ngoại thiên tài, đây là lần đầu tiên có người dám xem thường cô!

- Tôi không hề hoài nghi trình độ của bác sĩ Chu, chỉ suy nghĩ biện pháp xử lý tốt.

Tần Xuyên cười thương lượng.

- Tần tiên sinh, xin không không nên sỉ nhục công việc của bác sĩ như tôi, đây không phải chuyện đùa!

Chu Phương Ngữ đã tức giận thật, một người không có giấy phép hành nghề, ngay cả học viện y cũng chưa từng đi qua, lại liên tục đòi phát biểu ý kiến về cách thức phẫu thuật, đúng là vô nghĩa!

Khuôn mặt cô phủ một lớp sương, lấy lại tư liệu trong tay Tần Xuyên, quay người rời khỏi, chỉ lưu lại một làn gió thơm.

Tần Xuyên không khỏi thở dài, cô nàng Chu Phương Ngữ này tâm địa rất tốt, chỉ là tính tình mạnh mẽ một chút.

- Nếu công lực của mình có thể mau chóng khôi phục thì tốt rồi.

Ánh mắt Tần Xuyên hiện vẻ sầu muộn, thì thào nói.

Một năm trước, bản thân hãn mất đi công lực khổ tu từ nhỏ, người ngoài đều cho rằng đời này hãn không thể tu luyện nữa, trở thành phế nhân.

Thậm chí thiếu chút nữa Tần Xuyên cũng cho rằng đời này mình không thể tìm lại những thứ mình mất đi!

Không ngờ tới chính là, hơn một năm nay dựa vào luyện công lúc ban đêm, ngày ngày tích lũy, không hiểu sao công lực nhanh chóng phục hồi, đốt lên hi vọng trong lòng hãn.

Nhưng tuy vậy, công lực hiện giờ cũng không đủ để trị liệu bệnh ung thư của Diệp Đông Cường.

Hơn nữa cũng thiếu một số loại thuốc quý giá máu chốt. Nói cách khác, một mình hẳn có thể chữa trị tốt cho vị trưởng bối đáng kính này.

Đang khi hẳn buồn rầu, điện thoại đột nhiên vang lên.

Tần Xuyên cầm lên xem, là số lạ, không nghĩ nhiều, trực tiếp nghe.

- Alo, tôi là đẹp trai, tìm ai vậy?

- ...

Đầu dây bên kia dường như không biết trả lời như nào, đợi thêm một chút, bên trong truyền ra một giọng nữ lạnh nhạt dị thường, mát lạnh như nước suối trong núi vậy.

- Tôi là Liễu Hàn Yên, tôi tìm Tần Xuyên!

Liễu Hàn Yên?

Tần Xuyên nhíu mày, cảm thấy như đã gặp cái tên này ở đâu. Đợi sau khi nghĩ ra là ai, trong mắt hẳn hiện lên vẻ kinh ngạc, sắc mặt lập tức trầm xuống.

- Thật xin lỗi, cô gọi nhầm rồi!

Tần Xuyên trả lời rất khách khí, nhưng lại vô cảm, giống như máy móc vậy.

Cũng mặc kệ cô gái Liễu Hàn Yên này muốn nói gì nữa, Tần Xuyên trực tiếp cúp điện thoại.

Tần Xuyên đứng trong hành lang bệnh viện, bởi vì trong lòng không bình tĩnh, cả người có chút run run, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh.

Mặt hẳn âm tình bất định, rất nhiều điều chôn sâu trong óc lại hiện lên, khiến cho trong mắt Tần Xuyên thậm chí xuất hiện tơ máu.

- Anh Tần Xuyên, anh sao vậy? Điện thoại của ai vậy?

Lúc này Diệp Tiểu Nhu đi từ phía sau đến, phát hiện Tần Xuyên có chút gì đó rất lạ.

Tần Xuyên hít một hơi sâu, quay người lại lộ ra vẻ mặt tươi cười:

- Không có gì, gọi nhầm thôi. Chúng ta đi nào.

Cô bé cũng không nghĩ nhiều:

- Vâng, anh Tần Xuyên, em muốn tới ngân hàng gửi tiền.

Ba vạn này là ngọn cỏ cứu mạng cho cha, cô bé không nỡ tiêu một đồng.

- Như vậy cũng tốt, anh đưa em đi.

Tần Xuyên thấy cô bé cầm ba vạn tiền mặt, lo lắng đi theo.

Diệp Tiểu Nhu cũng hiểu như vậy sẽ an toàn hơn chút, dù sao cũng không chậm trễ bao nhiêu thời gian.

Đi vào ngân hàng Thương Nghiệp ở gần đó, sau khi lấy số thì hai người xếp hàng đợi ở đại sảnh.

Đột nhiên một người đàn bà trang điểm đậm, cầm túi xách hàng hiệu, lắc một đi vào đại sảnh, còn ra vẻ quý phái gỡ kính xuống, đó chính là Triệu Ngọc Lan.

Triệu Ngọc Lan hình như muốn làm nghiệp vụ gì đó, vừa nhận số xong, muốn tới chỗ chờ thì gặp được hai người.

- Ở, thực là đúng dịp, sao ở đây cũng có thể gặp được. Con gái bảo bối của mẹ, nói với con bao nhiêu lần rồi, chớ đi lại quá gần với tiểu tử nghèo này.

Diệp Tiểu Nhu vô ý thức nắm chặt túi xách của mình, sau đó quay đầu không để ý tới bà ta.

Nhưng một chi tiết nhỏ như vậy vẫn bị Triệu Ngọc Lan nhìn ra, bà ta có chút

nghi hoặc, sau đó ngồi xuống ghế bên cạnh Diệp Tiểu Nhu.

Ánh mắt Triệu Ngọc Lan nhìn chăm chăm vào túi xách của Diệp Tiểu Nhu:

- Con gái, con đến ngân hàng làm gì vậy? Là gửi tiết kiệm hay là rút tiền?

- Không cần bà quan tâm!

Diệp Tiểu Nhu vô cùng khẩn trương, định đứng dậy.

Nhưng đúng lúc đứng dậy, Triệu Ngọc Lan khẽ vươn tay, từ phía dưới tóm được túi xách của Diệp Tiểu Nhu.

- Bà... trả túi lại cho tôi!

Diệp Tiểu Nhu vội vã quay người lại cướp lại túi.

Triệu Ngọc Lan quay lưng đi, tay cầm một chiếc túi giấy bên trong. Khi chứng kiến ba vạn tiền mặt, hai mắt bà ta tỏa sáng, vui mừng vô cùng.

- Con nha đầu thối này! Quả nhiên là còn cất giấu không ít tiền! Lại nói con làm công ở tiệm Internet kia, tên Khâu Minh sao lại không biết xấu hổ mà cho con chút tiền lương như vậy, còn giả nghèo trước mặt mẹ nữa!

- Bà quá đáng lắm! Đây là tiền lương của cha! Mau trả cho tôi!

Diệp Tiểu Nhu tức giận tới sắc mặt trắng bệch, giọng nói nức nở.

Tần Xuyên rốt cục không nhịn được, từ trên ghế ngồi bật dậy, tốc độ nhanh như chớp đoạt lại túi tiền từ trong tay Triệu Ngọc Lan!

Triệu Ngọc Lan trừng lớn mắt, hung hăng ném chiếc túi xách xuống đất:

- Tiểu tử nghèo! Mày còn dám cướp tiền của bà?!

Tần Xuyên trả tiền lại cho Diệp Tiểu Nhu, sắc mặt âm trầm nói:

- Đây là tiền trị bệnh cho chú Đông Cường, trước đây bà lấy tiền từ chỗ tiểu Nhu, tiểu Nhu mềm lòng, tôi có thể mặc kệ. Nhưng lần này tôi tuyệt đối không cho phép bà lấy tiền đi!

Bồ Tát cũng có ba phần giận, huống chi Tần Xuyên tuyệt đối không hề sợ người đàn bà chanh chua này.

- Trị bệnh cho Diệp Đông Cường? Lão ta làm trên công trường, cường tráng như trâu, có thể có bệnh gì được? Đừng lừa tôi!

Triệu Ngọc Lan hừ lạnh.

- Thực sự! Cha đi kiểm tra phát hiện mắc ung thư gan giai đoạn cuối, cần làm phẫu thuật. Nếu bà còn chút lương tâm thì đừng tới làm phiền tôi!

Diệp Tiểu Nhu nắm chặt túi tiền, vẻ mặt tiều tụy.

Triệu Ngọc Lan cũng có chút sợ hãi, nhưng một chút sau lập tức hai mắt đảo một vòng, lộ ra nụ cười gian xảo.

- Ung thư gan giai đoạn cuối, vậy cũng không trị hết mà. Đây là ý trời! Hơn nữa chút tiền đấy cũng không đủ làm phẫu thuật.

Số tiền này dùng cho người sắp chết chính là lãng phí, không bằng cứ dùng cho người sống. Con gái bảo bối, con nói đi?

Nghe những lời này, Diệp Tiểu Nhu như bị sét đánh, gương mặt trắng bệch, hồi lâu không nói lên lời.

- Triệu Ngọc Lan!

Cô bé gọi thẳng tên của bà ta, lộ ra vẻ căm thù tới tận xương tủy:

- Bà không phải là người!

Một tiếng mắng này của Diệp Tiểu Nhu sắc bén phi thường, khiến cho mọi người đứng trong đại sảnh ngân hàng đều nhìn qua, có không ít người vây tới xem.

Sắc mặt bà ta tái nhợt, mắt mắt trước mọi người, lập tức nổi giận nói:

- Nha đầu thối! Ta là mẹ con! Có đứa con nào mắng mẹ như vậy sao?!

Vừa nói như vậy, những người xung quanh phát hiện ra hai người quả thực có phần giống nhau, càng hiếu kỳ chuyện gì xảy ra.

Diệp Tiểu Nhu mặc kệ người ngoài chỉ chỏ, nhặt túi xách từ đất lên, cất tiền vào.

Đồng thời cảm thấy may mắn vì Tần Xuyên đi theo, bằng không thì số tiền này bị cướp rồi.

- Anh Tần Xuyên, hôm nay chúng ta không gửi tiền nữa, em không muốn nhìn thấy bà ta!

Đây là lần đầu tiên Tần Xuyên thấy Diệp Tiểu Nhu ngoan ngoãn dịu dàng lộ ra vẻ tức giận lạnh như băng như vậy, đương nhiên không có ý kiến:

- Được, chúng ta đi.

Trong mắt Triệu Ngọc Lan hiện lên tia sáng lạnh, dường như nghĩ tới điều gì đó, xông tới cửa chặn lại, hô lớn:

- Đứng lại, nha đầu chết tiệt kia, cầm tiền chữa bệnh cho ba mày, bỏ trốn với đàn ông, mày còn có lương tâm hay không hả?!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 12: Bạn Trai

Diệp Tiểu Nhu thấy bà ta còn cản ngược một cái, tức giận đến phát run:

- Bà... bà nói bậy! Tiền này để chữa bệnh cho cha, là bà muốn cướp đi!

Triệu Ngọc Lan giả bộ khóc lóc đáng thương:

- Mọi người mau tới xem này! Nha đầu này bị tiểu tử nghèo mê hoặc, tôi làm mẹ tận tình khuyên bảo, khuyên nó nó cũng không nghe, hiện giờ còn muốn cướp tiền chữa bệnh của chồng tôi bỏ trốn!

Tôi mang thai mười tháng mới sinh được nó, nuôi nó trưởng thành, không ngờ nó lại không có lương tâm như vậy... Số tôi thật khổ mà... Hu hu hu...

Bà ta nói như vậy, những người xung quanh đã tin tưởng vài phần, mang theo ánh mắt thương hại.

- Cô gái, cháu yêu đương thì cũng không thể mất đi lý trí như vậy, sao có thể cướp đi số tiền chữa bệnh cho cha cháu được?

- Cậu con trai này dáng vẻ nghèo kiệt xác, không xứng với cô bé này, mỹ nữ bị lừa gạt rồi!

Cả đám người soi mói nghị luận, nhìn Tần Xuyên với ánh mắt khinh thường, bất thiện.

Tần Xuyên không thèm để ý tới những người này, kéo tay Diệp Tiểu Nhu:

- Chúng ta ra ngoài, không cần để ý tới họ.

Nhưng Triệu Ngọc Lan lại đứng chặn cửa ra vào, còn kéo một bảo vệ tới, chỉ vào Tần Xuyên nói:

- Bảo vệ! Cậu ta lừa gạt con gái tôi, còn cướp đi ba vạn tiền chữa bệnh cho chồng tôi nữa, nhanh bắt lấy cậu ta!

Bảo vệ là một người trung niên, cũng không rõ chuyện gì xảy ra. Nhưng khi nhìn thấy Triệu Ngọc Lan ăn mặt rất mốt, mà Tần Xuyên ngay cả áo cũng là T-shirt do tiệm bánh ngọt tặng kèm, đương nhiên tin tưởng thêm vài phần.

- Chàng trai, yêu đương thì được, nhưng đoạt tiền thì không đúng.

Bảo vệ nghiêm túc dạy dỗ.

Diệp Tiểu Nhu thấy Tần Xuyên bị mọi người hiểu lầm, trong lòng vô cùng lo lắng, đứng ra giải thích cho hẳn:

- Mọi người đừng tin bà ta! Bà ta sớm ly hôn với cha cháu. Tiền này là tiền chữa bệnh cho cha cháu, nhưng bà ta muốn cướp đi!

Cô bé không giải thích còn tốt, vừa giải thích, Triệu Ngọc Lan càng khóc khò hơn!

- Ôi trời ơi là trời ơi! Tiểu Nhu, sao con có thể vu oan cho mẹ như vậy? Một ngày vợ chồng trăm ngày ân ái, sao mẹ có thể bỏ mặc sống chết của cha con?

Mọi người đến xem, hai đứa nó còn trẻ như vậy, sao có thể có nhiều tiền thế. Đây đều là tiền tôi và cha nó vất vả mới kiếm được!

Người bên cạnh cũng thấy những chuyện tiểu Nhu nói quá mức khoa trương, nào có người phụ nữ nào cướp tiền cứu mạng của chồng, cho dù là chồng trước thì cũng quá đáng sợ.

Hơn nữa cách ăn mặc của hai người này cũng không phải con nhà giàu có, cầm ba vạn tiền mặt quả thực không giống của họ.

- Người trẻ tuổi, trả tiền lại cho mẹ cháu đi, bằng không chúng tôi chỉ có thể báo cảnh sát.

Bảo vệ đã tin là thật, ánh mắt cảnh giác nhìn Tần Xuyên, như sợ Tần Xuyên chạy trốn.

- Tôi... Tôi... Mọi người...

Khuôn mặt Diệp Tiểu Nhu lúc đỏ lúc trắng, không ngờ mọi chuyện biến thành như này, đen đều bị nói thành trắng!

Trên mặt Triệu Ngọc Lan vẫn tỏ vẻ đáng thương, nhưng trong lòng cười lạnh không ngừng. Hừ, muốn chơi với bà đây? Các người còn non lắm! Ba vạn này lãng phí tiêu cho một người chết, còn không bằng mua một chiếc túi LV còn thực tế hơn!

Trong lòng Tần Xuyên thở dài, dù sao tính tình Diệp Tiểu Nhu quá mức đơn thuần, muốn nói thẳng người đàn bà giáo hoạt như Triệu Ngọc Lan đúng là đã làm khó cô.

Đúng lúc Tần Xuyên muốn đi ra nói gì đó, đột nhiên có một bóng dáng xinh đẹp đi tới.

- Tiểu Xuyên Xuyên yêu dấu, sao anh cũng ở đây?

Người đến chính là Đường Vi, trên người cô mang theo một mùi thơm, dáng đi ưu nhã tới bên cạnh Tần Xuyên, còn thân mật mà đưa tay khoác một cánh tay của Tần Xuyên.

Một màn này khiến những người xung quanh trợn mắt há mồm, dung mạo Đường Vi không hề kém Diệp Tiểu Nhu, khí chất và dáng vẻ đều hơn Diệp Tiểu Nhu không ít.

Như một cây đào mật chín mọng, khiến cho đàn ông đều phải thêm thường.

Cô vừa xuất hiện đã trở thành tiêu điểm trong đại sảnh.

Tần Xuyên thấy sao lại trùng hợp như vậy, nhưng nghĩ một chút, buổi trưa Đường Vi hình như có nói tới ngân hàng làm chút việc, không ngờ lại gặp phải.

Diệp Tiểu Nhu thấy Đường Vi gần gũi Tần Xuyên như vậy, cũng vô ý thức nhíu mày, trong lòng không vui.

Tuy rằng Đường Vi vẫn luôn gọi rất thân mật, nhưng giới hạn chỉ là trên miệng, tiếp xúc thân mật như vậy chưa từng xảy ra.

Tần Xuyên cũng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cô, không biết đột nhiên Đường Vi giở trò gì vậy. Nhưng Đường Vi thầm nháy mắt với hắn, Tần Xuyên liền hiểu đại khái dụng ý của cô, đây là vì muốn giúp hắn, do vậy không lên tiếng.

Ánh mắt Đường Vi lộ vẻ tán dương, nói chuyện với người thông minh đúng là nhẹ nhõm.

Cô làm bộ vừa nhìn thấy Triệu Ngọc Lan, ò lên một tiếng:

- Sao bà ta lại ở đây? Có phải là đánh bạc hết tiền, sau đó tới đây định lừa tiền con gái bà?

Triệu Ngọc Lan không quen Đường Vi, nhưng có thể cảm nhận được sức hút ngay cả giới nữ cũng khó kháng cự được trên người cô, cái đẹp phát ra từ tận xương tủy khiến bà ta cảm thấy tự ti mặc cảm.

- Cô... cô là ai? Cô nói hươu nói vượn gì đó? Là tiểu tử này lừa gạt con gái tôi, muốn cướp tiền của vợ chồng tôi!

Bà ta vẫn mặt dày nói vậy.

Đường Vi cười phong tình vạn chủng, dựa người vào tay Tần Xuyên, bộ ngực sữa đầy đà cũng dán chặt vào tay hắn.

- Tiểu Xuyên Xuyên là bạn trai tôi, từ khi nào trở thành bạn trai của con gái bà? Lại nói bà đã ly hôn với cha tiểu Nhu hơn mười năm, sao còn không biết xấu hổ nói hai chữ vợ chồng?

Cô mở cửa hàng bán hoa ngay đối diện tiệm Internet, tình hình gia đình Diệp Tiểu Nhu, cô cũng hiểu rõ đôi chút.

Đám người xung quanh xôn xao cả lên, không khỏi líu lười, tiểu tử này phúc diễm quá lớn đi!

Sao con gái xinh đẹp đều thân thiết với hắn vậy, tiểu tử này có tài có đức gì lại được mỹ nữ siêu cấp này yêu thương?!

Lúc này, một người con trai anh tuấn, tuổi chừng hơn ba mươi, mặc âu phục đeo đồng hồ vào cũng đi tới, hình như là cao tầng ngân hàng.

Anh ta kinh ngạc hỏi:

- Đường tiểu thư, hóa ra cô đã có bạn trai?

Nhìn thấy anh ta, bảo vệ lập tức cung kính, cúi đầu hô:

- Chủ nhiệm Trần!

Hắn chính là chủ nhiệm chi nhánh ngân hàng này, Trần Hạo Bản.

- Chủ nhiệm Trần, xin giới thiệu với anh, đây là bạn trai tôi Tần Xuyên, anh ấy làm IT, cho nên ăn mặc rất tùy hứng, không quá quan tâm tới bề ngoài.

Vẻ mặt Đường Vi hạnh phúc ngọt ngào.

Cánh tay Tần Xuyên có thể cảm nhận được xúc cảm mỹ diệu từ vị trí mềm mại kia truyền tới, rất co dãn và đầy đặn.

IT? Không phải là có một ngoại hiệu ‘anh Restart’ sao, cô nàng quyến rũ này

thật biết bịa chuyện. Tần Xuyên thầm nghĩ.

Sau khi Trần Hạo Bản nghe xong, sắc mặt thay đổi nhưng không thể không gượng cười, bắt tay với Tần Xuyên.

- Tần tiên sinh thật có phúc, có người bạn gái xinh đẹp động lòng người như vậy.

Mặc dù chỉ trong tích tắc, nhưng Tần Xuyên vẫn nhận ra biến hóa trong biểu lộ của Trần Hạo Bản, trong mắt gã hiện lên một tia âm lãnh.

Tần Xuyên lập tức nhìn ra anh ta theo đuổi Đường Vi, nhưng bị Đường Vi từ chối.

Đường Vi giúp hắn đối phó Triệu Ngọc Lan là một chuyện, mấu chốt là lấy hắn làm tấm mộc!

Trong lòng Tần Xuyên cũng có chút không thoải mái, việc này không thương lượng với hắn một chút, nói tới là tới, không phải là gây thêm phiền toái cho hắn sao?

Hắn cũng không phải đèn dầu cạn, nếu con gái còn dám chơi như vậy, sao hắn lại không dám chứ.

Sắc mặt Tần Xuyên lộ vẻ cứng chiều, rất dịu dàng mà quay đầu nhìn Đường Vi:

- Có thể quen Vi Vi đúng là phúc của tôi.

Trong mắt Đường Vi không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc, cô không ngờ chính mình diễn đã rất giỏi, Tần Xuyên còn diễn giỏi hơn cô!

Mấu chốt là cách gọi tràn ngập yêu thương ‘Vi Vi’!

Tiểu tử này bình thường chỉ dám gọi ‘chị Đường’, hiện giờ lại muốn chiếm

tiện nghi của cô!

Lúc trước khiêu khích Tần Xuyên, hẳn không thềm chịu nề mặt. Nhưng bây giờ thấy đối phương chủ động, trong lòng Đường Vi không khống chế nổi, tâm hồn thiếu nữ loạn lên, hai má đỏ ửng.

Hình ảnh ngọt ngào này khiến tất cả mọi người tin hai người đang yêu nhau.

Chỉ là gương mặt nhỏ nhắn của Diệp Tiểu Nhu ở bên cạnh trắng bệch, hai tay nắm chặt góc áo.

Diệp Tiểu Nhu không thể không thừa nhận, quả thực Đường Vi rất giống tình nhân trong mộng của mọi người đàn ông, hai mắt cô bé ảm đạm...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 13: Không Có Lương Tâm

Những người xung quanh bắt đầu tin tưởng lời Đường Vi nói, dù sao cô cũng là khách quý mà chủ nhiệm ngân hàng tự mình tiếp đãi, bạn trai của cô sao có thể đặt ba vạn vào mắt?

Hơn nữa cao thủ trong nghề IT cũng khiến người khác hiểu vì sao cách ăn mặc của Tần Xuyên rất đơn giản. Dù sao mỗi ngày người ta đều ngồi trước máy tính, không xuất đầu lộ diện.

So sánh với nhau, những lời Triệu Ngọc Lan có rất nhiều sơ hở.

- Không.... Không phải, mọi người đừng nghe họ nói bậy! Tôi lấy tiền cho chồng tôi đi chữa bệnh! Tiểu tử này là một tên trộm Net, không phải làm IT!

Triệu Ngọc Lan thở hỗn hển, vừa khóc vừa hô.

Người xung quanh không nghe nổi nữa, một người đàn ông cười nhạo nói:

- Chị à, chị bịa chuyện cũng phải có lý một chút, vị tiểu thư xinh đẹp này có thể tìm một người trộm Net làm bạn trai sao? Vậy tôi cũng đi làm nhân viên trộm Net rồi!

Mọi người cười vang, đều cảm thấy Triệu Ngọc Lan đang bịa chuyện.

- Mọi người đều bị gạt! Hẳn ta là một kẻ nghèo hèn! Bọn họ cũng không phải người yêu!

Sắc mặt Triệu Ngọc Lan đỏ bừng.

Đường Vi cười khanh khách, tựa vào ngực Tần Xuyên:

- Chúng tôi có phải người yêu hay không chẳng lẽ cần phải chứng minh với thím sao?

- Thím?

Triệu Ngọc Lan tức giận tới mức cắn răng.

Tần Xuyên cảm thấy đây nên là thời điểm giải quyết dứt khoát, vì vậy mở miệng hỏi:

- Bà luôn miệng nói lấy tiền đi chữa bệnh cho chú Đông Cường, vậy bà biết chú ấy nằm ở bệnh viện nào không?

Mọi người đều nhìn về phía Triệu Ngọc Lan, chẳng lẽ vấn đề này bà ta cũng không biết.

Triệu Ngọc Lan không biết chuyện này, bà ta ấp úng:

- Đợi... đợi một chút... Tôi tạm thời quên mất...

- Là bệnh viện nhân dân Đông Hoa.

Tần Xuyên làm bộ nhắc nhở.

- Đúng! Chính là bệnh viện nhân dân!

Triệu Ngọc Lan vỗ tay một cái, làm bộ như vừa nhớ ra.

Tần Xuyên cười nhạt một tiếng, sau đó lấy báo cáo kiểm tra từ trong túi xách của Diệp Tiểu Nhu, đưa cho mọi người xem.

- Mọi người xem, đây là giấy kiểm tra của bệnh viện phụ thuộc đại học Đông Hoa, căn bản không phải bệnh viện Nhân Dân.

Ngay cả chồng mình nằm ở bệnh viện nào cũng không biết, bà còn dám nói cầm tiền đi chữa bệnh?

Tôi thấy cần báo cảnh sát bắt người chính là bà!

Sắc mặt Triệu Ngọc Lan tái nhợt, biết vừa rồi mình gặp gặp quá, bị chơi xỏ, quả thực chính là đồ ngu xuẩn!

Rốt cục mọi người xung quanh cũng hiểu được chân tướng, mọi người dùng vẻ chán ghét và xem thường nhìn bà ta.

- Thật không có lương tâm, đúng là độc phụ ma! Tiền cứu mạng cũng muốn cướp đi!

- Loại người như vậy phải bắt vào tù! Làm bẩn nền đạo đức nước nhà!

Đôi mắt xinh đẹp của Đường Vi chớp chớp nhìn người con trai thông dong, hóa ra cho dù mình không giúp đỡ, Tần Xuyên cũng có biện pháp giải quyết phiền toái này.

Diệp Tiểu Nhu cũng khôi phục tinh thần, tuy rằng trong lòng không tốt nhưng vẫn cao hứng vì Tần Xuyên đã hóa giải lần tranh chấp này.

- Tiểu vương bát đản... Mày dám lừa bà! Bà đánh chết mày!

Triệu Ngọc Lan mất hết mặt mũi, xé da mặt, mắt bốc lên ánh sáng xanh, vung túi muốn đánh Tần Xuyên cho hả giận.

Nhưng chú bảo vệ kia không chịu ngồi yên, chủ nhiệm Trần Hạo Ân đang đứng bên cạnh, nếu xuất hiện việc khách hàng đánh nhau, vậy vị trí bảo vệ của gã cũng không giữ nổi.

Bảo vệ từ phía sau túm lấy Triệu Ngọc Lan, liều mạng kéo ra ngoài:

- Đi ra ngoài! Còn gây sự nữa tôi sẽ báo cảnh sát!

Triệu Ngọc Lan dù sao cũng chỉ là phụ nữ, sức lực sao có thể sánh bằng một người đàn ông cao lớn làm bảo vệ.

Sau khi bị ép ra ngoài, cũng biết được không thể đợi ở đây nữa, tất cả mọi người dùng ánh mắt bất thiện mà nhìn bà ta, trong lòng cũng có chút chột dạ.

Bà ta đành hung dữ trừng mắt nhìn Tần Xuyên, quay đầu rảo bước rời khỏi.

- Tần tiên sinh, thiếu chút nữa đã khiến anh bị hiểu lầm và phiền toái, tôi đại biểu ngân hàng xin lỗi anh.

Trần Hạo Bân tiến lên, vẻ ngoài cười nhưng trong lòng không cười.

- Đây không phải vấn đề của ngân hàng, do tôi khiếm tốn quá khiến người khác tưởng dễ dàng bắt nạt, chủ nhiệm Trần không cần để trong lòng.

Da mặt Tần Xuyên rất dày mà cảm khái, nhưng tay kia vẫn ôm thân hình như răn nước của Đường Vi.

Hắn cũng dùng ngón tay khẽ tóm lấy da thịt mềm mại bên hông, còn trắng trợn ân ái hơn so với lúc vừa rồi!

Tuy rằng Đường Vi trấn định, trên mặt cười ngọt ngào, nhưng trong lòng lại nghĩ tiểu tử này đang trả thù mình!

Nhưng lại vào thời điểm như này, cô không thể gỡ ma trảo của Tần Xuyên ra, đành phải gắng gượng chịu đựng.

Ánh mắt Trần Hạo Bân nhảy lên, khóe miệng nhếch lên:

- Thấy cử chỉ ăn nói cùng sự cơ trí trấn định của Tần tiên sinh, tôi cũng hiểu được vì sao Đường tiểu thư lại kết giao với anh.

- Mấu chốt là tôi có phần đẹp trai, tiểu Vi Vi thấy tôi lập tức đã rơi vào tay giặc, yêu không thoát được.

Tần Xuyên cũng bất chấp mọi giá, dù sao cũng bị Trần Hạo Bản ghi hận, vậy để cho gã hận thấu xương luôn.

Khuôn mặt Đường Vi đỏ như táo, eo vốn là vị trí mẫn cảm, lại bị Tần Xuyên liên tiếp sờ mò, sao có thể không có cảm giác được?

Cuối cùng Trần Hạo Bản không cười nổi nữa, hít một hơi thật sâu, nói với Đường Vi:

- Đường tiểu thư, bữa tiệc từ thiện tuần này, có lẽ cô không có lý do gì từ chối chứ? Xin mời quang lâm, cha tôi bảo tôi mời cô mấy lần, nếu cô không tới vậy tôi sẽ bị người nhà mắng chửi!

Dường như Đường Vi suy nghĩ chuyện gì, quay đầu, mắt nhìn Tần Xuyên, gật đầu:

- Được, lần này tôi sẽ tham gia đúng giờ.

Trần Hạo Bản cười nói:

- Vậy đến lúc đó gặp, tôi còn có việc, xin đi trước.

Ngay khi Trần Hạo Bản quay người rời khỏi, trên mặt mây mù che kín, giống như sấm sét tùy thời đánh xuống.

Mọi người đi rồi, Tần Xuyên mới buông Đường Vi ra, nháy máy trêu đùa với cô vài cái.

Cô tức giận liếc hẳn, có mấy lời hai người đều biết rõ trong lòng, chuyện này tính toán hòa nhau.

Đường Vi lập tức hỏi thăm tình hình của cha Diệp Tiểu Nhu như nào.

Biết được Diệp Đông Cường đột nhiên kiểm tra phát hiện mắc ung thư gan, Đường Vi cũng khích lệ Diệp Tiểu Nhu nghĩ thoáng một chút, cần gì thì cứ nói.

Diệp Tiểu Nhu biết Đường Vi có ý tốt, nhưng dù sao cũng không thân không thích, muốn cô mở miệng vay tiền Đường Vi thì cô không làm được, chỉ có thể nói cảm ơn.

Cô bé cũng rất muốn hỏi Tần Xuyên và Đường Vi kết giao từ khi nào, nhưng cô không có dũng khí để mở miệng.

Đợi Diệp Tiểu Nhu đi gửi tiền, Đường Vi mới dùng mị nhãn nhìn Tần Xuyên:

- Tiểu Xuyên Xuyên, không ngờ cậu diễn tốt vậy nha, chiếm đủ tiện nghi của tôi chưa?

- Chị Đường, chị không thể vũ nhục tố chất chuyên nghiệp của tôi. Em là diễn viên rất chuyên nghiệp và có tài năng, vừa rồi diễn làm bạn trai của chị, bạn trai sờ chị, sao gọi là chiếm tiện nghi được?

Tần Xuyên úy khuất nói:

- Hơn nữa tôi vì chị mà bị một tên công tử ghi hận mà.

- Đồ không có lương tâm, ngay cả Vi Vi cũng đã gọi, chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ. Ngoại trừ cha mẹ tôi, chưa ai dám gọi tôi như vậy.

Đường Vi tức giận liếc hằm, nghĩ tới vừa rồi bị hằm ôm sờ, sắc mặt đỏ ửng, nũng nịu nói:

- Đừng cho là tôi không biết, cậu căn bản không lo lắng bị trả thù, bằng không thì cậu cũng không chủ động ôm tôi.

Tần Xuyên quả thực không để trong lòng, nhưng ngoài miệng cũng không thừa nhận:

- Vì giúp chị, thiếu chút nữa sự trong sạch của tôi cũng bị hủy, chị còn nói như vậy, thật đau lòng quá!

- Ha ha, tiểu Xuyên Xuyên, giúp ai thì giúp cho chót, tiễn Phật tiễn tận Tây Thiên, nếu không thì giúp tôi một lần? Làm bạn trai nhỏ của tôi một lần nữa?

Cơ mặt của Tần Xuyên giật giật:

- Không phải là chị muốn tôi tham gia bữa tiệc từ thiện kia chứ?

- Tiểu Xuyên Xuyên thật thông minh, bữa tiệc này cần dẫn theo bạn nháy, trước đây tôi lấy lý do độc thân để từ chối nhiều lần. Giờ đã có bạn trai là cậu, nếu tôi không đi thì quá không nề tình rồi.

Đường Vi nói xong, còn lộ ra ánh mắt u oán:

- Tiểu Xuyên Xuyên, không phải là cậu nghe những tin đồn bên ngoài, ghét bỏ tôi chứ?

Cô nói đương nhiên là những tin đồn cô được đại gia bao nuôi.

Tần Xuyên hừ nói:

- Những lời đồn kia không phải là chị tự mình truyền ra sao? Vì lý do gì? Giảm bớt người theo đuổi?

Đường Vi rất cục lộ ra vẻ kinh ngạc, cô không ngờ ngay cả chuyện này Tần Xuyên cũng sớm đoán được.

Hàm răng khê cắn môi, cô nháy mắt hút hồn Tần Xuyên:

- Tiểu Xuyên Xuyên, tôi phát hiện càng ngày tôi càng cảm thấy hiếu kỳ với cậu. Rất cục trên người cậu có bao nhiêu bí mật?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 14: Đẹp Không?

Lời này của cô là thật. Từ lần đầu tiên quen Tần Xuyên, cô đã cảm thấy người trẻ tuổi này không đơn giản.

Hơn nữa, nhiều năm qua bên cạnh mình có nhiều người theo đuổi như vậy, không thiếu những anh kiệt có tài năng lẫn nhân phẩm, chỉ mình một tiểu tử nghèo như Tần Xuyên lại khiến cô chủ động muốn gần gũi.

Thậm chí vừa rồi dán chặt lấy hăn, để hăn ăn chút đậu hũ, cô cũng không cảm thấy không thoải mái gì cả.

Tần Xuyên cười khà khà:

- Nghe nói một cô gái khi sinh ra lòng hiếu kỳ với một người con trai chính là đã yêu cậu ta rồi. Chị Đường đừng như vậy, nói thế khiến tôi xấu hổ lắm, tôi gan nhỏ không chịu được.

- Yêu cái đầu cậu.

Đường Vi biết Tần Xuyên không muốn trả lời chuyện này, do vậy cũng không hỏi thêm.

Trong lòng Tần Xuyên cũng cảm thấy buồn bực, Đường Vi lại mời hăn tham gia bữa tiệc từ thiện của thành phố Đông Hoa?

Đó là yến hội thượng lưu mà các phú hào phải quyên tiền tới một con số nhất định mới có thể tham gia.

Mà Đường Vi chỉ mở một cửa hàng bán hoa nhỏ, lời hay lỗ còn không biết

được, nào nói tới việc quyên tiền? Hay là cô ta còn có sản nghiệp gì khác?

Tần Xuyên không hỏi thêm chuyện này, hắc xấu hổ nói:

- Tuy rằng tôi là người thông kim bác cổ, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, nhưng chị muốn tìm bạn nhảy thì tìm nhầm người rồi, tôi không biết khiêu vũ.

- Nhìn cậu nói khác không biết đỏ mặt kia, còn thông kim bác cổ nữa đấy... Ha ha, không biết cũng không sao, chỉ cần cậu đi cùng tôi là được.

Ánh mắt Đường Vi chớp chớp.

Tần Xuyên nghe xong có chút cổ quái, cau mày nói:

- Chị Đường, rốt cục là chị đi tham gia yến hội hay còn mục đích gì khác?

Đường Vi cũng không trả lời, chỉ dùng biểu lộ đáng yêu nhìn chăm chăm hãn, khiến ai cũng không nở từ chối.

Tần Xuyên không chịu được thần thái nũng nịu của cô, da gà cũng nổi hết lên, quá hấp dẫn rồi!

Phụ nữ làm nũng chính là Bug, mỹ nữ làm nũng chính là hack!

- Được rồi được rồi, tôi đi với chị là được. Trước kia thợ săn chúng tôi lên núi săn dã thú đều nói, người chết chim bay lên trời, sợ rắm gì!

Đường Vi bật cười, thổ khí như lan, tiến đến bên tai Tần Xuyên, nói:

- Nếu biểu hiện tốt mà nói, sau này cho phép cậu gọi tôi là Vi Vi!

Con hồ ly tinh này đúng là càng ngày càng gần, hormone trong cơ thể sôi trào, không cách nào ngăn cản.

Tần Xuyên hận không thể há miệng cắn một miếng vào gương mặt xinh đẹp

kia, để cho cô ta biết hẳn không phải hồ giấy!

Sớm muộn cũng có ngày phải đè cô nàng quyến rũ này xuống đất, khiến cô ta dục tiên dục tử! Tần Xuyên thầm khích lệ bản thân trong lòng.

Diệp Tiểu Nhu gửi tiền xong liền thấy Tần Xuyên và Đường Vi nói chuyện với nhau rất gần gũi.

Trong con mắt đơn thuần của cô bé, thần thái, cử chỉ của hai người đều là những hành vi ngọt ngào của các cặp đôi yêu nhau.

Cô do dự rất lâu, hai chân như buộc chì, trầm trọng đi tới bên người Tần Xuyên.

- Anh Tần Xuyên, em gửi tiền xong rồi.

Cô bé thấp giọng nói.

Tần Xuyên cho rằng Diệp Tiểu Nhu vì chịu ảnh hưởng việc cha bị bệnh nặng, mới u buồn như vậy, cũng không nghĩ nhiều, gật đầu nói:

- Vậy chúng ta đi thôi.

- Ngồi xe của tôi về đi, dù sao cũng cùng đường.

Đường Vi sáng khoái mời.

Tần Xuyên và Diệp Tiểu Nhu cũng không có lý do từ chối, cùng Đường Vi đi vào bãi đỗ xe.

Khi lên xe, Tần Xuyên để Diệp Tiểu Nhu ngồi phía trước cho rộng rãi một chút. Hẳn nhớ rõ cô bé khi ngồi xe sẽ chóng mặt, sợ cô không thoải mái.

Nhưng Diệp Tiểu Nhu cắn môi dưới, đột nhiên từ chối:

- Không sao đâu, chút đường như vậy em ngồi đằng sau là được, anh Tần

ngồi trước đi.

Cũng không đợi Tần Xuyên nói gì, cô bé mở cửa sau xe, tự mình ngồi xuống.

Tần Xuyên cho rằng Diệp Tiểu Nhu thích ngồi phía sau, cũng không nghĩ thêm gì.

Trên đường lái xe về đường Hồng Phong, Tần Xuyên ngồi bên cạnh Đường Vi, ánh mắt không nhìn được, nhìn nghiêng về phần dưới của cô ta.

Đường Vi mặc bên trong một chiếc áo liền váy trắng, nhưng phần váy rất ngắn, ghế lái xe BMW lại hơi nghiêng về sau một chút, khiến tà váy của cô kéo lên rất cao.

Trắng loáng, tròn vo, cặp đùi như trụ ngọc ngà voi vậy, quả thực là đẹp tới chói mắt, váy trắng, màu da còn có thể trắng tuyết.

Hơn nữa bởi vì nguyên nhân thường xuyên vận động, trên đùi Đường Vi cũng không hề có mỡ thừa, cho dù ở trạng thái đè ép, vẫn trơn bóng như trước.

- Tiểu Xuyên Xuyên, đẹp không?

Ánh mắt Đường Vi nhìn về phía trước, nhưng trên môi hiện lên vẻ vui vẻ, đột nhiên hỏi một câu.

Tần Xuyên biết rõ bị phát hiện, cũng không đỏ mặt, tự nhiên đưa mắt về bộ điều khiển trong xe BMW, làm bộ tập trung nghiên cứu.

- À, tôi cảm thấy nội thất bên trong xe chị lẫn dáng bên ngoài đều rất đẹp.

Đường Vi hé miệng cười, tiểu tử xấu xa này, có sắc tâm không có sắc đảm, còn biết lảng sang chuyện khác.

Cô rất tự tin với thân hình của mình, chỉ có điều không hiểu sao có thể hấp dẫn ánh mắt của Tần Xuyên khiến cô vô cùng vui vẻ.

Nhưng bởi vì có cô bé ngoan Diệp Tiểu Nhu ở trong xe, Đường Vi cũng không đào khoét quá sâu vấn đề này, thuận miệng trò chuyện:

- Tiểu Xuyên Xuyên, cậu thích xe gì?

- Ngay cả bằng lái tôi cũng chưa có, nào nói muốn xe gì. Ngược lại động cơ ô tô chế tạo như nào thì tôi cũng không biết rõ, trên mạng có không ít tài liệu nhưng đều không nói tới.

Tần Xuyên nói.

Đường Vi lộ ra mắt trắng có chút đáng yêu:

- Hóa ra cũng có lúc cậu giả vờ ngớ ngẩn, kết tinh trí tuệ của cuộc cách mạng công nghiệp thể hiện trên động cơ.

Nếu cậu xem tài liệu trên mạng là có thể chế tạo được động cơ vậy cậu còn để tất cả các kỹ sư, các nhà khoa học trên thế giới sống được sao?

Tần Xuyên sờ gáy. Nghĩ đúng, chính mình từ nhỏ học bất kỳ chuyện gì cũng thần tốc, nhưng không thể tất cả mọi chuyện học đều thần tốc.

Sắc trời đã dần tối, xe chạy trên đường đông dần.

Đường đi thành phố cũng không rộng, lại là giờ cao điểm, rất nhiều đường đều tắc nghẽn nghiêm trọng.

Đột nhiên ở đầu đường phía trước có một thanh niên trẻ lao đầu tới, đối đầu xe BMW của Đường Vi.

Đường Vi vội vã phanh, thanh niên kia chẳng những không né, ngược lại còn đi tới, sau đó nhìn như là bị đụng phải, sau đó ngã xuống đường!

Ăn vạ đòi tiền?!

Đường Vi và Tần Xuyên nhìn nhau một cái, đều biết chuyện gì đã xảy ra.

- Đâm người rồi! Đâm người rồi! Xe BMW đâm người!

Mấy thanh niên vô lại tóc xanh tóc đỏ từ con đường bên cạnh vây lại, tổng cộng năm sáu người, hùng hổ, không cho xe đi qua.

Những người xung quanh tuy đều chứng kiến đây là một trò ăn vạ, nhưng không muốn chọc phải phiền toái, tất cả đều coi như không phát hiện.

Một tên thanh niên đầu cạo mào gà, raua cá trê, hai tay xăm kín, vẻ mặt hung hãn đi tới cửa bên lái, đưa tay gõ mạnh cửa xe bên phụ.

Chuyện này khiến Diệp Tiểu Nhu ngồi sau xe sợ hãi, cô bé lo lắng nói:

- Anh Tần Xuyên, bọn họ căn bản đang cố ý, chúng ta có nên báo cảnh sát hay không?

- Chuyện như vậy mỗi ngày thành phố Đông Hoa đều xuất hiện, cảnh sát đâu thèm quan tâm. Hơn nữa ở đây không có camera, không có chứng cứ.

Tần Xuyên cười nói.

- Vậy làm sao giờ...

Diệp Tiểu Nhu thấp thòm không yên.

Trong mắt Đường Vi hiện vẻ tươi cười:

- Tiểu Xuyên Xuyên, ở đây chỉ có mình cậu là con trai, tôi và tiểu Nhu đều là con gái chân yếu tay mềm, không bằng cậu xuống dưới nói chuyện với họ, nếu tốn chút tiền có thể giải quyết, tôi sẽ đưa tiền cho cậu?

Tần Xuyên im lặng, biết rõ là phiền toái khi làm tấm mộc cho cô đưa tới, lại còn cố ý giả ngu.

Chỉ có điều bọn côn đồ này tìm hã, không phải là Đường Vi, rõ ràng là muốn đối phó với hã, trốn trong xe cũng vô dụng.

- Tôi xuống xe xem một chút, chị đỡ xe sang một bên, đừng xuống xe.

Tần Xuyên cũng không muốn kéo dài thời gian, mở cửa xe đi ra ngoài.

Tên mào gà kia thấy Tần Xuyên chủ động đi xuống, nhếch miệng cười, như vậy cũng bớt phiền toái cho gã.

Bởi vì trong điện thoại Trần Hạo Bản nói không cho phép làm bị thương cô gái và xe, chỉ được đánh tên con trai. Nếu như Tần Xuyên trốn trong xe không ra, bọn chúng cũng không có cách.

- Tiểu tử, xe của mày đụng phải em tao, mày nói xem bồi thường như nào?

Tần Xuyên nhìn tên con trai giả bộ bị tông kia, gã đã sớm đứng lên, giả bộ rất đau mà ôm ngực.

- Hình như gã không bị thương.

Tần Xuyên thuận miệng nói.

- Mày biết gì chứ? Nó bị nội thương! Còn nghiêm trọng hơn ngoại thương!

Tần Xuyên cũng không tranh luận nhiều:

- Vậy mày nói xem phải giải quyết như nào?

- Theo chúng tao tới bệnh viện gần đây, kiểm tra xong mày trả tiền thuốc men.

Mào gà nói xong, từ trong túi quần móc ra một con dao gọt hoa quả nho nhỏ, bắt đầu vuốt vuốt, vẻ mặt uy hiếp.

Bọn chúng đương nhiên không đi bệnh viện, chỉ muốn tìm một chỗ không

người, sửa Tần Xuyên một chiều. Xung quanh quá đông người, chúng cũng sợ làm to chuyện.

Trong lòng Tần Xuyên cười lạnh, đây cũng là điều hăn hi vọng, vì vậy gật đầu:

- Được, vậy chúng ta đi thôi.

Mấy tên lưu manh vây quanh Tần Xuyên, sợ hăn chạy thoát. Sau khi cả đám người đi vào một hẻm nhỏ gần đó, đi vào một khu đất trống sau một tiệm cơm.

Bên cạnh có vài cái thùng giác, đều đựng đầy rác rưởi, dưới thời tiết mùa hè hôi chua vô cùng, trên mặt đất cũng bẩn thỉu không chịu được.

Mào gà thấy xung quanh không còn ai, dùng mắt ra hiệu với mấy tên tiểu đệ.

Một tên thanh niên tóc vàng vung nắm đấm, vẻ mặt dữ tợn từ sau đánh vào gáy Tần Xuyên! Không có chút lưu tình.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 15: Xấu Xa

Tần Xuyên giống như có mắt ở phía sau, khi năm đấm sắp đánh trúng hẳn, bước chân nhanh chóng di chuyển sang bên cạnh.

Đối phương đấm trượt, thân thể theo quán tính xông tới, dưới chân chưa kịp đứng vững thì vừa vấp vấp đúng vào chân trái của Tần Xuyên.

- Ôi!

Tên tóc vàng bắn ra ngoài, ngã vào đồng rác rưởi và nước thải hôi thối.

- Mẹ nó... Tiểu tử mày muốn chết!

Mào gà chỉ cho rằng số Tần Xuyên tốt, dẫn đầu đoàn người, giơ chân đạp tới.

Tần Xuyên lui về sau một bước, hai ngón tay nhắm vào đầu gối chân phải của mào gà, một chiêu Hạc chủy mãnh trác!

Như có một cây châm đâm vào xương cốt vậy, mào gà cảm thấy đầu gối của mình như vỡ nát, kêu thảm một tiếng, ôm chân ngã xuống.

Tần Xuyên xoay người một cái, một chân dẫm vào lồng ngực mào gà.

- Khụ khụ!

Mào gà ho khan kịch liệt, gã cảm thấy lồng ngực mình bất cứ lúc nào cũng có thể bị một cước này giẫm nát, phổi không thể thở nổi, sắc mặt tái nhợt!

- Muốn chết!

Gã cắn chặt hàm răng, lộ ra hung quang, từ trong túi móc ra con dao gọt trái cây kia, sau khi lưỡi dao bật ra, đâm mạnh về phía bắp chân Tần Xuyên!

Khi sắp thấy máu, Tần Xuyên lại cong eo, hai ngón tay chỉ trong chớp mắt, kẹp lấy lưỡi dao!

Cờ-rắc!

Tiếng kim loại gãy đôi, lưỡi dao là bằng thép lại yếu như bằng nhựa, bị hai ngón tay Tần Xuyên bẻ gãy đôi.

Mào gà trợn tròn mắt nhìn, miệng mở rộng, sợ tới mức thiếu chút nữa đá ra quần! Đây là tốc độ và lực lượng của con người sao?!

Tính thêm tên tóc vàng nằm trên mặt đất vừa đứng lên kia, bốn tên lưu manh cũng không dám lộn xộn, cả đám đều ý thức được Tần Xuyên là người luyện võ!

- Đại... đại gia... tha mạng...

Mào gà buông con dao đã gãy ra, khó khăn nói vài tiếng:

- Tôi... tôi sắp... tắt thở rồi...

Tần Xuyên rất khoan thai tự đắc, lấy điện thoại ra nhìn:

- Bây giờ là 5h37' chiều, nếu ba phút tới tao không bỏ chân ra, mày sẽ không đủ dưỡng khí mà hôn mê.

Năm phút tiếp theo, tế bào nào của mày sẽ xuất hiện thương tổn không thể chữa trị, có tỷ lệ lớn trở thành người thực vật, thậm chí trực tiếp tử vong.

Tần Xuyên rất bình tĩnh mà tuyên bố mào gà còn năm phút sống, đơn giản như hẵn đang giết một con kiến vậy.

- Đừng... đừng mà... Tôi... tôi... không muốn chết...

Mào gà sắp khóc:

- Chúng... chúng mà... mau cứu tao... khụ khụ...

Không đợi bốn tên lưu manh kia vây quanh, Tần Xuyên dùng ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn chúng.

- Chúng mà muốn chết thay nó hay là muốn chết cùng nó?

Mấy tên lưu manh nghe xong, tất cả đều run sợ trong lòng, sau lưng đổ mồ hôi lạnh, không dám tiến lên một bước, ai cũng sợ mình sẽ trở thành người nằm dưới chân Tần Xuyên kia.

Lúc này Tần Xuyên mới cúi đầu hỏi:

- Mà tên gì?

- Trương... Trương Đại Bưu...

- Là Trần Hạo Bân bảo chúng mà tới hay sao?

Sắc mặt Trương Đại Bưu do dự, dường như không dám thừa nhận.

Tần Xuyên cũng không nói nhiều, chân dùng thêm chút lực, ép mạnh xuống ngực Trương Đại Bưu.

- Đúng! Đúng! Là chủ nhiệm Trần, gã muốn chúng tôi đánh ngài thành ngu ngốc!

Trương Đại Bưu cảm thấy phổi sắp nổ tung, sợ Tần Xuyên giẫm tiếp, mặt đỏ bừng thừa nhận.

Quả nhiên là Trần Hạo Bân, trong mắt Tần Xuyên hiện lên vẻ lạnh lẽo, lập tức nói lỏng chân, nhếch miệng cười.

- Trả lời vấn đề cho tốt, làm theo lời tao nói, mà còn có thể sống sót. Dám

nói dối, không làm theo lời tao, vậy mà biết kết quả rồi chứ?!

Cuối cùng Trương Đại Bưu cũng có thể thở vài hơi, quả thực cảm kích rơi nước mắt. Cho tới bây giờ gã mới cảm nhận được hít thở là một chuyện xa xỉ tới vậy, cơn đau ở đầu gối cũng không coi vào đâu.

- Tần... Tần tiên sinh, chúng tôi chỉ là nhân vật nhỏ giúp chủ nhiệm Trần xử lý phiền toái, là chủ nhiệm Trần muốn đối phó ngài, không quan hệ gì với mấy tên huynh đệ chúng ta! Xin ngài thả chúng ta đi!

Tần Xuyên thầm nghĩ, nếu thằng này đã muốn chơi hăn, còn hung ác như vậy thì chớ trách hăn không khách khí.

- Muốn thả chúng mà cũng được, chỉ có điều bốn thằng thủ hạ kia phải làm theo lời tao nói.

- Vâng! Ngài cứ sai bảo!

Trương Đại Bưu vẻ mặt nịnh nọt.

Tần Xuyên chỉ chỉ ra đường cái bên ngoài:

- Trong ba phút, bốn tên thủ hạ của mày chạy tới đường cái, chửi đích danh Trần Hạo Bân của ngân hàng Thương Nghiệp Đông Hoa, cần phải thật lớn, tốt nhất cả con đường đều nghe được, mắng càng bẩn thỉu càng tốt.

Nếu trong ba phút tao nghe thấy thoải mái, vậy thì buông chân. Nếu như chúng nó mắng không đủ bẩn thỉu, không đủ lớn, tao sẽ giẫm tiếp, đến khi đủ năm phút mới thôi...

Tần Xuyên cười tà nói:

- Vừa rồi tao đã nói, năm phút đồng hồ... cơ bản thì mày tèo rồi!

Sắc mặt Trương Đại Bưu chuyển xanh, bốn tên lưu manh khác thì choáng

váng.

- Tần tiên sinh! Xin ngài thương xót. Tôi chỉ là đám tôm tép, mấy năm nay phải dựa vào chủ nhiệm Trần cho vay và âm thầm thu thập người, mới có chút thu nhập.

Thành phố Đông Hoa có Tứ Hải bang và Đằng Long hội, đám tôm tép như tôi muốn cuộc sống ổn định như này rất không dễ... Không phải là ngài muốn đập bát cơm của chúng tôi chứ...

Tần Xuyên không chút lưu tình, chân dùng sức giẫm mạnh xuống:

- Là mạng quan trọng hay bát cơm bữa thiêu này quan trọng? Mà tự chọn đi... Đương nhiên nếu mà cảm thấy tao không có gan giẫm chết người, mà có thể thử xem.

- Khụ khụ... khụ...

Trương Đại Bưu cảm thấy muốn thở cũng không được, rốt cục tỉnh táo nhận ra một điều, bảo vệ tính mạng vẫn quan trọng hơn!

Tên Trần Hạo Bân chết tiệt! Không phải nói đối phương chỉ là một tên làm IT sao?! Rõ ràng là một người luyện võ, hại gã khinh địch, chỉ dẫn theo vài huynh đệ tới, mệnh đều sắp không còn!

- Đi... mau... mau đi chứ... chứ hung hăng vào!

Trương Đại Bưu cũng nổi giận, hai mắt đầy tơ máu, hô lớn.

Bốn tên tiểu đệ thấy lão đại lên tiếng, không thể nhìn lao đại chết được, vì vậy chạy ra đường cái, bắt đầu mắng to.

- Trần Hạo Bân của ngân hàng Thương Nghiệp Đông Hoa là gay!

- Trần Hạo Bân thích thông dít!

- Trần Hạo Bản mau tới đây để anh mày thông đít...

Mấy tên lưu manh này thứ gì không giỏi nhưng riêng mảng chửi người thì đúng là cao thủ!

Đặc biệt người chúng mảng chửi là chủ nhiệm ngân hàng nổi danh vùng này, do vậy càng hấp dẫn người khác.

Người qua đường cũng tốt, lái xe cũng vậy, đều nhao nhao dừng bước, giảm tốc độ, bắt đầu tươi cười chỉ trỏ, cảm thấy quá trâu chọc rồì.

- Tên Trần Hạo Bản kia tuổi còn trẻ đã làm chủ nhiệm, khẳng định không sạch sẽ, bị mảng đáng lắm!

- Ha ha, tôi biết tên mặt trắng đó là gay mà!

Những người qua đường đều vui đùa.

Đường Vi đỗ xe bên đường cũng không nhin được hạ cửa sổ xe xuống, cùng Diệp Tiểu Nhu một chỗ, hai người nhìn nhau.

Diệp Tiểu Nhu không hiểu sao chuyện này xảy ra, Đường Vi hơi suy nghĩ một chút đã đoán được đại khái vài phần, che miệng cười trộm.

Tiểu tử xấu xa này, bình thường chuyên giả bộ nhưng suy nghĩ xấu xa trong bụng cũng không ít. Trong đầu Đường Vi hiện lên hình ảnh lúc Tần Xuyên chiếm tiện nghi của cô trong ngân hàng, hai má đỏ ửng, đẹp vô cùng.

Rất nhanh bên đường lớn, người dân lấy điện thoại ra, bắt đầu thu hình thu âm.

Ở thời đại internet phát triển, chỉ cần video vừa đưa lên là có thể lan truyền khắp nơi trong thời gian rất ngắn!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 16: Sau Đây Lại Tới Tìm

Trải qua chừng hơn 2 phút, Tần Xuyên thả lỏng chân, Trương Đại Bưu như được đại xá, thở hỗn hà hỗn hển.

Thiếu chút nữa là Trương Đại Bưu cho rằng mình đã chết. Cho tới giờ gã chưa từng sợ hãi như vậy, cảm giác vô lực khi chạm rã tiếp cận tử thần khiến gã hít thở không thông.

Gã kính sợ nhìn người trẻ tuổi trước mặt, vẻ mặt Tần Xuyên vẫn thản nhiên như trước.

- Tần tiên sinh... Ngài là võ giả có phải không?

Trương Đại Bưu e dè, cẩn thận hỏi.

Người lăn lộn trên đường, bình thường đều nghe nói hoặc hiểu được, người luyện võ chính thức được gọi là võ giả.

Không phải những người khoa chân múa tay, lừa gạt trên TV, mà là công phu giết người kéo dài từ thời cổ đại tới nay.

Cho dù một võ giả sơ cấp cũng có thể một đấu mười tên đại hán cường tráng am hiểu kỹ xảo chiến đấu, đứng vững gót chân trong quân đội, ở trong bang hội cũng được người tôn trọng.

Chỉ có điều người bình thường rất ít có cơ hội nhìn thấy võ giả triển lộ thực lực, Trương Đại Bưu cũng chưa từng thấy võ giả ra tay, cho nên thấy hiếu kỳ.

Võ giả? Tần Xuyên muốn cười phá lên, như vậy quá xem thường hẳn rồi. Chỉ

có điều hẳn cũng không muốn giải thích nhiều với một người ngoài.

- Nếu như lần sau còn tìm tôi gây phiền toái, tôi sẽ không cho ba phút nữa đâu.

Sắc mặt Tần Xuyên nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt sắc bén lạnh như băng.

Trương Đại Bưu cười còn khó coi hơn cả khóc, thầm nghĩ đối phương không đến tìm mình là phải cảm ơn trời đất rồi!

- Tần tiên sinh, tôi cam đoan sẽ không xuất hiện trước mặt ngài nữa! Về sau ngài đi tới đâu, tôi sẽ trốn thật xa.

Tần Xuyên thỏa mãn gật đầu, đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Sau khi trở lại trong xe BMW, Diệp Tiểu Nhu lo lắng hỏi thăm:

- Anh Tần Xuyên, vừa rồi xảy ra chuyện gì? Anh có bị thương không? Bọn họ có đánh anh không?

Diệp Tiểu Nhu cũng bất chấp việc nam nữ thụ thụ bất thân, duỗi bàn tay nhỏ bé trắng nõn, chạm vào vai, vào ngực, vào bụng, sợ Tần Xuyên bị đau.

Tần Xuyên mặc một chiếc T-shirt mỏng trên người, bị bàn tay con gái vuốt ve như vậy, cách quần áo cũng cảm nhận được sự khác thường.

Đặc biệt bên cạnh còn có một Đường Vi xinh đẹp vũ mị như vậy, vẻ mặt cười trộm nhìn.

Tần Xuyên bắt lấy tay Diệp Tiểu Nhu, cười hì hì nói:

- Tiểu Nhu ngoan, muốn sờ thì về rồi sờ, anh không bị thương.

Diệp Tiểu Nhu ngẩn ra, giờ mới ý thức được hành vi của mình có phần hơi quá, đặc biệt còn có Đường Vi trong xe, khuôn mặt cô đỏ bừng, lui về chỗ ngồi.

- Em... em không thèm sờ...

Diệp Tiểu Nhu khẩn trương, quên cả hỏi vì sao những tên lưu manh kia lại đi trên đường vắng chứ Trần Hạo Bản.

Trở lại trong tiệm Net, Đường Vi đón cháu trai, còn nhắc Tần Xuyên chớ quên ước định tham gia yến hội vào cuối tuần.

Tần Xuyên có chút hối hận, vừa rồi đóng giả bạn trai Đường Vi đã chọc vào Trần Hạo Bản. Không biết đi tham gia yến hội còn có thể chọc vào bao nhiêu phiền toái nữa.

Nhưng ngày thường Đường Vi cũng giúp hẳn không ít việc, huống chi cố nhân có câu ‘Một lời của đẹp trai, bốn ngựa cũng khó đuổi’, Tần Xuyên đã đáp ứng, cũng không thể lật mặt.

Ông chủ Khâu Minh biết bạn cũ Diệp Đông Cường bị ung thư gan, cũng buồn bã hút mấy điếu thuốc, bảo mấy ngày nay Diệp Tiểu Nhu có thể không tới làm, tới bệnh viện chăm sóc cha nhiều một chút.

Khâu Húc cũng chủ động làm thay Diệp Tiểu Nhu, dù sao thiếu đông gia như gã cũng nhàn rồi.

Sau bữa tối đơn giản, Diệp Tiểu Nhu giúp đỡ quét dọn vệ sinh, sau đó về nhà lấy đồ dùng sinh hoạt cho Diệp Đông Cường, buổi tối cũng ở viện chăm sóc cha.

Cha con Khâu gia mười giờ rời khỏi, trong quán chỉ còn một mình Tần Xuyên, bắt đầu cuộc sống trực đêm như mọi ngày.

Bởi vì khu vực này là khu đường cũ, trị an không tốt lắm, tiệm Net hoạt động tới hai giờ sáng là cơ bản không còn khách hàng, cho nên đều đóng cửa.

Đợi khi khách hàng đi hết, Tần Xuyên quét dọn một lượt, đóng cửa cuốn lại, đi vào một phòng nghỉ nhỏ phía sau quầy.

Chỗ nghỉ trong phòng chính là một chiếc giường lò xo thép ri sét, dưới giường là đồ dùng vệ sinh hàng ngày, trên tường treo một chiếc khăn mặt.

Đa số thời điểm Tần Xuyên cũng không ngủ, thói quen của hắn là luyện công vào buổi đêm.

Hôm nay hắn thấy sinh mệnh Diệp Đông Cường nguy nan, Tần Xuyên càng cảm thấy yêu cầu bức thiết của việc khôi phục thực lực, tìm cơ hội tốt cứu sống vị trưởng bối này.

- Tuy rằng luyện công không thể sốt ruột, nhưng ta phải cố gắng, tranh thủ sớm ngày khôi phục công lực.

Tần Xuyên trầm nghĩ.

Thời tiết tháng sáu oi bức, nhưng khi Tần Xuyên ngồi xếp bằng, luyện công, toàn thân lạnh buốt.

Từ trong thân thể hắn tỏa ra từng cơn khí lạnh, khiến cả gian phòng cũng như tiến vào mùa đông, giá lạnh vô cùng!

Trong cơ thể Tần Xuyên có một cỗ chân khí như băng, ra ra vào vào từ các chu thiên đại huyết, vận hành theo một quỹ tích kỳ diệu, tạo thành một bức tranh kinh mạch phức tạp, chằng chịt.

Mà trên trán Tần Xuyên mờ mờ xuất hiện một bông hoa bốn cánh màu xanh da trời nho nhỏ, lập lòe ánh sáng âm u.

Môn công phu này của hắn gọi là Cửu Phẩm Thanh Liên quyết.

Phật môn có cửu phẩm đài sen, là chỗ ngồi của các thánh nhân khi tiến về thế giới Tây Phương cực lạc. Thánh nhân có Phật hiệu càng cao thâm, công đức vô lượng thì có thể ngồi đài sen phẩm cấp càng cao.

Nhưng môn Cửu Phẩm Thanh Liên quyết này của Tần Xuyên cũng không có

bao nhiêu quan hệ với Phật môn, người sáng tạo ra cũng đã không biết là ai.

Tần Xuyên chỉ biết là môn công phu này chia làm hạ tam phẩm Hỏa liên, trung tam phẩm Băng liên, thượng tam phẩm Thanh liên.

Có thể luyện thành Cửu Phẩm Thanh Liên quyết, từ cổ chí kim không có một ai!

Có lẽ chỉ có người sáng lập thần bí kia mới tu đến cửu phẩm.

Trước khi Tần Xuyên mất đi công lực chính là người đột phá Ngũ phẩm Băng liên trẻ tuổi nhất.

Hiện giờ, trải qua một năm cần cù tu luyện, không hiểu sao từ một phế nhân lại trở về tiêu chuẩn Tứ phẩm Băng liên.

Phải biết hãn trải qua mười năm khổ tu mới tu tới Tứ phẩm băng liên, hiện giờ dùng một phần mười thời gian đã làm được!

Cũng không biết những người cười nhạo, sỉ nhục hãn một năm trước, sau khi biết tất cả sẽ có cảm tưởng gì.

Nhưng Tần Xuyên cũng không đắc ý, hãn biết rõ công lực còn xa mới đủ, chênh lệch giữa mỗi phẩm đều rất lớn.

Tần Xuyên phải nhanh chóng khôi phục đến Ngũ phẩm, khi có đầy đủ chân khí mạnh mẽ, có cơ hội sẽ trị bệnh cho Diệp Đông Cường.

Mà chỉ có đột phá tới Thanh liên, hãn mới có cơ hội tìm về tất cả!

Mùa hè trời sáng rất sớm, tiệm Net 9h mới mở cửa, nhưng 6h30 Tần Xuyên đã phải bắt đầu, chuẩn bị ra ngoài, tới cửa hàng bánh ngọt mua hai chiếc bánh nướng làm điểm tâm.

Đột nhiên điện thoại vang lên, Tần Xuyên lấy ra xem, chính là lão Ôn trong

bệnh viện hôm qua.

- Tiểu Tần, không quấy rầy cậu ngủ chứ?

Ôn lão cười nói.

- Không, tôi rời giường sớm, đang định đi ăn sáng, ông có việc gì sao?

- Ha ha, vậy thì tốt, tôi muốn mời cậu đi ăn điểm tâm sáng, thuận tiện chơi cùng tôi hai bàn, sao hả?

Giọng Ôn lão rất hưng phấn:

- Hôm qua tôi bại bởi cậu, một đêm không ngủ yên, xem không ít sách dạy đánh cờ, nghiên cứu biện pháp thủ thắng, nghĩ xong thì muốn thử xem.

Tần Xuyên thầm nghĩ ông lão này đúng là cờ si, chính mình nói với ông ta sáng có thời gian, ông ta vừa sáng sớm đã gọi tới.

- Ông xuất viện rồi?

Hắn nhớ rõ ông ta đang nằm viện, sao lại đi ăn điểm tâm.

- Xuất viện rồi, nằm cũng vô dụng, ai... Không đề cập tới những chuyện mất hứng đó, cậu có rảnh tới không? Có phải là quá sớm một chút? Ha ha, không còn cách nào, lão già này ngủ không yên!

Tần Xuyên thấy giờ còn sớm, còn lâu mới mở cửa, có lẽ còn kịp, hướng chi có thể ăn ké, sao lại không ăn?

- Không sớm không sớm, ở trà lâu nào?

Sau khi hỏi rõ địa điểm, Tần Xuyên từ cửa sau đi ra, cười tọt giá chuyên dụng của hắn, một chiếc xe đạp màu đen hiệu Phượng Hoàng cũ kỹ, xuất phát về phía trà lâu.

Chiếc Phượng Hoàng cũ này hẳn dùng hơn 10 tệ mua từ một hàng ve chai, xe từ mười mấy năm trước, nhiều năm không đi khiến không ít chỗ gỉ sét, thay đổi sẫm lớp xong, Tần Xuyên dùng nó thay cho đi bộ.

Cũng không chờ hẳn đi tới đại lộ, có một chiếc Prado màu đen từ đầu đường lao tới, phanh gấp một cái, che kín đường.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 17: Sau Đây Lại Tới Tìm

Từ trên xe có một thanh niên cường tráng, mặt đen đi xuống, còn có một thanh niên mặt nhọn, miệng cười toe toét, bên trong thiếu hai chiếc răng cửa.

Chính là hai anh em Triệu Hằng và Triệu Vĩ, dẫn người tới tìm lại mặt mũi.

Tần Xuyên dừng xe đạp lại, nhếch miệng, đám người này thật không biết chọn thời điểm, hẳn không muốn chậm trễ thời gian ăn điểm tâm.

- Anh! Chính là tiểu tử này! Hôm qua nó đánh em còn cướp đi ba vạn tệ!

Triệu Vĩ nói chuyện khiến miệng mở ra, lộ ra hàm răng thiếu thốn, nhưng vẻ mặt đầy hưng phấn.

- Tiểu tử, giao tiền ra đây, tao sẽ tha mạng chó cho mày.

Tối qua gã đã tra xét tư liệu về Tần Xuyên, kỳ thực đã thăm dò rõ ràng tiểu tử này không có bối cảnh, cho nên sáng sớm nay thừa dịp ít người đã chạy tới đây.

Tần Xuyên giang tay ra:

- Tiền không ở chỗ tôi, đương nhiên dù ở chỗ tôi thì tôi cũng không đưa ra.

- Mày...mày giỏi lắm...

Triệu Hằng trừng lớn mắt:

- Mày biết bọn tao là ai không?

- Các người là quý hay người đều không sao cả, chưa nghe câu chó ngoan

không cản đường sao? Tôi rất bận rộn, còn bận đi uống trà ăn điểm tâm nữa.

Tần Xuyên phất phất đầu ngón tay, ý bảo bọn chúng rời xe đi.

Còn dám mắng bọn chúng là chó? Còn uống trà ăn điểm tâm?!

Anh em Triệu Thị hoài nghi nào Tần Xuyên là phăng, chẳng lẽ không nhìn ra bọn họ lăn lộn trên đường mà sống sao?

Lúc này lại có hai người đàn ông lực lưỡng mặc áo T-shirt màu đen bó sát từ trên xe đi xuống.

Trên tay chúng đều có một hình xăm một con Hắc Long, thoạt nhìn vô cùng uy mãnh.

- Triệu đường chủ, gặp người trẻ tuổi miệng lưỡi trơn tru như vậy thì chó nên nói nhiều với hần, đánh một trận, đánh gãy hai chân, hần sẽ ngoan ngoãn giao tiền ra thôi.

Một tên trên mặt có sẹo nói.

Một tên khác dáng người hơi thấp, mặt vuông thì không ngừng bẻ khớp tay, tiếng xương khớp kêu cờ-rặc cờ-rặc liên hồi, ánh mắt trêu tức nhìn Tần Xuyên, giống như sư tử nhìn cừu non.

- Còn tưởng là phải đối phó với tên nào khó xơi, hóa ra chỉ là một thằng nhãi. Triệu đường chủ cũng quá cẩn thận rồi, đối thủ như này mà cũng cần người của Long Vũ đường ra tay sao? Tùy tiện phái ra vài tên tay chân, biết chút võ mèo cào cũng đủ đánh hần ra bã rồi.

Trong mắt hai tên võ giả, Tần Xuyên không có gì khác biệt với người bình thường, bọn họ không nhìn ra bất kỳ đặc điểm của người tập võ nào trên người hần.

Triệu Hằng tuy là đường chủ của Đẳng Long hội, lúc bình thường cũng chỉ

có mấy vị đà chủ và hội trưởng, thiếu đông gia là lớn hơn gã, nhưng đối mặt với hai tên võ giả Long Vũ đường này, gã cũng rất cung kính.

Long Vũ đường tổng cộng có chừng 20 tên võ giả, mỗi người đều do dốc sức bồi dưỡng hoặc tốn giá cao mới mời chào được, chỉ nghe lệnh của hội trưởng, địa vị phi phàm.

- Ha ha, hai người anh em thân thủ phi phàm, đương nhiên sẽ không coi tên nhãi con này vào mắt! Là Triệu Hăng tôi đã làm phiền hai người anh em, đợi chút nữa giải quyết hẳn xong, tôi làm chủ mời hai vị đi uống mấy chén!

Triệu Vĩ ở một bên cũng ưỡn ngực, cười nói:

- Hai vị đại ca! Xin các anh đánh rụng hết răng tiểu tử kia! Để báo thù cho tiểu đệ!

Tên mặt sẹo cũng không nhìn đối phương, loại nhân vật nhỏ như vậy, nói chuyện gã cũng lười đáp.

- Lão Tứ, giải quyết đi. Hai võ giả bắt nạt một thằng nhóc bình thường, quá không thích hợp.

Võ giả lão Tứ mặt vuông cũng không quá tình nguyện, lắc đầu, từng bước đi về phía Tần Xuyên.

- Tiểu tử, tiền cất ở đâu rồi? Hiện giờ giao ra đây, tao giữ cho mày một tay, để mày gọi điện thoại cấp cứu!

Cùng thời điểm đó, khoảng cách giữa hai người ngày càng gần.

5m, 4m, 3m, 1m...

Tần Xuyên vẫn đứng ở đó, mặt không chút biểu tình, ngay cả nói chuyện cũng lười.

Lão Tứ thấy Tần Xuyên không nói câu gì, cười nhạt:

- Lá gan rất mập, xem ra chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, vậy hôm nay tao sẽ cho mày rõ, cướp tiền của Đảng Long hội sẽ có kết cục gì!

Vừa dứt lời, cơ bắp tay phải lão Tứ nổi lên, mạnh mẽ vung ra, năm ngón tay tạo thành thế pháo thủ đồng quyền, đâm về phía Tần Xuyên!

Võ giả sơ cấp đã học cổ võ tới cảnh giới nhất định, kiến thức cơ bản chắc chắn, mỗi chiêu mỗi thức đều có lực sát thương tương đối mạnh.

Một đấm này mang theo kinh phong, như thiết lang chùy, bị đánh vào người nhất định sẽ gãy xương.

Tần Xuyên khẽ thở dài, nhìn cũng không thèm, tay trái đột nhiên nắm lại, chính diện đối đầu với một chiêu của đối phương.

Ầm!

Một tiếng không khí nổ vang lên.

Tần Xuyên không chút sứt mẻ đứng im tại chỗ, còn lão Tứ vẻ mặt nhăn nhó tới cực điểm, nghe răng trợn mắt ôm tay phải của mình.

Trong tích tắc vừa rồi, năm đấm đơn giản của Tần Xuyên lại truyền tới một cỗ lực lượng không thể cản phá, chui vào trong cánh tay hăn, làm vỡ vụn một khúc xương tay!

Lão Tứ vẻ mặt hoảng sợ, sắc mặt đỏ bừng, chật vật lui lại vài bước, rốt cục không nhịn được cơn đau tận xương tủy này, kêu lên.

- A... Tay của tôi!

Tên mặt sẹo phía sau và anh em họ Triệu căn bản không biết chuyện gì xảy ra, sao lão Tứ đột nhiên lại hét như mỗ heo vậy?!

- Lão Tứ! Sao vậy?

Tên mặt theo kia đang định tiến lên, chỉ thấy trước mắt hoa lên, Tần Xuyên vừa rồi còn cách 4-5m đột nhiên xuất hiện trước mặt gã!

Không đợi mặt theo nghĩ chuyện gì xảy ra, một chân của Tần Xuyên đã dẫm lên bàn chân phải của gã!

Cờ-rắc!

Người gần đó đều nghe thấy tiếng xương vỡ vụn, giày ra tên mặt theo cũng bị dẫm bẹp.

- A.....

Tên mặt theo hét lên đau đớn, nằm vật xuống, lăn lộn.

Có câu năm ngón liền với tim, năm ngón chân vỡ nát không nói, ngay cả xương chân cũng gãy, có thể không đau sao?

Không năm giường hơn nửa năm, thương thế hai người đừng mong chuyển biến tốt đẹp, dù thương thế đã tốt cũng tương đương một nửa phế nhân!

Mấu chốt là sau khi Tần Xuyên giải quyết xong đều mặc kệ chúng, đi tới trước mặt hai anh em Triệu Hằng và Triệu Vĩ.

Hai anh em Triệu gia toàn thân run run, trong lòng hoảng sợ vô cùng.

Vừa rồi không phải nói đánh tiểu tử này một trận thì hẳn sẽ trung thực sao? Sao đổi lại là hai tên võ giả kia bị đánh?!

Đây là hai võ giả sơ cấp đó, cao thủ do Long Vũ đường dốc sức đào tạo lại bị một chiêu đánh gục?!

Triệu Hằng sợ muốn vỡ tim mà chết, con mẹ nó, không phải là hội trường

phái hai tên giả mạo tới chứ?

Phịch phịch!

Anh em họ Triệu gần như cùng lúc quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt cầu khẩn nhìn Tần Xuyên.

- Tần tiên sinh, anh em chúng tôi sai rồi! Tha cho chúng tôi đi!

Triệu Hằng cười làm lạnh, sắc mặt Triệu Vĩ tái nhợt, không nói lên lời.

Tần Xuyên không có hứng thú đánh chúng, chó nhà có tang, đánh chỉ phí công.

Hắn vươn tay về phía Triệu Hằng, đưa tay đòi tiền, nhếch miệng nói:

- Các người đã tới rồi, đúng lúc tôi còn thiếu tiền thuốc men, giao toàn bộ tiền thuốc men ra đây.

- Tiền? Tiền thuốc men?

Triệu Hằng và em gã đều ngẩn ra. Con bà nó... Người bị thương là bọn họ, bằng cái gì mà đối phương lại đòi tiền thuốc men?!

Chỉ có điều hai anh em không dám nói gì, đều móc ví tiền ra, lấy tất cả tiền mặt, tổng cộng chừng 4-5000, đưa cho Tần Xuyên.

Tần Xuyên lấy tiền đếm qua một chút, lại nhìn hai tên võ giả sơ cấp đằng sau, có chút tiếc hận. Chúng đều mặc quần áo bó sát người, nhìn qua là biết không mang ví tiền.

- Tần tiên sinh, nếu còn chưa đủ, bên trong thẻ của tôi còn có tiền.

Triệu Hằng nhìn mặt mà nói chuyện, sợ bị đánh, vội vàng lấy điện thoại ra nói:

- Tôi còn có thể chuyển khoản cho ngài qua mạng.

Tần Xuyên thăm nghĩ biện pháp này thật tốt, nhưng lại nghĩ có chỗ không ổn, chính mình không có những giấy tờ như chứng minh thư, muốn mở tài khoản ngân hàng cũng không được, số điện thoại cũng do Diệp Tiểu Nhu hỗ trợ đăng ký.

- Tạm thời không cần, các người cứ giữ tiền lại, về sau tôi sẽ hỏi sau.

Anh em họ Triệu hận không thể đập đầu mà chết, đối phương coi bọn họ là cây ATM sống sao?!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 18: Tiểu Tử Này Là Yêu Nghiệt

Thấy đã làm trễ thời gian 5-6 phút, Tần Xuyên khoát tay:

- Mau dịch xe ra khỏi đây! Lão tử còn muốn đi uống trà ăn điểm tâm nữa!

Thấy hăn không đánh nữa, Triệu Hằng và Triệu Vĩ như được đại xá, chạy té cút té đái trốn vào trong xe, lái xe ra.

Đợi khi Tần Xuyên vừa đi, Triệu Vĩ mặt như khóc, hỏi:

- Anh, phải xử lý như nào? Tiểu tử này đúng là yêu nghiệt!

Sắc mặt Triệu hằng lúc đen lúc xanh, nhìn hai tên võ giả sơ cấp đang nằm rên, vỗ mạnh đầu em họ một cái!

- Đều tại mày! Hiện giờ người của Long Vũ đường bị thương, chỉ có thể đưa họ đi bệnh viện, sau đó tìm biện pháp báo cho hội trưởng...

Tần Xuyên không hề để những chuyện này ở trong lòng, hăn vui vẻ vừa đi vừa huýt sao, đạp xe đạp đi tới chỗ ước hẹn với Ôn Văn Viễn.

Trên đường không ít người dùng ánh mắt chăm chú dõi theo chiếc Phượng Hoàng cũ của hăn, xe này không xứng với tuổi tác của Tần Xuyên, khiến không ít người bật cười.

Tần Xuyên cũng không để ý tới ánh mắt người khác, trải qua hơn một năm nay khiến tâm tính hăn thành thực hơn nhiều, không quan tâm hơn thua.

Quán trà Tử Kim cảng là một trong số các quán trà xa hoa nhất thành phố

Đông Hoa, xe dừng bên ngoài kém nhất cũng là Mercedes hay BMW.

Đây là lần đầu tiên Tần Xuyên có cơ hội tới một nơi như này, đến cửa ra vào, thiếu chút nữa vì chiếc xe đạp đời Tống kia mà họ không cho hẳn vào, đánh dừng xe ở một ngõ nhỏ gần đó.

Lúc bắt đầu nhân viên phục vụ không quá an tâm, quần áo trên người Tần Xuyên quá cũ kỹ, áo T-shirt giặt tới bạc phếch, hoàn toàn không xứng với cấp bậc trà lâu này.

Nhưng Ôn lão suy nghĩ chu đáo, phải một ông lão tóc xám như quản gia đứng chờ ở đại sảnh.

- Là Tần tiểu huynh đệ sao? Ha ha, tôi là Hoàng Thiên, cậu có thể gọi tôi là lão Hoàng, là lão gia bảo tôi chờ cậu ở đây!

Tần Xuyên nhìn ông lão tên Hoàng Nhân này, trong lòng có chút kinh ngạc, xem ra địa vị của Ôn lão không bình thường, lão Hoàng này mạnh hơn hai tên võ giả sơ cấp kia không chỉ một vài lần.

Chỉ có điều hẳn tới đây đánh cờ, không phải luận võ, sao người ta có một cao thủ như vậy làm hộ vệ không có quan hệ gì với hẳn.

- Gọi tôi là tiểu Tần là được, dẫn đường đi.

Tần Xuyên cũng rất khách khí với người lớn tuổi.

Hoàng Thiên không biết chỉ trong tích tắc, nội tình của mình đã bị Tần Xuyên nhìn thấu, chỉ cảm thấy người trẻ tuổi này thật lễ phép, còn rất ổn trọng, đang âm thầm khen ngợi.

Hai người chậm rãi đi lên lầu, trong trà lâu tràn ngập mùi trà thơm.

- Lão gia nói tài đánh cờ của Tần tiểu huynh đệ rất cao, khó phân cao thấp với cả kỳ thủ chuyên nghiệp, hôm nay cần mở rộng tầm mắt rồi.

Lão Hoàng cười lớn nói.

Tần Xuyên cũng không biết kỳ thủ chuyên nghiệp là như nào, nhưng nhớ khi trước lão già nói tài đánh cờ của hắn chỉ gọi là mới biết chút da lông, vì vậy nói:

- Tạm được, vừa mới vào cửa mà thôi.
- Ha ha, lão gia nói không sai, cậu quá khiêm tốn rồi.

Lão Hoàng cười nói:

- Theo cách nói của cậu thì lão gia nhà chúng tôi ngay cả ngưỡng cửa cũng chưa bước vào.

Tần Xuyên gãi gãi đầu, nói như vậy đúng là có phần quá mức với Ôn lão, đành cười trừ.

Đi tới trong một căn phòng trang nhã, Ôn Văn Viễn đang đánh cờ ở gần cửa sổ với một người trung niên có vài phần giống ông.

Bên cạnh bàn cờ là một bàn điếm tâm sáng tinh mỹ, nhưng hai người cũng không ăn mà chỉ tập trung đánh cờ.

- Tiểu Tần, mau tới đây.

Ôn lão thấy người tiến tới, tươi cười hớn hở ngoắc tay, giới thiệu với Tần Xuyên:

- Đây là con tôi, Ôn Thụy Dương. Thụy Dương, đây chính là tiểu Tần mà cha nói cho con, kỳ nghệ có thể nói là mạnh hơn con cả vạn dặm!

Ôn Thụy Dương vóc dáng không cao, chỉ chừng hơn 1m7, nhưng tướng mạo không giận mà uy, có sự di truyền từ Ôn lão, tóc tai chải vuốt chỉnh tề, mặc áo Burberry cổ bẻ ngăn tay, lộ ra phong thái một thương nhân thành công.

Tuy rằng cha đánh giá Tần Xuyên rất cao, nhưng hiển nhiên Ôn Thụy Dương không cho là đúng, sau khi đánh giá cách ăn mặc của Tần Xuyên, khẽ nhíu mày.

Chỉ có điều dù sao đối phương cũng là khách do cha mời tới, Ôn Thụy Dương chỉ có thể nhịn xuống, chủ động vươn tay:

- Lần đầu gọi mặt, tôi gọi cậu là Tần huynh đệ nhé. Rất cảm ơn cậu đã có thể đánh cờ với cha tôi, đưa con như tôi bình thường khá bận rộn, không thể đánh cờ với cha được.

Tần Xuyên cũng biết người như Ôn Thụy Dương nếu không phải ngại mặt mũi của cha thì căn bản không thèm liếc nhìn mình một cái. Xã hội chính là như vậy! Cho nên đối với sự qua loa của đối phương hẳn cũng không quá chú ý.

- Không có việc gì, bản thân tôi cũng thích đánh cờ, nếu không phải Ôn lão mới tôi tới, tôi còn không có cơ hội tới những chỗ như này.

Tần Xuyên đơn giản bắt tay với đối phương.

- Tần huynh đệ khách khí rồi.

Ôn Thụy Dương nghe xong những lời này, khóe miệng hiện lên vẻ tươi cười. Ít nhất những lời này của Tần Xuyên rất chân thật.

Tâm tình Ôn Văn Viễn rất không tệ:

- Tiểu Tần, cậu ăn điểm tâm trước đi, bàn cờ này cũng sắp xong rồi.

Nghe thấy còn phải đánh cờ, vẻ mặt Ôn Thụy Dương đau khổ vô cùng.

- Cha, con bị giết giết không còn manh giáp, còn cần đánh tiếp sao? Tần huynh đệ đã tới thì để cậu ấy đánh cùng người.

- Con đó...

Ôn Văn Viễn tức giận chỉ tay vào con trai, thở dài một tiếng:

- Con thiếu sự ổn định, thiếu tính kiên nhẫn, đánh cờ là để bồi dưỡng hai điểm này cho con, sao con không hề có chút tiến bộ vậy?!

Ôn Thụy Dương khi trước mặt cha tương đối cung kính, dáng vẻ khiêm tốn nghe dạy bảo, nhưng không hề muốn đánh cờ nữa.

Ôn lão bất đắc dĩ, đành phải nói với Tần Xuyên:

- Tiểu Tần, không bằng cậu ăn điểm tâm trước đi? Những thứ này đều là chúng tôi gọi, nếu muốn ăn gì thì cậu bảo lão Hoàng gọi thêm.

- Không cần, tôi tùy tiện ăn một chút là được, những thứ này ăn không hết thì rất lãng phí.

Tần Xuyên tùy tiện cầm một miếng bánh nướng, cắn một cái, nói:

- Tôi vừa ăn vừa đánh cờ với Ôn lão đánh cờ, như vậy có phải rất thiếu tôn trọng hay không?

- Ha ha, cậu cũng quá coi thường Ôn Văn Viễn tôi rồi, lão già này không quan tâm tới chuyện đó, tới đây tới đây! Dọn xong quân cờ, tôi với cậu đại chiến 300 hiệp!

Đúng lúc Ôn lão muốn bày lại bàn cờ, Tần Xuyên ngăn lại.

- Không cần, để tôi thay thế con của Ôn lão, đánh nốt bàn cờ này, đến nơi đến chốn thì tốt hơn.

Tần Xuyên cười nói.

Ôn Văn Viễn chau mày:

- Như vậy... chẳng phải từ đầu cậu đã thiếu hai pháo một mã và một xe,

Ôn Thụy Dương và Hoàng Thiên ở một bên vẻ mặt kinh ngạc, tiểu tử này quá nông cuồng rồi? Cậu ta cho rằng dưới tình hình thiếu một mã một xe cũng có thể chuyển bại thành thắng?

- Không sao đâu, thắng thua là thứ yếu, mấu chốt là niềm vui khi đánh cờ.

Tần Xuyên thoải mái nói.

Ôn Văn Viễn sừng sốt, sau đó cảm khái:

- Không ngờ tới, vẫn là cảnh giới của một người trẻ tuổi như cậu cao hơn, là tôi quá để ý thắng thua, quên đi niềm vui thú khi đánh cờ.

Chỉ là cho dù ngay từ đầu cậu đã chịu thiệt, tôi cũng sẽ không nường tay đâu đấy!

- Đó là đương nhiên.

Tần Xuyên trầm nghĩ, nếu tôi không nhường ông vài con, như vậy chẳng phải hành hạ ông.

Hắn một phát cắn nốt nửa cái bánh nướng còn lại, sau đó cầm lấy một cái bánh một mì, vẫn là ăn quan trọng hơn.

Đồ ăn của người có tiền coi như không tệ, nếu có thể đóng gói mang về, để tiểu Nhu nếm thử thì tốt rồi, chú Đông Cường trong bệnh viện cũng có thể nếm thử.

Trong lòng Tần Xuyên nghĩ tới chuyện đóng gói mang về, còn chuyện đánh cờ thì hẳn chỉ mang tâm tình thả lỏng.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 19: Tôi Cũng Muốn Hỏi Vấn Đề Này

Ôn Văn Viễn dồn hết sức lực, lần này tương đương chiếm được ưu thế rất lớn, ông ta đã ăn được bốn quân quan trọng của đối phương, nếu còn thua thì tấm mặt mo này sẽ mất sạch mặt mũi.

Chỉ có điều Tần Xuyên chơi rất nhẹ nhàng, vừa ăn vừa đánh cờ, tốc độ còn không chậm.

Ôn Thụy Dương và Hoàng Thiên xem cuộc chiến, tuy rằng kỳ nghệ không bằng hai người nhưng cũng có thể nhìn ra chút môn đạo.

Thời gian dần qua, bọn họ phát hiện tuy rằng Ôn Văn Viễn binh hùng tướng mạnh, nhưng Tần Xuyên chỉ dùng vài quân cờ đã có thể phòng thủ nghiêm mật.

Trải qua ba mấy nước, trên trán Ôn Văn Viễn xuất hiện mồ hôi, do dự không thôi.

Rõ ràng cờ của ông nhiều hơn, nhưng lại cảm giác đi như nào cũng không thích hợp, dường như vừa động sẽ bị Tần Xuyên ôm cây đợi thỏ, ăn sạch!

- Chiêu tướng!

Đột nhiên Tần Xuyên nhảy mã, thế cục thay đổi, đã chuyển sang thế thắng!

Ôn Văn Viễn há hốc miệng, sững sốt hồi lâu đều không có phản ứng, không hiểu sao mình thua!

Ôn Thụy Dương và Hoàng Thiên ở bên cũng không ngờ được, một chiêu này của Tần Xuyên ẩn dấu quá sâu!

Đừng nói người trong cục thì không tỉnh, bọn họ đứng ngoài xem cũng nhìn không ra.

- Ai...

Ôn Thụy Dương thở dài một tiếng:

- Binh đi quỷ đạo*, tiểu Tần, tài đánh cờ của cậu hơn tôi quá nhiều. Tôi muốn thắng cậu đúng là nói chuyện hoang đường.

*Binh đi quỷ đạo: Dùng binh có thể vận dụng các chiến pháp quỷ dị, lừa dối.

Tần Xuyên nhếch miệng cười, trong miệng nhét đầy thức ăn, trên răng còn có bám hành.

Hắn đã ăn hai lồng bánh bao, ăn quên trời đất, không rảnh nói chuyện.

Sau khi rời núi hắn chưa từng nếm bữa điểm tâm thịnh soạn như vậy!

Ôn Thụy Dương và Hoàng Thiên nhìn vậy có chút trợn mắt há mồm, tiểu tử này là quỷ đói đầu thai sao? Giờ không phải là nạn đói năm 45, sao hắn ăn như thường luồng vậy?

- Ăn từ từ, không đủ thì để lão Hoàng gọi thêm.

Ôn lão cười lắc đầu, nói với con trai ở cạnh:

- Thụy Dương, con thấy chưa? Nếu con có ba phần kỳ nghệ của tiểu Tần, cha cũng an lòng giao cơ nghiệp cho con rồi.

Ôn Thụy Dương hổ thẹn:

- Cha, con cũng sắp 50 rồi, phương diện này đã khiến người thất vọng. Chỉ có điều con sẽ cố gắng quản lý tốt cơ nghiệp của Ôn gia ta.

- Bây giờ cha còn có thể trấn ở bên cạnh con, nhưng thời gian ông trời cho

cha không nhiều lắm, ngày nào đó cha đi, con phải nhìn nhiều nghĩ nhiều mới được.

Ôn Văn Viễn trịnh trọng khuyên bảo.

Nghe xong lời này, Ôn Thụy Dương vội vàng nửa quỳ trên đất, cầm tay cha nói:

- Cha! Người đừng nói những lời như vậy. Con đã phái người tới Mỹ tìm các bác sĩ chuyên gia, người nhất định có thể khỏe lại!

- Ha ha ha, đùa ngốc này.

Ôn Văn Viễn vỗ bả vai con:

- Đây chính là mệnh! Viện trưởng lý của bệnh viện Đông Hoa chính là chuyên gia được cả thế giới công nhận, bác sĩ như ông ấy cũng không trị được, chúng ta có thể tìm ai.

Tần Xuyên một tay cầm bánh bao, một tay cầm chén trà, phòng mồm trợn má.

Nghe cuộc đối thoại của hai người, hắn mới biết được Ôn Văn Viễn vì bệnh không trị được mới xuất viện.

Nói trắng ra là ông ấy đang chờ chết.

Tần Xuyên không khỏi nghiêm túc quan sát khí sắc của Ôn Văn Viễn, quả thực cũng có chút chứng bệnh, nhưng không giống như quá nghiêm trọng, liền hỏi:

- Ôn lão, ông bị bệnh gì? Biết đâu tôi có thể giúp đỡ một hai?

- Cậu?

Ba người Ôn Văn Viễn đều kinh ngạc nhìn hẳn, máu chốt là đáng vẻ Tần Xuyên rất nghiêm túc.

- Đúng vậy, tiểu Tần, tôi không biết cậu làm nghề gì? Chẳng lẽ cậu là bác sĩ?

Tần Xuyên lắc đầu, cười hì hì đáp:

- Tôi là nhân viên trông Net!

- Trông Net?

Ôn Văn Viễn ngẩn ra.

- Đúng vậy, tiệm Internet Phong Diệp trên đường Hồng Phong! Ông nghe nói chưa? Gần đây chúng tôi có ưu đãi nạp thẻ, 100 tặng 30, 200 tặng 80... Nếu ai rảnh có thể tới chơi!

Tần Xuyên không quên quảng cáo.

Căn phòng lập tức rơi vào không khí yên tĩnh tới quái dị, biểu lộ của Ôn Văn Viễn cứng ngắc, hoài nghi không biết có phải mình già mà nghe nhầm không.

- Vậy cậu từng học y?

Ôn Văn Viễn lại hỏi.

- Không có. Ngay cả tiểu học tôi cũng chưa từng đi.

Tần Xuyên cũng có chút ngại ngùng.

Ôn Thụy Dương tương đối mất hứng, nhú mày rậm:

- Tần huynh đệ, chúng tôi coi cậu là khách, nhưng xin cậu chớ lấy bệnh tình của cha tôi ra để nói đùa! Chuyện này với chúng tôi mà nói thì rất nghiêm túc!

- Ai, được rồi được rồi.

Ôn Văn Viễn cười trấn an con:

- Tiểu Tần không biết tình hình, hẳn không phải cố ý.

Tần Xuyên vẻ mặt vô tội, nói tiếp:

- Tôi không nói đùa, tuy tôi không phải bác sĩ, nhưng trước đây từng học y vài năm với một ông lão trong núi, biết xem một ít bệnh.

Lần này ngay cả Ôn Văn Viễn cũng có chút không thoải mái, nghe thế nào thì những lời này đều rất khó nghe.

- Tiểu Tần, đừng nói những chuyện này. Nếu cậu đã ăn xong thì đi đi.

Bệnh nan y của Ôn Văn Viễn bị lấy ra nói đùa, tâm tình của ông có chút không tốt, có ý đuổi khách.

Sắc mặt Ôn Thụy Dương âm u vô cùng, nếu không phải xem mặt mũi của cha, gã sớm đã im lặng đánh cho thằng nhóc này một trận!

Tần Xuyên buồn bực, hẳn nói sao không có ai tin vậy? Chẳng lẽ phải tới viện y học mới có thể làm bác sĩ chữa bệnh sao?

- Ôn lão, nếu không ông cho tôi bắt mạch, nhìn tình hình, biết đâu tôi lại có thể trị được?

- Bắt mạch?

Ôn Thụy Dương đứng một bên cười lạnh:

- Hừ hừ, hóa ra cậu học Trung y. Chỉ tiếc Trung y tuyệt đối không thể chữa được bệnh của cha tôi!

Nếu cậu còn mang cha tôi ra nói đùa, nói nhảm nữa, vậy chớ trách tôi không khách khí!

Ôn Thụy Dương hoàn toàn không tin lời Tần Xuyên nói. Thứ nhất Tần Xuyên nói quá tùy ý, thiếu sức thuyết phục. Thứ hai cho dù thực sự là Trung y thì một thanh niên 20 tuổi có thể có y thuật cao thâm cỡ nào?

Bác sĩ mặc kệ Trung y hay Tây y, kinh nghiệm đều rất quan trọng!

Lão Hoàng đứng bên cửa cau mày, khuyên nhủ:

- Tiểu Tần, cậu đùa quá phận rồi đó, vẫn là đi mau đi. Nếu ăn chưa no thì để tôi đóng gói cho cậu mấy phần.

Tần Xuyên cũng biết tức giận, chính mình có ý tốt nhưng lại không ai tin, còn bị coi như thần côn nữa!

Mặt nóng dán mông lạnh, hăn cũng không vui.

- Nếu không ai tin vậy tôi đi đây.

Tần Xuyên đứng dậy, có chút tiếc nuối chút điểm tâm còn lại trên bàn, định nhờ lão Hoàng đóng gói, có thể mang đi đưa cho tiểu Nhu ném thử.

Ngay khi hăn định rời khỏi thì đúng lúc có hai người quen đang lén lút nói gì đó ngoài cửa, dường như đang do dự có nên vào hay không.

Hai người một lùn một gầy này chính là anh em Triệu Hăng và Triệu Vĩ.

Hai người thấy Tần Xuyên đi tới, cũng bị dọa sợ, kêu lớn như gặp quỷ!

- A... Mày... sao mày lại ở đây?!

Hai anh em sắc mặt trắng bệch, tiểu tử này đúng là âm hồn không tan, chẳng lẽ còn muốn tìm họ gậy phiến toái?!

- Tôi cũng muốn hỏi hai người vấn đề này.

Tần Xuyên hoài nghi nói:

- Hai người tới đưa tiền cho tôi sao?

Anh em họ Triệu muốn khóc, bọn họ không phải đồng tử đưa tiền, đưa tiền cái rắm à?!

Đám người Ôn Văn Viễn trong phòng nghe thấy tiếng kêu này, đều nghi hoặc nhìn ra.

- Triệu Hằng? Sáng sớm tới đây, sao không gọi điện thoại trước?

Ôn Thụy Dương răn dạy, rất bất mãn với sự tùy tiện của anh em họ Triệu.

- Thiếu đương gia! Hội trưởng! Mọi người hãy cẩn thận! Hẳn ta rất nguy hiểm!

Triệu Hằng và Triệu Vĩ vội vã chạy vào phòng, tư thế liều chết bảo vệ chủ, nhưng thực tế hai người đang sợ run lên.

Ôn Văn Viễn ngồi trên ghế, chứng kiến phản ứng của thủ hạ, lại đột nhiên nhớ tới vừa rồi Tần Xuyên nói hẳn làm nhân viên công Net, trong mắt hiện lên tinh mang, trên mặt hiện vẻ kinh ngạc.

- Các người nói linh tinh gì vậy? Các người quen Tần Xuyên?

Ôn Thụy Dương nhíu mày hỏi.

Triệu Hằng vội vàng quay người quỳ xuống đất, nói với cha con họ Ôn:

- Hội trưởng, tên Tần Xuyên này chính là tiểu tử cướp tiền ở công trường mà tôi báo cáo với ngài!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 20: Bắt Hẳn Lại

- Cái gì?! Tần Xuyên chính là người cướp tiên?!

Ôn Thụy Dương và Hoàng Thiên đều sợ ngây người, bọn họ cũng biết chuyện đó, chỉ có điều Ôn Văn Viễn đã cho người Long Vũ đường ra tay, bọn họ cho rằng mọi chuyện đã được giải quyết.

Tần Xuyên cũng sửng sốt, hóa ra công trường xây dựng kia là của nhà lão Ôn, vậy lão Ôn là hội trưởng Đăng Long hội?

Đăng Long hội và Tứ Hải bang là hai bang hội ngời ngang hàng ở thành phố Đông Hoa, khó trách bên người Ôn lão có một võ giả như Hoàng Thiên sát theo.

Những ý niệm này lướt qua trong đầu Tần Xuyên, cũng không khiến tâm tình Tần Xuyên có bao nhiêu gợn sóng.

- Hừ! Khó trách muốn xem bệnh cho cha, hóa ra tiểu tử này dụng tâm kín đáo tiếp cận cha! Có phải là là Vương Chấn Thiên của Tứ Hải bang phái mày tới đây không?

Tần Xuyên nghe xong, trong lòng nổi lên nửa giận, cười lạnh nói:

- Ông bị ngu sao? Nếu tôi cố ý tiếp cận cha ông, giả bộ chữa bệnh làm hại, tôi sẽ nói tôi chưa từng tới viện y học sao?

- Mày dám mắng tao?

Ôn Thụy Dương tính tình táo bạo, trừng mắt hô lớn:

- Người đâu tới đây! Bắt hẳn lại!

Gã vừa nói xong, từ trong hai căn phòng bên cạnh, có bảy tám bảo vệ áo đen chạy ra. Tuy những người này đều không phải võ giả, nhưng đều là bộ đội đặc chủng xuất ngũ, học qua chút công phu trong quân.

Tám tên bảo tiêu vai u thịt bắp vây lại, ngăn chặn đường đi, bao quanh Tần Xuyên.

Vẻ mặt Tần Xuyên thoải mái huyết sáo, không hổ là lão đại của Đăng Long hội, đi ăn điểm tâm còn mang theo nhiều bảo tiêu như vậy.

- Thụy Dương! Dừng tay!

Lúc này Ôn Văn Viễn cau mày, lớn tiếng ngăn lại.

- Cha! Tiểu tử này là người của Tứ Hải bang! Hẳn cướp tiền của công ty chúng ta, còn muốn hại người!

Ôn Thụy Dương không hiểu vì sao cha lại ngăn cản.

Ôn Văn Viễn thở dài, dường như rất mệt mỏi, ánh mắt phức tạp nhìn Tần Xuyên.

- Hẳn nói đúng, nếu như hẳn là người của Tứ Hải bang thì sớm có cơ hội hại cha, cho nên hẳn không phải. Về phần ba vạn tệ kia coi như chi phí hẳn đánh cờ cùng cha, để hẳn đi đi.

Ôn Thụy Dương vẫn nuốt không trôi cơn tức này, nghiến răng nghiến lợi:

- Nhưng hẳn đánh huynh đệ trong hội chúng ta!

- Cũng không chết người, bỏ đi!

- Cha, ngài quá cho hẳn mặt mũi rồi!

- Cha còn chưa có chết, con muốn cãi lời ta!

Cuối cùng Ôn Văn Viễn lộ vẻ uy nghiêm.

Ôn Thụy Dương vẫn rất tôn trọng cha mình, đành bất đắc dĩ thở dài một hơi, vung tay lên:

- Để hăn đi đi!

Tần Xuyên cũng không muốn ra tay ở nơi đông người như trà lâu, may mà Ôn Văn Viễn coi như tình tảo.

Chỉ tiếc con ông ta đúng là đồ ăn hại, khó trách ông ta bệnh nặng mà vẫn lo lắng như vậy.

Tần Xuyên cũng không có hứng thú có quan hệ gì với đám bang hội, thấy bọn bảo tiêu tránh ra, liền vượt cái bụng căng tròn, đi xuống lầu.

Đợi khi Tần Xuyên vừa đi, Ôn Thụy Dương dấm mạnh lên mặt bàn, tương đối tức giận.

- Cha, con không nghĩ ra, đang trước mặt các huynh đệ sao người lại để hăn rời khỏi?

Ôn Thụy Dương vẫn cảm thấy khó hiểu.

Ôn Văn Viễn cầm một ly trà, nhấp một cái, mắt híp nói:

- Ta lăn lộn cả một đời, trực giác mách bảo tên Tần Xuyên này... không đơn giản, tạm thời đừng đụng tới hăn mới tốt.

Nghe cha nói vậy, Ôn Thụy Dương dần bình tĩnh lại, bởi vì trực giác của cha già từ trước tới nay đều rất chuẩn, nếu ông đã nói vậy thì tên Tần Xuyên kia rất có thể có chút cân lượng.

Ôn Thụy Dương trừng mắt nhìn anh em Triệu Hằng và Triệu Vĩ, lớn tiếng hỏi:

- Hai người tới đây làm gì? Cho các người dẫn theo võ giả sơ cấp, cướp tiền từ tay tiểu tử kia về, sao tiểu tử kia còn êm đẹp tới đây đánh cờ? Hai vị võ giả đâu?!

Anh em họ Triệu vẫn luôn đứng bên cạnh, run run, bị dọa không dám nói lời nào. Hiện giờ nghe được thiếu đương gia hỏi, bọn họ cùng nhau quỳ rạp xuống đất!

- Hội trưởng! Thiếu đương gia! Hai chúng ta vô dụng! Xin hai vị thứ tội!

Hai người thê thảm cầu khẩn.

- Con mẹ nó, nói rõ ra! Rốt cục là làm sao?

Ôn Thụy Dương một cước đạp ngã Triệu Hằng.

Triệu Hằng như chó bò dậy, liên tiếp dập đầu:

- Do chúng tôi không điều tra rõ, tên Tần Xuyên kia vô cùng lợi hại! Hai vị huynh đệ Long Vũ đường không cẩn thận, đều bị Tần Xuyên đánh cho phải vào bệnh viện!

- Cái gì?

Tất cả người trong phòng đều hít một ngụm khí lạnh, lộ ra vẻ khó tin.

- Chuyện xảy ra khi nào? Nói rõ quá trình cho ta!

Sắc mặt Ôn Văn Viễn ngưng trọng.

Triệu Hằng sợ hãi nói:

- Chính là vào sáng nay, chúng ta chặn Tần Xuyên trước cửa tiệm Internet,

hắn nói hắn phải đi ăn điểm tâm sáng, bảo chúng ta chớ cản đường.

Hai vị huynh đệ Long Vũ đường định ra tay dạy dỗ hắn một chút, kết quả không cẩn thận, một vị bị hắn dùng một quyền đánh nát xương tay phải, một vị khác bị hắn giẫm nát chân trái...

Nói tới đây, Triệu Hằng có chút nghi hoặc hỏi:

- Hội trưởng, vì sao tiểu tử này tới đây? Do ngài mời hắn ăn điểm tâm sao?

Anh em họ Triệu không rõ chuyện gì xảy ra, Ôn Văn Viễn bảo bọn họ dẫn người đi đối phó Tần Xuyên, bản thân ông lại gọi Tần Xuyên tới uống trà, tất cả lộn xộn hết lên!

- Vừa rồi các người nói... Tần Xuyên dùng một chiêu đã đánh bại hai tên võ giả sơ cấp kia?!

Ôn Văn Viễn lại quan tâm điểm này.

Ôn Thụy Dương cũng thấy kinh ngạc:

- Không thể nào đâu, tiểu tử kia sao có thể lợi hại như vậy?

Triệu Vĩ ra sức gật đầu:

- Đúng vậy! Hội trưởng! Thiếu đương gia! Hai người nhất định phải tin tưởng chúng tôi, tên Tần Xuyên kia rất mạnh!

Chúng tôi vừa chớp mắt một cái, hắn đã đánh bại hai vị võ giả Long Vũ đường! Không tin hai vị có thể tới bệnh viện hỏi họ!

Kỳ thực nghe đến đây, Ôn Văn Viễn đã tin tưởng. Ông trầm tư, quay đầu nhìn Hoàng Thiên:

- Lão Hoàng, với công lực của ông, muốn đánh bại hai tên võ giả sơ cấp cần

bao nhiêu chiêu?

Hoàng Thiên cười khố:

- Lão gia, mặc dù tôi là võ giả cao cấp, cũng không thể một chiêu đánh gục một võ giả sơ cấp! Tiểu Tồn ít nhất là võ giả Hậu Thiên sơ cấp!

Bên trên võ giả chính là hai cấp độ Hậu Thiên và Tiên Thiên, võ giả Hậu Thiên đã có thể xưng cao thủ võ học có chân khí, được xưng hô cường giả đương thời!

Người bình thường căn bản không có cơ hội tiếp xúc với nội công, tu luyện ra chân khí. Bình thường chỉ có gia tộc lớn và môn phái cổ võ cùng một số tổ chức đặc thù, nhân tài ưu tú mới có cơ hội trở thành võ giả Hậu Thiên.

Về phần võ giả Tiên Thiên, chính là long phượng sừng lân trong giới võ giả, mỗi người đều là nhân vật uy danh một cõi.

Ôn Văn Viễn giật mình một cái, lẩm bẩm:

- Nói như vậy, hẳn thực có thể hiểu y thuật?!

- Lão gia, cao thủ như vậy không cần nói dối, cho dù hẳn không trị được cho ngài, sau lưng hẳn cũng có thể có cao nhân y thuật!

Hoàng Thiên cũng rất kích động.

Ôn Văn Viễn vội vàng đứng dậy, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, một ngón tay chỉ vào trán con trai:

- Đưa con bất hiếu này! Đều tại mày quá xúc động, khiến Tồn tiên sinh tức giận bỏ đi! Còn không mau mời Tồn tiên sinh quay lại?!

Ôn Văn Viễn đã trực tiếp đổi giọng, gọi Tồn Xuyên là Tồn tiên sinh!

- Vâng! Tất cả mọi người mau xuống lầu, cùng ta đuổi theo đối phương!

Ôn Thụy Dương cũng cảm thấy nhức đầu, một tiểu tử nghèo kiết xác như vậy, ai ngờ hẳn lại là một võ giả Hậu Thiên?

Đây chính là một cao thủ mà trong hai bang phái lớn như Đăng Long hội và Tứ Hải bang cũng tìm không ra!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 21: Cảnh Lạ Trên Đường

Ra khỏi trà lâu Tần Xuyên vẫn cảm thấy tiếc hận, nhiều món ngon như vậy lại lãng phí, chờ hẵn có tiền rồi nhất định sẽ dẫn tiểu Nhu tới đây ném thử.

Dưới ánh mắt xem thường của đám nhân viên phục vụ, Tần Xuyên thành thoi đi đến ngõ nhỏ bên cạnh, dắt chiếc Phượng Hoàng đời Tống kia ra.

Đúng lúc này, từ trong trà lâu vang lên tiếng gọi.

- Tần tiên sinh! Xin dừng bước! Xin dừng bước!

Ôn Thụy Dương dẫn theo một đám bảo tiêu, vội vàng chạy ra khiến đám người trong đại sảnh sợ ngây người.

Tần Xuyên căn bản mặc kệ chúng, huýt sáo, trực tiếp đi về tiệm Internet!

- Mau... mau chặn đón!

Ôn Thụy Dương cũng sắp năm mươi, chạy nhanh như vậy cũng thở hồng hộc.

Bọn bảo tiêu lập tức đi lên, chặn đường lại.

Phía trước xuất hiện bốn tên bảo tiêu, không chịu nhường đường, Tần Xuyên đành phải phanh lại, tức giận nói:

- Làm gì vậy? Chẳng lẽ còn muốn tôi trả tiền bữa sáng? Hừ, đòi tiền không có, khuôn mặt đẹp trai thì có một! Chỉ có điều thật xin lỗi, tôi không thích đàn ông!

Nhân viên lễ nghi ở cửa trà lâu nghe vậy, bật cười khanh khách, chỉ cảm thấy tiểu tử nghèo này thật hài hước.

Ôn Thụy Dương vội vàng chạy tới phía trước, chột dạ cười làm lành:

- Tần tiên sinh, vừa rồi không biết ngài là cao nhân, tôi quá vọng động, mạo phạm tới ngài, tới đây xin chịu tội.

- Tôi cao 1m8, không tính quá cao, cũng chỉ là cao hơn ông một chút.

Tần Xuyên bĩu môi nói.

Cơ mặt Ôn Thụy Dương giật giật, hiện giờ nhìn ở khoảng cách gần như vậy gã cũng cảm thấy khó tin, tiểu tử nói hươu nói vượn này lại là một vị võ giả Hậu Thiên.

- Tần tiên sinh, chớ nên tức giận, tôi tới là để thật lòng xin lỗi. Đều do tôi không đúng, nhưng cha tôi đang rất cần một vị đại phu giỏi, kính ngài giúp cha tôi xem bệnh.

Ôn Thụy Dương vẻ mặt khẩn cầu.

- Liên quan gì tới tôi!

Ngón tay Tần Xuyên khẽ ấn vào chuông xe đạp, tiếng reng reng vang lên, giống như đuổi chó cản đường.

Ôn Thụy Dương vẻ mặt đau khổ:

- Xin nhờ ngài! Tần tiên sinh, vừa rồi là lỗi của tôi, nhưng bệnh của cha tôi rất nghiêm trọng, xin ngài giúp đỡ!

- Ha ha, các người muốn tôi làm gì thì tôi phải làm sao? Không phải vừa rồi còn muốn đánh tôi một trận sao? Vẫn là người thành phố các người biết chơi, mỗi lúc một vẻ!

Tần Xuyên nhếch miệng cười lạnh:

- Hiện giờ ông đây không muốn xem bệnh! Cút ngay cho ông đi!

Bồ tát còn có ba phần giận, huống chi Tần Xuyên cũng không phải Quan Thế Âm đại từ đại bi, muốn xem bệnh, tới bệnh viện đi!

- Xin ngài! Tần tiên sinh, cha tôi không đợi nổi nữa!

Ôn Thụy Dương chưa từng bị đối đãi như vậy, nhưng hẳn chỉ có thể cắn chặt răng, tiếp tục cầu khẩn.

Những nhân viên phục vụ trong trà lâu lẫn người đi đường đều khiếp sợ, một ông chủ ăn mặc phú quý như vậy sao lại cúi đầu cúi người với một tiểu tử nghèo đi xe đạp?

Tần Xuyên không thèm nể mặt, ánh mắt dần lạnh lẽo:

- Nếu như các người không tránh ra, tôi đành cười trên đầu các người mà qua.

Lời này nói ra khiến toàn thân đám người Ôn Thụy Dương đều cảm thấy lạnh toát, một cảm giác áp bách đột ngột xuất hiện.

Cuối cùng bọn họ cũng tin Tần Xuyên tuyệt đối là một cao thủ, bằng không sao có thể có khí tràng mạnh như vậy?

Mà càng như vậy, bọn họ càng không muốn thả Tần Xuyên đi, dù sao điều này nói rõ bản lĩnh của Tần Xuyên là thật.

Ngay khi Ôn Thụy Dương đang khó xử, Hoàng Thiên đỡ Ôn Văn Viễn đi ra.

- Thụy Dương, để Tần tiên sinh đi đi!

Ôn Văn Viễn hô.

Ôn Thụy Dương nghe cha nói xong, kinh ngạc hỏi:

- Cha, thế còn... bệnh của người...

- Ha ha...

Ôn Văn Viễn cười nói:

- Do chúng ta mạo phạm Tần tiên sinh, không tín nhiệm tiên sinh, chúng ta chỉ có thể xin tiên sinh tha thứ, không thể khiến tiên sinh tức giận.

Ôn Thụy Dương tràn ngập sự hối hận, tính tình của gã quá nóng nảy đã lại gây họa rồi, nếu như Tần Xuyên thực sự có thể trị bệnh cho cha gã, vậy đời này gã khó mà an lòng.

Đám bảo tiêu thấy hội trưởng ra lệnh, lập tức tránh ra, để Tần Xuyên đi.

Vẻ mặt lạnh như băng của Tần Xuyên tản đi, khôi phục dáng vẻ nhàn nhã, huyết sáo, cưỡi con xe cổ lai hi đi, tiếng kêu kéo kẹt liên tục vang lên.

- Lão Hoàng, bảo lái xe mang xe tới đây, chúng ta đi theo Tần tiên sinh, hẵn đi đâu thì chúng ta theo đó.

Trong mắt Ôn Văn Viễn lóe lên tinh quang.

- Lão gia, làm như vậy có thể được không? Có cần chuẩn bị chút quà rồi đến nhà bái phỏng?

Hoàng Thiên do dự nói.

Ôn lão lắc đầu:

- Người cảm thấy một võ giả hậu thiên sẽ quan tâm tới chút tục vật sao? Hơn nữa hẵn là một người trẻ tuổi thiện lương, tôi cảm thấy chỉ cần thành tâm, hẵn sẽ tha thứ cho chúng ta.

Lão Hoàng suy nghĩ cũng đúng, lập tức bảo lái xe lái một chiếc Bentley tới, xe cho bảo tiêu chính là hai chiếc Mercedes S600.

Với tư cách hội trưởng Đăng Long hội, khi ra ngoài không thể mất mặt, xe đương nhiên phải là xe sang, ba chiếc xe màu đen cùng đi đủ để hấp dẫn ánh mắt người đi đường.

Tốc độ đạp xe của Tần Xuyên không chậm, nhưng cũng không thể nhanh bằng ô tô. Không bao lâu sau, hẵn phát hiện sau lưng có ba chiếc xe sang trọng đi theo.

Bentley mang theo hai chiếc Mercedes chậm rãi lăn bánh, cẩn thận theo sát chiếc xe đạp của Tần Xuyên, giống như làm tùy tùng cho chiếc xe đạp.

Kết quả một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện ở trong nội thành.

Một chiếc xe đạp Phượng Hoàng trị giá hơn 10 tệ dẫn đầu ba chiếc xe sang giá trị quá 8 triệu tệ, chậm rãi đi ở trên đường.

Mấy người cảnh sát giao thông thấy vậy, đều há hốc mồm. Tuy rằng như vậy có phần gây ách tắc giao thông, nhưng người trong xe phía sau khẳng định không tầm thường, họ cũng không dám tùy tiện ngăn cản!

Người trên đường lẫn lái xe đều trợn mắt há mồm nhìn, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ cậu con trai đi xe đạp này là công tử ca con nhà giàu muốn trải nghiệm cuộc sống nghèo khó?

- Mẹ nó... Lần đầu tiên tôi thấy đi xe đạp còn chảnh chó như vậy!

Người qua đường A nói.

- Ông thì biết gì, đây là người có tiền giả bộ, người thường ai có Bentley đi theo sau?

Người đi bộ B cạnh đó khinh thường nói.

Tần Xuyên không quan tâm tới miệng lưỡi người đời, cha con họ Ôn muốn đi theo, vậy cứ để bọn họ đi theo, dù sao cũng không cản đường hẳn.

Trong xe Bentley, Ôn Thụy Dương cảm thấy có chút mất mặt:

- Cha, chúng ta như vậy có phải là quá mất mặt hay không?

- Con biết cái gì? Chúng là lẩn lộn trên đường, nói chuyện so năm đấm ai cứng, ai sống lâu! Chỉ cần Tần tiên sinh có thể khiến ta sống thêm vài năm, mất chút mặt mũi là cái gì?!

Ôn Văn Viễn nói.

Ôn Thụy Dương suy nghĩ, cảm thấy cũng đúng. Chỉ cần bệnh của cha có thể trị, tất cả đều đáng giá!

Khi Tần Xuyên đạp xe lại đường Hồng Phong, trên con đường già nua này đột nhiên xuất hiện ba chiếc xe sang trọng, càng hấp dẫn ánh mắt người hơn.

- Đù má! Đó không phải anh Restart sao? Sao phía sau hẳn lại có một chiếc Bentley?!

- Còn có hai con Mọc nữa, hình như cùng đi. Không hổ là anh Restart, chẳng lẽ đại gia nào mới hẳn đi sửa máy tính?

- Thôi đi! Tao thấy không giống, biết đâu lại là thiên kim nhà đại gia nào đó theo đuổi anh Restart thì sao?

Người hai bên đường, ai quen Tần Xuyên đều nhao nhao nghị luận. Tần Xuyên cũng không ngờ hai cha con họ Ôn lại đi theo tới tận đây.

Đột nhiên, trước khi tới tiệm Internet, Tần Xuyên đột nhiên nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc cách đó không xa.

Vương Đại Hải dẫn theo em họ gã là Lưu Tử Minh, mang theo bốn năm tên

lưu manh, nghề ngang đi tới tiệm Internet.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 22: Cha Tôi Là Vương Chấn Thiên!

Vương Đại Hải ngậm một điếu thuốc, hút vài hơi, ra vẻ dửng dưng nào chọc vào mình.

- Tử Minh, mà xác định con mụ Đường Vi không ở trong tiệm sao?

- Anh họ! Em đã điều tra ở phòng khám, hôm nay là ngày Đường Vi dẫn theo cháu trai tới gặp bác sĩ tâm lý, cho nên cả sáng sẽ không ở trong tiệm.

Lưu Tử Minh sung làm quan sư quạt mo, vẻ mặt cười xấu xa.

Vương Đại Hải búng điếu thuốc bay ra, nhếch miệng lộ ra hàm răng vàng khè:

- Rất tốt! Hôm qua thằng nhãi kia dám khiến ông mất mặt trước mọi người, còn dám sờ mông Diệp Tiểu Nhu, con mẹ nó... Hôm nay ông đây nhất định phải cho hắn biết, con đường này do ai định đoạt!

Hôm qua vì có Đường Vi, một bụng tức giận của Vương Đại Hải không có chỗ bộc phát, cho nên liền sai người điều tra khi nào Đường Vi không ở đây, thuận tiện cho họ tới đánh người.

Đúng lúc Lưu Tử Minh thông qua kỹ thuật Hacker qua mạng, tìm được ghi chép lịch Đường Vi dẫn cháu trai đi gặp bác sĩ tâm lý, chính là vào hôm nay!

Đám người hùng hổ đi tới cửa tiệm Internet, ông chủ Khâu Minh vừa tới mở cửa nhìn thấy Vương Đại Hải, dọa tới sợ run lên.

- Ai nha, Vương thiếu gia, sao vừa sáng ra cậu đã tới rồi?

Khâu Minh khóc không ra nước mắt.

- Tần Xuyên đâu rồi? Bảo tiểu tử thối kia mau ra đây! Hôm nay ông đây nhất định sẽ đánh gãy bốn cái chân chó của hần!

Giọng Khâu Minh run run:

- Chuyện này... Vương thiếu gia, có thể là Tần Xuyên đi ăn điểm tâm rồi, không có ở trong tiệm.

- Khà khà, không phải trốn không dám đi ra chứ. Nếu hần không đi ra, vậy chớ trách bọn này sẽ đập nát cái tiệm Net rách nát này!

Lưu Tử Minh ở một bên chen ngang, cười lạnh.

Chuyện này khiến Khâu Minh bị dọa không nhẹ, bởi vì với thế lực của Tứ Hải bang, Vương Đại Hải đập nát một tiệm Net đúng thực không phải chuyện gì lớn, nhiều nhất là tốn chút phí luật sư để tiêu tai.

Lúc này có một giọng nói bất đắc dĩ từ đằng sau vang lên.

- Các người tìm tôi?

Tần Xuyên xuống xe đạp, đứng ngoài cửa nhú mào, sức nhẫn nại của hần với Vương Đại Hải sắp đến cực hạn.

Đám người Vương Đại Hải quay lại, nhìn thấy Tần Xuyên, lập tức bao vây, không thèm để ý tới ba chiếc xe sang trọng đỗ ven đường.

Bọn hần đương nhiên sẽ không liên hệ giữa chiếc Ben lý mấy triệu với một nhân viên trông Net như Tần Xuyên.

Khâu Minh không ngừng dùng ánh mắt ra hiệu với Tần Xuyên, ý bảo hần mau mau chạy trốn, nhưng dường như Tần Xuyên không ý thức được.

- Quý nghèo! Mà còn dám đứng trước mặt ông, coi như gan mà có chút lớn!

Vương Đại Hải trêu tức.

- Vương Đại Hải, làm người đừng quá tuyệt, nếu hiện giờ cậu rời khỏi thì vẫn kịp.

Tần Xuyên thờ dài, đưa ra cảnh cáo cuối cùng.

Hắn đang định cân nhắc có nên một lần giải quyết triệt để Vương Đại Hải luôn không, bằng không ngày nào cũng có một đàn chó tới sủa như này cũng mệt.

Vương Đại Hải cho rằng là mình nghe lầm, không khỏi cười như điên:

- Tần Xuyên, hôm nay mà chập IC hả?! Có phải là sửa máy tính bị điện giật cho bại não không?! Mà là cái đéo gì? Chỉ bằng mà còn đòi dạy tao làm người như thế nào sao?!

Ngay khi không khí trước cửa tiệm Internet, trong chiếc Bentley ở ven đường, cha con họ Ôn cũng đang cẩn thận chú ý.

- Thụy Dương, dẫn người đi xuống xem chuyện gì xảy ra, hình như Tần tiên sinh gặp chuyện phiền toái.

Ôn Văn Viễn nói.

- Cha, với thực lực võ giả Hậu Thiên của Tần tiên sinh, vài thằng nhóc này có thể làm gì!

Ôn Thụy Dương vẻ mặt thoải mái nhẹ nhàng.

Ôn Văn Viễn tức giận vỗ đầu thằng con ngu xuẩn của mình, mắng:

- Đầu óc mày bị lừa đá hả?! Dù Tần tiên sinh không sao nhưng đây chẳng phải là cơ hội tốt để chúng ta biểu đạt thành ý ư?!

Ôn Thụy Dương nghe xong, mới phát hiện mình thật hồ đồ, vội vàng xuống xe, gọi bảo tiêu từ các xe sau tới, cùng đồng hành với anh em họ Triệu.

Đặng Long hội tầm mười người, dưới sự cầm đầu của thiếu đương gia, uy phong lẫm liệt đi về phía tiệm Internet.

Lúc này, Vương Đại Hải nhe răng cười lớn:

- Các anh em, đánh chết thằng nhãi này. Phải đánh gãy bốn chân con chó đất nhà quê này!

Năm tên lưu manh đều cười hô hố, tháo vải bọc trên côn ra.

Côn thép lóe lên ánh kim, đều to như một cánh tay nhỏ, đánh lên người không chết ắt cũng tàn phế.

Những người ở xung quanh thấy vậy, đều đổ mồ hôi thay cho Tần Xuyên, thầm nghĩ sao anh Restart sao còn chưa chạy trốn.

Ánh mắt Tần Xuyên lóe lên một tia hàn ý, đang định ra tay thì phát hiện đám người Đặng Long hội ở đằng sau tới rồi.

Khóe miệng hần nhếch lên, đột nhiên nhớ tới hình như Tứ Hải bang và Đặng Long hội là tử địch!

Quan hệ này... hình như có thể lợi dụng một chút.

- Chúng mày là ai? Dám vô lễ với Tần tiên sinh như vậy?

Ôn Thụy Dương dẫn đầu đi tới trước mặt đám người Vương Đại Hải, ở trước mặt người ngoài, gã không giận mà uy, khí thế vô cùng.

Vương Đại Hải vô ý thức lui về sau vài bước, lại nhìn chiếc Bentley phía bên kia, lại nhìn đám bảo tiêu áo đen bên này, biết rõ đám người này không dễ chọc.

Nhưng có nhiều người nhìn như vậy, sau lưng còn có đám tiêu đệ, gã cũng không muốn mất mặt.

Vì vậy Vương Đại Hải ưỡn ngực ngẩng đầu, hỏi lại:

- Ông là ai? Sao lại chõ mõm vào chuyện này?!

Ôn Thụy Dương hừ lạnh một tiếng:

- Ranh con, mày còn chưa xứng biết ông đây là ai. Thừa dịp ông đây còn chưa nổi nóng, mau cút!

Sắc mặt Vương Đại Hải lúc xanh lúc đỏ, hít từng hơi lớn, trong lòng tràn ngập sự táo bạo.

Lưu Tử Minh ở bên nhỏ giọng:

- Anh họ, bọn chúng nhiều người hơn, không bằng chúng ta rút lui trước.

Vương Đại Hải cũng biết muốn đánh nhau thì khó mà thắng, khẽ cắn môi, cân nhắc hôm nào lại tới.

Nhưng lúc này Tần Xuyên lại lên tiếng, vẻ mặt trêu tức nói:

- Không ngờ Vương nhị thiếu gia của Tứ Hải bang cũng có lúc sợ hãi?!

Nghe một câu này, sắc mặt mỗi người của Đẳng Long hội đều thay đổi, tất cả kinh ngạc nhìn Vương Đại Hải, ánh mắt tỏa sáng, như vừa nhìn thấy hoàng hoa khuê nữ vậy!

Vương Đại Hải phát hiện đám người mới tới này nhìn chăm chăm vào mình, còn cho đối phương sợ hãi uy danh của Tứ Hải bang, đang thấy sợ hãi, trong

lòng lập tức nở hoa!

Quả nhiên thân phận Nhị thiếu gia của Tứ Hải bang có trọng lượng rất lớn!

Ôn Thụy Dương ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng thì không cười, khẽ nhếch miệng nói:

- Mà y là con trai của Tứ Hải bang Vương Chấn Thiên?

Vương Đại Hải không nghe ra sự cố quái bên trong lời nói, đặc ý mà vỗ ngực:

- Đúng vậy! Cha của ông đây chính là Vương Chấn Thiên, anh là Vương Thế Huân, ông đây chính là Tứ Hải bang Nhị thiếu gia Vương Đại Hải!

Đám phế vật các người, hiện giờ biết ông đây là ai chưa, còn dám ngăn cản ông đây đánh người sao?!

- Ha ha ha ha!

Đám người Ôn Thụy Dương cười lớn không ngừng, giống như vừa nghe chuyện cười vậy.

- Các huynh đệ, để cho thằng ranh con này nhìn xem chúng ta là ai!

Cả đám bảo tiêu vóc dáng cao lớn của Đăng Long hội đều xắn tay áo lên, trên tay của họ đều có xăm một con Thanh Long màu đen!

Chúng kiến hình xăm này, Vương Đại Hải thiếu chút nữa là sồn ra quần!

Toàn thân gã run rẩy, ngón tay chỉ vào đám người Ôn Thụy Dương, lắp bắp nói:

- Các... các người... là... là Đăng... Đăng Long hội...

Sắc mặt Ôn Thụy Dương trầm xuống:

- Các huynh đệ! Mau biểu diễn cho Tần tiên sinh xem, cũng để cho con rùa con này biết Đẳng Long hội chúng ta chuyên đánh con rùa Tứ Hải(Tứ Hải vương bát*).

*PS: Ở đây tác giả chơi chữ, họ Vương của cha con Vương Chấn Thiên với chữ vương trong vương bát(con rùa)

- Vâng!

Tám tên bảo tiêu như gà hăng máu, đánh ai cũng không sợ bằng đánh kẻ địch là Tứ Hải bang, hơn nữa còn là một đám lưu manh tôm tép, quả thực đơn giản như húp cháo vậy!

- Đứng! Đứng đánh! Đứng... Ái! Ối! Hu hu... Tôi là Vương Đại Hải! Cha tôi là Vương Chấn Thiên! Anh tôi... Ối! Á! Đau quá...

Wương Đại Hải kêu cha gọi mẹ cầu xin tha thứ, nhưng vẫn bị cả đám đánh gục xuống đất!

Mấy tên bảo tiêu tay đâm chân đá, đánh cho Vương Đại Hải lăn lộn trên đất, miệng đầy là máu!

Lưu Tử Minh cũng bị một tên bảo tiêu một tay nhấc lên, tát cho mười phát, mặt như đầu heo, nước miếng cũng chảy ra!

Mấy tên côn đồ khác, côn thép trong tay chưa kịp vung lên đã bị cướp lấy!

Ngược lại thành một đám bảo tiêu cầm côn thép, vung lên đánh cho mấy tên côn đồ này tơi bời hoa lá, ai ai cũng gãy tay gãy chân!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 23: Biêm Thạch

Biến cố đột nhiên xảy ra khiến cho những người xung quanh đều trợn tròn mắt!

Anh Restart lại quen người của Đẳng Long hội? Hơn nữa hình như là cao tầng của Đẳng Long hội, nếu không cũng không dám tùy tiện đánh Vương Đại Hải.

Trong thời gian ngắn, bất luận già trẻ gái trai đều tràn ngập sự sùng bái nhìn Tần Xuyên.

Tứ Hải bang Vương nhị thiếu mang tay chân tới đánh người, kết quả bị đánh té cứt té đái, Tần Xuyên với tư cách là người trong cuộc đều không cần làm gì, còn có gì chảnh chó hơn chứ?!

Tần Xuyên thấy đã đủ rồi, cũng không muốn đánh chết người trước cửa tiệm Internet, vì vậy khoát tay, ra hiệu dừng lại.

- Được rồi được rồi! Cửa tiệm có người chết là điềm xấu!

Kỳ thực Ôn Thụy Dương cũng đang chờ Tần Xuyên lên tiếng, tuy rằng Vương Đại Hải không phải con ruột Vương Chấn Thiên, không được Vương Chấn Thiên coi trọng. Nhưng nếu đánh chết tất sẽ khiến hai bang hội lớn đổ máu, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

- Dừng lại! Không nghe Tần tiên sinh nói gì sao?

Ôn Thụy Dương vung tay lên, đảm bảo tiêu đều lui trở lại, tất cả đều lộ vẻ chưa thỏa mãn.

Tần Xuyên ngồi xổm xuống, tóm cổ áo Vương Đại Hải.

Mặt mũi Vương Đại Hải bầm dập, mí mắt thậm chí lún xuống, mặt đầy máu và nước mắt nước mũi, chật vật vô cùng.

- Xin... xin đừng... đánh nữa...

Từ nhỏ đến lớn Vương Đại Hải nào chịu qua ủy khuất như vậy, sợ đối phương đánh tiếp.

Trong mắt Tần Xuyên hiện lên một vòng khói đen quỷ dị, giọng nói sắc bén như gió lạnh:

- Về sau chớ tới con đường này, càng không được quấy rối Tiểu Nhu. Còn nữa, đừng xuất hiện trước mặt tôi.

- Được... Được! Cái gì tôi cũng đáp ứng!

Vương Đại Hải cảm thấy ánh mắt Tần Xuyên quá kinh khủng, hăn chỉ mong nhanh chóng rời khỏi đây.

Tần Xuyên rất rõ muốn Vương Đại Hải triệt để chịu phục thì trận đánh này còn không đủ. Nhưng ít ra sau này gã sẽ chuyên tâm đối phó mình mà không đi quấy rầy Diệp Tiểu Nhu nữa.

Đội mấy tên lưu manh rời khỏi, Khâu Minh mới đi ra, cẩn thận nhìn đám người Ôn Thụy Dương.

- Tần Xuyên, cháu quen người của Đăng Long hội sao?

Khâu Minh hiểu kỳ hỏi.

- À, là như này, cháu đánh vài bàn cờ với hội trưởng của bọn họ, do đó quen nhau.

Tần Xuyên thuận miệng giải thích.

Khâu Minh ngơ ngác há hốc miệng, vận may cứ chớ gì vậy, đánh cờ cũng có thể quen hội trường Đăng Long hội?

Chỉ có điều ông cũng không dám hỏi, chỉ cần tiệm Net có thể giữ được, mọi chuyện đều đại cát.

Ôn Thụy Dương cười lớn đi tới:

- Tần tiên sinh, mấy con rùa Tứ Hải bang dám trêu ngài đúng là chán sống rồi. Còn cần gì thì xin cứ nói.

- Tứ Hải bang thì tạm thời không cần quan tâm.

Tần Xuyên chỉ vào một bãi máu trên mặt đất:

- Máu me như vậy ảnh hưởng tới việc làm ăn của tiệm Internet...

Tuy rằng tính tình Ôn Thụy Dương không tốt, nhưng không phải người ngu, vừa suy nghĩ một chút liền sai bảo người bên cạnh.

- Các người còn thất thần gì vậy? Không mau mang nước tới tẩy sạch mặt đất? Phải quét dọn sạch sẽ!

Cả đám đàn ông cao to vạm vỡ nhìn nhau, nhưng đành chạy đi múc nước, tìm đồ lau nhà, quét sạch những vết máu và vết nôn, làm công nhân vệ sinh.

Ông chủ Khâu Minh có chút thụ sủng nhược kinh, đây chính là một tiệm Net cùi bắp, vậy mà lại để một đám đại gia Đăng Long hội quét dọn vệ sinh, mặt mũi quá lớn rồi!

Nhớ ngày đó nghe Diệp Tiểu Nhu đề nghị, chọn Tần Xuyên, ông còn không tình nguyện, nhưng giờ nghĩ lại đúng thực rất giá trị!

Ngay cả quan hệ với Đấng Long hội cũng kéo được, về sau cho dù là Tứ Hải bang cũng không thể tùy tiện đụng vào nơi này, hơn nữa danh tiếng khẳng định cũng sẽ nhiều hơn!

Thấy Ôn Thụy Dương đã làm đến như vậy, Tần Xuyên cũng hiểu đã không sai biệt lắm, quay người đi đến chiếc Bentley.

- Tần tiên sinh, ngài muốn đi đâu?

Ôn Thụy Dương khẩn trương theo sát.

- Tôi chỉ có thể xem bệnh cho ông ấy, có thể trị được hay không, tôi không dám đảm bảo.

Tần Xuyên nói.

Ôn Thụy Dương mừng rỡ, quả nhiên vượt mong ngựa vẫn có chút tác dụng:

- Thực cảm ơn ngài, Tần tiên sinh cần gì thì cứ nói với tôi.

- Nói về bệnh chứng đi, bệnh viện nói như nào?

Vẻ mặt Ôn Thụy Dương đắng chát:

- Đã chẩn đoán ra là u não, chỉ có điều vị trí rất đặc biệt, nói xác xuất phẫu thuật thành công chưa đầy 1%, vạn nhất thành công cũng có di chứng nghiêm trọng...

Tần Xuyên gật đầu, u não đúng thực là một loại u phiền toái, khó trách Ôn Văn Viễn trực tiếp xuất viện.

Đi vào trong chiếc Bentley, vừa mở cửa xe ra, lại nghe được tiếng hét lớn của Hoàng Thiên bên trong!

- Lão gia! Lão gia! Ngài làm sao vậy?! Lão gia, ngài tỉnh lại đi!

Không hiểu vì sao Ôn Văn Viễn đột nhiên hôn mê, bờ môi chuyển tím, gọi như nào cũng không tỉnh!

- Cha! Cha đừng dọa con!

Sắc mặt Ôn Thụy Dương trắng bệch, không biết phải làm như nào.

- Tần tiên sinh, ngài mau kiểm tra cho cha tôi!

Sắc mặt Tần Xuyên không đổi, chỉ nhíu mày, khom người đưa tay bắt lấy cổ tay Ôn Văn Viễn, bắt đầu bắt mạch.

- Tạm thời Ôn lão không có vấn đề gì, nhưng máu tuần hoàn không nhanh, hẳn do khối u tạo thành. Đầu người có sáu kinh bốn mươi tám huyệt, thần kinh bị chèn ép rất dễ hôn mê.

- Vậy làm sao giờ?

Ôn Thụy Dương kích động:

- Cần đưa tới bệnh viện không?

Tần Xuyên rất tỉnh táo, nói:

- Đưa tới bệnh viện cũng không kịp, hơn nữa phương pháp của phương Tây chỉ có phẫu thuật, biện pháp trị liệu nhanh nhất hiện giờ là châm cứu.

- Châm cứu? Gần đây có y quán, chúng ta lập tức tới đó!

Lão Hoàng đề nghị.

Tần Xuyên lắc đầu:

- Đừng vội, nghe tôi nói hết. Não người quá yếu ớt, kim châm cứu bình thường chế tạo bằng kim loại, tính kích thích quá mạnh, dễ dàng lưu lại di chứng.

Cho nên phải dùng kim châm cứu làm bằng biêm thạch. Biêm thạch chính thức rất hiếm có và đắt đỏ, nếu không phải y quán lớn thì khẳng định không có!

- Biêm thạch là thứ gì?

Ôn Thụy Dương vẻ mặt khó hiểu, căn bản không biết là gì.

Vẫn là người già kiến thức rộng rãi, cẩn thận suy nghĩ rồi nói:

- Y quán họ Chu của Chu gia cách đây 20p, là y quán lớn nhất nhất Đông Hoa, với nội tình và tài lực của Chu gia thì nơi đó khẳng định có.

Tần Xuyên cũng nghe nói qua về Chu gia, là thế gia y dược nổi tiếng thành phố Đông Hoa, có công ty đưa ra thị trường, là một sản nghiệp trung dược nổi tiếng cả Hoa Hạ.

Trước mắt đây chính là lựa chọn tốt nhất, ba chiếc xe lập tức lái tới y quán Chu gia.

Trung y quán Chu gia nằm ở khu vực hoàng kim trong thành phố, chiếm diện tích không nhỏ, phí xem bệnh rất đắt, bình thường cần hẹn trước mới có thể khám bệnh.

Nhưng Ôn gia dù sao cũng là gia tộc sở hữu công ty xây dựng và Đăng Long hội, lăn lộn ở giới thượng lưu, trắng đen đều ăn sạch, vốn quen Chu gia.

Còn chưa tới y quán, Ôn Thụy Dương đã bấm số điện thoại riêng của Chu lão gia tử Chu Vân Phong.

- Chú Chu, cháu là Thụy Dương, cha cháu vừa hôn mê bất tỉnh, cần tới y quán của chú tiến hành trị liệu! Xin chú sắp xếp một chút!

- Hà? Không phải anh Văn Viễn đã nhập viện sao?

Chu Vân Phong có chút buồn bực.

- Một lời khó nói hết!

Ôn Thụy Dương nói.

- Vậy mau tới đây. Đúng lúc chú cũng trong y quán, tự mình kiểm tra cho anh Văn Viễn vậy.

Chu Vân Phong chính là truyền nhân y thuật đời thứ ba của Chu gia, sau khi từ công ty lui xuống, vẫn luôn nghiên cứu Trung y, quản lý y quán tổ truyền.

Xe tới bên ngoài Trung y quán, Tần Xuyên không cho người ngoài đụng vào, cẩn thận ôm Ôn lão từ trong xe ra.

Nhưng không đợi hẳn đi vào y quán, bên trong truyền ra một tiếng quát giận dữ.

- Đợi đã! Ai cho các người đụng vào người bệnh?!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 24: Y Thuật Hay Là Nghệ Thuật

Chu Vân Phong mặc áo dài xanh, mái tóc bạc trắng chải chuốt chỉnh tề, mang vẻ mặt không vui, bước nhanh tới.

- Còn không mau buông anh Văn Viễn ra?! Khi chưa chẩn đoán ra tình hình bệnh, đã di chuyển bệnh nhân, khiến khí huyết hỗn loạn, cậu có hiểu là sẽ xảy ra chuyện lớn không?!

Ôn Thụy Dương biết là ông lão hiểu nhầm, vội vàng tiến lên cười nói:

- Chú Chu, vị Tàn tiên sinh này là bác sĩ, cậu ấy tới đây là để chữa bệnh cho cha cháu!

Lời này vừa nói ra khiến ông lão Chu Vân Phong ngẩn người hồi lâu, lông mày nhíu chặt.

- Một thằng nhóc miệng còn hôi sữa chẳng lẽ còn là một Trung y?

Vẻ mặt Chu Vân Phong hiện vẻ khó tin, cảm thấy đây đúng là chuyện đùa.

- Là thật!

Lão Hoàng cũng tiến lên giải thích:

- Chu lão chớ thấy làm lạ, vị Tàn tiên sinh này là võ giả Hậu Thiên sơ cấp, từ nhỏ đã học Trung y.

Cậu ấy nhìn ra lão gia cần phải châm cứu để đã thông mạch máu trong đầu, cho nên tới đây mượn châm biêm thạch!

- Hà? Võ giả Hậu Thiên? Còn biết châm biêm thạch?

Cuối cùng Chu Vân Phong cũng tin tưởng vài phần, nhưng vẫn không cho đi.

Tuy rằng võ giả Hậu Thiên địa vị bất phàm, nhưng trong một số gia tộc cổ võ truyền thừa cũng không hiếm gặp.

Lão Trung y kiến thức uyên bác như Chu Vân Phong, cả đời đã gặp không ít võ giả Hậu Thiên, thậm chí là cả võ giả Tiên Thiên, cho nên không coi Tần Xuyên vào đâu.

Tần Xuyên vẻ mặt vô tội, từ khi nào hãn nói mình là võ giả Hậu Thiên sơ cấp vậy?

Chỉ có điều hãn cũng lười giải thích thêm những chuyện này, dù sao từ trước đến nay hãn luôn theo đuổi phong cách phái thần tượng dùng mặt ăn cơm, vũ lực chỉ là thứ phụ.

- Ông lão, đừng đứng đây nữa, mau lấy châm biêm thạch ra đây, chờ tiếp năm phút thì không kịp nữa đâu!

Tần Xuyên nói.

Chu Vân Phong hừ một tiếng:

- Thằng nhóc, có thể cậu hiểu chút y thuật, nhưng anh Văn Viễn bị u não, hiện giờ đang chèn ép thần kinh, châm cứu căn bản không thể giải quyết vấn đề.

Hiện giờ đừng nói là cậu, cho dù lão già này tự mình ra tay, châm cứu cũng không có tác dụng.

Tôi không thể trơ mắt để cậu hại chết anh Văn Viễn trong y quán của tôi, mau mau đưa anh ấy tới bệnh viện cứu chữa đi!

Sắc mặt Tần Xuyên trầm xuống, cứu người như cứu hỏa, nếu hãn đã lựa chọn

cứu Ôn Văn Viễn thì sẽ toàn lực.

- Ông không làm được do y thuật của ông kém cỏi, không có nghĩa là tôi không làm được. Tránh ra!

Giọng nói Tần Xuyên lạnh lùng.

Lần này gương mặt tràn ngập nếp nhăn của Chu Vân Phong nổi lên lửa giận:

- Khẩu khí thật lớn! Lão đây mười tuổi đi theo tổ phụ và cha học y, hành nghề y đã hơn 50 năm, cứu vô số người.

Thằng nhóc như cậu mới bao nhiêu tuổi, dám nói như vậy cũng lão già này? Cho dù cậu là võ giả Hậu Thiên, có thể dùng chân khí chữa thương, nhưng bệnh này có thể dùng chân khí để giải quyết sao?

Tần Xuyên cười khế một cái, đánh giá toàn thân Chu Vân Phong:

- Y thuật của ông lợi hại như vậy, sao không chữa trị cho bản thân mình?

- Cậu... cậu có ý gì?

Sắc mặt Chu Vân Phong đỏ lên, cảm giác thấy dưới ánh mắt bình thản của Tần Xuyên, chính mình bị nhìn thấu hoàn toàn.

Tần Xuyên thản nhiên nói:

- Có phải hai tháng gần đây đầu gối ông bủn rủn, buổi tối nước tiểu nhiều nhưng vô lực, tóc rụng rất nhiều?

Chu Vân Phong vô ý thức sờ lên đỉnh đầu mình, nơi đó có một chỗ hói được che giấu cẩn thận, trong lòng giật mình, sao tiểu tử này biết được.

Ông ta cũng chẩn bệnh cho mình, cho rằng chức năng của thận không tốt, cần bổ sung dương khí, nhưng đã đổi vài phương thuốc mà vẫn không chuyển biến

tốt đẹp.

Ông cũng không dám nói ra chuyện này với các y sư khác trong y quán, lộ ra y thuật mình không đủ.

- Có phải ông cho rằng thận mình âm dương không cân đối, cần bổ dương?

Tần Xuyên giống như nhìn rõ thế giới nội tâm của Chu Vân Phong.

Chu Vân Phong nuốt nước bọt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ôn Thụy Dương và Hoàng Thiên cũng đều ý thức được Tần Xuyên thông qua ‘vọng chẩn’ để xem bệnh cho Chu Vân Phong.

Xem ra toàn bộ nói đúng!

Trong mắt hai người lóe lên tinh quang, xem ra người trẻ tuổi này thực sự có tài năng. Cần phải biết Chu Vân Phong là Trung y lâu năm có số có má trên cả Hoa Hạ!

Người không thể nhìn bề ngoài, nước biển không thể đo bằng đấu, ai nói người trẻ tuổi thì không thể là Trung y giỏi?

Tần Xuyên nói:

- Tay lạnh không qua khuỷu, chân lạnh không qua gối, tứ quan bị phá, dương khí qua hư, theo lý thuyết thì ông chẩn bệnh như vậy cũng đúng.

Nhưng ông không suy nghĩ cẩn thận, hiện giờ đang là mùa hè phương nam, dương khí đang vượng, hơn nữa tuổi của ông đã khác khi còn trẻ.

Ông tự kê thuốc cho bản thân, dược tính quá mạnh, ông càng không ngừng bổ thì càng khiến hư hỏa sinh ra trong cơ thể, âm tinh không đủ, cơ thể rối loạn, đã hiểu chưa?

Chu Vân Phong ngỡ ngác sững sốt một chút, mới không tự chủ được gật đầu:

- Hóa ra là như vậy...

Trên trán ông ta rơi xuống một giọt mồ hôi lạnh, có phần bị nói không ngừng đầu lên được, nhưng không thể phản bác, bởi vì ông ta suy nghĩ một chút thì đúng là vấn đề ở đây.

- Còn có ba phút, nếu không mang châm biêm thạch ra thì lão Ôn sẽ chết!

Tần Xuyên lớn tiếng nhắc nhở.

Ôn Thụy Dương vội vàng cầu khẩn:

- Chú Chu! Chú cũng thấy đấy, Tần tiên sinh không phải đang nói hươu nói vượn, chú để bọn cháu vào đi!

Ánh mắt Chu Vân Phong phức tạp nhìn Tần Xuyên, khẽ cắn môi, đành quay đầu nói:

- Đi vào cùng tôi!

Mấy người vượt qua sảnh lớn, tiến vào một căn phòng lịch sự tao nhã.

Tần Xuyên đặt Ôn Văn Viễn lên giường, khí sắc ông lão càng ngày càng kém.

Chu Vân Phong từ trong một chiếc tủ gỗ lim lấy ra một hộp nhỏ làm bằng gỗ tử đàn, cẩn thận đặt trước mặt Tần Xuyên.

- Thứ này do tổ phụ tôi truyền xuống, dùng Tứ tân phù thạch thượng đẳng nhất mà mài thành châm biêm thạch, chính là bảo vật trong giới Trung y.

Tần Xuyên căn bản không muốn nghe ông ta nói nhảm, sau khi mở cái hộp ra, lấy ra một cây, đâm thử lên tay mình một cái.

Muốn kiểm tra chất lượng và thật giả của châm biêm thạch, biện pháp tốt nhất là tự mình thể nghiệm.

- Đúng vậy, là hàng thật!

Chu Vân Phong đứng sau muốn chửi ầm lên, ông đường đường là chủ tịch tập đoàn Chu thị, là Trung y nổi danh cả nước, sẽ cầm châm biêm thạch giả lừa đối phương sao?

Biểu lộ của Tần Xuyên trở nên chăm chú, hít một hơi sâu, từ trong hộp lấy ra sáu cây châm.

Từng tia chân khí rét lạnh lộ ra màu u lam chảy ra từ đầu ngón tay Tần Xuyên, khiến cho châm biêm thạch như được bao phủ bởi một lớp băng sương.

- Quả nhiên là chân khí.

Lão Hoàng đứng sau sợ hãi thán phục.

Trong mắt Ôn Thụy Dương cũng lóe lên hi vọng. Tuy bọn họ đều không hiểu chân khí của võ giả, nhưng ít nhất khi nhìn cũng khiến lòng người phấn chấn.

Chu Vân Phong lại nhíu lông mày, khi nhìn thủ pháp cầm châm của Tần Xuyên, ông cảm thấy rất giống loại châm pháp nào từng nghe qua trong quá khứ...

Nhưng ông cảm thấy chuyện này rất khó xảy ra.

Đột nhiên hai tay Tần Xuyên như bướm bướm nhẹ nhàng bay múa, linh xảo di động, sáu cây châm nhanh như chớp châm vào đầu Ôn lão.

Sau khi sáu cây châm đâm vào, Tần Xuyên lại lấy ra sáu cây châm nữa, dùng thủ pháp tương tự, mười ngón tay liên tục múa lên khiến người xem đều hoa cả mắt.

Châm biêm thạch tỏa ra hàn khí u lam, trong nháy mắt đã đâm vào huyết vị trên đầu Ông lão.

Thấy Tần Xuyên hạ châm, những người xung quanh cảm thấy như xem ảo thuật, nhanh, chuẩn, xảo, tràn ngập cảm giác bác đại tinh thân của Trung y!

Nếu chỉ dùng mắt nhìn thì đúng là khó mà biết đây là thủ pháp chữa bệnh hay là nghệ thuật nữa.

- Phù...

Khi mọi người có chút mê mẫn thì Ôn Văn Viễn đang hôn mê đột nhiên thở dài một hơi, dường như chút được gánh nặng, sắc mặt dễ nhìn hơn rất nhiều.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 25: Liên Hoa

Ôn Thụy Dương kinh hỉ nở nụ cười:

- Có phản ứng rồi! Cha có phản ứng rồi!

Hoàng Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm, khóe mắt có chút nước mắt. Dù sao cũng là lão chủ nhân đã đi theo vài chục năm giống như người thân vậy.

- Có gì mà kích động chứ, chỉ là tạm thời dùng chân khí khơi thông huyết mạch, nếu không chuyện này còn xảy ra.

Tần Xuyên khí định thần nhàn rút một cây châm ra, thủ pháp như nước chảy mây trôi.

- Đúng vậy! Chính là nó! Đây chính là... là Liên Hoa thần châm?!

Đột nhiên Chu Vân Phong ở một bên mở lớn hai mắt, giọng run run, cảm xúc hưng phấn.

Tần Xuyên cảm thấy ngạc nhiên nhìn về phía ông ta, ánh mắt sáng rực:

- Sao ông biết loại châm pháp này?

Liên Hoa thần châm là một môn châm pháp dựa trên cơ sở Cửu Phẩm Thanh Liên quyết, băng liên và hỏa liên chia ra đại biểu cho hai khí Âm Dương trong cơ thể người.

Theo công pháp tăng lên, uy lực của châm pháp cũng tăng lên, không nói có thể trị bách bệnh, nhưng không kém bao nhiêu.

Châm pháp chú ý khống chế chân khí tỉ mỉ kết hợp cùng châm pháp, từ ngoài vào trong kích thích các huyết trên cơ thể, tiến hành trị liệu kết hợp trong ngoài.

Môn châm pháp này phức tạp khó học vô cùng, cần thiên phú cực cao. Tần Xuyên mới chỉ nhập môn nhưng là tương đối lợi hại.

Trên đời có rất ít người biết tới môn châm pháp này, cho dù là một số cao thủ cổ võ, người trong các gia tộc lớn cũng chưa từng nhìn qua.

Nhưng không ngờ tới, lần đầu tiên sử dụng từ khi xuống núi đã bị Chu Vân Phong nhận ra!

- Đúng thực là nó sao? Trời ơi... Hóa ra những điều ông nói năm đó đều là thật! Cả nhà chúng ta đều hiểu nhầm ông rồi...

Đột nhiên Chu Vân Phong chảy nước mắt, thốn thức không ngừng.

Tần Xuyên càng thêm nghi ngờ:

- Sao lại có liên quan tới cả ông của ông rồi?

Ôn Thụy Dương và lão Hoàng đưa mắt nhìn nhau, Chu Vân Phong dù sao cũng là chủ tịch một công ty lớn, địa vị tôn sùng, sao lại khóc như một đứa nhỏ vậy?

- Thật xin lỗi, Tần tiên sinh, là tôi đã thất thố...

Chu Vân Phong trở nên vô cùng khách khí và khiêm tốn, lau nước mắt, đưa tay ra mời:

- Có thể mời Tần tiên sinh dời bước, tới thư phòng của tôi một chút không?

Tần Xuyên cũng có phần nóng vội, muốn biết vì sao đối phương có thể nhìn ra châm pháp của bản thân, vì vậy nói với Ôn Thụy Dương:

- Hai người ở đây chờ chút, nhiều nhất nửa giờ sau sẽ tỉnh lại. Nếu như có tình hình gì xảy ra thì tới tìm tôi.

Ôn Thụy Dương vội vàng gật đầu, hẳn đã coi Tần Xuyên trở thành Bồ Tát cứu mạng.

Đi qua một hoa viên nhỏ phía sau y quán, Tần Xuyên theo Chu Vân Phong đi vào một gian phòng cổ kính.

Bốn phía thư phòng có không ít giá sách và bức họa cuộn tròn, phần lớn là sách thuốc cổ cùng một số hình vẽ kinh mạch trên cơ thể.

Chu Vân Phong cầm một tấm ảnh chụp từ trên bàn, bên trong là ba người đàn ông, một già một trung niên một trẻ.

Y chỉ vào ông lão mặt mũi hiền lành, hỏi:

- Tần tiên sinh, cậu xem, ông lão này chính là tổ phụ của tôi, cậu có quen ông ấy không?

Tần Xuyên vẻ mặt cổ quái nhìn Chu Vân Phong, thầm nghĩ liệu ông già này có phải là lão già ngẩn người không?

- Tôi nói này... Lão gia tử, ông cũng đủ tuổi làm ông nội của tôi rồi, ông nội của ông tôi có thể gặp được sao?

Chu Vân Phong sững sốt, vỗ trán, cười xấu hổ:

- Là tôi hồ đồ, Tần tiên sinh dù y thuật cao minh nhưng vẫn là người trẻ tuổi.

- Ông vẫn nói thẳng đi, vì sao không biết Liên Hoa thần châm.

Tần Xuyên tìm một cái ghế gỗ lim ngồi xuống.

Chu Vân Phong thở dài, vẻ mặt hồi tưởng, bắt đầu kể lại những chuyện mà tổ

phụ y từng trải qua khi còn trẻ.

Hóa gia khi còn trẻ Chu lão gia tử muốn học y thuật, bá phẩm danh sư khắp nơi. Nhưng khi nó thiên hạ loạn lạc, khắp nơi đều là chiến tranh.

Có một lần Chu lão gia tử bị sơn tặc vây công, cũng bị cướp bóc, kết quả có một cao nhân đi ngang qua cứu ông ta, người này tự xưng Thanh Liên tán nhân.

Trải qua trao đổi, Thanh Liên tán nhân biết Chu lão gia tử muốn học y thật, thấy sự thành tâm của ông nên đã thu làm đệ tử ngoại môn.

Sở dĩ thu làm đệ tử ngoại môn là vì thiên phú của Chu lão gia tử có hạn, không có tư cách bá nhập sư môn, chỉ có thể dạy cho ông chút da lông.

Một năm sau, Thanh Liên tán nhân đột nhiên giữa đêm yên lặng rời khỏi, Chu lão gia tử dựa vào chút y thuật học được kia, về quê nhà trở thành danh y, từ đó mới có sản nghiệp y dược của Chu gia như hiện tại.

- Ông nội tôi nói vị Thanh Liên tán nhân kia có một môn châm pháp thần thông quảng đại, gọi là Liên Hoa thần hâm, nhiều lần cứu người chết trở về.

Mà cảnh tượng ông nội tôi miêu tả rất giống thủ pháp Tần tiên sinh vừa thực hiện, cho nên tôi mới nhớ tới câu chuyện cũ này.

Chu Vân Phong tràn ngập hồi hận, nói:

- Bởi vì chuyện này quá mức ly kỳ, hơn nữa chúng tôi chưa từng tận mắt nhìn thấy, cho nên vẫn luôn không tin, khiến cho ông ấy cảm thấy khổ sở.

Thẳng cho tới khi tổ phụ qua đời, người vẫn rất để ý chuyện này, bảo con cháu đời sau phải ghi nhớ Thái sư tổ gọi là Thanh Liên tán nhân.

Tần Xuyên sờ cằm, trong lòng sớm đã có nhận định vị Thanh Liên tán nhân này chính là lão đầu tử mà hần quen.

Thứ nhất, người này tự xưng Thanh Liên. Thứ hai, Liên Hoa thần châm thế hệ này, khắp thiên hạ chỉ có hai thầy trò bọn họ biết.

Tần Xuyên tiếc nuối thờ dài, hóa ra là chuyện này. Hắn còn tưởng rằng có thể tìm được manh mối của lão đầu tử, mừng hụt một hồi.

- Tần tiên sinh, xin hỏi cậu có quan hệ như nào với Thái sư tổ? Chẳng lẽ là đồ tôn của ngài?

Chu Vân Phong dựa theo tuổi tác để suy đoán.

Tần Xuyên cũng không cần giấu diếm, tuy rằng Chu gia chỉ là đệ tử ngoại môn, nhưng cũng coi như một nửa đồng môn.

- Ông ấy là sư phụ của tôi, tôi là đệ tử quan môn của ông ấy.

Tần Xuyên nói.

- Hà?

Chu Vân Phong kinh ngạc tới hai mắt lồi ra.

Nhưng nếu suy nghĩ cẩn thận, Tần Xuyên còn trẻ như vậy là võ giả Hậu Thiên, nếu như Thanh Liên tán nhân là võ giả Tiên Thiên, vậy sống hơn 100 tuổi cũng không có gì lạ.

Mấu chốt là y thuật của Tần Xuyên đã tinh xảo như vậy, vậy y thuật thần kỳ của Thanh Liên tán nhân tất nhiên cũng là thật!

Kể từ đó, một cái tâm bệnh cốt dẫu hơn mười năm của ông có lẽ có biện pháp giải quyết!

Nghĩ tới đây, Chu Vân Phong mừng rỡ, chỉ là khi nghĩ chênh lệch bối phận với Tần Xuyên, hai chân Chu Vân Phong đều nhũn ra.

Y suy nghĩ một chút, cắn răng một cái, hai đầu gối quỳ rạp xuống đất.

- Này! Chu lão đầu! Ông đang làm gì vậy?

Tần Xuyên vội vàng muốn chạy tới đỡ ông lão dậy. Để một ông lão như này quỳ xuống với hăn chẳng phải là muốn khiến hăn tổn thọ sao?

- Sư thúc tổ! Xin nhận một lạy của Chu thị đồ tôn Vân Phong!

Trung y chính thống rất chú ý sắp xếp bối phận, nếu Tần Xuyên đã là sư đệ của tổ phụ, vậy bản thân y gọi hăn là sư thúc tổ, dù hăn tuổi còn trẻ nhưng vẫn phải gọi như vậy!

Tần Xuyên dờ khóc dờ cười:

- Đây là thời đại gì rồi chứ, hơn nữa không phải trong sư môn, ông không cần làm vậy.

- Cổ pháp không thể bỏ! Cổ lễ không thể bỏ được!

Chu Vân Phong rất kiên trì:

- Xin sư thúc tổ ngồi lên ghế, để ta dập đầu ba cái!

Còn muốn dập đầu?!

Tần Xuyên vội vàng ngăn lại:

- Tôi không phải là Bồ Tát trong miếu, ông dập đầu làm gì vậy? Buổi tối tôi gặp ác mộng thì sao? Nếu ông còn dập đầu tôi sẽ lập tức rời đi! Chúng ta coi như chưa từng gặp qua!

Chu Vân Phong sợ Tần Xuyên nổi giận thật, đành phải đáp ứng:

- Sư thúc tổ nói không cần dập đầu vậy không dập đầu. Chỉ là... Vân Phong còn một chuyện cần nhờ!

Lông mày Tần Xuyên giật giật, khó trách lão già này lại nịnh nọt hẳn như vậy, còn quỳ xuống muốn dập đầu, hóa ra là có chuyện cần nhờ!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 26: Đưa Vào Sổ Đen

- Tuy nói ông là đời sau của một nửa đồng môn của tôi, nhưng nếu ông còn gọi tôi là sư thúc tổ thì tôi sẽ mặc kệ ông, nếu ông gọi tôi là Tần Xuyên thì mọi chuyện có thể thương lượng.

Tần Xuyên nghĩ thầm, bản thân mình ngọc thụ lâm phong, lại bị một lão già gọi là sư thúc tổ, như vậy quá thiệt thòi rồi!

Không phải là tôn kính, rõ ràng là mắng chửi người mà!

Chu Vân Phong có chút khó xử:

- Tôi gọi ngài là Tần tiên sinh được chứ? Gọi thẳng tên của sư thúc tổ thì quá bất kính rồi...

Tần Xuyên cũng lười so đó:

- Có chuyện gì thì mau nói, buổi chiều tôi còn phải đi làm.

Chu Vân Phong vội vàng gật đầu, vẻ mặt thương cảm nói:

- Là như này, một đứa cháu gái của tôi, hơn mười năm trước đột nhiên xuất hiện chứng cơ bắp khô héo.

Tôi nghĩ tất cả các biện pháp trị liệu cho nó, những đại phu có thể mời thì đều mời, bệnh viện có thể đi đều đã đi, nhưng dùng đủ loại biện pháp đều không có hiệu quả.

Hai năm qua càng ngày càng nặng, giờ đã hoàn toàn mất đi tri giác. Có thể

mời sư... À, Tần tiên sinh tới hỗ trợ, khám cho cháu gái tôi không?

- Chỉ chút chuyện như vậy đã khiến ông đập đầu sao. Nếu ông nội ông là sư huynh đồng môn của tôi, chăm sóc hậu nhân cũng là chuyện nên làm.

- Nói như vậy... Tần tiên sinh đã đồng ý?

Chu Vân Phong vô cùng vui vẻ.

Tần Xuyên gật đầu:

- Chỉ có điều hôm nay không có thời gian, tôi phải tới tiệm Internet đi làm. Đợi ngài mai đi, nói địa chỉ nhà ông cho tôi biết.

- Tiệm... Internet?

Chu Vân Phong trợn trừng mắt, sao sư thúc tổ lại làm việc ở nơi này?

Nhưng y không dám hỏi nhiều, dù sao vừa mới quen, về sau sẽ có cơ hội tìm hiểu.

- Nào dám để Tần tiên sinh tự mình tới, ngài mai tôi sẽ để lái xe tới đón ngài.

Chu Vân Phong cũng muốn nhìn xem vị sư thúc tổ trẻ tuổi sống ở nơi như nào.

Tần Xuyên cũng không quản nhiều, nói cho y biết địa chỉ, sau đó ra khỏi thư phòng.

Trong căn phòng kia, quả nhiên Ôn Văn Viễn đã tỉnh lại, ngồi trên giường uống trà.

Thấy Tần Xuyên đi tới, Ôn Văn Viễn vội vàng đứng lên, cúi đầu cảm ơn với Tần Xuyên:

- Tần tiên sinh! Tôi nghe nói vừa rồi may nhờ ngài, diệu thủ hồi xuân mới có

thể nhật lại cái mạng già của tôi!

Tần Xuyên phì cười lên trán, sao những lão già này đều thích gọi hần là tiên sinh vậy, hần mới hơn 20 tuổi!

- Ha ha, anh Văn Viễn, anh có thể gặp được quý nhân, trong thiên hạ này người có thể trị được bệnh của anh, không phải Tần tiên sinh thì có thể là ai!

Chu Vân Phong đứng một bên vỗ mông ngựa, dáng vẻ khiêm tốn.

Cha con họ Ôn đều kinh ngạc, cần nhớ Chu Vân Phong là Trung y lâu năm trứ danh Hoa Hạ, lại là chủ tịch Chu thị to lớn, tính tình ngay thẳng, danh nhân phú hào bình thường cũng không được ông để vào mắt, ngược lại rất nhiều người cầu ông xem bệnh.

Nhưng đây là lần đầu gặp Tần Xuyên, sau đó không bao lâu đã tỏ thái độ như vậy, quả thực khó mà tin nổi!

Ôn Văn Viễn càng thêm tin tưởng, Tần Xuyên tuyệt đối có chỗ phi phàm hơn người.

- Tần tiên sinh, khối u của cha tôi có biện pháp chữa trị không?

Ôn Thụy Dương thấp thỏm hỏi.

- Biện pháp thì có, nhưng cần tìm hai loại dược liệu, không biết mọi người có tìm được không.

Tần Xuyên đang lo không có nơi nào giúp Diệp Đông Cường tìm dược vật quý giá để chữa bệnh, vậy để người Ôn gia tìm là được. Với tài lực của Đăng Long hội, có lẽ không thành vấn đề.

Cha con Ôn Văn Viễn nghe thấy có biện pháp, nào quan tâm tới vài loại dược liệu gì đó, bảo Tần Xuyên cứ nói.

Chu Vân Phong cũng chăm chú lắng nghe. Trong mắt y, Ôn Văn Viễn căn bản không sống nổi bao lâu, hôm nay không chết đã có thể gọi là kỳ tích. Nhưng nếu có thể trị liệu tốt, Tần Xuyên có thể xưng là thánh thủ!

Tần Xuyên hăng giọng một cái, nói:

- Loại đầu tiên là Hà Thủ Ô 120 năm, nhất định phải là 120 năm, thêm một năm thiếu một năm, hiệu quả đều không thể đạt tới mức tốt nhất, cái này các người không phân biệt nổi, tôi có thể kiểm tra giúp.

Loại thứ hai là trùng thảo. Trùng thảo có trên trăm loại, nhất định phải tìm tàng thảo, hơn nữa phải là loại cấp một, ngắt chưa đầy ba tháng trong năm nay, ít nhất phải nặng 100g, số lượng đại khái cần 200 gốc.

- Chỉ hai thứ này?

Ôn Văn Viễn hận không thể tìm thêm vài thứ.

Tần Xuyên gật đầu:

- Ông có thể tìm được hai thứ này coi như không tệ. Thuốc cũng có ba phần độc, nhiều nữa cũng vô dụng, dùng đúng mới là chí lí.

- Được được. Lão Hoàng, ông đi hạ lệnh cho mọi người, mau chóng nghe ngóng tin tức hai loại dược liệu này.

Ôn Văn Viễn sai bảo.

- Anh Văn Viễn, tìm được liệu thì bên anh không linh thông bằng Chu gia chúng tôi, tôi sẽ giúp anh cùng tìm kiếm.

Chu Vân Phong nói.

- Vậy thì làm phiền anh Chu rồi.

Ôn Văn Viễn cười nói.

Ôn Thụy Dương khách khí nói:

- Tần tiên sinh, hôm nay ngài cứu cha tôi, chúng tôi phải cảm ơn ngài. Tôi đã đặt phòng ở khách sạn Đăng Hoa, mời ngài tới đó.

- Ăn cơm thì không cần. Nếu muốn giao tiền xem bệnh thì thay tôi trả tiền thuốc men cho một người quen là được.

Tần Xuyên đang lo không có nơi chuẩn bị tiền cho Diệp Tiểu Nhu, dù sao Diệp Đông Cường cũng bị người của Đăng Long hội đánh, để Ôn gia trả tiền nằm viện của ông ấy cũng là hợp lý.

Ôn Văn Viễn đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, cười nói:

- Tần tiên sinh, hóa ra ngài cướp tiền ở công trường là vì trả tiền cho người quen, đã khiến chúng tôi hiểu lầm một hồi, chuyện này cũng đâu cần thiết chứ.

Tần Xuyên có chút sững sờ, xem ra anh em họ Triệu vẫn luôn dối lừa chuyện không phát tiền lương, chuyện này vui rồi.

Hắn ra vẻ vô tội, nhún vai:

- Không có, tôi chỉ thay chú tôi đi lấy tiền lương. Quản lý công trường mấy tháng không phát lương, cầm số tiền đó đi đầu tư cổ phiếu. Chú tôi muốn lấy lương còn bị đánh một trận, tôi chỉ lấy thay ông ấy.

- Cái gì?!

Cha con họ Ôn sắc mặt khó coi, đặc biệt là giờ đang đứng trước mặt Chu Vân Phong, chuyện xấu như vậy lại lộ ra, đúng là quá mất mặt!

- Tần tiên sinh, chuyện này chúng tôi cũng không biết, khi trở về nhất định sẽ xử lý hai anh em Triệu Vĩ và Triệu Hằng!

Trong mắt Ôn Thụy Dương bốc lên hung quang.

Chu Vân Phong hừ nói:

- Anh Văn Viễn, tập đoàn Đăng Long hiện giờ gia lớn nghiệp lớn, có chút làm ăn không phúc hậu thì vẫn nên bớt làm, tích chút công đức.

Ôn Văn Viễn cũng đuối lý, không có chút tức giận, đành chỉ cười làm hòa.

Tập đoàn Đăng Long có thể đoạt được nhiều hạng mục như vậy còn không phải là dựa vào quan hệ dưới lòng đất sao, bọn họ sẽ không buông tha cho địa vị trên đường.

Rời khỏi y quán, cha con họ Ôn nhất quyết dùng chiếc Bentley đưa Tần Xuyên trở lại tiệm Internet.

Trên xe, Tần Xuyên vốn định gọi điện cho Diệp Tiểu Nhu, nói cho cô bé biết đã giải quyết được vấn đề tiền thuốc men.

Nhưng không ngờ vừa lấy điện thoại ra đã có người gọi tới.

Tần Xuyên nhìn dãy số có chút quen mắt, nhưng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp nhận cuộc gọi, ngay sau đó hấn liền hối hận.

- Tôi là Liễu Hàn Yên, tôi tìm anh có việc.

Đầu bên kia truyền tới giọng nữ lãnh đạm mà chắc chắn, nhưng hiển nhiên cô biết rõ mình không tìm nhầm người.

- Ai, sao lại là cô, tôi đã nói là cô gọi nhầm số rồi! Đừng gọi tới nữa!

Tần Xuyên tức giận cúp điện thoại, đưa số điện thoại này vào danh sách đen, xem cô còn gọi tới bằng cách nào!

Lại bị cô gái này quấy rầy, Tần Xuyên không còn tâm tư gọi điện cho dtp

nữa. Dù sao buổi tối Diệp Tiểu Nhu cũng tới làm, nói trước mặt cũng được.

Tần Xuyên mặt trầm như nước nhìn ra ngoài, không nói gì, trong mắt hiện lên vô số suy nghĩ phức tạp.

Cha con họ Ôn ngồi trong xe đều không hiểu thấu, chẳng phải chỉ là một cuộc gọi nhầm số thôi sao, sao phải buồn bực như vậy?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 27: Muốn Tư Thế Gì?!

Sau khi trở về tiệm Internet, Tần Xuyên phát hiện đang là giữa trưa nhưng việc làm ăn của tiệm rất tốt, gần như mỗi máy đều có người ngồi.

Cha con họ Khâu cao hứng vô cùng, bởi vì chuyện buổi sáng, Vương Đại Hải bị đánh trước cửa ra vào của tiệm đã truyền khắp cả những con đường xung quanh.

Tiệm Internet Phong Diệp bé nhỏ giờ đây nổi danh vô cùng, tất cả đều nhờ vào chỗ dựa anh Restart cứng rắn!

Vì vậy khi thấy Tần Xuyên quay về, cha con Khâu Minh và Khâu Húc cũng được, một số khách quen trong quán cũng thế, đều dùng ánh mắt kính sợ nhìn Tần Xuyên.

Một nhân viên trông Net vậy mà có thể khiến nhân vật lớn của Đăng Long hội dùng Ben lý đưa đón, chuyện này có thể lên báo được rồi.

- Tần Xuyên, bắt đầu từ tháng này tôi tăng cho cậu 500 tiền lương.

Ông chủ Khâu Minh cười nịnh nọt, nói.

Lương của Tần Xuyên vẫn luôn cố định ở con số 1800, giờ tăng một phát 500 khiến hẳn có chút ngấn ra.

Khâu Minh còn dường Tần Xuyên ngại lương thấp, cắn răng một cái, nói:

- Nếu không tăng hẳn 1000 đi! Tăng tới 2800!

Trong lòng Tần Xuyên lóe lên một âm mưu, tỏ vẻ khó khăn:

- Như vậy sao có thể, tiểu Nhu chủ quản nơi này mới nhận được 2500, ông chủ nếu tăng tiền lương, vậy tăng tiểu Nhu lên 3000, như vậy tôi cầm 2800 mới hợp lý.

Khâu Minh có chút thịt đau, nhưng vì giữ ‘thần tượng trong Net’ Tần Xuyên lại đây, đành nhếch miệng cười đáp ứng:

- Được! Điều tăng lương!

Tần Xuyên cười lớn, nói với Khâu Húc đứng gần đó:

- Tiểu Húc! Đi mua cho tôi hai cặp lồng cơm tới đây! Tôi còn chưa ăn trưa!

Hôm nay đừng gọi toàn rau nữa, cho thêm hai cái đùi gà! Trong cơm thêm chút canh thịt, không thì canh cá cũng được! Hiện giờ tôi đây là người có tiền!

Tuy bữa cơm như vậy nghe như nào cũng không giống người có tiền, nhưng Khâu Húc giờ rất nghe lời Tần Xuyên, lập tức chạy đi mua cơm.

Đợi khi ăn cơm xong, Tần Xuyên theo thường lệ làm ở trong quán.

Chỉ có điều không giống quá khứ, không ít người vô cùng khách khí với Tần Xuyên, một số nữ sinh thậm chí khi nhìn Tần Xuyên còn xấu hổ.

- Anh Xuyên, hiện giờ anh đã trở thành hồng nhân trên đường rồi, đoán chừng có không ít em gái muốn hẹn hò với anh nha.

Khâu Húc cùng đứng trực hăm mộ nói.

- Khi đẹp trai tới một mức độ nhất định thì muốn cảm cũng không được. Ai... Kỳ thực tôi làm người rất đê điều, chỉ mong bản thân được thanh tịnh.

Tần Xuyên ra vẻ rất hao tâm tổn trí.

Lúc này có ba em gái tới tính tiền, một cô gái can đảm hỏi:

- Anh Restart, có thể chụp với anh một kiểu không?

Tần Xuyên ngẩng đầu lộ ra nụ cười tươi roi rói, vuốt mái tóc ngắn của mình:

- Đương nhiên có thể, để khách hàng thỏa mãn là tôn chỉ của nhân viên trông Net như chúng tôi! Muốn tư thế như nào, xin toàn lực phối hợp!

Cô bé rất hưng phấn, chủ động khoác tay Tần Xuyên, để cho chị em đi cùng chụp ảnh hộ.

Đội chụp xong, Tần Xuyên lại hỏi hai cô gái còn lại:

- Hai người có muốn chụp không?

Hai cô bé kia đương nhiên đồng ý, vui mừng chạy tới, mỗi người đứng một bên, chụp một bức ảnh chung.

Khâu Húc đứng một bên trợn trừng mắt, đây gọi là ‘rất đê điều’ sao, rõ ràng là ‘không biết xấu hổ’ mà!

- Này! Trông Net xấu xí! Đừng chài chuốt nữa! Mau khởi động máy cho lão nương!

Đột nhiên một giọng nói ngọt ngào trong vẳng vang lên sau lưng Tần Xuyên.

Tần Xuyên quay đầu lại, cúi đầu xuống mới có thể nhìn ra chủ nhân của giọng nói.

Đó là một cô bé cao chỉ 1,5m, mái chém, tóc xõa ngang vai, trên đầu có một chiếc kẹp tóc hình nơ.

Đôi mắt đen láy to tròn, khuôn mặt bầu bĩnh như trẻ em vô cùng xinh xắn, đáng yêu.

Cô bé mặc một chiếc váy liền áo nền trắng chấm bi đen, thắt eo mảnh khảnh, đi đôi giày thể thao xanh nước biển, lộ ra đôi chân trắng ngần.

Tuy rằng cô bé này nhìn qua thì tuổi không lớn, nhưng dường như phát dục rất tốt, áo chỗ ngực bị đội lên, rất có hình dáng.

Một cô bé thanh tú như vậy đột nhiên xuất hiện trong tiệm Net, giống như tinh linh từ trên trời rơi xuống vậy

- Trông Net dê xồm! Nhìn gì vậy?! Có tin lão nương móc mắt mi ra không?!

Bàn tay nhỏ bé núc ních thít che trước ngực, chỉ có điều tay cô quá nhỏ, căn bản không che nổi diện tích lớn thế kia.

Tần Xuyên không khỏi nuốt nước bọt, đây chẳng phải là mặt học sinh ngực phụ huynh trong truyền thuyết sao?

Đáng tiếc em gái này tính tình không tốt lắm, tuổi còn nhỏ đã tự xưng là lão nương?

- Khụ khụ.

Tần Xuyên vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Em gái nhỏ, em có thể gọi anh là anh trông Net, gọi là anh đẹp trai cũng miễn cưỡng chấp nhận được... Nhưng không thể gọi anh là trông Net xấu xí và trông Net dê xồm, như vậy là sỉ nhục nhân cách thuần khiết của anh!

- Ai muốn gọi mi là anh, đồ không biết xấu hổ! Mau khởi động máy cho lão nương!

Cô bé hai tay chống nạnh, hùng hồn nói.

Tần Xuyên thở dài, nhưng khách hàng là thượng đế, đành quay lại trong quây:

- Có thể đưa CMND ra không?

Tần Xuyên có chút hoài nghi việc tiểu cô nương này đã đủ 18 tuổi chưa? Cần biết trẻ con hiện giờ dinh dưỡng tốt, phát triển rất nhanh.

Quả nhiên, cô bé lộ vẻ khó xử, vênh cái miệng nhỏ nhắn lên:

- CMND quên mang rồi, nhưng lão nương là sinh viên đại học Đông Hoa, sớm đã trưởng thành!

Những lời này Tần Xuyên đã nghe nhiều rồi:

- Tiểu mỹ nữ, thật xin lỗi, chúng tôi tuy rằng là tiệm Net nhưng hiện giờ quy định rất nghiêm, không có CMND thì không thể cho em vào.

Trong khu này có không ít hiệp sĩ đường phố, chuyên môn săn soi những quán Net như ở đây, tra ra một người chưa đủ tuổi có thể phạt tiền mấy ngàn tới hơn vạn, quán Net nhỏ như này không chịu nổi.

Khâu Húc đứng một bên cũng cười làm lành:

- Đúng vậy đó, em gái, chớ làm khó bọn anh.

- Ai là em gái của mi? Đồ khỉ gầy! Biến! Lão nương là người trưởng thành! Hai mi đều mù sao?

Cô bé rất tức giận.

Tính tình như thuốc súng khiến Khâu Húc vốn nhất gan bị dọa không dám lên tiếng, đúng là một cô bé nóng nảy!

Tần Xuyên đánh giá cô bé từ trên xuống dưới, mặc dù có một số vị trí đúng là không nhỏ, nhưng tóm lại vẫn có cảm giác là một cô bé.

- Nếu không... em gái hãy về nhà mang CMND tới, anh sẽ bật máy cho em,

sao hả?

Cô bé tức giận, khuôn mặt sưng xia như bánh bao trắng, rất tròn trịa, đáng yêu vô cùng.

Nếu không phải biết tiểu cô nương này không dễ chọc, có lẽ Tần Xuyên đã đưa tay véo một cái.

- Hừ! Tôi về lấy! Các người chờ đấy!

Đột nhiên cô bé quay người, lúc đi ra ngoài thừa dịp người khác không chú ý, dưới chân loạng choạng, thân thể ngã xuống!

- Á...

Cô bé duyên dáng kêu một tiếng, ngã xuống đất!

Tần Xuyên híp mắt lại, cái ngã này tuy rằng che dấu không tệ, nhưng muốn lừa hăn thì còn kém xa. Hăn là cô bé này còn có chiêu trò gì.

Hăn không khỏi nhìn ra phía ngoài tiệm Internet, lập tức phát hiện bên phố đối diện có ba thanh niên cường tráng mặc áo sơ mi chim cò hoa hoét, đang giả vờ nói chuyện gì với nhau, nhưng ánh mắt vẫn luôn chú ý nhìn về phía này.

Tần Xuyên lập tức ý thức được ngay từ khi cô bé này tiến vào tiệm Internet đã là cố ý gây chuyện!

Lừa đảo? Tần Xuyên cảm thấy rất có thể.

Khâu Húc không biết điểm này, mặc dù tính khí cô bé này có chút thối, nhưng dù sao cũng chỉ là một cô bé, định đi tới giúp đỡ.

Nhưng khi Khâu Húc còn chưa kịp đụng vào, cô ta đã quay đầu, lộ ra dáng vẻ đáng thương, nước mắt rưng rưng.

- Hu hu... Các người bắt nạt tôi! Tôi đi là được, sao phải đẩy tôi như vậy?!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 28: Phẩm Cách Cao Thượng

Lại đúng lúc tư thế hai tay của Khâu Húc đưa ra, cô bé hét lên như vậy quá thực khiến mọi người cảm thấy là Khâu Húc đấy.

Khâu Húc không khỏi ngỡ ngác, chuyện gì xảy ra vậy?

- Oan uổng quá! Tiểu thư, tôi không hề đẩy cô!

Khâu Húc ủy khuất nói.

Nhưng cô bé đã khóc rống lên. Tiếng khóc vừa vang khiến không ít người chú ý về phía bên này, thậm chí có một số người qua đường cũng nhìn vào.

- Tôi không mang CMND thì đuổi tôi! Tự tôi đi không được sao?! Các người bắt nạt tôi!! Hu hu...

Cô bé cũng bất chất tất cả, khóc càng lúc càng lớn, nhận được không ít ánh mắt đồng tình.

Lúc này ba thanh niên ở phía đối diện sớm đã chuẩn bị hùng hổ đi tới.

Một thanh niên thân hình cao lớn đeo bông tai là thủ lĩnh trong đám, dáng vẻ thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ.

- Vị tiểu thư này, là ai đánh cô? Giữa ban ngày ban mặt dám đánh con gái, chúng tôi thay cô dạy dỗ gã!

Cô bé giả bộ lau nước mắt, duỗi tay chỉ hai người Tần Xuyên:

- Chính là hai người bọn họ! Đặc biệt là tên cao kều kia, vừa rồi chính là hắn

đẩy tôi!

Tần Xuyên thật bất ngờ, xem ra nha đầu này chẳng những sớm đã có dự mưu, hơn nữa ngay từ đầu là nhằm vào mình mà tới!

Cô bé từ đầu đã biết nếu không lấy ra CMND, bọn họ chắc chắn sẽ không để cô tiến vào tiệm Internet.

Do đó có thể trình diễn trò hay bị nhân viên trông Net đẩy ra khỏi cửa, quang minh chính đại gọi người tới đánh hấn một trận!

Tiểu nha đầu thật giao hoạt, thật âm hiểm. Cũng không biết mình chọc vào ai, nhìn cô ta cũng không giống người của Tứ Hải bang.

Khâu Húc nghe xong, nghe đối phương nói không khỏi nhẹ nhõm thở một cái, nhưng khi nhìn về Tần Xuyên, sắc mặt đặng chát.

- Anh Xuyên, nếu không thì gọi cảnh sát tới?

Khâu Húc nhỏ giọng nói.

Tần Xuyên cười nhẹ nhàng:

- Cảnh sát tới có tác dụng gì sao? Cậu có chứng cứ chứng minh không phải do chúng ta đẩy sao?

Khâu Húc lắc đầu, chuyện này căn bản là vu hãm nhưng lại không có ai chứng kiến, cho dù nói cũng không ai nói rõ ràng.

- Hay cho một tên trông Net, bắt nạt con gái thì hay ho lắm sao? Đến! Mấy anh em cùng đánh hấn một trận!

Tên đeo bông tai kia không nói nhiều, xông tới đá chân, tiếng gió rít lên, tư thế tương đối không tầm thường.

Tần Xuyên nheo mắt một cái, tên thanh niên này rõ ràng tập qua TaeKwonDo, từ lực chân và tốc độ để phán đoán thì ít nhất cũng là đai đen.

Nếu là người bình thường thì e ăn hai phát đã vào bệnh viện, huống chi một lần tạt bốn người, đúng là quá hung ác!

Nhưng Tần Xuyên không phản đòn cạn đầu, muốn chơi thì ai sợ ai?

Ánh mắt Tần Xuyên đảo một vòng, cười nói với mọi người:

- Mọi người chớ có hiểu lầm, đây là một đứa em gái của tôi, tính tình không tốt lắm, vô cùng bướng bỉnh. Vừa rồi nó cãi nhau, cho nên mới giả vờ ngã xuống!

Em gái? Khâu Húc đứng một bên há hốc miệng, chuyện quái gì đang diễn ra vậy?

Cô bé trên đất cũng đỏ mặt lên:

- Nói dối! Lão nương không phải em gái của mi!

Tần Xuyên cũng mặc kệ cô, đi tới kéo cô lại:

- Ai nha, em gái khoan, đừng giận anh nữa, tới đây, anh ôm một cái!

- Mẹ nó, còn dám nói bậy! Các anh em, lên!

Tên đeo bông tai còn cho rằng vừa rồi Tần Xuyên may mắn mới tránh được một cước đó, lần này lại đá tới!

Tần Xuyên giống như mọc mắt sau lưng, vai trái hơi thấp xuống, khi cái chân kia sắp đá đến lại tự nhiên nhấc lên.

Chân trái của bông tai va chạm với bả vai Tần Xuyên, giống như đá lên miếng sắt vậy, không tự chủ được toàn thân chấn động, chân trái run lên, đau

đớn mà ngã xuống đất.

Hai tên khác ở hai bên trái phải đá nghiêng tới, nhưng thân thể Tần Xuyên chỉ khẽ di động đã tránh được hai cú đá đó.

Nhưng hai người không thu chân lại kịp, đá vào một chỗ, đá đối phương bắn ra ngoài.

Tần Xuyên không còn bị ai quấy nhiễu, đã tới trước mặt cô bé, chỉ dùng một cánh tay trái đã bế cô bé từ mặt đất lên!

- Mi... mi... Mau thả tôi ra! Khốn kiếp!

Cô bé muốn phản kháng, hai bàn tay không ngừng đánh Tần Xuyên, hai chân cũng dùng sức đá.

Nhưng hai ngón tay trái của Tần Xuyên rất kín kẽ, điểm vào một huyệt dưới ngực trái cô bé.

Trên cơ thể người có rất nhiều huyệt, có huyệt có thể chết người, có nơi gây tê liệt gân ngui, ngoài ra còn có rất nhiều hiệu quả khác.

Lần này Tần Xuyên điểm vào một huyệt gây tê liệt, cô bé chỉ cảm thấy toàn thân không có sức lực, tứ chi đều không nghe theo sai khiến!

- Ngoan lắm, như vậy mới ngoan chứ. Sao có thể nổi loạn đá anh như vậy?

Tần Xuyên dạy dỗ.

Cô bé quả thực muốn phát điên, cũng không phải cô muốn dùng mà quả thực toàn thân không có sức lực, không khỏi hô lớn:

- Rốt cục mi muốn làm gì?!

- Để anh ôm em một cái, đừng giận rồi nữa! Chuyện giữa anh em chúng ta,

cần gì phải tìm người ngoài, không thể vạch áo cho người xem lưng, có đúng không?

Vẻ mặt Tần Xuyên đầy nghiêm nghị.

Bởi vì cô bé ngừng phản kháng khiến người vây xem đã dần tin tưởng lời Tần Xuyên nói, bằng không sao cô bé lại ngoan ngoãn lại như vậy?

Thân thể cô bé rất nhẹ, cao chừng 1,5m. Sau khi bị Tần Xuyên ôm lên, giống như một con búp bê cỡ lớn vậy.

- Các người là heo sao?! Mau tới cứu tôi! Đánh chết tên bại hoại này!

Cô bé hoảng loạn, giọng như sắp khóc cầu cứu ba tên thanh niên kia.

Bị một người con trai xa lạ ôm vào trong ngực, thân thể áp sát, đây là lần đầu tiên như vậy khiến cô bé sợ hãi!

Ba thanh niên học TaeKwonDo thấy cô bé bị ôm, cũng vội vã xông lên muốn đá Tần Xuyên.

Mặc kệ bọn chúng tấn công theo hướng nào, Tần Xuyên đều quay người hướng lưng cô bé về hướng đá của chúng, kết quả chúng không dám ra tay, sợ làm cô bé bị thương.

Trong mắt người khác, ba thanh niên này chẳng khác nào ruồi nhặng, không ngừng đâm đá loạn xạ.

Chỉ ba thanh niên này biết thân pháp Tần Xuyên quỷ dị đến mức nào, mỗi lần đều có thể đoán ra đường tấn công của chúng?!

Giờ khắc này trong bụng Tần Xuyên như nở hoa, xoay qua xoay lại như vậy khiến thân thể hắn không ngừng ma sát với thân thể cô bé.

Thân thể tiểu mỹ nữ này mềm mại như bông vậy, ôm vào ngực thoải mái vô

cùng.

Mẫu chốt chính là cặp cầu tuyết tròn vo kia ép vào ngực mình, hẳn có thể cảm giác được hai đỉnh núi.

- Em gái ngoan, em còn hồn láo với anh như vậy, anh sẽ đánh mông em đó!

Tay trái Tần Xuyên ôm eo mềm của cô bé, tay phải thì đỡ mông, cách lớp váy ngăn vân vê.

So với bên trên đầy đà, bên dưới cũng không tính là lớn, nhưng cảm giác non mềm khiến Tần Xuyên không tự chủ được dùng sức néo một cái.

- A... Không được!

Gương mặt cô bé kiều diễm ướn át, từ nhỏ tới lớn cô chưa từng bị ai sờ mông, lúc này cô thực muốn khóc!

Tần Xuyên cười xấu xa, cô bé này có lẽ đã cảm nhận được cái gì gọi là ăn trộm không thành còn mất năm gạo rồi.

Nếu hôm nay không phải là Tần Xuyên, nhưng người khác khẳng định sẽ bị ba tên đai đen TaeKwonDo đánh cho năm viện. Cho nên bản thân hẳn ăn chút đậu hũ coi như còn nhẹ.

Với tư cách là một người anh tốt có trách nhiệm, cần phải cho em gái nhỏ này nhớ kỹ, tránh khi vết thương quên đau lại tiếp tục đi bắt nạt người.

Tần Xuyên cảm thấy phẩm cách của mình thật cao thượng!

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 29: Chị Tôi Là Liễu Hàn Yên

Khâu Húc đứng bên cửa phòng mắt, vừa mới gặp tiểu mỹ nữ lạ mặt này đã có thể sờ mông, mấu chốt chính là cô bé còn không phản kháng?!

Quả nhiên là anh Restart, là người mà cao tăng Đăng Long hội cũng nguyện ý kết giao! Quá trâu bò!

Cô bé cũng không phải ngu ngốc, trong lòng thầm giật mình. Bản thân cô mang tới ba tên đai đen TaeKwimDo, vậy mà không làm gì nổi Tần Xuyên.

Cứ tiếp tục như vậy thì người chịu thiệt chính là cô ta.

Vì vậy cô bé vội dùng tất sát kỹ của con gái: Làm nũng, nước mắt!

- Hu hu... Người ta sai rồi, đừng có sờ nữa...

Tần Xuyên cũng không dễ dàng buông tha như vậy, miệng tiến sát vào lỗ tai bé nhỏ mềm mại của cô bé:

- Em nói một câu 'Anh trai thân yêu, em sai rồi' thì anh sẽ buông em ra.

Trong lòng cô bé thầm rửa đúng là đồ sắc quỷ, bại hoại, thật buồn nôn, nhưng lại sợ Tần Xuyên tiếp tục sờ mông mình.

Sắc mặt cô ửng đỏ, nhỏ giọng nói:

- Anh...anh trai... thân yêu, em sai rồi...

- Há? Em gái nói gì vậy? Anh không nghe rõ.

Tần Xuyên cười hì hì nói.

Cô bé như muốn phát điên, đang định chửi ầm lên thì một bên hông của cô lại bị Tần Xuyên néo một cái!

- Ai nha.

Cô bé cắn bờ môi, điều mắc cỡ nhất chính là hông cô bị Tần Xuyên sờ, néo, vậy mà phía dưới lại có cảm giác...

Giờ đang đứng trước rất nhiều người, không thể tiếp tục như vậy nữa, xấu hổ chết người ta rồi!

Cô bé cắn răng một cái, lớn tiếng nói:

- Anh trai thân yêu, em sai rồi! Tha cho em đi mà!

Nhưng Tần Xuyên không buông cô bé ra luôn, nói với mọi người xung quanh:

- Mọi người cũng nghe rồi đó, đây là do em gái tôi làm loạn thôi!

Chúng tôi mở tiệm Internet sao có thể đuổi khách hàng, càng không thể đánh khách hàng. Chỉ là một chuyện hiểu nhầm, tất cả giải tán đi! Ha ha!

Người ngoài nghe xong mới phát hiện ra lời cô bé nói có trăm ngàn chỗ sơ hở, cho dù không cho cô bé vào chơi, nhân viên trông Net cũng không có lý do gì mà đánh khách hàng.

Hơn nữa cô bé bị Tần Xuyên sờ rồi ôm, cũng không phản kháng, ngược lại còn nói 'anh trai thân yêu', rất nhiều người đã tin tưởng lời Tần Xuyên nói.

Trong lòng cô bé muốn tan nát, bản thân mình bị ép buộc mà! Đồ dê xồm! Đồ thối tha! Đồ không biết xấu hổ!

Ba thanh niên TaeKwomDo kia giống như gặp quý, sao đột nhiên lại anh anh em em rồi hả? Vậy bọn họ đánh hay không đánh?

- Tôi đã nói rồi... Mau thả tôi ra!

Cô bé hạ giọng, tức giận nói.

- Khà khà, em gái ngoan, anh nói thả em nhưng không nói khi nào thả nha.

Tần Xuyên trơ tráo nói.

- Mi... mi dám đùa ta?

Cô bé tức muốn phát điên, có người vô liêm sỉ như vậy sao?

Tần Xuyên kẻ sát tai cô, thấp giọng nói:

- Trừ phi em nói cho anh biết vì sao em dẫn người tới muốn đánh anh. Anh chưa gặp em, cần phải ra tay hung ác như vậy sao?

Khuôn mặt cô bé đỏ rực, phồng má, nghiêng đầu, dường như không muốn nói.

- Em không nói, vậy anh sẽ đánh mông em đó.

- Hừ.

Cô bé vẫn rất quật cường, bĩu môi không nói.

Cháttttt

Tay phải Tần Xuyên đột nhiên vỗ lên cái mông tròn trịa của cô bé, tiếng kêu thanh thúy vang lên.

Co dãn mười phần! Đầu ngón tay Tần Xuyên truyền tới cảm xúc mỹ diệu!

- Yaaaaaaaaaaaa....

Cô bé bối rối hoảng loạn, mặt đỏ bừng, tên xấu xa này có can đảm đánh mông mình? Cô không còn mặt mũi đi gặp người khác nữa!

Tần Xuyên vẻ mặt chính nghĩa nói:

- Ai bảo em không nghe lời! Không nghe lời sẽ đánh mông!

Cô bé đành phải tạm thời khuất phục, thầm nghĩ giữ được núi xanh sợ gì không có củi đốt chứ.

Đôi mắt to tội nghiệp tràn ngập nước mắt nhìn Tần Xuyên, tràn ngập vẻ cầu khẩn.

- Tôi nói cho anh biết là được... Vì anh không nhận điện thoại của chị tôi, tôi muốn xả giận cho chị, mới tới...

- Chị em?

Tần Xuyên nhíu mày, đột nhiên nghĩ tới gì:

- Rốt cục cô là ai?

- Bồn cô nương đại danh Liễu Thiển Thiển, chị tôi là Liễu Hàn Yên.

Khi cô bé nhắc tới chị mình, rất kiêu ngạo mà ngẩng đầu:

- Thế nào, sợ rồi sao?

Sắc mặt Tần Xuyên lập tức trầm xuống, thả cô bé ra, mặt không biểu tình:

- Xéo đi, đừng tới làm phiền tôi!

Liễu Thiển Thiển còn tưởng vừa báo tên ra, Tần Xuyên sẽ không dám vô lễ nữa, nhưng sao hăn lại bảo cô 'xéo đi'?!

Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên cô thấy có người dám bảo người Liễu gia họ xéo đi!

- Mi... mi là đồ tâm thần! Đồ điên! Đồ xấu xa! Muốn tài hoa không có tài hoa, muốn địa vị không có địa vị, là thứ khí gió gì chứ?!

Chị tôi gọi điện thoại là để cao mi! Mi còn dám cúp điện thoại của chị tôi?! Lão nương sẽ sớm khiến mi phải hối hận!!

Liễu Thiển Thiển tức giận nhảy lên, làm mặt quỷ, nhưng sợ Tần Xuyên lại tới đánh mông, sau khi mắng xong vội vã chạy trốn.

Ba tên thanh niên đai đen TaeKwomDo kia thấy cô bé chạy, cũng nhanh chóng đuổi theo.

Cuối cùng thì trong quán cũng yên tĩnh lại, Khâu Húc đứng đó ngơ ngác không hiểu gì.

- Anh Xuyên, sao sắc mặt anh kém vậy, không sao chứ? Cô bé kia là sao vậy?

Tần Xuyên gượng cười, nói:

- Không sao đâu, tâm tình không tốt lắm. Gặp phải mấy con nhóc như này, nói năng đều linh tinh cả.

- Haiz, không xảy ra vấn đề lớn là được. May nhờ có anh ở trong tiệm, bằng không hôm nay tiệm Internet chúng ta gặp nạn rồi.

Khâu Húc nói từ đáy lòng.

Tần Xuyên tùy tiện ứng phó hai câu. Chỉ mình hắn biết kỳ thực tiệm Internet này không có chút liên quan, đều do hắn rước lấy phiền toái.

Sau khi trở lại quầy, Tần Xuyên nhú lông mày, trong lòng có chút bất an.

Liểu Thiển Thiển đã biết rõ hẵn ở trong tiệm Internet này, lại biết hẵn cúp máy của Liễu Hàn Yên, vậy rất có thể cô gái Liễu Hàn Yên kia đã ở thành phố Đông Hoa.

Chuyện đã tới bây giờ, người Liễu gia còn muốn tới liên hệ hẵn, rốt cục là vì chuyện gì, chẳng lẽ còn muốn thực hiện ước định buồn cười năm đó sao?

Tần Xuyên không khỏi có chút đau đầu, những quan hệ cả đời hẵn không muốn tiếp xúc này, giờ lại muốn kéo hẵn về một vòng xoáy không đáy.

Khâu Húc không rõ tình hình, thấy Tần Xuyên có chút sầu lo, không khỏi lắc đầu thở dài, vẫn là anh Restart đóng giả pờ rờ.

Cô bé Liễu Thiển Thiển chạy thật xa, thẳng tới khi rời khỏi đường Hồng Phong, thấy Tần Xuyên không có đuổi theo mới thở phào một cái.

Ba thanh niên kia đi tới bên người cô bé, tên bông tai sợ hãi nói:

- Thực xin lỗi, chị Thiển Thiển, tên kia quá giáo hoạt, chúng tôi không đánh lại.

- Hừ! Ba tên ngu ngốc các người! Mỗi ngày đều ở trường bốc phét TaeKwonDo của mình lợi hại như nào, còn đai đen nữa! Mặc cỡ chết người!

Chỉ các người mà cũng muốn tán tỉnh tôi?! Về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi!

Liểu Thiển Thiển thở phì phò, nói.

Bọn họ đều là sinh viên đại học Đông Hoa, thành viên xã đoàn TaeKwonDo, tất cả đều ái mộ Liễu Thiển Thiển, vừa rồi muốn phối hợp với cô diễn màn kịch tay chân, không ngờ một tên trông Net cũng không đối phó được.

Chính họ cũng cảm thấy xấu hổ, không cách nào phản bác.

- Chị Thiển Thiển, tên trong Net kia rốt cục là ai? Vừa rồi sao chị gọi hắn là ‘anh trai thân yêu’?

Tên đeo bông tai rất ý điểm này.

Gương mặt bánh bao của Liễu Thiển Thiển lại nóng rát, tròng lớn mắt:

- Người có thể cảm mềm được không! Cảm mềm! Không cho nhắc tới chuyện vừa rồi!

Ba người lập tức không dám hỏi nữa, sợ tiểu ma nữ tức giận.

Trong đầu Liễu Thiển Thiển hiện ra đủ các cảnh tượng vừa rồi, chính mình bị sờ néo, còn bị đánh mông, quả thực cô hận không có cái lỗ để chui xuống.

Cô bảo ba thanh niên kia mau rút đi, sau đó lấy điện thoại ra, bấm số điện thoại của chị gái.

- Thiển Thiển, sao vậy?

Bên kia truyền ra giọng nói của Liễu Hàn Yên, trong giọng nói lạnh nhạt có chút quan tâm.

Liễu Thiển Thiển nghe thấy giọng chị gái, lập tức khóc lóc kể lể:

- Chị... Em vừa tìm tên Tần Xuyên kia, muốn dạy cho hắn một bài học, kết quả hình như hắn có chút công phu, còn cố ý khi dễ em... hu hu... Chị thay em xả giận có được không?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 30: Xe Số Lượng Có Hạn

Nghe em gái khóc lóc làm nũng, Liễu Hàn Yên cũng không lập tức đáp ứng.

Cô trầm mặc một hồi, mới mở miệng nói:

- Thiển Thiển, đừng nghịch nữa, chuyện này chị sẽ xử lý.

- Nhưng hấn bắt nạt em! Em nói mình là người Liễu gia mà hấn còn bảo em xéo! Căn bản là không thèm coi người Liễu gia vào đâu! Hơn nữa không phải chị là người hiểu rõ em nhất sao?

Liễu Thiển Thiển không cam lòng.

- Từ nhỏ em thích gây chuyện rắc rối, rất nhiều chuyện chị cũng có thể che chở cho em. Nhưng chuyện của Tần Xuyên liên quan tới ước định vài chục năm giữa Liễu gia ta với Tần gia.

Hai nhà Liễu Tần chúng ta nhiều đời quan hệ tốt, cho dù hấn là tử tôn đã bị Tần gia vứt bỏ bên ngoài hơn 20 năm, chỉ cần không bị trục xuất khỏi gia môn thì chính là người của Tần gia, em không được phép làm loạn.

Liễu Hàn Yên bình thản nói nhưng lại mang theo khí thế không cho vi phạm.

Tiểu ma nữ hiểu chị mình rất rõ, miệng cong lên, cô biết chị mình đã có chút mất hứng.

- Được rồi, em đợi chị tự mình đánh hấn một trận! Hấn dám cúp điện thoại của chị!

- Ngoan, buổi tối chị và em cùng ăn cơm, em không nên chạy linh tinh.

Giọng Liễu Hàn Yên lại trở nên ôn hòa.

- Rốt cục chị cũng rảnh sao? Em nhất định sẽ về sớm! Hì hì...

Chạng vạng tối, Tần Xuyên ở trong quán net chờ Diệp Tiểu Nhu tới thay ca, cô bé lại mãi không xuất hiện.

Diệp Tiểu Nhu đang là sinh viên năm ba đại học Đông Hoa, mỗi buổi chiều sau khi học xong sẽ tới tiệm Net để làm.

- Quái, chị tiểu Nhu từ trước đến nay đều tới đúng giờ, có việc cũng gọi điện thoại. Chẳng lẽ tới bệnh viện chăm sóc chú Đông Cường?

Khâu Húc buồn bực.

Tần Xuyên cảm thấy không đúng. Theo lý thuyết, cha con Ôn gia đã đáp ứng chi trả tiền chữa bệnh cho Diệp Đông Cường, ắt sẽ phái người chăm sóc Diệp Đông Cường.

Nói như vậy cho dù Diệp Tiểu Nhu tới bệnh viện thật thì cũng phát hiện chuyện này, sẽ gọi điện thoại cho hẳn mới phải.

- Anh gọi điện thoại một chút.

Tần Xuyên bấm gọi cho Diệp Tiểu Nhu, nhưng không kêu được bao lâu thì điện thoại bị tắt máy.

Thử lại một lần nữa, lần này điện thoại đã tắt nguồn.

Tần Xuyên biết chuyện này tuyệt đối không tầm thường, hẳn là có người cố ý không cho Diệp Tiểu Nhu nghe điện.

- Anh Xuyên, sao vậy? Chị tiểu Nhu không nghe?

Khâu Húc đứng một bên hỏi.

Tần Xuyên không rảnh nói chuyện với gã, nahnh chóng ngồi vào trước máy tính, liên tục gõ lệnh trên bàn phím.

Khâu Húc không biết Tần Xuyên lại giỏi trò gì, tò mò nhìn sang, kết quả không hiểu gì cả.

Chỉ thấy trên màn hình xuất hiện một cửa sổ phần mềm, vô số tọa độ cùng các chữ tiếng Anh xuất hiện, Tần Xuyên không ngừng thu nhỏ lại phạm vi.

Khi phạm vi thu nhỏ tới thành phố Đông Hoa, một điểm tọa độ đỏ rất đặc biệt hiện ra.

- Anh Xuyên, đây là thứ gì? Sao em chưa từng thấy qua?

Khâu Húc mơ hồ nói.

Đương nhiên là gã chưa từng thấy qua, bởi vì đây do Tần Xuyên xâm lấn bộ thông tin, thu được tọa độ của điện thoại.

Nói ngắn gọn chính là kỹ thuật khi cảnh sát đuổi bắt tội phạm thường dùng.

Tuy rằng điện thoại của Diệp Tiểu Nhu bị tắt nhưng vẫn không ảnh hưởng tới việc Tần Xuyên sử dụng kỹ thuật Hack để tiến hành truy tìm.

Tần Xuyên nhìn kỹ địa điểm, đứng dậy nói:

- Tôi ra ngoài tìm tiểu Nhu, một mình cậu trông tiệm nhé.

Nói xong, không đợi Khâu Húc kịp phản ứng, Tần Xuyên đã chạy ra tiệm Internet, cưỡi chiếc xe đạp Phượng Hoàng kia.

Thông qua truy tung, Tần Xuyên phát hiện điện thoại của Diệp Tiểu Nhu xuất

hiện trong một khu mua bán cũ kỹ, chỗ đó có rất nhiều văn phòng từ những năm 90, nhưng đa số các công ty đã rời đi.

Chỉ có một số công ty nhỏ kéo dài hơi tàn ở nơi đó, đồng thời cũng là khu trị an rất bất ổn.

Diệp Tiểu Nhu chắc chắn sẽ không tự nhiên mà tới nơi này, trong đó ắt hẳn là đã xảy ra chuyện gì đó.

Hiện giờ đang là thời điểm tan tầm, trên đường rất hỗn loạn.

Chỉ có điều tốc độ đi xe đạp của Tần Xuyên giống như bay, không lái xe cơ giới nhưng như một cơn bão trên đường lớn, vượt qua vô số ô tô!

Ngã tư trước mắt xuất hiện đèn đỏ, Tần Xuyên cũng không có ý định dừng lại, trong lòng hẳn chỉ quan tâm tới an nguy của cô bé.

Bim bim.

Khi một chiếc xe tải lái qua, tiếng còi vang lên, lái xe cho rằng hôm nay gặp phải kẻ điên không muốn sống!

Cảnh sát giao thông cũng bị dọa sợ, thiếu chút nữa là phải thay quần, không ngừng tuýt còi, mắt thấy một chiếc xe đạp sắp bị xe tải tông trúng.

Nhưng chiếc xe đạp kia không chịu phanh lại, đồng nghĩa không chịu dừng lại!

Tần suất hai chân của Tần Xuyên nhanh hơn, tốc độ xe lại tăng lên, như một cơn lốc, vọt qua cảnh sát giao thông.

Vút một tiếng!

Chiếc xe tải hữu kinh vô hiểm chạy qua, toàn thân lái xe ướt sũng mồ hôi lạnh.

- Đi xe đạp! Dừng lại! Anh vượt đèn đỏ!

Cảnh sát giao thông vừa quay đầu lại hô to đã phát hiện không thấy chiếc xe đạp đâu, tốc độ còn nhanh hơn ô tô!

Theo thói quen gã cầm lấy bộ đàm, định báo cáo có một chiếc xe siêu tốc, nhưng vừa cầm lên lại muốn khóc: Đù má! Ngay cả biển số xe cũng không có, báo cáo cái rắm à?!

Trên một chiếc Maserati, một tên công tử ca đang vuốt ve bàn tay nhỏ bé của bạn gái, khoác lác:

- Bảo bối, em biết không, chiếc xe này của anh là hàng số lượng có hạn...

Gã cho rằng cô gái này nhất định sẽ phát ra tiếng thán phục, sau đó hỏi gã giá tiền.

Thế nhưng cô gái quần áo hở hang này lại dùng biểu lộ như thấy quỷ giữa ban ngày, trợn mắt há mồm nhìn chăm chăm phía bên kia đường.

Công tử ca rất buồn bực, chẳng lẽ có gì trâu bò hơn xe sang? Vì vậy nghiêng đầu...

- Goắt dờ phắc?! Ố mai gọt!

Một chiếc xe đạp cũ kỹ mày đen giống như Hắc toàn phong xuyên qua dòng xe cộ!

Con người công tử ca muốn lòi ra khỏi tròng mắt, gã cúi đầu nhìn công tơ mét, mẹ nó! Đã vượt qua 60km/h! Trong thành phố đã là siêu tốc độ rồi!

Một chiếc xe giá vài triệu lại thua một chiếc xe đạp thời Tống!

Tần Xuyên cũng mặc kệ người ngoài nhìn vào, hấn chỉ nghĩ việc nhanh chóng đuổi tới vị trí của Diệp Tiểu Nhu.

Khi hẳn đi vào trong một tòa văn phòng cũ kỹ, mắt nhìn số nhà, số 29 đường Mã An Sơn, chính là nơi này.

Dưới lầu đỗ một chiếc xe Jinbei, Tần Xuyên nhìn có chút quen mắt, nhưng không nghĩ nhiều, trực tiếp đi vào trong lầu.

Đa số các tầng trong tòa nhà này đều bỏ không, khắp trên tường là vết sơn cùng tờ rơi quảng cáo, những nơi như này gần như trong vòng một hai năm sẽ bị phá bỏ và di dời.

Tần Xuyên lên tầng nào cũng nghe ngóng cẩn thận, kiểm tra động tĩnh. Rốt cục khi leo lên tầng năm, rốt cục đã nghe thấy tiếng người nói.

Hẳn theo tiếng động tìm tới một văn phòng lớn, hai cửa đóng chặt.

Trên cửa có hai chữ lớn viết bằng sơn: Mượn tiền.

Tần Xuyên nhíu mày, đây rõ ràng là một công ty ma của các xã đoàn dưới lòng đất, thậm chí chính là một chỗ cho vay nặng lãi, sao Diệp Tiểu Nhu lại chủ động tới đây?

Cho dù cô cần dùng tiền gấp cũng sẽ không làm ra loại quyết định ngu xuẩn này, hơn nữa chuyện lớn như vậy ắt sẽ thương lượng với hẳn.

- Khà khà... Tiểu mỹ nữ, sự kiên nhân của lão đại chúng tôi có hạn, nếu cô không nói mật mã... vậy chớ trách anh em không ăn tối mà đã ăn cô...

Lúc này tiếng cười dâm dục từ trong khe cửa truyền ra.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 31: Tai Tôi Rất Tốt

Trong văn phòng có vài chiếc bàn làm việc cùng vài cái ghế, có mười mấy tên con trai dáng vẻ lưu manh đang ngồi.

Trước mắt bọn họ là một cô bé xinh đẹp bị trói trên ghế, trên mặt nước mắt đang chảy, hốc mắt đỏ hồng, cắn chặt môi, chính là Diệp Tiểu Nhu!

Cô bé nghe chúng hỏi mật mã, trong mắt hiện vẻ kinh hoàng, nhưng vẫn quyết không mở miệng.

Một người đàn ông mặc âu phục, đeo dây chuyền vàng ngồi trên một chiếc ghế ông chủ, đó chính là thủ lĩnh của bọn lưu manh này.

Gã đang nghịch một con dao quân sự Thụy Sĩ nhỏ xinh ra, cắt tỉa móng tay cho mình.

Thấy Diệp Tiểu Nhu không nói lời nào, gã có chút bực bội nhìn một người đàn bà trang điểm đậm ở gần đó.

- Triệu Ngọc Lan, hình như con gái bà còn không rõ, bà tâm sự cùng cô ta đi? Có phải cần chúng ta tự mình ra tay để cô ta hiểu rõ?

- Ai yêu, Trương ca, nha đầu kia bướng bỉnh như vậy đấy, để tôi tới nói chuyện với nó.

Triệu Ngọc Lan cười lấy lòng, đi tới trước mặt Diệp Tiểu Nhu, ra vẻ dạy dỗ con cái.

- Con gái ngoan, con cũng đừng ngoan cố như vậy, phải nhìn rõ tình hình

thực tế. Anh Trương đây là nhân vận lãn lộn trên đường, nếu con không chịu nói mật mã thẻ ngân hàng ra, bọn họ sẽ khiến con chịu đau khổ!

Mẹ vì muốn tốt cho con, con nghe mẹ nói đi, bằng không chịu thiệt thòi chính là bản thân con nha...

Trong mắt Diệp Tiểu Nhu tràn ngập vẻ tuyệt vọng, giận quá hóa cười, lạnh lùng nhìn chằm chằm bà ta.

- Nếu không phải bà đánh bạc táng gia bại sản, vay nặng lãi chúng, nếu không phải bà để bọn họ tới bắt cóc tôi, tôi ở đây sao?

Hiện giờ bà còn dám mở miệng xưng mẹ trước mặt tôi, tôi nghe chữ này mà cảm thấy buồn nôn!

- Câm miệng! Nha đầu thối!

Triệu Ngọc Lan tức giận, mặt đỏ bừng mắng:

- Diệp Đông Cường là cha mày, chẳng lẽ Triệu Ngọc Lan ta không phải mẹ ruột của mày? Mày quên ai mang thai 9 tháng 10 ngày đẻ mày ra sao?

Ba vạn trong thẻ ngân hàng kia để chữa bệnh cho Diệp Đông Cường chẳng khác nào nước đổ lá khoai, chẳng có tác dụng rắm gì! Nhưng có thể trả hết tiền nợ cho ta! Cái nào có tác dụng hơn chẳng lẽ mày không nhìn ra được?

Trong mắt Diệp Tiểu Nhu ánh lên nước mắt:

- Cho dù bỏ ra 30 vạn, 300 vạn chữa bệnh cho cha, không chữa được tôi cũng không thẹn với lương tâm. Nhưng hiện giờ trả cho bà một đồng tiền vay nặng lãi, tôi cũng cảm thấy buồn nôn!

- Nha đầu thối...

Triệu Ngọc Lan nghiêng răng nghiêng lợi, giơ tay lên muốn tát một phát.

Nhưng khi chứng kiến ánh mắt bất khuất của Diệp Tiểu Nhu nhìn chăm chăm vào mình, bà ta lại thôi.

- Triệu Ngọc Lan.

Trương ca ngồi trên ghế sếp nhú mào, nói:

- Nếu không hỏi được thì thôi đi.

- Thế nhưng mà Trương ca... tiền thì làm sao.

Triệu Ngọc Lan quay đầu, cười hỏi.

Trương ca nhếch miệng cười:

- Gà mẹ như bà cũng không đáng giá, bán sang Myanmar cũng chỉ vài ngàn tệ. Nhưng con gái bà quả thực không tệ, mặt mộc đã xinh đẹp như vậy, trang điểm tốt thì ắt có thể bán được một giá cao.

- Há?

Hai chân Triệu Ngọc Lan mềm nhũn, bị dọa quỳ xuống đất!

- Sao bà lại kinh ngạc như vậy? Đừng lo, chúng ta vẫn thường xuyên hợp tác với bên Myanmar, hàng năm bán phụ nữ qua đó ít nhất cũng có 2-30 người, bà sẽ không thiếu bạn.

Trương Hiếu Thành cười âm trầm.

- Trương ca! Trương ca hãy thư thả mấy ngày đi! Tôi... tôi sắp 50 tuổi! Không đáng tiền đâu!... Hu hu...

Triệu Ngọc Lan khóc như mưa, sắc mặt Diệp Tiểu Nhu trắng bệch, thân thể run run.

Không ai ngờ tới đây là bọn buôn người độc ác.

Chiều nay cô bé vừa ra khỏi trường học, định tới tiệm Internet đi làm thì bị mấy tên lưu manh bắt cóc, đẩy lên xe.

Cô phát hiện là do chủ nợ vay nặng lãi của Triệu Ngọc Lan tới tìm cô, hơn nữa còn do Triệu Ngọc Lan nói cho họ biết trên tay mình có ba vạn tệ.

Đả kích trầm trọng lần này khiến cho cô hoàn toàn tuyệt vọng với người mẹ này, cảm giác toàn bộ thế giới đều u ám.

- Khà khà, lão đại, cô em này thơm ngon như vậy, không bằng lão đại thoải mái trước, sau đó bán đi, chẳng phải là tốt hơn sao?

Một tên tiểu đệ đề nghị.

Trương ca hí híp mắt, quả thực gã rất động lòng:

- Được! Vậy tối nay lão tử thoải mái đủ rồi sẽ cho tất cả các người ném thử mùi vị!

- Cảm ơn lão đại! Ha ha! Đêm nay mọi người thật có phúc!

Cả đám lưu manh phát ra trận cười phóng đặng.

Nước mắt Diệp Tiểu Nhu rơi như mưa, cô không dám nghĩ mình sẽ bị làm nhục như nào nữa.

- Anh Tần Xuyên... Anh Tần Xuyên...

Không biết vì sao Diệp Tiểu Nhu lại khẽ thì thào gọi tên Tần Xuyên.

Mặc dù cô biết cho dù Tần Xuyên ở đây cũng không thể cứu cô trước mặt nhiều người như vậy, nhưng cô vẫn nghĩ tới người con trai này.

Triệu Ngọc Lan thì ngồi phệt xuống đất như mất hồn, dường như nghĩ cảnh sau khi bị bán ra nước ngoài sẽ bị chà đạp như nào.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn như boom từ cửa truyền tới!

Hai cánh cửa văn phòng bị một người từ bên ngoài mạnh mẽ đập tung, tro bụi bay mù mịt!

Cả đám lưu manh choáng váng, tập trung tinh thần nhìn về phía cửa ra vào, chờ chờ chờ?!

- Anh... Anh Tần Xuyên?!

Diệp Tiểu Nhu quay đầu nhìn sang, kinh hãi mà rơi nước mắt.

Giống như ông trời đã nghe được lời khẩn cầu của cô, để cho người con trai này xuất hiện.

Chân đi tông thái, tay phẩy phẩy bụi, Tần Xuyên chậm rãi bước qua tấm ván cười, từng bước đi vào văn phòng.

Vẻ mặt thoải mái, hần đi về phía Diệp Tiểu Nhu, cười cười. Sau đó hần coi đây như chỗ không người, đi đến bên cạnh cô bé, ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt hộ cô.

- Tiểu Nhu, em làm từ nước sao, sao có thể chảy nhiều nước mắt như vậy?

Động tác của Tần Xuyên rất dịu dàng.

Diệp Tiểu Nhu ngơ ngác nhìn người con trai trước mặt, giống như đang nằm mơ:

- Anh Tần Xuyên... Anh... Sao anh lại tới đây?

Tần Xuyên cười xấu xa một cái:

- Đã đến lúc thay ca mà không thấy em tới, anh sợ em lười biếng cho nên đi

tìm em.

- Nhưng sao anh tìm được em?

Diệp Tiểu Nhu hỏi.

- Kỳ thực anh đã cài trong điện thoại em phần mềm theo dõi, tiểu Nhu nhà ta xinh đẹp như vậy, cho nên anh luôn lo em sẽ bị người xấu bắt cóc!

Tần Xuyên bắt đầu phát huy trí tưởng tượng.

Diệp Tiểu Nhu đơn thuần lại tin tưởng, khuôn mặt đỏ bừng, may mà người con trai này sớm phòng bị.

Tần Xuyên giống như không quan tâm tình cảnh trước mắt, nhàn nhã nói chuyện phiếm với Diệp Tiểu Nhu.

- Tần... Tần... Tần tiên sinh?!

Đột nhiên, một tên lưu manh đầu mào gà đứng bên người Trương ca nghẹn ngào kêu to.

Tần Xuyên nhìn sang, giật mình:

- Tôi đang thắc mắc sao chiếc Jinbei dưới nhà quen mắt vậy, hóa ra là người quen.

Tên mào gà kia chính là Trương Đại Bưu, người thay Trần Hạo Bản làm việc hôm trước, kết quả bị Tần Xuyên đánh cho một trận!

- Đại Bưu, mày quen nó sao?

Trương ca trầm mặt hỏi.

Trương Đại Bưu vội vàng báo cáo:

- Anh, người này chính là Tần Xuyên mà em kể với anh, là người mà khi trước Trần Hạo Bản bảo chúng ta đối phó. Gã là một tên võ giả, ra tay rất lợi hại.

Hiện giờ Diệp Tiểu Nhu tình tảo lại cũng nhớ tới tên Trương Đại Bưu kia không phải là tên côn đồ chặn xe trên đường sao?

Gã nói Tần Xuyên là võ giả? Ý là Tần Xuyên biết võ công?

Cô bé đột nhiên hiểu được vì sao ngày đó Tần Xuyên có thể toàn thân trở ra.

Chỉ có điều Trương Đại Bưu lại không nhận ra Diệp Tiểu Nhu, vì cô bé hôm đó ngồi ở sau xe, nếu không cũng không tùy tiện bắt Diệp Tiểu Nhu tới đây như vậy.

- Há?

Trương ca sau khi nghe xong, cũng không sợ hãi, đứng dậy nói:

- Tần tiên sinh, tôi gọi Trương Hiếu Thành, bạn bè lẫn lộn ở vùng này đều khách khí gọi tôi một tiếng Trương ca.

Trước đây cậu đánh em tôi, lại khiến chúng tôi bị đứt một đường kiếm sống, hôm nay tới đây là có ý gì?

Tần Xuyên không trả lời gã, cúi đầu cời dây da trên người Diệp Tiểu Nhu.

- Này! Ai cho mày cời ra?! Không nghe thấy lão đại của chúng tao nói sao? Tai mày điếc hả?

Một tên lưu manh đi tới, chửi ầm lên.

Tần Xuyên không quay đầu lại, dây da vừa cời bỏ xong hất ra sau.

Chátтт

Giống như một cây roi da trực tiếp vụt lên tai phải tên lưu manh.

Da tróc thịt bong, bọt máu bắn ra!

- A...

Tai tên lưu manh kia bị quất tới máu thịt trộn vào nhau, đau tới mức kêu lớn, lăn lộn trên đất.

Tần Xuyên vịn Diệp Tiểu Nhu đứng dậy, lạnh lùng quay đầu nói:

- Tai tôi rất tốt, chỉ có điều có người hình như bị điếc.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 32: Chưa Cho Đi

Tất cả đều hít một ngụm khí lạnh, một roi này quá nhanh, quá chuẩn, quá ác rồi!

Triệu Ngọc Lan đang sợ hãi xụi lơ ra đất thấy Tần Xuyên lợi hại như vậy, lộ ra vẻ mừng rỡ.

- Quý... à không! Tần Xuyên! Cậu lợi hại như vậy, nhất định phải mang mẹ con tôi ra ngoài đó.

Triệu Ngọc Lan bò dậy nói.

Trong mắt Diệp Tiểu Nhu cũng dấy lên hi vọng, ánh mắt lóng lánh nhìn Tần Xuyên.

Đây là người con trai mà cô thích, trên người Tần Xuyên rốt cục có bao nhiêu năng lực mà cô không biết?

Tần Xuyên mặt không biểu tình, bẻ khớp tay. Nếu không phải có Diệp Tiểu Nhu ở đây, hẳn hận không thể trực tiếp một đấm đánh chết mục tiêu ác độc này.

Nếu không phải hôm nay hắn phát hiện sớm vấn đề, rất có thể Diệp Tiểu Nhu đã bị bà ta hại chết!

Trương Hiếu Thành thấy tên thủ hạ bị vút không đứng dậy nổi, sau khi cân nhắc, cười nói:

- Tần tiên sinh, chúng tôi lăn lộn trên đường, kính trọng nhất chính là cường

giả. Nếu cậu đã là một võ giả, vậy chúng tôi coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra, sao hả?

Giữ được núi xanh sợ gì không có củi đốt, Trương Hiếu Thành là thủ lĩnh của nhóm người này, lựa chọn chịu thua, giảm bớt tổn thất.

- Được, được! Chúng tôi đi trước! Rời khỏi nơi này!

Triệu Ngọc Lan mừng rỡ, xem ra thằng quý nghèo này cũng có chút năng lực, khiến Trương ca cũng không dám xằng bậy.

Nhưng Tần Xuyên không hề có ý định đáp ứng, thấy Triệu Ngọc Lan định đi, hăn đuổi chân ra, khiến Triệu Ngọc Lan ngã xuống!

- Ôi...

Bà ta ngã xuống, định đứng lên mắng chửi người thì nhìn thấy đôi mắt tràn ngập ý lạnh của Tần Xuyên.

- Tôi chưa nói cho bà đi!

Tần Xuyên trầm giọng nói.

Triệu Ngọc Lan nuốt một ngụm nước bọt, bị dọa rụt đầu lại, toàn thân phát run, không dám đối mặt với Tần Xuyên.

Lần đầu tiên bà ta phát hiện tiểu tử nghèo này lại có một phương diện khủng bố như vậy.

Trương Hiếu Thành nhú mày, gã cũng là người tâm ngoan thủ lạt, thấy Tần Xuyên không có ý định giải quyết hòa bình, sắc mặt lập tức âm trầm.

- Tần tiên sinh, tên tuổi võ giả có thể hù dọa người thường, nhưng muốn dọa Trương Hiếu Thành tôi thì còn kém một chút. Tôi cũng có giao tình với không ít tiền bối lẫn lộn trên đường, từng gặp không ít võ giả.

Một võ giả sơ cấp nhiều nhất cũng chỉ ngang với 10 người bình thường. Cho dù là võ giả cao cấp cũng chỉ có thể đối kháng 4-50 người mà thôi.

Anh em chúng tôi đều có nghề đánh nhau, khó đối phó hơn người bình thường. Tần tiên sinh cho dù là võ giả cao cấp cũng chưa chắc đã chiếm được ưu thế, huống chi bên người Tần tiên sinh còn có một cô gái cần bảo vệ...

Ý của gã rất rõ ràng, dù mảy lợi hại nhưng kiến nhiều căn chết voi, hơn nữa còn mang theo gánh nặng, tuổi tôm mà đòi thái độ.

Trong mắt Trương Hiếu Thành, những nhân vật như võ giả Hậu Thiên, võ giả Tiên Thiên sẽ không xuất hiện trước mặt gã.

- Tiểu Nhu, em ra ngoài trước đi, xuống lầu chờ anh.

Tần Xuyên nói với cô bé, mặt vẫn mỉm cười.

Diệp Tiểu Nhu nghe xong, lập tức lắc đầu, lo lắng nói:

- Không, em muốn ở cùng với anh.

- Ngoan, nghe lời anh. Nếu như tin tưởng anh Tần Xuyên vậy cứ xuống lầu trước đi, chờ anh ba phút. Không phải em vẫn luôn tin anh sao.

Tần Xuyên nghiêm túc nói.

Diệp Tiểu Nhu do dự một chút, thầm nghĩ ở lại cũng chỉ thêm vướng víu, vì vậy rời đi.

- Ngăn lại!

Trương Hiếu Thành không muốn để cô bé rời đi, đây là một con tin có thể lợi dụng được.

Hai tên lưu manh lập tức đi tới, muốn bắt lấy Diệp Tiểu Nhu.

Nhưng thân thể Tần Xuyên lui về sau một bước, xoay người quét chân một cái, ngực hai tên lưu manh bị trúng đòn, bắn ngược ra ngoài.

Phụtttttt

Bị một cái bàn đè lên, hai tên lưu manh phun máu.

Tần Xuyên khống chế lực đạo, hẳn không muốn xảy ra chết người, giết người sẽ dẫn tới cảnh sát tham gia, sẽ lớn chuyện. Hẳn chỉ cần để đám người kia không đứng dậy nổi.

Lần này không ai dám ngăn cản Diệp Tiểu Nhu nữa.

Cô bé nhìn thấy thân thủ của Tần Xuyên, trong mắt lóe lên dị sắc, hóa ra Tần Xuyên thực sự biết công phu?

Cô không lo lắng nước, bước nhanh chạy ra văn phòng.

Tần Xuyên từng bước đi về phía Trương Hiếu Thành, thần sắc lạnh nhạt nói:

- Vốn tôi có trên trăm phương pháp khiến các người sống không bằng chết, nhưng tôi đói bụng rồi, cũng không muốn tiểu Nhu chờ lâu, chúng ta mau chóng giải quyết đi.

Rốt cục Trương Hiếu Thành cũng ý thức được tình hình không ổn, hô lớn:

- Chúng mày còn thất thần đứng đó làm gì! Nhiều người hẳn sẽ không chú ý hết được.

Mười tên lưu manh còn lại nghe vậy, đều xông về phía Tần Xuyên.

Trương Đại Bưu từng ném đầu gối, lạng lẽ trốn dưới một cái bàn.

Tần Xuyên cười lạnh một tiếng, sợi dây da trên tay không ngừng vung vẩy, không đợi những tên lưu manh tới gần đã vụt ra những ảnh roi nhanh như chớp.

Đôi tay hăn có thể thi triển Liên Hoa thần châm, một yêu cầu lớn chính là khả năng vận dụng mỗi ngón tay đều vượt sức tưởng tượng của người thường.

Ngay cả kim châm cứu nhỏ như lông trâu cũng có thể tùy tâm khống chế, càng đừng nói đến vũ khí khác.

Mà sợi dây da trong tay hăn như mọc mắt vậy, mỗi lần đều chính xác đánh lên đầu những tên lưu manh này!

- A...

- Đau quá...

Cả đám lưu manh còn chưa bước được vài bước, đã bị roi da trong tay Tần Xuyên vụt trúng, trên mặt xuất hiện những vết máu đỏ dài khiến ai thấy cũng phải giật mình!

Lực lượng của Tần Xuyên rất lớn, vụt khiến chúng đầu choáng mắt hoa, nhiều tên còn bị vụt tới hôn mê!

Đối với đám cặn bã này, Tần Xuyên không có hứng thú ra tay, trực tiếp cầm roi da vụt ra xa.

Rốt cục khi còn lại bốn năm tên lưu manh, chúng ý thức được thế cục không ổn, biết mình không phải đối thủ của Tần Xuyên, cũng không xông lên chịu chết.

Dù sao Trương Hiếu Thành cũng là nhân vật lăn lộn vài chục năm, rút con dao Thụy Sĩ kia ra, hét lớn đâm về phía Tần Xuyên.

- Tiểu tử, mày muốn chết!

Tần Xuyên khinh thường nhìn gã, dùng dây da quấn lấy con dao, giật con dao quân sự ra khỏi tay đối phương..

Sau đó nghiêng người tiến lên, một tay bắt lấy cổ Trương Hiếu Thành, tay kia

cầm lấy con dao Thụy Sĩ đang bay trên không.

Trương Hiếu Thành lập tức không thở nổi, cảm thấy cổ mình tùy thời sẽ bị lực tay mạnh mẽ của Tần Xuyên bẻ gãy, không dám cử động.

- Vừa rồi mày nói... muốn bán tiểu Nhu sang Myanma có đúng không?

Tần Xuyên lạnh lùng hỏi, đồng thời đưa con dao Thụy Sĩ tới.

Trương Hiếu Thành thấy con dao lóe lên ánh lạnh ở ngay trước mặt, bị dọa suýt chút nữa là són ra quần.

- Tôi... tôi sai rồi! Tần tiên sinh! Tha mạng! Xin tha mạng...

Rốt cục gã cũng ý thức được Tần Xuyên căn bản không phải võ giả bình thường, hẳn lợi hại hơn võ giả cao cấp nhiều lắm!

Tần Xuyên giống như an ủi:

- Yên tâm, tao sẽ không giết mày.

- Thật... thật sao?

Trương Hiếu Thành kích động tới sắp khóc, gã cho là cái mạng chó của mình hôm nay khó mà giữ nổi.

Nhưng ngay sau đó ánh mắt Tần Xuyên trở lên vô cùng lạnh lẽo.

Phụttttttt

Con dao quân sự rơi xuống, đâm vào giữa hai chân Trương Hiếu Thành, vị trí thẳng nhỏ của gã!

- A....

Hai chân Trương Hiếu Thành duỗi thẳng như ếch xanh, cảm giác con dao

lạnh buốt đã đâm nát trứng của gã, trong tròng mắt đều là tơ máu, đau tới chết đi sống lại!

- Nghĩ lại những cô gái bị mày hại chết đi, mày cũng thử cảm nhận nỗi khổ của họ một chút xem...

Tần Xuyên trầm giọng nói, vụn con dao vài cái...

Trong tích tắc, có thứ gì đó bị nghiền nát!

Máu mang theo chất lỏng hôi thối gì đó thấm ướt quần Trương Hiếu Thành.

Gã đau đớn đến mất đi tri giác, hai mắt trợn trắng, hôn mê bất tỉnh!

Triệu Ngọc Lan thấy vậy, sắc mặt tái nhợt, bị dọa không nói lên lời.

Trong mắt bà ta, Trương ca hung ác bá đạo như vậy nhưng trong tay Tần Xuyên lại bị tùy ý bóp chết như một con kiến, không chịu nổi một đòn?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 33: Bà Có Bệnh

Tần Xuyên tiện tay ném Trương Hiếu Thành xuống đất, sau đó đi đến trước mặt Triệu Ngọc Lan.

Triệu Ngọc Lan run rẩy, vội vàng lui lại hai bước, không dám nhìn Tần Xuyên.

- Tôi... tôi biết sai rồi, cậu... cậu đừng đánh tôi.

Triệu Ngọc Lan cũng không dám chạy trốn, bà ta biết mình chạy không thoát.

- Bà có bệnh, bà biết không?!

Tần Xuyên nói.

- Có... có bệnh?

Trong lòng Triệu Ngọc Lan thầm nghĩ có mà mới có bệnh, nhưng lúc này bà ta không dám làm trái lời Tần Xuyên, đành cười phụ họa:

- Đúng! Đúng! Tôi có bệnh, lòng tôi bần thiu! Đều là tôi không đúng!

Nói xong, Triệu Ngọc Lan còn đưa tay tát mình mấy cái.

- Tần Xuyên, về sau tôi không dám như vậy nữa, bỏ qua cho tôi đi.

Triệu Ngọc Lan cầu khẩn, áp lực lớn khiến bà ta muốn bật khóc.

Tần Xuyên thở dài, ánh mắt lạnh nhạt:

- Bà có chứng nghiệm đánh bạc tổng hợp rất nghiêm trọng, điều này đã ảnh hưởng tới đạo đức chuẩn mực xã hội và thế giới quan của bà, nếu như trị liệu tốt, có lẽ ba năm đến năm năm là trị khỏi.

Nhưng... tôi không muốn cho bà cơ hội trị liệu. Ba năm quá dài! Sự hiên hữu của bà cũng là sự uy hiếp và tổn thương lớn nhất với tiểu Nhu...

Triệu Ngọc Lan nghe xong, cho rằng Tần Xuyên muốn giết bà ta, sợ hãi bỏ nhà ôm chân Tần Xuyên, khóc gào:

- Không không! Tôi muốn trị bệnh! Tôi không muốn chết!

Cậu nể mặt tiểu Nhu, nể mặt tôi là mẹ ruột của nó mà tạm tha cho tôi đi!

Tôi biết rõ trước đây tôi chửi, mắng cậu, xem thường cậu, nhưng tôi không biết cậu lợi hại như vậy! Xin cậu thương xót, cứ coi tôi là con chó, đá văng tôi ra là được! Hu hu...

Triệu Ngọc Lan khóc bù lu bù loa, thầm nghĩ tranh thủ đồng tình, thoát được nạn này rồi nói sau.

Nhưng Tần Xuyên lắc đầu:

- Nếu bà không phải mẹ ruột của tiểu Nhu, bà cho rằng bà có thể sống tốt tới giờ?

- Tôi...

Triệu Ngọc Lan cuồn loạn hô lớn:

- Tôi cũng rất khổ! Năm đó tôi gả cho tên ngu xuẩn Diệp Đông Cường! Vốn cho rằng gả cho một người nhận thầu công trình sẽ sống không tệ, ai ngờ công trình của ông ta bị lừa tiền, còn thiếu nợ một số lớn!

Lão nương khi trẻ xinh đẹp đến mức nào! Người theo đuổi tôi nhiều như vậy,

sao tôi phải chịu khổ cả đời cùng ông ta!

Nhưng người chồng thứ hai của tôi, gã lại có phụ nữ khác bên ngoài, vứt bỏ tôi, chỉ cho tôi một căn phòng...

Lúc đấy tôi mới chưa đầy 40, sao ông trời lại đối với tôi như vậy?! Nỗi khổ trong lòng tôi có ai hiểu được không?!

Tần Xuyên nghe đến đó, không khỏi cười lạnh:

- Vốn tôi còn đang do dự có nên tha cho bà một mạng hay không. Nhưng hiện giờ xem ra đúng là bà đã không còn thuốc nào cứu nổi, không đáng được đồng tình.

Nói xong, tay Tần Xuyên chụp lên đầu Triệu Ngọc Lan, năm ngón tay chỉ vào đầu bà ta!

Mấy đạo chân khí băng liên nhỏ như kim châm cứu từ đầu ngón tay Tần Xuyên chui vào mấy huyệt vị trên đầu Triệu Ngọc Lan.

Toàn thân Triệu Ngọc Lan bắt đầu co rút, hai mắt trắng dã, vô thần, sau đó hôn mê, bất tỉnh nhân sự.

Tương tự với Trương Hiếu Thành, Tần Xuyên cũng dùng chân khí băng liên đâm vào đầu gã.

Đại não con người có vô số nơron thần kinh, mà sau khi một số nơron thần kinh chết, người đó sẽ mất đi năng lực suy nghĩ, biến thành ngu ngốc hoặc sống đời sống thực vật.

Tần Xuyên cũng không muốn giết hai người này, nhưng cũng không muốn có thêm phiền toái.

Cả đám lưu manh lẫn trốn rất xa, ai cũng không muốn mạo hiểm, trơ mắt nhìn Tần Xuyên phế bỏ lão đại của chúng.

- Trương Đại Bưu, ra đây.

Tần Xuyên hô một tiếng, gọi mào gà trốn dưới mặt bàn.

Trương Đại Bưu run lấy bầy, vẻ mặt sợ hãi đi tới trước mặt Tần Xuyên, cười còn khó coi hơn khóc.

- Tần tiên sinh... Tôi biết ngài lợi hại. Ngài cũng thấy đấy, từ đầu đến giờ tôi không hề dám làm gì bất kính với ngài!

Gã thầm cảm thấy may mắn vì mình đã trốn nhanh. Xem mấy tên còn lại kia, trên mặt đầy vết roi túa máu, còn gặp người như nào được.

Về phần đại ca Trương Hiếu Thành bị phế đi, trong lòng gã dù thấy băn khoăn, nhưng giữ được mạng nhỏ mới là quan trọng.

Tần Xuyên chỉ vào hai người trên đất:

- Mang hai người kia tới bệnh viện tâm thần đi.

- Há? Tại sao là bệnh viện tâm thần? Đợi khi đại ca tôi tỉnh, chẳng phải là sẽ đi ra sao.

Trương Đại Bưu buồn bực.

- Yên tâm đi, bọn họ đều ngu ngốc rồi, sẽ không ra đâu. Về sau đám các người bớt làm những chuyện thất đức như này đi...

Tần Xuyên thản nhiên nói, cũng mặt kệ vẻ mặt sợ hãi của Trương Đại Bưu, cầm lấy thẻ ngân hàng của Diệp Tiểu Nhu, quay người rời đi.

Đi xuống dưới cao ốc, Diệp Tiểu Nhu nhìn xung quanh, sợ Tần Xuyên gặp chuyện gì ngoài ý muốn.

Thấy Tần Xuyên đi ra, cô bé hân hoan chạy tới, dò xét từ trên xuống dưới:

- Anh Tần Xuyên, anh có bị thương không? Bọn họ sao rồi?

Tần Xuyên trả thẻ lại cho Diệp Tiểu Nhu, vuốt vuốt chiếc mũi xinh xắn của cô:

- Anh lợi hại như vậy, sao có thể bị thương được. Anh dạy dỗ cho chúng một bài học, về sau chúng sẽ không dám tìm em gây chuyện nữa.

- Hóa ra anh Tần Xuyên biết công phu nha, anh học khi còn ở nông thôn sao?

Diệp Tiểu Nhu hiếu kỳ nói.

Tần Xuyên cười xấu xa:

- Đúng vậy, tiểu Nhu muốn học sao? Anh có thể dạy em đề phòng sói, về sau có sắc lang tới gần, đánh cho chúng chạy sồn ra quần!

- Em muốn học, nhưng từ nhỏ ngay cả các khóa thể dục em đều rất vụng về, vẫn là tạm thời thôi đi.

Diệp Tiểu Nhu tiếc hận mà lắc đầu, ánh mắt phức tạp hỏi:

- Bà ta... sao rồi?

Cô đã không thể nào gọi Triệu Ngọc Lan là mẹ được nữa.

Tần Xuyên nhún vai:

- Quan tâm tới bà ta làm gì? Tiểu Nhu, trời tối rồi, chúng ta đi ăn cơm tối rồi về tiệm Internet, sao hả?

Diệp Tiểu Nhu nghĩ lại cũng thấy đúng, cố gắng không nghĩ tới Triệu Ngọc Lan nữa, cười gật đầu:

- Dạ được.

- Em muốn ăn gì?

- Cho anh Tần Xuyên lựa chọn.

Đôi mắt cô bé chớp chớp.

Tần Xuyên đã có chủ ý, trước tiên báo bình an cho Khâu Húc, sau đó lái xe đạp, Diệp Tiểu Nhu thì ngồi ở sau, hai người rời khỏi đây.

Trên đường đi, Diệp Tiểu Nhu ôm eo của hắn, lúc này mới phát hiện cơ bắp của Tần Xuyên rất phát triển, ôm như vậy khiến mặt cô nóng lên.

Càng ngày cô càng thấy Tần Xuyên lợi hại, không chỉ học máy tính rất nhanh, còn biết công phu, có thể nói văn võ song toàn.

Đột nhiên Tần Xuyên phanh lại ở trước một giao lộ, Diệp Tiểu Nhu theo quán tính lao lên phía trước, khuôn mặt dán vào sau lưng Tần Xuyên, hai người tiếp xúc càng gần.

- Tiểu Nhu không sao chứ?

Tần Xuyên quay đầu lại hỏi.

Tim Diệp Tiểu Nhu đập thành thạch, dán ở sau lưng Tần Xuyên, trong mũi trong miệng tràn ngập mùi hương nam tính của hắn.

Bởi vì là mùa hè, trên người Tần Xuyên khó tránh khỏi có mồ hôi. Nhưng điều khiến Diệp Tiểu Nhu cảm thấy kỳ quái chính là khi người mồ hôi trên người Tần Xuyên, cô chẳng những không cảm thấy bốc mùi mà còn mang mùi thơm được thảo nhàn nhạt.

- Không... không sao. Anh Tần Xuyên, mùi hương trên cơ thể anh thật dễ chịu.

Cô bé vừa thốt ra những lời này, sau đó thẹn thùng cúi đầu, cảm có thể chạm

vào ngực!

Rốt cục mình đang nói gì vậy! Quá không biết xấu hổ rồi!

Nhưng Tần Xuyên lại đắc ý cười to:

- Đúng vậy, từ nhỏ anh đã ăn không biết bao nhiêu hoa cỏ trong núi, thiên nhiên không chút ô nhiễm. Bên trong xương tủy anh tỏa ra mùi hương nam tính độc nhất vô nhị!

Tiểu Nhu em thích thì gửi nhiều một chút. Em cũng biết anh không có ưu điểm gì ngoại trừ quá đẹp trai, tính cách hào phóng!

Đặc biệt với tiểu Nhu thì anh toàn tâm kính dâng... Tới nào, hít sâu... Đừng thẹn thùng, gửi sẽ không mang thai!

- Hi hi...

Diệp Tiểu Nhu bật cười, trừng mắt yêu nhìn Tần Xuyên:

- Anh lại nói linh tinh rồi, em không thèm nghe nữa! Đèn xanh rồi! Anh Tần Xuyên đạp xe mau lên!

Tần Xuyên bĩu môi, nha đầu này thật không biết thương thức.

Từ nhỏ dưới sự dạy dỗ của lão đầu tử, hẳn ăn vô số kỳ hoa dị thảo, ngâm không biết bao nhiêu dược dịch mới có 'thân thể thần mộc' này, có thể bách đột bất xâm, hơn nữa tố chất vượt xa người thường.

Người bình thường muốn gửi hẳn còn không cho đâu! Hừ!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 34: Không Đúng

Bên ngoài một căn biệt thự Hào Hoa hải cảnh ở thành phố Đông Hoa có mười tên bảo tiêu áo đen đang đứng.

Đây là nơi ở của Vương Chấn Thiên, bang chủ Tứ Hải bang, một trong hai bang hội lớn ở thành phố Đông Hoa.

Hiện giờ đang là thời gian người nhà họ Vương dùng cơm tối.

Trong nhà trang trí phong cách châu Âu, phát bản nhạc Don Pasquale của Italy thế kỷ 19, bộc lộ ra phong cách cổ điển của chủ nhân.

Vương Chấn Thiên mặc sơ mi trắng, đeo kính gọng vàng, thoát nhìn như một thương nhân thành công của xã hội thượng lưu, đang thưởng thức gan Ngỗng Pháp.

Ngồi bên trái tay y là một thanh niên trẻ tuổi anh tuấn, nhìn rất giống y, chỉ là trẻ tuổi hơn nhiều đang ăn trứng cá muối Trung Đông, thưởng thức rượu đỏ.

Mà bên tay phải Vương Chấn Thiên chính là vợ Hàn Nguyệt cùng con trai nhỏ Vương Đại Hải.

Trên mặt Vương Đại Hải còn nhiều vết máu ứ đọng và sưng đỏ, khắp nơi đều là vết thương.

Gã cũng không thích miếng bít tết thăn bò trước mặt mình, gã không thích dùng cơm Tây, cảm thấy dùng dao nĩa rất phiền toái. Nhưng đâu còn cách nào khác, cha và anh trai đều thích như vậy.

Ăn chỉ mấy miếng, Vương Đại Hải bỏ dao nĩa xuống, nháy mắt với mẹ ở bên.

Hàn Nguyệt gạt đầu, sau đó tỏ vẻ bất mãn với chồng:

- Chồng, Đại Hải bị đánh như vậy quá đáng thương, anh không thể xả giận cho nó sao?

- Cha... Con bị đánh thì không có việc gì, nhưng Tứ Hải bang ta chẳng khác nào bị Đãng Long hội đè đầu cưỡi cổ.

Vương Đại Hải tỏ vẻ đáng thương nói.

Vương Chấn Thiên sau khi thưởng thức xong một miếng gan ngỗng, buông dao nĩa xuống, uống một ngụm Champagne.

Y cần khăn lau miệng, sau đó mới nói:

- Đầu tiên, mày không thể đại biểu cho Tứ Hải bang. Tiếp theo, mày không nên vì một đứa con gái mà mất đi lý trí như vậy.

Mày bị người của Đãng Long hội đánh là vì mày quá ngu xuẩn, không phải nguyên nhân gì khác, hiểu chưa?

Sắc mặt Vương Đại Hải khó coi cúi đầu, vẻ mặt không phục, nhưng lại không dám phản bác.

Hàn Nguyệt thì nhú mày:

- Sao anh lại nói Đại Hải như vậy! Nó chỉ là bị tên trộm Net kia ám toán! Thằng nhóc đó là cái thá gì mà dám đoạt phụ nữ của Đại Hải?

- Trộm Net?

Vương Chấn Thiên hừ lạnh một tiếng:

- Đúng là đồ đàn bà!

- Đàn bà thì làm sao? Chẳng phải đó chỉ là một tên nhân viên quèn sao?

Hàn Nguyệt không phục nói.

Vương Chấn Thiên thở dài, đưa tay ra hiệu cho quản gia trong nhà ăn, tắt nhạc đi, sau đó nói:

- Thế Huân, điều tra như nào rồi?

Con trai trưởng Vương Thế Huân ở cạnh buồng ly rượu xuống, vẻ mặt lãnh khốc nói:

- Cha, căn cứ theo huynh đệ chúng ta sắp xếp trong Đăng Long hội báo cáo lại thì tên Tần Xuyên đó là một võ giả Hậu Thiên, hơn nữa còn tinh thông y thuật.

- Cờ lờ gờ tờ?! Võ giả Hậu Thiên?! Tên nhà quê đó?!

Vương Đại Hải ghen ngào hô to, trực tiếp đứng bật dậy.

Vương Thế Huân nhíu mày, thằng em trai này quá thô lỗ, ngay cả gã cũng không muốn gặp nhiều.

- Đúng vậy, cha con Ôn gia đang rất coi trọng hắn, bởi vì hình như hắn có thể trị được khối u trong đầu Ôn Văn Viễn, ngay cả Chu gia Chu Vân Phong cũng khách khí với hắn ta.

Nghe tới đây, Vương Đại Hải ngồi phệt xuống ghế, miệng há lớn.

Vương Chấn Thiên cười lạnh nói:

- Trên đời này người có năng lực chưa hẳn nguyện ý bộc lộ ra, nhưng người đã bộc lộ ra thì ít nhất cũng có chút năng lực.

- Cha, con cảm thấy tên Tần Xuyên này không thể lưu lại. Cho dù hẳn không trị hết cho Ôn Văn Viễn, chỉ có thể khiến con cáo già đó sống lâu hai ba năm đều tạo thành bất lợi với việc thống nhất Đông Hoa của chúng ta.

Vương Thế Huân nghiêm túc nói.

Vương Chấn Thiên cân nhắc một chút, gõ tay trên bàn vài cái:

- Một tên võ giả Hậu Thiên cho dù là sơ cấp cũng có thể đấu với mười tên võ giả cao cấp.

Nếu chúng ta phái võ giả cao cấp trong hội đi, cho dù dùng cả súng ống thì cuối cùng cũng có thể giết hẳn, nhưng tổn thất quá lớn.

Thế Huân, tổn chút tiền thuê một tên sát thủ lợi hại, giải quyết hẳn... Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, tiền không phải vấn đề.

- Cha, đúng lúc công hội sát thủ Xiêm La của Đông Nam Á đang chuẩn bị mở rộng nghiệp vụ ở Hoa Hạ, có không ít sát thủ đã tiến vào trong nước.

Bọn chúng dù gì cũng là tổ chức sát thủ Top 10 thế giới, cao thủ rất nhiều. Hiện giờ đi mời sát thủ hẳn là hàng tốt giá rẻ,

Vương Thế Huân nhếch miệng cười âm hiểm.

Vương Chấn Thiên thỏa mãn gật đầu:

- Vẫn là con nghĩ chu toàn. Chuyện này do con toàn quyền phụ trách... Trong ba ngày, tên Tần Xuyên kia phải chết.

- Vâng!

Tần Xuyên cũng không biết có người muốn hẳn chết.

Dẫn Diệp Tiểu Nhu tới một hàng ăn nhỏ, hai người chọn một bát canh tiết vịt, sau đó gọi vài cái bánh nướng nấm khô*, ăn một bữa cơm tối đơn giản mà thơm ngào ngạt.

*Bánh nướng nấm khô: Hán việt Môi can thái thiêu bính, là tên tác giả.

- Tiểu Nhu, tiền thuốc, tiền viện của chú Đông Cường đã có người trả rồi, về sau em cứ an tâm đi học, không cần lo lắng chuyện tiền nong.

Tần Xuyên uống xong chén canh, lau miệng nói.

Diệp Tiểu Nhu quay đầu nhìn người con trai trước mặt, giật mình mà tròn tròn đôi mắt xinh đẹp, tựa hồ có chút không kịp phản ứng.

Tần Xuyên đơn giản kể chuyện mình quen cha con Ôn gia, nhưng không nói chuyện mình biết chữa bệnh, chỉ nói đánh cờ mà quen, khiến cô bé cảm thấy như đang nằm mơ.

- Làm sao bây giờ, anh Tần Xuyên, anh giúp em nhiều như vậy nhưng em không biết cảm ơn anh bằng cách nào...

Hốc mắt Diệp Tiểu Nhu đỏ lên, vô cùng kích động, nước mắt tùy thời có thể rơi xuống.

Tiền chữa trị cho cha như một tảng đá lớn đè nặng trong lòng cô, nhưng Tần Xuyên dùng dăm ba câu đã giải quyết được vấn đề tài chính hơn chục vạn!

- Nếu như giúp đỡ ai đó vì được cảm ơn thì chẳng phải sẽ thành mua bán sao?

Hơn nữa một năm trước anh vừa tới thành phố Đông Hoa, không có ăn không có ở, không phải là em xin ông chủ thu nhận anh vào làm ở tiệm Internet sao? Hơn nửa năm nay anh cũng ăn không ít cơm mềm của em nữa.

Tần Xuyên cười nói.

- Thế nhưng mà... số tiền kia quá lớn.

Diệp Tiểu Nhu thấp thỏm bất an.

Tần Xuyên cười xấu xa chỉ vào mặt mình:

- Tiểu Nhu ngoan, nếu như em muốn cảm ơn, hôn anh một cái là coi như anh tiếp nhận lòng biết ơn của em rồi!

Tần Xuyên cũng chỉ đang nói đùa một chút, kỳ thực hẳn không quá quan tâm tiền. Với hẳn mà nói, một câu quan tâm của trường bối Diệp Đông Cường quý giá hơn số tiền chữa trị kia cả trăm lần.

Nhưng Diệp Tiểu Nhu lại rất tích cực, nghe thấy vậy, ánh mắt lộ ra vẻ dứt khoát kiên quyết!

Đột nhiên Diệp Tiểu Nhu dướn người tới, đôi môi đỏ hồng dán vào môi Tần Xuyên!

Cảm giác mát lạnh, mềm mại, thơm tho lan tỏa trên miệng Tần Xuyên.

Cánh môi hai người chạm vào nhau, sau ba giây cô bé như thỏ con hoảng sợ, quay lưng đi, hai bàn tay nhỏ bé bưng khuôn mặt mình, hai má nóng rát, không nói gì.

Tần Xuyên ngơ ngác sờ lên môi mình, tim cũng đập hơi nhanh.

Đợi thêm mười mấy giây sau, Tần Xuyên mới mở lớn mắt, phục hồi tinh thần!

- Đùùùùù! Đây là nụ hôn đầu tiên của mình đó!

Chẳng lẽ đây là số mệnh của đập troai sao? Bị nữ sinh xinh đẹp cưỡng hôn?!

- Tiểu Nhu, chuyện này thì em không đúng.

Tần Xuyên vẻ mặt nghiêm túc, cầm chặt bả vai cô bé, để cô xoay người lại.

Gương mặt Diệp Tiểu Nhu nóng như lửa, nghe Tần Xuyên nói ‘không đúng’, sợ hãi xoay người, tự ti nói:

- Anh Tần Xuyên, anh không thích như vậy sao?

- Đương nhiên anh không thích! Mới ba giây sao đủ được? Em làm cảnh sát đo độ cồn sao?!

Tần Xuyên nói xong, cúi người hôn lên bờ môi đỏ mọng non mềm của Diệp Tiểu Nhu, liên tiếp chụt chụt vài cái, khiến cho cô bé ngấn tò te!

Nếu không phải xung quanh còn có người, Tần Xuyên hận không thể tiến đầu lưỡi vào, nếm thử hương vị nước miếng ngọt ngào của cô bé.

Đợi khi tìm lại mặt mũi đàn ông, Tần Xuyên cười hì hì sờ mặt cô bé.

- Tiểu Nhu nghe lời, đợt cuối tuần này anh sẽ cùng em tới cửa hàng mua quần áo và đồ trang điểm có được không?

Tiền viện phí của chú Đông Cường đã có người trả, tiền tiết kiệm em cứ dựa theo ý ông, mua vài bộ quần áo mới, như vậy cũng khiến chú Đông Cường thấy vui vẻ.

Tần Xuyên nói.

Hiện giờ suy nghĩ của Diệp Tiểu Nhu sao có thể bình thường được, trong đầu đã bị cảm giác hạnh phúc, ngọt ngào chất đầy, chỉ có thể gật đầu, đồng ý nhỏ như muỗi kêu.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 35: Uống CocaCola Có Được Không?

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Xuyên xin nghỉ với ông chủ Khâu Minh, tới nhà họ Khâu khám bệnh.

Chu Vân Phong ngồi một chiếc Rolls Royce Phantom đi tới cửa ra vào tiệm Internet, cung kính mới Tần Xuyên lên xe.

Cảnh tượng này khiến những người gần đó đều cảm thấy sợ hãi, sao anh Restart lại có thể kết giao với những nhà giàu như vậy? Quá trâu bò rồi! Hết Bentley lại đến Rolls Royce.

Làm nhân viên trông Net có thể bá đạo như vậy đúng là nghịch thiên mà!

Nhưng Chu Vân Phong sẽ không cảm tưởng như vậy, sự thúc tổ lại ở trong một tiệm Net cũ kỹ nhỏ bé, còn là một nhân viên trông Net!

Ngồi trong xe, Chu Vân Phong không nhịn được hỏi:

- Sự thúc tổ, y thuật của ngài cao minh như vậy, sao phải đi trông tiệm Net?

Tần Xuyên ngoảnh đầu nhìn y:

- Đã bảo ông đừng gọi tôi như vậy, tôi trông Net thì sao chứ? Có thể ăn, có thể ngủ, còn không cần đón xe đi làm, tốt không?

Mấu chốt là còn có hoa hậu giảng đường ngày ngày đưa cơm, còn có bà chủ tiệm hoa ngày ngày quăng mì nhân, trong lòng Tần Xuyên vui vẻ nghĩ.

Chu Vân Phong thì nghĩ khác, giật mình nói:

- Ẩn giấu trong thành phố, sư... À không, Tần tiên sinh quả nhiên cảnh giới cao thâm, không câu nệ tiểu tiết.

Lão nhân vô cùng bội phục, đây mới đúng là thế ngoại cao nhân! Không màng danh lợi, không hổ là đệ tử quan môn của tổ sư gia!

Tần Xuyên nghe xong có chút xấu hổ, ho hai tiếng:

- Ông đưa bệnh án và các tài liệu kiểm tra cho tôi xem một chút.

- Tôi sớm đã chuẩn bị xong.

Chu Vân Phong lập tức lấy ra một túi văn kiện lớn đưa cho Tần Xuyên.

Tần Xuyên lấy ra một phần bệnh án, bên ngoài có một bức ảnh, là một cô gái mang nét đẹp phương đông cổ điển.

- Đây là cháu gái lớn của tôi, Chu Phương Tinh, học ngành khảo cổ, làm phó giáo sư khoa khảo cổ ở đại học Đông Hoa, cũng coi như một học giả có chút danh tiếng.

Chỉ là hai năm nay bệnh tình nửa người dưới ngày càng nặng, hơn một năm nay đã hoàn toàn mất đi tri giác, cho nên cũng không tới trường nữa.

Nói tới bệnh tình của cháu gái, trong mắt ông ta cũng ươn ướt, cảm thấy tự trách. Dù sao họ cũng là thế gia y dược, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn bệnh tình con cháu ngày càng nặng thêm.

- Chu Phương Tinh... Cháu gái lớn.

Tần Xuyên thì thào một chút, không khỏi nói:

- Cháu gái nhỏ của ông không phải tên là Chu Phương Ngữ chứ?

Chu Vân Phong sửng sờ:

- Tần tiên sinh, sao ngài lại biết? Ngài quen Ngử nhi?

Quả nhiên Tần Xuyên cười khổ lắc đầu, thế giới này thật nhỏ.

- Trước đây đã gặp qua ở bệnh viện, cô ấy là bác sĩ chữa trị chính của một người quen. Lại nói cô ấy đã theo nghề y sao lại không học Trung y?

Sắc mặt Chu Vân Phong phức tạp, thở dài:

- Chuyện này nói ra rất dài dòng, là người ông này phải xin lỗi nó. Đợi về sau có cơ hội sẽ kể với Tần tiên sinh.

Thấy đối phương có chút bi thương, Tần tiên sinh không hỏi nhiều, chuyên tâm xem bệnh án và các loại tài liệu.

Xe đi hơn nửa giờ, tiến vào khu nhà giàu thanh tỉnh ở phía nam thành phố.

Mỗi một khu nhà cao cấp đều cách nhau một khoảng cách lớn, xung quanh cây cối rậm rạp, chim hót hoa nở.

Sau khi xuống xe, có vài người giúp việc từ cửa lớn đi tới, cung kính đứng hai bên, hoan nghênh Tần Xuyên tới.

Đây là lần đầu Tần Xuyên thấy căn nhà ở lớn như vậy, nhìn qua ước chừng 7-800m², toàn bộ đều mang phong cách châu Âu thế kỷ 19, đơn giản mà tinh xảo.

Đột nhiên có một người đàn ông trung niên tướng mạo đường đường mặc áo sơ mi, quần Âu từ cửa chính đi ra.

- Cha, vị này chính là bác sĩ Tần mà người nói?

- Thanh Sơn?

Chu Vân Phong cũng bất ngờ, giới thiệu:

- Tần tiên sinh, đây là con trai cả của tôi, Chu Thanh Sơn, là thị trưởng hiện

tại của thành phố Đông Hoa, khả năng ngài từng thấy trên TV.

Chu gia trải qua ba đời cố gắng đã trở thành một gia tộc lớn ở Đông Hoa, Chu Thanh Sơn với tư cách là con trai cả cũng không học y, mà dựa theo các mối quan hệ của gia tộc, bản thân cũng cố gắng hết mình, xem như quan lớn trẻ tuổi tài cao ở thành phố Đông Hoa.

Tần Xuyên ‘à’ lên một tiếng, kỳ thực hẳn không xem TV, cho nên căn bản không biết Chu Thanh Sơn.

Chu Thanh Sơn có chút hồ nghi dò xét Tần Xuyên, người trẻ tuổi này nhìn như nào cũng mới chỉ chừng 20, hơn nữa quần áo trên người cũ nát, dưới chân còn đi đôi tông Thái mòn đế, như nhặt được ở thùng rác vậy, đây đúng là thần y trong lời cha sao?

- Thanh Sơn, chẳng phải hôm nay có cuộc họp sao, sao đột nhiên lại về nhà?

Chu Vân Phong hỏi.

- Con không an tâm về Tinh nhi, nếu vị bác sĩ Tần này có thể khiến cha khen không dứt miệng, vậy hôm nay dù có cuộc họp con cũng phải về thăm nhà một chút.

Chu Thanh Sơn nói xong, khẽ vươn tay về phía Tần Xuyên:

- Bác sĩ Tần, con gái của tôi xin nhờ vào cậu, hi vọng cậu không khiến tôi thất vọng.

Tuy rằng ôm thái độ hoài nghi, nhưng Chu Thanh Sơn vẫn tạm thời lựa chọn tin tưởng cha mình.

Tần Xuyên bắt tay đơn giản với gã, vẻ mặt nhẹ nhàng:

- Có thể trị được hay không, cần kiểm tra xem mới biết.

Chu Thanh Sơn ánh mắt chớp chớp, cảm thấy có phần ngạc nhiên. Bởi vì thanh niên trẻ tuổi bình thường khi gặp gã, cho dù là các công tử ca con nhà hào phú cũng có chút khấn trương. Nhưng Tần Xuyên dường như hoàn toàn không coi thị trường thành phố Đông Hoa như gã vào đâu.

- Con trở về cũng tốt, cũng tiện làm quen với Tần tiên sinh, đợi chút nữa cùng nhau ăn cơm, kính vài chén rượu.

Chu Vân Phong nghiêm túc nói.

Chu Thanh Sơn cau mày, sao nghe trong ý của cha, địa vị của Tần Xuyên còn cao hơn gã nghĩ, phải nịnh bợ một phen?

Điều này quá khoa trương đi, cho dù là một bác sĩ giỏi cũng chỉ là một hậu bối, cần phải đối đãi long trọng như vậy sao?

Bởi vì chức danh ‘sư thúc tổ’ quá mức khó tin, Chu Vân Phong không nói với người trong nhà, cho nên Chu Thanh Sơn hoàn toàn không hiểu được thái độ của cha mình.

- Nếu bác sĩ Tần thực sự có thể chữa bệnh cho con gái tôi, đừng nói uống vài chén rượu, uống ba ngày ba đêm cũng không có vấn đề gì.

Chu Thanh Sơn dù sao cũng là người trong quan trường, dù trong lòng không quá tin tưởng Tần Xuyên nhưng biểu hiện rất khách khí.

Tần Xuyên lại cười cười tỏ vẻ xin lỗi:

- Chuyện này... Tôi không uống rượu, uống Cocacola được không?

Cha con Chu gia sắc mặt cứng ngắt, ngơ ngác hồi lâu không nói lên lời, người giúp việc ở một bên thiếu chút nữa bật cười ra tiếng.

- Ha ha, Tần tiên sinh thật biết nói đùa, chúng ta vào đi thôi, tới chỗ Tinh nhi.

Chu Vân Phong cười, phá vỡ không khí xấu hổ.

Đoàn người xuyên qua phòng khách, đi qua một hành lang dài, tiến vào hậu viện.

Ánh mặt trời chiếu vào trong sân, giữa cỏ cây xanh tốt, có một mộc đình cỡ nhỏ.

Một cô gái tóc búi cao, mặc váy trắng thanh lịch đang ngồi trên xe lăn, cầm một quyển sách, im lặng đọc.

Cô gái này có gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, cổ trắng thon dài, môi đỏ như son, mũi thon như ngọc, giống một giai nhân trong tranh vẽ, như một bông hoa lan giữa tòa nhà.

Trong mắt Tần Xuyên không khỏi hiện lên một tia thương thức, con gái xinh đẹp trên đường rất nhiều, nhưng khí chất văn tú nội hàm này thì người bình thường không học được.

Chu Phương Tinh thấy có người tới, chậm rãi khép sách lại, ngẩng đầu lên cười.

- Ông, cha, vị này là bác sĩ Tần sao?

Giọng cũng như người, thanh nhã, tĩnh mịch.

Chu Phương Tinh nhìn hai mắt Tần Xuyên, biểu lộ có chút kinh ngạc.

Đối với bộ quần áo giặt tới bạc màu trên người đối phương, cô cũng không hề xem thường, chỉ là cảm thấy ngạc nhiên vì dù sao Tần Xuyên cũng quá trẻ tuổi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 36: Không Cần Thẹn Thùng

- Ha ha, đúng vậy. Tinh nhi, Tần tiên sinh tới xem bệnh cho cháu.

Chu Vân Phong yêu thương nhìn cháu gái, bảo nữ giúp việc đẩy xe lui xuống, tự mình đẩy xe lăn tới trước mặt Tần Xuyên.

- Thoạt nhìn thì tuổi của bác sĩ Tần còn nhỏ hơn cả em gái tôi, có thể khiến ông nội xem trọng như vậy nhất định là y thuật vô cùng cao minh.

Chu Phương Tinh mỉm cười nói.

Khi nhìn ở khoảng cách gần như vậy, Tần Xuyên phát hiện so với em gái cô thì dáng người Chu Phương Tinh đầy đặn hơn một chút.

Bởi vì bên trong bề ngoài thanh nhã hay vì hơn mười năm sinh hoạt trên xe lăn đã khiến cái đẹp của cô có phần bệnh tật, khiến người khác thương tiếc.

- Y thuật cũng chỉ là thứ phụ, dù sao từ trước tới nay tôi dựa vào khuôn mặt ăn cơm, lớn lên đẹp trai mới là mấu chốt.

Tần Xuyên sờ sờ mái tóc ngắn của mình.

Chu Phương Tinh vẫn cười tự nhiên:

- Còn tưởng bác sĩ Tần là người cẩn thận đứng đắn, không ngờ miệng lưỡi trơn tru như vậy.

- Miệng lưỡi tôi có trơn tru hay không, Chu tiểu thư chưa từng thử qua xin chớ nói lung tung.

Tần Xuyên nghiêm trang nói.

Chu Phương Tinh đỏ mặt, người con trai này quá biết tán dóc rồi.

Cô suốt ngày ở trong nhà, nhiều nhất cũng chỉ tới trường đại học dạy vài tiết, người con trai nào gặp cô lại không tỏ vẻ nho nhã, lần đầu tiên gặp người không biết xấu hổ như Tần Xuyên.

Mà Chu Thanh Sơn đứng một bên cảm thấy không vui nhú mày, cảm thấy miệng lưỡi Tần Xuyên quá nhố nhăng.

- Bác sĩ Tần, cậu tới đây để xem bệnh, những lời này e là không quá hợp.

Chu Vân Phong cũng không biết nói gì với vị tiểu sư thúc tổ này, theo bối phận mà nói, Tần Xuyên là thái thái sư thúc tổ của Chu Phương Tinh, tương đương với lão tổ tông, vậy mà còn có lòng dạ trêu đùa như vậy.

Nhưng ông không thể phê bình sư thúc đố, đành gượng cười nói:

- Tần tiên sinh, nếu không bắt đầu xem bệnh đi?

- Ai nha, đùa một chút có thể tiêu trừ cảm xúc khẩn trương của người bệnh, tôi là người xằng bậy như vậy sao? Đến giờ tôi vẫn là xử nam thủ thân như ngọc!

Tần Xuyên vỗ bả vai Chu Thanh Sơn gần đó, cười ha ha, còn sắc mặt Chu Thanh Sơn sắp chuyển đen.

Chu Phương Tinh thì đỏ mặt, đôi mắt dễ thương chớp chớp nhìn Tần Xuyên. Người trẻ tuổi này thực sự rất khác những công tử ca trong gia tộc.

Phải biết người trẻ tuổi khi thấy Chu Thanh Sơn đều rất cung kính, ai dám không biết lớn nhỏ mà vỗ bả vai Chu Thanh Sơn như vậy.

Cũng không biết hẳn có thực học hay không, nếu như chỉ có chút mồm miệng

như vậy mà không có bản lĩnh gì, vậy chỉ là một thằng hề nhảy nhót mà thôi.

- Hừ, vậy bác sĩ Tần cũng nên bắt đầu đi.

Chu Thanh Sơn cố nén cơn giận.

Tần Xuyên cười gật đầu, cúi người xuống, một tay tóm lấy mép váy của Chu Phương Tinh, làm bộ muốn nhấc váy lên...

- A...

Chu Phương Tinh không khỏi thét lên, vội vàng đưa tay ngăn cản.

Chu Thanh Sơn cũng tức giận, nói lớn:

- Cậu muốn làm gì vậy?

Đứng trước mặt cha ruột mà cậu ta cũng dám nhấc váy của con gái cưng của y?!

Ngay cả Chu Vân Phong cũng giật bản mình, tiểu tổ tông này đang muốn làm gì vậy? Cho dù vừa ý cháu gái ông cũng không cần gấp như vậy nha?!

Tần Xuyên vô tội ngẩng đầu nhìn họ:

- Còn có thể làm gì sao? Tôi cũng cần phải kiểm tra chứ. Trên đường tôi đã xem qua bệnh án và kết quả kiểm tra rồi, đúng là cơ bắp thân dưới héo rút, nhưng tôi cảm thấy đây không giống như cơ bắp héo rút bình thường.

Nguyên nhân bệnh cụ thể, tôi cần dùng chân khí kiểm tra qua kinh mạch nửa thân dưới của Chu tiểu thư mới có thể phán đoán...

- Chân khí? Cậu có chân khí?

Chu Thanh Sơn kinh ngạc hỏi.

Chu Vân Phong giật mình:

- Đúng vậy, Tần tiên sinh là võ giả Hậu Thiên, có thể dùng chân khí và châm cứu để trị liệu. Hôm qua cha đã tận mắt chứng kiến cậu ấy dùng chân khí và châm cứu để cứu sống Ôn Văn Viễn.

- Cái gì? Ôn lão của Đăng Long hội?

Sắc mặt của Chu Thanh Sơn trở nên trịnh trọng.

Chu Phương Tinh cũng rất kinh ngạc, đây là lần đầu cô gặp võ giả Hậu Thiên trẻ tuổi như vậy, xem ra đúng là Tần Xuyên có vài phần năng lực.

- Rốt cục các người có cho tôi nhắc váy lên không? Nếu cách một lớp váy, hoặc là chân khí phá hỏng váy, hoặc là vị trí huyết có độ lệch, khi đó tôi cũng mặc kệ.

Trong lòng Tần Xuyên không thoải mái, quá coi thường người rồi!

Chính mình đẹp trai như vậy, muốn sờ đùi con gái thì vô số cô gái xếp hàng chờ, cần dùng thủ đoạn xấu xa vậy sao?

- Vậy... Không bằng tiến vào phòng ngủ đã, ở bên ngoài không quá phù hợp. Tinh nhi thấy sao hả?

Chu Thanh Sơn hỏi thăm ý kiến con gái.

Chu Phương Tinh nhếch bờ môi đỏ mọng, gật đầu:

- Con không có ý kiến...

Mọi người đi tới trong khuê phòng của Chu Phương Tinh. Giống như dung mạo khí chất của cô, trong phòng Chu Phương Tinh cũng được trang trí phong cách cổ trang nhã, nói đây là phòng ngủ nhưng hẳn thấy giống thư phòng hẳn.

Chu Thanh Sơn đỡ con gái ngồi lên giường, vẻ mặt mất tự nhiên nói:

- Bác sĩ Tần, làm phiền cậu rồi.

Tần Xuyên không nói hai lời, đưa tay vén váy Chu Phương Tinh lên.

Đôi chân hoàn mỹ không tỳ vết của cô lộ ra trước mắt Tần Xuyên.

Tuy rằng đã hơn 10 năm sống trên xe lăn, hơn nữa có bệnh cơ bắp héo rút, nhưng Chu gia tài lực sung túc, luôn có nhân viên chăm sóc và giúp việc nữ mỗi ngày dùng tay vận động các cơ bắp cho Chu Phương Tinh.

Cho nên hai chân Chu Phương Tinh không tính là khỏe mạnh, nhưng cũng không có hiện tượng teo nhỏ.

Tần Xuyên nhìn thoáng qua, hai tay sờ lên, cảm giác bóng mịn, non mềm.

Lại thêm nguyên nhân góc độ, hẳn đã có thể nhìn thấy quần lót bằng lụa trắng của Chu Phương Tinh, càng thêm hấp dẫn hơn.

Nửa người dưới của Chu Phương Tinh không có tri giác, cho nên cũng không biết bị sờ có mùi vị như nào, nhưng dù sao cũng là hoàng hoa khuê nữ, lần đầu tiên tiếp xúc với con trai như vậy khiến cô ngượng ngùng quay đầu, khuôn mặt đỏ ửng.

Chu Vân Phong và Chu Thanh Sơn cũng thấy xấu hổ, đều quay lưng đi, không nhìn quá trình diễn ra.

Tần Xuyên khu trừ tạp niệm trong đầu, hai tan phóng ra từng tia chân khí, thăm dò mấy kinh mạch quan trọng của Chu Phương Tinh.

Tuy nói võ giả có chân khí không nhiều lắm, nhưng với tài lực của Chu gia, muốn mời thì vẫn có thể mời được.

Có chân khí lại hiểu được vận dụng chân khí để chữa bệnh thì rất hiếm có.

Chuyện này cần phải là Trung y có y đạo cao thâm mới có thể vận dụng thỏa đáng, nếu không rất có thể sẽ khiến người bệnh bị thương.

Trong thời gian ngắn phòng ngủ trở nên an tĩnh, Tần Xuyên không nói một lời, hào khí có chút cổ quái.

Lúc bắt đầu Chu Phương Tinh có chút ngỡ ngàng, giờ dần quay đầu lại. Khi nhìn thấy thần sắc của Tần Xuyên, cô không khỏi ngẩn người...

Hai mắt sáng quắc có thần, lộ ra vẻ tập trung, chuyên chú, nghiêm cẩn, thỉnh thoảng lại nhíu mày tăng thêm mị lực đàn ông.

Dáng vẻ Tần Xuyên vốn khá tốt, một khi biểu lộ lạnh lùng càng có thể lộ ra khí chất thần bí của hắn.

Chu Phương Tinh nhìn chăm chăm vào, có chút si ngốc. Tần Xuyên hiện giờ so với Tần Xuyên cười cười đùa đùa khi trước như là hai người khác nhau vậy!

Rốt cục đâu mới là dáng vẻ chân thật của hắn? Cô thầm nghĩ.

Đã qua hồi lâu, Tần Xuyên buông hai cánh tay ra, ngẩng đầu, đúng lúc tiếp xúc với ánh mắt của Chu Phương Tinh, ánh mắt tiếp xúc nhau.

Cô sững sốt một chút, bừng tỉnh lại, bối rối rời ánh mắt đi, cắn chặt môi.

Xấu hổ chết mất, chính mình lại nhìn một người con trai tới mê mẩn!

Tần Xuyên lại khôi phục nụ cười đặc ý:

- Không cần thẹn thùng, tôi biết tôi rất tuấn tú. Nhiều khi soi gương hai mắt tôi đều sáng lên, cho nên tôi hiểu được...

- Không... không phải, bác sĩ Tần đừng nói đùa.

Hai má Chu Phương Tinh nóng rát, nói năng lộn xộn.

Chu Vân Phong và Chu Thanh Sơn xoay người lại, nghe có chút không hiểu, không biết chuyện gì xảy ra.

- Tần tiên sinh, kết quả kiểm tra như nào?

Chu Vân Phong sốt ruột hỏi.

Tần Xuyên đứng lên, vẻ mặt thản nhiên nói:

- Chẩn đoán sơ bộ thì hẳn là trúng độc.

- Há?

Ba người nhà họ Chu đều kinh hãi nhìn Tần Xuyên, chuyện này quá giật gân rồi?! Trúng độc?!

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 37: Quá Kích Cmn Thích

- Chuyện này... Bác sĩ Tần, sao có thể là trúng độc được? Chúng ta tiến hành xét nghiệm máu không ít lần, hoàn toàn không có dấu hiệu trúng độc. Hơn nữa loại độc tố nào có thể khiến cơ bắp héo rút?

Chu Thanh Sơn không quá tin tưởng.

Chu Vân Phong cũng rất hoài nghi, nhưng dù sao cũng là sư thúc tổ chẩn bệnh, không dám quá trực tiếp:

- Tần tiên sinh, có thể nói rõ ra không?

- Đừng vội, trước tiên để tôi hỏi Chu tiểu thư hai vấn đề.

Chu Phương Tinh nháy mắt vài cái:

- Bác sĩ Tần cứ hỏi.

- Tôi nghe nói Chu tiểu thư là giáo sư hệ khảo cổ, đúng không?

- Đúng vậy, nhưng chuyện này có liên quan tới bệnh tình của tôi sao?

Chu Phương Tinh buồn bực.

- Vào năm Chu tiểu thư nhiễm bệnh, hoặc một năm trước đó có phải đã bị tổn thương, đặc biệt là khi đang công tác, cho dù miệng vết thương rất nhỏ.

Tần Xuyên hỏi.

Chu Phương Tinh cẩn thận nhớ lại một chút:

- Bị thương? Hình như không có... Đúng rồi! Tôi nhớ ra rồi!

Năm đó chúng tôi phát hiện một mộ cổ thời kỳ Đông Hán, khi đó tôi còn là một nghiên cứu sinh, một số thầy trò trong khoa cùng nhau tới chỉnh lý và kiểm tra văn vật, bấp chân phải của tôi vô tình bị thương, miệng vết thương rất nhỏ, như vậy có tính không?

Tần Xuyên cười nói:

- Chính là nó, có lẽ lần bị thương này đã khiến Chu tiểu thư trúng độc.

- Rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Chu Thanh Sơn bức thiết muốn biết.

Tần Xuyên khoát tay, bảo gã đừng kích động, giải thích:

- Một số quý tộc cổ đại vì tránh sau khi chết mộ không bị trộm, thường xuyên có các loại đối sách, phòng ngừa có người trộm mộ.

Có người sẽ bố trí các cơ quan cạm bẫy, mà có ngôi mộ sẽ được bố trí độc vật. Nhưng vì độc vật bình thường bị thời gian hạn chế, trải qua hơn trăm năm, thậm chí hơn ngàn năm, độc tính đã dần yếu đi.

Nhưng yếu đi không có nghĩa là độc tính hoàn toàn biến mất, rất nhiều thứ trong mộ vẫn có độc tố bám vào ở bên ngoài, chỉ là khi khai quật khảo cổ bình thường đều có biện pháp bảo hộ, hơn nữa chỉ cần độc tố không tiến vào máu thì không dễ trúng phải.

- Tần tiên sinh, ý ngài là Tinh nhi đã trúng độc thời cổ đại?

Chu Vân Phong kinh ngạc nói.

Tần Xuyên gật đầu:

- Theo kết quả kiểm tra thì hẳn là một loại độc tố tính âm được lưu giữ thích hợp trong mộ huyết âm u, cũng coi như một loại hủ độc.

May mà đã trải qua hàng ngàn năm. Nếu không e là mười năm trước Chu tiểu thư đã toàn thân hư thối mà chết.

Vì sao xét nghiệm máu không tra ra là trúng độc, bởi vì loại độc này căn bản không phải vật chất mà kỹ thuật khoa học hiện đại có thể lý giải, cũng khác với những loại độc tố khác.

- Hóa ra là vậy, khó trách dùng tất cả các phương án trị liệu mà vẫn không có tác dụng!

Chu Vân Phong hưng phấn hỏi:

- Vậy có biện pháp trị liệu không?

Tần Xuyên cười thần bí:

- May mà ông gặp tôi, nếu là người khác thì ngay từ đầu đã gặp khó khăn. Nhưng tôi có biện pháp, rất nhanh có thể thấy hiệu quả, thậm chí là chữa khỏi trong thời gian ngắn.

Tần Xuyên cũng không phải tự thổi phồng mình. Liên Hoa thần châm của hẳn phối hợp với hỏa liên chân khí có tác dụng khu trừ hủ độc âm hàn rất mạnh, hơn nữa có thể khôi phục lại sức sống của kinh mạch.

Mấu chốt là công lực của hẳn đã khôi phục tới Tứ phẩm, cũng vừa đủ.

Nghe tới đó, Chu Phương Tinh hít thở gấp, mắt đỏ lên, hiển nhiên cũng rất kích động.

- Thật tốt quá! Bác sĩ Tần định trị liệu như nào? Có gì cần xin cứ nói!

Chu Thanh Sơn nghe thấy con gái có hi vọng khôi phục, giọng nói có chút

run run.

Tần Xuyên nghĩ nghĩ một chút:

- Đầu tiên tôi cần dùng đến châm biêm thạch.

- Chuyện này đơn giản thôi, tôi sớm đoán được cần dùng nên đã mang từ y quán trở về nhà, lập tức sẽ mang tới cho Tần tiên sinh!

Chu Vân Phong cười nói.

- Tiếp theo là... thời điểm tôi thi châm, tốt nhất hai người nên đi ra ngoài, có thể không quá thuận tiện.

Tần Xuyên cười nói.

Chu Vân Phong nghe xong, lập tức thất vọng và nghi hoặc:

- Tần tiên sinh, là vì châm pháp sắp thi triển không thể truyền ra ngoài sao?

- Cũng không phải, châm pháp của tôi cho dù đứng ở bên học cũng chỉ học được bề ngoài mà thôi, tôi không ngại có người xem. Chỉ có điều...

Tần Xuyên nhìn Chu Phương Tinh:

- Lần này nửa người dưới của Chu tiểu thư đều phải lộ ra, hai người ở đây có chút không thích hợp...

Trong phòng rơi vào yên tĩnh, cha con Chu gia như nuốt phải gián, biểu lộ phức tạp khó tả.

Khuôn mặt Chu Phương Tinh đỏ bừng như trái táo, trong mắt long lanh nước, tim đập thình thịch.

Đều phải lộ ra? Có phải là... quần lót cũng không chừa?

Cô nam quả nữ ở trong phòng ngủ, phía dưới của cô gái đều lộ ra?

Cho dù đây thực sự là chữa bệnh, cũng quá kích cmn thích rồi!

- Khụ khụ... Tần tiên sinh, có thể nói đại khái phương pháp trị liệu không.

Chu Vân Phong cũng không hoài nghi nhân phẩm của Tần Xuyên, nhưng dù sao cũng phải nói qua, miễn cho con cháu hiểu nhầm.

Tần Xuyên cũng hiểu được lý do, vì vậy giải thích:

- Vì thời gian trúng độc của Chu tiểu thư quá dài, tuy lúc đầu uy lực của độc tố nhỏ bé, nhưng dần tăng trưởng theo thời gian, ăn mòn kinh mạch ngày càng nặng hơn, cho nên giờ mới tê liệt nửa người dưới, không có cảm giác.

Âm độc cần dùng dương hỏa khắc chế, đây chính là phương pháp Âm Dương điều hòa trong Trung y. Vị trí bị thương là chân phải, tôi định bắt đầu ra tay từ Túc Thái Dương Bàng Quang kinh, sau khi đã thông từng huyết vị ở đó sẽ rót vào chân khí tính dương, trung hòa độc tố.

- Âm Dương điều hòa, lão già này cũng biết, làm vậy có tác dụng sao?

Đây là lần đầu Chu Vân Phong nghe thấy phương pháp này.

- Trong Hoàng đế nội kinh-Linh khu có giảng, ‘kỳ khí gặp châm, biết phải làm sao’, ‘Âm Dương điều hòa, huyết khí trơn tru, châm vào khí ra, tật cũng khỏi hẳn.

Trong đó giảng giải chính là liệu pháp điều hòa Âm Dương. Tôi định từ dưới lên trên, qua huyết Túc Thông, Phó Tham, Côn Luân, Thừa Sơn, Hợp Dương, Ân Môn, lại một đường tới huyết Thừa Phù, Thứ Liêu, Hạ Liêu.

Cho nên không thể tránh khỏi việc cần Chu tiểu thư nằm trên giường, lộ ra nửa người dưới, để tôi thi châm...

Chu Vân Phong nghe tới sững sờ, trên trán vị Trung y già này đổ đầy mồ hôi, bởi vì ông nghe xong đều không hiểu quá nửa.

Nhưng trên đại thể thì ông vẫn biết những điều Tần Xuyên nói không phải lung tung.

Chu Thanh Sơn làm cha trong lòng giã dũa không thôi, dù sao con gái cũng là cục thịt trong lòng y, sao y lại cam lòng để cho một người con trai xem thân thể con gái mình.

Nhưng y cũng biết nếu bệnh tình tiếp tục như này, có thể sẽ nguy hiểm tới tính mạng con gái.

- Tinh nhi, con tự quyết định đi. Mặc kệ con chọn như nào, cha đều ủng hộ con.

Chu Thanh Sơn dùng ánh mắt quan tâm nhìn con gái.

- Đúng vậy, đến giờ thì ông cũng không phát biểu ý kiến, nếu Tinh nhi không chịu được, vậy để ông đi tìm các vị danh y khác.

Chu Vân Phong cũng ân cần nói.

Chu Phương Tinh nhìn cha và ông, lại nhìn Tần Xuyên vẻ mặt lạnh nhạt.

Đột nhiên cô mỉm cười:

- Tuy rằng tôi không hiểu y lý cao thâm của Tần tiên sinh, nhưng một bác sĩ hiếm thấy như anh lại có lòng tin như vậy, sao tôi lại không phối hợp được chứ.

Tuy tôi không học y nhưng dù gì cũng là con gái nhà họ Chu. Thầy thuốc hành y là một chuyện rất thần thánh, tôi tin cách làm người của Tần tiên sinh...

Tần Xuyên không khỏi thầm khen vị mỹ nữ có khí chất này thật biết nói chuyện, kỳ thực đang rất khẩn trương nhưng vì tấm lòng của cha và ông nên vẫn

hào phóng tiếp nhận.

- Nếu Tinh nhi đã nguyện ý, vậy ông sẽ lập tức mang châm biêm thạch tới để Tân tiên sinh trị liệu cho cháu.

Chu Vân Phong cao hứng xoay người đi ra, lệnh cho hạ nhân mang hộp châm tới.

Đợi châm biêm thạch vừa tới, cha con Chu gia cũng không ở lại, nhìn Tân Xuyên và Chu Phương Tinh một cái thật sâu, sau đó rời khỏi phòng ngủ.

Trong phòng rốt cục chỉ còn lại Tân Xuyên và Chu Phương Tinh trên giường.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 38: Chưa Từng Có Ai

Đây là lần đầu Tần Xuyên cùng một mỹ nữ ở chung một phòng, mấu chốt là hẳn sắp cưới quần đối phương, trong lòng cũng khó tránh khỏi có chút khẩn trương.

- Chuyện này... Chu tiểu thư, chúng ta bắt đầu đi.

Tần Xuyên cố gắng để bản thân bình tĩnh lại.

Trên mặt Chu Phương Tinh vẫn đỏ ửng, ‘vâng’ một tiếng, sau đó xoay người sang chỗ khác, chậm rãi nằm xuống giường.

Tuy rằng nửa thân dưới của cô không nhúc nhích được, nhưng vẫn có thể dùng hai tay để di chuyển.

Nhưng cánh tay con gái cũng không có sức, bình thường đều có người giúp việc nữ hỗ trợ, hiện giờ lại chỉ có mình cô, cho nên động tác có chút xấu hổ, tiếp nữa là cũng cần gắng sức.

Tần Xuyên thấy vậy không đành lòng, đưa tay, hỗ trợ ôm lấy hai chân cô, tay kia thì ôm lấy vòng eo, để cô nhanh chóng nằm xuống.

Thân thể Chu Phương Tinh rất nhẹ nhàng, hơn nữa mềm mại không xương, nhưng rất thành thực, phát triển.

Tần Xuyên chỉ ôm eo qua một lớp quần áo đã cảm thấy mềm mại, thoải mái vô cùng.

Chu Phương Tinh không nhịn được ‘ừm’ một tiếng, đây là lần đầu tiên cô

được một người con trai ôm như vậy.

Mẫu chốt là hướng này quá khiến người khác khó xử, hai chân cô đối diện với Tần Xuyên, hơn nữa còn đang tình trạng vườn không nhà trống.

Không chỉ như vậy, tiếp theo Tần Xuyên còn cần cởi quần cô, nhắc làn váy lên trên, kéo tới tận lên lưng.

Phong quang dưới váy lộ ra không sót gì, chỉ còn một chiếc quần lót lụa màu trắng, bao lấy bờ mông hình cầu.

Càng ngại hơn chính là có chút chức năng sinh lý của Chu Phương Tinh vẫn bình thường, bởi vì rơi vào trạng thái ngưng ngừng như vậy, lại bị một người con trai xa lạ nhìn vị trí bí ẩn nhất, phía dưới cô có chút dấu vết ẩm ướt.

Có một vết ngứa lồm xuống, có thể thấy rất rõ Chu Phương Tinh không khống chế nổi cảm xúc bản thân.

Tần Xuyên cũng phát hiện điểm này, tuy nhiên hẳn cũng biết đây chỉ là phản ứng sinh lý bình thường. Nhưng phía dưới của hắn vẫn đội quần nhô lên, giống như một con cuồng long muốn phá động mà ra.

Đúng lúc này Chu Phương Tinh không nhận được quay đầu lại, nhìn thoáng qua.

Ai ngờ vừa quay lại đã thấy quần của Tần Xuyên đội lên ngón ngón.

- Bác... bác sĩ Tần... sao anh... có thể...

Tần Xuyên vẻ mặt xấu hổ, chuyện này cũng không phải thứ mà hắn có thể khống chế. Tuổi trẻ huyết khí phương cương, trước mặt là hình ảnh hấp dẫn như vậy, rất khó kìm nén!

Chu Phương Tinh vội vàng nhìn ra chỗ khác, tim đập thình thịch, càng thêm khẩn trương. Cô không biết có lên la lớn để cha và ông tiến vào hay không nữa.

Giờ khắc này, cảm giác an toàn của cô giảm xuống tới đáy, rất bất an, thậm chí có chút tức giận.

Bốp! Bốp! Bốp! Bốp...

Đúng lúc này, vài tiếng vang thanh thúy truyền vào tai Chu Phương Tinh.

Chu Phương Tinh sững sờ, dè dặt quay người lại, không khỏi sợ ngây người...

Tần Xuyên đưa tay tát má chính mình?!

Hai tay Tần Xuyên trái một cái, phải một cái, tát bản thân hai ba mươi cái, đánh hai mặt trở nên đỏ bừng, không chút khách khí.

- Đừng đánh nữa! Bác sĩ Tần đang làm gì vậy?

Chu Phương Tinh mềm lòng nói.

Tần Xuyên cảm thấy đã đủ rồi, dừng tay lại, cười có lỗi:

- Thật xin lỗi, Chu tiểu thư, tôi còn là một xử nam, không có nhiều kinh nghiệm.

Nhưng cơ thể của cô quá mức mê người, thần chí tôi có chút không tinh táo. Tôi để mình tính táo lại, chuyên tâm trị liệu cho cô.

Chu Phương Tinh ngơ ngác há miệng, cũng không biết cảm giác trong lòng phải dùng từ ngữ gì mới nói rõ được, nhưng tức giận đã hoàn toàn tiêu tan.

Sự thẳng thắn của Tần Xuyên khiến cô có chút áy náy, chính mình đã hiểu lầm người bác sĩ trẻ tuổi này, dù sao hẳn cũng là một người con trai bình thường.

Nếu như hẳn thấy mình mà không có nửa điểm phản ứng, như vậy mới đã thương người.

Nhưng nghĩ tới vừa rồi hẳn nói mình là xử nam, còn tự tát bản thân, Chu Phương Tinh muốn cười, trong lòng không hiểu sao thấy cảm động.

- Tôi là một người bệnh ngồi trên xe hơn mười năm, nào có dáng người gì. Bác sĩ Tần chớ trêu đùa tôi, mau bắt đầu đi.

Chu Phương Tinh an tâm, mỉm cười nói.

Lúc này Tần Xuyên cũng không cười đùa, biểu tình nghiêm túc, rất nhẹ nhàng cởi nốt đồ lót bên dưới của Chu Phương Tinh.

Quần lót cởi ra, nhìn thấy vùng cấm địa trong truyền thuyết, thiếu chút nữa Tần Xuyên lại thất thủ, cuối cùng niệm mười mấy lần Thanh tâm chú mới khống chế được bản thân.

Hai tay hắn cầm lấy sáu chiếc châm biêm thạch, vận dụng chân khí Hỏa liên, thạch châm đỏ bừng như bị lửa đốt.

Thủ pháp Liên Hoa thần châm lại hiện ra, hai tay Tần Xuyên như chuồn chuồn lướt nước, đâm về phía mắt cá chân phải chân trái, cùng tất cả các huyết trên trên, một đường kéo lên trên.

Châm đá đâm vào đầu đều có một cỗ chân khí hỏa liên tinh thuần chui vào huyết đạo, ở trong kinh mạch chảy qua một tia hồng mang.

Chu Phương Tinh cũng không cảm thấy gì, cô chỉ thấy từ phía sau có một cỗ sóng nhiệt truyền tới.

- Đây là chân khí sao?

- Đúng vậy, chân khí hỏa liên có thể khiến cô thấy nóng, nếu như không chịu được thì nói với tôi.

Tần Xuyên ôn hòa giải đáp.

- Vẫn tốt, bác sĩ Tần cứ tiếp tục.

Chu Phương Tinh ánh mắt chớp chớp, quả nhiên bác sĩ trẻ tuổi này có tài năng thực sự.

Tốc độ hạ châm của Tần Xuyên rất chậm, bởi vì hãn cần phối hợp chân khí, quá gấp rất dễ làm bị thương một số kinh mạch yếu ớt.

Thời gian thẳng tới giữa trưa, bên ngoài cũng không ai dám vào quấy rầy.

Lúc bắt đầu Chu Vân Phong và Chu Thaanh Sơn còn đứng ngoài cửa trông coi, nhưng vì quá lo lắng nên gọi một giúp việc nữ tới lén nhìn.

Giúp việc nữ trả lời Tần Xuyên vẫn đang thi châm, hai cha con không dám quấy rầy, đi đi lại lại bên đình, yên lặng chờ đợi.

Từng giây từng phút trôi qua, trong phòng, Tần Xuyên đang chuẩn bị hạ mấy cây châm cuối cùng, hoàn thành vòng trị liệu đầu tiên.

Nhưng đúng lúc này, điện thoại vang lên!

Tần Xuyên cau mày, thực không đúng lúc.

Chu Phương Tinh lại rất hiếu ý, nhỏ giọng nói:

- Không có việc gì đâu, bác sĩ Tần nghe đi.

Tần Xuyên gật đầu có lỗi, lấy điện thoại ra xem, sắc mặt trầm xuống.

Dãy số này hãn đã nhớ, là của Liễu Hàn Yên!

Không phải mình đã cho cô ta vào danh sách đen rồi sao? Sao vẫn có điện thoại gọi tới?!

Nhớ tới Liễu Thiển Thiển hôm qua vừa tới chỗ mình gây chuyện, Tần Xuyên càng không muốn trả lời.

- Alo! Sao cô lại gọi điện tới nữa?! Chẳng phải tôi đã cho cô vào danh sách đen sao?

Tần Xuyên cau mày nói.

- Chỉ cần tôi muốn gọi, không ai có thể ngăn được điện thoại của tôi.

Giọng nói Liễu Hàn Yên tràn ngập vẻ lạnh lùng, mang lại cảm giác áp bách rất lớn.

- Dùuuuu... Công ty viễn thông do nhà cô mở hả? Đúng là không biết xấu hổ mà... Đã nói cô tìm nhầm người rồi? Cô không hiểu sao? Đầu óc cô có bệnh hả? Ông đây bận nhiều chuyện! Đừng là phiền tôi nữa!

Tần Xuyên cũng mặc kệ Liễu Hàn Yên định nói gì, xả liên thanh một tràng, sau đó cúp máy!

Địa khu duyên hải thành phố Đông Hoa, căn cứ quân khu Giang Nam.

Tầng tầng lớp lớp kiểm tra cùng đủ loại radar dò xét, quân sĩ võ trang tận răng tuần tra khắp nơi, biến đây trở thành một thành lũy thép.

Người bình thường khi tới khu vực này đều bị quân uy thiết huyết này dọa sợ.

Trung ương giữa khu quân sự quan trọng này chính là bộ chỉ huy tác chiến đặc chủng vô cùng cơ mật.

Ở cửa ra vào, không có bất kỳ chữ gì, cũng không có bất kỳ cờ thưởng, chỉ treo lên đó một con dao găm quân đội lóe lên ánh sáng lạnh!

Con dao găm quân đội này tỏa ra màu lam âm u, giống như được rèn bằng kim loại đặc biệt nào đó, tạo hình đơn giản nhưng tràn ngập lực uy hiếp, khiến

người xem sờn cả gai ốc.

Lúc này, trong văn phòng tổng chỉ huy có một cô gái mặc quân trang xanh da trời đang yên lặng đứng trước cửa sổ, ngắm nhìn cảnh biển xa xa.

Trên quân trang trang nghiêm là một ngôi sao, hiển nhiên cô ta cosquana hàm thiếu tướng.

Trên cánh tay hoàn mỹ không tỳ vết, đẹp như do bạch ngọc khắc thành đang cầm một chiếc điện thoại màu đen rất đặc biệt.

Cô để điện thoại xuống, trong mắt hiện lên một tia hàn mang, thâm thở dài...

- Chưa từng có ai dám mắng Liễu Hàn Yên tôi, càng không có ai dám cúp điện thoại của tôi, nhưng anh đã cúp ba lần rồi... Xem ra tôi phải gặp mặt anh mới được, Tần Xuyên...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 39: Lại Trách Nhầm

Trong phòng ngủ của Chu Phương Tinh.

- Bác sĩ Tần, là điện thoại nhầm hay sao? Cô gái này thật lạ, thậm chí “gọi nhầm” tới bá cuộc điện thoại.

- Đúng vậy, người này có tật xấu, đã nói với cô ta hai lần rồi vẫn còn gọi tới nữa. Mặc kệ cô ta, chúng ta tiếp tục trị liệu.

Tần Xuyên cầm lấy mấy tờ giấy ăn lau mồ hôi cho mình, trị liệu như này rất tốn sức, công lực của mình cần mau chóng khôi phục tới Ngũ phẩm mới được.

Tuy rằng Chu Phương Tinh không hiểu y thuật nhưng có thể nhìn ra Tần Xuyên có chút mệt mỏi:

- Nếu không nghỉ ngơi một chút đi? Bác sĩ Tần còn chưa ăn cơm nữa.

- Tôi không sao, trị liệu không thể dừng lại quá lâu.

Tần Xuyên cúi người tiếp tục hạ châm.

Chu Phương Tinh hé miệng cười:

- Nếu có gì cần tôi phối hợp, xin cứ nói, tôi không ngại.

Tần Xuyên ngẩng đầu lên:

- Như vậy là được rồi, Chu tiểu thư có thể tin tôi đã rất hiếm thấy. Em gái cô vì tôi không có giấy phép hành nghề, rất không tin tôi.

- Là tiểu Ngũ sao... Nó giỏi hơn người chị như tôi nhiều, thiên phú y học rất cao. Người thường hơn 30 tuổi mới có thể tốt nghiệp đại học Johns Hopkins, nhưng nó hơn 20 tuổi đã học xong về nước.

Cho nên nó có chút kiêu ngạo, nhưng thực chất là một người thiện lương. Nếu như bác sĩ Tần tiếp xúc thêm vài lần, ắt hẳn cũng thấy như vậy.

Khi nói tới em gái mình, ngữ điệu Chu Phương Tinh rất yêu thương.

Tần Xuyên đáp một tiếng, nói thầm:

- Chỉ là tính tình có chút tệ, những thứ khác đều rất tốt.

Hai người mỗi người một câu, vừa nói chuyện phiếm vừa châm cứu, quan hệ kéo gần lại không ít.

Nói chuyện với Tần Xuyên càng nhiều, Chu Phương Tinh lại phát hiện ra tri thức của người trẻ tuổi trước mặt khiến giáo sư khảo cổ học như cô đều có áp lực.

Bất kể là văn học lịch sử cổ đại, thơ ca, cầm kỳ thi họa đều biết không ít. Nhiều thứ ngay cả một số học giả chuyên gia chưa chắc đã biết nhưng Tần Xuyên cũng có thể nói rõ.

- Bác sĩ Tần, nếu không phải thấy anh còn trẻ như vậy, tôi cũng hoài nghi anh có phải một ông lão sáu bảy mươi tuổi hay không, bằng không sao lại biết nhiều như vậy?

Chu Phương Tinh nói nhwungx lời từ đáy lòng.

Với tố chất văn hóa của cô, có rất ít người có thể trò chuyện quá sâu với cô. Nhưng Tần Xuyên nói chuyện với cô lại không hề tỏ ra vẻ áp lực, còn khiến cô hiểu thêm không ít thứ.

- Ha ha, có phải Chu tiểu thư cảm thấy tôi chẳng những đẹp trai còn có nội

hàm? Không ngờ tôi đề điều như vậy mà vẫn bị cô phát hiện...

Tuy bình thường tôi chỉ dựa vào khuôn mặt ăn cơm, nhưng tuyệt đối không phải công tử bột. Thần tượng kiêm thực lực mới chính là tôi.

Tần Xuyên hoàn toàn không đỏ mặt, dù sao cũng là nói thật!

Chu Phương Tinh trừng mắt một cái:

- Về sau tôi vẫn gọi anh là Tần Xuyên thì hơn, dù sao anh cũng không phải một bác sĩ đứng đắn, là một người cuồng tự kỷ.

- Sao có thể gọi là cuồng tự kỷ được. Chỉ có điều gọi thẳng tên tôi cũng tốt, tiện luôn... tôi có thể gọi cô là Tinh nhi không?

Tần Xuyên dùng ánh mắt chờ mong nhìn đối phương.

Khuôn mặt Chu Phương Tinh ửng hồng, thấp giọng nói:

- Không... Không được, cách gọi này chỉ có người trong nhà tôi mới được dùng.

Tần Xuyên vẻ mặt thất vọng:

- Tôi cũng là người trong nhà mà! Cô xem đấy, hiện giờ tôi không chỉ ở trong nhà cô mà còn ở trong khuê phòng của cô nữa! Gần gũi đến mức nào nha! Đây đã sắp đãi ngộ của chồng tương lai rồi!

- Anh... nói linh tinh gì vậy?

Khuôn mặt Chu Phương Tinh đỏ bừng.

Tần Xuyên phì cười, đây rõ ràng đang kỳ thị trình độ ngữ văn của hẳn. Mấy chữ 'người trong nhà' này không giống với khi trước sao?

- Chỉ có điều anh có thể gọi tên của tôi.

Chu Phương Tinh nhỏ giọng bổ sung một câu.

- Được! Phương Tinh.

Tần Xuyên gọi tương đối thuận miệng, cảm thấy vui vẻ trở lại. Nói thực, nhìn Chu Phương Tinh mà không động lòng thì chính là giả dối, cũng không phải là bờ mông của cô ấy lộ trước mặt hẳn rồi.

Mà do khí chất và hàm dưỡng của cô gái này rất không tồi. Hai người nói chuyện vui vẻ thoải mái như vậy, có thể kéo gần khoảng cách với mỹ nữ, sao lại không làm chứ?

Lại qua hai giờ, đã tới giai đoạn cuối cùng. Sau khi Tần Xuyên rút hết châm châm thạch ra, lau mồ hôi, cảm thấy vừa đói vừa khát.

Chu Phương Tinh cũng có chút chết lặng, tư thế lúc đầu còn cảm thấy thẹn thùng nhưng càng về sau, bị một người con trai nhìn thấy vùng bí ẩn cũng không còn quá xấu hổ nữa.

Khi mặc quần lót lại, Tần Xuyên cũng không quá tiện hỗ trợ, vì vậy hỏi:

- Nếu không tôi gọi một giúp việc nữ vào?

- Không cần đâu.

Chu Phương Tinh trầm nghĩ, nếu để một giúp việc nữ tiến vào nhìn thấy, há không phải chuyện mình cởi chuồng để một người con trai đâm kim sẽ bị truyền đi sao?

- Vậy... Tự Phương Tinh có thể mặc được không?

Chu Phương Tinh do dự, bình thường đều do bảo mẫu mặc giúp cô, nhưng hiện giờ xem ra chỉ có chính mình.

- Tự tôi thử xem.

Chu Phương Tinh nói xong, đưa tay cầm lấy một chiếc quần lót, dùng cánh tay để lật mình lại.

Nhưng vừa lật người lại, cô mới phát hiện ra tình hình có chút không ổn.

Vừa rồi nằm sấp thì còn tốt, nhưng giờ nghiêng người, chẳng phải là sẽ để Tần Xuyên nhìn hết sao?

- A...

Chu Phương Tinh vội vàng dùng hai tay che đi khu vực tam giác kia:

- Tần Xuyên, anh không được nhìn!

Tần Xuyên lập tức xoay người nhìn ra chỗ khác, nhưng trong đầu đã hiện lên hình ảnh nguyên vẹn, một trước một sau, xem như hẳn đã nhìn thấy toàn bộ vị trí kia của mỹ nữ!

- Ha ha, tôi không nhìn thấy gì, Phương Tinh chớ có kích động.

Tần Xuyên trắng trợn nói dối, trong lòng không khỏi tán thưởng. Chật chịt... Trắng hồng, trắng hồng nha!

Chu Phương Tinh đương nhiên cũng không tin những lời hăn nói, chỉ có điều cũng đâu làm gì được, nên nhìn đều đã nhìn, không nên nhìn cũng đã nhìn sạch, chính mình cứ coi đây chỉ là một lần tiến vào phòng giải phẫu, khi giải phẫu cũng sẽ bị bác sĩ nhìn thấy.

Nhưng càng úy khuất hơn chính là chính mình là một người tàn tật nửa người dưới, vì đứng lên, không muốn trở thành gánh nặng cho người nhà đã cố gắng tiếp nhận trị liệu, nhưng vì vậy đã khiến tôn nghiêm và trong sạch của con gái đều mất đi.

Không nhịn được, Chu Phương Tinh cố gắng ngồi dậy, bắt đầu khóc nức nở, nước mắt rơi xuống đất.

Tần Xuyên nghe thấy Chu Phương Tinh khóc, không khỏi tự trách, trong lòng đau đớn từng cơn, rốt cục mình đang nghĩ ngợi linh tinh gì vậy?

Mình là bác sĩ, Chu Phương Tinh là bệnh nhân, cô ấy tin tưởng mình mới để mình trị liệu.

Nhưng chính mình sao lại nghĩ đến những chuyện ngoài chữa bệnh, đây chẳng phải là phụ sự tín nhiệm của người nhà họ Chu sao?

- Ai nha!

Đột nhiên Chu Phương Tinh bị đau kêu lên, bởi vì nửa người dưới không có lực, lại muốn xoay người mặc đồ lót, không ngờ từ trên giường ngã xuống.

Cô đau đớn cắn chặt bờ môi đỏ mọng, vốn trong lòng tràn ngập ủy khuất mà khóc, giờ càng khóc lớn hơn.

Tần Xuyên ý thức được tình hình không ổn, đang định quay người lại ôm cô, lập tức dừng lại.

- Phương Tinh chờ một chút! Tôi đi...

- Đừng đi!

Chu Phương Tinh vội vàng hô:

- Đừng gọi người vào, tôi không muốn để ai chứng kiến tôi như vậy.

Vì ngồi xe lăn mười năm đã khiến cô có sự tự ti, nếu để người khác thấy cô quần áo không chỉnh tề, ngã dưới đất, vậy chút tự tôn còn lại cũng mất!

Tần Xuyên cười khổ:

- Cô yên tâm, tôi không định gọi người, tôi đi xử lý cặp mắt của tôi.

- Anh có ý gì?

Chu Phương Tinh có chút mơ hồ.

Tần Xuyên đi tới giá áo, lấy một chiếc khăn lụa đầu từ trên xuống, gấp vài cái, buộc lên che mắt mình.

Giờ Chu Phương Tinh mới hiểu được người con trai này định bịt mắt tới giúp mình, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp... Chính mình đã trách lầm hử!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 40: Đánh Người Đùng Đánh Mặt

- Như vậy anh cũng nhìn thấy sao?

Chu Phương Tinh lo lắng hỏi.

Tần Xuyên nhếch miệng cười:

- Đùng nói là đi đùng, cho dù để tôi bịt mắt châm cứu cho cô cũng có thể, nhưng tôi sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nên không dám che mắt châm cứu.

Cùng lúc đó, Tần Xuyên đi tới trước người Chu Phương Tinh, xoay người dùng kiểu ôm công chúa, ôm cô lên trên giường.

- Vẫn là để tôi mặc giúp cô đi, cô không tiện mặc.

Tần Xuyên hỏi thăm.

Chu Phương Tinh cũng chỉ có thể đồng ý, ‘ừm’ một tiếng:

- Cảm ơn anh.

Kỳ thực Tần Xuyên cũng có chút khẩn trương, đây là lần đầu tiên hắn mặc quần lót cho mỹ nữ, quả thực là kiểm tra tâm linh thuần khiết chính trực của hắn!

Một tay cầm đồ lót, một tay sờ vào mắt cá chân của Chu Phương Tinh, cụ thể đã mặc đồ lót vào chưa, cần cô ta nói cho hắn mới biết được.

Đây cũng không phải một chuyện dễ dàng, tuy Tần Xuyên có thể cảm giác được chân Chu Phương Tinh ở đâu, nhưng muốn không mặc ngược hay là sai chân hay không thì hắn cũng không rõ.

Kết quả trở thành Chu Phương Tinh chỉ huy Tần Xuyên ‘mù’.

- Không phải bên đó, bên kia... Ừm, đi lên một chút, đúng...

- Ở đây?

- Ai nha, anh cầm ngược rồi.

Trán Tần Xuyên chảy đầy mồ hôi, một tay cầm cái chân xinh xắn, một tay cầm quần lót con gái, thời gian dài đúng là đang khảo nghiệm định lực của hãn mã.

Bên ngoài gian phòng, trong mộc đình.

Cha con Chu gia ăn qua loa bữa cơm trưa, vẫn không dám vào quấy rầy, đứng trò chuyện trong đình.

- Sao vẫn chưa xong, đã tới giữa trưa rồi.

Chu Thanh Sơn có chút nóng lòng.

Chu Vân Phong cũng cảm thấy nóng lòng, nhưng đột nhiên xông vào lại sợ quấy rầy trị liệu:

- Chờ một chút đi, có lẽ sắp xong rồi.

- Cha, vị bác sĩ Tần này có y thuật cao hơn cha thật sao? Nếu chỉ là võ giả có chân khí, tuy trong thiên hạ không nhiều lắm nhưng với thực lực của Chu gia, tìm vài người cũng không thành vấn đề. Nhưng chân khí thực sự có tác dụng lớn với bệnh của Tinh nhi?

Chu Thanh Sơn rất ngạc nhiên.

- Không chỉ là chân khí, mấu chốt là y thuật. Hành châm là một môn học vấn cao thâm, chút y thuật của ta nếu so sánh với Tần tiên sinh thì kém xa.

Chu Vân Phong vẻ mặt khâm phục.

- Thì ra là vậy.

Chu Thanh Sơn gật đầu.

Đúng lúc này một cô gái cao gầy mặc áo sơ mi trắng, quần dài bó mỏng vội vã chạy theo hành lang tới.

- Ngỡ nhi? Sao con đột nhiên lại về nhà?

Chu Thanh Sơn buồn bực nói, vì Chu Phương Ngữ có mâu thuẫn với trong nhà nhiều năm nay, bình thường đều ở bên ngoài, rất ít khi về nhà.

Chu Phương Ngữ thấy cha và ông đều có mặt, vẻ mặt như phủ sương:

- Đương nhiên tôi cần về! Các người gọi đám lang trung giang hồ tới xem bệnh cho chị. Những người này đều chỉ làm dáng, đều khiến chị tôi thất vọng, tôi có thể không trở lại ư?!

- Câm miệng!

Chu Vân Phong răn dạy:

- Càng ngày càng không biết quy củ! Sao có thể nói Tần tiên sinh như vậy?! Tần tiên sinh từ sáng đến giờ vẫn luôn chữa trị cho chị cháu, giờ là thời điểm mấu chốt, không cho phép cháu quấy rối!

- Tần tiên sinh? Sao tôi chưa từng nghe qua danh gia trung y nào họ Tần?

Chu Phương Ngữ cười lạnh.

Chu Vân Phong nhíu mày:

- Không phải là cháu gặp Tần tiên sinh rồi sao, hẳn nói từng ở bệnh viện gặp cháu.

Chu Phương Ngữ sững sờ, cẩn thận suy nghĩ, trong đầu hiện lên hình ảnh một người con trai.

- Chẳng lẽ là Tần Xuyên?

- Hà, xem ra hai người quen nhau.

Chu Vân Phong mỉm cười.

Chu Phương Ngữ muốn phát điên, khó tin nhìn ông và cha:

- Các người tin những lời ma quỷ của tên đó?! Hẳn ngay cả viện y học cũng chưa đi qua, cũng không có giấy phép hành nghề! Hẳn nói y thuật của hẳn đều học từ một ông lão trên núi!

Mấu chốt là hẳn chỉ là một tên trông Net! Các người cảm thấy một người có y thuật cao minh sẽ đi làm nhân viên tiệm Net sao?!

Chu Thanh Sơn lúc này mới biết Tần Xuyên lại là một nhân viên trông Net, không khỏi kinh ngạc nhìn cha mình.

- Cha, Ngữ nhi nói thật sao?

Chu Vân Phong cũng xấu hổ ho khan một tiếng:

- Đúng là trông Net... Chỉ có điều...

- Đã đủ rồi!

Hốc mắt Chu Phương Ngữ đỏ lên, thương tâm nói:

- Rất cục hai người muốn làm chị tổn thương bao nhiêu lần mới cam tâm? Trung y không trị được cho chị, đến giờ hai người vẫn không chịu thừa nhận sao?

Chẳng lẽ muốn khiến chị giống như mẹ với bà, đều vì sự cố chấp của hai

người mà rời đi sao?

Sắc mặt cha con Chu gia đều rất khó coi, lộ vẻ đau thương và áy náy.

Chu Phương Ngữ nói xong những lời này, bước nhanh về phía phòng của chị gái.

Chu Vân Phong nóng nảy, vội vàng ngăn cản:

- Không được! Không thể xông vào, quấy rầy thi châm có thể khiến chị cháu bị thương!

- Thi châm?

Chu Phương Ngữ kinh ngạc nói:

- Còn để hẳn tiến hành châm cứu?! Các người muốn hại chết chị sao?! Châm cứu có thể trị bệnh sao?!

Khi hai người đang tranh chấp, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng gọi của Chu Phương Tinh.

- A! Anh mau lên đi... Tôi nghe thấy tiếng tiêu Ngữ!

- Tôi đang cố gắng né, chân cô kẹp chặt quá, tôi phải đẩy chân cô ra mới nhét được...

Đây là tiếng Tần Xuyên.

Nghe hai câu đối thoại này, Chu Phương Ngữ cũng vậy, Chu Vân Phong và Chu Thanh Sơn cũng thế, đều trợn mắt há mồm.

- Nếu không tôi gác chân cô lên bả vai tôi, tư thế này tiện hơn một chút!

- Không còn thời gian! Tùy anh muốn làm như nào thì làm!

Ba người ngoài cửa sắc mặt đỏ bừng, trong lòng Chu Vân Phong muốn bật khóc, sự thúc tổ của tôi ơi! Ngài đang làm gì vậy?!

Chu Phương Ngữ trừng mắt nhìn ông nội một cái:

- Ông nghe một chút đi, đây chính là sắc lang mà ông tìm tới!
- Không đúng, sao Tinh nhi lại...

Người làm cha như Chu Thanh Sơn tan nát cõi lòng, con gái lại chủ động đón nhận tên Tần Xuyên này? Chẳng lẽ lần đầu gặp mặt đã yêu tới chết đi sống lại?!

Chu Phương Ngữ không nhịn được nữa:

- Chị không phải loại người như vậy! Nhất định là tên Tần Xuyên này cưỡng ép, tôi vào cứu chị!

Cha con Chu gia cũng không dám ngăn cản, bọn họ cũng rất nóng lòng.

Chu Phương Ngữ dùng sức đẩy cửa ra, chạy nhanh vào phòng, nhìn quang cảnh trên giường, hai mắt muốn phóng lửa!

Chỉ thấy hai chân Chu Phương Tinh gác trên vai Tần Xuyên, hai cánh tay hằn đưa vào dưới váy Chu Phương Tinh, không biết đang làm gì.

Đúng lúc đó, Tần Xuyên mặc quần lót xong, nghe thấy có người tiến vào, vội vàng rút tay ra.

Gỡ khăn lụa che mắt xuống, thấy ba người đứng ở cửa, khoan thai cười.

- Bác sĩ Chu, cô cũng tới sao... Tôi vừa hoàn thành lần trị liệu đầu tiên cho chị của cô.

Chu Phương Tinh cảm thấy tư thế này quá bất nhã, giãy dụa, để hai chân mình hạ xuống, quay đầu cười nói:

- Tiểu Ngử, sao em đột nhiên lại về nhà?

- Hừ, may mà em gọi điện thoại cho bảo mẫu, mới biết hôm nay có một tên thần côn tới nhà. Chị không cần sợ, em thay chị dạy dỗ hắn ta!

Nói xong, Chu Phương Ngử hùng hổ xông tới bên giường, vung tay tát Tần Xuyên!

- Tôi đánh chết tên sắc lang này! Chị của tôi cũng dám khi dễ?!

Tần Xuyên sợ tới ngây người, cô gái này vừa gặp mặt, không nói không giăng đã muốn đánh người vậy?!

Hắn hơi cúi đầu đã tránh được một tát này, sau đó xoay người xuống giường, di chuyển ra phía sau Chu Phương Ngử.

- Đây! Bác sĩ Chu! Nói chuyện thì có thể, đánh người đừng đánh mặt! Tôi dựa vào mặt để ăn cơm, đừng đập bát cơm của tôi!

Tần Xuyên thần sắc đề phòng, tùy thời đều có thể chạy trốn.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 41: Nhất Nghệ Tinh Nhất Thân Vinh

- Tôi muốn xé nát tấm da người của anh, xem lòng anh đen tới mức nào!

Chu Phương Ngữ quay đầu lại, chụp vào mặt Tần Xuyên.

Tần Xuyên cảm thấy cô gái này điên cờ mờ mờ rờ rờ, y như một con hổ cái vậy. Hấn liên túc lách mình tránh né.

- Tôi chữa bệnh cho chị cô! Cô đang nghĩ ngợi linh tinh gì vậy?!

- Chuyện đó phải hỏi anh?! Vừa rồi anh làm gì chị tôi?!

- Tôi mặc đồ lót cho cô ấy!

Tần Xuyên vẻ mặt vô tội:

- Cũng không thể để cô ấy cười tròng như vậy chứ?!

Chu Phương Ngữ nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt phóng ra ánh sáng xanh:

- Anh còn dám nói?! Vậy chớ trách tôi đánh chết anh!

- Đừng... đừng đánh! Tiểu Ngữ! Đừng đánh...

Chu Phương Tinh ngồi trên giường hấp tấp, cô biết em gái lo lắng bảo vệ mình, nhưng Tần Xuyên đã bị hiểu lầm.

Cô vô ý thức muốn tới ngăn cản, nhưng cơ thể vừa dướn tới đã ngã xuống giường.

- A...

Chu Phương Tinh kêu đau một tiếng, hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người.

- Chị! Chị sao rồi?!

Chu Phương Ngữ vội vàng chạy tới, chỉ có điều cô không đủ sức, vẫn đành phải gọi Chu Thanh Sơn tới, hai cha con cùng nâng cô dậy, đỡ cô ngồi trên giường.

- Tinh nhi, không bị thương chứ?

Chu Thanh Sơn lo lắng hỏi.

- Chân con đau quá.

Chu Phương Tinh nhú mày, cắn môi nói.

Chu Phương Ngữ oán giận:

- Đều do tên Tần Xuyên này! Đại sắc quỷ! Lừa đảo! Nếu không phải hấn hại chị...

Nhưng khi đang nói dở, đột nhiên cô nhận ra một điều, giật mình!

Không chỉ Chu Phương Ngữ, cha con Chu Vân Phong, Chu Thanh Sơn đều mở lớn mắt, nhìn chăm chăm vào Chu Phương Tinh!

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh dị thường, tất cả hoài nghi mình đang nghe nhầm.

Chu Phương Tinh cũng ý thức được trong lời mình vừa nói có một ý nghĩa đặc biệt...

Cô chậm rãi cúi đầu, nhìn về chân phải của mình, trong mắt lập tức có một dòng nước mắt chảy xuống!

- Chân... chân của tôi có... cảm giác?!

Chu Phương Tinh dường như không tin được sự thực, nhưng cảm giác đau đớn từ chân truyền tới chính là minh chứng.

- Tinh nhi! Con cảm giác được sao?

Một người đàn ông, một thị trưởng thành phố như Chu Thanh Sơn lúc này cũng rơi lệ.

Chu Phương Tinh ra sức gật đầu, vui vẻ lớn tiếng nói:

- Cha! Ông! Tiểu Ngử! Chân con đang đau! Con cảm giác được rồi! Không phải là ảo giác!

Đã ba bốn năm nay cô không cảm nhận được bất kỳ cảm giác gì, dù hiện giờ chân đang đau nhưng cô vẫn rất vui mừng.

Chu Vân Phong chảy nước mắt, cảm kích nhìn Tần Xuyên, bờ môi run rẩy, không biết nói gì cho phải.

Mà Chu Phương Ngử ngơ ngác nhìn chị gái, lại nhìn Tần Xuyên:

- Anh... anh thực sự chữa bệnh cho chị gái tôi?

Tần Xuyên hừ một tiếng:

- Sớm nói tôi đang trị bệnh, chẳng lẽ tôi đẹp trai như vậy mà cần lừa người sao? Nếu tôi muốn tìm con gái, các cô gái trên đường còn phải xếp hàng tới, cần gì khao khát mà khi dễ chị của cô?!

Trong lòng Tần Xuyên vô cùng đắc ý, nhưng trên mặt tỏ vẻ tức giận, bất bình.

Nhưng Chu Phương Ngử cũng không chú ý tới dáng vẻ của hắn, nữ bác sĩ

thần hồn lạc phách, thì thào tự nói:

- Châm cứu... thực sự có thể chữa trị cho chị... Điều này sao có thể, Trung y sao có thể lợi hại như vậy...

- Bác sĩ Chu, cô không biết Trung y huyền bí đến cỡ nào, một con ếch ngồi đáy giếng như cô còn muốn làm một danh y?

Tần Xuyên nghe thấy Chu Phương Ngữ kỳ thị Trung y, đương nhiên mất hứng.

Chu Phương Tinh đưa tay vỗ vai em gái:

- Tiểu Ngữ, em đã hiểu lầm Tần Xuyên rồi. May mắn mà có hẳn, rốt cục chị đã có cảm giác trở lại. Em nên xin lỗi hẳn đi, vừa rồi quá không lễ phép.

- Đúng vậy, nhờ có bác sĩ Tần, chị con có hi vọng khỏi hẳn rồi!

Chu Thanh Sơn cười lớn đứng dậy, trịnh trọng khom người chào Tần Xuyên:

- Bác sĩ Tần, vừa rồi Chu Thanh Sơn tôi có mắt mà không thấy Thái Sơn, không ngờ bác sĩ Tần lại chính là thần y diệu thủ hồi xuân.

Nhiều học giả chuyên gia như vậy cũng không có đầu mỗi gì, bác sĩ Tần vừa ra tay đã lập tức có hiệu quả!

Đại ân không cách nào cảm ơn hết, về sau bác sĩ Tần có gì cần giúp đỡ, chỉ cần nói một câu, Chu Thanh Sơn tôi tuyệt đối không dám chối từ!

- Đừng mở miệng là một tiếng Tần Xuyên, hai tiếng bác sĩ Tần. Hiện giờ ta nói cho mọi người biết, vị Tần tiên sinh này chính là sư thúc tổ của Chu Vân Phong ta! Cũng chính là thái sư thúc tổ, thái thượng sư thúc tổ của mọi người! Máy người gọi ngài một tiếng Tần lão tổ tông đều không đủ!

Chu Vân Phong đã bội phục Tần Xuyên tới sát đất, không muốn giấu diếm

nữa, trước mặt con cháu, quỳ gối trước mặt Tần Xuyên!

Không nói hai lời, đập đầu một cái!

- Này! Ông già! Chẳng phải tôi đã nói không cho phép nói lung tung ra ngoài sao?! Sao ông lại nói chuyện bói phận này ra?!

Tần Xuyên tức giận tới đầu muốn xì khói, tổ tông cái bờ lông tông tông! Gọi tôi là Tần tiểu soái ca có được không?! Nếu tiểu không được, vậy đại soái ca cũng có thể tiếp nhận mà!

- Cha, ý... ý người là gì?

Chu Thanh Sơn có chút sợ hãi, không phải là cha đột nhiên phát bệnh chứ?!

Chu Phương Tinh và Chu Phương Ngữ cũng khôi phục tinh thần, giật mình nhìn ông nội.

Chu Vân Phong nghiêm túc quay đầu lại, giải thích:

- Còn nhớ chuyện ta từng nói với mọi người sao? Ông nội của ta từng theo học một vị thế ngoại cao nhân tên Thanh Liên tán nhân, học được một thân y thuật.

Trước kia bản thân ta cũng không quá tin tưởng, nhưng vị Tàn sư thúc tổ này chính là đệ tử quan môn của Thanh Liên tán nhân!

Dựa theo bói phận, hẳn chính là sư thúc tổ của ta! Mọi người gọi hẳn một tiếng lão tổ tông có gì là quá phận?!

Chu Vân Phong nói chuyện Tần Xuyên biết Liên Hoa thần châm, khởi tử hồi sinh Ôn Văn Viễn nói ra, mọi người ở đây đều chỉ có thể tin tưởng.

Trên thực tế, chuyện lão tổ tông Chu gia gây dựng sự nghiệp như nào thì vẫn được lưu truyền cho tới nay, nhưng Thanh Liên tán nhân có tồn tại hay không thì

vẫn là một bí ẩn.

Chu Phương Ngữ vẽ mặt kinh hồn bất định, cô ta biết rõ khối u não của Ôn Văn Viễn nghiêm trọng tới mức nào, nếu đột nhiên hôn mê, đưa tới bệnh viện cũng là cử tử nhất sinh. Nhưng Tần Xuyên dùng châm cứu lại có thể cứu sống, chuyện này đúng là kinh hãi thế tục!

- Trên đời này lại có cao nhân như vậy, Trung y quả nhiên bác đại tinh thâm. Ai nha... Cha, sao cha không nói sớm, đây chẳng phải là mạo phạm sư thúc tổ sao?

Chu Thanh Sơn vẽ mặt xấu hổ, khi trước y còn thăm xem thường Tần Xuyên nữa.

- Không để sư thúc tổ ra tay, mọi người sẽ tin sao? Dù sao sư thúc tổ còn trẻ, nhưng y thuật lại siêu phàm thoát tục, mọi người cũng nhìn thấy.

- Dạ dạ, thái sư thúc tổ, vừa rồi vãn bối đã vô lễ rồi.

Để Chu Thanh Sơn quỳ xuống thì có chút khó khăn, dù sao y cũng là quan lớn một phương, lại không học y, nhưng thân thể đã cúi xuống 90 độ.

Tần Xuyên vội vàng khoát tay, can ngăn:

- Tuyệt đối không được gọi như vậy! Gọi tôi là Tần Xuyên là được, nể tình thì gọi một tiếng Xuyên ca! Không nể tình thì gọi tôi là tiểu Tần!

Nếu gọi tôi là sư thúc tổ, lão tổ tông chó má gì đấy, tôi sẽ không xem bệnh cho con gái ông nữa đâu!

Nghe thấy sẽ không xem bệnh cho Chu Phương Tinh nữa, hai cha con đều sốt ruột.

- Được được, sư... à không, tôi vẫn gọi ngài là Tần tiên sinh đi.

Chu Vân Phong vội vàng cười nói:

- Chỉ là tôi muốn nói cho đám nhỏ này biết thân phận tôn quý của ngài, để bọn nó không được vô lễ.

Tần Xuyên nghe thấy ông ta nói thân phận của mình tôn quý, cảm thấy rất thú vị, nháy mắt vài cái với Chu Phương Ngữ:

- Bác sĩ Chu nghe thấy chưa, thân phận tôi tôn quý, cô đừng... động tay động chân với tôi!

Chu Phương Ngữ thần sắc phức tạp nhìn hắn, người này là nhân vật bối phận 'lão tổ tông' của cô?!

Nhưng ông nội lại không thể nhầm lẫn, dù sao đập đầu vài cái cũng không chút do dự, khẳng định là đã xác nhận rõ ràng.

- Hừ! Nếu y thuật lợi hại như vậy sao phải đi trông Net chứ?! Chính anh khiến người khác hiểu lầm!

Chu Phương Ngữ chu miệng lên.

Tần Xuyên xòe hai tay ra:

- Lão tử từ nhỏ tới lớn, hơn 20 năm đều ở trong núi, ngay cả chứng nhận tốt nghiệp tiểu học cũng không có, cô bảo làm thầy thuốc như nào? Hơn nữa trông Net thì làm sao?

Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh! Lão tử trông Net cũng là máy bay chiến đấu trong đám trông Nét! Phong hào anh Restart là người bình thường có thể nhận được ư?!

- Nói năng linh tinh gì vậy...

Chu Phương Ngữ nhú mày.

Chu Phương Tinh ở một bên cảm thấy Tần Xuyên rất thú vị, mỉm cười lắng nghe.

- Ha ha, Ngử nhi, Tần tiên sinh là cao nhân, muốn lịch lãm rèn luyện trong hồng trần, đương nhiên sẽ không so đo làm công việc gì. Con có rảnh thì lĩnh giáo hẳn một số chuyện về vấn đề y học.

Chu Thanh Sơn phối hợp vỗ mông ngựa vài câu, dù sao cũng là làm quan, nói chuyện khiến người nghe đều lâng lâng.

- Con không thèm thỉnh giáo hẳn! Vì anh có thể giúp đỡ chị tôi, hôm nay bỏ qua cho anh trước! Sắc lang! Hừ!

Chu Phương Ngử vẻ mặt ủy khuất cùng chua xót, đột nhiên chạy vụt ra ngoài.

Tần Xuyên không khỏi buồn bực, cô ta bị sao vậy? Chẳng lẽ bị kích thích?!

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 42: Ăn Mặc Cẩn Thận

- Haiz, Tần tiên sinh, đứa con gái này quá ngang ngược rồi, bởi vì người bên cạnh nhìn nó quá nhiều, khiến nó trở nên cao ngạo, ngài đừng để ý.

Chu Thanh Sơn vẻ mặt bất đắc dĩ.

Tần Xuyên cũng không quá để ý, đấu võ mồm với Chu Phương Ngữ cũng thuần túy là tìm niềm vui, sao có thể tức giận.

- Tần tiên sinh, xin hỏi bệnh tình của Tinh nhi hiện giờ ra sao? Còn cần trị liệu như nào?

Chu Thanh Sơn lo lắng muốn biết.

- Hiện giờ độc tố trong cơ thể cô ấy đã được trừ đi rất nhiều, kinh mạch cũng đã sống lại không ít, có lẽ tiến hành trị liệu thêm hai đợt là có thể khôi phục.

May mà mấy năm nay mọi người không buông bỏ việc vận động cơ bắp cho cô ấy, hai chân không bị teo rút, chỉ cần trải qua một số phương thuốc thư kinh hoạt lạc, kiện cốt tăng cơ là sẽ không có vấn đề gì.

Tần Xuyên nói.

Chu Vân Phong mỉm cười gật đầu:

- Vậy phiền Tần tiên sinh kê phương thuốc, để tôi phái người tới y quán lấy.

- Không phải chỉ là một đơn thuốc hoạt lạc bình thường sao? Một Trung y lâu năm như ông không kê nổi?

Tần Xuyên kinh ngạc hỏi.

Chu Vân Phong ngại ngần nói:

- Vẫn là Tần tiên sinh kê đơn thì tốt hơn, đơn của tôi khẳng định không tốt bằng ngài.

Tần Xuyên cảm lạnh, xem ra người Chu gia đã quá sùng bái mình rồi. Chỉ có điều đã làm thì làm cho chót, tiền phạt tiền tận Tây thiên, kê đơn thì kê đơn.

Chu Phương Tinh thích đọc sách, trong phòng ngủ cũng có bàn viết.

Tần Xuyên đi tới bên cạnh bàn, cầm một chồng giấy cùng một cây bút máy, viết phương thuốc lên giấy.

Khi viết chữ, Tần Xuyên lập tức nghiêm túc, nín thở ngưng thần, mắt sáng như đuốc.

Đây là thói quen tạo thành từ nhỏ, nét chữ nét người, từ nhỏ lão đầu tử đã dạy Tần Xuyên, viết chữ chính là phương pháp rèn luyện bản thân, không thể coi thường.

Cha con Chu gia đi tới bên người Tần Xuyên, muốn nhìn xem đang viết đơn thuốc gì, nhưng khi vừa nhìn thấy chữ của hắn, hai người đều lộ ra vẻ sợ hãi thán phục!

Đi như rồng múa phượng bay, bút như thiết hoa ngân câu, mỗi chữ đều tràn ngập khí thế bá đạo, cứng rắn!

Đây không giống chữ viết của một người trẻ tuổi, mà giống như một tướng quân trải qua trăm trận đang điên cuồng múa bút viết sách.

Viết đơn thuốc xong, Tần Xuyên mới nhẹ nhõm thở một hơi, buông bút xuống.

- Tốt! Chữ tốt!

Chu Vân Phong nói lời từ đáy lòng.

Chu Thanh Sơn cũng vỗ tay tán thưởng:

- Chữ của Tần tiên sinh quả là tuyệt tác, mỗi chữ đều chấn động lòng người!

Nếu như vừa rồi Chu Thanh Sơn vì có chuyện cần nhờ Tần Xuyên nên mới khách khí với Tần Xuyên như vậy, nhưng giờ khắc này y báỉ phục thật lòng.

Bởi vì vị tiểu lão tổ tông này chỉ cần nhìn nét chữ đã có thể biết nội tâm hẳn không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Tần Xuyên khôi phục lại chế độ cười đùa, tí tưng, gãi đầu nói:

- Mấy người quá khoa trương rồi, chẳng phải chỉ là mấy chữ sao? Chỉ có điều chữ tôi cũng giống như gương mặt vậy, cũng coi như là hàng cao cấp, ha ha!

Chu Phương Tinh ở trên giường cũng rướn cổ lên, rất muốn nhìn. Cô vốn yêu thích cầm kỳ thư họa, đặc biệt là những thứ cổ điển, bằng không sẽ không chọn chuyên ngành khảo cổ.

- Ông, mang cho cháu xem được không.

Cô không nhịn được, nói.

Chu Vân Phong lên tiếng đồng ý, cầm phương thuốc tới đưa cho cháu gái.

Chu Phương Tinh chỉ nhìn lướt qua, hai mắt long lanh. Mỗi chữ trên tờ giấy này đều hồn nhiên thiên thành, giống như gom tất cả tinh túy chữ viết Trung Quốc vào trên giấy, đúng là quá đẹp!

Cô nhìn chữ, lại nhìn Tần Xuyên, ngày càng cảm thấy không nhìn thấu vị 'lão tổ tông' trẻ tuổi này rồi.

Đây chính là đệ tử quan môn của thế ngoại cao nhân sao? Vậy sư phụ của hắn lợi hại đến mức nào mới có thể dạy được một đệ tử như vậy.

Tần Xuyên sờ cằm, thâm nghĩ hóa ra chữ viết cũng có thể hấp dẫn mỹ nữ, may mà nghe lời lão đầu tử rèn luyện tốt, đúng là hữu dụng mà!

Ăn cơm ở nhà Chu gia, sau khi rời khỏi đã 3h chiều, Tần Xuyên đáp ứng với Chu Vân Phong cuối tuần sẽ tới tiến hành trị liệu đợt hai cho Chu Phương Tinh.

Hắn cũng cần khôi phục chân khí cho tốt, bằng không một khi tổn thương nguyên khí, muốn khôi phục cũng rất phiền phức.

Được chiếc Rolls Royce đưa về tiệm Net, Tần Xuyên trở thành tiêu đề chú ý của những người xung quanh, cả đám dùng ánh mắt hâm mộ hoặc sùng bái nhìn hắn.

Thế nhưng trong rất nhiều ánh mắt này lại có một đôi mắt khiến hắn cảnh giác trong lòng.

Đây là một đôi mắt ẩn giấu trong bóng tối, mang theo sát khí lạnh thấu xương!

Kẻ thù? Sát thủ?

Tần Xuyên tạm thời không có ý định làm rõ, nhưng nếu đối phương đã đang quan sát, nhất định là muốn tùy thời cơ hành động, Tần Xuyên đương nhiên cũng sẽ giả vờ không phát hiện gì.

Tiến vào cửa tiệm, Diệp Tiểu Nhu đang đứng ở quầy làm việc.

Nhìn thấy Tần Xuyên, khuôn mặt cô bé đỏ lên một chút, hiển nhiên vẫn còn thẹn thùng vì chuyện hôn môi.

- Anh Tần Xuyên, cảm ơn anh!

Diệp Tiểu Nhu đột nhiên nói.

- Sao vậy, vừa đến đã cảm ơn anh?

Tần Xuyên cười hỏi.

Diệp Tiểu Nhu tiến tới bên tai, nhỏ giọng nói:

- Em biết chú Khâu Minh tăng tiền lương cho em, nhất định là do anh yêu cầu.

Hóa ra là chuyện này, Tần Xuyên cười xấu xa, thừa cơ hôn lên mặt cô một cái:

- Có chuyện tốt đương nhiên nên chia xẻ với tiểu Nhu Nhu của anh rồi.

Diệp Tiểu Nhu luống cuống vì bị Tần Xuyên đột ngột hôn một cái, bối rối nhìn xung quanh xem có ai phát hiện không, oán giận:

- Anh Tần Xuyên ngày càng xấu xa.

- Em không vui sao?

Diệp Tiểu Nhu phồng má, cũng không trả lời, dường như cô rất khó nói ra chữ 'không vui', cho dù giả vờ cũng khó.

Tần Xuyên nhìn vẻ mặt cô bé, vô cùng đáng yêu, không nhịn được sờ lên khuôn mặt cô.

- Ha ha... Trời còn chưa tối hai người đã tình chàng ý thiếp, chuyện này không thích hợp đi?!

Một giọng nói quấy rầy từ ngoài cửa truyền vào, Đường Vi mặt một chiếc áo liền váy ngắn tay, viền ren màu xanh lá đơn giản, đi vào trong tiệm Internet.

Nhìn thấy Đường Vi, Diệp Tiểu Nhu dường như có chút xấu hổ, gượng cười

bắt chuyện một chút, sau đó bỏ đi làm việc.

- Tiểu Xuyên Xuyên, hai ngày nay tôi bận, nghe nói cậu kết giao với Đăng Long hội, còn có phú hào đặc biệt tới đây đưa đón, trải qua rất phong quang đi.

Đường Vi dựa vào quầy, nói.

Tần Xuyên cầm cốc nước nhấp một hớp, sau đó giúp khách hàng bật máy, bắt đầu nói:

- Tôi rất đê điều rồi, chỉ có điều bản thân quá đẹp trai, dễ dàng khiến người đổ kị, có người tới tìm phiền toái.

- Đáng thương như vậy sao, vậy tối nay chị Đường mời cậu đi uống một chén nhé?

Đường Vi đột nhiên mời.

Tần Xuyên gãi gãi đầu:

- Nhưng tôi không uống rượu, nếu không ra ngoài mua cho tôi một lon cocacola là được, lạnh không độ!

- Cậu đi mà đi!

Đường Vi mắt trắng khinh thường:

- Tốt xấu gì tôi cũng là mỹ nữ, cậu cứ không nể tình như vậy sao? Còn phải tiếp tục hợp tác, trao đổi tình cảm nữa mà.

Dáng vẻ hờn dỗi của đối phương khiến Tần Xuyên không nhận được nuốt nước miếng, đành phải thở dài:

- Được rồi, tôi sẽ xin phép ông chủ cho nghỉ.

- Không cần xin phép! Tần Xuyên muốn khi nào về cũng được! Tôi bảo tiểu

Húc trực thay cậu!

Khâu Minh gần đó đi tới, thức thờ cười nói.

Khâu Húc khóc không ra nước mắt, thiếu đông gia như gã còn

Sau bữa cơm tối, Diệp Tiểu Nhu vào bệnh viện chăm sóc cha.

Cô bé biết Tần Xuyên muốn cùng dv tới quán bar, dường như định nói gì nhưng cuối cùng cũng không lên tiếng.

Lần đầu tiên tới nơi như quán bar, tuy rằng Tần Xuyên không uống rượu nhưng cũng có chút hưng phấn.

Hắn thay chiếc áo sơ mi 20 tệ, chiếc quần hoa hoét 15 tệ, cùng một đôi giày đá bóng Adidas fake, còn mượn lọ Gel xịt tóc rẻ tiền của Khâu Húc xịt lên đầu, sau đó mới ngồi lên chiếc BMW màu đỏ của Đường Vi.

Đường Vi nhìn cách ăn mặc của Tần Xuyên, thiếu chút nữa cười lăn lộn, thẳng này còn mua một đôi Adidas nhái nữa!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 43: Thần Mến Từ Lâu

- Khà khà, không cần khen tôi. Tôi biết tôi mặc bộ quần áo này sẽ rất đẹp trai!

Tần Xuyên hất tóc nói.

- Hôm nào tôi phải dẫn cậu tới cửa hàng, bằng không khi đi tham gia yến hội, ngay cả cửa cũng không thể vào.

Đường Vi hé miệng cười nói.

Tần Xuyên cảm thấy cô ta thật không biết thương thức, cũng không so đo, hỏi:

- Tiểu Nghị không sao chứ, chị để nó ở nhà một mình sao?

- Cậu cho rằng hai ngày nay tôi làm gì hả, là tìm bảo mẫu có kinh nghiệm, giúp tôi chăm sóc tiểu Nghị. Cũng không thể lúc nào cũng dẫn theo tiểu Nghị được.

Đường Vi mỉm cười nhìn Tần Xuyên, cô rất ưa thích hẳn ở một điểm đó là hẳn luôn thật lòng quan tâm cháu cô.

Cũng không biết là Tần Xuyên có trái tim yêu thương hay có ngôn ngữ chung với Đường Nghị nữa.

Xe đi vào một khu đường đi bộ, ở đây khắp nơi là những nhà hàng và quán bar nhỏ.

Trời vừa tối, đèn đuốc sáng trưng, xanh đỏ tím vàng đều đủ quả, người đi lại lờm lờp, đây là khu phục sống về đêm phần hoa nhất thành phố Đông Hoa.

Đường Vi rất tự nhiên kéo cánh tay Tần Xuyên, đi trên đường, hai người như một đôi vậy.

Đường Vi mặc áo liền váy khá ngắn, màu tươi mát, phối hợp giày cao gót đỏ, cặp đùi nuột nà tròn trắng lộ ra, như nam châm hút chặt ánh mắt đàn ông.

Rất nhiều người dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Tần Xuyên, thầm suy đoán sao con đẻ nhũn này lại có thể cua được một cô nàng nóng bỏng như vậy.

Tần Xuyên giống như Hai lúa lên thành phố, nhìn trái nhìn phải, đều thấy mới lạ.

- Vẫn là người thành phố biết hưởng thụ, trước đây ở dưới núi, cách đó hơn 100 dặm có một thôn nhỏ, buổi tối khi náo nhiệt nhất cũng chỉ có ba nhà gọi đầu có biển quảng cáo, sao ở đây thấy khắp nơi là nhà gọi đầu vậy?!

Tần Xuyên cảm khái.

Thiếu chút nữa Đường Vi ngã xuống đất, hờn dỗi nói:

- Nói linh tinh! Ở đây đều là quán bar chính quy, khác với những nơi cùi bắp ở nông thôn đó.

Chỉ có điều cô cũng nghe ra chút tin tức, tò mò hỏi:

- Tiểu Xuyên Xuyên, trước kia cậu ở một nơi vắng vẻ vậy sao? Hơn một trăm dặm mới có một thôn nhỏ?

Tần Xuyên khẽ gật đầu, thuận miệng nói:

- Đúng vậy, hơn nữa không phải có một năm xuất hiện dịch SARS sao, có một người đi ra ngoài làm trở về, mang theo virus lây bệnh, toàn thôn bị lây, chết

không còn mấy người. Năm sau chúng ta tới nhìn, trong thôn khắp nơi đều là đầu lâu!

Đường Vi nghe xong sững sờ, phải là vùng quê vắng vẻ cỡ nào mới xuất hiện một ‘xã hội nguyên thủy’ như vậy.

- Quê quán trước đây của cậu ở tỉnh nào?

Đường Vi không nhin được, hỏi.

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, nhíu mày:

- Hình như không có ai nói cho tôi biết, dù sao cũng cách đây rất xa... Ai nha, khắp nơi đều là núi, sao tôi biết được là tỉnh nào. Chị không biết 70% Hoa Hạ đều là núi sao?

Đường Vi cũng tin, thẳng này tuyệt đối từ nông thôn của nông thôn của nông thôn đi ra!

Tới một quán bar tên Lam Điếu, hai người đi vào.

Trong quán, có một người đàn ông trung niên chừng 40 tuổi, mặc âu phục nhỏ, từ xa đã đưa tay chào hỏi Đường Vi.

Đường Vi cười với người trung niên, dẫn Tần Xuyên tới ngồi.

- Đường tiểu thư, đây là lần đầu tiên cô dẫn con trai tới, không giới thiệu cho Lam thúc một chút sao?

Người trung niên mỉm cười dò xét Tần Xuyên.

Đường Vi giới thiệu:

- Hả chính là Tần Xuyên.

- Há? Chính là Tần Xuyên đã cứu cô và Đường Nghị khi trước sao? Không

ngờ còn trẻ như vậy! Nghe nói thân thủ của cậu không tệ!

Lam thúc vỗ bả vai Tần Xuyên.

- Tạm được, kỳ thực bình thường tôi đều dựa vào khuôn mặt kiếm cơm, động tay động chân không phải phong cách của tôi.

Tần Xuyên vẫn nói một câu này.

- Ha ha, chàng trai rất tự tin đó. Tôi là Lam Trung Hoa, là ông chủ nơi này, là bạn vong niên với cha của Đường tiểu thư, cậu gọi tôi là Lam thúc là được.

Lam Trung Hoa nói.

Đường Vi khẽ ho khan một tiếng, dường như truyền đạt tín hiệu gì.

Lam Trung Hoa nghe xong, lập tức không nói thêm gì, hỏi:

- Hai người muốn uống chút gì không?

- Như cũ, Dry Martini.

- Tôi muốn Cocacola! Tốt nhất là không đường.

Tần Xuyên cười nói.

Biểu lộ của Lam Trung Hoa cứng nhắc:

- Cái này... Chỗ chúng tôi không có. Nếu không tôi cho cậu một ly bia?

- Vậy thì nước lọc đi.

Tần Xuyên nói.

Đường Vi có chút bó tay:

- Cậu có phải là đàn ông hay không, uống một cốc bia cũng không được?

- Tôi không thích uống rượu, chị muốn tôi uống rượu, chẳng lẽ là muốn tôi uống quá chén, sau đó mưu đồ làm loạn với tôi?

Tần Xuyên hoài nghi nói.

Đường Vi nhéo thịt bên hông hắn:

- Tiểu bại hoại, ai thèm làm gì cậu chứ!

Tần Xuyên nhếch miệng cười, trong lòng thì cảm thấy hiếu kỳ. Người tên Lam Trung Hoa này tự xưng là bạn của cha Đường Vi, nhưng y rất kính sợ Đường Vi, vừa rồi Đường Vi ho khan một tiếng đã khiến y không dám nhiều lời.

Rốt cục cô gái này có lai lịch gì? Tần Xuyên cảm thấy nhất định cần phải lưu tâm một chút, trước khi chưa rõ ràng thì cần phải đề phòng.

Đợi khi đồ uống được bưng lên, Đường Vi uống một ngụm, kề sát bên tai Tần Xuyên, nói:

- Tiểu Xuyên Xuyên, kỳ thực tối nay gọi cậu ra ngoài là có chuyện muốn nói với cậu.

Tần Xuyên cầm ống hút uống nước, căn ông hút, mở to mắt nói:

- Vậy hả, rốt cục chị cũng chịu thừa nhận chị thềm mền tôi từ lâu rồi sao?

Đường Vi không có ý nói đùa, nghiêm mặt nói:

- Cậu đang bị một tên sát thủ theo dõi, hiện giờ rất nguy hiểm.

Cùng lúc đó, trên mái nhà một cửa hàng đối diện quán bar Lam Điều.

Một nam tử khỏe mạnh, da màu lúa mì đội mũ lưỡi trai, đứng sau biển quảng

cáo, lẳng lẳng nhìn chăm chăm vào khách hàng ra vào quán bar.

Đột nhiên máy truyền tin trong tai gã nhận được tín hiệu, gã lập tức nghe.

- Báo đen, sao đến giờ vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ?

Đầu bên kia truyền tới một giọng nói âm trầm, khàn khàn, ngôn ngữ là tiếng Anh khẩu âm Đông Nam Á.

Báo đen chính là danh hiệu của tên sát thủ áo đen này.

- Phó hội trưởng, đến bây giờ Tần Xuyên cũng chưa từng đi một mình, tôi không tìm được cơ hội thích hợp để ra tay. Hơn nữa có chút ngoài ý muốn.

- Há? Ngoài ý muốn?

- Trên tư liệu có ghi một người phụ nữ tên Đường Vi, đang ở cùng với Tần Xuyên. Cô ta cũng có chút thực lực, tôi sợ mình bị phát hiện rồi, ra tay sẽ rất khó.

Phó hội trưởng hừ lạnh một tiếng:

- Nhiệm vụ lần này là trận chiến mấu chốt để Xiêm La chúng ta tiến vào thị trường Hoa Hạ. Chỉ có điều nhiều hơn một con đàn bà, mà mang theo súng, cùng giải quyết đi.

Hội trưởng bảo tao dẫn đội tới, nếu lần đầu nhiệm vụ đã thất bại, chuyện này rất bất lợi với chúng ta! Mà cùng tao ai cũng không chịu nổi trách nhiệm!

Cố chủ yếu cầu trong ba ngày mục tiêu phải chết, chỉ còn một ngày, mà phải tăng thêm tốc độ!

- Vâng! Tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!

Trong mắt Báo đen hiện lên một tia cay độc.

Trong quán bar, Tần Xuyên nghe thấy Đường Vi nói vậy, mới biết hóa ra Đường Vi cũng phát hiện sát thủ, chẳng lẽ đối phương có quan hệ với cô ta?

- Thật hay giả? Tiểu Vi Vi đừng làm tôi sợ.

Tần Xuyên thử thăm dò, định tìm ra ngọn nguồn của Đường Vi.

- Buổi chiều khi cậu trở lại tiệm Internet, tôi phát hiện có người dường như đang theo dõi cậu. Chỉ có điều vẫn không xác định, cho nên tôi lái xe đưa cậu tới đây.

Trên đường đi tôi phát hiện một chiếc Carola màu đen luôn đi theo chúng ta, tôi mới xác định đúng là có một sát thủ.

Hơn nữa rất nhanh gã sẽ ra tay, nếu không cũng không muốn xuất hiện nguy hiểm, bám theo một đoạn đường dài như vậy. Gã không muốn cậu rời khỏi tầm mắt của gã.

Đường Vi phân tích.

Tần Xuyên hí mắt lại, cô gái này tương đối quen thuộc với thói quen của sát thủ, chỉ là thực lực còn chút khiếm khuyết.

Khi hẳn trở lại tiệm Internet đã xác định có sát thủ tồn tại, chỉ là không muốn để ý tới mà thôi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 44: Đồng Ý Một Chuyện

- Vậ Vi Vi dẫn tôi tới nơi này là định làm như nào?

- Đêm nay cậu ở cùng với tôi, đừng trở lại tiệm Internet nữa. Tôi sẽ bảo vệ cậu, khẳng định gã đang rất nóng lòng muốn ra tay với cậu.

Đường Vi vể mặt chân thành nói.

Trong lòng Tần Xuyên chấn động, hóa ra Đường Vi làm vậy là vì cho rằng thực lực của mình không đủ, cho nên muốn bảo vệ mình?

Tuy rằng còn không rõ rốt cục Đường Vi có lai lịch gì, nhưng sự quan tâm này khiến Tần Xuyên cảm thấy vô cùng ấm áp.

- Không cần đâu, tôi đường đường là một nam tử hán, sao có thể để một cô gái bảo vệ chứ?!

Tần Xuyên vỗ ngực nói.

Đường Vi rất mất hứng:

- Hiện giờ không phải thời điểm làm anh hùng, tôi biết cậu cũng có chút thân thủ, đánh nhau với vài tên côn đồ thì được, nhưng đối phó với tên sát thủ kia thì chính là tìm chết. Cậu nghe tôi một lần đi, bằng không tôi sẽ tức giận.

Dù sao cũng là cầm mạng làm tiền đặt cược, Đường Vi cảm thấy cần phải nghiêm túc.

Tần Xuyên thở dài một hơi, xem ra cô gái này vẫn luôn cho hãn là một võ giả

sơ cấp bình thường. Dù sao khi trước mình cứu cô ta và Đường Nghị cũng là khi đang bị phế.

Đúng lúc này trong một góc quán bar truyền ra tiếng ồn ào!

- Đàn bà thối! Cô điên rồi sao? Không uống thì nói một tiếng là xong, sao phải lấy rượu hắt tôi?!

Một tên mặc áo lót bó màu xám, thân hình cao lớn, tóc nhuộm vàng, rất đô con, đang vuốt vùng ngực bị hắt rượu, vẻ mặt giận dữ.

Mà ở trước mặt gã, đằng sau một chiếc bàn tròn, có một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đang ngồi, áo lụa trắng như tuyết, quần ôm sát màu đen, tóc xõa như thác nước, che lấy nửa khuôn mặt.

Vừa rồi chính là cô gái này hắt một ly Whiskey có cả đá lên người đối phương.

- Bản thân anh cho gì vào rượu, đừng cho rằng tôi không nhìn thấy. Loại rượu hại người này, anh tự đi mà uống.

Cô ta cười lạnh, chẳng muốn để ý nhiều, tiếp tục nhấp ly Margaret trên tay.

Sắc mặt đối phương thay đổi, gã không ngờ mùi chỉ thay đổi một chút mà cô ta cũng có thể nhìn ra, người bình thường căn bản không nhạy cảm như vậy.

Nhưng gã đương nhiên sẽ không thừa nhận hạ thuốc trong rượu, xụ mặt nói:

- Cô nói hươu nói vượn gì đó? Tôi có lòng tốt mời cô uống rượu, không cảm ơn còn vu oan cho tôi?!

Cô gái khinh thường nhìn gã:

- Anh lừa những cô gái khác thì có thể, nhưng bản tiểu thư từ nhỏ đã sống gần thuốc, trong rượu có gì vừa nhìn là biết. Thủ đoạn hạ lưu của anh vẫn đừng

giở ra trước mặt tôi để tìm xấu hổ.

Những khách hàng xung quanh đều nhìn sang, mọi người đều có thể đoán được ít nhiều chuyện gì sẽ xảy ra.

Mỹ nữ như vậy ở trong quán bar ắt sẽ thành đối tượng được chăm sóc trọng điểm của đàn ông.

Chỉ tiếc vị lão huynh này dường như đá phải miếng sắt, bị mỹ nữ này nhìn ra.

Tần Xuyên nhìn mỹ nữ kia, cảm thấy thế giới thật nhỏ, không phải ai khác mà chính là Chu Phương Ngữ vừa thấy hôm nay.

Nữ bác sĩ này buổi chiều tức giận rời đi, không ngờ buổi tối lại một mình chạy tới quán bar uống rượu giải sầu.

- Cậu quen cô ta?

Đường Vi mỉm cười hỏi.

Tần Xuyên gật đầu:

- Là bác sĩ chữa bệnh cho chú Đông Cường.

- Hà, hình như cô ấy gặp phiền toái, có muốn đi giúp cô ấy hay không?

Đường Vi nháy mắt vài cái:

- Ví dụ như trình diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân!

Sở dĩ Đường Vi nói vậy vì tên tóc vàng cơ bắp kia đã tìm hai tên đồng bạn vóc người cường tráng tới.

Ba tên con trai dường như ngày thường đều tập thể hình, cao to vạm vỡ, như ba tòa núi nhỏ vây quanh Chu Phương Ngữ.

- Tiểu thư, tôi không thể tiếp nhận sự phi báng của cô, cùng chúng tôi tới cục cảnh sát, nói rõ chuyện này.

Tên tóc vàng trừng mắt nói.

Chu Phương Ngữ không sợ chút nào, cô đã uống một lúc, khuôn mặt đỏ ửng, khi cười rất hấp dẫn.

- Chỉ chút chuyện đấy còn đi cục cảnh sát? Máy người có thể suy nghĩ trước khi nói không, nếu còn quấy rầy tôi, tôi sẽ báo cảnh sát thật đó.

Chu Phương Ngữ căn bản không coi vào đâu.

- Rượu mới không muốn lại muốn uống rượu phạt, hay cô cho rằng mấy anh em chúng tôi dễ bị bắt nạt? Hoặc là uống vài chén cùng chúng tôi, hoặc là theo chúng tôi ra ngoài nói rõ!

Một tên đeo bông tai lên tiếng.

Chu Phương Ngữ không kiên nhẫn, nhíu mày:

- Hiếm khi ra ngoài uống rượu sao lại gặp đám đàn ông thối như mấy người.

Nói xong, cô lấy điện thoại ra, định báo cảnh sát.

Nhưng một tên nhanh tay nhanh mắt, cướp đi điện thoại của Chu Phương Ngữ, nhe răng cười nói:

- Còn muốn gọi người tới? Nằm mơ đi!

- Anh... Sao lại cướp đồ của tôi?! Anh là ăn cướp sao?! Mau trả điện thoại lại cho tôi!

Chu Phương Ngữ cuống lên, không ngờ ba người này to gan như vậy, dám trực tiếp cướp đoạt!

- Hừ! Là cô vu oan tôi, muốn trách thì phải trách cô, có bản lĩnh thì cùng chúng tôi tới cục cảnh sát nói rõ!

Tên tóc vàng cười dâm tà.

Chỉ cần ra khỏi quán bar, bọn chúng có thể kéo cô ta vào góc khuất nào đó, đến khi đó còn không phải do mấy người họ định đoạt sao.

Mấy người con trai ngồi bàn khác có chút không chịu được, muốn đứng lên giúp Chu Phương Ngữ, nhưng khi nhìn thấy dáng người của đối phương, đành an phận ngồi im.

Trong lòng Chu Phương Ngữ có chút luống cuống, rất ít khi cô đến quán bar, hôm nay tâm tình rối bời, mới đến đây mượn rượu giải sầu một chút, không ngờ lại gặp chuyện này.

Đột nhiên cô có chút hối hận, vì sao lại tùy hứng từ chối người nhà bố trí bảo tiêu cho mình.

Đang khi cô nhìn xung quanh, tìm kiếm viện trợ thì chợt thấy Tần Xuyên ngồi bên quầy!

Ánh mắt Chu Phương Ngữ ngưng lại, ngoài cảm thấy kinh ngạc thì tâm tình như chết đuối vớ được cọc, giơ cao tay lên hô:

- Tần Xuyên!

Không ít người đưa mắt nhìn về Tần Xuyên, hóa ra mỹ nữ này còn có người quen ở quán bar?

Tần Xuyên bất đắc dĩ, xem ra không ra mặt cũng không được.

Lam thúc đứng trong quầy cũng cười một tiếng:

- Cần tôi đi xử lý một chút hay không?

- Không cần, Lam thúc là chủ quán, không tiện ra mặt, để chúng tôi đi qua là được.

Đường Vi cảm thấy rất thú vị, đẩy Tần Xuyên đi, muốn cùng hắn đi tới.

Ba tên tráng hán nhìn thấy Tần Xuyên, không thèm để vào mắt. Nhưng Đường Vi bên người Tần Xuyên lại khiến chúng nhìn chăm chăm vào.

Hôm nay ngọn gió nào đã thổi hai vị mỹ nữ tới một quán bar nhỏ như này? Một người kiều diễm như hoa hồng, một người tươi mát như hoa lan.

- Tiểu tử thôi, rút xa một chút! Dám nhúng tay sẽ giết mày!

Tên tóc vàng bẻ tay, tiếng khớp kêu răng rắc.

Tần Xuyên không để ý tới ba tên này, cười nói với Chu Phương Ngữ:

- Bác sĩ Chu, nếu như tôi giúp cô lấy lại di động, đuổi họ đi, cô phải đồng ý với tôi một chuyện, sao hả?

- Anh... Anh còn muốn giậu đổ bìm leo? Tốt xấu gì bối phận của anh là... là

Chu Phương Ngữ không cách nào nói ra ba chữ 'lão tổ tông'.

Tần Xuyên giang tay ra:

- Yên tâm, tôi đẹp trai như vậy, đều là mỹ nữ theo đuổi tôi, tôi sẽ không khi dễ cô.

- Đi chết đi! Không biết xấu hổ! Nếu anh không có năng lực giúp tôi, vậy đừng đứng đây khoác lác! Tôi không tin bọn họ dám làm gì tôi!

Chu Phương Ngữ cảm thấy người con trai này quá vô sỉ rồi, cha và ông nội còn coi hắn thành trưởng bối tôn kính, có vị trưởng bối nào như vậy sao?

Trong mắt Đường Vi hiện lên vẻ dị sắc, Chu Phương Ngữ có nhắc tới bối

phận của Tần Xuyên, trong này có hàm nghĩa gì?

Lúc này ba tên tráng hán vô cùng tức giận, tất cả coi chúng như đồ trang trí, không hề có lực uy hiếp vậy!

- Mẹ nó, con phụ nữ thôi! Không ai có thể giúp mày hết, đi theo tao!

Tên tóc vàng không nhịn được nữa, nói tục, một tay chụp lấy cổ tay Chu Phương Ngữ, muốn kéo cô đi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 45: Nữ Hiệp Tha Mạng

Ngay trong tức tắc này, Tần Xuyên ra tay.

Chân hấn nhanh như chớp đá ra, đá văng tay tên tóc vàng.

Xoay người một cái, tay như làm ảo thuật, thu hồi chiếc điện thoại từ tay một tên khác, trả lại trên tay Chu Phương Ngữ.

Quá trình này chỉ xảy ra trong thời gian một giây, ngoại trừ Đường Vi, những người khác đều không nhìn rõ chuyện gì vừa xảy ra.

Chu Phương Ngữ sợ hãi một chút, thở phào nhẹ nhõm, cùng lúc cầm lại điện thoại thì không quên trừng mắt nhìn Tần Xuyên, sớm làm như vậy chẳng phải là xong rồi

Chỉ có điều tên này ra tay thật nhanh, dù sao cũng là võ giả Hậu Thiên hiểm thấy.

Hai mắt Đường Vi tỏa sáng, cô phát hiện tốc độ của Tần Xuyên nhanh hơn, xem ra là có tiến bộ.

Cô không biết là Tần Xuyên căn bản không dùng chút thực lực, bằng không tay đối phương đã vỡ nát.

Mặc dù như vậy, bàn tay tên tóc vàng đau tới run run, không điều khiển nổi, đương nhiên không chịu bỏ qua:

- Thăng nhãi con, mày muốn chết!

Gã và hai tên đồng bọn quen nhau ở phòng tập thể hình, thường xuyên cùng nhau lấy mạnh hiếp yếu.

Lúc này dùng ánh mắt trao đổi với nhau, sau đó xông về phía Tần Xuyên.

Tần Xuyên vốn muốn dùng tốc độ giải quyết bọn chúng, nhưng không ngờ Đường Vi đã sải bước tới trước mặt hắn, muốn ra tay trước!

Hai tay cô cứng cáp có lực đánh tới trước, dựa người, một chiêu cầm nã thủ khống chế tên tóc vàng, sau đó thân thể lui lại, trọng tâm nghiêng về phía trước.

Một đòn ném qua vai, dễ dàng ném tên tóc vàng về phía hai tên còn lại.

Như vậy còn chưa đủ, Đường Vi đi lên dùng chân đạp cho chúng một trận, giày cao gót đâm lên người chúng, vài chỗ chảy máu!

- Ái! Ối! Đau quá!

- Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa!

- Xin nữ hiệp tha mạng!

Ba tên trai tráng đau đớn kêu cha gọi mẹ, khiến mọi người xung quanh đều sợ hãi, cô gái kiêu mị này sao lợi hại như vậy?

Trong mắt Chu Phương Ngữ hiện lên dị sắc, cô cảm thấy Đường Vi với tư cách là một cô gái nhưng công phu so với tên Tần Xuyên đáng ghét này thì đẹp hơn nhiều.

- Cút! Đừng để tôi thấy mấy người ở quán bar này!

Đường Vi sẵn giọng nói.

Ba tên này quả thực muốn khóc, bị tên con trai kia đánh bại còn may, nhưng bị một cô gái đánh cho không có sức phản kháng, về sau còn dám tới quán bar

lăn lộn sao? Xấu hổ chết cmmn!

Ba người xám xịt chạy ra khỏi quán bar, không ít người vỗ tay khen hay, Lam thúc đứng trong quầy lại cười lắc đầu, không có ý ra ngoài.

- Chu tiểu thư, cô không sao chứ?

Đường Vi nghịch nghịch tóc, cười hỏi.

Chu Phương Ngữ gật đầu:

- Cảm ơn, nhìn chị thật quen mắt, hình như tôi đã gặp ở đâu.

Kỳ thực vừa rồi Chu Phương Ngữ đã cảm thấy hình như đã gặp Đường Vi ở đâu, nhưng nhất thời không nhớ ra được.

- Tôi là Đường Vi.

- À! Tôi nhớ rồi, cô là chủ tịch công ty mạo dịch Tử Vi! Trước kia tôi từng nhìn thấy cô trên một buổi yến hội thương mại!

Chu Phương Ngữ nói.

Với tư cách là con gái của Chu Thanh Sơn, hơn nữa chị gái Chu Phương Tinh không tiện tham gia các buổi yến hội, Chu Phương Ngữ đã tham gia không ít buổi yến hội của xã hội thượng lưu.

- Công ty mạo dịch Tử Vi? Chị Đường còn mở công ty?

Đây là lần đầu tiên Tân Xuyên nghe chuyện này.

Đường Vi cười dòn tan, cũng không che dấu:

- Tôi chưa từng nói tôi chỉ mở cửa hàng bán hoa, cậu không cho rằng tiền của tôi đều là từ trên trời rơi xuống?

Chu Phương Ngữ nói:

- Anh quen với Đường tiểu thư, không biết cô ấy là chủ tịch mật dịch Tử Vi? Đây là công ty xuất khẩu khẩu hoa cỏ nổi tiếng tỉnh Giang chúng ta, Đường tiểu thư còn là nhà từ thiện nổi danh thành phố Đông Hoa!

- Kỳ thực tôi chỉ có danh nghĩa, chuyện của công ty cũng không quản. Chỉ có điều được thiên kim thị trưởng khen như vậy, tiểu nữ thụ sủng nhược kinh đó!

- Đường tiểu thư đừng chê cười tôi, may mà có chị, bằng không thì dựa vào tên vô sĩ này, hôm nay tôi lại bị khi dễ.

Chu Phương Ngữ chuyển mắt nhìn Tần Xuyên, vô cùng bất mãn.

Tần Xuyên vô tội nói:

- Không phải tôi giúp cô cầm lại điện thoại sao?

- Hừ!

Chu Phương Ngữ không thèm để ý tới hần, nói với Đường Vi:

- Đường tiểu thư, không ngờ chị kinh doanh giỏi lại còn có thân thủ tốt như vậy, hôm nào tôi phải cảm ơn chị một phen.

- Không cần khách khí, tôi còn cần dựa vào Chu tiểu thư để kéo gần quan hệ cùng thị trưởng nữa.

Đường Vi nháy mắt vài cái.

Chu Phương Ngữ biết đối phương đang nói đùa, dù sao Đường Vi cũng là nữ cường nhân nổi tiếng. Trải qua chuyện đêm nay, cô càng bội phục Đường Vi hơn.

- Vậy em gọi chị là chị Đường Vi nhé, chị gọi em là tiểu Ngữ là được.

- Tốt, chị thích người thoải mái cởi mở như tiểu Ngũ.

Hai cô gái lập tức thân thiết, hô chị gọi em, còn trao đổi cả số điện thoại.

Tần Xuyên đứng cạnh bữu môi, hóa ra Đường Vi đã sớm quen Chu Phương Ngũ, vừa rồi cố ý ra tay trước có lẽ là vì muốn gần gũi hơn với Chu Phương Ngũ.

- Tiểu Ngũ, vừa rồi em nói bối phận của Tần Xuyên gì đó, đây là có ý gì?

Đang khi trò chuyện, Đường Vi vô tình hỏi một câu.

Trong lòng Tần Xuyên cười thầm, hóa ra cô gái này muốn thông qua Chu Phương Ngũ để biết nội tình của hẳn.

Muốn hiểu rõ về hẳn, hỏi trực tiếp chẳng phải tốt hơn sao! Tuy nhiên hẳn sẽ không nói thật toàn bộ.

- Hả, hẳn và trường bối của em có chút quan hệ, cụ thể em cũng không rõ lắm.

Chu Phương Ngũ dù đã uống chút rượu, nhưng không hề sau, rất đơn giản che dấu.

Cô không phải người ngu xuẩn, bối cảnh và y thuật của Tần Xuyên nếu lưu truyền ra ngoài sẽ khiến sinh hoạt của Tần Xuyên bị quấy rầy.

Nếu như vậy, rất có thể Tần Xuyên sẽ không cách nào chữa bệnh cho chị gái mình, thậm chí còn bất mãn. Cho nên dù Tần Xuyên không nói, cô cũng tận lực giữ bí mật.

Đường Vi không hỏi được gì, trong lòng càng thêm hiếu kỳ, nhưng không hỏi gì thêm.

Hơn 1 tiếng sau, Đường Vi đứng dậy thanh toán, thuận tiện tạm biệt Lam

thúc.

Tần Xuyên rút cục rảnh rồi, ngồi xuống bên cạnh Chu Phương Ngữ:

- Bác sĩ Chu, bây giờ cô nên biết tôi không phải đồ lừa đảo rồi chứ?

- Hừ, cho dù không phải đồ lừa đảo thì cũng là đồ dê xồm, khi trước là Diệp tiểu thư, hiện giờ là chị Đường Vi, ban ngày còn động tay động chân với chị tôi, không phải là hạng tốt đẹp gì!

Chu Phương Ngữ vãnh miệng.

Tần Xuyên ủy khuất, bên cạnh hẳn có nhiều mỹ nữ, điều này có thể trách hẳn sao?

- Đi đi, tùy cô nói thế nào cũng được, cần cô giúp tôi một việc.

Tần Xuyên cười nói.

Chu Phương Ngữ vể mặt cảnh giác:

- Chuyện gì?

- Tôi muốn nhờ cô đừng mớ cho chú Đông Cường vội, tôi đang nhờ người tìm thuốc chữa bệnh rồi, đến khi đó tôi sẽ trị cho chú Đông Cường.

Tần Xuyên nói.

Chu Phương Ngữ cổ quái nhìn hẳn:

- Anh dùng Trung y trị ung thư gan?

- Đúng vậy.

- Cho nên vừa rồi anh mới yêu cầu tôi đồng ý anh một chuyện, chính là chuyện này.

Thần sắc Chu Phương Ngữ rất phức tạp.

Tần Xuyên gật đầu, hấn sợ Chu Phương Ngữ nóng lòng, tiến hành mổ cho Diệp Đông Cường, vậy đúng là cứu tử nhất sinh.

- Tôi thừa nhận Trung y của anh rất lợi hại, nhưng bệnh của Diệp Đông Cường căn bản không trị nổi, anh vẫn nên chữa tốt cho chị tôi. Chuyên nghiệp và công tác của tôi không cần anh nhúng tay!

Chu Phương Ngữ vẻ mặt quật cường, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tần Xuyên, cầm túi xách, xoay người định đi.

Tần Xuyên buồn bực, sao cô gái này bướng bỉnh tới vậy?!

Nhưng đi không được vài bước, đột nhiên cô ta dừng lại, xoay người, ánh mắt chớp chớp nhìn Tần Xuyên, muốn nói gì lại thôi, dường như còn rất ngượng ngùng...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 46: Không Phải Người Tùy Tiện!

Tần Xuyên vui vẻ:

- Bác sĩ Chu, cô đổi ý rồi hả?

Chu Phương Ngữ lắc đầu.

Tần Xuyên cẩn thận nhìn một cái, nữ bác sĩ lộ ra tư thái e thẹn của các cô gái nhỏ, vì vậy ngôn từ chính nghĩa nói:

- Tiểu thư Chu Phương Ngữ, tôi không phải người tùy tiện. Chúng ta quen nhau không bao lâu, cô tỏ tình với tôi rất không thích hợp!

- Anh đi chết đi! Ai muốn tỏ tình với anh chứ?!

Chu Phương Ngữ tức giận tới dậm chân, óc người này mọc ở mông sao?!

- Há? Không phải thổ lộ sao.

Tần Xuyên cười xấu hổ nói:

- Vậy cô dùng biểu lộ này là có ý gì?

- Tôi... Tôi...

Chu Phương Ngữ lắp bắp, cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Tuy rằng anh dùng Trung y chữa bệnh cho chị gái tôi, còn chiếm tiện nghi của chị ý, tôi rất không cao hứng.

Nhưng... tôi vẫn muốn cảm ơn anh, xin anh nhất định phải chữa khỏi cho chị tôi.

Nói xong, Chu Phương Ngữ đột nhiên khẽ khom người, trịnh trọng nói:

- Xin nhờ anh.

Đợi khi làm xong, Chu Phương Ngữ quay người chạy ra ngoài, giống như nai con sợ hãi, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng.

Tần Xuyên sững sờ một chút, không khỏi nở nụ cười.

Hắn nhớ tới câu đánh giá của Chu Phương Tinh với em gái mình, tuy rằng tính tình hơi tệ một chút, nhưng tâm địa rất thiện lương.

Chỉ có điều vì sao mình dùng Trung y chữa bệnh cho chị cô ta, sẽ khiến Chu Phương Ngữ mất hứng như vậy. Hơn nữa vì chuyện này mà đêm hôm khuya khoắt chạy tới quán bar uống rượu giải sầu, đúng là kỳ quái.

Lúc này Đường Vi đã đi tới, Tần Xuyên phát hiện cô gái này không hiểu tại sao lại mang thêm một túi xách màu đen nhỏ, không biết bên trong chứa gì.

Đường Vi cười như không cười nói:

- Tiểu Xuyên Xuyên, quan hệ giữa cậu và tiểu Ngữ cũng không tầm thường nha, vừa rồi sao cô ấy lại cúi đầu với cậu?

- Cô ấy thổ lộ với tôi, đáng tiếc bị tôi từ chối.

Tần Xuyên đặc ý nói.

Đường Vi tức giận trừng mắt:

- Không có nổi nửa câu nói thật! Được rồi, chúng ta về đi.

Tần Xuyên đứng dậy đi theo:

- Vậy sát thủ thì sao? Còn ở đây không?

- Tuy rằng không xác định được vị trí cụ thể, nhưng nhất định là đang mai phục. Chỉ có điều chị đây đã chuẩn bị tốt, chỉ sợ gã không tới thôi.

Đường Vi cười tự tin, kéo tay Tần Xuyên đi ra quán bar.

Tuy rằng uống rượu nhưng Đường Vi dường như không hề sợ bị kiểm tra nồng độ cồn.

Một đường lái xe, không trực tiếp trở về tiệm Internet mà tới công viên Hà Tân của thành phố Đông Hoa.

Công viên này vào buổi tối không có đèn đóm gì, hơn nữa cách nội thành khá xa, gần như không có ai tới, chỉ có chút chó mèo hoang đang ở đây bới thùng rác.

Đường Vi lái xe tới bãi đỗ xe trống trải gần sông, cây cối xung quanh bị gió thổi kêu xào xạc, tối tăm vô cùng, không nhìn thấy bóng người.

- Tiểu Vi Vi, chị dẫn tôi tới đây làm gì vậy? Ở đây không có ai, chẳng phải là cho tên sát thủ kia cơ hội sao?

Tần Xuyên trầm nghĩ, lá gan cô gái này quả thực rất lớn.

Đường Vi gật đầu;

- Đúng vậy, có thể cậu không phát hiện nhưng tên sát thủ kia vẫn luôn lái xe bám theo chúng ta. Tôi nghĩ thời gian nhiệm vụ của gã có hạn, nóng lòng muốn giết chúng ta.

Quả nhiên không bao lâu sau có một chiếc xe con màu đen đi tới bãi đỗ xe, tắt đèn đỗ xe.

- Hừ, thực sự là gấp gáp, không cần đánh lén, đường hoàng tới giết.

Đường Vi cười lạnh nói:

- Tiểu Xuyên Xuyên, cậu ngồi trong xe đừng ra ngoài, xe của tôi đã được thay đổi để chống đạn, cậu ở trong rất an toàn. Nếu đi ra ngoài, tôi rất khó để bảo vệ cho cậu.

Trong lòng Tần Xuyên không khỏi cảm động, cho dù mình đã cứu cô và Đường Nghị, nhưng đó cũng chỉ là tiện tay mà thôi. Nhưng cô gái này định thay hẳn chiến đấu với sát thủ!

Tần Xuyên không có ý định ngăn cản hành động anh dũng của cô. Được rồi, chính mình cứ yên lặng ở phía sau chiếu ứng, đừng để cô bị thương là được.

- Vậy tiểu Vi Vi phải cẩn thận.

Đường Vi cười cười, đột nhiên mở chiếc túi xách màu đen ra, lấy ra một khẩu súng ngắn do công ty Smithsonian sản xuất, còn trang bị thêm ống giảm thanh.

- Á đù! Tiểu Vi Vi còn mang theo súng? Chẳng lẽ là Lam thúc đưa cho chị?

Đây là lần đầu tiên Tần Xuyên nhìn thấy súng thực, trước kia hẳn chỉ nhìn thấy trên phim ảnh mà thôi.

- Bằng không thì cậu cho rằng tôi tới quán bar chỉ thuần túy là để uống rượu.

Sau khi Đường Vi tháo chốt an toàn, nhanh chóng mở cửa xe, sau đó lăn mình một cái, đồng thời đóng cửa xe lại.

Giờ khắc này, cô không còn là bà chủ tiệm hoa thiên kiều bá mị nữa, toàn thân tỏa ra hơi thở khắc nghiệt, lãnh khốc, động tác nhanh nhẹn như một cái bóng!

Cùng lúc đó, trên chiếc Toyota màu đen, Báo đen cũng đã nạp đạn và lắp ống giảm thanh cho súng lục của mình.

Gã nhận được lệnh trong đêm nay phải giết chết Tần Xuyên, đã không còn thời gian thêm nữa.

Sau khi chuẩn bị xong, gã nhìn chiếc BMW màu đỏ đỗ cách đó không xa, sau khi phát hiện ở ghế lái đã không có người, Báo đen lộ ra một nụ cười lạnh.

Gã mở cửa xe, cũng không đi xuống má ném chiếc mũ lưỡi trai trên đầu ra ngoài!

Tụp!

Một viên đạn xé rách không khí, trong bóng đêm bắn xuyên qua chiếc mũ lưỡi trai!

Bắn hay lắm!

Báo đen lăn mình ra khỏi xe, trong lòng tán thưởng, cô gái tên Đường Vi này quả nhiên thân thủ bất phàm, may mà hãn kinh nghiệm phong phú, ném chiếc mũ ra ngoài trước, hấp dẫn lực chú ý.

Đường Vi trốn sau một thân cây gần đó, sau khi phát hiện mình chỉ bắn trúng một chiếc mũ lưỡi trai, tâm tình cũng trầm trọng.

Đó là một tay già đời, nếu không phải gã vội vã muốn ra tay, tung tích bị lộ, vậy e là khó mà đề phòng.

Tần Xuyên ngồi trong xe, có chút hưng phấn nhìn hai người đấu trí với nhau, ngồi xem kỹ xảo chiến đấu đúng là một chuyện thú vị.

Thực lực của Đường Vi, Tần Xuyên cũng chưa từng nhìn thấy rõ, bây giờ có thể nhìn xem.

Đột nhiên Báo đen có hành động, gã dùng bộ pháp hình răn, di chuyển trái phải cực nhanh, nhanh chóng di chuyển về phía Đường Vi.

Đường Vi lăn mình một cái, đồng thời súng ngắn liên tục bắn ra.

Tụp sụp sụp...

Quỹ tích của mỗi viên đạn đều chỉ xẹt qua bên người, tất cả đều bị Báo đen tránh đi.

Dù nói võ giả Hậu Thiên không cách nào chịu được lực sát thương của súng đạn, nhưng không có nghĩa là võ giả Hậu Thiên không cách nào tránh thoát.

Chỉ cần dự đoán chính xác, ở cự ly xa muốn dùng đạn giết chết võ giả Hậu Thiên đúng là nằm mơ.

Khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn 4-5m, Báo đen nhảy vọt lên không, khẩu súng trong tay liên tục bắn về phía Đường Vi!

Lần này đến lượt Đường Vi né tránh sau mấy gốc cây, đạn đều bị cây cối ngăn cản, không làm cô bị thương.

Hai người liên tục ăn miếng trả miếng, cuối cùng phát hiện thực lực không kém nhau nhiều, dùng súng ống thì khó phân thắng bại.

Khi hết đạn, hai người gần như cùng lúc vứt súng trong tay, xông lên, va chạm vào nhau.

Báo đen nhúng một chiêu Bình trửu thường thấy trong quyền Thái, hung ác, mạnh mẽ đánh về phần cổ Đường Vi, sát khí sắc bén tỏa ra.

Đường Vi như chuồn chuồn lướt nước, dùng ba ngón tay ngăn cản một cùi trỏ kia, tứ lạng bạt nghìn cân mà nhảy vọt lên, cổ tay chặt vào đầu Báo đen!

Báo đen không thềm né tránh, cùng nhảy lên, dùng một đòn Đầu chùy!

Đường Vi không kịp phản ứng, cổ tay chặt xuống, bị một cỗ lực lượng lớn đánh bay!

- Kim Cương chùy?!

Môn Nghạnh khí công này tuy không coi là thượng thừa, nhưng uy lực rất lớn, có thể toái thạch tời kim! Không ngờ tên sát thủ này còn luyện loại nghạnh công này!

Dưới tình thế cấp bách, trên tay cô xuất hiện một đạo chân khí đỏ như lửa, va chạm với đối phương!

Ầm!

Thân hình Đường Vi bị đánh bay ra, nhưng cũng may là không bị thương, chỉ là bàn tay run lên.

Tần Xuyên nhìn thấy chân khí hỏa hồng kia, không khỏi nhú mày. Trong ấn tượng của hắn hình như không loại công pháp của môn phái nào có thể phóng ra loại chân khí này.

Nhưng có thể nhìn ra được Đường Vi tu luyện một môn công pháp tương đối cao cấp, không biết cô học được từ đâu.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 47: Quá Hèn Hạ Vô Si

Báo đen thấy Đường Vi sử dụng chân khí, không dám xem thường, trên người cũng có một cỗ chân khí vô hình phóng ra, trong kinh mạch tràn ngập chân khí, trên trán hiện lên gân xanh.

Mặc dù nói đa số chân khí của võ giả đều dựa vào việc tu luyện nội công mà có.

Nhưng không phải mỗi võ giả từ nhỏ đã tiếp xúc được với pháp môn nội công, những tài nguyên quý giá này nắm giữ trong tay môn phái lớn và gia tộc lớn.

Cho nên đại bộ phận chân khí của võ giả Hậu Thiên đều là thông qua các cách tu luyện khí công, linh khí, sát khí trong thể tục truyền lưu, lục lợi mà tu luyện được.

Tuy rằng tuyệt đại đa số chân khí tự mình lục lợi tu luyện ra không lợi hại bằng chân khí dùng nội công chính thống tu luyện thành, nhưng loại chân khí này độ thành thạo cao, lại phù hợp với thân thể, có ưu thế nhất định.

Giống như quân chính quy và bộ đội dân gian vậy, quân chính quy quả thực binh hùng tướng mạnh, trang bị mạnh mẽ, nhưng bộ đội dân gian số lượng đông đảo, khó tránh khỏi có một chút cao thủ, thực lực có thể địch nổi quân chính quy.

Báo đen là võ giả Hậu Thiên tự mình tu luyện ra chân khí, với tư cách là một trong số sát thủ vương bài của công hội sát thủ Xiêm La, khi gã nhìn thấy chân khí đỏ rực trong tay Đường Vi, có chút ngoài ý muốn nhưng không hề sợ hãi.

Quân chính quy chết trong tay không biết có bao nhiêu, chuyện này chỉ kích thích ý chí chiến đấu của gã!

- Hừ, cô gái, nếu cô đã thích xen vào chuyện của người khác, vậy cùng chết đi!

Sau khi Báo đen sử dụng chân khí, sự nhanh nhẹn tăng lên một đẳng cấp mới, đạp chân một cái, thân thể như tên rời cung, nhanh chóng xông về phía Đường Vi.

Dù sao Đường Vi cũng là nữ giới, kỹ xảo chiến đấu không thể cường mãnh như vậy, sau khi hóa giải lực trùng kích của Báo đen, xoay người đá một cái!

Báo đen căn bản không sợ, thông qua lần tiếp xúc trước, gã phát hiện chân khí của Đường Vi dường như không bằng mình.

Một chiêu Đường Lang tí, ngăn cản chân của đối phương, Báo đen dùng cú đâm móc lên để tấn công!

Đường Vi vội vàng lộn ngược ra sau để tránh, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Nếu túng một chiêu quyền Thái này, e rằng cô không chết cũng chấn động não!

Đường Vi cảm thấy tình hình không ổn, thực lực tên sát thủ này vượt qua dự đoán của cô, ít nhất cũng cùng cấp độ, đạt đến võ giả Hậu Thiên trung cấp!

Vốn tưởng chỉ là sát thủ bình thường, nhưng Báo đen che dấu thực lực quá nhiều, khiến phán đoán của cô bị rối loạn.

Tần Xuyên trong xe cũng chú ý tới điểm này, cứ tiếp tục như vậy, quá nửa Đường Vi sẽ bị thương.

Hắn không chờ nữa, mở cửa xe ra, hô lớn:

- Vi Vi! Tôi tới đây! Tôi giúp chị cùng nhau đánh chết thằng khốn này!

- Không được! Cậu đừng tới đây! Rất nguy hiểm!

Đường Vi nhảy dài một cái để tránh cú đâm thẳng của đối phương, sợ Tần Xuyên tới gần!

Nhưng Báo đen lại ước gì Tần Xuyên đi ra, mục tiêu chính của gã là Tần Xuyên, về phần Đường Vi, căn bản không cần giao thủ nhiều.

- Khà khà, đồ nhát gan, rốt cục mà cũng chịu đi ra!

Báo đen thay đổi mục tiêu, chạy nhanh về phía Tần Xuyên!

Đường Vi thầm kêu không tốt, nhưng tốc độ của cô dù dốc sức liều mạng cũng không đuổi kịp Báo đen, chỉ có thể hô lớn:

- Mau chui vào xe trốn!

Sao Tần Xuyên lại tránh né, bản thân hẳn chỉ ước tên sát thủ này tới gần mình nhanh một chút. Bởi vì chênh lệch cảnh giới quá lớn, tên sát thủ này không nhìn ra công lực chân thật của Tần Xuyên.

Gã cũng giống Đường Vi, chỉ cho rằng Tần Xuyên là một võ giả sơ cấp, đạo lý cũng y như vậy.

Báo đen chỉ từ tư liệu biết được Tần Xuyên là một võ giả Hậu Thiên.

Tuổi tác này đã có thực lực võ giả Hậu Thiên đã coi như rất giỏi, cho nên Báo đen không hề hoài nghi chút nào.

Tần Xuyên ra vẻ bối rối, chạy trốn ra sau xe, sau đó nhặt lên hai viên đá nhỏ trên đất, giấu ở trong tay.

Báo đen vọt qua chiếc BMW, một chiêu Ưng trảo công hung ác, đánh tới hai

mắt Tần Xuyên!

Nhưng hai viên đá trong tay Tần Xuyên mang theo hai đạo chân khí băng liên, âm thầm bắn tới huyết Khí Hải và Quan Nguyên của Báo đen!

Khí Hải, Quan Nguyên chính là huyết hiểm trên cơ thể người, sau khi bị đánh mạnh vào, cơ thể khí tức đại loạn, chân khí tán loạn, sinh ra tụ huyết trên diện rộng!

Báo đen tuyệt đối không ngờ bản thân ngay cả đạn cũng có thể tránh được, nhưng hai viên đá nhỏ lại khó tránh hơn cả đạn!

Bản thân gã chưa rõ chuyện gì xảy ra, Khí Hải và Quan Nguyên đã bị trọng thương!

Hai cỗ chân khí lạnh như băng chui vào trong cơ thể, thân thể hấn ngưng trệ giữa không trung, tốc độ một trảo kia chậm dần.

Đường tiến công của hai viên đá này nằm khuất tầm nhìn của Đường Vi, cô không biết chuyện gì xảy ra.

Thừa cơ hội này, Đường Vi đuổi tới, từ sau vỗ một chưởng lên xương sống Báo đen!

Chưởng ấn mang theo chân khí đỏ rực, có chút bá đạo, đánh Báo đen ngã lăn ra đất, phun máu.

Thừa dịp bệnh, đòi mạng gã!

Tuy Đường Vi không rõ vì sao tốc độ của Báo đen lại đột ngột chậm lại, nhưng cô vẫn bước một bước dài, một cước dẫm mạnh lên lồng ngực Báo đen!

Đầu óc Báo đen vẫn rất tỉnh táo, giờ khắc này gã mới đột nhiên tỉnh ngộ, cao thủ chân chính lại là tên Tần Xuyên trốn trong xe!

Tiên Thiên! Là chân khí Tiên Thiên!

Người này căn bản không phải võ giả Hậu Thiên gì cả, hẳn là võ giả Tiên Thiên hiếm như lông phượng sừng lân!

Giờ Báo đen mới biết chuyện này, quả thực khóc không ra nước mắt, đúng là chẳng khác nào tháng sáu tuyết rơi!

Một tên võ giả Tiên Thiên, xuất hiện có thể như One Punch Man vậy, một hit là ngóm luôn, còn giả vờ sợ hãi trốn trong xe làm cái cờ lờ gờ tờ?!

Quá hèn hạ! Quá vô sỉ! Còn có phong độ cao thủ hay không?

Sớm biết mục tiêu là võ giả Tiên Thiên, cho dù là hội trưởng của gã tới cũng phải cân nhắc một chút, phái tên võ giả Hậu Thiên như gã chẳng phải là đi tìm chết sao?!

Nhưng gã đã không còn cơ hội mật báo, bởi một cước của Đường Vi đã đập vỡ tim gã!

Thẳng cho tới khi chết, ánh mắt Báo đen đều hiện ra oán niệm vô hạn, nhìn Tần Xuyên đang thềm cười xấu xa.

Đường Vi xác nhận sát thủ đã chết, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, quay người oán giận Tần Xuyên:

- Không phải đã bảo cậu phải trốn trong xe sao?! Cậu có biết lúc vừa rồi rất nguy hiểm không?!

Tần Xuyên ra sức vỗ tay:

- Tiểu Vi Vi, chị thật lợi hại! Có chị bảo vệ, tôi không có chuyện gì!

Cô gái này dốc sức như vậy, đương nhiên Tần Xuyên cần phải cố vũ.

Đường Vi cũng có chút mơ hồ:

- Có thể là gã luyện công không đúng, vừa rời chân khí đi nhằm đường, cho nên tốc độ giảm xuống, bằng không tôi rất khó thắng.

- Khà khà, dù sao chị không có chuyện gì là tốt rồi. Chỉ có điều tên sát thủ này làm sao bây giờ? Thi thể lưu lại đây cũng không tốt lắm đi?

Tần Xuyên hỏi.

Đường Vi hé miệng cười:

- Coi như cậu gan lớn, không sợ người chết. Ở đây cậu cũng không cần quan tâm, tôi sẽ cho người xử lý sạch sẽ.

Lúc này, một chiếc xe gia đình đa dụng(Multi-Purpose Vehicle) từ xa chạy tới, một người đàn ông trung niên đi xuống, chính là Lam Trung Hoa!

Lam Trung Hoa nhìn tên sát thủ đã tử vong dưới đất, cười nói:

- Không ngờ giải quyết nhanh như vậy, thực lực của đại tiểu thư đúng là khiến người bội phục!

Từ ngôn ngữ của y có thể thấy, y rất có lòng tin với thực lực của Đường Vi.

Y không biết rằng, nếu không có Tần Xuyên ra tay, người chết rất có thể chính là Đường Vi.

- Lam thúc, chú xử lý thi thể một chút, điều tra xem kẻ nào đã thuê, sau đó nói cho tôi biết.

Đường Vi nghiêm mặt nói.

Lam Trung Hoa gật đầu:

- Tôi đã cho người tra xét, đại tiểu thư cùng Tần Xuyên phải cẩn thận, nếu

như chúng có đồng lõa ở thành phố Đông Hoa, vậy sẽ có phiền phức.

- Ừm, tôi biết rồi.

Đường Vi kéo Tần Xuyên, cùng nhau trở lại xe, dứt khoát rời khỏi.

Tần Xuyên hỏi:

- Vi Vi, sao vừa rồi Lam thúc gọi chị là đại tiểu thư vậy, không phải ông ấy là bạn vong niên của cha chị sao?

Đường Vi khinh thường nhìn hăn:

- Là bạn vong niên của cha tôi, nhưng cũng là cấp dưới của cha tôi, gọi tôi một tiếng đại tiểu thư có gì sai sao?

- Ặc...

Tần Xuyên câm nín, trong lòng thầm cân nhắc xem cô gái này có lai lịch gì. Công pháp kỳ quái, lại thêm có người hầu ẩn thân trong quán bar như Lam thúc.

Thoạt nhìn thì còn có nhân mạch không tầm thường, bằng không cũng sẽ không giúp đi thăm dò sát thủ do ai thuê, đúng là càng ngày càng thần bí rồi...

Hăn còn không biết Đường Vi vừa lái xe, vừa xem xét Tần Xuyên.

Vừa rồi Báo đen đột ngột mất đi sức chiến đấu, nghĩ như nào cũng không thấy thích hợp. Hơn nữa từ đầu tới cuối Tần Xuyên đều không lộ vẻ sợ hãi, bối rối, đối với cái chết của Báo đen cũng rất bình tĩnh.

Điều này khiến Đường Vi không khỏi suy đoán, liệu có phải do Tần Xuyên vụng trộm làm gì không? Hay có ẩn tình gì bên trong?

Hai người đều có tâm sự, trên đường trở lại tiệm Internet, không ai nói câu gì.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 48: Mưu Đồ Bí Mật

Cùng đêm đó, hội sở Vân Sơn thành phố Đông Hoa.

Đây là một câu lạc bộ tư nhân mà cả thành phố đều biết, có thể tới nơi này đều là nhân vật có máu mặt.

Trần Hạo Bản lái chiếc Infiniti Q60 mui trần của mình, sau khi đến cổng ra vào, giao chìa khóa cho bảo vệ, đi vào trong đại sảnh.

Khi xuyên qua đại sảnh, một số nam nữ bên trong đều chỉ trỏ về phía gã. Có người địa vị không thua gã thì cười nhạo không hề che dấu.

Sắc mặt Trần Hạo Bản âm trầm, từ ngày phái đám người Trương Đại Bưu đi đối phó với Tần Xuyên, trái lại còn bị chúng mắng chửi trên đường, video bị tung lên mạng.

Trần Hạo Bản gã tốt xấu gì cũng là chủ nhiệm ngân hàng thương nghiệp ở thành phố Đông Hoa, quá khứ đều là phong quang vô hạn, hiện giờ lại trở thành trò cười của rất nhiều người.

Bất kể là đi làm hay ở trong nhà, gã đều không ngẩng đầu lên nổi, giống như bất cứ lúc nào cũng có người đang cười nhạo gã.

Vốn gã muốn gọi điện chửi cho đám người Trương Đại Bưu một trận, hỏi rõ nguyên do, nhưng điện thoại không gọi được, điều này khiến gã càng căm tức hơn.

Đi vào một gian phòng đặt sẵn, bên trong đã có vài tên công tử đang uống rượu, còn có hai tên đang ôm cô nàng xinh đẹp khí chất không tầm thường.

- Hạo Bân, ông tới rồi! Tới đây, trước tiên làm vài chén!

Một tên con trai xấu xí nâng chén.

Trần Hạo Bân chứng kiến đám người này, cuối cùng lộ ra vẻ tươi cười, đây là đám ‘nhị đại’ thuộc vòng quan hệ của hắn, trong nhà có người buôn bán, có người làm quan, từ nhỏ đã quen lẫn nhau.

- Hầu tử, ông lại gầy đi rồi, đừng chơi phụ nữ nhiều quá, cẩn thận lại đột tử trên giường.

Trần Hạo Bân rót nửa cốc Whiskey, chạm cốc cùng đối phương, một hơi uống sạch.

Tên hầu tử này họ Hầu, trong nhà làm nghề quản lý tài sản tài chính, thuộc về hạng nằm chơi kiếm tiền, mỗi ngày đều rất phóng túng.

- Nay, năm nay thị trường không tệ, đầu tư 30 triệu, lời 20 triệu. Ông già có chút khích lệ cuối cùng tôi cũng làm được chút chuyện, đương nhiên tôi phải tự thưởng cho mình, chơi thêm vài cô em rồi!

- Ông bớt khoác lác đi, ai không biết mấy ông dựa vào quan hệ nội bộ, lừa gạt đám dân chơi cổ phiếu kia, không phải là bản lĩnh thực sự.

Một tên con trai mặt vuông khác hừ một tiếng.

- Đậu xanh rau má, Mã Kim Bằng, ông đây dù là lừa gạt được 20 triệu cũng mạnh hơn mi! Ông làm phó cục cảnh sát, chút tiền lương đó còn không đủ cho tôi chơi một đêm!

- Hiện giờ ông đây làm phó cục, chính là trải đường, kiếm chút công lao. Qua ba năm, năm năm nữa tôi tiến vào tỉnh, đến khi đó mấy ông gọi tôi là ông Mã rồi!

Trần Hạo Bân híp mắt lại, nói:

- Lão Mã, hiện giờ ông làm phó cục, quyền lực trong tay không nhỏ đi?

Mã Kim Bằng cười đắc ý:

- Tạm được, dù sao cục trưởng cũng là dượng tôi, bình thường ông ấy đi chơi mát chược, chuyện trong cục đều do tôi quyết định!

- Vậy ông nên giúp anh em một chuyện.

Trần Hạo Bản cười nói.

Mã Kim Bằng cười xấu xa:

- Tôi biết ngay hôm nay ông bảo tôi đi ra, quá nửa là vì chuyện kia. Yên tâm đi! Ông nói cho tôi tin tức về thằng nhóc t*ng trùng lên não đó, tôi xả giận cho ông!

- Anh em tốt, vậy thì nhờ ông rồi.

Trần Hạo Bản hưng phấn nâng chén.

Mã Kim Bằng vỗ ngực:

- Chuyện nhỏ! Chẳng phải chỉ là một thằng dân đen sao? Loại người này tùy tiện gán cho một tội danh, giết chết cũng không ai dám quản!

Rạng sáng, khách sạn Tứ Hải thành phố Đông Hoa.

Đây là một khách sạn có sai do Tứ Hải bang đầu tư, ngoài kiếm tiền còn có sòng bạc ngầm và hàng loạt các giao dịch đen diễn ra ở đây.

Trong một gian phòng, Vương gia đại công tử Vương Thế Huân đang sắc mặt phiến muộn nổi giận với một người nước ngoài.

Năm phút trước, bọn họ ở công viên Hà Tân tìm được một chiếc Carola đã hỏng, còn thi thể Báo đen đã không thấy đâu.

Điều duy nhất có thể xác định chính là Báo đen đã chết, bởi vì Chip sinh mệnh gắn trên người gã đã biểu hiện nhịp tim ngừng đập.

- Quỷ Dạ Xoa! Không phải ông nói Báo đen là sát thủ vương bài của công hội Xiêm La sao? Lão tử bỏ ra 1,5 triệu, ông chỉ phải đi một tên phế vật như vậy?!

Một nam tử mặt sẹo, da ngăm đen, vóc người cường tráng, mặc áo ngắn tay màu đen bó sát người, mái tóc khô vàng rối tung, đây chính là phó hội trưởng công hội sát thủ Xiêm La, Quỷ Dạ Xoa.

Trong mắt kẻ này lóe ra vẻ lạnh lẽo, trầm thapas đáp:

- Nếu không phải chúng tôi muốn mở rộng nghiệp vụ sang bên Hoa Hạ, giá cả của Báo đen ít nhất cũng là 2,5 triệu, cho nên số tiền kia không đắt.

Hơn nữa, Vương tiên sinh, tôi hoài nghi tình báo bên cậu cung cấp cũng không chính xác. Chúng tôi phát hiện ở hiện trường có hai viên đạn đặc chủng, điều này nói rõ Đường Vi hoặc Tần Xuyên có súng.

Súng ở Hoa Hạ là thứ bị khống chế nghiêm khắc, đột nhiên xuất hiện chuyện này, ảnh hưởng lớn tới sự phát huy của Báo đen.

- Mẹ nó, sao chúng tôi biết được chúng làm cách nào có được súng! Hơn nữa tên Tần Xuyên kia chỉ là một tên trồng Net, cho dù là một võ giả Hậu Thiên, có thể mạnh tới mức nào? Sát thủ của các ông đều là ăn hại sao?!

- Nếu như Đường Vi cũng là võ giả Hậu Thiên, 2 vs1 thì Báo đen bị giết cũng là hợp lý. Vương tiên sinh, tôi cảm thấy tình báo của các cậu không đúng, hại chết một mãnh tướng của chúng tôi.

Trong giọng nói của Quỷ Dạ Xoa cũng mang theo lửa giận.

Y nghe theo lệnh của hội trưởng, mang theo vài tên sát thủ mạnh mẽ tới Hoa Hạ nhận nhiệm vụ, không ngờ lần đầu ra tay đã gặp bất lợi, nhiệm vụ đầu tiên đã tổn thất một tên sát thủ!

- Thế Huân, không được nóng nảy!

Đột nhiên Vương Chấn Thiên một mực ngồi trên ghế khoát tay áo, vẻ mặt thản nhiên.

Lúc này Vương Thế Huân mới thấy mình đã thất thố, vuốt tóc, khôi phục dáng vẻ công tử.

- Quý Dạ Xoa tiên xinh, Vương mỗ này cần xin lỗi rồi. Thực tế tôi cũng không rõ cô gái Đường Vi kia mạnh bao nhiêu, đã khiến anh tổn thất một tên thủ hạ, thật xin lỗi.

Wương Chấn Thiên mỉm cười nói.

Quý Dạ Xoa hừ lạnh một tiếng:

- Nhiệm vụ thất bại là chuyện thường trong giới sát thủ, chỉ là chuyện này ảnh hưởng tới danh tiếng công hội sát thủ Xiêm La chúng tôi, thật đáng giận!

- Ha ha, thất bại rồi, vậy tìm lại mặt mũi là được.

Ánh mắt Vương Chấn Thiên lập lòe:

- Tôi nghe nói Quý Dạ Xoa tiên sinh có thể xếp hạng trước hai mươi trong bảng sát thủ?

Quý Dạ Xoa nhếch miệng cười lạnh:

- Sao hả, ông muốn mời tôi tự mình ra tay? Giá tiền của tôi hoàn toàn không cùng cấp độ với sát thủ bình thường đâu!

- Hà? Xin cứ nói?

- Một đầu người, 10 triệu!

Quý Dạ Xoa không chút khách khí, mở miệng.

- Ông đang cướp ngân hàng sao?! Đầu người làm bằng vàng cũng không đáng giá 10 triệu!

Vương Thế Huân không nhịn được, chen ngang.

- Ngu xuẩn, sát thủ top 20 trên bảng sát thủ, muốn mời ai đều cần dùng trên chục triệu, top 3 thì khởi điểm đã là 100 triệu. Không tin thì cậu có thể đi hỏi các công hội top 10 khác.

Vương Chấn Thiên do dự một chút, dò hỏi:

- Xin hỏi Quý Dạ Xoa tiên sinh, thực lực của ông thuộc cấp độ gì?

- Võ giả Tiên Thiên sơ cấp!

Quý Dạ Xoa ngạo nghễ ngẩng đầu, danh hiệu này là chứng minh cường giả đương thời tốt nhất.

Ánh mắt cha con Vương gia đều ngưng lại, võ giả Tiên Thiên! Khó trách người này có thể tiến vào Top 20!

Chỉ có điều Xiêm La có thể đứng vào Top 10 tổ chức sát thủ, có một hai tên võ giả Tiên Thiên cũng là chuyện đương nhiên.

- Nghe nói một vị võ giả Tiên Thiên sơ cấp có thể đấu với 10 tên võ giả Hậu Thiên cao cấp, nói như vậy, chỉ cần Quý Dạ Xoa tiên sinh ra tay, Tần Xuyên và Đường Vi ắt phải chết?

- Đúng vậy!

Quý Dạ Xoa quả quyết đáp.

Vương Chấn Thiên vỗ tay ghế:

- Được! 20 triệu! Giao trước 10 triệu, đợi khi Quý Dạ Xoa tiên sinh mang đầu hai người họ tới, tất sẽ dâng thêm 10 triệu!

Quý Dạ Xoa không ngờ đại lão bang hội này thật hảo sảng, nhưng đúng lúc y cũng muốn tìm về mặt mũi bang hội, 20 triệu tuy là giá quy định, thế nhưng cũng không coi là thiệt thòi.

- Một lời đã định! Chờ mai tiền tới tài khoản, tôi sẽ đi lấy đầu chúng!

Quý Dạ Xoa nói xong, liền đi ra khỏi phòng.

Đợi người vừa đi, Vương Thế Huân buồn bực nhìn cha mình:

- Cha, người tiêu 10 triệu giết Tần Xuyên thì cũng thôi, còn cần tốn 10 triệu giết Đường Vi? Cần phải vậy sao?

Vương Chấn Thiên đứng dậy, ánh mắt âm trầm nhìn cảnh đêm bên ngoài.

- Trước đây cha cho rằng Đường gia không còn tồn tại, lưu lại một Đường Vi cũng không sao, không ngờ thực lực của cô ta còn mạnh như vậy. Nhưng cô ta còn có con đường lấy được súng, điều này nói rõ trong tay cô ta còn nắm giữ chút nhân mạch Đường gia lưu lại.

Cô ta không thể lưu lại, thừa cơ hội này cùng tiêu diệt luôn. Cũng là vì lần hợp tác giữa chúng ta và Nhật Bản sắp tới, diệt trừ hết tai họa ngầm... Đợi khi chúng ta hợp tác thành công, kiếm được tiền, 20 triệu không coi vào đâu.

Vương Thế Huân giật mình, cười tà nói:

- Vẫn là cha cân nhắc chu đáo!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 49: Chim Bất Tử

Sáng sớm, Tần Xuyên thừa lúc tiệm Internet vẫn chưa mở cửa, tới bệnh viện thăm Diệp Đông Cường.

Diệp Đông Cường biết toàn bộ tiền viện phí của mình đã có người thanh toán hộ, chuyện này cũng do Tần Xuyên giúp đỡ, do vậy không ngừng khen Tần Xuyên.

Diệp Tiểu Nhu ở cạnh bên nghe cha khen Tần Xuyên, cũng vui vẻ vô cùng, mày nguyệt cong cong, tươi cười ngọt ngào, thậm chí có chút tự hào.

Trong thời gian này Chu Phương Ngữ có qua kiểm tra phòng bệnh, thấy Tần Xuyên thì vẫn giữ vẻ lạnh lùng, giống như cô gái thẹn thùng chạy trốn tối qua ở quán bar không phải cô vậy.

Tần Xuyên đã thăm dò đại khái ra tính tình cô nàng này, kỳ thực da mặt rất mỏng, nhưng tỏ vẻ cao ngạo như một con thiên nga, cũng không thềm để ý.

Chỉ có điều, sau một lần giả vờ vô ý để bắt mạch cho Diệp Đông Cường, tâm tình Tần Xuyên nặng nề hơn vài phần, thời gian còn lại đã không nhiều nữa.

Nếu thực sự không kịp, vậy chỉ có thể liều một phen, dùng thực lực Tứ phẩm băng liên để trị liệu cho Diệp Đông Cường.

Khi hẳn đi ra bệnh viện lập tức gọi điện thoại cho Ôn Văn Viễn, bảo họ nhanh chóng tìm ra dược liệu.

Ôn Văn Viễn còn tưởng rằng Tần Xuyên đang lo lắng cho bệnh tình của mình, cảm động rơi nước mắt, không ngừng cam đoan nhất định mau chóng tìm

được.

Ông ta còn muốn mời Tần Xuyên ăn cơm cùng, nhưng Tần Xuyên chẳng muốn đi qua. Đối phương hết Tần tiên sinh lại bác sĩ Tần, nghe cũng thấy mệt mỏi.

Buổi trưa, Chu Vân Phong hưng phấn gọi điện tới, nói cho Tần Xuyên biết hai chân của Chu Phương Tinh đã có thể hoạt động, chỉ là bắp chân và đùi còn đang ở trạng thái yếu ớt.

Chuyện này khiến người Chu gia mừng rỡ như điên, ai có thể nghĩ châm cứu lại nhanh có hiệu quả như vậy chứ.

Tần Xuyên đã đồng ý sáng thứ bảy sẽ tới đó tiến hành trị liệu đợt hai cho Chu Phương Tinh, đối phương thiếu chút nữa cảm kích mà hô lên ba chữ ‘sư thúc tổ’.

Bác sĩ cần làm, đi làm ở tiệm Internet cũng không thể bỏ.

Làm một nghề, yêu một nghề, tôn trọng cương vị, yêu nghề nghiệp, trên quảng cáo đều nói như vậy.

Tuy rằng trông Net rất nhẹ nhõm, nhưng vô cùng nhàm chán. Khi nhàn rồi không có việc gì, Tần Xuyên sẽ cùng một số khách quen trong tiệm chơi game.

Dùng tốc độ phản ứng và năng lực học tập của Tần Xuyên, giống như đại não con người phối hợp với tốc độ phản ứng của máy tính, chơi gì cũng thuận buồm xuôi gió.

Mỗi khi Tần Xuyên tham gia, không khí trong tiệm luôn sôi động vô cùng.

Xế chiều, tuy rằng trong tiệm có chút lạnh, nhưng chơi game vẫn khí thế ngất trời.

- Móa! Anh Restart mau cứu mạng! Con Huyết Ma này chạy còn nhanh hơn chó! Em bị đuổi chết rồi!

- Đến đây đến đây! Chạy về phía anh!

- Đệch, Tử vong nhất chỉ của phù thủy mà mà dùng lên đám lính quèn làm gì?!

- Đừng sợ! Ảnh ma của anh Restart sẽ thu được!

- Tiệm Net Ngũ Liên tọa, cho tới giờ vẫn chưa thua! Ha ha!

Người khác miệng ngậm thuốc lá, ngoài miệng Tần Xuyên thì ngậm một chiếc ống hút, vừa hút CocaCola, vừa thao tác chính xác, dẫn các đồng đội đi tới chiến thắng.

Khi định chơi tiếp, đột nhiên Khâu Húc chạy tới sau lưng Tần Xuyên, có chút khẩn trương và kích động nói:

- Xuyên ca! Có người tìm anh!

- Đợt chút, anh vượt nốt phó bản này, làm việc phải tới nơi tới chốn.

Tần Xuyên bắt đầu dạy dỗ.

- Xuyên ca thật giỏi nha, lại một mỹ nữ tới tìm anh, sao em không có mệnh tốt như vậy.

Khâu Húc hâm mộ nói.

- Há? Mỹ nữ?

Tần Xuyên lập tức vút chuột và bàn phím, cầm chai CocaCola rời khỏi chỗ ngồi, khiến bốn người chơi khác trong đội sợ tới ngây người?

Không phải vừa nói làm việc phải tới nơi tới chốn sao? Giờ lập tức đi? Quá không biết xấu hổ!!!

Tần Xuyên cũng không quan tâm, chạy vội tới quầy hàng, quả nhiên thấy

một cô gái dáng người thướt tha đứng chờ ở đó.

Cô gái này mặc đồ phong cách OL(Office Lady), áo sơ mi trắng váy ngắn đen, tất đen, đi giày cao gót.

Mái tóc đen có vài sợi đỏ tươi, vô cùng đặc biệt. Màu da trắng như tuyết, ngũ quan có chút sâu, đôi mắt mang theo màu xanh bảo thạch.

Hiển nhiên đây không phải một mỹ nữ bình thường, còn là một mỹ nữ con lai tràn ngập phong tình nước khác!

Chỉ có điều càng tới gần Tần Xuyên phát hiện có chuyện không đúng...

Tuy rằng mỹ nữ này che dấu rất tốt, nhưng hẳn vẫn có thể cảm nhận được một tia sát khí sắc bén tỏa ra từ người cô ta.

Thậm chí cấp bậc sát khí này còn dày đặc hơn Báo đen tối qua nhiều lắm, chỉ do thực lực cô ta mạnh hơn Báo đen, lại giỏi ẩn dấu, cho nên khi tới gần Tần Xuyên mới phát hiện được.

Thú vị, một mỹ nữ hai tay đẫm máu. Trong lòng Tần Xuyên cười thầm, nhưng biểu lộ rất tự nhiên.

- Mỹ nữ, cô tìm tôi sao?

Tần Xuyên cười tiến lên, đồng thời không ngừng dò xét vóc dáng đáng tự hào của đối phương.

Tuy rằng rất máu tanh, nhưng quả thực rất xinh đẹp.

Mỹ nữ lai rất hào phóng vươn tay, nụ cười đầy chuyên nghiệp nói:

- Là Tần Xuyên tiên sinh sao, chào anh, tôi là Freyja.

- Freyja? Tiểu thư đúng là người đẹp tên cũng đẹp.

Tần Xuyên vội vàng nắm tay đối phương, cười hì hì nói:

- Tìm tôi có việc sao?

Quả nhiên lòng bàn tay cô ta có nhiều vết chai, đây không phải thứ mà một thành phần tri thức thành phố sẽ có, bình thường đều là kết quả của sử dụng vũ khí.

Freyja cũng không có phản ứng gì với lời khen này, vẻ mặt lạnh nhạt:

- Đột nhiên tìm anh là muốn hỏi thăm tin tức của một người.

- Ai vậy?

- Phoenix.

Freyja phun ra một từ.

Đồng tử Tần Xuyên co lại một chút, biểu lộ trên mặt lập tức cứng ngắt, chuyện này đúng là nằm ngoài dự đoán của hắn.

Phoenix nghĩa trong tiếng Anh là chim bất tử, trong văn hóa Hoa Hạ thì chính là Phượng Hoàng.

Cái tên này không phải gì khác mà chính là danh hiệu Hacker mà Tần Xuyên sử dụng khi tiến hành hoạt động Hack.

Sở dĩ lấy cái tên này là vì sau khi công lực bị phế, dần dần tìm về công lực, giống như Phượng Hoàng dục hỏa trùng sinh, do vậy cảm khái.

Tần Xuyên học kỹ thuật Hacker không phải vì kiếm tiền, cũng không vì phá hoại và ăn cắp. Hắn chỉ muốn tìm một chút tư liệu có tác dụng với mình.

Cho nên cái tên Phoenix này luôn độc lai độc vãng, chưa từng trao đổi với Hacker khác, rất thần bí.

- Chim bắt tử là một Hacker siêu cấp mới xuất hiện hơn nửa năm trước trên Internet. Có thống kê cho biết, nơi hắn thường hoạt động nhất chính là kho hồ sơ bí mật của Cục an toàn Hoa Hạ.

Tuy rằng đến nay vẫn chưa chính thức tấn công vào kho hồ sơ, chỉ tiến vào một vài số liệu bên ngoài, nhưng cả thế giới cũng chỉ có thể vài Hacker có thể hack Cục an toàn mà không bị phản truy tung.

Dù sao đội Anti Hacker của cục An toàn mạnh mẽ số một số hai trên thế giới, có thể nói là ác mộng của Hacker... Bởi vậy có thể thấy thực lực của Phoenix mạnh đến đâu.

Freyja nói xong, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào Tần Xuyên:

- Xin hỏi Tần tiên sinh, anh quen hắn sao?

Tần Xuyên thờ dãi, chính mình đã quá chủ quan rồi, nhất định do ngày đó vì tìm kiếm Diệp Tiểu Nhu đã để lại dấu vết.

Chỉ có điều đâu còn cách nào, khi đó quá vội vàng, căn bản không thể sử dụng phương pháp ẩn IP quá cao siêu gì.

Tần Xuyên cũng không sợ cô gái này, vì vậy cười hỏi:

- Tìm tôi có việc sao? Chẳng lẽ cô là người của cục An toàn? Muốn bắt tôi.

Trong mắt Freyja hiện lên một tia lạnh lẽo, lập tức lắc đầu:

- Tần tiên sinh, có lẽ nên gọi là Chim bắt tử tiên sinh, cảm ơn anh đã thăng thẩn, đỡ cho tôi tổn nước bọt.

Anh yên tâm, chúng tôi không chỉ không vạch trần anh, còn vì anh mà xóa đi dấu vết xâm nhập, để tránh bị cục An toàn tìm tới, chúng tôi sẽ cung cấp bảo hộ cho anh.

- Các người? Các người là ai?

Tần Xuyên càng nghe càng mơ hồ?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 50: Yếm

Freyja không trả lời, làm thủ thế mời:

- Đợi Tần tiên sinh gặp chủ nhân của tôi, tất cả sẽ rõ.

Bên ngoài có đỗ một chiếc Mercedes S600, lái xe sớm đã mở cửa, đợi Tần Xuyên đi vào.

Tần Xuyên nhú mày:

- Nếu như tôi không đi?

- Vậy Tần tiên sinh cứ chuẩn bị cho tốt, tiếp nhận điều tra của cục An toàn.

Freyja nhìn qua quán Net:

- Tin rằng Tần tiên sinh nguyện ý ở một nơi nhỏ như này, làm một nhân viên trông Net không có tiếng tăm, nhất định là ưa thích cuộc sống an nhàn. Nếu như bị cục An toàn chú ý, e là thời gian trôi qua không quá thoải mái.

Tần Xuyên bĩu môi, cô gái này cho rằng bản thân có tí nhan sắc, lại có chút sức chiến đấu là có thể uy hiếp hẳn? Thực không đáng yêu chút nào!

Chỉ có điều hẳn chưa biết ‘chủ nhân’ trong lời cô ta là ai, nhịn chút rồi nói.

Sau khi nói chuyện với Khâu Húc, Tần Xuyên ngồi xe rời khỏi tiệm Net.

Khâu Húc không khỏi lắc đầu cảm khái, không hổ danh anh Restart, mỗi ngày đều có mỹ nữ tìm, lại còn ngồi xe sang, trông Net mà còn tiêu sái hơn ông chủ.

Xe chạy thẳng tới hội sở Vân Sơn ở bờ hồ Nam thành phố Đông Hoa.

Sau khi xuống xe, Freyja dẫn Tần Xuyên đi qua cửa chính, từ cửa sau tiến vào hội sở.

- Sao lại không đi cửa chính?

Tần Xuyên có chút buồn bực.

Freyja lạnh lùng trả lời:

- Đây là hội sở cao cấp, với cách ăn mặc của Tần tiên sinh nếu tiến vào từ cửa chính sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng.

Tần Xuyên buồn bực, đây không phải là thời đại nhìn mặt sao? Chỉ bằng khuôn mặt này của mình còn không che lấp được quần áo đơn giản tự nhiên?

Đi qua một hành lang được trang trí rất nhiều bức tranh phương Tây, tiến vào một gian phòng làm việc.

Freyja mở cửa phòng ra, ra hiệu Tần Xuyên có thể đi vào.

Tần Xuyên cũng không nói nhảm nhiều, đi vào văn phòng, nhìn trái nhìn phải.

Một mùi thơm như lan xông vào trong mũi, toàn bộ văn phòng được bố trí theo phong cách cổ kích, tràn ngập phong cách Hán.

Chiếc bàn gỗ trắc chạm trống rỗng phượng, sàn nhà được làm bằng gỗ sồi, thông qua bộ cửa sổ cách đó không xa, có thể nhìn thấy phong cảnh hồ Nam mê người.

- Không biết nên gọi anh là Chim bắt tử công tử hay là Tần công tử đây?

Một giọng nói như chuông gió từ bàn trà cạnh đó truyền tới.

Tần Xuyên nhìn sang, cuối cùng cũng nhìn thấy ‘chủ nhân’ trong lời Freyja.

Đây là một cô gái xinh đẹp mặc trang phục Hán cổ màu xanh nhạt, thoạt nhìn chỉ 25-26, mắt sáng răng trắng, môi đỏ như son, da trắng như tuyết, mắt hương mê người, rất có thần vận.

Mái tóc xanh như thác rủ xuống sau lưng, rơi xuống thảm bằng cỏ sạch sẽ, mềm mại như mực, khiến toàn thân cô ta toát lên vẻ thoát tục như tiên linh.

Tần Xuyên không nhìn được tròng mắt, sao cô gái trước mắt lại như từ cổ đại xuyên qua đến thời hiện đại vậy?!

Chỉ có điều nếu luận tướng mạo, so với Freyja ở ngoài cửa thì còn hơn một chút, lộ ra vẻ tinh xảo của con gái phương đông.

- Thật xin lỗi, hôm nay tâm tình phong cách Hán, cho nên nô gia mới ăn mặc như vậy, sẽ không khiến công tử sợ chứ?

Động tác của cô vô cùng ưu nhã ngâm một chén trà thơm, dùng cổ lễ, hai tay giơ chén trà lên, đưa cho Tần Xuyên.

Tần Xuyên cảm thấy cô gái này rất thú vị, phong cách mặc quần áo còn phụ thuộc vào tâm tình mỗi ngày?

Không chỉ mặc cổ trang, còn tự xưng là ‘nô gia’.

Hắn đi qua tiếp nhận chén trà, ngửi qua mùi trà, hương vị này... đúng là có chút đặc biệt.

Tần Xuyên cũng không phát hiện ra trong trà có vấn đề gì, đặt mông ngồi xuống, một ngụm uống cạn chén trà, sau đó trả cái chén không cho đối phương.

- Sợ thì không, chỉ có điều tôi có một vấn đề.

Tần Xuyên vẻ mặt nghiêm trang.

Cô gái ưu nhã tiếp tục rót nước trà cho Tần Xuyên:

- Xin cứ nói, đừng ngại.

- Cô nói phong cách Hán, là cách ăn mặc của con gái Hán sao?

- Đúng vậy, có vấn đề gì sao?

Cô gái tươi cười xinh đẹp, mang vẻ hàm xúc như người con gái thời cổ.

Tần Xuyên không khỏi cúi đầu nhìn xuống phía dưới trường bào, cười xấu xa:

- Con gái thời Hán phía dưới đều mặc yếm, không phải là phía dưới của mỹ nữ cũng mặc yếm chứ?

- ...

Mỹ nữ vừa lộ thần thái khoan thai lập tức như vừa nuốt phải con gián, biểu lộ khó chịu.

Cô sững sốt một lúc, đột nhiên bật cười khanh khách:

- Tần công tử, anh đúng là một người thú vị. Chuyện này đúng là nô gia chưa cân nhắc tới, lần sau nhất định sẽ chú ý.

- Không phải quần yếm sao?

Tần Xuyên có chút tiếc nuối, chặc miệng nói:

- Vậy cô tìm tôi có chuyện gì?

Cô gái cười hỏi:

- Chẳng lẽ Tần tiên sinh không nên hỏi tôi tên gì sao?

- Tôi hỏi cô, cô sẽ nói thật chứ?

- Sẽ.

- Cô tên gì?

- Nô gia không nói...

Sắc mặt Tần Xuyên tối sầm lại, cô gái này rõ ràng đang cố ý phản kích hấn một cái.

Cô gái lại cười khanh khách vài tiếng, dường như tâm tình rất không tệ, nói:

- Được rồi, chính thức làm quen. Nô gia gọi là Bạch Dạ, Bạch trong ban ngày, Dạ trong đêm khuya. Rất hân hạnh được quen anh, Tần Xuyên, hoặc là Phoenix.

Bạch Dạ duỗi bàn tay nhỏ bé non mềm như đậu hũ, nắm chặt tay Tần Xuyên. Cảm giác của bàn tay này thoải mái hơn so với 'bàn tay vũ khí' của Freyja nhiều lắm.

- Cô tìm tôi không phải là vì uống trà chứ?

Tần Xuyên lại một ngụm uống hết chén trà thơm, chén trà này quá nhỏ, căn bản không đủ uống.

- Đương nhiên không phải.

Bạch Dạ cười cười, đưa một tập tài liệu tới trước mặt Tần Xuyên:

- Nếu Tần công tử không ngại thì mời xem bản hợp đồng này, nếu không có vấn đề thì xin ký tên.

Tần Xuyên liếc mắt nhìn, lật qua vài tờ, đây lại là một bản hợp đồng lao động.

- Tập đoàn Vân Sơn... muốn thuê tôi?

- Nói chính xác thì là hi vọng Tần công tử có thể thi triển tài năng của mình.

Bạch Dạ cười nói:

- Hacker tài năng như Tần công tử, toàn bộ thế giới không cao hơn mười người. Anh ở trong quán Net làm nhân viên quả thực là lãng phí cuộc đời.

Tập đoàn Vân Sơn chúng tôi sẽ cung cấp điều kiện tốt nhất cho anh, chỉ cần anh hết lòng làm việc, muốn gì đều có.

Tần Xuyên hí mắt, cười tà:

- Nếu tôi muốn cô cũng được sao?

Bạch Dạ cũng không tức giận, chỉ cười nhạt nói:

- Nếu như thích phụ nữ, nô gia có thể sắp xếp cho công tử rất nhiều, đều xuất sắc hơn tôi.

- Phụ nữ xuất sắc hơn cô ở trên đời này cũng không có nhiều.

Tần Xuyên chớp mắt nói.

Bạch Dạ không muốn tiếp tục thêm trên đề tài này:

- Công tử, anh nên ký đi. Nếu như không ký, hậu quả rất nghiêm trọng... Anh cũng nên biết nhược điểm của anh nằm trong tay chúng tôi.

Một khi cục An ninh quốc gia tìm tới chỗ Tần công tử, vậy không phải là ký hợp đồng mà là trực tiếp bắt đi, biến thành nô lệ.

- Tôi xem qua phần tư liệu này, tập đoàn các cô chuyên về các hội sở và câu lạc bộ cấp cao, cần kỹ thuật Hacker của tôi làm gì?

Tần Xuyên hiếu kỳ.

- Đợi Tần công tử nhận chức, đương nhiên sẽ biết.

Bạch Dạ khẽ vuốt tóc mình.

Tần Xuyên lộ vẻ suy nghĩ, một lúc sau ngẩng đầu hỏi:

- Tôi có thể đề nghị một yêu cầu nhỏ không?

- Mời nói.

Bạch Dạ vẻ mặt tự tin, cô chỉ cho Tần Xuyên muốn thỏa hiệp, nhưng một câu của hẳn ta khiến thiếu chút nữa là cô sung huyết não...

- Cô có thể mặc yếm cho tôi xem một chút được không?!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 51: Ngu Hết Thuốc Chữa

-Tần công tử...

Bạch Dạ gần như nghiêng rãnh nghiêng lợi khi nói ba tiếng kia, mắt phượng lạnh như băng.

Chưa có ai dám đùa giỡn như vậy với cô, dù không biết bối cảnh sau lưng cô, nhưng bất cứ người đàn ông nào gặp cô, cũng đều rất khách khí và nhẹ nhàng.

Tên Tần Xuyên này, thật sự là to gan lớn mật, hơn nữa, còn rất vô sỉ!

-Dường như anh vẫn chưa hiểu, hiện giờ ai mới là người nắm thế chủ động.

Bạch Dạ hít sâu vào một hơi, tự nhủ phải giữ bình tĩnh.

Tần Xuyên cười hắc hắc:

-Cô không muốn thì thôi cũng được, thật ra tôi chỉ muốn nhìn xem, gái đẹp mặc yếm trông nó như thế nào thôi, dù sao tôi cũng không thể trở về đời Hán để xem!

Bạch Dạ tức muốn thổ huyết, tên nhóc này vậy mà vẫn còn quẩn quýt với cái yếm?

-Tần công tử, chi bằng chúng ta thẳng thắn một chút, rốt cuộc là ngài ký hay không ký?

Tần Xuyên đẩy hợp đồng về phía Bạch Dạ, lắc đầu:

-Cô không mặc yếm, tôi sẽ không ký.

Bạch Dạ cười lạnh:

-Anh là đồ chết bầm, nếu như chúng tôi báo cho ban an ninh, anh biết họ sẽ làm gì anh không? Cả đời anh sẽ không còn được tự do, giống như chim trong lồng vậy!

Tần Xuyên nghiêm mặt lại, nghiêm trang chỉ tay vào phía dưới của mình:

-Tôi tin rằng, chim của tôi đủ lớn đến mức không lồng nào có thể giam nổi!

Bạch Dạ suy nghĩ một lát, mới hiểu “chim” mà Tần Xuyên nói là cái gì.

Mặt cô đỏ bừng, răng nghiến chặt:

-Tần công tử, anh giỡn mặt với tôi hả?

-Đâu có, chim của tôi thật sự rất lớn, cô muốn xem không? Dù tôi không mặc yếm, nhưng tôi có thể cởi ra cho cô xem.

Vừa dứt lời, Tần Xuyên đã đứng lên, làm động tác chuẩn bị cởi quần.

-Á! Đừng! Đừng! Tôi không nhìn đâu!

Bạch Dạ thật sự sợ hãi, trước giờ cô chưa từng gặp phải chàng trai nào thô bỉ đến như vậy, dám làm cái loại hành động hạ lưu xấu xa như vậy trước mặt cô!

Tính cách cô vốn tao nhã và đoan chính, hoàn toàn bị một tên bát nháo như Tần Xuyên làm cho bối rối cùng cực, trong lòng vừa uất ức vừa buồn bực.

Cô từng gặp không ít thiên tài hacker, nhưng người nào cũng rụt rè khiêm tốn, hoặc dè dặt cẩn trọng, chứ làm gì có cái loại biến thái đòi cởi quần trước mặt phụ nữ như thế cơ chứ!

-Thôi được, không nhìn thì không nhìn, nếu không phải vì cô xinh đẹp, tôi cũng không cho cô nhìn đâu!

Tần Xuyên tặc lưỡi, đặt mông ngồi xuống.

Bạch Dạ thầm nghĩ, có quỷ mới muốn nhìn cái thứ đó của mày, rồi liền hăng giọng, nghiêm mặt hỏi:

-Thật sự anh không sợ bị ban an ninh theo dõi sao?

-Cô cũng không cần xem, nếu sợ ban an ninh, tôi còn dám đi “hắc” cơ sở dữ liệu của họ sao? Trông cô đẹp đẽ như vậy, mà đầu óc lại không được bình thường cho lắm đó nha!

Tần Xuyên ra vẻ thương xót.

Bạch Dạ nhú mày, tên này nói như vậy, có lẽ cũng đúng, đặc điểm lớn nhất của Phoenix là chuyên hack dữ liệu của ban an ninh Hoa Hạ, hẳn không sợ hãi chút nào, chẳng lẽ là có nguyên nhân khác?

Nhận ra uy hiếp hẳn như vậy là vô ích, Bạch Dạ liền nở một nụ cười bí hiểm, bưng một ly trà lên.

-Nếu như vậy, tôi buộc lòng phải buồn bã mà báo cho Tần công tử một tin tức.

Bạch Dạ lắc lắc chén trà:

-Trà này có độc!

Tần Xuyên lộ vẻ không tin:

-Cô nói có độc thì nó có độc sao? Tưởng anh đây sợ sao? Từ nhỏ anh đây đã to gan lớn mật rồi, đừng tưởng lừa gạt được anh! Trà thơm nức mũi thế này, có độc mới là lạ đó!

Bạch Dạ thầm cười nhạt, đồ ngốc vẫn là đồ ngốc, còn tưởng rằng đó là hương trà nữa chứ, đó chính là tác dụng của “gia vị” được thêm vào!

-Nếu Tần công tử không tin, thì có thể dùng ngón tay ấn vào phía dưới sườn trái, cách xương sườn ba thốn (khoảng 10cm).

Bạch Dạ đã tính trước mọi việc, lại nói.

Tần Xuyên rất nghe lời, đưa tay đè vào bụng mình, rồi lộ vẻ đau đớn,

-Ôi! Đau quá!

Bạch Dạ hơi đắc ý, đồ dâm đảng, đau đến chết cũng đáng đời.

-Tần công tử, tôi có thể hào phóng mà nói cho anh biết, độc này gọi là “trà độc Maya”, có thể tan trong mọi loại nước trà trong thiên hạ, khiến trà có mùi thơm ngát đặc biệt, hết sức mê người.

-Nhưng nếu uống vào mà không có thuốc giải, trong vòng một ngày sẽ sinh ảo giác, luôn gặp ác mộng, cuối cùng tinh thần hỗn loạn, thần kinh suy nhược mà chết, đau đớn vô cùng.

Bạch Dạ nói tới đây, vẻ mặt tự đắc, thong thả nâng một ly trà lên, một hơi uống cạn.

-Tôi đã uống thuốc giải, cho nên trà độc này không có tác dụng, nhưng công tử thì...không còn sống bao lâu nữa đâu!

Tần Xuyên trầm nghĩ, quả nhiên là trà độc Maya, độc này thường được sản xuất ở Tây Vực, hiện giờ người có thể có loại độc này, đa số đều là tà ma ngoại đạo.

Tư liệu ghi rằng, cô nàng Bạch Dạ này, là đại diện pháp nhân của tập đoàn Vân Sơn, rõ ràng là Đô thị Bạch Phú Mỹ, làm sao có được loại độc dược tà đạo lâu đời trong lịch sử như loại này?

Thành Đông Hoa này đúng là tàng long ngọa hổ mà, Tần Xuyên trầm nghĩ.

Tuy nhiên thân thể thần mộc của hắn vốn là bách độc bất xâm, ngay cả độc trà Maya, hắn cũng không coi vào đâu, uống vào cũng chỉ như một món giải khát mà thôi.

Suy nghĩ một chút, Tần Xuyên quyết định trừng trị cô gái xinh đẹp nhưng độc ác kia một phen.

-Cô tưởng tôi ngu lắm sao? Tiểu phẩm “Những trò bịp” trên truyền hình, tôi xem nhiều rồi, cô bảo tôi ấn vào dạ dày, đương nhiên là thấy đau rồi! Cô gạt tôi, tôi không tin là uống chén trà này sẽ chết đâu!

Nói xong, Tần Xuyên phui phui mông, đứng dậy định đi.

Bạch Dạ ngây người, cô từng gặp người không muốn sống, nhưng chưa thấy ai ngu tới mức muốn lao đầu vào chỗ chết!

-Tần công tử, nếu bước ra khỏi cửa, nhất định anh sẽ chết!

Bạch Dạ nghiêng răng nghiêng lợi.

Tần Xuyên quay đầu lại, cười xấu xa:

-Nếu tôi chết, tôi sẽ biến thành quỷ về tìm cô!

Thật đúng là ngu hết thuốc chữa! Bạch Dạ thầm kêu lên, thằng này mà là siêu cấp Hacker tài năng hơn người ư?

Chờ Tần Xuyên rời khỏi hội sở Vân Sơn, nữ trợ thủ Freyja mới vào phòng.

Nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Bạch Dạ, Freyja biết, nhất định vừa rồi Tần Xuyên đã từ chối.

-Chủ nhân, nếu như không tới tìm chúng ta, không quá một ngày, hắn ta sẽ chết, ngài không cần tức giận.

Bạch Dạ bỗng đứng vụt dậy, lấy bộ Hán phục dài thướt xuống, đi tới bên cửa sổ, đưa mắt nhìn mặt nước Nam Hồ đẹp như tranh vẽ, cười lạnh:

-Dù chết đi một siêu cấp hacker là hết sức đáng tiếc, nhưng tên đàn ông ngu xuẩn kia chết là đáng đời!

Freyja yên lặng đứng sau lưng chủ, vẻ mặt bình thản. Đối với cô, dù là một hacker hay một tên đàn ông ngu xuẩn chết đi, cũng không có gì khác biệt.

...

Sau khi lên xe buýt trở lại tiệm Internet, Tần Xuyên nhân lúc không ai chú ý, dùng khả năng làm hacker của mình để tìm kiếm tài liệu về Bạch Dạ.

Là con gái độc nhất của một đại gia ở hải ngoại, thừa kế tài sản rất lớn, thu mua cổ phần của tập đoàn công ty Vân Sơn, bất kể về bằng cấp hay quá trình trưởng thành, đều là cô gái đẹp thuộc loại con nhà quyền quý điển hình.

Tài sản của cô ta, được xếp vào top 10 người giàu có nhất thành phố Đông Hoa, là nhân vật thuộc loại nhất nhì trong số các nữ đại gia, cũng là một ngôi sao trong giới thượng lưu, giao thiệp rộng rãi.

Trong tất cả tư liệu, hẳn đều không tìm ra một kẽ hở nào, chúng chặt chẽ đâu ra đó đến mức dường như có người cố ý sắp đặt vậy.

Tần Xuyên thở ra, tuy đã biết trước sẽ không điều tra được dấu vết gì, nhưng tư liệu này quá đầy đủ và chi tiết, cho thấy phía sau lưng Bạch Dạ, nhất định có một thế lực không tầm thường, ở trong bóng tối ngầm khống chế tất cả.

Trời tối dần, mấy ngày nay hẳn là Diệp Tiểu Nhu không rảnh đến đưa cơm rồi.

Tần Xuyên cũng lười tiếp tục xen vào chuyện của Bạch Dạ, định chạy tới tiệm ăn nhanh bên cạnh, mua cơm hộp.

Nhưng vừa rời khỏi tiệm Internet, hăn chợt cảm thấy có một luồng sát khí nguy hiểm xuất hiện ở cửa hàng bán hoa tử vi ở phía đối diện!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 52: Thêm Món Sủi Cảo Hấp Nhé?

Luồng sát khí này so với sát khí phát ra từ tên sát thủ trước kia, hoàn toàn không cùng cấp độ!

Nếu ví sát thủ trước kia là sói, thì sát thủ hiện giờ có lẽ là một con sư tử mạnh mẽ, thậm chí còn hung dữ hơn nhiều.

Tần Xuyên có thể phỏng đoán đại khái thực lực của Đường Vi, bởi vì kém hơn hẳn nhiều, sợ là cô còn chưa phát hiện ra sát thủ, thì nguy hiểm chết người đã ở sát bên người rồi.

Tần Xuyên hơi buồn bực, chẳng phải sát thủ muốn giết hẳn hay sao? Sao bây giờ lại muốn giết Đường Vi?

Chẳng lẽ do Đường Vi bảo vệ mình, nên đã chọc giận người thuê sát thủ?

Nếu là như vậy, mình phải cẩn thận bảo vệ Đường Vi, dù sao cô ấy vì mình mà chọc phải tổ ong vò vẽ rồi!

Mà nếu như hẳn nói chuyện này với Đường Vi, cũng không có tác dụng gì, ngược lại sẽ đánh rần động cỏ, khiến tên sát thủ kia biết mà đề phòng.

Một khi tên sát thủ kia biết khó mà lui, lần sau sẽ rình lúc không có mặt mình mà ra tay hại Đường Vi, vậy thì càng thêm rắc rối.

Tần Xuyên ung dung đi tới tiệm ăn nhanh mua hai hộp cơm, vẫn luôn kín đáo quan sát cửa hàng bán hoa phía đối diện.

Tên sát thủ kia lần nữa không động thủ, hiển nhiên là muốn đợi sau khi trời

tối hẳn, sẽ tìm cơ hội giết Đường Vi với chỉ một đòn trí mạng.

6 giờ tối, Đường Vi dẫn Đường Nghị từ trong tiệm hoa đi ra, chuẩn bị đóng cửa tiệm về nhà.

Tần Xuyên ngồi sau quầy của tiệm Internet, thấy cảnh đó, càng lo lắng, cô ta còn dẫn theo con nhỏ như thế này thì càng hết sức nguy hiểm.

-Tiểu Xuyên Xuyên, tới đây một chút!

Đường Vi cũng không đi ngay, mà đứng bên kia đường, vẫy vẫy Tần Xuyên.

Tần Xuyên ngăn người, hẳn là cô ta phát hiện điều gì đó không ổn?

-Chị Đường, có việc gì vậy?

Tần Xuyên chạy tới phố đối diện.

Đường Vi thấp giọng nói:

-Tôi đã biết được người muốn đối phó cậu là ai, tôi sẽ giúp cậu giải quyết vấn đề này, cậu không phải phập phồng lo sợ nữa.

Tần Xuyên thầm thở dài, xem ra cô ta thật sự không phát giác được sát thủ đang ở gần, nhưng đồng thời cũng kinh ngạc, quan hệ của Đường Vi rất nhanh nhạy, mới đó đã tìm ra người thuê sát thủ đang ngầm giật giây mọi chuyện, quả nhiên bối cảnh không tầm thường.

-Là ai vậy?

-Nói cho cậu biết cũng không sao, đó là cha con nhà họ Vương của Tứ Hải bang, phỏng chừng là cậu ba lần bốn lượt làm Vương Đại Hải mất mặt, còn qua lại với người của Đẳng Long hội, bọn họ “chiếu tướng” cậu rồi!

Tần Xuyên nhú mày, quả nhiên là Tứ Hải bang.

Đường Vi không quên khuyên một câu:

-Cậu đừng có tiếp tục đụng chạm tới Tứ Hải bang, tôi sẽ giúp cậu thu xếp, dù sao bọn họ cũng nể mặt tôi một chút, sau này Vương Đại Hải sẽ không đến làm phiền cậu nữa.

Tần Xuyên thầm cười khỗ, tiểu Vi Vi ơi là tiểu Vi Vi, cô có biết không, chẳng những chúng không còn nể mặt cô, mà còn thuê sát thủ giết cô nữa kìa!

Tuy nhiên Tần Xuyên không nói ra, ngược lại cảm kích từ tận đáy lòng:

-Cảm ơn chị. Chị Đường, chị cũng nên cẩn thận một chút.

Đường Vi nháy nháy mắt mấy cái, bật cười:

-Hôm nay sao cậu đột nhiên ngoan ngoãn nghe lời như vậy? Nhất thời tôi thấy hơi lạ đó nha! Được rồi, được rồi, tôi và tiểu Nghị về nhà trước đây. Tiểu Nghị, chào anh Tần Xuyên đi con!

Đường Nghị liền nghe lời, chào tạm biệt Tần Xuyên, khuôn mặt tươi cười một cách hồn nhiên.

Tần Xuyên vẫy vẫy tay tạm biệt hai người, đưa mắt nhìn theo chiếc BMW chạy đi.

Nhưng không lâu sau đó, một chiếc SUV màu đen từ giao lộ chạy tới, đuổi theo xe Đường Vi.

Dù Tần Xuyên không nhìn kỹ, cũng có thể nhận ra, bên trong chiếc SUV kia, có một đôi mắt đầy sát khí đang nhìn hằm hằm.

Trong lòng Tần Xuyên ngưng trọng, sát thủ đã bám theo rồi!

Thời gian cấp bách, nếu xe đến chỗ vắng người, có cơ hội thuận lợi để sát thủ ra tay, thì chắc chắn Đường Vi sẽ khó thoát khỏi cái chết.

Tần Xuyên vội chạy về tiệm Internet, nói với Khâu Minh là mình phải ra ngoài có chút việc, rồi lấy xe đạp chạy đi.

Khâu Minh cũng bực mình, vừa mới phát lương cho tiêu tử này, sao hăn cứ chạy loanh quanh ở ngoài vậy? Tuy nhiên y cũng không có cách nào, chỉ cần nửa đêm Tần Xuyên trở về trông tiệm là được rồi.

Vì đang giờ cao điểm tan tầm, nội thành xe cộ đông nghịt, Tần Xuyên muốn đuổi kịp chiếc SUV kia cũng không khó, chỉ cần chú ý tránh vào chỗ khuất tầm mắt, tên sát thủ kia cũng không thể phát hiện ra hăn.

Một mạch rời khỏi nội thành, chạy tới khu vực Đường Vi đang ở, đó là một khu biệt thự ở ngoại ô phía nam.

Phía tây khu biệt thự là hai ngọn đồi nhỏ, cây cối xanh um tươi tốt, ngăn cách tiếng động ồn ào của đô thị, khiến nơi đây hết sức yên tĩnh và đẹp đẽ.

Khi xe Đường Vi vào cổng, chiếc SUV màu đen cũng đã đỗ lại ở một giao lộ cách khu biệt thự khoảng 500 mét.

Giữ cự ly như vậy, Đường Vi cũng sẽ không nghi ngờ chút nào.

Trong xe, Quý Dạ Xoa - phó hội trưởng hội sát thủ Thái Lan, được xếp vào top 20 sát thủ thế giới, đã lạng lẽ nhét một đôi bao tay có tính chất đặc biệt vào túi quần.

Đã là người có võ công ở cảnh giới tiên thiên, cũng không nhất thiết phải dùng đến súng ống, ý định của gã là lên vào khu biệt thự, tìm ra chỗ ở của Đường Vi, rồi kết liễu cô với chỉ một cú đâm.

Gã dùng một sợi dây màu đen cột chặt mái tóc vàng cháy rối tung, rồi xuống xe, chậm rãi đi về phía tường rào của khu biệt thự.

Khi tới bên ngoài bức tường rào cao ba mét, Quý Dạ Xoa đưa mắt nhìn bốn phía, sau khi xác định không có người, gã tung người lên, nhảy vào bên trong

tường rào.

Trời tối đen, gió ngàn nhè nhẹ thổi tới.

Quý Dạ Xoa đi qua một con đường nhỏ u tối không người, phía trước là một cái hồ nhân tạo, mặt hồ sóng gợn lăn tăn.

Gã hết sức bất ngờ khi phát hiện một bóng người đã đứng sẵn bên hồ, yên lặng nhìn mình.

Quý Dạ Xoa kinh ngạc, người trẻ tuổi trước mặt, chẳng phải là mục tiêu trước kia sao?

-Sao mà lại ở đây?

Quý Dạ Xoa cảnh giác, lùi lại hai bước.

Tên đó có thể tiếp cận mình ở khoảng cách gần như thế này mà mình không phát hiện được, tuyệt đối không phải là người có võ công tầm thường!

Sau khi đạp xe đuổi theo tới vùng phụ cận, Tần Xuyên đã sớm tiến vào bên trong, chọn nơi vắng người này để chờ Quý Dạ Xoa tới.

Hắn nở một nụ cười với dáng vẻ vô hại:

-Chỗ này cảnh đẹp, không cần chém chém giết giết phá hại phong cảnh, hay là tôi chịu tốn kém một chút, mời anh bạn một tô mì xào huyện Sa nhé? Mình gặp nhau rồi cũng phải có lúc chia tay chứ?

Quý Dạ Xoa không trả lời, trong lòng gã thầm tính toán, làm thế nào đối phó với cường địch đột nhiên xuất hiện này.

Trình độ võ công của gã đã ở cảnh giới tiên thiên, mặc dù không sợ hãi, nhưng cũng có phần không chắc chắn, không biết rốt cuộc thực lực của Tần Xuyên đến mức nào.

-Hay là thêm món sủi cảo hấp? Tôi rất thật lòng mà!

Tần Xuyên nhắm tít, đau lòng vì tốn kém.

Nhưng Quý Dạ Xoa không hiểu Tần Xuyên nói cái gì, gã nghi ngờ hỏi lại:

-Rốt cuộc, mày là ai?

-Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là...có chuyện từ từ nói, đừng giết tiểu Vi Vi được không?

Tần Xuyên cười hì hì.

-Hừ!

Quý Dạ Xoa cười lạnh:

-Bọn tao là sát thủ Thái Lan, đã nhận tiền đặt cọc là không được phép hỏi lại, lẽ ra tao muốn giết con đàn bà kia, rồi sẽ lấy đầu mày, nhưng tự mày đã đến nộp mạng, thì...

Nào ngờ, không đợi Quý Dạ Xoa nói xong, đột nhiên Tần Xuyên đã lao về phía gã.

Nét vui vẻ trên khuôn mặt của Tần Xuyên đã hoàn toàn biến mất, trong mắt hần hiện lên một màn sương lạnh lẽo, u tối.

Một chưởng tung ra, Băng Liên chân khí giống như vô số sợi tơ, lại giống như vô số tia sáng màu lam thẫm, mạnh mẽ bắn vào những đại huyết trên người Quý Dạ Xoa.

-Mày dám đánh lén?

Quý Dạ Xoa hoảng sợ, thẳng này vừa mới cười tủm tỉm đó, vậy mà vừa nói đánh là đánh ngay, lại còn ra chiêu là muốn đoạt mạng người!

Rốt cuộc ai mới là sát thủ đây?

Tần Xuyên cũng không nghĩ nhiều như vậy, sau khi thăm dò, biết gã kia không hề có ý thấy khó mà lui, thì hẳn có nói gì cũng vô ích.

Dù sao, nói đi nói lại cũng là muốn giết người, vậy thì tiên hạ thủ vi cường là hay nhất!

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 53: Mi Thật Là Âm Hiểm

Nhưng dù sao Quỷ Dạ Xoa cũng là người có võ công ở cảnh giới tiên thiên, cảm thấy uy hiếp tới gần, một lớp cương khí tiên thiên hộ thể màu vàng xim trên người gã liền phóng ra.

Rầm rầm rầm!

Băng Liên chân khí và cương khí hộ thể đụng vào nhau, tạo ra vô số âm thanh trầm đục, cỏ cây chung quanh bị chân khí phá tan thành nhiều mảnh nhỏ, tảng cỏ bay lên tán loạn.

Chỉ có tiên thiên võ giả mới có thể chuyển chân khí thành cương khí, giống như một loại chân khí bảo vệ cơ thể.

Nghe nói có một số công phu đặc thù, có thể chuyển hóa cương khí này thành kỹ xảo chiến đấu thần kỳ, có thể bắn chân khí ra, thậm chí đả thương người một cách mạnh mẽ.

-Đồ xảo trá! Cho dù mi là tiên thiên võ giả, ta cũng phải giết mi rồi đến con mụ kia!

Khuôn mặt đầy vẻ hung ác, Quỷ Dạ Xoa đề phòng bị tập kích từ phía sau, liền vọt người tới trước, cách không chém xuống gáy Tần Xuyên!

Đã sớm đoán được tên này là tiên thiên võ giả, chiêu vừa rồi không thành công, Tần Xuyên cũng không bất ngờ.

Thực lực của hắn chỉ là Tứ Phẩm Thanh Liên, tối đa là nằm ở khoảng giữa tiên thiên sơ cấp và trung cấp, có lẽ không dễ dàng đánh bại Quỷ Dạ Xoa.

Đây là lần đầu tiên sau khi xuống núi, phải thật sự quyết đấu với một cao thủ, Tần Xuyên không dám khinh thường.

Thấy một chưởng khí thế như núi đánh tới, Tần Xuyên ngửa người ra phía sau, xoay mình một cái, hai chân bật lên, hóa giải đòn tấn công của Quỷ Dạ Xoa.

Quỷ Dạ xoa thừa cơ truy kích, liên tiếp tung ra những cú đấm thẳng liên hoàn, quyền ảnh chặt chẽ không chỗ hở, giống như cuồng phong, nhắm vào các khớp xương lớn của Tần Xuyên mà mạnh mẽ tấn công.

Song chưởng của Tần Xuyên lúc mở lúc khép, thông dong phóng khoáng, dùng khuỷu tay để phòng lực sát thương cực mạnh từ trường quyền của Quỷ Dạ Xoa, lại dùng mu bàn tay hất văng đoàn quyền của gã.

Trong vòng vài hơi thở, hai người đã giao thủ qua lại hơn mười chiêu, quyền chưởng va chạm, nhanh đến nỗi chỉ thấy toàn tàn ảnh.

Chân khí không ngừng qua lại và chấn động, phát ra hàng loạt tiếng nổ trầm đục.

Đôi bên đều đang thăm dò thực lực của đối phương, không ai dám bộc lộ quá nhiều trong một chiêu duy nhất, cũng không dám quá mức khinh địch.

Mỗi lần xuất chiêu, ai cũng đều giữ lại hậu chiêu, mỗi phân mỗi tấc, đều chặt chẽ chừng mực.

Sau một trăm chiêu, hai người chạm nhau một chưởng, rồi đều lui lại, cách nhau hơn mười mét, giăng co bên bờ hồ.

Trên mặt đất, nơi hai người chiến đấu, cỏ và đất bị cày lên, đất trộn đầy vụn cỏ.

Cũng may, bây giờ là buổi tối, lại vắng người, nếu không, trận chiến này sẽ làm kinh động người khác.

Quý Dạ Xoa nhìn hai tay của mình, có chỗ bị bỏng, có chỗ bị nứt ra, đó là do chân khí của Băng Hỏa Song Liên gây ra.

Tần Xuyên cũng cảm thấy không ổn lắm, Quý Dạ Xoa là người xuất sắc trong giới quyền Thái, sức lực mạnh hơn hẳn, rất nhiều chỗ trên hai tay hẳn bị bầm tím, cơ bắp cũng đau nhức.

Cho dù khả năng hồi phục của hắn khá mạnh, nhưng trong thời gian ngắn cũng không trở lại bình thường ngay được.

-Xem ra thực lực của mi cũng không hơn gì ta!

Quý Dạ Xoa ngoài cười, nhưng trong lòng không cười.

-Đánh tiếp, rốt cuộc là cả hai đều bị thương, hay là chúng ta thôi đi?

Tần Xuyên cười khẽ.

Khuôn mặt Quý Dạ Xoa lộ vẻ âm trầm:

-Vậy cũng chưa hẳn, thực lực tương đương, không có nghĩa là lực sát thương cũng tương đương...

Nói xong, Quý Dạ Xoa lấy ra cặp bao tay đã bỏ trong túi trước đó, đeo vào.

Đôi bao tay này được chế tạo từ một thứ kim loại có tính mềm dẻo, mỗi chiếc có bốn chiếc móc câu bằng thép, giống như răng nanh rắn độc, lập lòe rợn người trong bóng đêm.

-Tiểu tử, ta có lòng từ bi nói cho mi biết, trên mỗi chiếc răng của đôi Song Vương Xà Quyền này, đều đã được nhúng trong nọc độc của hổ mang chúa, chỉ cần bị cào trúng, đêm nay mi sẽ phải chết tại đây! Cần thận đó!

Quý Dạ Xoa đã quyết định chơi tới cùng, vừa dứt lời, liền phóng về phía Tần Xuyên.

Vẻ mặt Tần Xuyên ngưng trọng, thầm nhủ: quả thật không hổ là sát thủ, bất chấp mọi thủ đoạn, may mắn là thân thể mình bách độc bất xâm, nếu không thì sẽ rất khó chống lại.

Một quyền chọc thẳng mặt của Quỷ Dạ Xoa đã tới, Tần Xuyên vất vả lùi lại, lại phải đón một cú vẩy bằng quyền phải, kế tiếp là một cú lên gối!

Đa số chiêu thức của Quỷ Dạ Xoa phát xuất từ thể thuật Đông Nam Á và quyền Thái, mãnh liệt, tàn nhẫn và trực tiếp, phạm vi sát thương so với võ Trung Quốc càng lớn hơn.

Trong lúc nhất thời, Tần Xuyên cũng không tìm được cơ hội tiếp xúc chính diện với gã, đành phải liên tục né tránh.

Nhưng Quỷ Dạ Xoa như lên cơn điên, gã xuất quyền càng lúc càng nhanh, tiên thiên chân khí vàng xin như một trọng pháo, không ngừng chấn động lục phủ ngũ tạng của Tần Xuyên, khiến hắn rất khó chịu.

Chân khí của võ giả bình thường đều dựa vào pháp môn mà tu luyện, quyết định bởi thuộc tính của thể chất của mỗi võ giả.

Chân khí vàng xin của Quỷ Dạ Xoa là thiên về thổ, chân khí dày đặc trầm ổn và mạnh mẽ, công thủ gồm nhiều mặt, điểm yếu duy nhất là thiếu linh hoạt, nhưng lại được bù đắp bởi quyền thuật nhanh, chuẩn và hung ác của gã.

Không biết đã lần thứ mấy Tần Xuyên tránh né một quyền trí mạng, năm đấm của gã lướt qua, đánh trúng một thân cây lớn, thân cây lập tức nứt toác!

-Mẹ!

Tần Xuyên nhận thấy không gian hoạt động của mình càng lúc càng hẹp, trái lại khí thế của Quỷ Dạ Xoa càng lúc càng lấn lướt.

Cứ tiếp tục như thế này, mình sẽ hết sức bất lợi.

-Ha ha ha! Tiên thiên chân khí của mi tuy kỳ lạ, nhưng thực lực cũng chỉ ở tiên thiên sơ cấp, mi không phải là đối thủ của ta!

Đôi mắt Quỷ Dạ Xoa đỏ ngầu sát khí, một cú đấm móc bằng tay trái cuồng mãnh nện về phía ngực Tần Xuyên, đi được nửa đường, tốc độ lại tăng lên nhanh hơn!

Sự biến đổi nhanh chóng của gã khiến Tần Xuyên không kịp chuẩn bị, nướng mảy, hừ, hoặc là không làm, đã làm thì phải cho xong! Hả phóng người lên, tay trái ngưng tụ ra một đám chân khí hình sen lửa, tỏa ra một vầng sáng đỏ thẫm, va vào cú đấm móc kia!

-Muốn chết!

Quỷ Dạ Xoa không chút sợ hãi, gã đeo bao tay kích độc, hơn nữa thân thể cường tráng hơn, chân khí lại ngang bằng, chỉ mong sao đối quyền trực tiếp với Tần Xuyên.

Tay trái của Tần Xuyên lập tức bị móc thép kia đâm toạc, chất độc thấm vào lòng bàn tay hắ, nhanh chóng lan rộng.

-Ngu xuẩn! Lại dám đón đỡ quyền của ta, mi hết cứu được rồi! Không tới một phút nữa, máu huyết trong người mi sẽ bắt đầu đông lại, trong vòng nửa canh giờ sẽ biến thành cái xác không hồn!

Quỷ Dạ Xoa cười ha hả, bằng chất độc này, gã đã từng giết chết nhiều tiên thiên võ giả.

Nhưng cơ hội mà Tần Xuyên đang chờ, chính là lúc này, tay trái bị thương bất chấp đau đớn, túm lấy bàn tay của Quỷ Dạ Xoa, dùng ngón tay chọc vào!

Trên mu bàn tay tương đối yếu ớt của Quỷ Dạ Xoa, xuất hiện một vết thương nhỏ.

Tần Xuyên không chút do dự, thừa dịp tiếp cận nhanh như điện chớp, đưa

miệng vết thương của mình quẹt vào miệng vết thương đó một cái!

Loại độc này không hề hấn gì đối với Tần Xuyên, nhưng đối với Quỷ Dạ Xoa, một chút cũng là trí mạng!

Khi Quỷ Dạ Xoa phát hiện vấn đề, thì đã muộn rồi, gã hết sức phẫn nộ, quyền phải hướng vào ngực Tần Xuyên nện xuống.

Tần Xuyên gấp gáp không kịp chuẩn bị, hơn nữa tốc độ hai người tương đương nhau, lúng túng tiếp chiêu, bị luồng chân khí vàng xin nặng nề đánh bay ra ngoài!

Khí huyết trong cơ thể sôi trào, tâm mạch Tần Xuyên bị thương bởi chấn động quá mạnh, may là tố chất thân thể hắn rất tốt, lại có chân khí bảo vệ thân thể, nếu không thì đã bị quyền này đánh chết rồi!

-Tiểu tử thôi! Mi thật là âm hiểm!

Quỷ Dạ Xoa nhìn miệng vết thương trên tay mình đã bắt đầu biến thành màu đen, thở hỗn hển nói.

-Ha ha, ai bảo chính mi muốn dùng độc, còn trách ta giở thủ đoạn ư?

Dứt lời, Tần Xuyên thấy cổ họng ngòn ngọt, ho ra một búng máu.

Tần Xuyên cảm thấy phiền muộn, kinh nghiệm thực chiến của mình còn thiếu, không cẩn thận một chút lập tức bị thương, may mà đối phương chỉ có một mình, nếu không thì rất phiền phức.

-Hừ, mi cho rằng như vậy là có thể giết chết ta? Rốt cuộc người mất mạng sẽ là mi!

Trùng mắt liếc nhìn Tần Xuyên một cách hung ác, rồi đột nhiên Quỷ Dạ Xoa vội vàng chạy về phía tường rào.

Tần Xuyên thầm kêu không xong, nhất định thằng này có mang theo huyết thanh rắn độc và để ở trong xe, nếu gã lấy được huyết thanh, chút chất độc kia sẽ không thể giết được gã!

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 54: Thiên Tài

Vừa nghĩ như vậy, Tần Xuyên liền lập tức đuổi theo, chân vận khí, một bước phóng xa hơn mười mét.

Trình độ tiên thiên võ giả cách biệt một trời một vực với hậu thiên võ giả, ngay cả về độ mạnh yếu của chân khí và sự vận dụng nó.

Chỉ khi đạt tới cảnh giới tiên thiên, võ giả mới có thể phóng chân khí ra khá xa, mà lại có lực, giống như từ cận chiến biến thành đánh từ xa, uy lực của chân khí càng mạnh.

Tiên thiên võ giả thông thường cũng có thể dùng chân khí để trợ lực, phóng lên, hạ xuống trên mặt đất, mạnh mẽ tập kích bất ngờ.

Quý Dạ Xoa thấy Tần Xuyên đuổi theo, trong lòng vô cùng kinh hãi.

“Vậy mà mi còn dám dùng chân khí? Mi không biết là càng vận dụng chân khí, thì càng mau chết hơn sao?”

Quý Dạ Doa thầm nghĩ, không biết tên trẻ tuổi này có bị điên hay không.

Tần Xuyên đưa ngón tay lau vết máu trên khóe miệng, trên khuôn mặt tuấn tú xuất hiện một nụ cười quái dị.

-Thật ngại quá, loại xà độc này đối với ta không có tác dụng!

Thân hình Quý Dạ Xoa run lên, rốt cuộc gã nhận ra, hình như Tần Xuyên không có biểu hiện gì là bị trúng độc cả.

-Điều này...làm sao có thể?!

Tần Xuyên đi bước một tới gần:

-Hiện giờ ta chỉ cần ngăn mi lại, không cho mi lấy huyết thanh kháng độc trong xe, chắc chắn mi phải chết! Sao? Bị chất độc của mình hại chết, cảm giác không hề dễ chịu phải không?

Quý Dạ Xoa cảm thấy cánh tay của mình đã bắt đầu không điều khiển được nữa, xà độc đã bắt đầu gây tổn thương cho thần kinh cảm giác của gã rồi.

Gã lại không dám mạnh mẽ sử dụng chân khí, trong lúc nhất thời, bóng ma chết chóc đã che lấp tâm trí gã.

-Mi dám giết ta, công hội Thái Lan của chúng ta sẽ không tha cho mi đâu!

Quý Dạ Xoa buộc lòng đe dọa.

Tần Xuyên nhún vai:

-Tại đây chỉ có ta và mi, mi chết, sẽ không ai biết được là ta giết.

Quý Dạ Xoa sững sờ, chợt nhận ra bởi vì mình quá tự tin, đã không mang theo thiết bị thông tin, hối hận cũng muộn rồi.

-Người trẻ tuổi, nếu mi thả ta đi, ta xin thề với danh dự của một sát thủ, sẽ không tìm mi trả thù, hơn nữa sẽ chia một nửa tài sản của ta cho mi!

-Tiền thù lao sát thủ của ta trong nhiều năm qua, đã lên tới mấy trăm triệu, chỉ cần ta chia cho mi một chút, cũng đủ để mi ăn chơi sung sướng cả đời!

Cương không được, Quý Dạ Xoa thử chuyển sang nhu, trong lòng vô cùng lo lắng.

Tần Xuyên thản nhiên:

-Đừng lừa bịp nữa, nếu ta thả mi đi, nhất định mi sẽ dẫn cả đám cao thủ của công hội tới tìm giết ta, ta đâu phải kẻ ngốc!

-Tuyệt đối sẽ không như vậy! Mi là tiên thiên võ giả, giết mi vất vả mà không được gì, sát thủ chúng ta chỉ dựa vào tiền mà làm việc!

Quý Dạ Xoa vội lớn tiếng giải thích.

Tần Xuyên làm ra vẻ suy nghĩ:

-Vậy mi nói cho ta biết, là ai thuê bọn mi?

-Bọn ta là sát thủ, không thể tiết lộ thông tin về người thuê...

Quý Dạ Xoa khó xử.

-Mi sắp chết rồi, còn quan tâm tới điều đó sao?

Tần Xuyên bật cười.

Vẻ mặt Quý Dạ Xoa phân vân bất định:

-Nếu ta nói cho mi biết, mi sẽ để ta đi chứ?

-Ừ.

Tần Xuyên gật đầu.

Quý Dạ Xoa cắn răng:

-Là nhà họ Vương của Tứ Hải bang thuê bọn ta.

Tần Xuyên thỏa mãn cười cười, như thế đã xác định, tin tức của Đường Vi là thật.

-Vậy ta đi đây.

Cánh tay của Quỷ Dạ Xoa đã tê liệt rồi, sốt ruột muốn chạy.

Tần Xuyên thong thả đi tới gần một gốc dương liễu bên hồ, bẻ một cành liễu mềm, vẫy vẫy:

-Mi đi đi!

Ánh mắt Quỷ Dạ Xoa lộ vẻ nghi ngờ, gã không biết Tần Xuyên bẻ cành liễu để làm gì.

Gã vẫn lo lắng Tần Xuyên đổi ý, bởi vậy lộ vẻ đề phòng, đi thụt lùi về phía sau, sợ Tần Xuyên đánh lén từ sau lưng.

Nhưng khi Quỷ Dạ Xoa lui được mười bước, trong đôi mắt Tần Xuyên lóe lên vẻ tàn nhẫn khắc nghiệt.

Cành dương liễu trong tay hắn đột nhiên phóng ra một luồng khí sắc bén tựa như thần binh lợi khí.

Dù cách nhau hơn mười mét, cũng có thể cảm nhận được cảm giác áp bách từ cành dương liễu phóng ra.

-Kiếm...Kiếm?

Quỷ Dạ Xoa giật mình, ngỡ mình bị ảo giác.

Cành liễu mềm mại trong tay Tần Xuyên, dường như biến thành một thanh bảo kiếm!

Không đợi Quỷ Dạ Xoa kịp lấy lại tinh thần, Tần Xuyên đã cầm cành liễu chém nghiêng nghiêng tới như hành vân lưu thủy, tư thế vô cùng ưu nhã, tiêu sái!

Một làn kiếm khí lạnh lẽo màu lam nhạt, như một chiếc lưỡi liềm bén ngót mang lại chết chóc, lập tức lướt qua khoảng cách hơn mười mét.

Đây là kiếm khí!? Tiểu tử này lại là một kiếm khách!?

Quý Dạ Xoa thầm rên lên, trong số võ giả Trung Nguyên, có rất nhiều người biết dùng kiếm, nhưng chỉ có võ giả nào điều khiển được kiếm khí, thật sự đạt tới trình độ nhân kiếm hợp nhất, mới có tư cách xưng là “Kiếm khách”.

Kiếm khách so với tiên thiên võ giả còn rất thưa thớt, nhưng mỗi kiếm khách đều có sức chiến đấu vượt bậc so với võ giả cùng cấp.

Bây giờ Quý Dạ Xoa mới tỉnh ngộ, ban đầu, Tần Xuyên đã không sử dụng hết thực lực!

Trong lúc hoảng loạn, gã bất chấp độc tố xâm nhập kinh mạch, lập tức phóng ra tất cả cương khí của mình, định ngăn cản và né tránh.

Nhưng gã nhận ra, một kiếm này đã phong tỏa tất cả mọi góc độ, với trình độ của gã, có muốn tránh cũng không thể tránh được.

Điểm mấu chốt là tốc độ chiêu này quá nhanh, Quý Dạ Xoa còn chưa kịp suy nghĩ, kiếm khí đã quét qua cổ gã.

Tiên thiên cương khí của gã yếu ớt như một tờ giấy, lập tức bị phá vỡ.

Một chiếc đầu người rơi xuống, miệng vết thương liền đóng băng, ngay cả một giọt máu cũng không nhỏ xuống!

Đầu Quý Dạ Xoa rơi trên mặt đất, cho đến lúc đầu, mình tách biệt, mặt gã vẫn tràn đầy vẻ hoảng sợ và tuyệt vọng.

Sau khi sử dụng chiêu này, cả người Tần Xuyên trở nên yếu nhược, thậm chí ho ra hai cục máu.

Cứ như thể hẵn và người vừa xuất chiêu Kinh Hồng Nhất Kiếm kia, hoàn toàn không phải là một người.

Hắn cười khỗ, lăm băm:

-Quả nhiên là với tu vi hiện tại, mình vận dụng kiếm ý còn quá miễn cưỡng, một chiêu là mất hết hơi sức...Ài, mau mau đạt tới ngũ phẩm đi thôi!

Nếu như Quỷ Dạ Xoa còn sống, nghe hắn nói như vậy, hắn sẽ cảm thấy mình chết không oan chút nào!

Kiểm ý? Phải là thiên tài trong số kiếm khách, mới có thể nắm giữ được sự huyền bí của cảnh giới kiếm đạo cao thâm này, chỉ có người đạt tới tu vi tiên thiên mới có cơ hội hiểu được kiếm ý.

Nói cách khác, bước xuất phát để luyện kiếm ý phải là tiên thiên võ giả, như vậy có thể thấy được, uy lực của hắn kinh khủng cỡ nào.

Tần Xuyên lau vết máu trên khoe miệng, đi tới trước cái đầu lâu kia, xách nó lên, nhếch miệng cười:

-Thật ngại quá, ta nói sẽ để mi đi, nhưng không có nói là sẽ không giết mi...

Quỷ Dạ Xoa đáng thương không làm sao ngờ được, thật ra thứ mà Tần Xuyên am hiểu nhất, không phải là công phu quyền cước, mà là kiếm đạo đã được hắn tu luyện từ nhỏ, với thiên phú cực cao.

Nếu không phải vì muốn biết người thuê sát thủ là ai, hắn cũng không cần phải đánh lâu như vậy, có thể chỉ cần một chiêu là kết thúc trận đấu.

So với các công phu khác, trình độ kiếm đạo của Tần Xuyên còn cao hơn rất nhiều, dù chỉ là một cành liễu, vào tay hắn cũng có thể phát ra uy lực kinh người.

Mà ngay cả sư phụ Thanh Liên Tán Nhân của hắn cũng không thể không thừa nhận, bất kể tư chất trời phú của hắn, chỉ duy nhất có kiếm đạo, là Tần Xuyên có tư cách ngang hàng với ông.

Chỉ có điều, không rơi vào tình thế cấp thiết, Tần Xuyên cũng không muốn

dùng kiếm, thứ nhất, mỗi lần sử dụng đều làm hãn rất mất sức, tu vi khó hồi phục; thứ hai, đòn sát thủ này nên giữ lại để bảo vệ tính mạng thì hay hơn.

Một năm trước, do hãn bộc lộ tài năng quá mức, tất cả thực lực đều phơi bày trước mắt người ngoài, khiến người ta liêu chết với hãn, làm hãn rốt cuộc bị phế.

Bởi vậy, một lần ngã là một lần nên khôn, Tần Xuyên đã biết ân nhân.

Nhân lúc xung quanh không có người, Tần Xuyên mang đầu và thi thể của Quỷ Dạ Xoa đặt vào bên trong chiếc SUV màu đen. Hãn là sau khi phát hiện, Tứ Hải bang sẽ giết mình sửng sốt.

Sau khi làm xong, hãn lại lặng lẽ lên xe đạp, quay lại tiệm Internet.

Chuyện Tứ Hải bang, nếu Đường Vi nói sẽ thu xếp, Tần Xuyên cũng định thử xem thế nào.

Trận đấu này, dù hãn thắng, nhưng hãn cũng bị nội thương, quay về phải cẩn thận điều trị vài ngày mới ổn, kéo xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 55: Khéo Trời Xui Đất Khiến

Đêm khuya, trong khu nhà cao cấp của nhà họ Vương của Tứ Hải bang.

Hai cha con nhà họ Vương mỗi mắt chờ tin của Quý Dạ Xoa, nhưng gã vẫn như bóng chim tắm cá, bởi vậy phải phái người đi tìm.

Kết quả là tìm được một thân hình và một cái đầu nằm trong chiếc xe kia.

Sau khi biết tin, hai gã sát thủ còn lại của công hội Thái Lan vội vàng suốt đêm quay về trụ sở Đông Nam Á, báo cáo tin tức với hội trưởng.

Dù sao, một phó hội trưởng có trình độ sơ cấp tiên thiên võ giả bị giết, đối với công hội là đả kích nặng nề, trong ngắn hạn, bọn chúng cũng không dám đến Hoa Hạ để khuếch trương thị trường nữa.

Ngồi trong phòng khách của nhà họ Vương, vẻ mặt Vương Chấn Thiên âm trầm, con trai ông ta là Vương Thế Huân cũng thấp thỏm không yên.

-Cha, báo cáo khám nghiệm pháp y nói, Quý Dạ Xoa bị người ta dùng một loại vũ khí sắc bén tấn công, chỉ một đòn là chém đứt đầu hẳn, trong cơ thể hẳn còn trúng xà độc, có thể loại độc đó là từ trên bao tay của hẳn. Rốt cuộc là ai mà có thể đánh bại hẳn tới mức thê thảm như vậy?

Wương Chấn Thiên thở dài:

-Thi thể được phát hiện ở bên ngoài khu biệt thự của Đường Vi, trên năm mươi phần trăm khả năng, đây là Đường Vi ra tay.

-Không thể! Chẳng lẽ mụ ta là tiên thiên võ giả?

Vương Thế Huân nuốt nước bọt.

-Không có gì là không thể! Những năm ở nước ngoài, cô ta có thể tạo nên danh hiệu “Huyết Phượng Hoàng”, tất nhiên phải có bản lĩnh. Chỉ e là chúng ta đánh giá cô ta quá thấp.

Vừa lúc đó, quản gia từ ngoài đi vào, xin chỉ thị:

-Lão gia, đại thiếu gia, tiểu thư Đường Vi đến rồi!

-Cái gì?

Vương Chấn Thiên bỗng đứng dậy, dù ông ta đã quen với những trận chiến lớn, nghe vậy tim cũng đập nhanh hơn.

-Cha, hay là tránh đi, nói là mệt trong người, cần nghỉ ngơi?

Mặt Vương Thế Huân cũng hơi tái đi.

-Nếu như ngay cả Quý Dạ Xoa mà cô ta cũng giết được, thì con nghĩ là chúng ta né tránh được sao?

Vương Thế Huân nghe vậy, mặt lộ vẻ khổ sở, quả thật, nếu một tiên thiên võ giả muốn giết cả nhà y, thì rất dễ dàng ra tay, có dùng súng máy chống lại cũng không xong!

Vương Chấn Thiên hơi trầm tư, rồi khoát tay:

-Đi! Mở rộng cửa nghênh đón đại tiểu thư!

Nhưng quản gia chưa kịp ra ngoài, một bóng người tha thướt đã từ ngoài cửa bước vào.

-Chú Vương không cần khách khí, cháu tự vào là được rồi.

Đường Vi tươi cười, ánh mắt đầy thâm ý, theo sau cô là Lam Trung Hoa,

người từng gặp Tần Xuyên.

-Ái chà, đại tiểu thư, đêm khuya tới thăm, sao không báo trước để ta chuẩn bị một chút, cùng ăn bữa cơm luôn!

Vương Chấn Thiên tỏ ra rất nhã nhặn, bước ra gật đầu chào hỏi.

Khuôn mặt cũng lộ vẻ phức tạp, ánh mắt có phần sợ hãi, Vương Thế Huân hỏi to:

-Chào tiểu thư.

Đường Vi ung dung đi ngang qua trước mặt hai cha con họ, rồi ngồi xuống ghế dành cho chủ nhà, dáng vẻ hết sức tự nhiên như ở nhà mình.

-Đã lâu không tới thăm chú Vương, chú khỏe chứ?

-Ha ha, cảm ơn đại tiểu thư quan tâm, dù tôi đã trên năm mươi, nhưng xem như cũng còn cường tráng lắm.

Vương Chấn Thiên cười mỉm nói.

Đường Vi gật gật đầu, mắt lóe lên:

-Cháu cũng nghĩ vậy, dù sao chú Vương còn đủ sức đi mời sát thủ Thái Lan tới thành phố Đông Hoa thực hiện nhiệm vụ, hẳn là hùng tâm tráng chí không hề giảm so với năm xưa.

Vừa nhắc tới hai tiếng “sát thủ”, lập tức vẻ mặt hai cha con họ Vương trở nên cứng đờ.

-Chú Vương...xem ra chú đã tìm được thi thể rồi?

Đường Vi cười nhẹ, hỏi.

-Tìm...đã tìm được, rất xin lỗi, đại tiểu thư, là tôi nhất thời hồ đồ!

Mồ hôi lạnh trên trán Vương Chấn Thiên chảy ròng ròng, vội nhận trách nhiệm về mình, tránh tai họa xảy ra cho con trai.

Nhưng hai cha con họ không biết, thi thể mà Đường Vi nhắc tới, là thi thể của Hắc Báo.

Đường Vi quay lại nhìn Lam Trung Hoa:

-Chú Lam, chẳng phải đã bảo chú xử lý sạch sẽ thi thể sao? Sao lại để chú Vương tìm ra nhanh như vậy?

Thật ra Lam Trung Hoa cũng cảm thấy buồn bực, ông ta đã ném thi thể Hắc Báo xuống biển rồi, sao họ còn tìm được chứ? Chẳng lẽ...thủy triều lên, đẩy xác vào bên cạnh bãi cát?

-Đại tiểu thư, là do tôi làm việc không chu đáo.

Lam Trung Hoa áy náy nói.

Hai cha con họ Vương thầm mắng, Lam Trung Hoa, ông quá mức giả dối! Ném một cái đầu và thi thể cụt đầu vào trong xe, mà cũng coi là “xử lý” rồi?!

Đây rõ ràng là chúng đang giấu cọt hai cha con mình không biết tự lượng sức mình!

-À, không sao, dù sao chú Vương cũng đã nhận ra sai lầm, đúng không?

Đường Vi quay lại nhìn Vương Chấn Thiên, đôi mắt đẹp lóe lên những tia sáng sắc lạnh.

“Phịch”, Vương Chấn Thiên quỳ rạp xuống đất, hấp tấp nói:

-Đại tiểu thư! Hãy nghĩ tình tôi từng theo phụ thân của cô mấy chục năm, xin tha thứ cho tôi lần này!

-Đại tiểu thư là cao thủ võ học, chúng tôi chỉ như con sâu cái kiến, tôi cam đoan sau này không dám mạo phạm đại tiểu thư nữa!

Phía sau, Vương Thế Huân cũng quỳ xuống, dù y không cam lòng, nhưng bất lực.

Theo lời cô ta nói, xem ra Quý Dạ Xoa thật sự bị cô ta giết rồi!

Đường Vi thong thả đứng lên, lạnh lùng ngạo mạn nói:

-Chú Vương, cháu rể chú là trưởng bối, lần này coi như xong, nhưng mong rằng từ nay về sau, chú đừng tiếp tục làm điều ngu xuẩn. Mặt khác, bảo thằng con của chú rời khỏi Tần Xuyên cho xa, cháu không muốn lại nhìn thấy hắn!

Nghe Đường Vi nói buông tha cho mình, hai cha con họ Vương có cảm giác như tảng đá lớn trong lòng vừa rơi xuống.

-Vâng, đại tiểu thư! Sau này người của Tứ Hải bang không dám đụng chạm đến Tần Xuyên nữa!

Vương Chấn Thiên khúm núm nói.

Đường Vi thở dài:

-Cháu tin chú Vương lần này, mong chú sẽ không khiến cháu phải thất vọng.

-Tuyệt đối không dám!

Vương Chấn Thiên nghiêm túc cúi đầu.

Lúc này Đường Vi mới hài lòng mỉm cười, liền đứng lên rời khỏi nhà họ Vương. Lam Trung Hoa cũng yên lặng đi theo.

Trong lúc đợi người phụ nữ kia đi khuất, hai cha con nhà họ Vương đều nín thở, ngồi co quắp trên ghế.

-Quả thật là cô ta giết Quý Dạ Xoa...Không thể ngờ được, một cô gái nhỏ năm xưa, vậy mà bây giờ trở thành tiên thiên võ giả, có thể giết chết một cao thủ thuộc hàng top 20 của thế giới!

Vương Chấn Thiên than thở.

-Cha, như thế thật đáng sợ, Đường Vi vẫn chưa tới 30 tuổi, vậy mà đã có thể đứng vào hàng ngũ tiên thiên võ giả, cho dù là ở trong gia tộc của hai nhà họ Cổ và họ Võ, cũng được xem là thiên tài võ học!

Vương Chấn Thiên gật đầu:

-Dù Đông Hải bang đã trở thành quá khứ, nhưng mạng lưới quan hệ của nhà họ Đường cũng không ít, cộng thêm thực lực của bản thân Đường Vi, thật sự là mối họa lớn trong lòng cha.

Trong mắt Vương Thế Huân lóe lên một tia hiểm độc:

-Cha cũng không cần quá lo lắng, không phải cha nói rồi đó sao, chờ chúng ta hợp tác với người Nhật rồi, có thể lợi dụng cao thủ của chúng để đối phó với mục đàn bà thối tha kia!

Vương Chấn Thiên hơi mỉm cười, hiển nhiên, ông ta cũng dự tính như vậy.

Cùng lúc đó, trên đường về, Đường Vi cảm thấy hơi nghi hoặc, dọc đường im lặng không nói gì.

-Đại tiểu thư, cô có tâm sự gì sao?

Lam Trung Hoa lái xe, quan tâm hỏi.

Đường Vi nói với vẻ ngờ vực:

-Chú Lam, tôi có cảm giác, vừa rồi hai cha con họ Vương lộ vẻ hết sức kính sợ...Cho dù mình giết chết sát thủ do bọn họ phái tới, để lộ thực lực trung cấp

hậu thiên võ giả, họ cũng đâu cần thay đổi thái độ một cách rõ rệt đến như vậy?

-Ha ha, đại tiểu thư, mấy năm nay Vương Chấn Thiên thành lập Tứ Hải bang, tuy trông có vẻ như không ai bì được, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một bang phái bình thường, ngay cả một hậu thiên võ giả, trong bang cũng không có.

-Hơn nữa, dù sao tiểu thư cũng là con gái của hội trưởng, hẳn cũng biết sợ, không dám thật sự chọc giận tiểu thư.

Lam Trung Hoa nói ra suy nghĩ của mình.

Đường Vi suy nghĩ một lát, nhưng không tìm được cách giải thích nào khác, cũng thôi không thắc mắc nữa.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 56: Chọn Rất Đúng Thời Điểm

Thứ bảy, Tần Xuyên bận rất nhiều việc.

Hắn đã nhận lời đi mua sắm với Diệp Tiểu Nhu, đồng thời cũng đến điều trị cho Chu Phương Tinh.

Nội thương của Tần Xuyên đã đỡ nhiều rồi, chỉ là nguyên khí còn chưa bình phục, nhưng đã nhận lời, Tần Xuyên đành phải kiên trì đến châm cứu cho cô gái kia.

Chu Vân Phong lại đích thân đi đón Tần Xuyên, dọc đường không ngừng thỉnh giáo hắn về một số vấn đề trong Trung y, dáng vẻ chăm chỉ như học sinh tiểu học.

Đến đại viện của nhà họ Chu, vừa mới bước vào đại sảnh, Tần Xuyên thấy Chu Phương Tinh đang ngồi trên xe lăn nói chuyện với một thanh niên tướng mạo khôi ngô, dáng vóc cao lớn.

Thanh niên kia mặc áo sơ mi Versace, làn da trắng trẻo, trán lộ ra một chút khí chất quý tộc.

Chu Vân Phong nhìn thấy người thanh niên kia, lộ vẻ bất ngờ, tươi cười hỏi:

-Tôn Vĩ? Cháu vừa từ nước Anh trở về hả?

Tôn Vĩ quay lại, ánh mắt khẽ lướt qua người Tần Xuyên, rồi cúi đầu cười, nói với Chu Vân Phong:

-Đúng vậy, ông Chu, cháu về đêm hôm qua, sợ làm phiền Tinh nhi, cho nên

sáng nay mới sang thăm cô ấy.

-Ha ha, cháu có lòng là được rồi, thật ra không cần gấp như vậy.

Chu Vân Phong nghiêng người, định giới thiệu Tần Xuyên.

Nhưng thanh niên đã chủ động giơ tay ra với Tần Xuyên, tự giới thiệu:

-Là Tần bác sĩ? Chào ngài. Tôi là Tôn Vĩ của nhà họ Tôn, cảm tạ ngài đã trị liệu cho Tinh nhi.

Tần Xuyên hoàn toàn không quan tâm gã là tên khi gió nào, tuy cố che giấu, nhưng trong ánh mắt của cái tên đom đóm này vẫn lộ ra vẻ kiêu ngạo, tuyệt đối không phải là loại tốt đẹp gì.

-Đâu phải là trị liệu cho anh, anh cảm tạ tôi cái quái gì chứ!

Tần Xuyên trợn mắt, không bắt tay gã.

Tay Tôn Vĩ đỡ ra giữa không trung, vẻ mặt rất khó coi.

Chu Phương Tinh cắn môi khẽ cười, “Lão tổ tông” này thật đúng là thô lỗ, chỉ là ứng phó xã giao một chút, mà cũng không chịu.

Chu Vân Phong khẽ giải thích:

-Tần tiên sinh, cậu đừng trách. Ông nội của tiểu Vĩ là bạn của tôi, hai nhà chúng tôi đều làm y dược.

-Từ nhỏ tiểu Vĩ đã có hôn ước với Tinh nhi, mặc dù chỉ là lời ước định bằng miệng giữa hai trưởng bối chúng tôi, nhưng cậu ấy vẫn luôn quan tâm đến Tinh nhi.

Tôn Vĩ lại rất chân thành nói:

-Ông Chu, qua nhiều năm rồi, trong lòng cháu vẫn chỉ có Tinh nhi. Sáu tháng

cuối năm, cháu sẽ không tiếp tục thường xuyên đi công tác, mà sẽ nghiêm túc theo đuổi Tinh nhi, cầu hôn cô ấy.

Chu Phương Tinh đỏ bừng mặt:

-Tôn Vĩ, đừng có nói lung tung! Đây chẳng qua là lời ước định bằng miệng của người lớn, không tính!

-Tinh nhi, tôi biết mấy năm nay tôi công tác ở nước ngoài, lạnh nhạt với cô, nhưng hiện giờ, việc hợp tác giữa nhà tôi và mấy nhà máy sản xuất thuốc bên Anh quốc đã đàm phán xong rồi, tôi chỉ muốn ngày nào cũng có thể ở bên cạnh cô.

Tôn Vĩ chân thành nói.

Tần Xuyên cười thầm, hóa ra trước đó ở nước ngoài! Thật là vừa khéo, nghe Chu Phương Tinh vừa có dấu hiệu phục hồi, là hấp tấp chạy về nước, đúng là chọn thời điểm thật đúng lúc nha!

-Nếu như cậu thật sự muốn tốt cho Phương Tinh, thì mau tránh ra để tôi trị liệu cho cô ấy.

Tần Xuyên xua tay, đuổi Tôn Vĩ đi chỗ khác như đuổi ruồi.

Khóe mắt Tôn Vĩ nheo lại, cố nén lửa giận, cười nói:

-Tôi đang muốn biết một chút về y thuật cao siêu của Tần bác sĩ, mong Tần bác sĩ đừng coi tôi như người xa lạ.

Tần Xuyên cười khà khà:

-Tôi không để tâm, dù thế nào cậu xem cũng không hiểu, nhưng có thể Phương Tinh sẽ mất hứng, đúng không Phương Tinh?

Vẻ mặt tự tin, Tôn Vĩ phản bác:

-Không có đâu, tôi và Tinh nhi lớn lên từ nhỏ...

-Tôn Vĩ!

Không đợi anh chàng họ Tôn cao lớn, đẹp trai và giàu có kia nói xong, Chu Phương Tinh đã kìm không được cắt ngang:

-Không tiện chút nào! Lúc trị liệu, anh đừng có tới gần, hay là anh về trước đi? Cảm ơn anh đã tới thăm.

Lúc châm cứu, bị Tần Xuyên nhìn thấy hết, cũng là không còn cách nào, cô không muốn có thêm người khác nhìn thấy.

Tôn Vĩ lộ vẻ xấu hổ, đồng thời cũng có phần không thể tin được, từ trước đến giờ, Chu Phương Tinh rất dịu dàng, sao hôm nay lại cương quyết từ chối một yêu cầu nhỏ nhất của mình như vậy?

-Cậu xem đi, không phải là tôi không cho cậu xem, mà là Phương Tinh không thích.

Tần Xuyên nhếch miệng nói, rồi đẩy xe lăn của Phương Tinh về phía hậu viện.

Chu Vân Phong vỗ vỗ vai Tôn Vĩ:

-Tiểu Vĩ à, cháu đừng hiểu lầm. Không phải Tinh nhi ghét cháu, mà vì lúc trị liệu, thân thể con gái không được tiện lắm, chỉ có thể để một mình Tần tiên sinh trong phòng, những trường bối như tôi, cũng không dám tới gần đâu.

Ông ta không giải thích còn đỡ, vừa giải thích, Tôn Vĩ càng nghiến chặt răng, trong lòng vô cùng căm tức.

Nói như vậy, thì ra thân thể Chu Phương Tinh đã bị Tần Xuyên nhìn thấy hết rồi?!

Tuy từ nhỏ gã quen biết Chu Phương Tinh, nhưng ngay cả bàn tay cô, gã cũng chưa từng được nắm, càng chưa được nhìn thấy thân thể ngà ngọc của cô, vậy mà bây giờ lại để cho một tiểu tử nghèo kiết kia được hưởng?!

Tôn Vĩ gượng cười:

-Không sao, ông Chu, cháu sẽ ở bên ngoài chờ Tinh nhi trị liệu xong ạ.

-Tốt, cháu ở lại dùng cơm trưa nhé.

Chu Vân Phong vẫn có phần ưa thích chàng trai này, sốt sắng mời.

Tôn Vĩ gật đầu:

-Dạ. À, ông Chu, lần này cháu mua được thủ bút của Mễ Phát đời Bắc Tống từ một nhà sưu tầm bên Anh quốc, để tặng cho Tinh nhi, hay là cháu lấy ra cho ông xem thử, đợi lát nữa cho Tinh nhi một niềm vui bất ngờ.

Chu Vân Phong nghe xong, mừng rỡ mỉm cười:

-Tốt lắm, cháu thật có lòng, biết Tinh nhi thích những bức thư họa cổ, cháu mang ra để cho ông già này cũng được mở mang tầm mắt với, thủ bút của Mễ Phát cũng không thấy nhiều đâu!

Trong phòng khách, Chu Vân Phong tiếp đãi Tôn Vĩ, thưởng thức chữ của Mễ Phát.

Trong phòng của Chu Phương Tinh, Tần Xuyên tranh thủ thời gian, tiến hành đợt trị liệu thứ hai cho cô.

Đã có kinh nghiệm lần trước, Chu Phương Tinh nằm sấp trên giường, để mặc Tần Xuyên kéo quần xuống giúp mình, rồi châm kim và dùng chân khí điều tiết kinh mạch.

Nhưng Tần Xuyên vẫn cảm thấy rất áp lực, Chu Phương Tinh đang dần bình

phục, khiến cặp đùi của cô càng sáng bóng và đầy co giãn, dường như phát ra một làn ánh sáng trong trẻo.

Hắn hít mấy hơi thật sâu, mới đè nén được luồng hơi nóng rục từ bụng dưới đang bốc lên.

Trong phòng rất yên tĩnh, không khí tràn ngập mùi dược thảo.

-Nhiều dây thần kinh trên hai chân của cô đã sống lại rồi, cho nên đợt trị liệu này, có thể cô sẽ cảm thấy rất ngứa, cũng có thể thấy đau, cô cố chịu đựng một lát.

Tần Xuyên ôn tồn nói.

Chu Phương Tinh đáp:

-Không sao. Tôi còn phải cảm ơn anh, hai ngày nay tôi có cảm giác như mình đang mơ, hai chân tôi đã có thể cảm nhận được sự nóng lạnh, đau nhức, ngón chân cũng bắt đầu có thể nhúc nhích được rồi.

-Tiểu Ngữ đã đưa tôi đến bệnh viện kiểm tra tổng quát, tình trạng của tôi đã chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều, các chỉ tiêu cũng đã trở nên bình thường.

-Cô chịu để tôi trị liệu, là đã tin tưởng giao tính mạng của mình cho tôi, đúng ra tôi nên cảm ơn cô, cô không cần cảm ơn tôi đâu.

Tần Xuyên thản nhiên nói.

Chu Phương Tinh ngẩn người, trong lòng rung động: “Không ngờ anh còn có thể nói được những lời này, tôi còn tưởng anh chỉ biết nói hươu nói vượn thôi.”

Tần Xuyên nhếch miệng cười:

-Sao nào? Có phải cô cảm thấy tôi rất đẹp trai? Có phải cô cảm thấy rung động vì tôi rồi?

-Lại không đứng đắn rồi...

Chu Phương Tinh trề môi, nhưng lại cảm thấy, khi nói chuyện với hắn, tâm trạng mình rất thả lỏng.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 57: Múa Rìu Qua Mắt Thợ

Hai giờ qua đi, trị liệu chấm dứt.

Chu Phương Tinh mặc quần, mới phát hiện Tần Xuyên đầu đầy mồ hôi, hơn nửa môi trắng bệch, dường như rất mệt mỏi.

- Tần Xuyên, anh không sao chứ?

Cô quan tâm hỏi.

- Không có chuyện gì, mấy ngày nay hơi mệt.

Tần Xuyên gượng cười, vừa mới bị nội thương lại sử dụng chân khí trị liệu cho đối phương, đúng là nguyên khí đại thương mà!

Chu Phương Tinh rất áy náy, lại cảm động, hốc mắt đã sớm ướt.

- Đều do tôi không tốt, không nghĩ tới thân thể của anh. Trị liệu cho tôi khiến thân thể bị thương sao? Nếu không anh nghỉ ngơi một thời gian, dù sao tôi đã đợi hơn mười năm, không quan tâm một hai tháng.

Chu Phương Tinh dụi dãi nói.

Tần Xuyên đưa tay sờ trán cô:

- Chớ ngốc vậy, nào có nghiêm trọng thế, qua vài ngày là tốt rồi.

Đợi khi nói xong, Tần Xuyên mới phát hiện động tác của mình có phần thân mật quá.

Quả nhiên Chu Phương Tinh như thỏ con, thân thể rụt lại, khuôn mặt đỏ bừng.

Lại nói Chu Phương Tinh lớn hơn Tần Xuyên vài tuổi, mặc kệ dung mạo hay dáng người có thể con là một thực nữ trẻ tuổi..

Nhưng vì ngồi xe lăn, lại ít đi ra ngoài, quanh năm được người chăm sóc, vì vậy ngược lại giống như em gái nhỏ nhà bên, khiến người thương tiếc.

Tần Xuyên ho khan hai tiếng, cảm thấy không khí có chút mập mờ, khoan thai cười nói:

- Phương Tinh, chúng ta đi ra ngoài, tôi đói bụng rồi.

- Vâng...

Chu Phương Ngữ cảm thấy tim đập rộn ràng, giọng đáp như tiếng muỗi kêu.

Không biết từ khi nào cô đã nghe lời Tần Xuyên, trong đầu giờ mơ mơ màng màng, không biết đang nghĩ gì.

Đội hai người tiến ra phòng khách, Chu Vân Phong vội vàng đi tới hỏi tình hình trị liệu.

- Tần tiên sinh, có phải là chỉ cần một đợt trị liệu nữa là Tinh nhi sẽ khôi phục?

- Sau này có thể bắt đầu tập luyện khôi phục được rồi. Đợi tuần sau tôi sẽ tới tiến hành trị liệu tận gốc lần cuối, trong một tháng là có thể khôi phục trạng thái người bình thường.

Tần Xuyên nói.

Chu Vân Phong kích động, hai tay bái trời:

- Đúng là lão tổ tông phù hộ, nếu không phải gặp được Tần tiên sinh, Tinh nhi đã có thể gặp nguy hiểm.

Tôn Vĩ ở cạnh lạnh lùng nhìn Tần Xuyên, nghĩ tới việc tiểu tử thối này còn cần nhìn Chu Phương Tinh một lần nữa, gã hận tới nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng gã cũng biết, Chu Phương Tinh khôi phục còn cần nhờ Tần Xuyên, cho nên đành phải chịu đựng.

- Tinh nhi, em xem quà anh mang từ Anh về cho em này.

Tôn Vĩ nở nụ cười như vương tử, mang quà đưa tới cho Chu Phương Tinh.

Cô nhìn thoáng qua, trong mắt liên tục thay đổi, nhận ra lai lịch chữ viết:

- Chẳng lẽ đây là quyển thơ huyện Hồng của Mễ Phát?!

- Tinh nhi có ánh mắt thật tốt, anh biết em thích chữ thảo, thư pháp của danh gia như Mễ Phát lưu truyền rất ít.

Anh cũng tốn nhiều công sức mới tìm ra một nhà sưu tầm, tốn 2 triệu bảng Anh, mua bức tự thiếp này tặng em, mong em sớm khôi phục!

Tôn Vĩ vẻ đầy chân thành.

Chu Phương Tinh là phó giáo sư khảo cổ, rất có hứng thú với văn hóa cổ đại. Nhìn thấy bức tự thiếp của Mễ Phát này, lập tức chăm chú quan sát, căn bản không có tâm tình ăn cơm.

Tần Xuyên liếc mắt nhìn tự thiếp, nhếch miệng, trực tiếp chạy tới bàn ăn, bắt đầu ăn uống thả ga.

Chu Phương Tinh đột nhiên đột nhiên nhớ tới cảnh ngày đó Tần Xuyên viết chữ, tràn ngập thần vận, không khỏi hỏi:

- Tần Xuyên, sao anh không đến xem, tác phẩm thư pháp của Mễ Phát rất hiếm có.

- Tinh nhi, anh đoán bác sĩ Tần xem cũng không hiểu loại thư pháp nghệ thuật này, tài nữ lan tâm huệ chất như em mới hiểu được nghệ thuật cao nhã.

Tôn Vĩ cười nhẹ, hạ thấp Tần Xuyên, thuận tiện thôi phòng Chu Phương Tinh.

Tần Xuyên nghiêng đầu lại, một tay cầm chân gà, một tay cầm cốc Cocacola, khẽ lắc đầu.

- Vốn tôi không có ý địch vạch trần anh, nếu anh nói như vậy, tôi xin hỏi anh một chút. Anh cầm đồ dỏm tới cho Phương Tinh xem tính toán là cao nhã gì chứ?

- Đồ dỏm?

Chu Vân Phong và Chu Phương Tinh đều giật mình.

Tôn Vĩ nhíu chặt lông mày, tức giận nói:

- Bác sĩ Tần, thứ này do tôi bỏ ra hơn 2 triệu bảng Anh, mời chuyên gia xem xét qua. Cậu nói năng linh tinh như vậy, là không tôn trọng tôi và Tinh nhi!

- Thôi đi, nếu như không phải anh cố ý, vậy chính là anh bị làm thọt. Chuyên gia và người bán cùng nhau lừa anh.

Tần Xuyên lại cắn một miếng đùi gà.

Tôn Vĩ hừ lạnh:

- Bác sĩ Tần, y thuật của anh rất cao minh, nhưng tranh chữ cổ thì tôi tin Tinh nhi có hiểu biết hơn. Tinh nhi, em nhìn kỹ xem đây có phải là của Mễ Phát không?!

Chu Phương Tinh chần chừ, bắt đầu chăm chú phân tích...

Trường an hựu đảo nhân đồ lão ngô đạo hà thì định phục đông.

Đề trụ biển châu chân lão hĩ cánh vô sự nghiệp tấu phu công.

Mấy câu thơ này đúng thực là câu chữ trong quyển thơ huyện Hồng, tuyệt đối không sai.

Mà tấm tự thiếp này mỗi chữ nặng nhẹ đều được dẫn đo, tiết tấu cực mạnh, đậm nhạt khi dùng mực, phong cách tự nhiên phóng khoáng, hoàn toàn ăn khớp với phong cách của Mễ Phất.

Chu Phương Tinh nghi hoặc nhìn về phía Tần Xuyên:

- Chất liệu giấy cũng tốt, mực cũng tốt, với kinh nghiệm của tôi thì đúng là tác phẩm thư pháp thời Bắc Tống, không nhìn ra dấu vết đồ dỏm.

Tôn Vĩ vỗ tay, khen:

- Vẫn là Tinh nhi có kiến thức, đây đương nhiên là bút tích thực, sao anh có thể múa rìu qua mắt thợ mà lừa gạt Tinh nhi.

- Haizzz...

Tần Xuyên thở dài, cầm đũa gà chỉ vào phần lạc khoản trên tự thiếp:

- Vậy cô xem thời gian trên lạc khoản, chẳng lẽ không cảm thấy kỳ quái sao?

- Thời gian?

Chu Phương Tinh đọc thoáng qua:

- Huy Tông Sùng Ninh năm thứ hai... Có vấn đề gì sao? Mễ Phất đúng là làm quan vào thời Huy Tông mà.

Tôn Vĩ liên tục gật đầu:

- Đúng vậy, Tinh nhi, anh thấy bác sĩ Tần căn bản là rảnh rỗi sinh nông nổi, em không cần để ý tới.

- Hừ.

Tần Xuyên mỉm cười, cắn nốt một cái đùi gà, uống ừng ực hai ngụm CocaCola, mới mở miệng nói:

- Huy Tông Sùng Ninh năm thứ hai, là năm 1103 sau công nguyên, khi đó Mễ Phất 53 tuổi, nhận chức Thư học bác sĩ.

Mà quyển thơ huyện Hồng viết khi Mễ Phất trước khi tới Biện Kinh nhận chức Thư học học bác sĩ, khi đi qua huyện Hồng nảy sinh cảm hứng mà thành. Bài thơ này miêu tả phong cảnh ven bờ cùng tâm cảnh của ông.

Lúc đó là Huy Tông Sùng Ninh năm thứ năm, Bính Tuất, cũng chính là năm 1106 sau công nguyên, là khi Mễ Phất 56 tuổi.

Tần Xuyên hơi hợt nói ra một đồng tư liệu lịch sử với thời gian chính xác, hạ bút thành văn.

Nói đến đây, Chu Phương Tinh và Chu Vân Phong đều lộ ra vẻ giật mình, còn Tôn Vĩ thì xanh mặt, ánh mắt có chút bối rối.

- Thì ra là thế!

Chu Vân Phong vui mừng nói:

- Thời gian trên lạc khoản nếu so với thời gian bài thơ xuất hiện thì sớm ba năm, cho nên tuyệt đối không phải là thật.

Tần Xuyên gật đầu:

- Những chuyện này đều có thể tra tài liệu, nếu không tin có thể đối chứng.

Tôi đoán chừng là do cao thủ thư pháp nào đó sùng bái Mễ Phất, phỏng chế một tác phẩm, chỉ là trên lạc khoản có chút khuyết điểm nhỏ nhặt, nhưng cũng có thể coi là một thứ đồ cổ dỏm.

- Đúng là đã được mở rộng tầm mắt, Tinh nhi nhà ta tuy hiểu được phân biệt niên đại và phong cách đồ cổ, nhưng không để ý tới tư liệu lịch sử, vẫn là Tần tiên sinh tài học uyên bác.

Chu Vân Phong vui vẻ cười, vỗ mông ngựa vài cái.

Ánh mắt Chu Phương Tinh lóng lánh nhìn đối phương, hé miệng cười hỏi:

- Tần Xuyên, không ngờ anh có kiến thức về giám định và thưởng thức tranh chữ cổ như vậy, trước kia anh từng học qua sao?

- Tôi không có hứng thú học, hiểu một chút mà thôi.

Tần Xuyên nói thật.

Từ nhỏ hẳn bị lão đầu tử yêu cầu đọc rất nhiều tác phẩm cổ điển, dựa vào trí nhớ bá đạo như vậy, dù rất nhiều loại sách không thích xem nhưng vẫn khắc ghi trong đầu.

Tuy không dám nói gì cũng tinh thông nhưng quả thực là đọc nhiều hiểu rộng.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 58: Tiểu Chu

Đôi mắt xinh đẹp của Chu Phương Tinh nhìn chăm chăm vào Tần Xuyên, trong lòng cảm thấy hiếu kỳ. Rốt cục người con trai trước mặt ẩn dấu bao nhiêu bốn sự mà cô không biết, thực muốn tiếp xúc nhiều với hắn, nghe hắn kể về văn hóa lịch sử mà cô không biết...

Nghĩ đến đây, Chu Phương Tinh lại cảm thấy thẹn thùng, chính mình đang nghĩ ngợi linh tinh gì chứ. Bọn họ mới gặp mặt hai lần, Tần Xuyên tới chỉ vì chữa bệnh cho cô mà thôi.

Tôn Vĩ không còn cách nào vẫn hồi, ra vẻ thành khẩn:

- Tinh nhi, anh thực không biết đây là đồ giả. Em phải tin anh, anh không hề nghĩ lừa gạt em.

Chu Phương Tinh mềm lòng, mím cười lắc đầu:

- Không có chuyện gì đâu, cho dù không phải bút tích thực thì cũng là một tác phẩm thư pháp tinh mỹ, đã khiến anh tổn kém rồi. Em sẽ cất kỹ bức thư pháp này.

Chu Vân Phong cũng an ủi:

- Tiểu Vĩ, đừng suy nghĩ nhiều, quan trọng là tấm lòng của cháu. Chỉ tiếc 2 triệu bảng Anh của cháu mà thôi.

- 2 triệu bảng Anh? Hừ, chưa tới 2 vạn bảng Anh mà thôi!

Tôn Vĩ thâm cười lạnh trong lòng.

Chỉ có điều biểu hiện bên ngoài, Tôn Vĩ không ngừng cảm ơn, lén lút dùng ánh mắt âm lãnh nhìn Tần Xuyên. Nếu không phải thẳng này làm rồi, thứ đồ dỏm mà mình sai người chuẩn bị này cũng sẽ không bị nhìn thấu.

Sự bất mãn của hắn với Tần Xuyên ngày càng mãnh liệt.

Tần Xuyên cũng không thèm quan tâm, tiếp tục trở lại bàn ăn, ăn từng miếng thật lớn. Hắn đang rất đói bụng, lại thêm nguyên khí đại thương, cần bồi bổ thân thể.

- Lão Chu, tôi ăn xong thì ông phải người đưa tôi về đi, buổi chiều tôi còn có việc.

Tần Xuyên gấp đồ ăn nói.

Tôn Vĩ ở bên cau mày:

- Bác sĩ Tần, cậu quá không biết lớn nhỏ rồi! Ông Chu là trưởng bối, sao cậu có thể gọi ông như vậy?

- Ha ha, không có việc gì đâu, chuyện phải như vậy.

Chu Vân Phong vội vàng khoát tay, ra hiệu không sao. Đừng nói gọi ông là lão Chu, cho dù gọi là tiểu Chu cũng là đúng lý.

Tôn Vĩ ghen hống nhìn, cờ lờ gờ tờ? Chu Vân Phong nổi danh với tính cách thối, rất chú ý tới truyền thống, lễ tiết bối phận, nhưng lại cho phép Tần Xuyên tùy tiện gọi mình như vậy?

- Tần tiên sinh, sao lại không thể lưu lại thêm? Nếu như phải đi làm, vậy tôi sai người đi nói một tiếng. Tôi có không ít vấn đề y học muốn thỉnh giáo.

Chu Vân Phong cười nói.

- Sau này hãy nói, buổi chiều tôi đã đồng ý đi mua sắm với mỹ nữ, phải

nhanh chóng trở về.

Tần Xuyên nói.

- Há, vậy đúng là không có biện pháp...

Chu Vân Phong vẻ mặt tiếc hận.

Chu Vân Phong thăm nhìn Tần Xuyên, hẳn đã có bạn gái sao?

Cũng không biết vì sao, khi nghe được tin tức này, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Tôn Vĩ ở một bên khi thấy biểu lộ thất lạc của Chu Vân Phong, ánh mắt càng thêm phức tạp và phiền muộn.

Gã hít một hơi sâu, khôi phục phong độ, nói:

- Ông Chu, Tinh nhi, buổi chiều cháu còn phải họp, không ở lại ăn cơm nữa, xin phép đi trước.

- Vội như vậy sao, vậy hôm nào tiểu Vĩ lại tới.

Chu Vân Phong mỉm cười nói.

Tôn Vĩ gật đầu, quay người rời khỏi đại viện Chu gia, lên một chiếc Bentley màu đen.

Sau khi ngồi vào, một nữ trợ lý dáng người nóng bỏng, mặc đồng phục OL, đeo kính đen, khuôn mặt vũ mị, rất tự nhiên sà vào lồng ngực Tôn Vĩ.

- Tôn tổng, sao đi ra sớm như vậy, còn xụ mặt nữa? Chuyện gì xảy ra?

Tôn Vĩ dùng sức ôm nữ trợ lý, một tay lại bóp mạnh cục thịt bên ngực phải, khiến nữ trợ lý không ngừng kêu 'ừm a'.

- Tiểu Lam, hôm nay em đi tra giúp anh tên tiểu tử thối Tần Xuyên kia có lai lịch gì, thoát nhìn thì không giống Trung y bình thường.

Tôn Vĩ âm trầm nói.

Nữ trợ lý tiểu Lam cười kiều my:

- Hóa ra là tên bác sĩ kia chọc ngài, yên tâm đi, về công ty em sẽ phái người tìm hiểu.

Tôn Vĩ nghiêng răng nghiêng lợi:

- Một thằng nhóc nghèo kiệt xác mà dám phá hỏng chuyện tốt của anh, còn thông đồng với người phụ nữ anh muốn. Anh nhất định phải khiến hắn hiểu được thân phận của bản thân!

Nói xong, Tôn Vĩ tức giận quá, dùng sức ấn đầu nữ trợ lý tiểu Lam về phía giữa hai chân mình.

Tiểu Lam yêu kiều hô một tiếng, nhưng rất nhanh đã hiểu được ý của tổng giám đốc, sau khi cười ngon ngọt, dùng lưỡi liếm bờ môi đỏ mọng, đưa tay mở dây lưng của Tôn Vĩ...

Khi Tần Xuyên quay lại tiệm Net, Diệp Tiểu Nhu đã đang chờ hắn về.

Cô bé mặc một chiếc váy liền áo màu trắng, tóc kết bím, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, giống như một bông sen giữa ngày hè.

Tuy không mặc hàng hiệu, không dùng đồ trang điểm nhập khẩu, nhưng bề ngoài thiên sinh lệ chất khiến cho cả đám FA trong tiệm Net chảy nước miếng.

Tần Xuyên đi vào cửa, hai mắt liền tỏa sáng, cảm thán:

- Tiểu Nhu, em xinh đẹp như vậy, vạn nhất công ty bách hóa không có quần áo xứng với em, liệu có phải chúng ta tốn công đi một chuyến hay không.

- Nào khoa trưởng như vậy, anh Tần Xuyên lại trêu chọc em.

Diệp Tiểu Nhu vẻ mặt thẹn thùng, nhưng trong lòng vui thích.

Ông chủ Khâu Minh dường như vô cùng cao hứng:

- Ha ha, Tần Xuyên rốt cục cũng muốn qua lại với tiểu Nhu rồi hả? Đây đúng là chuyện vui!

- Không... không phải. Chú Khâu Minh, là cha bảo cháu đi mua một ít quần áo mới, anh Tần Xuyên đi cùng cháu thôi.

Diệp Tiểu Nhu vội vàng giải thích.

- Ai nha, không cần khẩn trương, chú hiểu mà.

Khâu Minh cười khà khà, hiển nhiên là không tin.

Tần Xuyên ngược lại không quan tâm cái nhìn của người khác, hẩn nắm tay Diệp Tiểu Nhu, nói:

- Tiểu Nhu, chúng ta đi xe bus nhé.

Diệp Tiểu Nhu cảm thấy ngoài ý muốn:

- Hôm nay không đi xe đạp sao?

Trong lòng Tần Xuyên cười khổ, bản thân hẩn có nội thương chưa khỏi hẳn, lại nguyên khí đại thương, đi xe đạp cũng cảm thấy mệt.

Nhưng hẩn không thể nói ra như vậy, tránh cho Diệp Tiểu Nhu lo lắng, vì vậy nói:

- Đợi chút nữa mưa dồ, đi xe đạp không tiện. Hơn nữa tiểu Nhu bị đen, anh sẽ đau lòng.

Diệp Tiểu Nhu nghĩ lại cũng thấy đúng, vì vậy mỉm cười vui vẻ.

Tần Xuyên không nói hai lời, nắm tay cô bé đi ra cửa. Hai người đã hôn hôn qua, nắm tay không là chuyện gì cả.

Thân thể mềm mại của Diệp Tiểu Nhu run run, có chút bối rối nhìn Tần Xuyên, nhưng vẫn yên lặng không nói gì, ngượng ngùng tới không dám ngẩng đầu.

Từ bé đến lớn, ngoại trừ cha thì chưa từng có người con trai nào dẫn cô đi dạo phố. Cảm giác an toàn khi được nắm tay này, cô rất hưởng thụ.

Cửa hàng bách hóa lớn nhất thành phố Đông Hoa chính là Vân Sơn building.

Tần Xuyên dẫn Diệp Tiểu Nhu tới dưới tòa building 68 tầng này mới nhớ ra trước đây vừa gặp cô nàng Bạch Dạ.

Tập đoàn Vân Sơn đúng là tập đoàn khổng lồ, sản nghiệp trải rộng trên khắp các lĩnh vực, không biết Bạch Dạ có bối cảnh gì.

- Anh Tần Xuyên, em nghe nói một bộ quần áo trong cao ốc Vân Sơn đắt hơn bên ngoài 10%, không bằng chúng ta đổi cửa hàng khác đi.

Diệp Tiểu Nhu vẫn đau lòng vì tiền.

- Không phải mỗi ngày đều tới, lần này do cha em ra lệnh. Em chỉ cần ăn mặc thật xinh đẹp, khiến chú Đông Cường được vui vẻ, vậy quan trọng hơn bất kỳ chuyện gì.

Tần Xuyên cười nói, kéo tay cô bé đi vào cửa hàng.

Tần Xuyên ăn mặc quê mùa nắm tay Diệp Tiểu Nhu dễ thương đương nhiên sẽ hấp dẫn không ít ánh mắt hâm mộ và ghen ghét.

Hai người giống như một cặp tình nhân, tuy rằng không xác định quan hệ,

nhưng thân mật khăng khít.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 59: Nam Nữ Chính

Tiến vào khu bán quần áo, Diệp Tiểu Nhu cũng khó tránh khỏi thiên tính của con gái, xem trái nhìn phải, tinh lực vô hạn, dường như mỗi cửa hàng đều đi vào xem.

Thình thoảng lại cầm y phục khoa chân múa tay, hỏi thăm ý kiến của Tần Xuyên.

Tần Xuyên mặc dù mệt mỏi nhưng vẫn dáng vẻ tươi cười mà phối hợp, thình thoảng đưa ra chút đề nghị, để cô bé cảm nhận được dụng tâm của hẳn.

Sau hơn hai giờ, trên tay Tần Xuyên đã ôm hai ba cái túi, bên trong đều là quần áo của Diệp Tiểu Nhu.

- Anh Tần Xuyên thật tốt, em nghe bạn học nữ trong lớp nói, bạn trai của các cô không chịu cùng các cô đi dạo phố, cho dù tới cửa hàng cũng rất lười. Không giống như anh, còn chú ý như vậy.

Diệp Tiểu Nhu khen ngợi Tần Xuyên, ánh mắt nhìn Tần Xuyên càng dịu dàng hơn.

Tần Xuyên bị nói tới có chút ngượng ngùng, cười nói:

- Việc này cũng phải xem là ai, đoán chừng những bạn học nữ kia của em không đủ xinh đẹp. Anh đi dạo phố với mỹ nữ tiểu Nhu, đương nhiên không thể lười biếng.

Diệp Tiểu Nhu cười ngọt ngào, bỗng nhiên kiễng mũi chân, hôn một cái lên miệng Tần Xuyên.

Sau nụ hôn khích lệ như chuồn chuồn lướt nước này, Diệp Tiểu Nhu mặt đỏ bừng, xoay người nói:

- Chúng ta nghỉ ngơi một chút, đi ăn kem có được không?

Tần Xuyên cảm thấy toàn thân tinh lực dồi dào, đây mới là cô gái ngoan, mỗi hành động đều khiến trong lòng người khác ngứa ngáy.

- Tiểu Nhu, em phụ trách ăn kem, anh ăn miếng nhỏ của em có được không?

Tần Xuyên cười xấu xa hỏi.

- Ai nha! Anh Tần Xuyên không được như vậy, rất xấu!

Diệp Tiểu Nhu đã hối hận, sớm biết như vậy đã không hôn hẳn.

- Không phải đều ngọt sao, còn tiết kiệm tiền nữa.

Tần Xuyên chớp chớp mi.

Diệp Tiểu Nhu:

- Còn trêu đùa như vậy, khi dễ em, em sẽ tức giận.

- Được rồi được rồi, anh không ăn miếng nhỏ của em, ăn kem, khà khà.

Tần Xuyên cũng sợ trêu chọc cô bé sẽ làm cô bé giận thật.

Hai người tìm một quán kem thủ công Italy khá nhỏ, ngồi xuống thưởng thức món điểm tâm ngọt.

Bình thường Tần Xuyên căn bản không thích ăn kem, Diệp Tiểu Nhu thích kem dâu tây, lựa chọn một phần.

Tần Xuyên nhìn Diệp Tiểu Nhu ăn từng miếng nhỏ một, bờ môi mềm mại mở ra khép lại, thỉnh thoảng chiếc lưỡi xinh liếm liếm môi, không khỏi thất thần.

Quả nhiên là mỹ nữ, đến ăn kem cũng có thể mê người như vậy!

Bản thân Tần Xuyên cũng không muốn ăn, ma xui quỷ khiến thế nào mà cầm thìa kem xúc một miếng, đưa qua chiếc bàn tròn nhỏ, đưa tới bên miệng Diệp Tiểu Nhu.

- Tới đây, tiểu Nhu Nhu há miệng ra nào, anh đút cho em ăn...

Diệp Tiểu Nhu mở to đôi mắt dễ thương, khuôn mặt chuyển sang màu đỏ, chú ý thấy mấy đôi tình nhân bên cạnh nhìn qua, cô thẹn thùng cùng có chút ngọt ngào.

Cô hé môi, ngậm kem và thìa vào, còn không tự chủ phát ra tiếng mũi 'a a'.

Sau khi ăn kem xong, Diệp Tiểu Nhu nhả thìa ra, xấu hổ nhìn Tần Xuyên:

- Anh Tần Xuyên, tự em ăn cũng được, anh ăn nhanh đi.

Tần Xuyên cảm thấy xương cốt của mình đều nhũn ra, xem ra sau này phải dẫn cô bé đi ăn kem nhiều một chút, nhìn cũng là một loại hưởng thụ.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

- Tiểu Nhu, em đã suy nghĩ sau này thực tập ở đâu chưa?

- Vâng, em định tới một công ty chuỗi cửa hàng bánh ngọt, cũng phù hợp với chuyên ngành của em.

Tần Xuyên cười nói:

- Không trách chiếc áo em tặng anh cũng là tặng phẩm của tiệm bánh ngọt. Vậy có phải sau này em muốn tự mình gây dựng sự nghiệp, mở cửa hàng riêng cho mình?

- Đúng vậy. Em không có năng khiếu gì, chỉ thích làm các loại bánh ngọt,

điểm tâm, chia sẻ với mọi người. Chờ em tích lũy được chút kinh nghiệm, sẽ tự mình mở một cửa hàng, dù không lợi nhuận được bao nhiêu tiền, nhưng ít nhất cũng có thể đủ ăn.

Diệp Tiểu Nhu tràn ngập mơ ước.

Tần Xuyên gật đầu, trong lòng thầm nghĩ đợi sau này Diệp Tiểu Nhu định gây dựng sự nghiệp, chính mình cần giúp cô một chút, hoàn thành ước mơ cho cô. Dù sao số tài chính để xây dựng sự nghiệp thì hẳn cũng có nhiều biện pháp giải quyết.

Ngay khi hai người định đi dạo cửa hàng tiếp theo, đột nhiên có một đội cảnh sát biểu tình nghiêm túc tiến vào.

Dẫn đầu là một cảnh sát cao 1,8, dáng người khôi ngô, nhìn qua chừng hơn 30 tuổi, đeo mắt kính, hai mắt híp thành một khe hở.

Gã từ xa nhìn thấy Tần Xuyên, lấy ra một bức ảnh để so sánh, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh, bước nhanh tới, dẫn nhân viên cảnh sát đi theo, có xu thế muốn chặn hai người lại.

Tần Xuyên cảm thấy có chút không đúng, nhưng Diệp Tiểu Nhu ở bên cạnh thì vẫn hồn nhiên, không biết chuyện gì xảy ra.

Khách hàng xung quanh đều dừng bước, tò mò nhìn xem, châu đầu ghé tai.

- Sao lại có cảnh sát? Xảy ra chuyện gì?

- Không phải là đôi nam nữ này chính là hai nhân vật chính trong video chịch nhau trong phòng thử áo trên mạng chứ?

- Nói linh tinh gì vậy, nữ chính trong video cũng không xinh đẹp như vậy...

Khi người khác nhao nhao nghị luận, tên cảnh sát mắt híp kia đã đi tới trước mặt Tần Xuyên.

- Tôi là đội trưởng hình sự cục cảnh sát Đông Hoa, Hồng Đào. Cậu là Tần Xuyên phải không?

- Cảnh sát Hồng, có chuyện gì sao?

Tần Xuyên vẻ mặt bình tĩnh.

Hồng Đào nói:

- Chúng tôi hoài nghi cậu là phần tử phạm tội từ hải ngoại nhập cư trái phép vào thành phố Đông Hoa, hiện giờ muốn dẫn cậu tới cục cảnh sát.

- Không thể nào! Anh cảnh sát, các anh nhầm rồi.

Diệp Tiểu Nhu vội vàng biện hộ.

Tần Xuyên nhếch miệng, xem ra chuyện chính mình không có hộ khẩu đã bị cảnh sát tra ra.

Chỉ có điều vì sao cảnh sát lại nhắm vào chính mình chứ?

Hồng Đào hừ lạnh một tiếng:

- Chúng tôi đã điều tra ra chứng cứ xác thực, mới đi phá án. Mặt khác chúng tôi còn hoài nghi hai người buôn lậu thuốc phiện, lập tức bỏ túi trên tay xuống, chúng tôi cần kiểm tra!

Sắc mặt Diệp Tiểu Nhu bị dọa tới trắng bệch, không biết phải làm sao:

- Sao có thể có thuốc phiện được? Chúng tôi tới mua quần áo...

Một tên cảnh sát không nói hai lời, tóm lấy một cái túi chứa quần áo, đưa tay vào dò xét.

Khi gã rút tay ra, trên tay nhiều hơn một túi bột trắng.

Cảnh tượng này khiến không ít người xung quanh thấy được, giật mình hô lên. Dù sao thứ này bình thường có thể nhìn thấy trên TV.

Tần Xuyên không khỏi cười khở, lần gài tang vật này quá vụng về rồi, hiển nhiên thứ này đã sớm được chuẩn bị tốt.

Cũng mặc kệ như thế nào, thoát nhìn thì chính hẳn mang hàng. Hơn nữa ở trước công chúng, không ai hoài nghi cảnh sát cố ý hãm hại người.

Diệp Tiểu Nhu sợ ngây người, trong mắt hiện lên lệ quang, ủy khuất nói:

- Thứ này không phải của chúng tôi! Đội trưởng Hồng, chuyện này...

- Không phải của hai người chẳng lẽ là của cảnh sát chúng tôi sao?

Hai mắt Hồng Đào hiện vẻ hung ác.

Tần Xuyên biết rõ có người muốn nhắm vào mình, muốn tránh cũng khó. Chỉ có điều hẳn cũng không sợ mình chịu thiệt, vì vậy nói:

- Tôi có thể cùng các anh tới cục cảnh sát, nhưng không liên quan tới vị tiểu thư này, dẫn mình tôi đi là được.

Hồng Đào cười lạnh một tiếng:

- Cho dù hai người không phải đồng đảng, hiện giờ cũng là đối tượng bị tình nghi, dẫn hết đi!

Tần Xuyên nhú mày, hẳn bị bắt cũng không có việc gì, nhưng Diệp Tiểu Nhu bị thương sẽ không tốt. Hơn nữa tiến vào cục cảnh sát, sẽ ảnh hưởng tới tiền đồ của cô bé.

- Trước khi tới cục cảnh sát, tôi có thể gọi điện không?

Tần Xuyên muốn gọi Chu Vân Phong tới giúp đỡ, dù sao thị trưởng Chu

Thanh Sơn là con ông ta, Chu gia ở thành phố Đông Hoa có địa vị bất phàm.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 60: Trừng Trị Điều Dân

Loại chuyện mà pháp luật cho phép này, Hồng Đào cũng không tiện từ chối. Nhưng gã không hề lo lắng Tần Xuyên có thể gọi tới nhân vật lợi hại nào, vì vậy hào phóng mà đồng ý.

Tần Xuyên bấm số điện thoại của Chu Vân Phong, nói:

- Lão Chu, tôi và một cô bé tên Diệp Tiểu Nhu bị người bắt vào cục cảnh sát, ông tới giúp tôi chút.

Lão Chu đầu bên kia kinh hô một tiếng, nghe xong đại khái câu chuyện, không khỏi căm giận nói:

- Đúng là không có vương pháp mà! Tôi sẽ lập tức nói với Thanh Sơn, sư thúc tổ xin đợi một chút! Tôi sẽ tới ngay lập tức.

Hiện giờ Chu Vân Phong coi Tần Xuyên thành lão tổ tông, trong khi kích động lại hô lên một tiếng sư thúc tổ.

Đợi khi nói chuyện điện thoại xong, cảnh sát lập tức đeo còng tay cho Tần Xuyên, áp giải hai người ra khỏi cửa hàng.

Diệp Tiểu Nhu dù sao cũng là con gái, sợ hãi rơi nước mắt. Chỉ có điều cô lo lắng cho Tần Xuyên nhiều hơn.

- Không sao đâu. Tiểu Nhu, đây là hiểu lầm, đợi chân tướng rõ ràng là ổn thôi.

Tần Xuyên cười nói.

Diệp Tiểu Nhu gật gật đầu, nghĩ tới Tần Xuyên quen người của Đảng Long hội, có lẽ sẽ có biện pháp thoát thân, lúc này mới an tâm hơn một chút.

Hơn 20p sau, hai người được dẫn tới cục cảnh sát Đông Hoa.

Vừa vào trong, Diệp Tiểu Nhu đã bị hai nữ cảnh sát dẫn đi thẩm vấn, mà Tần Xuyên thì bị dẫn tới một phòng tạm giam, không thể không tách khỏi cô bé.

Trong phòng tạm giam còn năm tên tráng hán bị giam giữ bên trong, dường như chờ bị gọi đi thẩm vấn.

Hồng Đào để người khóa cửa lại, hừ lạnh một tiếng:

- Chờ ở đây, đợi chút nữa sẽ có người tới thẩm vấn!

Tần Xuyên nhìn còng tay của mình, lại nhìn mấy tên đô con kia, phát hiện chúng đều không mang còng tay.

Rất hiển nhiên, đây chính là ‘niềm vui bất ngờ’ cho hắn.

Hồng Đào dẫn mấy tên nhân viên cảnh sát rời khỏi, đi thẳng tới văn phòng phó cục trưởng.

Vừa vào liền thấy Trần Hạo Bản đang cùng hút thuốc với phó cục Mã Kim Bằng, ngồi trên ghế salon trò chuyện.

Mã Kim Bằng bắt chéo chân, ngậm điếu thuốc, thấy Hồng Đào đi vào liền hỏi:

- Tiểu Hồng, mọi chuyện sao rồi?

Hồng Đào cười nịnh nọt:

- Cục trưởng Mã, đã hoàn thành nhiệm vụ anh giao cho. Tên Tần Xuyên hiện giờ đang ở trong phòng tạm giam, đoán chừng không bao lâu sau sẽ bị phế đi!

- Đeo còng tay chứ? Đoán chừng thẳng nhóc đó có chút võ, không mang còng thì có chút khó đối phó.

Trần Hạo Bản thở ra một hơi khói thuốc.

- Hành trưởng Trần cứ an tâm! Còng rất chặt, cho dù hấn biết võ cũng bị đánh mất nửa cái mạng!

Hồng Đào cười âm hiểm.

Trần Hạo Bản thỏa mãn gật đầu, lấy ra một chồng tiền mặt màu đỏ trong cặp công văn, tiện tay ném cho Hồng Đào.

- Cầm lấy số tiền này dẫn anh em đi uống vài chén, việc này làm không tệ.

Hồng Đào cảm kích nhặt tiền lên:

- Không có gì, không có gì. Hành trưởng Trần và cục trưởng Mã quen thân với nhau, một tên trông Net cón con, tùy tiện bóp cái cũng chết!

- Ha ha ha...

Trần Hạo Bản cười nói:

- Lão Mã, tên thủ hạ này của ông rất biết nói chuyện. Lần này may mà có ông.

Mã Kim Bằng không khỏi đắc ý:

- Đúng vậy. Chúng ta là anh em, người ông muốn giã đập, đương nhiên tôi sẽ hết sức chú ý.

Đúng lúc này, cửa lớn bị đẩy ra, một tên trung niên mập mạp đi vào văn phòng.

Mã Kim Bằng sửng sốt, đứng bật dậy:

- Dượng? Sao dượng lại tới đây? Không phải dượng đi chơi mạng chược sao?

Người đang ông này chính là cục trưởng cục cảnh sát Đông Hoa, Quách Xán, đồng thời là dượng của Mã Kim Bằng.

- Kim Bằng! Có phải là cháu bắt một người tên Tần Xuyên không?

Quách Xán trán đầy mồ hôi, dường như chạy tới đây rất gấp.

- Đúng vậy, sao dượng biết vậy? Đoán chừng hiện giờ đang bị một đám lưu manh đánh đập trong phòng tạm giam! Ha ha...

- Ai nha... sao cháu làm việc không thương lượng với dượng một chút!

Quách Xán vẻ mặt ảo não.

- Không phải chỉ là một tên trộm Net sao? Bình thường dượng bạn chơi mạng chược như vậy, sao cháu có thể quấy rầy dượng được.

Mã Kim Bằng cười nói.

Quách Xán nhìn gã, hai tay chống nạnh:

- Trộm Net? Trộm Net mà có thể để thị trường Chu gọi điện tới hỏi? Chu lão gia tử cùng thị trường Chu đều hỏi tới, đang trên đường tới đây!

- Cái gì? Chu gia cùng thị trường Chu? Họ có quan hệ gì với tên Tần Xuyên kia sao?

Mã Kim Bằng cũng giật mình.

- Sao dượng biết? Nói đó là khách quý của Chu gia, muốn chúng ta mau thả người. Rốt cục chuyện gì xảy ra vậy?

Quách Xán hỏi.

Lúc này Trần Hạo Bản đứng dậy, nói:

- Cục trưởng Quách, chuyện này do cháu nhờ Kim Bằng giúp đỡ. Tiểu tử này từng lừa cháu, cháu muốn cho hắn một bài học. Hắn chỉ là một tên trộm Net, sao có thể quen thị trưởng Chu được, có thể là nhầm lẫn hay không?

Vừa rồi Quách Xán quá kích động, cũng không hề chú ý, giờ cẩn thận nhìn thì kinh ngạc thốt lên:

- Cậu là... Trần Hạo Bản của ngân hàng Thương nghiệp Trần gia?

- Đúng vậy. Dượng, giờ dượng mới nhận ra sao.

Mã Kim Bằng cười tà:

- Có Trần gia liên hợp với Mã gia chúng ta, cho dù Chu gia lão đầu tử ra mặt, thị trưởng đích thân tới cũng không cần lo lắng.

Hơn nữa không ra khỏi trình tự pháp luật, chúng ta chỉ coi hắn là một người tình nghi mà tiến hành giam giữ, kết quả hắn bị những người tình nghi khác đánh một trận, có quan hệ gì với chúng ta!

Trần Hạo Bản cũng lớn tiếng cam đoan:

- Cục trưởng Quách, Kim Bằng nói đúng lắm. Chu gia cũng không mạnh hơn Trần gia, hơn nữa có thêm nhân mạch Mã gia và Quách gia, chúng ta không có lý do sợ một tên Chu Thanh Sơn!

Quách Xán sờ cằm, mắt híp lại phân tích:

- Trần thiếu nói như vậy cũng có đạo lý, tuy Chu Thanh Sơn là thị trưởng, nhưng cũng không thể tùy tiện can thiệp vào chuyện của cục cảnh sát...

Nếu như gia tộc của Quách Xán và Mã Kim Bằng hợp lại mà muốn đối kháng với Chu gia thì không đủ lực lượng, hai nhà này đều chỉ có quan hệ với

công an tuyến trên.

Nhưng Chu gia không chỉ kinh doanh vài chục năm trên giới chính trị, ở địa khu Giang Nam còn có địa vị rất lớn trong giới kinh doanh. Dù sao y dược cũng là ngành nghề lợi nhuận cao, liên lụy rất sâu.

Hơn nữa Chu Vân Phong với tư cách là một Trung y lâu năm, quen rất nhiều quan to hiển quý, quan hệ thì không cần nói.

Thế nhưng nếu thêm Trần Hạo Bản của Trần gia thì hoàn toàn khác. Trần gia là cổ đông chủ yếu trong ngân hàng Thương nghiệp, ở thành phố Đông Hoa là một trong số vài gia tộc sở hữu tài lực đứng đầu.

Cho dù Chu gia cũng phải kính Trần gia ba phần, dù sao lực ảnh hưởng của ngân hàng tới công ty là rất lớn.

Trần Hạo Bản về mặt đặc ý:

- Cục trưởng Quách, đừng lo lắng. Cháu mất mặt chính là Trần gia mất mặt. Chuyện này, trong gia tộc sẽ ủng hộ cháu. Chỉ một Chu gia không đáng coi vào đâu.

Trong lòng Quách Xán cũng có tính toán, nếu qua chuyện này có thể kết minh với Trần gia, vậy sau này khi ở trong thành phố, bản thân mình cũng không cần cúi đầu với Chu Thanh Sơn, vô cùng có lợi!

- Ha ha, tiểu tử thối kia dám bất kính với chủ nhiệm Trần, tuyệt đối là một tên điêu dân, trừng trị một chút cũng không thành vấn đề. Chỉ có điều Chu gia đã muốn che chở, ít nhất cũng không nên xảy ra tai nạn chết người. Đi, chúng ta đi xem tiểu tử kia thế nào rồi.

Quách Xán đã nghĩ kỹ, đánh cho tàn phế là được, sau đó giao cho Chu gia.

Hiển nhiên Mã Kim Bằng không có ý kiến, dựng ủng hộ gã khiến gã càng có mặt mũi. Gã đang muốn đi xem Tần Xuyên bị đánh thành như nào.

Hai tên cục trưởng cùng với Trần Hạo Bản đi theo Hồng Đào, cùng nhau tới phòng tạm giam.

Vừa đi tới cửa, đột nhiên nghe được bên trong truyền tới từng tiếng kêu la thảm thiết!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 61: Phải Văn Minh Và Hòa Nhã

- Ôi, đừng đánh nữa!

- Em sai rồi! Đại ca tha mạng!

Mã Kim Bằng đứng ngoài cửa vui mừng nói:

- Nghe thấy chưa? Hạo Bân, tên này bị đánh tới sắp sồn ra quần luôn rồi kìa!

Trần Hạo Bân lại chau mày, không vui đáp lời:

- Sao nghe không giống giọng của Tần Xuyên?

Hồng Đào đứng sau cần trọng nói:

- Cục trưởng, hình như là mấy tên lưu manh chúng ta sắp xếp đang kêu la đấy ạ!

- Á?

Mã Kim Bằng sợ hãi thất sắc, nhanh chóng chạy tới đẩy cánh cửa phòng Câu Lưu.

Vừa vào tới cửa, cục diện bên trong nhà lao khiến cho bọn họ đứng hình.

Chỉ thấy mấy tên lưu manh khi nãy còn mạnh mẽ cường tráng, hiện giờ chỉ còn lại ba tên nằm lộn trên mặt đất, miệng phun đầy máu, mắt trắng dã, bất tỉnh nhân sự.

Còn có hai người đàn ông khác, một người bị Tần Xuyên ép lên tường đánh,

kẻ khác thì bị Tần Xuyên dẫm nát dưới chân, chỉ còn chút hơi sức kêu cha khóc mẹ.

- Mẹ nó... đã nói với các người ông đây không thích đánh người, lại còn cứ đánh!

Tần Xuyên nói một câu, lại dẫm cho tên lưu manh kia một cú, dù cũng chẳng dùng mấy sức lực nhưng vẫn khiến mặt gã sung vù lên.

- Có hiểu thế nào là giữ lịch sự không?

Nói xong, hắn vung tay dẫm bồi thêm một cú.

- Có hiểu thế nào là xã hội hòa nhã không?

Dứt lời lại dẫm một cú nữa.

- Mấy đứa choai choai các cậu, không chịu khó học hành cho tốt, học người ta làm giang hồ, đánh nhau ẩu đả, mấy cái bộ phim nhảm nhí chiếu trên TV mà cũng tin à? Làm tấm gương xấu cho em trai em gái thì sao? Từ rày về sau không cho phép đánh nhau nữa, nghe thấy không?

Tần Xuyên giống như thầy giáo đang giáo huấn một đám học sinh hư.

Một đám lưu manh đầu xanh đầu đỏ bị đánh cho khóc không còn nước mắt, trong lòng không ngừng rên rỉ: Khốn kiếp! Từ đầu chí cuối đều là hắn đánh bọn ta mà!

Mã Kim Bằng đứng trước cửa phòng giam sắc mặt đỏ gay, tức giận hét lên với Hồng Đào:

- Không phải ta đã ra lệnh còng tay hắn ở đây sao? Còng tay của hắn đâu rồi?

- Tôi... tôi thật sự đã còng tay hắn lại rồi mà!

Hồng Đào cũng không biết nên tìm ai giải bày, việc này cũng quá mức hoang đường rồi.

Sắc mặt Trần Hạo Bản âm trầm, gã không ngờ tới Tần Xuyên có thể đánh như thế, xem ra gã đánh giá thấp cái tên nghèo kiết xác này rồi.

Quách Xán lập tức bình tĩnh lại, ra ngoài phòng giam, lớn tiếng quát:

- Dừng tay! Đây là cục cảnh sát, không phải nơi để người giễu võ giương oai!

Tần Xuyên quay lại, ném tên lưu manh bị đánh tới ngu người xuống đất, không thèm để ý tới Quách Xán, lại vẫy tay với Trần Hạo Bản.

- Kia chẳng phải chủ nhiệm Trần sao? Thật trùng hợp quá đi! Anh cũng ở cục cảnh sát à?

Trần Hạo Bản ngoài mặt cười cười nhưng bên trong không cảm xúc:

- Đúng thế, thật trùng hợp quá đi, chỉ có điều là Tần tiên sinh ở bên trong phòng giam, còn tôi thì ở bên ngoài.

Trong lòng Tần Xuyên rối cuộc hiểu rõ, hóa ra là mấy chuyện xấu xa do Trần Hạo Bản bày ra, nhưng dù sao đây cũng là cục cảnh sát, hẳn coi như có thể lao ra đánh cho gã này một trận thì cũng rước lấy vô số phiền toái.

Huống hồ, Diệp Tiểu Nhu hiện ở đâu còn chưa rõ, chuyện nhỏ không nhẫn nhịn chuyện lớn ắt khó thành, Tần Xuyên cũng không ngu tới mức đẩy bản thân hẳn vào cục diện khó cứu vãn.

- Tần Xuyên, còng tay của cậu đâu?

Lúc này Hồng Đào sốt ruột chạy tới hỏi thăm.

Tần Xuyên chỉ xuống mặt đất:

- Anh nói tới thứ này ư?

Đội trưởng Hồng Đào nhìn thoáng qua mặt đất phòng giam, trên đó hiển nhiên có một đôi còng tay bị kéo đứt vụn vụn như một mớ sắt vụn.

Miệng của y há to, đủ để nhét vừa một quả trứng gà:

- Không thể nào!

Trên mặt đất một đám lưu manh mồm miệng đầy máu khóc lóc kêu than:

- Đội trưởng Hồng, tên này không phải là người, hẳn kéo một phát còng tay đã đứt ra rồi!

Tần Xuyên nhắc một chân đạp tên lưu manh kia liên hoàn vài nhát, khiến y lăn lộn vài vòng, sùi bọt mép.

- Đội trưởng Hồng là để mà gọi sao? Cứ làm như mà quen biết đội trưởng vậy, cảnh sát làm sao quen biết đám lưu manh tụi này mà được chứ? Đúng là đồ không có mắt.

Tần Xuyên cười gian xảo nhìn Hồng Đào:

- Phải không đội trưởng Hồng? Anh hẳn là không có mối quan hệ gì với đám lưu manh này chứ?

Ánh mắt người này vô cùng lạnh lẽo, dù là đang cười, cũng khiến cho Hồng Đào không rét mà run.

Hồng Đào sợ hãi, vô ý lùi lại hai bước, cứng ngắc gật đầu:

- Đương nhiên rồi... Tôi không quen bọn chúng...

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng ồn ào, Chu Vân Phong và Chu Thanh Sơn, đưa theo một người đàn ông áo vest giày tây nhanh chóng bước vào

hiện trường.

Quách Xán cùng Mã Kim Bằng, Trần Hạo Bân đưa mắt nhìn nhau, hàm ý sự việc càng lúc càng đi xa rồi.

Người đàn ông trung niên âu phục chỉnh tề kia là Lưu đại luật sư nổi danh thành phố Đông Hoa, được xem như luật sư tâm phúc của Chu gia.

Nhưng Quách Xán vẫn cứng đầu bước lên tiếp đón:

- Thị trưởng Chu, Chu lão gia, hai người sao lại đích thân tới đây, lại không cho người kêu Quách mở ra nghênh đón.

- Chúng ta có thể không tới sao? Cục trưởng Quách, sao vẫn chưa thả Tần tiên sinh?

Thái độ của Chu Thanh Sơn vô cùng nghiêm trọng, Tần Xuyên là ân nhân của Chu gia, cũng là bậc trưởng bối. Ở cái thành phố Đông Hoa bé tí tẹo này, lại có người dám hãm hại vu oan cho Tần Xuyên, giam hãm ở cục cảnh sát, thật là hung hang qua mặt gã Thị trưởng này.

- Chuyện này... Tần Xuyên còn chưa thẩm vấn xong, chưa thể thả người được.

Quách Xán nhếch miệng cười, y tất nhiên ko dễ dàng thả Tần Xuyên, nếu không chẳng phải chính y nhận tội bắt bớ người vô cố sao.

Chu Vân Phong nhìn thấy Tần Xuyên bị nhốt trong phòng giam, xung quanh là khung cảnh vụ đánh nhau, kinh sợ hỏi:

- Tần tiên sinh, ngài không sao chứ?

Tuy cha con Chu gia biết Tần Xuyên là Võ giả Hậu thiên, không dễ dàng bị sỉ nhục, nhưng tóm lại vẫn hết sức lo lắng.

- Tôi bị giam bên trong này, các ngài cảm thấy ta không có chuyện gì sao?

Tần Xuyên vẻ mặt vô tội.

Chu Vân Phong xấu hổ, quay đầu lại nói:

- Luật sư Lưu, còn không mau nộp tiền bảo lãnh cho Tần tiên sinh?!

Luật sư Lưu vội vàng gật đầu, đi về phía trước nói:

- Cục trưởng Quách, ta là luật sư của Tần tiên sinh, các ông bắt người lý do nhập cư trái phép và buôn lậu thuốc phiện, nhưng chứng cứ cũng không đầy đủ, không có quyền giam ngài ấy, tôi hiện tại muốn nộp tiền bảo lãnh cho ngài ấy.

Nghe tới họ nộp tiền bảo lãnh cho Tần Xuyên, Trần Hạo Bản biểu lộ không vui, y chẳng dễ dàng gì nhờ vả mối quan hệ với Mã Kim Bằng, bắt Tần Xuyên, sao có thể dễ dàng để hã ra ngoài được, lại còn không hề hã gì.

Con người hã đảo một vòng, cười mỉm bước tới:

- Chu lão gia, Chu thị trưởng, Luật sư Lưu, tôi là Trần gia Trần Hạo Bản, thứ cho tôi nói hai câu.

- À, tiểu tử Trần gia, sao cậu cũng ở đây?

Đám người Chu Vân Phong sững sờ.

- Tôi tới cục giải quyết ít chuyện, vừa hay gặp tình hình này, tôi cảm thấy Tần tiên sinh có lẽ không có phạm pháp, nhưng hã vừa đánh năm nghi phạm khác trong bối cảnh sát này, ở đây có camera giám sát, mấy vị không định phủ nhận chứ?

- Chuyện này...

Luật sư Lưu chần chừ một lát, y nhìn qua tình thế bên trong phòng giam, hình

như là do Tần Xuyên gây ra.

Tần Xuyên buông tay:

- Tôi chỉ phòng vệ chính đáng, vậy cũng tính sao?

- Có phải phòng vệ chính đáng hay không, chúng tôi còn phải xem băng thu hình, tiến hành thẩm tra, không phải cậu nói là được.

Mã Kim Bằng được nhắc nhở, lấy lại uy phong.

Quách Xán cũng thuận theo, nói mấy câu chính nghĩa:

- Luật sư Lưu, ông cũng thấy đấy, hiện trường ấu dâm khủng khiếp, đây là cục cảnh sát, người ta đánh nhau ở đây, nếu chúng tôi tùy tiện thả người, thì cái chức cục trưởng này của tôi chắc cũng không cần làm nữa! Chứng cứ xác thực, ông muốn nộp tiền bảo lãnh e là cũng khó.

Chu Vân Phong và Chu Thanh Sơn hai cha con nhìn nhau, chau mày, rất cuộc vấn đề này khó xử rồi.

Hóa ra chuyện này Tần Xuyên cũng có can dự, thật không biết tên tiểu tử này sao lại trêu chọc vào mấy người đó, nếu chỉ có Quách Xán và Mã Kim Bằng còn may, lại dây dưa cả với Trần gia, bọn họ cũng không nể mặt Chu gia nữa.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 62: Không Cần Phải Trả Lời Anh

Luật sư Lưu đi tới bên tai Chu Thanh Sơn, nói nhỏ:

-Thị trưởng, xem ra chuyện này Trần gia cũng can dự, thực lực Trần gia mạnh hơn Mã gia khá nhiều, bọn chúng liên thủ, lại có máy thu hình làm chứng cứ, chúng ta muốn cứu Tần tiên sinh ra e là cũng khó.

Chu Thanh Sơn uất nghẹn và bức bối, ông vô cùng cảm kích Tần Xuyên đã cứu con gái ông, nhưng Tần Xuyên gặp phải chuyện bất bình như vậy, ông lại không có cách nào ra mặt.

Chu Vân Phong đột nhiên hừ lạnh một tiếng:

-Không được, Tần tiên sinh bị vu oan, cảnh sát các người không thể giam giữ ngài ấy!

Lão mặc kệ, ai dám động tới sư thúc tổ của lão, toàn gân cốt già cả của lão không thấy vui.

Quách Xán có chút nóng mặt Chu Vân Phong, bị chạm đúng chỗ ngứa, hần nói đầy nghiêm túc:

-Chu lão gia, tôi kính trọng người nhà Chu gia, nhưng không có nghĩa là Chu gia có thể coi thường pháp luật!

Tần Xuyên hiện giờ là kẻ bị tình nghi, chúng ta bắt giam hần hoàn toàn hợp pháp. Nếu các người muốn cứu hần, cũng phải đợi sau bốn mươi tám tiếng đồng hồ, không thì coi như chống lại người thi hành công vụ chấp pháp.

-Cục trưởng Quách nói quá lời rồi, tôi nghĩ thị trưởng Chu nhất định sẽ làm tấm gương tốt, tuân thủ pháp luật

Trần Hạo Bân đứng bên cạnh đỡ lời.

Sắc mặt Chu Thanh Sơn càng lúc càng khó coi, ông đúng là không có lý do chính đáng nào, cũng không thể ép người quá đáng, tóm lại không thể vì cứu Tần Xuyên, lại khiến cho mũ quan của mình cũng rơi mất.

Ông nhìn về phía cha mình, tỏ ý không thể để rơi vào bẫy rập của kẻ khác.

Tần Xuyên mắt thấy cha con Chu gia sắc mặt đầy đau khổ, biết rõ năng lực của họ có hạn, không thể cưỡng cầu gì thêm.

-Các ông bảo lãnh cho Diệp Tiểu Nhu người bị bắt cùng với tôi ra đi, tôi bị giam ở nơi này cũng không có hề gì!

Tần Xuyên nói.

Hắn căn bản cũng không sợ đám cảnh sát gây khó dễ, chỉ lo lắng cho an nguy của Diệp Tiểu Nhu.

-Ấy, như vậy sao được chứ?

Chu Vân Phong chưa thể tiếp nhận được.

-Không sao thật mà, các ông mau đi đi

Tần Xuyên hối thúc.

Vẻ mặt Chu Thanh Sơn hiện lên một nụ cười khổ sở:

-Tần tiên sinh, ngài yên tâm, tôi nhất định để luật sư Lưu mau chóng giải quyết chuyện này, sẽ sớm bảo lãnh ngài ra thôi.

Đợi cha con Chu gia và luật sư Lưu ra ngoài lo thủ tục, Quách Xán cũng đi

theo ra ngoài.

Trần Hạo Bản thì lặng lẽ nói mấy câu bên tai Mã Kim Bằng rồi cũng rời khỏi.

Mã Kim Bằng cho Hồng Đào đóng cửa phòng giam lại, bản thân tự đi tới thiết lao bên cạnh, cười cười:

-Cậu rất lợi hại, còn có thể vờ đến người của Chu gia ra mắt, nhưng cậu lại khiến cho anh em chúng tôi khó chịu, món nợ này còn chưa có tiêu.

-Sao nào, lại tự mình vào tận bên trong, muốn đấu chiêu với tôi ư?

Tần Xuyên hỏi đầy thành thoi ngạo nghễ.

-Loại việc nặng nhọc này, bốn thiếu gia tất nhiên sẽ không làm rồi.

Mã Kim Bằng dùng ánh mắt ra hiệu cho Hồng Đào, Hồng Đào nói với mấy tên lưu manh:

-Mấy đứa kia đừng có nằm đó nữa, đứng hết dậy cho tao!

Năm tên lưu manh chịu đựng đau đớn, miễn cưỡng loạng choạng đứng lên.

Mã Kim Bằng cười lạnh, nói:

-Mày không xứng để tao ra tay, nhưng mà, nếu mày muốn con bé kia an toàn ra khỏi cửa ngục cảnh sát, tốt nhất biết điều để mấy đứa kia đánh mày một trận, không được phản kháng.

Năm tên lưu manh nghe xong, ánh mắt đầy phẫn chấn và chờ mong. Bọn chúng bị Tần Xuyên đánh cho thảm vậy, tất nhiên là muốn ăn miếng trả miếng.

Tần Xuyên nói:

-Tiểu Nhu không phạm pháp, đợt chút sẽ được thả ra ngoài, mày thấy chiêu này hữu dụng với tao sao?

-Haha muốn nộp tiền bảo lãnh, cũng phải có quá trình, trong quá trình này cũng mất vài phút, trong vài phút này có ai động tay động chân, chắc cũng khó nói, tao nghe nói nó cũng không tồi, mày nhần tâm để nó bị hủy hoại sao?

Mã Kim Bằng nói xong, rút ra con dao Thụy Điển nhỏ, khoa tay múa chân.

-Ai dà, trên da mặt mịn màng của con bé ấy, phải một nhát trái một nhát, hay là ngang một nhát dọc một nhát thì hay hơn...

Tần Xuyên nắm chặt hai nắm đấm, hận không thể lao ra khỏi nhà giam, đánh cho tên kia như tử. Hắn biết rõ, không thể nào làm mọi chuyện lớn thêm.

Một khi hắn thật sự bị bắt thì thật khó bảo vệ cho Tiểu Nhu.

Hắn cũng không biết là, dùng thực lực của mình có thể cuồng ngạo tới mức coi thường lsuwsc mạnh của cơ quan nhà nước.

-Quyết định nhanh lên! Tao cho mày mấy giây, nếu không đồng ý, tao cũng đành phái người qua đó, làm ra vài sự việc vô tính...

Mã Kim Bằng nháy mắt cười âm hiểm.

Hơi thở Tần Xuyên nặng nề, hắn cũng lâu rồi không có phần nộ tới thế, trong mắt tràn ngập sợi đen u ám.

Nhìn thấy bộ dạng đầy sát khí của Tần Xuyên, Mã Kim Bằng không tránh khỏi hoảng sợ.

Nhưng mà nhớ tới, mình mới là kẻ mạnh, cố giữ bình tĩnh hô to:

-Làm gì vậy? Chỉ mình mày biết giận dữ?! Hừ! Đồ nghèo kiệt xác, hai lúa... ông mày sẽ chinh đốn cái loại điều dân như mày! Mày có thể đánh thì sao! Định lao ra cắn tao à? Đồ chó chết cắn càn!

-Cục trưởng Mã, tôi nghĩ chúng ta không cần nói nhiều, cứ vậy mà đánh nó,

nó dám phản kháng, chúng ta lập tức phái người đi rạch mặt con ả kia, rồi nói là bị ngô thương, tìm vài kẻ chịu tội thay chả quá dễ dàng sao?!

Hồng Đào cười đắc chí.

Sắc mặt Tần Xuyên càng lúc càng đen đặc, hăn muốn bùng cháy. Đúng lúc đó, cánh cửa phòng giam đột ngột bật ra.

Một nhân viên cảnh sát mặt hoảng sợ hét lên:

-Phó cục trưởng Mã, Đội trưởng Hồng, Cục trưởng Quách, các ngài mau chạy ra ngoài đi!

-Có chuyện gì vậy?

Mã Kim Bằng không vui hỏi.

Nhân viên cảnh sát mặt mũi hoang mang:

-Tôi cũng không biết, hình như người trong quân đội tới, nói muốn gặp Tần Xuyên.

-Người trong quân đội?

Mã Kim Bằng kinh ngạc, nhìn Tần Xuyên, nghĩ thầm tên này sao lại có dính dáng tới quân đội.

Có quan hệ với quân đội so với có quan hệ với Chu gia khác nhau một trời một vực, cho dù là thời bình, quân đội vẫn có vị trí vững chãi.

Chính khách thương nhân gì gì đó, cho dù có giỏi tới mấy, mấy lão già trong quân đội thực quyền, sẽ không nể mặt ai cả!

Tần Xuyên cũng tỉnh táo lại, cũng có chút mơ hồ, hình như hăn không quen biết ai trong quân đội, chẳng lẽ tên sát thủ kia dính dáng tới quân đội? Có phải

tin hẳn bất tử bị bại lộ rồi?

Cục cảnh sát trong đại sảnh, ai nấy thần sắc phức tạp, ánh nhìn đổ dồn lên người một nữ quân nhân.

Nàng tóc tai ngắn gọn gàng, khuôn mặt trái xoan, lông mày lá liễu, mắt hơi xếch, cặp môi đỏ mọng, vẻ ngoài thanh tú đối lập hoàn toàn với khí chất lạnh lùng toát ra từ nàng.

Thân hình cao khoảng mét bảy, dáng người thon dài, dù là mặc quân trang cũng không giấu được đường cong cơ thể cân đối khéo đẹp.

Rất khó hình dung một cô gái có đủ tố chất làm người mẫu, lại là nữ quân nhân trên vai đeo quân hàm, có thể là một nữ giáo quan.

Sau lưng nàng, hai gã mặt sắt vô tình với sự nhanh nhẹn dũng mãnh của quân nhân, đều quân hàm thượng úy. Bọn họ đứng đó khiến cho toàn bộ nhân viên cảnh sát đều khiếp sợ.

Quách Xán ân cần dò hỏi:

-Đồng chí thượng tá, ngài tìm Tần Xuyên có chuyện gì sao? Hẳn ta đang trong quá trình thẩm vấn điều tra.

Nữ thượng tá mặt không chút biểu tình, giọng nói cũng lạnh tanh:

-Tôi không cần trả lời anh, tôi muốn gặp hẳn ta.

Thái độ vô cùng ngạo khí, căn bản không coi đám người Quách Xán ra gì.

Cha con Chu gia nhìn nhau, chẳng lẽ Tần tiểu tổ tông có quan hệ với quân đội sao?

Quách Xán không thể mất mặt trước đám thủ hạ, kiên trì nói:

-Đồng chí, tuy các ngài là quân đội, nhưng nơi này là cục cảnh sát địa phương, các ngài cũng không có quyền nhúng tay vào.

Nữ Thượng tá hừ lạnh một tiếng, khinh thường đáp:

-Ai nói cho anh biết chúng tôi là người của quân đội?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 63: Tôi Không Phải Người Tùy Tiện

-Sao cơ? Máy người không phải là quân nhân á? Vậy sao lại mặc quân trang?

Vẻ mặt Quách Xán đầy nghi hoặc.

Nữ Thượng Tá liếc hẳn, lôi từ trong túi ra một tờ giấy chứng nhận màu đen có chạm nổi quốc huy, đưa tới trước mặt Quách Xán.

-Nhìn rõ đi, chúng tôi rất cuộc là có quyền hay không.

Quách Xán nuốt khan nước bọt, trong lòng có chút gấp gáp nhận lấy tờ giấy chứng nhận, lật qua lật lại.

Khi gã đọc được nội dung bên trong, trong thoáng chốc, cả khuôn mặt trắng bệch, ánh mắt sợ hãi, miệng há to và toàn thân cứng đờ choáng váng.

Bên kia nhóm người cha con Chu gia, Trần Hạo Bản cũng không kiềm long được nhìn sang, sau khi đọc nội dung bên trong cũng trợn mắt há mồm.

-Bộ...Bộ...Bộ an ninh quốc thổ?

Quách Xán bị dọa cho muốn khóc, thật khốn khổ, một cái cục công an nhỏ bé ở thành phố Đông Hoa, sao Bộ an ninh quốc thổ lại tìm tới cửa kia chứ!

Với tư cách là cơ quan đặc thù duy nhất không công khai với bên ngoài của Hoa Hạ, Bộ an ninh quốc thổ thâm tóm toàn bộ những vấn đề liên quan đến an ninh đất đai.

Dù là quân đội hay chính phủ, chỉ cần có liên quan tới vấn đề an ninh quốc

thổ, thì họ đều có thể quản lý.

Đầu Quách Xán một mớ hỗn độn, chẳng phải những người này ngày ngày theo dõi các tổ chức khủng bố, lính đánh thuê hải ngoại và các bộ đội đặc chủng quốc gia đó sao?

Tên Tần Xuyên kia rốt cuộc hẳn có lai lịch gì?!

Tiếc là, bên trên tờ giấy ấy chỉ ghi rõ nữ sĩ quan là người của Bộ an ninh quốc thổ, tên nàng là Y Phi, ngoài ra cũng không có thêm thông tin gì khác.

Một mặt khác, chỉ là ấn màu bạc, làm thành một hoa văn quân đội trên con dao găm, người ngoài cũng không thể hiểu có ý nghĩa là gì.

Y Phi một tay cầm chứng nhận:

-Còn có vấn đề gì sao?

-Không, không có!

Quách Xán lau mồ hôi lạnh, cung kính quay người:

-Mời Y thượng tá đi theo tôi!

Đám người lại lần nữa tiến về phía phòng giam, trước mặt đụng phải Mã Kim Bằng và Hồng Đào đang đi tới.

Nhìn thấy Y Phi, trong ánh mắt của Mã Kim Bằng hiện ra một chút kinh ngạc, sau đó lại vô cùng nghi hoặc.

-Cục trưởng, có chuyện gì vậy?

Mã Kim Bằng hỏi thăm từng tí.

Dù sao cấp quan quân Thượng Tá, cao nhất có thể đạt tới cấp bậc phó sư, đây không phải người để chọc vào.

-Vị này là thượng tá Y, cô ấy muốn gặp Tần Xuyên.

-Thượng tá cũng không được, nơi này là phạm vi quản hạt của công an.

Mã Kim Bằng cũng không muốn mất mặt trước Trần Hạo Bản.

Quách Xán sắp phát điên lên rồi, hạ giọng mắng:

-Cậu muốn chết à?! Bọn họ là người của Bộ an ninh quốc thổ đấy, bằng không sao tôi lại đưa bọn họ vào chứ?

Toàn thân Mã Kim Bằng giật nảy, khó tin nhìn nữ quan quân nhân kiêu diễm trước mặt.

Đối với người bình thường mà nói, cho dù là đệ tử của quan lại, nhìn thấy quân nhân của Bộ an ninh quốc thổ là điều hiếm thấy rồi!

Những người này không phải quân nhân bình thường, đều là những tinh nhuệ của tinh nhuệ, dùng thực chiến làm cơ sở, chính thức là những cường binh quanh năm suốt tháng tại tiền tuyến và chiến đấu trong bóng tối, mới có cơ hội gia nhập.

Y Phi không có hứng thú nói nhảm với những người này, lạnh lùng giao phó:

-Tôi muốn nói chuyện một mình với Tần Xuyên, đưa mấy thanh niên bên trong kia ra ngoài, các người cũng cách xa bên ngoài 10m.

-Còn không mau đi! Mở cửa phòng giam!

Mã Kim Bằng đá Hồng Đào một cước.

Hồng Đào vội vã mở cửa mang mấy tên lưu manh bò lồm cồm ra ngoài.

Mã Kim Bằng và Trần Hạo Bản đều vô cùng thấy thấp thỏm không yên, bọn họ đều không biết nữ quân nhân này có phải người quen của Tần Xuyên hay

không. Nếu Tần Xuyên thực sự có quan hệ với Bộ an ninh quốc thổ, e là bọn y đã đụng vào tổ ong vò vẽ rồi.

Rốt cuộc, trong phòng giam chỉ còn lại Tần Xuyên và Y Phi.

Tần Xuyên nhìn nữ thượng quan hiên ngang lẫm liệt trước mặt, trong lòng vô cùng buồn bực.

Ánh mắt Y Phi lạnh lẽo như băng, hận không thể rút súng ra bắn cho Tần Xuyên liên hoàn trăm phát.

Tần Xuyên rõ ràng cảm nhận được, cô gái này mang theo sát khí, nhưng vì sao nàng muốn giết mình, không thù không oán mà.

Hai người giằng co hồi lâu, Tần Xuyên mới khoan thai cười hỏi:

-Người đẹp, chúng ta quen biết sao?

-Anh không biết tôi nhưng tôi biết anh, Tần tiên sinh.

Y Phi tự giới thiệu:

-Tôi là quan phụ tá của Liễu Tướng quân, tên Y Phi, Liễu Tướng Quân lệnh cho tôi tới tìm anh.

-Liễu Tướng quân?

Tần Xuyên suy nghĩ hồi lâu, mới sáng tỏ đó là ai, không khỏi vô thức nói:

-Khốn, cô nàng kia là một tướng quân sao...?!

Tới tận bây giờ hẳn vẫn chưa gặp Liễu Hàn Yên, kỳ thật hẳn cũng không rõ Liễu gia làm gì, nên cũng khó tránh khỏi kinh ngạc, dù sao Liễu Hàn Yên cũng tầm tuổi với hẳn.

Tướng quân hơn hai mươi tuổi?! Có phải Bộ an ninh quốc thổ bộ đội đặc

chúng cũng quá kì dị rồi không!

-Câm miệng! Không cho phép anh vũ nhục Liễu tướng quân!

Y Phi ánh mắt nghiêm nghị, lớn tiếng quát.

Tần Xuyên có chút sợ hãi, cười cười nói:

- Bệnh vực nàng ta vậy sao, rất trung tâm nha. Dù sao cô cũng trở về đi, tôi không có hứng thú với nàng ta, nói nàng ta đừng tới phiền tôi!

-Hừ, anh cho rằng Tướng quân chúng tôi tiếc nuôi anh?

Y Phi cười lạnh,

-Nếu không phải mệnh lệnh gia tộc, loại người như anh, cả đời cũng đừng nghĩ tới gặp Tướng quân, thật là khinh nhờn Tướng quân!

-Đúng đúng đúng vậy... Tướng quân nhà cô cao quý, tôi là kẻ tiện mệnh, cho nên đừng tới tìm tôi, mau rút đi hộ cái!

Tần Xuyên mất kiên nhẫn khoát tay đuổi khách.

Y Phi cố nén cơn giận, cố gắng tỉnh táo, nàng hận không thể ngay lập tức giết Tần Xuyên, loại người này không biết phân biệt sai trái, không có tư cách gặp tướng quân!

-Thật muốn tôi đi ư?

Y Phi lãnh đạm nói:

-Hình như anh đang gặp phiền phức, nếu chúng tôi không ra tay, e là anh không ra khỏi cục cảnh sát này thôi!

-Đa tạ quan tâm, cho dù không ra được, bọn chúng không thể làm gì được tôi!

Tần Xuyên liếc mắt.

Y Phi hừ lạnh:

-Tướng quân lệnh cho tôi đến cứu anh ra, nhưng anh không nhận ân tình này, Tướng quân cũng không miễn cưỡng, vậy anh ngồi đó mà đợi đi nhé!

Nói xong, Y Phi quay người bước đi.

Tần Xuyên nghĩ nghĩ, không đúng! Bản thân mình ở đây cũng không sao, nhưng còn Diệp Tiểu Nhu!

-Ấy, đợi đã nào...!

Y Phi quay người, liếc mắt nhìn hẳn:

-Còn có việc gì sao?

-Hihi, thì là... người đẹp, tôi đây là kẻ mệnh hèn, da dày thịt béo, ở bất cảnh sát này cũng không sao. Nhưng có một cô gái bị bắt cùng tôi tên Diệp Tiểu Nhu, cô có thể cứu nàng ta ra ngoài không? Nàng ấy vô tội.

Tần Xuyên biết rõ, nếu Y Phi không cứu Diệp Tiểu Nhu, dựa vào thực lực của Chu gia cũng khó bảo vệ Diệp Tiểu Nhu chu đáo.

Dù sao, Mã gia và Trần gia liên thủ, căn bản Chu gia không là gì, nếu không đối phó được với hẳn sẽ trút giận lên Diệp Tiểu Nhu.

Chính hẳn nếu cứ cứng đầu lao ra ngoài, mang Diệp Tiểu Nhu đi, lại thành đối tượng truy nã, không phải trò đùa.

Cách tốt nhất là nhờ Liễu Hàn Yên cứu Tiểu Nhu ra, như vậy sẽ ko ai có thể ngăn trở.

Y Phi do dự một lát, lấy điện thoại ra gọi cho Liễu Hàn Yên, báo cáo tình

hình.

-Tướng quân, tôi là Y Phi, sự tình là như này... dạ.. dạ...

Y Phi trao đổi với Liễu Hàn Yên xong, nói với Tần Xuyên:

-Tướng quân nói có thể làm theo lời của anh, nhưng trước tiên anh phải làm việc này đã.

-Việc gì vậy...

Tần Xuyên có chút hoang mang và bối rối:

-Không phải nói tôi lấy thân báo đáp chứ, tôi cũng không phải loại người tùy tiện nha!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 64: Đầu Óc Ai Không Bình Thường

Y Phi nghiêng rang nghiêng lợi, hận không thể cho người đàn ông này hai cái bạt tai, thật không rõ tại sao Tướng quân lại cứ phải làm theo ước định gia tộc, tới gặp người đàn ông này.

Loại người cặn bã, xử bắn hẳn cũng không có gì quá quắt!

Nàng hít sâu một hơi, ném di động cho Tần Xuyên:

-Tướng quân muốn anh tự mình gọi điện thoại cho ngài, cầu xin ngài ấy chính miệng đồng ý!

-Gọi điện thoại?

Tần Xuyên cũng không tình nguyện, nhưng vì Diệp Tiểu Nhu nên cũng đành gọi một cuộc qua đó.

Hắn vừa gọi bên kia Liễu Hàn Yên nhanh chóng bắt máy.

Rất nhanh, cuộc gọi đã thông.

-Này... Liễu...

Không đợi Tần Xuyên nói hết câu, Liễu Hàn Yên dập máy ngay tắp lự.

Tần Xuyên khóc không ra nước mắt, xem ra hắn đã hiểu vì sao Liễu Hàn Yên muốn hắn đích thân gọi cuộc điện này rồi.

Trước đây người phụ nữ này bị hắn dập máy ba lần, rõ ràng là muốn báo thù hắn.

Vì Diệp Tiểu Nhu, khế căn môi, Tần Xuyên đành nhịn, tiếp tục gọi.

Điện thoại thông, Tần Xuyên mở miệng:

-Ta nói, Liễu...

Tít...

Điện thoại lần nữa bị dập, Tần Xuyên lại hừ mũi một cái.

Tần Xuyên rửa thằm:

-Mẹ nó, đều là người lớn rồi lại còn giở cái tính trẻ con, lại còn Tướng quân nữa cơ đấy... Hừ!

Nhưng là người cầu cạnh người khác, không thể không cúi đầu, đành oán thán trong lòng, tiếp tục gọi.

Cuối cùng sau ba hồi điện thoại, Liễu Hàn Yên cũng không dập máy nữa.

-Alo... Liễu tiểu thư.

-Uhm

Âm thanh Liễu Hàn Yên vẫn tươi tỉnh, lạnh nhạt không chút biểu tình.

-Có thể giúp tôi một việc được không, giúp tôi cứu Diệp Tiểu Nhu an toàn ra ngoài?

Tần Xuyên cười một cách cứng nhắc.

Liễu Hàn Yên ở bên kia đầu dây im lặng một lát, bỗng nhiên nói:

-Anh là ai? Có phải gọi lộn số rồi không?

Tần Xuyên mặt mũi tối sầm, người phụ nữ này, rõ ràng vẫn ôm mối thù với

hắn, bởi vì lúc trước hắn cũng nói nàng gọi lộn số.

-Không có lộn số, tôi là Tần Xuyên, ha ha...

Hắn cũng chỉ biết cười trừ.

-Uhm, anh cuối cùng cũng thừa nhận

Liễu Hàn Yên hỏi tiếp:

-Vậy rốt cuộc ai là người không bình thường?

Tần Xuyên đành ngậm bồ hòn làm ngọt, có nỗi khổ mà không dám nói ra, không ngờ Liễu Hàn Yên này lại là mẫu phụ nữ có thù tất báo.

Những câu hắn từng mắng nàng nàng đều ghi nhớ hết.

-Là ta, là ta không bình thường...

Tần Xuyên đành phải hòa hảo nói hai câu.

-Về sau còn dám tắt điện thoại của tôi hay không?

Liễu Hàn Yên lạnh lùng hỏi.

-Không dám, tuyệt đối không dám.

Tần Xuyên cũng đã xuống nước rồi, sao cũng được, dù sao cứu được Diệp Tiểu Nhu rồi tính!

Liễu Hàn Yên lúc này mới tạm thỏa mãn, giọng điệu nhu hòa trở lại:

-Anh cùng Y Phi tới gặp tôi, cô gái kia sẽ không có chuyện gì.

Tần Xuyên không cam tâm tình nguyện, hắn không muốn gặp Liễu Hàn Yên, cũng không muốn có quan hệ gì với Liễu gia.

Nhưng người ta đã chặn tới cửa rồi, hẳn muốn trốn cũng trốn không nổi, dứt khoát gặp nàng ta một lần, nói rõ ràng những lời cần nói cũng tốt.

Y Phi nhìn biểu tình hào hứng của Tần Xuyên, trong lòng cảm thấy phần nộ, các thanh niên tài tuấn của các đại gia tộc Hoa Hạ, ai mà không muốn gặp mặt Liễu Hàn Yên, dù chỉ là nói với nàng một vài câu, cũng sẽ kích động đến điên người.

Vậy mà cái tên bỏ đi của Tần gia này, con người hạ lưu như vậy, tỏ ra không cam tâm tình nguyện ư?!

Nàng hừ lạnh một tiếng

-Ngây người gì thế! Mau mau theo tôi ra ngoài!

Tần Xuyên cau mày:

-Tôi nói... dù sao tôi cũng đẹp trai như vậy, cô có thể nể mặt tôi chút được không?

-Đồ vô liêm sỉ, không phải vì Tướng quân muốn gặp anh, tôi còn muốn bắn chết anh!

Y Phi sảng giọng trừng mắt nhìn người đàn ông phía sau, sau đó ngay lập tức xoay người đi.

Tần Xuyên lắc đầu, cô gái này cũng xinh đẹp, nhưng tính cách quá tệ, vẫn là Tiểu Nhu tốt, nhỏ nhẹ, ân cần, ngoan ngoãn lại biết quan tâm.

Ra khỏi phòng giam, lúc đi qua cục cảnh sát, có một đám người đang chờ đợi.

Cha con Chu Vân Phong cẩn thận từng li từng tí hỏi:

-Tần tiên sinh, rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy? Bộ an ninh quốc thổ sao lại tìm

cậu?

Không chỉ có bọn họ, Trần Hạo Bân và Mã Kim Bằng ở bên cạnh cũng muốn biết nguyên nhân!

Về mặt Tần Xuyên không kiên nhẫn:

-Tướng quân của bọn họ muốn gặp tôi, lần trước đã gọi điện thoại ba lần tôi đều từ chối, lần này đã tìm đến cửa rồi, tôi cũng không có cách nào khác, đành phải đi gặp nàng ta một chuyến.

Đành phải?

Một đám người nghe phải cẩn thận không lá gan nhảy ra ngoài, Tướng quân của Bộ an ninh quốc thổ, là quan chỉ huy của bộ đội quân đặc chiến tinh nhuệ, nhân vật tầm cỡ này muốn gặp Tần Xuyên, còn bị Tần Xuyên từ chối ba lần điện thoại, bất đắc dĩ tìm tới tận cửa rồi?

Mã Kim Bằng và Hồng Đào đều sợ nhũn người, bọn gã không dám ngẩng đầu lên nhìn Tần Xuyên.

Trần Hạo Bân cảm như hén, sắc mặt trắng bệch núp đằng sau, cẩn thận ngược lên lên lên nhìn.

Chỉ có cha con Chu Vân Phong và Chu Thanh Sơn mặt mũi tràn đầy vẻ kích động, sùng bái.

Dù sao cũng là sư thúc tổ, cũng là lão tổ tông. Ngay cả Tướng quân của Bộ an ninh quốc thổ cũng có thể chê, nói không gặp là không gặp.

Trước mặt Bộ an ninh quốc thổ, Chu gia nhà họ cũng chẳng bằng một con muỗi. Phải nói, gia tộc cả thành phố Đông Hoa này cũng chỉ như hạt cát!

Nói như vậy, có một sư thúc tổ thần kỳ như vậy, làm sao lại chỉ là một người quản lý mạng chứ?

Tần Xuyên vỗ vỗ bả vai Chu Vân Phong:

-Lão Chu các người vất vả rồi, mọi người trở về đi, cũng không có chuyện gì nữa rồi.

Chu Vân Phong cảm thấy rất tự hào, có đứa cháu trai như Tần Xuyên ông vô cùng đặc ý, không ngớt miệng nói “Đúng vậy”

Tần Xuyên quét mắt qua đám người Mã Kim Bằng và Trần Hạo Bản, sắc mặt vô cùng khó coi.

Hắn đi tới trước mặt Mã Kim Bằng và Trần Hạo Bản, cười cười nói:

-Cục trưởng Mã, chủ nhiệm Trần, hôm nay nhờ có các người tiếp đãi, tôi vẫn sẽ quay trở lại cục cảnh sát đây.

-Không không.. Đều là bọn tôi hiểu lầm, Tần tiên sinh đi thông thả.

Mã Kim Bằng cúi người, Trần Hạo Bản thì mặt trắng như tờ giấy.

Tần Xuyên không cam tâm nói:

-Nhưng mà giờ tôi không muốn đi lắm.

-Chuyện này... Ngài có điều gì không hài long sao?

Mã Kim Bằng muốn khóc, chợt có dự cảm rất bất thường.

Lông mày Y Phi nhíu chặt, không vui nói:

-Tần Xuyên, anh lẽ mề vậy? Tướng quân đang chờ anh đó!

Tần Xuyên mặc kệ, hần mím cười đi tới chính giữa Mã Kim Bằng và Trần Hạo Bản, cánh tay khoác lên vai hai người.

-Chủ nhiệm Trần, cục trưởng Mã, tôi có mấy chuyện muốn nói với các anh.

Tần Xuyên nói, đồng thời hai cánh tay hiện lên chân khi, chui vào trong người hai người Trần, Mã.

Chân khí mỏng như tơ, tinh tế tỉ mỉ mà không thể phát giác, nhưng lại có thể kích thích một số huyết vị.

Trần Hạo Bản cũng không dám né tránh, gượng cười nói:

-Tần tiên sinh, để cho Tướng quân đợi lâu không tốt đâu, có chuyện gì, sau này chúng ta trò chuyện.

-Đúng vậy, hôm nay chỉ là hiểu lầm, hôm nào tôi sẽ nhận tội với Tần tiên sinh.

Mã Kim Bằng cười khố.

Tần Xuyên vẻ mặt nhẹ nhõm vui vẻ:

-Cũng không phải chuyện lớn gì, không cần hoảng sợ, tôi đây người thiện lương, tác phong chính phái, không giống những kẻ khác ý thể hiệp đáp kẻ yếu, đó không phải chuyện tôi hay làm.

-Dạ dạ, Tần tiên sinh nói phải.

Mã Kim Bằng lau mồ hôi lạnh trên đầu.

Đột nhiên vừa lau mồ hôi, Mã Kim Bằng phát hiện quần mình có chút mát mát.

-Cục trưởng Mã! Quần của tôi...!

Mấy người cảnh sát xung quanh đều giật mình, quần Mã Kim Bằng có một vết ướt, mà chỗ quần đó có một chất lỏng màu vàng nho nhỏ.

-Chủ nhiệm Trần! Ông thế nào...

Hồng Đào đứng bên trợn mắt há mồm.

Trần Hạo Ân cúi đầu ngó, mặt xanh mét, hăn cũng như Mã Kim Bằng đá ra quần rồi!

Tần Xuyên đi nhanh một bước, vẻ mặt bất đắc dĩ:

-Chủ nhiệm Trần, cục trưởng Mã, nói với hai anh, không phải sợ, các anh sao lại bị dọa đá ra quần thế này?!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 65: “Nhân Sinh Nhược Chích Như Sơ Kiến...”

Người thấy mùi khai thoang thoảng trong phòng làm việc, hai tên học Trần và Mã chỉ muốn đập đầu chết luôn cho rồi.

Bọn họ không hề phát hiện ra rằng mình đã tè ra quần, lẽ nào lại căng thẳng đến mức vậy?

Y Phi đứng bên cạnh, ánh mắt đầy vẻ khinh thường, hừ lạnh một tiếng:

-Đúng là phế vật!

Bị một người đàn bà mắng là phế vật, hai kẻ mới tè ra quần kia mặt đỏ tía tai

Tần Xuyên bình tĩnh lấy điện thoại ra, còn chụp lại một bức ảnh, cười ha ha:

-Tôi nhất định sẽ lưu lại bức ảnh này!

Trần Hạo Bân và Mã Kim Bằng muốn ngăn lại nhưng vừa cử động thì nước tiểu đã lênh láng ra sàn nhà, khiến

Ở đây cũng chỉ có hai nhà con nhà họ Chu, đại khái cũng đoán được, Tần Xuyên chắc cũng không có mưu đồ gì, chẳng qua bọn họ cũng chỉ cười trộm bên cạnh, thầm tự sướng mà thôi.

Thật ra, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài thì hai đại thiếu gia đáng thương này nhất định là không dám ra khỏi cửa một thời gian rồi.

Xả được cơn tức này, Tần Xuyên cảm thấy tinh thần vô cùng sáng khoái, vội theo Y Phi đi khỏi Cục cảnh sát, một chiếc xe Jeep bọc thép của quân đội đang

đậu ở bên ngoài.

Diệp Tiểu Nhu đang đứng đợi bên cạnh xe, vẻ mặt rất nôn nóng. Nhìn thấy Tần Xuyên đi ra, cô xúc động chạy đến, nước mắt lưng tròng hỏi:

-Tần Xuyên, anh không chứ? Bọn họ có đánh anh không?

-Câu này phải là anh hỏi em mới đúng, Tiểu Nhu, em có bị ức hiếp không? – Tần Xuyên lo lắng hỏi.

Y Phi đứng bên thấy Tần Xuyên đối với Diệp Tiểu Nhu ôn hòa như vậy, không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái.

Người đàn ông này không hề có chút kiên nhân nào với Liễu Hàn Yên, vậy mà lại ân cần hỏi han với một người con gái bình thường, đúng là có tật mà!

Diệp Tiểu Nhu lắc đầu:

-Em không sao cả, có hai anh lính dẫn em ra ngoài, em ở ngoài đợi anh hơn 10 phút rồi.

-Cái gì? Hơn 10 phút cơ à!

Tần Xuyên buồn bực ra mặt, thì ra Diệp Tiểu Nhu đã bị dẫn ra ngoài từ lâu rồi, Liễu Hàn Yên cố ý lừa

Tần Xuyên không khỏi có suy nghĩ, khó trách tiểu nha đầu Liễu Thiển Thiển kia lại tinh nghịch như vậy, thì ra là bị chị mình dạy hư!

Dù sao thì Tần Xuyên đã có thể yên lòng để Diệp Tiểu Nhu về trước còn hẳn thì lên xe Jeep, đến gặp Liễu Hàn Yên trước.

Hơn 10 phút sau, chiếc xe Jeep dừng lại dưới một quán trà cạnh ở Nam Hồ

Quán trà đã bị bao vây, bốn người lính như 4 vị hộ pháp, toát lên vẻ nhanh

nhện dững mãnh, đứng canh ở 4 góc khuất.

Dưới lầu, một chiếc Hummer h2 quân đội bản số lượng có hạn đã sửa lại bên ngoài. Chiếc xe này vốn đã rất kiên cố lại được thêm một lớp bọc thép chống đạn dày bên ngoài, trục bánh xe cũng được thiết kế để ngừa bạo lực, thật không biết là xe này được dùng để đi ở nơi nguy hiểm đến độ nào.

Không cần hỏi cũng biết, chiếc xe này là của Liễu Hàn Yên, bởi biển số xe là năm con 1, vô cùng nổi bật

Tần Xuyên tặc lưỡi, chỉ nguyên lái các xe này ra đường thôi cũng hù chết được cả đám người rồi, người đàn bà này đúng là o tâm thường mà!

-Tướng quân đang đợi anh trên lầu, anh tự đi vào đi!

Y Phi lạnh lùng nói, dường như không có ý định đi vào cùng hẳn.

Lúc này, Tần Xuyên cũng thấy có hơi căng thẳng, hẳn mới chỉ được biết đến người này, nhưng chưa từng gặp mặt. Rốt cuộc, người đàn bà mà từ nhỏ hẳn đã có một mối liên hệ vô hình này trông như thế nào?

Hắn đi vào trong quán trà, bước lên chiếc cầu thang gỗ, đi lên lầu hai.

Cuối cùng, trong căn phòng mở rộng cửa trên lầu hai, hẳn nhìn thấy một người đàn bà đang tựa vào cửa sổ, nhìn ra cảnh hồ gió mát bên ngoài.

Bộ quân phục chất phác tự nhiên, mái tóc bông bênh thả xuống ngang hông.

Dù chỉ đi giày thể thao thôi nhưng cũng đã cao hơn 1m7, dáng người rất cao ngạo, thân hình không chệ vào đâu được.

Con gió nhẹ từ từ thổi qua lớp tóc mái trước trán người phụ nữ, để lộ ra dung nhan như ngọc cùng những đường nét thanh nhã trên gương mặt cô.

Cô lặng yên nhìn những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ không biết là ánh sáng

từ hồ đã chiếu sáng cặp mắt cô hay là đôi mắt kia vốn đã chứa đựng cả non sông tươi đẹp trong đó rồi.

Tần Xuyên chỉ mới nhìn có một chút như vậy thôi cũng đã ngây người trước cửa đến mười mấy giây mới hoàn hồn.

Thậm chí, hấn còn không muốn lên tiếng, không muốn phá vỡ bắc tranh an yên, vô cùng hoàn mỹ trước mắt mình.

Nhân sinh nhược chích như sơ kiến, hà sự tây phong bi họa phiến.....

Tần Xuyên đang thầm lẩm bẫm mấy câu chữ này trong đầu, cũng không biết là cảm khái hay là có cảm xúc gì khác.

Không biết Liễu Hàn Yên đã xoay người lại từ lúc nào, thấy dáng vẻ đờ đẫn của Tần Xuyên, cô không có cảm giác gì, có rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy cô đều lộ vẻ thất thần, hồn siêu phách lạc giống vậy.

-Ngồi đi!

Liễu Hàn Yên rất tự nhiên đưa tay ra, bảo Tần Xuyên ngồi xuống.

Giống như bọn họ không phải lần đầu tiên gặp mà là bạn bè đã quen biết nhiều năm.

Tần Xuyên sực tỉnh lại, chợt nhớ ra, mới vừa rồi, hấn còn bị người phụ nữ này trêu đùa một trận, không thể vì dáng vẻ xinh đẹp của người, như vậy thật có chí khí!

Điều quan trọng là vẻ bề ngoài và khí chất của Liễu Hàn Yên này thật không hợp với hành vi trả thù kiểu “trẻ con” kia của cô!

Ừm... người phụ nữ này thật phức tạp, Tần Xuyên thầm đưa ra lời bình phẩm.

Thế nên, vừa đặt mông xuống ghế, hần liền tự rót một chén trà, uống một hơi cạn sạch, ung dung nói:

-Liễu đại tiểu thư, cô tốn sức gọi điện kêu tôi đến đây, có chuyện gì thì nói nhanh đi, tôi còn phải về làm việc!

Liễu Hàn Yên ngồi rất ngay ngắn trên ghế, lạnh lùng nhìn Tần Xuyên, giống như đang suy xét điều gì đó.

Tần Xuyên cảm thấy ánh mắt người phụ nữ này càng ngày càng không đúng, đây giống như đang thẩm tra một món hàng, chứ không hề giống đang nhìn người.

-Này, Liễu Hàn Yên, đừng tưởng cô là thiếu tướng thì có thể nhìn đàn ông một cách bừa bãi nhé! Tôi ... tôi có thể tố cáo cô quấy rối tình dục đó!

Tần Xuyên không hiểu sao, khi bị Lý Hàm Yên nhìn chăm chăm lại nổi hết da gà.

Một lúc lâu sau, Lý Hàm Yên mới khẽ hé đôi môi mọng đỏ, hỏi một câu khiến cho Tần Xuyên rụng rời...

-Khi nào chúng ta đi lấy giấy chúng nhận

-Phụt!

Tần Xuyên vừa nhấp một ngụm trà liền phun thẳng ra.

Lý Hàm Yên phản ứng rất nhanh, trong chốc lát đã rời khỏi chỗ ngồi, né sang một bên, giống như một bóng ma.

Nhìn chiếc ghế đã bị phun ướt nhẹp, cô bình tĩnh ngồi xuống một chiếc ghế khác.

Tần Xuyên chú ý đến thân pháp và tốc độ phản ứng của cô, mới đột nhiên

phát giác được, thực lực của Lý Hàm Yên vô cùng cao, vừa rồi, hẳn chỉ chăm chăm chú ý đến dung mạo của cô mà không để ý đến tu vi.

Người phụ nữ này có thể trở thành tướng quân bộ đội đặc chủng khi còn trẻ tuổi như vậy, quả nhiên là có đầy đủ nguyên tố cả.

-Lấy chứng nhận? Chứng nhận gì? - Tần Xuyên cười cứng đờ

-Tất nhiên là giấy đăng ký kết hôn rồi!

Liễu Hàn Yên nói rõ từng chữ, không hề có chút ý tứ thẹn thùng nào cả.

Tần Xuyên dờ khóc dờ cười:

-Chị hai à, cô thật sự muốn thực hiện hôn ước từ khi còn nhỏ của chúng ta sao?

-Trước hết, tôi sinh sau anh 3 ngày, cho nên anh không thể gọi tôi là “chị hai” được.

Tiếp đến, đây là ước định của ông nội hai chúng ta, có hôn thư làm chứng, anh là trưởng tử, trưởng tôn của Tần gia, tôi là trưởng tôn nữa của Liễu gia, tôi và anh có trách nhiệm thực hiện hôn thư ước hẹn này.

-Hứa hẹn cái mẹ gì! -Tần Xuyên trợn trừng mắt quát, nghĩ đến chuyện năm đó, cục tức lại trào lên.

-Ông đây chỉ biết, hơn 20 năm trước tôi bị bỏ lại trong rừng sâu núi thẳm! Đám người đó chỉ để lại một bức thư cho tôi, nói rằng tôi có một vị hôn thê tên là Liễu Hàn Yên, về sau không còn quan tâm gì nữa!

Hơn 20 năm nay, ngoài trừ việc vẫn mang họ Tần, tôi có quan hệ mẹ gì với Tần gia? Bọn họ có công ơn gì với tôi, có chăm lo gì cho tôi? Dựa vào đâu bắt tôi thực hiện hôn thư ước hẹn của họ?

Liều Hàn Yên vẫn giữ nguyên vẻ mặt thản nhiên:

-Không cần biết anh có lớn lên ở Tần gia hay không, trong người anh đang chảy dòng máu của Tần gia, hơn nữa Tần gia cũng chưa từng trục xuất anh, anh vẫn là con cháu Tần gia, vẫn phải thực hiện nghĩa vụ của con cháu Tần gia!

-Ôi, Liều đại tiểu thư, cô nghe lời như vậy sao? Cô nhìn tôi xem, tôi chỉ là một tên công quán net, một người dân bình thường. Còn cô? Thiên kim của Liều gia, lại là thiếu tướng của

Địa vị của chúng ta chênh lệch như vậy, từ nhỏ lại sống trong hai hoàn cảnh khác nhau, cô thấy chúng ta thích hợp để kết hôn hay sao?

Tần Xuyên quả thật đã không còn lời nào nữa

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 66: Tôi Không Tin Vào Tình Yêu!

Liễu Hàn Yên lặng im, không lập tức đáp lời.

Tần Xuyên cho rằng cô ta đã tiếp thu được lời khuyên của mình, tiếp tục tận tình khuyên bảo:

-Hai người chúng ta vốn không hợp. Chẳng lẽ cô không nghe được là ngay từ đầu tôi đã không có ý định có quan hệ gì với cô sao?

Nghe đến đó, Liễu Hàn Yên trầm thờ dài, trong mắt có chút tiếc nuối:

-Tôi nghe trưởng bối nói, anh từ nhỏ đã được đưa đến một môn phái võ cổ có tên là Thanh Liên.

Tôi đã điều tra một chút, tuy phái Thanh Liên vốn chỉ là một môn phái nhỏ không có tiếng tăm gì ở Trung Hoa, nhưng tôi cho rằng, ít nhiều gì anh cũng có thể học được chút bản lĩnh.

Lần trước em gái tôi và mấy đứa bạn nó có động thủ với anh, không đánh lại anh, cho nên tôi cũng có chút kì vọng về anh.

Thế nhưng bây giờ gặp anh, sắc mặt tái nhợt, khí huyết suy yếu, càng không nói đến... càng không nói đến chuyện cảm nhận được chân khí trên người anh... Tôi không ngờ là anh lại yếu đuối như vậy!

Tần Xuyên nghe thấy mấy lời này, trong lòng không khỏi mừng thầm.

Liễu Hàn Yên tất nhiên không thể cảm nhận được chân khí tu vi của hắn, bởi Thanh Liên quyết cửu phẩm chính là phương pháp ẩn giấu nội công của bản

thân, tu vi của hắn lại cao hơn cô, cô phát hiện mới là lạ.

Còn về việc khí huyết suy yếu, sắc mặt khó coi là vì nội thương còn chưa khỏi hẳn, lại trị thương cho Chu Phương Tinh, cho nên đã tổn hao rất nhiều nguyên khí, sắc mặt làm sao tốt cho được?

Lý Hàm Yên hiển nhiên coi mình là đồ vô dụng rồi. Có điều, Tần Xuyên không muốn thay đổi suy nghĩ này của cô.

Làm đồ vô dụng cuãng được, xem thường hắn, như vậy sẽ không cần phải kết hôn rồi!

-Khụ khụ....!

Tần Xuyên làm bộ dạng đáng thương nói:

-Đúng thế, tôi chẳng biết gì cả, sk lại yếu nữa, thật sự không xứng với cô đâu. Cho nên, hôn ước này bỏ đi thôi!

-Không!

Liễu Hàn Yên cương quyết bác bỏ:

-Hôn ước bắt buộc phải thực hiện. Tôi căn bản không quan tâm là là loại người thế nào, chỉ cần phù hợp với yêu cầu là trưởng tử, trưởng tôn của Tần gia, là được rồi!

Tần Xuyên nghe như sét đánh ngang tai, người phụ nữ này không phải điên rồi chứ?

-Cô làm gì mà cứ đòi gả cho tôi thế? Dù tôi đẹp trai thật đấy, nhưng trên đời cũng còn có một vài người không đến nỗi thua kém tôi đâu!

-Tôi nói rồi, không liên quan gì đến tình trạng của anh!

Liễu Hàn Yên mặt vẫn lạnh tanh.

-Con cháu Liễu gia, luôn rất trọng tín nghĩa. Trước khi lâm chung, ông nội đã có căn dặn, nhất định phải thực hiện hôn ước!

Tần Xuyên ngơ ngác nhìn cô, không biết phải nói gì cho phải.

Liễu Hàn Yên tiếp tục:

-Anh không cần quá để ý đến sự khác biệt giữa tôi và anh. Trên thực tế, tôi với anh chỉ là cùng nhau đi đăng ký kết hôn, lấy danh nghĩa vợ chồng hợp pháp mà thôi.

Một quân nhân như tôi, quanh năm suốt tháng dẫn binh chấp hành nhiệm vụ, không có mấy thời gian gặp mặt anh, cũng không có khả năng thực hiện nghĩa vụ bình thường của một người vợ.

Tôi có thể chết trên chiến trường hay bị kẻ địch ám sát bất cứ lúc nào. Sau khi kết hôn rồi, cũng chưa biết được chúng ta một năm có thể gặp mặt được mấy lần.

Liễu Hàn Yên nói rất nhẹ nhàng, dường như chuyện sống chết trong đời một người quân nhân không có gì đáng nói.

Tần Xuyên cũng xem như đã hiểu, người phụ nữ này chỉ muốn thực hiện hôn ước, hoàn thành nghĩa vụ, cô vốn không có ý định làm một người vợ theo đúng nghĩa.

-Cô hà tất phải vậy?

Tần Xuyên bực bội nói.

-Với tình trạng của cô, tìm một người đàn ông yêu thương mình không phải tốt hơn sao? Không nên kết hôn với một người đàn ông tầm thường như tôi.

Chúng ta còn chẳng quen biết chứ đừng nói đến yêu đương, ngay một chút tình cảm cơ bản cũng không có, cô còn trẻ vậy đã tự buộc mình vào cuộc sống hôn nhân, không thấy mệt mỏi sao?

Liễu Hàn Yên nhấp một ngụm trà, vẻ mặt vô cùng bình thản nói:

-Trước hết tôi không tin vào tình yêu! Đây chỉ là một loại ảo giác do hormone tạo nên, không có ý nghĩa gì với tôi cả!

Tiếp đó, dù tôi không kết hôn với anh thì gia tộc cũng sẽ sắp đặt tôi lấy một người đàn ông khác, để hoàn thành nhiệm vụ nối dõi tông đường. Quá trình này là tất nhiên, không thể trốn tránh được!

Tần Xuyên không khỏi thất thần, không biết vì sao, khi nghe những lời này, hẳn lại cảm thấy trong lòng có chút nhói đau.

Đã có chuyện gì xảy ra khiến cho một người con gái tuyệt sắc có thể nói ra những lời không tin vào tình yêu như thế này, lại còn coi mình chỉ như một công cụ bình thường để nối dõi tông đường.

Tần Xuyên cười cười châm chọc:

-Không hổ là con gái của ngũ đại cố võ thế gia, nói chuyện rất kiên quyết!

-Tần gia các anh cũng là ngũ đại cố võ thế gia, chắc anh cũng biết, bản thân mình cần phải gánh vác sứ mệnh của gia tộc. – Liễu Hàn Yên vẫn giữ nguyên sắc mặt lạnh lùng như thường.

Tần Xuyên hừ lạnh một tiếng:

-Cô có thể tùy tiện gả cho một người đàn ông nào đó rồi sinh con! Tôi dựa vào đâu mà phải giúp cô hoàn thành sứ mạng? Tôi không thích cô!

-Anh không vừa ý với vẻ bề ngoài của tôi, hay là không vừa ý với chức vị của tôi? – Liễu Hàn Yên hỏi.

-Có gì khác nhau sao?

-Nếu như anh không thích vẻ ngoài của tôi, tôi có thể đi phẫu thuật thẩm mỹ, chỉnh sửa theo ý thích của anh, không sao cả! Nhưng mà chức vị của tôi là do thủ trưởng bổ nhiệm, không thể tự thay đổi được! – Liễu Hàn Yên đáp.

Tần Xuyên như muốn chết quách đi, có người phụ nữ này nghe lời một cách quá đáng quá rồi không? Cái gì cũng nghĩ đến quốc gia và gia tộc đầu tiên.

Trên đời này thật sự có người vô tư đến vậy sao?

-Cô không cần phải chỉnh sửa lại nhanh sắc!

Tần Xuyên không khỏi liếc nhìn gương mặt cô, thật sự không tìm ra chỗ nào cần chỉnh sửa cả.

-Tôi còn định tìm một người con gái dịu dàng thùy mị làm vợ, cô như vậy làm sao tôi thích cho được, không cười bao giờ, lúc nào cũng lạnh như băng. Thật nhàm chán!

Liễu Hàn Yên trầm ngâm trong chốc lát, đột nhiên ngẩng đầu nói:

-Chỉ cần anh lấy tôi là vợ hợp pháp duy nhất, tôi không ngại việc anh có tình nhân bên ngoài, bao nhiêu tình nhân đều không sao cả!

Khối lượng công việc của tôi rất nhiều, lại thường xuyên ở lại quân doanh hoặc đi nước ngoài, không có mấy thời gian ở nhà, không thể ở cùng anh được, cho nên anh cứ việc tìm người mình yêu thích.

Tần Xuyên thiếu chút nữa lại chết sắc nước trà, hẩn sững sờ nhìn Liễu Hàn Yên:

-Cô đang đùa tôi đấy à? Vợ lại khuyến khích chồng có tình nhân sao?

-Tôi không thể thực hiện được nghĩa vụ của một người vợ, tất nhiên, cũng

không yêu cầu anh phải làm một người chồng đúng quy chuẩn.

Anh chỉ cần đồng ý với tôi, nếu như anh có con với người đàn bà khác thì những đứa con đó sẽ không có tư cách trở thành người thừa kế gia tộc là được rồi!

Liễu Hàn Yên không hề có ý nói đùa.

Tần Xuyên không biết là nên khóc hay nên cười nữa, có một đại mỹ nhân nói muốn làm vợ hẳn, cho phép hẳn có tình nhân, thậm chí còn cho phép hẳn có con với người phụ nữ khác!

-Vậy theo ý của cô, cô sẽ không cảm sùng cho tôi chứ?

Liễu Hàn Yên lắc đầu:

-Không. Tôi không có hứng thú với đàn ông!

-Lẽ nào ... Cô lại có hứng thú với phụ nữ?

Tần Xuyên liền tỏ vẻ ngờ vực.

Liễu Hàn Yên khẽ nhíu đôi long mày đen, tuy nhiên vẫn trả lời rất thành thực:

-Không có hứng thú!

Tần Xuyên cố nén cười, hẳn đột nhiên cảm thấy, người con gái này cũng rất thú vị, chuyện gì cũng rất cứng nhắc.

-Cho dù cô có nói vậy thì tôi cũng sẽ không đồng ý. Tôi ko ngoan ngoan nghe lời của gia tộc như cô đâu! Huống chi tôi cũng không có hứng trở về Tần gia, bọn họ đã vứt bỏ tôi hơn 20 năm, không có tư cách bắt tôi gánh vác cái gì cả.

Tần Xuyên đứng dậy, duỗi lưng một cái:

-Liễu tiểu thư, sau này chúng ta không nên gặp lại nữa, tôi và cô không hợp đâu, tạm biệt!

Ngay khi Tần Xuyên định quay người rời khỏi, sau lưng liền vang lên câu nói của Liễu Hàn Yên:

-Anh cho rằng chuyện kết hôn của tôi với anh thật sự cần sự đồng ý của anh?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 67: Hôn Ước

Tần Xuyên quay mạnh đầu lại:

-Có ý gì? Tôi không đồng ý, cô còn muốn bắt tôi về làm một thằng chồng bị giam lỏng sao?

Liễu Hàn Yên khẽ lắc đầu:

-Anh vẫn không hiểu sao? Trừ phi anh chết, nếu không anh nhất định là vị hôn phu của tôi. Với thực lực của Tần gia nhà ah và Liễu gia chúng tôi, chỉ cần một câu nói thôi, tôi và anh sẽ trở thành vợ chồng hợp pháp, có hộ khẩu đăng ký ở Cục dân chính.

Đúng rồi, trước đây, anh không có hộ khẩu, nhưng hiện tại đã có rồi, Tần gia đã bổ sung phần thông tin về anh rồi.

Tần Xuyên thiếu chút nữa là chửi ầm lên rồi, hắn chưa từng gặp phải người phụ nữ không biết xấu hổ, không cần thể diện như thế này.

-Này! Đừng có đùa như thế! Vả sau tôi muốn kết hôn với người khác, chẳng phải là ...

Liễu Hàn Yên thờ ơ nhìn hắn:

-Sau này, anh muốn kết hôn với bất kỳ ai cũng sẽ đều là trùng hôn, bị phủ quyết! Hay nói cách khác, cả đời này, anh chỉ có thể có một người vợ là tôi. Trừ phi anh chết, hoặc là ... tôi chết đi!

-Không phải chứ ... Tôi và cô đã đi đăng ký rồi sao?

Tần Xuyên đau khổ ra mặt, hẳn cảm thấy tinh thần mình đã chết rồi.

Liễu Hàn Yên khẽ lắc đầu:

-Tạm thời thì chưa, hôm nay tôi gặp mặt anh, chính là để nói cho anh biết chuyện này. Không cần biết anh có bằng lòng đến Cục dân chính đăng ký với tôi hay không, kết quả cũng sẽ không thay đổi ... Nhân tiện tìm hiểu một chút, dù sao cũng sắp thành vợ chồng rồi.

Nói xong, Liễu Hàn Yên đứng dậy, nhìn đồng hồ trên tay:

-Chúng tôi còn phải đến Bộ chỉ huy, tôi đi trước. Mấy hôm nữa rảnh tôi sẽ đến tìm anh để cùng đi đăng ký kết hôn. Đến lúc đó, nếu anh không chịu đi thì vẫn sẽ có giấy đăng ký, kết quả không thanh đổi!

Tần Xuyên chỉ có thể trơ mắt nhìn cô đường hoàng đi khỏi, để lại một bóng lưng đầy cao ngạo oai hùng.

Sau khi Liễu Hàn Yên đi khỏi, sắc mặt Tần Xuyên liền từ từ tối lại.

Hắn ngồi xuống, lặng lẽ rót cho mình một chén trà, nhấp một miếng, hai mắt mờ lung, có tia máu lờ mờ hiển hiện, vô số suy nghĩ ngồn ngàng.

Trong đầu hẳn đang hiển hiện loạt hình ảnh lúc còn nhỏ...

....

Dưới một cây thương tùng, bên cạnh một chòm đá xanh trên núi Vân Sơn bao phủ bởi sương mù

Một cậu bé tựa đầu vào một người mặc y phục xanh

-Sư phụ, sư huynh sư tỷ bọn họ đều nói con là con hoang, không có cha mẹ, nở ra từ chòm đá, người giáo huấn bọn họ cho con được không?

Người mặc áo xanh khẽ xoa đầu cậu bé:

-Tiểu quý, có bản lĩnh thì luyện công cho giỏi, rồi tự mình đi giáo huấn người ta!

-Sư phụ... con không có cha mẹ thật sao?

- Là người sao có thể không có cha mẹ? Không phải cha con có để lại cho con một bức thư sao? Đến giờ con vẫn không hiểu được lời ý trong thư sao?

Cậu bé dẫu môi nói:

-Con đọc không hiểu. Nhưng mà, trong thư có viết, con tên là Tần Xuyên, là người của cố võ thế gia Tần gia, còn có một vị hôn thê cũng là cố võ thế gia, tên là Liễu Hàn Yên...

-Tiểu quý, người nhà con cũng tốt với con thật đấy. Ngay từ nhỏ đã định hôn ước cho con rồi, dờ tổn thì giờ tìm vợ, tốt biết bao!

Cậu bé Tần Xuyên nước đôi mắt to tròn nhìn sư phụ, vẻ mặt chút thất vọng:

-Đệ tử không cần vợ, chỉ cần cha mẹ

Người mặc áo đen trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng chỉ biết khe thở dài....

Liễu Hàn Yên ngồi trên chiếc Hummer rời khỏi quán trà, cô cũng đang nhìn quan cửa sổ như đang suy nghĩ gì đó.

Phó quan lái xe ngồi bên cạnh là Y Phi, chăm chú nhìn vào mắt tướng quân, trong mắt lộ ra vẻ không cam lòng,

-Tướng quân, tên Tần Xuyên kia trông có vẻ ốm yếu, dù có biết chút công phu thì cũng chỉ có thể bắt nạt được mấy tên du côn thôi! Hãn căn bản không xứng với chị đâu!

Liễu Hàn Yên “ừm” một tiếng:

-Tôi biết.

-Hơn nữa cách ăn nói và cử chỉ của hắn rất vô liêm sỉ, hạ lưu, không hề tôn trọng chị, căn bản không biết gì cả, đúng là một tên thô lỗ, hạ lưu, vô lại! – Y Phi tiếp tục mắng thêm mấy câu.

Liễu Hàn Yên quay đầu lại nhìn cô ta:

- Y Phi, sau này không được nói mấy lời này nữa. Dù cho thế nào, mất ngày nữa, Tần Xuyên cũng nhất định trở thành chồng của tôi rồi, ít nhất cũng phải tôn trọng hắn một chút.

-Vâng, tướng quân!

Y Phi không đành lòng nói:

-Tôi chỉ là thấy không đáng cho chị, chị đường đường là một trong 10 thiên tài –bảo vật của Trung Hoa lại là thất tướng quân “Thiết đồ phù” trẻ tuổi nhất, về dung mạo thì lại càng là thiên hạ vô song! Cái tên vô dụng kia dựa vào đâu mà được lấy chị làm vợ, lại còn năm lần bảy lượt không trả lời chị.

Liễu Hàn Yên nói, ánh mắt dịu dàng:

-Chị biết là em quan tâm chị, nhưng chị thật sự không sao. Một tên chồng vô dụng dù sao cũng dễ đối phó hơn là một kẻ thông minh thích dây dưa không rõ ràng nhiều.

Chị không muốn lãng phí thời gian với mấy tên đàn ông. Chị chỉ muốn thực hiện hôn ước, hoàn thành di nguyện của ông nội trước lúc lâm chung, giữ gìn danh dự Liễu gia chúng ta, còn người chồng này có tốt hay không cũng không liên quan, dù sao cũng không gặp nhau được mấy lần.

Y Phi buồn rầu than vãn:

-Hiện tại, Tần gia là dòng họ yếu nhất trong Ngũ đại thế gia, rõ ràng là muốn lợi dụng hôn ước này, trở thành đồng minh với Liễu gia, như vậy có thể giữ vững địa vị của mình.

Tên Tần Xuyên này, ngay đến cổng của Tần gia cũng còn chưa từng vào qua, 20 năm trước, Tần gia cũng đã vứt bỏ đứa con này, vì sao Liễu lão tướng quân vẫn còn tán thành hôn ước này chứ?

-Chỉ cần trong cơ thể hẳn đang chảy dòng máu của Tần gia, lại là trưởng tử trưởng tôn là đủ rồi! -Liễu Hàn Yên thờ ơ đáp.

Y Phi thương tiếc nói:

-Tướng quân, sao chị không chấp nhận Cơ tướng quân? Bất luận là tu vi võ hay là tài học, địa vị anh ấy cũng là người xứng đáng với chị nhất!

Lòng ái mộ của Cơ tướng quân dành cho chị cũng không phải làn gày một, ngày hai, em tin với thực lực của Cơ gia, nhất định có thể hủy bỏ được hôn ước với Tần gia, chỉ cần chị đồng ý thôi!

-Cơ tướng quân là đồng liêu với chị, anh ta thật sự rất xuất sắc, nhưng chuyện này không liên quan gì đến chị

Liễu Hàn Yên vẻ mặt hờ hững, tiếp tục nói:

-Chuyện kết hôn của chị, em không cần hỏi nhiều quá, đây chẳng qua chỉ là một chuyện riêng không đáng nói đến.

-Vâng! – Y Phi buồn phiền ra mặt.

-Đúng rồi, có manh mối về hướng đi của đám lính thuê kia rồi à? Là nhánh quân đội kia? - Nhắc đến việc quân, sắc mặt của Lý Hàm Yên liền rất nghiêm túc.

Y phi cũng nghiêm mặt đáp:

-Tạm thời trinh sát chỉ có thể xác định đó là một đám lính đánh thuê Đông Nam Á, nhân số khoảng trên dưới trăm người, hướng đi cụ thể thì chưa rõ, nhưng chắc chắn đám người này có liên quan đến chuyện vận chuyển số đồ cổ mới đào được từ Nam Hải về.

-Quy mô trên trăm người... Thực lực không thể khinh thường, phải tăng tốc điều tra, xác định hành tung của mục tiêu, không được cho bọn chúng bất cứ cơ hội nào để tranh giành quốc bảo nước ta! –Liễu Hàn Yên ra lệnh.

-Vâng! Tướng quân!

...

Sau khi Tần Xuyên trở lại tiệm Internet, Diệp Tiểu Nhu đã đang làm việc rồi, nhìn thấy Tần Xuyên, cô không khỏi khẽ hỏi tại sao lại có người của quân đội dẫn bọn họ đi.

Tần Xuyên cũng không biết mở miệng thế nào, nói là có một nữ thiếu tướng muốn kết hôn với mình? Nhất định cô ấy sẽ cho là hấn bị điên rồi.

Đành phải nói là bạn bè bình thường, quen biết từ xưa, tìm hấn đến ôn chuyện cũ, nhân tiện giúp chút việc.

Tuy Diệp Tiểu Nhu cảm thấy hơi lạ nhưng cũng không có hỏi nhiều, dù sao chỉ cần Tần Xuyên bình an trở về là tốt rồi.

Khi đêm đến, đột nhiên có một chiếc Mercedes-Benz thương vụ màu đen chạy đến cửa tiệm Internet, điều khiến Tần Xuyên và Diệp Tiểu Nhu thấy kỳ quái chính là người xuống khỏi xe lại là ông chủ Khâu Minh.

Khâu Minh cúi người, cười gật đầu với người nào đó ngồi trong xe, sau đó từ từ đi vào trong tiệm, nói với Tần Xuyên đang ngồi trong quầy:

-Tần Xuyên, có quý nhân muốn gặp cậu, cậu nhanh lên, đừng để người ta đợi lâu.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 68: Câu Đố Về Người Mẹ Ruột

Tần Xuyên chớp chớp mắt, thật ra hẳn đã nhận ra được trong xe có một vị cao thủ không tầm thường

Tần Xuyên liền nhớ ngay đến chuyện lúc buổi gặp Liễu Hàn Yên, cũng đại khái có thể đoán ra đang có

Hắn phá lên cười:

-Ông chủ, chú thật biết nói đùa, cháu đâu có quen quý nhân hay quý phi nào đâu chứ, không gặp, không gặp đâu!

Khâu Minh vội rớt rít lên:

-Tôi lừa cậu làm gì, đúng là quý nhân đó, ông chủ lớn đó! Có chuyện quan trọng cần nói với cậu, tiệm net nhỏ nhỏ này của chúng ta có thể phát tài được hay không nhờ hết vào cậu đó! Tần Xuyên, cậu phải dụng tâm một chút, khách khí một chút đấy!

-Tần Xuyên, chú Khâu đã nói vậy rồi, anh cứ thử đi gặp xem sao! –Diệp Tiểu Nhu ở bên cạnh có lòng khuyên một câu.

Tần Xuyên không biết làm thế nào, hẳn biết mình không thể trốn được, cũng không thể thẳng thừng trốn tránh được, bởi những người kia có thực lực quá mạnh, chỉ sợ là hẳn có trốn ra nước ngoài thì cũng vẫn bị tìm được.

Dù không bằng lòng, nhưng hẳn đành phải đi đến bên cạnh chiếc Mercedes kia, nhìn vào trong xe.

Bên trong có một người mặc áo vải mỏng, quần dài màu đen, thần thái rất điềm đạm.

Tuy mái tóc của ông lão này đã bạc gần hết, nhưng nét mặt vẫn rất hồng hào, tràn đầy sinh khí, hiển nhiên là thuật bảo trì nhan sắc của những người sau khi tu luyện cổ võ đạt đến một thành tựu nhất định.

-Cháu trai, lại gần ngồi xuống đi!

Ông cụ mỉm cười nhìn Tần Xuyên vẫy tay một cái.

-Ông à, ông là ai thế, chúng ta có quen biết sao?- Tần Xuyên hỏi.

Ông lão nhìn hẳn, nét mặt đặc biệt phấn khởi:

-Cháu có thể gọi ta là ông chú, ta họ Tần, tên có một chữ Minh, là em ruột của ông nội cháu.

Sắc mặt Tần Xuyên lập tức trùng xuống, trở nên lạnh lùng khác thường. Dù bình thường hẳn có thể khống chế tình cảm của mình rất tốt, nhưng giây phút này, hẳn không thể nào bình tâm được.

Người của Tần gia!

Đây là lần đầu tiên hẳn được gặp người thân của mình! Hơn 20 năm rồi...

-Tìm tôi có chuyện sao?

Tần Xuyên hít một hơi thật sâu mới lạnh lùng hỏi.

-Cháu lên xe trước đi, chúng ta tìm một nơi, từ từ nói chuyện ...

Tần minh nói, vẻ mặt rất nhã nhặn.

-Tôi còn bận rất nhiều việc, không có rảnh!

Tần Xuyên nói xong liền xoay người đi.

Tiền Mục lại đột nhiên lên tiếng:

-Cháu không muốn biết chuyện về mẹ ruột của mình sao?

Tần Xuyên dừng bước, cả thân người cứng ngắc, xoay lại, ánh mắt phức tạp nhìn ông lão.

Thật ra, trong thâm hãn vẫn luôn có nghi vấn, chính là mẹ ruột của hãn là ai. Bởi hãn đã có điều tra tư liệu về Tần gia thông qua mạng Internet, nhưng hãn phát hiện được, cha của hãn chưa từng kết hôn!

Nói các khác, mẹ ruột của hãn vẫn luôn là bí mật của Tần gia.

Chuyện này là tại sao? Tần Xuyên đã xâm nhập vào hệ thống của Cục An toàn, tìm tư liệu về Tần gia, đơn giản chỉ muốn làm sáng tỏ một điều: mẹ đẻ của hãn là ai?

Ông lão cười lớn:

-Cháu trai, cháu không phải nhát gan vậy chứ? Chi bằng lên xe, ông chú mới cháu ăn tối!

Khóe mắt Tần Xuyên giật giật, lão già này, lại còn dùng chiêu khích tướng nữa?

Thế nhưng, hãn thật sự luôn khát khao biết được mẹ đẻ của hãn là ai, tại sao lại không có bất kỳ thông tin nào lưu trữ về bà

Tần Xuyên im lặng lên xe thương vụ, cùng Tần Minh đi đến một nhà hàng ăn có tiếng ở vùng này.

Hai người đi đến một bàn đã được đặt trước, nhân viên phục vụ lần lượt bê trà và đồ ăn lên.

-Đồ ăn tỉnh Giang ở đây tất cả đều được làm theo đúng truyền thống và chính tông Tần gia chúng ta chính là lãnh tụ của tất cả các thế gia cổ võ ở tỉnh Giang này, đời đời kiếp kiếp đều sinh sống ở đây, cháu là trưởng tử trưởng tôn, nếu có thờigi an nên tìm hiểu một chút về con người và văn hóa nơi này.

Tần Minh mỉm vười nói.

Tần Xuyên vẫn im lặng, những thông tin này, hẳn đã biết từ lâu

Tần Minh chợt nhớ ra gì đó:

-À, đúng rồi, nhất định là cháu đã điều tra về Tần gia chúng ta rồi. Nếu không thì, sau khi từ biệt sư môn xuống núi, cháu cũng sẽ không đi nơi nào khác mà trực tiếp tìm đến Đông Hoa này, Dù sao bức thư để lại cho cháu năm đó cũng không có ghi lại nơi Tần gia chúng ta sinh sống.

Tuy Tần Xuyên không muốn thừa nhận nhưng quả thật hẳn đã biết rõ Tần gia sinh sống tại tỉnh Giang cho nên mới đến đây.

Có điều, nơi mà tổ tiên Tần gia sinh sống là một thôn trang nhỏ tương đối vắng vẻ và không có tiếng tăm có tên là Lệ sơn, cách nơi này hơn trăm cây số.

Trên thực tế, tất cả các gia tộc và môn phái cổ võ lớn ở Trung Hoa đều tọa lạc ở nơi thất thanh tịnh, đây cũng là nơi tốt để ẩn danh

-Ông tìm tôi đến không phải là để nói mấy chuyện vớ vẩn này chứ? – Tần Xuyên nhấp một ngụm trà rồi nói.

Tần Minh cười lớn:

-Có thể nghe ra được, hơn 20 năm này, trong lòng cháu đã tích tụ lại không ít oán khí. Có điều, đây cũng là chuyện mình thường....

Haizz, năm đó, ta đã cực lực phản đối đưa cháu đến Thanh Liên môn, còn cãi nhau to với cha và ông nội cháu, nhưng họ vẫn muốn đem cháu đi, ta cũng

không thể ngăn được...

-Đừng nói mấy lời thừa thãi này, chuyện đó dù sao cũng đã thành sự thật rồi!
Tôi chỉ muốn biết, mẹ ruột của tôi là ai mà thôi! – Tần Xuyên lạnh lùng đáp.

Tần Minh lắc đầu ngay:

-Ta không biết!

-Phịch!

Tần Xuyên đập bàn một cái:

-Ông lừa tôi?!

Tần Minh khoát tay giải thích:

- Cháu nghe đã, không chỉ ta không biết, mà ông nội cháu, toàn bộ Tần gia đều không biết, người duy nhất biết được mẹ ruột của cháu là ai, là cha cháu, Tần Mục.

-Sao cơ?

Tần Xuyên khó mà tin được, chuyện này sao có thể? Chẳng lẽ mẹ của hắn có thể tàng hình hay sao?

-Ông coi tôi là thằng ngốc hay sao? Tôi ở trong cái tiệm nét bé tí tẹo kia, các người còn có thể tìm được, mẹ tôi mang thai mười tháng mới sinh được ra tôi, vậy mà các người lại không biết bà ấy?

Tần Minh cười khổ, dường như ông ta cũng không biết làm sao:

-Năm đó, cha cháu đột nhiên bế cháu về, lại không chịu nói bất cứ thông tin gì mẹ cháu, cho nên ông nội cháu mới nổi trận lôi đình.

Dù sao, chuyện này đối với Tần gia chúng ta, một trong Ngũ đại cố võ thế gia

là một điều sỉ nhục, trưởng tôn trưởng tử lại được ột người đàn bà vô danh sinh ra.

Vì chuyện này, chúng ta cũng đã lên làm xét nghiệm huyết thống, kết quả đã xác thực cháu chính là con ruột của A Mục, đây là điều không thể chối cãi.

Tần Minh thở dài:

-Chúng ta đã bỏ ra rất nhiều nhân lực vật lực, để điều tra thân thế của mẹ cháu cũng như hành tung năm đó của cha cháu, thế nhưng cũng không tìm được đáp án.

Chuyện đã xảy ra như thế, do mẹ cháu là một bí mật, cha cháu không lấy vợ, cũng không làm lành với ông nội của cháu, có thể nói là khiến người khác rất phiền lòng.

Tần Xuyên ngồi ngẩn người một lúc, khó trách hãn vất vả cực nhọc đi tìm tin tức về mẹ ruột của mình thế nhưng đều là công dã tràng.

Thì ra, người phụ nữ này còn chưa từng xuất hiện ở Tần gia!

Chuyện này sao có thể? Cha hãn đã giấu diếm thế nào, cho đến khi hãn được sinh ra, người phụ nữ đó cũng không được lộ diện?

Hơn nữa, tại sao ông ta lại muốn giấu đi tất cả chuyện này?

Tần Minh nói vào trọng tâm:

-Cháu trai, ông chú phải thừa nhận rằng, cháu không phải là thành viên được gia tộc hoan nghênh bởi cháu đại biểu cho ô nhục của Tần gia, đại biểu cho nỗi đau của ông nội cháu!

Cha cháu vốn là người xuất sắc nhất trong thế hệ, ông nội cháu luôn kỳ vọng rất cao vào cha cháu, chỉ mong một ngày cha cháu có thể vực Tần gia dậy, mang lại huy hoàng hồi xưa.

Có điều, sự xuất hiện của mẹ con cháu đã khiến cha cháu thành trò cười cho cả gia tộc, trở thành tâm bệnh của Tần gia, lưu lạc thành người bình thường.

Nhưng tất cả những chuyện này đều không liên quan gì đến cháu, năm đó cháu mới chỉ là một đứa trẻ còn nằm trong nôi, không biết chuyện gì cả, cháu là người vô tội

Tần Xuyên nhếch miệng cười:

-Không liên quan gì đến tôi, cho nên đem tôi vào trong núi, vứt bỏ tôi suốt hơn 20 năm qua... Nếu đã vứt bỏ tôi, cậ sao giờ lại còn đến tìm tôi?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 69: Thanh Liên Môn

-Có hai nguyên nhân.- Tần Minh mỉm cười nói. – Thứ nhất là bởi gia tộc cần cháu kết hôn với Lý Hàm Yên.

Tần Xuyên cười lạnh, quả nhiên là bởi chuyện này, nói trắng ra là không phải muốn hẳn trở về gia tộc, mà là muốn lôi kéo Liễu gia.

-Lão gia tử đã mất của liễu gia là là bạn sinh tử cùng nhau giết địch trên chiến trường với ông nội cháu, cho nên mới có chuyện lập hôn ước, để cho cháu đích tôn nam và nữ của hai nhà lấy nhau.

Từ xưa đến nay, người của Liễu gia vẫn luôn rất coi trọng lời hứa, bọn họ biết được cháu con sống trên đời, nhất định sẽ thực hiện lời ước định năm đó, gả Lý Hàm Yên cho Tần gia chúng ta.

Nói thật ra, những năm gần đây, Tần gia chúng ta đã không còn được vị thế như xưa, bất luận là trên quan trường hay trên thương trường đều thui lụi, hơn nữa về cổ võ cũng không có thiên tài xuất chúng nào. Tần gia chúng ta, ngày càng thua kém so với các thế gia khác. – Tần Minh buồn bã nói.

Tần Xuyên nhíu mày, buồn phiền nói:

-Chẳng lẽ, tần gia không còn người cháu trai nào khác sao? Cứ coi như tôi không tồn tại, để người đó kết hôn với Lý Hàm Yên, như vậy không phải là xong sao?

Tần Minh nở một nụ cười cổ quái:

-Về chuyện này, có một bí mật nhỏ mà hôm nay ta cố ý đến để nói cho

cháu....

-Bí mật gì? Không phải là những người khác đều yếu sinh lý chứ? – Tần Xuyên cười nham hiểm.

Tần Minh không hề có ý đùa cợt:

-Là anh trai ta, ông nội của cháu, đã mở cuộc họp gia tộc, có rất nhiều người kiên quyết muốn để cho người cháu đích tôn là cháu kết hôn với Liễu Hàn Yên!

Tần Xuyên sợ run lên, đây là đạo lý gì chứ? Bỏ mặc hẳn từ nhỏ đến lớn không thèm hỏi thăm một câu, nay có chuyện kết hôn này thì lại đổ lên đầu của hẳn?!

-Cháu trai à, cháu biết chuyện này có hàm ý gì không?- Tần Minh bắt đầu nói đến đoạn hấp dẫn.

-Chẳng lẽ ông muốn nói rằng đây là do Tần gia coi trọng ta? – Tần Xuyên nhìn một cách khinh thường.

-Tất nhiên coi trọng cháu!- Tiền Mục giải thích.- Con bé Lý Hàm Yên này không hề đơn giản chút nào, có thể nói rằng, con bé chính là một trong những người con gái xuất sắc nhất Trung Hoa ta.

Có thể lấy ddc con bé làm vợ là ước mong của bao nhiêu chàng trai trẻ... Ở chùa được ăn lộc Phật, không uổng phí công sức làm đến mức này, tất cả đều là tình yêu thương của ông nội dành cho cháu.

-Vậy tại sao hôm nay không phải là ông ta đến tìm tôi, mà lại ông đi thay?- Tần Xuyên hỏi.

-Ông nội cháu là người coi trọng thể diện, cháu đừng có để ý, thật ra ông ấy là người mạnh miệng nhưng mềm lòng. – Tần Minh cười nói.

Tần Xuyên nhớ tới cuộc nói chuyện lúc buổi với Liễu Hàn Yên, hẳn vốn

chẳng tin mấy lời này:

-Thôi đi, chẳng phải là cũng giống như Liễu gia thôi sao? Làm theo quy ước của hôn ước.

Người con gái kia cũng không thật tâm muốn kết hôn với tôi. Cô ta chỉ muốn làm cho ra vẻ, có được tờ giấy chứng nhận kết hôn mà thôi! Các người thực cho rằng, hôn ước này có sức nặng bao nhiêu?

Tần Minh cũng cảm thấy đuối lý:

-Cháu không tin cũng không có cách nào, dù sao cháu cũng chưa từng gặp mặt ông nội của mình. Còn chuyện cuộc sống của đôi vợ chồng son các cháu thế nào thì phải xem các cháu đối với nhau thế nào. Mới bắt đầu, tất nhiên sẽ không quen, từ từ rồi sẽ thấy khá hơn.

Hơn nữa, không cần biết về sau này đôi vợ chồng trẻ các cháu sẽ thế nào, nhưng ít gia về phần gia tộc, Liễu gia là thông gia với chúng ta, đây cũng là chuyện tốt!

Lúc này, một bàn thức ngon tuyệt đã được bưng lên.

Con người không được lãng phí đồ ăn ngon, Tần Xuyên vừa gấp thức ăn không ngừng vừa nói:

-Ông vừa mới nói, tìm ta là vì có hai lý do. Vậy còn lý do kia?

Tần Minh mỉm cười, gấp một miếng cá chua ngọt vào bát của Tần Xuyên.

-Lý do khác chính là ông chú nhớ cháu ... Muốn xem rằng lớn lên rồi, cháu trông thế nào! – Tần Minh điềm đạm nói.

Tuy Tần Xuyên đã tự nói với mình rằng, đừng tin lời nói nhảm của lão già này, thế nhưng trong lòng vẫn không khỏi thấy đau xót, cảm xúc lẫn lộn.

Đối với hãn mà nói, người nhà là một khái niệm mơ hồ, thế nhưng trong đó lại ẩn chứa một tia khát vọng.

Tần Minh thở dài:

-Cháu trai, không phải Thanh Liên môn gì đó cũng luyện võ sao? Tại sao ta lại thấy khí huyết trên người cháu yếu ớt, mặt mày ủ rũ như vậy? Việc tu luyện có khó khăn gì sao?

Tần Xuyên thăm ười trong bụng, lão già này cũng giống như Lý Hàm Yên, đều cảm thấy tu vi của hãn quá thấp.

Thật tình không biết, thứ nhất, công pháp ẩn giấu tu vi này của hãn là bí quyết cấp thứ 9 của Thanh Liên môn, không được truyền bá ra ngoài, thứ hai là do nội thương và nguyên khí của hãn của hãn vẫn chưa hồi phục, tất nhiên nhìn qua sẽ không có tinh thần.

Tần Minh thấy Tần Xuyên không nói lời nào, vho rằng hãn ta cảm thấy xấu hổ, cho nên nhẹ nhàng cười nói:

-Không sao cả, cổ võ chỉ có một phần đệ tử Tần gia coi trọng, tuy nó quan trọng những có những khả năng khác cũng rất tốt.

Nghe nói gần đây cháu có đến xem bệnh cho con gái của Chu gia và Ôn Văn Viễn của thành phố Đông Hoa? Cháu chuyển sang học y rồi?

-Các người cũng điều tra nhiều thật đấy, biết được cả hành trình của tôi!

-Chỉ là tìm hiểu đại khái một chút thôi, cháu không cần nghĩ nhiều đâu!

Tiền Mục không có nói dối, bởi nếu như đã điều tra cẩn thận, thì sẽ không cho rằng Tần Xuyên không hề có chân khí, bởi dù sao, Tần Xuyên cũng đã từng giao đấu với rất nhiều người được coi là “Võ giả thời mới”, còn từng dùng qua hân khí.

Có điều, Tần gia là một trong ngũ đại cố võ thế gia, nếu như không có tình huống nào đặc biệt, sẽ không tự hạ mình tiếp xúc nhiều với những gia tộc bình thường, cho nên cũng không biết được nội tình.

Tần Minh thương tiếc nói:

-Hôm nay xem ra, cái môn phái nhỏ đó thật sự đã lãng phí thời gian hơn 20 năm của cháu rồi.

Nếu như học y ... Tần gia chúng ta chính là gia tộc lớn về y dược cổ, có rất nhiều người trong gia tộc đều tinh thông y lý, không cần đi đến môn phái khác học tập.

Thật không biết cha cháu nghĩ cái thứ điên rồ gì nữa, không nên đưa cháu đến một môn phái nhỏ không có tiếng tăm như thế, dù không giữ cháu lại tập luyện võ học của gia tộc thì cũng nên đưa cháu đến một môn phái lớn mới phải!
– Tần Minh hối tiếc nói.

Tần Xuyên thầm nói trong đầu, y thuật của Tần gia sao có thể đánh đồng với y thuật của Thanh Liên môn? Nếu như thật sự lợi hại như vậy, Ôn Văn Viễn đã sớm mời một người đến rồi!

Tuy cố võ thế gia đối với người bình thường là điều đó rất thần bí nhưng đối với những phú hào thì phần lớn đều từng nghe nói đến.

Ngoài ra, bản chất của những môn phái cố võ lớn đó cũng không có gì đặc biệt, có điều, đệ tử của Thanh Liên môn lại quá ít, không tiếp xúc với ngoại giới, lại định cư ở nơi rừng núi sâu thẳm cho nên không có nhiều người biết đến mà thôi.

Thật ra, trong lòng Tần Xuyên vẫn có điều nghi vấn, chính là nếu cha ruột của hắn, Tần Mục, đã nhẫn tâm vứt bỏ hắn, vậy sao lại muốn đưa hắn đến Thanh Liên môn?

Nghe ý tứ của ông chú Tần Minh kia thì Tần gia vốn không hiểu gì về trình độ của Thanh Liên môn, tại sao Tần Mục lại biết đến Thanh Liên môn?

-Tần gia các người đều không biết đến Thanh Liên môn, vậy tại sao ông ta lại biết đến môn phái này? – Tần Xuyên không nhịn được hỏi.

Tần Mục cười khố:

-Cái gì mà lại “Tần gia các người”? Cháu trai, cháu cũng là một thành viên, cho dù không lớn lên ở Tần gia, nhưng tên của cháu vẫn được viết trong gia phả, cháu chính là trưởng tôn trưởng tử của Tần gia. Đây là chuyện không thể thay đổi, cháu phải nhớ cho rõ.

-Hừ, không ghi vào gia phả thì Liễu gia có nhận cái món nợ này? – Tần Xuyên bĩu môi.

Tần Minh xấu hổ khẽ ho một tiếng, điều này thật sự đã bị Tần Xuyên đoán trúng. Tên của hắn trước giờ chưa từng được ghi trong gia phả, chỉ khi hôn ước này đến gần, mới được chi thêm vào mà thôi.

-Tạm thời không nói đến vấn đề này, còn về cái tên Thanh Liên môn này, thật sự ra một năm trước người trong nhà chúng ta mới được nghe nói đến. – Tần Minh nói.

Tần Xuyên nhíu mày:

-Có ý gì đây... Chẳng lẽ năm đó các người cũng không biết?

-Đúng vậy!

Tần Minh bất đắc dĩ gật đầu.

-Năm đó khi cha cháu mang cháu đến Thanh Liên môn nhưng không hề nói với ai là đưa cháu đi đâu.

Tuy ta có âm thầm điều tra các môn phái nhưng không thấy cháu được gia tộc nào thu nhận, cho nên chỉ đoán rằng, cháu đã được một môn phái nhỏ nào đó thu nhận.

Mãi đến tận một năm trước, có người mang mang một bức thư đến nhà lớn của Tần gia, chúng ta mới biết là cháu đã xuống núi, và biết được môn phái đó ó tên là Thanh Liên môn.

-Cái gì!!!

Tần Xuyên ngừng gấp đồ ăn, giật mình nhìn ông lão:

-Ông nói rằng có người của Thanh Liên môn đưa tin đến cho Tần gia?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 70

Tần Minh sừng sốt, lập tức hiểu ra điều gì đó, cười nói:

-Đúng vậy, trong thư có viết do cháu thiên tư quá kém cho nên đã trục xuất khỏi sư môn, hơn nữa còn nói rằng, cháu đã đến thành phố Đông Hoa rồi.

Xuyên Nhi, cháu không cần buồn đâu, nếu cháu không có tư chất để luyện võ thì không cần phải phí thời gian, kinh học cũng được, học y cũng được, thậm chí là chính trị gia tộc cũng có thể ủng hộ cháu.

Ông cụ cho rằng Tần Xuyên sĩ diện, không muốn cho người của Tần gia biết hãn đã bị trục xuất khỏi Thanh Liên môn.

Dù sao thì hãn cũng đã bị gia tộc bỏ rơi hơn 20 năm, nay lại bị sư môn trục xuất, vậy thì quá thảm rồi.

Nhưng Tần Xuyên lại toát mồ hôi lạnh, sắc mặt trở nên nghiêm trọng...

Hãn không có ngờ là một năm sau khi mình xuống núi, vẫn có người của Thanh Liên môn theo dõi hãn.

Chẳng lẽ là mấy kẻ đã bị hãn phế đi công lực? Cũng có thể không phải, nếu bọn chúng đã không yên tâm như vậy sao không trực tiếp xuống núi giết mình?

Khi hãn bị phế, mọi người trong sư môn đều chứng kiến, bọn chúng đâu cần thiết hải đuổi cùng giết tận mình, dù sao cũng rất có thể khiến sư phụ nổi giận, hơn nữa lại trái với môn quy.

Nếu như không phải là người của Thanh Liên môn vậy thì là ai đây?

-Chỉ tiếc là trong thư chỉ nói cháu đang ở thành phố Đông Hoa, không nói cụ thể địa điểm, bằng không cũng không mất đến nửa năm mới tìm được cháu! – Tần Minh áy náy ra mặt. – Trong khoảng thời gian này, cháu đã chịu không ít khổ cực rồi.

Tần Xuyên trầm nghĩ, khi mới xuống núi, hẳn có khác gì tên ăn mày, không có chỗ ở cố định, tất nhiên không thể nói ra một cacsì địa chỉ cụ thể nào được rồi.

Thế nhưng điều này cũng nói lên được, người báo tin kia, không ó theo dõi hẳn lâu dài.

Tần Xuyên nhất thời không nghĩ ra được manh mối, thuận miệng nói:

-Ở tiệm net này được ăn uống miễn phí, còn có cả mấy em gái xinh đẹp, các người không quấy rầy tôi là tốt rồi.

-Haha! Cháu vẫn có thể ở lại tiệm nét như trước, nhưng trước sau gì cũng không ổn. Có lẽ con bé nhà Liễu gia như cháu nói, mấy ngày tới sẽ cùng cháu đi đăng ký kết hôn.

Hôn lễ cụ thể như thế nào còn xem ý tứ bên nhà họ, tìm ngày thích hợp để tiến hành, nhưng có giấy chứng nhận thì cũng coi như là đã kết hôn rồi. Cho dù Tần gia chúng ta đồng ý, thì Liễu gia cũng không đồng ý cho con rể ở lại trong quán nét đâu.

-Dựa vào cái gì? Tôi thích ở đó, bọn họ quản được sao?

Tần Minh cười nói:

- Thăng nhóc này thật thú vị, những cậu thanh niên khác đều muốn lấy được Liễu Hàn Yên, vậy mà cháu lại không có chút hào hứng nào. Chẳng lẽ nhìn thấy dung mạo của Liễu Hàn Yên rồi cháu vẫn thấy chuyện hôn nhân này thiệt thòi sao?

-Đẹp để làm cái gì chứ? Lạnh như băng ấy, không có hi vọng gì làm “ấm giường” được! – Tần Xuyên cầm một chiếc bánh hành hấp, vừa ăn vừa nói.

Tần Minh lắc đầu khó xử:

-Cháu yên tâm đi, con bé là một trong tam tiễn của Cục an toàn quốc gia, là tổng chỉ huy của “Hàn thứ”, tướng quân bộ đội đặc chủng của phái thực quyền, đoán chừng là cháu không có cơ hội gặp con bé nhiều đâu.

Tần Xuyên chớp chớp mắt, hẳn cũng chút hiếu kỳ về chuyện này, người con gái này rốt cuộc có thân phận thế nào, còn trẻ như vậy mà đã làm thiếu tướng rồi!

-Tam tiễn với Hàn thứ là cái gì?

Sắc mặt của Tần Minh nghiêm túc và trang trọng hơn, giải thích:

-Quả thật là cháu cũng nên hiểu rõ thêm tình hình cơ bản của vợ tương lai của mình.

Lý Hàm Yên là nữ trưởng tử trưởng tôn của Liễu gia, cha của con bé là Liễu Trung Nguyên là Tư lệnh của quân đội phía Bắc, quân hàm trung tướng, chúng chính là trưởng tộc của Liễu gia.

Có điều, người được chú nhất hiện nay ở Liễu gia lại chính là Liễu Hàn Yên. Con bé này cũng hơn 20 tuổi như cháu, nhưng đã là võ giả cảnh giới Tiên Thiên sơ cấp rồi.

Người bình thường đều hơn 30 tuổi mới có cơ hội đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, có đạt được khi ở độ tuổi 20 thì là thiên tài còn trước 20 tuổi thì là thiên tài có một không hai. Liễu Hàn Yên khi mới 19 tuổi đã trở thành võ giả Tiên Thiên sơ cao rồi.

Quan trọng nhất con bé luyện công hạp cổ võ “Thiên huyền băng ngưng”, là người kế thừa của Lăng Văn thái, một trong 3 vị tông sư nổi danh của Trung

Hoa, là đệ tử thân truyền duy nhất của sư thái rất sư môn là “Thủy Vân tịnh trai” coi trọng

Thời đại Trung Hoa hiện tại của chúng ta, nhân tài có thể nói là xuất hiện lớp lớp, được xưng là thời đại hoàng kim, mà trong số mười thiên tài nổi bật nhất của thời đại hoàng kim này, Liễu Hàn Yên xếp thứ hai.

Còn bộ đội đặc chủng tác chiến “Hàn Thứ” của bọn họ, tổng cộng có không đến trăm người nhưng lại là nhóm bộ đội đặc chiến mạnh nhất của Cục An toàn, gọi là “Ba mũi tên nhọn”, một nhánh của đội quaannayf hiện tại đang đón quân lại quân khu Giang Nam, do Liễu Hàn Yên làm tổng chỉ huy

Tần Xuyên nghe đến đây liên buông đũa, thật không ngờ, người con gái này lại có bối cảnh lợi hại đến vậy.

Những thứ khác thì không nói, nhưng Vân Lăng sư thái, một trong tam đại tông sư thì sư phụ hẳn cũng từng đề cập đến

Tông sư võ đạo là danh xưng dành cho những võ giả vượt qua cảnh giới Tiên Thiên, nghe nói, trở thành công sư là đã bước được một nửa vào cánh cửa tiên giới, thực lực mạnh đến mức võ giả thế tục không thể tưởng tượng dc.

Trong biên giới Trung Hoa hiện tại, nếu như loại trừ một số ít các cao thủ lánh đời quy ẩn, cũng chỉ có ba vị tông sư mà thôi.

Đó đều là những vị cường giả siêu caaspmaf ngay đến những nguyên thủ quốc gia cũng đều nể phục đến 3 phần.

Tần Xuyên trước giờ vẫn chưa được thấy sư phụ của mình thể hiện thực lực thật sự của người, nhưng mà theo như Tần Xuyên đoán, dựa trên thái độ không mấy quan tâm đến ba vị tông sư này, có lẽ thực lực của người cũng không thua kém các tông sư là bao.

Chỉ tiếc là không biết sư phụ đã đi đâu, hơn 3 năm nay không có tin tức.

-Ngoài ra, conbes có có một danh hiệu là con át chủ bài thần bí của Cục An toàn, là một trong 7 vị “Thiết phù đồ” tướng quân. – Ánh mắt của Tần Minh có vài hần kính sợ.

-“Thiết phù đồ” tướng quân là cái gì? – Tần Xuyên bực bội.

-Đây là tuyệt chiêu cuối cùng của Cục An toàn 7 vị tướng quân, mỗi một người đều có quân đội riêng. Chỉ khi nào có nhiệm vụ mà quân đội của họ không thực hiện được, 7 vị tướng quân này mới tụ họp lại

Thân phận ủa 3 vị tướng đứng đầu trong Thiết Phù đồ rất thần bí, từ khi Thiết Phù đồ được lập ra đến nay, Liễu Hàn Yên chính là tướng quân trẻ tuổi nhất, tất nhiên, hiện tại vị trí của con bé mới chia là thứ 7 mà thôi. – Tần Minh nói.

Ý nghĩa của Thiết Phù Đồ, Tần Xuyên có thể hiểu được. Phù đồ có thể hiểu là Phật tháp của nhà Phật, một Phù đồ có 7 tầng, tầng cao nhất để đựng tro cốt của các vị cao tăng.

Người con gái này đúng là có hào quang tỏa sáng quanh thân. Tần Xuyên thầm cười khổ, khó trách ngay đến một phó quan bên người cô ta như Y Phi cũng có thể ngạo mạn như vậy.

-Thế nào, Xuyên nhi, gả cho cháu một cô gái như vậy, không bạc đãi cháu chứ! – Tần Minh mỉm cười nói.

Tần Xuyên cười gượng, ông già lầy ngu thật hay giả ngu đây? Cô ta trâu bò vậy, có thể cam tâm tình nguyện gả cho hăn sao? Chắc chắn sau khi kết hôn vẫn là người lạ mà thôi.

-Những thứ này với tôi thì không sao, nhưng thật sự hôn ước này chẳng khác nào một trò hề. Các người muốn trở dậy thì cũng đừng có loai tôi vào, tôi còn muốn sống yên ổn! – Tần Xuyên nói thẳng ra.

-Bất luận thế nào, hai người vẫn phải sống cùng nhau, gia tộc đã chuẩn bị

phòng tân hôn cho hai nười rồi, chính là Bích Hải sơn trang bên thành phố Đông Hoa, cái này chắc cháu cũng biết. về sau, cháu sẽ sống ở đó!

Bích Hải sơn trang là khu nhà giàu xa hoa nhất của thành phố Đông Hoa, mặt tiền hướng ra biển, xuân về có thể ngắm hoa nở trên sườn núi ven biển.

Tổng cộng có không đến 10 khu nhà cao cấp, mỗi một căn hộ đều là những nhân vật siêu hàm mới có thể có được, không chỉ đơn thuần có tiền là có thể mua được.

-Tôi là kẻ nghèo hèn, không quen ở mấy khu nhà cao cấp thế này, hơn nữa tôi còn phải trực ca đêm ở quán Internet nữa, vậy nên cho qua đi!- Tần Xuyên cũng đã ăn gần hết, bắt đầu ợ lên một cái.

Tần Minh đột nhiên cười thần bí:

-Cái này có hơi khó, chỉ sợ là ông chủ tiệm net kia sẽ không cho cháu tiếp tục đến làm thôi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 71: Khảo Hạch Gia Tộc

- Có ý gì?

Tần Xuyên khẽ giật mình, lại nghĩ tới thái độ của Khâu Minh lúc rồi, có dự cảm không tốt.

Tần Minh vui vẻ nói:

- Cũng không có gì đâu, từ khi cháu lên xe đã có một khoản tiền chuyển vào tài khoản của Khâu Minh. Hiện giờ tiệm Internet này đã bị Tần gia mua lại, mà Khâu Minh chỉ là người kinh doanh, cháu mới là ông chủ chân chính.

Tần Xuyên muốn chửi bậy, chớ đùa như vậy chứ!

Khó trách Khâu Minh lại nói tiệm Internet có thể phát tài hay không toàn bộ phụ thuộc vào hắn, muốn cảm hóa ‘bán’ hắn đi!

Chỉ có điều nghĩ lại cũng đúng, một cái tiệm Internet Phong Diệp không đáng bao nhiêu tiền, với tài lực của nhà họ Tần, mua lại cũng không thêm chớp mắt một cái.

- Xuyên nhi, cháu có thể không về ở Tần gia, kỳ thực đại đa số con cháu Tần gia đều có nhà ở ngoài, cũng không có gì lớn.

Nhưng hôn ước này đã được công nhận, là chuyện ván đã đóng thuyền. Hôm nay cháu và Liễu Hàn Yên đã gặp mặt, cũng quen nhau.

Tin tưởng không bao lâu sau, trưởng bối gia tộc hai bên chúng ta sẽ gặp mặt, bàn chuyện hôn lễ của các cháu. Cháu cũng đừng như trẻ con, náo loạn thêm

nữa.

Tính tình trẻ con? Đây là lần đầu tiên Tần Xuyên bị nói như vậy. Chỉ có điều nghĩ lại cũng đúng, dù sao có thêm một người vợ xinh đẹp cũng không thiệt thòi gì, không cần phải cứng rắn náo loạn với hai nhà.

Huống chi hẳn cũng muốn làm rõ một số bí mật, cần phải tiến vào Tần gia mới có thể phá giải.

Ví dụ như... mẹ đẻ của mình rốt cục là ai, đang ở đâu?

Dường như Tần Minh có thể hiểu được tâm tư của Tần Xuyên, cười nói:

- Cháu suy nghĩ thông chưa. Ta biết cháu rất bất mãn với người nhà, nhưng chung quy thì không thể cả đời cũng không biết mẹ đẻ cháu là ai, vì sao cha cháu lại đưa cháu tới Thanh Liên môn chứ

Nhị gia gia hi vọng cháu có thể trở về. Chỉ khi ở trong gia tộc cháu mới có thể biết rõ tất cả chân tướng.

Nói xong những thứ này, Tần Minh giao một phần tư liệu sớm đã chuẩn bị cho Tần Xuyên.

- Trong phần tư liệu này có tin tức tường tận về Tần gia, còn có tin tức cơ bản về mấy gia tộc khác, cháu đọc qua để biết một chút. Chờ khi cháu chính thức trở về gia tộc, trước khi tham gia khảo hạch gia tộc, tốt nhất nên biết rõ.

- Khảo hạch gia tộc? Đó là gì, cuộc thi sao?

Tần Xuyên không hiểu gì.

Tần Minh cười lắc đầu:

- Đợi khi cháu xem tư liệu sẽ rõ. Đối với đệ tử cổ võ thế gia mà nói, khảo hạch gia tộc vô cùng quan trọng.

Thậm chí nó còn quan trọng hơn Thi đấu thế gia. Nhưng vì tu vi cổ võ của Xuyên nhi... có chút khiếm khuyết, cho nên Thi đấu thế gia có lẽ không cần tham gia.

Trong lòng Tần Xuyên lẩm bẫm, nói đơn giản là đánh nhau cmd? Muốn để tôi thay các người đi đánh nhau, nằm mơ nhá!

Hắn thu tư liệu lại, đứng dậy, sờ sờ bụng:

- Tôi ăn no rồi, xin đi trước!

- Đợi một chút!

Tần Minh nhìn cả bàn đồ ăn hết sạch, thầm nghĩ tiểu tử này đúng là có tài năng ăn, đồng thời móc ra một cái điều khiển nhỏ tinh xảo, đưa cho Tần Xuyên.

- Đây là chìa khóa nhà của các cháu ở Bích Hải Sơn Trang, chỉ có vân tay của cháu và Liễu Hàn Yên mới có thể mở ra cửa bảo hiểm ở đó. Nhớ kỹ, là một căn nhà cao cấp ở mặt đông, bây giờ cháu có thể chuyển qua. Tất cả những vật dụng cần thiết đều đã được chuẩn bị xong.

Tần Xuyên cầm chiếc điều khiển từ xa, không khỏi cười nói:

- Ngay cả vân tay của tôi cũng đã thu được, hiệu suất của mấy người thật cao.

- Ha ha, tiết kiệm chút thời gian cho cháu mà thôi. Nhị gia sẽ bảo lái xe đưa cháu đi.

- Không cần, tôi tự đi về. Đi lại tốt cho tiêu hóa!

Tần Xuyên khoát tay áo.

Nhìn Tần Xuyên ra khỏi gian phòng, Tần Minh thở dài, biểu lộ trầm trọng. Ông lấy ra điện thoại di động, bấm một dãy số.

- Đại ca, gặp Tần Xuyên rồi. Đúng... Khi còn trẻ rất giống a Mục, chỉ tiếc tư chất tập võ dường như rất kém, thoát nhìn thì có vẻ có bệnh. Năm đó a Mục ở tuổi này cũng đã là Tiên Thiên sơ cấp.

Em rất lo lắng, một khi nó và Liễu Hàn Yên kết hôn sẽ có không ít phiền toái tìm tới nó. Đến khi đó nó không có năng lực bảo vệ bản thân, sẽ bị người bắt nạt...

Haiz... Đều do những năm nay Tần gia chúng ta xuống dốc, đến mức phải dùng một tờ hôn ước để lôi kéo Liễu gia. Đúng là làm khó xử đứa nhỏ này rồi.

Từ nhỏ đã không nuôi dưỡng nó cho tốt, vứt bỏ vào trong núi rừng. Hiện nay lại cần nhờ nó tới giúp gia tộc thoát khỏi khốn cảnh, đẩy nó vào trong hố lửa...

Đầu bên kia truyền tới một giọng nói cứng cáp có lực:

- Đã là trưởng tôn nhà họ Tần, phải có giác ngộ này. Mặc kệ nó có lớn lên trong gia tộc hay không.

Tần Minh cười khở:

- Đại ca, trái tim anh quá sắt đá rồi. Nói như nào nó cũng là cháu ruột của anh mà...

Hiện giờ tin tức nó và Liễu Hàn Yên sắp lập gia đình đã truyền ra bên ngoài. Chỉ nói tên Vô Song công tử của Cơ gia vẫn luôn theo đuổi Liễu Hàn Yên mà không được kia, khi cậu ta biết sự tồn tại của Tần Xuyên, khẳng định coi Tần Xuyên là cái gai trong mắt, hận không thể giết chết nó.

- Cơ Vô Song có thể coi là thiên tài đứng đầu thời đại hoàng kim, cao ngạo không gì sánh nổi. Cho dù cậu ta hận Tần Xuyên, cũng sẽ không tỏ thái độ rõ ràng, sẽ không làm ra những chuyện không xứng thân phận, chỉ cần đề phòng thích hợp có lẽ sẽ không có chuyện gì.

- Tạm thời chỉ có thể như vậy...

Trên đường trở về tiệm Internet, Tần Xuyên nhanh chóng xem qua tư liệu, khắc ghi vào trong đầu.

Chỉ có điều tình hình những cố võ thế gia này hẳn cũng không quan tâm. Thứ mà hẳn muốn biết nhất chính là bí mật của mẹ hẳn.

Những đứa nhỏ có cha mẹ bên người không thể nào hiểu được loại tình cảm này của Tần Xuyên.

Hắn móc chìa khóa nhà cưới ở Bích Hải Sơn Trang ra, nhìn vào thờ dài. Vì chuyện này xem ra là không thể tránh khỏi việc kết hôn với Liễu Hàn Yên, tiếp xúc với Tần gia rồi.

Khi trở lại tiệm Internet, Diệp Tiểu Nhu đã tới bệnh viện, còn cha con Khâu Minh thì cười không ngậm miệng nổi. Khi thấy Tần Xuyên đi về, rất nhanh đi tới nói:

- Tần Xuyên, về sau phải gọi là ông chủ rồi.

- Chú Khâu, chú quá không có cốt khí rồi, sao chỉ cho chú chút tiền, chú đã bán cháu đi?

Tần Xuyên phì cười nói.

- Ha ha, anh Xuyên đừng nói đùa, đây là 2 triệu tiền mặt đó!

Hai mắt Khâu Húc đều là tiền.

Tần Xuyên mặc kệ hai cha con nhà này, định tới quầy hàng tiếp tục trực ca đêm.

Nhưng Khâu Minh lập tức nói:

- Ông chủ Tần, về sau cậu cũng không cần trực ca đêm nữa, ban ngày tới xem là được rồi. Tôi định mở một chi nhánh nữa, thuận tiện mời hai tên trong Net khác đảm nhiệm tất cả, cậu cứ chú ý đến nghiệp vụ của cậu đi.

Tần Xuyên sững sờ:

- Tôi nào có nghiệp vụ khác.

- Lão tiên sinh kia nói, về sau cậu bận rộn nhiều việc, không có thời gian tới tiệm Net làm nữa.

Khâu Minh nói.

Mặt Tần Xuyên sa sầm, chỉ có điều cũng lười giải thích. Như vậy cũng tốt, gần đây mình có rất nhiều việc, muốn đi làm cũng có lòng mà không có lực.

Một đêm an tĩnh qua đi, nhưng Tần Xuyên thức trắng đêm, trong đầu vang lên những lời Tần Minh nói, suy nghĩ về bí ẩn thân thể của mình.

Hôm sau là chủ nhật, hắn đã đồng ý với Đường Vi đi tham gia bữa tiệc từ thiện.

Lúc chiều, Đường Vi mặc váy đỏ, đeo kính râm, dáng vẻ thời thượng xuất hiện ở cửa ra vào tiệm Internet, bảo Tần Xuyên cùng cô ra ngoài.

Ngồi trên chiếc BMW của Đường Vi, Tần Xuyên nghi hoặc:

- Cần xuất phát sớm như vậy sao?

- Đương nhiên không phải, tiệc tối đương nhiên phải diễn ra vào buổi tối. Chỉ có điều tôi dẫn cậu đi mua vài bộ quần áo ra hồn một chút.

Đường Vi cười như hoa.

- Sao phải vậy? Phong cách trang phục của tôi từ trước đến giờ đều vô cùng

thời thượng.

Tần Xuyên giật giật chiếc T-shirt ố vàng của mình.

Đường Vi đưa tay trêu chọc mặt Tần Xuyên, ngón tay mang theo mùi thơm thoang thoảng:

- Tiểu Xuyên Xuyên, phong cách của cậu chỉ thời thượng với ăn mày. Hôm nay phải ngoan ngoãn nghe lời tôi. Yên tâm, mua quần áo không cần dùng tiền của cậu!

Tần Xuyên lập tức cài dây an toàn cho mình, chỉ chỉ phía trước, khí định thần nhàn:

- Tôi là người quan tâm tới tiền sao? Mau lái xe đi!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 72: Bạn Trai Cũng Có Chùng Mực

Hai người đi vào một cửa hàng quần áo thủ công, cửa hàng này dường như đã có chút tuổi tác, được trang trí với phong cách thập niên 90, nhưng lại có một tấm biển chữ vàng rất chói mắt, hiển nhiên là cố ý giữ lại hương vị truyền thống.

- Đường phục?

Tần Xuyên đọc hai chữ vàng trên biển, phì cười nói:

- Bán trang phục thời Đường?

Đường Vi bật cười:

- Không phải đâu. Thợ may trong cửa hàng này là một người bác của tôi, tên là Đường Phúc, Phúc trong phúc khí. Ông ấy đã may quần áo hơn 30 năm.

Trước kia quần áo trong nhà chúng tôi đại đa số đều đặt hàng thủ công ở đây. Bác Đường là thợ may cấp thế giới đã từng tới Milan học nghề mười năm, chỉ là ông ít khi xuất hiện, chỉ may quần áo cho người quen mà thôi.

Tần Xuyên ‘à’ một tiếng, thầm nghĩ quả nhiên gia thế của Đường Vi không đơn giản. Bình thường chỉ có gia tộc sở hữu địa vị và thế lực đến một trình độ nhất định mới có thợ may riêng, đám nhà giàu mới nổi thì cũng chỉ biết mua hàng xa xỉ mà thôi.

Dù sao quần áo do thợ may cao cấp làm không hề có cảm giác phô trương, xa hoa, nói rõ người mặc quần áo đã không cần nhờ quần áo để thể diện thân phận, địa vị.

Hai người đẩy chiếc cửa gỗ cũ kỹ ra, đi vào trong tiệm, lập tức có mùi thơm hoa oải hương phả vào mặt.

Trên hai bên vách tường treo nhiều bức ảnh về các kiểu dáng quần áo kinh điển, có bức là ảnh chụp chung với danh nhân, trong các bức ảnh luôn có một người con trai tướng mạo chất phác, từ khi trẻ tuổi tới tận lúc già.

- Ai nha, đại tiểu thư tới rồi.

Một người vóc dáng không cao nhưng đầy tinh thần từ trong đi ra.

- Bác Đường, cháu muốn lấy quần áo.

Đường Vi tươi cười ít đi vài phần vũ mị, nhiều thêm vài phần hồn nhiên.

- Đại tiểu thư cũng thật là, trời đang rất nóng, tôi đi đưa cho cô là được.

Đường Phúc nhìn Tần Xuyên phía sau, cười nói:

- Đây là Tần tiên sinh sao. Ha ha, tôi nghe Lam Trung Hoa nói gần đây đại tiểu thư tìm được một người bạn trai không tồi, quả nhiên tuần tú lịch sự.

Khuôn mặt Đường Vi không tránh khỏi hơi đỏ lên:

- Chú Lam cũng thật là, nói linh tinh khắp nơi.

Chỉ có điều cô cũng lười giải thích thêm.

Đường Phúc đi tới bên người Tần Xuyên, dùng thước dây đo vài vòng, dò xét cao thấp, hai mắt tỏa sáng:

- Ai nha ai nha, tỉ lệ dáng người này đúng là tỉ lệ vàng mà! Đồi này tôi chưa từng gặp ai có dáng người tốt như vậy!

Tần Xuyên đặc ý vỗ bả vai đối phương, cười lớn nói:

- Bác Đường, quả nhiên ánh mắt bác thật tốt. Cháu đã nói đẹp trai như cháu chính là giá áo trời sinh! Tiểu Vi Vi không muốn cho cháu đổi quần áo, sợ nhờ đâu cháu đẹp trai quá khiến người khác phải khiếp sợ thì sao?!

Kỳ thực tỉ lệ thân thể của Tần Xuyên chịu ảnh hưởng rất lớn từ việc bồi dưỡng thân thể thần mộc và tu tập kiếm đạo từ nhỏ.

Người kiếm hợp nhất, kiếm như người, người như kiếm, ảnh hưởng thân nhau, thân kiếm đẹp, người cũng sẽ không kém chút nào.

- Lại bắt đầu khoác lác. Bác Đường chớ khen hãnh nữa, đúng là được voi đòi hai bà Trưng!

Đường Vi vừa giận vừa buồn cười.

Đường Phúc cũng cười vui vẻ, dẫn hai người vào trong phòng trong, lấy ra hai bộ lễ phục một nam một nữ.

- Bởi vì đại tiểu thư chỉ dùng mắt nói ra số đo, tôi không xác định có chắc chắn vừa người không. Nhưng ánh mắt của đại tiểu thư rất chuẩn, bình thường sẽ không phạm sai lầm. Tần tiên sinh có thể mặc thử xem.

Tần Xuyên cầm lấy bộ đồ vét, sờ lên cảm xúc rất mềm mại.

Cho tới giờ hãnh chưa từng mặc qua loại quần áo phương tây này, không khỏi cảm thấy mới lạ.

- Dựa theo lời đại tiểu thư nói, dùng nhung dê và lông dê thượng đẳng, phẩm chất tuyệt đối không thành vấn đề.

Đường Phúc tự tin nói.

- Nhanh vào phòng thay đồ thử xem, nếu có chỗ nào không thích hợp thì còn có thể bảo bác Đường sửa giúp.

Đường Vi nói.

Tần Xuyên gật đầu, chạy vào phòng thử đồ, thay chiếc áo sơ mi cùng một thân đồ tây.

Không tốn bao lâu đã từ trong đi ra.

Khi Tần Xuyên mặc âu phục xuất hiện trong tiệm thợ may không rộng lắm, trong cả không gian, dường như hào quang đều tụ tập trên người hắn!

Tần Xuyên vốn có bề ngoài rất tốt, từ nhỏ đã đọc nhiều sách vở, lại tu tập võ tu y, khí chất bên trong thì không cần phải bàn, có thể nói là cả rồi!

Với tư cách là một cao thủ dùng kiếm, lại có chút phong cách kiếm khách ẩn dấu sâu bên trong, tiêu sái lỗi lạc, chỉ là lúc thường không biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Đường Phúc không khỏi khen ngợi:

- Quá vừa người rồi, đây không phải do y phục của tôi may tốt, mà do Tần tiên sinh khi mặc bộ đồ này rất có khí chất!

Trong lòng Đường Vi vốn có chút chờ mong, nhưng sau khi nhìn thấy, sự chờ mong này hoàn toàn bị phá vỡ! Bởi vì lần này vượt xa dự đoán của cô!

Trên khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện rặng mây đỏ, khẽ cắn môi dưới, trong mắt lóe lên ánh nước, trong thời gian ngắn có chút ngần ngại.

Nhìn từ trên xuống dưới, Đường Vi trong lòng tê dại, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Thẳng tới... khi nhìn thấy đôi tông Thái bạc màu của Tần Xuyên mới thôi!

- Phụt...

Đường Vi không khỏi bật cười:

- Tiểu Xuyên Xuyên, quần áo thì không có vấn đề, nhưng tiếp theo còn phải chuẩn bị cho cậu đôi giày da, à đúng rồi, cả cà vạt nữa!

Đường Phúc ở gần đó cũng mỉm cười gật đầu:

- Đại tiểu thư, tôi đã chuẩn bị tất cả theo yêu cầu của cô. Giày da và cà vạt đều đã được chuẩn bị!

- Vậy xin cảm ơn bác Đường!

Sau khi lấy hết đồ, hai người rời khỏi tiệm thợ may.

Đường Vi phải về nhà tắm rửa thay quần áo, dù sao thời tiết ngày hè cũng khó tránh khỏi có mồ hôi, phụ nữ thích sạch sẽ, không muốn thay lễ phục luôn.

Trên đường, Đường Vi vô tình hỏi:

- Tiểu Xuyên Xuyên, gần đây người của Tứ Hải bang không tới tìm cậu chứ?

- Không có, sao vậy?

Chết một tên võ giả Tiên Thiên, bọn chúng còn dám tới vậy không phải là bang hội cấp thành phố nữa rồi.

Đường Vi khẽ gật đầu:

- Vậy là tốt rồi, Vương gia của Tứ Hải bang có chút quan hệ với tôi. Tôi ra mặt nói chuyện, bọn họ sẽ cho chút mặt mũi.

Tần Xuyên trầm nghĩ, dựa vào mặt mũi của cô thì tôi chết lâu rồi, chỉ có điều ngoài mặt vẫn cười nói:

- Đúng vậy, may mà có tiểu Vi Vi, bằng không thì phiền toái to rồi.

Đi vào biệt thự của Đường Vi, cô dẫn Tần Xuyên vào nhà.

Trang trí phong cách châu Âu, tinh xảo hoa lệ, trên tường treo không ít tranh nghệ thuật, phần lớn có quan hệ với hoa.

Trong đại sảnh lầu một, Đường Nghị đang học bài cùng một giáo viên tại nhà. Cậu nhóc này có chứng bệnh tự bế, khó có thể tới trường như những đứa trẻ bình thường, cho nên Đường Vi chỉ có thể mời gia sư mời bảo mẫu.

Khi thấy Đường Vi và Tần Xuyên đi tới, Đường Nghị ngoan ngoãn chào:

- Chào cô, chào anh Tần Xuyên.

Mặc dù có chút lúng túng, nhưng rất hiểu chuyện.

Đường Vi cười đi qua, sờ đầu cháu mình:

- Tiểu Nghị, đêm nay có thể cô sẽ về muộn một chút, cháu không được lên chơi trò chơi, phải ngủ sớm một chút.

- Dạ cháu biết rồi.

Đường Nghị gật đầu.

Lúc này Đường Vi mới dẫn Tần Xuyên lên lầu, đến một gian phòng cho khách:

- Tiểu Xuyên Xuyên, cậu cũng đi tắm rồi thay đồ đi, những vật dụng cần thiết đều được chuẩn bị xong.

Tần Xuyên thì phát hiện bên trong tòa nhà này dường như chỉ có Đường Vi và Đường Nghị, không khỏi hỏi:

- Cha mẹ tiểu Nghị không ở đây sao?

Sắc mặt Đường Vi lập tức u ám, gượng cười:

- Nhà tôi chỉ còn tôi và tiểu Nghị. Cha mẹ tôi, anh trai chị dâu đều mất.

Tần Xuyên sững sốt, cảm thấy có lỗi khi hỏi vấn đề này. Nghĩ cũng đúng, có lẽ chính vì Đường Nghị từ nhỏ đã không còn cha mẹ, cho nên mới cảm thấy thân thiết với hẳn.

Mở cửa đi vào, Tần Xuyên cởi áo, chuẩn bị đi vào phòng tắm, nhưng đột nhiên phát hiện Đường Vi cũng đi vào theo, còn tiện tay gài cửa lại!

Cởi bỏ nửa người trên, sắc mặt Tần Xuyên khẩn trương:

- Tiểu Vi Vi, chị vào làm gì vậy? Bạn trai giả mạo cũng phải có chừng mực! Tôi bán nghệ nhưng không bán thân!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 73: Ganh Ghét

Đường Vi nghe xong, trợn trừng mắt:

- Cậu nói hươu nói vượn gì vậy, tôi có chuyện quan trọng cần nói với cậu.

- Chuyện gì vậy?

Trong lòng Tần Xuyên có dự cảm không tốt.

Đường Vi mở tủ quần áo, lấy một bộ quần áo bó sát màu đen giấu ở dưới ra.

Tần Xuyên cẩn thận nhìn, sao nhìn có chút giống ‘quần áo đi đêm’ vậy?!

- Bộ quần áo này rất mỏng, có thể giấu trong âu phục của cậu. Đợi chút nữa khi tiệc tối sắp kết thúc, chúng ta tìm cơ hội thay đổi.

Tôi cần dùng nó để làm một số chuyện. Đến khi đó một mình cậu đi dạo trong hội trường, nếu có ai hỏi thì cứ nói tôi đi vệ sinh.

Khi Đường Vi nói những lời này, biểu lộ tương đối nghiêm túc.

Tần Xuyên giật mình:

- Tôi đang thắc mắc sao chị lại muốn mang tôi tới yến hội, quả nhiên là có mục đích khác. Chị muốn đi làm ăn trộm sao?

- Trộm cái đầu cậu á!

Đường Vi dở khóc dở cười, đầu óc cậu ta có vấn đề gì vậy:

- Dù sao thì tôi cũng có chuyện gấp, bản thân cậu phải cẩn thận một chút, đừng lộ vẻ khẩn trương khiến người ta nhìn ra dấu vết gì.

Tần Xuyên cảm thấy mình đã lên phải thuyền giặc, chỉ có điều hẳn cũng tò mò muốn biết Đường Vi định làm gì.

Màn đêm buông xuống, khu biệt thự xa hoa nhất thành phố Đông Hoa, Bích Hải Sơn Trang tổng cộng có chín căn biệt thự, ánh đèn như mộng ảo.

Theo tiếng sóng biển, toàn bộ khu kiến trúc như đang được bao phủ bởi một khúc nhạc động lòng người.

Tham gia yến hội như này, chiếc BMW kia của Đường Vi không đủ cấp bậc. Cũng may Đường Vi còn có một chiếc Mercedes S65, hơn nữa còn có lái xe.

Hai người ngồi ở ghế sau, Tần Xuyên nhìn khung cảnh bên ngoài, mùi vị trong lòng khó mà diễn tả nổi.

Đây là ý trời sao? Địa điểm tham gia bữa tiệc từ thiện cũng ở Bích Hải Sơn Trang!

Mấu chốt là còn ngay cạnh căn nhà cưới của mình là Liễu Hàn Yên!

Tòa nhà của hẳn ở trên đỉnh mặt dốc phía đông, còn tòa nhà này thì ở dưới khoảng 3-400m, thấp hơn chỉ một chút.

Trong lòng Tần Xuyên cảm thấy buồn cười, nhà của mình chưa tiến vào đã tới nhà hàng xóm rồi.

Dọc theo đường cái, lên dốc núi, phía trước là bãi đỗ xe rộng lớn, bên trong có không dưới trăm chiếc xe sang trọng.

Diện tích biệt thự ở Bích Hải Sơn Trang đều vào khoảng 1000m², tính cả bãi cỏ và vườn hoa ở ngoài thì lên tới 1500m².

- Sao hả, tiểu Xuyên Xuyên, có phải là rất rung động hay không?

Đường Vi ngồi trong xe, mỉm cười hỏi.

Tần Xuyên quay đầu lại:

- Gì hả?

- Biệt thự Bích Hải Sơn Trang đó, có phải rất có khí thế không? Những tòa biệt thự này không phải có tiền là có thể mua được, nói thật đâu cũng là lần đầu ta tới đây.

Người chủ trì bữa tiệc này là hội trưởng thương hội Đông Hoa. Cả thành phố Đông Hoa cũng chỉ một mình người này mới mua được biệt thự ở đây, còn lại đều bị những gia tộc lớn lũng đoạn.

Tần Xuyên bĩu môi, hẳn chỉ có hứng thú với ăn, ở thì tùy ý. Dù sao hẳn cũng từ trên núi đi xuống, dù cho màn trời chiếu đất cũng không sao cả.

- Không có việc gì ở lớn như vậy làm quái gì, đi vệ sinh cũng phiền toái. Người xưa nói 'Nhà cao cửa rộng vạn gian, đêm ngủ cũng chỉ sáu xích (1,9m)'. Chẳng phải buổi tối cũng chỉ nằm một cái giường? Có tác dụng rằm gì chứ.

Đường Vi cười khanh khách:

- Còn người xưa nữa... Rõ ràng là cậu ghen ghét, lại còn giả bộ không thèm. Tôi cũng rất muốn một căn nhà ở đây, rộng rãi lại xinh đẹp, chỉ tiếc quá ít, có tiền cũng không mua được.

Tần Xuyên thì cảm thấy vô tội, trong lòng nghĩ tôi mà cần ghen ghét sao?

Đường Vi thì chân thành nói:

- Tiểu Xuyên Xuyên, về sau cậu cũng cần cân nhắc một chút, không thể ở trong tiệm Internet cả đời chứ. Không có nhà thì sau này lấy vợ cũng khó khăn.

Tần Xuyên cảm động muốn phát khóc, bà cô yêu quý, cảm ơn đa quan tâm... Nhưng tôi không chỉ có nhà, hơn nữa vợ cũng đã được dự định hơn hai mươi năm!

Chỉ có điều loại chuyện ‘mất mặt’ như này, Tần Xuyên sẽ không chủ động nói ra. Dù sao hấn và Liễu Hàn Yên căn bản không có tình cảm, hôn nhân chỉ như là hợp tác.

Không nói tới Liễu Hàn Yên chỉ coi hấn như một công cụ hoàn thành nhiệm vụ gia tộc, mục đích của bản thân hấn cũng chỉ vì tra ra thân thế của mình mà thôi.

Lợi dụng lẫn nhau, dường như thích hợp để hình dung quan hệ của hai người.

Về phần ở chung với người vợ này như nào, Tần Xuyên cũng không lo lắng. Dù sao bản thân Liễu Hàn Yên cũng nói một năm không gặp mặt nổi mấy lần, cần gì quan tâm những chi tiết trong đó.

Đến cửa lớn khu nhà cao cấp, hai người xuống xe, Đường Vi để người lái xe đi, đợi chút nữa chấm dứt thì lại tới.

Hai người tay trong tay đi trên thảm đỏ, thẳng tới căn phòng diễn ra tiệc tối hôm nay.

Mỗi tòa nhà trong Bích Hải Sơn Trang đều mang phong cách khác nhau. Tòa nhà của Tần Xuyên là thiết kế đơn giản của phong cách siêu hiện đại, mà tòa nhà này thì được thiết kế theo phong cách cổ Baroque hoa lệ.

Trong yến hội người ra vào tấp nập, phục vụ đều mặc đồ phục vụ nữ phong cách châu Âu, bưng mâm màu bạc, dùng chén thủy tinh.

Đêm nay Đường Vi mặc lễ phục dạ hội màu đen, viền ren, mái tóc búi lên cao, đeo vòng cổ chân trâu, ưu nhã thoát tục, vũ mị cổ điện, khi vừa tiến vào đã trở thành tiêu điểm của không ít ánh mắt.

Cũng may Tần Xuyên cũng coi như đập troai, ở đây không ai nhận ra nên đều cho rằng hẳn là công tử ca vùng khác, có chút tương xứng với Đường Vi.

Khi Tần Xuyên và Đường Vi tiến vào đại sảnh, đột nhiên phía sau có một giọng nói kiều mị truyền tới.

- Ai nha, thực sự là khó gặp, chủ tịch Đường lại tới vũ hội từ thiện sao.

Một cô gái y phục toàn thân xinh đẹp, mặc chiếc áo người cá hở lưng, khoác tay một người con trai tuấn lãng mặc đồ Armani đi tới.

Đường Vi nhíu lông mày, thở dài, quay đầu lại cười ứng phó:

- Giám đốc Hồ, đã lâu không gặp...

- Tiểu Vi Vi, cô ta là ai?

Tần Xuyên tưởng đây là bạn của Đường Vi.

- Đây là Hồ Hi Nghiên, giám đốc Hồ, là đại tiểu thư Hồ gia của địa sản Nam Hồ.

Đường Vi giới thiệu qua.

Tần Xuyên 'à' một tiếng, hẳn cũng đã nghe qua công ty bất động sản này. Dù sao trong các công ty bất động sản công khai ở thành phố Đông Hoa, đúng là địa sản Nam Hồ lớn nhất.

Hồ Hi Nghiên nhìn hai mắt Tần Xuyên, có vài phần trào phúng nói:

- Thực là kỳ quái, tham gia tiệc tối này còn có người không biết tôi sao? Chủ tịch Đường, cô không có ý định giới thiệu một chút?

Đường Vi không để ý tới sự châm chọc của đối phương, cười dịu dàng giới thiệu:

- Đây là Tần Xuyên, bạn trai tôi.

- Hóa ra là Tần tiên sinh, không biết Tần tiên sinh công tác ở đâu?

Hồ Hi Nghiên hỏi.

Không đợi Đường Vi trả lời hộ, Tần Xuyên tự mình đi lên nói.

- Tôi là Network Management.

- Hà?

Hồ Hi Nghiên hoài nghi mình nghe nhầm.

- Quản lý Net, chính là làm quán Net.

Tần Xuyên thản nhiên nói.

Đường Vi ở một bên có chút bất đắc dĩ mà cắn môi, đây đúng là làm ra chuyện cười rồi, Tần Xuyên này quá thật thà rồi.

Quả nhiên Hồ Hi Nghiên không ngừng cười, cười đến toàn thân run run, ngay cả tên con trai mặc đồ Armani đứng bên cạnh cũng dùng ánh mắt khinh thường nhìn hằm.

- Ai nha ai nha. Đường tiểu thư, tốt xấu gì cô cũng là chủ tịch công ty buôn bán trị giá vài trăm triệu, cho dù tìm bạn trai không phải có tiền như cô, cũng không phải đi làm công chức! Chẳng lẽ vị tiểu ca này thân mang tuyệt kỹ? Hầu hạ cô vô cùng thoải mái?

Hồ Hi Nghiên cười khẩy.

Đường Vi sắc mặt không đổi kéo cánh tay Tần Xuyên:

- Dùng địa vị và tiền tài để cân nhắc tình cảm, có phải là quá thô tục hay không hả Hồ tiểu thư.

Hồ Hi Nghiên vuốt vuốt tóc, nhìn bạn trai mình ở bên cạnh:

- Tôi cũng không nói tiền có thể đại biểu cho tình yêu, đây là Hoàng Thành, bạn trai tôi. Anh ý cũng đi làm công, chỉ có điều làm quản lý cấp cao ở một công ty phần mềm, cũng thuộc ngành IT. Quản lý cao cấp so với quản lý tiệm Net... Đúng là thực đối lập, thực thú vị mà.

Hoàng Thành tươi cười vô hại, nhưng trong mắt lộ ra vẻ đắc ý, tư thái kiêu căng nhìn Tân Xuyên.

- Cậu gọi là... Tân Xuyên đúng không? Thoạt nhìn thì cậu nhỏ hơn tôi mấy tuổi, thừa khi còn trẻ học nhiều một chút, sau đó đổi một công việc nào đó tốt hơn.

Hồ Hi Nghiên cười khanh khách:

- Chán ghét nha. Anh yêu, anh quản công việc của người ta làm gì? Biết đâu chủ tịch Đường lại thích con trai nghèo... à không, là con trai chất phác thì sao?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 74: Không Có Chút Thường Thức

Hai người kẻ xướng người họa, lấy Tần Xuyên và Đường Vi làm trò đùa.

- Đường tiểu thư, chúng tôi vào trước. Cô cùng bạn trai trông Net của cô chậm rãi trò chuyện. Chỉ có điều tôi có chút lo lắng, chút nữa khi khiêu vũ liệu anh ta có đập rách váy cô không? Ha ha...

Hồ Hi Nghiên nói xong, cùng bạn trai Hoàng Thành khí thế đi vào đại sảnh.

Lần trào phúng này khiến cho Tần Xuyên cảm thấy khó hiểu, quay đầu hỏi Đường Vi:

- Tiểu Vi Vi, sao cô ta hận chị như vậy?

Đường Vi cười nhạt một tiếng:

- Cậu không tức giận là được rồi, tôi không sao cả. Lúc trước cô ta thích Trần Hạo Bân, kết quả Trần Hạo Bân vẫn luôn theo đuổi tôi, do vậy cô ta ghi hận trong lòng.

- Hóa ra là như vậy, thực là đáng tiếc mà, hai người bọn họ đúng là một cặp đôi trời sinh, đều thối nát như nhau!

Tần Xuyên tỏ vẻ đáng tiếc.

Đường Vi bật cười:

- Cậu còn có tâm tư cười nhạo bọn họ. Tôi đột nhiên nhớ tới cậu không biết khiêu vũ, vậy chút nữa phải làm sao bây giờ.

- Thuyền tới đầu cầu ắt sẽ thẳng, đi vào rồi nói.

Tần Xuyên đã ngửi được mùi thức ăn từ trong thuyền ra, không nhịn được nữa.

Trong toàn bộ căn phòng tầng một đã trải qua cải tạo, trở thành đại sảnh yến hội.

Dưới năm chiếc đèn thủy tinh cực lớn, các đôi nam nữ quần áo chỉnh tề chuyện trò vui vẻ, phần lớn đều là phú thương Đông Hoa.

Đường Vi mặc lễ phục xinh đẹp tham gia yến hội, rất nhiều người đều biết cô. Đặc biệt là một số quý công tử, khi nhìn thấy cô đều lộ ra ánh mắt nóng bỏng.

Đương nhiên cũng khiến cho Tần Xuyên trở thành cái gai trong mắt nhiều người.

Tần Xuyên cũng không thèm để ý tới những ánh mắt ghen ghét đó. Đây là lần đầu tiên hần tiến vào nơi như này, chỉ có điều hần cũng không có hứng thú gì với việc xã giao của những người này, chỉ có tiệc đứng phong phú ở hai bên khiến cho hần ăn liên tục.

- Chậc chậc, nhiều bào ngư, tôm hùm như vậy mà không có ai ăn, quá lãng phí rồi.

Tần Xuyên cũng mặc kệ người khác nhìn mình như nào. Sau khi vào cửa không làm gì cả, chạy tới một bên cầm một chiếc đĩa, sau đó gắp một đĩa đồ ăn cao như núi.

Không chỉ như vậy, Tần Xuyên cảm thấy đứng ăn quá phiền toái, do đó chạy tới một cái bàn gần đó, ngồi xuống, ăn từng miếng từng miếng lớn.

- A... Món tôm hùm này không tệ. Ồ, đây là gì, thật thơm...

Vừa ăn, Tần Xuyên còn vừa hỏi thăm người gần đó. Dù sao hơn một năm nay phần lớn hẳn đều ăn cơm hộp, nào có nhìn thấy nhiều sơn hào hải vị đắt đỏ như này.

Đường Vi vừa mới trò chuyện cùng mấy người quen, đã thấy Tần Xuyên chạy qua một bên ăn uống.

Dáng vẻ này khiến cho cô cũng không khỏi ngượng ngùng. Tuy rằng nói chính cô gọi Tần Xuyên tới đây, nhưng hành động này của Tần Xuyên quả thực quá quái dị rồi.

- Cậu không thể kìm chế một chút sao, đây không phải là đang ở nhà hàng.

Đường Vi cầm một ly Champagne, đi tới bên người Tần Xuyên, nhỏ giọng nói.

Tần Xuyên ngẩng đầu lên, trong miệng đầy thức ăn, đôi mắt long lanh nói:

- Tiểu Vi Vi, chị lấy đồ uống ở đâu vậy? Cho tôi một ly đi, tôi muốn CocaCola hoặc nước trái cây, không uống rượu.

Đường Vi nghe xong trợn trừng mắt, nhưng cảm thấy đối phương như vậy đúng là có chút đáng yêu, vì vậy nói:

- Cậu chờ đây, tôi đi lấy cho cậu.

Cô gái đi hỗ trợ lấy nước trái cây, Tần Xuyên thì tiếp tục vui vẻ ăn thả ga.

Đúng là một nơi tốt, phụ nữ đều mặt ít vải, hơn nữa còn ăn mặc rất xinh đẹp. Muốn đùi có đùi, muốn hông có hông, có cô còn lộ ra hơn nửa ngực, đúng là sướng về ka lù.

Chỉ có điều có mấy bác gái còn lẳng lơ như vậy, đúng là không thích hợp. Phi lễ chớ nhìn!

Trong đại sảnh, đa số mọi người đều nói chuyện làm ăn, chào hỏi, nói chuyện phiếm với nhau.

Không có ai như Tần Xuyên cả, đặt mông ngồi ở trên bàn, coi yến hội trở thành bữa tiệc.

Kết quả là hành động của Tần Xuyên dần dần bị mọi người chú ý. Nếu không phải là mọi người biết bên ngoài có bảo vệ trông coi, còn tưởng là tên ăn mày nào đó trà trộn vào đây để ăn uống.

- Người đó là ai? Sao lại ăn như quý chết đói vậy?
- Thực ngu xuẩn, coi nơi đây là thứ gì chứ.
- Không giống thiếu gia nhà ai, trước kia chưa từng thấy qua.

Một số người bắt đầu bàn tán, nghị luận, cười nhạo nhìn Tần Xuyên.

Hồ Hi Nghiên đang tán gẫu với vài tên con ông cháu cha, phát hiện nhiều người nhìn về một góc nào đó, cô ta quay đầu nhìn, mới phát hiện đó chính là Tần Xuyên đang chăm chú ăn.

- Hừ, quả nhiên là quý nghèo, chưa từng ăn ngon.

Hồ Hi Nghiên cười nhạo.

- Hồ tiểu thư, cô quen người con trai đó sao? Sao hẳn ta lại ăn như chưa từng được ăn vậy.

Một tên hỏi.

Hồ Hi Nghiên cười khanh khách:

- Tôi không biết anh ta, chỉ là lúc vào cửa gặp được Đường Vi, anh ta là bạn trai của cô ấy, thân phận thì chỉ là một tên trộm Net, không hiểu sao Đường Vi

lại tìm được một tên bạn trai nghèo kiệt xác như vậy.

- Trông Net? Là người làm công ở chỗ lên mạng sao? Sao Đường tiểu thư lại tìm hạng người như này làm bạn trai?

Mấy người con trai ưa thích Đường Vi đều lộ vẻ khó tin, nhìn Tần Xuyên với ánh mắt khinh thường.

Lúc này, Đường Vi cầm một ly nước chanh trở lại bên người Tần Xuyên:

- Không có Cocacola, uống tạm nước trái cây đi.

Tần Xuyên nhận lấy ly thủy tinh, nhếch miệng cười nói:

- Cảm ơn tiểu Vi Vi.

- Ăn ngon không?

Tần Xuyên uống ừng ực hai ngụm nước trái cây, liếm bờ môi nói:

- Ăn ngon lắm, chị không ăn sao? Đã đến giờ cơm rồi.

- Tôi nhìn cậu ăn cũng thấy no rồi.

Đường Vi mỉm cười nói.

Tần Xuyên nháy mắt mấy cái, có chút ngượng ngùng:

- Tiểu Vi Vi, có phải là tôi khiến chị mất mặt không? Chủ yếu là tôi không quen ai ở nơi này, từ nhỏ lại lớn lên trên núi, chưa từng ăn thứ gì ngon, trong lúc nhất thời không nhận được...

- Hóa ra cậu cũng biết mất mặt, tôi còn tưởng da mặt cậu dày như tường thành chứ.

Đường Vi nhấp một ngụm Champagne, khẽ thở dài:

- Yên tâm đi, tôi cũng không phải loại con gái chết vì sĩ diện. Người khác nhìn tôi như nào cũng không sao cả, cậu vui vẻ là tốt rồi.

Tần Xuyên có thể nghe ra đây là những lời thực lòng. Chẳng hiểu tại sao trong lòng hẳn lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

Xem ra quả thực tồn tại duyên phận giữa người với người, chính mình và Đường Vi không phải là một ví dụ sao!

- Tiểu Xuyên Xuyên, mỹ nữ ở đây rất nhiều, tôi thấy ánh mắt cậu luôn nhìn loạn, có nhìn trúng cô nương nhà ai không?

Đường Vi trêu chọc.

Tần Xuyên lập tức ra vẻ nghiêm trang, đáp:

- Tôi có nhìn loạn đâu. Tôi vẫn luôn tìm kiếm bóng dáng chị giữa đám đông. Tối nay, chị chính là người xinh đẹp nhất!

Đường Vi lập tức tươi cười hơn hở, vui vẻ đưa tay nhéo má Tần Xuyên một cái:

- Thật ngoan. Mặc dù biết cậu đang nói linh tinh, nhưng tôi vẫn cảm thấy cao hứng.

Vốn nhiều người đang nhìn chăm chăm vào Tần Xuyên vẫn không tin đây là bạn trai của Đường Vi, kết quả nhìn thấy cảnh hai người thân mật với nhau, tác động qua lại, cuối cùng cũng đành xác nhận.

Đúng là hoa nhài cắm bãi cứt trâu mà! Không ít người thầm ca thán.

Hồ Hi Nghiên và Hoàng Thành lại cặp kè đi tới, ra vẻ nhiệt tình hỏi thăm:

- Bạn trai của Đường tiểu thư, nhìn anh ăn thật ngon nha, trong tiệm Net không có tôm hùm châu Úc sao?

Đường Vi nhú mày, hai người này đúng là âm hồn không tan mà, hình như quyết tâm trêu chọc bọn họ cả đêm nay.

Ai ngờ Tần Xuyên ngẩng đầu lên, đáp một câu:

- Cô nào phăng à?

- Anh... Anh mắng tôi?

Hồ Hi Nghiên có chút hoài nghi mình đã nghe nhầm.

Tần Xuyên cắn một cái chân cua, phun ra xác cua:

- Trong tiệm Net ngoài cơm hộp thì cũng chỉ có mì tôm, nói là mì tôm nhưng đến tôm Khựa còn không có nói gì tới tôm hùm châu Úc. Không có chút thưởng thức mà. Đúng là đồ có bệnh!

Đường Vi đứng một bên cười trộm, cậu ta đúng là không cố kị điều gì mà, chỉ có điều trong lòng cô cũng thấy thoải mái.

Sắc mặt Hoàng Thành trở nên khó coi, hừ lạnh nói:

- Hi Nghiên là thiên kim nhà giàu, đương nhiên sẽ không tới nơi dơ bẩn, cấp thấp như tiệm Net. Ngược lại người như cậu rất không có tố chất, chẳng trách chỉ làm được một tên công Net.

Nghe thấy thằng này dám nói tiệm Net là nơi cấp thấp dơ bẩn, Tần Xuyên đã nổi giận thật sự, thằng này coi mình là ai chứ.

- Hừ, dù tôi không có tố chất cũng tốt hơn so với đồ yếu sinh lý như anh.

Tần Xuyên lập tức đáp trả.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 75: Người Quen

Hoàng Thành lập tức như chó bị giẫm đuôi, tức giận nói:

- Cậu nói linh tinh gì đó?

- Nhân trung có nếp nhăn, đỉnh đầu có tóc rụng, Nhĩ môn màu xám, thận hư khí nhược, xem ra là anh bị ép khô. Có cần tôi kê cho vài đơn thuốc, để anh bổ sung dương khí không.

Tần Xuyên cười khà khà, vẻ mặt xấu xa.

Hoàng Thành xấu hổ, mặt đỏ lên:

- Nói năng lung tung! Đúng là thấp kém!

Hồ Hi Nghiên ở một bên thì âm thầm kinh hãi, tiểu tử này lại có thể nhìn ra được bạn trai của mình gần đây càng ngày càng không được, đúng là cổ quái.

Nhưng chuyện mất mặt như vậy không thể truyền ra ngoài, bằng không thì cô ta cũng sẽ mất mặt.

Ánh mắt Đường Vi cũng sáng lên, chớp chớp nhìn Tần Xuyên. Hình như Tần Xuyên chọc đúng chỗ đau của Hoàng Thành, chẳng lẽ cậu ta còn biết y thuật?

- Cục cưng, không phải em quen hội trưởng sao, chút nữa hãy đề nghị hội trưởng cho người đánh cậu ta ra ngoài. Quả thực hạ thấp cấp bậc của yến hội mà!

Hoàng Thành đột nhiên nói.

Hồ Hi Nghiên nghe xong, hai mắt sáng như đèn pha ô tô:

- Đúng vậy đúng vậy. Ha ha... Một tên trông Net tiến vào đây đúng là có chút nhục nhã, chút nữa em sẽ nói với hội trưởng một chút.

Đường Vi nghe xong những lời này, không nhịn được mà nhú mày. Cô không có quan hệ cá nhân với hội trưởng, vạn nhất để cho Hồ Hi Nghiên báo cho hội trưởng thật, dù sao đây cũng là nhà của hội trưởng, muốn trục khách cũng có khả năng.

Nhưng mục đích tối nay của cô vẫn chưa đạt được, không thể trực tiếp rời đi như vậy, đúng là phiền toái.

Thấy sắc mặt không dễ nhìn của Đường Vi, Hồ Hi Nghiên vô cùng đặc ý:

- Ha ha, Đường tiểu thư, đợi chút nữa bị đuổi ra khỏi yến hội thì cũng chớ trách tôi. Dù sao cũng do cậu bạn trai trông Net này của cô quá không biết điều.

Không có thân phận không có địa vị, có thể vào đây nên biết mang ơn, lại còn dám ăn nói linh tinh, không nhìn xem đối diện mình là ai.

Ánh mắt Đường Vi lạnh như băng. Tuy rằng cô cũng không sợ con gái một gia tộc làm bất động sản như Hồ Hi Nghiên, nhưng cô cũng biết vào thời điểm này phải cố gắng ăn nhẩn.

Đúng lúc này, ở cửa ra vào vang lên những tiếng hỏi thăm, không ít người quay đầu nhìn về chỗ đó.

- Ôn lão cũng tới sao? Không phải là nghe nói nhập viện rồi sao?

- Thoạt nhìn thì khí sắc không tệ, ai nói ông ấy bệnh tình nguy kịch vậy?

Các khách mời nhao nhao nghị luận, người tới chính là cha con Ôn Văn Viễn và Ôn Thụy Dương của Đăng Long hội.

Khác với các khách mời khác, bởi vì thân phận đại lão bang đặc thù, bọn họ còn dẫn theo bốn tên bảo tiêu khôi ngô, mặc âu phục vào trong, khí thế mườì phần.

Đương nhiên danh nghĩa tham gia tiệc tối là chủ tịch và tổng giám đốc tập đoàn Đăng Long mà không phải là thân phận trong bang phái.

Chỉ có điều người ta là cường nhân ăn sạch hai giới trắng đen, những thương nhân ở đây không ai dám trêu chọc cả, tất cả đều rất cung kính.

Hồ Hi Nghiêñ thấy người Ôn gia tới, lập tức kéo Hoàng Thành, nói:

- Mau qua đó cùng em, em dẫn anh đi làm quen Ôn lão.

- Ông ấy là hội trưởng Đăng Long hội? Ôn Văn Viễñ?

Hoàng Thành có chút kích động, tuy rằng địa vị của gã không tầm thường, thế nhưng không có cơ hội làm quen với nhân vật lớn trong bang hội.

- Đúng vậy nha. Có thể có quan hệ tốt với Ôn gia, là một nguyên nhân lớn khiến bất động sản Nam Hồ có thể dừng chân ở Đông Hoa.

Hồ Hi Nghiêñ vẻ mặt kiêu ngạo.

Đúng lúc này, cha con Ôn Văn Viễñ và Ôn Thụy Dương như nhìn thấy điều gì đó, ánh mắt tỏa sáng, đi về phía hai người.

Hồ Hi Nghiêñ còn tưởng rằng do cha con họ Ôn nhìn thấy vân bối là cô ta, do vậy ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thế vô cùng, còn liếc mắt với Đường Vi gần đó.

Nhưng khi Hồ Hi Nghiêñ kéo Hoàng Thành, lộ ra một nụ cười ngọt chết người, định đi lên bắt tay với cha con Ôn gia thì tình hình lại đột nhiên thay đổi...

Cha con Ôn Văn Viễñ không thể liếc nhìn cô ta một cái, trực tiếp đi ngang

qua, đi về phía sau hai người...

- Ai nha! Tần tiên sinh! Sao ngài cũng tham gia yến hội đêm nay vậy? Sao không nói sớm, thực là có lỗi! Nếu biết ngài cũng tới thì chúng tôi đã tới sớm để chờ!

Ôn Văn Viễn mỉm cười, Ôn Thụy Dương đứng một bên cũng vội vàng chào hỏi.

Khách mời trong sảnh đều câm nín, chỉ có tiếng âm nhạc vang vọng trong không gian rộng lớn.

Đường Đường là hội trưởng Đăng Long hội, chủ tịch tập đoàn Đăng Long, đại lão Ôn Văn Viễn mà cả hai giới trắng đen đều phải nể ba phần mặt mũi lại cúi người với một tên trộm Net hơn 20 tuổi, lại còn dáng vẻ nịnh nọt?! Cờ lờ gờ tờ!

Tất cả mọi người đều xoa mặt dụi mắt, xem mình có đang nằm mơ hay không.

Đường Vi cũng tỏ vẻ khó tin. Cô đột nhiên nhớ tới hình như Tần Xuyên có quen người của Đăng Long hội, chỉ có điều chi tiết bên trong thì cô vẫn chưa từng hỏi qua.

- Lão Ôn, bệnh của ông vẫn chưa tốt, tới tham gia loại yến hội chó má như này làm gì, không phải là đến ăn chực như tôi đó chứ.

Tần Xuyên thấy đồ ăn trong đĩa đã hết, cầm lấy chén đĩa, đứng dậy đi qua một bên, định tiếp tục ăn.

Ôn Văn Viễn vội vàng đi qua, tới sau lưng Tần Xuyên:

- Ha ha, cảm ơn Tần tiên sinh quan tâm. Chỉ là buổi yến hội này do hội trưởng thương hội tự mình chủ trì, thân thể của tôi coi như cũng tạm ổn, vì vậy tới tham gia một chút.

- Được liệu sao rồi hả?

- Cũng có chút đầu mỗi, vài ngày nữa có một hội đấu giá, trong đó dường như có Hà thủ ô 120 năm, về phần Trung thảo cũng đã sưu tập hơn nửa.

Ôn Thụy Dương đứng sau nói.

Tần Xuyên quay đầu lại thúc giục bọn họ:

- Cố hết khả năng, tìm ra sớm thì sớm trị hết.

- Đúng đúng... Chúng tôi nhất định cố hết sức.

Cha con Ôn Văn Viễn chăm chú gật đầu.

Cả đám người xung quanh đều choáng váng, thầm nghĩ người trẻ tuổi kia không phải một tên trộm Net sao? Mẹ nó cũng quá trâu bò rồi! Khiến cha con Ôn gia đi theo sau như cháu trai vậy!

Sau khi khôi phục tinh thần, Hồ Hi Nghiên vội vàng dẫn Hoàng Thành tới, cân cần chào hỏi:

- Bác Ôn, chú Ôn, đã lâu không gặp, cháu là Hi Nghiên...

Ôn Văn Viễn quay đầu lại nhìn cô ta, biểu lộ lập tức trở lên nghiêm túc:

- Há, nha đầu Hồ gia? Ừm...

Sau câu nói đó liền không có gì tiếp theo, hoàn toàn không có ý định nói vài câu chuyện phiếm.

Bởi vì Tần Xuyên đã ăn xong đồ ăn, cha con họ Ôn lại đi tới ngòai bên cạnh hẳn.

- Hai người ngòai cùng tôi làm gì vậy? Bên cạnh không có cái bàn nào khác

sao?

Tần Xuyên còn có chút ghét bỏ, bởi vì bên cạnh có người ngồi vào.

Ôn Văn Viễn cười ha ha, nói:

- Tần tiên sinh, tôi cũng hơi mệt, ngồi bên cạnh ngài một chút. Nếu không ngài xem mạch cho tôi một chút, xem tình hình của tôi như nào?

- Chờ tôi ăn no rồi nói sau.

Tần Xuyên nói xong, tiếp tục triển khai công cuộc ăn uống vĩ đại.

Hồ Hi Nghiên và Hoàng Thành đứng cách đó không xa vô cùng xấu hổ. Vừa rồi hai người còn trào phúng Tần Xuyên một trận, nói như đinh đóng cột rằng quan hệ giữa Ôn gia với Hồ gia rất tốt, kết quả Tần Xuyên lại là nhân vật ngay cả Ôn gia cũng muốn nịnh bợ, Ôn gia căn bản không thèm để ý tới hai người họ.

Không ít người cũng đua nhau suy đoán, Tần Xuyên không phải là trông Net gì cả, nhất định là Hồ Hi Nghiên nhầm rồi, may mà mình không đi qua chằm chọc hần!

Đường Vi có chút tò mò ngồi xuống, hỏi:

- Tiểu Xuyên Xuyên, hóa ra cậu quen Ôn lão sao, cậu còn biết xem bệnh?

Lúc này Ôn Văn Viễn mới chú ý tới Đường Vi, cười nói:

- Đường tiểu thư hả, đã lâu không gặp.

Tần Xuyên ngẩng đầu, phồng mồm trợn má hỏi:

- Ấy ười en au?(Mấy người quen nhau?)

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 76: Tần Nhật Thiên!

-Haha, đâu chỉ có là quen biết không, Đường tiểu thư cũng coi như là được tôi chăm lớn. Ôn Viễn Văn nói, đáng vẻ cảm khái nhớ lại.

Đường Vi mỉm cười:

-Trước đó có nghe nói thân thể của ông Ôn không được tốt nay xem ra thần sắc cũng ko đến nỗi tệ

-Cũng may có Tần tiên sinh, bằng không thì cái mạng già này đã toi rồi.

-Tiểu Xuyên Xuyên, tôi không biết là anh lại giỏi y thuật đến vậy, sao trước đó chưa từng thấy anh sử dụng?

Đường Vi ánh mắt lập lòe, thầm nghĩ Tần Xuyên ấn dấu thật sâu.

Tần Xuyên có hơi ấm ức, thầm nghĩ cô đâu có bị bệnh gì, muốn tôi xem bệnh cho cô kiểu gì.

Khi các vị khách mới đến đều đang rất phiến muộn, bàn luận về lai lịch của Tần Xuyên, thì ở cửa ra vào lại xuất hiện có quan trọng đi đến.

Vương Chấn Thiên dẫn theo con trai lớn là Vương Thế Huân cũng mấy người vệ sĩ, đi từ ngoài vào, hai cha con một người mặc vét đen một người mặc vét trắng, nhưng tướng mạo rất giống nhau

Trong nháy mắt, không khí của bữa tiệc đột nhiên có chút khác lạ, hội Đăng Long và bang Tứ hải bất hòa, việc này mọi người đều biết. Tối nay, hội trưởng thương hội Đông hoa tổ chức tiệc, tất nhiên hai nhà đều được mời đến.

-Sau đây lại có trò hay để xem rồi, nhất định sẽ có một trận khẩu chiến giữa Vương Chấn Thiên và Ôn Văn Viễn

-Chắc không đâu, nếu không thì đã không cùng đi dự tiệc tối nay thế này!

Không ít người đang xì xào bàn tán

Quả nhiên, Vương Chấn Thiên vừa đảo mắt thấy chỗ của Ôn Văn Viễn, liền đi thẳng đến.

Ngay lúc này, mọi người đều nghĩ rằng nhất định Ôn gia và Vương gia sẽ đánh nhau một trận lớn, thế nhưng Vương Chấn Thiên lại tươi cười niềm nở.

-Haha, Tần Xuyên tiên sinh, ngưỡng mộ đại danh của cậu đã lâu, nay Vương mỗ ta dẫn theo con trai đến, muốn gặp cậu một lát!

Trên đầu các vị khách lại có không ít may đen che phủ...

Thằng đó không phải là “Tần Nhật Thiên” sao? Thế thì thật quá quái rồi!

Ôn gia nịnh bợ hãnh thì cũng thôi đi, nhưng ngay đến cha con Vương gia cũng tỏ vẻ khách sáo như vậy, thật khiến cho khách khứa ở đây mở rộng tầm mắt

-À, hai người chính là cha con bang Tứ Hải đó phải không?

Tần Xuyên bĩu môi, chính là hai kẻ dăm gửi sát thủ đến ám sát hãnh, nhưng đã bết điều hơn rồi.

-Trước kia có chút hiểu lầm, hi vọng Tần tiên sinh bỏ qua cho, chúng tôi..., thằng nhỏ cũng đã bị giáo huấn một trận rồi. – Vương Chấn Thiên nói.

Cha con Ôn gia liền cau mày, bọn họ rất không muốn Vương gia tiếp cận Tần Xuyên

Wương Chấn Thiên bỏ qua người của Ôn gia, quay người sang Đường Vi

cung kính nói:

-Đường tiểu thư, hôm nay cô thật xinh đẹp!

Đường Vi cũng cười đáp lại một cách cứng nhắc:

-Chú Vương khách khí rồi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, hai người Hồ Hi Nghiên và Hoàng Thành mới vừa rồi còn cười nhạo, đã sợ đến run cả chân

Hồ gia bọn họ cũng chỉ là dựa vào quan hệ với Ôn gia, cũng không dám gió thổi chiều nào theo chiều nấy, kết giao với Vương gia

Nhưng nhìn tình hình, rõ ràng là Tần Xuyên và Đường Vi đều có quan hệ không tầm thường với cả hai nhà

Về phía bọn họ, tất nhiên đã thỏa thuận ngầm là chung sống hòa bình với Vương gia và Ôn gia rồi.

Chuyện này thật khiến cho người khác giật mình, hết chuyện này đến chuyện khác lên tiếp xảy ra

Không lâu sau người đứng đầu Ngân hàng thương nghiệp, trưởng tộc của Trần gia đột nhiên dẫn theo con trai là Trần Hạo Bản đến trước mặt của Tần Xuyên.

Trần Hạo Bản đã thấy Đường Vi, nhưng không dám liếc nhìn lấy một cái, mà chỉ cười một cách ngượng ngùng,

Trong tay Tần Xuyên còn giữ tấm ảnh chí mạng của hắn, ngộ nhờ Tần Xuyên tâm trạng không vui, phát tán tấm ảnh đó ra, vậy thì y ko còn mặt mũi nào đi gặp người khác nữa.

Trần Dũng dẫn theo con trai, tay nâng ly rượu Champagne, giới thiệu với Tần

Xuyên:

-Tần tiên sinh, tôi là Trần Dũng, cha của Hạo Bản. Con tôi có hơi hỗn loạn, có lẽ đã mạo phạm đến cậu, mong cậu bỏ qua cho. Cha con tôi xin kính cậu một ly!

Tần Xuyên đang ăn, vẻ không vui ngẩng đầu lên, cầm một ly nước trái cây:

-Tôi không biết uống rượu, nước chanh được không?

-Đương nhiên, cậu muốn uống gì cứ tùy ý, chúng tôi xin kính trước một ly

Cha con Trần gia không nói thêm, lập tức uống cạn ly rượu.

Tần Xuyên tùy ý nhấp một ngụm nước trái cây rồi khoát tay:

-Được rồi, được rồi. Tôi còn đang ăn đừng có làm phiền!

-Ôi, thật ngại quá, đã làm phiền cậu rồi! Chỉ mong là cậu không để bụng chuyện xảy ra trước kia, Trần gia chúng tôi thật là có mắt mà không thấy Thái Sơn, mong cậu đại nhân đại lượng!

Trần Dũng cười lấy lòng rồi yên lặng dẫn con trai đi khỏi.

Ngày đó, nghe nói thấy tướng quân của Cục An toàn quốc gia đến tìm Tần Xuyên, Trần Dũng liền mắng cho Trần Hạo Bản một trận, chỉ sợ là sau lưng Tần Xuyên còn có thể lực nào đó.

Cha con Trần gia vẫn luôn tìm cơ hội để nhận lỗi với Tần Xuyên, nhân bữa tiệc tối nay, cuối cùng trong lòng cũng đã thấy an tâm hơn phần nào.

Rất nhiều khách mời đều tưởng rằng mình đang hoa mắt, ai nấy đều ngây người ra.

-Này, ban nãy có phải tôi nhìn lầm không, Trần gia cũng sợ hấn ta như vậy

sao?

-Tôi nhớ là Trần Hạo Bản trước giờ vẫn luôn theo đuổi Đường Vi, không phải sao? Hiện giờ Đường Vi đang bị người khác tán tỉnh, hẳn ta vẫn có thể nhận được sao?

Không lẽ tên Tần Xuyên này lại có thể lực đến vậy, Ngay Trần gia cũng không dám đắc tội. Chỉ nói thôi, đại mỹ nhân như Đường Vi sao có thể tìm một người bạn trai bình thường được.

Nghe được lời bàn tán của khách khứa, Hồ Hi Nghiên mặt đỏ gay, tức đến phát run.

Lúc trước, cô ta từng tho đuổi Trần Hạo Bản thế nhưng Trần Hạo Bản lại không để mắt cô mà lại theo đuổi Đường Vi, cho nên lâu nay cô vẫn luôn ôm mối hận này trong lòng.

Thế nhưng hôm nay, Đường Vi lại đi cùng với người đàn ông khác, còn Tiền Băng Băng lại phải cúi đầu, khúm núm với người đàn ông kia!?

Người đàn ông đó, người ta không thèm để mắt đến, nhưng cô lại không theo đuổi được, đây quả thật là nhục nhã!

-Hi Nghiên, rốt cuộc thằng nhãi kia có lai lịch như thế nào? Sao Trần gia lại sợ hãi như vậy? – lúc này, Hoàng Thành mới khẽ hỏi.

Hồ Hi Nghiên không biết tại sao lại đột nhiên cảm thấy tên Hoàng Thành bên cạnh này đúng là thứ đồ vứt đi! Không chỉ kém xa Tần Xuyên về địa vị, thân phận mà ngay cả đầu óc của y cũng là đồ bỏ đi!

Cô liền tức giận đáp:

-Sao tôi biết được?! Anh tự đi mà hỏi!

Hoàng Thành vẻ mặt tiu nghỉ, cau mày, nhưng đành phải chịu đựng, không

dám nổi cáu.

Đường Vi ngồi bên cạnh Tần Xuyên, ánh mắt lấp lánh:

-Tieur Xuyên Xuyên, sao anh lại dọa được đám người Trần gia kia vậy? Tôi chưa từng thấy Trần Hạo Bản thiếu tự tin như vậy bao giờ!

Tần Xuyên thâm nghĩ, Trần gia có là cái thá gì, hẳn có quan hệ với tướng quân của Cục An toàn, loại gia tộc này không sợ mới là lạ!

-Có thể là do tôi đẹp trai quá, bị vẻ đẹp trai của ta làm cho khiếp sợ thôi! –
Tần Xuyên đùa giỡn đáp

Đường Vi liếc mắt:

-Anh cứ nói láo đi, sớm muộn gì tôi cũng biết mà thôi!

Ôn Viễn Văn và cha con Vương Chấn thiên ở bên cạnh đều thấy vô cùng tò mò. Tuy là Tần Xuyên có y thuật cao minh, lại là võ giả Hậu Thiên, nhưng cũng không thể nào dọa người của Trần gia sợ đến vậy được, giống như thể sợ Tần Xuyên tịch thu tài sản rồi giết cả nhà họ vậy!

Người thanh niên này thật sự thâm sâu khó đoán!

Đột nhiên, âm nhạc trong bữa tiệc dừng lại, ánh sáng trong phòng đã bị tắt gần hết, chỉ còn lại vài chùm tia sáng đang chiếu về phía sân nhảy ở giữa căn phòng.

Khách khứa bắt đầu chuyển ánh mắt từ người Tần Xuyên sang phía sân nhảy.

-Cái này là sao đây?

Tần Xuyên bực bội hỏi.

Đường Vi cười giải thích:

-Là hội trưởng sắp ra sân. Dù sao bữa tiệc tối nay cũng là do bà ấy tổ chức, tuy nói là bữa tiệc từ thiện, chỉ đơn giản muốn gặp mặt mọi người, không có chuyện gì gấp gáp, nhưng theo lễ tiết thì vẫn nên ra mặt nói với mọi người vài câu, đợi bà ấy nói xong thì vũ hội sẽ chính thức bắt đầu!

Khi hai người đang nói chuyện thì có một bóng người xinh đẹp, đi qua các vị khách, chào hỏi mọi người rồi đi vào giữa sân nhảy.

Thị lực của Tần Xuyên rất tốt, có thể nhìn xuyên qua đám đông, thế nhưng mới nhìn một cái sắc mặt hẳn đã cứng đờ, không biết nên khóc hay nên mừng ...

Wow, hàng xóm của mình lại chính là hội trưởng của Thương hội Đông Hoa, thì ra là ả!

Bạch Dạ!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 77: Tôi Cũng Thấy Ngại Đó!

Bối cảnh thần bí này, người con gái xinh đẹp định hạ độc mình kia đêm nay lại xuất hiện trong một trang phục khác biệt.

À một chiếc váy trắng dài phong cách Hy Lạp xưa, vai hơi lộ, trên mái tóc đen dài là một chiếc vòng hoa hình bầu dục.

Tiêu điểm của toàn hội trường đều dồn lại trên người ả, nụ cười mê đắm đầy khí chất trang nhã, đã khiến cho không ít đàn ông ở đây hồn siêu phách lạc!

-Thế nào? Có phải là rất xinh đẹp hay không? Cô ấy là Bạch Dạ, chủ của Tập đoàn Vân Sơn, tuy mới đến thành phố Đông Hoa mấy năm nhưng có quan hệ rất rộng, tài sản cũng thuộc hạng nhất nhì trong thương hội!

Cô ta còn là một phú hào rất cá tính, nghe nói, quần áo mỗi ngày cô ấy mặc đều là dựa theo tâm tình, xem ra, tâm tình hôm nay chính là Nữ thần Hy Lạp!

Đường Vi giới thiệu sơ qua về Bạch Dạ, đồng thời ánh mắt cũng có chút phức tạp, tựa hồ như đang có suy nghĩ khác.

Tần Xuyên cười lớn:

-Vây cũng không tốt bằng Tiểu Vi Vi được, đẹp cả người lẫn tâm. Tôi ghét nhất là loại phụ nữ lòng dạ độc ác đó.

-Nói như thế là anh hiểu rõ tâm địa của Bạch Dạ lắm ý! - Đường Vi bật cười thoải mái.

Tần Xuyên thầm nói trong đầu, tôi chỉ được trải nghiệm qua lòng dạ độc ác

của người phụ này, tôi còn biết được cô ta còn có một nữ vệ sĩ vô cùng lợi hại nữa cơ!

Nhưng mà tại sao người đẹp lai tên Freya kia lại không ở bên cạnh Bạch Dạ vậy?

Lúc này, Bạch Dạ đã cầm lấy chiếc micro màu vàng kim, bắt đầu nói lời chào mừng.

-Cám ơn mọi người đã ghé thăm, đây là bữa tiệc từ thiện thứ hai từ khi tôi nhậm chức hội trưởng thương hội Đông Hoa. Tôi tổ chức bữa tiệc này ở nhà riêng mà không phải ở khách sạn là bởi muốn cho mọi người cảm nhận được cảm giác thương hội Đông Hoa chúng ta là người một nhà.

Trong suốt một năm qua, các vị đồng chí trong thương hội đây đều đã có rất nhiều cống hiến lớn lao cho sự nghiệp từ thiện, Bạch Dạ xin thay mặt cho những người được nhận quyền góp từ thiện, chân thành cảm ơn mọi người.

Đêm nay, hi vọng mọi người có thể ở đây chơi thật vui, nhảy hết mình, cảm ơn mọi người!

Bài phát biểu của Bạch Dạ rất ngắn, dù sao cũng chỉ là hình thức, mọi người ở đây đều nể mặt mà vỗ tay rất nhiệt liệt, chứ cũng để ý đến cô ta nói thế nào.

Sau đó, tiếng nhạc lại vang lên, các đôi nam nữ lần lượt tiến vào sân nhảy

Bạch Dạ cầm ly rượu đi chào hỏi xã giao một số người quen biết, những thành viên bình thường sẽ không có cơ hội tiếp cận cô ta, chỉ có những thành viên cốt cán mới có thể bắt chuyện.

Nhìn thấy Bạch Dạ lại gần, rốt cuộc Hồ Hi Nghiên cũng đã tìm được cơ hội để chứng minh địa vị của mình.

Cô kéo tay Hoàng Thành, hai người tự tin đi về phía Bạch Dạ:

-Chị Bạch, đêm nay chị thật là đẹp! Thật đúng là nữ thần Athens!

-Oh, Hi Nghiênn à, em cũng rất xinh đẹp mà, đây là bạn trai em sao? – Bạch Dạ cười tươi, vô cùng thân thiện.

-Bạch tử tử, anh ấy là Hoàng Thành bạn trai em, quản lý cấp cao của Uy Nhuyễn!

-Vậ sao, thật đúng là tuổi trẻ tài sao! – Bạch Dạ nói thuận theo.

Cuối cùng, sắc mặt Hồ Hi Nghiênn cũng tươi tắn hơn, dù sao thì Nam Hồ cũng là một trong hai công ty bất động sản lớn nhất Đông Hoa, cô ta là người nên được coi trọng.

Trong lúc này đây, dường như cô ta đã lấy lại được tất cả thể diện của mình.

-Chị Bạch, em có chuyện muốn nói, vừa rồi có người nhục mạ em, chị phải làm chủ cho em!

Cô ta còn không quên cáo tội, dù sao lúc này cũng đã nói ra miệng, nếu lúc này không nói ra thì lại thể hiện là cô ta sợ hãi.

-Có chuyện gì sao?-Bạch Dạ hơi ngạc nhiên.-Tiệc ở nhà chị lại có vị khách nào mắng chửi em sao?

Hồ Hi Nghiênn duỗi ngón tay ra chỉ vào Tần Xuyên đang ngồi cách đó không xa:

-Chính là hắnn, bạn trai mới của Chủ tịch Đường, hắnn nói hắnn là quản lý một tiệm net, em thấy để hắnn đến dự buổi tiệc hôm nay là mỗi sĩ nhục cho cả chị và em!

Bạch Dạ vô ý liếc qua, đúng lúc, Tần Xuyên cũng nhìn về phía ả, nháy mắt cười gian xảo.

Mới liếc nhìn, Bạch Dạ cnf chưa kịp phản ứng nhưng khi đã nhìn rõ người đó thì sắc mặt ả liền trắng bệch.

Không thể nào! Bạch Dạ thậm hết lớn trong đầu, tại sao hần vẫn còn sống?

Hần đã uống trà độ Mây, đáng lẽ phải chết rồi chứ!

Bạch Dạ ngậy người, đột nhiên nhớ tới câu nói của Tần Xuyên hôm đó: “Nếu như tôi chết đi, nhất định sẽ biến thành quỷ đến tìm cô”

Tự nhiên, ả cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy dọc từ lòng bàn chân lên xương sống rồi lên não, đại não đột nhiên giật một cái.

Người bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ hồn siêu phách lạc đó của ả đều thấy khó hiểu, thậm nghĩ hội trưởng Bạch bình tình ưu nhã như vậy, sao lại có biểu lộ sợ hãi như thế?!

Ngay khi Bạch Dạ đang không biết đối mặt với Tần Xuyên như thế nào, thì hần ta đã mặt dày lên tiếng trước.

-Hey! Tiểu Dạ Dạ! Lại gặp mặt rồi!

Tần Xuyên đang cười thầm trong bụng, xem ra Bạch Dạ đã bị dọa cho khiếp vía rồi!

Dù sao cũng là một cô gái trẻ, dù có thể lực, năng lực thế nào, thì nhìn thấy ma cũng sẽ thấy sợ thôi!

Khách khứa xung quanh nghe thấy tiếng gọi “Tiểu Dạ Dạ”, suýt nữa thì ngã nhào ra đất!

Hồ Hi Nghiên lại càng kinh ngạc, mặt trắng bệch, vô cùng bàng hoàng lo lắng.

Ngay đến cha con Ôn gia và Vương gia cũng đều thấy kinh ngạc nhìn Tần

Xuyên, người thanh niên này cũng có thật có bản lĩnh, làm soa mà một tên trông nét quèn lại có thể quen biết một phú hào như Bạch Dạ!?

Đường Vi ánh mắt có chút rối loạn như đang suy nghĩ điều gì đó, khẽ thì thầm hỏi:

-Tiểu Xuyên Xuyên, anh quen Bạch hội trưởng sao?

-Đúng vậy, cô ta còn mời tôi đến trụ ở của hội uống trà nữa, là trà tự tay cô ta pha, rất thơm đó!

Cả đám khách khứa nghe thấy được, đều cảm thấy khiếp sợ. Ở đây có ai liệu có ai từng được uống trà do đích thân Bạch Dạ pha?

Tất nhiên, cũng có rất nhiều người nghi ngờ, liệu có phải là Tần Xuyên đang khoác lác.

-Tiểu Dạ Dạ sao cô lại ngậy người ra thế? Cô cứ nhìn tôi chăm chăm thế, tôi thấy ngại lắm đó!

Tần Xuyên nghiêm mặt nói, không có chút ý tứ ngại ngùng nào cả.

Bạch Dạ hít một hơi thật sâu, ổn định lại tâm trạng của mình, ả thấy nhất định là có chỗ nào đó sai sót rồi, bởi kế hoạch vô cùng bí mật.

Trong mắt ả, Tần Xuyên không đơn giản chỉ là một Hacker mà còn có rất nhiều bí ẩn nữa.

Sau khi đã điều chỉnh lại tâm trạng, ả tươi cười đi đến trước mặt Tần Xuyên:

-Tôi chỉ là quá đổi vui mừng thôi, không ngờ là Tần tiên sinh lại có mặt!

-Tôi cũng đâu biết đây là nhà của cô, hình như Tiểu Dạ Dạ rất bất ngờ thì phải?

Tần Xuyên nháy mắt.

Bạch Dạ cười lớn, đáp lại với ánh mắt đầy thâm ý:

-Đúng vậy rất vô vùng “bất ngờ”!

-Vậy là chào đón hay không đây?

Tần tiên sinh chịu đến đây, tất nhiên là khách quý rồi, sao ó thể không chào đón được!

Bạch Dạ còn muốn tìm hiểu bí mật trên người người đàn ông này, trước tiên phải khách sáo với hãn một chút!

À thăm nghĩ, nếu như Tần Xuyên đã có bản lĩnh sống sót được sau khi uống trà độc Mây, thì hãn còn có “giá trị” hơn nhiều, hãn không chỉ đơn giản là một tay Hacker siêu cấp!

-Nhưng mà có người muốn đuổi ta đi thì phải, người ta còn nói là rất thân quen với cô nữa.

Tần Xuyên nhìn Hồ Hi Nghiên chép miệng.

Hai người Hồ Hi Nghiên và Hoàng Thành tay chân cứng đờ, đứng ngây ra như phỗng, ánh mắt hiện rõ sự kinh ngạc, chỉ muốn có cái lỗ nào đó để chui xuống!

Khách khứa xung quanh bắt đầu lên tiếng xì xào chế giễu, hai người này thật là ngu ngốc, đúng là không có mắt, người ta rõ ràng la một nhân vật lớn, có bối cảnh thâm hậu, chẳng qua chỉ là đùa vui với họ một chút mà thôi.

Bạch Dạ danh mặt liếc hình họ, mỉm cười:

-Hi Nghiên à, đây là người khách mà em muốn đuổi đi sao? Tần Tiên sinh là khách quý của chị mà!

-Không ... không phải, Chị Bạch, chị hiểu lầm rồi ... Em không biết là hai người quen nhau! Hồ Hi Nghiêן khó xử, khó đỡ mếu dở.

Tuy sản nghiệp bất động sản của Nam Hồ rất lớn nhưng so với tập đoàn Vân Sơn thì cũng chỉ bằng 1/10 của người ta. Dù sao Vân Sơn cũng là tập đoàn có khối lượng tài sản trải rộng khắp cả trong và ngoài nước!

Chiết tiệt, tên họ Tàn này không phải chỉ là một tên quản lý tiệm net thôi sao? Chẳng lẽ cái nghề này hiện giờ lại có uy quyền đến thế?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 78: Tôi Cũng Thấy Ngại Đó!

-Tần tiên sinh, em ấy nói rồi, là hiểu lầm thôi, chuyện này bỏ qua đi! – Bạch Dạ lên tiếng giảng hòa.

Tần Xuyên đột nhiên đứng dậy, đi đến cạnh Bạch Dạ, thì thầm vào tai ả:

-Có phải cô rất tò mò về bí mật trên người tôi?

Bạch Dạ dăm hiêm, thầm nghĩ nhất định người này có cách thức nào có thể khắc chế được chất độc, vì vậy mặt đối mặt với haãn thì thầm:

-Sao vậy, Tần tiên sinh muốn nói cho tôi biết?

-Đuổi họ Hồ kia với tên bạn trai của cô ta đi, tôi sẽ nói cho cô biết!

Tần Xuyên cầm cốc nước trái cây lên, uống cạn chỗ còn lại.

Khách khứa xung quanh nhìn thấy hai người nói chuyện với nhau thân mật như thế lại càng tin rằng Tần Xuyên và Bạch Dạ đã quen biết từ lâu.

Bạch Dạ cân nhắc một chút, cảm thấy rằng đại tiểu thư của tập đoàn Nam Hồ cũng không không to tát gì, dù sao cũng chỉ là một người buôn bán bất động sản mà thôi, bí mật trên người Tần Xuyên vẫn quan trọng hơn!

Vì vậy, ả liền quay đầu nói với Hồ Hi Nghiên:

-Hi Nghiên à, chị thấy hình như em không c thoải mái, sắc mặt cũng không tốt lắm, để chị cho người tiễn hai người về nghỉ ngơi nhé!

Nghe xong mấy lời này, mặt Hồ Hi Nghiên liền nóng ran, thậm chí còn ngân

ngân nước mắt đầy tủi thân.

Tuy nói là muốn tốt cho bọn họ nhưng rõ ràng là ra lệnh đuổi khách!

Vốn muốn đuổi Tần Xuyên đi, nhưng kết quả lại là bị Tần Xuyên đuổi đi, khách khứa đứng bên đều cố nín cười, khiến Hồ Hi Nghiên hận không thể tìm thấy cái lỗ nào mà chui xuống!

-Không cần đâu, bọn em tự đi được rồi, haizzz, quả thật là cũng hơi mệt!

Hồ Hi Nghiên kéo tay Hoàng Thanh, tiu nghỉu đi khỏi, trước khi đi còn liếc nhìn Tần Xuyên và Đường Vi, ánh mắt đầy oán hận.

Cô ta không thể tỏ thái độ với Bạch Dạ được, cho nên tất cả hận thù đều tính lên người Tần Xuyên và Đường Vi.

-Tần tiên sinh, giờ anh có thể nói cho tôi biết bí mật của anh rồi chứ?

Bạch Dạ và Đường Vi đứng rất sát nhau để cuộc nói chuyện này không bị người khác nghe thấy.

Thế nhưng, với người khác mà nói thì đây lại là minh chứng cho mối quan hệ mập mờ của hai người, bởi trước giờ các bữa tiệc Bạch Dạ tham dự, chưa từng thấy ả nói chuyện với người đàn ông nào ở khoảng cách gần như vậy!

Tần Xuyên gật đầu, ghé sát miệng vào tai Bạch Dạ nói:

-Bí mật trên người tôi đó là, trên mông trái của tôi có một nốt ruồi lớn cỡ hạt đậu xanh!

...

Bạch Dạ không biết được tâm trạng hiện giờ của mình ra sao, nhưng có một điều ả biết rõ đó là muốn bóp chết tên này!

Đáng lẽ ả nên nghĩ ra rằng “bí mật” mà gã nói còn có nghĩa khác từ sớm mới phải, lại bị hấn ta lừa một vố!

Lẽ nào là do những người đàn ông khác không dám lừa gạt ả bao giờ cho nên mới hiển khả năng phán đoán của ả bị sai?

-Hi hi, Tiểu Dạ Dạ, không phải cô hiểm lắm gì chứ, sao sắc mặt lại không được tốt lắm vậy?- Tần Xuyên nháy mắt nói.

Bạch Dạ vẫn cố giữ nụ cười tươi trên môi:

-Tần tiên sinh, anh thật là biết nói đùa!

-Haha, tôi cũng tự thấy mình rất hài hước! Dù sao thì đâu thể chỉ dựa vào mặt tiền mà kiếm cơm được, cũng phải có chút “duyên thâm” chứ, phải không nào?

Tần Xuyên thâm cười trong lòng, đợi xem anh đây vờn mi đi!

Lúc này, Đường Vi đột nhiên đi tới, khoác tay Tần Xuyên nói:

-Hội trưởng Bạch, nếu như không có chuyện gì khác, tôi muốn cùng nhảy với bạn trai ...

Bạch Dạ cũng muốn yên tĩnh một mình, cho nên cười gật đầu:

-Đường tiểu thư chơi vui vẻ nhé!

Tần Xuyên bị Đường Vi kéo đến cạnh sân nhảy, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ.

-Tiểu Vi Vi, tôi thực sự không biết nhảy đâu!

Đường Vi lườm hấn một cái:

-Giả vờ chút là được, tôi chủ yếu là muốn hỏi anh tại sao lại quen biết với Bạch Dạ thôi!

Tần Xuyên buồn phiền nói:

-Đâu cần phải nghiêm túc như vậy... Thật a tôi cũng không rõ lắm, cô ta muốn thuê tôi đến làm tại tập đoàn Vân Sơn nhưng bị tôi từ chối, chỉ đơn giản vậy thôi!

Tần Xuyên không muốn lôi kéo Đường Vi vào chuyện này cho nên trả lời theo kiểu nửa thật, nửa đùa.

-Cô ta muốn thuê anh? Kỳ lạ thật ... -Đường Vi thờ dãi.- Có điều anh từ chối là đúng đấy, sau này cũng đừng có nảy sinh tình cảm gì viws cô ta, người đàn bà ày rất nguy hiểm đấy!

-Tại sao chứ?

-Anh cứ nghe lờio ôi là được rồi!- Đường Vi không giải thích nhiều mà kéo tay Tần Xuyên vào trong sân nhảy,

Tần Xuyên đành phải bắt chước điệu bộ của mấy người bên cạnh, bắt tay, ôm eo đường vi, vừa nhìn người bên cạnh vừa học cách người ta nhảy.

Có điều động tác của hãh không được lưu loát, không khác gì một thằng người gỗ, ôm đường vi tiến trước lùi sau, nhìn rất hài hước!

Điều này khiến cho khách khứa xung quanh bật cười, ở thời nào rồi mà vẫn còn tồn tại loại người không biết khiêu vũ vậy!

Đường Vi sợ Tần Xuyên không vui liền thì thầm an ủi:

-Kệ bọn họ, cứ từ từ học!

Thật ra Tần Xuyên vốn không thấy ngại ngùng gì cả, còn liếc xung quanh rồi hỏi:

-Tiểu Vi Vi, trong số những người ở đây, ai là người khiêu vũ đúng tiêu

chuẩn nhất?

Đường Vi hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn nhìn xung quanh một lượt rồi chỉ về một đôi nam nữ ở phía trước bên trái:

-Ừm, đôi vợ chồng kia là tổng giám đốc tập đoàn GM và phu nhân, bọn họ đều từng du học Đức về, được học điệu Valse một cách chính thống nhất, trên vợ bản thì lần vũ hội nào, bọn họ cũng là người nhảy đẹp nhất!

-Ok ...- Tần Xuyên gật đầu

-Tiểu Xuyên Xuyên, không phải anh định học theo bọn họ chứ?- Đường Vi cười nói.- Khiêu vũ không khó, nhưng muốn học tốt thì cần phải luyện tập rất lâu!

-Haha! Để rồi xem, cô nhảy theo vị phu nhân kia, tôi học theo người chồng, cô không cần để ý tôi có nhảy kịp không, cứ nhảy thử một điệu xem nào...

Tần Xuyên thầm nghĩ điệu nhảy này cũng không khó gì, so với việc luyện kiếm hồi nhỏ còn dễ hơn nhiều, với khả năng học tập trời phú của hắn, có lẽ sẽ không mất bao nhiêu thời gian!

Đường Vi không biết làm sao, nắm lấy tay hắn:

-Vậy được rồi, tôi bắt đầu tăng tốc, hiện tại bọn họ đang nhảy điệu Vienna, tiết tấu của nó nhanh gấp đôi điệu valse vừa rồi, anh cẩn thận đừng có giẫm vào chân đó.

Tốc độ bước nhảy của Đường Vi bắt đầu nhanh hơn, động tác phối hợp của Tần Xuyên cũng bắt đầu tăng.

Đầu gối, mắt cá chân cùng các động tác khác, tất cả cũng từ từ được thể hiện.

Cơ thể hai người lắc lư, uyển chuyển theo giai điệu, theo điệu nhạc, và theo từng bước nhảy, chuyển động tuần hoàn, liên tục không ngừng.

Ban đầu là Đường Vi dắt nhảy, nhưng không đầy 1, 2 phút sau, cô phát hiện ra rằng, mình đã không cần phải dẫn hẫn nữa.

Tần Xuyên giống như một cao thủ thành thực điệu valse, mỗi một động tác đều rất đúng chuẩn, hơn thế lại phối hợp vô cùng ăn ý với Đường Vi!

Đường Vi cảm thấy mình như một con bướm đang bay nhảy giữa vường hoa, một đôi tay dịu dàng đang đỡ lấy cô, cả người đung đưa, bồng bênh, tự do bay lượn.

Cả đám khách khứa mới vừa rồi còn chế nhạo Tần Xuyên, giờ đây đều há hốc mồm ngạc nhiên. Một kẻ mới vừa rồi còn không khác gì một thằng người gộc, vậy mà hiện tại lại có thể nhảy một cách tự nhiên, uyển chuyển, điệu nghệ đến vậy?!

Thậm chí một vài cao thủ khiêu vũ ở đây đều cảm thấy bên trong từng bước nhảy của Tần Xuyên là một trí tuệ vượt xa bình thường!

Tần Xuyên từ nhỏ đã sống ở một vùng núi ít người, tuy trong phái còn có những người khác nữa, nhưng phần lớn thời gian, hẫn đều làm bạn với gió núi, với sơn thủy

Hoàn cảnh cuộc sống như vậy khiến cho thực chất bên trong hẫn, luôn tồn tại một khí chất xuất trần thoát tục vô cùng kỳ ảo.

Bình thường thì không nhìn ra được, nhưng nó đã được phóng xuất thông qua điệu nhảy vô cùng nghệ thuật kia, điều này đã gây được rất nhiều chú ý!

-Thật là đẹp...

-Nói Đường Vi sao? Cô ấy vốn là một đại mỹ nhân mà!

-Không phải, là người đàn ông kia! Hẫn nhảy quá xuất sắc!

-Cô nói thế, tôi lại phát hiện ra là Tần Xuyên rất đẹp trai đó nha!

Bắt đầu có những người khách lên tiếng tán thưởng, một số cô gái ở đây cũng rất háo hức, muốn được khiêu vũ với Tần Xuyên.

Bạch Dạ yên lặng nhìn Tần Xuyên trở thành tiêu điểm của mọi người, nhìn được vũ đạo xuất thần của hắn, trong nội tâm ả ngày càng nghi ngờ, người đàn ông này chỉ là một hacker siêu cấp thôi sao?

Sau khi nhạc nền kết thúc, Đường Vi thở hơi gấp, gương mặt ửng hồng nhìn Tần Xuyên, ánh mắt mơ màng.

Tối nay, người đàn ông này đã cho cô rất nhiều kinh ngạc, cô còn tưởng rằng dẫn hắn đến đây sẽ làm trò cười cho người ta, nhưng thật không ngờ cô lại là người hưởng ké hào quang của hắn!

-Tiểu Xuyên Xuyên, cảm ơn anh! Được nhảy một điệu như vậy, dù đêm nay có xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ không hối hận!

Tần Xuyên nghe xong mấy lời này thấy có hơi lạ:

-Hay là nhảy tiếp một điệu nữa nhé? Tôi học nhanh lắm đó!

Đường Vi lắc đầu, khẽ ôm lấy hắn thì thầm:

-Giờ tôi sẽ đi đi vệ sinh, anh đợi một chút rồi đi theo, nhớ là đi lên lầu hai, nơi đó ít người!

Tần Xuyên biết rõ là cô muốn thay đồ, đi làm chuyện chính sự rồi, trong lòng có chút lo lắng nhưng vẫn gật đầu!

Đợi Đường Vi rời khỏi sân nhảy, Tần Xuyên trở lại chỗ ngồi giả bộ ăn mấy miếng hoa quả

Lúc này, Bạch Dạ nhẹ nhàng đi đến:

-Tần tiên sinh, anh khiêu vũ xuất sắc như vậy, không biết tôi có may mắn

được nhảy với anh một điệu hay không?

À còn có rất nhiều lời muốn nói với Tần Xuyên, mà lúc khiêu vũ chính là thời điểm tiện nhất!

Rất nhiều khách khứa ở đây đều rất ghen tỵ, bởi Bạch Dạ chưa từng chủ động mời người đàn ông nào nhảy cùng cả, đây quả là một niềm vinh hạnh lớn lao.

Nhưng Tần Xuyên còn vội lên lầu hai để lấy quần áo đưa cho Đường Vi thay, hơn nữa hẳn cũng không có hứng nhảy với ả. Cô vàng muốn nhảy thì tôi càng không nhảy với cô!

-Tiểu Dạ Dạ, tạm thời không được rồi, giờ tôi có chuyện rất gấp!

Tần Xuyên nói rất nghiêm túc.

-Ồ? Có chuyện gì tôi có thể giúp được không? – Bạch Dạ không muốn để hẳn chạy mất.

Tần Xuyên làm bộ tiếc nuối nói:

-Tôi rất muốn để cô giúp nhưng thật sự thì chuyện này cô không giúp được đâu. Đêm nay ăn nhiều quá, tôi muốn đi ị thôi!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 79: Tôi Cũng Thấy Ngại Đó!

Tần Xuyên nói rồi, liền bỏ lại Bạch Dạ đứng ngây ngây người ở đó, vội vàng chạy về phía cầu thang

Bạch Dạ không nhịn được cắn chặt môi dưới, lần đầu tiên ả chủ động mời một người đàn ông nhảy cùng, vậy mà tên chết bầm lại lấy do “đi ị” để từ chối nàng

Lần đầu tiên gặp thì “quần thủng” lần thứ hai thì “đi ị”, mặt tên này thật là “mỏng” quá!

Mấy tên công tử cho rằng đây là cơ hội quý, liền nhân lúc này đi đến mời Bạch Dạ nhảy, nhưng Bạch Dạ đâu có hứng thú với mấy người này, ả liền trực tiếp từ chối một cách lịch sự.

Tần Xuyên... bốn tiểu thư sớm muộn gì cũng sẽ vạch trần lai lịch của người! Bạch Dạ vô cùng tức giận, thầm nghĩ trong đầu.

Cùng lúc đó, Tần Xuyên đã chạy đến phòng vệ sinh ở lầu hai, dù sao cũng không phải khách sạn nên phòng vệ sinh không phân biệt nam nữ.

Sau khi Tần Xuyên gõ cửa, Đường Vi liền mở cửa để hấn vào thật nhanh.

Sau khi vào trong, Tần Xuyên liền lấy quần áo màu đen từ trên tầng xuống, trong đó còn có cả khăn trùm đầu màu đen

Đường Vi đang chuẩn bị cởi lễ phục dạ hội để thay bộ đồ đen, nhưng lại nhìn thấy Tần Xuyên không hề có ý đi ra ngoài.

Hắn ta cứ đứng im đó, nhìn chờ nhìn cô thay quần áo!

-Tiểu Xuyên Xuyên, anh quy người sang chỗ khác được không? – Đường Vi cười nói.

Tần Xuyên sao có thể bỏ qua cơ hội tốt này được! Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh Đường Vi cởi bỏ bộ váy kia ra thôi, cả người hắn đã thấy rạo rức rồi, thế nên hắn liền giả vờ lấy hai tay che mắt, thế nhưng lại để khe hở tí hi giữa hai ngón tay.

-Tôi che rồi, không nhìn thấy gì cả!

Đường Vi nghiêng răng, giả bộ tức giận nói:

-Xoay qua chỗ khác!

Tần Xuyên lúc này mới làm vẻ đáng thường quay lưng đi, lẩm bẩm:

-Làm bạn trai giả vờ mà chả được tí lợi lộc gì cả....

Đường Vi nhìn dáng vẻ giận dữ của Tần Xuyên, liền bật cười, vừa thay đồ vừa an ủi:

-Được rồi, nếu sau này anh thật sự làm bạn trai của tôi, chắc chắn sẽ được thấy thôi!

Bây giờ anh ở đây đợi tôi, không cần đi ra ngoài đâu, khóa trái buồng vệ sinh vào là được, giúp tôi trông quần áo

Tần Xuyên không đáp trả, mắt hiện giờ đang nhìn về phía bên phải, ở đó có một tấm gương lớn, nhìn vào đó vừa vặn có thể thấy được hình ảnh nửa thân trên của Đường Vi.

Lúc này Đường Vi đã cởi bỏ phần trên chiếc váy, để lộ đôi gò bồng đảo trắng nõn, căng tròn ... (devil mới có 18- thôi à, hu hu)

Tần Xuyên vẫn còn là xử nam khi nhìn thấy ảnh này, trong đầu không khỏi thấy phấn khích rạo rức, suýt nữa thì xịt máu mũi!

Đường Vi đột nhiên nhận thấy, sao hẳn ta lại có thể yên lặng đến kỳ lạ như vậy, không khỏi lo nghĩ có phải có chuyện gì hay không, có phải hẳn thực sự tức giận hay không?

Nhưng khi cô để ý thấy chiếc gương bên cạnh thì vội la toáng lên.

-Á.....

Đường Vi vội lấy hai tay che ngực, đôi gò bồng đảo bị ép chặt lại.

-Đồ háo sắc! anh nhìn cái gì đó!- Cô biết, nhất định là Tần Xuyên đã nhìn thấy rồi!

Tần Xuyên khịt khịt mũi, cười ranh mãnh:

-Không có gì, chỉ thấy trắng trắng, tròn tròn, mềm mềm thôi ... so với lúc mặc quần áo thì lớn hơn nhiều, chắc chắn...

-Anh nói lại xem! Còn nói nữa thì tôi sẽ nổi giận thật đấy!

Tim của Đường Vi lúc này đang đập thành thạch dường như muốn nhảy ra khỏi ngực, thật ra cô không hề tức giận, chỉ là thấy vô cùng xấu hổ thôi.

Trước giờ đều là cô trêu chọc Tần Xuyên, nhưng mấy trò vô lại này của hẳn thật sự không thể chấp nhận được!

Tần Xuyên đã được nhìn đã mắt, cũng không gây sự nữa, khoát tay nói:

-Tôi không nhìn nữa là được chứ gì! Tiểu Vi Vi à, cô nhanh lên chút, tôi có làm bộ đi nhà xí, khóa trái cửa lại cũng không thể nào ngồi trong này 20-30 phút được!

-Sao lâu vậy dc, tôi chỉ đi thăm dò một chút, nếu không thấy manh mối, sẽ lập tức về ngay!- Đường Vi vừa nói vừa thay đồ.

Tần Xuyên hỏi:

-Vậy nếu bị người ta phát hiện thì sao?

-Yên tâm đi, tôi đã có chuẩn bị rồi, cho dù bảo vệ có lợi hại đến đâu, tôi cũng có thể chạy thoát được!

Đường Vi thay y phục xong, bỏ lễ phục dạ hội sang một bên, đi đến trước mặt Tần Xuyên, đột nhiên hôn lên má hẵn một cái.

Tần Xuyên nhìn thấy nét mặt dịu dàng của cô, thầm nghĩ mình không thể tự nhiên bị tự nhiên bị “cưỡng hôn” thế được, liền chu mỏ ra định hôn lại cô một cái.

Nhưng Đường Vi đã lấy tay chặn môi hẵn lại lắc đầu.

-Nụ hôn này là thưởng cho anh. Tôi biết, chuyện này khá nguy hiểm, cảm ơn anh đã đồng ý đi với tôi! Tôi đi sẽ trở lại ngay!

Đường Vi nói rồi nở một nụ cười đầy phong tình, sau đó đi đến bên cạnh cửa sổ, mở ra, rồi theo đó trèo lên tầng trên cùng, giống như một con mèo đen.

Những khu nhà cao cấp thế này đều có camera giám sát, chỉ có trèo qua mái nhà mới có thể tránh bị ghi hình và tránh trường hợp có người đột nhiên xuất hiện.

Tần Xuyên buồn bực ra mặt, hôn cái rồi đi luôn, chả có trách nhiệm gì!

Đồng thời, hẵn cũng rất tò mò, rốt cuộc cô ta muốn tìm manh mối về cái gì? Chẳng lẽ lại liên quan đến bối cảnh của Bạch Dạ?

Nếu như vậy rất có thể sẽ gặp nguy hiểm, người đàn bà tên Bạch Dạ kia đâu

dễ đối phó...

Dưới bầu trời đêm, gió từ biển thổi vào, xa xa có tiếng sóng biển vọng lại.

Đường Vi trong bộ đồ đen, mũ trùm đầu màu đen, giống như một bóng ma, sau khi trèo qua mái nhà, liền đi đến bên trên một gian nhà hai tầng.

Căn phòng này là nơi Bạch Dạ thường ở, so với căn nhà lớn dùng để tổ chức tiệc đêm kia thì nơi này có quy mô nhỏ hơn nhiều!

Đường Vi đã né được tất cả phạm vi ghi hình của tất cả các camera giám sát, đợi đến khi mấy người bảo vệ tuần tra đi khỏi, cô mới từ trên nóc nhà, nhảy xuống ban công.

Từ sân thượng nhìn vào chính là thư phòng của chủ nhà, thời gian của cô không có nhiều, nếu muốn tìm manh mối thì thư phòng là mục tiêu chủ yếu nhất.

Cửa thư phòng cũng không khóa, dù sao ở đây lúc nào cũng luôn có giám sát và bảo vệ, cho nên cũng không cần khóa cửa.

Như vậy càng tiện. Đường Vi nhẹ nhàng đẩy cánh cửa kính, đi vào bên trong, mượn ánh trăng để quan sát các đồ đạc bài trí trong phòng.

Cách bài trí trong thư phòng vô cùng kỳ lạ, cổ điển có, hiện đại có, có cả hàng thủ công mỹ nghệ nguyên sơ bằng đất, có cả những đồ làm thủ công.

Giống như Bạch Dạ, tâm tình không giống nhau, thì cách bài trí cũng khác.

Tuy nhiên, thú thu hút được ánh mắt của Đường Vi chính là một lá cờ thi đua được treo trên vách tường.

Đó là một lá cờ hình tam giác màu trắng, bên trên có hình một cây thánh giá được thêu bằng sợi kim tuyến vàng, thế nhưng lại không giống với biểu tượng của tòa thánh

Đường Vi cảm thấy rất phấn khích, ngay khi cô đang định tìm xem trong thư phòng còn có thông tin nào hữu dụng hay không thì theo bản năng cảm thấy sau lưng đang có nguy hiểm.

-Soạt!

Một cú đá rất nhanh gọn xẹt qua má của Đường Vi.

Đường Vi vội vàng xoay người, né sang một bên mới thoát được, và nhìn rõ người con gái đánh lén mình thông qua ánh trăng.

Trong đêm tối hiện ra một mái tóc dài đỏ sậm, đồng phục bó sát màu trắng, da thịt trắng nõn, đôi mắt mà xanh lục đầy ma mị.

Dáng người uyển chuyển, khuôn mặt thiên sứ, nhưng lại giống như một bóng ma trong đêm tối, khiến cho người khác run sợ.

-Hừ, cũng có bản lĩnh đấy, có thể né được một cước của ta!

Freya cười lạnh, trong mắt cô ta, Diêm Vương hen này nhất định chết chắc!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 80: Võ Giả Bán Bộ Tiên Thiên

Đường Vi giật mình, cô không ngờ là Bạch Dạ lại sắp xếp một cao thủ bên cạnh mình, càng không ngờ đến đó lại là một người phụ nữ.

Lần này, cô không thể chạy thẳng đến nhà vệ sinh được, như vậy sẽ làm lộ Tần Xuyên.

Đường Vi trầm nghĩ, cô thấy vẫn nên xem thử xem có thể đánh bại đối phương trước được hay không.

Một luồng chân khí đỏ rực quán quanh hai tay Đường Vi, từ từ bay ra, lượn quanh người cô một vòng rồi bay thẳng đến tấn công Freya.

Hai tay Freya đỡ lấy một đòn này, bị đẩy lùi lại nửa bước..

Freya nheo mắt, hơi ngạc nhiên:

-Võ giả Hậu thiên?

Đường Vi không ngờ là đối phương không cần dùng đến chân khí cũng có thể đỡ được một chiêu của cô. Điều này cho thấy tố chất của đối phương mạnh hơn cô rất nhiều

Chỉ có những chiến sĩ giàu kinh nghiệm và ý chí đã được huấn luyện trên chiến trường, mới có thể thân thể cường tráng như vậy, dù sao không phải chiến sĩ nào cũng có hân khí họ thể.

Trong lòng cô không khỏi thấp thỏm lo lắng, hai tay không ngừng xuất quyền, đánh về phía lồng ngực và cổ họng của Freya.

Freya gặp chiêu nào phát chiêu đó, cổ tay và khuỷu tay vô cùng linh hoạt, đánh trả liên tiếp, tốc độ mà sức mạnh cũng không hề kém chút nào, thậm chí còn vô cùng thuần thục.

-Người là ai, dám co gan đột nhập vào dinh thự của chủ nhân?

Đường Vi không nói một câu nào, sợ rằng sẽ để lộ dấu vết.

Freya liên tục cố lấy mũ trùm đầu của Đường Vi xuống, nhưng Đường Vi có độ canhht giác rất cao, cho nên cô ta vẫn chưa có cơ hội.

Sau 30 chiêu liên tiếp, Đường Vi đã dùng đến mười phần chân khí, hai chân đứng vững, hai tay duỗi thẳng, hai luồng chân khí mạnh mẽ phóng về phía ngực Freya.

Freya nghiêng người nhảy về sau, lấy lui làm tiến, hai chân lẳng không đá ra một cước giống như một nhát dao xẹt qua, một trên một dưới, ý đồ bẻ gãy hai tay của Đường Vi.

Đường Vi không ngờ rằng một cô gái xinh đẹp như vậy nhưng ra tay lại hết sức tàn độc, vì thế Đường Vi chuyển hướng tay trái lên trên, tay phải thì chém mạnh về chân của Freya.

Thật không ngờ, trên người Freya đột nhiên phát ra một luồng chân khí, phản kích một cước trúng giữa ngực Đường Vi.

Bịch!

Đường Vi bị đá bay, phun ra một búng máu, xoay người một cái, cố gắng đứng vững, tuy nhiên,hiện tại chân khí trong người cô đã đang rất hỗn loạn.

Cô khiếp sợ nhìn Freya, người con gái này là võ giả Hậu thiên cấp cao.

Chân khí của cô ta cũng là tà môn, khí tức thể hiện ra vô cùng tàn bạo, khắc nghiệt, chân khí này dường như chỉ phát ra ở người chiến sĩ đứng trên một đồng

xác chết đẫm máu.

Thậm chí cô ta còn đã đạt đến cấp tiên thiên, được gọi là Bán bộ Tiên thiên, nói cách khác nếu chân khí chỉ đơn thuần là của một võ giả Hậu thiên cấp cao thì không thể nào đánh cho cô thua đến mức này, dù sao, công pháp của Đường Vi cũng vô cùng xuất chúng!

-Vẫn còn chưa hiểu sao? Với thực lực của một võ gia hậu thiên trung cấp như người, ta không cần dùng chân khí, người cũng không làm gì được ta! Người vốn dĩ không có cơ hội thắng... Mau nói, ai phái người đến?

Freya chậm chậm tiến lại gần Đường Vi, ánh mắt sắc như dao.

Đường Vi biết rõ nếu cứ đà này, cơ hội để chạy thoát cũng không còn, đột nhiên lấy từ túi bên hông ra ba viên đạn nhỏ màu đen ném về phía Freya.

Ba viên đạn kia vừa rơi xuống đất liền phát ra một làn sương mù màu trắng có mùi hăng vô cùng.

Loại đạn sương mù này Đường Vi đã cất rất kỹ từ trước khi đến, vô cùng cẩn thận nên bị phát hiện.

Nhân cơ hội Freya đang bị sương mù vây quanh, khó có thể thoát thân ngay lập tức, Đường Vi liền nhanh chóng bỏ trốn.

-Đừng có vội mừng!

Freya đột nhiên lao ra khỏi màn sương, hai mắt mở to, tia máu in hằn, đập một cước thật mạnh vào lưng Đường Vi.

-Á!

Đường Vi lại phun ra một búng máu, ngã lẳng xuống ban công.

Cô thật không ngờ rằng, Freya lại mạnh đến vậy, còn mạnh hơn cả đàn ông

nữa, khí cay sộc vào mắt, vào mũi vẫn có thể chịu được, loại khí sương này có thể khiến mắt tổn thương nguy hại vậy mà cũng không thể nào ngăn được cô ta.

Người phụ nữ này tuyệt đối đã được rèn luyện thông qua rất nhiều cuộc chiến sinh tử, mới có thể có được tác phong nhanh nhẹn dũng mãnh như vậy!

Một cao thủ như vậy, sao lại đi theo Bạch Dạ?

Freya chạy đến trước mặt dgv, ngồi xuống, dùng một tay nắm chặt lấy cổ của Đường Vi.

Đôi mắt xinh đẹp của mỹ nhân lai tóc đỏ kia lúc này đã chuyển sang màu đỏ, giống như một con mãnh thú khát máu, không có chút thương cảm nào trong lòng ô ta,

-Kẻ đột nhập, để ta xem xem, người rốt cuộc là ai...

Tay còn lại của Freya chộp lấy mũ trùm đầu của Đường Vi.

Đường Vi cố giãy dụa nhưng cổ họng đã bị nắm chặt, cộng thêm nội thương khiến cô không thể nào phản kháng được.

Tình hình giờ đây chỉ còn ngàn cân treo sợi tóc!

Từ một góc khuất, đột nhiên có một viên đá nhỏ mang theo một luồng chân khí Băng Lam được bắn trúng lưng Freya.

Freya lập tức phát hiện được, cục đá đơn giản này lại ẩn chứa một thủ pháp điểm huyệt vô cùng ảo diệu, nhưng cô ta không có cách nào để tránh được!

Trong chớp mắt, Freya đành phải dùng chân khí mạnh mẽ để chống đỡ.

-Bốp!

Cục đá bay đến sau lưng Freya, xuyên qua lớp chân khí bảo vệ bị tiêu mất

một chút, thế nhưng Freya vẫn cảm thấy vô cùng đau đớn, cô ta vẫn bị trúng nội thương.

-Hự..

Một dòng máu từ khóa miệng Freya chảy xuống.

Chân khí toàn thân bị phân tán, khí huyết sôi trào, không còn cách nào khác cô ta đành phải buông dvi ra.

Đường Vi vô cùng kinh ngạc, sau đó chợt nghĩ ra nhất định có người đã đánh lén Freya để cứu mình.

Một võ giả Bán bộ Tiên Thiên như Freya lại có thể bị thương!

Võ giả Tiên Thiên? Có võ giả Tiên Thiên ở gần đây?

Đường Vi thấy rất nghi ngờ, nhưng không thể quản nhiều vậy được, nhận cơ hội này, đá một cước vào bụng của Freya.

Mỹ nhân lai bị một cước da bay, rơi xuống giàn trồng hoa, va võ mấy chậu hoa, đau đớn mức không thể đứng dậy nổi.

Đường Vi thầm nhủ, không ổn rồi, tiếng động này truyền ra rất có thể sẽ khiến bảo vệ chú ý.

Cô vốn định nhân cơ hội này đánh cho Freya một đòn chí mạng nhưng vào lúc này chạy trốn trước vẫn quan trọng hơn, dù sao hiện tại cô cũng đang bị thương, ngộ nhỡ Freya vẫn còn sức phản kích thì quá nguy hiểm rồi.

Cô cố chịu nội thương, nhảy lên mái nhà chạy đi

Sau khi đã chạy được một khoảng cách nhất định cô mới lặng lẽ đi về phía phòng vệ sinh.

Cử sở phòng vệ sinh vẫn còn mở, Đường Vi vừa đi vào đã ngã xuống đất, ôm lấy ngực thở dốc.

-Tiểu Vi Vi, coosao rồi?

Tần Xuyên đang đứng chờ ở phòng vệ sinh ân cần dìu Đường Vi đứng dậy.

Đường Vi sắc mặt tái nhợt lắc đầu:

-Không sao, có chút chuyện ngoài ý thôi. Anh đừng nói nhiều để tôi thay quần áo, rồi ra ngoaid.

Tần Xuyên không khỏi thăm thở dài. Cô ngốc này, cũng không điều tra xem là bên cạnh Bạch Dạ có cao thủ nào hay không.

Cũng may hăn nhanh trí, nhớ ra đêm nay Freya không có lộ diện, đoán chừng Bạch Dạ đã có nhiệm vụ khác cho cô ra, quả nhiên là Freya canh gác ở ngoài

Nếu như đêm nay hăn không lén đi ra ngoài xem, ra tay cứu nguy thì Đường Vi đã vị Freya tóm gọn rồi.

Đối với những cao thủ đã có kinh nghiệm dù cho có đọa sương mù hay là lựu đạn khí độc cũng đều có thể đối phó.

Nhưng cũng không thể nói tất cả là do Đường Vi chủ quan được, dù sao tố chất chiến đấu của Freya cũng rất cao.

Dù hiện tại nội thương của Tần Xuyên vẫn chưa khoe nhưng cục đá mà Tần Xuyên bắn ra dù sao cũng mang theo chân khí Tiên thiên, lại là đánh lén, tất nhiên Freya không thể nào chống cự được.

Tần Xuyên thăm tính toán trong đầu, phải được cẩn thận với đám người Bạch Dạ này.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 81: Tôi Là Người Da Mặt Mỏng

Lúc này, Đường Vi đã trút bỏ khăn trùm đầu, xé khăn trùm đầu nhuộm máu thành mảnh vụn cỡ ngón tay, ném vào bồn cầu xối nước.

Khi cô định tiếp tục xé nát tiêu hủy quần áo dạ hành, cô trừng mắt nhìn Tần Xuyên.

- Lại muốn chiếm tiện nghi, quay đi, không cho phép nhìn.

Tần Xuyên bất đắc dĩ xoay người sang chỗ khác, vẻ mặt buồn bực. Cô nàng này đã bị thương rồi còn để ý chi tiết như vậy, nhìn xem cũng không khiến bộ ngực của cô ta thu nhỏ lại, thực nhỏ mọn!

Qua vài phút đồng hồ, Đường Vi rốt cuộc xử lý xong quần áo dạ hành nhuộm máu, lại mặc lễ phục dạ hội lúc trước.

Chẳng qua, sắc mặt của cô rất kém, nội thương khiến cô đi đường cũng suy yếu.

Tần Xuyên nhíu mày:

- Tiểu Vi Vi, cô đi ra ngoài như thế này vừa nhìn liền biết rõ cô có vấn đề, rất dễ bị hoài nghi.

- Vậy cũng hết cách rồi, chắc chắn Bạch Dạ sẽ nhanh chóng đưa ra phản ứng, trước khi cô ta phát giác được chúng ta, chúng ta rời khỏi nơi này trước.

Tần Xuyên lắc đầu:

- Vội vã rời đi sẽ càng thêm hoài nghi, trước tiên cô chờ một chút, tôi xử lý qua thương thế giúp cô một chút, ít nhất trong thời gian ngắn trông sẽ tốt hơn.

- Xử lý? Làm thế nào?

Đường Vi buồn bực.

- Cô quên lời Ôn lão đầu vừa nói rồi sao, tôi là bác sĩ.

Tần Xuyên cười cười, sau đó đi tới sau lưng cô gái, hai tay dùng ngón điểm liên tục vào mấy huyệt Thủy Phân, Thần Khuyết, Khí Hải của Đường Vi.

Từng đạo chân khí Băng Liên thông qua phương thức châm cứu của Liên Hoa Thần Châm, xuyên qua ngón tay tiến vào trong thân thể Đường Vi!

Những chân khí này giống như cảnh sát giao thông làm thông đường phố, khiến cho khí huyết bắt đầu vận hành ngay ngắn trật tự bên trong kinh mạch cô gái, hơn nữa đau đớn bởi thương thế cũng tạm thời hóa giải.

Mặc dù hiệu quả như vậy không bằng châm cứu, nhưng trong thời gian ngắn vẫn có thể chống đỡ một chút, khiến cho chân khí của cô ổn định lại.

Đường Vi ý thức được Tần Xuyên đang dùng một loại y thuật vô cùng huyền diệu trị liệu cho mình, hơn nữa chân khí của Tần Xuyên hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với mình, cực kỳ mạnh mẽ dẫn đường chân khí của mình, giống như ông anh dẫn theo em gái vậy.

Cô gái không khỏi giật mình hé chiếc miệng nhỏ nhắn, sững sốt hồi lâu, mới chột tình ngộ!

Nhớ tới võ giả tiên thiên vừa âm thầm đã thương Freyja mới rồi..

- Anh... vừa rồi là anh cứu tôi?

Đường Vi kinh ngạc quay đầu lại, không dám tin nhìn người đàn ông:

- Tần Xuyên, anh là võ giả tiên thiên?

Tần Xuyên biết rõ không giấu được rồi, cười ha ha nói:

- Làm sao, không giống sao?

Đường Vi cũng không biết tâm tình của mình thế nào, người đàn ông trước giờ đều cho rằng cần dựa vào mình bảo vệ, nhưng kết quả là, hành vi của mình căn bản không có chút ý nghĩa!

Cô không khỏi tức giận, trong mắt hơi long lanh nói:

- Anh gạt tôi, là cười nhạo tôi sao? Cảm thấy rất thú vị à?

Tần Xuyên biết rõ cô gái sẽ nghĩ như vậy, hần bất đắc dĩ nói:

- Tiểu Vi Vi, từ trước đến giờ tôi không hề muốn gạt cô, là cô không hỏi tôi tu vi thế nào nha.

- Nhưng... nhưng vì sao anh không cho tôi biết?

Tần Xuyên gãi đầu:

- Tôi là người da mặt mỏng, cũng không thể không có việc gì liền nói với cô tôi là võ giả tiên thiên chứ, hơn nữa... không phải hiện giờ cô đã biết rồi sao?

Đường Vi run lên, cẩn thận nghĩ lại thấy cũng đúng, dựa vào cái gì Tần Xuyên phải nói với mình thực lực của hần, hai người nói trắng ra quen biết không đến một năm.

Lại thêm, ai không có chút bí mật của mình chứ, chỉ nói một võ giả tiên thiên như Tần Xuyên, làm Network Management ở quán Internet, chắc chắn có nguyên nhân rất đặc thù.

- Được rồi, tình hình thân thể của cô đã tạm thời ổn định, chúng ta ra ngoài

đi, lại chờ đợi như vậy nữa, họ còn tưởng rằng tôi bị táo bón, tôi không gánh được.

Tần Xuyên cười nói.

Đường Vi bật cười, đôi mắt sáng lên nhìn người đàn ông, mặc dù biết Tần Xuyên là võ giả tiên thiên, hơn nữa còn trẻ tuổi như vậy, tuyệt đối là thiên tài hiếm có đương thời.

Nhưng cô không hề cảm thấy, Tần Xuyên có gì khác trước kia, vẫn ẩn giấu như vậy, da mặt vẫn dày như vậy.

Đúng thế, mặc kệ hẳn có phải võ giả tiên thiên hay không, đều là Tần Xuyên kia, vậy là đủ rồi.

Chưa tới một lát, cô gái kéo gã đàn ông đi xuống lầu, lại tiến vào yến hội lần nữa.

Mặc dù thương thế của Đường Vi đã được ngăn chặn, nhưng cũng không thể khiêu vũ, chỉ có thể ở cùng một chỗ với Tần Xuyên ăn uống nói chuyện.

Rốt cuộc chờ đến lúc có khách muốn rời đi, Tần Xuyên mới nắm tay Đường Vi cũng đi theo, hết thảy đều rất tự nhiên.

Thế nhưng, chủ nhà Bạch Dạ không xuất hiện một thời gian ngăn lại đột nhiên trở về đại sảnh yến hội.

Phía sau cô còn có Freyja sắc mặt khó coi đi theo! Mặc dù người đẹp tóc đỏ bị thương, nhưng vẫn đi lại nhanh nhẹn.

Đường Vi hơi nghiêng người sau lưng Tần Xuyên, nhỏ giọng nói:

- Hồng rồi, tố chất thân thể của cô nàng kia quá mạnh mẽ, dường như không bị thương quá nặng, cô ta có thể sẽ nhận ra tôi.

Tần Xuyên híp mắt, quả thực có khả năng này, không cần nói, trên người Đường Vi ít nhiều còn chút mùi máu tươi, chỉ hình thể giống nhau, đối với cao thủ mà nói, rất dễ phát giác.

Lúc này, Bạch Dạ mặt mũi lạnh lùng, cầm lấy microphone, tắt nhạc của vũ hội.

- Các vị ở đây, hết sức có lỗi phải nói cho mọi người một tin tức...

Các vị khách toàn trường đều an tĩnh lại, đều nghi hoặc hội trường muốn nói gì.

- Trong bữa tiệc tối này của chúng ta, có một sát thủ không rõ thân phận trà trộn vào, hộ vệ của tôi vừa bị thương trong khi chiến đấu, nhưng cũng may đã đã thương tên sát thủ kia.

Từ nơi này xuống núi chỉ có một con đường, mà tại miệng núi phía dưới đến giờ còn chưa có xe lái qua, tôi tin tưởng, sát thủ vẫn còn trong số chúng ta!

Mọi người lập tức xôn xao, ở đây đều là người có tiền, coi tính mạng của mình quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Nghe xong có sát thủ trà trộn, mọi người đều khẩn trương, sợ mình trở thành mục tiêu.

- Để đảm bảo sự an toàn của mọi người, xin mọi người tự động rời đi, phàm là xe cộ rời đi, phụ tá của tôi là Freyja đều sẽ tiến hành thẩm tra, phòng ngừa sát thủ nguy hiểm kia cải trang thành người nào, mang tới nguy hiểm cho mọi người.

Hi vọng mọi người có thể phối hợp với chúng tôi, đây là để mọi người có thể an toàn rời đi.

Ánh mắt Bạch Dạ như trăng lạnh đảo qua mọi người ở đây.

Dĩ nhiên có người dám xâm nhập thư phòng của cô, điều này khiến cho cô cực kỳ tức giận, dấu sao nơi đó cất giấu không ít bí mật không thể tiết lộ ra ngoài.

Dù cô không nói như vậy, kỳ thực cũng không có người nào phản đối, dấu sao phần lớn người ở đây sợ chết.

Ánh mắt Đường Vi hơi bàng hoàng, cô quay đầu nhìn người đàn ông:

- Tiểu Xuyên Xuyên, tiếp tục như vậy tôi sẽ bị nhận ra, nếu không anh đi trước, không cần lo cho tôi.

- Chớ đại dột, tôi là bạn trai của cô, muốn đi thì cùng đi.

Tần Xuyên cười nháy mắt mấy cái.

Đường Vi miễn cưỡng cười:

- Hôm nay anh có thể làm đến bước này vì tôi, đã rất cảm ơn anh rồi, nhưng dù sao chúng ta cũng chỉ là người yêu giả trang.

Mặc dù anh là võ giả tiên thiên, nhưng bối cảnh của Bạch Dạ thực sự không đơn giản, một trợ thủ của cô ta cũng lợi hại như vậy, sau lưng cô ta càng thêm khó nói, anh không cần phải bất chấp nguy hiểm vì tôi.

- Không có nguy hiểm, họ là kiểm tra xe muốn đi, nhưng chúng ta đi bộ rời đi, họ sẽ không phát hiện được chứ?

- Đi xuống núi? Vậy chẳng phải rõ ràng hơn sao?

Đường Vi cười khò:

- Chắc chắn họ sẽ phong tỏa các ngã rẽ dưới chân núi.

Tần Xuyên lắc đầu:

- Ai nói chúng ta sẽ xuống núi, chúng ta lên núi!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 82: Thánh Giáo

Đường Vi hơi sửng sốt:

- Lên núi thì làm được gì? Chỗ đó chỉ còn lại một khu nhà cao cấp hướng đông, đi qua đó là biển rộng, không còn đường đi. Chờ họ tra xong khách khác, chắc chắn sẽ đi điều tra, chẳng lẽ chúng ta xâm nhập khu nhà cao cấp kia? Hay là nhảy xuống biển?

Nhảy xuống biển? Tần Xuyên nghĩ trong lòng còn đến mức như vậy ư, phụ nữ hiện giờ thực dũng cảm.

Tần Xuyên đành phải giải thích:

- Căn nhà kia là của tôi, tôi trực tiếp mở cửa dẫn cô vào tránh một chút, chờ ngày mai rồi đi cũng không muộn.

Đường Vi căn bản không coi là thật, lườm gã:

- Đã đến thời điểm này rồi, Tiểu Xuyên Xuyên anh còn đùa giỡn như vậy, tôi là bị tổn thương, cũng không phải biến thành ngu xuẩn.

- Há? Không phải vậy, tôi không nói đùa...

- Được rồi được rồi, đừng ồn ào nữa.

Không để Tần Xuyên nói thêm cái gì, Đường Vi nói:

- Thật ra anh nói cũng có đạo lý, căn nhà kia vẫn không hề sáng đèn, đoán chừng chủ nhân không có ở nhà, chúng ta vụng trộm vào ở một đêm cũng không

có chuyện gì.

Đường Vi cũng không còn biện pháp khác, cảm thấy đề nghị của Tần Xuyên không tồi, vội vàng gọi điện thoại để lái xe không cần tới đón, định đi bộ lên núi cùng Tần Xuyên.

Tần Xuyên dở khóc dở cười, cô gái không tin tưởng hẳn cũng có thể hiểu được, dẫu sao một quản lý quán nét như hẳn làm sao có thể có được khu nhà cao cấp mấy chục triệu.

Đường xuống núi có vệ sĩ của Bạch Dạ ngăn cản, nhưng đường lên núi lại không ai để ý, dù sao đêm hôm khuya khoắt cũng không thấy rõ hướng đi của tất cả mọi người.

Con đường ba bốn trăm mét, bình thường với Đường Vi mà nói căn bản không tính là chuyện gì, nhưng buổi tối cô trúng hai cước của Freyja, nội thương bắt đầu không cách nào áp chế.

Lúc đi được một nửa, mồ hôi lạnh bắt đầu đổ ra trên chiếc trán thẳng của Đường Vi, thân thể cô không nhận được khom xuống.

Tần Xuyên lập tức bắt mạch giúp cô, cau mày nói:

- Đáng chết, lực đạo của Freyja kia quá lớn, chân khí không chỉ làm tổn thương xương cốt cơ thể của cô, còn tổn thương tới lá lách của cô, tiếp tục như vậy hệ thống miễn dịch của cô sẽ xảy ra vấn đề.

- Vậy... vậy làm sao bây giờ...

Lúc này Đường Vi đã không cách nào tự suy xét, sắc mặt tái nhợt ngã vào trong lòng người đàn ông.

Tần Xuyên quay đầu lại nhìn, đã có không ít xe rời đi, một đám vệ sĩ do Freyja dẫn đầu đang nghiêm khắc điều tra, hẳn là tạm thời không ai để ý động tĩnh trên núi.

Tần Xuyên không nói hai lời, cõng Đường Vi lên, trực tiếp thừa dịp ban đêm chạy như bay tới khu nhà cao cấp hướng đông.

Đường Vi mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy tấm lưng người đàn ông rất rộng rãi cường tráng, cho cô một cảm giác an toàn mãnh liệt.

Kết quả, mí mắt cô ngày càng nặng, đã không cách nào chống đỡ tiếp...

Lúc đến cửa tòa nhà, Tần Xuyên móc chìa khóa phân biệt vân tay ra, ấn xuống một cái, hai chiếc cổng đồng xanh phong cách England liền mở ra.

- Ha ha, Tiểu Vi Vi, thấy không? Đây là nhà tôi...

Tần Xuyên đã muốn lấy le với cô gái, nhưng phát hiện, cô gái trên lưng đã hôn mê rồi.

Vừa thấy thế, Tần Xuyên sốt ruột trong lòng, chạy thẳng trên con đường trải đá rộng rãi, xuyên qua rừng cây xanh do công ty môi trường chăm sóc cẩn thận, đi tới trước tòa nhà chính tạo hình hiện đại.

Cửa lớn nhà chính, lại là một hệ thống kiểm tra vân tay, mặc dù Tần Xuyên là kẻ nhà quê, nhưng cũng nhìn qua điện ảnh diễn thế nào.

Đặt tay mình lên ấn một cái, cửa chính liền mở ra.

Toàn bộ căn phòng đều do máy vi tính cảm ứng tự động, khi Tần Xuyên cõng Đường Vi vào nhà, đèn nhanh chóng mở lên.

Chỉ tiếc hẳn không rảnh thưởng thức căn nhà mới trong ngoài đều thời thượng giản lược này, hẳn nhanh chóng tìm một căn phòng ngủ trên tầng hai, bắt đầu vận công trị liệu nội thương cho Đường Vi.

Tần Xuyên kêu khổ trong lòng, mình cũng quá bi kịch rồi, nội thương còn chưa khỏe, còn phải chữa thương giúp người khác, nguyên khí của mình tới

ngày tháng nào mới có thể khôi phục chứ!

Bên kia, Bạch Dạ điều tra sát thủ trắng đêm, trắng đêm không cách nào nghi ngơi.

Sau khi tất cả các vị khách gần như đều rời đi, Freyja vẫn không tìm được người khả nghi.

Đứng trong thư phòng của mình, Bạch Dạ nhìn chiếc cờ tam giác chữ thập màu vàng treo trên tường, có suy nghĩ trong lòng.

Freyja sắc mặt lạnh băng đi tới từ bên ngoài, vuốt cằm nói:

- Chủ nhân, đã điều tra tất cả các vị khách, kể cả vệ sĩ do Vương gia Tứ Hải Bang và Ôn gia Đăng Long Hội mang tới, đều không có tung tích của nữ thích khách kia.

- Đã điều tra chung quanh chưa?

Freyja trả lời:

- Đường xuống núi bị chúng tôi chặn lại, chỗ có thể đi cũng chỉ như vậy, chúng tôi lục soát toàn bộ, trừ khi họ nhảy xuống biển, nếu không chính là tới tòa nhà phía đông kia.

Chẳng qua tòa nhà kia có hệ thống báo động tiên tiến nhất, nếu như họ thực sự trốn vào, dù leo tường vào cảnh báo cũng sẽ vang lên, chớ nói chi là nạy mở cửa, cho nên chắc sẽ không trốn vào trong.

- Chuẩn thật là nhanh.

Bạch Dạ yên lặng xoay người lại, nhìn Freyja:

- Thương thế của người thế nào rồi?

- Chút thương tổn ấy không tính là gì.

Freyja vẻ mặt sắt đá, khí chất này rất xung đột với dung mạo xinh đẹp của cô.

Bạch Dạ duỗi một cánh tay, một đạo chân khí màu trắng nhu hòa, từng sợi xuất hiện từ đầu ngón tay của cô, chui vào trong thân thể Freyja.

Freyja biết rõ Bạch Dạ muốn chữa thương cho mình, cũng không tránh né, mà thoải mái phát ra tiếng rên khẽ.

Không tới nửa phút, sắc mặt Freyja hồng hơn rất nhiều.

- Đã khỏe chưa?

Freyja gật đầu cung kính:

- Cảm ơn chủ nhân, khỏe hơn bảy thành rồi.

Bạch Dạ thỏa mãn cười, mới hỏi:

- Người xác định, người tổn thương người đúng là võ giả tiên thiên?

- Sẽ không lầm, có thể một chiêu làm tổn thương tôi, ít nhất là võ giả tiên thiên sơ cấp, chẳng qua người kia hẳn là lẻ loi một mình, cũng không phải tổ chức gì, nếu không sẽ không giấu đầu lòi đuôi như vậy.

Bạch Dạ thở dài:

- Người nói nữ thích khách kia nhìn "Thánh Kỳ" một lúc lâu như vậy, rất có thể là người hiểu rõ "Thánh Giáo" chúng ta.

- Chủ nhân, đối phương có võ giả tiên thiên, có lẽ chúng ta nên xin Giáo chủ phái một gã võ giả tiên thiên tới, bảo vệ sự an toàn của ngài.

Bạch Dạ lắc đầu:

- Không cần, võ giả tiên thiên rất dễ dẫn tới sự chú ý, hiện giờ chúng ta cần là ẩn nấp, dấu sao đám văn vật kia đã đến quân camp, chúng ta không tìm được cơ hội ra tay trên đường hộ tống, sau khi lên bờ kế hoạch không thể sơ suất, chúng ta phải đặt trọng tâm trên đám văn vật kia.

Còn võ giả tiên thiên kia tạm thời không để ý tới, nếu quả thực có ác ý với ta, vậy tối này đã ra tay với ta... Huống chi, nếu thực sự tới giây phút sống chết, ta cũng không sợ hãi, ta chỉ sợ hãi chỉ ẩn nấp không chịu ra.

Freyja nhíu mày:

- Vậy chẳng lẽ chúng ta cứ bỏ qua như vậy?

- Đương nhiên không phải.

Bạch Dạ quay đầu cười nói:

- Ta đột nhiên nhớ tới một việc, thời gian người phát hiện nữ thích khách kia, có thể phán đoán chính xác vào thời điểm đó người nào không có mặt trong phòng yến hội, camera rải rác bên ngoài cũng có thể tìm kiếm.

Chúng ta có thể thu nhỏ phạm vi điều tra, đại khái đoán ra được người nào là kẻ khả nghi.

Mắt Freyja sáng ngời:

- Vẫn là chủ nhân suy nghĩ chu đáo.

- Đến lúc đó, chúng ta án binh bất động, chờ lần hành động này chấm dứt, sẽ tìm hai tên thích khách kia tính sổ. Ta muốn xem một chút, là ai cảm thấy hứng thú với Thánh Giáo chúng ta.

Bạch Dạ vẽ mặt tính toán kỹ càng mỉm cười.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 83: Mười Ba Binh Vương

Tứ Hải Bang, khu nhà cao cấp Vương gia.

Trong phòng ngủ chủ nhân, một đĩa nhạc màu đen đang chậm rãi diễn tấu dạ khúc của Chopin.

Mặc dù trở về nhà từ tiệc tối, trời đã khuya, nhưng Vương Chấn Thiên không có ý đi ngủ.

Gã mở nhạc, đánh thức vợ mình Hàn Nguyệt đã ngủ, nhào tới không hề khách khí, vừa hưởng thụ âm nhạc, vừa hưởng thụ cảm giác phóng túng vợ mình mang lại cho gã.

- Ai nha... a... ô... đêm nay chồng thực là lợi hại...

Hàn Nguyệt vừa vặn tuổi như lang như hổ, cho nên nửa đêm bị chồng mình hành hạ như vậy, lại rất chăm chú.

Chờ đến lúc ca khúc tiến tới bộ phận dồn dập, động tác của Vương Chấn Thiên cũng nhanh hơn, hoàn thành thể công giống như thủy triều.

Ném Hàn Nguyệt đã xụi lơ lên giường, Vương Chấn Thiên vỗ mạnh vào hông cô ta, nở nụ cười hài lòng.

Sở dĩ năm đó gã đồng ý lấy người phụ nữ từng sinh hai đứa con này, cũng bởi vì công phu trên giường của cô ta tốt, hơn nữa cô ta vừa vặn ngọc ngà, trao đổi cũng dễ dàng.

Gã muốn chính là một người phụ nữ có thể khiến gã yên tâm thả lỏng cả thân

thể lẫn tinh thần như vậy, mà không phải một người phụ nữ nhỏ tuổi xinh đẹp, hoặc là thông minh.

- Chồng à, có phải tâm tình của anh không tốt hay không?

Hàn Nguyệt gãi tay người đàn ông hỏi.

Vương Chấn Thiên châm một liều thuốc, phun khói:

- Sao cô biết?

- Mỗi lần anh tức giận trong lòng, buổi tối đều cực kỳ mãnh liệt.

Hàn Nguyệt cười híp mắt nói.

Vương Chấn Thiên ngạc nhiên nhìn vợ mình một cái, hóa ra cô nàng này còn có chút đầu óc, biết rõ tổng kết quy luật, quả thực bị cô ta đoán đúng.

- Đêm nay tới nhà cô nàng Bạch Dạ kia tham gia tiệc tối, gặp phải đại tiểu thư cũng Tần Xuyên kia, anh cùng Thế Huân chỉ có thể cười với họ, giả trang con trai giả trang cháu trai, khiến người khác chế giễu...

Trong mắt Vương Chấn Thiên lóe lên một tia âm độc, năm đó gã vẫn lăn lộn phía dưới Đường gia, mấy năm nay tự lập môn hộ, kết quả gặp Đường Vi vẫn phải thấp hơn nửa cái đầu.

Đây là ưu thế mà cố võ giả, đặc biệt là cố võ giả cường đại mới có thể có trên thế giới này.

Nhưng gã không cam lòng, gã không thể tha thứ, cái bóng Đường gia tiếp tục bao phủ trên đầu gã!

- Chồng à, vậy nếu không anh triệu tập toàn bộ người trong bang hội, cùng đi giết Đường Vi này đi! Bắn vài phát súng không phải là được rồi sao? Tần Xuyên kia còn bắt nạt Đại Hải nữa, anh sẽ không phải là buông tha hẳn chứ...

Hàn Nguyệt giả bộ đáng thương giải oan cho con trai.

Vương Chấn Thiên vừa rồi còn cảm thấy chỉ số thông minh của người phụ nữ này cao một chút, vừa nghe như vậy lại thở dài trong lòng, quả thiên là người phụ nữ ngu xuẩn, quả thực cho rằng thế đạo này bang phái là có thể vô pháp vô thiên.

Thật tình không biết, lúc nào chính phủ Hoa Hạ cũng ngó chừng mình, chỉ dám làm càn một chút, không cần thận để lộ ra thứ gì cấm kỵ, diệt cả bang hội cũng chỉ là chuyện thời gian.

Ngay khi gã chuẩn bị tắm rửa đi ngủ, chiếc điện thoại di động màu đen giống như bộ đàm đồ chuông.

Vương Chấn Thiên nâng cao tinh thần, cầm lấy di động trên tủ đầu giường, thuận tiện tắt nhạc.

Điện thoại di động này chỉ liên lạc với một vài nhân vật đặc biệt, làm như vậy là để phòng ngừa bị quốc gia nghe trộm, dầu sao có thứ khá miễn cảm.

- Mosey Mosey, Lộc Đảo tiên sinh! Chào buổi tối!

Trong mắt Vương Chấn Thiên để lộ sự hưng phấn.

Giọng nói của người Nhật Bản đầu điện thoại bên kia mang vài phần kiêu ngạo:

- Vương tiên sinh, ngày mai chúng tôi có thể đổ bộ thành phố Đông Hoa, ngài chuẩn bị sẵn điểm tiếp ứng rồi chứ?

- Nhanh như vậy sao? Ha ha, đã chuẩn bị xong rồi, vừa vặn mấy ngày nay phát hiện một bến cảng bỏ hoang, nơi đó không có hải quan và quân đội, tuyệt đối là vị trí tốt để các vị tiến vào thành phố Đông Hoa!

- Còn có bến cảng không có quân đội trú đóng sao? Có phải là bẫy rập của

quân đội Hoa Hạ hay không?

Lộc Đảo hoài nghi hỏi.

Vương Chấn Thiên cười ha ha nói:

- Yên tâm đi, tôi đã mua được một quan viên, hẳn nói cho tôi bởi vì bến cảng kia dư thừa tài nguyên, chính quyền quyết định bỏ hoang, bên ngoài không biết rõ tình hình, bởi vậy để trống chưa tới một tháng.

- Thì ra là thế, vậy ngày mai làm phiền Vương tiên sinh phái người tiếp ứng rồi.

- Được được, tôi cùng khuyến tử bày tiệc ngay tại khách sạn, chuẩn bị đón gió Lộc Đảo tiên sinh cùng các vị khách Yamada từ phương xa đến, ha ha...

Sau khi cúp điện thoại, Vương Chấn Thiên tươi cười đặc ý.

Hàn Nguyệt thấy chồng mình vui vẻ như vậy, hiếu kỳ nói:

- Quý Nhật Bản kia thực sự tốt như vậy sao? Lại kiếm rất nhiều tiền cho chúng ta sao?

- Đàn bà như cô biết cái gì, Yamada là xã đoàn lính đánh thuê và buôn lậu thuốc phiện số một số hai Nhật Bản!

Chỉ Lộc Đảo dẫn người tới vào ngày mai, đã được xưng một trong Mười ba Binh Vương trên thế giới, là siêu cao thủ trong giới lính đánh thuê!

Nếu không có Thánh Giáo trung gian giới thiệu, Tứ Hải Bang chúng ta nào có cơ hội thành lập con đường cung ứng với Yamada, còn khiến một trong hai đại cao thủ của Yamada tự mình dẫn đội tới đây.

Chờ sau khi giao dịch lần này hoàn thành, họ có thể loại bỏ mấy trở ngại trong làm ăn của chúng ta, đến lúc đó ta sẽ để Lộc Đảo dẫn người giết Đường Vi

và Tần Xuyên, hừ hừ... một mũi tên trúng hai con nhạn!

Hàn Nguyệt ở trên giường vắn vẹo mông lớn, nhỏ giọng thì thầm:

- Nói thực lâu, cũng không nói có thể kiếm được bao nhiêu tiền...

...

Tiếng kêu vang của chim biển trong gió biển, ánh mặt trời mùa hè rọi vào giường lớn một căn phòng ngủ khu nhà cao cấp sơn trang Bích Hải.

Đường Vi mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, ngửi thấy một hương vị tươi mát nhưng lạ lẫm, cô dụi dụi hai mắt, chậm rãi đứng dậy khỏi giường.

Nhìn bốn phía chung quanh, cô phát hiện đây là một căn phòng ngủ lấy màu vàng nhạt và màu trắng làm chủ, giường lớn rộng rãi, tấm rèm màu trắng, cửa sổ sát đất khổng lồ, mặt hướng tới biển xanh thẳm.

Cô từ từ suy nghĩ, mình ở nơi nào, xem ra tối qua Tần Xuyên mang cô vào căn phòng trong tòa nhà này.

Tần Xuyên... hẳn ở nơi nào?

Đường Vi bắt đầu quan tâm, nhưng vừa đặt chân xuống đất, cô lại cảm thấy có chỗ không đúng...

Cô vuốt bụng mình, bất ngờ phát hiện nội thương của mình đã tốt hơn bảy tám phần, không hề đau đớn!

- Điều này làm sao có thể... Y thuật của hẳn thực sự lợi hại như vậy sao?

Đường Vi biết rõ, muốn chữa khỏi thương thế tối quá, bình thường cần thời gian và cái giá lớn, nhưng Tần Xuyên lại trị liệu chỉ một đêm, khiến cô cảm thấy không có gì đáng ngại, quả thực là Thánh thủ hồi xuân cũng không đủ!

Lúc này, hương vị bữa sáng nồng đậm bay vào phòng, Đường Vi rời phòng, rốt cuộc nhìn thấy Tần Xuyên đang làm điểm tâm trong phòng bếp dưới tầng.

Mặc dù nhà rất lớn, nhưng khu vực sinh hoạt hàng ngày vẫn tương đối gọn, phòng bếp, phòng khách, buồng vệ sinh đều tập trung một nơi, mấy trăm mét vuông còn lại là các loại phòng như phòng tập thể thao.

Đường Vi đi qua hành lang thật dài, xuống dưới tầng, đi tới phòng bếp.

Tần Xuyên cầm xẻng rán trứng gà, hần vừa huýt sáo vừa đặt trứng luộc xong vào trong đĩa.

Tần Xuyên mặc rất khôi hài, chỉ mặc một chiếc quần tứ giác, thân trên để trần, thắt một chiếc tạp dề ca rô.

Đường Vi hé miệng cười, người đàn ông này quả thực coi nơi này như nhà của mình, lại thoải mái như vậy.

Chẳng qua không biết vì sao, nghĩ tới từng hình ảnh tối qua, lại nhìn bóng lưng người đàn ông đang làm điểm tâm, cô ấm áp trong lòng, có một loại tình cảm đặc biệt không ngừng lan ra.

- Ha ha, Tiểu Vi Vi, tôi phát hiện trong tủ lạnh đồ ăn gì cũng có, vừa vặn làm chút điểm tâm, có phải cô bị tay nghề làm bếp mạnh mẽ của tôi làm cho chấn kính rồi hay không?

Tần Xuyên bưng một chiếc đĩa trứng luộc và lạp xường, khoe khoang nói.

Đường Vi thực sự không làm gì được hần, nhận lấy đĩa, lườm hần:

- Tranh thủ thời gian ăn xong rồi rời đi thôi. Anh cũng thật là, lờ như chủ nhà trở về thì làm sao bây giờ, cũng không đánh thức tôi sớm một chút.

- Trở về cái rắm à, tôi chính là chủ nhà, sao cô lại không tin chứ, đây là nhà của tôi!

Tần Xuyên buồn bực.

- Được được được... là nhà của anh... toàn bộ vũ trụ đều là của Tiểu Xuyên Xuyên...

Đường Vi gạt đầu qua loa, căn bản không tin tưởng. Cô đi tới chiếc bàn ăn cách đó không xa, định bắt đầu ném thứ tay nghề của người đàn ông.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 84: Lần Thứ Tư

Tần Xuyên cũng không giải thích nhiều, nói thật vẫn không ai tin, sau đó hẳn rót hai cốc sữa bò, đi qua ngòi xuống cùng ăn uống.

Căn nhà này quả thực không tồi, như lời Tần Minh nói, thứ cần chuẩn bị đều chuẩn bị sẵn, ngay cả đồ ăn trong tủ lạnh định kỳ đều sẽ có người tới thay đổi.

Tần Xuyên cảm thấy, mình chuyển vào ở cũng không tồi, để không thực lãng phí.

Dùng đĩa xuyên vào một miếng lạp xưởng, Tần Xuyên cười xấu xa đưa tới bên miệng cô gái bên cạnh:

- Tới, Tiểu Vi Vi, ném thử "lạp xưởng" của tôi đi!

Đường Vi sửng sốt một chút, suy nghĩ một chút, sau khi biết rõ ý tứ của người đàn ông này, lúm đồng tiền đỏ lên, không chịu yếu thế nói:

- Không bằng tôi cho anh ăn phía dưới của tôi được không?

- Được!

Tần Xuyên không biết xấu hổ liếm đầu lưỡi.

- Tốt cái đầu anh! Thực bẩn! Đùa nghịch lưu manh nữa tôi sẽ tức giận!

Đường Vi cầm đĩa gõ Tần Xuyên.

Tần Xuyên đáng thương sờ đầu một cái:

- Là chính cô nghĩ xấu, tôi chỉ muốn ăn mì mà thôi...

Vừa gõ xong, Đường Vi dường như nghĩ tới cái gì, ánh mắt đột nhiên mê ly nhìn hẳn.

Tần Xuyên nháy mắt mấy cái, bị phụ nữ nhìn chăm chăm hơi mất tự nhiên:

- Làm sao vậy? Thực sự tức giận à?

Đường Vi cười tự giễu, lắc đầu:

- Không phải... Chỉ là tôi đột nhiên cảm thấy, mình thực là ngốc, trước giờ thật ra đều là anh bảo vệ tôi, nhưng tôi cho rằng, anh là dựa vào tôi mới có thể sống an ổn.

Tên sát thủ lần trước, sở dĩ đột nhiên mất đi lực chiến đấu, hẳn là anh động tay động chân, vì sao không cho tôi biết chứ, coi tôi giống như kẻ ngốc.

Tần Xuyên nhú mày, cười hì hì nói:

- Nếu trực tiếp nói cho cô biết, như vậy không đẹp trai, hiện giờ tự cô phát hiện, biểu lộ tôi có phong cách! Có phải hình tượng của tôi trong lòng cô nháy mắt trở nên cao lớn, không cách nào kiềm chế mà yêu tôi hay không?

Đường Vi bật cười:

- Nếu anh không nói ra, tôi đây cảm thấy anh phong độ tuần tú, nhưng anh vừa nói như vậy... Tôi lại cảm thấy, anh là tên xấu xa hèn mọn bỉ ổi giao hoạt!

Mặt Tần Xuyên cứng đờ, chẳng muốn nói gì nữa, xuyên một miếng lạp xưởng tự mình ăn.

Nhìn bộ dạng kinh ngạc của hẳn, Đường Vi cũng không đành lòng:

- Thật ra... tôi vẫn rất cảm tạ anh, nhờ có anh, tối hôm qua tôi mới không bị

họ bắt được. Hơn nữa thương thế của tôi cũng có thể tốt nhanh như vậy.

- Ha ha, như vậy còn tạm được, cô phải biết, vì điều trị nội tạng bị tổn thương của cô tối qua, tôi đã mất nửa cái mạng!

Tần Xuyên không phải nói đùa, nguyên khí của hắn lại tổn thương lần nữa, thực sự mệt đến ngất ngư. May mắn hắn là thân thể Thần Mộc, tu vi và thể chất đều vững chắc, nếu không quả thực không đỡ nổi.

- Được rồi, tôi biết anh vất vả, sau này tôi nhất định tìm cơ hội bồi thường anh.

Đường Vi áy náy nói.

- Không cần lần sau, cô chỉ cần nói cho tôi biết, tại sao tối qua cô phải tới thư phòng Bạch Dạ điều tra là được rồi, tôi thực sự rất ngạc nhiên.

Tần Xuyên cười híp mắt nói.

Hắn cảm thấy, chắc chắn Đường Vi biết rõ một vài bí mật của Bạch Dạ, mà hắn cũng muốn rõ ràng, vì sao Bạch Dạ lại muốn mời chào hắn.

Đường Vi nghe xong vấn đề này, vẻ mặt hơi do dự:

- Tiểu Xuyên Xuyên... Không phải tôi muốn gạt anh, là người phụ nữ Bạch Dạ này, cùng thế lực sau lưng cô ta, cho dù anh là võ giả tiên thiên, đối mặt với họ cũng sẽ rất nguy hiểm, hơn nữa anh không cần phải chọc vào phiền toái như vậy.

- Nhưng hiện giờ tôi và cô đã trên một chiếc thuyền rồi, cô cũng nên để tôi biết một chút chứ.

Tần Xuyên nói.

Đường Vi thở dài:

- Anh nói cũng đúng... Nhưng cả câu chuyện, nói rất dài dòng...

Đang lúc cô gái muốn mở miệng kể, di động của Tần Xuyên vang lên.

Tần Xuyên đi tới bên sofa, lấy di động trong túi quần ra, vừa nhìn, dĩ nhiên là Liễu Hàn Yên gọi tới!

Hôm nay hẳn không dám bỏ qua điện thoại của cô nàng này nữa, dù sao cũng đã cam đoan rồi, sau đó hẳn nhấn nút nghe.

- Alo...

Vừa nhận điện, trong điện thoại không có động tĩnh!

Tần Xuyên sửng sốt một chút, cẩn thận xem xét, cả bộ mặt đều tối lại!

- Con bà nó!

Tần Xuyên khóc không ra nước mắt, tối qua không quay lại tiệm nét, không mang theo sạc, kết quả di động qua một đêm liền hết điện!

Thật sự đúng lúc, Liễu Hàn Yên gọi điện tới, mình lại không nhận, cô nàng này phân nửa cho rằng mình lại bỏ qua điện thoại của cô ta!

...

Năm phút trước, quân khu Giang Nam, bộ đội đặc chủng Hàn Thứ, văn phòng Tổng chỉ huy.

Sáng sớm, Liễu Hàn Yên đang bận đọc tình báo mới nhất, liền nhận được điện thoại của cha mình là Liễu Trung Nguyên gọi tới.

- Cha.

Liễu Hàn Yên đơn giản gọi một tiếng, cũng không có nhiều cảm giác.

Bên kia điện thoại là giọng nói của Liễu Trung Nguyên, Tư lệnh quân đội Phương bắc, rất trầm ổn, giống như là hạ chỉ lệnh với quan quân cấp dưới.

- Yên Nhi, gặp mặt Tần Xuyên chưa?

- Gặp qua rồi.

- Tần gia đã đưa sính lễ tới Liễu gia chúng ta, hôn lễ của hai con tạm thời còn chưa định được ngày tốt, trước đó, hai ngày này đăng ký kết hôn, làm vợ chồng trước đi.

Liễu Hàn Yên nói:

- Cha, đội lính đánh thuê Đông Nam Á kia còn chưa nắm được hành tung xác thực, lúc nào cũng có thể đổ bộ Đông Hoa, nhìn chăm chăm vào số văn vật của chúng ta, con muốn chờ khi nào tìm được đám lính đánh thuê kia, sau khi tiêu diệt bọn họ, sẽ làm thủ tục kết hôn.

- Không cần con đi đâu xa xôi, đăng ký kết hôn ngay ở thành phố Đông Hoa, chứng thực danh nghĩa vợ chồng.

Người Cơ gia vẫn luôn ý đồ ảnh hưởng quan hệ thông gia của chúng ta và Tần gia, con kết hôn sớm một chút, cũng là cắt đứt suy nghĩ của họ.

Liễu Trung Nguyên nói.

- Con biết rồi.

Liễu Hàn Yên nhú mày, hóa ra là Cơ gia không ngừng tới đề thân, khiến cho cha mình mất kiên nhẫn.

Bản thân cô thì không sao cả, nhưng nghĩ tới người trong gia tộc sẽ có áp lực rất lớn, dầu sao trước mắt Cơ gia có thực lực mạnh nhất trong năm gia tộc cổ võ.

Mà Liễu gia muốn quan hệ thông gia với Tần gia, ngoại trừ thực hiện hôn

ước ra, còn có suy nghĩ, đó chính là liên hợp lại cùng đối kháng Cơ gia.

Dù sao, Liễu gia và Cơ gia ở cùng một nơi, sẽ trở thành một phía yếu thế, nhưng quan hệ thông gia với Tần gia, lại có thể nắm giữ chủ động, rất có lợi đối với gia tộc.

Sau khi cúp điện thoại, Liễu Hàn Yên nhìn đồng hồ, nếu như hiện giờ đi tìm Tần Xuyên, hẳn là buổi sáng có thể xong xuôi thủ tục, cũng không tốn thời gian.

Cô lấy điện thoại đặc chế màu đen ra, bấm dãy số của Tần Xuyên.

Lần này, hẳn nhận điện rất nhanh...

- Tần Xuyên, tôi...

- Tít tít...

Không chờ Liễu Hàn Yên nói một câu đầy đủ, điện thoại bên kia truyền tới tiếng bị ngắt.

Liễu Hàn Yên ngây ra một chút, chờ khôi phục tinh thần, khuôn mặt xinh đẹp của cô phủ kín sương lạnh!

Lần thứ tư! Người đàn ông này lần thứ tư cúp điện thoại của cô!

Trước đó còn cam đoan với cô, không dám cúp điện thoại lần nữa!

Rốt cuộc hẳn coi Liễu Hàn Yên cô thành cái gì? Chẳng lẽ thực sự cho rằng, mình muốn gọi điện thoại cho hẳn, mình yêu cầu kết hôn với hẳn sao?

Đàn ông khác nghĩ hết biện pháp tới gần mình, nhưng tên này, lại nhiều lần dùng thủ đoạn vụng về tắt điện thoại như vậy, ý đồ thoát khỏi cô.

- Ngây thơ, ngu xuẩn...

Liễu Hàn Yên cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, nói ra hai từ đánh giá Tần

Xuyên.

Hình tượng của vị hôn phu này, trong mắt cô đã rơi xuống đáy cốc!

Đồng thời, chiếc điện thoại màu đen trên tay cô, dĩ nhiên bị một luồng khí lạnh ngưng kết thành khối băng!

Rốp!

Điện thoại rơi xuống mặt đất, vỡ vụn.

Liều Hàn Yên giẫm lên mảnh vụn, đi ra ngoài phòng làm việc, vừa vặn gặp phải Y Phi muốn đi vào tìm cô.

- Tướng quân! Ngài muốn đi đâu?

Y Phi chào một cái, nhìn sắc mặt Liều Hàn Yên không tốt, tưởng rằng có quân vụ quan trọng, vô cùng ân cần.

Liều Hàn Yên hít một hơi thật sâu, ổn định cảm xúc:

- Y Phi, tôi cần tìm được vị trí của Tần Xuyên hiện giờ, định vị tín hiệu điện thoại di động của hắn ra, gửi lên xe!

- Tướng quân, ngài muốn đi tìm Tần Xuyên sao? Tôi đi cùng ngài chứ...

Y Phi rất lo lắng.

- Không cần, cô tọa trấn thay tôi ở đây một buổi, tạm thời chỉ huy, lần này tôi một mình ra ngoài một chuyến.

Liều Hàn Yên không nói nhiều lời, đi tới chiếc Hummer H2 dừng bên ngoài, lên xe, khởi động.

Hummer cải trang phát ra tiếng nổ vang như dã thú, vung lên một lớp bụi mù, chạy như điên rời khỏi quân khu.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 85: Đường Gia Đông Hải

Sơn trang Bích Hải, sau khi phát hiện điện thoại hết pin, Tần Xuyên cẩn thận nhớ lại số điện thoại của Liễu Hàn Yên, lại dùng máy riêng gọi thử lại xem, nhưng điện thoại của Liễu Hàn Yên căn bản không gọi được.

Tần Xuyên cười khổ không thôi. Xong đời, lần này hiểu lầm lớn rồi, đoán chừng cô nàng này đang cảm tức lắm.

Chỉ hi vọng Liễu Hàn Yên có thể nghe hẳn giải thích, mặc dù hẳn không hề ưa thích cô nàng kia, nhưng không phải cố ý vi phạm hứa hẹn lúc trước.

- Tiểu Xuyên Xuyên, anh không sao chứ?

Đường Vi buồn bực hỏi thăm:

- Điện thoại của ai vậy? Rất quan trọng sao?

- Không có việc gì, một cô nàng tính tình không tốt, dù sao gặp rồi giải thích.

Tần Xuyên thờ dài nói.

- Anh quen biết thực nhiều phụ nữ.

Đường Vi hơi ghen tuông.

Tần Xuyên cười còn khó coi hơn khóc, cô nàng này, hẳn ước gì không quen.

Hắn bỏ qua chuyện phiền lòng này, quay trở lại bàn ăn tiếp tục hỏi:

- Vừa rồi nói đến đâu rồi, Bạch Dạ kia rốt cuộc có bối cảnh gì?

Đường Vi nghiêm túc, sửa sang lại suy nghĩ:

- Thật ra tôi cũng không xác định, bởi vì sở dĩ tôi điều tra Bạch Dạ, là sự xuất hiện của cô ta có liên quan tới sự qua đời của người nhà cha mẹ tôi...

- Người nhà của cô?

Tần Xuyên biết rõ lúc trước Đường Vi nói, họ đã chết cả rồi.

Đường Vi gật đầu:

- Đơn giản mà nói, năm đó sau khi tôi trở về từ nước ngoài, cha mẹ tôi, anh trai và chị dâu đều qua đời trong một tai nạn giao thông ngoài ý muốn, chỉ để lại một đứa nhỏ Tiểu Nghị. Tiểu Nghị cũng chịu kích thích trong tai nạn đó, mới có chứng bệnh tự kỷ.

Trước kia tôi cho rằng, đó là một việc ngẫu nhiên, nhưng sau này Lam thúc nói cho tôi biết, khoảng thời gian đó, một nữ phú hào du học trở về tên là Bạch Dạ thường xuyên tới nhà tôi thăm hỏi, cha tôi còn nói với Lam thúc, nếu như ngày nào đó xuất hiện việc ngoài ý muốn nào, chắc chắn phải cẩn thận Bạch Dạ kia.

- Cô nói là, Bạch Dạ tạo ra một vụ tai nạn giao thông, hại chết toàn bộ người nhà của cô? Vậy mục đích của cô ta là gì chứ?

Tần Xuyên tin tưởng có thể có việc này, dù sao cô nàng kia từng có ý đồ đầu độc chết mình.

Trong mắt Đường Vi hơi mê hoặc:

- Tiểu Xuyên Xuyên, anh biết rõ... trước khi Tứ Hải Bang và Đằng Long Hội xuất hiện, bang hội duy nhất toàn bộ thành phố Đông Hoa tên là gì không?

- Tên gì?

- Đông Hải Bang, mà Đường gia chúng tôi, đúng là gia tộc sáng lập Đông Hải Bang...

Sau khi nghe Đường Vi tự thuật đơn giản, cuối cùng Tân Xuyên cũng đại khái hiểu được chuyện xảy ra.

Đường gia Đông Hải Bang đã từng là bang hội gia tộc mạnh nhất thành phố Đông Hoa, Đường Vi là đại tiểu thư trong bang, chỉ có một anh trai ruột.

Bốn năm trước, Đường Vi lưu lạc nước ngoài nghe được tin dữ, cha mẹ anh trai và chị dâu đều bỏ mình bởi tai nạn giao thông, mới vội vàng chạy về nước.

Đông Hải Bang sụp đổ, những trụ cột bang hội trước kia tàn sát lẫn nhau, phân liệt thành hai phái, Tứ Hải Bang của Vương gia, cùng Đẳng Long Hội của Ôn gia.

Như đám người Lam Trung Hoa, Đường Phúc, thật ra đều là cự thần của Đường gia, không muốn đi theo Vương gia và Ôn gia, lựa chọn yên lặng phụng dưỡng Đường Vi sau khi cô về nước.

Mà Lam Trung Hoa với tư cách tâm phúc của cha Đường Vi, nói cho Đường Vi, thật ra cha cô sớm có cảnh giác với cô gái tên Bạch Dạ này, nhưng vẫn không rõ ràng lắm lai lịch bối cảnh sau lưng cô ta.

Chỉ biết, dường như Bạch Dạ rất muốn để Đường gia quy thuận một tổ chức tên là Thánh Giáo, để đạt được một mục đích nào đó.

Nhưng rất hiển nhiên, tuy rằng Đường gia là bang hội gia tộc, lại hiểu được giữ gìn lợi ích Hoa Hạ, không muốn hợp tác với tổ chức không rõ ràng.

- Mấy năm qua, tôi vẫn luôn điều tra tổ chức Thánh Giáo này, phát hiện họ có rất ít tin tức bên ngoài, nhưng rất nhiều khu vực chiến loạn trên thế giới, quốc gia phát đạt, đều có tung tích họ hoạt động, luôn làm một số hoạt động phá hỏng hòa bình ổn định tại khu vực đó.

Ngày hôm qua tôi thấy được một lá cờ trong phòng của Bạch Dạ, có lẽ người khác cho rằng đó là vật trang trí gì, nhưng tôi biết rõ... đó là cờ thánh của Thánh Giáo!

Trong mắt Đường Vi lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, hiển nhiên, cô gái chưa từng quên lãng cừu gia nợ mẫu, vẫn luôn cố gắng ẩn nhẫn.

Tần Xuyên nghe được nuốt nước miếng, wow, cô nàng Bạch Dạ này thực là ghê gớm!

Xem ra là đầu mục hoặc kẻ quản lý các loại trong tổ chức lớn nào đó, khó trách muốn tuyển mộ siêu cấp hacker giống như hãn, như vậy chắc chắn là công việc trong bóng tối.

- Chuyện đại khái chính là như vậy.

Sắc mặt Đường Vi nhàn nhạt đau thương:

- Họ là tổ chức quốc tế, lần này kinh động tới Bạch Dạ, chắc chắn họ sẽ cực kỳ đề phòng.

Tôi định qua một hồi sẽ điều tra tiếp, nếu như năm đó thực sự là Bạch Dạ một tay sắp xếp vụ tai nạn giao thông của người nhà tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để cô ta sống yên ổn...

- Tiểu Vi Vi, tôi nghĩ mục đích chủ yếu của họ chắc chắn không phải là vì giết người Đường gia các cô, mà thông qua hoặc giải tán Đông Hải Bang để đạt tới một vài mục đích.

Tần Xuyên nói.

- Tôi cũng nghĩ như vậy, dù sao Đường gia chúng tôi và Bạch Dạ kia hãn là không có oán cừu.

Đường Vi nói xong, lại hỏi ngược lại:

- Nói tới anh, vì sao Bạch Dạ muốn gọi anh tới tập đoàn Vân Sơn chứ, chắc là có lý do?

Tần Xuyên cười ngây ngô, tùy tiện nói:

- Tôi biết chút kỹ thuật hacker, cô nàng kia muốn mời chào tôi tiến vào tập đoàn của họ, nhưng tôi cự tuyệt.

Tần Xuyên cũng không nói tới chuyện hạ độc, dù sao chuyện này sẽ khiến cho Đường Vi lo lắng thêm.

- Anh còn biết hacker?

Đường Vi nhìn người đàn ông giống như nhìn quái vật:

- Võ giả tiên thiên, biết y thuật, biết hacker, Tiểu Xuyên Xuyên, anh rốt cuộc là người nào vậy?

- Quen biết lâu như vậy còn nhìn không ra, tôi đương nhiên là người đẹp trai rồi!

- Thôi đi, không có câu nào nói thật, hừ!

Đường Vi biết rõ hỏi không ra cái khác, Tần Xuyên có thể còn trẻ tuổi đạt đến võ giả tiên thiên, chắc chắn có rất nhiều bí mật, hẳn không nói cũng không có biện pháp nào.

Sau khi ăn xong điểm tâm, cô đứng dậy nói:

- Phải thay lễ phục dạ hội trên người tôi, tối qua dính máu và hồ môi, tôi đi tắm trước, chờ tôi tắm rửa rồi sẽ gọi lái xe tới đón chúng ta, tránh cho lát nữa chủ nhà trở về, xảy ra chuyện gì.

Bởi vì đồ trong phòng rất đầy đủ, ngay cả quần áo hằng ngày của phụ nữ cũng không thiếu, cho nên Đường Vi định dùng rồi nói sau.

Tần Xuyên đương nhiên không có ý kiến, hẳn cũng không vội rời đi, trái lại chính là nhà mình:

- Nói cho cô tôi chính là chủ nhân, sao cô lại không tin chứ?

Đường Vi lườm hẳn:

- Vui đùa một lần là đủ rồi, nói nhiều sẽ không còn buồn cười nữa.

Nói xong, cô quay lại trên lầu.

Lại bị coi thành khoác lác, Tần Xuyên bất đắc dĩ lắc đầu, thu dọn dao nĩa trên bàn, bắt đầu rửa chén quét dọn phòng bếp.

Trước kia ở trên núi, bởi vì hơn trăm dặm chung quanh đều không có người khác ở, người của Thanh Liên Môn đều tự mình nấu cơm.

Dù sao với tư cách đệ tử chưởng môn, Tần Xuyên cũng là cao thủ nhà bếp, không xa lạ gì cuộc sống trong phòng bếp.

Chờ sau khi hết bận rộn, Tần Xuyên cũng lên lầu tắm rửa, thay đổi quần áo sạch sẽ.

Dù sao Đường Vi cũng là phụ nữ, tắm rửa thay quần áo tương đối chậm, Tần Xuyên liền xuống dưới lầu xem TV, giải trí chờ đợi.

Nhưng Tần Xuyên mở TV không bao lâu, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng động cơ mạnh mẽ.

Có người lái xe tới gần?

Buổi sáng Tần Xuyên đã xem qua tình hình cụ thể căn nhà này, biết rõ nơi này có hệ thống bảo vệ mạnh mẽ, không có chìa khóa ai cũng không thể tùy tiện tiến vào.

Nói như vậy, hơn phần nửa là Liễu Hàn Yên tới rồi!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 86: Hấn Là Chồng Của Tôi

Tần Xuyên bỗng nhiên đứng dậy khỏi ghế salon, vẻ mặt xoắn xuýt, không phải chứ! Mình chỉ là hết pin điện thoại, còn chưa nhận điện thoại, cô nàng này còn truy tung chạy tới tìm mình!

Quan trọng là hiện giờ Đường Vi đang ở trong nhà, chờ lát nữa để Liễu Hàn Yên gặp mặt, không biết có hề dẫn thêm phiền toái nữa hay không.

Ngoài cửa lớn, Hummer màu xanh quân đội dừng gấp lại, giống như một con cự thú sắt thép, hung mãnh nằm ở đó.

Liễu Hàn Yên mặc quân trang, tóc dài bồng bênh xuống xe, vẻ mặt lạnh như băng, bước chân như gió đi về phía nhà chính.

Cô vừa đặt một tay lên mặt bảng kiểm tra vân tay, cửa lớn đã bị người khác mở từ bên trong.

Tần Xuyên vẻ mặt ngượng ngùng cười cười, đứng bên trong.

- Liễu tiểu thư, cô thực là gấp nha, vừa rồi tôi...

- Tránh ra!

Liễu Hàn Yên căn bản không có hứng thú nghe hấn nói nhảm, chỉ là thấy được Tần Xuyên mặc quần tứ giác lại thêm chiếc tạp dề, cô liền chán ghét, giọng điệu không hề tốt.

- Không không, trước hết cô nghe tôi giải thích đã!

Tần Xuyên cũng không muốn bị hiểu lầm danh dự, đàn ông đại trượng phu, lời đã nói giống như vàng thật bạc thật, không thể để cô nàng này cảm thấy mình lừa gạt cô ta.

Liễu Hàn Yên nhú mày, hơi mất kiên nhẫn:

- Anh muốn nói cái gì?

Tần Xuyên móc điện thoại ra, nhếch miệng cười một cái:

- Điện thoại này vừa rồi hết pin, không phải tôi cố ý không nhận điện thoại của cô.

Liễu Hàn Yên hừ lạnh một tiếng:

- Anh cảm thấy tôi sẽ tin tưởng chuyện trùng hợp như vậy hay sao?

- Này, tôi cần gì lừa cô chứ, thực sự là điện thoại hết pin rồi!

Tần Xuyên ủy khuất.

Liễu Hàn Yên lướt nhìn lên tầng hai:

- Người trên tầng là ai?

Tần Xuyên há to miệng, không nói ra lời.

Đúng nha! Cô nàng này là võ giả tiên thiên sơ cấp, hơn nữa còn là chủng loại cực kỳ lợi hại trong ngang cấp, dù sao cũng là đệ tử tông sư.

Cô ta muốn phát hiện võ giả hậu thiên Đường Vi, cũng không phải một việc khó, căn bản không giấu diếm nổi!

Thấy Tần Xuyên không biết trả lời thế nào, Liễu Hàn Yên cũng không nhiều lời, mạnh mẽ đi thẳng vào trong đại sảnh, ngay cả cầu thang cũng không đi, mũi chân điểm nhẹ một cái, thân thể nhẹ nhàng như yến nhảy lên hành lang tầng hai!

Con bà nó! Cảm giác khinh công của cô nàng này còn lợi hại hơn mình! Rơi xuống đất cũng không phát ra âm thanh!

Tần Xuyên mặt đặng chát, vị hôn thê thực lực mạnh mẽ, không phải tin tức gì tốt nha!

Tần Xuyên còn đang nội thương, cũng không dám nhảy linh tinh như vậy, đành phải buồn bực đi lên tầng hai.

Bản thân Tần Xuyên cũng cảm thấy kém muốn chết!

- Liễu tiểu thư, cô hãy nghe tôi nói, đó là ai cũng không quan trọng, quan trọng là vừa rồi điện thoại của tôi thực sự hết pin!

Liễu Hàn Yên không để ý tới hần, trực tiếp đi tới căn phòng mà Đường Vi ngủ, đẩy cửa bước vào.

Vừa đúng lúc, Đường Vi vừa tắm rửa xong, quần một chiếc khăn tắm, vừa lau tóc ẩm ướt, vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh.

Cô cũng nghe ra động tĩnh bên ngoài, đang tò mò xảy ra chuyện gì, nếu như chủ nhà trở về, nên ứng phó thế nào.

Cô gái này hiện giờ đang quần khăn tắm màu trắng, dạt thịt trắng nõn như trứng gà, trong trắng ngoài hồng, đôi chân trần giẫm trên sàn nhà, mỗi ngón chân nõn nà hết như bạch ngọc.

Một người đẹp mặc đồ tắm hấp dẫn như thế, vừa vặn thấy được Liễu Hàn Yên đẩy cửa bước vào!

Ánh mắt hai cô gái chạm nhau, nhất thời đều ngây ngốc tại chỗ, trọn vẹn năm giây ai cũng không hô hấp, giống như đều chấn kinh.

Liễu Hàn Yên không ngờ tới, Tần Xuyên thực to gan như vậy, căn nhà này tốt xấu là nhà cưới của hai người, mới giao cho Tần Xuyên không tới hai ngày,

hắn đã mang theo một thiếu nữ xinh đẹp tới nhà.

Đường Vi kinh ngạc là, tại sao lại đột nhiên xuất hiện một Thiếu tướng, còn là một người cực kỳ xinh đẹp, ngay cả người đẹp như cô, nhìn thấy cũng động tâm.

Tần Xuyên đi theo tới cửa, trông thấy Đường Vi bên trong, bộ dạng kiêu diễm ướt át mê người này, hắn nuốt nước miếng, sau đó mới vỗ trán một cái.

- Điều này... Liễu tiểu thư, đây là...

Liễu Hàn Yên lạnh lùng quay đầu lại nhìn hắn, trách không được thằng này chỉ mặc một chiếc quần tứ giác, coi thường nói:

- Không cần giải thích, tôi đã biết rõ, đây là lý do chính thức anh không nghe điện thoại.

- Này! Cô chớ nói nhảm, tôi rất thuần khiết đó!

Tần Xuyên vẻ mặt oan uổng, tuy nheien xem tình hình hiện giờ, giống như là hai người vừa làm xong "hoạt động thân mật" nào đó, cho nên Đường Vi tắm rửa một cái, nhưng hắn thực sự không có làm gì!

Lần này Đường Vi tỉnh táo lại hỏi:

- Tiểu Xuyên Xuyên, cô ấy là ai, anh biết cô ấy à?

- À, cô ấy là...

Liễu Hàn Yên căn bản không để hắn có cơ hội nói chuyện, ngắt lời:

- Đây là nhà của tôi, cô tiến vào đây, lại hỏi tôi là ai à?

Đường Vi hơi giật mình, đây thực sự là chủ nhân của ngôi nhà cao cấp này sao? Chẳng qua khả năng quả thực rất cao, cô ta tuổi còn trẻ mặc quân trang

quân hàm Thiếu tướng, tuyệt đối không phải quan quân bình thường.

Liễu Hàn Yên đánh giá Đường Vi vài lần:

- Nhìn tuổi cô không lớn lắm, thực lực hậu thiên trung kỳ, mặt mũi cũng khá tốt, dĩ nhiên lại chơi cùng một chỗ với loại đàn ông phế vật này, thực sự lãng phí thân mình.

Đường Vi khẽ giật mình, cô gái này dĩ nhiên liếc qua nhìn thấu thực lực của mình, chẳng lẽ cô ta cũng là võ giả tiên thiên?

Điều này quá đả kích người khác rồi, Đường Vi cảm thấy thực lực của mình đã khá tốt rồi, thế nào lại liên tục gặp loại thiên tài này.

- Phế vật?

Tần Xuyên nghe nói như vậy liền tức giận:

- Con bà nó! Cô nàng họ Liễu cô đừng quá phận! Lời này cô nghĩ trong lòng thì thôi, sao lại còn nói ra! Có gia giáo hay không?

- Chẳng lẽ tôi nói sai rồi à?

Liễu Hàn Yên nhàn nhạt hỏi lại.

Tần Xuyên nghĩ thầm, nếu không phải ông đây bị thương, liền cho cô xem cái gì gọi là long tinh hổ mãnh.

Chẳng qua đôi co với một cô gái không có ý nghĩa, hăn hừ hừ nói:

- Tôi phế vật ở đâu rồi? Ít nhất Lạp xưởng của tôi ăn rất ngon!

Liễu Hàn Yên nhú mày, cô nghe không hiểu ý tứ sau đó, hoàn toàn không hiểu thằng này đang nói hươu nói vượn cái gì.

Đường Vi cũng tức giận, trong mắt cô, Tần Xuyên tuổi còn trẻ đã là võ giả

tiên thiên, vừa biết hacker vừa biết y thuật, như vậy còn gọi phế vật, căn bản là hoang đường!

- Vị tướng quân này, cho dù chúng tôi xâm nhập vào nhà của cô, không tôn kính cô, nhưng điều này không liên quan tới Tần Xuyên, cô hiểu được hãn sao? Sao lại vô duyên vô cớ nói hãn phế vật, tôi cảm thấy cô mới có vẻ ngu xuẩn!

Tần Xuyên nghe Đường Vi trực tiếp mắng Liễu Hàn Yên ngu xuẩn, lập tức cứng đờ mặt, xong đời, dường như tình huống không ổn!

Quả nhiên, mặt mũi Liễu Hàn Yên lạnh lùng thêm, đôi mắt rét lạnh giống như tuyết bay thág chạp.

- Dường như cô hiểu rất rõ về hãn? Cô là gì của hãn?

Liễu Hàn Yên hỏi.

Đường Vi vốn cũng không phải phụ nữ nhát gan, cô tự nhiên đi tới bên cạnh Tần Xuyên, kéo cánh tay của hãn, không để ý cánh tay của hãn cọ vào bộ ngực sữa của mình.

- Hãn là bạn trai của tôi, cô có ý kiến gì không?

Liễu Hàn Yên híp mắt, tuy rằng thấy được Đường Vi ăn mặc như vậy, sáng sớm còn tắm rửa, hơn phân nửa đoán được quan hệ của hai người không tầm thường.

Mặc dù nói cô cũng không phản đối Tần Xuyên tìm phụ nữ bên ngoài, nhưng như thế này cũng quá trực tiếp rồi, truyền ra ngoài quả thực sẽ khiến cô mất mặt theo.

- Tôi không có ý kiến.

Liễu Hàn Yên lạnh lùng liếc nhìn Tần Xuyên:

- Nhưng rất không may, hắn là chồng của tôi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 87: Chiến Trường Của Phụ Nữ

Hiện trường hơi yên tĩnh, mãi hơn mười giây, Đường Vi rốt cuộc khôi phục tinh thần, dĩ nhiên cười vài tiếng.

- A...

Đường Vi cười vài tiếng, nói với Tần Xuyên một bên:

- Tiểu Xuyên Xuyên, xem ra mị lực của anh rất lớn đấy, vị nữ tướng quân này dĩ nhiên cũng muốn gả cho anh!

Tần Xuyên xấu hổ, sờ mũi:

- Cái này... Tiểu Vi Vi, chuyện này hơi phức tạp.

Tiếng cười của Đường Vi im bật, thấy được bộ dạng muốn nói lại thôi của Tần Xuyên, không khỏi kinh ngạc, khó có thể tin tưởng.

- Anh nói đùa à... Cô ta... chẳng lẽ cô ta thực sự là...

Tần Xuyên nghiêm túc nói:

- Có một điểm phải sửa lại! Tôi chỉ là vị hôn phu của cô ấy! Còn chưa có giấy chứng nhận!

Nhưng mặc dù nói như vậy, Đường Vi cũng đã sợ ngây người, cảm xúc trong mắt phức tạp khó tả, hơi xấu hổ và giận dữ, hơi thất vọng, phần lớn là không biết làm sao...

Liễu Hàn Yên giống như đánh thẳng trận, trong tích tắc khóe miệng hơi

giường lên.

Chẳng qua cũng không phải đặc ý quan hệ vợ chồng cùng Tần Xuyên, mà vì mình chiếm cứ thượng phong trong cuộc cạnh tranh với một người đẹp khác.

Cô chán ghét thất bại, dù là chiến trường quân đội, hay là chiến trường phụ nữ, mặc kệ mặt nào, cô tham dự đều muốn chiến thắng, đều muốn tranh giành ngôi số một!

Sau khi thắng được trận giao phong này, tâm tình của Liễu Hàn Yên tốt hơn một chút, nói với Tần Xuyên:

- Anh giải thích rõ ràng với cô ta, muốn làm bạn gái hay tình nhân cũng không sao cả, nhưng tốt nhất phải hiểu rõ tình hình.

Nói xong, Liễu Hàn Yên xoay người đi ra ngoài.

Tần Xuyên cũng mặc kệ, hắn đang cảm thấy có lỗi nhìn Đường Vi, suy nghĩ giải thích thế nào.

- Tiểu Vi Vi, không phải tôi muốn cố ý gạt cô, hôm nay là lần thứ hai tôi gặp cô nàng này, tôi với cô ta không có cảm tình gì, chỉ là từ nhỏ có một hôn ước...

Liễu Hàn Yên đi tới đầu cầu thang, nghe được lời của Tần Xuyên phía sau, nhú mày lại.

Trong phòng cô gái rất không thoải mái, mặc dù cô căn bản coi thường Tần Xuyên, chỉ thực hiện hôn ước, nhưng bị người đàn ông kia nói như vậy, tóm lại không thoải mái.

Dựa vào cái gì, chỉ điều kiện kia còn dám ghét bỏ mình?

Liễu Hàn Yên quay đầu lại nhìn, thấy Tần Xuyên đang ôn hòa cười với Đường Vi, thái độ này hoàn toàn khác hẳn lúc đối mặt với mình!

Mặc dù vừa rồi mình có thể vững vàng áp chế Đường Vi, nhưng kỳ thật Tần Xuyên không đứng cạnh mình.

Nói trắng ra, mình mới là người ngoài, tình cảm của họ thân mật hơn.

Chưa từng có người đàn ông nào có thể kháng cự mị lực của cô, từ trước tới nay đều là đàn ông quỳ gối dưới váy của cô, đây là lần đầu tiên gặp phải một người mặc kệ cô, ra sức lấy lòng người phụ nữ khác.

Hết lần này tới lần khác, tên này dĩ nhiên là vị hôn phu của cô!

Liễu Hàn Yên phức tạp đứng đầu cầu thang một lát, mới lắc đầu, bỏ qua những suy nghĩ nhàm chán này.

Mình nghĩ ngợi lung tung mấy thứ đó làm gì, loại đàn ông phế vật này, cứ càng xa càng tốt, mình tới đây chỉ là tìm hãn có chuyện mà thôi.

Trong lòng, sau khi trải qua chấn động cảm xúc mãnh liệt, Đường Vi nhìn Tần Xuyên.

- Chẳng lẽ... hai người là kết hôn từ nhỏ?

Đường Vi cũng kiến thức rộng rãi, đã tỉnh táo lại.

- Đúng thế! Vốn tôi cũng coi như không có chuyện này rồi, là cô nàng kia cứ muốn thực hiện hôn ước chó má gì, cô cũng thấy đấy, người ta là một tướng quân, tôi chỉ là một quản lý nét nho nhỏ, cô nàng kia không phải điên thì là cái gì!

Tần Xuyên nói chi tiết, đến giờ hãn vẫn cảm thấy Liễu Hàn Yên là người hoang tưởng.

- Vậy anh có thể cự tuyệt mà? Chẳng lẽ còn có thể trói anh đi kết hôn?

Đường Vi cũng nhìn ra được, Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên quả thực không

đúng, hai người căn bản không hề trao đổi ánh mắt, rõ ràng là người xa lạ.

Tần Xuyên thờ dài, quay đầu đóng cửa lại, mới nhỏ giọng giải thích với Đường Vi:

- Trước kia tôi đã nói với cô, tôi là cô nhi, thật ra tôi là bị gia tộc vứt bỏ trong núi, chẳng qua hiện giờ đám người kia muốn tôi kết hôn với họ Liễu, lại tóm tôi về gia tộc.

Tôi vẫn không hề rõ ràng, mẹ đẻ của tôi rốt cuộc là ai, chỉ có về gia tộc, mới có cơ hội tiếp xúc bí mật năm đó, cho nên tạm thời chỉ đành phải thỏa hiệp.

Dù sao chỉ là hình thức, tôi và cô nàng kia căn bản không có khả năng có cảm tình gì, cô ta coi thường tôi, tôi cũng không thích thái độ cao ngạo lạnh băng của cô ta, cuộc hôn nhân này chỉ là trang trí.

Đường Vi nháy mắt mấy cái, không nghĩ trong này còn có nhiều quan hệ phức tạp như vậy, nghĩ lại người đàn ông này ngay cả mẹ đẻ là ai cũng không biết, quả thực đáng thương, cũng không thể trách hấn.

- Cô ta là Thiếu tướng, vậy không lẽ gia tộc của anh cũng rất lợi hại?

Đường Vi tò mò hỏi.

Tần Xuyên gãi đầu, nói một chút tình huống mình là trưởng tôn trưởng tử của Tần gia, dù sao sớm muộn Đường Vi cũng biết rõ.

- Anh là người của năm thế gia cổ võ lớn? Khó trách anh còn trẻ như vậy đã là võ giả tiên thiên...

Đường Vi giật mình.

Tần Xuyên bĩu môi:

- Điều này chẳng liên quan gì tới Tần gia, là sư phụ tôi dạy dỗ tốt, bản thân

lại thông minh, Tần gia ngay cả một hột cơm cũng chưa hề nuôi tôi, chớ nói chi là dạy tôi tu luyện.

Đường Vi bật cười, người đàn ông này oán niệm rất sâu đối với gia tộc, tính tình thực trẻ con.

Đường Vi đảo đôi mắt dễ thương, mỉm cười hỏi thăm:

- Tiểu Xuyên Xuyên, tôi đoán chừng, Liễu Hàn Yên kia cũng không biết anh là võ giả tiên thiên, nếu không cũng sẽ không coi thường anh như vậy.

- Tôi cần cô ta để mắt tới tôi làm gì? Tôi ước gì cô ta không quan tâm tới tôi, cô ta và em gái cô ta đều cực kỳ kiêu ngạo!

Nếu không phải vì trà trộn vào Tần gia và vòng tròn thế gia cổ võ, hiểu rõ ràng bí mật năm đó, tôi trốn cũng không kịp đây!

Tần Xuyên lắc đầu.

- Đừng nói như vậy, cô ta xinh đẹp như vậy, anh cưới cô ta cũng không lỗ vốn.

Đường Vi nói.

Tần Xuyên lại không mặc mưu, phụ nữ nói những lời này, rõ ràng là ghen tuông, vì vậy hăn liên tục khoát tay:

- Nào có, tôi cảm thấy vẫn là Tiểu Vi Vi cô xinh đẹp, nói tới dáng người hay dung mạo điểm nào cũng hơn cô ta! Hơn nữa cô gợi cảm dịu dàng như vậy, tốt hơn cô ta nhiều.

Đường Vi lập tức vui mừng:

- Miệng của Tiểu Xuyên Xuyên anh thực ngọt ngào, mặc dù biết anh đang nhỉnh tôi, không phải thực sự, nhưng tôi vẫn rất vui mừng.

- Nào có, tôi nói đều là lời thật lòng!

Tần Xuyên nghiêm trang, trong lòng nghĩ con gái quả nhiên thích nghe đồ ngon ngọt.

Đường Vi lườm hằm:

- Chẳng qua hỏi thật, vì sao anh lại để cho tôi biết nhiều bí mật về anh như vậy?

Tần Xuyên cười đương nhiên nói:

- Tiểu Vi Vi, tôi hôn cũng hôn rồi, ôm cũng ôm rồi, tôi còn nhìn qua thân thể của cô rồi, cô cũng nên phụ trách đối với tôi chứ! Chúng ta là người một nhà, đương nhiên có thể nói cho cô biết!

- Đi đi! Ai là người của anh, chẳng phải tối hôm qua anh lén nhìn tôi thay quần áo sao.

Lúm đồng tiền của Đường Vi đỏ lên:

- Hơn nữa, là anh nhìn tôi, tôi không tìm anh tính sổ là tốt rồi, còn muốn tôi phụ trách quý quái gì với anh.

Tần Xuyên ngượng ngùng sờ đầu một cái:

- Thật ra... Tối hôm qua vì chữa thương cho cô, tôi còn cởi áo của cô...

- Cái gì?

Đường Vi vô ý thức ôm chặt lấy ngực mình.

Tần Xuyên vội khoát tay:

- Tôi thực sự là vì chữa thương cho cô, không làm gì khác, cô hôn mê tôi cũng không thể mạnh mẽ gọi cô tỉnh dậy chứ, tôi là đàn ông tốt bằng thanh ngọc

khiết nha.

Đường Vi vô lực thở dài một hồi, xem ra mình thực sự bị tên bại hoại này xem trọng trợn rồi, chẳng qua, thằng này còn nói mình bằng thanh ngọc khiết, khiến cho cô tức cười muốn điên rồi.

Chẳng qua bản thân Tần Xuyên chịu thừa nhận, cô cũng không thực sự tức giận.

- Nói như vậy, căn nhà cao cấp sơn trang Bích Hải này, thực sự là của anh sao?

- Không phải tôi vẫn luôn nhấn mạnh, đây là nhà của tôi sao, cô không tin mà.

Tần Xuyên buông tay, điều này cũng không nên trách hẳn.

Đường Vi sảng giọng:

- Một thiếu gia nhà giàu như anh, mỗi ngày trốn trong quán net chơi game, ăn cơm hộp, ăn mặc bình thường, anh bảo tôi làm sao tin tưởng anh có khu nhà cao cấp thế này.

Tần Xuyên vô tội nói:

- Nếu như không phải tối qua vừa vặn cần đến, tôi cũng sẽ không đến, tôi vẫn thích ở trong quán net hơn.

- Vì sao? Ở đây thoải mái dễ chịu phong cảnh đẹp, cái gì cũng có, trong quán net thực khó coi.

Đường Vi buồn bực.

Tần Xuyên mặt mũi thâm tình nhìn cô gái:

- Bởi vì tôi muốn mỗi ngày thấy cô mở cửa tiệm trong gió sớm, nhìn cô đóng cửa tiệm về nhà trong trời chiều ở cửa hàng bán hoa đối diện.

Đường Vi hô hấp cứng lại, cắn đôi môi đỏ mọng, tim đập như hươu chạy, ngọt ngào cười:

- Anh thực sự thích tôi như vậy sao?

- Ừ!

Tần Xuyên gật mạnh đầu, mình cũng sắp cảm động tới khóc rồi, quả nhiên mình có thiên phú làm tình thánh mà!

- Vậy Liễu Hàn Yên thì sao? Vị hôn thê của anh thì sao?

Tần Xuyên suy nghĩ, chép miệng:

- Tạm thời không thích.

Nụ cười của Đường Vi lập tức cứng đờ:

- Tạm thời?

- Việc này à... Chuyện sau này ai nói chính xác được? Tôi cảm thấy thật ra cô ta cũng rất đáng thương, chỉ là còn chưa rõ ràng lắm rồi cuộc xảy ra chuyện, tóm lại cô ta cũng là quái nhân.

Tần Xuyên cũng không nói láo, hẳn cảm thấy, phụ nữ tâm lý bình thường sẽ không cho phép chồng mình ra ngoài tìm phụ nữ sinh con, Liễu Hàn Yên nhất định là người phụ nữ có cố sự.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 88: Tôi Không Ngại

Đường Vi trừng mắt, dùng ngón tay chọc ngực hẳn:

- Giờ tôi đã nhìn ra, tiểu bại hoại cậu căn bản chính là một tên play boy tham lam!

Trong tiệm Net lừa gạt tiểu Nhu, sau đó còn lừa gạt tôi, đoán chừng cô nàng Bạch Dạ kia cũng bị cậu lừa rồi! Quý mới biết ở bên ngoài cậu còn lừa gạt bao nhiêu cô gái nữa, tôi không bao giờ tin tưởng cậu!

- Không thể nói như vậy, Tần Xuyên tôi trên đường còn được xưng là ‘Tiểu lang quân ngâm thơ’ nữa đó...

- Thật sao? Sao tôi chưa từng nghe nói cậu có lăn lộn trên đường?

- Chẳng phải giờ đã nghe nói sao!

- Đi ra ngoài! Tôi phải thay quần áo!

- Tôi không ngại đâu, chị thay tôi nói, ai cũng không ngại...

- Tôi ngại! Biến!

Cuối cùng Tần Xuyên vẫn bị đá ra cửa phòng, ở ngoài không ngừng nói thầm:

- Trước đây thì không ngừng hấp dẫn tôi, lúc này cho chị thông đồng thì còn thẹn thùng. Đúng là không thể hiểu nổi phụ nữ mà...

Ba phút sau, Đường Vi đổi một thân áo sơ mi và quần ngắn đơn giản, tóc xõa

xuống, đi ra.

Chỉ có điều khi thấy Tần Xuyên liền ‘hừ’ một tiếng, đi xuống lầu, không thèm để ý tới hân.

Tần Xuyên cười hì hì đi tới:

- Tiểu Vi Vi, có phải là chị ghen hay không?

Đường Vi đi xuống lầu, giống như không nghe thấy gì.

Lúc này, trong phòng khách ở dưới tầng, Liễu Hàn Yên đang xem tin tức. Khi thấy Đường Vi đi xuống, đột nhiên vứt cho cô một cái chìa khóa.

Đường Vi nhận lấy, phát hiện là một chiếc chìa khóa Mercedes.

Liễu Hàn Yên cũng không thèm nhìn, thản nhiên nói:

- Trong gara dưới tầng hầm có một chiếc SLK, cô có thể lái nó đi, không trả lại cũng không sao cả. Tôi còn muốn mang Tần Xuyên đi làm việc, không có thời gian tiễn cô.

Buổi sáng Tần Xuyên đã đi thăm quan toàn bộ khu nhà, xác thực nhìn thấy trong gara dưới hầm có chừng bảy tám chiếc xe sang trọng mới tinh, thậm chí có cả SUV, bán tải cùng xe thương mại, hiển nhiên là chuẩn bị cho cuộc sống sau hôn nhân của hai người.

Đường Vi ném chiếc chìa khóa lại cho Liễu Hàn Yên, cười nói:

- Không cần, tuy tôi không nhiều tiền như Liễu tiểu thư, nhưng xe và lái xe thì vẫn phải có. Vừa rồi tôi đã gọi điện thoại, đoán chừng đã sắp tới rồi.

Nói xong, Đường Vi đi ra khỏi cửa lớn.

Tần Xuyên định đi ra theo thì bị Liễu Hàn Yên di chuyển ra ngăn cản.

- Anh muốn đi sao?

Liều Hàn Yên vẻ mặt lạnh như băng, hỏi.

Tần Xuyên lui lại hai bước:

- Đây, cô có thể không dùng khinh công để di chuyển trong nhà không, tốc độ đó có chút dọa người đó! Tôi đi tiền cô ấy cũng không được sao?

- Chuyện này không có chút ý nghĩa nào. Giờ anh đi cùng tôi tới cục dân chính nhận giấy chứng nhận!

Liều Hàn Yên nói.

Tần Xuyên sửng sốt:

- Không phải nói còn phải qua vài ngày nữa sao?

- Cha tôi nói cần nhanh chóng định ra, sinh lễ Tần gia đã đến, sáng nay phải nhận lấy giấy chứng nhận.

- Cô cũng quá nghe lời đi, bảo cô kết hôn liền kết hôn, cũng không phải giúp cha cô kết hôn mà!

Tần Xuyên dờ khóc dờ cười.

Liều Hàn Yên không vui, nhíu mày:

- Câm miệng! Tôi không muốn nghe mấy lời nhảm nhí này của anh! Đi đổi bộ quần áo khác, sau đó sẽ đi!

- Vậy còn cô? Mặc quân trang sao?

- Tôi là quân nhân, có vấn đề gì sao?

Tần Xuyên bĩu môi, thầm nghĩ cô mặc bộ quân trang thiếu tướng kia tới cục

dân chính, còn không dọa người ta đá ra quần sao. Nhưng nghĩ lại thì đối phương thích thế nào chả được, chính mình lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, tiến vào cổ võ thế gia rồi nói sau.

Mấy phút sau, Tần Xuyên đổi một bộ quần áo sạch xe cùng Liễu Hàn Yên đi ra khỏi nhà, lúc này Đường Vi đã ngồi xe rời khỏi.

Tần Xuyên ngồi trên chiếc Hummer của Liễu Hàn Yên, con quái thú bằng sắt thép này không chỉ mang bề ngoài thô giáp, bá khí, bên trong đã từng cải trang, chỉ riêng vị trí điều khiển đã có thêm rất nhiều những nút kỳ lạ.

Tần Xuyên tùy tiện chỉ vào một nút màu đỏ có chữ R, hỏi:

- Đồng chí tiểu Liễu, nút này dùng làm gì vậy?

Liễu Hàn Yên khởi động xe, thuận mồm nói:

- Rocket trên xe, loại nổ mạnh...

- ...

Tần Xuyên im lặng thu tay lại, nuốt một ngụm nước bọt, sau đó ngoan ngoãn ngồi im, không dám động đậy.

Phong cách lái xe của Liễu Hàn Yên hoàn toàn không tương xứng với khí chất của cô.

Chiếc xe Hummer với vận tốc hơn 100km/h xuyên qua vùng ngoại thành, tiến vào nội thành, nhiều lần vượt mà chỉ cách những xe khác vài cm, bất cứ lúc nào cũng có thể va quệt, nhưng cô không hề sợ hãi chút nào.

Cô như đang khống chế một con sư tử điên, phóng đi trên đường. Hơn nữa lại là xe biển đỏ của quân đội, tuy rằng không đến mức trực tiếp vượt đèn đỏ, nhưng biển giới hạn tốc độ căn bản không quản được cô.

Tần Xuyên ngồi qua xe Đường Vi lái, ngồi qua xe Liễu Hàn Yên, lập tức cảm thấy Đường Vi thật dịu dàng... Còn người vợ bất đắc dĩ này thì đúng là quá hung ác!

- Tôi nói này, Liễu đại tiểu thư, cô không thể lái chậm một chút sao? Chiếc xe này to như xe tăng vậy, lao như trâu húc mả trên đường, cô dọa mọi người thì sao hả?

- Thời gian của tôi không thể lãng phí ở trên đường. Nhưng anh cứ yên tâm, tôi lái xe chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Liễu Hàn Yên không vội vã trở lại bộ chỉ huy, cô có dự cảm không lành, hôm nay nhất định sẽ phát sinh chuyện gì đó. Đây là trực giác của phụ nữ, đồng thời cũng là trực giác của một quan chỉ huy.

Khi đỏ trước đèn xanh đèn đỏ, những người xung quanh đều phải quay đầu nhìn chiếc Hummer này.

Quả thực chiếc Hummer H2 đã qua cái trang dũng mãnh như vậy, là xe quân đội điển hình, quá mức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Tần Xuyên đột nhiên cảm thấy có một người vợ tướng quân cũng rất có mặt mũi, chỉ tiếc cô ấy không để ý tới hắn...

Đột nhiên trong xe có tiếng điện thoại vang lên!

Liễu Hàn Yên lập tức nghe điện, thần sắc nghiêm trọng:

- Chuyện gì?

- Tướng quân! Có chuyện khẩn cấp xảy ra. Ở cảng Đông bị bỏ hoang kia có một chiếc thuyền đánh cá đang tiếp cận, đoán chừng một giờ là có thể cập bến. Nhưng chiếc thuyền này căn bản không có trong cơ sở dữ liệu đăng ký, là thuyền đen không biết từ đâu ra!

Người báo cáo là Y Phi.

Trong mắt Liễu Hàn Yên lóe lên một tia sáng:

- Quả nhiên cũng giống suy đoán của tôi, điểm đột phá chúng tìm được chính là bến cảnh kia! Xem ra trước tiên muốn vào đất liền, ẩn nấp trong thành phố Đông Hoa, sau đó mới tìm cơ hội ra tay với văn vật...

Y Phi, hiện giờ tôi sẽ ngay lập tức quay lại bộ chỉ huy. Anh mau tập kết toàn bộ Hàn Thứ, mặt khác thông báo cho tàu chiến số 17 và 23, tiến tới vây quanh, phối hợp tác chiến.

- Vâng!

Y Phi không dư thừa một chữ, lập tức đi thi hành mệnh lệnh.

Lúc này vẫn đang là đèn đỏ, chỉ có điều Liễu Hàn Yên đã không còn lòng dạ nào chờ đợi.

Cô ấn còi ô tô, cảnh báo những xe xung quanh đừng có cản trở, trực tiếp quay đầu xe, nhanh như chớp chạy về phía quân khu.

- Này! Không đi cục dân chính nữa sao?

Tần Xuyên lớn tiếng hỏi.

- Anh cũng đã nghe được, chiến đấu lúc nào cũng có thể nổ ra, kết hôn không quan trọng bằng việc quân!

- Vậy trước tiên cô thả tôi xuống! Tôi đi cùng cô làm gì?

Tần Xuyên cười khố.

Liễu Hàn Yên nhú mày:

- Anh cứ chờ trong quân doanh, chờ tôi chấm dứt nhiệm vụ này sẽ cùng anh

đi lĩnh giấy chứng nhận, tránh cho lúc đó tôi lại phải đi tìm anh.

Cô không muốn phải gọi điện thoại hay đi tìm Tần Xuyên nữa. Hơn nữa vào thời điểm này, đỗ xe vì người con trai này là hoàn toàn không cần, quá lãng phí thời gian.

- Tại sao? Tôi đi sạc điện thoại, nhất định sẽ nghe điện thoại của cô...

- Tôi đang suy nghĩ, đừng làm phiền tôi!

Liễu Hàn Yên gật một tiếng, một chân đạp ga, chiếc xe lại bắt đầu tăng tốc.

Tần Xuyên vể mặt đau khổ, cảm thấy nhân quyền của mình đang bị chà đạp. Đỗ xe chỉ tốn chừng 10s cũng không được, đây không phải là vì việc quân, căn bản là bắt nạt người mà!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 89: Đúng Là Một Đồng Bùn Nhão

Nghĩ lại buổi sáng mình không đúng hẹn nghe điện thoại của cô ta, Tần Xuyên cũng đành nhịn cái đã.

Chiếc Hummer phóng như trâu húc mả, không kiêng nể gì. Cho dù khi quay gần 90 độ cũng không thèm giảm tốc, chỉ dựa vào trọng tâm và lực bám đất mạnh mẽ mà nhanh chóng vượt qua.

Dù Tần Xuyên chưa từng ngồi cáp treo, nhưng hẳn cảm thấy ngồi trên xe do Liễu Hàn Yên lái còn kích thích mạo hiểm hơn cả ngồi cáp treo!

Mỗi lần vượt qua bất cứ thứ gì trên đường, khoảng cách cũng chỉ còn vài cen-ti-mét là xảy ra tai nạn, quả thực Tần Xuyên không dám mở mắt nữa!

Dù hẳn là thân thể Thần mộc, nhưng cũng là phàm thai. Nếu như xảy ra tai nạn, cả cục thép như này đè xuống, liệu có trở thành bánh thịt hay không?!

- Liễu Hàn Yên! Con mẹ nó! Cô không thể lái xe chậm hơn một chút sao! Có cô gái nào lái xe như cô hả?

Liễu Hàn Yên còn lạnh lùng trừng mắt với hẳn một cái:

- Câm mồm! Anh còn là đàn ông không hả?!

- Tôi đương nhiên phải... A...!!! Phía trước có xe tải đang lao tới!! Bà cô tổ của tôi, mau nhìn đường đi! Đừng nhìn tôi nữa!

Vào thời khắc mạo hiểm như này, Tần Xuyên hẳn nhịn một bụng tức giận, nhưng cũng không dám nói gì đối phương này. Cô ta quá khát khao đi gặp Mao

Trạch Đông rồi!

Liễu Hàn Yên càng cảm thấy xem thường trong lòng. Người này không chỉ tham mê nữ sắc, bản thân đã là một tên phế vật, còn nhát gan như chuột, đúng là khiến người thất vọng cực độ.

Lộ trình vốn cần thời gian 40 phút, nhưng Liễu Hàn Yên chỉ lái có 20 phút đã tới bộ chỉ huy.

Đây là một khu quân cảng của quân khu Giang Nam, có thể nhìn thấy mấy chiếc tàu chiến đang đỗ trên bờ biển. Đương nhiên còn có rất nhiều tàu chiến giấu ở địa điểm bí mật nào đó, không lộ ra bên ngoài.

Khoảng cách giữa các kiến trúc cách nhau khá xa, không thấy các trạm canh để trang trí đâu cả, chỉ thấy binh sĩ tuần tra cũng các xe vũ trang.

Y Phi đã dẫn người chờ trên sân, mặc quân trang thượng tá. 5-60 mươi chiến sĩ đứng sau mặc quân phục đặc chủng, cầm súng trong tay, võ trang đầy đủ.

Từng quân nhân khi nhìn thấy Liễu Hàn Yên xuống xe đều cùng lúc cúi đầu chào, hô lớn:

- Tướng quân!

Tần Xuyên chú ý tới trên ngực mỗi người bọn họ đều có một biểu tượng kim loại màu xám bạc, đó chính là một con dao găm quân đội.

Quân hàm thấp nhất của những chiến sĩ này là Trung Úy, cao nhất thì ngang bằng với Y Phi, đạt tới quân hàm thượng tá.

Theo lý thuyết, tùy tiện lấy một người trong số những quân nhân này đi tới những nơi khác thì đều có thể trở thành một quan quân hoặc lớn hoặc nhỏ.

Nhưng ở nơi này, không quản quân hàm của họ là gì, cũng chỉ phục tùng chỉ huy Hàn Thứ là Liễu Hàn Yên!

Cấp bậc của bọn họ đều thông qua những lần chiến đấu, nhanh chóng thu hoạch quân công mà đạt được, đúng là vinh quang thiết huyết!

Tần Xuyên có thể phát hiện ra chiến sĩ bình thường đạt tới cấp tá đều có thực lực thấp nhất là võ giả Hậu Thiên sơ cấp. Mà chiến sĩ cấp bậc trung úy kém cỏi nhất cũng có thực lực võ giả cao cấp, huyết Thái Dương hơi gồ lên, hiển nhiên là có luyện Ngạnh Khí công của quân đội.

Những binh sĩ này sát khí tỏa ra, tinh thần chuyên chú, dù thấy Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên cùng nhau xuống xe, bọn họ cũng chỉ nhìn Liễu Hàn Yên, mặc kệ Tần Xuyên là ai.

Huấn luyện nghiêm chỉnh, Tần Xuyên thầm khen ngợi trong lòng, cô gái này quả nhiên là rất có nghề dẫn binh.

Liễu Hàn Yên đáp lễ theo nghi thức quân đội một cái, ánh mắt như điện đảo qua mọi người.

- Tất cả Hàn Thứ nghe lệnh, mục tiêu lần này vô cùng giao hoạt, tất cả áp dụng sách lược tác chiến ẩn nấp, không để bọn họ phát hiện ra bất kỳ động tĩnh gì!

- Vâng!

Các tướng sĩ hô.

- Xuất phát! Trong 10 phút đi tới bến cảng!

- Vâng!

Những chiến sĩ Hàn Thứ vẫn đội ngũ chỉnh tề, mau lẹ chạy lên ba chiếc xe bọc thép, rời khỏi nơi này.

Liễu Hàn Yên ngoắc Y Phi tới, chỉ chỉ vào Tần Xuyên đứng cạnh.

- Y Phi, anh dẫn hẳn tới phái bên nhà kho quân cảng. Những bộ đội có thể phái đi ở nơi này đều sắp xếp đi bảo vệ nhà kho!

Y Phi nhú mày, có chút chán ghét nhìn Tần Xuyên, nghi ngờ nói:

- Tướng quân, ngài đang lo lắng bọn chúng chia binh hai đường, còn có đội lính đánh thuê khác định trực tiếp tập kích văn vật?

Liễu Hàn Yên lộ vẻ suy tư:

- Tôi cảm thấy đám lính đánh thuê kia khác với đám lính đánh thuê do thành viên Ấn Độ và Philippines tạo thành, tác phong rất không giống, không dám chắc đây có phải do chúng ngụy trang không.

- Nhưng nếu như là vậy, có lẽ chúng không có cơ hội tiến vào thành phố Đông Hoa. Cho dù chia binh làm hai đường, có lẽ cũng không có quá nhiều sức chiến đấu. Dù sao cũng chỉ là một đội lính đánh thuê, số người có hạn, hơn nữa còn gặp chúng ta.

Y Phi phân tích.

Liễu Hàn Yên gật đầu:

- Kỳ thực nếu như chúng tiến công nhà kho, độ khó cực lớn, tôi cũng không quá lo lắng. Nhưng vì phòng ngừa vạn nhất, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Dù sao nơi này và quân khu có chút khoảng cách, vạn nhất xảy ra chuyện gì, chúng không đoạt được văn vật, trực tiếp hủy diệt văn vật cũng là có khả năng. Mặc kệ như nào cũng phải ngăn cản.

Sau khi nói xong, Liễu Hàn Yên liền mặc kệ Tần Xuyên. Cô còn cần phải kiểm tra phòng vệ của quân cảng lần cuối, sau đó đi tới bến cảng chỉ huy chiến đấu.

Y Phi lạnh nhạt nhìn Tần Xuyên:

- Đi theo tôi.

Tần Xuyên đứng ở bên cạnh cũng đã nghe rõ, cùng đi về phía nhà kho, vừa đi vừa nói thầm:

- Cần gì hung dữ như vậy, tôi không phải người điếc.

- Hừ! Tướng quân suy nghĩ cho anh, dẫn anh tới chỗ trọng binh canh gác an toàn nhất, anh nên cảm thấy vinh hạnh!

- Chẳng phải chỉ là một cái nhà kho sao, cũng không phải là căn cứ nghiên cứu khoa học.

Tần Xuyên bĩu môi, không cho là đúng.

- Anh thì biết cái gì, đó chính là bảo vật quốc gia!

- Tốt xấu gì tôi cũng là hôn phu tướng quân của các anh, Tần gia đại thiếu gia, đương nhiên cần được bảo vệ cẩn thận! Ha ha ha...

Tần Xuyên cố ý chọc chết cô nàng mặt lạnh này.

Quả nhiên Y Phi nổi giận:

- Phế vật! Chỉ có hạng phế vật như anh mới cần bảo vệ! So với Cơ tướng quân, đúng là một đồng bùn nhão!

- Đáng tiếc, tướng quân nhà cô lại muốn gả cho đồng bùn nhão là tôi, cũng không thèm liếc nhìn Vô Song công tử!

Tần Xuyên đã xem qua tư liệu về các gia tộc, biết rõ tên Cơ Vô Song kia chính là người đứng đầu thập đại thiên tài của một đời hoàng kim này.

Tướng quân bộ đội Long Chiến, một trong ba mũi tên của cục An Toàn, bài danh thứ sáu trong Thiết Phù Đồ thất tướng quân, thực lực còn mạnh hơn Liễu

Hàn Yên vài phần.

Có thể nói, nếu như không có hôn ước với Tần gia, gã và Liễu Hàn Yên có thể xưng là kim đồng ngọc nữ, một đôi trời sinh!

Chỉ có điều hãn cũng không cảm thấy gì, dù sao khi nhìn trên ảnh, tên kia không đẹp trai bằng mình, như vậy là quá đủ rồi!

Y Phi đi ở phía trước nghe được những lời này, hãn không thể quay người bóp chết tên thối tha này. Quá không biết xấu hổ! Nhưng lại nghĩ tới những lời Liễu Hàn Yên nói, vẫn chỉ nén nhịn xuống.

Hai người đi tới cửa ra vào nhà kho, lập tức có một tên quân nhân mặc quân trang thiếu tá, cúi đầu chào Y Phi.

- Y thượng tá, xin hỏi vị này là...

Thiếu tá cảm thấy Tần Xuyên rất lạ mặt.

- Thiếu tá Trương Lăng, hãn là khách của Liễu tướng quân, để đảm bảo an toàn cho nên để hãn đợi trong kho hàng. Đợi sau cuộc chiến tranh cảnh giới này chấm dứt, sau đó để hãn đi ra.

Trương Lăng gật đầu:

- Rõ. Đồng chí này, xin đi theo tôi!

Tần Xuyên đánh giá người gọi là Trương Lăng này, phát hiện thực lực của hãn dường như đạt tới võ giả Hậu Thiên cao cấp, tuyệt đối không có chút chênh lệch với Y Phi.

Nhưng Y Phi đã lên tới thượng tá, thăng này mới là thiếu tá, đúng là cùi bắp mà!

Đợi sau khi sắp xếp cho Tần Xuyên xong, Y Phi trực tiếp rời khỏi. Cô không

muốn ở cùng người đàn ông này thêm nữa khắc nào.

Tần Xuyên đi vào nhà kho, phát hiện nơi này diện tích chừng 500m², nhưng đại đa số đều chất đầy vật tư quân sự, cho nên không gian rất chật hẹp.

Bốn vách tường lẫn nóc đều được chế tạo bằng sắt thép, hỏa lực bình thường căn bản không thể tiến vào. Văn vật đặt trong kho hàng này, cũng chỉ e lính đánh thuê mạnh mẽ liều chết mới có thể xông vào được.

- Vị đồng chí này, khu vực phía trước là nơi mà các chuyên gia cùng nhà khảo cổ nghỉ ngơi, anh đến đó chờ, cần gì thì nói với tôi. Nhưng xin chú ý, không được đi quấy rầy công tác của các chuyên gia.

Trương Lăng khách khí cười nói.

Tần Xuyên tươi cười gật đầu, sau đó vội vàng chạy tới. Hắn cũng muốn nhìn xem các chuyên gia khảo cổ làm việc như nào.

Vừa chạy tới khu nghỉ ngơi, hai mắt hắn đột nhiên tỏa sáng. Phía trước, cạnh một cái bàn có một cô gái ngồi trên xe lăn, cầm kính lúp chăm chú xem một mảnh vỡ.

- Phương Tinh?

Tần Xuyên mặt mày hớn hở, không ngờ tới ở nơi như này cũng có thể gặp được người quen.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 90: Nguy Cơ Sinh Tử

Chu Phương Tinh mặc một bộ váy lụa ngắn tay, áo trắng cùng phần váy có những bông hoa trắng hồng, tôn lên làn da trắng nõn, bắp chân xinh đẹp tuyệt trần cũng được lộ ra, rất động lòng người.

Cô đeo một chiếc cài tóc sắc sỡ, kẹp tóc trên đầu, tránh cho ảnh hưởng tới công việc, dáng vẻ ưu nhã vô cùng.

Nghe được tiếng của Tần Xuyên, Chu Phương Tinh sau khi sửng sốt, quay đầu nhìn sang, chớp chớp hai mắt, cũng lộ ra sự vui vẻ lẫn kinh ngạc.

- Tần Xuyên? Sao anh lại ở đây?

Giọng cô thanh thúy mềm mại, Tần Xuyên nghe xong tinh thần lập tức phấn chấn, như vừa uống doping. So với giọng nói vừa lạnh vừa cứng của Liễu Hàn Yên thì giọng nói này êm tai hơn nhiều.

- Ha ha, đúng lúc anh quen một vị tướng quân, nói ở bên ngoài có chút nguy hiểm, bảo anh tiến vào đây tránh một chút.

Chu Phương Tinh nhớ lại chuyện gì, nói:

- Đúng rồi, lần trước nghe ông và cha nói, anh có quan hệ với tướng quân cục An toàn quốc gia. Anh thật lợi hại nha! Đoàn trưởng đoàn khảo cổ này của chúng tôi cũng chưa từng gặp qua tướng quân ở nơi này.

- Đúng vậy, tốt xấu gì tôi cũng là tiểu lão tổ tông của Chu gia, ha ha!

Tần Xuyên nhú mày.

Chu Phương Tinh che miệng cười khẽ, người con trai này mỗi lần gặp đều có thể khiến cô cười không ngừng.

- Phương Tinh, cô ở đây để giám định văn vật?

Tần Xuyên đi qua, nhìn một đồng mảnh gốm lẫn đồ đồng trên bàn, phần lớn là của đời Hán.

- Đúng vậy, số lượng văn vật khai quật ra lần này giao cho sở nghiên cứu khảo cổ đại học Đông Hoa xử lý, bước đầu giám định sau đó là tiến hành phân loại.

May mắn mà có anh, thân thể của tôi đã tốt lên nhiều. Nếu không phải vậy, cho dù tôi muốn thì có lẽ ông cũng không đồng ý. Đây là một cơ hội rất khó có được.

Chu Phương Tinh vẻ mặt vô cùng hạnh phúc, hiển nhiên là cô rất yêu thích ngành khảo cổ này. Những mảnh vỡ rách nát này trong mắt cô đều bảo bảo vật.

Lúc này, mấy nghiên cứu sinh đại học trẻ tuổi đi tới, có chút bất quái nhìn Chu Phương Tinh và Tần Xuyên.

- Giáo sư Chu, chẳng lẽ đây là bạn trai của cô sao? Sao cô lại tươi cười hớn hở như vậy?

Một nữ sinh trêu chọc.

Khuôn mặt Chu Phương Tinh đỏ lên:

- Lý Ngọc! Em nói linh tinh gì vậy! Hả là... là bạn của cô...

Một nam sinh khác thì đẩy kính mắt, cười nói:

- Giáo sư Chu sao lại đỏ mặt vậy, chuyện này rất hiếm thấy nha.

Chu Phương Tinh bị nói như vậy, hai má nóng lên. Cũng không biết vì sao cô lại thấy khẩn trương trong lòng, bình thường chưa từng như vậy.

Tần Xuyên cũng không hề ngại ngùng, hài lòng mà nói:

- Không tồi, không tồi. Phương Tinh, học sinh của cô rất có kiến thức, nhìn ra hai ta một mỹ nữ một người đẹp trai, rất xứng đôi.

- Ha ha, đúng vậy, chú rất đẹp trai!

Nữ sinh viên Lý Ngọc khen ngợi.

Sắc mặt Tần Xuyên lập tức sa sầm. Chú? Cờ lờ gờ tờ? Khéo cô còn lớn tuổi hơn cả tôi ý chứ!

Chu Phương Tinh thấy sắc mặt Tần Xuyên thay đổi, càng cười vui vẻ hơn.

- A Tinh, đã giám định ra kết quả chưa?

Một ông lão tóc hoa râm, đeo kính lão, cũng mặc kệ các học trò đang nói chuyện gì, hỏi Chu Phương Tinh.

Chu Phương Tinh lập tức quay người lại:

- Thầy, đây hẳn là mảnh vỡ của một vò gốm, bên trên có hoa văn dây dừng. Từ giữa thời Tây Hán đã không còn loại hoa văn này nữa, cho nên em suy đoán đây là giai đoạn đầu thời Tây Hán.

Vài miếng gốm có hoa văn màu còn lại, loại đồ gốm này chỉ dùng để chôn theo. Cho nên có thể xác định nơi khai quật là huyệt của quý tộc đời Hán!

Giáo sư già nghe xong, lập tức vui vẻ:

- Ai nha, thực là quá tốt rồi! Đây đúng là một phát hiện lớn. Ha ha, a Tinh, em trở về thật tốt. Em là học trò mà thầy đặc ý nhất, có em ở đây, thầy đỡ tốn

không ít công sức.

Chu Phương Tinh nghe xong có chút ngại ngùng, liên tục lắc đầu.

Tần Xuyên thì giơ ngón tay cái với cô. Tuy hẳn không học khảo cổ, nhưng cũng biết được một hai, Chu Phương Tinh đúng là có tài năng thực sự.

Đợi khi giáo sư và nghiên cứu sinh rời đi, Chu Phương Tinh mới chớp chớp mắt nhìn Tần Xuyên, nhỏ giọng nói:

- Cảm ơn anh, Tần Xuyên. Nếu không phải có anh, tôi chỉ có thể chậm rãi chờ chết, không còn cảm giác được được cảm giác tồn tại...

- Cảm ơn làm vẹo gì, chỉ cần Phương Tinh vui vẻ là tốt rồi.

Tần Xuyên cười sáng khoái.

Tần Xuyên cũng vô tâm vô tính mà nói, nhưng Chu Phương Tinh lại nghe ra có ý khác, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Đang khi Tần Xuyên định cầm mấy mảnh đồ gốm lên, nhìn đồ cổ thời Hán chân thật, đột nhiên nghe thấy ở phía cửa lớn nhà kho vang lên tiếng đấu súng liên tiếp vang lên.

Đoàng đoàng đoàng...

Ngay sau đó, một tiếng nổ lớn ầm vang!

Ầm!!!

Toàn bộ nhà kho rung chuyển như có động đất, cả đám giáo sư cùng sinh viên đều sợ hãi, các nữ sinh viên thì hét ầm lên!

Môi Tần Xuyên giật giật, hẳn chỉ đi ngang qua đây dạo chơi một chút, sao lại đen như vậy! Ông trời ganh ghét trai đẹp!

Lính đánh thuê thực đã tới! Không hiểu Liễu Hàn Yên làm ăn kiểu gì nữa?!

Bến cảng bỏ đi, chiếc thuyền đóng giả thuyền đánh cá kia đã cập bờ, mà một đám đàn ông đã đóng giả đang vận chuyển một số rương hòm lên bến cảng, đột nhiên có chuyện bất ngờ xảy ra!

Một đám bộ đội đặc chủng Hàn Thứ vác súng trên vai, đạn đã lên lòng như gió lốc chạy ra khỏi nơi mai phục, như thủy triều bắn phá về phía đối phương!

Đạn bay như châu chấu, như tia chớp, tạo thành tấm lưới tử vong bay về phía đối phương.

Trong nháy mắt, mười tên không kịp phản ứng đã ngã xuống trong vũng máu.

- Ngu xuân! Có mai phục!

Một tên đàn ông mặc áo gió dài màu đen nổi giận hô to.

Y lập tức mang theo bảy tám tên thủ hạ bất phẩm, nhảy lên chiếc thuyền đánh cá!

Ngay sau đó, chúng phóng ra mấy trăm cái phi tiêu Ninja, lóe lên ánh lạnh, bắn về phía chiến sĩ Hàn Thứ!

Những chiến sĩ đi đầu lập tức vận chân khí, đánh bay lượng lớn tiêu Ninja, nhưng vẫn bị một số tiêu đâm vào thân thể.

Những chiến sĩ sau khi bị thương lập tức được chiến hữu ngăn cản ở sau, tránh có vết thương trí mệnh.

Tóc dài tung bay, thân như chim én, Liễu Hàn Yên toàn thân tỏa ra chân khí màu lam băng, sau khi nhảy đà vài cái đã xuất hiện trước mặt các chiến sĩ.

Cô như một nữ chiến thần băng sương, uy thế bừng bừng, dũng mãnh không sợ!

Mấy trăm cái tiêu Ninja lại bay tới lần nữa, nhưng cô chỉ vung bàn tay trắng nõn lên, một đoàn hàn khí tựa sương trắng ngưng kết tất cả tiêu Ninja lại, rơi trên mặt đất.

Ánh mắt tất cả chiến sĩ Hàn Thứ lộ ra hào quang cuồng nhiệt, đây chính là tướng quân của bọn họ, luôn có can đảm xông lên tuyến trên cùng, hơn nữa chiến lực siêu quần.

Lúc này Y Phi cũng xông lên trước, một cước đá bay nắp một cái hòm gỗ, cầm lấy một túi đồ, đưa cho Liễu Hàn Yên.

- Tướng quân, đây không giống như vũ khí!

Liễu Hàn Yên cầm lấy mở ra, phát hiện bên trong là những viên thuốc con nhộng màu đỏ. Cô nhíu mày, cầm lên ngửi qua một chút...

- Thuốc phiện?

Liễu Hàn Yên ngẩn ra, chẳng lẽ đám lính đánh thuê này còn định tiện đường buôn lậu thuốc phiện sao?

Đợi chút...

Liễu Hàn Yên nhìn những ám khí trên mặt đất, tiêu Ninja?!

- Tướng quân, những người này... hình như là võ sĩ Nhật Bản, không phải lính đánh thuê Đông Nam Á.

Y Phi vẻ mặt phức tạp.

Liễu Hàn Yên nhìn thấy mấy tên cao thủ không dám xuống đây, trong lòng càng thêm bất an.

- Không hay rồi! Tướng quân!

Một tên binh sĩ thông tin từ sau chạy tới, khẩn cấp thông báo:

- Nhà kho quân cảng của chúng ta đã bị tập kích! Đám lính đánh thuê đã tiến công vào cửa lớn nhà kho!

Liễu Hàn Yên tức giận, dùng chân khí chấn vỡ hòm thuốc phiện:

- Đáng chết! Trúng kế rồi! Đám người này là nguy trang!

Tuy rằng không biết tại sao lại có một đám lính đánh thuê Nhật Bản đúng lúc tiến vào bến cảng, nhưng rất hiển nhiên là dùng để mê hoặc bộ đội Hàn Thứ.

Giống như có một bàn tay nào đó trong bóng tối âm thầm đưa đẩy chuyện này!

- Làm sao có thể? Cửa lớn nhà kho cho dù dùng thuốc nổ mạnh cũng phải trên chục lần mới có thể mở ra, chẳng lẽ chúng có vũ khí hạng nặng?!

Y Phi có chút không tin.

Nhưng anh lính thông tin kia cũng không hiểu tại sao:

- Không rõ nguyên nhân cụ thể, nhưng cửa đã bị mở ra!

Trong lòng Liễu Hàn Yên cảm thấy bất an, đột nhiên nghĩ tới Tần Xuyên mà mình sắp xếp vào trong nhà kho...

Tên phế vật kia tuy so với đồng văn vật thì không đáng lo lắng, nhưng dù sao cũng là người con trai mà mình sắp kết hôn trên danh nghĩa, không phải cứ như vậy đã bị lính đánh thuê giết chết chứ?!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 91: Hai Kẻ Địch Mạnh

Từ bên ngoài đã nhìn thấy được bộ chỉ huy của Hàn thứ đang bốc khói, tiếng súng nổ liên tiếp vang lên, một đám binh sĩ thủ vệ nằm trong vũng máu.

Một đám lính đánh thuê mặc quân phục của Trung quốc, sắc mặt hung tợn, hàm răng sắc nhọn, áp dụng chiến lược tập kích tàn sát hung bạo, khiến cho quân đội canh gác không kịp đề phòng!

Đám lính đánh thuê trước mặt tất cả đều là đàn ông, cao chúng hai mét, dáng người vạm vỡ, hai hốc mắt hõm sâu, cằm hơi nhọn.

Bọn họ không những không phải là quân đội được vũ trang của Trung Quốc, hơn nữa, còn không có bất kỳ vũ khí nào trên người, nhưng đứng giữa chiến đạn bay, lại không hề có chút sợ hãi nào mà vẫn hiên ngang đối mặt.

Tên lính ngậm một chiếc tẩu trên miệng, không ngừng phả ra khói trắng, cánh tay to lớn rắn chắc, vầng trán bóng loáng.

-Hừ, không hổ danh Thanh giáo, có thể dụ quân đội “Hàn thứ” đi khỏi một cách dễ dàng, xem ra nhiệm vụ lần này không cần tốn nhiều sức rồi!

Tên cầm nhọn kia sắc mặt vô cùng lạnh lùng, ánh mắt sắc như dao:

-Cự Hùng, đừng có lè mề nữa, mày dẫn người vào kho hàng cho nổ toàn bộ đồng văn vật đó đi! Đám bộ đội bên ngoài này để tao giải quyết!

-Hử? Thiết Ưng, người cũng tốt quá ha, chuyện giết người đơn giản thì người nhận luôn? Ông mày cũng đang muốn đại khai sát giới đây! Haha ...

Lúc này từ trong phong phía sau, một binh sĩ người đẫm máu, tìm thấy một khe hở, liền bắn một đạn về phía Cự Hùng và Thiết Ưng.

Thế nhưng khi những viên đạn này bay gần đến lưng Thiết Ưng và Cự Hùng thì dường như bị một luồng sức mạnh vô hình nào đó cản lại, tất cả đều dừng lại rồi rơi hết xuống đất!

Thiết Ưng cau có quay lại, mấy viên đạn ddsd vốn không thể uy hiếp được bọn hắn.

Cự Hùng miệng ngậm điếu thuốc, nghiêng đầu nhìn lại, nhìn vẻ mặt sợ chết khiếp của tên lính.

Võ giả Tiên Thiên! Chỉ có võ giả Tiên Thiên mới có khả năng cản được đạn!

Khó trách hai người này lại chẳng lo lắng gì cả, đạn bay vèo vào nhưng vẫn đứng hiên ngang trên chiến trường!

Hai gã võ giả Tiên Thiên này là thủ lĩnh của đám lính đánh thuê! Trong giới lính đánh thuê, bọn họ cũng là những kẻ được xếp trong top 10!

Đây nhất định là quân đoàn có vị trí nhất nhì Đông Nam Á, không hổ là liên đoàn lính đánh thuê đa tộc!

-Đám cá tạp nham này! Không chờ được nữa, muốn chết hay sao?

Sự khát máu hiện rõ trong mắt Cự Hùng, hắn dậm chân một cái, cả thân hình cao lớn đã bay xa đến 10 dặm chỉ trong nháy mắt.

Người lính vừa rời ngẩng đầu lên, nhìn thấy Cự Hùng giống như một ngọn núi nhỏ, đang nhìn mình nhe răng cười đầy vẻ hung tợn

Trong lòng anh lính vô cùng sợ hãi, vội vàng giơ súng lên, muốn chiến đấu cự ly gần với tên lính đánh thuê vạm vỡ kia.

Nhưng tay của Cự Hùng giống như một cây kim thép, cầm lấy nòng súng, bẻ nhẹ một cái, nòng súng đã gãy nát, giống như một cành cây non.

-Bốp!

Cự Hùng nắm tay trái, đâm một cú vào ngực anh lính.

Lòng ngực anh lính kia bị đánh lồm hăn lại, tim phổi lá lách đều bị vỡ, máu từ miệng phun ra tung tóe, hai mắt trắng dã, chết một cách không cam tâm.

-Phi!

Cự Hùng nhổ vào mặt anh lính vừa chết, khinh thường nói:

-Mấy con khi Trung Quốc này, muốn động thủ với ông đây sao? Yếu như trơ sên thế này, giẫm một cái là chết...

Các chiến sĩ bảo vệ khác nhìn thấy cảnh này, hai mắt đều đỏ ngầu.

Trơ mắt nhìn chiến hữu của mình bị đám người Đông Nam Á đột nhập kia tan sát, cơn giận sôi sục nhưng lại không thể làm gì được.

Sau khi quân đội Hàn thứ rời khỏi cảng quân đội, những người còn lại đều chỉ là những võ giả có thực lực bình thường, cùng với một vài võ giả Hậu Thiên, tất cả cộng lại cũng không phải đối thủ của một võ giả Tiên Thiên!

Bọn họ chỉ biết cầm súng bắn vào đám lính đánh thuê kia, thế nhưng có bắn súng vào vào hai võ giả Tiên Thiên thì cũng chỉ phí công mà thôi!

-Thiết Ưng! Mà dẫn người vào kho cho nổ đám văn vật đó đi! Đám cá tạp nham ở đây, để tao!

Thiết Ưng sắc mặt lạnh lùng, hẳn cũng không muốn tranh giành, vung tay lên, dẫn theo hơn chục người đi về phía nhà kho.

Nhìn thấy một tên võ giả Tiên Thiên đã đi mất, mấy vị thượng tá có thực lực võ giả Hậu Thiên trung cấp liền dẫn theo những binh sĩ có thực lực võ giả Hậu Thiên sơ cấp, nhân cơ hội này, bao vây tấn công Cự Hùng.

-Lên nào! Muốn mắt được giắc thì phải bắt vua trước, chúng ta hợp sức giết tên chỉ huy kia trước!

-Báo thu cho những anh em đã chết!

Một số binh sĩ, mắt đều đã đỏ ngầu hết lên rồi, khí thế hung hãn không sợ chết.

Cự Hùng cười lớn, nhìn đám người đang chạy về phía mình, không những không đề phòng mà ngược lại còn rất phấn khích.

-Thế mới phải! Mấy con khỉ Trung Quốc các người mà không phản kháng thì có giết cũng không thấy thoải mái!

Một luồng chân khí tiên thiên màu vàng nâu tỏa ra từ người Cự Hùng, cơ bắp nở thêm mấy phần, thân người cao hơn 2 mét của y giờ lại như cao thêm nửa cái đầu nữa!

Y dậm chân một cái, mặt đất xuất hiện hơn chục khe nứt, dậm chân thêm cái nữa thì cả tòa nhà

-Quyền gấu phá núi!

Cự Hùng ngênh đón sĩ quan thượng tá kia với một cú đấm kèm theo một luồng chân khí mạnh mẽ, không nói lý lẽ mà đấm thẳng vào đầu người sĩ quan kia.

Hai cánh tay của vị sĩ quan, bắt chéo trước ngực, chân khí Hậu thiên bạn phát toàn phần, ý định cản lại đòn tấn công này và tạo thế tiến công cho các sĩ quan phía sau.

Thế nhưng vừa mới chạm phải thôi, hai cánh tay của người sĩ quan đã bị đánh gãy, chân khí hoàn toàn không có ích!

Cự Hùng dùng năm tay như thiết chùy của mình, nện vào ót anh ta.

-Bịch!

Sĩ quan đứng đầu đã bị đánh ngã, trên tay Cự Hùng dính lại một thứ gì đó màu trắng trắng hồng hồng.

-Thượng tá!

Một vài sĩ quan cấp úy hét lên, trơ mắt nhìn trưởng quan vừa mới dẫn đầu đợt tấn công nay đã biến thành một cái xác không đầu!

Cự Hùng lè lưỡi, liếm bàn tay của mình, nhếch miệng cười:

- Mùi vị của óc khi ... cũng không đến nỗi nào!

-Súc sinh! Tao liều mạng với mày!

Mấy sĩ quan còn lại đã đạt đến đỉnh điểm của sự bi phẫn, dùng quyền cước tấn công Cự Hùng một cách điên cuồng.

-Yếu quá! Yếu quá!

Cự Hùng lớn tiếng chế giễu rồi dùng thân hình như chiếc máy ủi đẩy của mình, một đấm đánh bay một người, một cước đạp chết một người, giết hết những võ giả Hậu thiên này, chống như đang

-Đừng có đấu sức mạnh với y! Y là cao thủ cận chiến, đấu với y ở khoảng cách gần thì chí có chết nhanh hơn mà thôi! - Đã có người phát hiện ra vấn đề!

-Làm gì còn lo được nhiều thế! Bên phía nhà kho đã không có binh lực, có chết cũng phải đợi đợc đến lúc Liễu tướng quân mang quân về!

Những sĩ quan trụ ban còn lại cố gắng cản răng chống cự tiếp, nhưng cũng không cách nào lo nghĩ được nhiều về tình hình nhà kho ở phía sau.

Nhà kho vô cùng im ắng, chỉ nghe thấy tiếng gió lùa qua.

Cùng với Thiết Ưng đi vào đều là những quân nhân từng vào sinh ra tử nhiều lần, thậm chí còn có một số chỉ là nhân viên công chức bình thường.

-Cứu với!

-AAAA! Tôi không muốn chết!

Tiếng gào thét chói tai vang vọng khắp nơi.

Một đám thầy giáo, học sinh và những học giả chuyên môn đang chạy đi khắp nơi. Vào thời điểm hỗn loạn này, không ai để ý đến Chu Phương Tinh đang phải ngồi xe lăn.

-Tần Xuyên, rốt cuộc bên ngoài đã có chuyện gì?

Chu Phương Tinh bị dọa đến xanh mặt, cô chưa từng gặp phải tình huống này bao giờ!

Tần Xuyên suy tư một hồi mới cố gắng giữ tỉnh táo quan sát tình hình xung quanh nhà kho.

- Chắc hẳn đám lính đánh thuê Đông Nam Á kia đó muốn ra tay với số văn vật này, không biết tại sao lại vào được kho hàng rồi.-Tần Xuyên thản nhiên nói.

t

Hắn khá ngạc nhiên, bởi theo lý mà nói, rất khó vào được nhà kho này, cho dù bên ngoài không thủ được thì cũng không ảnh hưởng đến việc phòng vệ của nhà kho.

Đám lính đánh thuê kia có thể tiến vào nhanh như vậy, tất nhiên là đi trực tiếp từ cửa chính, nhưng ai đã mở cửa, để chúng đi vào?

-Vậy giờ phải làm sao ... Tôi rất sợ ...

Chu Phương Tinh vô thức nắm chặt lấy tay của Tần Xuyên, vào thời khắc này chỗ dựa duy nhất của cô chính là người đàn ông trước mặt này.

Tần Xuyên nhìn cô cười dịu dàng, đưa tay xoa đầu cô:

-Phương Tinh, cô cần bình tĩnh lại trước, tôi sẽ không bỏ mặc cô đâu, chúng ta phải tìm nơi an toàn để nấp trước đã!

-ừm!

Chu Phương Tinh rơm rớm nước mắt, vào thời điểm sinh tử này, tất cả thầy giáo và học sinh, không ai để ý đến một kẻ tàn phế như cô, ai cũng coi cô như là một con ghẻ ký sinh,

Nhưng Tần Xuyên, người đàn ông mới gặp mặt có một hai lần, lại bằng lòng đi cùng cô, sao lại có thể không cảm động cho được?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 92: Kẻ Phản Bội

Tần Xuyên giúp Chu Phương Tinh đẩy xe lăn một cách rất ung dung, hai người đi về góc Tây Nam của kho, chỗ đó để cả một đồng văn vật lớn, cho nên sẽ không bị biến thành mục tiêu lục soát.

Nếu như Tần Xuyên chỉ có một mình thì e là hãn đã thử lao ra bên ngoài rồi, nhưng còn có Chu Phương Tinh, hãn nhất định phải chú ý cẩn thận, có thể trốn thì trốn, bảo vệ cô gái quan trọng hơn.

Huống chi, đối phương còn là lính đánh thuê, số lượng cao thủ còn chưa rõ, hãn không thể hành động thiếu suy nghĩ, mạo hiểm xông ra ngoài được.

Những người uốn chạy ra khỏi nhà kho kia đã có rất nhiều người đã trúng đạn, ngã xuống, đây chính là bài học xương máu.

Tiếng súng nổ không ngừng, khói thuốc súng tràn ngập trong kho hàng.

Sau khi đã chết gần 100 người thì bên ngoài chỉ còn sót lại bộ đội thủ vệ, bọn họ cũng đã lui vào trong nhà kho, bảo vệ một số ít các chuyên gia khảo cổ còn sót lại.

Trung tá chỉ huy quan sát đám lính đánh thuê vừa mới xông vào kia, bọn chúng đang ngày càng lại gần, hơn nữa lại còn mặc quân phục của phe mình, da đầu nóng ran.

-Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra? Đám lính đánh thuê này ở đâu ra vậy? tại sao lại không xuất hiện trước đó? – Trung tá hỏi một sĩ quan phụ tá ở bên cạnh.

Sĩ quan phụ tá đã bị thương, cắn răng trả lời:

-Không biết bọn chúng từ đâu đến, lấy trộm quân trang của chúng ta, nguy trang thành bộ đội trong tiểu đoàn 14, nên mới có thể hiên ngang đi vào như thế được! Lại đúng lúc Liễu Tướng quân đã dẫn quân đội Hàn thứ đi khỏi, chúng ta đã trúng phải kế điếu hổ li sơn rồi!

-Tiểu đoàn 14? Đây không phải là tiểu đoàn của thiếu tá Trương Lăng hay sao?- Vị trung tá nhìn ngó xung quanh,- Trương Lăng đâu rồi?

Sĩ quan phụ tá lắc đầu:

-Không biết. Chưa thấy thiếu tá Trương Lăng xuất hiện, hiện tại cũng không thấy các sĩ quan phụ trách canh phòng của tiểu đoàn 14 đâu cả.

Vị trung tá trừng mắt, nghĩ ngợi một lúc rồi dậm mạnh một cái vào kệ sắt đầy oán hận:

-Chết tiệt! Nhất định thằng đó làm phản rồi! Khó trách cửa nhà kho lại tự mở ra như vậy!

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên phía sau bọn họ.

-Giờ mới biết thì quá muộn rồi, một đám ngu xuẩn!

Trương Lăng cười lạnh, dẫn theo một toán lính đánh thuê da ngăm ngăm, không biết đã đứng sau lưng bọn họ từ lúc nào.

Trương Lăng là người phụ trách canh gác nhà kho chính, cho nên y hiểu rất rõ địa hình bên trong, những người khác không ai rõ hơn y cả.

-Trương Lăng! Cậu dám phản bội đất nước?

Vị trung tá gầm lên, trợn mắt nhìn hăn.

Thế nhưng không đợi bọn họ kịp giương súng lên, Trương Lăng và toán lính đánh thuê đã xả súng điên cuồng!

-Pằng pằng pằng!!!!

Hơn chục các sĩ quan quân hàm trung tá cùng với các binh sĩ đều ngã xuống một cách không cam tâm, chết ngay lập tức, khung cảnh vô cùng thảm thương.

Bọn họ tuyệt đối không thể ngờ rằng, cuối cùng lại bị một tên phản bội hại chết.

Trương Lăng hừ lạnh một tiếng tỏ vẻ khinh thường, dẫn theo toán lính đánh thuê, đi về phía bọn người Thiết Ứng ở cách đó không xa.

-Thiết Ứng tiên sinh, bộ đội canh giữ trong kho hàng đều bị giết hết rồi. – Trương Lăng cười đắc ý.

-Không hổ là nội ứng Thánh giáo xếp vào trong Hàn thứ, thủ đoạn của thiếu tá Trương thật là tàn độc!

Thiết Ứng châm chọc nói, dù sao cũng là kẻ bán nước, đến đâu cũng sẽ không được hoan nghênh, cho dù là phe mình đi nữa.

Trương Lăng giả bộ tươi cười:

-Hết lòng hết sức vì thánh giáo là niềm vinh dự của Trương Lăng tôi, giáo lý của thánh giáo từ lâu đã hơn hẳn cái nước mục nát, tôi không thấy thẹn với lương tâm, tất nhiên sẽ không nường tay!

-Ha ha, vậy chi bằng thiếu tá Trương giúp tôi việc nữa, giết hết đám người Trung Quốc này, tôi còn phải dẫn người đi thu xếp, phải đảm bảo tất cả văn vật ở đây

Thiết Ứng chỉ chỉ về phía các chuyên gia học giả, các sinh viên hệ khảo cổ.

Đây đều là những người làm công tác khảo cổ bình thường nên không dám lộn xộn. Trong đó có cả thầy giáo của Chu Phương Tinh, giáo sư trình cũng những sinh viên khác.

Giáo sư Trịnh giơ tay qua đầu, giọng van xin nói:

-Xin các sinh đừng nổi sùng, chúng tôi chỉ là những nhân viên khảo cổ bình thường mà thôi, chúng tôi sẽ không phản kháng đâu!

Một số sinh viên nhìn Trương Lăng đầy căm phẫn. Lúc trước, người này vẫn luôn rất khách sáo, thật không ngờ y lại là chó săn cho bọn ngoại quốc.

Trương Lăng chần chừ một chút rồi khẽ gật đầu:

-Được, Thiết Ứng tiên sinh cứ đi làm việc trước đi, đám người này cứ để cho tôi!

Lúc này, trong hai chiếc thùng đựng hàng trống trong góc Tây Nam của nhà kho hàng.

Có một khu vực nhỏ được che bởi một tấm màn vải đen không thấm nước.

Chu Phương Tinh ngồi trên lăn đang cùng Tần Xuyên lặng lẽ nhìn về phía này.

Do chỗ này không bày văn vật cho nên đám lính đánh thuê kia không đến kiểm tra.

Nhìn từng người từng người một ngã xuống vũng máu, Chu Phương Tinh nhiều lần kinh hãi mờ suýt hô to lên.

Tuy nhiên, Tần Xuyên đã rất nhanh chóng lấy ta bịt miệng cô lại, nghiêm túc nhìn cô lắc đầu, ra hiệu cho cô đừng lên tiếng.

Phát triển cũng biết, vào lúc này mà hét lên, không khác nào đẩy cô và Tần

Xuyên vào chỗ nguy hiểm, vì thế cô cố nén nước mắt, ngay đến thở cũng không dám thở mạnh.

Tần Xuyên có nghĩ đến chuyện lao ra cứu những quân sĩ kia nhưng tên Thiết Ưng kia lại xuất hiện, khiến hắn từ bỏ ý định này.

Nếu không ngoài dự đoán thì tên Thiết Ưng kia là võ giả Tiên Thiên sơ cấp, nếu như chiến đấu với y theo phương thức thông thường thì rất khó thắng được bởi hắn vẫn còn nội thương lại thêm đối phương có người giúp đỡ.

Nếu như vận dụng kiếm ý thì có thể giết được tên Thiết Ưng kia nhưng nội thương của hắn vẫn chưa khôi phục, hơn nữa tối qua lại lại giúp Đường Vi trị thương, nguyên khí hao tổn khá nhiều, nếu như dùng đến kiếm ý thì không khác nào tự hại mình.

Huống chi, cho dù bây giờ hắn giết chết được Thiết Ưng, không nói đến việc chính hắn không thoát được, những người khác đều sẽ chết, Chu Phương Tinh cũng sẽ hưởng tàn ngọc nát mà thôi.

Hắn phải cố gắng giữ cho bản thân mình tỉnh táo, sống được đến lúc nào thì hay lúc ấy, không thể nào nóng vội mà xông ra để chôn vùi hết mọi hi vọng.

Chu Phương Tinh từ từ chú ý đến Tần Xuyên ở bên cạnh, hắn vô cùng bình tĩnh, thông qua khe hở của tấm vải đen, lặng lẽ quan sát tình hình bên ngoài.

Trông hắn hiện giờ giống như là một con báo săn mồi đang ẩn nấp trong bóng tối, rất bình thản nhưng không lo con mồi chạy mất.

Cũng là trạng thái bình tĩnh này của hắn mới khiến Chu Phương Tinh có thể cảm thấy bớt căng thẳng, không còn quá sợ hãi nữa, trong lòng thậm chí an toàn hơn.

Ngoài kia, Trương Lăng đi đến trước mặt giáo sư và xác sinh viên, nhếch mép cười:

-Các vị, thật ngại quá, mấy người đến không đúng lúc rồi, tôi biết mấy người là trụ cột của đất nước này, nhưng chỉ tiếc chính là bởi vậy nên các người mới càng đáng chết.

Giáo sư Trịnh khóc lóc cầu xin:

-Thiếu tá Trương,tôi vẫn luôn cho rằng anh là một đồng chí tốt, sao anh có thể giúp đỡ đám người ngoại quốc,ức hiếp người nhà mình được?

-Ai là người nhà với ông?

Trương Lăng đá một cái vào người giáo sư Trịnh, ông cụ liền lăn mấy vòng, đầu đập người.

-Giáo sư!

Một sinh viên nữ tên Lý Ngọc vội chạy đến đỡ giáo sư dậy:

-Lương tâm anh bị chó tha rồi sao? Giáo sư Trịnh đã lớn tuổi như vậy rồi, anh còn nhẫn tâm đá ông ấy?

-Ông mày đây không chỉ muốn đá lão ta thôi đâu! Tao còn muốn giết lão ta nữa cơ!

Trương Lăng lôi một khẩu súng ra, chĩa thẳng vào đầu giáo sư, bắn ba phát:

-Pằng pằng pằng!

Đầu giáo sư bị thủng 3 lỗ, chết ngay lập tức!

Lý Ngọc vô cùng sợ hãi, hét lên chói tai ngã ngay xuống

-Đồ bán nước! Mày nhất định sẽ không chết yên ổn!

Mấy vị chuyên gia học giả phần nộ chửi lớn.

-Tao bán nước? Hừ! Chuyên gia học giả các người mỗi ngày đều ngồi phòng điều hòa, sống an nhàn thoải mái thì biết cá mẹ gì?

Trương Lăng trợn trừng mắt:

-Ông đây nhập ngũ từ năm 18 tuổi, chiến đấu anh dũng đã giết được biết bao nhiêu quân địch! Thế mà chỉ vì yêu thích một người con gái được con trai của một sếp hậu cần mà bị cướp mất công lao, cả chục năm không được đề bạt, lại còn điều ông đây đến trồng nhà khô, bị bòn chùngh nhục mạ!

Người con gái tao yêu bị cướp mất, vinh quang cũng bị cướp mất! Dựa vào cái gì mà muốn tao liều sống liều chết vì bọn chúng? Không có đàn bà, không có tiền, chả có cái mẹ gì!

Cả đám học giả về sinh viên đều sợ chết khiếp không dám lên tiếng. Trương Lăng nổi giận khiến y có được khí thế lấn át người khác.

Lý Ngọc lúc này gào khóc:

-Chỉ vì không nhận được đãi ngộ công bằng đã liền nghĩ ngay đến cách quay lưng lại làm hại đồng bào của mình, riêng chuyện này thôi cũng có thể chứng minh được anh là một kẻ nhu nhược!

Trương Lăng hình như bị kích thích bởi điều gì đó, ánh mắt nhìn Lý Ngọc đầy bí ẩn, nhếch miệng cười:

-Con sinh viên này ... trước khi bố trí xong vẫn còn một khoảng thời gian, không bằng mày hãy phục vụ cho mấy anh trai từ xa đến một chút!

Thấy y nói như vậy, 4,5 tên lính đánh thuê đều vô cùng phấn khích, nhìn Lý Ngọc cười đê tiện.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 93: Mày Dám Ưc Hiếp Phụ Nữ!

Lúc này Chu Phương Tinh trốn sau tấm vải đen đang bịt chặt lấy miệng mình, nước mắt giàn dụa, dù sao giáo sư Trịnh cũng là thầy của cô, vừa mới đó đã chết rồi, cô khó lòng mà chấp nhận được.

Tần Xuyên nhíu mày, đợt tập kích lần này của đám lính đánh thuê chắc chắn là do “thánh giáo” đứng sau lưng trù tính kế hoạch.

Như vậy xem ra, bọn Liễu Hàn Yên đã bị vướng vào chuyện khác, một chốc một lát không thể quay lại được, nếu không thì bọn lính đánh thuê này cũng sẽ không ngông cuồng như thế.

Mạng lưới quan hệ của Tánh giáo này rất rộng lớn, rõ ràng là chúng đã lợi dụng thế lực của Trương Lăng, xúi giục gã, biến gã thành kẻ phản quốc.

Rất có thể cả đời này gã cũng sẽ không để lộ ra, nhưng nhân chuyện lần này, thì tác dụng của quân cờ là gã đã được thể hiện ra rồi,

Mấy tên lính đánh thuê đã lôi Lý Ngọc dậy, một tên lấy tay lột áo ngoài của Lý Ngọc ra, làm lộ áo ngực bên trong.

Lý Ngọc hét lớn:

-Đừng! Đừng mà! Cứu tôi với! Cứu tôi với! Á á

Thế nhưng bất kể cô có kêu cứu van xin thế nào, những học sinh và những chuyên gia khác sau khi chứng kiến cái chết của giáo sư Trịnh, không một ai dám ngẩng đầu lên.

Nấp sau tấm vải đen, Tần Xuyên thở dài, cúi người ghé vào tai Chu Phương Tinh:

-Phương Tinh, bất kể lát nữa bên ngoài có xảy ra chuyện gì, cũng không được lên tiếng, tôi sẽ nghĩ cách cứu mọi người ra....

Chu Phương Tinh còn đang lo lắng, không biết lúc này Tần Xuyên định làm gì, nhưng hẳn đã đi ra ngoài rất nhất.

Chu Phương Tinh khẽ vờ tay, định ngăn hẳn lại nhưng không kịp rồi, cô cũng rất lo lắng khi thấy học trò Lý Ngọc của mình bị ức hiếp, thế nhưng bên ngoài nhiều người như vậy, lại còn có súng, Tần Xuyên một mình lao ra cứu người không phải là đi chịu chết hay sao?

Tần Xuyên cũng đã cân nhắc chuyện này, nhưng hẳn không thể nhẫn nại hơn được, nếu như cứ trơ mắt nhìn cô bé học sinh vô tội kia bị chà đạp, hẳn cảm thấy nếu hẳn có sống được thì lương tâm cũng khó mà yên được!

Huống chi, hiện tại Thiết Ứng đã dẫn những khác đi khỏi, hẳn có thể cơ hội này cứu những người khác ra ngoài.

Hai người đàn ông cởi bỏ tất lưng, đè chặt Lý Ngọc xuống, một tên còn định kéo váy của Lý Ngọc xuống.

Thời gian ngắn ngủi, tuy không thể nào thỏa mãn được, nhưng được trải nghiệm niềm vui thú biến thái, ít nhất cũng khiến mấy tên đàn ông này thoải mái hơn một chút.

-Haha, thân hình con gái Trung Quốc ngon thật đấy, da thịt mềm mại, xinh ẹp hơn gái nước mình nhiều!

Tên lính đánh thuê kia đã cười lên người Lý Ngọc, cười gian xảo.

-Nhanh lên đi! Sáng khoái rồi thì đổi chỗ cho người khác!- người bên cạnh vội hỏi.

Lý Ngọc ddax gào khóc đến khản cả giọng, hai mắt trống rỗng tuyệt vọng, cô không biết được rằng, mình sẽ bị đối xử như nào nữa.

Đúng lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện sau lưng tên đàn ông kia.

-Là người!

Trương Lăng vô cùng kinh ngạc, nghĩ thế nào cũng thấy thiếu mấy hai người, một người trong đó không phải là chính là tên nhãi họ Tần này sao!

Trong mắt Tần Xuyên hiện lên từng làn khói đen, giống như đang có ngọn lửa quỷ vờn quanh, một tay nhanh như điện bắt lấy ten lính đang cởi quần kia.

Rắc rắc

Tên lính kia không kịp chuẩn bị, Tần Xuyên khẽ vịn tay một cái, đã bẻ gãy cổ họng của y, chất ngay tại chỗ.

-Giết hẳn!

Trương Lăng cảm thấy tình hình không ổn, vội vàng dẫn người đến giết Tần Xuyên.

Tần Xuyên lén lút, ẩn nấp ở một khoảng cách gần như vậy chính là muốn bọn họ không thể dùng súng

Bởi vì súng đạn không có mắt, một khi bắn ra rồi, tuyhawns có thể dùng Tiên Thiên cương khí cảm lại nhưng mấy thầy trò kia sẽ khó mà tránh được.

Cho nên hẳn phải nghĩ đến sự an nguy của người khác, ựa họn phương thức chiến đấu giải quyế an toàn nhất.

Khoảng cách gần như vậy, nếu bọn chúng dùng súng, nhất định sẽ bắn trúng người mình, cho nên đành phải chiến đấu tay không.

Tần Xuyên nghiêng người tránh được cú đâm của hai tên lính đánh thuê, liên dang hai chân đạp bay hai tên kia.

Sau khi đạp rên lính đó rơi xuống đất, hắn còn phải đánh đấm loạn xạ với đánh lính đánh thuê còn lại, không chút khách khí.

-Rắc rắc!

Tên lính đánh thuê kia, bàn tay đều đã bị bẻ gãy, kêu lên một tiếng rồi bị Tần Xuyên đánh một quyền bay vào người kẻ phía sau.

Tần Xuyên liền đá chân một cái, đá trúng một tên lính đứng bên cạnh định đánh lén, cướp lấy khẩu súng trường trên tay gã.

Tuy nhiên hắn không dùng súng để bắn mà chỉ biến nó thành một cây gậy, dùng nó để quật ngã mấy tên lính đánh thuê kia.

-A! A!

Sau mấy tiếng kêu thảm thiết kia, Tần Xuyên đã giải quyết được ba tên, nhưng hắn vẫn chưa dùng đến chân khí.

Không phải hắn không muốn dùng, hắn muốn giữ lại chân khí đến cùng để đề phòng bất trắc. Hơn nữa hiện hắn vẫn đang có nội thương, dùng đến chân khí, chỉ khiến thương thế nặng hơn mà thôi.

Trương Lăng nhận thấy tình hình không ổn, liền dùng chiêu hổ đen móc tim đánh mạnh vào phía ngực của Tần Xuyên.

Y có thực lực của võ giả hậu thiên cao cấp, chân khí lại dồi dào, kỹ thuật cơ bản chắc chắn, vậy nên, một chiêu này tuy nhìn đơn giản nhưng lại tạo ra âm thanh chói tai.

-Nhãi ranh chết đi!

Tần Xuyên đợi y đến tận nơi, trong nháy mắt, tay trái biến quyền thành chưởng, cổ tay xoay trong, từng luồng chân khí băng hỏa song liên tập trung lại vào tay hãn.

-Muốn chết là mày!

Chiêu phân cân thác cốt thủ của Tần Xuyên đã chặn đứng vuốt hồ của Trương Lăng.

Chiêu thức tàn độc kia của Trương Lăng đụng trúng chân khí băng hỏa liên sơn thì lập tức chân khí vị phân tán, đồng thời, y cũng cảm thấy như bàn tay mình đã bị sét đánh, bị tay của Tần Xuyên xoay đến tê liệt, không thể khống chế được!

-Không thể nào! Mày là võ giả Tiên Thiên?

Trương Lăng khiếp sợ nhìn hãn, cổ tay áo của y đã bị luồng chân khí kia xé rách, da trên tay cũng bắt đầu nứt ra, máu tươi bắn tung tóe!

-Giặc bán nước còn có thể có thực lực của võ giả Hậu thiên, sao ông đây không thể là võ giả Tiên Thiên được?

Sức mạnh của Tần Xuyên vô cùng lạnh lùng, ánh mắt vô cảm khiến cho người khác tuyệt vọng. Trong mắt hãn, Trương Lăng chỉ là một cái xác mà thôi!

Phân cân thác cốt thủ liên tục được sử dụng ba lần, mỗi một lần xuất chiêu đều khiến cho tay Trương Lăng gãy một đoạn.

Đến lần xuất chiêu thứ 3, cánh tay phải của Trương Lăng đã hoàn toàn bị phế, chẳng khác nào một cái quấy ngâm nước.

-Máy dám ức hiếp phụ nữ?

Tần Xuyên bay lên cao, dùng sức hai chân đạp lên vai Trương Lăng, khiến cho hai vai y vỡ vụn.

-Aaaa!

Trương Lăng đau đến chết đi sống lại, ngã lăn xuống đất, quân hàm thiếu tá trên vai hăn cũng rơi xuống đất, đín đầy tro bụi.

Tần Xuyên vẫn chưa buông tha hăn, không nói câu nào, xông lên đã một cái, kèm theo một luồng chân khí, một cú đá đã khiến Trương Lăng bay ra xa đến 7-8 mét

Trương Lăng rơi xuống đất, nội tạng đã bị nát hết, máu đặc trào ra khỏi miệng, chết ngay tại chỗ.

Các chuyên gia và các sinh viên ở phía sau nhìn thấy một mình Tần Xuyên đánh cho mấy tên lính đánh thuê kia tan tác hết, thì mừng đến phát khóc.

-Được cứu rồi! Được cứu rồi!

-Mau chạy đi! Mau chạy đi!

Những người này không dám chần chờ lâu mà vội vàng chạy về phía cổng nhà kho.

Chỉ có Lý Ngọc đã bị lật hết quần áo, nằm bất lực trên sàn nhà, khóc tức tưởi, không dám động đậy gì.

Tần Xuyên hốt hoảng, đám người ngu ngốc này chạy lung tung cái gì? Chẳng lẽ không biết rằng beenngoaiif vẫn òn nhiều lính đánh thuê ư?

-Này! Tất cả đứng lại! không được chạy lung tung! Đứng lại! các người

Cả đám người vốn không để ý đến lời nói của Tần Xuyên, họ chỉ chăm chăm chạy thật nhanh ra ngoài.

Không ngờ rằng, mới chạy hơn được 10 thước, đột nhiên có tiếng súng truyền đến!

-Pằng pằng pằng!

Các cửa kho không xa, có mấy thanh súng trường đang lia đạn liên tục, giống như muốn bắn cho những người đang chạy trốn này thành tổ ong!

Một toán lính đánh thuê từ bên ngoài đi vào đúng lúc bắt gặp những người đang chạy trốn này.

Cự Hùng mồm ngậm điếu thuốc, tay cầm một khẩu AK, bắn toàn bộ số đạn sau hông, cười lớn:

-Com mẹ nó! Thiết Ưng đang làm cái gì mà để cho đám cá này chạy mất?

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 94: Iga Bạt Dao Thuật

Sắc mặt Tần Xuyên trùng xuống, hãn vốn còn tưởng rằng đã cứu được đám người này, nhưng không ngờ rằng lại có thể thất bại trong gang tấc.

Hãn trơ mắt nhìn những thầy trò kia, bất luận là nam hay nữ, trên người đều đang không ngừng chảy máu. Bọn họ đều ngã xuống một cách không cam tâm! Tim Tần Xuyên như bị ai bóp nghẹt, vô cùng đau đớn!

Thật ra, Lý Ngọc ở phía sau nhìn thấy cảnh đồ sát này đã ngắt từ lúc nào rồi!

Tần Xuyên nắm chặt hai nắm tay, một luồng lửa giận bi thương bộc phát từ người hãn.

Bọn họ chỉ là những người dân vô tội, tại sao đám lính đánh thuê này nhất định phải đuổi cùng giết tận? Chẳng vì không cùng một nước, không cùng một dân tộc nên có thể ra tay tàn nhẫn như vậy?

Khi còn ở trên núi, Tần Xuyên cũng đã đọc không ít sách nói về tình hình thế giới và lịch sử nhân văn, biết được sự tồn tại của chiến tranh, sự phổ biến của xung đột dân tộc.

Thế nhưng, tận mắt nhìn thấy hiện thực máu chảy đầm đìa, tận mắt nhìn thấy những người thầy giáo, những học sinh ngã xuống, lại là một loại cảm xúc khác.

Hãn biết vào lúc này lấy cương chế cương không phải là điều khôn ngoan, phía trước hãn là một tên rất đô con, thực lực tuyệt đối không thấp còn Thiết Ưng ở phía sau, có thể trở lại bất cứ lúc nào.

Bộ não hãn nói rằng, trước tiên phải chạy khỏi chỗ nguy hiểm này, phải thấy

rõ được tình hình mới có thể phán đoán được.

Thế nhưng thân thể hần lại nói rằng, phải đứng hiên ngang như vậy, không được lùi lại phía sau.

Hần chợt nhớ, Liễu Hàn Yên từng nói, cô có thể chết trên chiến trường bất cứ lúc nào.

Có lẽ cô đã gặp quá nhiều tình cảnh như thế này, cho nên có thể hiểu được, đôi khi chuyện sống chết không phải là thứ có thể lựa chọn mà chỉ có thể liều chết đánh cược một lần.

Màn sương mù màu đen ngày càng hiện rõ trong mắt hần, đôi mắt hần giờ đây giống như đôi mắt của quỷ đang nhìn chăm chăm về phía Cự Hùng và đám lính đánh thuê.

Liễu Hàn Yên đang ở trên bến cảng bỏ hoang, nghe được tin nhà kho bị tập kích, thì vô cùng khó xử, mặt mày đăm chiêu.

Trên chiếc thuyền đánh cá kia là một võ sĩ NHẬT BẢN đang có ý đồ vận chuyện thuốc phiện vào Trung Quốc. Cô cần phải tiêu diệt hết đám người này.

Nhưng cô cũng phải thật mau chóng mang quân trở lại căn cứ, tranh thủ đánh tan đám lính đánh thuê kia trước khi văn vật bị phá hủy.

-Y Phi! Cô mau dẫn phân đội hai và ba về căn cứ, ở đây tôi sẽ lo liệu!

Liễu Hàn Yên quyết định dẫn theo một số lượng nhỏ binh sĩ tiêu diệt nhóm võ sĩ NHẬT BẢN còn đại bộ phận quân đội Hàn thứ thì mau chóng trở về.

Y Phi có hơi băn khoăn nhưng vẫn căn nhắc tuân lệnh:

-Vâng! Tướng quân.

Nhưng ngay lúc Y Phi định lái chiếc xe bọc thép rời đi thì đột nhiên có một

bóng người nhảy từ thuyền đánh cá lên!

Một võ sĩ Nhật Bản mặc áo đen, tóc thắt bím, đột nhiên hô lớn:

-Iga Hisakura! Chạy trốn bao nhiêu năm, thì ra là cô chạy đi làm chó săn cho bọn Trung Quốc! Cô không cảm thấy hổ thẹn với dòng máu Iga đang chảy trong người cô hay sao?

Cả người Y Phi khẽ run lên, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi, chuyện mà cô lo sợ nhất đã xảy ra!

Cả đám binh sĩ Hàn thứ đều liếc nhìn Y Phi. Bọn họ đều là những người thường xuyên tác chiến ở nước ngoài, nên cũng hiểu được một số từ ngữ cơ bản mà các quốc gia hay dùng, cho nên cũng nghe hiểu được phần nào những gì võ sĩ Nhật kia đang nói.

-Iga? Iga Hisakura?

Chẳng lẽ thượng tá Y Phi của họ là là một người Nhật?

-Y Phi, người đó là ai?

Liễu Hàn Yên lạnh nhạt hỏi.

Y Phi ngấn lệ, cúi đầu áy náy nhìn Liễu Hàn Yên.

-Tướng quân, ông ta là Kashima Jubei, cánh tay đắc lực của tổ Yamada, là một đệ tử của cha tôi. Xin lỗi! Tôi đã gây phiền phức cho chị!

Liễu Hàn Yên tỏ vẻ không hề gì đáp:

-Năm đó khi tôi cứu cô, đã biết rõ lai lịch của cô. Giữ cô lại bên cạnh thì tất nhiên sẽ chuẩn bị sẵn sàng cho những tình huống như thế này.

Cô là người nước nào không quan trọng, mấy năm nay cô đã dốc sức vì

Trung Quốc chúng ta, đã hơn rất nhiều người Trung Quốc rồi, như vậy là đủ rồi!

Cả người Y Phi khẽ run lên, ngược lên nhìn Liễu Hàn Yên hai mắt lấp lánh nhìn người phụ nữ mà mình tôn sùng, cảm động đến rơi nước mắt.

-Cảm ơn tướng quân đã tin tưởng!

Những chiến sĩ khác nghe thấy lời của Liễu Hàn Yên cũng đều gật đầu, quả thực

Bọn họ đã đều được chứng kiến sự cố gắng của Y Phi trên chiến trường.

-Kashima Jubei sao, tôi nhớ không nhầm thì là một trong 13 binh vương!

-Đúng vậy! Tướng quân nhất định phải chú ý đến Bạt đao thuật dòng Iga của y! Y cũng là võ giả Tiên Thiên giống chị! – Y Phi vội vàng nói.

Liễu Hàn Yên khẽ gật đầu:

-Tôi biết rồi!, cô không cần phải lo cho tôi, lập tức dẫn người trở về.

Y Phi biết rõ nặng nhẹ nên không nói theo, dẫn theo một tốp binh sĩ Hàn thứ lái xe trở lại căn cứ.

Kashima Jubei nên cạnh thuyền chửi theo mấy câu, nhưng cũng không làm gì được, y cũng không hiểu tại sao Liễu Hàn Yên lại cho một số lượng binh sĩ lớn như vậy trở về.

-Tôi nhận ra ký hiệu của các người, các người chính là quân đội Hàn thứ, một trong ba vũ khí bí mật của cục An toàn quốc gia Trung Quốc.

Liễu Hàn Yên vẫy tay, ra hiệu các chiến sĩ không cần nổ súng, bởi có nổ súng thì cũng chỉ phí đạn.

Cô đi về phía tàu đánh cá nói:

-Tổ tiên Yamada chưa từng đặt chân địa ban Trung Quốc, tôi còn tưởng rằng các người cũng tự hiểu rõ. Nói xem, kẻ nào ở thành phố Đông Hoa nay muốn làm ăn với các người, ai đã sắp xếp giao dịch này, Nếu như nói ra sự thật, tôi có thể cân nhắc giữ lại mạng cho ông!

-Hừ, cô chính là Liễu Hàn Yên, người trẻ tuổi nhất trong tướng của Thiết Phù đồ? Xem ra cũng rất có bản lĩnh, chỉ tiếc, võ sĩ Nhật bản chúng ta chỉ có thể chết trận, không thể nào khuất phục!

Kashima Jubei đặt tay lên chuôi đao bên hông, ánh mắt lạnh lùng:

-Trước khi quyết đấu, có thể nào cho tôi biết tại sao con gái ân sư của tôi, Iga Hisakura lại là thành viên của Hàn thứ các người?

-Y Phi là phó quan của tôi, còn tại sao cô ấy lại ở đây thì tôi không cần phải trả lời ông!

Tôi đếm đến 3, nếu như ông không chịu nói sự thật thì ông và những người khác đừng mong rời khỏi đây!

Liễu Hàn Yên bay lên, đáp xuống đầu mũi thuyền, mái tóc dài tung bay trong gió, gương mặt lạnh lùng giống như trời đông.

Kashima Jubei quay lại nói với những người khác:

-Báo lại tình hình hiện tại ở đây cho phía Nhật Bản, hôm nay có chết trận thì cũng sẽ có người báo thù cho chúng ta

-Rõ!

Vị võ sĩ Nhật Bản kia lập tức bắt đầu truyền tin.

Liễu Hàn Yên nheo mắt, bắt đầu đếm ngược:

-3 ... 2

Không đợi cô đếm đến 1, Kashima Jubei đã biến mất!

Một luồng sáng lạnh lẽo giống như ánh trăng sáng chói xoay vòng, xẹt qua trán Liễu Hàn Yên.

Một vài sợi tóc mái của Liễu Hàn Yên rơi xuống, cô nhảy khỏi mũi thuyền theo bản năng để tránh một đao này.

-Iga Bạt đao thuật, chém trong nháy mắt!

Chân khí Tiên thiên bay lượn quanh người Kashima Jubei, đao võ sĩ kia cũng rất mạnh mẽ, sau khi thanh đao trở về với vỏ, lại ddc rút ra một lần nữa

Lần này thanh đao bay nhanh hơn, chém ngang một đường hình chữ nhất (“一”).

Liễu Hàn Yên lúc này đã bị rơi từ trên thuyền xuống biển, nhưng từ chân cô lập tức xuất hiện một luồng chân khí, làm đóng băng nước biển, trong nháy mắt trên biển đã xuất hiện mấy tảng băng trôi để cô đứng vững.

Cô dùng những tảng băng này để nhảy cao lên, một lần nữa lại tránh được nhất đao hung hãn kia!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 95: Thiên Huyền Băng Ngưng

Kashima Jubei tấn công không ngừng, cả người y bay lên không, xoay một vòng, mượn sức nặng của võ sĩ đao, khiến thân thể xoay chuyển càng lúc càng nhanh.

-Quý hoàn đao!

Võ sĩ đao biến thành một chiếc máy cắt kim loại, xoay quanh người y, lao về phía Liễu Hàn Yên đang ở trên không.

Liễu Hàn Yên hừ lạnh một tiếng, Kashima Jubei đã không muốn nói chuyện vậy thì giết luôn!

Cô bắt đầu khởi động công pháp Thiên Huyền Băng Ngưng, xung quanh người cô, tất cả đều là khí băng ngưng tụ, cánh tay đưa lên, từ dưới biển liền dâng lên một dòng suối băng.

-Phi điều tận!

Dòng suối băng kia vừa mới được Liễu Hàn Yên tạo ra nhưng cô lại đánh vỡ nó ngay lập tức, vô vàn những cây băng nhỏ lao về phía Kashima Jubei.

Những cây băng nhỏ này, xuyên qua đao toàn phong đều bị biến thành những bông tuyết nhỏ, nhưng vẫn có một số thanh băng xuyên qua được lớn màn chắn, chạm vào người Kashima Jubei.

Những tia máu bắn ra những bông tuyết nhỏ xíu cũng có khả năng sát thương giống hệt như những lưỡi dao.

Kashima Jubei cuối cùng cũng đã ý thức được thực lực của cô gái trẻ này tuyệt đối không phải là nói quá, lập tức cẩn thận hơn lùi lại về thuyền.

-Ta nghĩ ra rồi, công pháp của cô là nước, là loại công pháp vô cùng

Liều Hàn Yên hừ lạnh một tiếng:

-Cho dù không ở trên biển thì ông cũng không phải đối thủ của tôi.

-Cô gái trẻ, cô đừng có quá đắc ý!

Kashima Jubei tất nhiên không phục, y đột nhiên dùng sức, toàn thân lao nhanh về phía Lý Hàm Yên, tiếp tục tấn công

Iga Bạt đao thuật, cuồng hoa loạn vũ!

Thanh đao bay trong không trung, tạo thành những cơn lốc, Kashima Jubei cầm thanh đao, chém mạnh các phía, tạo ra hàng vạn đốm sáng lấp lánh, nhanh như tia chớp

Liều Hàn Yên nhanh chóng bị cuốn vào mê trận đó, khắp nơi đều là bụi gai, chỉ cần cô ý sẽ bị đâm trúng, bị thương, thậm chí là trúng độc chết!

Liều Hàn Yên lùi lại một mạch, về đến bờ lại tiếp tục lùi thêm hơn 10 thước. Cô đã cố sức né tránh thế nhưng vẫn có rất nhiều tóc bị chém đứt.

Trong vài phút ngắn ngủi giao chiến, số chiêu hai người xuất ra không hề dưới trăm chiêu, cục diện liên tục thay đổi.

Những chiến sĩ Hàn thứ đứng trên bờ nhìn thấy cảnh tượng này cũng đều toát hết mồ hôi, nhưng cũng không giúp được.

Liều Hàn Yên càng ngày càng mất bình tĩnh, cô rất ghét phải lùi lại liên tục thế này!

Nhưng cô phải tìm một cơ hội thích hợp, đợi đến khi tốc độ của Kashima Jubei chậm lại một chút, cô mới có cơ hội phản công.

Cuối cùng, cô phát hiện được, Kashima Jubei muốn thay đổi chiêu thức, cho nên tốc độ xuất chiêu chậm mất không phảy mấy giây

-Huyền Băng vô ảnh!

Bóng người Liễu Hàn Yên đột nhiên trở nên mơ hồ, Kashima Jubei đâm mạnh một nhát, nhưng chỉ còn lại một mang hơi nước trắng mờ.

Nhưng y đột nhiên phát hiện, Liễu Hàn Yên đã không còn trước mặt mình nữa, hình ảnh ờ ờ rồi chỉ giống như một ảo ảnh mà thôi!

Liễu Hàn Yên lại tiếp tục xuất hiện, lạnh lùng đánh một chưởng từ phía sau Kashima Jubei.

Phụt!

Kashima Jubei phun ra một búng máu, lãng mấy vòng trên đầu mới có thể đứng được, nhưng cũng đã bị thương.

Liễu Hàn Yên nhân cơ hội này dùng khinh công nhanh hơn, từ trên cao đuổi xuống, chân khí băng ngưng quấn quanh hai tay, đuổi về phía Kashima Jubei.

Kashima Jubei cần hiêng ngang, không có chút sợ hãi nào, dù đang có nội thương nhưng vẫn tấn công điên cuồng về phía Liễu Hàn Yên.

-Bọn người Trung Quốc đáng chết! Ta có làm ma cũng không tha cho các người!

Chuyện đến nước này, y mới hận ra là mình đã bị lừa! Cái gì mà không có quân đội canh gác, nơi này an toàn, rõ ràng đều là tin giả!

Trung gian cụ thể là ai thì y cũng không được rõ, cho nên liền đổ hết tội cho

đám thuộc hạ người Trung Quốc!

Liễu Hàn Yên tấn công Kashima Jubei một cách điên cuồng, mang theo một màn sương lạnh.

Một giây sau, cô đã xuất hiện ở sau lưng võ sĩ người Nhật kia, toàn bộ mặt của Kashima Jubei bị dính sương, một cây băng đâm xuyên qua ngực.

Kashima Jubei bàng hoàng nhìn vết thương đang chảy máu trên ngực của mình, sắc mặt lộ rõ vẻ khó mà tin được.

Y cũng không biết là Liễu Hàn Yên đã đã chạm vào người y lúc nào, lại còn dùng cọc băng ngưng kết tức thời đột phá cương khí của y.

-Võ giả một khi đã mất đi lý trí thì cũng không khác gì đã chết!

Liễu Hàn Yên lạnh lùng nói ra, sau đó ra lệnh cho các chiến sĩ Hàn Thứ ở đây:

-Tôi phải về căn cứ trước để ổn định tình hình, các cậu bắt hết toàn bộ người trên thuyền, kẻ nào phản kháng thì xử quyết luôn!

-Vâng! Tướng quân!

...

Trong kho hàng, Cự Hùng dẫn lên các thi thể, đi đến một chỗ đất trống.

Gã ngậm điếu thuốc trong mồm, phì phèo nhả khói trắng, ánh mắt nhìn Tần Xuyên đang đứng kia một mình vẻ đầy nghi hoặc.

-Nhóc con, những người anh em này của tao là mày giết?

Tần Xuyên nhếch miệng cười, lộ vẻ hưng phấn:

-Không chỉ bọn chúng, đợi chút nữa tao cũng sẽ giết luôn cả mày!

Cự Hùng dữ tợn nói:

-Một thằng Trung Quốc lại dám ăn nói ngông cuồng n, xem ra mày thật chán sống rồi.

Cự Hùng nói xong, vung tay lên, chục tên lính đánh thuê bên cạnh y liền nổ súng điên cuồng về phía Tần Xuyên.

Súng bắn liên thanh, một màn mưa đạn hướng về phía Tần Xuyên.

Tuy Tần Xuyên có thể dùng chân khí để chống đạn, nhưng nếu tiếp tục như vậy thì chân khí sẽ tiêu hao rất nhanh, cho nên hắn vừa di chuyển thật nhanh, vừa dùng chân khí để tự bảo vệ bản thân.

Hắn lấy đà nhảy một cú về sau, giống như các cao thủ võ lâm thời xưa, chạy nhanh qua các khay đựng văn vật, tiến về phía đám người Cự Hùng.

Chỉ khi hắn ở một khoảng cách gần nhất định thì đám người này mới không thể nào nổ súng được.

Nháy mắt, Tần Xuyên đã xuất hiện phía sau đám lính đánh thuê, tiếng súng cuối cùng cũng ngừng vang, bởi nếu còn bắn tiếp thì nhất định sẽ ngộ thương người của chúng.

Tần Xuyên chỉ chờ lúc này, xuất chiêu đánh về phái mấy tên lính đánh thuê kia, chân khí Hỏa liên giống như viêm dương trường đao, rít lên đánh bay bọn chúng.

Những kẻ bị tấn công, nhiều nhất là các võ giả hậu thiên. Sau khi bị chân khí xâm nhập vào cơ thể, những kẻ này đều cảm thấy kinh mạch toàn thân đang cháy không ngừng, vô cùng đau đớn.

-Quả không hổ là võ giả Tiên Thiên!!

Cự Hùng lúc này mới giât mình, chẳng trách y không nhìn ra được tu vi của

thăng nhãi này, thì ra hãn cũng có thực lực Tiên thiên giống y

Y cau mày, không ngờ đã dụ quân đội Hàn thứ đi rồi mà vẫn còn sót lại một tên võ giả Tiên Thiên ở đây, hỏng hết kế hoạch của y rồi.

-Tất cả lui lại! Để tao!

Cự Hùng biết rõ, nếu để mấy tên hủ hạ này của y đánh với võ giả Tiên Thiên thì chẳng khác nào chịu chết, tốt nhất là y nên tự ra tay.

Cự Hùng dẫm mạnh chân lên sàn nhà, nền xi măng vỡ vụn, lún xuống, y hét lên một tiếng rồi đánh mạnh một quyền về phía Tần Xuyên.

Quyền gấu phá núi!

Tần Xuyên còn cách cú đấm kia 4-5 m nhưng đã cảm nhận được uy lực của nó.

Có một chân khí màu vàng nân bao bọc quanh nó, cú đấm này tuyệt đối không chỉ thô bạo như vậy, nó đã phong tỏa mọi đường lui của hãn.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 96: Lấy Một Đấu Hai

Tần Xuyên biết với thân thể nội thương của mình mà muốn mạnh mẽ đỡ lấy thì tuyệt đối không chịu đựng nổi.

Trong mắt hần lóe lên một tia tinh mang, trong đầu hiện lên kế sách. Vừa cố gắng lui về phía sau, một bên dùng thủ pháp điểm huyết của Liên Hoa Thần Chân, liên tiếp bắn ra từng luồng Băng liên chân khí về phía Gấu Bự.

Những luồng Băng Liên chân khí này đa số đều bị cương khí hộ thể của Gấu Bự phá hủy, nhưng trong thời gian ngắn nhiều lần tiến công cùng vào một huyết vị, cuối cùng cũng có thể đột phá phòng tuyến, có được một chút hiệu quả.

Các huyết lớn của Gấu Bự như Phong môn, Đan điền liên tuyệt bị quấy nhiễu, thân thể có chút trì trệ giữa không trung, khiến gã ảo não không thôi.

Chỉ một chút ảnh hưởng nho nhỏ như vậy cũng khiến một chiêu tuyệt học này của Gấu Bự bị giảm uy lực!

Tần Xuyên bắt đúng thời cơ, nghiêng người xông tới, mu bàn tay tựa hồ vào cánh tay Gấu Bự, tay trái vung ngược, đâm móc, đánh vào phần eo bụng Gấu Bự!

- Aaaaaa....

Gấu Bự đau đớn kêu lên, nhào lộn về sau, rút lui vài bước, nhe răng trợn mắt.

Biểu tình trên mặt hần như muốn ăn thịt người, hung ác dị thường:

- Tiểu tử thôi! Mày dám dùng công phu điểm huyết hèn hạ, tao phải làm thịt

mày!

- Các người dùng súng tôi cũng chưa nói hèn hạ, điểm huyết sao có thể coi là hèn hạ được?

Tần Xuyên vừa nói xong, không nhịn được ho một cái, từ khoe miệng rỉ ra một chút máu tươi.

Hắn lau một cái, thoáng nhìn máu trên tay mình, lập tức cười khổ. Quả nhiên nội thương phát tác, thân thể Thần Mộc của chính mình cũng không chống đỡ được lâu như vậy. Không ngừng trị liệu cho người khác, lại không điều trị thương thế của bản thân.

Năm đấm của đối phương tuy không đánh trúng mình, nhưng chân khí Tiên Thiên hung mãnh như vậy vẫn có ảnh hưởng tới thương thế.

Gấu Bự thấy vậy liền vui vẻ:

- Ha ha, hóa ra mày có tổn thương! Tiểu tử, hôm nay mày nhất định sẽ chết!

Lập tức lòng tin của gã tăng vọt, một lần nữa xông về phái Tần Xuyên. Năm đấm như là thiết chùy vậy, liên tiếp tấn công vào các vị trí trí mạng như đầu, cổ, ngực... của Tần Xuyên.

Tần Xuyên nếu không bị thương thì còn tốt, có thể dùng một số công phu lấy nhu thắng cương để đối kháng chính diện. Nhưng hiện giờ bất cứ lúc nào đều có thể thổ huyết, loại triển đấu này quả thực là đòi mạng của hắn!

Chết tiệt! Chỉ là một đội lính đánh thuê thậm chí có hai tên võ giả Tiên Thiên?!

Tần Xuyên biết rõ bây giờ chỉ là vấn đề nhỏ, chút nữa tên Ưng Sắt kia xuất hiện, đó mới là khó thoát!

Tay hắn không ngừng thi triển ra Như phong tự bế trong Thái Cực, lại dùng

Vân thủ để hóa giải một bộ phận lực lượng trong năm đấm của đối phương.

Cứ như vậy, Tần Xuyên liên tục lui về phía sau. Đón đỡ không dưới trăm quyền, Tần Xuyên đã ho ra hai ba ngụm máu.

Nhưng thể năng Gấu Bự tương đối dồi dào, thân hình của gã như một chiếc xe tăng cỡ nhỏ, nhưng tốc độ cũng rất nhanh nhẹn, không hề vì hình thể khổng lồ mà bị ảnh hưởng.

Hai người đánh từ mặt đất lên các chông hàng hóa, lại từ trên hàng hóa nhảy xuống các lối đi nhỏ hẹp, không tách nhau ra!

Ầm!

Gấu Bự một đấm đánh móp hòm sắt, Tần Xuyên khó khăn lắm mới tránh né được.

Lại là một đấm, đánh về phía bụng Tần Xuyên.

Tần Xuyên đá chân, dùng chân đạp vào năm đấm, lẳng không nhảy lên, giống như chim ưng bay lên trời!

Cũng may đỉnh nhà kho đủ cao, Tần Xuyên lập tức chạy trốn 5-6m, xoay người hạ xuống, mượn lực lượng rơi xuống để khiến quyền chưởng của mình có uy lực mạnh mẽ hơn.

Tần Xuyên liên tiếp đánh ra mấy chục chưởng như cuồng phong, bão táp, tất cả đều đánh về phía đầu Gấu Bự!

Gấu Bự gian nan đón đỡ, trên mặt trên miệng đều bị đánh trúng hai chưởng, chảy ra chút máu, thậm chí bị đánh sưng đỏ lên!

- Khốn kiếp!

Gấu Bự nổi giận, hai tay vung lên, ý đồ bắt lấy hai vai Tần Xuyên.

Nhưng Tần Xuyên dùng chân đạp vào thùng hàng bên cạnh, tốc độ rơi xuống nhanh hơn, tránh được hai tay Gấu Bự.

Đồng thời sau lưng huých một cái, Gấu Bự trọng tâm mất ổn định. Thân thể Tần Xuyên khễ tiến tới, dựa một cái, ôm cánh tay Gấu Bự, ném về phía một đống hòm sắt ở xa xa!

Gấu Bự cao hơn hai mét, nặng gần 300 cân bị Tần Xuyên mượn lực quán tính, ném ra ngoài bảy tám mét!

Rầm!

Một tiếng nổ lớn chấn động nhà kho, thân thể Gấu Bự đập hỏng nhiều chiếc hòm, bụi bay mù mịt!

Cả đám lính đánh thuê đều sợ choáng váng, tới giờ chúng đều chưa từng thấy qua cảnh Gấu Bự bị đánh cho tê thảm như vậy, còn bị người ném qua vai?!

Tần Xuyên thở hồng hộc, trên trán chảy đầy mồ hôi, nhưng trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn vô cùng. Xem ra kỹ xảo chiến đấu của hắn cũng không phải quá cùi bắp, ít nhất khi 1vs1 với Gấu Bự, hắn có thể thắng được.

Nếu như có thể làm thịt Gấu Bự trước, Ưng Sắt không trở lại, vậy có lẽ mình không cần dùng kiếm ý cũng có thể tiêu diệt hai tên đối thủ này.

Kể từ đó, thương thế của mình cũng sẽ không tái phát quá nghiêm trọng.

- A...

Đột nhiên Gấu Bự trong đống hòm sắt phát ra tiếng gào thét giận dữ.

Hai chưởng của gã vỡ xuống đất, mạnh mẽ đứng dậy từng trong đống hòm sắt, trên trán đã chảy máu, nhưng gã không thèm để ý.

- Thăng nhãi... mà dám khiến Gấu Bự này mất mặt...

Cái tẩu của Gấu Bự không biết đã nhét vào đâu, lúc này thoạt nhìn thì gã rất chật vật, nhưng cũng không chịu quá nhiều tổn thương.

Tần Xuyên không khỏi giật mình, bản thân hẳn đã tính sai!

Quả thực hẳn có thể đấu 1vs1 với Gấu Bự, nhưng trên thực tế do bị nội thương ảnh hưởng, lực lượng của hẳn có chút yếu bớt.

Cho nên dù bản thân hẳn có thể khiến Gấu Bự ngã thảm như vậy, nhưng tổn thương của gã cũng rất có hạn.

Điều khiến sắc mặt Tần Xuyên không tốt chính là phía sau đám lính đánh thuê, Ưng Sắt đang đi tới!

Ưng Sắt khuôn mặt dài nhọn, ánh mắt ửng như đao, nhìn Tần Xuyên, khóe miệng hiện lên vẻ cười lạnh.

- Ta còn tưởng bộ đội Hàn Thứ trở về, hóa ra là một tên võ giả Tiên Thiên trẻ tuổi. Tiểu tử thôi... Mà không chạy trốn thì thôi, còn dám giết người của bọn tao. Mà nghĩ mà có thể sống sót rời khỏi nơi này?

Tần Xuyên lau vết máu nơi khóe miệng, cười nói:

- Không giết sạch đám linh tôm tướng của này, đương nhiên tao không ra ngoài.

- Đúng là xuất khẩu cuồng ngôn!

Ưng Sắt hừ lạnh một tiếng, hai tay mở ra, mười ngón cong lại, thân thể vọt tới chỗ Tần Xuyên.

- Ưng Sắt! Nó là của tao!

Gấu Bự rất không vui khi đồng bọn ra tay.

- Ngu xuân! Trong kho đã bố trí bom hẹn giờ, mau chóng giết hẳn! Bằng không mọi người cùng nhau chết!

Lúc này Gấu Bự mới sực tỉnh, thời gian của chúng có hạn, không quản được nhiều như vậy, thôi thì đành liên thủ với Ưng Sắt.

Tần Xuyên quả thực khóc không ra nước mắt, đánh một tên còn một phọt rắm cmnr, hai thằng cùng lên chẳng phải là bị hấp diêm sao?!

Đang khi nghĩ ngợi, một trào sắc bén của Ưng Sắt đã đánh tới hai mắt của Tần Xuyên!

Đùùùùù! Ưng Trảo công!

Giờ Tần Xuyên mới hiểu được vì sao gã lại được gọi là Ưng Sắt, xem ra thằng này chính là cao thủ Ưng Trảo công. Nhìn gã ra chiêu là biết rõ, ổn, chuẩn, hung ác, không có chút sơ hở nào!

Tần Xuyên miễn cưỡng tránh thoát một đòn này, sau đó lại thấy Gấu Bự đâm thẳng tới mặt!

Không thể làm gì, Tần Xuyên khẽ cong hai gối, trượt đi ở tư thế quỳ, tránh thoát một đấm này.

Nhưng Ưng Sắt lại ra một chiêu Ưng hồi toàn, ưng trảo lại vòng về sau, thiếu chút nữa là tóm ra một miếng thịt trên vai Tần Xuyên.

Xoẹt!

Dù là như vậy, trên áo Tần Xuyên cũng bị xé ra một miếng, tránh thoát trong chân tơ kẽ tóc!

Lần này Tần Xuyên chỉ có thể không ngừng rút lui, né tránh, không có cơ hội để phản kích, chớ nói chi là nghĩ biện pháp chạy trốn!

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 97: Lưu Toàn Thân

Thiên phú võ học của Tần Xuyên tương đối cao, thiên phú kiếm đạo có thể khiến Thanh Liên tán nhân thần phục, cho nên từ nhỏ Tần Xuyên đã học đủ loại võ học. Nói tinh thông đủ mọi kỹ năng thì không đến mức, nhưng tinh thông 16, 17 loại thì vẫn miễn cưỡng đạt được.

Thế nên Tần Xuyên có thể đánh ra Trường quyền, Thái Cực, Bát Quái Chưởng, Đàm thối... để đối địch.

Cũng không phải mỗi võ giả đều có thiên tư như Tần Xuyên.

Trên thực tế, có võ giả từ nhỏ chỉ luyện một môn võ nghệ, từ đó sẽ thấu hiểu hoàn toàn môn võ này.

Thiên hạ võ công, không gì cứng rắn không phá nổi, chỉ có nhanh là không thể phá.

Có võ giả tin tưởng, mặt kệ là võ công gì, khi tu luyện tới mức tận cùng là có thể khắc chế tất cả những công phu khác.

Thủ lĩnh lính đánh thuê tên Ứng Sắt này hiển nhiên là người một lòng tu luyện Ứng Trảo công. Thủ hình, thân hình của gã cũng vì tu luyện Ứng Trảo công từ nhỏ mà trở nên thích hợp để sử dụng Ứng Trảo công.

Loại võ học cổ xưa này gần như là không có sơ hở nào rõ ràng, sớm đã được vô số tiền bối cao nhân hoàn thiện, gần như đã hoàn mỹ.

Cho nên tuy rằng anh có biết rõ sáo lộ của Ứng Trảo công, nhưng rất khó để đối phó, đánh bại nó.

Đặc biệt là người sử dụng nó là một võ giả cấp bậc Tiên Thiên, uy lực của môn võ này không chỉ mạnh lên nửa lần hay một lần.

Giống như tên Gấu Bự kia, do sở trường là Chùy quyền cho nên thân hình của gã cao lớn, cánh tay trắng kiện, phát triển.

Hai người này có coi là Tuyệt hoạt ca trong giới võ giả Tiên Thiên. Giống như Tam Bản phủ của Trình Giáo Kim vậy, anh biết rõ chiêu thức của đối phương, nhưng muốn đối phó thì rất khó.

Ứng Sắt thể công hung mãnh, mỗi một chiêu một thức của gã đều nhằm thẳng vào các vị trí yếu hại của Tần Xuyên.

Mỗi một chiêu ứng trả đều mang theo kinh khí, khiến Tần Xuyên cảm thấy sắc bén vô cùng.

Càng nguy hiểm hơn là còn có một tên Gấu Bự, mỗi khi thấy Tần Xuyên né tránh đến vị trí nào là lập tức đánh tới một quyền cực mạnh, quả thực là hận không thể nghiền ép Tần Xuyên thành thịt vụn!

Công lực của hai người này kỳ thực không kém hậu bằng Tần Xuyên, nhưng kết hợp với nhau, bản thân lại mang tuyệt kỹ, trừ khi gặp võ giả Tiên Thiên trung cấp, nếu không thì không ai chịu nổi!

Đây cũng chính là lý do mà chúng dám dẫn người tới căn cứ của Hàn Thứ canh gác. Cho dù Liễu Hàn Yên ở đây, hai người bọn chúng liên thủ cũng căn bản không sợ, cùng lắm thì đồng quy vu tận!

Tần Xuyên tinh thần khẩn trương, động tác né tránh của thân thể đã đạt tới cực hạn.

Gấu Bự và Ứng Sắt liên tục trăm chiêu đều không thể đánh trúng Tần Xuyên, trong lòng không khỏi chấn động, tiểu tử trước mặt lại có thân thủ cao siêu như vậy?!

- Phắc! Tiểu tử này rốt cục là ai?!

Gấu Bự buồn bực.

- Mặc kệ hã là ai, giết hã đi, Hoa Hạ sẽ thiếu một vị cao thủ tuyệt đỉnh!

Ưng Sắt hung ác nói.

Không ngừng bị công kích, thương thế trong cơ thể Tần Xuyên ngày càng khó khống chế, thân thể cũng chịu ảnh hưởng, dần dần chậm chạp hơn...

- Tiểu tử! Cuối cùng mày cũng có sơ hở!

Rốt cục Gấu Bự cũng bắt được một cơ hội, tốc độ của Tần Xuyên chậm nửa nhịp, bị gã bắt lấy!

Một chiêu Tam điệp Chủy quyền như cuồng long xuất hải, đánh trúng vào sau lưng Tần Xuyên.

Ầm!

Thân thể Tần Xuyên bị một quyền đánh bay, liên tục lăn lộn hàng chục vòng trên đất, sau đó đập vào một đồng hàng hóa.

Một đồng hòm gỗ lẫn hòm sắt rơi xuống đánh lên người Tần Xuyên, chôn hơn nửa người hã dưới đồng hàng.

Tần Xuyên vịn lấy một cái hòm, định đứng dậy, nhưng xương cốt toàn thân như vỡ nát, một ngụm máu phun lên mặt đất.

Sắc mặt hã tái nhợt, hơi thở yếu ớt, trong lòng kêu khổ thấu trời.

Con mẹ nó, trên núi bị người ám toán thì thôi, xuống dưới núi còn gặp nguy hiểm như vậy, động một cái không phải sát thủ thì cũng là lính đánh thuê.

Võ giả Tiên Thiên trên thế giới cũng không nhiều, sao lại thích chạy tới chỗ

hắn như vậy chứ?!

Tần Xuyên phì cười, chẳng lẽ mình không chỉ hấp dẫn mỹ nữ mà còn hấp dẫn đám đàn ông thôi này.

Dưới tình hình này, chính mình chỉ có thể sử dụng kiếm ý rồi. Nhưng nếu như vậy, thương thế của mình không biết cần bao lâu mới có thể tốt lên.

Trên thực tế, nếu không phải hắn có thân thể Thần Mộc thì một quyền vừa rồi có thể lấy đi nửa cái mạng của hắn!

- Muốn đổi đầu với đội lính đánh thuê Cuồng Triều chúng ta sao, mà tuổi Tí à?!

Gấu Bự đắc ý cười như điên, Ưng Sắt bên cạnh cũng mang vẻ mặt lạnh lẽo, mang theo vài phần ngạo khí.

- Chỉ có điều thằng nhóc này cũng lì đòn đấy. Lần đầu tao thấy có người trúng một đấm của mày mà có thể đứng dậy...

Ưng Sắt thản nhiên nói.

Gấu Bự hừ lạnh:

- Chỉ đang giả vờ mà thôi, ta đoán e là hiện giờ nội tạng đang xuất huyết!

- Ưng Sắt lão đại! Chúng tôi phát hiện ở đây còn một người sống! Trốn thật kỹ!

Đột nhiên một tên lính đánh thuê kéo một cô gái đang không ngừng giãy dụa đi tới.

Tần Xuyên miệng đầy máu ngẩng đầu, đột nhiên chứng kiến Chu Phương Tinh đang mặt đầy nước mắt!

Không hay rồi! Nhất định là Chu Phương Tinh thấy cảnh tượng đánh nhau, phát ra tiếng động, do đó bị phát hiện!

- Tần Xuyên! Tần Xuyên! Anh sao rồi?! Anh không sao chứ...

Chu Phương Tinh bất chấp mình đang bị bắt, ngồi trên mặt đất, váy dính đầy bụi, hai mắt nhắm lệ nhìn Tần Xuyên bị chôn trong đồng hồ sắt.

Cô vẫn luôn khẩn trương theo dõi, lúc đầu khi nhìn thực lực Tần Xuyên thể hiện ra, tiêu diệt những tên lính đánh thuê kia, cô kích động thiếu chút nữa phát ra tiếng động.

Nhưng sau khi Tần Xuyên bị đánh thổ huyết, cô không nhịn được, bất cẩn hô lên một tiếng, kết quả là bị bại lộ.

- Hóa ra là cùng một nhóm với tiểu tử này. Khà khà, cũng ngon đó, da mịn thịt mềm, ngay cả khóc cũng dễ thương như vậy.

Gấu Bự đột nhiên duỗi tay ra, nắm lấy khuôn mặt Chu Phương Tinh.

Khuôn mặt nhỏ của Chu Phương Tinh bị Gấu Bự nắm lấy, giống như một quả trứng gà, bất cứ lúc nào cũng có thể bị bóp nát!

- Bỏ... bỏ ta ra...

Chu Phương Tinh khóc, giãy dụa, nhưng căn bản không có tác dụng gì.

Cô bất lực, sợ hãi, hi vọng duy nhất là Tần Xuyên nhưng Tần Xuyên cũng bị đánh bại, còn không biết hẳn bị thương thế nào, cô cũng vô cùng lo lắng.

- Thực đáng tiếc, chúng ta không có đủ thời gian. Bằng không một cô em như này tuyệt đối phải thưởng thức cả ngày.

Gấu Bự chẹp miệng, nhìn về phía Tần Xuyên, đặc ý nói:

- Tiểu tử, nhìn cẩn thận! Người phụ nữ của mày trong tay tao, hiện giờ tao coi mặt nó như mặt mày, bóp nát khuôn mặt xinh đẹp này! Ha ha ha!

Tần Xuyên nhìn thấy Chu Phương Tinh bị bọn chúng kéo lê đi một khoảng cách dài như vậy, ngay cả giày cũng bị mài rách, cảm thấy tức giận vô cùng.

Chân khí Băng hỏa song liên trong cơ thể hắn đang không ngừng tích lũy, kinh mạch phình lên. Hắn đang bất chấp nguy hiểm nội thương có thể tăng thêm!

Vào thời điểm này nếu còn nhẫn nhịn, rất có thể Chu Phương Tinh sẽ bị tổn thương không thể vãn hồi.

Tay Tần Xuyên rất tự nhiên cầm một thanh gỗ rụng ra từ trên thùng gỗ, thân thể loạng choạng đứng lên.

Trong mắt hắn lóe lên hào quang quý dị mà thâm thúy, khói đen từ trong đồng tử khuếch tán ra, cho đến khi toàn thân đều có khói đen lượn lờ, giống như ác ma nơi vực sâu bò lên trên nhân gian...

- Bỏ cô ấy ra... Tao lưu cho mày toàn thân...

Giọng Tần Xuyên lạnh như băng.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 98: Nhất Bộ Thập Sát

Một khí tràng khủng khiếp xưa này chưa từng có từ trên người Tần Xuyên tỏa ra khiến cho cả đám lính đánh thuê đều kinh hãi lui lại mấy bước.

Gấu Bự và Ưng Sắt thần sắc cả kinh, trong lòng bọn chúng không hiểu sao lại sinh ra cảm giác khủng hoảng.

Giống như người trẻ tuổi vết thương chồng chất, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống kia có thể quyết định sống chết của chúng vậy.

Nhưng nếu suy nghĩ cẩn thận thì lập tức cảm thấy chuyện này không có khả năng, bị thương nặng như vậy, hơn nữa còn lấy ít địch nhiều, sao có thể làm được gì chứ.

- Tiểu tử, có phải mày bị đánh hỏng não rồi không, nói làm nhảm cái lờ gì vậy?

Gấu Bự ác độc cười nói:

- Mày muốn tao buông cô ta ra? Được, tao buông!

Đang khi nói chuyện, Gấu Bự trực tiếp thả Chu Phương Tinh ra!

- A...

Chu Phương Tinh đau nhức kêu một tiếng, hai chân cô không thể đứng được, chỉ cố gắng chịu đựng một chút, sau đó té ngã xuống đất!

Đầu gối của cô đập xuống đất, chảy máu, chật vật vô cùng. Nhưng cô vẫn

định dùng tay chống đỡ thân thể, định bò tới chỗ Tần Xuyên.

Chu Phương Tinh vừa bò, vừa rơi lệ. Một cô gái như cô gặp trường hợp như này căn bản không thể ngăn nổi nước mắt được.

- Ha ha ha! Có nhìn thấy không, cô ta là đồ tàn phế! Thả cô ta ra thì sao? Cô ta vẫn không chạy thoát được!

Gấu Bự cùng cả đám lính đánh thuê cười rộ lên.

Tần Xuyên nhìn thấy Chu Phương Tinh ngã xuống đất, trong lòng như một cây cung bị kéo căng tới mức gãy đôi.

Tay phải nắm thanh gỗ kia run lên, chậm rãi hạ xuống.

Hắn hít sâu một hơi, khi ngẩng đầu lên, trên mặt đã không hề có chút cảm xúc, lạnh lẽo vô cùng.

Bốn phía quanh thân thể, từ luồng chân khí màu băng lam hóa thành kiếm khí sắc bén vô song, cắt đứt những thứ xung quanh thành mảnh nhỏ!

Tần Xuyên giống như một thanh kiếm sắc bén rời vỏ, tỏa ra ánh lạnh u lãnh.

Gấu Bự và Ưng Sắt đột nhiên phát hiện tình hình có chút bất thường, luồng hơi thở này hoàn toàn khác với khi trước!

Trong lúc vô thức, hai tên võ giả Tiên Thiên bắt đầu lui lại, sợ Tần Xuyên đột nhiên xông tới, liền chết tấn công bọn chúng.

Nhưng Tần Xuyên không hề có ý di động, hắn cứ đứng nguyên tại chỗ như vậy, tay phải cầm thanh gỗ, lẳng không chém hời hợt một cái...

- Thanh Liên kiếm ý, Trảm không...

Một lưỡi dao ánh sáng màu xanh ra trời lóe lên rồi lập tức biến mất trước mặt

mọi người, như đã tồn tại, nhưng lại giống ảo giác.

Mà ngay cả Gấu Bự và Ưng Sắt cũng không kịp làm ra phản ứng.

Một phát chém nghiêng, thanh gỗ vẫn nằm trong tay Tần Xuyên như trước, mà trong kho hàng cũng không xuất hiện tình hình gì đặc biệt cả.

- Tiểu tử, giả thần giả quỷ cái gì vậy, căn bản là không có...

Gấu Bự không thấy chuyện gì xảy ra, đang định trào phúng một câu thì đột nhiên thân thể chấn động mạnh một cái!

Khuôn mặt gã đột nhiên trắng bệch, hai mắt trợn tròn, chậm rãi cúi xuống nhìn...

Chỉ thấy quần áo nơi hông Gấu Bự đã bị cắt xuống một nửa, rơi trên đất, mà vị trí eo bụng của gã đang ồ ồ chảy máu!

Dòng máu chảy ra rất mạnh, căn bản không thể ngăn cản, giống như suối tu thành sông, lại như thác đổ!

- A...

Gấu Bự đau đớn gào thét, trong ánh mắt hiện lên vẻ khó tin, vẻ tuyệt vọng và sụp đổ!

Cương khí Tiên Thiên của gã bị nát bấy, phần eo của gã, thậm chí tất cả các cơ bắp, nội tạng, xương sống đều bị nhát chém kia cắt làm đôi!

Chính vì luồng kiếm khí này quá sắc bén, quá nhanh, cho nên y cũng chưa kịp cảm thấy đau đã bị cắt làm hai đoạn!

Cả đám lính đánh thuê như gặp phải quỷ, thủ lĩnh Gấu Bự lại đột nhiên chia làm hai nửa!

Bộp...

Nửa trên thân thể của Gấu Bự rơi xuống đất, mà nửa dưới cơ thể của gã còn đang đứng nguyên tại chỗ!

Tất cả đám lính đánh thuê đều hít khí lạnh, thậm chí suýt đá ra quần. Cảnh tượng này đủ để trở thành cơn ác mộng ám ảnh chúng cả đời!

Chu Phương Tinh chỉ nhìn nơi hông của Gấu Bự chảy máu đã không dám nhìn tiếp, lúc này nhắm chặt mắt lại, thút thít ngồi trên đất.

Ứng Sắc vẻ mặt âm trầm, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Mày là... mày là kiếm khách?!

- Mày nghĩ vậy sao...

Tần Xuyên mặt không biểu tình hỏi một câu, sau đó tay phải cầm thanh gươm lại một lần nữa chém ra kiếm ý Trảm không!

Ứng Sắc sớm đã có đề phòng, cúi người lăn mình, định né tránh một chiêu này.

Nhưng lúc này gã vừa chuyển người đã phát hiện cánh tay trái của mình đã bị lưỡi kiếm sắc bén màu lam băng cắt đứt!

- A....

Ứng Sắc như điều hâu gãy cánh, lăn lộn, cả người đầy máu, ôm lấy vai trái của mình, nhưng nơi đó không ngừng chảy máu!

Tần Xuyên đi từng bước một, mỗi bước đều rất nặng nề, đi tới trước mặt Ứng Sắc, nhếch miệng cười lạnh:

- Nhìn cho kỹ, nhìn xem tao giết đám súc sinh chúng mày như nào...

Ứng Sắt đã không thể phản kháng, nằm trên mặt đất không dám cử động. Gã sợ Tần Xuyên lại ra chiêu tiếp với mình.

Kiểm ý Trảm không của Tần Xuyên thực sự là quá nhanh. Gã vốn tưởng mình có thể né tránh, nhưng đáng tiếc vẫn chậm một chút, mấu chốt hơn là còn không nhìn ra!

Cả đám lính đánh thuê thấy hai vị thủ lĩnh của mình đều bị giải quyết, nào còn có dũng khí chiến đấu được.

- Trốn thôi!

- Mau chạy đi!

Cả đám lính đánh thuê bình thường giết người không chớp mắt giờ lại sợ chết hơn bất cứ ai, cả đám liều mạng chạy về phía cửa lớn, hỗn loạn vô cùng.

Bọn chúng giẫm lên cả các thi thể, có một số là người của chúng, nhưng càng nhiều hơn là chiến sĩ coi giữ cùng với người bình thường vô tội.

Tần Xuyên ho ra một ngụm máu. Hắn liên tục thi triển hai lần Trảm không giống như động cơ ô tô đang quá nóng lại cố vượt qua dốc núi cao, mỗi thời khắc đều có nguy hiểm cháy máy.

Nhưng trong lòng hắn lại tự nói với bản thân, tuyệt đối không thể buông tha cho đám người này.

Tần Xuyên cắn răng, nổi giận gầm lên một tiếng, như một con sư tử giận dữ, xông về phía đàn dê trên thảo nguyên.

- Thanh Liên kiếm ý, Nhất bộ thập sát!

Thân thể Tần Xuyên hóa thành từ đạo tàn ảnh màu lam băng, từ phía sau đâm thẳng vào đám lính đánh thuê.

Thanh gỗ vung lên tạo thành một quỹ tích thẳng tắp, kiếm khí màu xanh thăm dài hơn mười mét chém xuống!

Đầu mười tên lính đánh thuê trong nháy mắt liền rơi xuống, bọn chúng không rõ chuyện gì đang xảy ra, đang khi chạy trốn thì đầu lìa khỏi cổ.

- Giết!!!

Tần Xuyên vẫn chưa cảm thấy đủ, hấn kéo lê thân thể tàn tạ, như không còn thấy đau đớn, lại phóng ra một luồng kiếm khí!

Lại là mười cái đầu cùng lúc rơi xuống, y như khi trước!

Sau khi liên tục thi triển hai lần Nhất bộ thập sát, cuối cùng Tần Xuyên đứng yên tại chỗ, không tiếp tục đuổi theo.

Còn lại chừng 2-30 tên lính đánh thuê đã bị dọa vỡ mật. Tuy rằng Tần Xuyên đứng ở đó, thân thể run run, bất cứ khi nào cũng có thể ngã xuống, nhìn như không chịu nổi một đòn, nhưng ai cũng không dám đi báo thù cho những người anh em khác.

Nhìn số lính đánh thuê còn sót lại chạy ra nhà kho, rốt cục Tần Xuyên không nhịn được nữa, phun ra một ngụm máu lớn.

Thanh gỗ trên tay hấn vỡ vụn. Kỳ thực nếu không có kiếm khí chống đỡ, thanh gỗ này căn bản không thể làm kiếm được.

- Tần Xuyên... Tần Xuyên, anh sao rồi?

Chu Phương Tinh phía sau nhìn thấy Tần Xuyên phun máu, lo lắng hỏi han.

Tần Xuyên lau miệng, kéo lê thân thể tàn tạ, đi từng bước một, lảo đảo tiến về phía cô.

Sau khi tới trước mặt Chu Phương Tinh, Tần Xuyên lộ ra nụ cười hiền hòa,

giống như người vừa rồi liên tục chém giết vài chục người không phải là hẳn vậy.

Hai chân Tần Xuyên mềm nhũn, ngồi trên mặt đất, thở hồng hộc hỏi:

- Phương Tinh, cô không sao chứ? Có đau không?

- Tôi không sao, chỉ bị thương ngoài ra. Sao... sao anh lại chảy nhiều máu như vậy.

Bàn tay nhỏ bé của Chu Phương Tinh run run, đưa tới gần mặt Tần Xuyên, nhưng dường như có chút sợ máu.

Tần Xuyên cười ngu ngơ, lộ ra hàm răng trắng dính đầy máu, tự giễu nói:

- Nếu... nếu hôm nay tôi chết... Sau này cô có nhớ tôi không...

- Anh đừng nói những lời ngu ngốc như vậy! Sao anh có thể chết được... Anh... Đương nhiên là tôi sẽ không quên anh! Là anh cho tôi hi vọng, cho nên anh cũng không thể xảy ra chuyện gì! Anh rất quan trọng với tôi đó... Hu hu hu...

Chu Phương Tinh không kìm nén được nữa, bật khóc. Cô chứng kiến ánh mắt Tần Xuyên không ngừng lu mờ, mất đi sức sống, giống như đã sắp không chịu đựng nổi!

Vì sao hẳn lại ngu ngốc như vậy? Rõ ràng vô cùng lợi hại, có thể chạy trốn nhưng lại cùng cô ở chỗ này. Hai người chỉ có quan hệ bác sĩ và người bệnh thôi mà...

Chu Phương Tinh nghĩ tới những điều này, cuối cùng vượt qua sự sợ hãi, dùng sức ôm cổ Tần Xuyên, để hẳn tựa vào trong ngực cô...

Trên thực tế, bản thân Tần Xuyên cũng căn bản không hề biết tình hình của mình như nào, vô cùng hỗn loạn, cảm giác đầu dán vào một vùng mềm mại, rất

thoải mái, vì vậy liền ngủ đi...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 99: Công Tử Vô Song

Khi Tần Xuyên và Chu Phương Tinh không chú ý thì Thiết Ưng đã mất một tay nằm trên đất lạnh lẽo bò dậy, cố sống cố chết chạy ra phía cửa kho.

Y cũng nhìn ra được Tần Xuyên hiện đang bị nội thương cho nên mới bị nôn ra máu như thế.

Thằng này chẳng khác nào quái vật, trẻ tuổi như vậy đã là một kiếm khách cường hãn!

Thật không dám nghĩ, nếu như hôm nay hắn không bị thương thì y và Cự Hùng nhất định sẽ tiêu đời rồi!

Mới nghĩ đến đây, Thiết Ưng đã không còn chút dũng khí nào để thăm dò đối phương. Nhìn thấy Tần Xuyên mệt mỏi ngã vào lòng cô gái kia, y liền nhân cơ hội này chạy trốn.

Khi chạy đến cửa kho, tư nghe thấy bên ngoài có tiếng máy bay trực thăng đang bay phía trên.

Bên ngoài nhà kho quân cảng, đột nhiên có một chiếc máy bay trực thăng từ trên đáp xuống, mang theo một trận gió lốc.

Thiết Ưng chạy ra khỏi nhà kho, ngược lên nhìn liền lập tức nhận ra, đó là máy bay trực thăng của quân đội Trung Quốc.

- Đại ca Thiết Ưng! Anh vẫn còn sống sao?

Những tên lính đánh thuê kia vẫn chưa chạy hết toàn bộ, nhìn thấy Thiết

Ứng, liền vô cùng kích động, cuối cùng vẫn còn được một người chỉ huy.

Thiết Ứng sắc mặt tái nhợt, dùng cánh tay phải còn lại chỉ và đầu tên lính kia:

-Vớ vẩn! Tao mà dễ chết thế à!

-Dạ da...

Cả đám lính đánh thuê liền vội vàng cúi đầu nhận sai.

Thiết Ứng nhìn chiếc máy bay trực thăng sắp đáp xuống kia, hô lớn:

-Tất cả tập trung chiếc máy bay kia! Không được để cho viên quân của chúng đuổi đến!

Đám lính thuê cũng hiểu được tình hình, vội cầm súng lên, điên cuồng bắn vào chiếc trực thăng.

-Pằng pằng pằng pằng....

Nếu đạn bắn không ngừng về phía chiếc trực thăng, dù khoảng cách hơn 10 m nhưng vẫn đủ khiến cho chiếc máy bay nổ tung.

Nhưng trước khi bọn chúng kịp nổ súng thì đã có một bóng người nhảy từ cửa khoang cửa bên ra ngoài.

Đó là một người đàn ông mặc quân phục của Trung Quốc, tóc ngắn đen nhánh, mặt như quan ngọc, lông mày cao, mắt sáng, sống mũi cao thẳng, ngũ quan hài hòa, anh tuấn hiên ngang.

Người đàn ông cũng cao khoảng 1m9, hai vai lực lưỡng, thân thể cường tráng khiến bộ quân phục trên người có hơi bó sát.

Đôi ủng da đen mà gã đang đi cũng là hàng đặc biệt, càng tô điểm thêm vẻ anh tuấn của gã.

Người đàn ông này nhìn về phía mấy chục chiếc họng súng đang nhả đạn kia nhếch miệng cười khinh miệt.

Gã nhảy khỏi trục thăng, hai tay dang rộng giống như phi long vỗ cánh.

Một luồng chân khí màu bạc tỏa ra từ người của của gã, lượn quanh hai cánh tay của gã, sau đó lan ra, ngưng kết thành một đôi cánh chân khí khổng lồ!

Đôi cánh chân khí khổng lồ vừa chuyển động đã mang theo một luồng chân khí mạnh mẽ như đại hồng thủy, bao trùm hấp phạm vi 200 m².

Những viên đạn vừa được bắn ra kia đều bị chân khí giữ lại, tất cả đều mất đi sức mạnh, rơi như mưa xuống mặt đất.

Nhưrig đàn ông này lại vỗ cánh, mượn phản lực để vững vàng đáp xuống đất.

Rơi từ mấy chục mét trên không xuống nhưng lại vô cùng nhẹ nhàng, chỉ giống như bước xuống một bậc cầu thang, không có chút xộc xệch nào.

Cả đám lính đánh thuê đều nuốt nước bọt, người đàn ông trước mặt chúng quá mạnh, vượt quá sức tưởng tượng của chúng!

Thiết Ưng liếc nhìn kí hiệu trên bộ quân phục của người đàn ông kia, đồng tử cau y liền co rút lại, lộ ra vẻ sợ hãi khác thường!

Trước ngực người đàn ông kia có đeo một cái huy chương Bàn Long, trên vai của gã là quân hàm thieeys tướng!

“Tổng chỉ huy Long chiến ... công tử Vô Song, Cơ Vô Song!!”

Thiết Ưng dường như có thể kết luận được người trước mặt là ai bởi ngoài Cơ Vô Song ra, thì không ai có cách ăn mặc như vậy được!

Thế nhưng theo lý mà nói thì Cơ Vô Song phụ trách quân đội Tây Nam, sao

có thể chạy đến quân khu Giang Nam được?

Cơ Vô Song đảo mắt xung quanh, nhìn thấy vô số xác chết trên mặt đất, không khỏi thờ dài một hơi.

Gã lên tiếng, một giọng nói ấm áp mê người:

-Trên đường nhận dc điện khẩn của bộ chỉ huy, nói là có đám linh đánh thuê dùng kế điệu hổ li sơn, dụ quân đội Hàn thứ của Liễu Hàn Yên đi khỏi, cần chi viện tới gấp. Đáng tiếc, ta vẫn đến chậm

Cơ Vô Song sắc mặt có chút tiếc nuối, nhìn cánh tay trái đã bị chặt đứt của Thiết Ứng, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc.

-Nếu như tôi không lầm thì anh chính là Thiết Ứng của đám lính đánh thuê, sao ừng trảo của người chỉ còn lại một cái?

Trên trán Thiết Ứng hiện tại đã đầm đìa mồ hôi lạnh, người trước mặt này còn mạnh hơn Liễu Hàn Yên mấy lần, gã hiện tại chính là thiên tài số một của Trung Quốc!

Nếu như y và Cự Hùng có thể cùng nhau liên thủ, có lẽ có thể có cơ hội chạy thoát khỏi, nhưng hiện tại thì không thể nào dựa vào tác chiến chính diện rồi!

-Nếu như tôi trả lời câu hỏi của Cơ tướng quân thì có thể tha cho ta một đường sống?

Cơ Vô Song đột nhiên bật cười, tuy nhìn như đang cười nhưng ánh mắt gã lại không có chút vui vẻ nào, mà ngược lại, vô vùng lạnh lùng!

-Ta không thích mấy kẻ ngu xuẩn. Loại người ngu ngốc đã biết phải chết, lại còn thời gian nói chuyện phiếm càng đáng chết... Càng huống chi người đã gây nhiều tổn thất cho quân đội của người con gái ta yêu mến, ta sao có thể tha mạng cho người?

Thiết Ưng cắn răng, sắc mặt dữ tợn, suy nghĩ một lát đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

-Nếu như Cơ tướng quân đã có ý định giết ta, vậy thì còn chân chú gì nữa? Có phải ngài đang lo lắng điều gì?

Cơ Vô Song nheo mắt, nhìn xung quanh:

-Ta chỉ thấy tò mò, không phải còn có một người tên Cự Hùng cùng đến với người sao? Sao giờ chỉ còn lại một mình?

Trong mắt Thiết Ưng liền hiện lên một chút khinh thường, quả đúng như y nghĩ, tên Cơ Vô Song này đang sợ y và Cự Hùng cùng nhau liên thủ đối phó gã.

Dù cục an toàn quốc gia Trung Quốc có thể điều mấy cao thủ đến đây, nhưng không thể nào biết được tin Cự Hùng đã bị giết lúc này.

Nếu so với thẳng nhãi kiếm khách trong kho hàng lúc này thì công tử Vô Song này chắc chắn mạnh hơn rất nhiều.

Thiết Ưng còn thầm mong vừa rồi trong kho hàng chính là Cơ Vô Song, ít nhất y và Cự Hùng còn có một sức để đánh một trận, nhưng hết lần này đến lần khác, cứ đột nhiên xuất hiện thêm một tên cao thủ thần bí thế này thì

-Công tử Vô Song, Tôi và Cự Hùng đâu có ngu như vậy, cùng nhau xuất hiện trước mặt ngài. Nếu như muốn giết tôi thì cứ việc!

Lợi dụng Cơ Vô Song đang có chút e ngại trong lòng, Thiết Ưng vội phô trương thanh thế, rồi giơ tay lên, ngang nhiên chạy về khu rừng nhiệt đới cách đó không xa, chỉ cần đèn được đó, bọn chúng nhất định sẽ có cơ hội chạy trốn!

Những tên lính đánh thuê khặc nhìn thấy đại ca của mình chạy đi thì cũng vội vàng chạy theo.

Đúng lúc này, ngay chỗ cổng vào quân cảng, đột nhiên có mấy chiếc xe bọc

theo tiến vào. Đây là Y Phi và các chiến sĩ quân đội Hàn thứ vội vàng trở về.

Cơ Vô Song lập tức phát hiện được, ánh mắt nhấp nháy, vội chạy đuổi theo Thiết Ưng.

- Chiến Long trảo!

Cơ Vô Song đánh ra một chưởng, nhìn giống như vuốt của rồng, chân khí tiên thân màu bạc vô cùng mạnh mẽ đánh trúng ngực Thiết Ưng.

Thiết Ưng vốn đã bị thương rất nặng, này giờ đều là cố gắng chống cự, bị đánh một chưởng như vậy căn bản không thể chống đỡ thêm, cả người bị đánh bay giống như con diều đứt dây rơi xuống, máu tươi bắn ra tung tóe!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 100: Hai Người Có Quan Hệ Thế Nào?

Y Phi và các chiến sĩ quân đội Hàn thứ xuống khỏi xe thì bắt gặp cảnh này.

Cơ Vô Song ngang nhiên đứng trước mặt đám lính đánh thuê, chỉ một chiêu đã đánh bay Thiết Ưng.

-Cơ tướng quân!

Y Phi và các chiến sĩ Hàn thứ đều vô cùng vui mừng gọi lớn. Vừa rồi bọn họ còn vô cùng lo lắng nhưng hiện tại tâm trạng đã tốt hơn nhiều, đã có Cơ Vô Song ở đây, tất cả đều không thành vấn đề.

Cơ Vô Song bất giác nhìn tay mình, cuối cùng gã cũng phát hiện ra, Thiết Ưng hiện tại đã chỉ còn là nỏ mạnh hết đà, vốn chẳng còn sức chống cự.

Không biết là ai lại có thể đánh một võ giả Tiên Thiên như Thiết Ưng thành như vậy, tuy y và Cự Hùng cũng không phải nhân vật lợi hại gì trong các võ giả Tiên Thiên nhưng cũng không hề dễ chơi.

Có điều, Thiết Ưng này đã bị phế, nếu như Cự Hùng có đột nhiên xuất hiện thì cũng không có gì lo lắng.

Nghĩ đến đây, Cơ Vô Song lớn tiếng nói với các chiến sĩ quân đội Hàn thứ phía xa:

-Phó quan Y, cô hãy nhanh chóng dẫn mọi người vào trong bảo vệ văn vật, kiểm tra xem có ai còn sống hay không, những tên lính đánh thuê này tôi sẽ xử lý.

Đám người Y Phi đều nhìn Cơ Vô Song với ánh mắt sùng bái, tuyệt đối tin tưởng vào khả năng của y:

-Vâng! Cơ tướng quân!

Khi Y Phi dẫn người vào trong kho hàng, quả thật nhìn thấy bên trong có rất nhiều thi thể.

-Thượng tá! Xác của những tên lính đánh thuê này đều bị chặt đứt, không khác nào thái thịt, chẳng lẽ đều do Cơ tướng quân giết?

Y Phi trả lời với vẻ hiển nhiên:

-Ngoài ơ tướng quân ra thì còn có thể là ai được? Vừa rồi trên đường về, các cậu cũng đã được nghe thấy, tổng bộ điều tra được, đám lính đánh thuê lần này đến thành phố Hoa Đông, ngoài trừ đoàn trưởng cò có hai vị tươngga mạnh nhất là Cự Hùng và Thiết Ứng.

Vừa rồi tên Thiết Ứng kia đã bị Cơ tướng quân giết chết, hai người đã chết một, có lex tên Cự Hùng kia cũng đã chết ở trong kho hàng, nếu không thì nhất định đã xuất hiện ở bên ngoài.

-Cũng đúng, ngoài CO tướng quân ra, chúng ta đâu có ai có thể đánh bại đ võ giả Tiên Thiên, huống chi lại có hẳn hai tên!

-Cơ tướng quân quả nhiên là có thực lực mạnh mẽ, lấy 1 địch hai, hơn nữa lại còn nhiều lính đánh thuê vậy nữa, e là ngay đến Liễu tướng quân của chúng ta cũng không làm được!

Dù Y Phi rất sùng bái Cơ Vô Song nhưng lại không thích mấy kẻ này hoài nghi năng lực của Lý Hàm Yên.

-Mấy người bớt nói nhảm đi! Khẩn trương đi kiểm tra xem, có phải chỗ vãn vật kia vẫn còn nguyên hay không?

-Vâng!

Tốp binh sĩ Hàn thứ chia nhau ra hành động, thế nhưng bọn họ đi đến đâu cũng chỉ thấy xác chết, trong kho hàng hiện giờ có thể nói là máu chảy thành sông!

- Cứu mạng! Nhanh cứu mạng chúng tôi!

Đột nhiên một giọng nữ nỉ non từ bên cạnh truyền tới.

Y Phi dẫn người tới hiện trường, phát hiện Chu Phương Tinh ngồi dưới đất, Tần Xuyên hôn mê bất tỉnh, người đầy máu đen đang nằm trong ngực cô.

-Giáo sư Chu?

Y Phi nhận ra cô gái này, nhưng nhìn thấy Tần Xuyên thì ại nhíu mày cô thấy khó chịu khi hấn ta ở cùng với Chu Phương Tinh.

-Thượng tá! Cô mau đến xem! Tần Xuyên đang bị thương rất nghiêm trọng!

Y Phi chạy đến trước mặt hai người họ, ngồi xuống, thử hơi thở của Tần Xuyên, hấn chưa ngừng thở, chỉ là bị những người lính đánh thuê kia đánh bị thương.

Cô không khỏi thăm nhủ trong lòng quả nhiên là người tốt không sống lâu, tai họa ngàn năm, trong kho hàng có gần trăm người đã chết, vậy mà tên xấu xa này vẫn còn sống sót.

-Giáo sư Chu, tôi sẽ sắp xếp người đưa hấn đến bệnh viện, hấn sẽ không sao đâu!

Chu Phương Tinh gật đầu, nhưng lại nắm lấy tay Y Phi cầu xin:

-Không được! Tôi muốn đi cùng anh ấy! Tôi không yên tâm....

Y Phi thầm nghĩ, quả nhiên là hai người này có quan hệ không bình thường, nhưng tên này chuẩn bị kết hôn với tướng quân nhà mình rồi mà!

Cô còn nhớ lần trước ở cục cảnh sát, hẳn ta còn rất thân mật với một nữ sinh, nay lại là giáo sư đại học, đúng là lãng nhãng! Những người này bị bỏ bùa mê hết rồi hay sao? Sao ó thể vừa mắt loại đàn ông này được!

Y Phi không nhịn được hỏi:

-Giáo sư Chu, cô với hẳn có quan hệ gì? Sao lại quan tâm hẳn như vậy?

-Anh ấy.... anh ấy là ... bạn tốt của tôi!

Chu Phương Tinh thật sự không biết nói đây là mối quan hệ gì, nói xong rồi mắt ứa lệ.

Y Phi dường như cũng đoán già đoán non được quan hệ của hai người này, sắc mặt vô cùng khó coi.

Đúng lúc này, có một chiến sĩ Hàn thứ chạy đến trước mặt Y Phi nói lớn:

-Thượng tá! Số văn vật bên kia có lắp 10 quả bom hẹn giờ, chỉ còn nửa phút nữa là phát nổ!

-Sao cơ?

Y Phi đứng bật dậy, sắc mặt hoảng hốt.

-Thượng tá! Chúng ta mau chạy thôi! Là thuốc nổ C4! Chúng ta không đủ thời gian tháo kíp nổ đâu, còn chần chừ ở đây thì sẽ bị nổ chết đấy!

-Nhưng mà ... số văn vật kia

-Thượng tá! Đã có mấy anh em chúng tôi bê văn vật ra rồi, nhưng không thể mang theo nhiều, được bao nhiêu hay bấy nhiêu thôi! Húng ta hãy chạy trước

đã!

Y Phi biết rõ không thể do dự, liền ra lệnh cho hai người chiến sĩ:

-Hai người các cậu hãy công tên này và Chu giáo sư ra ngoài.

-Vâng!

Trong nháy mắt, trong tiếng gào thét của Y Phi, toàn bộ chiến sĩ Hàn thứ đều đã rút khỏi nhà kho.

Ngay khi bọn họ vừa ra khỏi, một tiếng nổ lớn vang lên từ trong nhà kho.

Một trận lốc bụi và sóng nhiệt tràn khỏi cửa kho, tất cả mọi thứ đều đã nổ tung! Mấy trăm xác chết kia cũng đã biến thành tro bụi.

Y Phi nhìn mấy chiếc bình, mấy thứ đồ đồng trên tay các chiến sĩ khác mà không khỏi nghiến răng chán nản.

Ngay khi nhìn thấy Tần Xuyên bị thương đang nằm trên cáng, cô càng hận không thể lấy tính mạng cau tên vô dụng này để đổi lấy số văn vật đang bị chôn vùi trong biển lửa kia.

-Phó quan Y, chuyện này không trách các người được. Tin tức của cục An toàn quốc gia đã có nhầm lẫn, trước đó đã không xác định được trên chiếc thuyền đánh cá đó có phải là đám lính đánh thuê hay không.

Lúc này, Cơ Vô Song khôi ngô tuấn tú liền đi đến trước mặt mọi người, lên tiếng an ủi.

Lúc này Y Phi mới nhớ, vẫn còn một đám lính đánh thuê, vừa rồi vẫn còn chưa chết, vội vàng hỏi:

-Cơ tướng quân, bọn lính đánh thuê vừa này đâu rồi? Ngài có giữ lại tên nào còn sống không?

Nếu như còn người sống thì vẫn còn có thể thăm vấn được chút tin tức gì đó, ví như kẻ nào đang đứng sau âm thầm tính toán hết mọi việc, tình hình chiến đấu trong kho, ai là người đã mở cửa kho, ai là kẻ liên hệ, chúng đã trà trộn vào thành phố Hoa Đông như thế nào

Thế nhưng Cơ Vô Song lắc đầu tiếc nuối:

-Bọn chúng quá hung hãn, tôi cũng muốn để lại mấy người sống, không muốn động đao động thương, nhưng mà bọn chúng đã muốn chết, tôi cũng không ngăn được!

Y Phi có hơi thất vọng:

-Cũng phải, lần này nếu không phải Cơ tướng quân đuổi đến kịp thời thì không nói đến không bảo vệ được văn vật, có khi còn để chúng chạy thoát.

Cơ Vô Song ánh mắt lập lòe, thuận miệng hỏi:

-Phó quan Y, cô nhìn nhìn thấy Cự Hùng rồi sao?

-Cự Hùng?

Y Phi nhớ lại khi nãy, gần chỗ của Chu Phương Tinh và Tần Xuyên quả thật có một cái xác rất lớn.

Cô mỉm cười gật đầu:

-Thấy rồi, Cơ tướng quân quả nhiên lợi hại, một võ giả Tiên Thiên như Cự Hùng cũng bị ngài chém một nhát ngang lưng, đúng là rất có bản lĩnh!

Cơ Vô Song cười, mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng đang dậy sóng, thầm nghĩ, bị người ta chém ngang lưng sao? Rốt cuộc là ai làm?

-Haha! Tôi cũng chỉ là may mắn mà thôi! Chỉ tiếc đã có quá nhiều chiến sĩ bị chết, tôi thật vô cùng, không bảo vệ c bọn họ!

Cơ Vô Song vẻ mặt bi thương phiền muộn, ánh mắt tràn đầy xót thương nhìn những chiến sĩ đã chết kia.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 101: Khó Bề Phân Biệt

Đột nhiên, Cơ Vô Song nhìn thấy Tần Xuyên và Chu Phương Tinh đang được đưa lên cáng cứu thương, chuyển đến nơi điều trị.

Chu Phương Tinh còn đỡ một chút, trên người chỉ dính chút bụi đất, nhưng Tần Xuyên thì máu đen đầy người, thoát nhìn như là người chết rồi.

Trong mắt y lóe lên một tia sáng khác lạ, hỏi:

-Sĩ quan phụ tá Y, hai người này còn sống sao?

Vẻ mặt xấu hổ, Y Phi không biết có nên nói ra thân phận của Tần Xuyên hay không, nhưng cô vẫn gật đầu.

-Vết thương có nặng không?

-Có lẽ không quá đáng ngại, tôi định đưa họ đến bệnh viện của đại học Đông Hoa, ở đó trình độ chữa trị tương đối cao, hẳn là có thể nhanh chóng hồi phục.

Y Phi cười nói.

Cơ Vô Song gật đầu, khước miệng hơi giật giật:

-Được vậy thì rất may mắn.

Việc dọn dẹp nhà kho được thực hiện rất nhanh, vài phút sau, rớt cuộc Liễu Hàn Yên cũng lái chiếc Humvee lao về phía quân cảng.

Nhìn thấy khắp nơi đây những thi thể và những dấu tích của cuộc chiến đấu, Liễu Hàn Yên nhíu mày, trong ánh mắt lộ vẻ tự trách. Cô hít sâu vài hơi, rồi khỏi

phục vẻ mặt thản nhiên như không hề có cảm xúc.

-Tướng quân! Lúc chúng tôi quay về đã muộn, bọn lính đánh thuê điên cuồng đã ném chất nổ vào nhà kho, chỉ còn lại vài tài liệu, chúng tôi đã mang ra ngoài. Rất xin lỗi!

Y Phi vội bước tới báo cáo, nhận hết trách nhiệm về mình.

Cơ Vô Song nhìn thấy Liễu Hàn Yên, mắt sáng lên, tao nhã mỉm cười bước tới:

-Hàn Yên, chuyện này không phải do lỗi của sĩ quan phụ tá Y. Lúc tôi chạy tới, cũng đã chậm rồi, dù sao tin tức của bộ tổng tư lệnh cũng tới quá trễ.

Liễu Hàn Yên hơi bất ngờ đưa mắt nhìn Cơ Vô Song:

-Sao Cơ tướng quân lại ở đây? Không phải anh ở quân khu Tây Nam sao?

Cơ Vô Song buồn rầu thở dài:

-Tôi nghe nói người phụ nữ mà tôi yêu thương nhất, muốn kết hôn với một người đàn ông không quen biết, làm sao tôi có thể ngồi yên được...Hàn Yên, tôi hy vọng cô không nên tự chà đạp bản thân, cô có thể có cơ hội lựa chọn...

-Đừng nói đến chuyện đó.

Liễu Hàn Yên cắt ngang, nhú mày nói:

-Cơ tướng quân, thứ nhất, tôi đã biết Tần Xuyên và chúng tôi đã gặp nhau hai lần.

-Thứ hai, tôi thấy vì việc riêng mà tự tiện rời khỏi đơn vị quân đội là không phù hợp với chuẩn tắc của quân nhân.

-Còn nữa, tôi vừa mới mất đi gần hai trăm chiến sĩ ưu tú, thi thể của họ còn

năm đó, tôi không có lòng dạ nào mà nói mấy chuyện này với anh.

Mặt Cơ Vô Song hơi dờ ra, nhưng vẫn ra vẻ thấu hiểu, gật đầu mỉm cười:

-Cô nói đúng, vậy cô cứ làm việc đi.

Liễu Hàn Yên phát tay, dẫn theo Y Phi và các chiến sĩ, đi thẳng tới nhà kho.

Trước khi bước vào nhà kho, Liễu Hàn Yên dừng lại một chút, cảnh giác hỏi:

-Y Phi, trên đường về tôi nghe nói lần này có hai lính đánh thuê là võ giả sơ cấp tiên thiên, họ đâu rồi?

-Tướng quân yên tâm, Cự Hùng và Thiết Ứng đã bị Cơ tướng quân giết chết. Tôi tận mắt thấy Thiết Ứng bị một chiêu Chiến Long trảo đánh chết, còn tên Cự Hùng bị chém ngang lưng!

Liễu Hàn Yên trợn đôi mắt đẹp lên, vẻ khó tin:

-Một mình hãn tới?

-Đúng vậy! Cơ tướng quân tới một mình.

Liễu Hàn Yên suy nghĩ một chút, lại hỏi:

-Hãn dùng cái gì chém ngang lưng Cự Hùng?

-Cái này...

Y Phi lắc đầu:

-Lúc chúng tôi chạy tới, tất cả bọn Cự Hùng đã chết trong nhà kho rồi, nhưng tôi nhìn thấy vết thương mà Cự Hùng bị chém ngang lưng, vết chém rất ngọt, hẳn là do một loại binh khí rất sắc bén gây ra.

-Nhưng Cơ Vô Song chưa bao giờ dùng vũ khí lạnh... Chẳng lẽ cô không

cảm thấy kỳ lạ sao?

Liễu Hàn Yên liếc nhìn cô.

Y Phi kinh ngạc, nghĩ lại kỹ càng, đúng là mình chưa nghe nói Cơ Vô Song sử dụng vũ khí gì.

Tuyệt học “Chiến Long Bí Quyết” của Cơ gia, chú trọng việc rèn luyện bản thân, không ngừng kích phát tiềm năng của thân thể, khiến cho chính cơ thể võ giả trở thành một thứ binh khí, trên chiến trường đánh đâu thắng đó, không ai ngăn cản nổi, hoàn toàn không cần đến sự hỗ trợ của vũ khí lạnh.

Liễu Hàn Yên biết hai tiên thiên võ giả chết rồi, cũng không lo lắng nữa, dẫn người đi vào gian nhà kho bừa bộn.

Vừa đi, Liễu Hàn Yên vừa suy nghĩ rất lung, ánh mắt cô lướt qua những thi thể không đầu trên mặt đất, sự ngờ vực càng lúc càng tăng.

Tuy nhiên do nhiệt độ quá cao, những thi thể này đã hoàn toàn biến đổi, miệng vết thương khó thể nhận biết, nhưng Liễu Hàn Yên là chuyên gia về mặt này, cô vẫn có thể phát hiện được nhiều thông tin từ những vết thương đó.

-Y Phi, lúc Thiết Ứng và Cơ Vô Song đánh nhau, tình hình như thế nào?

-Lúc đó Thiết Ứng đã bị chém đứt cánh tay trái, tôi thấy Cơ tướng quân giết chết hắn chỉ với một quyền, hắn như nổ mạnh hết đà rồi.

-Thật sao? Cánh tay trái bị chém đứt à?

Y Phi đã dần dần nhận ra phương hướng, nhỏ giọng hỏi:

-Tướng quân, ngài nghi ngờ những người đó không phải do Cơ tướng quân giết?

Trong mắt Liễu Hàn Yên hiện ra vẻ nghi ngờ:

-Tôi không biết...Bởi vì nếu không phải hấn giết, tôi cũng không thể nghĩ ra còn ai khác có thể làm được điều đó.

-Tôi cũng không nghĩ ra ai khác, hơn nữa, Cơ tướng quân quang minh lỗi lạc, chắc sẽ không lừa gạt chúng ta.

Y Phi nói.

Liễu Hàn Yên không trả lời, cô đi ngang qua thi thể của Cự Hùng, mắt nhìn miệng vết thương trên người Cự Hùng.

Đột nhiên, cô mạnh mẽ quay đầu lại, nhìn về phía thi thể một phụ nữ mà quần áo trên người đã rách nát, đồng thời trên người cũng bị bông.

Cô bước nhanh tới, cúi người đưa tay ấn vào phần cổ của người phụ nữ, rồi lập tức hô lên:

-Mau khiêng cô ta ra ngoài! Cô ta chưa chết!

Y Phi giật mình, không ngờ chỗ này còn có người sống, lúc này cô bước vào, do vội vàng cho nên không phát hiện ra.

Trên thực tế, không chỉ mình cô, ngay cả Chu Phương Tinh cũng tưởng cô nữ sinh tên là Lý Ngọc đã chết, bởi vì cô nằm hôn mê ở đằng kia, hoàn toàn không có phản ứng gì.

Khi Lý Ngọc được đưa ra ngoài, Liễu Hàn Yên lại hỏi:

-Y Phi, lúc các cô vừa vào, có phát hiện được người nào khác còn sống không?

-Dạ có, có một nam, một nữ...

Vẻ mặt của Y Phi hơi phức tạp.

-Là ai vậy?

-Một người là giáo sư khảo cổ Chu, một người là...chính là Tần Xuyên.

Y Phi rất miễn cưỡng nói ra cái tên này.

Liễu Hàn Yên kinh ngạc nhìn cô, hết sức bất ngờ:

-Tần Xuyên không chết?

Trước hết Y Phi sai Hàn mấy người lính đi lục soát tìm kiếm vật dụng còn lại và người sống sót, rồi mới hạ giọng báo cáo với Liễu Hàn Yên.

-Dạ, tướng quân, tôi nghi ngờ giáo sư Chu và Tần Xuyên có quan hệ cá nhân đặc biệt, lúc Tần Xuyên bị thương, giáo sư Chu luôn ở bên cạnh hắn, nhất định không chịu rời xa...

-Được rồi.

Liễu Hàn Yên hít vào một hơi thật sâu:

-Việc này không quan trọng, tôi chỉ muốn biết, vì sao nhiều võ giả cao cấp, võ giả hậu thiên đều bị chết ở đây, nhưng riêng hắn và một nữ giáo sư lại có thể sống sót.

Y Phi sững sờ, chuyện này quả thật rất kỳ lạ, hơn nữa cô lại nghĩ tới một chuyện khác...

-Tướng quân, còn nữa, nơi hắn và giáo sư Chu được tìm ra, ở gần vị trí thi thể của Cự Hùng, giáo sư Chu đi đứng bất tiện, không thể di chuyển, nếu Cơ tướng quân giết Cự Hùng, sao lại không biết là hai người còn sống?

Y Phi nhớ lại, vừa rồi Cơ Vô Song hỏi cô, có phải hai người Tần Xuyên còn sống, như vậy chứng tỏ, đúng là y khó bề phân biệt rồi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 102: Đúng Là Không Biết Xấu Hổ

Lúc này trong lòng Liễu Hàn Yên hết sức phức tạp, vốn cô đã chuẩn bị sẵn sàng đón nhận sự trách phạt của Tần gia và trường bối của mình.

Cho dù không cố ý, nhưng cô vẫn bị hiềm nghi hại chết vị hôn phu.

Nhưng rốt cuộc Tần Xuyên sống sót như một kỳ tích, xem ra thực sự là có ý trời.

Trong lòng cô nhẹ nhõm nhưng đồng thời cũng cảm thấy tiếc nuối, bởi vì đối với cô, những chiến sĩ hy sinh xương máu cho quốc gia này, đáng sống sót hơn là một cậu ấm vô dụng như Tần Xuyên.

-Không cần suy nghĩ nhiều, xử lý xong việc ở đây, tôi sẽ đích thân đến bệnh viện, hỏi ba người sống sót, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Liễu Hàn Yên thản nhiên nói.

-Vâng, tướng quân.

...

Tại bệnh viện của đại học Đông Hoa, trong phòng săn sóc đặc biệt, Tần Xuyên đã nằm trên giường bệnh viện cho tới buổi chiều.

Sau khi được xử lý những vết thương nhẹ ngoài da, Chu Phương Tinh ngồi trên xe lăn, luôn ở bên cạnh giường Tần Xuyên.

Cô không ngừng hồi tưởng những lời nói của Tần Xuyên, rất sợ hãi không

thể tỉnh lại.

Với tư cách là bác sĩ bệnh viện, Chu Phương Ngữ em cô cũng dành thời gian đến phòng bệnh, để cho chị mình không quá lo lắng.

Chu Phương Ngữ nghe nói Tần Xuyên cứu mạng chị mình, trong lòng không khỏi hơi kinh ngạc, hóa ra tên này lợi hại như vậy.

Đương nhiên, Chu Phương Ngữ không thể biết được tình hình cuộc chiến đấu lúc đó như thế nào, bởi vì chị cô cũng không hiểu về võ thuật cổ, nói không rõ ràng.

Đột nhiên, cửa phòng bệnh mở ra, Chu Vân Phong với vẻ mặt lo lắng chạy vào cùng hai cha con Chu Thanh Sơn.

Họ cũng vừa nhận được thông báo của bên quân đội cách đó không lâu, biết đã xảy ra cuộc tập kích kinh khủng như vậy, may mà Chu Phương Tĩnh bình yên vô sự.

Nhưng nhìn thấy Tần Xuyên hôn mê bất tỉnh, họ cũng rất lo lắng.

-Ngữ con! Sư thúc tổ thế nào rồi?

Chu Vân Phong hỏi, cũng bất chấp cách xưng hô.

Chu Phương Ngữ nhìn cha và ông nội, vẻ mặt cho thấy không có gì khả quan:

-Dạ, thân thể suy yếu, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, đã truyền dịch rất nhiều, nếu trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ mà tỉnh lại được, thì không có vấn đề gì.

Chu Vân Phong cũng không yên tâm lắm, bước tới bắt mạch Tần Xuyên, rồi thở phào nhẹ nhõm:

-Đúng vậy, mạch suy yếu, nhưng không đáng ngại.

Đúng lúc này, đề nghị Tần Xuyên mở mắt ra, liếc nhìn ông lão:

-Này, lão Chu, ông lại nói nhăng nói cuội cái gì đấy? Suýt nữa tôi mất mạng rồi phải không?

-Ái chà!

Chu Vân Phong giật mình, rồi hết sức mừng rỡ:

-Sư thúc tổ! Ngài tỉnh rồi!

Chu Phương Tinh và Chu Phương Ngữ đều sửng sốt, chỉ có điều Chu Phương Tinh vui đến phát khóc, còn Chu Phương Ngữ thì hết sức ngạc nhiên.

Bởi vì theo phỏng đoán của Chu Phương Ngữ, dù tốc độ khôi phục của Tần Xuyên có nhanh đến mức nào, cũng phải đến tối mới tỉnh lại được, không ngờ mới sẫm tối, hẳn đã tỉnh rồi.

Thật ra, Tần Xuyên cũng cảm thấy, lần này gặp phải đại nạn mà không chết, đúng là thần kỳ.

Trên đường được chuyển tới bệnh viện, hẳn đã mơ mơ màng màng tỉnh lại rồi.

Hắn phát hiện, tuy các bộ phận trên cơ thể và xương cốt đều bị tổn thương hàng loạt, nhưng trong đan điền, xuất hiện một đám năng lượng thần bí màu đen, dưới tác dụng của nó, một luồng chân khí thuần nhất đã nhanh chóng ngưng tụ trong đan điền.

Giống như một cái giếng vốn đầy nước, sau khi khô cạn, lại xuất hiện một dòng nước càng trong mát hơn trước rất nhiều!

Một cảm giác quen thuộc khiến Tần Xuyên hết sức vui mừng nhận thấy,

mình đã khôi phục được tu vi Ngũ Phẩm Băng Liên!

Lúc trước hắn bị phế, đan điền bị tổn hại, cũng chính nhờ năng lượng màu đen kỳ lạ này, lúc ẩn lúc hiện từ từ phục hồi đan điền của hắn, mà hắn có thể tiếp tục tu luyện.

Đến giờ, Tần Xuyên cũng không hiểu nổi làm thế nào đám năng lượng này xuất hiện, bởi vì thường ngày hắn không hề phát hiện ra chúng.

Lần này khôi phục tu vi đến Ngũ phẩm, hắn là do thời gian qua hắn tu luyện, đã đưa chân khí lên tới mức gần Ngũ phẩm.

Mà cuộc đại chiến vừa qua, giống như một chất xúc tác, khiến cho sự trao đổi chất của cơ thể cũng như sức sống của cơ thể đạt tới một giá trị tới hạn, mới có thể hoàn thành việc đột phá chỉ trong một lần duy nhất.

Về phần rốt cuộc năng lượng màu đen này là cái gì, Tần Xuyên cũng không biết.

Nghĩ mãi mà không hiểu, thì thôi, tạm thời đừng nghĩ tới nữa, dần dần Tần Xuyên thoát khỏi tầng ý thức sâu thẳm bên trong, liền cảm thấy có một bàn tay thô ráp sờ vào cổ tay của mình, bèn mở mắt ra.

-Ha ha, Tần tiên sinh không sao rồi, chúng tôi cũng yên lòng.

Chu Thanh Sơn ngừng toát mồ hôi lạnh, ông ta còn phải trông cậy vào Tần Xuyên để chữa trị cho con gái của mình.

Chu Phương Ngữ nói:

-Chị, Tần Xuyên tỉnh lại rồi, chị cũng yên tâm đi. Cả ngày chị không ăn không uống, mau đi ăn một chút rồi nghỉ ngơi đi.

-Chị không sao.

Chu Phương Tinh bất chấp bản thân, hỏi Tần Xuyên:

-Anh có đói bụng không? Anh ăn chút gì nhé?

Tần Xuyên đã lâu không ăn cơm, còn dùng rất nhiều sức lực, lúc này bụng sôi ùng ục, bèn cười hì hì:

-Vẫn là Phương Tinh quan tâm chu đáo...Tôi thật sự rất đói, có đùi gà hay xiu mại gì đó không, bánh nướng nhân thịt cũng được.

-Cơm thì cho tôi chút canh thịt, tốt nhất canh chân giò hầm, đồ uống thì cho tôi hai lon CocaCola không đường, hiện giờ tôi nằm uống bất tiện, tốt nhất là cho một ít ống hút...

-Anh đi chết đi! Anh tưởng mình đang ở khách sạn sao!?

Chu Phương Ngữ cảm thấy hết sức chướng tai, chướng mắt, cái tên này thật sự bị trọng thương như lời chị mình nói sao? Có thật là hấn suýt chết không vậy? Thế này thì hồi phục quá nhanh đi!

Tần Xuyên không vui:

-Bác sĩ Chu này, cô là bác sĩ, người bệnh yêu cầu có chút việc, cô không bằng lòng thì cũng coi như thôi đi, đàn này còn rửa tôi chết đi là sao?

-Cái thứ anh đáng phải bị như vậy!

Chu Phương Ngữ hừ một tiếng.

Chu Vân Phong cười, nhìn cháu gái nói:

-Ngữ à, sao con nóng nảy như vậy? Tần tiên sinh nói đùa đấy, con chỉ cần bảo y tá mang đến chút cháo với thức ăn và chút nước nóng là được rồi.

-Cái này thì còn được.

Chu Phương Ngữ xoay người ra khỏi phòng.

Không bao lâu, y tá mang cháo và đồ ăn tới.

Tần Xuyên đang định ngồi dậy, Chu Phương Tinh lại đưa tay ra ngăn lại.

-Anh đừng cử động, chảy nhiều máu như vậy, người còn rất yếu, nằm thêm chút nữa đi.

Chu Phương Tinh vẫn rất lo lắng, dù sao mới hồi sáng này Tần Xuyên vẫn còn hôn mê trong lòng mình.

Tần Xuyên nuốt nước bọt:

-Nhưng mà tôi đói!

-Anh đói, tôi có thể đút cho anh ăn mà!

Chu Phương Tinh nói xong, cầm lấy chén cháo và muỗng, nếm thử một chút, rồi múc một muỗng đưa đến bên miệng Tần Xuyên.

Chu Phương Ngữ thấy chị mình đút cháo cho tên đàn ông kia, lập tức bất mãn, nhíu mày nói:

-Chị! Sao chị lại đút cho hắn? Hắn chỉ bị suy yếu, chứ tay hắn đâu có tàn phế!

-Tiểu Ngữ, em đừng như vậy, Tần Xuyên bị thương là vì chị đấy, chăm sóc anh ấy là việc chị nên làm mà!

Chu Phương Tinh dụi dụi nói.

-Nhưng chị cũng chưa ăn gì!

-Tối chị ăn cũng không sao cả.

Tần Xuyên nhìn thấy từng động tác của cô gái, hết sức dịu dàng đưa muỗng cháo tới trước mặt mình, nói những lời hết sức thân thiết, quả thật là khiến xương cốt của hắn nhũn cả ra.

Hai chị em nhà này đúng là hai thái cực, một người thì hung dữ, còn một người thì lại dịu dàng như vậy.

-Phương Tinh, cô làm như vậy, tôi ngại lắm, đâu phải tôi không biết xấu hổ chứ?

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng hắn lại làm ra vẻ cố gắng hết sức, vươn cổ ra tọng hết muỗng cháo, rồi liếc về phía đĩa thức ăn, miệng chu chu ra:

-Cho miếng củ cải đi!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 103: Đại Anh Hùng

Chu Phương Tinh cười ngọt ngào:

-Được!

Cô thấy rốt cuộc mình có thể làm được điều gì đó cho Tần Xuyên, cảm thấy rất vui vẻ.

Thế là cô tiếp tục đút hết muống này đến muống khác, Tần Xuyên hăm hờ ăn.

Thình thoảng hai người còn nhìn nhau cười, khi ánh mắt gặp nhau, Chu Phương Tinh mím môi, hơi e lệ.

Một không khí mập mờ mà hết sức tế nhị tràn ngập gian phòng.

Nhìn cảnh đó, Chu Phương Ngữ rất chướng mắt, tên xấu xa này vốn có quan hệ không rõ ràng với Diệp Tiểu Nhu, lại có quan hệ thân mật với Đường Vi, bây giờ còn dụ dỗ chị của mình!

Thế nhưng, cứ như thế mọi người xung quanh đều trúng bùa mê của Tần Xuyên, ai cũng đều nói tốt cho hắn.

Chu Phương Ngữ thở phì phì, giậm chân mấy cái rồi bỏ ra ngoài.

Hai cha con nhà họ Chu cảm thấy không khí có vẻ không thích hợp lắm, bèn đưa mắt nhìn nhau ngầm ra hiệu, rồi cùng ra ngoài.

-Cha, con có cảm giác, dường như Tinh nhi...có ý đối với Tần tiên sinh thì

phải?

Chu Thanh Sơn hạ giọng thật nhỏ, nói.

Chu Vân Phong cũng hơi nhú mày:

-Chỉ sợ là thật sự như vậy, dù sao vị tiểu tổ tông này của chúng ta trị bệnh cho Tinh nhi rất tốt, lần này lại cứu sống Tinh nhi trong cảnh thập tử nhất sinh, làm sao nó có thể không động lòng được?

-Vậy phải làm sao bây giờ? Về vai vế, chuyện này không được thích hợp lắm, hơn nữa, cũng khó ăn nói với Tôn gia...

Chu Thanh Sơn buồn phiền.

-Có cái gì mà khó nói? Tôn Vĩ thích Tinh nhi nhà ta, nhưng nếu Tinh nhi không thích cậu ta, thì cũng không có cách nào.

-Sự thúc tổ vậy mà lại có quan hệ với nhân vật lớn ở Ban An ninh, nếu cậu ấy xem trọng Tinh nhi, mình cũng không thể ngăn cản, mà Tôn gia cũng không thể trách nhà mình được.

-Hơn nữa, con cháu đều có hạnh phúc riêng của mình, Tinh nhi yêu thích, lại cảm thấy hạnh phúc, thì mình cũng nên tác thành cho nó.

Khuôn mặt Chu Vân Phong tràn trề niềm vui.

Chu Thanh Sơn lắng nghe, cảm thấy cũng hợp lý, nên không nói gì.

Cùng lúc đó, ở một phòng săn sóc đặc biệt khác trong cùng bệnh viện, sau khi được điều trị, Lý Ngọc đã tỉnh lại.

Vừa tỉnh lại, Lý Ngọc đã thấy Liễu Hàn Yên và Y Phi từ quân doanh tới.

Biết Liễu Hàn Yên là thiếu tướng quân đội, Lý Ngọc cảm thấy rất kinh ngạc.

-Tướng...tướng quân? Ngài khỏe chứ? Tôi là Lý Ngọc...

Cô bé hơi kính sợ đưa mắt nhìn người nữ quân nhân lạnh lùng và xinh đẹp trước mặt.

Mặc dù Liễu Hàn Yên không tỏ ra vui vẻ, nhưng ánh mắt lại rất dịu dàng, đưa tay xoa xoa trán Lý Ngọc.

-Đừng hồi hộp như vậy, lúc này cô hơi sốt, bây giờ đã đỡ hơn rồi.

Mặt Lý Ngọc và nhiều chỗ trên những phần da thịt lộ ra ngoài quần áo, đều bị xây xát, nhưng cô cũng không cảm thấy quá đau đớn, bởi vì sống sót qua lần này, là vô cùng may mắn rồi.

-Cảm ơn cô, tướng quân!

Mắt Lý Ngọc hơi đỏ lên.

-Cô không cần cảm ơn tôi. Nếu không phải do tôi thất trách, cô cũng không bị thương, thầy cô giáo và bạn học của cô cũng không hy sinh.

Liễu Hàn Yên áy náy nói.

Vẻ mặt buồn bã và đau khổ, Lý Ngọc nhớ lại cảnh tượng tàn khốc lúc đó, thầm lo sợ đó sẽ là cơn ác mộng ám ảnh mình cả đời.

Liễu Hàn Yên hỏi thăm:

-Tôi cảm thấy rất lạ, bởi vì theo lý thuyết, nhà kho của chúng ta không dễ bị công phá như vậy, cho nên tôi muốn tìm hiểu thêm một chút, cô có thể nói cho tôi biết về tình huống cụ thể trong nhà kho lúc đó được không?

-Đương nhiên là có thể.

Lý Ngọc gật đầu, trong mắt lóe lên một tia căm hận:

-Tất cả mọi chuyện đều do tên thiếu tá Trương Lăng phản bội kia...

Lý Ngọc bèn kể lại chuyện Trương Lăng bán nước và những điều y bàn bạc với bọn họ, bao gồm việc nhắc tới “Thánh giáo”.

-Quả nhiên là có kẻ phản bội! Không ngờ lại là Trương Lăng, tôi vẫn tưởng rằng hắn ta là một người khiêm tốn và chính trực, vậy mà hắn lại gia nhập một giáo phái tà đạo như vậy!

Y Phi cắn giận nói.

-Như thế là đủ hiểu rồi, “Thánh giáo” ngấm ngầm giở trò ở sau lưng, cho nên mới sai người của bọn Yamada dẫn chúng ta tới.

Liễu Hàn Yên gật đầu, tiếp tục hỏi:

-Cô nói bọn chúng muốn hại cô, sau đó làm thế nào cô chạy thoát được?

Lý Ngọc cười khổ:

-Tôi chỉ là một sinh viên, làm sao có thể trốn thoát khỏi tay bọn chúng? May mắn là có người bạn trai của giáo sư Chu, tên là Tần...Tần gì đó, tôi không nhớ...

-Tần Xuyên!?

Y Phi buột miệng kêu lên.

Liễu Hàn Yên cũng khẽ nhếch đôi môi anh đào, trong đôi mắt trong trẻo lóe lên vẻ kinh dị.

-Đúng, đúng! Chính là anh Tần Xuyên!

Lý Ngọc xúc động, lệ nóng doanh tròng, nghẹn ngào nói:

-May là có anh ấy, trước bao nhiêu hòng súng, đã bất chấp nguy hiểm lao tới,

đánh chết tất cả cái lũ Trương Lăng đáng kinh tởm kia!

-Lẽ ra tất cả mọi người đều đã được cứu thoát, nhưng các giáo sư không chịu nghe lời anh Tần Xuyên, liền lao ra phía cửa chính, thế là đụng phải một đám người xấu vừa tới, bọn chúng bắn họ chết hết!

-Hu hu...Lúc đó tôi quá sợ hãi, kể tiếp tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì...

Lý Ngọc nhớ tới cảnh tượng kinh khủng kia, cả người run rẩy, hoàn toàn không thể nói thêm điều gì nữa.

Nhưng Liễu Hàn Yên và Y Phi cũng không hỏi gì thêm...

Tần Xuyên!? Cái tên vô dụng gầy yếu nằm trong lòng cô gái kia, cả người đầy máu, lại có thể bất chấp nguy hiểm, đơn thân độc mã đi cứu một nữ sinh?

Sự tương phản quá mức này khiến cho thế giới trước mắt hai người dường như đảo lộn, khiến cho thân thể cả hai cô gái đều run lên!

Rốt cuộc, chuyện gì đã xảy ra vậy? Các cô tự hỏi, chẳng lẽ mình đã hoàn toàn hiểu lầm cái tên công tử vô dụng kia!?

Y Phi không cầm lòng được, xen vào hỏi:

-Bạn Lý Học này, bạn khẳng định người cứu bạn là Tần Xuyên? Bạn có nhìn lầm người không vậy?

-Sao có thể nhìn lầm được? Anh ấy là ân nhân cứu mạng tôi mà! Làm sao tôi có thể nhìn lầm người chứ? Vào lúc đó, trong nhà kho đầy bọn xấu, vậy mà anh ấy vẫn dám một mình chạy tới cứu chúng tôi, suốt đời này tôi sẽ không bao giờ quên đại ân đại đức của anh ấy!

Lý Ngọc quệt nước mắt, bất chấp mình đang được truyền nước biển, đứng dậy nắm lấy tay Liễu Hàn Yên:

-Liễu tướng quân, anh Tần Xuyên thế nào rồi? Anh ấy có sao không? Các vị tìm được anh ấy rồi chứ?

Bị cô chụp lấy tay, không ngừng lắc lắc, nhưng Liễu Hàn Yên vẫn đứng yên lặng, một câu cũng không nói nên lời.

Trong đầu cô hiện lên những hình ảnh khi gặp Tần Xuyên trước kia, cô không cách nào dung nhập hình ảnh của một tên đàn ông lúc nào cũng cười đùa cợt nhả, ba que xỏ lá, đặc biệt là hết sức thấp kém, với hình ảnh của một đại anh hùng xả thân cứu người, rằng đó là cùng một người được!

Rốt cuộc là cô không có mắt nhìn người, hay là thế giới này bị đảo lộn hết rồi?

Tuy nhiên suy nghĩ kỹ lại, chỉ trong trường hợp Tần Xuyên đánh bại được tất cả bọn người kia, thì hãn và Chu Phương Tinh mới có thể sống sót, đó là điều rất logic.

Nói cách khác, nhờ vào cái gì, mà trong khi những người khác đều đã chết, bọn hãn lại còn sống?

Trong thoáng chốc, vị hôn phu mà cô tưởng chỉ cần liếc mắt đã nhìn thấu, đột nhiên lại trở nên hết sức thần bí khó lường.

-Cô yên tâm, hãn và giáo sư Chu đều còn sống, không có nguy hiểm gì.

Đột nhiên Liễu Hàn Yên rất muốn lập tức đi gặp chàng trai kia.

Lúc này Lý Ngọc mới nhẹ nhõm mỉm cười:

-Vậy thì tốt quá, tôi cứ tưởng anh ấy bị bọn người độc ác kia bắn chết rồi! Quả nhiên anh ấy rất lợi hại!

-Cô nghỉ ngơi nhé, chúng tôi đi trước.

Liễu Hàn Yên quay người rảo bước, dẫn Y Phi rời khỏi phòng.

Ra ngoài hành lang bệnh viện, Liễu Hàn Yên dừng lại, ánh mắt lộ ra những suy nghĩ phức tạp, trong nhất thời hơi ngẩn ra.

-Tướng quân, chẳng lẽ Cự Hùng không phải do Cơ tướng quân giết mà là Tần Xuyên giết?

Khuôn mặt Y Phi tràn đầy vẻ không thể nào tin nổi, như thể ăn phải thứ gì đó kinh tởm, nhưng buộc lòng phải nuốt xuống, nét mặt biến đổi hết sức phức tạp.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 104: Lời Thoại Trong Phim

-Y Phi này!

Liễu Hàn Yên chợt quay đầu lại hỏi:

-Lúc đó Cơ tướng quân có trực tiếp thừa nhận là mình giết chết Cự Hùng không?

-Chuyện này...

Y Phi thận trọng nhớ lại:

-Thật ra cũng không trực tiếp thừa nhận, Cơ tướng quân chỉ nói, mình chỉ gặp may, nhưng không bảo vệ được những người khác...

Ánh mắt Liễu Hàn Yên hiện lên dáng vẻ “ra là vậy”, không kìm được bật cười khẽ:

-Toi biết ngay mà, nhất định hắn ta không ngốc đến như vậy.

Lời nói của Cơ Vô Song lập lờ nước đôi, người nghe có thể hiểu là y ngầm thừa nhận, nhưng cũng có thể hiểu là y không thừa nhận.

Dù sao thì y chỉ nói là y may mắn, chứ không thừa nhận một cách rõ ràng là mình giết Cự Hùng.

Nếu bị phát hiện là người khác giết Cự Hùng, y cũng có thể biện minh cho mình được.

Chẳng qua là người ngoài tưởng y thừa nhận điều đó, thì cũng chẳng sao, y đâu

có mạo nhận để lãnh công lao đâu nào?

Tuy người khác cảm thấy lời nói đó xảo quyệt, nhưng dù thế nào thì Cơ Vô Song cũng không bị tổn hại gì, nếu không ai sống sót, y sẽ giành được toàn bộ công lao, mà nếu chân tướng được phơi bày, y cũng không bị xem là lừa dối.

Khi dần bình tĩnh lại, Y Phi cũng vẫn không thể tin được tâm tư của vị tướng quân Cơ Vô Song mà cô luôn sùng bái, lại mưu mô đến như vậy.

-Đừng suy nghĩ nhiều, sau này khi Cơ tướng quân nói chuyện, để ý một chút là được.

Liễu Hàn Yên cũng không lộ vẻ bất ngờ, an ủi một câu rồi bước về phía phòng bệnh của Tần Xuyên.

Y Phi im lặng gật đầu, vẻ mặt mất tự nhiên, rảo bước đuổi theo.

Hai người tới bên ngoài phòng bệnh của Tần Xuyên, đang định gõ cửa, lại nghe bên trong vọng ra tiếng nói chuyện của Tần Xuyên và Chu Phương Tinh.

-Phương Tinh, cô đừng chỉ lo đút cho tôi ăn, cô cũng ăn đi...

-Lát nữa tôi ăn sau, anh cứ ăn xong đi đã.

-Cô không ăn, tôi cũng không ăn, làm sao tôi nỡ nhẫn tâm để cô bị đói chứ!

-Nhưng...thì tôi cũng ăn một miếng là được chứ gì!

Cô ngượng ngùng nói.

-Ái chà, Phương Tinh, sao cô lại ăn bằng cái thìa này? Nó đã dính nước miếng của tôi rồi, như thế có coi như là...hôn môi gián tiếp không đây? Cô muốn hôn tôi thì cứ việc nói thẳng ra mà, tôi là người rất hào phóng đó nha!

-Ồ kìa, anh đừng có nói nhảm! Làm gì có...Để tôi đổi thìa khác vậy.

-Không sao, tôi đâu có ngại nước miếng của cô! Nào, để tôi cũng nếm thử nước miếng của cô xem nào...A...!

-Ghét quá đi!

Ở ngoài cửa, Liễu Hàn Yên nghe tới đó, bàn tay giơ ra định mở cửa dừng lại giữa không trung, hơi do dự không biết có nên mở hay không.

Nhưng Y Phi nghe vậy mặt đỏ bừng lên, xì một tiếng:

-Bỉ ổi! Thật không biết xấu hổ!

Chút thiện cảm dành cho Tần Xuyên mà hai cô vừa mới góp nhặt được, lúc này đã lập tức tan biến, không còn lại chút gì.

Cho dù hẳn thật sự là anh hùng ra tay cứu người, thì hẳn cũng là một tên đàn ông thối tha, vừa háo sắc vừa vô lại!

Liễu Hàn Yên hít vào một hơi thật sâu, cố đè nén cảm xúc phức tạp trong lòng, mở cửa đi vào.

Tần Xuyên nhìn thấy hai cô gái này tới, không hề tỏ ra bất ngờ. Hiện giờ tu vi của hắn đã khôi phục đến Ngũ Phẩm Băng Liên, cho dù không tính đến thân phận “Kiếm khách”, thì cũng có thực lực của một tiên thiên võ giả trung cấp, không khó nhận biết sự xuất hiện của Liễu Hàn Yên và Y Phi.

Tuy nhiên, hắn hoàn toàn không để tâm đến họ, dù sao Liễu Hàn Yên đã từng nói, cô không thêm quan tâm việc hắn thân mật với những cô gái khác.

Nhưng Chu Phương Tinh hơi giật mình, mặt đỏ lên:

-Liễu tướng quân, cô tới rồi!

Liễu Hàn Yên không cảm lòng được, quan sát kỹ Chu Phương Tinh. So với Đường Vi, cô gái này có một vẻ phong tình khác hẳn, tựa như một đóa tử đinh

hương thanh nhã động lòng người, lặng lẽ nhô lên trên mặt biển, nhìn thế nào cũng không giống hình ảnh của một người yêu thích kẻ vô lại.

-Giáo sư Chu, tôi có thể hỏi cô một chuyện không?

-Đương nhiên là có thể.

Chu Phương Tinh nghiêm túc đáp.

-Tôi nghe Lý Ngọc, học sinh của cô nói, lúc ở trong nhà kho, Tần Xuyên ra tay cứu cô, chuyện đó có thật không?

Tuy hỏi Chu Phương Tinh, nhưng mắt Liễu Hàn Yên lại liếc về phía tên vô lại đang nhóp nhép nhai củ cải.

Chu Phương Tinh không chút do dự gật đầu:

-Đúng vậy, may nhờ có Tần Xuyên mà tôi còn sống sót, bọn người xấu kia bị anh ấy đánh giết, đến nỗi hoảng sợ chạy trốn.

Chu Phương Tinh chỉ là một cô gái bình thường, cô cũng không rõ là lúc đó Tần Xuyên đánh nhau như thế nào, bởi vì tốc độ của hắn quá nhanh, cô không nhận ra được.

Tần Xuyên biết, có lẽ lần này không thể giấu được thực lực của mình rồi, dù sao Liễu Hàn Yên cũng không phải là người ngu ngốc, mình có muốn khiêu tổn giấu mình cũng không được.

Vì vậy hắn cũng lười giấu diếm, cười hì hì, lộ vẻ rất đắc ý:

-Sao nào? Đồng chí tiểu Liễu, phải chăng cô chợt phát hiện, trong mắt của cô, hình tượng của anh đây lập tức trở nên cao vòi vọi?

Chu Phương Tinh nghe vậy cảm thấy buồn cười, quay lại sáng giọng:

-Sao anh lại xưng hô như vậy với Liễu tướng quân? Đừng làm rộn!

-Điều đó có gì quan trọng? Sau này hãy gọi tôi là Tần anh hùng! Hoặc là Tần đại cao thủ, cũng tạm chấp nhận được...

Tần Xuyên nhú mày.

Liễu Hàn Yên cố kìm chế sự bất mãn trong lòng, hỏi:

-Nói như vậy, người chém đầu nhiều người như vậy, giết Cự Hùng, chặt đứt một cánh tay của Thiết Ưng, chính là anh?

Tần Xuyên duỗi tay phải ra, vuốt vuốt tóc, vẻ mặt thâm trầm, lắc đầu thở dài:

-Ban đầu tôi tưởng rằng lạng lẽ mà làm một người quản lý mạng nho nhỏ, sẽ không bị ai chú ý tới, tiếc là một chàng trai anh tuấn như tôi, dù ở chỗ nào, cũng giống như đom đóm ở trong chỗ tối, cứ rực rỡ như vậy, xuất chúng như vậy. Râu tôi thừa thớt, ánh mắt u buồn...

-Thôi, đủ rồi! Câm miệng đi!

Liễu Hàn Yên thật sự không chịu nổi nữa, trừng mắt quát to.

Tần Xuyên giật mình, nằm run rẩy trên giường, yếu ớt rụt cổ lại, thầm nghĩ không hiểu sao cô gái này lại đột nhiên hóa thành một con cọp cái?

-Này! Dù thế nào anh cũng đừng có đọc mấy cái lời thoại trong phim đó trước mặt tôi! Giữ lại cho nhân dân anh hùng một chút tôn kính được không!? Đừng nghĩ rằng tôi sợ anh! Tôi không phải là người dễ bị bắt nạt đâu!

Liễu Hàn Yên chỉ sợ rèn sắt không thành thép, nói:

-Tôi thừa nhận biểu hiện của anh khiến tôi rất kinh ngạc, nhưng anh đừng quên, rốt cuộc chỉ có ba người sống sót! Hiện vật cũng bị tàn phá, chỉ còn mấy món!

-Chúng ta đã bị đánh bại! Chúng ta thua rồi! Anh còn có lòng dạ ở chỗ này thành thói đùa giỡn với bạn gái, anh cho là mình giỏi lắm sao?

Tần Xuyên chợt phát hiện, trong mắt Liễu Hàn Yên xuất hiện những tia máu, thậm chí nơi khoe mắt đọng lại một giọt nước trong suốt.

Hơi thở của cô hơi run rẩy, hiển nhiên là cố nén không rơi lệ.

Tần Xuyên ngăn người, không ngờ cô gái này cũng có lúc yếu đuối như vậy, chẳng qua là cô phải cố chịu đựng, bởi vì cô là một vị tướng.

Nghĩ vậy, Tần Xuyên cũng không đôi co với cô, cúi đầu không nói lời nào.

Liễu Hàn Yên hít sâu một hơi, thấy dáng vẻ rúm ró của Tần Xuyên, trong mắt ngập tràn thất vọng. Không biết đến bao giờ người này mới có thể đứng thẳng lưng như một người đàn ông chân chính.

-Nghe nói anh đã bị thương khá nặng, nhưng bây giờ xem ra cũng không đáng ngại. Anh ở bệnh viện điều trị hai ngày, sau đó tôi sẽ tới đón anh đi lĩnh chứng nhận.

Liễu Hàn Yên nói xong, liền quay người rời đi, cô thật sự không có cách nào chuyện vãn với tên này.

Y Phi vừa tức tối vừa khinh bỉ liếc nhìn Tần Xuyên, cô cảm thấy cho dù hẳn có thực lực, cũng không phải người tốt, vừa có chút công lao, liền đắc ý vênh váo, khó thành người tài thật sự.

Đội hai cô gái rời khỏi, lập tức Tần Xuyên lại trở nên “sống động”, nhìn Chu Phương Tinh bĩu môi:

-Phương Tinh, mình ăn tiếp đi, còn nửa bát đây này!

Trong mắt Chu Phương Tinh đầy vẻ hoang mang và thấp thỏm không yên, nhỏ giọng hỏi:

-Tần Xuyên, Liễu tướng quân nói dẫn anh đi lĩnh chứng nhận à? Là có ý gì vậy?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 105: Đều Quen Như Vậy

Tần Xuyên khóc không ra nước mắt, lại phải giải thích một lần vận mệnh đau buồn của "người đàn ông đã kết hôn".

Chẳng qua cũng không có biện pháp, Tần Xuyên hẳn từ nhỏ đã ở trong núi, đương nhiên không hề để trong lòng nhưng lễ giáo thế tục dưới núi này.

Nhưng các cô gái dưới núi lại khác, việc này không nói rõ ràng, họ nhất định sẽ truy hỏi không yên, hoặc là rất ngờ vực trong lòng.

Kết quả là, Tần Xuyên đành phải nói giảm lược chuyện mình và Liễu Hàn Yên có hôn ước gia tộc cho Chu Phương Tinh.

Cùng lúc đó, bãi đỗ xe bên ngoài bệnh viện.

Sau khi Liễu Hàn Yên cùng Y Phi trở lại trong xe Hummer, lần này là Y Phi lái xe.

Xe đi được một đoạn, Liễu Hàn Yên đột nhiên nhìn phong cảnh đường phố bên ngoài, thờ dài hỏi một câu:

- Tại sao phải nổi giận với hấn...
- Tướng quân, ngài đang hỏi tôi chẳng?

Tuy rằng Y Phi nghe rõ ràng, nhưng không biết Liễu Hàn Yên đang hỏi mình, hay đang lăm bằm.

Liễu Hàn Yên quay đầu lại nhìn cô:

- Cô nói, có phải vừa rồi tôi hơi quá đáng hay không?

- Nào có, là hẳn tự cho là đúng! Tướng quân ngài dạy dỗ rất đúng!

Liễu Hàn Yên lắc đầu, trong mắt không biết giải quyết thế nào:

- Nhiệm vụ lần này thất bại, mặc dù nói có nhân tố khác ảnh hưởng, nhưng cuối cùng là trách nhiệm của quan chỉ huy tôi, tôi không có tư cách trách cứ Tần Xuyên... Nhưng không biết vì sao, trông thấy hẳn, tâm tình của tôi lại không khống chế nổi.

- Tướng quân ngài không nên suy nghĩ bậy bạ nữa, hẳn vốn cũng không phải người tốt lành gì, trêu hoa gheo nguyệt khắp nơi, nằm trong bệnh viện còn muốn cùng phụ nữ, mắng hẳn còn nhẹ.

Y Phi khinh thường nói.

Liễu Hàn Yên nghi hoặc trong lòng, chẳng lẽ thực sự vì thấy được hẳn thân mật với những cô gái khác, mình ghen tị, mới nổi giận như thế?

Nhưng cô mới gặp Tần Xuyên hai lần, một chút cảm tình cũng không có, làm sao lại có thể ghen?

Lúc này, một cú điện thoại gọi tới cho Liễu Hàn Yên, điện thoại mà cô mới thay đổi.

- Cha.

Liễu Hàn Yên cũng không ngạc nhiên, là điện thoại của Liễu Trung Nguyên cha cô.

- Cha đã biết rõ xảy ra chuyện gì, may mắn Tần Xuyên không có việc gì, nếu không thì truyền ra ngài sẽ là con mưu sát vị hôn phu! Tại sao con lại đưa ra quyết đoán ngu xuẩn như vậy?

Liễu Trung Nguyên quát lớn đầu bên kia.

Liễu Hàn Yên yên lặng chấp nhận:

- Là con không đúng.

- Hừ! Hiện giờ lại để cho Sở Thiên Khoát của Sở gia nắm được cái chuỗi rồi, trong cuộc họp khẩn cấp của Bộ an toàn quốc thổ, Sở Thiên Khoát đề nghị muốn tạm thời cách chức con, các Thường vụ khác đều đồng ý.

Liễu Hàn Yên nghe xong, lông mày nhíu chặt nói:

- Không thể! Nếu như tạm thời cách chức con, vậy Hàn Thứ làm sao bây giờ? Hơn nữa quân phòng giữ quân cảng còn phải lựa chọn một lần nữa, công tác phòng ngự phải bố trí lại một lần nữa, con không thể rời khỏi quân doanh vào lúc này!

- Câm mồm! Các Thường vụ Bộ an toàn đưa ra quyết nghị, lúc nào tới phiên một Thiếu tướng nho nhỏ như con chỉ trích chứ? Văn vật bị hủy, nhà kho bị nổ, chết nhiều người như vậy, lần này con phải gánh chịu tất cả các trách nhiệm chủ yếu!

Liễu Trung Nguyên hừ một tiếng:

- Hàn Thứ, tạm thời cha sẽ phái anh họ con Liễu Vân tới tiếp quản một hồi, con thừa dịp khoảng thời gian này, tỉnh táo lại.

Vừa vặn cũng có thời gian, đi nhận giấy chứng nhận kết hôn với tên nhóc Tần gia, ở chung nhiều hơn, gia tăng cảm tình, cũng tiện chuẩn bị sinh con.

Liễu Hàn Yên cắn chặt hai hàm răng, bàn tay nắm điện thoại không ngừng run rẩy, nhưng Liễu Trung Nguyên bên kia đã dập máy.

Y Phi ở bên cũng nghe được những lời này, không khỏi tức giận bất bình nói:

- Tại sao Thường vụ Bộ an toàn lại có thể như vậy? Rõ ràng là tình báo mà họ nhận được có vấn đề, bị người của Thánh Giáo lừa gạt, lại giao toàn bộ trách nhiệm cho Tướng quân ngài!

Liễu lão Tướng quân cũng thế, không nói lời có ích cho Tướng quân ngài, còn tùy ý bọn họ xử trí Tướng quân như vậy... cũng không thông cảm ngài vất vả một chút.

- Đừng nói nữa.

Liễu Hàn Yên ngắt lời Y Phi, dựa đầu vào ghế.

- Quay đầu, không trở lại Bộ chỉ huy nữa, đưa tôi trở lại chỗ ở.

...

Trong phòng bệnh, sau khi Tần Xuyên giải thích một lần chuyện hôn ước, bầu không khí trở nên hơi xấu hổ.

Chu Phương Tinh dường như cũng không còn sức lực dứt cho hần ăn, cô miễn cưỡng cười:

- Mặc kệ như thế nào, đều phải chúc mừng anh, sắp kết hôn rồi.

- Điều này có gì chúc mừng, chỉ là nhận giấy chứng nhận, cô cũng nhìn thấy, thái độ của cô ta với tôi vừa rồi, cô ta căn bản coi thường tôi mà.

Tần Xuyên bĩu môi.

Đôi mắt đẹp dịu dàng của Chu Phương Tinh lưu chuyển, thở dài nói:

- Tần Xuyên, tôi cảm thấy là anh cố ý, anh cố ý biểu hiện ba hoa trước mặt Liễu Tướng quân, không đứng đắn, chỉ là vì khiến cô ta ghét anh...

- Tôi nào có, tôi chỉ biểu diễn bản sắc.

Tần Xuyên lẩm bẩm.

- Nhưng tôi lại cảm thấy, anh như vậy rất trẻ con đấy, kỳ thật Liễu Tướng quân cũng bị gia tộc bắt buộc, anh không thể đặt những oán hận trong lòng lên người cô ta.

Tuy rằng tôi cũng không biết cô ta, nhưng tôi cảm thấy cô ta chắc chắn áp lực rất lớn, hơn nữa tuy rằng cô ta trông lạnh lùng, nhưng thật ra rất hiền lành với người khác.

Chu Phương Tinh mỉm cười.

Tần Xuyên vươn tay sờ trán Chu Phương Tinh:

- Tiểu Tinh Tinh, không phải cô trùng yêu pháp của Liễu Hàn Yên chứ? Sao lại nói chuyện giúp cô ta rồi?

- Tôi... tôi nào có!

Chu Phương Tinh đỏ mặt gạt tay hắn ra, vênh môi nói:

- Chỉ là giác quan thứ sáu của phụ nữ, cảm thấy như vậy. Còn có, không được gọi tôi Tiểu... Tiểu cái gì đó.

- Ha ha, ta đều quen như vậy rồi, còn cùng trải qua thời khắc sinh tử, gọi Tiểu Tinh Tinh có liên quan gì, cùng lắm thì cô gọi tôi "Tần ca ca", sẽ không để cô chịu thiệt!

Tần ca ca? Tinh ca ca! Nghe không khác biệt lắm, Tần Xuyên hờ hờ nghĩ thầm.

Hắn không phải người ngu, cô gái nguyện ý ở bên giường chờ hắn tỉnh lại, còn dứt cháo dứt đồ ăn, chắc chắn có ý tứ với hắn.

Chu Phương Tinh càng nghe càng e lệ, lại hơi ngọt ngào, nhưng chuyện hắn

sắp kết hôn, lại khiến cô rất phiền muộn, mặc dù kết hôn kia chẳng khác gì hình thức, nhưng cũng tính nhận được giấy chứng nhận.

Loại chuyện này, trong mắt Tần Xuyên không thực tế lắm, nhưng cô là cô gái lớn lên trong thế tục, đương nhiên so sánh để ý.

- Tay của anh linh hoạt như vậy, anh tự mình ăn đi, tôi ra ngoài trước, bye bye!

Chu Phương Tinh đặt đồ trong tay xuống, đẩy xe lăn chạy trốn chết, rời khỏi phòng bệnh.

Tần Xuyên mặt mũi tiếc nuối, thời gian hai người ở chung tốt như vậy, đang muốn phát triển thêm một chút, cô gái bỏ chạy rồi.

Chẳng qua hẳn cũng không có cách nào, đi một bước là một bước, là phụ nữ của hẳn thì tuyệt đối chạy không thoát.

Kỳ thật trong lòng Tần Xuyên còn nhớ kỹ Diệp Đông Cường trong bệnh viện này, hai ngày nay vừa vặn không đến thăm, hẳn định ăn xong chạy xuống xem một chút.

Sau khi ăn no bụng, Tần Xuyên mặc áo bệnh nhân, đi tới phòng bệnh Diệp Đông Cường.

Vừa vào cửa, vừa hay nhìn thấy Diệp Tiểu Nhu đang ở bên giường bệnh, còn có bác sĩ trưởng Chu Phương Ngữ!

- Anh Tần Xuyên? Sao anh lại ở đây?

Hai ngày nay Diệp Tiểu Nhu đều không thấy hẳn, đang nhớ hẳn đây.

Chu Phương Ngữ thấy Tần Xuyên, tức giận, mắt hạnh trừng lên:

- Tôi biết ngay cái tên này là giả bộ! Rõ ràng cũng chẳng hề tổn thương!

Tần Xuyên thản nhiên đi vào, bữu môi nói:

- Như thế nào, chẳng lẽ tôi bị thương thì cô mới vui mừng sao? Bác sĩ Chu cô quá nhẫn tâm đi.

Diệp Tiểu Nhu ân cần hỏi:

- Anh Tần Xuyên làm sao vậy? Bị thương à?

- Không có việc gì, một chút tổn thương nhỏ, cô xem tôi hiện giờ không tốt sao.

Tần Xuyên cũng không nói nhiều về tình huống của mình, hẩn ngồi trên mép giường, ôm lấy hai tay Diệp Đông Cường, mỉm cười nói:

- Hai ngày nay chú Đông Cường vẫn khỏe chứ?

Sắc mặt Diệp Đông Cường ngày càng khó coi, nhưng gã chỉ cười gật đầu:

- Không có vấn đề gì.

Chu Phương Ngữ bên cạnh chú ý tới tay Tần Xuyên, biết rõ hẩn đang bắt mạch, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Sắc mặt Tần Xuyên không còn cười đùa tí tởng nữa, lộ vẻ trầm trọng, hẩn phát hiện, tình hình thân thể Diệp Đông Cường đã nhanh chóng tới điểm giới hạn, mình vừa mới khôi phục đến Ngũ Phẩm Băng Liên, có nên tiến hành điều trị cho gã hay không.

Mặc dù dưới tình huống không đủ dược vật, thuần túy dùng Liên Hoa Thần Sâm hơi mạo hiểm, nhưng tính toán có tỷ lệ năm thành...

- Này! Anh cứ luôn nắm lấy tay người bệnh, nắm có đủ chưa?

Chu Phương Ngữ tức giận nói.

Tần Xuyên ngẩng đầu, suy nghĩ bị cô nàng này đánh gãy:

- Ghen à? Có muốn tôi nắm tay cô hay không?

- Anh...

Thằng này còn dám đùa giỡn cô, Chu Phương Ngữ đang muốn nổi đóa, liền có một y tá chạy vội từ bên ngoài tới.

- Bác sĩ Chu! Có một người bị thương tai nạn giao thông cần giúp đỡ! Xin cô nhanh chóng đi qua!

Chu Phương Ngữ nghe xong, cũng không mắng Tần Xuyên nữa, lập tức nghiêm túc chạy khỏi phòng bệnh.

Tần Xuyên thấy thế, kéo tay Diệp Tiểu Nhu, nói:

- Tiểu Nhu, theo tôi ra ngoài một chút, tôi có một vài chuyện muốn nói với cô.

Trước mặt cha mình, bị Tần Xuyên yêu cầu như vậy, khuôn mặt Diệp Tiểu Nhu lập tức đỏ bừng, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Diệp Đông Cường trên giường bệnh, trong mắt ngập tràn vẻ vui mừng, dường như động viên con gái đi ra ngoài.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 106: Thiếu Bà Chủ

Diệp Tiểu Nhu và Tần Xuyên đi tới đường mòn vườn hoa bên ngoài bệnh viện.

Dưới bóng đêm mờ mờ, gió đêm nhè nhẹ.

Tần Xuyên giẫm trên đường đá, cúi đầu tự hỏi, làm thế nào mở miệng với Diệp Tiểu Nhu.

Cô bé thì rất hưởng thụ và thích thú đi dạo cùng hắn, dù là không nói điều gì, khóe miệng cô vẫn mang theo nụ cười.

- Anh Tần Xuyên, em nghe chú Khâu nói, gia tộc thất lạc của anh đã tìm được anh rồi, hiện giờ anh trở thành ông chủ tiệm Internet rồi, có thật không vậy?

Kỳ thật Diệp Tiểu Nhu đã sớm muốn hỏi.

Tần Xuyên gật đầu, hỏi đùa:

- Có phải có cảm giác nhạt được bảo bối hay không? Ếch xanh biến thành hoàng tử, chuyện cổ tích đều diễn như vậy.

- Mới không phải đâu, chuyện này giống như là nằm mơ vậy, em chỉ cảm thấy vui mừng thay anh, như vậy về sau anh cũng không phải cô đơn một mình.

Diệp Tiểu Nhu đơn thuần cười nói.

Tần Xuyên bỗng nhiên duỗi một tay, nắm tay cô bé:

- Anh vốn cũng không phải một mình, không phải Tiểu Nhu em vẫn luôn bên cạnh anh sao?

Thân thể mềm mại của Diệp Tiểu Nhu run lên, tay hơi vùng vẫy tượng trưng, liền tùy tiện hấn nắm lấy.

Cô gái cúi đầu, mặt mày đưa tình ẩn ý:

- Chỉ biết nói những lời ngon ngọt dỗ em, chắc hẳn anh cũng dỗ ngon dỗ ngọt chị Đường Vi như vậy.

- Nào có... Anh là người thanh thuần, ngoại trừ với em, nói chuyện với cô gái khác đều xấu hổ.

Tần Xuyên mặt dày như tường thành, hoàn toàn không biết e lệ là gì.

Diệp Tiểu Nhu cười không ngừng:

- Ai mà tin anh chứ, chẳng qua anh Tần Xuyên trở thành ông chủ, cuối cùng cũng có thể sống ngày tốt lành rồi.

- Nếu không Tiểu Nhu em làm bà chủ? Hiện giờ tiệm Internet của anh đang thiếu chức vị này.

Tần Xuyên nghiêng mặt nói.

Diệp Tiểu Nhu giận lườm hấn:

- Đừng làm rộn, anh Tiểu Xuyên, chờ cha em giải phẫu xong rồi, liền đi tìm công việc thực ập, em phải học mở tiệm thế nào để chuẩn bị sau này.

Bước chân Tần Xuyên dừng lại một chút, thần sắc phức tạp nhìn cô gái.

- Nói tới cuộc giải phẫu của chú Đông Cường... cũng sắp rồi nhì.

- Đúng thế, xác định vào ngày mai.

Diệp Tiểu Nhu gật đầu.

Tần Xuyên nghiêm nghị mở miệng:

- Tiểu Nhu, cuộc giải phẫu này không thể làm, xác suất thành công quá thấp, anh có thể dùng một loại liệu pháp Trung y, trị liệu giúp chú Đông Cường, tuy rằng cũng không năm chắc trăm phần trăm, nhưng xác suất thành công sẽ rất cao.

- Trung y?

Diệp Tiểu Nhu lấp bắp kinh hãi:

- Anh Tần Xuyên, anh biết Trung y sao?

- Không phải em hiếu kỳ vì sao anh biết người của Đảng Long Hội sao? Bởi vì Hội trưởng Đảng Long Hội Ôn Văn Viên bị u não, mạng của hắn là do anh cứu.

Có thể y thuật của anh không phải tốt nhất trong thiên hạ, nhưng chắc chắn tốt hơn Chu Phương Ngữ một chút. Tiểu Nhu, em phải tin tưởng anh, anh sẽ không lừa gạt em.

Ánh mắt Tần Xuyên sáng quắc nhìn cô bé.

Diệp Tiểu Nhu bỗng rót nhiều tin tức vào đầu như vậy, hơi đột ngột, cô trầm mặc hồi lâu, hai mắt đăm lẹ mờ mịt ngẩng đầu hỏi:

- Cha của em... ông ấy thực sự có thể chữa khỏi sao?

Thật ra trong lòng cô bé đã tính trước trường hợp xấu nhất.

Tần Xuyên tiến lên vươn tay ôm lấy thân thể yếu ớt của cô gái:

- Anh nhất định sẽ cố hết sức.

Cuối cùng Diệp Tiểu Nhu vẫn lựa chọn tin tưởng Tần Xuyên, bởi vì cô gái biết rõ, Tần Xuyên sẽ không nói giỡn việc này.

Chỉ có điều, nếu Chu Phương Ngữ biết chuyện này, chỉ sợ sẽ tức giận không nhẹ.

Tần Xuyên gọi điện thoại cho Ôn Văn Viễn, để gã thu thập tám mươi cây đông trùng hạ thảo đưa tới bệnh viện, thiếu một vài thứ cũng không có biện pháp, dù sao yêu cầu của Tần Xuyên hơi cao, đông trùng hạ thảo rất nhiều, nhưng thỏa mãn các loại chỉ tiêu, sẽ rất khó tìm.

Cha con Ôn gia thế mới biết, Tần Xuyên tìm đông trùng hạ thảo là muốn cứu người khác, thực sự không có lời gì để nói.

Chẳng qua cũng không có biện pháp, họ chỉ có thể coi đây là bệnh phí, đồng thời còn phải xin Tần Xuyên đừng quên hội đấu giá cuối tuần, đi xem xét hai trăm thủ ô kia.

Diệp Tiểu Nhu biết được Tần Xuyên đã sớm chuẩn bị được liệu, trong lòng cảm động, cô cảm thấy mình nợ hần ngày càng nhiều, cũng không biết làm thế nào.

Hai người trở lại cửa ra vào của bệnh viện, đột nhiên thấy được một bóng người quen thuộc, vẻ mặt hoảng loạn chạy về phía này.

- Tiểu Húc?

Tần Xuyên và Diệp Tiểu Nhu lập tức nhận ra, đó chính là Khâu Húc.

- Cậu làm sao vậy? Vội vã như vậy?

Tần Xuyên hỏi.

Khâu Húc nhìn thấy họ, lập tức mở miệng khóc lên:

- Anh Xuyên! Chị Tiểu Nhu! Cha tôi... Cha tôi bị tai nạn giao thông!

- Cái gì?

Tần Xuyên và Diệp Tiểu Nhu liếc nhau một cái, đột nhiên nhớ tới, trước đó Chu Phương Tinh bị gọi đi cấp cứu, dường như là có người bị tai nạn giao thông.

- Đó là chú Khâu Minh?

Khuôn mặt Diệp Tiểu Nhu tái trắng, rất lo lắng.

Ba người cũng không nói thêm gì nữa, cùng bước nhanh tới nơi cấp cứu.

Trên đường đi mới biết được, Khâu Húc nhận được điện thoại của cảnh sát giao thông mà chạy tới.

Bởi vì Khâu Minh nhận được hai triệu tiền mặt, tuy rằng tiệm Internet không thuộc về ông ta nữa, nhưng ông ta cũng muốn tiếp tục mở chi nhánh, vì vậy hai ngày nay tìm cửa hàng khắp nơi.

Đêm nay lúc đi ngang qua lối đi bộ, đột nhiên có một chiếc xe con chạy qua rất nhanh, mặc kệ đèn xanh đèn đỏ, húc bay Khâu Minh!

Không nói tới Khâu Minh sống chết không rõ, lái xe gây chuyện còn đang chạy trốn, khiến Khâu Húc phẫn nộ.

Ba người chạy tới phòng cấp cứu, Chu Phương Ngữ đang dẫn theo một đám nhân viên chữa bệnh và chăm sóc, vội đầu cứu chữa.

- Cha! Tôi muốn gặp cha tôi!

Khâu Húc thấy cha mình toàn thân dính máu nằm trên giường bệnh, khóc to hô.

Mấy nhân viên y tế vội vàng ngăn gã lại:

- Thực xin lỗi! Xin người nhà của người bị thương giữ một khoảng cách!
Đừng quấy nhiễu bác sĩ cứu giúp!

Diệp Tiểu Nhu cũng rất sốt ruột, nhưng vẫn lôi kéo Khâu Húc:

- Tiểu Húc, cậu đừng như vậy, để cho các bác sĩ trị liệu.

Tần Xuyên cũng không tới gần, cách hơn mười mét hẳn cũng có thể thấy rõ bên đó xảy ra điều gì, đồng thời cẩn thận lắng nghe.

- ... Bác sĩ Chu, người bệnh sốc rồi, đây là ngoại thương vùng trái tim, nút tim bị tắc.

Bởi vì Khâu Minh cũng vừa mới đưa đến không lâu, cho nên các bác sĩ vẫn đang làm rõ ràng thương thế.

Chu Phương Ngữ gật đầu:

- Tôi đã biết rồi, là tổn thương tâm thất xuất huyết, lớp màng tim bên ngoài và cơ tim bị chèn ép, tạo thành áp lực cho trái tim, trước tiên cắt bỏ lớp màng bên ngoài, loại trừ máu!

- Vâng!

- Cho tôi dao giải phẫu... kẹp...

Chu Phương Ngữ bắt đầu động dao, y tá bên cạnh cũng nhanh chóng phối hợp.

Lúc này Khâu Húc cũng yên tĩnh trở lại, môi gã run rẩy căng thẳng nhìn xem, Diệp Tiểu Nhu ở bên thì nắm lấy tay gã.

Một y tá an ủi:

- Anh bạn đừng quá lo lắng, bác sĩ Chu là một trong những bác sĩ ngoại khoa

trẻ tuổi ưu tú nhất của bệnh viện chúng tôi, hôm nay vừa vắn cô ấy trực ban, cha anh nhất định có thể thoát khỏi nguy hiểm.

Diệp Tiểu Nhu ở bên cũng để gã buông lỏng, nói với gã Chu Phương Ngữ là bác sĩ trưởng của Diệp Đông Cường, y thuật rất tốt...

Tần Xuyên lại không nói lời nào, bởi vì hắn phát hiện, tình hình dường như không quá tốt...

Quả nhiên, Chu Phương Ngữ đang cấp cứu, đột nhiên bị máu từ trong trái tim bắn ra, nhuộm đầy mặt!

Trên mặt cô gái, mảng lớn đỏ tươi, nhân viên y tế bên cạnh đều sợ hãi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 107: Hoan Nghênh Trở Về

- Bác sĩ Chu! Sau khi loại trừ máu huyết áp quá thấp!

Một y tá hơi luống cuống báo cáo.

Chu Phương Ngữ hít sâu một hơi, trong không khí tràn ngập máu tươi, nhưng cô không quan tâm để người lau máu trên mặt mình, chỉ thị:

- Tiêm Diosmin, kẹp cầm máu cho tôi...

Tuy rằng nữ bác sĩ không ngừng cầm máu, nhưng cũng không cách nào ngăn được trái tim ngày càng suy yếu.

- Mạch đập 40... mạch đập 31... tim ngừng đập!

Nhân viên y tế ở đây đều tiếc hận, loại tình huống này cũng không phải lần đầu tiên họ nhìn thấy, trái tim bị tổn thương nghiêm trọng, không cứu lại được, cũng không có biện pháp.

- Xảy ra chuyện gì? Vì sao những người kia không nói chuyện?

Khâu Húc mặt mũi bối rối, dùng sức lay nhân viên y tế ngăn cản gã.

- Trái tim của cha cậu bị tổn thương nghiêm trọng, chỉ sợ...

- Tôi không thích nghe! Anh nói bậy! Cha tôi sẽ không chết!

Khâu Húc khóc không thành tiếng.

Tần Xuyên nhú chặt mày, hẳn biết không thể kéo dài nữa, vì vậy trực tiếp

vọt vào phòng cấp cứu.

Chu Phương Ngữ đang định tháo khẩu trang xuống, tuyên bố cấp cứu không có hiệu quả, lại thấy được Tần Xuyên xông tới giống như bị điên.

- Anh là ai?

- Anh muốn làm gì vậy?

Một đám bác sĩ y tá hoảng sợ, tại sao lại có tên mặc quần áo bệnh nhân xông vào?

Tần Xuyên cũng mặc kệ họ, vươn tay với một y tá:

- Đeo bao tay cho tôi, nhanh lên!

Y tá ngây ra, đây là tình huống gì vậy, không khỏi nhìn về phía Chu Phương Ngữ.

Chu Phương Ngữ vừa rồi không thể cứu được người bị thương, tâm tình đang sa sút, thấy Tần Xuyên còn tới quấy rối, không khỏi lạnh mặt.

- Tần Xuyên anh tới nơi này làm gì?

- Hỏi linh tinh cái gì! Tôi đương tới cứu người!

- Anh?

Chu Phương Ngữ cười lạnh:

- Anh là Trung y, chẳng lẽ còn muốn làm giải phẫu ngoại khoa trái tim sao?

Tần Xuyên đã không kịp đợi, tự mình lấy một đôi găng đeo lên cho mình:

- Đúng là cơ tim bị tổn thương, nhưng trái tim ngừng đập nhanh chóng tuyệt đối không phải hiện tượng bị tổn thương tự nhiên, nhất định có nguyên nhân

khác, tại sao cô có thể buông tha cứu chữa như vậy?

Chu Phương Ngữ nhíu mày, không phục nói:

- Tôi... tôi có nói là buông tha sao?

- Vậy cô ngăn người ở nơi này, chẳng lẽ là suy nghĩ cuộc đời sao?

Tần Xuyên trừng mắt lườm cô ta, la lớn.

Chu Phương Ngữ bị biểu lộ nghiêm túc đột nhiên của hắn chấn nhiếp, đây là lần thứ hai cô thấy Tần Xuyên chăm chú như vậy, thậm chí hơi hung hăng.

Lần trước là lúc đưa Diệp Đông Cường tới bệnh viện, gặp phải lúc ở trên đường, về sau mỗi lần trông thấy Tần Xuyên, hắn đều có bộ dạng xấu xa cười đùa, hoặc là bộ dạng vô lại.

Lại đã quên rồi, người đàn ông này còn có một mặt như vậy.

Một trợ lý bác sĩ thân thể tương đối cường tráng thấy Tần Xuyên muốn vươn tay vào chỗ trái tim Khâu Minh, vô ý thức muốn ngăn cản.

- Người bệnh này! Đây không phải chỗ anh nên tới!

- Cút ngay!

Tần Xuyên nào có thời gian cãi cọ với đám bác sĩ này, tay trái đẩy ra, khiến trợ lý kia ngã lộn trên mặt đất.

Tần Xuyên lạnh lùng liếc qua tất cả mọi người:

- Ông muốn cứu người, ai dám đến ảnh hưởng ông, để người bị thương chết rồi, ông sẽ đánh người đó thành tàn phế! Có nghe không?

Sau khi bị hắn hô lên như vậy, đám nhân viên y tế giống như ăn phải gián, cả đám biểu lộ ngột ngạt.

Tuy rằng không phục lắm, cũng thấy rất hoang đường, nhưng không ai dám nhìn thẳng vào ánh mắt hung ác của Tần Xuyên, chớ nói là đi ngăn lại.

Diệp Tiểu Nhu và Khâu Húc cách đó không xa đều ngây người, khí chất của Tần Xuyên lúc này quá mạnh mẽ, nhưng hẳn thực sự có thể cứu sống được Khâu Minh sao?

Chu Phương Ngữ ở bên nghiêng chặt răng, hừ lạnh nói:

- Hung hăng cái gì, xem anh có thể thế nào, thực sự cho mình là thần y sao?

Tần Xuyên chẳng muốn quan tâm cô ta, tay phải vừa đeo bao đã tiến vào lồng ngực Khâu Minh, sau khi ngón tay chạm tới trái tim, hẳn cần thận hoạt động.

Không tới vài giây, Tần Xuyên đột nhiên vươn tay với y tá bên cạnh:

- Đưa tôi dao giải phẫu!

Nhưng y tá kia đã sớm choáng váng, tình hình thay đổi bất ngờ, cũng không biết nghe ai, căn bản không kịp phản ứng.

- Nhanh lên!

Tần Xuyên hét lớn một tiếng, đám người kia còn thất thần, đây không phải là muốn hại chết Khâu Minh sao?

- Òa!

Y tá mặt mũi non nớt đột nhiên bị dọa khóc, trực tiếp chạy ra ngoài!

- Anh hung hăng cái gì! Cô ấy là y tá vừa mới tốt nghiệp năm nay! Tôi làm trợ lý cho anh là được rồi!

Chu Phương Ngữ tức không chỗ phát tiết, cầm dao giải phẫu đưa cho Tần

Xuyên.

Tần Xuyên cũng lười để ý, hơi động dao giải phẫu, sau đó nắm lấy trái tim, nơi đó quả nhiên có chỗ đang chảy máu!

- Cơ tim bên cạnh trái tim bị thủng, vẫn đang tiếp tục đổ máu, đây là nguyên nhân khiến trái tim đột nhiên ngừng đập! Chuẩn bị máy bài dịch cho tôi, kẹp!

Đám người Chu Phương Ngữ đều lắp bắp kinh hãi, tên này dĩ nhiên dùng tay lần ra miệng vết thương? Hơn nữa chỉ là vài giây ngắn ngủi?

Lúc này Chu Phương Ngữ cũng không rảnh bực bội với Tần Xuyên nữa, cô phụ trách cung cấp thiết bị cần thiết cho Tần Xuyên.

- Tranh thủ thời gian bắt đầu khâu lại đi!

Tần Xuyên lắc đầu cau mày:

- Thời gian khâu lại có nhanh nữa cũng không kịp rồi.

- Vậy làm sao bây giờ?

Thật vất vả tìm ra được nguyên nhân trái tim xảy ra vấn đề, Chu Phương Ngữ không cam lòng, cô không muốn buông tha bất cứ một người bệnh nào.

Tần Xuyên sắc mặt chăm chú, im lặng đè ngón tay xuống vị trí bị thủng tim kia, ngón tay nhẹ nhàng, giống như ấn một quả cầu nhỏ, dần tăng thêm lực đạo.

- Mát xa trái tim?

Chu Phương Ngữ sáng mắt:

Anh muốn dùng mát xa trái tim để bù lại thời gian khâu, để cho công năng của trái tim nhanh chóng khôi phục?

Tần Xuyên cũng không trả lời cô, bởi vì thời gian này, ngay cả thở hắt cũng

không dám thở gấp, hấn phải mát xa vừa vặn mỗi lần.

Các nhân viên y tế ở bên đều không phải kẻ ngu, giờ đã nhìn ra được, người đàn ông giống như tên điên này, quả thực có kỹ thuật ngoại khoa cao siêu!

- Thật lợi hại, mặt sau ngón tay hấn, cùng lòng bàn tay cân đối với sự co duỗi của gân, phối hợp quả thực không chê vào đâu được, tôi chưa bao giờ thấy được thủ pháp mát xa đẹp mắt như vậy.

- Hơn nữa anh có chú ý tới không, cách hấn vừa xuống dao vừa rời cũng cẩn thận, căn bản không có động tác dư thừa, chuẩn xác giống như là máy tính vậy.

Nghe được những tiếng ca ngợi của người bên cạnh, Chu Phương Ngữ cảm thấy xấu hổ, cô làm bác sĩ nhiều năm như vậy, tuy rằng vẫn được gọi là thiên tài ngoại khoa, nhưng cũng không làm được loại kỹ thuật giống như Tần Xuyên.

Chẳng lẽ người này là ông trời phái xuống cố ý chọc giận mình sao, Trung y lợi hại thì thôi, còn biết cả Tây y, hết lần này tới lần khác đều biết thái như vậy!

Tích tích!

- Bác sĩ! Tâm mạch khôi phục rồi!

Một y tá vui mừng hô to.

Mọi người quả nhiên phát hiện, trái tim đang đập, tuy rằng rất suy yếu, nhưng dù sao sống rồi!

Tần Xuyên nhếch miệng, khóe miệng nở nụ cười cỡ mở như trút được gánh nặng.

- Chào mừng trở về, chú Khâu...

Chu Phương Ngữ không khỏi cảm động đỏ hồng mắt, cô vô ý thức hỏi thăm Tần Xuyên:

- Tiếp theo làm sao bây giờ?

Tần Xuyên mở to mắt nhìn cô:

- Đây, có phải cô bị choáng hay không? Đương nhiên là khâu cơ tim lại, còn phải hỏi à?

- Tôi...

Chu Phương Ngữ ý thức được, mình thực sự bị hấn dẫn dắt, không còn suy nghĩ tự chủ.

Cô hừ một tiếng, đỏ mặt nói với ý tá:

- Kẹp khâu, chỉ số 40...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 108: Văn Phòng Của Bạn Gái

- Vâng thưa bác sĩ Chu!

Đám hộ lý bệnh viện quay lại giường làm việc, có thể nào cũng tìm ra nguồn gốc vấn đề rồi, thử cũng dễ hơn, tiếp theo đơn giản nhiều rồi.

Tần Xuyên lật găng tay, vội vàng chạy ra khỏi phòng cấp cứu.

- Anh Xuyên, anh Xuyên! Tình hình bố em thế nào rồi? – Khâu Húc vội bám lấy Tần Xuyên hỏi.

- Không sao rồi, đã cứu được, chờ phẫu thuật xong bác sĩ sẽ kiểm tra toàn diện, nhưng đúng là sẽ phải nằm viện nghỉ ngơi hai ba tháng đấy – Tần Xuyên nói.

Khâu Húc khóc òa lên:

- May mà có anh Xuyên, anh là ân nhân cứu mạng của nhà họ Khâu em, em xin quỳ xuống tạ ơn anh!

- Ái chà! – Tần Xuyên vội đỡ cậu nhóc lên, không cho quỳ xuống – Đầu óc bị đập rồi đấy à? Chúng ta quen biết lâu thế rồi, chú Khâu lại cứ mang anh cả một năm nay, quán net cũng như nhà, còn bày trò khách khí thế làm gì hả?

- Đúng đấy Tiểu Húc, em là con trai không thể động tí là khóc được! – Diệp Tiểu Nhu lau khóe mắt cười nói.

Lúc này Khâu Húc mới nhận ra mình quá kích động, gật gật đầu nói:

- Chờ bố em tỉnh lại em sẽ nói với bố ngay, anh Xuyên quả thật thánh rồi!
Anh không chỉ biết chữa máy tính mà biết chữa cả tim người kia!

Diệp Tiểu Nhu cũng đã thấy kiến thức về y thuật của Tần Xuyên quả rất sâu rộng, cô đang nghĩ cách thuyết phục Chu Phương Ngữ để Tần Xuyên chữa bệnh cho bố.

Lúc này Tần Xuyên đi đến góc phòng cấp cứu, ngồi xuống bên cạnh cô bé hộ lý vừa khóc chạy ra ban nãy.

Cô bé hộ lý lau nước mắt, nhìn thấy Tần Xuyên sợ đến cứng người, lập tức tránh xa hai bước.

- Hì hì, xin lỗi em, tình huống ban nãy rất gấp, tôi không cố ý quát cô. Tôi mới biết em vừa ra trường, là tại tôi không biết, em đừng tức nữa nhé?

Cô bé hộ lý khẽ ngược nhìn, thấy Tần Xuyên đang mỉm cười hiền lành, đúng là khác hẳn với người vừa nãy.

- Không... không sao ạ.

- Tiểu thư hộ lý đúng là quá tốt bụng rồi, thế thì em đừng khóc nữa nhé? Tôi sợ nhất là làm con gái khóc, em khóc tôi cũng muốn khóc theo đây...

Cô bé nhìn bộ dạng ra dáng nhân nhó âu sầu của Tần Xuyên, không nhịn được bật cười:

- Vâng...

Tần Xuyên giơ một tay lên, cô bé hộ sĩ ngạc nhiên nhưng rồi cũng giơ tay đập “chát” vào tay Tần Xuyên.

Mọi người trong phòng cấp cứu nhìn thấy từ đầu đến cuối, ai nấy đều mỉm cười.

Không ai nghĩ rằng cấp cứu xong Tần Xuyên sẽ chạy đến xin lỗi cô bé hộ lý, dù sao thì trong tình hình đó không ai có thể trách Tần Xuyên điều gì, đúng là cô bé chưa đủ kinh nghiệm.

Nhưng lời xin lỗi Tần Xuyên lại có thể xoa dịu cô bé, để cô yên tâm trở lại làm việc.

- Oa, rốt cuộc anh ta là ai nhỉ, chu đáo quá...

- Y thuật tốt, lại đẹp trai, là bạn trai tôi có phải tốt không... - Mấy cô hộ lý khác bắt đầu bàn tán ngưỡng mộ.

Thính lực của Tần Xuyên rất tốt, được khen thế này đương nhiên thích mê người, đứng lên quay ra nhìn mấy cô hộ lý chớp mắt, mấy cô gái đều thẹn thùng quay mặt đi.

Chu Phương Ngữ đang làm phẫu thuật cũng thấy cảm động, cô thấy cảnh Tần Xuyên chủ động xin lỗi cô bé hộ lý rất đẹp.

Nhưng nhìn thấy hắn ta đứng ngay đấy mà tán gái thì bực lên, tên vô lại này đi đến đâu là câu dẫn con gái nhà lành đến đấy, có thể nào mình cũng không được để chị nhảy vào chảo lửa, phải ngăn chặn ngay không cho hắn ta thân mật với chị!

Diệp Tiểu Nhu lại quen với tính này của Tần Xuyên, chu miệng lên kéo tay Tần Xuyên ra ngoài như muốn bảo với các cô gái khác là hoa thơm đã có chủ rồi.

- Anh Tần Xuyên đừng đùa nghịch ở đây nữa, chúng ta mau cùng Tiểu Húc đến đồn công an tìm cái xe gây chuyện kia đi! – Diệp Tiểu Nhu nhắc.

Nhắc đến cái xe gây chuyện, Khâu Húc lại tức điên người lên nói:

- Em vừa nhận được điện thoại nói biển số chiếc xe đó là giả, không có đăng ký nên bọn họ tạm thời chưa tìm thấy tên chết tiệt đó!

- Biển giả? Làm sao lại trùng hợp thế, lẽ nào camera theo dõi không tìm ra tung tích chiếc xe ấy hay sao?

- Em cũng thấy chuyện này không đúng, làm sao mà tìm không ra được, cục cảnh sát nói chờ một thời gian, họ đang tìm những đoạn ghi hình có liên quan – Khâu Húc nhăn mặt.

Tần Xuyên tưởng sẽ dễ dàng tìm ra lái xe, không ngờ lại gặp nhiều vấn đề thế này.

Hắn cảm thấy chuyện này càng lúc càng kỳ quái, đây đâu phải vùng xa xôi hẻo lánh nào, chính là nội thành Đông Hoa đấy, làm sao lại không tìm thấy máy quay chứ?

- Các cậu chờ ở đây đã, tôi đi nghĩ cách – Tần Xuyên nói rồi bước ra khỏi phòng cấp cứu.

Diệp Tiểu Nhu và Khâu Húc không biết hắn đi đâu nhưng cũng không hỏi.

Tần Xuyên muốn tìm một cái máy tính cấu hình ổn ổn để lên mạng, lựa chọn hàng đầu chính là máy tính trong văn phòng các chuyên gia gì gì đấy trong tòa nhà chính.

Do đang là buổi tối, đa số bác sĩ đã về nhà, bác sĩ trực ban lại ngồi ở phòng trực, Tần Xuyên không tiện vào.

Bỗng Tần Xuyên nhìn thấy bên ngoài một phòng làm việc có dán bức ảnh một cô gái, rõ ràng đây là văn phòng của Chu Phương Ngữ rồi.

Đúng rồi, mượn máy tính của người quen sẽ tốt hơn, đỡ bị nghi ngờ đột nhập ăn cắp.

Tần Xuyên vịn tay nắm, thấy cửa không khóa liền đi vào luôn.

Văn phòng đầy mùi thuốc sát trùng của bệnh viện, hơi lẫn với mùi nước hoa nhẹ, bài trí đơn giản, không khó để nhận ra bình thường Chu Phương Ngữ chỉ chú tâm làm việc.

Tần Xuyên ngồi vào ghế chính, bật máy tính lên, thấy cấu hình cũng ổn, đủ cho hắn dùng.

Tần Xuyên định dùng cách của hacker để hack kho dữ liệu hình ảnh của cục cảnh sát, tìm đoạn ghi lại lúc Khâu Minh bị đâm.

Hack cục an toàn thì khó nhưng hack một cục cảnh sát thì chẳng ăn nhằm gì với hắn, nhưng thông tin trong những đoạn video cần tự mình tìm, hơn nữa không có mốc thời gian cụ thể, hắn chỉ còn cách tính khoảng đại khái.

Một lúc sau Tần Xuyên tìm được đoạn ghi hình.

Khâu Minh đang đi qua đường, đèn đang đỏ nhưng có một chiếc Lamborghini đỏ chạy như điên lao đến.

Cũng may Khâu Minh kịp nhận ra, không thì cả người bị tông thẳng, lúc đó cũng chẳng cần cấp cứu làm gì nữa.

Tần Xuyên tìm được biển số xe, tiếp tục hack vào kho dữ liệu biển số, chỉ cần tra được biển số là có thể tìm ra thông tin về chủ sở hữu chiếc xe này.

Tần Xuyên nheo mắt xem hết các thôn tin liên quan, danh định tìm địa chỉ của chủ nhân chiếc xe thì có người đi vào phòng!

- Anh là ai?

Một người đàn ông trạc ba mươi tuổi mặc sơ mi trắng, thắt cà vạt đen, đeo kính gọng vàng nhìn Tần Xuyên vẻ cảnh giác.

Trên tay anh ta là một bó hoa hồng, rõ ràng là đến tìm Chu Phương Ngữ đây.

Cô nàng này được nhiều người ngưỡng mộ quá nhỉ, nhưng anh chàng này nhìn mặt đã biết là dương hư thiếu khí, tinh khí đã tiêu hao quá độ, tuyệt không phải hạng tử tế gì. Nếu Chu Phương Ngữ vừa ý hẳn thì đúng là mắt mũi có vấn đề.

Tần Xuyên bỗng nảy ra một ý đùa dai.

- Khụ khụ, tôi ngồi chơi máy tính trong văn phòng của bạn gái, chờ cô ấy quay lại mát xa cho tôi, có vấn đề gì không?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 109: Vách Tường Đông

Vừa nói Tần Xuyên vừa tắt hết các trang web hack đi.

- Tầm bậy! Tiểu Ngữ không có bạn trai! Quần áo của anh rõ ràng là quần áo người bệnh ở đây, còn dám nói năng lung tung tôi sẽ gọi bảo vệ! Cút ra! – Nam bác sĩ trừng mắt nói.

Tần Xuyên bắt treo chân khoan thai nói:

- Tôi bị thương nhẹ nên nhập viện, mặc quần áo này thì sao? Anh dựa vào đâu mà nói Tiểu Ngữ không có bạn trai?

- Hừ - Người đàn ông cười nhạt – Anh không biết tôi là ai à?

- Không phải ông lão được in trên tờ tiền thì tôi biết anh làm quái gì – Tần Xuyên đảo mắt.

Người đàn ông kiêu ngạo nói:

- Tôi là chủ nhiệm khoa ngoại của bệnh viện này, tên là Giang Vân Phàm, ngay cả tôi anh cũng không biết là ai mà dám tự nhận mình là bạn trai Tiểu Ngữ?

Tần Xuyên nhủ thầm, à hóa ra cũng là bác sĩ của bệnh viện này, không phải ai cũng làm được quản lý của bệnh viện trực thuộc đại học Đông đâu, chẳng trách mở miệng là dọa gọi bảo vệ.

Đúng lúc này Chu Phương Ngữ làm phẫu thuật xong trở lại.

- Bác sĩ Giang, anh làm gì ở đây vậy? – Nhìn thấy Giang Vân Phàm, Chu

Phương Ngữ hơi nhú mày.

Giang Vân Phàm tươi cười đưa bó hoa đến trước mặt cô:

- Tiểu Ngữ, em đã quên hôm nay là ngày gì rồi sao?

Chu Phương Ngữ cẩn thận lục lại trí nhớ rồi lắc đầu:

- Tôi không nhớ ra.

- Hôm nay là ngày chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, đã ba năm rồi đấy, anh nhớ rõ từng ngày ở bên cạnh em – Giang Vân Phàm chân thành nói.

Chu Phương Ngữ không khỏi xấu hổ, đỏ mặt nói:

- Thế... thế à, thật ngại quá, tôi hoàn toàn quên mất.

- Không sao, anh biết anh chẳng là ai trong lòng em, nhưng vị trí của em trong trái tim anh càng ngày càng được nâng cao, anh như bị trúng tình dược của em vậy...

Ọe.....

Tần Xuyên không cho Giang Vân Phàm nói tiếp liền giả ói, bụm chặt miệng cười như nắc nẻ.

- Hahahahaha! Ông anh ơi có diễn thì cũng đầu tư một tí chứ, diễn cái trò từ những năm 70 này cho bà nội ông anh xem à?

- Tần Xuyên?! Sao anh cũng ở đây? – Bây giờ Chu Phương Ngữ mới nhận ra còn người nữa ở trong phòng.

Cô nghĩ đến chuyện tất cả những việc vừa rồi Tần Xuyên đều thấy hết, không khỏi nóng mắt, bực quá thế, tên Giang Vân Phàm cũng thật là, có mặt người khác mà còn dám nói những câu như thế.

Giang Vân Phàm bị Tần Xuyên cười nhạo không khỏi giận dữ nói:

- Tiểu Ngử, người này còn vừa lén lút dùng máy tính của em, còn nói em là bạn gái của y, bây giờ anh sẽ gọi bảo vệ đuổi cổ y ra!

- Cái gì!? – Chu Phương Ngử cũng xấu hổ kêu lên – Ai là bạn gái của anh? Không biết ngược! Anh dùng máy tính của tôi làm cái trò gì thế?

Tần Xuyên cười hi hi đứng lên:

- Không phải rất vô vị sao, chơi mấy ván game không bị tính là quá đáng chứ?

- Thần kinh! Thế thì nói tôi là bạn gái anh làm cái gì?

- Bạn là con gái, gọi tắt là bạn gái, không lẽ cô là kẻ thù con gái của tôi chắc?
– Tần Xuyên buông tay về vô tội nói – Tại hai người hiểu sai chứ tại gì tôi?

- Không cần nhiều lời nữa, Tiểu Ngử, để anh gọi cho bảo vệ tống cổ y ra! –
Giang Vân Phàm cười lạnh.

Chu Phương Ngử vội ngăn lại:

- Không cần đâu bác sĩ Giang, tôi biết anh ta, cứ coi anh ta là đồ bỏ đi được rồi.

Thật ra Giang Vân Phàm cũng lười gọi bảo vệ vào giờ này, chỉ là ra oai thế thôi, hừ một tiếng nói:

- Nể mặt Tiểu Ngử, tha cho y lần này.

- Cảm ơn bác sĩ Giang – Chu Phương Ngử lịch sự đáp lại, nhưng chỉ dừng lại ở mức lịch sự thôi.

Giang Vân Phàm mỉm cười nói:

- Em khách khí với anh làm gì, Tiểu Ngữ, nói thật anh đã theo đuổi em ba năm nay, từ lần đầu tiên anh đã rất thích em, em làm bạn gái của anh nhé.

Giang Vân Phàm không hề định tránh Tần Xuyên, anh ta muốn to gan theo đuổi cô ngay trước mặt người khác để càng có vẻ chân thật.

Chu Phương Ngữ khó xử nhìn bó hoa hồng, không biết nên dùng cách nào để từ chối.

Bởi vì Giang Vân Phàm theo đuổi cô đã quá lâu rồi, lại là cấp trên của cô, bối cảnh tối hơn cô, gần như cố sống cố chết theo đuổi cô, cô không thể nói thẳng là từ chối được, sau này trong bệnh viện sao tránh khỏi cảnh ra vào chạm mặt.

- Ái chà, cách theo đuổi con gái của anh quá lỗi thời rồi, bây giờ làm gì còn ai dùng cách này nữa!

Tần Xuyên bỗng chen vào đứng giữa hai người, nháy mắt với Chu Phương Ngữ một cái rồi đổ nhào về phía trước.

Chu Phương Ngữ tự động lui ra sau, sợ Tần Xuyên đến gần, nào ngờ vừa lùi một bước đã đến ngay chân tường!

Một tay Tần Xuyên thuận đà đưa theo chống lên tường, hai ngón của bàn tay còn lại nửa hư nửa thực nâng cằm Chu Phương Ngữ lên.

Trán Tần Xuyên gần như đụng vào trán Chu Phương Ngữ, hai người gần đến mức cảm nhận được hơi thở của nhau.

Vì Tần Xuyên hành động quá nhanh, khi Chu Phương Ngữ kịp nhận ra có chuyện không ổn, trước mắt đã thấy đôi mắt Tần Xuyên sáng lóe đầy vẻ công kích.

Mà đây cũng là lần đầu Tần Xuyên nhìn Chu Phương Ngữ ở khoảng cách gần thế này, thấy rõ gương mặt xinh đẹp, ngũ quan hoàn hảo cùng nước da trắng ngần của cô.

Cô gái này khi không tức giận thì quả là rất đẹp.

Giang Vân Phàm đứng bên đờ người ra, không ngờ tên này lại thô lỗ đến thế, anh ta ôm bó hoa tươi ngậy người không biết phải làm gì.

- Anh... A! – Chu Phương Ngữ đang muốn chửi ầm lên thì bị ngón tay Tần Xuyên chặn trước môi.

- Suyt, từ từ mà cảm nhận... - Ngón tay Tần Xuyên chậm chậm lướt khỏi bờ môi cô gái, giọng nói trầm trầm đầy từ tính.

- Cảm nhận cái gì? – Chu Phương Ngữ bị anh chàng mắc bệnh thần kinh này dọa cho phát khiếp.

Tần Xuyên khẽ thở dài, ánh mắt đăm đũi nói:

- Thực xin lỗi, ngỡ rằng vừa rồi có động đất... hóa ra nhan sắc của em làm chấn động lòng tôi...

....

Chu Phương Ngữ ngẩn người nhìn hẵn, đôi mắt mở to, quên cả hít thở, mặt càng lúc càng đỏ bừng lên.

Đúng lúc này Tần Xuyên quay phắt lại cười đắc chí nói với Giang Vân Phàm:

- Thấy chưa, đây gọi là chiêu “vách tường đông” đang thịnh hành đấy! Còn đám hoa tươi vớ vẩn với cái kịch bản lỗi thời của anh ấy à! Chẳng trách ba năm mà vẫn không tán được...

Giang Vân Phàm bây giờ mới hiểu Tần Xuyên vừa làm mẫu cho mình, anh ta cho rằng ban nãy Tần Xuyên tỏ tình với Chu Phương Ngữ thật.

- Tần Xuyên!!

Chu Phương Ngữ giật mình tỉnh lại, gầm lên một tiếng man dại không ra tiếng người, bỗng rút phắt chiếc bút bi đang cài trên ngực áo điên cuồng nhào vào Tần Xuyên!

- Ối! Bác sĩ định giết người!

Tần Xuyên biết mình chọc cho cô nàng phát điên rồi, vội ba chân bốn cẳng chạy tháo thân ra chỗ thang máy.

- Anh đứng lại đó! Tôi phải giết anh! – Chu Phương Ngữ giận điên lên, xỏ vội giày bệt, áo khoác trắng bay tung đuổi theo Tần Xuyên.

Còn lại một mình Giang Vân Phàm đứng ngây ra ở cửa ra vào.

Quen nhau ba năm, đây là lần đầu tiên Giang Vân Phàm thấy Chu Phương Ngữ hung hăng như thế, chẳng khác nào sư tử Hà Đông.

Tần Xuyên nhanh chóng chạy đến thang máy, thấy thang máy không đến liền co cẳng chạy ra lối thoát hiểm.

Chu Phương Ngữ bám sát gầm lên:

- Đồ chết tiệt! Hôm nay tôi phải đánh chết đồ háo sắc nhà anh! Đừng hòng chạy!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 110: Người Ta Chỉ Muốn Ném Thử Thôi Mà!

Tần Xuyên chạy xuống hai tầng lầu liên tiếp, thấy Chu Phương Ngữ đuổi theo sát phía sau, dờ khóc dờ cười, cô này thật là...

Không ngờ, Chu Phương Ngữ chạy quá nhanh, bị trượt chân, thân hình lao đảo, ngã từ trên lầu xuống.

- A!

Tần Xuyên không kịp nghĩ ngợi, theo phản xạ lập tức từ tầng dưới lao lên, vượt một lúc ba, bốn bậc thang, hai tay dang ra, lấy thân mình che ở phía dưới, vừa vặn đón được Chu Phương Ngữ rơi xuống.

- A!

Lần này đến lượt Tần Xuyên kêu lên thảm thiết, đầu bút trong tay cô gái đã đâm trúng vai hấn!

Khi Chu Phương Ngữ hoảng sợ ngẩng đầu lên, nhận ra Tần Xuyên đã đón được mình, thì đồng thời cũng phát hiện cây bút của mình đâm trúng người hấn.

- Xin...xin lỗi, tôi không chú ý!

Chu Phương Ngữ linh quýnh, đưa tay định kéo cổ áo Tần Xuyên xuống để xem vết thương.

Tần Xuyên vội ngăn cô lại, giữ khoảng cách nhất định, lời lẽ đầy chính nghĩa:

- Cô gái! Nam nữ thụ thụ bất thân, tuyệt đối không nên như thế!

Chu Phương Ngữ đỏ bừng mặt, mới nhận ra mình làm như vậy hơi giống một cô gái phóng đảng, trợn mắt:

- Không xem thì thôi, dù sao cái đồ xấu xa da thịt to béo như anh thì không hề hấn gì đâu!

- BỐ KHỈ! Tôi cứu cô, bị cô đâm trúng, mà cô còn mắng tôi?!

- Ai bảo anh dám trêu chọc tôi?

Tần Xuyên khóc dở mếu dở:

- Không phải lúc này tôi đã nháy mắt ra hiệu với cô sao? Cô không hiểu ý tôi? Tôi chỉ muốn giúp cô từ chối cái tên mặt trắng kia mà! Không có tôi, chẳng phải cô rơi vào thế cười trên cọng hay sao?

Lúc này Chu Phương Ngữ mới hiểu ra, hóa ra trước khi “bích đông” (1) mình, Tần Xuyên đã nháy mắt ra hiệu với mình với ý như vậy, đáng tiếc là cô không hiểu ra ngay.

Nghĩ lại lúc đó mình hầu như tin là hẳn thật sự tỏ tình với mình, Chu Phương Ngữ hận không thể tự cầm bút đâm cho mình một nhát, trong lòng rối cuộc cũng không biết mình cảm thấy thế nào.

- Vì anh giúp tôi, tôi mời anh ăn cơm chiều vậy.

Chu Phương Ngữ nhìn ra chỗ khác, giọng hơi yếu ớt.

Tần Xuyên gãi gãi đầu:

- Tôi ăn rồi. Hơn nữa tôi có chút chuyện muốn nói với bạn.

- Anh ăn thêm một chút thì chết à?

Nghe hẳn muốn từ chối, Chu Phương Ngữ hơi tức giận. Cô chưa bao giờ mời nam giới ăn cơm, vậy mà tên này còn dám không đi!

- Bác sĩ Chu, cô chưa ăn cơm chiều, đói bụng rồi phải không?

Tần Xuyên nháy mắt.

- Tôi...

Chu Phương Ngữ quả thật đang đói bụng, giờ cơm chiều lại phải thực hiện gấp một ca giải phẫu, hiện giờ căn tin trong bệnh viện đã quá giờ cơm rồi.

Tần Xuyên nghĩ, cũng đúng lúc mình muốn nói chuyện với cô ta về Diệp Đông Cường, vì vậy gật đầu:

- Cô đói bụng thì cứ nói ra chứ! Được rồi, tôi đồng ý!

- Hừ, đã biết loại sắc lang như anh sẽ không nhìn được đâu mà!

Chu Phương Tinh hơi đắc ý, xem ra sức quyến rũ của mình vẫn ổn!

Tần Xuyên im lặng, giải phẫu thì có quan hệ cái gì với sắc lang hay không sắc lang chứ?

Chu Phương Ngữ còn muốn thay quần áo, Tần Xuyên không có đồ để thay, định dọc đường mua đại một bộ mà mặc.

Hắn mượn điện thoại di động của Chu Phương Ngữ, gọi điện cho Diệp Tiểu Nhu, nói cho cô biết người chủ xe gây sự kia tên là Hậu Lượng và cả số xe của y.

Những thông tin này vừa lộ ra, hẳn là cảnh sát cũng không tiện kéo dài, dù là tên kia cũng có chút bối cảnh, nhưng cũng không thể nói trắng thành đen được.

Ngoài chuyện Diệp Đông Cường ra, hẳn cũng nói về Chu Phương Ngữ, để Diệp Tiểu Nhu yên tâm.

Đối với bản lĩnh của Tần Xuyên, Diệp Tiểu Nhu đã thấy rồi, cho nên không lấy làm lạ, cũng không gặng hỏi vì sao hắn tìm ra được, dù sao bây giờ thân phận của hắn đã khác trước rồi, nhất định là có biện pháp khác.

Tần Xuyên đợi hơn mười phút, Chu Phương Ngữ mới thay xong quần áo, xách túi từ văn phòng đi ra.

Cô thay một chiếc áo ngắn tay màu xanh da trời và một cái quần lửng màu trắng, càng tôn đôi chân dài tuyệt đẹp của mình lên rất nhiều, mái tóc xõa ra, đen nhánh và mềm mại, trên người dường như vừa xịt chút nước hoa Coco Chanel, hương thơm nhẹ nhẹ.

Tần Xuyên nuốt nước bọt, đột nhiên một câu chột xuất hiện trong đầu “Sắc đẹp thay được cho cơm ăn”...

Hai người tới bãi đậu xe của công nhân viên chức bệnh viện, Chu Phương Ngữ bỗng tới bên một chiếc Beetle kiểu cổ màu đỏ, mở cửa ngồi vào, ung dung chạy ra.

Tần Xuyên ngồi vào xe, đưa mắt nhìn quanh, chiếc xe này vẫn là xe số sàn, đồ nội thất của nó cũng bị hư hại nhiều chỗ.

- Bác sĩ Chu, cô lái xe này sao? Thảo nào lần trước cô còn đi taxi.

Tần Xuyên nhếch miệng.

- Xe là phương tiện để đi lại thay vì đi bộ, năm chục ngàn để mua một chiếc xe đã qua sử dụng, lái nó cũng không có vấn đề gì lớn.

Chu Phương Ngữ hơi đặc ý:

- Từ lúc lên đại học, tôi đã bắt đầu làm thêm kiếm tiền, anh cho rằng tôi là cái loại con ông cháu cha, lấy tiền trong nhà để mua xe sang sao?

- Nghe ông nội cô nói, quan hệ giữa cô và họ không được tốt lắm, rốt cuộc là

có chuyện gì xảy ra vậy?

- Không cần anh quan tâm!

- Nào, hãy để cho tiểu tổ tông của nhà họ Chu các cô quan tâm một chút đi!

- Cút đi!

Chu Phương Ngữ hừ một tiếng, im lặng lái xe, không thèm để ý tới hấn nữa.

Xe chạy được nửa đường, Chu Phương Ngữ xuống xe, đi tới một tiệm bán quần áo nam ven đường, mua một áo ngắn tay và một quần soóc, rồi cuộc Tần Xuyên đã có thể thay bộ quần áo bệnh viện ra rồi.

Hơn mười phút sau, hai người tới một khu gồm nhiều quầy bán đồ ăn đêm bên cạnh Nam Hồ, chỗ này khắp nơi thơm nồng mùi hải sản.

Tần Xuyên còn tưởng cô bác sĩ này sẽ dẫn mình tới một nơi sang trọng nào đó, không ngờ lại là một quầy bán hải sản.

Mắt Chu Phương Ngữ sáng lên đầy hưng phấn, đi tới một quầy hàng, lạ làng gọi bảy tám phần hải sản, dường như rất quen thuộc nơi này.

- Anh có uống rượu không?

Cô hỏi.

Tần Xuyên lắc đầu:

- Uống Coca Cola được rồi.

- Vô dụng thế? Đàn ông con trai mà không uống được rượu? Vậy anh biết lái xe không?

Tần Xuyên vẫn lắc đầu:

- Không có bằng lái xe, nhưng lái thì vẫn có thể lái được.

- Không có bằng lái mà đòi lái xe! Muốn bị cảnh sát bắt à? Sao anh lại vô dụng vậy? Mất hứng quá!

Chu Phương Ngữ trợn mắt.

Tần Xuyên cảm thấy oan uổng, thầm nghĩ mình có nên quấy rầy ngành hữu quan để họ cấp cho mình một bằng lái hay không.

Đội rau cải được bưng lên, Chu Phương Ngữ vui vẻ cầm đũa gắp liên tục, nào là sò biển, tôm cá, cua...vừa nóng vừa cay, nhưng cô rất thích thú.

Tần Xuyên ăn vài miếng, thấy cũng không có gì quá đặc biệt, chỉ là món rau xào ở chợ đêm, buồn bực nói:

- Bác sĩ Chu, bộ cô đói lắm sao? Ăn ngon miệng dữ vậy?

Chu Phương Ngữ cầm khăn tay lau dầu mỡ dính trên miệng, nhấp một ngụm Coca Cola lạnh, vẻ mặt hoài niệm:

- Trước đây ông bà ngoại của tôi mở quán ở chỗ này, bởi vậy khi còn bé, mẹ tôi thường dẫn tôi và chị tôi tới đây ăn...

- Sau này mẹ tôi qua đời, chị bị liệt, tôi không có dịp tới đây, đã lâu lắm rồi, tôi chưa thưởng thức hương vị này...

- Tới một mình thì ngại, cô có thể gọi đồng nghiệp, bạn bè cùng tới mà?

Tần Xuyên bĩu môi.

Chu Phương Ngữ không trả lời, cúi đầu tiếp tục ăn.

Trong lòng Tần Xuyên chợt xao động, đột nhiên cảm thấy có lẽ cô gái này không có quan hệ tốt đẹp gì với người thân, rốt cuộc phải ở một mình bên Mỹ

nhiều năm, dù là Nhị tiểu thư của Chu gia.

Bên cạnh cô, ngoại trừ người luôn quần lấy cô như Giang Vân Phàm, những người khác đều kính nhi viễn chi đối với cô (kính trọng nhưng không gần gũi).

Nếu vậy, cô nàng Chu Phương Ngữ này cũng rất đáng thương, trên thực tế, cô còn cô độc hơn chị cô là Chu Phương Tinh...

- Tôi chợt cảm thấy rất vinh hạnh, bác sĩ Chu chịu dẫn tôi tới đây, thật sự là coi trọng tôi.

Lúc này vẻ mặt của Chu Phương Ngữ mới tươi lên một chút:

- Hừ, bớt khách sáo đi, mau tranh thủ mà ăn, tối đa tôi chỉ có thể ăn được một phần ba thôi.

- Hà? Vậy cô gọi nhiều như vậy làm cái gì?

Mắt Tần Xuyên lập tức trợn tròn.

- Đã rất lâu không tới, người ta muốn ném thử thôi mà!

Chuyện này Chu Phương Ngữ không lẩn lớt, chỉ lẩm bẩm một câu, y như một cô bé phạm lỗi.

Tần Xuyên rút cuộc bó tay với bà cô này, với phẩm chất cần kiệm của một quản gia tốt, Tần Xuyên đành phải bắt đầu ăn thả cửa.

Khi ăn hết một nửa, đột nhiên Chu Phương Ngữ chớp chớp mắt, hỏi:

- Đây, anh chàng họ Tần, kỹ thuật ngoại khoa của anh học từ đâu vậy? Đừng nói là học từ sơn thôn đó nha!

- Cô gọi tôi một tiếng Tần ca ca, tôi sẽ nói cho cô biết.

Tần Xuyên cắn một cái chân cua, nói.

- Tần cái đầu anh á! Gọi anh là Tần Xuyên được rồi!

Chu Phương Ngữ lại khôi phục khí thế nhanh nhẹn và dũng mãnh.

Tần Xuyên miễn cưỡng nói:

- Đúng là học ở sơn thôn mà!

- Anh lừa gạt ai chứ? Thủ pháp xoa bóp tim của anh, tuyệt đối không phải ngày một ngày hai có thể học được, tuyệt đối là tập luyện một thời gian dài!

Chu Phương Ngữ nổi giận, cái xã hội này có còn coi trọng hai chữ trung thực không vậy?

(1) Bích đông: “Bích” là bức tường, “đông” là từ mô tả âm thanh

Bích đông là một từ xuất phát từ các bộ manga hay phim truyền hình Nhật, mô tả cảnh một chàng trai cư xử một cách bá đạo, dồn cô gái vào sát tường, rồi một tay vỗ vào tường phía bên trên ngang đầu nhằm khiến cho cô gái không còn đường nào để thoát ra. Lúc vỗ vào tường như vậy sẽ phát ra âm thanh (đông). Các bạn có thể search từ khóa “bích đông” để xem clip minh họa động tác từng rất thịnh hành này.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 111: Miệng Hùm Gan Sứa

- Cô nói gì vậy? Chuyện này đâu có đơn giản, vài trăm dặm bên ngoài sơn thôn, đều không có bác sĩ trị bệnh cứu người.

- Chỉ cần địa phương nào có người, là có thể nghĩ biện pháp thực tế. Tôi không giống cô, phải học nhiều năm như vậy, tôi chỉ học một lần là xong.

Tần Xuyên thuận miệng nói.

Hắn cũng không định khoe khoang, quả thật từ nhỏ đến lớn, hắn học gì cũng nhanh, đó là thiên tư của hắn, thứ thiên tư luôn bị bạn cùng lớp ghen ghét đố kỵ.

- Vậy những kiến thức về Tây y của anh thì sao?

Chu Phương Ngữ hỏi.

- Đọc sách! Đại tiểu thư à, cô học y không cần xem sách sao?

Tần Xuyên nói:

- Trên núi bọn tôi không có máy tính, nhưng sách thì không ít đâu.

- Thời cổ đại, có môn nhân đi thu thập sách vở khắp nơi, nhưng hiện giờ giao thông phát triển, đi bốn trăm dặm lên mạng đặt hàng, khi sách đến thì dùng máy kéo, dùng trâu mà chở lên núi là được thôi.

- Cái gì mà lung tung lộn xộn vậy trời! Anh ở cái nơi quái quỷ gì vậy?

Chu Phương Ngữ cũng hoang man luôn rồi.

Tần Xuyên cười hì hì:

- Hơn nữa, y thuật trong thiên hạ vốn là một nhà, từ xã hội nguyên thủy, Hoa Hạ chúng ta đã có y thuật, đến thời Xuân Thu thì có giải phẫu y học.

- Cô thật sự nghĩ rằng Trung y không am hiểu giải phẫu ngoại khoa hay sao? Đối với tôi, Tây y chỉ là một ít kiến thức bổ sung, học tốt y thuật Hoa Hạ chân chính, khó hơn nhiều so với học Tây y.

Mặc dù Chu Phương Ngữ không phục, nhưng y thuật của mình quả thật là không bằng hãn, đành buồn bực cúi đầu tiếp tục ăn.

Tần Xuyên thấy cũng gần tới giờ, cười híp mắt:

- Bác sĩ Chu, Chu đại mỹ nữ...

- Muốn nói gì thì phun ngay ra đi, đừng có lái nhải nữa!

Chu Phương Ngữ tức giận ngẩng lên, lườm hãn một cái.

- Mỹ nữ đừng thô lỗ như vậy chứ, phải giữ phong cách, phong cách...

- Đậu xanh rau má! Rốt cuộc anh có nói hay không hả?!

Chu Phương Ngữ tức đến mức chửi thề luôn rồi.

Tần Xuyên chưa từng thấy người đẹp chửi thề như vậy, vội nói thật nhanh:

- Diệp Đông Cường không thể giải phẫu, chú ấy muốn ta điều trị cho!

Vẻ mặt của Tần Xuyên giờ phút này rất nghiêm túc, ánh mắt thành khẩn không gì sánh được.

Chu Phương Ngữ thấy ánh mắt của hãn, lặng lẽ thả chiếc chân cua xuống, nhấp một ngụm Coca Cola, rồi ngồi ngắm nhìn cảnh đêm Nam Hồ, im lặng hơn mười giây.

Bỗng nhiên, cô hít một hơi thật sâu, rồi quay đầu lại nhìn Tần Xuyên.

- Chờng nào anh đến điều trị cho ông ấy?

Tần Xuyên ngơ ngác nhìn Chu Phương Ngữ, hẳn không ngờ, vậy mà cô lại dễ dàng đồng ý!

Dù sao hẳn và Chu Phương Ngữ vẫn luôn tranh cãi om sòm, thậm chí cô còn đuổi đánh hẳn.

Cứ tưởng phải trèo đèo lội suối gian nan, nào ngờ chỉ là một con đường bằng phẳng, đi qua dễ dàng như bôn!

- Ô...ngày mai, ngày mai sẽ đi.

Bất ngờ vì sự khác biệt một trời một vực giữa suy đoán và thực tế, khiến Tần Xuyên ghen lời mấy giây.

Chu Phương Ngữ gật đầu:

- Chuyện này tôi có thể đáp ứng, nhưng còn phải báo cáo với bệnh viện, bởi vì cuộc giải phẫu sẽ do tôi và bác sĩ Giang cùng làm. Đây là một cuộc phẫu thuật có độ khó cao, còn mời phóng viên của tạp chí y học tới, cho nên chúng tôi không được thất bại, mà chỉ có thể thành công.

- Hơn nữa, đã ký giấy đồng ý phẫu thuật, nếu tạm thời thay đổi, thì phải báo cho bệnh viện.

- Bác sĩ Giang? Là vị bác sĩ vừa đuổi theo nam bệnh nhân thận hư kia?

Tần Xuyên dờ khóc dờ cười.

Chu Phương Ngữ nghe vậy hơi xấu hổ:

- Trình độ phẫu thuật của bác sĩ Giang rất cao, anh đừng có xem thường.

- Vậy cô đi nhanh đi, tôi chờ tin của cô, xong rồi thì tôi sẽ đưa chú Đông Cường về nhà.

Chu Phương Ngữ nhíu mày nói:

- Anh định điều trị cho chú ấy bằng chân khí sao?

- Tính một cách thận trọng, thì xác suất thành công là hơn bảy phần.

Tần Xuyên nói.

Chu Phương Ngữ gật đầu, như thế khả năng thành công đã cao hơn giải phẫu rất nhiều rồi.

Tần Xuyên không kìm lòng được, hỏi:

- Bác sĩ Chu này, vì sao lần này cô lại dễ dàng đồng ý như vậy?

Chu Phương Ngữ trợn mắt:

- Anh nghĩ tôi là một bác sĩ khùng điên, luôn cố tình gây sự sao? Trước kia tôi không hiểu về y thuật của anh, đương nhiên không thể giao bệnh nhân cho anh, còn bây giờ...Bây giờ thấy anh coi như cũng được, cũng lười tranh cãi với anh.

Còn chưa dứt lời, Chu Phương Ngữ đã quay sang phía khác, cô cũng không muốn thừa nhận, nhưng thật sự là năng lực của cô không bằng hẳn.

Đột nhiên Tần Xuyên cảm thấy cô gái này rất đáng yêu, miệng hùm gan sứa, dù trong lòng vô cùng không thoải mái, nhưng lại luôn suy nghĩ vì người bệnh.

- Nào, bác sĩ Chu, chúng ta cạn ly, kính cô một bác sĩ lương y như từ mẫu chính hiệu.

Tần Xuyên cầm lon Coca Cola, muốn cạn ly với cô.

- Tôi vốn là một thầy thuốc tốt, cần anh nói sao?

Vẻ mặt không hài lòng, Chu Phương Ngữ miễn cưỡng cụng ly với hắn, nhưng khóe mắt đã hiện ra ý cười.

Giữa lúc quan hệ giữa hai người trở nên hòa hợp chưa từng có, đột nhiên chuông điện thoại của Chu Phương Ngữ reo lên.

Chu Phương Ngữ nhìn xem, thấy là số của Diệp Tiểu Nhu, liền cầm máy.

- Này, Tiểu Nhu, sao thế?

- Bác sĩ Chu! Anh Tần Xuyên có ở bên cạnh cô không? Mau bảo anh ấy nghe điện thoại đi!

Giọng Diệp Tiểu Nhu đầy lo lắng, nghe như đang khóc.

Tần Xuyên vội chụp lấy điện thoại:

- Tiểu Nhu, xảy ra chuyện gì?

- Anh Tần Xuyên! Lúc này, tiểu Húc đến cục cảnh sát báo cho họ biết tin tức về Hậu Lượng, họ nói muốn đi kiểm chứng, bảo tiểu Húc về trước, nhưng tiểu Húc vừa rời khỏi cục cảnh sát không bao lâu, đã bị một bọn người chặn đánh!

- Cái gì?

Vẻ mặt Tần Xuyên lập tức sa sầm:

- Hiện giờ Khâu Húc sao rồi?

- Nó bị gãy một chân, một tay, mặt mũi bầm dập hết cả, đang nằm trên giường đây này! Em báo cảnh sát rồi, nhưng họ nói, đó là côn đồ đánh nhau, không liên quan tới Hậu Lượng...Hic, vậy bây giờ phải làm sao? Hai cha con họ đều nằm trên giường hết rồi.

Suýt nữa Tần Xuyên bóp nát điện thoại di động, sau khi hít sâu một hơi, an ủi:

- Tiểu Nhu, em hãy bình tĩnh, đừng khóc. Anh sẽ giải quyết chuyện này.

Cúp điện thoại, Tần Xuyên một hơi uống cạn lon Coca Cola, như thế phải như vậy mới có thể làm dịu đi ngọn lửa nóng trong lòng mình.

Chu Phương Ngữ nhìn thấy mặt Tần Xuyên hết sức u ám, không khỏi cảm thấy hơi sợ, đây là lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt này của hắn.

Bỗng Tần Xuyên ngẩng lên, nhếch miệng mỉm cười với Chu Phương Ngữ:

- Bác sĩ Chu, nếu tôi nhớ không lầm, điện thoại di động của cô có số của tiểu Vi Vi phải không?

- Chị Đường Vi ấy à?

Chu Phương Ngữ ngạc nhiên:

- Có đấy.

Lần trước gặp nhau ở quán bar, hai cô gái làm quen với nhau, quan hệ xem như cũng được, mấy ngày nay, thỉnh thoảng còn kể với bạn bè và khen ngợi.

Tần Xuyên tìm ra số của Đường Vi, bấm gọi.

Bên kia vọng tới giọng nói có phần uể oải của Đường Vi:

- Tiểu Ngữ, có chuyện gì mà em lại gọi điện thoại cho chị vào buổi tối?

- Tiểu Vi Vi, là tôi...

Tần Xuyên hơi ngỡ ngàng, dù sao hồi sáng vừa bị cô phê bình.

Đường Vi lấy lại tinh thần, hừ một tiếng:

- Sao cậu lại dùng điện thoại của tiểu Ngũ gọi cho tôi? Cậu lại đi trêu chọc cô bác sĩ xinh đẹp đó chứ gì?

Rõ ràng, Đường Vi đang ghen.

- Không phải, sáng nay lúc tôi đánh nhau với bọn lính đánh thuê, điện thoại bị rút hư mất, khi tỉnh lại, tôi đã nằm ở bệnh viện, cho nên không có điện thoại dùng...Chà, gấp gáp không nói rõ với chị ngay được đâu. Tiểu Vi vi, chị lái xe tới đón tôi đi, nhân tiện nhớ mang theo laptop.

Đường Vi nghe vậy, lập tức quên mất cơn giận, lo lắng hỏi:

- Cậu...cậu bị thương? Có nặng không? Cậu đang ở đâu?

Trong lòng thấy ấm áp, Tần Xuyên nói địa điểm cho Đường Vi, bảo cô đừng quá lo lắng.

Sau khi trả di động lại cho Chu Phương Ngũ, Tần Xuyên lại phát hiện khuôn mặt nữ bác sĩ đầy vẻ hờn giận, đang thờ phì phì nhìn hằm.

- Bác sĩ Chu, cô sao vậy? Bộ tôi lại trêu gì cô sao?

- Anh muốn làm cái gì? Làm gì mà nhất định phải gọi chị Đường Vi tới? Chẳng lẽ chỉ có chị ấy có xe sao? Máy tính tôi cũng có mà!

Tần Xuyên cười xấu hổ:

- Không phải, chủ yếu là có một số việc, không tiện để một đại mỹ nữ như cô tham dự...

- Chẳng lẽ ý của anh là, chị Đường Vi không đẹp?

- Đương nhiên là không phải ý đó.

Tần Xuyên vội lắc đầu.

- Tôi cũng muốn đi! Tôi cũng không tin, chị Đường Vi có thể đi, sao tôi lại không thể chứ?

Chu Phương Ngữ dẫu môi lên nói, cô cũng không biết vì sao, trong lòng lại muốn phân cao thấp với Đường Vi.

Tần Xuyên thật sự bó tay, nếu cô gái này đã khẳng khẳng như vậy, thì cứ mặc cô ta đi, dù sao cũng không xảy ra chuyện lớn lao gì.

Không bao lâu sau, Đường Vi lái một chiếc BMW màu đỏ tới lề đường đón hai người.

Thấy Chu Phương Ngữ cũng lên xe, mặc dù hơi kinh ngạc, nhưng Đường Vi cũng không mất hứng, cười tủm tỉm cất tiếng chào hỏi.

- Tiểu Xuyên Xuyên, máy tính cậu cần đây này.

Đường Vi cầm một laptop thiết kế khá đẹp, đưa cho Tần Xuyên.

Đồng thời, cô còn quan sát thân thể Tần Xuyên từ trên xuống dưới, xác định hẳn không bị thương, mới vội vàng hỏi ban ngày xảy ra chuyện gì.

Đối mặt với hàng loạt câu hỏi như súng liên thanh, Tần Xuyên ngại ngần nói:

- Tiểu Vi Vi, trước khi tôi trả lời chị mấy câu hỏi này, mình có thể tìm chỗ nào có sóng wifi được không?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 112: Cấp Bậc Anh Quá Thấp

Năm phút sau, xe đậu bên ngoài tiệm thức ăn nhanh có hình ông già râu bạc trắng.

Trong chiếc BMW, Đường Vi và Chu Phương Ngữ mỗi người cầm một cây kem chấm mút một cách ngon lành.

Hai người họ đều hiếu kỳ nhìn Tần Xuyên mở máy tính.

Trên màn hình là tư liệu của một người, chính là người tên Hậu Lượng.

- Tiểu Xuyên Xuyên, thì ra anh còn là một hacker nữa. Anh nói thật đi, anh có vào máy tính của em xem trộm hình không đó?

Đường Vi chỉ cây kem về phía Tần Xuyên gặng hỏi.

Tần Xuyên bĩu môi:

- Em thôi đi, bình thường anh chỉ xâm nhập vào Bộ an ninh Hoa Hạ, không vào máy của người thường đâu...

- Anh nổ cái gì đó, còn xâm nhập vào Bộ an... an...

Nói đến nửa chừng, Đường Vi chợt phát hiện Tần Xuyên không có ý đùa giỡn, cô chớp mắt nhìn hẩn như nhìn quái vật:

- Anh điên rồi à! Xâm nhập vào Bộ an ninh thật sao?

Tần Xuyên bĩu môi, lười giải thích lịch sử huy hoàng của mình, sau đó liền tìm được tin mà hẩn muốn tìm.

Thông tin cuộc gọi trước đó của Hậu Lượng tức thì phóng to trên màn hình...

- Hầu tử, có chuyện rồi, con trai của lão đó, Cục cảnh sát đã nói ra tên và số xe của anh, không biết lấy đâu ra, anh nói xem nên tính sao đây?

Tần Xuyên nghe giọng nói này có chút quen tai, bèn nghĩ ngợi một hồi, đó chính là Phó cục trưởng Cục cảnh sát Mã Kim Bằng!

- Cái gì? Mẹ nó, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không biết giác ngộ gì hết! Anh Mã đừng hoảng, tôi lập tức gọi vài người đến đập nó!

- Hừ, tôi hoảng cái gì, nhà đó mở tiệm net, anh đừng gây chết người là được, chắc là đập một trận thì không dám nữa đâu...

- Hi hi, anh Mã vất vả rồi, đến “Hồng phấn tâm tình” uống một ly không?

- Xem như anh biết điều đấy. Mẹ nó, mắc gì mà chạy xe nhanh như vậy, không thì tông chết mẹ cho rồi, tông xe lở dở thế này mới phiền phức...

Đoạn ghi âm kết thúc, Tần Xuyên cơ bản cũng hiểu được chuyện này.

Tần Xuyên cười khẩy, đúng là rắn chuột một ổ, kẻ mà Mã Kim Bằng quen biết đúng là một tên đốn mạt.

- Hai tên này ác quá đi, còn có nhân tính không vậy!

Chu Phương Ngữ ngả người ra lưng ghế, mặt đầy vẻ chán ghét.

- Tiểu Xuyên Xuyên, giờ chúng ta đi tìm chúng sao?

Đường Vi hỏi.

Tần Xuyên xác định số điện thoại của Hậu Lượng, trên màn hình liền xuất hiện một bản đồ có chấm đỏ, đó chính là hộp đêm “Hồng phấn tâm tình” mà chúng nhắc khi nãy.

- Xuất phát thôi, cho bọn chúng một bất ngờ.

Đoạn Tần Xuyên nhanh tay giựt lấy cây kem đang ăn dở trên tay của Chu Phương Ngữ!

- A! Anh giựt cây kem của em làm gì vậy!

Chu Phương Ngữ vừa định thần lại, Tần Xuyên đã nhét hết phần kem còn lại vào miệng.

- Ai bảo lúc này không mua cho anh!

Tần Xuyên nhắm nháp ngon lành, đây là lần đầu hẳn ăn kem của tiệm ăn nhanh này.

- Đồ phụ nữ đang ăn anh cũng giựt cho được, có biết nhục không?

- Anh biết ăn kem chứ không biết nhục, ừm, ngọt ghê!

Chu Phương Ngữ mặt đỏ ửng, cô nghiêng răng rồi không nói gì nữa.

Thực ra trong lòng cô lại nghĩ trên cây kem toàn là nước miếng của cô, tên này ăn vào, nghĩ kỹ cũng thấy rất xấu hổ.

Hơn mười phút sau, ba người đã đến trước hộp đêm Hồng phấn tâm tình, trước cửa toàn là xe xịn, chứng tỏ bên trong sang chảnh thế nào.

Tần Xuyên và Đường Vi định vào thẳng bên trong tìm người, nhưng Chu Phương Ngữ lại khá lo lắng.

- Đợi chút đã! Hai người cứ vậy mà vào à? Có cần gọi vài người tới đây không, lỡ như chúng có nhiều đồng bọn thì sao?

Tần Xuyên cười:

- Kêu ai đây? Kêu cảnh sát sao? Phó cục trưởng đang ở trong đó uống rượu

đấy, nếu em sợ thì ngồi đợi trong xe đi!

- Em... em sợ gì chứ!

Chu Phương Ngữ không muốn thua trận vào lúc này, bèn ưỡn ngực tiến lên.

Tần Xuyên và Đường Vi cũng không cản Chu Phương Ngữ. Ba người cùng vào hộp đêm, tức thì tiếng nhạc đình tai nhức óc chọc thẳng vào lỗ tai của họ.

Ánh đèn xanh đỏ khiến mắt người hoa lên, hormone tức thì được kích thích.

Đường Vi và Chu Phương Ngữ đều là mỹ nữ hạng nhất, xuân lan thu cúc, mỗi người mỗi vẻ, vừa bước vào liền thu hút không ít ánh nhìn nồng nhiệt.

Còn Tần Xuyên đứng sau lưng giống như cậu em đi theo xách túi, hoàn toàn không có ai đoái hoài đến.

Một người đàn ông mặc áo khoác jacket kẻ mắt khói, môi tô đỏ chót, tóc nhuộm năm sáu màu, tay cầm điều thuốc ưỡn lưng đến gần.

- Chào hai vị mỹ nữ, hình như là lần đầu gặp nhau, tôi tên Mike, là quản lý ở đây. Hai cô đến đây nhảy hay uống rượu? Hay là tôi dẫn hai cô vào trong thăm quan nhé?

Với chỗ như thế này mà nói, gái đẹp càng nhiều càng tốt, gái đẹp đến nhiều thì đàn ông mới đến nhiều.

Chu Phương Ngữ trông thấy gã liền giật bắn người lui về sau, về bản chất cô vẫn là gái ngoan.

Còn Đường Vi rất bình tĩnh, từ nhỏ đến giờ cô đã gặp cảnh này nhiều rồi, bèn cười nói:

- Mike này, chúng tôi tìm Hậu Lượng, anh biết người này đang ở đâu không?

Mike môi đỏ vừa nghe liền nheo mắt cười điệu:

- Tìm anh Lượng sao! Đương nhiên là biết chứ! Nhưng mà hai cô tìm anh ta có việc gì? Nếu không hẹn trước mà làm phiền anh Lượng trong phòng VIP thì sẽ có chuyện đấy!

- Anh không cần hỏi nhiều, dù gì cũng là việc rất quan trọng.

Đường Vi không thể nói là họ đến để đánh người.

Mike rít một hơi thuốc, cười không thật lòng:

- Cô gái, Mike tôi lẫn lộn ở đây cũng lâu rồi, các người đến tìm anh Lượng mà không biết anh ấy đang ở phòng nào, cũng không gọi điện thì chắc chắn không phải người anh ta muốn gặp. Nếu các người đến kiếm chuyện với khách thì việc làm ăn của tôi sẽ gặp phiền phức, tôi khuyên các người nên về đi.

Đoạn y ngoắc ngón tay gọi bốn tên bảo vệ tướng tá hộ pháp đến từ trong góc phòng.

Đường Vi thở dài nhìn quanh, nói:

- Nếu tôi nhớ không lầm thì hộp đêm này là sản nghiệp của bang Tứ Hải phải không?

Mike có chút đắc ý:

- Ai đến đây chơi mà không biết chứ? Cô muốn nói là cô có quen biết ai đó trong bang chúng tôi phải không?

- Tôi là Đường Vi, anh có thể gọi cho bang chủ các anh hỏi xem có quen tôi hay không.

Mike cười đến cúi rạp người:

- Ha ha ha ha ha... mắc cười quá! Cô gái, cô nghĩ bang chủ chúng tôi không có chuyện gì làm, chỉ đợi điện thoại à?

Đường Vi nghĩ ngợi, chột vờ lẽ:

- Phải rồi, cấp bậc của anh quá thấp, có lẽ cao nhất chỉ có thể gọi cho đường chủ, bảo anh gọi cho Vương Chấn Thiên đúng là làm khó anh rồi.

Bị nói thế, Mike giống như bị giẫm trúng đuôi. Đúng là cấp bậc của gã quá thấp, cả Vương Chấn Thiên cũng chỉ mới gặp một lần.

- Mà rốt cuộc là đứa nào! Láo vừa thôi chứ, có là gái đẹp thì cũng bị quất một trận đấy!

Mike hung hăng nói.

- Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là nếu anh không giao Hậu Lượng ra, các anh nên cuốn gói khỏi hộp đêm này đi!

Đường Vi cười khẩy nói.

Mike hừ một tiếng, trợn mắt nói:

- Ngày nào cũng có người như mày đến làm đại tỷ đại ca, nếu ai tao cũng tùy tiện tin sái cổ như tụi bây thì còn làm quản lý ở đây chi nữa? Bảo vệ, ném bọn kiếm chuyện này ra ngoài hết đi! Mẹ nó, đất của bang Tứ Hải mà cũng dám gây rối!

Bốn tên bảo vệ đó đã không đợi được nữa, vừa nghe sai bảo thì xông lên muốn tóm lấy tay của Đường Vi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 113: Cấp Bậc Anh Quá Thấp

Vào lúc này dĩ nhiên không thể để phụ nữ chắn trước mặt, Tần Xuyên nhảy lên trước quét chân một phát trúng ngay ngực của hai bảo vệ đó.

Bịch bịch!

Hai bảo vệ đó chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị đá văng dính tường.

Cảnh tượng này phút chốc khiến những người khách có mặt đều giật mình, la hét loạn cả lên.

Còn lại hai gã nóng ruột, liền tiến lên vung nắm đấm vào hai bên của Tần Xuyên.

Nhưng Tần Xuyên đúng lúc bắt lấy cánh tay của hai gã, mượn sức xông tới của hai gã mà hất chúng ngã vào trúng hai bảo vệ đang lồm cồm bò dậy kia.

Bốn tên bảo vệ ngã thành một đống, đau muốn rã xương, hoàn toàn vô dụng.

Mike sợ xanh mặt, định bỏ chạy thì bị Đường Vi ngáng chân ngã lăn ra đất.

Cô đập gã nằm trên sàn, lạnh lùng hỏi:

- Hậu Lượng ở đâu?

Mike cười trông khó coi hơn cả khóc:

- Ở... ở trong phòng VIP số 888!

Hỏi được địa điểm, ba người Tần Xuyên không màng đến y nữa, bèn chen thẳng qua đám đông đến phòng VIP.

Đến trước cửa phòng khám vàng số 888, Tần Xuyên không nói lời nào mà đập tung cửa!

Một luồng khói dày đặc xộc thẳng vào mặt khi cửa mở ra, Đường Vi và Chu Phương Ngữ đều nhú chặt mày.

- Khốn kiếp! Ai đó!

Trong phòng vắng vắng tiếng chửi đổng, dưới ánh đèn lờ mờ, vài gã đàn ông tay ôm phụ nữ vừa uống vừa hát.

Tần Xuyên liền bắt gặp dáng người nhỏ nhắn của Hậu Lượng, Mã Kim Bằng quần áo xộc xệch cùng với mấy thằng bạn chó chết của y.

Có điều việc khiến người ta bất ngờ chính là còn có một người từng gặp trước kia.

- Tôn Vĩ? Sao anh lại ở đây?

Trong đám người này, Chu Phương Ngữ còn thấy cả Tôn Vĩ của Tôn gia!

Tuy Chu Phương Ngữ nhỏ hơn Tôn Vĩ hai tuổi, lại không quen với y, nhưng cũng biết người đàn ông này đang theo đuổi chị của mình.

Hiện tại thấy Tôn Vĩ lại chơi cùng với đám người này, cô liền nhú mày, có chút tức giận.

Cả Tôn Vĩ cũng ngạc nhiên, không ngờ lại gặp phải Chu Phương Ngữ trong tình cảnh này, thái độ của y có phần ngỡ ngàng.

Mã Kim Bằng nhận ra Tần Xuyên, giật mình đến mức đánh rơi ly rượu xuống sàn, cười gượng gạo:

- Anh Tần, sao lại đến đây?

Hậu Lượng buồn bực hỏi:

- Anh Mã, anh biết thằng này à?

Mã Kim Bằng nuốt nước miếng, lau bớt mồ hôi lạnh đang rịn ra trên trán, không dám hó hé tiếng nào.

- Cả anh Mã cũng ở đây, vậy cũng tiện nói nhiều chuyện hơn rồi.

Tần Xuyên đến gần, thản nhiên nói:

- Hậu Lượng lái xe tông trúng một người chú của tôi, cậu ta lại kêu người đánh một người anh em của tôi. Bây giờ hai cha con họ đều nằm viện, tôi thấy nếu là một cảnh sát đúng tư cách thì nên biết làm thế nào chứ?

- Há?

Mã Kim Bằng giật mình muốn tè ra quần, trừng mắt với Hậu Lượng:

- Cậu tông phải người nhà của anh Tần sao?

Lúc này Hậu Lượng mới hiểu là nói đến vụ đụng xe, y đau đầu rít một hơi thuốc, neho mắt nói:

- Thì sao, thì ra hai người biết nhau à... Ấy, phải nói sớm chớ! Đều là người một nhà, tôi bồi thường tiền là được chứ gì?

Đoạn Hậu Lượng tìm ra ví của mình trên sô pha, tùy tiện móc đại một xấp tiền mặt dày cộm.

Hậu Lượng ngậm điếu thuốc, đưa tiền ra trước mặt Tần Xuyên:

- Nè anh em, đây là 50 ngàn Tệ, tôi mang theo không nhiều, cậu cầm xài đỡ đi, hết rồi thì đưa số tài khoản ngân hàng, tôi sẽ chuyển thêm hai triệu qua xem

như bồi thường... Phải chi mấy người sớm nói là quen anh Mã thì tôi đã đưa tiền trước rồi, hiểu lầm, đúng là hiểu lầm mà...

Hậu Lượng cảm thấy kiểu gia đình mở tiệm net thế này mà có hai triệu chắc chắn vui đến nỗi nằm mơ cũng cười, vụ này cũng dễ xử thôi.

Đối với gia tộc chuyên tài chính như của Tôn Vĩ, hai triệu chẳng qua chỉ là tát nước, có thể không đủ tiền ăn chơi trong một tuần nữa là.

Nhưng Mã Kim Bằng thấy cảnh tượng này liền muốn òa khóc, y không dám tùy tiện nói Tần Xuyên có quan hệ với Bộ an ninh nội địa.

Trong bữa tiệc từ thiện, Mã Kim Bằng từng nghe Tần Hạo Bản kể bối cảnh của Tần Xuyên sâu không thể tả, những ai có cấp bậc đại lão đều khách sáo với hắn, họ tuyệt đối không thể dây vào hắn!

Tần Xuyên nhìn xấp tiền Hậu Lượng đưa ra, ánh mắt càng lúc càng lạnh, song hắn vẫn cầm lấy chỗ tiền đó.

Hậu Lượng cười hì hì:

- Vậy mới phải chứ! Con người sống chẳng phải vì tiền sao, bây giờ không có ai chết, lại còn được tiền, vui vẻ cả làng nhé!

Tần Xuyên nhếch miệng cười:

- Anh thích tiền như vậy à?

- Là người thì ai mà không thích tiền?

Hậu Lượng tỏ vẻ đắc ý, đột nhiên mắt sáng rỡ nhìn Đường Vi và Chu Phương Ngữ sau lưng Tần Xuyên:

- Ấy da! Anh em, hàng cậu dẫn đến cũng được đấy! Giới thiệu cho tôi được chứ? Yên tâm, trước giờ tôi không tiếc tiền với phụ nữ đâu! Tuyệt đối sẽ đối xử

tốt với họ!

- Biến mẹ mày đi! Ai là hàng chứ! Đồ khốn kiếp!

Chu Phương Ngữ thực sự không nhìn tiếp được nữa, vừa lên tiếng rồi tặng một bạt tai vào mặt Hậu Lượng!

Mọi người có mặt đều kinh ngạc, không ngờ một mỹ nữ nhìn rất có khí chất như Chu Phương Ngữ lại ra tay mạnh như thế.

Cả Đường Vi cũng rất bất ngờ, nhưng ánh mắt nhìn Chu Phương Ngữ càng thêm thích thú.

- Mẹ mày! Thứ đê tiện như mày cũng dám đánh tao à!

Hậu Lượng thấy rất mất mặt, bèn đứng dậy lao về phía Chu Phương Ngữ.

Nhưng y chưa kịp ra tay, Tần Xuyên đã đưa tay nắm cổ y rồi đè mạnh xuống bàn!

Rầm!

Mặt Hậu Lượng đỏ gay, hô hấp như bị nghẹn lại, hai tay vung vẩy muốn nắm lấy Tần Xuyên, nhưng lại bị hấn tung một cước vào hạ thể!

- A!!!

Hậu Lượng vốn đã gầy, bị Tần Xuyên đá như vậy nên đau đến trợn trắng cả hai mắt rồi ngất đi!

Tần Xuyên không nói câu nào, cầm lấy chai Whisky phang vào đầu Hậu Lượng!

- A!

Hậu Lượng vừa ngất đi, lại bị Tần Xuyên đánh thức không chút nề tình, vụn

thủy tinh cắm vào đầu y rướm đầy máu.

Những người có mặt đều sợ ngây ra, một loạt cử chỉ của Tần Xuyên không giống như đánh người, chỉ hận không thể ngược đãi Hậu Lượng đến chết mới thôi!

- Đại ca! Đại ca em sai rồi! Anh đừng đánh nữa... hu hu...

Hậu Lượng bắt đầu kêu mẹ khóc cha:

- Anh Mã! Anh Tôn! Hai người mau giúp tôi với! Mau cứu tôi đi... Tôi đưa tiền! Bao nhiêu tiền tôi cũng đưa!

Lúc này Tôn Vĩ thấy nên đứng ra, bằng không bạn của mình bị Tần Xuyên đánh mà không nói câu nào, giống như là y đang sợ Tần Xuyên vậy.

Do đó Tôn Vĩ quay sang nói với Chu Phương Ngữ đứng cạnh:

- Tiểu Ngữ, nể mặt tôi mà khuyên anh Tần ngừng tay đi. Chuyện này là lỗi của Hậu Lượng, nhưng đánh người thì cũng không ổn... dù gì Phó cục trưởng Cục cảnh sát cũng có mặt mà.

Chu Phương Ngữ đang giận Tôn Vĩ, với lại cô cũng thấy sượng trong lòng khi nhìn Tần Xuyên đánh Hậu Lượng, nào có nghe lọt tai lời của Tôn Vĩ. Cô hừ một tiếng rồi quay đầu mặc kệ mọi thứ.

Tôn Vĩ đành cười với Tần Xuyên:

- Anh Tần, mọi người đều quen biết nhau, tha được thì tha đi...

- Khốn kiếp mẹ mày! Mày là thằng nào! Không thấy tao đang đánh chó sao!?

Tần Xuyên không hề đợi Tôn Vĩ nói hết, bèn trừng mắt ngắt lời y.

Tôn Vĩ nghẹn cứng họng, mặt mày đỏ tía, y chưa từng bị sỉ nhục mất mặt

như thế, đành quay qua nói với Mã Kim Bằng:

- Anh Mã, anh là Phó cục trưởng, mau gọi người trong cục đến đây đi! Sắp có chuyện rồi!

Nhưng Mã Kim Bằng đang khóc ròng trong lòng, mấy tên này dây vào ai không dây, sao cứ nhắm vào Tần Xuyên? Đại lão của hai bang hội lớn ở toàn thành Phố Đông Hoa này đều có quan hệ với hắn, một Phó cục trưởng còn con con như y dùng được mẹ gì đâu!

- Anh Tần làm đúng lắm, đánh hay lắm! Anh Tôn đừng chen ngang chứ!

Mã Kim Bằng cười gượng, rất thức thời mà đứng về phía Tần Xuyên.

Mặt Tôn Vĩ xanh rờn, y cảm thấy mọi người đều đang mỉa mai nhìn mình, cười y không tự lượng sức giống như thằng hề vậy.

Mọi người đều không quen biết y, y tự lên độc diễn làm quái gì?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 114: Một Vạn Cũng Không Ăn Nổi!

Tần Xuyên không muốn quản xem bọn đang làm gì, cầm lấy 5 vạn tiền mặt kia nhét vào miệng của Hậu Lượng.

- Nếu mày thích tiền thế thì ăn hết vạn tiền mặt này đi!

- Hà?- Hậu Lượng mặt trắng bệch,- Ăn Ăn hết?

Tần Xuyên gật đầu:

- 4 vạn đại biểu cho 4 cái chân chó của mày, còn là 1 vạn là cái của quý kia, ăn thiếu tờ nào thì mày tự biết hậu quả rồi đấy!

Hậu Lượng nhìn đồng tiền trước mặt, không dám há miệng, cắn chặt răng, không ngừng lắc đầu.

Tần Xuyên thở dài, đột nhiên nắm lấy một cánh tay của Hậu Lượng, dùng lực bóp mạnh các ngón tay của y!

- Rắc rắc!

Các khớp tay của y đã bị Tần Xuyên bóp nát.

- Aaaaa...

Hậu Lượng đau điếng người, hét lên thảm thiết ti máu hiện rõ trong mắt y, mồ hôi lạnh vã ra khiến tóc y bết dính lại với nhau.

Tần Xuyên cầm xấp tiền đưa đến trước miệng y:

- Có ăn hay không?

- Tôi ăn Tôi ăn ...

Lúc này Hậu Lượng vô cùng sợ hãi, sợ rằng hẳn ta sẽ lập tức giết y, người trước mặt y hiện giờ chẳng khác nào một con dã thú, trong mắt hẳn còn có một màn sương mù màu đen dị thường.

Hậu Lượng không biết rằng có phải y đã bị ảo giác hay không, tóm lại, y rất sợ, ngộ nhỡ hẳn ta phế mất của quý của y, vậy thì nửa đời còn lại y chẳng phải sẽ sống không bằng chết hay sao!!

Hậu Lượng há miệng, bắt đầu nhai tiên, cố sức nhai nuốt. Ăn được cái thứ này thì đúng không phải là người, vừa mới chạm vào lưỡi thôi đã muốn nôn hết ra.

Đến khi mới ăn được non 1/3 Hậu Lượng đã nôn hết toàn bộ các thứ trong dạ dày ra.

- ọe!

Tần Xuyên phải né rất nhanh, thiếu chút nữa thì đã hứng trọn toàn bộ bãi nôn của Hậu Lượng rồi.

Hậu Lượng ngã rạp xuống đất, vừa vịn úp mặt lên bãi nôn của mình, tay đau đến chết đi sống lại.

Người bên ngoài nhìn thấy Hậu Lượng nằm rạp trên đất, nước mắt nước mũi giàn dụa, trên người toàn là bãi nôn, cai nấy đều cảm thấy buồn nôn.

Tôn Vĩ lúc này không dám lên tiếng, gã phát hiện ra Tôn gia đại thiếu gia gã không có chút tác dụng nào, chỉ sợ rước họa vào thân.

Đường Vi lại rất tốt, cô thấy cảnh này rất kích thích, có điều Chu Phương Ngữ lại không chịu được cảnh này, phải quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn

nhiều.

- Ta thấy người cũng không có thích tiền lắm thì phải, có 1 vạn cũng không ăn nổi!

Tần Xuyên liền ném hết hũ tiền còn lại lên người Hậu Lượng.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân ồn ào ngoài cửa.

Một người đàn ông da ngăm đen, tóc cuộn, đeo một dây xích lớn, dẫn theo mấy người vệ sĩ hung hãn đi từ bên ngoài vào.

Người tóc vàng tên Mike kia liền nở một nụ cười đắc ý, bên phía y, nhất định đã có mặt báo.

- Đường chủ! Chính là mấy tên nhãi kia! Vừa rồi mới vào cửa đã đánh người của chúng ta, hiện giờ ... Ối! Anh Lượng, sao lại bị đánh thành thế này!

Mike hốt hoảng.

Người đàn ông trung niên liếc mắt nhìn 3 người Tần Xuyên, chỉ khi nhìn thấy Đường Vi, thì có chút giật mình, nhưng dưới ánh đèn lờ mờ, không nhìn thấy rõ.

Y lớn tiếng quát:

- Các người cũng to gan thật, dám đến đại bàn bang Tứ Hải làm loạn, muốn chết hay sao?

Hậu Lượng nằm trên đất, nhìn thấy người của bang Tứ Hải đã đến, cuối cùng y cũng có hi vọng bội kêu gào:

- Sử đường chủ, mau bắt bọn chúng lại! mấy người canh gác kiểu gì vậy!?

- Hầu công tử yên tâm, mấy kẻ này không chạy thoát được đâu!

Nghe thấy Sử đường chủ nói vậy, Tôn Vĩ và Mã Kim Bằng vừa sợ hãi vừa

vui, xem ra mấy người bang Tứ Hải này đã không nhìn thấy bọn họ.

Sử đường chủ hừ lạnh, hất tay một cái, ra hiệu cho mấy tên vệ sĩ động thủ.

Thế nhưng Đường Vi đột nhiên tiến lên, đến chỗ có ánh sáng, sắc mặt nghiêm túc nói:

- Sử lão lục, ông không biết tôi sao?

Vừa nghe đến cái tên “Sử lão lục” này, Sử đường chủ không khỏi giật mình, đã rất lâu rồi, không có ai gọi ông ta như vậy, đây là cái tên mà các đại ca thường gọi khi ông ta vẫn chưa lên làm đường chủ.

Ông ta vội vàng ngăm mấy tên vệ sĩ kia lại, cẩn thận nhìn kỹ Đường Vi, mấy giây sau, sắc mặt liền thay đổi.

- Đường Đường đại tiểu thư!

Đường Vi khẽ gật đầu cười:

- Không ngờ ông đi theo chú Vương lăn lộn bao lâu, nay đã thành đường chủ, rồi, cũng rất oai phong đấy! Ông muốn bắt tôi sao?

Sử lão lục đột nhiên nhớ ra, Đường Vi đã về nước mấy năm rồi, nhưng ông ta vẫn chưa gặp mà thôi.

Thế nhưng nghe ngóng được ở trong bang, bối cảnh Đường gia vẫn rất gh gớm, ngay đến bang chủ Vương Chấn Thiên cũng vẫn luôn dặn dò mấy tâm phúc của mình rằng nếu gặp phải Đường Vi thì phải cẩn thận, không được phép sơ suất!

Tuy không biết là do nguyên nhân gì, cũng có thể là do Sử lão lục có xuất thân là đàn em trong Bang Đông Hải của Đường gia, mà ông ta có một bản năng kính sợ khi nhìn thấy Đường Vi.

- Đại tiểu thư à, lão lục tôi trước mặt cô chẳng qua chỉ là một nhân vật tép riu, nào dám bất kính với cô! Vừa rồi là tôi không nhìn rõ, là tôi có mắt như mù! Là tôi không phải, mong tiểu thư thứ tội...

Vẻ mặt hung ác của Sở lão lúc đã biến đây mấy thay vào đó là thái độ khép nép, tươi cười niềm nở.

Mike đứng bên nghe thấy đường chủ nói vậy, vẻ mặt đặc ý liền chuyển sang thấp thỏm không yên, dò hỏi:

- Đường chủ, cô ta là ai vậy?

- Con mẹ nó, thằng ngu nhà mày! Đường đại tiểu thư mà cũng không nhận ra sao? Hại tao thiếu chút nữa là phạm tội bất kính rồi!

Đúng lúc Sở lão lục đang thiếu chỗ trú giận, liền tát cho Mike một cái ngã lăn ra đất.

Mike rên lên đau đớn, ôm mặt ngồi trên đất khóc thầm. Lúc này y mới nhớ ra, lúc này Đường Vi có nhắc đế địa vị y thấp kém, không có tư cách gọi điện cho Vương Chấn Thiên.... Hóa ra ... Tất cả đều là thật!

Mọi người ở đây đều vô cùng sợ hãi, đường đường là một đường chủ của bang Tứ Hải, mới đó còn rất oai phong, vậy mà vừa mới gặp Đường Vi thì lại khúm núm chẳng khác nào chuột thấy mèo.

Không ngờ cô gái này lại lợi hại đến vậy, ngay đến bang Tứ Hải cũng phải nể 3 phần!

Hậu Lượng mới có chút hi vọng đã bị dập tắt, giống như rớt từ trên trời cao xuống địa ngục, mặt bí xị.

Người con gái đi bên cạnh Tần Xuyên đã lợi hại như vậy, vậy tên Tần Xuyên kia nhất định khỏi phải bàn rồi!

Chu Phương Ngữ nhìn Đường Vi, ánh mắt lấp lánh, không ngờ rằng Đường Vi lại có bối cảnh thần bí như vậy!

Tần Xuyên không để ý đến mấy người mới đến, liền đi đến trước mặt Mã Kim Bằng, tóm lấy cổ áo của gã cười nói:

- Ảnh của anh vẫn còn trong tay tôi, đừng có quên!

Mã Kim Bằng bị dọa sợ lạnh run, ảnh chụp gã đá ra quần ở sở cảnh sát, gã vẫn luôn cánh cánh trong lòng.

- Tôi.. tôi biết, Tần tiên sinh có gì cứ nói, anh muốn tôi làm thế nào?

Tần Xuyên cười nham hiểm:

- Anh là cảnh sát, trừng trị tội phạm thế nào còn đợi tôi dạy hay sao? Tất nhiên là bắt tên chủ xe gây chuyện này đến cục cảnh sát, dù gì thì hẳn ta cũng đã phạm pháp mà!

- Chuyện này

Mã Kim Bằng vẻ mặt đau khổ, gã và Hậu Lượng cũng coi như bạn nhậu, nếu như bây giờ trước mặt mọi người bắt y lại thì chẳng khác nào gây thì kết oán với y.

Tần Xuyên thấy Mã Kim Bằng hơi do dự liền đá mạnh vào giữa hai chân của Hậu Lượng!

Á á!!!

Hậu Lượng lập tức cảm nhận được “bi” của y đã vỡ nát. Tiếng kêu thảm thiết nghe như giọng mấy tên thái giám

- “Bi” của tôi! “Bi” của tôi! Đau quá! Aaaaa....

Tần Xuyên từ từ nói:

- Cảnh sát Mã, anh cứ do dự thêm 10 giây, tôi sẽ đập y một cái, tiếp theo tôi nên đập chỗ nào thì phải đây?

Hậu Lượng đau đớn lăn lộn trong đống nôn, nghe nói thế liền gào lên:

- Lão Mã, mau bắt tôi đi! Mau bắt tôi đến cục cảnh sát đi! Tôi không muốn chết!

Lúc này, Hậu Lượng lại chuyển sang cầu xin hãy bắt y.

Mọi người ở đây nhìn thấy cảnh tượng này ai nấy đều phá lên cười. Trên đời này thật có quá nhiều chuyện lạ! Có người lại khóc lóc van xin người ta bắt mình đến cục cảnh sát!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 115: Một Bó Đũa

Mã Kim Bằng không dám tiếp tục chần chừ, vội vàng đỡ Hậu Lượng dậy, vất vả đưa y ra bên ngoài vừa chạy vừa ngoảnh lại cười nhỉnh hót.

Cuối cùng thì sự việc cũng tạm thời lắng xuống, Tần Xuyên cũng có ý định dẫn theo hai cô gái rời khỏi.

Tôn Vĩ lại nghĩ đến gì đó, vẻ mặt tươi cười tràn đầy thành ý đi theo phía sau Chu Phương Ngữ:

- Tiểu Ngữ, chuyện đêm nay có chút hiểu lầm, anh bàn chuyện làm ăn với mấy người họ, em cũng biết mấy chuyện xã giao này mà, đâu còn cách nào khác! Em có thể đừng nói chuyện hôm nay cho Tinh nhi biết được không?

Chu Phương Ngữ lạnh lùng lườm gã một cái:

- Không cần giải thích! Tôi không ngờ là anh lại có thể làm bạn với loại người như thế! Chuyện này nhất định tôi sẽ nói với chị tôi! Tôi thật sự xem thường anh, Tôn Vĩ ạ!

Nói xong, Chu Phương Tinh hất mặt một cái đi khỏi, không thèm để ý đến Tôn Vĩ nữa.

Tôn Vĩ đứng chết trân ở hành lang, sắc mặt tái nhợt, không nói lên lời, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn Tần Xuyên đi khỏi.

Sử lão lục dẫn theo mấy tên đàn em, tiện đường tiễn Đường Vi ra khỏi hộp đêm. Có rất nhiều người đang xì xào bàn tán, không biết mấy người Tần Xuyên có thân phận thế nào?

Trở lại trong xe, Đường Vi tò mò hỏi:

- Tiểu Xuyên Xuyên, sao anh lạ thả tên Hậu Lượng kia đi? Tên Mã Kim Bằng đó nhất định không dẫn y đến cục cảnh sát, có thể là đến bệnh viện xem vết thương thế nào!

Tần Xuyên mỉm cười đầy ẩn ý:

- Đến bệnh viện thì làm sao, bọn chúng giờ chỉ là hai tên thái giám, đến bệnh viện thì chỉ khiến chúng nhanh nhận ra sự thật này mà thôi!

Chu Phương Tinh ngồi phía sau đã bắt đầu gửi tin nhắn cho Chu Phương Tinh, kể cho Chu Phương Tinh về tình hình tối nay, đồng thời cô cong dẫu mỏ nói:

- Tên họ Mã kia cũng không phải tốt đẹp gì, như thế quá lợi cho y rồi!

Tần Xuyên và Đường Vi đều quay đầu lại nhìn Chu Phương Ngữ, không khỏi bật cười, không ngờ là Chu Phương Ngữ lại có biểu hiện đánh đá như vậy, không giống tiểu thư nhà người ta chút nào.

- Làm gì đó? Tôi nói không đúng sao?

Chu Phương Ngữ thấy hai người họ nhìn mình chăm chăm, hậm hực nói.

Tần Xuyên bật cười:

- Cô nói rất đúng, có điều tôi vốn không định để tên họ Mã kia được lợi!

- Vậy anh định làm gì?

Hai cô gái đều rất ngạc nhiên.

Tần Xuyên không lên tiếng, quay đầu lại, mắt nhìn máy tính như đang suy nghĩ gì đó

Trong phòng họp ở nhà lớn của Vương gia, bang Tứ Hải.

Vương Chấn Thiên và cha con đang rất trầm ngâm, vậy vị trưởng lão trong bang ngồi hai bên sắc mặt cũng rất phiền muộn.

- Bốp!

Vương Chấn Thiên vỗ bàn chất vấn:

- Vẫn chưa điều tra ra được? Rốt cuộc là kẻ nào đã để lộ tin tức? Quân đội sao có thể trùng hợp xuất hiện ở đó để vây bắt được?

Vốn dĩ bang Tứ Hải định ban ngày sẽ nghênh đón đám người Kashima Jubei, đồng thời nhận chuyện hàng đầu tiên.

Kết quả là không đợi được người lại nghe được một thông báo vô vùng phần nộ từ phía Nhật: Kashima Jubei và toàn bộ các võ sĩ Yamada đều đã bị giết chết!

Bên phía Nhật cho rằng bang Tứ Hải đã không làm việc hãn hoi, thậm chí còn nghi ngờ bọn họ đã hợp tác với quân đội, cùng nhau đánh lén các võ sĩ Yamada.

Tất nhiên Vương Chấn Thiên đã không ngớt lời phủ nhận đồng thời cũng cam đoan sẽ điều tra triệt để rõ ràng, rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề!

Có điều, Yamada đã mất kiên nhẫn, luôn miệng nói, sẽ phái người đến Trung Quốc để giết cha con Vương gia.

Vương Chấn Thiên thấy tình hình hiện tại không ổn liền vội triệu tập tất các các nhân vật chủ chốt của bang Tứ Hải đến nhà họp bàn.

- Bang chủ, theo lý mà nói, lần hành động này do Thánh giáo đứng sau chỉ đạo, tin tức cũng là do Thánh giáo đưa đến. Thánh giáo trước nay làm việc cẩn mật, ngay đến Cục An toàn cũng có thể qua mặt, đáng lẽ không nên xảy ra chuyện như thế này!

Một vị trưởng lão nói.

Vương Thế Huân ngờ vực nói:

- Cha! Có phải là chúng ta đã bị Cục An toàn theo dõi, nên mới bị chặn họng như vậy?

- Nói xem?

Kashima Jubei là một trong 13 Binh vương, một mình ông ta có thể đối phó được với 400-500 người thường, dù là quân đội được trang bị cẩn thận, cũng không thể nào giết được Kashima Jubei.

Nhất định là có bộ đội đặc chủng của Cục An toàn đến mai phục, mới có thể giết hết không chừa một ai như vậy!

Vương Thế Huân mới nói đến đây, các vị trưởng lão trong bang đều vô cùng sợ hãi, cả một đám nhìn nhau, mồ hôi đầm đìa.

- Chắc không đến mức đấy! Nếu như chúng ta bị Cục An toàn nhắm trúng, thì chẳng phải đã sớm tiêu đời rồi hay sao?

- Đúng vậy! Thế Huân, cậu đừng có nói mấy lời dọa người đó nữa!

- Chuyện này nhất định phải điều tra cho rõ, nếu không thì sau này chúng ta nhất hết đường làm ăn!

Vương Chấn Thiên nghiêm mặt nói.

Đúng lúc này, đột nhiên có một cuộc điện thoại gọi đến cho Vương Chấn Thiên, lão ta liếc nhìn màn hình sau đó nghe máy.

- Lão Sử, có chuyện gì thế?

Đầu dây bên kia là Sử lão Lục, người vừa mới tiễn bọn Đường Vi đi khỏi.

- Bang chủ, vừa rồi Đường đại tiểu thư có cùng một nam một nữ đến quán bar của ta, đã đánh thiếu gia Hậu Lượng của Hầu gia bán sống bán chết! Thiếu gia của Mã gia và Tôn gia đều có mặt tại hiện trường nhưng không ai dám ngăn cản, chuyện này khá là ồn ào, bây giờ phải làm sao?

Vương Chấn Thiên hốt hoảng đứng bật dậy:

- Đại tiểu thư đâu rồi? Ông không ra tay với cô ấy chứ?

- Tôi đâu nào dám, ngài đã căn dặn, kẻ trên người dưới, nếu ai nhìn thấy đại tiểu thư thì vẫn giữ quy củ như trước. Tôi đã tiễn đại tiểu thư về rồi!

Vương Chấn Thiên lúc này mới thở phào:

- Ông làm tốt lắm, cứ như vậy đi, không cần truy cứu nữa.

Nói chuyện điện thoại xong rồi, Vương Chấn Thiên lại thấy phiền muộn, ném điện thoại xuống đất sau đó giẫm mạnh lên.

- Con mẹ nó! Ông đây vất vả hơn nửa đời người mới có được vị trí hôm nay, Đường gia chó chết gì đó đã không còn, vậy mà một Đường đại tiểu thư nhỏ nhoi lại có thể dẫm lên đầu lên cổ ta!

Một vị trưởng lão thở dài:

- Haizzz, bang chủ, Đường đại tiểu thư vẫn luôn không đồng ý cho chúng ta theo hội Đăng Long buôn bán thuốc phiện, nhưng cô ta thì có liên quan gì đến chuyện chúng ta buôn thuốc phiện?

Hội Đăng Long có nhiều bất động sản, có thể không cần dựa vào thuốc phiện, nhưng bang Tứ Hải chúng ta nếu không buôn thuốc phiện thì sẽ thiếu đi một khoản thu nhập lớn, các anh em sẽ phải chịu khổ!

Mấy vị trưởng lão khác cũng than vãn kể khổ, bọn họ có ai là không muốn kiếm thêm một chút, nhưng cũng bởi vì sự tồn tại của Đường Vi, quy củ trước đó

của bang Đông Hải vẫn được giữ lại: Cho dù làm ăn buôn bán thế nào, cũng tuyệt đối không dính dáng đến thuốc phiện.

Lúc trước có mấy người không tuân thủ quy định, lén lút buôn bán thuốc phiện, kết quả bị đường dây của Đường Vi điều tra ra được, đã bị Đường Vi đánh cho thành phế nhân.

Mấy năm về sau đó, người của bang Tứ Hải và hội Đăng Long không có ai dám dính líu gì đến thuốc phiện, hai nhà đều có chút kiêng dè Đường Vi.

Vương Chấn Thiên tất nhiên không cam lòng, lần này vốn dĩ có thể bắt tay với tổ chức Yamada, lợi dụng thế lực của họ để có được số lượng lớn thuốc phiện, đồng thời có thể lật đổ Đường Vi, thật không ngờ tất cả đã biến thành công dã tràng.

Đột nhiên, Vương Thế Huân mắt sáng lên:

- Cha, có phải Sử đường chủ vừa nói, đại tiểu thư bọn họ đã đánh tàn phế Hậu Lượng của Hầu gia?

- Uh, thì sao?

Vương Thế Huân cười nham hiểm:

- Cha, chúng ta là người một nhà, tất nhiên khó có thể đối phó Đường Vi, nhưng hiện tại cô ta cùng với tên Tần Xuyên kia đã đắc tội với Hầu gia, Mã gia, Trần gia ...

Tuy là những gia tộc này thế lực không lớn, nhưng nếu bắt tay với nhau để đối phó Đường Vi và Tần Xuyên, chẳng lẽ lại còn tổn nhiều sức lực hay sao?

Ánh mắt của Vương Chấn Thiên ngưng tụ lại, cười lớn:

- Tốt! Không hổ là con trai ta! Một chiếc đũa thì dễ bẻ, nhưng một bó đũa thì không dễ gì bị bẻ gãy. Nếu như thật sự có chuyện thì phía chính quyền cũng

không thể ào ạt trừng phạt tất cả gia tộc chúng ta, nhất định sẽ an toàn hơn!

- Quan trọng là những gia tộc chẳng thiếu gì tiền, nếu dùng trò bắn thì có thể thuê sát thủ trả giá thật cao, mua chuộc bọn chúng còn chúng ta chỉ là ngư ông ngồi đợi hưởng lợi!

Vương Thế Huân cười đắc ý.

Vương Chấn Thiên gật gù, các thành viên trong bác khác ngồi đây cũng rất vui sướng, dường như cơ hội tiêu diệt Đường Vi đã ở ngay trước mắt!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 116: Giấu Rất Kỹ!

Trong thư phòng của Bạch Dạ ở sơn trang Bích Hải.

Có một chiếc màn hình lớn được treo trên bức tường màu trắng.

Trên màn hình là một người to lớn mặc áo đen đang ngồi trên ghế, quay lưng về phía màn ảnh, đang nói chuyện.

Giọng nói của kẻ này rất mơ hồ, trung tính, không nghe ra được là nam hay nữ.

Nhưng hai chủ tớ Bạch Dạ và Freya đều đang quỳ trên đất, lắng nghe răn dạy.

... Bạch Dạ, kế hoạch lần này của con rất tốt, dùng tổ chức Yamada để dụ hỏa lực của quân đội Hàn thứ, để đám lính đánh thuê phá hủy toàn bộ số văn vật kia. Đám người Yamada kia vô cùng tự cao tự đại, lẽ ra nên khiến bọn chúng biết điều sớm hơn.

Thế nhưng bên phía lính đánh thuê đã bị tổn thất khá nặng nề, toàn bộ đã chết hết, đặc biệt là mất đi hai vị tướng dũng mãnh là Cự Hùng và Thiết Ưng. Đây là sai lầm vô cùng nghiêm trọng!

Trưởng đoàn của đội quân đánh thuê đó là Phá Lãng đã kháng nghị rất quyết liệt lên bốn giáo chủ, cho rằng Thánh giáo đã không thực hiện những hứa hẹn khi muốn hợp tác với họ. Hắn ta muốn hủy bỏ hiệp định của hai bên. Điều này đã tổn hại đến danh dự của Thánh giáo, con hiểu chứ?

Bạch Dạ cẩn thận giải thích:

- Giáo chủ, lần này là ngoài ý muốn, không ngờ Cơ Vô Song lại đột nhiên đến thành phố Đông Hoa. Nếu không phải gã đột nhiên xuất hiện ...

- Không cần nói nữa.

Thánh giáo chủ quay lưng lại, hất tay ra lệnh, bàn tay đó của y đem một chiếc găng tay kim loại màu đen, trên mu bàn tay có khắc ký hiệu cây thánh giá màu vàng.

- Thực lực của Cơ Vô Song cũng không thể so với Liễu Hàn Yên được. Cái danh hiệu thiên tài đệ nhất ỹng là dựa vào thế lực của Cơ gia mới có được. Dù Cơ Vô Song có ở đó cũng không thể nào lấy một địch hai được. huống chi ở đó lại có nhiều lính đánh thuê như vậy!

Bạch Dạ kinh ngạc:

- Giáo chủ, uy danh của công tử Vô Song được lan truyền rất rộng, chẳng lẽ ngay đến y cũng không thể nào đánh bại được Cự Hùng và Thiết Ưng?

- Hừ!- Thánh giáo chủ khinh thường nói. – Cơ Vô Song là thiên tài nhưng cũng không thể trái được ý trời, nhân taid thực sự là em trai của y Cơ Vô Danh. Có điều Cơ gia lại đưa Cơ Vô Song lên đài, khiến cho các gia tộc khác tưởng rằng Cơ Vô Song chính là con át chủ bài của Cơ gia.

Bởi cái gọi là Cây cao vượt rừng gió sẽ dập, chim bay vượt đàn chịu súng sắn, Cơ gia dựa vào thế lực của đệ nhất cố võ thế gia, đưa ra một Cơ Vô Song, đơn giản chỉ là bảo vệ người kế tục chính thức của mình để cho hãn có không gian trưởng thành.

- Bây giờ nhìn thi thấy Cơ Vô Song vô cùng vẻ vàng, như chỉ cần đợi đến cuộc thi đấu cố võ giữa các thế gia mười năm một lần, thực lực của Cơ Vô Danh sẽ khiến các gia tộc khác phải khiếp sợ! E là bốn thế gia kia cũng đã dần dần cảm giác được điều này!

Bạch Dạ ánh mắt lập lòe:

- Thì ra là vậy! Cám ơn giáo chủ đã giải thích điều con vẫn nghi hoặc. Không hổ là đệ nhất cố võ thế gia, giấu rất kỹ! Có điều, Cơ Vô Song này xem ra cũng là mootj ẻ đáng thương!

- Hừ, tất nhiên rồi! Bằng không tại sao Cơ Vô Song lại trăm phương ngàn kế theo đuổi Liễu Hàn Yên, bởi y hiểu rõ, chỉ có được Liễu Hàn Yên thì y mới có thể có cơ hội cạnh tranh với em trai mình.

Thánh giáo chủ thơ ơ nói:

- Kẻ giết Cự Hùng và Thiết Ưng là một người khác. Con hãy tranh thủ tìm ra cao thủ thần bí này. Người này rất có thể chính là Định Hải thần châm mà Trung Quốc bố trí ở thành phố Đông Hoa.

Thánh giáo chúng ta muốn tiến vào Trung Quốc, nếu như ngay thành phố cửu ngũ này cũng không vào được thì đừng hi vọng gì đến chuyện vươn tay vào vùng đất trung nguyên!

Giọng nói ngừng lại, cuộc gọi video cũng ngừng, màn hình trên tường cũng tắt phụt.

Bạch Dạ đứng dậy đi đến bên cạnh bàn làm việc, cầm ly cà phê lên nhấp một ngụm, trong mắt hiện lên rất nhiều suy tư.

- Freya đã điều tra ra kẻ đột nhập hay chưa?

Người trợ lý đứng sau trả lời rất khiêm tốn:

- Thưa chủ nhân, trước mắt có thể phán đoán được ba người rất khả nghi, trong đó Đường Vi là đáng nghi nhất.

- Điều tra Đường Vi, nhân tiện giám sát cô ta thật chặt.

Một tia sáng xẹt qua trong mắt Bạch Dạ.

- Vâng thưa chủ nhân.

...

Một số cổng thông tin trực tuyến đangg thịnh hàng ở thành phố Đông Hoa đột nhiên bị hacker tấn công.

Tên hacker này không phá hoại gì cả, chỉ đăng một một đoạn ghi âm có tiêu đề “Thông tin về phó cục trưởng Mã Kim Bằng và Hậu Lượng” lên những trang web này.

Cơ quan an ninh mạng của chính phủ đã xóa hết tất cả các đoạn ghi âm này sau 10 phút nhưng tin tức này đã được truyền đi với tốc độ chóng mặt, đoạn ghi âm đã được vô số người tải xuống và đăng lại.

Trong lúc này, phoa cục trưởng trẻ tuổi Mã Kim Bằng của thành phố Đông Hoa đã thành mục tiêu chỉ trích của mọi người, thanh danh bị ô ố.

Hậu Lượng cũng bị mọi người chửi mắng, trước giờ y luôn bị coi là loại con nhà giàu hèn hạ, giờ lại càng không có chút tốt đẹp nào, trên mạng khắp nơi đều đăng tải công khai bản ghi âm này.

Thậm chí hơn nửa đêm còn có phóng viên chạy đến Bệnh viện Đại học Đông Hoa để tìm Khâu Húc.

Để biết được câu chuyện chính xác, các phóng viên đều tới tìm Khâu Húc, hỏi về chuyện đã xảy ra, đồng thời thăm dò xem liệu có phải tên hacker này là người quen của Khâu Húc

Nhưng Khâu Húc cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng có được cơ hội này, gã liền nói hết tất cả những bức xúc trong lòng mình.

Đúng lúc này, Mã Kim Bằng và Hậu Lượng điều trị suốt đêm ở bệnh viện

cũng bị bắt quả tang

Sáng sớm hôm sau, trên tất cả các tờ báo, các bản tin buổi sáng của thành phố Đông Hoa đều đăng tải tội ác của Mã Kim Bằng và Hậu Lượng, ngay đến cục trưởng Quách Xán cũng bị điều tra.

Việc này đã gây ra sóng gió ở thành phố Đông Hoa, cơ quan công an đã khiến người dân rất hoang mang, những cán bộ liên quan đến Quách Xán và Mã Kim Bằng đều đã được “mời đi uống nước”.

Ngay đến Tần Xuyên, người đã bày ra trò này cũng không ngờ rằng lại chuyện này lại có ảnh hưởng lớn đến như vậy. Thế nhưng Trung Quốc đang trong thời kỳ trừng trị tham quan, những tin tức như này xuất hiện quả thực là vô cùng mất cảm.

Bên phía Dương Yến Kinh cũng có theo dõi chuyện này, nhưng Hầu gia và Mã gia chỉ là những gia tộc nhỏ, tuy cũng chút tiền, có chút quan hệ nhưng cũng chẳng dùng được vào đâu.

Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Hậu Lượng bị kết án, còn Mã Kim Bằng và Quách Xán thì đều bị nhà nước điều tra.

Buổi sáng, trong phòng bệnh của bệnh viện.

Khi Tần Xuyên đến thăm Khâu Húc, Khâu Húc đã ngẩn ngẩn lệt. Tuy gã không biết Tần Xuyên đã làm thế nào, nhưng gã biết nhất định là Tần Xuyên đã giúp mình.

- Xuyên ca, đại ân đại đức của anh, cả đời này nhất định tôi sẽ không quên, kiếp sau tôi nhất định làm trâu làm ngựa để báo đáp ân tình này!

Khâu Húc xúc động khóc.

- Sao anh lại nói mấy lời này, mau mau khỏe lại, tiệm internet còn đang thiếu người đấy! Không thể nào cứ bắt Tiểu Nhu chạy đi chạy lại hainoiw được!

Tần Xuyên cười nói.

- Hai quản lý mới vẫn phải phiền Tiểu Nhu chỉ bảo thêm rồi!

Khâu Húc ngại ngùng nói.

Tần Xuyên vỗ ngực:

- Không phải vẫn còn tôi sao? Chỉ cần tôi còn rảnh thì tôi vẫn sẽ đến tiệm net để làm.

- Hử? – Khâu Húc nghi hoặc.- Xuyên ca bây giờ đã là ông chủ lớn rồi, làm sao vẫn còn đến tiệm net làm quản lý nữa?

- Quản lý tiệm net vẫn tự do hơn, làm mấy chuyện khác tôi thấy không quen!

Tần Xuyên đã nghĩ rồi, mỗi ngày hẳn phải tập luyện một chút, nhanh chóng đột phá cảnh giới Thanh Liên, còn chuyện của quán net, cũng không thể ảnh hưởng đến hẳn được.

Buổi tối còn có thể ngủ ở đó, nếu như Liễu Hàn Yên về nhà, hẳn cũng có chỗ để tránh, không cần phải ở nhà nhìn vẻ mặt lạnh lùng của cô ta.

Hơn nữa, đối diện chính là nhà hàng của Đường Vi, Tần Xuyên không muốn ở xa cô, có thể nói là một tên trúng ba đích.

Khi Tần Xuyên đi khỏi phòng bệnh, đang định đi ăn trưa thì đột nhiên nhìn thấy Diệp Tiểu Nhu, lưng khoác ba lô chạy đến,

Nhất định là cô vừa xử lý xong chuyện ở quán net thì chạy đến bệnh viện luôn.

Diệp Tiểu Nhu vô cùng hoảng loạn, sắp khóc đến nơi:

- Tần Xuyên! Không hay rồi! Bọn họ ... bọn họ ... đã đưa cha em đến phòng

phẫu thuật rồi!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 117: Tính Toán Có Lợi

- Có chuyện gì? Không cần vội, nói rõ ra xem!

Tần Xuyên cũng rất lơ lửng, lăm lăm hai vai Diệp Tiểu Nhu để cô bình tĩnh lại.

- Bọn họ nói muốn làm phẫu thuật trước thời hạn cho cha em, vừa mới gọi điện thoại báo, nhưng khi em đến bệnh viện thì cha đã bị đưa đi rồi!

Tần Xuyên không nói câu nào, rút chiếc điện thoại mới mua lúc sáng ra, gọi vào số của Chu Phương Ngữ.

Chu Phương Ngữ dường như tâm trạng đang rất vui vẻ, vừa nhắc máy đã cười nói:

- Anh quả thật là lợi hại, mới sáng sớm mà tất cả báo đài đều đưa tin về bọn họ rồi ...

- Chuyện phẫu thuật của chú Đồng Cường làm sao rồi?

Tần Xuyên lúc này không có hứng nghe mấy câu tăng bốc đó, hần nói thẳng luôn vào chuyện chính.

- Ah? Chuyện phẫu thuật của Diệp Đông Cường sao? Buổi sáng tôi đã đề cập chuyện này với viện trưởng Lý và bác sĩ Giang rồi, bọn họ nói cần bàn bạc thêm, buổi chiều sẽ hồi âm lại cho tôi!- Chu Phương Ngữ đáp.

Tần Xuyên nghe ra được, Chu Phương Ngữ không biết gì về chuyện này.

- Tiểu Nhu nói, phẫu thuật của chú Đông Cường sẽ được tiến hành luôn trong hôm nay, chú ấy đã được đưa đến phòng phẫu thuật rồi!

- Chuyện này ... sao có thể? Hai người chờ tôi, tôi xuống ngay đây!

Chu Phương Ngữ lòng nóng như lửa đốt, cô hiểu rất rõ tính nghiêm trọng của chuyện này. Hơn nữa, cô có cảm giác giống như mình đang bị chơi xỏ.

Chu Phương Ngữ chạy xuống lầu, dẫn Tần Xuyên và Diệp Tiểu Nhu đến phòng phẫu thuật.

Cô vô cùng áy náy, vừa đi bên cạnh vừa nói:

- Rất xin lỗi! Tôi không ngờ là viện trưởng lại có thể lừa tôi làm chuyện này. Bọn họ vốn định mượn cuộc phẫu thuật này để tăng danh tiếng cho bác sĩ Giang!

Dù sao đây cũng làm một cuộc phẫu thuật hiếm có, một khi thành công, bệnh viện nhất định sẽ kiếm được không ít về vàng, bác sĩ Giang cũng có thể hành diện với giới y học trên thế giới

- Tên Giang Vân Phàm này có họ hàng với viện trưởng sao? Trẻ tuổi như vậy đã làm chủ nhiệm rồi, còn phí công sức để nâng đỡ y? – Tần Xuyên hỏi.

- Bác sĩ Giang là cháu ngoại của viện trưởng!

Chu Phương Ngữ cười khố.

- Thảo nào!- Tần Xuyên châm chọc nói. - Nói như vậy, nhất định là bọn họ muốn nâng đỡ cho cả cô và Giang Vân Phàm, để cả hai người cùng nổi tiếng, chiêu tán gái này cũng thật cao minh!

Chu Phương Ngữ tức giận lườm hằm:

- Đừng có nói vớ vẩn! Nếu như tôi muốn nổi tiếng thì hôm qua đã không nhận lời anh!

Rất nhanh sau đó, ba người đã chạy tới phòng phẫu thuật, nhưng cửa phòng đã đóng, đèn đỏ đã sáng.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, có một màn hình lớn, chiếu trực tiếp tình hình phẫu thuật, hiện đã có rất nhiều người ở bên đó.

Ngoài các y bác sĩ của bệnh viện, các giáo sư của viện y học, còn có rất nhiều phóng viên của các tạp chí y học cũng như ác đài truyền hình.

Với tư cách là bệnh viện trực thuộc Đại học, đây lại là một cuộc phẫu thuật vô cùng quan trọng, cho nên các sinh viên của Viện y học được cho phép đến để quan sát

Hiển nhiên, chuyện phẫu thuật của Diệp Đông Cường vô cùng phức tạp, cho nên có rất nhiều người đến xem.

Trên màn hình lớn, mọi người có thể thấy được, bước gậy tê đã xong, hiện tại Giang Vân Phàm đang dùng dao để mổ phần bụng của Diệp Đông Cường.

Tần Xuyên nhìn thấy cảnh này liền biết là không ổn, nhưng bây giờ đã không kịp ngăn lại rồi!

Diệp Tiểu Nhu thì vô cùng lo lắng, hai tay nắm chặt, không biết phải làm sao. Cô không dám nhìn cảnh cha mình đang bị mổ bụng trên màn hình.

Chu Phương Ngữ cũng nhìn thấy hết, cô giận đến mức sắc mặt trắng bệch, cô là bác sĩ chủ trị của Diệp Đông Cường, vậy mà khi bệnh nhân làm phẫu thuật cô lại không biết gì hết! Đúng là nhục nhã!

Phía xa, có một vị bác sĩ tóc hoa râm, sắc mặt rất tốt, người này chính là viện trưởng Lý Hồng Viễn!

Nhìn thấy Chu Phương Ngữ đi đến, Lý Hồng Viễn tươi cười, không có chút hốt hoảng nào:

- Bác sĩ Chu, thông báo cho cô hơi muộn, Diệp Đông Cường đang phải tiến hành phẫu thuật sớm!

- Viện trưởng! Diệp Đông Cường là bệnh nhân của tôi, cho dù ông không đồng ý để tôi điều trị, muốn giao cho người khác thì cũng đâu cần gạt tôi, lén để người khác làm phẫu thuật!

Chu Phương Ngữ tức giận nói một tràng.

Lý Hồng Viễn cười cười ôn hòa nói:

- Đừng có giận, tôi không có ý gạt cô, bây giờ không phải cô cũng biết rồi sao?

-

- Chơi trò gì vậy? Thông báo cho cả các phóng viên tạp chí y học, chỉ có tôi là không biết gì? Viện trưởng coi tôi là đồ ngốc hay sao?

Chu Phương Ngữ đập mạnh xuống mặt bàn.

Lần này, rất nhiều người xung quanh đều ngoảnh lại, trước giờ họ chưa từng thấy ai có ai dám đập bàn trước mặt Lý Hồng Viễn cả.

Sắc mặt Lý Hồng Viễn tối sầm:

- Bác sĩ Chu, tôi giao bệnh nhân Diệp Đông Cường này cho cô là đề cao y thuật của cô, để cô hợp tác với bác sĩ Giang là để hai người cùng nhau chữa cho người bệnh này tốt hơn.

Thật không ngờ, cô lại lâm trận lùi bước, vội vàng đưa bệnh nhân quan trọng như vậy giao cho một người ngoài không có bằng cấp gì trị liệu! Cô cảm thấy đây là thái độ mà một bác sĩ chủ trị nên có hay sao?

- Nếu như các người nghi ngờ y thuật của Tần Xuyên thì có thể bàn bạc tiếp,

sao có thể tiến hành phẫu thuật sớm được!!

Chu Phương Ngữ chỉ vào người đàn ông đứng sau lưng nói.

Lý Hồng Viễn khẽ cười:

- Lần phẫu thuật này đã chuẩn bị hơn một tuần lễ rồi, hơn nữa cũng đã ký cam kết phẫu thuật, mọi chuyện đều đã xong, có gì là qua loa đâu?

- Nhưng đây không phải là cách giải quyết tốt nhất. Để Tần Xuyên điều trị, cơ hội trị khỏi sẽ cao hơn! Không phải ông cũng thấy bệnh của chị tôi cũng là Tần Xuyên trị khỏi hay sao?

Lý Hồng Viễn nhìn Tần Xuyên khẽ cười:

- Tôi biết là hẳn ta đã trị khỏi cho chị của cô, nhưng không có nghĩa là bệnh gì hẳn cũng có thể trị!

Lần này là ung thư lá gan và ống mật, beenhjtinhf vô cùng nghiêm trọng, nếu không lập tức phẫu thuật cắt bỏ, còn điều trị Trung Y kéo dài thêm mấy ngày nữa thì nhất định sẽ gây chết người!

Bệnh viện của chúng ta là một trong những bệnh viện tốt nhất Trung Quốc, không thể bởi vì một tên lang băm có thể chữa khỏi chân cho chị cô mà tin tưởng vào y thuật của hẳn, vẫn cần phải điều trị theo khoa học!

Tần Xuyên thờ dài, nghiêm túc nói:

- Tôi biết là các ông không phục. Bệnh nhân mà các người không chữa khỏi được lại để tôi chữa khỏi. Nhưng hiện tại không phải là lúc có phục hay không! Các ông có biết là cái hư danh hão của các ông mà có thể hại chết người ta hay không?

- Cậu thanh niên này, đừng có quá kiêu ngạo! ngay cả giấy phép hành nghề y cậu cũng không có, còn dám ở đây khua môi múa mép! Lý Hồng Viễn tôi đã làm

bác sĩ đến mấy chục năm, còn chưa đến lượt cậu giáo huấn tôi!

Lý Hồng Viễn có thể khách khí với Chu Phương Ngữ nhưng với Tần Xuyên thì thái độ vốn đã luôn không tốt rồi.

Dù sao trong mắt ông ta, Tần Xuyên cũng chỉ là một tên lang băm vặt mũi chưa sạch, ngay đến tư cách nói chuyện với ông ta cũng không có!

- Viện trưởng, ông thật quá đáng rồi! Ông chẳng qua chỉ là mượn cuộc phẫu thuật này để quảng bá cho danh tiếng của mình và tên họ Giang kia! Ông có nghĩ đến hậu quả khi phẫu thuật thất bại không hả?

Viện trưởng Lý làm mặt nghiêm túc nói:

- Bác sĩ Chu, đây toàn là vụ khống, nói nhảm! chúng ta đều là bác sĩ, tất nhiên phải dốc hết sức mình, dùng phương pháp hiệu quả nhất để chữa trị cho người bệnh!

Tuy nhiên, chuyện sinh lão bệnh tử nhiều khi không thể nào chỉ dựa vào sức người là có thể thay đổi được. Nếu như kết quả xuất nhất, người bệnh chết trên bàn phẫu thuật thì chúng ta cũng chỉ có thể nói trong khi làm phẫu thuật không có gì thẹn với lương tâm!

Tần Xuyên cười lạnh:

- Đúng là cái thú lý luận chó má vớ vẩn! Nói thẳng ra, nếu như phẫu thuật thành công thì là cháu trai ông lợi hại còn nếu như phẫu thuật thất bại thì là do người bệnh vô dụng, đúng không?

Các người chỉ đương nhiên là đánh cược một ván, thắng rồi mọi người sẽ biết đến sự lợi hại của tên họ Giang kia, các người có thể khoe mẽ, nếu như phẫu thuật thất bại thì coi như không có chuyện gì xảy ra! Đúng là tính toán rất hay!

Tần Xuyên đã nói trúng tim đen của Lý Hồng Viễn, sắc mặt liền biến đổi, lúc trắng lúc hồng, giống như bị giẫm phải đuôi:

- Hồn láo! Lý Hồng Viễn tôi đã hành nghề được mấy chục năm, trước giờ luôn đặt người bệnh lên hàng đầu! Cậu cố tình nói mấy lời ác ý này là có mưu đồ gì? Còn dám ăn nói xằng bậy, tôi sẽ bảo bảo vệ lời cổ cậu ra ngoài!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 118: Không Phải Đến Diễn Thuyết!

Tần Xuyên xiết năm chặt năm tay, cố kìm nén cơn giận của mình.

Dù sao chuyện quan trọng nhất trước mắt hiện giờ không phải là thể diện của hắn mà là tận lực giúp cho Diệp Đông Cường có thể phẫu thuật một cách thuận lợi

Nếu như hiện tại hắn cãi nhau với Lý Hồng Viễn, ồn ào để bảo vệ vào thì cũng không hay, cứ cho là hắn không sợ bọn họ nhưng lại không giúp được gì cho chuyện phẫu thuật của Diệp Đông Cường.

Hắn hít một hơi thật sâu, lặng lẽ quay người, quan sát tình hình phẫu thuật trên màn hình lớn.

Chu Phương Ngữ và Diệp Tiểu Nhu cũng không muốn làm âm lên, thấy Tần Xuyên không nói gì nữa, hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

Lý Hồng Viễn cho rằng Tần Xuyên đã sợ, liền tươi cười đắc ý.

- Coi như cậu biết điều, theo lý thuyết, thì người như cậu sẽ không thể vào đây quan sát, nhưng Lý Hồng Viễn tôi không phải loại bụng dạ hẹp hòi, niềm tình cậu là văn bối, lần này tôi tạm tha cho cậu!

Tần Xuyên cũng không thèm để ý lão già tự cao tự đại kia, hắn chỉ chăm chú quan sát tình hình phẫu thuật, tâm trạng càng lúc càng lúc càng nặng trĩu.

Quả nhiên, tên Giang Vân Phàm kia đang dùng cách phẫu thuật thông thường để tiến hành cắt bỏ khối u, nếu như tiếp tục như vậy, xác xuất thành công sẽ chẳng đến 3 phần!

- Bác sĩ Chu. – Tần Xuyên quay đầu lại nói với Chu Phương Ngữ.- Hay là cô thay đồ phẫu thuật rồi vào trong đó đi, dù sao đây cũng là ca phẫu thuật do cô phụ trách, bây giờ tha dự cũng chưa muộn!

- Anh bảo tôi vào trong? Nhưng mà anh

Chu Phương Ngữ cảm thấy nếu Tần Xuyên vào thì tốt hơn.

- Bọn họ nhất định sẽ không để tôi vào đâu, nhưng cứ tiếp tục như vậy, chú Đông Cường nhất định không chịu được, cô phải vào đó, thay đổi phương án phẫu thuật!

Tần Xuyên nói, sắc mặt vô cùng nghiêm túc!

- Anh có phương án tốt hơn?

Chu Phương Ngữ mừng ra mặt.

- Uh!

Tần Xuyên nghiêm túc gật đầu, hăn cuống chỉ vừa mới nghĩ ra.

Lý Hồng Viễn ở bên cạnh nghe được mấy lời này không khỏi giếu cợt:

- Tiểu tử, người học trung y thì hiểu gì về chuyện ung thư phải cắt bỏ của Tây y?

Tần Xuyên lạnh lùng nhìn ông ta:

- Là ông ếch ngồi đáy giếng thôi! Y thuật vốn không phân biệt Tây Y hay Trung Y gì cả, phẫu thuật là phẫu thuật! Chẳng lẽ bộ phận trên cơ thể người phương Đông và người phương Tây còn có gì khác biệt hay sao?

- Hừ, khẩu khí cũng không nhỏ đâu!

Lý Hồng Viễn lên tiếng cười nhạt, đảo mắt một vòng rồi đưa tay ra hiệu cho

các chuyên gia trong giới y học, bảo họ im lặng một chút.

- Các vị, bên này có một cậu thanh niên, nói rằng có các giải quyết khác cho ca phẫu thuật này, không bằng chúng ta cùng nhau nghe thử xem, hẳn ta có cao kiến gì?

Nhưng sinh viên ưu tú của học viên và các vị bác sĩ có kinh nghiệm ở đây đều nghe ra được, Lý Hồng Viễn đang chế giễu Tần Xuyên không biết chừng mực, ai nấy cũng đều phá lên cười!

- Viện trưởng lý, cứ để hẳn nói xem, nếu như hẳn nói sai, ngài hãy dạy bảo hẳn một chút!

Lập tức có kẻ nịnh hót phụ họa.

- Tôi cũng có ý định như vậy!

Lý Hồng Viễn quay đầu nhìn Tần Xuyên, mĩa mai nói:

- Tần Xuyên đúng không? Nhân hội nghị quan sát và giao lưu lần này, cho cậu cơ hội lên đài phát biểu nói một chút xem, phương án phẫu thuật này của bác sĩ Giang có gì không ổn?

Nói sai rồi cũng không sao, mọi người sẽ không cười cậu đâu, dù sao cậu cũng không phải là người chuyên nghiệp.

Tần Xuyên không có thời gian đôi có với ông ta, hẳn phải nhanh chóng nói cho Chu Phương Ngữ biết điểm mấu chốt của phẫu thuật lần này, để cô ấy có thể nhanh chóng vào trong.

Nếu như mọi người ở đây có thể ủng hộ hẳn, thì tên Lý Hồng Viễn kia sẽ không có lý do gì để từ chối đề nghị của hẳn.

Vì thế, Tần Xuyên bước lên bục, cầm lấy một chiếc micro, bình tĩnh nói:

- Ca phẫu thuật này có hai điểm mấu chốt rất khó xử lý. Một là phạm vi hạch bạch huyết bị ăn mòn, bắt đầu từ động mạch chủ của gan, phải cắt bỏ hết tổ chức thần kinh, mô mỡ và tuyến dịch lim-pha bên trên dây chằng lá gan.

Ngay là việc hóa xương của động mạch và tĩnh mạch ở lá gan, nếu như đã phát, rất có thể phải cắt bỏ toàn bộ toàn bộ hạch bạch huyết ở trên động mạch của mang ruột và bên cạnh động mạch chủ của bụng, cô phải kiểm tra thật cẩn thận...

Điểm khó thứ hai là cần phải cắt bỏ quá nhiều bộ phận, theo trình tự phẫu thuật thông thường, nhất định thời gian sẽ kéo dài hơn 10 tiếng đồng hồ.

Nhưng với tình trạng sức khỏe và mức độ suy yếu của lá gan hiện tại, chú Đồng Cường không thể nào cầm cự được lâu như vậy, cho nên tôi muốn thay đổi trình tự tiến hành phẫu thuật.

Trước khi cắt bỏ phần trên của lá gan, hãy cắt bỏ ống mật sau đó bóc ống mật và độc mạch trên lá gan ra, cắt bỏ phần xung quanh lá gan, sau đó nối lại ống mật với lá gan....

Tần Xuyên nói một mạch vô cùng trôi chảy, nói ra hết những khâu quan trọng

Mới đầu, những người ở đây còn tưởng được nghe chuyện cười, nhưng càng nghe lại càng thấy người thanh niên này vô cùng chuyên nghiệp, hình như là phải làm như vậy mới đúng....

Đến cuối cùng, các chuyên gia, các nghiên cứu sinh, các phóng viên tạp chí đều há hốc mồm, tập trung nghe Tần Xuyên nói.

Ngay đến Lý Hồng Viễn cũng ngậy ra nhìn Tần Xuyên như người mất hồn.

Ban đầu ông ta muốn tìm chỗ sơ hở để dạy cho hắn một bài học, thế nhưng... ông ta hoàn toàn không tìm được cơ hội nào!

Tần Xuyên nói rất chuyên nghiệp, lập luận chặt chẽ, giống như đang khai não cho tất cả mọi người ở đây, ai nấy đều nhìn hẩn bằng con mắt khác!

Những người ở đây đều là những người từng trải trong giới y học, cho dù bọn họ nghe không hiểu thì cũng có thể nghe ra được thật giả tốt xấu.

Dần dần, mọi người đều thấy có chút ngại ngùng xấu hổ, cậu thanh niên nhất định không phải là người bình thường, cậu ta có biết nhìn nhận vấn đề hơn bọn họ, thật đúng là thiên tài ngoại khoa.

Ngay đến một người bình thường như Diệp Tiểu Nhu cũng ngây người ra nghe, cô phát hiện Tần Xuyên thật sự là quá toàn năng, biết cả phẫu thuật ngoại khoa, còn có cái gì mà hẩn không biết đây?

Còn Chu Phương Ngữ thì hai mắt long lanh nhìn người đàn ông đang đứng trên bục phát biểu, cô ghi nhớ hết từng câu từng chữ mà Tần Xuyên nói, cảm xúc dâng trào.

Mỗi lần mà người đang ông này bắt đầu nghiêm túc thì hoàn toàn khác hẩn với vẻ bất cần đời thường ngày, chẳng khác nào hai người.

Giờ đây, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn Tần Xuyên, hẩn hoàn toàn xứng đáng là nhân vật chính.

Lý Hồng Viễn trước đó coi thường, chế giễu hẩn, nãy cũng im lặng nghe hẩn giảng giải.

- Nếu theo phương án của tôi thì có thể rút ngắn thời gian phẫu thuật xuống còn khoảng 6 tiếng, như vậy thì sẽ giảm bớt khả năng thất bại....

Tần Xuyên nói xong, cả phòng hội nghị vẫn chìm trong yên tĩnh.

Phải mất đến 3s, mới bắt đầu có những tiếng vỗ tay thưa thớt vang lên, càng về sau, tiếng vỗ tay càng lớn, rất nhiều người đã đứng dậy, gậy đầu tán thưởng.

Tần Xuyên không nói gì, hẳn không phải đến đây để diễn thuyết, sau đó quay lại nhìn Lý Hồng Viễn nói:

- Ông hãy để bác sĩ Lý vào mổ chính đi!

Lý Hồng Viễn cảm thấy vô cùng mất mặt, dù sao ý định ban đầu ông ta cũng là muốn giáo huấn Tần Xuyên một trận.

Ông ta giả bộ ho khan, sau đó bảo trợ lý của mình liên lạc với Giang Vân Phàm trong phòng phẫu thuật thông qua gọi video.

- Bác sĩ Giang, bác sĩ Chu muốn vào mổ chính, anh đồng ý chứ?

Giang Vân Phàm ở trong phòng phẫu thuật nghe thấy Chu Phương Ngữ muốn vào mổ chính, tất nhiên sẽ không bằng lòng, nhưng nhìn thấy ánh mắt Lý Hồng Viễn trong video có chút bất thường, gã cũng biết nhất có nguyên nhân gì đó khác.

- Tất nhiên là được rồi, tôi rất sẵn lòng làm trợ thủ cho bác sĩ Chu!

Giang Vân Phàm mỉm cười gật đầu.

Lý Hồng Viễn cũng đã có tính toán, ông ta muốn ca phẫu thuật này thành công mà phương án của Tần Xuyên lại rất tốt.

Đợi đến khi phẫu thuật thành công, vậy thì tất cả công lao đều thuộc về bệnh viện của ông ta rồi!

Trên báo, trên tạp chí nhất định sẽ không dả động gì đến cái tên Tần Xuyên kia, người được lợi vẫn là viện trưởng là ông ta và cháu ngoại là Giang Vân Phàm, ngoài ra còn có Chu Phương Ngữ, vậy chẳng phải quá tốt sao?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 119: Cậu Diên Rời Sao?

Chu Phương Ngữ nhanh chóng thay đồ phẫu thuật, tiến hành khử trùng, sau đó tiến vào phòng phẫu thuật.

Dù sao cô cũng là một nhân tài xuất chúng, có kinh nghiệm phẫu thuật khá phong phú. Cô hít sâu một hơi, tập trung toàn bộ tinh thần.

Thời gian dài đằng đằng, nhưng bởi quá trình phẫu thuật quá xuất sắc khiến cho thời gian trôi qua rất nhanh.

Đến khoảng chập tối, Lý Hồng Viễn thấy ca phẫu thuật tiến hành rất thuận lợi, có thể thành thạo bảo trợ lý rút cho mình một chén trà bích la xuân, ngồi trong phòng họp thưởng thức.

Có thể đoán được, sau lần phẫu thuật thành công này, ông ta nhất định sẽ vô cùng vẻ vang trong giới y học, nghĩ đến đây ông ta không khỏi thầm vui mừng.

Ông ta nhìn Tần Xuyên vẫn đang chăm chú nhìn lên màn hình, sắc mặt vô cùng lo lắng, cười thầm trong lòng: đúng là ngu xuẩn, nói ra phương án ngược lại đã giúp bọn ta một tay!

Có điều y thuật của người này cũng không tệ, nếu như có thể lợi dụng hẳn làm việc cho bệnh viện của ta, vậy thì người viện trưởng này lại phải “chịu” nghe ca ngợi rồi!

- Tần Xuyên, cậu có nghĩ đến chuyện làm một bác sĩ thực thụ hay không? Lý mỗ tôi là người rất rộng lượng, tuy cậu từng chống đối tôi, nhưng nếu cậu cầu xin, thì tôi vẫn sẽ giúp cậu một tay!

Lý Hồng Viễn nheo mắt cười.

Tần Xuyên không thèm để ý đến ông ta, trong lòng hắn vẫn luôn thầm thấy khó chịu, tuy hiện giờ phẫu thuật đang tiến hành rất thuận lợi, nhưng hắn vẫn cảm thấy rất có thể sẽ xảy ra chuyện.

- Không cần lo lắng như vậy, kỹ thuật phẫu thuật của bác sĩ Chu vô cùng xuất chúng, hơn nữa lại có bác sĩ Giang ở bên làm trợ lý phẫu thuật, có thể nói là không gì sánh bằng.

Với kinh nghiệm hành nghề y mấy chục năm của tôi, ca phẫu thuật này nhất định sẽ thành công!

Lý Hồng Viễn vô cùng tự tin nói.

Thế nhưng ông ta vừa dứt lời, trong phòngp phẫu thuật liền có một tiếng “Tít” vang lên chói tai.

Một trợ lý phẫu thuật hoảng hốt nói:

- Huyết áp tụt xuống còn 70! Vẫn đang tiếp tục giảm!

Tiếp đó là một lượng máu lớn tràn ra bên ngoài lá gan, giống như đang ngâm lá gan trong một bể máu.

Chu Phương Ngữ đang định khâu lá gan lại nhưng nhìn thấy cảnh tượng này lại không biết phải làm thế nào

- Tần Xuyên, chuyện này là sao? Là sao?

Diệp Tiểu Nhu ở bên ngoài hốt hoảng nắm lấy tay Tần Xuyên, lo lắng hỏi.

Tần Xuyên buồn rầu hít một hơi thật sâu:

- Tôi cần luôn lo lắng, tuy trình tự phẫu thuật đã vô cùng hoàn mỹ, nhưng bản

thân lá gan đã chịu căn bệnh này quá lâu, nên đã trở nên quá suy yếu rồi.

Thời gian phẫu thuật lại quá dài, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện, thật không ngờ đã sắp xong rồi lại

Tất cả mọi người bên trong phòng đều đã đứng dậy, vểnh tai nghe ngóng, không biết tiếp sau đây sẽ xử lý ra sao?

Lý Hồng Viễn sắc mặt tối sẫm, tình hình như vậy đã khiến ông ta không còn bình tĩnh được nữa, lập tức kết nối video, quát lớn với người bên trong:

- Mau xác định chỗ chảy máu! Nhanh lên!

Nếu như bây giờ thất bại trong tích tắc thì đừng nói đến không còn chút vinh quang nào, nhất định đồng đồng nghiệp trong ngành sẽ đem chuyện này ra làm trò cười.

- Mau cầm máu cho tôi!

Giang Vân Phàm lúc này đã toát hết mồ hôi hột, bắt đầu cùng với Chu Phương Ngữ tìm xem chỗ nào chảy máu. Thế nhưng khắp nơi đều là máu, thời gian lại gấp rút, tay của gã bắt đầu run lên.

Chu Phương Ngữ lúc này mặt cũng trắng bệch, tình huống như này, không phải chưa từng xảy ra, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là không thể cứu được người bệnh.

Cô rất không cam tâm, nhưng lại không biết xử lý chuyện này thế nào, đành ngược lên nhìn Tần Xuyên và Diệp Tiểu Nhu trên màn hình.

Diệp Tiểu Nhu lúc này đã nước mắt đầm đìa rồi, dáng vẻ nhìn cô cầu khẩn.

- Không được rồi.. bác sĩ Chu, từ bỏ thôi!

Giang Vân Phàm tìm một hồi vẫn không có cách nào liền lên tiếng.

- Đây là do gan của người bệnh quá yếu, không liên quan đến phương án phẫu thuật của chúng ta!

Bên ngoài, Lý Hồng Viễn chớp chớp mắt, làm vẻ vô cùng tiếc nuối, quay người lại nói với tất cả mọi người trong phòng:

- Các vị, thật không may, gan của người bệnh này không thể cầm cự được, chuyện ngoài ý muốn này, bệnh viện chúng tôi cũng rất lấy làm tiếc!

Tuy nhiên, đây chính là sự tàn khốc của y học, ự tàn khốc của bàn phẫu thuật, mọi người không nên trách bác sĩ Chu và bác sĩ Giang, bọn họ cũng đã rất cố gắng rồi

Đột nhiên, Tần Xuyên ở bên cạnh lao đến trước mặt Lý Hồng Viễn, nắm lấy cổ áo ông ta, nhắc bổng lên.

Sắc mặt hần lạnh như băng, mây mù che phủ đôi mắt:

- Người bệnh vẫn còn chưa chết, ông đã nói tận lực? Ông chỉ không muốn cho cháu ngoại mình phải chịu trách nhiệm mà thôi!

- Cậu ... cậu làm gì vậy? Mau để tôi xuống!

Lý Hồng Viễn vừa hốt hoảng vừa sợ hãi, bởi ánh mắt của Tần Xuyên thật sự vô cùng kinh khủng.

Những bên dưới đều làm ầm lên, tên này lại dám động thủ với viện trưởng?

Ngay đến Diệp Tiểu Nhu cũng sợ ngây người, Tần Xuyên lại có thể vì Diệp Đông Cường mà nổi giận như vậy, cô thật sự rất cảm động.

Chu Phương Ngữ ở bên trong nghe được câu nói này thì thấy vô cùng xấu hổ. Đúng vậy, người bệnh vẫn chưa chết, sao cô có thể bỏ cuộc được!

Giang Vân Phàm thì giận dữ quát lớn:

- Sao lại là thằng nhãi này! Mau thả viện trưởng xuống!

- Phẫu thuật đã thất bại rồi, cậu còn muốn thế nào nữa? Cậu còn như vậy tôi sẽ gọi bảo vệ đấy!

Lý Hồng Viễn cố nói.

Tần Xuyên gằn giọng:

- Nếu các người đã bỏ cuộc thì để tôi vào cứu người!

- Cậu tưởng mình là thân tiên sao? Vậy rồi còn cứu được sao?

Lý Hồng Viễn cười lạnh.

- Mở cửa ra!

Tần Xuyên gầm lên.

Lý Hồng Viễn tức đến đỏ mặt, nhưng lại nheo nheo mắt nghĩ, nếu như trong khi phẫu thuật Tần Xuyên lại xông vào, ngộ nhỡ có gì bất trắc thì có thể đổ lên người hắn rồi!

Thế nên ông ta quay đầu lại, nói với người bên trong:

- Mở cửa phòng phẫu thuật ra!

Mọi người trong phòng nghe xong đều vô cùng kinh ngạc, thật sự để Tần Xuyên đi vào, nhưng cũng không có ai dám chống đối.

Dù sao phẫu thuật cũng đã thất bại rồi, kiếm được kẻ chịu trận thay cũng tốt!

Tần Xuyên không muốn nói nhiều nữa, hắn ném thẳng Lý Hồng Viễn xuống đất rồi vội chạy vội vào phòng phẫu thuật.

Lý Hồng Viễn bị thả xuống, thiếu chút nữa là ngã sóng soài, tức giận quát

lớn:

- Tần Xuyên! Phẫu thuật lần này thất bại, trách nhiệm lớn nhất là do cậu!

Mọi người bên dưới quay ra nhìn nhau, huyện này chẳng có quan hệ gì với Tần Xuyên nhưng Lý viện trưởng tất nhiên sẽ muốn đổ hết trách nhiệm lên đầu Tần Xuyên rồi!

Sau khi Tần Xuyên vào trong, Chu Phương Ngữ liền nhường chỗ của mình cho hắn.

Hắn cau mày nhìn xung quanh lá gan của người bệnh, có rất nhiều máu, máu lại vẫn đang không ngừng chảy ra.

Giang Vân Phàm cười mỉa mai:

- Cậu vào thì làm được gì? Vào cho đông vui à? ảnh hưởng đến phẫu thuật của bệnh viện, nhóc con cậu đợi bị bắt đi!

Gã còn nhớ rõ, hôm qua Tần Xuyên đã làm hư chuyện của gã, công lao ba năm của gã đều đã bị Tần Xuyên hủy hoại.

Nhưng Tần Xuyên không có tâm trạng nào để ý đến hắn, chỉ cau mày, tập trung suy nghĩ.

- Tần Xuyên, giờ phải làm sao? Không tìm thấy chỗ chảy máu!

Chu Phương Ngữ nói, giọng run run.

- Huyết áp trên là 60, tim đập 135, máu 20 đơn vị! Bác sĩ, tình trạng bệnh nhân rất không ổn định!

Tần Xuyên nhắm mắt một lúc rồi đột nhiên mở ra hai mắt sáng như đèn pha:

- Tình trạng này nhất định là nội động mạch của lá gan đã bị tổn hại.

- Vậy có cách nào không?

- Có! – Tần Xuyên nói rất chắc chắn. – Tạm thời ngừng tim, sau đó tranh thủ nửa giây đó tìm vị trí chảy máu rồi lập tức khâu lại!

Cả đám người trong phòng phẫu thuật và những người bên ngoài phòng họp đều vô cùng kinh hãi, ngay cả Giang Vân Phàm và Lý Hồng Viễn cũng đều nghẹn họng nhìn Tần Xuyên chết trân.

- Cậu điên rồi sao? Nửa giây phải tìm được, lại còn phải khai lại cấp tốc?

Giang Vân Phàm cũng bó tay!

Lý Hồng Viễn lại lặng lẽ gật đầu, ra hiệu cho mọi người ở phòng phẫu thuật nghe theo lời Tần Xuyên, bởi như vậy sẽ càng có thêm nhiều lý do để đổ hết trách nhiệm lên người Tần Xuyên.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 120: Miễn Cường Hôn Cô!

- Tim ngừng đập cũng đã rất nguy hiểm rồi, anh nắm chắc được mấy phần?

Chu Phương Ngữ rất muốn khích lệ Tần Xuyên nhưng chuyện này vô cùng nguy hiểm.

Tần Xuyên trả lời không chút do dự:

- Tôi chỉ biết nếu như không thử thì ngay cả cơ hội thành công cũng không có! Thấy chết không cứu thì có khác nào giết người!

Thấy chết không cứu thì có khác nào giết người!

Câu nói này khiến cho mọi người bên trong phòng phẫu thuật đều giật mình, những người bên ngoài phòng hội nghị nghe thấy cũng nổi hết da gà và thán phục.

- Tôi biết rồi!

Chu Phương Ngữ nhìn Tần Xuyên chăm chú.

Lúc này, cô đã quên hết tất cả những thói xấu của Tần Xuyên, hình tượng của hắn trong cô đột nhiên đã có sự thay đổi lớn, cô chỉ muốn toàn tâm toàn ý cùng hắn chiến đấu đến giây phút cuối cùng!

Giang Vân Phàm nhìn thấy ánh mắt Chu Phương Ngữ nhìn Tần Xuyên, trong lòng không khỏi thầm oán hận, trước giờ gã chưa từng thấy Chu Phương Ngữ nhìn một người đàn ông nào như thế.

- Họ Tần kia anh đừng chỉ biết mạnh miệng, nói hay cũng không có tác dụng, anh đang dọa ai đây hả?

Giang Vân Phàm khinh thường nói.

Tần Xuyên lạnh lùng liếc nhìn gã:

- Người bệnh còn chưa chết đã nói từ bỏ, đừng có ở đó mà sửa nữa! Cút!

- Cậu...

Giang Vân Phàm ứng hòng, không biết phải phản bác như thế nào.

Quan trọng hơn, những người khác trong phòng phẫu thuật cũng nhìn gã với ánh mắt không được thân thiện lắm, dù sao vào thời khắc quan trọng này, Giang Vân Phàm cố tình làm chậm trễ là không đúng.

Tần Xuyên không quản được nhiều chuyện như vậy, bình tĩnh chỉ huy:

- Tim ngừng đập, tiêm thêm atp.

Chu Phương Ngữ lập tức biến thành trợ lý phẫu thuật bên cạnh hắn, dùng kiềm cầm máu, giúp Tần Xuyên mở rộng chỗ mổ để tìm kiếm chỗ bị vỡ nhanh hơn.

- Cô hãy lấy đầu nhọn của kim chặt lấy đầu vào của mạch máu.

- Được ...

Hai người vô cùng tập trung, phối hợp cũng rất ăn ý.

Mọi người ở trong phòng phẫu thuật cũng như bên ngoài phòng họp đều nín thở quan sát, mọi người đều biết, mỗi một giây phút đều vô cùng quan trọng.

Đột nhiên, mắt Tần Xuyên sáng lên.

- Tìm thấy chỗ bị hở rồi!

Chu Phương Ngữ mừng ra mặt quay lại hỏi y tá:

- Còn bao nhiêu thời gian nữa?

- 3... 30 giây?

Cô y tá trẻ hết hoảng.

Chu Phương Ngữ sắc mặt tái mét, thời gian ngắn như vậy, nhất định không kịp khâu lại rồi!

Giang Vân Phàm này giờ vẫn đứng bên cạnh quan sát liền cười lạnh, gã đang đợi để bêu xấu Tần Xuyên.

Thế nhưng Tần Xuyên lại dường như không có chút lo lắng nào, mắt vẫn không hề rời khỏi kính hiển vi, ung dung đưa tay ra, nói với y tá bên cạnh:

- Chỉ nilon 8-0.

Tần Xuyên cầm lấy sợi chỉ, bắt đầu khâu miệng vết thương lại với tốc độ thần tốc.

Đối với hắn mà nói, ưu thế của một võ giả Tiên Thiên chính là có kiếm đạo thiên phú.

Có một số chiêu kiếm mạnh, cần có tốc độ, lực nắm thật chắc, khó hơn nhiều với việc phẫu thuật ngoại khoa này.

Cho nên khi hắn tập trung vào một ca phẫu thuật, có thể nhanh hơn bất cứ người bình thường nào, hơn nữa vừa nhanh lại vừa thận trọng.

- 10 giây ... 9 giây

Người trong phòng giải phẫu đều thấp thỏm không yên nhìn đồng hồ đếm

ngược thời gian. Không có bất kỳ ai tin được rằng Tần Xuyên có thể khâu miệng vết thương lại với thời gian ngắn như vậy.

Chu Phương Ngữ nhìn chăm chú vào đôi tay của Tần Xuyên, động tác tay hần nhanh đến không thể nhìn thấy được, ngay đến lúc khống chế tay cũng vô cùng tuyệt diệu, khiến cô vô cùng kinh ngạc.

- Nhanh Nhanh quá!

Chu Phương Ngữ thấy mắt mình hoa lên.

Giang Vân Phàm lại càng không tin, gã không ngừng chớp mắt, có phải gã đã bị ảo giác rồi không? Trước giò gã chưa từng thấy ai có tốc độ khâu vết thương nhanh đến mức đó.

Đột nhiên, Tần Xuyên cắt bỏ sợi chỉ, dừng tay lại, nói lớn:

- Đã khâu xong! Kích tim!

Trợ lý phẫu thuật đứng bên thiếu chút nữa là không kịp phản ứng, cuối cùng cũng kịp thời gian nửa phút, để tim của Diệp Đông Cường đập trở lại.

- Tình hình thế nào rồi!

Tần Xuyên vẫn chưa dám thở phào, sợ đã vượt quá thời gian.

Một trợ lý phẫu thuật nhìn các số liệu trên máy, sắc mặt khó tin nói:

- Tất cả các hoạt động tuần hoàn đều diễn ra bình thường, thành Thành công rồi!

Đến lúc này, các nhân viên chăm sóc và các y tá trong phòng mới thở phào nhẹ nhõm, ai nấy cũng đều nhận ra, lưng mình đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Tình huống vừa rồi quả thật là ngàn cân treo sợi tóc, thế nhưng thật sự lmf dc

đã khiến bọn họ có cảm giác đã đạt được thành tựu vô cùng lớn lao.

Ở phòng họp bên ngoài các chuyên gia, nghiên cứu sinh, phóng viên đều vỗ tay rần rần, ai nấy cũng đều biểu lộ vẻ thán phục.

Chỉ có Lý Hồng Viễn là sắc mặt có chút bối rối, bởi thông qua lần phẫu thuật này, Tần Xuyên đã nhận được nhiều ủng hộ, chuyện này không hay ho chút nào.

Chu Phương Ngữ kích động đến suýt khóc, nếu như không phải Tần Xuyên một mực kiên trì, thì không thể nào xuất hiện kỳ tích này.

Còn với những kẻ bỏ dờ giữa chừng, không coi tính mạng của người bệnh ra gì lại khiến cô thấy khinh thường.

Giang Vân Phàm xem xong ca phẫu thuật này, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngã khụy xuống sàn, gã vẫn luôn kiêu ngạo về kỹ thuật mổ ngoại khoa của mình, nhưng hiện tại lại bị bại dưới tay của thằng nhãi này.

Lòng tự trọng bị chà đạp, cảm giác này còn đau khổ, phần nộ hơn là giàng cho gã mấy cái tát!

Không chỉ dụ dỗ mất người con gái mà gã thương yêu, nay lại còn hủy hoại cả sự nghiệp của gã, ánh mắt gã nhìn Tần Xuyên, ngày càng u ám.

Phẫu thuật tiếp theo vô cùng thuận lợi, không có bất kỳ chuyện nào ngoài ý muốn xảy ra.

Tần Xuyên định bụng đợi sau khi phẫu thuật xong, Diệp Đông Cường khỏe lại, sẽ điều trị cho ông ấy một lần nữa, dù sao những dược liệu kia cũng lấy ra rồi, không dùng thì lại để phí.

Một tiếng sau, Tần Xuyên và Chu Phương Ngữ cùn nhau ra khỏi phòng phẫu thuật.

Khi hai người đi ra, tất cả mọi người đều vỗ tay tán thưởng Tần Xuyên.

Diệp Tiểu Nhu ở bên ngoài chợ, nhìn thấy Tần Xuyên đi ra, liền chạy đến ôm chầm lấy hắn, mặc kệ trên người hắn hiện giờ vẫn còn chút máu.

- Cảm ơn anh.. Tần Xuyên.

Đôi vai gầy của Tiểu Nhu run lên, khóc nữa nở, nhưng là khóc vì vui mừng.

Cô không biết được, nếu như mình không quen biết Tần Xuyên thì cha cô đã thành thế nào rồi, tất cả là nhờ Tần Xuyên cô mới có được hi vọng.

Tần Xuyên ôm lấy eo, xoa đầu cô, cười nham hiểm:

- Haha, Tiểu Nhu đừng có khóc, giữa chúng ta còn cần nói cảm ơn hay sao? Hôn một cái là được

Nếu là bình thường, Diệp Tiểu Nhu nhất định sẽ rất e thẹn, nhưng đến lúc này, cô không để ý gì nữa, niềm hạnh phúc khi cha cô có thể thoát khỏi lưỡi hái tử thần đã khiến cô yêu người đàn ông này điên dại.

Cô ngẩng lên, mặc kệ trên mặt vẫn còn nước mắt tèm lem, chu môi hôn lên má Tần Xuyên hai cái “chụt chụt”

Tần Xuyên sờ lên má mình:

- Em xem này, hôn anh xong, mặt anh cũng dính đầy nước mắt luôn

- Ôi Em xin lỗi mà.

Diệp Tiểu Nhu tươi cười, không có chút ngượng ngùng nào cả.

Tần Xuyên nhìn đôi môi đang chu lên của Tiểu Nhu, liền bất ngờ hôn lên môi cô một cái, miệng há rộng bao lấy cái miệng nhỏ nhắn của Diệp Tiểu Nhu, dùng sức mà hút, đầu lưỡi đưa ra liếm liếm.

- Á!

Diệp Tiểu Nhu hét toán lên, hai má ửng đỏ.

Tần Xuyên cười lớn:

- Vậy mới công bằng ... Tiểu Nhu làm dính nước mắt lên mặt anh, ngoài miệng của em đều là nước miếng của anh! Hí hí ...

- Đáng ghét.... Ở đây có bao nhiêu người đang nhìn ...

Diệp Tiểu Nhu tựa đầu vào ngực Tần Xuyên, bên ngoài thì đang hờn dỗi đấy, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Chu Phương Ngữ ở bên cạnh thấy cảnh tượng này, không khỏi thầm tức giận, tên này mới vừa rồi trong phòng phẫu thuật vẫn còn vô cùng nghiêm túc, thế mà vừa mới ra ngoài lại bắt đầu đùa cợt con gái nhà người ta!

- Hừ! không biết xấu hổ!

Chu Phương Ngữ tức giận nói.

Tần Xuyên cười đắc ý:

- Bác sĩ Chu nếu như ghen tỵ có thể nói với tôi, tôi cũng có thể miễn cưỡng hôn cô 1 cái!

- Đi chết đi!

Chu Phương Ngữ tức giận dậm chân một cái, thầm nghĩ, chẳng lẽ cô còn không được bằng Diệp Tiểu Nhu? Hôn cô một cái mà cũng là miễn cưỡng sao?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 121: Tam Gia Nhà Họ Lý

Chu Phương Ngữ cũng không ý thức được trong tiềm thức của cô cũng không phản đối Tần Xuyên gần gũi với mình.

Lúc này Lý Hồng Viễn mới tiến tới đây, dè giọng xuống, cười ha hả, hỏi Tần Xuyên:

- Người trẻ tuổi, tôi thừa nhận trước đây có chút hiểu lầm với cậu. Nhưng hiện giờ tôi cảm thấy đúng là cậu có vài phần năng lực.

Với trình độ của cậu, tới bệnh viện chúng tôi làm bác sĩ ngoại khoa là hoàn toàn không có vấn đề, không biết cậu có hứng thú cân nhắc một chút hay không?

Lý Hồng Viễn rất giỏi tính toán, người giỏi như này nếu không nắm giữ ở trong tay mình, chẳng khác nào là có một đối thủ cạnh tranh cho bệnh viện.

Cho nên y phải nhanh chóng biết rõ ý nguyện của Tần Xuyên.

- Trình độ của tôi đương nhiên không có vấn đề, nhưng trình độ viện trưởng lang băm như ông thì rất có vấn đề. Nếu như để tôi nhận chức viện trưởng, có thể tôi sẽ cân nhắc.

Tần Xuyên nhếch miệng cười nói.

Sắc mặt Lý Hồng Viễn sa sầm:

- Tiểu tử, chớ có được voi đòi hai bà Trưng, có chút năng lực là coi mình lớn bằng trời. Người có kỹ thuật trên đời rất nhiều, nhưng có thể nổi bật đều là người thức thời.

- Hiện giờ tôi đang đói bụng, không rảnh để nghe ông đánh rắm nữa, tạm biệt ông, viện trưởng Lang Băm!

Tần Xuyên vung tay lên, sau đó trực tiếp xoay người đi. Đi vài bước, đột nhiên nghĩ tới điều gì, hần quay đầu lại cười lạnh nói:

- Về sau ông cùng cháu ông chớ có xuất hiện trước mặt tôi.

Bằng không thì vì chuyện hôm nay mấy người lạm dụng chức quyền, mạnh mẽ mẽ chú Đông Cường, gặp một lần tôi sẽ đánh một lần.

Môi Lý Hồng Viễn giật giật, chưa từng có ai dám nói chuyện với ông ta như vậy, tiểu tử này đúng là không biết trời cao đất rộng!

Y không biết là Tần Xuyên đã vô cùng nhẫn nại.

Nếu không phải vì nếu giết chết viện trưởng một bệnh viện lớn như Lý Hồng Viễn rất dễ gây ra nhiều phiền toái, mà căn cơ của Tần Xuyên cũng có chút bất ổn, không có quyền thế gì thì có lẽ Tần Xuyên đã trực tiếp làm thịt Lý Hồng Viễn cùng Giang Vân Phàm!

Chỉ có điều may mà Diệp Đông Cường không chết, nếu Diệp Đông Cường vì lần giải phẫu này mà chết, không biết chừng Tần Xuyên sẽ không nhẫn nại được, đã đại khai sát giới rồi.

Dù sao Diệp Đông Cường cũng là vị trưởng bối đầu tiên mang lại cho hần cảm giác ấm áp của người nhà từ sau khi hần xuống núi.

Sau đó, một đám phóng viên định phỏng vấn Tần Xuyên, chỉ có điều bị Lý Hồng Viễn ngăn cản, y sao có thể để cho Tần Xuyên có cơ hội nổi danh cơ chứ.

May mắn chính là Tần Xuyên cũng không có ý định lên báo chí, hần vẫn ưa thích ít xuất hiện một chút, ngay cả đi ra ngoài hần cũng cảm thấy phiền toái.

Chu Phương Ngữ cảm thấy lần này cô không có công lao gì, cũng không

muốn tiếp nhận phỏng vấn, người muốn phỏng vấn chỉ có mình Giang Vân Phàm.

Chỉ tiếc các phóng viên đều biết rõ ai mới là công thần thật sự, cho nên cuộc phỏng vấn vô cùng qua loa.

Giang Vân Phàm vốn định một lần nổi tiếng, tỏa ra hào quang, nhưng khi phát hiện những ký giả này không quá quan tâm tới gã, hận nghìn rằm nghìn lợi.

Giang Vân Phàm chưa từng chịu đối đãi như vậy, ngồi trên ghế phỏng vấn như ngồi trên đồng than.

Trong cuộc phỏng vấn, các phóng viên nêu ra chút vấn đề để ứng phó, cuối cùng thì tan rã trong không vui, có thể đưa tin hay không cũng là một vấn đề.

Phỏng vấn vừa kết thúc, Giang Vân Phàm liền chạy tới văn phòng của Lý Hồng Viễn, gào thét.

- Cậu, cháu không cam lòng, sao có thể để cho tiểu tử kia thu lợi được? Hiện giờ tiện nhân Chu Phương Ngữ cũng nhìn cháu với ánh mắt khinh thường. Cháu theo đuổi cô ta ba năm, kết quả toàn bộ đều bị tiểu tử kia chiếm sạch.

Lý Hồng Viễn nhìn sắc trời ngoài cửa sổ dần tối, sắc mặt cũng âm trầm.

- Tiểu tử này đúng là một tai họa ngầm. Nếu chuyện hôm nay chuyện đi, không chỉ cháu mà ngay cả cậu cũng sẽ mất mặt ở trong giới. Phải nghĩ biện pháp để khiến tiểu tử kia biết rõ, đối đầu với chúng ta không có thứ gì ngon để ăn!

Nghĩ tới những lời uy hiếp của Tần Xuyên, Lý Hồng Viễn tràn ngập khinh thường. Ý cảm thấy nếu Tần Xuyên biết rõ bối cảnh của mình, e chừng sợ sấn ra quần.

- Tốt nhất là phế đi hai tay hăn, để hăn không thể giải phẫu được nữa!

Giang Vân Phàm nhe răng cười.

- Chỉ có điều... nghe nói tiểu tử kia là một võ giả Hậu Thiên, đám tay chân bình thường e là không đối phó nổi.

Lý Hồng Viễn nhớ rõ Chu Phương Ngữ từng nói qua Tần Xuyên có chân khí.

Trong mắt Giang Vân Phàm lóe lên tà quang, cười âm hiểm:

- Cậu, muốn giải quyết tiểu tử kia không phải rất dễ sao? Cậu có quan hệ không tệ với Tam gia của dòng chính, mời Tam gia phái hai tên cố võ giả của Lý gia tới, còn không phải dễ dàng hành hạ chết tên họ Tần kia ư?!

Lý Hồng Viễn rút một điều thuốc, tự châm, dùng sức hít một hơi, gật đầu nói:

- Đây cũng là một biện pháp. Với thực lực của Lý gia chúng ta, gọi hai ba tên võ giả Hậu Thiên tới cũng rất đơn giản.

Vừa vặn hai ngày nay quân cảng thành phố Đông Hoa xảy ra chuyện, Lý Tam gia có việc ở chỗ này, buổi tối mới ông ấy ăn một bữa cơm, thuận tiện phái hai tên cao thủ tới, có lẽ rất nhanh thôi.

- Cậu, đợi chút nữa cho cháu cùng đi với, cháu cũng muốn làm quen với Tam gia. Cháu nhất định phải trả lại nỗi nhục này gấp trăm lần cho Tần Xuyên!

- Ha ha, được, cậu thỏa mãn yêu cầu nhỏ này của cháu.

Lý Hồng Viễn vẻ mặt đắc ý.

- Cảm ơn cậu!

Giang Vân Phàm đấm một phát lên bàn, tràn ngập hưng phấn.

Trong phòng giám hộ bệnh viện, Diệp Đông Cường còn cần giám sát 24h.

Diệp Tiểu Nhu đang ngồi ở bên cạnh giường bệnh, vẫn có chút lo lắng, Tần Xuyên và Chu Phương Ngữ cùng nhau đi tới.

Tần Xuyên bắt mạch cho Diệp Đông Cường, cười nói với cô bé:

- Yên tâm đi, chú Đông Cường đã không có vấn đề gì.

Chu Phương Ngữ vẫn còn có chút sợ hãi với lần giải phẫu này:

- Vừa rồi thật nguy hiểm, may mắn đã vượt qua. Vạn nhất vừa rồi thất bại, tôi cũng không dám gặp tiểu Nhu nữa.

Diệp Tiểu Nhu quay đầu lại, cười dịu dàng:

- Bác sĩ Chu đã rất cố gắng, cho dù có xảy ra chuyện không may, tôi cũng không trách chị.

- Nhưng tôi sẽ tự trách bản thân mình.

Chu Phương Ngữ nhìn Tần Xuyên ở bên cạnh:

- Đây, anh đừng nói với tôi là anh không sợ chút nào nhé. Một khi thất bại, e là anh cũng không có mặt mũi nào gặp tiểu Nhu chứ?

Tần Xuyên có chút nhú mày suy nghĩ, sau đó lắc đầu:

- Tôi chưa từng nghĩ sẽ thất bại. Giải phẫu không giống vận động viên nhảy cầu, cũng không phải nông dân cấy mạ. Ai cũng chỉ có một tính mạng, thất bại có nghĩa là mất đi tất cả... Cho nên chỉ có thể thành công, không thể thất bại.

Lời vừa ra khỏi miệng, Diệp Tiểu Nhu và Chu Phương Ngữ đều ngơ ngác nhìn hẳn. Cả hai đều không ngờ Tần Xuyên sẽ trả lời vấn đề này nghiêm túc như vậy.

- Sao vậy, tuy rằng tôi rất đẹp trai nhưng hai người cũng không cần nhìn tôi

như vậy chứ.

Tần Xuyên sờ sờ mặt, căn bản là không hề đỏ lên một chút.

- Xí...

Chu Phương Ngữ khinh bỉ nói:

- Vừa nói được một câu có chút dễ nghe là lại không đứng đắn.

Diệp Tiểu Nhu đã sớm quen với loại thay đổi thất thường này của Tần Xuyên, bật cười, nói:

- Anh Tần Xuyên, bác sĩ Chu, hai người mệt mỏi đã lâu, cơm trưa cũng chưa ăn. Em mời hai người cùng nhau ra ngoài ăn một bữa cơm, coi như là biểu hiện tấm lòng!

- Hay lắm! Tiểu Nhu cũng chưa ăn, đói bụng là không được. Em vốn đã rất thon thả rồi, nếu bị đói mà gầy đi, có một số vị trí sẽ bị teo lại.

Tần Xuyên bắt đầu trêu đùa, kỳ thực đang đau lòng cho cô bé, cô cũng đã mệt mỏi cả ngày nay.

Chu Phương Ngữ muốn khách khí từ chối, nhưng lại nghĩ chính mình không đi thì chẳng phải là sẽ trở thành cuộc hẹn hò giữa Tần Xuyên và Diệp Tiểu Nhu?

Cô cảm thấy không thể để Diệp Tiểu Nhu ở cùng một chỗ với tên dê xồm này được, vì vậy gật đầu đáp ứng:

- Vậy cũng được, đúng lúc tôi có lái xe tới, dẫn mọi người đi ăn một bữa thật ngon.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 122: Đãi Ngộ Chênh Lệch

Nửa giờ sau, ngồi trong chiếc Beetle cũ kỹ màu đỏ cuả Chu Phương Ngữ, ba người tới một ngõ ăn uống ở gần bệnh viện.

Trong ngõ này phần lớn là quán ăn bình dân, giá tiền tiện nghi, dễ dàng ăn no.

Bởi vì do Diệp Tiểu Nhu mời khách, Chu Phương Ngữ cân nhắc tới vấn đề giá cả, dù sao thì cô cũng không có tính tình đại tiểu thư, cho nên ăn gì cũng không sao cả.

Đi vào một quán ăn tương đối vắng vẻ, tìm một chiếc bàn gần cửa sổ ngồi xuống.

Khách hàng lẫn nhân viên trong quán khi nhìn thấy Tần Xuyên dẫn theo hai người đẹp vào cửa, không khỏi nhìn thêm vài lần.

Sau khi cầm menu, Tần Xuyên lập tức đưa cho Diệp Tiểu Nhu.

- Tiểu Nhu, em gọi mấy món em thích ăn đi.

- Anh Tần Xuyên chọn đi.

Diệp Tiểu Nhu từ chối.

- Anh không kén ăn, em gọi gì anh cũng đều ăn được.

Tần Xuyên cười nói.

Chu Phương Ngữ thấy Tần Xuyên không thèm để ý tới mình, bất mãn chu

miệng nói:

- Sao anh không hỏi xem tôi muốn ăn gì?
- Ai nha, là tiểu Nhu mời khách, đương nhiên do tiểu Nhu quyết định.

Tần Xuyên tùy tiện đáp lại.

Chu Phương Ngữ tức giận tới nghiến răng nghiến lợi. Đều là mỹ nữ, sao hẳn ta đối xử với Diệp Tiểu Nhu tốt như vậy, đối với cô lại tùy tiện vô cùng?!

Vẫn do Diệp Tiểu Nhu chủ động hỏi:

- Bác sĩ Chu thích ăn gì? Em gọi cho chị.
- Không cần, chị cũng không kén ăn.

Chu Phương Ngữ cười nói.

Diệp Tiểu Nhu đành nhận lấy menu, nghiêm túc xem món ăn, chọn vài món đặc sắc, đợi sau khi gọi xong, suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy Tần Xuyên ăn nhiều nên gọi thêm hai món nữa.

Ba người đều không uống rượu, đợi khi đồ ăn được bê lên liền bắt đầu ăn.

- Anh Tần Xuyên, cho anh cái đùi gà nè.

Diệp Tiểu Nhu gấp một miếng đùi gà, chấm xì dầu, đặt vào trong bát của Tần Xuyên.

Tần Xuyên đau lòng nói:

- Tiểu Nhu ngoan, em còn chưa ăn mấy miếng đã gấp cho anh ăn, anh ăn cũng không vào. Tối đây, anh gấp thịt cho em...

Tần Xuyên nói xong, sau đó dùng đũa gấp một miếng thịt bò, đưa đến bên

miệng Diệp Tiểu Nhu.

- Ngoan, a... mở miệng nào.

Tần Xuyên rất thích gấp đồ cho Diệp Tiểu Nhu ăn.

Diệp Tiểu Nhu tuy rằng thẹn thùng, nhưng vẫn ngoan ngoãn há miệng:

- A... Ưm...

Cô ăn hết miệng thịt bò.

Chu Phương Ngữ ngồi ở đối diện thấy hai người ân ân ái ái như vậy, có chút không phục, không nhịn được gấp một miếng cánh gà, chấm xì dầu đặt vào bát Tần Xuyên.

- Hôm nay giải phẫu may có anh giúp đỡ, cho anh cái cánh gà này.

Chu Phương Ngữ giả bộ chỉ đơn giản là làm quen, nhưng tim cô đập thành thịch. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cô gấp đồ ăn cho con trai.

Vốn tưởng rằng Tần Xuyên sẽ nói cảm ơn, tuy rằng không đến mức gấp đồ ăn giống như Diệp Tiểu Nhu, nhưng tốt xấu gì thì quan hệ cũng sẽ gần gũi hơn một chút.

Nhưng ai ngờ Diệp Tiểu Nhu gấp miếng cánh gà lên, sau đó bỏ vào bát của Diệp Tiểu Nhu!

- Cánh gà có nhiều collagen, tiểu Nhu ăn thì tốt hơn, có thể làm đẹp da.

Tần Xuyên cười nói:

- Đương nhiên tiểu Nhu nhà chúng ta đã rất xinh đẹp, không cần làm đẹp.

Chu Phương Ngữ thiếu chút nữa là ném đĩa vào mặt đối phương, đều là gấp đồ ăn cho hắn, sao đả ngộ lại chênh lệch lớn như vậy?!

Tần Xuyên thối tha! Lão nương nổi điên gì vậy chứ, lại muốn kéo gần khoảng cách với mi?! Lão nương hận mi chết đi được!!! Chu Phương Ngữ gào thét trong lòng.

Trong bữa cơm này, Tần Xuyên và Diệp Tiểu Nhu nếm mùi ăn ngon. Hai bên cứ gấp cho nhau ăn.

- Anh Tần Xuyên, không cần gấp cho em ăn, em ăn no rồi.

Diệp Tiểu Nhu đỏ mặt nói.

- Không có chuyện gì, em không hiểu rồi. Anh gấp cho em ăn, anh rất vui vẻ.

Diệp Tiểu Nhu rất thích nhìn cô bé há cái miệng xinh xinh ra.

- Vậy sao...

Diệp Tiểu Nhu e lệ phát hiện, mỗi lần khi nhìn mình há miệng, ánh mắt của Tần Xuyên nhìn mình như đã hòa tan, tràn ngập sự yêu thương.

Tuy rằng cô không biết vì sao, nhưng nếu Tần Xuyên thích thì cô cũng phối hợp.

Những khách hàng khác trong quán không nhận được nhìn về phía này, đôi tình nhân này quả thực quá ngọt ngào rồi.

Chỉ có Chu Phương Ngữ ăn bữa cơm này cảm thấy không hề có chút mùi vị gì, cô ngày càng hoài nghi liệu có phải là mị lực của mình đã có vấn đề gì hay không.

Tên xấu xa này đối xử với chị gái mình, đối xử với Đường Vi hay Diệp Tiểu Nhu đều vô cùng quan tâm, chỉ có với cô là không hề có chút cảm giác.

Đợi khi ăn cơm xong, sắc trời đã tối.

Ba người rời khỏi quán cơm, Chu Phương Ngữ không muốn ở lại nhìn Tần Xuyên và Diệp Tiểu Nhu ân ái, định lái xe quay về chỗ ở.

Tần Xuyên và Diệp Tiểu Nhu cũng không vội trở về bệnh viện, vì vậy đi tới công viên nhỏ gần bờ Nam Hồ, đi bộ hóng mát.

Trên con đường đá nhỏ bên hồ, không biết từ khi nào hai người tay trong tay, nói nói cười cười.

- Anh Tần Xuyên, trong lúc nghỉ hè em phải chăm sóc cha, còn phải đi thực tập, có thể không còn thời gian tới tiệm Net nữa, một mình anh trông quán có thể quá mệt hay không?

Diệp Tiểu Nhu hỏi.

Tần Xuyên thoải mái nói:

- Bạn quá thì có thể mời người, anh cũng không phải là một ông chủ hút máu, tiệm net chỉ cần có thể vẫn luôn kinh doanh là được, kiếm ít một chút cũng không sao.

Diệp Tiểu Nhu gật đầu, bỗng nhiên lại cúi đầu, nhỏ giọng nói:

- Nhưng nếu như vậy, có thể chúng ta sẽ không thể gặp nhau mỗi ngày nữa...

Tần Xuyên dừng chân, nghe những lời này của cô bé, trong lòng cảm thấy xúc động, hóa ra cô bé là vì chuyện này mà thấy tiếc hận.

Đôi bàn tay đặt lên gương mặt cô bé, vuốt ve khuôn mặt mềm mại:

- Nói linh tinh gì vậy? Chẳng phải buổi tối cũng có thể ở cùng một chỗ hay sao? Nếu tiểu Nhu nguyện ý, anh cũng không ngại ngủ cùng với em!!!

Diệp Tiểu Nhu ngẩng đầu lên, ngượng ngùng nói:

- Anh Tần Xuyên ngày càng xấu xa, em...

Đang khi cô bé nói được một nửa, đột nhiên hai mắt mở lớn, giống như chứng kiến chuyện gì đó ở sau lưng Tần Xuyên khiến cô phải giật mình.

- A... Anh Tần Xuyên! Anh mau nhìn chỗ đó!

Diệp Tiểu Nhu chỉ tay về phía bên hồ, hô lớn.

Tần Xuyên sững sờ, quay người lại nhìn, kết quả đúng lúc nhìn thấy có một người từ trên bờ hồ rơi xuống.

Không giống ban ngày, vào lúc này trong công viên nhỏ không có ai, may mà Diệp Tiểu Nhu thấy được.

- Người đó muốn bơi sao?

Diệp Tiểu Nhu ngẩn ngơ hỏi.

- Không giống, nhìn dáng đi của người đó thì hình như là đã uống say...

- Chúng ta mau đi cứu thôi!

Tần Xuyên không nói nhiều nữa, vội vàng chạy nhanh tới bên hồ.

Người đó khua tay vài cái, sau đó liền không thấy động tĩnh gì nữa, hiển nhiên là không phải biết bơi lội.

Khi đi tới bên hồ, Tần Xuyên phát hiện người kia đã chìm xuống. Vì vậy hắn nhảy xuống hồ.

Tần Xuyên khi ở trong núi thường xuyên lặn xuống hồ nước bắt cá, thậm chí còn luyện kiếm dưới thác nước, cho nên kỹ năng bơi lội cực tốt. Sau khi xuống nước hắn như một con cá, sau khi tìm kiếm một chút đã tóm được người ngã xuống nước kia.

Tay của người này rất mềm mại và nhỏ, khi sờ vào vô cùng thoải mái, lúc này Tần Xuyên mới ý thức được người ngã xuống nước là một cô gái.

Hơn mười giây sau, Tần Xuyên ôm cô gái này ra khỏi mặt nước, Diệp Tiểu Nhu cũng chạy tới. Khi nhìn thấy đó là một cô gái, cô có chút kinh ngạc, hỗ trợ kéo cô gái đó lên bờ.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 123: Hô Hấp Nhân Tạo

Mượn ánh đèn mờ mờ của công viên, sau khi Tần Xuyên lên bờ, cũng nhìn thấy tướng mạo cô gái này.

Mái tóc ướt sũng lòa xòa che quá nửa khuôn mặt trái xoan, lông mi hình lá liễu, rất dài. Cặp môi đầy đặn, ngũ quan không thể nói là kinh diễm, so với Diệp Tiểu Nhu thiên sinh lệ chất thì có chút khiếm khuyết, nhưng cũng đạt tới cấp độ nhìn lần đầu thì khó mà nén lòng nhìn lần hai.

Chỉ có điều dáng người cô gái này rất không tồi, cao tới gần 1m7, tỉ lệ tương đối hoàn mỹ.

Bởi vì chiếc áo sơ mi mỏng manh cùng váy đen bị ướt, do vậy làm lộ ra tất cả những đường cong trên cơ thể cô ta. Ngọn núi cao vót, cặp hông đầy đặn, vòng eo thon gọn.

Thoạt nhìn thì vô cùng mê người, giống như một trái đào mật đang đòi người hái vậy.

Một cô gái như vậy không khiến đàn ông điên cuồng, lại rất dễ hấp dẫn ánh mắt, khiến người khác sinh ra tham muốn chiếm giữ.

Chỉ có điều gần đây Tần Xuyên gặp nhiều mỹ nữ lắm, chỉ suy nghĩ tới vấn đề cứu giúp như nào.

- Anh Tần Xuyên, hình như cô ấy hôn mê rồi!

Diệp Tiểu Nhu khẩn trương nói.

Tần Xuyên dùng ngón tay sờ sờ phần cổ đối phương, cau mày nói:

- Tình trạng thân thể của cô ta vốn rất tồi tệ, lại thêm uống rượu, đột ngột rơi xuống nước, tim đột nhiên ngừng đập, cần phải khiến tim phổi khôi phục hoạt động...

- Há? Làm như nào?

Diệp Tiểu Nhu không hiểu những chuyện này.

Tần Xuyên cũng không quản được nhiều, hai cánh tay đè lên ngực cô ta, dùng tần suất mỗi phút hơn trăm lần, ấn xuống rất nhanh.

Đây là lần đầu tiên hắn công khai sờ ngực một cô gái, hơn nữa là một cặp ngực rất lớn, ít nhất cũng ngoài cỡ D.

Tuy rằng rất co dãn, mềm mại, nhưng hắn vẫn tập trung chuyên môn, trong đầu không có tạp niệm.

Dưới tình hình uống vào quá nhiều nước như vậy, Tần Xuyên biết dùng chân khí trị liệu cũng không có tác dụng gì nhiều, trước tiên cần để cho cô gái này phun hết nước ra.

Qua chừng nửa phút, rốt cục cô ta cũng bắt đầu nôn nước ra, tim cùng phổi vẫn chưa bắt đầu hoạt động lại.

Tần Xuyên không vội, quay đầu lại hỏi cô bé:

- Tiểu Nhu, em biết hô hấp nhân tạo không? Thổi hơi bình thường, mỗi lần một giây.

Diệp Tiểu Nhu lắc đầu:

- Anh Tần Xuyên, anh làm đi, em... em sợ!

Cô bé chưa từng gặp phải chuyện như này, cô sợ mình không làm được, không thể cứu sống được đối phương.

Tần Xuyên nói:

- Anh cùng cô ta miệng đối miệng, tiểu Nhu cũng chớ có ghen đó.

- Ai nha, đến lúc nào rồi chứ?! Cứu người quan trọng hơn!

Quả thực Diệp Tiểu Nhu muốn bật khóc, Tần Xuyên vậy mà còn nghĩ tới vấn đề này.

Kỳ thực trong lòng Tần Xuyên biết chắc chậm trễ chút thời gian đó cũng không sao cả, dù sao thời gian ngâm nước cũng ngắn.

Một tay hấn vẫn đè vào ngực trái đối phương, truyền từng sợi chân khí Hỏa liên vào trong tâm thất của cô ta, xúc tiến huyết dịch tuần hoàn, đồng thời cúi đầu đè lên bờ môi đỏ mọng, bắt đầu hô hấp nhân tạo.

Bờ môi cô ta lạnh như băng, nhưng lại mềm mại, đầy đặn, cảm giác rất khác so với bờ môi Diệp Tiểu Nhu.

Tần Xuyên nghĩ vậy, có chút xuất thần.

Không biết từ khi nào, tim của cô ta khôi phục, bắt đầu đập, ngay khi mở ra con mắt liền thấy có một người con trai cúi đầu hôn mình!

- A...

Cô theo bản năng tát về phía Tần Xuyên.

Nhưng tốc độ phản ứng của Tần Xuyên không phải là để trưng cho đẹp, sau khi phát hiện tình hình không ổn, lập tức chặn đứng bàn tay cô ta.

- Chị gái, cô tỉnh thì tỉnh, chớ có đánh người chứ!

Tần Xuyên vẻ mặt vô tội nói.

Cô ta dần dần tỉnh lại, cảm giác ngực có gì đó là lạ, vì vậy đưa mắt nhìn, phát hiện tay Tần Xuyên đang đặt lên ngực trái mình.

- Sắc lang! Mau bỏ tay ra!

Sắc mặt cô ta đỏ bừng, bối rối thét lên.

Tần Xuyên vội vàng buông tay ra, đứng dậy giải thích:

- Vừa rồi cô ngã vào trong nước, tôi phải hô hấp nhân tạo cho cô, không thì cô đã chết rồi, biết không hả?

Cô gái chớp chớp mắt, rơi vào suy nghĩ.

Diệp Tiểu Nhu không muốn Tần Xuyên bị hiểu lầm, ngồi xuống nâng cô gái dậy:

- Chị gái, chị đừng hiểu lầm. Hai người em đi quang qua đây, thấy chị rơi vào trong nước nên mới chạy tới.

Cô gái nhìn thấy khuôn mặt ngây thơ cùng ánh mắt trong sáng của Diệp Tiểu Nhu, cuối cùng thả lỏng. Nhưng không biết vì sao, đột nhiên quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn Diệp Tiểu Nhu.

Diệp Tiểu Nhu nghi hoặc, cũng không hiểu tại sao, chẳng lẽ cô đáng sợ như vậy?

- Cảm ơn đã cứu tôi. Tôi... tôi đi trước, nếu có cơ hội tôi sẽ báo đáp.

Cô gái cẩn thận nhìn Tần Xuyên, dường như muốn nhớ kỹ gương mặt này, sau đó vội vã mà bối rối chạy đi.

Tuy rằng quần áo của cô ướt sũng, nhưng trong đêm khuya khoắt thì không

có vấn đề gì lớn.

Diệp Tiểu Nhu mơ hồ, cong môi nói:

- Anh Tần Xuyên, hình như trước đây em đã nhìn thấy chị ta, nhưng trong thời gian ngắn không nhớ ra được.

Tần Xuyên cũng hiểu được hình như cô gái này biết Diệp Tiểu Nhu, nhưng nói cho cùng thì bọn họ cũng không có quan hệ gì cả.

Đêm khuya, Tần Xuyên đưa Diệp Tiểu Nhu về dưới lầu phòng trọ, cô bé lưu luyến ôm lấy Tần Xuyên một cái, sau đó chia tay.

Dưới yêu cầu mặt dày của Tần Xuyên, lại thơm môi một cái, sau đó hai người mới tạm biệt.

Trở lại tiệm Internet, Tần Xuyên để cho nhân viên trông Net về nhà, tự hẳn trông tiệm, chuẩn bị đóng cửa.

Nhưng khi hẳn vừa ngồi vào quầy hàng, chỉ thấy một ông lão mỉm cười đi tới trước quầy.

- Tiểu tử thôi, nhị gia gia lớn tuổi, đợi cháu không dễ nha. Cháu không biết bật điện thoại sao?

Tần Xuyên ngẩng đầu lên, phát hiện ra đó là Tần Minh.

Tần Xuyên lấy điện thoại ra nhìn, quả nhiên là đã hết sạch pin. Chiếc điện thoại cùi bắp này vừa mua hôm nay, cũng không đầy điện, quả nhiên sớm đã không còn hoạt động.

- Tìm tôi có việc?

Tần Minh đánh giá Tần Xuyên, cười lớn nói:

- Nghe nói cháu bị thương ở nhà kho quân cảng, chỉ có điều dưỡng như không có vấn đề gì, cũng coi như may mắn.

Tần Xuyên bĩu môi:

- Cảm ơn đã quan tâm, mệnh tôi lớn.

- Haizz, đây cũng là chuyện ngoài ý muốn. Nha đầu Liễu Hàn Yên cũng vì chuyện này mà bị cách chức tạm thời. Ngay cả năng lực tự bảo vệ bản thân cháu cũng thiếu, lần này có thể sống sót đúng là liệt tổ liệt tông Tần gia phù hộ.

Tần Minh cảm khái nói.

Tần Xuyên thiếu chút nữa là bật cười, xem ra cô gái Liễu Hàn Yên kia mồm miệng rất kín, không nói chuyện của mình ra. Chỉ có điều cô gái này quả thực không giống loại hình tám chuyện khắp nơi.

Đương nhiên cũng có thể là Liễu Hàn Yên cho rằng Tần gia sớm đã biết rõ chuyện này, cố ý bỏ qua, không muốn để những gia tộc khác biết.

Dù sao mỗi gia tộc đều có chút bí mật.

Tần Minh thở dài:

- Tặng cháu một khu biệt thự to như vậy ở Bích Hải sơn trang thì cháu không ở, lại qua đêm ở nơi này. Sao cháu lại không có chí khí như vậy chứ?!

- Ông tìm tôi vì quản lý chuyện nơi ở sao?

Tần Xuyên không có lời nào để nói cả.

Tần Minh lắc đầu, không muốn so đo nhiều:

- Cháu đã xem qua tư liệu lần trước chứ. Cháu với tư cách là trưởng tôn Tần gia chúng ta, nhất định phải tham gia khảo hạch gia tộc. Không biết cháu có yêu

cầu gì với khảo hạch gia tộc không?

Tần Xuyên nhếch miệng cười, quả thực là hẳn không có hứng thú gì với chuyện này:

- Yêu cầu duy nhất là có thể không tham gia hay không?
- Không được.

Tần Minh trực tiếp từ chối.

- Ngay cả khảo hạch gia tộc cũng không thể thông qua thì không có tư cách tham gia chuyện của gia tộc.

Cha của cháu, ông của cháu cũng sẽ không chính thức nói chuyện với cháu, bởi vì Tần gia chúng ta không cần loại con cháu vô dụng. Cháu càng không có cơ hội biết chuyện về mẹ cháu.

Tần Xuyên cười lạnh:

- Đúng là thực tế mà. Nếu tôi không có chút thành tích, ngay cả gặp mặt họ cũng lười?

- Có thể nói là như vậy, dù sao từ nhỏ cháu cũng lớn lên ở bên ngoài, tất cả mọi người đều không biết rõ tài năng và tiềm lực của cháu, cháu phải chứng minh cho mọi người xem mới được.

Cho dù thực lực cổ võ của cháu không đáng kể, nhưng nếu cháu có khả năng buôn bán hay năng lực quản lý thì đều có thể được các trưởng bối trong gia tộc ưu ái.

Tần Minh nói tiếp:

- Tần gia chúng ta trước mắt ngoại trừ có người bên trong chính đàn, lĩnh vực kinh doanh chủ yếu là lĩnh vực y tế.

Cháu không hề có văn bằng, lại không có kinh nghiệm, con đường khảo hạch chính đàn là không thể tham dự.

Chúng ta đã sắp xếp cháu tới một công ty y dược của Tần gia để nhận chức, chỉ có điều cùng lúc đó thì cháu cần hoàn thành lấy một chứng chỉ MBA.

Đó là một lớp học tăng cường cho những tầng lớp cao trong xã hội, kỳ nghỉ hè này cũng chính là thời gian nhập học.

Cháu tới đó học khóa một năm, học qua về tri thức quản lý doanh nghiệp, nhận lấy bằng. Đây chính là khảo nghiệm năng lực học tập của cháu, cũng để vì để cho người khác tin phục.

Tần Minh nói xong, đưa một cái túi giấy cho Tần Xuyên:

- Ông biết cháu chưa có CMND, cũng không có bằng lái xe, những thứ này ông đều làm xong cho cháu rồi. Trong túi này còn có hồ sơ nhập học, hai ngày nữa cháu tới đại học Đông Hoa báo danh.

Tần Xuyên há hốc mồm, ngơ ngác nhìn cái túi kia, cho rằng mình nghe lầm:

- Tôi còn phải lên lớp?!

- Cháu không đi học, làm sao biết cách kinh doanh một công ty? Hơn nữa chuyện này dù như nào cũng tốt hơn với việc trông Net này của cháu. An tâm, chương trình học này rất nhẹ nhàng, sẽ không chiếm quá nhiều thời gian của cháu. Chỉ cần cháu vượt qua kỳ thì, thỉnh thoảng không đi cũng không sao.

Tần Minh cười nói.

Tần Xuyên cũng không phải là quá bài xích, dù sao hẳn cũng chưa từng được tới trường, có thể trải nghiệm qua một chút. Chỉ là nghĩ tới phải đi công ty khi gió nào đó để làm quản lý, bị người khảo hạch thì hẳn có chút khó chịu.

Chính mình có lên bộc lộ chút võ, để mấy lão già này biết mình có thể tham

gia thi võ, không cần thi văn?

Đang khi Tần Xuyên do dự, bên ngoài tiệm Net đột nhiên xuất hiện hai chiếc SUV đen, có hai tên đàn ông cường tráng từ một chiếc xe đi xuống.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 124: Giải Thích Rõ Ràng Cho Ông

Tần Xuyên và Tần Minh đều nhìn sang, Tần Minh cũng là võ giả Tiên Thiên sơ cấp, khi nhìn thấy hai người kia cũng có chút sửng sờ.

- Ồ, sao lại có hai tên võ giả Hậu Thiên? Nhìn biểu lộ này xem ra là người tới không có ý tốt. Thăng nhóc, không phải là cháu lại rước phiền phức chứ.

Tần Xuyên trực tiếp nhìn về chiếc SUV màu đen ở phía sau. Tuy rằng nhìn qua cửa sổ xe thì cảnh tượng rất mơ hồ, nhưng Tần Xuyên vẫn có thể nhìn ra bên trong là ai.

Chính là Lý Hồng Viễn cùng Giang Vân Phàm, còn có một tên mà hắn không biết.

Trong mắt Tần Xuyên lóe lên ánh sáng âm u, hai tên này đúng là chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ, đêm hôm khuya khoắt như vậy còn tìm tới cửa.

Chỉ có điều vào thời điểm này, trên đường xảy ra đánh nhau cũng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

- Mà là Tần Xuyên?

Một tên đàn ông đi tới trước quỳ, lạnh giọng hỏi.

Tần Xuyên đang định nói gì thì Tần Minh đã đi tới che trước mặt hắn.

- Các người tìm cháu trai tôi có chuyện gì sao?

Tần Minh cảm thấy Tần Xuyên không thể đối kháng với hai tên võ giả Hậu

Thiên, vì vậy tự nhiên ra mặt cho hẳn.

Tần Xuyên cười cười, ông già này rất nghĩa khí đó, vậy mà không chút do dự đứng ra.

- Lão già, không muốn chết thì rút mau!

Tên còn lại phất tay.

Tần Minh cười lạnh:

- Lão phu không tránh ra, hai người có thể làm khó dễ được ư?

- Hừ, đúng là một lão già không sợ chết mà.

Một tên vung tay, chụp vào bả vai Tần Minh, định trụ tiếp đẩy ông ra.

Nhưng bả vai Tần Minh chấn lên một cái, sử dụng thốn kình, giống như măng mọc mùa xuân, trực tiếp đem bàn tay kia bắn ra!

Một động tác phản kích nho nhỏ này cũng là công phu tu luyện vài chục năm mới có thể thành được. Tu vi ông lão này tuy mới chỉ là Tiên Thiên sơ cấp, nhưng vận dụng lực lượng và thân thể thì mấy tên võ giả Tiên Thiên sơ cấp trẻ tuổi còn xa mới đuổi kịp, tinh diệu vô cùng.

Đối với cổ võ giả mà nói, tu vi tuy rằng quan trọng nhưng khi tu vi ngang nhau thì cần xem trình độ phát huy.

Cũng giống như hai tên quyền thủ cùng cân nặng, khi đánh nhau thì cần xem kỹ thuật ai tốt.

Một số võ giả thế hệ trước thường thường có thể lấy một địch hai, ba tên võ giả đồng cấp trẻ tuổi khác. Làm được điều này chính là do họ hơn về kinh nghiệm cùng kỹ xảo.

Tần Xuyên ở phía sau thấy một màn như vậy, híp mắt lại, trầm nghĩ trong năm cổ võ thế gia lớn có thể hơn được nhiều gia tộc cổ võ trong thiên hạ như vậy quả nhiên là có môn đạo!

Chính mình cẩn thận một chút hiển nhiên không có sai. Dù sao một mình Tần Minh đã rất lợi hại, các đại gia tộc khẳng định cao thủ như mây, chính mình tuyệt đối không nên bộc lộ quá nhiều thực lực, cũng không thể kiêu ngạo, tránh bị người nhìn chăm chăm vào, tạo thành mối họa.

Vừa nghĩ tới đây, Tần Xuyên liền bỏ đi suy nghĩ thi võ, vẫn là an phận mà vượt qua kỳ thi văn đi.

Tên võ giả Hậu Thiên kia cả kinh, nhìn bàn tay mình bị bắn ra, giật mình nói:

- Lão già, hóa ra ông cũng là người luyện võ! Vậy thì chớ trách chúng ta nặng tay!

Hai tên võ giả đồng thời vận chân khí, thi triển ra cùng một môn quyền pháp, một trái một phải tấn công tới đầu và ngực Tần Minh.

Tần Minh một tay vung ra ngăn cản, phong bế đường quyền của hai người, lại xoay mình một cái, một cước đá vào hông tên bên trái.

Hạ bàn tên đó bất ổn, bị đá bay ra khỏi cửa lớn tiệm net.

Một tên khác thấy tình hình không, ổn, hai tay đâm móc, ý đồ từ dưới lên trên, đánh vào chỗ hiểm của Tần Minh.

Nhưng Tần Minh đẩy ra một chưởng ấn, chân khí Tiên Thiên mạnh mẽ nuốt sống luồng chân khí Hậu Thiên kia, đánh bay tên còn lại ra ngoài.

Hai tên võ giả có thực lực Hậu Thiên trung cấp này vô cùng sợ hãi, ngồi trên mặt đất, vẻ mặt khó tin nhìn ông lão khí định thần nhàn này.

- Võ giả Tiên... Tiên Thiên?! Các hạ rốt cục là ai?!

Tần Minh khẽ chau mày:

- Xem đường quyền của các người thì là người của Lý gia tỉnh Tây? Vì sao tới đây muốn gây phiền toái với cháu trai ta?

Hai tên võ giả càng thêm giật mình, ông lão này có thể nhìn thấu bối cảnh gia tộc của bọn họ?

Lúc này, bên trong một chiếc SUV màu đen, một tên đàn ông chừng 5-60 tuổi, thể trạng ục ịch, mặc quân trang thượng tá vội vã chạy tới.

- Tần nhị gia! Hạ thủ lưu tình! Là hiểu lầm, hiểu lầm!

Tên thượng tá ục ịch kia lớn tiếng kêu, trên trán đầy mồ hôi. Sau khi gã ngồi trên xe nhìn rõ tướng mạo Tần Minh, bị dọa tới hai chân mềm nhũn.

Tần Minh nhìn thấy đối phương, trầm mặt nói:

- Ta tưởng là ai, hóa ra là Lý Tam gia, thượng tá Lý Quảng Liệt, năng lực của Lý gia thật lớn đó! Từ tỉnh Tây chạy tới tỉnh Giang, còn muốn ra tay với con cháu Tần gia ta. Thực cho là Giang Nam Tần thị toàn bộ đã chết hết rồi sao?!

Tần Xuyên ở sau nghe được bốn chữ Lý gia tỉnh Tây, mới nhớ tới trong phần tư liệu kia có đề cập qua một chút.

Toàn bộ Hoa Hạ ngoại trừ năm đại cố võ thế gia còn có mấy trăm gia tộc cố võ khác. Trong đó Lý gia ở tỉnh Tây có thể miễn cưỡng nằm trong top 10, có được nhà máy công nghiệp quân sự, có vị trí nhất định trong quân, có thể coi là một gia tộc thực lực không kém.

Đương nhiên nếu so với năm đại thế gia thì như sư tử và sài lang, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Những gia tộc top 10 này đều hi vọng có ngày thay thế địa vị năm đại thế gia, nhưng quy mô gia tộc cùng chênh lệch nội tình, chênh lệch về số lượng võ giả

Tiên Thiên khiến cho bọn họ không có cơ hội gì.

- Tần Nhị gia, ngài nói gì? Tần... Tần Xuyên là con cháu Tần gia?

Lý Quảng Liệt nghe xong, có chút choáng váng.

Tần Minh vẻ mặt tự hào nói:

- Tần gia chính là trưởng tôn Tần gia chúng ta, chẳng lẽ người không nghe nói chuyện Tần gia và Liễu gia thông gia với nhau sao? Ngay cả tên của trưởng tôn Tần gia ta tên gì cũng không biết?!

Lý Quảng Liệt đúng là khóc không ra nước mắt. Ma dờ phắc cơ! Đương nhiên gã biết người kết hôn cùng Liễu Hàn Yên là Tần Xuyên, nhưng ai có thể nghĩ tới thằng này là một tên trộm Net chứ?!

- Tần Nhị gia, đây là hiểu lầm. Sớm biết đó là con cháu Tần gia ngài, chúng ta nào dám tới mạo phạm.

Lý Quảng Liệt cúi người. Dù sao ngay cả lão đại Lý gia bọn họ khi gặp Tần Minh cũng phải khách khí, gã chỉ là lão tam đương nhiên không dám thái độ gì.

Tần Minh hừ lạnh một tiếng:

- Ta ngược lại muốn biết cháu ta vừa mới xuất hiện, sao lại chọc Lý gia rồi, nói ta nghe một chút!

Lý Quảng Liệt vẻ mặt đắng chát, khó nói lên lời. Dù sao lần này tới đây thuần túy là vì Tần Xuyên chọc giận đám người Lý Hồng Viễn.

Gã hận Lý Hồng Viễn muốn chết, ngay cả bối cảnh của đối phương cũng không rõ đã nói có thể tùy tiện giẫm đạp, tùy tiện đánh, việc này kết thúc như nào bây giờ?!

- Nói!

Tần Minh trừng mắt, vẻ mặt hung ác, hoàn toàn khác với tư thái ôn hòa thường ngày.

Tần Xuyên ở sau ngăn ra, hẳn cảm giác được Tần Minh đang tức giận thực sự.

Ông lão này không phải vì ai khác mà chính là vì Tần Xuyên, cảm thấy tức giận khi hẳn bị bắt nạt.

Đây chính là thể hiện bản năng nhất trong quan hệ huyết thống: Trưởng bối bao che khuyết điểm.

Tần Xuyên không khỏi cảm động, xem ra người Nhị gia gia Tần Minh này là thực lòng đối xử với hẳn.

Lý Quảng Liệt bị dọa toàn thân nổi da gà, chỉ có thể trút lửa giận vào hai tên trốn ở trong xe kia.

- Lý Hồng Viễn! Mang theo đứa cháu trai vô liêm sỉ đó của ông ra đây! Ra giải thích rõ ràng cho ông!

Lý Hồng Viễn và Giang Vân Phàm trong xe nhìn thấy Lý Quảng Liệt cúi đầu cười lấy lòng ông lão kia, bị dọa thiếu chút nữa là chạy té cứt té đái.

Trong mắt họ, Lý gia chính là cố võ thế gia có địa vị lớn trong quân đội, gia tộc thế tục bình thường căn bản không thể so được.

Sao có thể nghĩ tới hết lần này tới lần khác, Tần Xuyên lại là người của năm đại thế gia! Đúng là vận cứt chó mà!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 125: Bảo Tiêu

Lý Hồng Viễn vẻ mặt cầu xin, dẫn theo Giang Vân Phàm toàn thân run rẩy đi tới trước mặt Tần Minh.

- Ăn tim gấu gan báo rồi! Tần gia đại thiếu gia là ai mà hai người dám trêu chọc?! Còn không mau gọi Tần thiếu gia?!

Lý Hồng Viễn và Giang Vân Phàm bị dọa sồn ra quần, ngơ ngác nhìn Tần Xuyên, cùng nhau hô lớn:

- Xin chào Tần thiếu gia!

Lại nghĩ tới khi hai người diều võ dương oai trước mặt Tần Xuyên, nói các lời đe dọa, hận không thể cầm gạch đập chết mình, đúng là quá ngu xuẩn rồi!

- Còn không quỳ xuống! Đập đầu với Tần Nhị lão gia cùng Tần công tử, xin họ tha mạng!

Lý Quảng Liệt lớn tiếng mắng.

Nghe thấy còn phải quỳ xuống đập đầu, Lý Hồng Viễn và Giang Vân Phàm đều có chút không tình nguyện. Dù sao ngày thường họ đều là người có mặt mũi.

- Chuyện này... Tam gia, trong đó có chút hiểu lầm. Nếu chúng ta sớm biết Tần tiên sinh là Tần gia đại thiếu gia, chúng ta đâu dám lỗ mãng chứ.

Lý Hồng Viễn cười trừ nói.

- Đúng vậy, Lý Tam gia, chúng ta tuyệt đối không dám có chút bất kính với

Tần gia.

Giang Vân Phàm cũng ra vẻ trung thực.

Lúc này Tần Xuyên đứng ở trong đầu gối gối tai, như vô tình nói:

- Nói như vậy thì cuối cùng vẫn là tôi không đúng. Nếu như tôi không phải người Tần gia, có phải hai người sẽ đánh tôi?

- Không không không! Chúng tôi không có ý này!

Lý Hồng Viễn vội vàng xua xua tay.

Tần Xuyên cười híp mắt nói:

- Vậy hai người có thể nói cho tôi biết, tôi làm sai chuyện gì mà hai người muốn đánh tôi không? Chúng ta phải giảng đạo lý, có sai thì phải sửa.

- Đúng vậy, cháu trai ta làm chuyện gì sai, hai người không ngại thì cứ nói ra, miễn cho truyền ra ngoài nói Tần gia ta ỷ thế hiếp người.

Tần Minh trầm mặt nói.

- Chuyện này...

Lý Hồng Viễn và Giang Vân Phàm trừng lớn hai mắt, chân tướng sao có thể nói rõ ra được. Bọn họ thuần túy chỉ là muốn chinh Tần Xuyên, xả cơn giận trong lòng.

- Hừ!

Tần Minh hừ mạnh một cái, trừng mắt hổ:

- Nếu không nói ra nguyên do, vậy chính là vô duyên vô cớ, dùng người Tần gia chúng ta để trút giận? Người của Lý gia đúng là ngày càng có năng lực rồi!

Lý Quảng Liệt liên tục giải thích:

- Không! Tần Nhị gia, Lý Hồng Viễn chỉ là thân thích chi thứ của Lý gia chúng ta, không có quan hệ gì với Lý gia bốn tông! Tôi cũng là bị gã giấu kín, ngài đừng có hiểu lầm!

Sắc mặt Lý Hồng Viễn nóng bừng, trong lòng thâm hận. Bình thường chính mình nịnh bợ y, vừa gặp phiến toái liền coi mình như là rác rưởi, trực tiếp đá ra xa.

- Con mẹ nó, dám cố ý lừa gạt ông đây, hại Lý lão tam này xấu mặt, hai người có rắp tâm gì chứ?!

Lý Quảng Liệt mắng, đồng thời thoái thác tất cả trách nhiệm, dùng sức đánh mạnh vào gáy Lý Hồng Viễn và Giang Vân Phàm.

Đường đường là Lý viện trưởng, chủ nhiệm Giang Vân Phàm của bệnh viện đại học Đông Hoa lại bị võ đầu như trẻ con phạm lỗi vậy, nhưng hai người cũng chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

- Tần Nhị gia, ngài xem ta xử lý như vậy đã hài lòng chưa?

Lý Quảng Liệt đánh vài cái, thử thăm dò.

Tần Minh lạnh nhạt đáp:

- Bọn họ tới tìm cháu trai ta gây phiền toái, thỏa mãn hay chưa thì do cháu trai ta quyết định.

Lý Quảng Liệt nghe xong, lại dùng vẻ mặt khách khí nhìn về phía Tần Xuyên:

- Tần đại thiếu, ngài còn có điều gì không hài lòng không?

Tần Xuyên đương nhiên không bỏ qua dễ dàng như vậy, nhưng chính hẳn

không muốn ra tay, vì vậy chỉ vào hai tên võ giả Hậu Thiên kia.

- Người mà ông mang tới cũng không thể lãng phí được. Khi trước bọn họ muốn đánh tôi như nào, tất cả các chiêu thức đều dùng trên người viện trưởng Lý và bác sĩ Giang đi!

Cũng đừng quá phận, đánh chết người ở cửa tiệm Internet của tôi thì không tốt. Đánh gãy tay gãy chân, tàn phế là được rồi.

- Há?!

Lý Hồng Viễn và Giang Vân Phàm sợ tái mặt, hai người họ không luyện tập cổ võ, bị võ giả Hậu Thiên đâm một cái cũng khó mà chịu đựng nổi!

Lại còn gãy chân gãy tay, thực sự là quá hung ác!

- Tần thiếu gia! Tha cho chúng ta đi! Về sau chúng ta không dám nữa! Thấy ngài thì chúng ta lập tức sẽ tránh né!

Lý Hồng Viễn vẻ mặt đau khổ cầu khẩn.

Giang Vân Phàm bất chấp mọi giá, không ngừng cúi đầu:

- Tần thiếu gia, do Giang Vân Phàm tôi không hiểu chuyện, tôi là đồ ngu xuẩn! Ngài cứ coi tôi là quả rắm, phóng ra rồi thôi! Về sau tôi cũng không dám tiếp cận bác sĩ Chu nữa, tôi tặng bác sĩ Chu cho ngài!

Tần Xuyên nghe xong, không vui:

- Phóng cái rắm gì vậy! Chu Phương Ngữ không phải của mi, mi dựa vào gì mà tặng người khác? Vả miệng!

Giang Vân Phàm ý thức được mình đã nói sai, đành ngoan ngoãn tát vào mặt mình.

Chát! Chát!

Hai tiếng tát giòn tan, gã không dám nhẹ tay.

Tần Xuyên nhìn hai tên không biết thẹn này, cũng không có hứng thú để ý tới bọn chúng. Tiếp xúc nhiều với đám phế vật này quả thực là hạ thấp đẳng cấp bản thân.

- Mau lăn!

Tần Xuyên phất tay.

Lý Hồng Viễn và Giang Vân Phàm nghe xong, đều vui mừng vô cùng, cuối cùng đối phương cũng đã buông tha, hai người không ngừng nói cảm ơn.

Nhưng khi hai người chưa bước được hai bước, Tần Xuyên đã gọi lại.

- Có phải hai người bị điếc rồi không hả? Bảo các người lăn, không bảo các người chạy.

Tần Xuyên mặt không biểu tình nói.

Hai người Lý, Giang đương nhiên không muốn lăn trên mặt đất, chuyện này mà bị người chụp được, vậy đúng là quá mất mặt rồi.

- Tần thiếu gia, chúng tôi...

Tần Xuyên không kiên nhẫn nói:

- Các người muốn bị đánh thành tàn phế hay là lăn đi? Chọn một trong hai!

Lần này hai người đều ăn ý không dám lên tiếng, mặt mũi dù sao thì cũng không quan trọng bằng tính mạng. Hai người yên lặng nằm trên đất, sau đó bắt đầu lăn về phía đường cái.

Tuy rằng là nửa đêm nhưng trên đường vẫn có không ít người qua lại, khi

thấy cảnh tượng này đều đua nhau lấy điện thoại ra bắt đầu chụp ảnh.

Không khó tưởng tượng, qua đêm nay sẽ có rất nhiều người trên mạng chứng kiến được hai người họ lăn trên đất.

Giang Vân Phàm còn đỡ một chút, nhưng Lý Hồng Viễn gần như là vừa lăn vừa khóc. Thanh danh hơn nửa đời của gã xem như đã hoàn toàn bị phá hủy, không biết sau này phải gặp người khác như nào.

Lý lão tam thấy mọi chuyện được đề xuống, cũng tranh thủ thời gian nói tạm biệt, chuồn mất.

Đợi khi người Lý gia vừa đi, Tần Minh mới mỉm cười xoay người, nhìn Tần Xuyên.

- Xuyên nhi, cháu không hổ là con cháu Tần gia ta, trong huyết mạch vẫn có sự bá đạo, làm tốt lắm. Đối với những gia tộc phía dưới không biết xấu hổ này cần phải ngoan độc! Về mặt khí thế thì tuyệt đối không thể thua được!

Tần Xuyên bĩu môi. Hắn đã làm một dân chúng nhỏ bé hơn hai mươi năm, cuối cùng cũng được ném mùi vị đại thiếu gia ý thế hiếp người. Quả thực là rất thoải mái, khó trách người người đều muốn bò lên cao.

- May mắn hôm nay ông ở đây, bằng không e là Xuyên nhi đã bị bắt nạt. Sao cháu lại chọc tới họ vậy?

Tần Minh tò mò hỏi.

Tần Xuyên cũng không nói rõ, chỉ nói là mình làm giải phẫu, đoạt danh tiếng của họ.

Tần Minh vui vẻ:

- Cháu còn biết giải phẫu ngoại khoa? Đúng rồi, cháu là bác sĩ, không ngờ y thuật lại xuất sắc như vậy. Ha ha, đây là một tin tức tốt, dù sao Tần gia ta cũng

lấy sản nghiệp y dược làm chủ, chuyện này rất có lợi với khảo hạch của cháu.

Tần Xuyên giả vờ ngáp một cái:

- Được rồi, đã muộn như vậy, ông mau về đi.

Tần Minh lắc đầu:

- Sao cứ nhắc tới khảo hạch gia tộc là cháu không bao giờ để ý vậy. Haizzz...
Được rồi, vậy Nhị gia gia về trước.

Chỉ có điều chuyện hôm nay đúng là đã nhắc nhở ông, ông phải nghĩ biện pháp tìm bảo tiêu cho cháu, bằng không cháu bị người của gia tộc khác ức hiếp sẽ tạo thành chê cười với Tần gia ta.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 126: Đánh Chết Cậu

- Bảo tiêu?

Tần Xuyên có chút buồn cười, tìm bảo tiêu cho mình vậy có phải là cần gọi một võ giả Tiên Thiên cao cấp tới?

Trên thực tế, nếu như tính luôn thân phận kiếm khách của mình, giảng giải theo góc độ lực chiến đấu thì võ giả Tiên Thiên cao cấp chưa chắc đã có thể thắng được.

- Đúng vậy, cháu an tâm. Nhi gia gia sẽ tìm cho cháu một bảo tiêu công phu thật tốt tới. Vừa vặn em gái cháu Tần Cầm sẽ cùng cháu tới đại học Đông Hoa đi học, nó cũng không biết công phu, cho nên để một bảo tiêu bảo vệ hai anh em, đúng là một công đôi việc.

Tần Xuyên đau đầu:

- Sao lại còn có một người em gái nữa?

- Ha ha, Tần Cầm là con gái nuôi của chú ba của cháu, từ nhỏ trời sinh đã yếu đuối, không thể luyện võ, cũng là một đứa nhỏ đáng thương. Trước kia khi tới trường ba ngày thì hai ngày xin nghỉ bệnh, sau này đành phải xin dạy học ở nhà.

Chỉ có điều một mực ở trong nhà, thiếu khuyết việc giao tiếp với người khác cũng không được, cho nên để con bé cùng nhập học với cháu. Con bé cũng giống cháu, tham gia khảo hạch của gia tộc, cháu làm anh chớ có bắt nạt nó.

Tần Xuyên trong lòng buồn bực, sinh sống trong cổ võ thế gia, lại từ nhỏ trời sinh yếu đuối. Trời sinh yếu đuối mới có thể nhiều năm như vậy vẫn chưa điều

trị được.

Đợi khi Tần Minh ngồi xe rời khỏi, Tần Xuyên cũng bắt đầu đóng cửa tiệm Net, bắt đầu yên tĩnh tu luyện.

Cửu phẩm Thanh Liên quyết của hắn đã khôi phục đến Ngũ phẩm Băng liên, bước tiếp theo chính là trùng kích tới Lục phẩm Băng liên chưa từng đạt tới.

Theo lý thuyết, càng tu luyện đến giai đoạn sau thì độ tinh khiết của chân khí càng tăng, tốn thời gian càng lâu, vì thế uy lực của chân khí cũng ngày càng mạnh.

Nếu như nóng vội, quá nhiều chân khí mạnh mẽ sẽ tổn thương tới kinh mạch của mình, được không bù nổi mất, thậm chí nguy hiểm hơn thì có thể tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng thân thể Tần Xuyên rất đặc thù, hắn có thể tùy ý tăng lên độ tinh khiết của chân khí, cho dù xảy ra xung đột với kinh mạch của mình cũng khôi phục rất nhanh.

Tần Xuyên cũng không rõ lắm đây là do thân thể Thần Mộc hay là do năng lượng màu đen trong cơ thể, tón lại là tốc độ tu luyện của hắn nhanh hơn người khác rất nhiều.

Rất nhiều thiên tài trong các cổ võ thế gia dùng một số thiên tài địa bảo để phụ trợ tu luyện, tăng tốc độ tu luyện, mà Tần Xuyên thì căn bản không cần những thứ kia.

Tần Xuyên xếp bằng trên chiếc giường lò xo nhỏ hẹp, chân khí màu Băng Lam lượn lờ quanh người, một đêm nhanh chóng qua đi.

Sáng sớm, sau khi rửa mặt, Tần Xuyên có chút đói bụng, đi cửa sau ra ngoài phố.

Hắn mua hai chiếc bánh nướng nấm khô, lại mua một túi sữa đậu nành mặn,

vừa đi vừa ăn, chào hỏi những người quen trên đường.

Nhớ khi trước Diệp Tiểu Nhu mới hẳn ăn bánh nướng nấm khô lần đầu tiên, hẳn còn chưa thấy qua thứ này, ăn vài miếng mới phát hiện ra hương vị rất không tồi, vừa thơm lại vừa xốp giòn, trong ngọt có mặn, trong mặn có cay, nhiều loại hương vị dung hợp cùng một chỗ, phối hợp thần kỳ.

Tần Xuyên suy nghĩ, nếu sau này Diệp Tiểu Nhu muốn mở cửa hàng thì nhất định phải đề cử cô bán bánh nướng.

Sau khi mở cửa tiệm Net, quét dọn vệ sinh một chút, chờ nhân viên trông ca sáng tới, Tần Xuyên lập tức nhàn rỗi.

Ước chừng 8h30, Tần Xuyên liền thấy ở cửa hàng bán hoa đối diện, chiếc BMW màu đỏ lái tới.

Đường Vi mặc áo sơ mi caro, quần jean ôn ôn xuống xe, Tần Xuyên đứng bên kia phố ra sức vẫy tay.

Chỉ có điều Đường Vi liếc mắt nhìn hẳn, sau đó liền quay đầu, đi thẳng vào cửa tiệm của mình.

Tần Xuyên cười khố, xem ra cô ấy vẫn còn giận chuyện của Liễu Hàn Yên, xem ra mình còn phải 'khai đạo' một phen.

Chạy sang cửa hàng hoa, Đường Vi đang sửa sang lại giàn trồng hoa. Cô định chuyển vài chậu hoa tới cửa để thu hút khách hàng.

Tần Xuyên vội vàng chạy tới, giúp đỡ di chuyển cái chậu hoa lớn nhất:

- Tiểu Vi Vi cứ nghỉ ngơi, loại công việc tốn thể lực như này để tôi làm giúp chị là được.

Đường Vi hừ một tiếng:

- Không cần, tôi không yếu ớt như vậy, không cần làm phiền Tần đại thiếu gia, chậu hoa do tôi tự chuyển.

- Đừng như vậy, tối hôm trước không phải là còn tốt sao. Chị giúp tôi tôi vẫn chưa cảm ơn chị này, không bằng tôi mời chị ăn cơm trưa nhé?

Tần Xuyên quay người lại, không cho Đường Vi đụng vào.

- Tôi chỉ giúp Khâu Húc và Khâu Minh xả giận, không có quan hệ gì với cậu.

Đường Vi đưa tay định đoạt lấy.

Nhưng lúc này Tần Xuyên đưa chậu hoa lên trên đầu, cúi đầu thừa dịp Đường Vi không phòng bị, hôn một cái lên khuôn mặt co dãn của cô.

- Cậu...

Đường Vi không kịp chuẩn bị, vuốt bên má vừa bị hôn lên, tức giận nhìn Tần Xuyên:

- Tiểu sắc lang cậu, lại chiếm tiện nghi của tôi! Không phải cậu có một người vợ xinh đẹp sao, muốn thơm muốn hôn thì tìm vợ của cậu ý, trêu đùa tôi thú vị lắm sao?

Tần Xuyên cười vui vẻ:

- Nhưng tôi không thích cô ấy, người tôi thích là chị nha!

Đường Vi nghe vậy ngẩn ra, khuôn mặt hơi hồng lên, ánh mắt có chút trốn tránh, nhỏ giọng hỏi:

- Thật... thật sao?

Tần Xuyên gật đầu, đem đó nhìn thấy Đường Vi bị thương, Tần Xuyên đột nhiên hiểu rõ lòng mình. Trong gần một năm hă ở đây, không biết từ khi nào

hắn đã thích cô gái luôn trêu đùa hắn!

Tình cảm chính là như vậy, không có ai phát hiện cơ hội, cũng không biết rõ sự hiện hữu của nó.

- Vậy tiểu Nhu thì sao, cậu không thích cô ấy sao?

Đường Vi nghi ngờ.

Tần Xuyên không biết xấu hổ nói:

- Tôi cũng thích, cả hai người tôi đều thích.

- Đồ vô lại! Tôi biết ngay đàn ông các cậu không có ai tốt cả! Đánh chết cậu! Đánh cho cậu chừa!

Đường Vi lập tức nổi giận, dùng sức đánh hơn mười cái vào ngực Tần Xuyên.

Tần Xuyên dùng sức giữ vững chậu hoa, sợ chậu hoa rơi vỡ mất.

Đồng thời yên lặng bị Đường Vi đánh, cũng không dám lên tiếng cầu xin tha thứ. Dù cho năm đấm của cô ngày càng nặng hơn, thiếu chút nữa là hắn bị nội thương.

Đợi khi Đường Vi đánh cho tóc có chút rối, thở hổn hển mới dừng lại, ngẩng đầu nhìn dáng vẻ chịu đánh chịu mắng đầy đáng thương của Tần Xuyên, tức giận đều biến mất.

Cô biết rõ Tần Xuyên là võ giả Tiên Thiên, cho nên dùng sức có chút quá tàn nhẫn, nhưng Tần Xuyên hoàn toàn không lên tiếng, mặc cho cô đánh, vì vậy khiến cô có chút cảm động và áy náy.

Dù sao Tần Xuyên cũng không có lừa gạt cô, chỉ đang nói lời thật lòng.

Đường Vi thở dài vô lực:

- Phục tên tiểu bại hoại như cậu rồi... Trước kia khi cha tôi còn sống, nuôi dưỡng tình nhân ở khắp nơi. Khi đó tôi nghĩ sau này tìm đàn ông tuyệt đối không thể như vậy, nhưng hiện giờ xem ra cậu còn hơn cả cha tôi, hoa tâm thì thôi, còn mặt dày nói thẳng ra.

- Nói cho chị biết dù như nào cũng tốt hơn so với lừa gạt chị.

Tần Xuyên nói:

- Tiểu Vi Vi, kỳ thực tôi vẫn không rõ vì sao phải quan tâm một tờ giấy hôn thú như vậy.

Tôi thích chị, chị thích tôi, chúng ta cùng nhau ở chung một chỗ, thật vui vẻ thoải mái là được... Người khác thấy như nào là chuyện của người đó.

- Nơi này là thành phố lớn, ở giữa trần thế, không phải là nơi rừng sâu núi thẳm mà cậu lớn lên, sao có thể đơn giản như vậy được.

Đường Vi trừng mắt.

Tần Xuyên chặc miệng một cái, nghĩ cũng chỉ như vậy, do đó chuyển chậu hoa ra bên ngoài, sau đó hỏi:

- Tiểu Vi Vi, có phải là nếu tôi kết hôn với Liễu Hàn Yên, chị sẽ bỏ tôi mà đi?

Đường Vi biểu lộ phức tạp nhìn Tần Xuyên:

- Sao hả, cậu muốn ly hôn với cô ta?

Tần Xuyên lắc đầu, dứt khoát nói:

- Chúng tôi còn chưa kết hôn, nếu như tôi cùng cô ấy lĩnh chứng chậu, chị sẽ rời khỏi tôi, vậy tôi sẽ không cùng cô ấy lĩnh chứng nhận nữa. Nếu cô ấy tới tìm

tôi, tôi bỏ chạy là được.

Bọn họ dám không thông qua sự đồng ý của tôi đã đăng ký ở cục dân chính, vậy tôi sẽ Hack cục dân chính, xóa thông tin đăng ký kia đi! Dù sao đây cũng là hôn sự mà bọn họ áp đặt, Liễu Hàn Yên cũng vì hoàn thành nhiệm vụ, tôi thì không sao cả!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 127: Không Có Văn Hóa Thật Đáng Sợ

Đường Vi có chút dở khóc dở cười, cậu ta đúng là ở trên núi đã quen, một tờ giấy chứng nhận kết hôn đúng là không thềm để vào mắt.

- Nhưng không phải cậu còn phải về Tần gia tìm manh mối về mẹ của cậu ư, như vậy chẳng phải là kế hoạch bị phá sản?

Tần Xuyên gãi gãi đầu:

- Đó là một vấn đề, chỉ có điều có thể dùng những biện pháp khác, có thể đi đường thẳng cũng có thể đi đường vòng. Hoặc là đợi ngày tôi vô địch thiên hạ, muốn hỏi ai thì hỏi người đó, ai cũng không dám gạt tôi.

Đường Vi ngơ ngác nhìn Tần Xuyên, lúc này cô mới ý thức được Tần Xuyên không nói đùa, mà có thể vì cô buông tha cho đám cưới mà gia đình sắp đặt.

- Cuối cùng không biết là cậu ngốc hay cậu đơn thuần nữa, còn nói muốn vô địch thiên hạ.

Đường Vi bật cười, nhưng trong lòng quả thực đã tha thứ cho Tần Xuyên.

Kỳ thực cô cũng không phải là cô gái truyền thống và cứng nhắc, một phần tình cảm chân thành hữu dụng hơn một tờ giấy chứng nhận màu đỏ.

Tần Xuyên mất hứng, nghiêm mặt nói:

- Tôi đang rất nghiêm túc. Sư phụ nói tôi chính là kỳ tài luyện võ trăm năm khó gặp, có cơ hội đột phá cảnh giới tông sư, vấn đề đệ nhất thiên hạ!

- Sư phụ của cậu sao nhìn ra cậu là kỳ tài trăm năm khó gặp?

Đường Vi nháy mắt vài cái, hỏi.

- Bởi vì ông ấy tự xưng ngàn năm khó gặp.

Tần Xuyên đáp rất nhanh.

Đường Vi cười nắc nẻ, toàn thân run run:

- Giờ tôi biết sao da mặt cậu lại dày như vậy rồi. Tiểu Xuyên Xuyên, hóa ra ra cậu học từ chỗ sư phụ của cậu!

- Tiểu Vi Vi, chị cười vui vẻ như vậy, hẳn là không giận tôi nữa chứ?

Tần Xuyên kéo tay cô.

Đường Vi xoay người sang chỗ khác:

- Chuyện này thì cũng chưa chắc, chỉ tạm thời tha thứ cho cậu. Nếu sau này cậu dám đối xử không tốt với tôi, vậy thì khó nói...

Tần Xuyên nghe xong, lập tức nhìn xung quanh, thấy trên kệ hoa có chậu chậu hoa màu xanh da trời, đưa tay hái lấy một bông.

- Tặng chị, honey.

Tần Xuyên đưa đóa hoa nhỏ màu xanh da trời này tới trước mặt Đường Vi.

Đường Vi nhìn thấy đóa hoa này, ánh mắt ngưng lại một chút, cười như không cười nhìn Tần Xuyên:

- Vì cái gì?

Tần Xuyên vẻ mặt chuyên chú, tình thâm nói:

- Bởi vì hoa ngội sao đại biểu cho tấm lòng vĩnh viễn không thay đổi.

Đường Vi mặc dù cũng biết ý nghĩa của loài hoa này, nhưng khi nghe lời tỏ tình như vậy, trong lòng cô tràn ngập sự ngọt ngào.

- Cảm ơn.

Đường Vi nhận lấy bông hoa từ tay Tần Xuyên, ngửi một chút, sau đó khẽ vươn tay, cười xinh đẹp mà đầy sự ranh mãnh:

- Bồn hoa này giá 28 tệ, trả tiền đi.

Tần Xuyên mặc đen lại, cười xấu hổ:

- Không phải chứ, tiểu Vi Vi, thời điểm lãng mạn như này sao chị còn nhắc tới tiền, như vậy tổn thương tình cảm tới mức nào... Trên người của em chỉ có 7 tệ 5 xu, nếu không thì em về tiệm Net lấy thêm một chút.

- Ha ha...

Đường Vi đẩy Tần Xuyên một cái, cười nói:

- Được rồi, trêu cậu một chút mà thôi. Tôi thích nhìn vẻ trì độn của cậu.

Tần Xuyên đưa tay sờ sờ gương mặt cô:

- Kỳ thực tôi biết rõ chị đang trêu tôi, nhưng chị là người phụ nữ của tôi, chỉ cần được nhìn chị cười, tôi ngu ngơ một chút cũng được.

- Ai là người phụ nữ của cậu, sao có thể dễ dàng cho cậu như vậy chứ... Hiện giờ nhiều nhất cậu chỉ là một bạn trai thực tập.

Đôi mắt như hồ thu của Đường Vi chớp chớp, vui vẻ cười nói.

Tần Xuyên nhìn vẻ ngượng ngùng mang theo sự ngọt ngào của cô, người đẹp hơn hoa, quả thực mê người, không nhịn được muốn ôm lấy cô, vuốt ve an ủi

một chút.

Hai cánh tay không biết từ khi nào đã ôm lấy eo Đường Vi, thân thể dán vào nhau.

Tuy rằng hôm nay Đường Vi mặc một chiếc áo sơ mi kẻ caro, không tính là quá lộ. Nhưng vì bên trên có vài lỗ hồng, có thể nhìn thấy viền ren lót ngực màu đen, nhìn thấy cặp lê tuyết trắng nõn nà, hơn nữa rất đầy đặn.

Trước kia hai người chỉ có chút tiếp xúc tay chân, cánh tay Tần Xuyên cũng từng cảm nhận được xúc cảm mỹ diệu này. Nhưng quan sát ở khoảng cách gần như vậy, phong cảnh hoàn toàn khác.

Theo việc hấn cúi đầu, không biết có phải là ảo giác hay không, trong mũi hấn thậm chí có thể ngửi thấy mùi sữa thơm, khiến tiểu xử nam như hấn thiếu chút nữa là chảy máu mũi.

- Tiểu bại hoại, núm đôi của chị có đẹp không?

Đường Vi một lần nữa bộc lộ ra sự nóng bỏng của cô, cũng không tránh né, thậm chí còn khẽ kéo cổ áo của mình ra một chút.

Tần Xuyên gật đầu:

- Đẹp! Nếu có thể sờ thì càng tốt hơn nữa!

Khuôn mặt Đường Vi nóng lên, tim đập thành thịch, nhỏ giọng nói:

- Xem như ban thưởng cho việc lần trước cậu chữa thương cho tôi, cho cậu sờ một chút.

Tần Xuyên nghe xong, không ngờ còn có chuyện tốt như vậy, sợ cô đổi ý, vội vàng duỗi tay phải ra, úp lên ngực Đường Vi.

- Ừm...

Đường Vi cảm thấy cái tay này vừa chạm vào, đã nhéo cô một cái, găt giọng:

- Nhẹ một chút, sao cậu thô lỗ như vậy?! Cho cậu sờ chứ không cho cậu nhéo!

- Chị không nói rõ mà... Không có khiến chị bị thương chứ? Đừng sợ, tôi xoa cho chị...

Tần Xuyên vẻ mặt hưởng thụ, dùng tay xoa xoa cục thịt mềm qua lớp quần áo, mặt khác nghiêm trang nói:

- Thủ pháp mát xa của tôi rất tốt, nếu tiểu Vi Vi thích, mỗi ngày tôi đều có thể giúp chị mát xa nơi này...

Đôi mắt phượng của Đường Vi sắp phun lửa, một tay đẩy tay của Tần Xuyên ra:

- Đừng có mà được một tắc lại muốn tiến một thước! Lần này là ban thưởng cho cậu, đừng cho là tôi dễ bị khi dễ như vậy. Cậu muốn chiếm được tôi, về sau phải biểu hiện cho tốt!

Tần Xuyên tuy rằng không nỡ xa dời cảm xúc mỹ diệu kia, nhưng cũng không muốn khiến cô tức giận, đành đưa tay tới trước mũi, ngửi ngửi.

Chứng kiến hành động của Tần Xuyên, khuôn mặt Đường Vi đỏ bừng, tới mức độ có thể chảy nước:

- Cậu sờ thì sờ, còn ngửi gì chứ?!

- Chị hiểu lầm rồi, tôi chỉ hiếu kỳ rốt cục là có mùi sữa hay không...

- Cậu chết đi! Biến thái!

Đường Vi tay đánh chân đá, đuổi Tần Xuyên ra khỏi cửa hàng bán hoa, không ít người qua đường xung quanh nhìn vậy đều tưởng là một cặp tình nhân

đang cãi nhau.

Tần Xuyên đang định giải thích một chút, đột nhiên cảm thấy không đúng!

Cảm giác của hắn nhạy cảm hơn Đường Vi nhiều, những thứ cô không phát hiện nhưng hắn có thể cảm nhận được.

Ở trên đường phía nam cách đây hơn 200m, trên nóc nhà một tòa nhà ở, có một người nào đó đang lặng lẽ nhìn chằm chằm vào cửa hàng bán hoa Tử Vi, đôi mắt kia tuyệt đối không mang ánh mắt thân mật.

Tần Xuyên cảnh giác một chút, không chút tiếng động xoay người, giả bộ quay lại tiệm Internet, nhưng lại xuyên qua tiệm, từ cửa sau đi đến tòa nhà kia.

Bên ngoài căn nhà này còn có cầu thang ngoài đã hạn gì, Tần Xuyên thi triển khinh công, mũi chân điểm vài cái đã nhảy lên tới mái nhà.

Khi hắn xuất hiện trên sân thượng, quả nhiên phát hiện ra một người đàn ông da trắng mặc đồ đen, đang lắp một khẩu súng ngắm!

Tần Xuyên lập tức nổi trận lôi đình, không biết tên rùa đen khốn kiếp nào dám phái tay súng bắn tía tới giết Đường Vi! Nếu không phải hôm nay mình có mặt ở tiệm Net, e là tính mạng Đường Vi như mảnh chỉ treo chuông rồi!

Bởi vì tên này căn bản không phải cố võ giả, mà là sát thủ dựa vào súng ống kiếm ăn, cho nên còn khó phát hiện hơn cả võ giả có chân khí.

Khi người đàn ông da trắng nhìn thấy Tần Xuyên đi lên, cũng cảm thấy giật mình, nhưng ngay trong nháy mắt đã rút một khẩu súng lục Makarov đã được thay đổi để cách âm ra, liên tiếp bắn mấy phát tới chỗ Tần Xuyên!

Tốc độ của Tần Xuyên nhanh hơn, thông qua bộ pháp hình xà tránh được những viên đạn này, xông tới trước mặt người da trắng, không chút lưu tình bắt lấy cánh tay cầm súng kia, dùng sức bẻ một cái!

- A...

Người da trắng thảm thiết kêu một tiếng, cánh tay gã yếu ớt như đậu phụ, trực tiếp bị bẻ gãy.

Khẩu súng rơi xuống đất, Tần Xuyên dùng chân đá nó văng ra, đồng thời đẩy ngã người da trắng xuống đất, liên tiếp đá hai cái, trực tiếp đá gãy chân đối phương!

Thần thái của Tần Xuyên lúc này hoàn toàn khác so với khi trong tiệm hoa, như bạo quân khát máu, hung thần ác sát, ánh mắt như mãnh thú đang thềm thịt.

Hắn dùng chân đạp lên người da trắng, đối phương đau đớn toát đầy mồ hôi, khuôn mặt vặn vẹo, không ngừng giãy dụa trên đất nhưng không thể chạy thoát.

- Con mẹ nó, người phụ nữ của ông đây mà cũng dám giết. Nói, ai phái mày tới?!

Người da trắng đau đớn kêu lên, nhưng lại nói ra một tràng tiếng Pháp.

Tần Xuyên lắc đầu:

- Không có văn hóa thật đáng sợ. Ngay cả ngoại ngữ cũng không biết nói, còn dám làm sát thủ. Chết ở đây cũng đáng lắm!

Tần Xuyên cũng lười hỏi nhiều, hạng người từ nhỏ không chịu đọc sách cho tốt này căn bản không cần giữ lại trên đời.

Chân của hắn khễ dùng lực, đạp vỡ xương ngực đối phương, xương ngực đâm vào tim, mất mạng tại chỗ.

Tên Snipe da trắng này chết rất oan uổng. Kỳ thực gã đang muốn đầu hàng, tiếp nhận thẩm vấn. Chỉ tiếc Tần Xuyên không hiểu tiếng Pháp, thôi thì trực tiếp làm thịt luôn, không cho gã cơ hội trao đổi!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 128: Thứ Bảy Thế Giới

Đương nhiên cho dù Tần Xuyên có thể hiểu được thì gã cũng chắc chắn phải chết.

Tần Xuyên có nguyên tắc của bản thân mình, chính hắn chịu chút ủy khuất cũng không sao, nhưng nếu ai dám tổn thương tới người hắn thương yêu thì đừng mong có cơ hội sống sót.

Ngay cả người con gái của mình cũng không bảo vệ được, vậy còn có thể coi là đàn ông sao, đây chính là vảy ngược của hắn!

Tần Xuyên không lo lắng thi thể bị phát hiện, dù sao người này cũng là lính đánh thuê hay sát thủ nhập cư trái phép vào Hoa Hạ, chết cũng không ai quan tâm.

Tần Xuyên ngồi xuống, tìm kiếm trên người đối phương, móc ra một chiếc điện thoại dùng để truyền tin, một chiếc notebook nhỏ, thứ còn lại là kính viễn vọng cùng súng.

Tần Xuyên cầm lấy chiếc kính viễn vọng lên, đây là thứ tốt, rất tiện để hắn ngồi trong tiệm Net ngắm mỹ nữ trên đường. Còn súng ống thì hắn không cần.

Trở lại trong tiệm Net, Tần Xuyên mở chiếc điện thoại cùng chiếc Notebook kia ra xem, đều là tiếng Pháp, hắn nhìn cũng không hiểu.

Rơi vào đường cùng, Tần Xuyên chỉ có thể lên mạng, lật xem ngữ pháp tiếng Pháp cùng từ điển những từ thường dùng.

Cũng may đối với Tần Xuyên mà nói, thứ học bằng cách ghi nhớ như ngoại

ngữ thì rất đơn giản. Hãn không muốn học quá kỹ, chỉ muốn hiểu được một số từ ngữ giao tiếp bình thường, cũng không tốn bao nhiêu công phu.

Phiền toái nhất chính là nghe cùng nói, Tần Xuyên bỏ ra một buổi trưa để nghe, ngay cả khi ăn cơm hộp cũng nghe, thẳng cho đến khi trời tối mới coi như học xong những từ đơn tiếng Pháp cơ bản,

Hãn phát hiện ra tiếng Pháp khó hơn tiếng Anh một chút, bởi trước đây hãn vì luyện kỹ thuật Hacker, học tiếng Anh cũng không tốn mấy phút.

Hai nhân viên trông Net thấy ông chủ nhà mình học ngoại ngữ từ trưa, đều bội phục sát đất!

Khó trách còn trẻ như vậy đã có thể làm ông chủ, bọn họ lại chỉ có thể đi làm thuê, quả nhiên là tri thức thay đổi vận mệnh!

Đợi khi học đã tạm tạm, Tần Xuyên lại lấy ra điện thoại cùng Notebook, xem những tin tức bên trong, cuối cùng cũng hiểu được.

Người da trắng này tên là Eve, thông qua những ghi chép nhiệm vụ kia thì tuy không phải là sát thủ bài danh rất cao trên thế giới, nhưng từng đi lính trong GGN của Pháp, cho nên tố chất quân sự tương đối cao.

Về phần tin nhắn trong điện thoại, Tần Xuyên cảm thấy đúng là lừa bố mày mà. Đều là những tin nhắn hẹn hò yêu đương cùng phụ nữ, đúng là một đất nước lãng mạn, một sát thủ lãng mạn!

Tần Xuyên thờ dài, học hơn nửa ngày, đã biết được chút da lông của một thứ tiếng mà không có được chút kết quả sao lại không khiến hãn cảm thấy phiền muộn được!

Đúng lúc này, ở tiệm hoa đối diện, Đường Vi đi ra, định đóng cửa tiệm về nhà.

Tần Xuyên vội vàng chạy ra:

- Tiểu Vi Vi, mấy ngày nay chị cẩn thận một chút, có người có ý đồ không tốt với chị.

Đường Vi còn tưởng tiểu tử dê xồm này lại muốn chọc giận mình, không ngờ sắc mặt Tần Xuyên rất nghiêm túc, hoàn toàn không có dáng vẻ đùa giỡn thường ngày.

- Xảy ra chuyện gì?

Tần Xuyên nói chuyện tên Snipe sáng nay kể cho cô nghe, sau khi nói xong còn đưa điện thoại cùng Notebook cho Đường Vi, tránh cô không tin.

Đường Vi giật mình há miệng nhỏ, không ngờ tới giữa ban ngày lại xảy ra chuyện như vậy, đúng là khó thể tưởng tượng.

Cô mở Notebook ra nhìn mấy lần, lập tức nhú mày:

- Là bộ đội đặc chủng xuất ngũ của Pháp sao... Đáng tiếc trên này cũng không có tin tức của cố chủ.

Tần Xuyên sửng sờ, kinh ngạc hỏi:

- Honey, chị hiểu tiếng Pháp sao?

- Đương nhiên, tôi từng ở nước ngoài nhiều năm, biết được vài loại ngoại ngữ.

Đường Vi thản nhiên nói.

Cơ mặt Tần Xuyên giật giật vài cái, bản thân mình đúng là não cmnr, cả buổi ngồi học tiếng Pháp như đang luyện thi!

- Cậu an tâm, tôi sẽ lập tức để chú Lam đi điều tra một chút, xem rốt cục là ai đang âm thầm trù tính tất cả. May mà có cậu, không tôi đã lành ít dữ nhiều.

Trong mắt Đường Vi hiện lên sự vui vẻ, cô rất thích cảm giác được bảo vệ.

Tần Xuyên vẫn không yên lòng:

- Nếu không buổi tối chị ngủ cùng tôi, tôi sẽ bảo vệ chị.

- Tiểu bại hoại, đừng cho là tôi không biết cậu muốn cái gì. Tôi đề cao cảnh giác là được, không có chuyện gì đâu.

Đường Vi trừng mắt nhìn hằm một cái.

Tần Xuyên bất đắc dĩ, đành để Đường Vi có chuyện đi gọi điện thoại.

Đưa mắt nhìn cô rời đi, Tần Xuyên duỗi lưng một cái, định đi ăn cơm chiều nhưng chưa đi được vài bước thì điện thoại di động đã kêu lên.

- Alo, tiểu Nhu hả, có chuyện gì không?

Diệp Tiểu Nhu đầu dây bên kia ngọt ngào nói:

- Anh Tần Xuyên, hiện giờ có thời gian đến bệnh viện không? Cha em luôn nói muốn gặp anh, trực tiếp nói cảm ơn với anh, em không khuyen được.

Tần Xuyên vồ trán một cái, nhớ tới có lẽ hôm nay Diệp Đông Cường đã tỉnh, Trùng thảo mình chuẩn bị cho ông cũng nên cầm tới, vì vậy liền đồng ý:

- Anh qua luôn đây!

Vân Sơn hội sở, trong một gian phòng phong cách châu Âu xa hoa.

Vương Chấn Thiên ngồi ở trên ghế cao nhất, nhìn người Trần gia, Mã Gia, Hâu gia cùng Tôn gia, trong mắt hiện lên vẻ cười lạnh khinh thường.

- Tôi đã từng nói loại sát thủ phổ thông này căn bản không làm thịt được Tần

Xuyên cùng Đường Vi. Đến bây giờ tên quý tây dương này vẫn chưa liên lạc lại, rõ ràng là nhiệm vụ đã thất bại.

Nếu như không phải tôi đã sớm cảnh giác, để cho gã không được ghi chép bất luận tin tức gì liên quan tới chúng ta, quá nửa là chúng đã tìm tới cửa.

Vương Chấn Thiên ra vẻ thăm thía nói:

- Các vị, không chịu bỏ con thì không bắt nổi sói. Bang Tứ Hải chúng ta bỏ ra 20 triệu thuê sát thủ top 20 trên thế giới cũng không thể giết chết Đường Vi, mấy người cho là một tay súng bắn tỉa thuê 2 triệu có thể có tác dụng sao?

Gia chủ Hầu gia dùng sức vỗ ghế, sắc mặt âm trầm nói:

- Tôi chỉ muốn báo thù cho con! Bỏ qua Đường Vi, trước tiên giết Tần Xuyên không được sao?!

- Hầu lão huynh, Tần Xuyên và Đường Vi có quan hệ chặt chẽ. Đường Vi mới là cao thủ chân chính, không giết Đường Vi trước thì hậu hoạn vô cùng.

Vương Chấn Thiên khuyên bảo.

Tôn gia Tôn Vĩ hừ lạnh nói:

- Vương bang chủ, chớ nên buộc chặt cô ta cùng Tần Xuyên có được không? Đường Vi cùng ba nhà chúng tôi không có thù oán, không đến mức vì một tên Tần Xuyên mà dốc sức liều mạng với chúng tôi chứ?

Tôn Vĩ coi như lừa gạt người nhà tới tham gia kế hoạch lần này. Gã đã ý thức được, nếu có sự tồn tại của Tần Xuyên, rất khó mà chiếm được Chu Phương Tinh.

- Tôn thiếu gia, Vương mỗ ta thừa nhận cần mượn tài lực của bốn nhà các người để mời sát thủ lợi hại. Nhưng tất cả đều cần dựa trên cơ sở tín nhiệm, các người không tin tôi, tôi cũng không miễn cưỡng.

Vương Chấn Thiên vẻ mặt thản nhiên.

Gia chủ Mã gia cắn răng nói:

- Con ta Kim Bằng khúm núm với Tần Xuyên và Đường Vi mà chúng vẫn không chịu buông tha. Thù này không độ trời chung. Vương bang chủ, tôi muốn đảm bảo Tần Xuyên phải chết! Ông ra giá đi!

- Được!

Vương Chấn Thiên giơ ngón cái:

- Lão Mã quả nhiên có bá lực. Vậy tôi sẽ nói thẳng, 100 triệu! 100 triệu tiền mặt là tôi có thể mời hội trưởng công hội sát thủ Xiêm La, Atula!

Khi trước phó hội trưởng Quý Dạ Xoa của chúng chết dưới tay Đường Vi, công hội Xiêm La và Đường Vi vốn có thù hận. Cho nên hội trưởng Atula của chúng nguyện ý tới Hoa Hạ, hoàn thành nhiệm vụ này!

- Thoáng cái bỏ ra 100 triệu tiền mặt cũng không phải một số lượng nhỏ nha... Atula? Người đó lợi hại không?

Trần Hạo Bân hỏi.

- Ha ha, sát thủ đứng thứ bảy thế giới, có thực lực võ giả Tiên Thiên trung cấp. Chắc các vị cũng biết võ giả Tiên Thiên trung cấp cho dù ở trong các cổ võ thế gia Hoa Hạ chúng ta cũng là trụ cột vững vàng. Chỉ có năm đại cổ võ thế gia mới có, đây không phải là chuyện đùa...

Mấy người ở đây nhìn nhau, yên lặng gật đầu. Nếu như ngay cả sát thủ thứ bảy thế giới cũng không thể tiêu diệt Tần Xuyên cùng Đường Vi vậy thì quá không hợp lý. Dù sao hai người họ đều còn rất trẻ, chỉ mới hơn 20.

Trong lúc nhất thời, mấy người trong phòng nhao nhao ra giá, thương lượng bỏ ra bao nhiêu tiền để mua đầu Tần Xuyên và Đường Vi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 129: Tiểu Nhu Ngoan

Tần Xuyên cũng không biết tên sát thủ mà mình tiêu diệt sáng nay vốn có ý định ra tay với hắn. Hắn càng không biết có một đám người đang hợp mưu muốn hắn chết.

Hắn lái chiếc xe đạp Phượng Hoàng huyền thoại, mang theo một hộp Trùng thảo mà Ôn Văn Viễn đưa tới, vội vàng đi tới bệnh viện.

Hiện giờ là mùa hè, trên đường hắn mua một quả dưa hấu. Tới thăm Diệp Đông Cường vừa giải phẫu xong, dù là người quen thì vẫn cần làm theo quy củ.

Đi vào phòng bệnh đơn, Diệp Đông Cường đang nằm trên giường còn Diệp Tiểu Nhu ngồi ở một bên.

Tần Xuyên thoải mái chào.

- Chú Đông Cường.

Sau đó hắn đặt dưa hấu xuống, hỏi thăm tình hình thân thể của đối phương.

- Tiểu Xuyên, cháu tới... tới rồi.

Diệp Đông Cường vẻ mặt kích động, trong mắt ửng nước.

Tần Xuyên đi tới, thấy Diệp Đông Cường giơ tay lên, hắn vội vàng chủ động đưa tay tới, để Diệp Đông Cường cầm lấy.

- Chú nghe tiểu Nhu nói, hai cha con chú nếu không có cháu thì cũng không thể sống tới bây giờ... Nói cảm ơn như nào thì đời này cũng không trả hết ơn

này, chú Đông Cường thẹn với cháu...

Diệp Đông Cường nghẹn ngào nói.

- Chú Đông Cường chớ có kích động, cháu chỉ làm chuyện cần làm, chú không cần khách khí, như vậy sẽ khiến cháu cảm thấy ngại ngùng.

Tần Xuyên cười, đặt hộp Trùng thảo lên trên chiếc tủ ở đầu giường:

- Ở đây có một hộp Trùng thảo, cháu để cho người của Đảng Long hội thu thập ở khắp nơi, vốn là định dùng khi trị liệu Trung y cho chú, nhưng kết quả lại làm giải phẫu.

Nhưng nó vẫn có ích cho việc khôi phục thân thể, mỗi gốc đều là chất lượng tốt nhất, tổng cộng hơn tám mươi gốc, chú pha số Trùng thảo này như trà, lấy nước uống. Cháu định dùng châm cứu giúp chú hấp thu dinh dưỡng, nhưng thân thể chú còn yếu, không chịu được bổ quá, vẫn là pha uống thì ổn thỏa hơn.

- Trùng thảo? Không phải là thứ này rất quý sao?

Diệp Đông Cường giật mình nói.

- Quý thế nào cũng không quý bằng mạng người.

- Cha, anh Tần Xuyên sớm đã thu thập được liệu cho cha, sau này con mới biết được.

Diệp Tiểu Nhu xen ngang vào.

Diệp Đông Cường vô cùng cảm động, vẻ mặt tiếc hận nói:

- Chú nghe tiểu Nhu nói hiện giờ cháu đã tìm được người thân của mình, đã trở thành đại thiếu gia, thành người có tiền, đúng là phải chúc mừng cháu rồi. Đúng là người tốt sẽ được báo đáp!

Tần Xuyên cười xấu hổ, rất nhiều chuyện cũng không tiện giải thích với Diệp Đông Cường.

- Đáng tiếc, đáng tiếc... Vốn chú thấy cháu và tiểu Nhu có ý với nhau, còn định gả con gái cho cháu, cũng thuận tiện báo chút ân tình cho người cha như ta. Nhưng hiện giờ thân phận của cháu không giống trước, tiểu Nhu nhà chú có chút không xứng với cháu rồi.

Diệp Đông Cường buồn bã nói.

- Cha... sao cha lại nói tới chuyện này.

Diệp Tiểu Nhu ở bên hờn dỗi, nhưng trong mắt lại hiện lên chút đau khổ.

Tần Xuyên nghe xong, liên tục khoát tay:

- Không phải vậy, chú Đông Cường. Cháu thích tiểu Nhu, không có quan hệ gì với gia cảnh phú quý cả.

Diệp Đông Cường sửng sờ:

- Cháu... cháu không chê tiểu Nhu?

Mắt Diệp Tiểu Nhu cũng chớp chớp nhìn Tần Xuyên, có phần ngượng ngùng xen lẫn chờ mong đợi hãnh mở miệng.

- Đương nhiên. Tiểu Nhu xinh đẹp lại dịu dàng, biết chăm sóc như vậy, sao cháu có thể ghét bỏ. Chỉ là... bên người cháu còn có cô gái khác, kỳ thực tiểu Nhu cũng biết... E là chú biết rồi thì sẽ ghét bỏ cháu.

Tần Xuyên nói có chút ngắt quãng.

Diệp Đông Cường vô cùng bất ngờ, nhìn về phía con gái, nhẹ giọng hỏi:

- Con gái... Tiểu Xuyên nói là thật sao?

Diệp Tiểu Nhu nghĩ tới Đường Vi, ánh mắt ảm đạm, gật đầu, trong lòng cô vẫn luôn dẫn đo chuyện này.

Chuyện này khiến Diệp Đông Cường rơi vào trầm mặc.

Qua một hồi lâu, người cha nằm trên giường bệnh đột nhiên mở miệng:

- Tiểu Xuyên, chú Đông Cường đời này vất vả. Khi còn trẻ tuổi cũng từng rất phong quang, nhận thầu công trình, lời không ít tiền, cười mẹ của tiểu Nhu khi đó cũng là mỹ nữ hiếm thấy.

Nhưng lại bị người lừa gạt, táng gia bại sản, người phụ nữ kia liền rời chú mà đi... Chú nếm đủ khó khăn trên đời, vất vả lắm mới có thể nuôi dưỡng tiểu Nhu khôn lớn, nhưng lại mắc phải bệnh này...

Chú Đông Cường là người đã chết qua một lần, rất nhiều chuyện cũng đã cảm thấy phai nhạt. Đạo lý trên đời này dù nhiều thì cũng đều là vật chết, mấu chốt vẫn là phải xem lòng người...

- Cha, người đừng nói nữa, đừng đau lòng mà...

Diệp Tiểu Nhu lau nước mắt, hiển nhiên nghĩ lại cảnh hai cha con sống nương tựa vào nhau nhiều năm như vậy.

Diệp Đông Cường lắc đầu:

- Cha nói những lời này là vì muốn cho hai đứa biết. Tiểu Xuyên, nếu như cháu thật lòng thích tiểu Nhu, vậy chú Đông Cường sẽ không ngăn cản cháu. Chỉ cần tiểu Nhu sống cùng chỗ với cháu, có cuộc sống vui vẻ, không khổ như khi nó còn bé, có thể hạnh phúc, điều này quan trọng hơn bất kỳ chuyện gì...

Tần Xuyên cảm thấy kinh ngạc một hồi, sau đó vô cùng vui mừng:

- Chú Đông Cường... Chú không để ý sao?

- Chú để ý thì làm được gì, lòng người không thể khống chế được. Đời người ngắn ngủi, chú cũng đã già rồi, đâu quản được người trẻ tuổi các cháu.

Diệp Đông Cường nghiêm nghị nói:

- Nhưng nếu cháu dám bắt nạt Tiểu Nhu, khiến nó đau lòng, vậy chớ trách chú Đông Cường không khách khí với cháu.

Tần Xuyên không khỏi dùng ánh mắt chờ mong nhìn về phía Diệp Tiểu Nhu:

- Tiểu Nhu... Anh có chuyện muốn nói với em, kỳ thực anh...

Không đợi Tần Xuyên nói ra, Diệp Tiểu Nhu vội vươn tay bịt lấy miệng hẳn.

- Anh Tần Xuyên, chúng ta ra ngoài nói đi...

Diệp Tiểu Nhu không muốn nói chuyện tình cảm riêng tư trước mặt cha.

Tần Xuyên đành phải theo cô bé đi ra ngoài tòa nhà, hai người đi tới một một đình trống không, ngồi xuống.

Trong ánh sáng mờ mờ, gió đêm khẽ thổi, thổi loạn lòng người.

Tần Xuyên cảm thấy vào thời điểm này thì con trai nên mở miệng trước, vì vậy nói:

- Tiểu Nhu, anh...

- Em biết!

Diệp Tiểu Nhu cắt đứt lời Tần Xuyên, trong hốc mắt ửng nước:

- Em biết chị Đường Vi tốt hơn em. Em không xinh đẹp bằng chị ấy, không giỏi cảm bằng chị ấy, cũng không có điều kiện tốt bằng chị ấy... Nhưng em lại thích anh. Anh Tần Xuyên có thể cho em một cơ hội được không...

Tần Xuyên sững sờ, hóa ra cô bé đã hiểu sai ý, cho rằng mình muốn giữ khoảng cách với cô.

- Tiểu Nhu đang nghĩ gì vậy, em không bài xích anh, sao anh lại rời bỏ em được. Chỉ là anh muốn nói tình huống của mình cho em rõ.

- Tình huống như nào?

Lúc này Diệp Tiểu Nhu mới biết được mình đã hiểu sai ý của Tần Xuyên, không dám ngẩng đầu nhìn đối phương.

Tần Xuyên thở dài, nói chuyện mình phải kết hôn với Liễu Hàn Yên ra, cùng nguyên nhân mình phải điều tra bí mật của mẹ đẻ.

Trong cái đầu bé nhỏ của Diệp Tiểu Nhu trong thời gian ngắn nhận được nhiều tin tức có lực trùng kích mạnh mẽ như vậy, tạm thời không phản ứng kịp.

- Tiểu Nhu, anh biết là anh không đúng, em đừng nóng giận. Nếu em chán ghét anh, vậy sau này anh sẽ ngoan ngoãn đi xa em.

Tần Xuyên cười xấu hổ nói.

Thế nhưng đột nhiên lúc này, Diệp Tiểu Nhu duỗi ra bàn tay mềm mại, sờ lên khuôn mặt Tần Xuyên.

Cô bé dùng vẻ mặt yêu thương, nói:

- Anh Tần Xuyên, em không biết trong lòng anh có nhiều chuyện như vậy... Sao bọn họ lại vô duyên vô cớ vứt bỏ anh, còn không nói cho anh biết mẹ ruột của anh là ai, thật quá đáng!

Diệp Tiểu Nhu cảm thấy tuy cô rất nghèo, rất vất vả nhưng ít nhất còn biết cha mẹ đẻ của mình là ai, biết mình từ đâu ra, hơn nữa cha cũng chưa từng rời xa cô.

Nhưng Tần Xuyên biết rõ gia tộc của mình rất có tiền, còn vứt bỏ hẳn, thậm chí ngay cả cha mẹ để đều không cần hẳn. Loại đả kích này thực sự là quá tàn nhẫn.

Tần Xuyên sùng sốt, cô bé quá thiện lương rồi, tất cả lực chú ý đều đặt lên những chuyện hẳn trải qua mà không phải là sự đa tình của hẳn.

- Tiểu Nhu, vậy em...

- Đừng nói nữa.

Đột nhiên Diệp Tiểu Nhu ôm lấy Tần Xuyên:

- Gần đây em suy nghĩ rất nhiều. Kỳ thực em biết rõ, anh Tần Xuyên lợi hại như vậy, khẳng định không phải người bình thường, em không xứng với anh. Chỉ cần anh không che em vô dụng, vậy em không muốn chia lìa với anh... Dù chỉ là làm một cái bóng âm thầm đi nữa...

Tần Xuyên cảm động thiếu chút nữa rơi nước mắt, đi đâu tìm ra một cô gái thiện lương đơn thuần như vậy?!

- Tiểu Nhu ngoan, sao em lại khiến tim anh như bị bóp nghẹt vậy. Tới đây, để cho anh yêu em một cái...

Tần Xuyên bưng khuôn mặt Tần Xuyên, định hôn lên.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói đùa xuất hiện sau lưng Tần Xuyên.

- Tiểu tử thôi, bản lĩnh tán gái thì được đó, nhưng ý thức phòng bị đúng là quá tệ, chết lúc nào cũng không hay.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 130: Cao Thủ Che Mặt

Tần Xuyên lập tức toàn thân cứng ngắt, tóc sau gáy đều dựng đứng lên.

Có người tới gần mình như vậy mà mình không phát hiện ra?!

Điều này sao có thể? Ngay cả tay súng bắn tia cách ngoài 200m hẳn cũng có thể phát hiện ra!

Chỉ có thể giải thích là tu vị người này cao hơn mình, hơn nữa không chỉ là một chút!

Tần Xuyên mặc kệ vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Tiểu Nhu, gần như dùng tốc độ ánh sáng vung tay về sau, đánh ra một quyền về phía người đó!

Nhưng người này sớm đã có đề phòng, đưa tay đón đỡ, thân thể lui về sau một bước.

Lúc này Tần Xuyên mới nhìn rõ đó là một người đàn ông mặc áo sơ mi ngắn tay, quần lửng đen, trên đầu có một chiếc khăn trùm đầu đầy hoa văn, trên mặt còn đeo một cái khẩu trang, chỉ lộ ra đôi mắt sắc bén như chim ưng cùng cặp mày kiếm.

- Ông là ai?!

Tần Xuyên bình tĩnh hỏi thăm.

- Đánh thẳng ta, ta sẽ nói cho cậu biết!

Người đàn ông che mặt không nói nhiều, xông tới dùng một chiêu Mãnh hổ

đào tâm, sát phạt quyết đoán, khí thế mười phần.

Tuy rằng Tần Xuyên không biết đây là người điên từ đâu ra, nhưng cũng không hề sợ hãi, hai tay như hai tấm cửa sắt lớn, đẩy về phía trước, ngăn cản hồ trào, sau đó quét chân tấn công.

Đối phương hai tay trầm ổn ngăn cản chân của Tần Xuyên, sau đó lại xoay người tấn công.

Liên tiếp mấy quyền đánh thẳng ấn dấu Thốn kinh, khiến Tần Xuyên liên tục lui về sau.

Những nơi quyền phong đi qua, cây cối xung quanh đều xuất hiện những vết như bị dao cắt, cỏ bị chém đứt.

- Mẹ nó! Ông muốn giết người sao!

Tần Xuyên phát hiện từng chiêu từng thức của đối phương đều kín kẽ vô cùng, trong mắt hắn thì hoàn toàn không có sơ hở. Người luyện những đường quyền cơ bản này tới mức đẳng phong tạo cực như vậy có thể nói vô cùng khó đây.

Hắn vội vàng vận chân khí, Ngũ phẩm băng liên chân khí rót vào trong tay, một chưởng đánh ra như sóng lớn vỗ bờ, trực tiếp cắt nát những thân cây gỗ phía sau!

Nhưng người đàn ông che mặt kia sớm đã di chuyển một bước nhỏ, né được chiêu này, cười khà khà:

- Chân khí coi như cũng được, nhưng với chút công phu thô ráp này cũng dám mang ra để mất mặt thêm?

Tần Xuyên không khỏi phì cười, không phải công phu của hắn thô ráp mà công phu của người này luyện tới mức quá bá đạo rồi!

Hắn thấy loại đấu pháp này hoàn toàn không chiếm được thượng phong, đổi sang một bộ Liên hoàn Bát Quái chưởng, bước chân nhanh như gió, chưởng ảnh dày như mây!

Dưới ánh mắt Tần Xuyên, mỗi chưởng của mình đều nhắm vào chỗ hiểm của người bịt mặt, cánh tay mang theo đỉnh ốc, chưởng phong như một cơn gió xoáy.

Thân pháp của hắn cũng như nước chảy mây trôi, hai tay liên tục đánh ra, nhưng từng cơn sóng lớn nối tiếp nhau, từng quyền từng chưởng hỗ trợ nhau, liên tục không ngừng.

Rốt cục người che mặt cũng bị khóa sạch các góc độ né tránh, nhưng trong mắt y không hề có chút bối rối, ngược lại lóe lên tinh mang, dường như có chút niềm vui bất ngờ.

- Tốt! Biết rõ tùy cơ ứng biến, coi như có chút năng lực!

Đột nhiên trên người y cũng bộc phát ra Tiên Thiên chân khí, mạnh mẽ dùng thân thể đón nhận hai chưởng của Tần Xuyên, Tiên Thiên cương khí chấn động, chấn lui Tần Xuyên.

Tần Xuyên lão đảo lui về sau vài bước mới có thể đứng vững lại, nhưng khí huyết trong cơ thể sôi trào, thiếu chút nữa là bị nội thương.

Võ giả Tiên Thiên cao cấp! Người bịt mặt này là võ giả Tiên Thiên cao cấp!

Cuối cùng Tần Xuyên cũng hiểu ra vì sao hắn không phát hiện ra đối phương đang tiếp cận.

Đây chính là cường giả cấp bậc cao nhất gần tới trình độ tông sư, trong võ giả Tiên Thiên mà nói thì trăm người mới có thể xuất hiện một võ giả Tiên Thiên.

Rốt cục y là ai?! Theo lý thuyết, võ giả Tiên Thiên cao cấp cho dù ở năm đại cổ võ thế gia, ở trong tất cả các danh môn cổ võ Hoa Hạ thì đều coi là nhân vật

lãnh tụ!

Tần Xuyên lập tức đề phòng, nếu như y muốn tiếp tục chiến đấu, hẳn phải sử dụng kiếm khí để chiến đấu rồi. Bằng không với thực lực Ngũ phẩm Băng liên của mình thì tuyệt đối không phải đối thủ.

Nhưng người bịt mặt đã thu chân khí thâm hậu như biển lại, dường như không có ý định ra tay tiếp.

- Tiểu tử, muốn biết lai lịch của mẹ đẻ không?

Tần Xuyên giật mình, mở lớn mắt hỏi:

- Ông biết chuyện gì?

Người bịt mặt cười quái dị nói:

- Với năng lực của cậu bây giờ còn không xứng để biết rõ lai lịch của mẹ cậu, ít nhất chờ khi cậu đứng đầu trong khảo hạch gia tộc, lấy được vị trí số một trong thi đấu thế gia, cậu mới có tư cách biết những chuyện liên quan tới cô ấy!

- Rốt cục ông là ai, dựa vào gì mà nói vậy.

Tần Xuyên càng nghĩ càng cảm thấy cổ quái, chẳng lẽ y là cha ruột mình, Tần Mục?

Nhưng từ miệng Tần Minh cũng vậy, từ tư liệu của Tần gia cũng thế, Tần Mục chỉ là một võ giả Tiên Thiên sơ cấp, hơn 20 năm nay đều sống trong chán chường, căn bản chính là một người con trai trưởng phế vật.

Người bịt mặt này lại có thực lực võ giả Tiên Thiên cao cấp có thể khinh thường quần hùng, hơn nữa công phu quyền cước đã luyện tới mức lô hỏa thuần thanh, hiển nhiên là cao nhân có cơ hội lớn tiến vào cảnh giới tông sư!

- Ta chỉ tới nói cho cậu biết tốt nhất đừng coi khảo hạch gia tộc, thi đấu thế

gia là trò đùa. Nếu như hai thứ này đều không đứng đầu được, cả đời này cậu đừng mong biết rõ thân thế của mình. Tin hay không là chuyện của cậu, ta chỉ nói đến đây thôi...

Người bịt mặt nói xong, trực tiếp phi thân, tiến vào trong hàng cây rậm rạp, rất nhanh đã biến mất.

Tần Xuyên muốn đuổi theo, nhưng nghĩ tới thực lực của đối phương liền dừng bước.

Diệp Tiểu Nhu vẫn luôn sợ hãi không dám lên tiếng lúc này mới chạy tới, quan sát Tần Xuyên, lo lắng hỏi:

- Anh Tần Xuyên, anh không sao chứ? Vừa rồi chuyện gì xảy ra vậy?

Tần Xuyên sờ đầu cô bé, ra hiệu mình không có vấn đề gì, đồng thời trong lòng tràn ngập nghi hoặc.

Người bịt mặt này có phải Tần Mục hay không? Bối cảnh của mẹ mình có liên quan gì tới lần thi đấu thế gia này?

Tần Xuyên nghĩ mãi cũng không rõ, nhưng hẳn không hoài nghi những lời của người bịt mặt. Bởi vì với thực lực của y căn bản không phải bịa chuyện như vậy.

Cổ võ thế gia nước thật sâu nha, nếu mình không lưu tâm một chút, không chừng sẽ bị cuốn vào trong.

Nơi này đã bị cuộc chiến tàn phá, Tần Xuyên không muốn bị bảo vệ bệnh viện phát hiện ra, đến khi đó phải bồi thường thì phiền toái, hẳn dẫn Diệp Tiểu Nhu rời khỏi nơi này.

Mặc dù vừa chứng kiến một trận chiến kinh hồn bạt, nhưng dưới sự an ủi của Tần Xuyên, Diệp Tiểu Nhu nhanh chóng bình tĩnh lại.

Cô bé ngày càng cảm thấy trên người Tần Xuyên có quá nhiều bí mật. Chân khí, cổ võ... đối với cô mà nói thì quá mức xa xôi, nghĩ lại cô cũng thấy đáng sợ.

Hai người cùng nhau ăn cơm tối ở bên ngoài, Tần Xuyên đưa cô bé trở về bệnh viện, bản thân mình thì đi xe đạp trở lại tiệm Net.

Trên đường, Tần Xuyên nhận được điện thoại của Liễu Hàn Yên gọi tới.

- Alo! Liễu tiểu thư! Ha ha, giờ tôi nhận được điện thoại của cô rồi! Lợi hại không?!

Tần Xuyên dương dương đắc ý, nghe điện thoại đúng là không phải chuyện dễ dàng!

Liễu Hàn Yên nghe tiếng cười trong điện thoại, vẫn cảm thấy có chút khó tin. Một tên ngu ngốc như vậy lại là võ giả Tiên Thiên, còn giết chết Gấu Bự, đánh thương Ưng Sắt.

- Tôi biết rõ anh trở về tiệm Net. Chín giờ sáng mai tôi tới đón anh, đi lĩnh giấy chứng nhận, đi đăng ký!

Tần Xuyên vốn có chút do dự với cuộc hôn nhân này, nhưng hôm nay gặp phải người bịt mặt kia khiến hắn càng thêm khát vọng với bí mật về mẹ đẻ mình.

Huống chi hắn đã nói rõ với Đường Vi và Diệp Tiểu Nhu rồi, hai người đều có thể hiểu cho hắn, hắn không có nỗi lo gì về sau.

- Được rồi, tôi đã biết...

Bíppppp...

Cuộc gọi kết thúc, Liễu Hàn Yên không hề có ý thương lượng cùng hắn.

Tần Xuyên nhìn điện thoại lắc đầu thở dài:

- Cũng chỉ có tôi mới chịu nổi cô, tính tình thối như vậy, ai lấy phải cô cũng coi như người đó xui xẻo.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 131: Vũ Khí Bí Mật

Không thể không nói, bởi vì là quân nhân nên quan niệm thời gian của Liễu Hàn Yên khá chính xác.

Nói 9 giờ thì cô liền xuất hiện ở cửa tiệm net đúng 9 giờ, không trễ một phút nào.

Khác với trước đó, do tạm thời bị đình chức nên cô không mặc quân trang, chỉ mặc áo thun trắng và quần jeans ôm.

Việc thay đổi cách ăn mặc này đem đến thay đổi lớn về khí chất, thiếu đi vài phần mạnh mẽ, nhưng lại tăng thêm vài phần thanh tú, nếu đi trên đường phố chắc chắn tần suất ngoái đầu nhìn là trăm phần trăm.

Cô cũng đổi sang lái chiếc Mercedes – Benz G65 AMG, chứ không lái chiếc quân đội Hummer hầm hố nữa.

Bất chợt trông thấy một tiên nữ hạ phàm, Tần Xuyên cảm thấy khá thích thú.

Tần Xuyên cầm một tập tư liệu ngồi vào ghế phụ lái chào hỏi:

- Chào buổi sáng, Liễu tiểu thư, ăn sáng chưa?

Liễu Hàn Yên không nói gì, hoàn toàn không muốn trả lời màn chào hỏi vô vị này, chỉ lo chạy xe đến Cục dân chính.

Tần Xuyên mất hứng, định mở nhạc trong xe nghe...

“Boom! Shakalaka!!... Boom...”

Xe sang hơn ba triệu Tệ khỏi phải bàn cãi chất lượng âm thanh, tiếng nhạc đầy sôi động vang lên khiến Tần Xuyên hứng thú đến mức nhún người theo.

Nhưng Liễu Hàn Yên lại tắt nhạc, trừng mắt với Tần Xuyên:

- Thứ nhạc nhảm nhí này có gì hay đâu!

- Này Liễu đại tỷ! Cô không muốn nghe bài này thì đổi bài khác, cổ điển, jazz, blues, thể loại nào cũng được, sao cứ phải tắt nhạc?

Tần Xuyên hết nói nổi. Cả âm nhạc mà cô gái này cũng muốn tắt, vậy còn gì gọi là thú vui cuộc sống nữa?

- Tôi nhỏ hơn anh, không được gọi tôi là “đại tỷ”.

Liễu Hàn Yên liền sửa lời, phụ nữ có cứng nhắc thế nào đi nữa cũng để ý tuổi tác của mình.

Tần Xuyên đành sửa lại:

- Vậy Liễu tiểu thư, có thể mở nhạc nghe không? Cô không muốn nói chuyện với tôi, trong xe mà im lặng thì kỳ lắm.

Liễu Hàn Yên nghĩ ngợi một hồi rồi mở máy lên chỉnh đài...

- Tin mới nhất của đài, căn cứ theo ban bố điều lệ quản lý xã hội mới nhất của chính phủ thành phố, nếu ngược đãi chó trong lễ Thất tịch sắp tới sẽ bị phạt 2333 Tệ...

Mặt Tần Xuyên phát xanh, không ngờ cô gái này lại chuyển qua đài tin tức nghe tin...

Cô muốn nghe tin cũng được, nhưng tin gì nhảm nhí thế này!

Hắn cũng không rảnh hơi nói chuyện với cô, bèn nhắm mắt dưỡng thần, tuyệt

không nói từ nào nữa.

Trên đường đến Cục dân chính khá đông xe, hờ chút là phải dừng đèn đỏ hơn một phút, Liễu Hàn Yên dần cảm thấy bực mình.

Trước đó đều lái xe quân đội nên lúc nào cũng có thể vượt đèn, nhưng lần này lái xe nhà bình thường nên đành phải tuân thủ luật giao thông.

Bầu không khí trong xe cực kỳ gượng gạo, tin tức cũng bắt đầu quảng cáo thuốc tráng dương, Liễu Hàn Yên không nghe nổi nữa nên tắt đài luôn.

Cô nhìn qua Tần Xuyên bên cạnh, phát hiện hắn đang nhìn thẳng phía trước, thỉnh thoảng lại liếm môi, mặt đầy vẻ mê mệt.

Liễu Hàn Yên rất tò mò, trên đường có gì hay đâu. Cô bèn nhìn theo hướng của Tần Xuyên, tức thì hừ một tiếng!

Đầu đường có một cửa hàng tổ chức hoạt động, vài cô người mẫu xinh đẹp mặc đồ tắm nhún nhảy trên sân khấu mời chào khách hàng.

- Toàn thứ đồi bại, có gì đáng xem đâu!

Liễu Hàn Yên khinh thường nói.

Tần Xuyên lại làm như không nghe thấy gì, không màng đến cô mà tiếp tục ngắm một cách thích thú.

Tần Xuyên có chút hối hận, sớm biết vậy đã đem theo kính viễn vọng tịch thu kia rồi. Hắn luôn muốn đến biển chơi, ngắm gái đẹp mặc bikini đích thực, hôm nay xem như cuối cùng cũng thấy, đúng là rất hấp dẫn.

Liễu Hàn Yên thấy hắn mặc kệ mình, chỉ chăm chăm nhìn đám con gái ăn mặc lộ liễu kia, cảm giác trong lòng cô khó mà nói nên lời.

Lẽ nào Liễu Hàn Yên cô không bằng mấy người mẫu hạng ba đó sao? Mắt

tên này có vấn đề rồi à?

Cô cúi đầu nhìn ngực của mình, kích thước cũng đâu thua gì mấy người kia, lẽ nào áo tắm có sức hấp dẫn lớn thế sao?

- Tin tin!

Đột nhiên có tiếng kèn xe inh ỏi vang lên từ đằng sau hối bọn họ đi nhanh.

Tần Xuyên nhìn kỹ thì thấy đèn đã chuyển xanh, sao cô ta vẫn không chạy đi, đang nghĩ cái quái gì vậy!

- Nè! Đèn xanh rồi, Liễu tiểu thư lái xe thì đừng ngây người ra chớ, nguy hiểm lắm đó!

Tần Xuyên nhanh miệng nhắc.

Liễu Hàn Yên phát hiện mình bị thất thần vì nghĩ đến ngực và áo tắm nên có chút xấu hổ, bèn mau chóng nhấn ga chạy đi.

Liễu Hàn Yên càng nghĩ càng thấy tức, đều tại tên quỷ hạ lưu này khiến cô toàn nghĩ đến những thứ hoang đường.

Hơn nửa tiếng sau, hai người đã đến chỗ đăng ký kết hôn.

Khí chất lạnh như băng cùng dung mạo không chút tỳ vết của Liễu Hàn Yên nhanh chóng thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Không ít đàn ông đều nhìn Tần Xuyên với ánh mắt ngưỡng mộ, không biết hẳn có bản lĩnh lớn đến đâu mà có thể kết hôn với mỹ nữ đẳng cấp thế này.

Liễu Hàn Yên cuối cùng đã xác định rằng: không phải sức hấp dẫn của cô có vấn đề, mà do phẩm vị của Tần Xuyên quá hạ lưu!

Cả quá trình chứng nhận rất thuận lợi, duy chỉ có việc hai người cùng chụp

hình kết hôn là khá ngượng ngùng.

Thợ chụp bảo hai người đứng sát nhau, thân mật một chút. Tần Xuyên không hề gì, mặt cười tươi rói thử tựa đầu qua bên Liễu Hàn Yên.

Nhưng Liễu Hàn Yên lại không được thoải mái, mặt lạnh tanh như thể bị ai đó bắt trói tới đây.

- Ha ha, cô dâu xinh đẹp này có thể cười tươi lên không, đứng gần chồng cô thêm chút nữa, không thì hiệu quả hình ảnh không đẹp đâu.

Thợ chụp hướng dẫn.

Liễu Hàn Yên không vui, ánh mắt lạnh lùng nói:

- Pháp luật có quy định chụp hình kết hôn phải cười à?

- Cái này... đương nhiên không phải, chỉ là kiến nghị cá nhân thôi.

Thợ chụp lau mồ hôi lạnh trên trán, không biết tại sao khí chất của cô gái này lại áp chế y đến mức khó thở.

- Vậy đừng nhiều lời nữa, chụp mau đi!

Liễu Hàn Yên nói như đang ra lệnh cho quân sĩ của mình.

Thợ chụp muốn khóc không thành tiếng, nếu không vui như vậy thì kết hôn làm gì? Có khi nào bị bắt trói đây không?

Tần Xuyên đành phải hòa giải, cười nói:

- Chú đừng giận, vợ cháu mặt lạnh tim ấm, thực ra không có ác ý gì, chú lo chụp là được rồi.

- Ai là vợ anh chứ?

Liễu Hàn Yên nghe cách gọi như vậy, bèn bực bội trợn mắt với hắn.

- Cô sắp lấy chứng nhận với tôi rồi, không gọi cô là vợ, chẳng lẽ tiếp tục gọi cô là Liễu tiểu thư à?

Tần Xuyên gằn giọng hỏi lại, trước mặt người ngoài hắn không muốn đánh mất phong độ của đàn ông.

- Anh...

Liễu Hàn Yên nghĩ ngợi, hình như không thể ngăn Tần Xuyên gọi như thế. Dù gì cô đã chịu kết hôn rồi, không trách ai được, nếu cưới rồi mà vẫn gọi là Liễu tiểu thư thì đúng là không hợp lý.

- Hì hì, cứng họng rồi à? Phải nói lý lẽ chứ!

Liễu Hàn Yên quay ngoắt đi mà không nói gì, đành nhịn vậy.

Tần Xuyên liền cười đắc ý, xem như hắn đã chiếm lại thế thượng phong.

Thợ chụp nhìn đến đờ người. Cặp vợ chồng này có vấn đề về thần kinh phải không, y đành chụp nhanh cho xong vậy.

Khi hai người cầm hai giấy chứng nhận màu đỏ rời Cục dân chính thì trời đúng giữa trưa.

Liễu Hàn Yên xem giờ. Nói:

- Tôi phải đến đại học Đông Hoa đón em gái, anh tự lái xe về đi.

Tần Xuyên nghe vậy bèn nói:

- Hay quá! Tôi cũng định đến đại học Đông Hoa đăng ký đây, cô tiện thì chờ tôi theo luôn đi!

Liễu Hàn Yên gần như đứng hình trong phút chốc. Cô nhú mào nhìn hắn,

vốn tưởng có thể mượn cơ này bỏ rơi hẳn, dù gì hẳn và Liễu Tiên Tiên hình như không hợp nhau lắm, từng có xích mích.

Nào ngờ Tần Xuyên cũng muốn đi, điều này khiến Liễu Hàn Yên trở tay không kịp.

- Anh đến đăng ký? Là ý gì?

Tần Xuyên mặt kiên nhẫn cười nói:

- Tôi muốn đến đó học khóa MBA.

Liễu Hàn Yên nghe thế càng bực hơn:

- Anh muốn chuẩn bị cho cuộc thi gia tộc sao?

Tần Xuyên gật đầu:

- Đúng vậy, tốt xấu gì cũng phải lấy tấm bằng chứ.

- Anh là võ sĩ Tiên Thiên, tham gia thi võ của gia tộc chẳng phải thuận lợi hơn à? Tại sao lại muốn thi văn làm gì?

Liễu Hàn Yên thấy khó hiểu.

Tần Xuyên nghiêm túc hạ giọng, ghé sát tai Liễu Hàn Yên nói:

- Cô là vợ tôi nên tôi mới nói với cô, thực ra tôi là vũ khí bí mật của Tần gia!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 132: Ngày Đầu Tân Hôn

Tần Xuyên vốn chỉ nói đùa, nhưng Liễu Hàn Yên lại không nghĩ vậy.

Thật ra mấy hôm nay Liễu Hàn Yên cũng đang nghĩ tại sao Tần Xuyên bẩm sinh giỏi võ, song trước đó không ai từng nhắc đến, hình như người của Tần Gia cũng hoàn toàn không xem là gì.

Phải biết những người cùng tuổi với cô có thể đạt cấp võ sĩ Tiên Thiên, đó chính là võ sĩ thiên tài mà các gia tộc lớn dốc sức bồi dưỡng. Huống hồ Tần Xuyên có thể sống sót khi bị Cự Hùng và Thiết Bằng tấn công, nhiều đó cũng đủ chứng minh thực lực của hãn không hề thua cô.

Nghĩ đến cùng, Liễu Hàn Yên thấy khả năng lớn nhất là do Tần gia muốn bảo vệ Tần Xuyên, không để người ngoài biết được.

Bây giờ Tần Xuyên lại nói vậy, Liễu Hàn Yên liền xác định được phán đoán của mình, đúng là có huyền cơ trong đó.

Tần Xuyên ngây người, tại sao Liễu Hàn Yên lại có biểu cảm cực kỳ nghiêm túc như thế, còn đứng đó gật đầu nữa.

- Anh nói tin quan trọng như thế với tôi, không sợ trường bối trong gia tộc trách sao?

Liễu Hàn Yên hỏi đầy tò mò.

Lúc này Tần Xuyên bèn nghĩ, cô ta tin thật rồi, nên nói cô ta ngây thơ hay là dễ thương đây?

Nhưng nói đến nước này rồi, nếu nói là hãn đang chọc cô, chắc hãn sẽ bị đánh đến dở sống dở chết.

Tần Xuyên đành nói một cách thâm trầm:

- Mặc kệ họ nói gì, có vài chuyện tôi phải nói cô biết. Tuy cô kết hôn với tôi chỉ để hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta gặp nhau chỉ mới lần thứ tư, nhưng trong lòng tôi, chúng ta đã quen nhau hơn hai mươi năm rồi. Nếu chúng ta đã cách xa như thế, lại có thể gặp nhau như ông trời an bài, kết làm vợ chồng, vậy tôi tin tất cả đều là ý trời. Tôi biết cô không tin vào tình yêu, cũng không muốn làm nghĩa vụ của người vợ, nhưng dù gì chúng ta cũng cùng đi qua hơn nửa đời người. Dù không thường gặp nhau, không có cơ sở tình cảm thì cũng phải sống với nhau cho tốt, đối đãi chân thành với nhau.

Tần Xuyên nói rất thành khẩn. Theo hãn thấy, nếu đã cưới Liễu Hàn Yên, mặc kệ cô có thích hãn hay không, hãn đã xác định cô là người phụ nữ của hãn rồi.

Giống như Đường Vi và Diệp Tiểu Nhu vậy, nếu đã theo hãn, dù có được pháp luật thừa nhận hay không thì trong lòng Tần Xuyên, họ vẫn là người của hãn, phải đối xử tốt và bảo vệ cả cuộc đời này.

Nói ra thì có chút mất mặt, chung quy đối với họ mà nói thì không công bằng, là rất ích kỷ, nhưng bản tính của con người có lúc là thế.

Tuy hiện giờ Liễu Hàn Yên không thích Tần Xuyên, thậm chí là ghét hãn, nhưng không có nghĩa sau này cũng như thế.

Tần Xuyên tin rằng với vẻ ngoài đẹp trai của mình, hãn nhất định có thể leo lên ngọn núi thánh nữ của Liễu Hàn Yên!

Trong mắt của Liễu Hàn Yên có chút nghi ngờ, trước đó tên này từ chối kết hôn như thế, lần này lại nói phải đối đãi chân thành. Cô dĩ nhiên sẽ không tin hết, nhưng cũng có thêm chút thiện cảm với hãn.

Đặc biệt là câu “trong lòng tôi, chúng ta đã quen nhau hơn hai mươi năm rồi” khiến cô có phần xúc động.

Trước kia, khi còn là một cô gái nhỏ, cô cũng từng nghĩ đến vị hôn phu của mình, người bị Tần gia bỏ lại trong núi có dáng vẻ thế nào, đang làm gì, hẳn có biết đến sự tồn tại của cô hay không...

Nhưng sau này do nhiều biến cố ập đến, cô không còn ôm lấy những suy nghĩ ngây thơ đó nữa, bắt đầu xem khoản thời gian đó như sứ mệnh gia tộc, không có chút cảm tình hay mơ tưởng nào.

- Nếu bây giờ Liễu gia chúng tôi và Tần gia các anh là thông gia, xem như đã liên minh rồi. Tôi sẽ giúp anh giữ bí mật này, hy vọng chúng ta có thể hợp tác thuận lợi.

Liễu Hàn Yên chợt đưa cánh tay trắng nõn của mình ra.

Tần Xuyên méo miệng, hợp tác thuận lợi? Cô ta thật sự xem kết hôn là công việc à?

Hắn đành gượng gạo bắt tay Liễu Hàn Yên:

- Ha ha, thuận lợi, nhất định thuận lợi...

Liễu Hàn Yên không nhiều lời nữa, bèn chở Tần Xuyên đến trước cửa nam đại học Đông Hoa.

Không lâu sau, một cô gái xinh xắn đeo kiếng mắt, tóc buộc chỏm cao, vai khoác ba lô đi ra từ cửa.

Thân hình nhỏ nhắn của cô gái lại cô cùng nóng bỏng, đường cong mê người, trước ưỡn sau mẩy. Cô mặc áo thun Kitty màu hồng chật căng, thật khiến người ta nghi ngờ có phải mua nhầm kích cỡ nhỏ quá hay không.

Điều khiến Tần Xuyên bất ngờ chính là khi Liễu Hàn Yên thấy em gái đi ra,

cô nở nụ cười xinh đẹp hiếm thấy, tựa như đóa sen tuyết bồng nở lay nhẹ trong gió, cả ánh mắt cũng ấm áp gió xuân.

- Chị ơi!

Liễu Tiên Tiên thấy chị liền vui đến mức nhảy cẫng lên, cười tươi rạng rỡ sà vào lòng Liễu Hàn Yên như én con về tổ.

Cô gái nhỏ này còn xoa mặt vào ngực của chị mình, Tần Xuyên đứng bên cạnh nhìn rất ngưỡng mộ. Hắn cũng muốn thử nhưng sợ bị đánh chết.

Chợt Liễu Tiên Tiên trông thấy Tần Xuyên bước xuống xe, khuôn mặt tròn xoe tức thì tỏ vẻ hùng hổ.

- Là tên xấu xa này à! Sao chị lại đi cùng anh ta?

Liễu Hàn Yên chỉnh lại tóc bị rối giúp em gái, ánh mắt có chút cứng chiều, ung dung nói:

- Hôm nay chị và anh ta lấy chứng nhận, anh ấy nói muốn đến đây đăng ký khóa học MBA nên tiện đường cùng đi.

- Há? Chị kết hôn với anh ta thật sao?

Mặt Liễu Tiên Tiên đầy vẻ khó chịu:

- Loại người này sao có thể làm chồng của chị, chị quá nghe lời người nhà rồi!

Tần Xuyên lầm bầm:

- Em vợ, em nói vậy là không đúng rồi. Hai anh chị mới kết hôn, hôm nay là ngày đầu tân hôn, sao có thể nói chuyện không vui chứ? Ngày tháng còn dài, không chừng em sẽ phát hiện anh rể có rất nhiều ưu điểm thì sao?

- Đi chết đi! Còn lâu anh mới là anh rể của tôi! Tôi không đời nào tin kẻ xấu vừa háo sắc vừa lừa như anh có ưu điểm gì đâu!

Liều Tiên Tiên làm mặt quỷ lè lưỡi nói.

Tần Xuyên nghĩ bụng chẳng phải chỉ sờ mông cô thôi à, có cần cảm hận đến mức đó không. Nhưng hẳn cũng không rảnh lãng phí thời gian với Liều Tiên Tiên, bèn xua tay nói:

- Vậy tôi vào đăng ký đây.

Nhưng đi mới vài bước, Liều Tiên Tiên liền cười khúc khích:

- Khóa học MBA phải đợi đến kỳ nghỉ hè bắt đầu mới có thể đăng ký, đến ngày tháng còn không biết, không chỉ là kẻ xấu mà còn là đồ ngốc!

- Hà?

Tần Xuyên xấu hổ xoay người, lấy tài liệu đăng ký ra xem thử, đúng là thời gian chưa tới!

- Ấy da, em không nên nói cho anh ta biết!

Liều Tiên Tiên đột nhiên sàu nảo dẩu môi, lầm bầm:

- Nên để tên ngốc này uống công một chuyến mới phải!

Tần Xuyên hết nói nổi, cô em vợ này cũng xấu quá đi. May mà phản ứng của cô gái có phần chậm chạp, bằng không hẳn uống công rồi.

- Hì hì, nếu đã vậy thì bà xã, em vợ này, anh mời hai người ăn cơm nhé!

Tần Xuyên vỗ ngực:

- Tuy không có tiệc rượu, nhưng tốt xấu gì cũng là ngày đầu tân hôn, để ông xã mời.

Liễu Hàn Yên dĩ nhiên không có hứng thú:

- Anh ăn một mình đi, còn tôi đi với Tiên Tiên, nhưng mà tôi có thể chờ anh về.

Bởi vì những lời trước đó của Tần Xuyên, thái độ của Liễu Hàn Yên cũng tốt hơn một chút. Cô cũng mong mình có thể sống tốt với hắn, đương nhiên không hề có ý nghĩ muốn tình cảm tiến triển gì hết.

Tần Xuyên lấy làm bất đắc dĩ. Tuy Liễu Hàn Yên cho phép hắn gọi là bà xã rồi, song vẫn không có ý định muốn ở cùng hắn nhiều hơn, muốn chinh phục cô gái này thì đường còn xa lắm.

Nhưng Liễu Tiên Tiên đột ngột chớp đôi mắt tròn xoe, lộ một tia gian xảo cười hì hì:

- Chị, cứ để anh rể mời đi! Được không?

Em vợ ôm eo chị mình chu môi, khuôn mặt nũng nịu dễ thương như búp bê sứ khiến người ta khó mà từ chối.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 133: Cô Em Vợ Ác Ma

Nghe em vợ gọi mình là anh rể khiến Tần Xuyên có cảm giác mình đang nằm mơ, khi bình tĩnh lại thì thấy tình hình không ổn, có mùi âm mưu nào đó!

Nhưng lời nói như nước tát ra không hết lại được, Tần Xuyên mà nuốt lời thì quá mất mặt đàn ông rồi.

Liễu Hàn Yên cũng không chịu được em gái nhõng nhẽo, đành miễn cưỡng gật đầu:

- Được thôi, Tiên Tiên em muốn ăn gì?

- Em biết có một quán bên hồ Nam rất ngon, nhưng mãi không có ai dẫn em đi hết, chị và anh rể đi với em có được không?

Liễu Tiên Tiên hào hứng nói.

- Ừm, được chứ.

Liễu Hàn Yên hoàn toàn không có sức kháng cự với yêu cầu của em gái.

Tần Xuyên tức thì đen mặt. Bên hồ Nam tắc đất tắc vàng, quán ăn mở bên đó chắc chắn giá ở trên trời, cô gái này muốn cắt cổ hăn sao!

May mà trước khi đi hăn đã nhét hai ngàn Tệ vào túi, ba người ăn thế nào cũng đủ rồi.

Lên xe lần nữa, Tần Xuyên đành ngồi ở ghế sau,, Liễu Tiên Tiên cứ đòi ngồi trước cùng chị mình.

Trên đường đến quán ăn, Liễu Tiên Tiên cứ huyên thuyên chuyện ở trường học, có điều toàn là nói với Liễu Hàn Yên. Không phải là cô gái nào lẳng lơ, đáng ghét thì là đứa con trai nào đó rất thô bỉ, còn muốn theo đuổi cô, muốn làm cóc ghè ăn thịt thiên nga gì đó.

Tần Xuyên phát hiện em vợ còn nhiều chuyện hơn mình, thật không hiểu tại sao Liễu Hàn Yên không bảo cô ấy im miệng cho rồi.

- Chị! Em muốn nghe nhạc!

- Ừm, được!

Liễu Hàn Yên phối hợp mở nhạc lên.

Nhạc đúng lúc vang lên “Boom! Shakalaka...”

- Oa! Chị lợi hại quá, vừa mở liền trúng bài em thích!

Liễu Tiên Tiên vỗ tay, ngồi trên ghế phụ lắc đầu theo nhạc.

Liễu Hàn Yên thản nhiên nói:

- Vậy à, bài này cũng hay...

Tần Xuyên ngồi ở ghế sau cả người muốn hóa đá! Vừa nãy còn nói thứ nhạc nhảm nhí, tại sao em gái nghe thì biến thành bài này cũng hay?

Thiên vị có cần rõ ràng như vậy không! Tôn thương tự tôn của người ta quá đi!

Đến trước một nhà hàng tây tên Annasophie bên hồ Nam, Liễu Hàn Yên dừng xe trước cửa, lập tức có một bồi bàn đến giúp đậu xe.

Trước giờ Tần Xuyên chưa từng đến nhà hàng của người tây, bồi bàn ở trong ở ngoài đều là người da trắng. Vừa vào cửa liền nghe thấy mùi hương liệu hòa

cùng với phô mai của món Tây, hơn nữa trên tường còn treo đầy những bức ảnh lớn.

Những bức ảnh đó đều là bếp trưởng trong nhà hàng chụp chung với mình tinh nổi tiếng và các khách quý nước ngoài khác.

Nhưng bảng hiệu sao Michelin càng bắt mắt hơn, hèn gì thu hút không ít người nổi tiếng đến đây.

Một người đàn ông tây đẹp trai tóc vàng bóng loáng, mặc áo đuôi én cẩn thận đến trước mặt ba người nói tiếng Pháp lưu loát.

- Chào hai quý cô xinh đẹp và quý ông đây, hoan nghênh ba vị đến đây. Tôi là tiếp tân Brooke, xin hỏi ba vị có đặt bàn trước chưa?

Nhà hàng này mặc định dùng tiếng Pháp, bởi vì khách đến đây hầu như không phải người bình thường, đa số rất hiểu văn hóa phương Tây, biết ngoại ngữ.

Khi này Liễu Tiên Tiên mặt vẫn đầy hứng thú, vừa nghe tiếng Pháp liền quay qua hỏi Liễu Hàn Yên.

- Chị, anh ta nói gì vậy?

Liễu Hàn Yên nhú mày. Tuy cô biết tiếng Anh nhưng không biết tiếng Pháp, vừa định hỏi người này biết tiếng Anh hay tiếng Hoa không thì đã nghe Tần Xuyên lên tiếng.

- Pas rendez-vous, y a tables vides.

Thực ra Tần Xuyên không nghĩ gì nhiều, hẳn đúng lúc học xong tiếng Pháp cơ bản, nghe bồi bàn nói thì hỏi lại một câu.

Liễu Tiên Tiên kinh ngạc, đôi mắt long lanh tựa như thấy kỳ quan thế giới gì đó, nhìn Tần Xuyên mà không thể tin được.

- Nè đồ gỗ, anh không hiểu thì đừng giả bộ như hiểu mà nói bừa, mất mặt lắm đó!

Liễu Hàn Yên cũng nghi ngờ nhìn Tần Xuyên, tên này lớn lên trong núi mà cũng biết ngoại ngữ sao?

Nhưng Brooke lại khá ngạc nhiên, bởi vì trong mắt y, hai chị em Liễu gia ăn mặc giống tiểu thư nhà có tiền hơn, còn Tần Xuyên thì giống một người làm công ăn lương bình thường.

Cho nên khi Tần Xuyên xô tiếng Pháp đúng chuẩn, Brooke nhận thức sâu sắc cái gì gọi là “không thể nhìn bề ngoài đánh giá”.

“Quý ngài tôn kính đây, mọi người đến thật đúng lúc, chúng tôi vẫn còn một bàn trống, mời theo tôi.

Đoạn Brooke liền dẫn ba người đi vào trong.

Lúc này chị em Liễu gia mới biết Tần Xuyên thực sự biết tiếng Pháp, chỉ cần nhìn thái độ khá cung kính của Brooke cũng biết hẳn nói rất khá.

- Đồ gỗ, lúc này anh nói gì vậy?

Liễu Tiên Tiên hỏi.

- Không có gì, anh ta hỏi chúng ta có đặt bàn chưa, anh nói không có, hỏi còn bàn trống không.

Tần Xuyên nhún vai.

Liễu Hàn Yên nheo mắt:

- Anh học tiếng Pháp ở đâu đấy?

Tần Xuyên cũng không giấu diếm, nói thật lòng:

- Tự học trên mạng, xem chút từ vựng thường gặp, tìm hiểu chút ngữ pháp rồi tập nghe phát âm, chẳng phải rất tiện sao?

- Nỡ vừa thôi! Không biết nhục! Chẳng phải chỉ biết chút tiếng Pháp thôi sao, có gì hay đâu chứ, không nói thì không nói!

Liều Tiên Tiên không hề tin chuyện chỉ đơn giản như thế, dù gì tiếng Pháp cũng là ngoại ngữ rất khó học.

Tần Xuyên phát bực, tại sao nói thật mà không ai chịu tin.

Brooke dẫn ba người đến một bàn nhỏ cạnh cửa sổ, bên ngoài có thể ngắm sóng nước lăn tăn trên mặt hồ, cảnh sắc rất dễ chịu.

Nhà hàng có không ít người ăn mặc sang trọng đang dùng bữa, khắp nơi đều tràn ngập hương thơm hấp dẫn.

Đội ba người ngồi xuống, một nữ bồi bàn liền mang thực đơn ra.

Tần Xuyên thấy thực đơn liền vội nhận lấy, sợ để Liều Tiên Tiên thấy món gì đặc biệt mắc sẽ làm khó hắn.

- Hai người đẹp, muốn ăn gì để anh gọi.

Lần này Tần Xuyên rất quang minh chính đại, dù gì chỉ có hắn biết tiếng Pháp, quả nhiên tri thức là sức mạnh mà!

- Biết ngoại ngữ thì ngon lắm sao? Em không biết xem thực đơn, nhưng sẽ dùng từ điển trong điện thoại phiên dịch đấy!

Liều Tiên Tiên lấy điện thoại ra đăc ý lướt lướt, mở sẵn ứng dụng từ điển!

Tần Xuyên muốn ê mặt, đạo cao một thước ma cao một trượng, em vợ này đúng là một tiểu ác ma!

- Chị ơi! Em gọi món cho chị được không, chúng ta mỗi người một phần!

Thực ra Liễu Hàn Yên ăn gì cũng được, em gái nói được thì cô cũng không hề gì:

- Có thể.

Liễu Tiên Tiên liền giựt lấy thực đơn, sau đó vừa xem vừa dùng điện thoại dịch, thỉnh thoảng còn cười khúc khích giống như nghĩ đến chuyện gì rất hay ho.

- Tiên Tiên, đừng gọi nhiều quá, phô trương lãng phí không tốt, gọi rồi thì phải ăn hết.

Liễu Hàn Yên dặn một câu.

Tần Xuyên vội khen:

- Vẫn là bà xã hiểu rõ đại nghĩa. Em vợ, em đừng gọi nhiều quá, không phải anh rẽ keo kiệt đâu... chỉ là lãng phí không tốt.

- Hì hì, chị cứ yên tâm, mỗi người một phần mỳ Ý, rồi gọi thêm món phụ là được rồi.

Liễu Tiên Tiên cười như tiểu hồ ly.

- Ừm, như vậy thì được.

Liễu Hàn Yên gật đầu.

Liễu Tiên Tiên gọi nữ bồi bàn lại rồi chỉ tay vào món muốn gọi, dùng tiếng Anh đơn giản để chọn món.

Nữ bồi bàn cũng không nghi ngờ năng lực tiêu tiền của ba người, ghi món nhanh chóng, lấy lại thực đơn rồi để họ nhấn nại chờ.

- Tiên Tiên à, em gọi mỳ Ý gì vậy? Món phụ là gì?

Tần Xuyên thấp thỏm, chỉ có ba đĩa mỳ thì chắc tiền cũng đủ trả.

Liều Tiên Tiên hừ một tiếng:

- Vội cái gì! Anh đợi lát nữa sẽ biết!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 134: Tiểu Yên Yên

Thời gian đợi chờ với Tần Xuyên mà nói rõ ràng rất sốt ruột, đặc biệt là thấy Liễu Tiên Tiên thảnh thơi lại nhìn mình với ánh mắt tinh quái, giống như chỉ chờ hân mất mặt.

- Chị, chúng ta gọi một chai Champagne được không? Phải chúc mừng tân hôn của anh chị chứ?

Liễu Tiên Tiên đột ngột nghĩ thêm chiêu mới.

Tần Xuyên gật mình, còn kêu Champagne? Đừng có giỡn chơi chớ!

- Ừm... Em vợ, anh không uống rượu, bỏ qua Champagne đi.

Tần Xuyên miễn cưỡng viện cớ.

Lần này Liễu Hàn Yên cũng rất phối hợp, gật đầu:

- Việc này không đáng chúc mừng, không cần gọi đâu.

Tần Xuyên mỉm cười cứng nhắc. Liễu Hàn Yên nghĩ khác hẳn, hẳn là vì tiết kiệm tiền, còn cô lại thực sự cảm thấy việc kết hôn này không có gì đáng mừng.

Liễu Tiên Tiên dẫu môi, hình như thấy rất đáng tiếc, có điều chị đã nói vậy thì cô cũng không tiện miễn cưỡng nữa.

Thời gian chờ cũng khá lâu, một là vì đông khách, hai là vì những món Liễu Tiên Tiên gọi cũng khá tốn công.

Trong lúc đó, quản lý Brooke dẫn theo hai cặp vợ chồng một già một trẻ đi

vào, hình như là người một nhà.

Khi người lớn tuổi và con trai ông ta trông thấy bàn của Tần Xuyên liền lộ vẻ vui mừng, lại nhìn Liễu Hàn Yên ngồi đối diện hẳn thì càng kinh ngạc hơn nữa, thấy rất hiếu kỳ.

- Cậu Tần! Đúng là ra ngoài gặp quý nhân, hôm nay cậu cũng đến đây dùng cơm sao?

Đó chính là cha con Ôn gia. Ôn Văn Viễn đang khoác tay vợ mình, vội giới thiệu với vợ:

- Bà này, đây là cậu Tần đã cứu mạng của tôi!

Bà Ôn nghe vậy, gương mặt hẳn nếp nhăn ánh lên rạng rỡ, vội cúi đầu xem như cảm ơn Tần Xuyên.

- Ấy da, thì ra đây là cậu Tần, ông nhà tôi làm phiền cậu rồi, không ngờ bác sĩ Tần lại trẻ thế này, còn đẹp trai như vậy nữa, đúng là nhân tài!

Vợ của Ôn Thụy Dương đứng cạnh cũng vội cười khen:

- Cảm ơn bác sĩ Tần, anh trị khỏi cho ba chồng của tôi, là ân nhân của cả nhà tôi!

Tần Xuyên xua tay, hẳn vẫn đang phát rầu vì hóa đơn tính tiền:

- Chỉ là tạm thời khống chế bệnh chứng của chú, chưa trị tận gốc, đợi khi nào tìm được Thủ Ô 120 tuổi đi rồi hẳn nói.

- Ha ha, cậu Tần yên tâm, vì an nguy của ba tôi, Ôn gia tôi nhất định phải tìm được dược liệu đó!

Ôn Thụy Dương đây về tự tin.

Chị em Liễu gia hoàn toàn bất ngờ nhìn Tần Xuyên. Liễu Hàn Yên biết hẳn biết xem bệnh, nhưng không ngờ y thuật lại được xem trọng như thế. Người nhà này hình như lai lịch không tầm thường, thấy Tần Xuyên thì tỏ thái độ chỉ mong quỳ xuống cảm ơn, chắc chắn hẳn đã khiến họ tin phục.

Liễu Hàn Yên đột nhiên thấy tò mò, rốt cuộc y thuật của Tần Xuyên như thế nào, hẳn xem bệnh cho người ta ra sao.

Còn Liễu Tiên Tiên lại mặt mày khó chịu:

- Chú ơi, chú nhìn đâu mà thấy tên gốc này đẹp trai lai láng nhân tài vậy, hơn nữa anh ta đâu phải Hoa Đà tái thế, có cần thổi phồng anh ta như vậy không? Có bệnh thì nên đến bệnh viện chính quy khám chứ!

Tần Xuyên liền nghiêm mặt:

- Nè em vợ, em nói y thuật của anh tệ cũng không sao, nhưng nói anh không đẹp trai thì anh không chịu đâu!

Cô em vợ liền làm mặt quý:

- Mấy tên theo đuổi tôi đẹp trai ăn đứt anh luôn!

- Anh khinh! Em gọi tụi nó đến đây, để anh so với tụi nó thử! Anh nói em biết, em không biết so sánh gì hết, biết chưa? Hơn nữa tuổi còn nhỏ làm gì có nội tâm, anh rể đây là người đàn ông vừa từng trải vừa có nội tâm đẹp!

Tần Xuyên rất nghiêm túc.

- Không biết nhục không biết nhục! Anh cùng tuổi chị tôi, cùng lắm chỉ ở độ tuổi tốt nghiệp năm tư đại học, nói như mình nhiều tuổi lắm vậy đó!

Liễu Tiên Tiên lè lưỡi.

Cả nhà Ôn gia đều trơ mắt nhìn, chuyện gì vậy, em vợ à?

- Cậu Tần, xin hỏi một chút, hai cô đây là...

Ôn Văn Viễn rất cung kính, cúi đầu cười hỏi.

Tần Xuyên sức nhớ vẫn chưa giới thiệu, bèn sẵn giọng:

- Đây là vợ tôi, tiểu Yên Yên, họ Liễu, đây là em ruột của cô ấy, em vợ của tôi.

Sắc mặt Liễu Hàn Yên lập tức biến thành mùa đông tháng Chạp, tiểu Yên Yên là thứ quý gì thế?

Có điều từ nhỏ cô đã được chỉ dạy một vài lễ nghi của đại gia khuê tú nên hiểu được chừng mực giao tiếp, cô sẽ không làm lớn chuyện gây khó xử cho chồng.

Dù gì Tần Xuyên mặt mặt cũng tức là cả gia đình mất mặt.

Có điều trong lòng cô không nhịn được, bèn nhắc một chân dưới bàn đạp vào ngón chân phải của Tần Xuyên.

Tần Xuyên tuy biết vậy, nhưng lần này hấn sợ cô sẽ mắng mình, cho nên cứ nhẫn nhịn.

Nhưng hấn đã đoán sai lực chân của vợ mình vốn là võ sĩ Tiên Thiên, hấn bị đạp đau đến muốn chảy nước mắt.

Xem ra về sau phải cẩn thận suy xét phương thức sống cùng với Liễu Hàn Yên, sức phá hoại của cô gái này khá mạnh!

May mà Tần Xuyên kịp vượt mặt cố tỏ vẻ bình tĩnh, người của Ôn gia cũng không phát hiện có gì bất ổn.

- Cậu Tần kết hôn rồi à? Lúc nào vậy, chúng tôi đúng là quá thất lễ rồi, cả nhà tôi đều phải đến nơi chúc mừng mới được!

Ôn Văn Viễn thấy buồn bực trong lòng. Trong buổi tối từ thiện lần trước rõ ràng thấy Tần Xuyên và Đường Vi cực giống tình nhân, tại sao qua mấy hôm liền kết hôn với một người đẹp khác?

Dĩ nhiên ông sẽ không hỏi điều này, chỉ nghi ngờ hai chị em này có lai lịch thế nào, dù gì nhìn khí chất liền biết không phải con gái nhà tầm thường.

Đặc biệt là Liễu Hàn Yên, cho dù không mặc quân trang nhưng vẫn có thể nhận thấy sự sắc bén của quân nhân, vô cùng đặc biệt.

- Vẫn chưa tổ chức tiệc rượu, đến lúc đó sẽ nói mọi người biết, hai cha con chú nhớ phải đi thiệp riêng, đừng dùng chung thiệp đấy!

Tần Xuyên nháy mắt.

- Ha ha, thì ra và vậy, nhất định rồi...

Cha con Ôn gia rất vui, chỉ sợ Tần Xuyên không đòi tiền họ, đòi tiền tức là chứng tỏ quan hệ rất thân.

- Bác sĩ Tần lợi hại thật, tôi chưa từng gặp cô dâu đẹp như thế, đúng là tài tử xứng với giai nhân.

Vợ của Ôn Thụy Dương cười nói.

- Vậy chúng tôi không làm phiền cậu Tần dùng bữa nữa, nhà hàng này là nơi Ôn gia chúng tôi thường đến, hương vị rất tuyệt, cậu Tần và cô Tần cứ thong thả thưởng thức nhé!

Cha con Ôn gia dẫn vợ rời đi, từ đầu đến cuối Brooke không hề hó hé một tiếng.

Brooke biết Ôn gia là gia tộc bang phái, rất có thể lực ở thành phố Đông Hoa. Đây là lần đầu y thấy cha con Ôn gia khách sáo với người khác như thế, trước đây toàn là khách khác nịnh bợ Ôn gia mà thôi.

Xem ra lai lịch của thanh niên này tuyệt đối không phải tầm thường, Brooke nghĩ bụng.

Đợi cha con Ôn gia đi khỏi, Liễu Hàn Yên lạnh lùng nói:

- Hôn lễ của chúng ta do gia tộc tổ chức, khách mời đều có chọn lọc, không để cho anh tự tiện hứa hẹn người khác... Còn nữa, không được gọi tôi như thế!

Tần Xuyên cười ung dung:

- Được được... Chân tôi sắp sưng lên rồi, còn dám gọi sao. Nhưng mà hôn lễ ít nhất vẫn phải nhận thiệp đỏ chứ, người không đến thì thôi, thiệp đỏ không đến thì không được đâu!

- Hừ!

Liễu Hàn Yên thây kệ hãnh.

Liễu Tiên Tiên đột ngột nói:

- Anh rể, anh nói muốn mời khách mà, lát nữa đừng kêu người nhà kia tính tiền đấy! Để người khác mời thì không phải mời thật sự đâu! Đây là lần đầu anh dẫn chị tôi đi ăn mà!

Tần Xuyên đang nghĩ xem có nên để Ôn Văn Viễn trả tiền không liền bị em vợ chơi một vố, đành cười khan:

- Đương nhiên là không rồi, anh nói mời là anh mời, không thì sao có thành ý?

- Hì hì, vậy mới được.

Liễu Tiên Tiên cười gian xảo, sau đó buồn bực xoa bụng:

- Sao vẫn chưa lên món, người ta đói muốn chết rồi!

Tần Xuyên thấp thỏm hỏi:

- Em vợ, em gọi mấy món tôm hùm bào ngư gì đó phải không?
- Không có! Em gọi toàn món chay! Chị em không thích ăn nhiều thịt cá!

Liễu Hàn Yên nghe vậy liền cười, đưa tay xoa đầu em gái:

- Ngoan quá, chọn món còn nghĩ cho chị nữa.
- Đương nhiên rồi!

Tần Xuyên thở phào, may quá may quá, toàn là món chay, có mắc cũng không đến nỗi nào, đúng là một phen hú vía!

Sau khi bụng đói kêu rột rột cả một lúc, cuối cùng ba phần mỳ Ý và ba món phụ đều được dọn lên.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 135: Bà Xã Đúng Là Hiểu Rõ Đại Nghĩa

Đúng như Liễu Tiên Tiên đã nói, không thấy chút món mặn nào.

Món mỳ Ý thanh mát chỉ phối với một vài hương liệu, còn món phụ là xà lách khoai tây, tương đối thanh đạm!

Tần Xuyên thấy mình đã hiểu lầm Liễu Tiên Tiên, bèn ngại ngần nói:

- Ấy da, em chọn món thanh đạm quá rồi. Anh rể đã nói là mời thì em cứ thoải mái đi, mỳ này đến chút vụn thịt cũng không có, món phụ chỉ có chút khoai tây, anh rể thấy ngại lắm!

Đang nói thì nữ tiến tân người tây đưa hóa đơn tính tiền đặt cạnh bàn, cười nói:

- Xin chào, món của các vị đã đủ, xin từ từ thưởng thức!

Tần Xuyên tùy tiện quét mắt nhìn, không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền có chuyện!

- Khoan đã!

Tần Xuyên lớn tiếng gọi nữ tiếp tân kia, thậm chí một vài người khách cũng nhìn qua.

Hắn nuốt nước miếng, nhìn tổng số tiền “11258” trên hóa đơn, gượng cười nói tiếng Pháp:

- Có phải các cô tính nhầm rồi không, những món tôi gọi sao có thể tốn hơn

mười ngàn được?

Tuy nữ tiếp tân hơi bực vì khách lại thắc mắc giá cả, nhưng đành nhẫn nại giải thích:

- Không thể nhầm được, bây giờ giá thị trường của nấm Truffle trắng khá mắc, nếu anh nghi ngờ có thể lên mạng kiểm tra giá bên ngoài. Nấm Truffle trắng của nhà hàng đều nhập về từ Ý bằng đường hàng không, số lượng rất có hạn.

- Nấm Truffle trắng?

Tần Xuyên cúi đầu nhìn kỹ mới phát hiện trên mỳ Ý có một vài thứ màu trắng như bột mịn.

Tần Xuyên tuy không hiểu rõ về ẩm thực phương Tây, nhưng cũng biết nấm Truffle trắng là một trong những nguyên liệu mắc nhất, một gram nấm có thể lên đến vài trăm Tệ, hơn nữa không phải muốn mua là mua được.

Tần Xuyên cầm hóa đơn nhìn lại thì thấy mỗi đĩa mỳ ý nấm Truffle trắng có giá hơn hai ngàn Tệ!

Hai ngàn Tệ của hắn còn không đủ trả tiền cho một đĩa nữa là.

- Nay, tôi xác nhận trên mỳ có nấm Truffle trắng, nhưng ba tô xà lách khoai tây nhỏ này tại sao có giá hơn năm ngàn? Khoai tây của mấy người không lẽ rớt xuống từ trên trời à?

- Xin anh nhìn kỹ, chúng tôi không dùng khoai tây bình thường, đây là khoai tây La Bonnotte trồng ở đảo Noirmoutier tại Pháp. Loại khoai này mỗi năm thu hoạch chưa đến 100 tấn, bởi vì thân nó cực kỳ yếu và giòn nên phải thu hoạch bằng tay, chỉ với giá trên thị trường thì mỗi một ký có giá khoảng năm ngàn. Anh yên tâm, khẩu cảm của loại khoai này tuyệt đối sẽ khiến anh cảm thấy vượt trội giá của nó.

Nữ tiếp tân dứt lời, liền cười lui đi.

Liễu Tiên Tiên ngồi cạnh cười không ngậm miệng lại được, vừa ăn xà lách khoai tây vừa liếm môi.

- Anh rể, anh mau ăn đi, ngon lắm đó!

Tần Xuyên lẳng lặng đặt hóa đơn xuống, cười với em vợ:

- Được được, ngon là được rồi.

- Anh rể, sao sắc mặt anh khó coi quá vậy, hay là không mang đủ tiền, có cần em và chị cho mượn không?

Liễu Tiên Tiên vô tội hỏi:

- Không đủ tiền thì cứ nói ra, dù gì bây giờ cũng là người một nhà mà.

Thực ra Liễu Hàn Yên cũng biết Tần Xuyên không mang bao nhiêu tiền, thấy hấn bị em gái trêu đến đờ người, bèn lên tiếng:

- Ăn đi, lát nữa tôi trả là được.

Liễu Hàn Yên không nói câu này thì thôi, vừa nói ra liền khiến Tần Xuyên mất mặt. Đã nói là mời vợ ăn cơm, kết quả lại để vợ trả tiền, thế này chẳng phải mất mặt đến nước Pháp luôn sao?

- Không sao, thật ra thường thì anh ăn cơm không trả tiền, như vậy tục lắm!

Tần Xuyên xua tay nói.

Liễu Hàn Yên và Liễu Tiên Tiên ngậy ra, đây là ý gì, không dùng tiền thì dùng thứ gì trả chứ?

Dứt lời, Tần Xuyên xơi lấy xơi để món mỳ Ý và xà lách như có thù với chùng.

Hắn thực sự không thấy thứ này có vị gì đặc biệt, đúng là kẻ có tiền toàn làm ra vẻ thôi.

Liễu Tiên Tiên đột nhiên nhỏ tiếng hỏi:

- Anh rể, lẽ nào anh muốn ăn thô bạo sao?
- Bộ anh rể em giống hạng người đó lắm à?

Tần Xuyên ngốn mỳ đầy miệng, nói hàm hồ.

Chị em Liễu gia ăn uống hoàn toàn khác với kiểu hồ báo của Tần Xuyên. Tuy tốc độ cũng không chậm nhưng miệng không mở nhiều, càng không để lộ răng, ăn mỳ cũng không phát ra tiếng hút.

Nhìn Tần Xuyên hồ báo ăn hết mỳ như gió cuốn mây thổi, còn phát ra tiếng hút mỳ sột sột. Liễu Hàn Yên thì không sao, nhưng Liễu Tiên Tiên lại nhú mào không thôi.

- Anh rể ăn tướng xấu quá đi, ở đây mất mặt quá!

Tần Xuyên ngại ngùng cười:

- Quen rồi, quen rồi...

Lúc hắn cười, bên miệng còn dính sốt xà lách, dứt lời liền đưa lưỡi liếm sạch.

Lúc ăn gần xong, Liễu Hàn Yên đột nhiên lấy ra một xấp tiền mặt màu đỏ từ túi quần, đếm nhanh rồi rút ra một xấp nhỏ đưa ra trước mặt Tần Xuyên.

Tần Xuyên trơ mắt nhìn. Đây là lần đầu hắn thấy con gái không mang túi, cũng không mang ví tiền, cứ thế mà cất nhiều tiền mặt như vậy trong túi quần!

- Bà xã, em đang làm gì vậy?

Tần Xuyên vội đẩy tiền về.

- Đừng cố nữa, tôi biết anh mang không nhiều tiền, Tiên Tiên đang trêu anh, không cần nghiêm túc thế đâu.

Liễu Hàn Yên thản nhiên nói.

- Chị không được giúp anh ta! Anh ta nói mời chúng ta mà!

Liễu Tiên Tiên cũng hét lên, vẻ mặt không vui.

Tần Xuyên muốn òa khóc:

- Bà xã đúng là hiểu rõ đại nghĩa, có điều anh thực sự có cách trả tiền mà... Em đợi chút nhé.

Đoạn Tần Xuyên vẫy tay gọi nữ tiếp tân, sau đó nhờ cô ta tìm quản lý Brooke của nhà hàng đến.

Khi này Brooke xem như đã “hiểu” trong ba người này ai mới là nhân vật lớn thật sự, cho nên vừa thấy Tần Xuyên thì cúi người cực kỳ cung kính.

- Chào anh, anh dùng bữa hài lòng chứ?

Tần Xuyên tiếp tục dùng tiếng Pháp nói chuyện:

- Mùi vị được, hơi kém mì kéo Lan Châu một chút, tôi nói cái này, hóa đơn này...

- À, hóa đơn thì tổng cộng là mười ngàn...

Tần Xuyên ra hiệu y ngừng lại, nghiêm túc nói:

- Brooke, có phải buổi tối anh ngủ thường ra mồ hôi cả người, khi thức đêm lại bị đau thắt tim. Bình thường nếu vận động sẽ có triệu chứng hô hấp thiếu sức, thậm chí là khó hô hấp?

Brooke liền sửng sờ:

- Không lẽ anh là bác sĩ?

Tần Xuyên thờ phào trong bụng, may quá may quá, người Tây cũng là người, việc khám của hắn vẫn có hiệu quả.

Thực ra Tần Xuyên đã sớm phát hiện sắc mặt Brooke hơi vàng lúc mới gặp, hơn nữa chỗ xương gò má lại ửng đỏ không tự nhiên. Hắn biết cơ thể của y có tình trạng hơi kém, chỉ là không nói ra mà thôi.

Chung quy những người làm việc vất vả khó tránh vài bệnh lật vặt, nếu hắn gặp ai cũng trị bệnh thì bận không xuể.

- Anh đến bệnh viện kiểm tra chưa?

- Đã đi rồi.

Brooke gật đầu.

- Tôi đoán anh không phải van hai lá của tim có vấn đề thì là tim thu hẹp chức năng, tuần hoàn có vấn đề.

Tần Xuyên cố gắng nói sao cho người Tây nghe dễ hiểu nhất.

Brooke tỏ ra ngạc nhiên hơn:

- Anh hay thật đấy, đây là y thuật của Hoa Hạ sao? Bệnh viện dùng rất nhiều dụng cụ mới chẩn đoán được tuần hoàn tim của tôi có vấn đề, tôi đang dùng thuốc đấy!

Tần Xuyên cười toét miệng:

- Thế này được không, hôm nay tôi giúp anh xem bệnh hết một lần, đổi lại anh miễn phí bữa tối này cho tôi, thế nào?

- Hà?

Brooke liền đơ người, dù gì theo nhận thức của y, bệnh tim này cần điều trị trong thời gian dài, thậm chí không làm phẫu thuật thì rất khó trị dứt.

Chị em Liễu gia không hiểu Tần Xuyên đang nói gì, chỉ thấy Brooke bị dọa đến ngất người. Họ hoàn toàn không hiểu, trong lòng ngứa ngáy rất muốn biết Tần Xuyên đang nói gì.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 136: Bò Sữa Nhỏ

- Anh rể nói gì với hã vậy? Gì mà thần thần bí bí vậy, em cũng muốn nghe!

Liễu Tiên Tiên không nhịn được, hỏi.

Tần Xuyên thản nhiên xua tay:

- Ngoan nào, người lớn nói chuyện, trẻ con đừng làm rộn.

Liễu Tiên Tiên tức giận đến nổi mặt xụ xuống như cái bánh bao chiều, hai tay chống nạnh, bộ ngực trắng trẻo rung rinh.

- Hừ! Em không phải trẻ con! Lên mặt cái gì!

Liễu Hàn Yên hơi nhíu mày, cô nhận thấy, dường như chồng của mình còn có rất nhiều điều đáng để tìm hiểu.

Nếu một người bình thường nói với Brooke bằng giọng điệu như vậy, nhất định y sẽ cho rằng người đó đang khoác lác, nói hươu nói vượn, hoặc lừa đảo.

Nhưng Tần Xuyên là người mà ngay cả hai cha con nhà họ Ôn đều muốn nịnh bợ, cho nên trong mắt Brooke, chắc chắn không phải hã nói liêu, dù sao thân phận đã biểu lộ rõ ràng như vậy rồi.

Y cho rằng Tần Xuyên là một bác sĩ có y thuật xuất sắc, mà người càng có tiền thì càng sợ chết, nhất định hai cha con nhà họ Ôn cần Tần Xuyên xem bệnh cho họ, cho nên mới tôn trọng hã như vậy.

- Tiên sinh, thật sự là rất cảm tạ ngài, không biết việc điều trị cần những thứ

gì? Tôi lập tức cho người chuẩn bị, hoặc là cần bao nhiêu thời gian? Hay là...đợi lát nữa tôi hết giờ làm sẽ tới tìm ngài?

Brooke vội hỏi.

Tần Xuyên muốn làm y bớt nóng vội:

- Trước tiên ông hãy nói hóa đơn có miễn phí hay không?

- Hóa đơn của ngài đã được Ôn lão tiên sinh thanh toán rồi, vừa rồi tôi muốn báo cho ngài biết, số tiền hơn một vạn đó, ngài không cần thanh toán...

Brooke nói.

- Cái gì?!

Tần Xuyên thật sự hận không thể đánh cho mình một bạt tai, đúng là quá ngốc! Hai cha con nhà họ Ôn đã gặp mình rồi, nhất định là vội vội vàng vàng trả tiền giúp hẳn rồi!

Dù sao Ôn Văn Viễn không phải kẻ ngốc, làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt nịnh bợ hẳn chứ?

- Tiên sinh, ngài định trị liệu cho tôi như thế nào? Tôi rất sốt ruột...

Brooke phấn khởi.

Tần Xuyên tức giận, trợn mắt lên:

- Ông nên đến bệnh viện từ từ khám đi, coi như vừa rồi tôi chưa nói gì!

Tần Xuyên đứng đứng dậy, hăm hờ vung tay:

- Đi thôi! Bà xã, em vợ, xong rồi!

Phía sau, mặt Brooke đỏ ra, thầm than, người này cũng quá thực dụng đi!

Chân tình trên đời này đi đâu mất hết rồi?

- Tiên sinh, ngài chờ một chút! Vậy bệnh của tôi phải làm sao đây?

Thái độ vốn dè dặt và nhã nhặn của Brooke, trở nên hơi đáng thương.

Tần Xuyên bắt đặc dĩ, đành phải vận Hỏa Liên chân chí trong tay, nhanh như chớp đưa chân khí vào mấy huyết đạo quanh ngực của Brooke.

Brooke cảm thấy ngực ấm lên và dễ chịu, thật sự là hết sức kỳ diệu.

Tần Xuyên lại rút một cây bút trước ngực Brooke, lật tờ hóa đơn lại, nhanh chóng viết ra một đơn thuốc.

Dù chữ Tần Xuyên viết là hành thư, được viết một cách tùy tiện, nhưng hai chị em nhà họ Liễu nhìn thấy, vẫn giật mình.

Chữ hần như hành vân lưu thủy, như sóng dậy Trường giang, lại cứng cỏi như từng bách, đầy khí thế nhưng không kém phần thanh tú.

Nhìn như thế nào cũng thấy chữ này do người có nội hàm và có văn hóa viết ra, so với hành vi cử chỉ của Tần Xuyên thì...khác nhau một trời một vực!

Tần Xuyên viết đơn thuốc đặc kín tờ giấy, đưa cho Brooke:

- Trong một tuần, có lẽ tim của ông không có gì bất ổn, dùng toa này đi hết thuốc, mỗi ngày uống ba lần, sau một tháng, tim của ông sẽ khôi phục bình thường. Nếu không biết cách sắc thuốc, đến hỏi bác sĩ Đông y.

Brooke lộ vẻ cảm kích, liên tục gật đầu:

- Cảm tạ tiên sinh, hoan nghênh lần sau lại ghé tiệm chúng tôi! Lại cho tôi có cơ hội được báo đáp ngài.

Tần Xuyên xua xua tay, cùng hai cô gái rời khỏi nhà hàng, cái nơi làm “bê

mặt” này, hẳn không muốn trở lại làm gì.

Trên đường đi tới bãi đậu xe, cô em vợ lú lo nói chuyện không ngừng.

- Anh rể, anh luyện viết thư pháp từ nhỏ sao?

Liễu Tiên Tiên không kìm được, hỏi.

Tần Xuyên thâm nghĩ, luyện cái khí mốt, viết chữ mà cũng cần phải luyện ư? Cứ thấy kiểu chữ của nhà thư pháp nào đẹp, liền bắt chước viết theo là xong ngay ấy mà?

Nhưng trước mặt cô em vợ, đương nhiên mình phải thôi phồng lên một chút, kéo cô bé lại xem thường mình.

- À, anh cũng viết Lan Đình Tự (1) ba nghìn tám trăm lần, mất bao nhiêu thời gian!

Tần Xuyên làm ra vẻ tùy ý nói ra, tay vuốt vuốt tóc.

Nào ngờ Liễu Tiên Tiên chớp chớp mắt, hỏi:

- Lan Đình Tự là cái gì? Có phải giống như học sinh tiểu học bị phạt chép bài thật nhiều lần không? Anh rể, anh thật là chăm chỉ!

Mặt Tần Xuyên xị xuống, nhất định là con bé này nó cố tình chơi khăm mình đây, lại có thể trêu đùa được rồi hả!?

Liễu Hàn Yên lại như có điều suy nghĩ, nói:

- Vừa rồi anh xem bệnh cho người kia hả?

- Coi như là vậy đi, tim ông ta có chút vấn đề, anh chữa bệnh giúp ông ta, để ông ta miễn phí cho chúng ta.

Tần Xuyên không muốn nói thật, số tiền đó là do Ôn Văn Viễn thanh toán

thay mình.

- Chân khí và y thuật của anh đều rất đặc biệt, anh học được chúng ở Thanh Liên môn sao?

Đối với với mấy chuyện này, Liễu Hàn Yên càng quan tâm hơn.

Tần Xuyên gật đầu, nếu không thì có thể học ở đâu cơ chứ?

- Lạ thật, nếu vậy, Thanh Liên môn cũng không phải tệ, nhưng không hiểu vì sao môn phái này lại không có tiếng tăm gì trong giới võ học?

Liễu Hàn Yên thắc mắc.

Tần Xuyên cười hì hì:

- Chính là vì Thanh Liên môn cũng giống như anh, đều rất khiêm tốn, cái hay dồn cả vào bên trong, tuy ruộng khoai trông không đẹp, nhưng củ lại to!

Hắn vừa dứt tiếng, hai chị em nhà họ Liễu đều im lặng, hiển nhiên là đang trầm trợn mắt há mồm.

Tần Xuyên xấu hổ ho khan một tiếng, phản ứng như thế này đúng là không phối hợp chút nào!

Đúng lúc này, từ phía trước có một thiếu nữ mặc váy ren phòng đi tới, phía sau cô là hai vệ sĩ đeo kính râm.

Tần Xuyên nhận ra, hai vệ sĩ này đều là hậu thiên võ giả, người bình thường tuyệt đối không thể thuê được.

Dung mạo thiếu nữ khá thanh tú, trang phục cho thấy cô bé cố ý ăn mặc như vậy để trông có phần già dặn, nhưng vẫn không che giấu được sự non nớt của mình.

Liễu Tiên Tiên vừa nhìn thấy thiếu nữ kia, lập tức nhú mày, lộ vẻ rất xem thường.

- O, chẳng phải là Liễu Tiên Tiên “Bò sữa nhỏ” đó sao?

Cô bé kia vừa mở miệng, đã cười khanh khách, hỏi với vẻ châm chọc.

Bò sữa nhỏ?

Tần Xuyên nghe gọi như vậy, không khỏi vui vẻ, đưa mắt nhìn bộ phận “hùng vĩ” kia của cô em vợ, thầm gật đầu, tên đặt rất hay, rất có ý vị!

- Hừ! Tớ còn tưởng là ai chứ! Ra là Thái Bình Công Chúa!

Liễu Tiên Tiên làm mặt quý.

Hai cô bé này rõ ràng là bạn cùng lớp ở Đại học Đông Hoa, xem ra là không hợp nhau.

Tần Xuyên nghe vậy, không khỏi nhìn về phía ngực của cô bé kia, chỗ đó được một đám ren dún che phủ, thì ra là...phẳng lì như sân bay!

Thảo nào hai nhóc con này không hợp nhau, tương phản rõ rệt đến mức đối lập luôn! Một bên là dáng người nở nang, một bên là bộ ngực phẳng lì, một bên là vẻ mặt thành thực, một bên là tướng mạo non nớt!

- Mày nói ai là Thái Bình Công Chúa hả con tiện nhân kia?! Mày mới là con heo mập tham ăn! Ăn tạp cho cố vào rồi nhồi hết vô cặp ngực!

Cô bé kia ghét nhất là bị chê ngực phẳng, thờ hờn hển đáp trả.

Liễu Tiên Tiên kiêu ngạo ngẩng đầu:

- Gầy đét như một que diêm ấy! Sao? Sốt ruột thì đi nốc sữa bò, ăn đu đủ đi nha! Ê, ra đường không sợ gió thổi bay à?

Tần Xuyên thấy hai cô bé như sắp lao vào đánh nhau đến nơi, không khỏi đưa mắt nhìn Liễu Hàn Yên.

- Bà xã, em không khuyên can em gái sao? Em vợ cũng bị người ta sỉ nhục, bị mắng là “đồ tiện nhân” (2) kìa!

(1) Lan Đình Tự: còn gọi là Lan Đình Tập Tự, tác phẩm nổi tiếng của Vương Hi Chi (303 – 361), nhà thư pháp nổi tiếng thời Đông Tấn, được người đương thời gọi là “Thư thánh”. Mùa hè năm 355, ông cùng một số nhà văn, nhà thơ tụ tập ở núi Cối Kê tại Lan Đình tránh nắng, cùng nhau uống rượu và làm thơ. Khi đó Vương Hi Chi cao hứng, lấy bút lông chuột viết lên giấy lụa, thuật lại sự kiện đó. Bài viết đó chính là Lan Đình tập tự, một đỉnh cao của nghệ thuật viết thư pháp, được ví là “Thiên hạ đệ nhất hành thư”, mà đến ngàn năm sau hậu thế vẫn phải nghiêng mình nể phục.

(2) Nguyên văn “小贱人” tức “tiểu tiện nhân”, từ này cũng có nghĩa là...con đĩ nhỏ, nhưng như vậy thì nghe nặng quá!

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 137: Vương Tộc

Nào ngờ Liễu Hàn Yên thản nhiên đáp:

- Thiển Thiển và tiểu Bình quen nhau từ nhỏ, hai đứa nó cãi nhau như vậy đã hơn mười năm rồi, không cần phải để ý... Hơn nữa, nếu người lớn chúng ta xen vào, có thể sẽ bị hiểu lầm, lại khiến nhà họ Chu bất mãn.

- Nhà họ Chu? Đó là gia tộc thế nào vậy?

Tần Xuyên thắc mắc, Chu gia là gia tộc nào mà khiến Liễu Hàn Yên của Liễu gia phải kiêng dè như vậy?

Liễu Hàn Yên nhìn hắn một cách khác lạ:

- Ngay cả bốn dòng họ hoàng tộc lớn mà anh cũng không biết?

Tần Xuyên lắc đầu, dù sau khi xuống núi, hắn cũng đã hiểu không ít tình hình về Hoa Hạ rồi, nhưng không phải chuyện gì cũng biết.

Trên thực tế, ngay cả năm thế gia trong giới võ học, hắn cũng chỉ mới tiếp xúc gần đây thôi.

Liễu Hàn Yên kín đáo thở dài:

- Tuy “Ngũ Đại Cổ Võ Thế Gia” (Năm thế gia lớn về võ học) chúng ta có địa vị không tầm thường ở Hoa Hạ, nhưng dù sao cũng chỉ là dùng võ học để lập nghiệp, từ cổ chí kim, người nắm quyền thường không phải là con nhà võ.

- Ở Hoa Hạ có rất nhiều dòng họ rất quyền thế, tuy người trong họ không có

truyền thống luyện võ, nhưng trong quan trường, trên thương trường, thậm chí trên trường quốc tế, đều có nền tảng rất vững vàng.

- Trong số những dòng họ đó, những dòng họ hiện có thực lực mạnh nhất là Long gia, Kim gia, Chu gia và Tống gia, bốn “đại gia” này được gọi là “Tứ Đại Vương Tộc”, dòng họ nào trong số đó cũng mạnh hơn “Ngũ Đại Cổ Võ Thế Gia” chúng ta.

- Thậm chí có mấy vị lãnh đạo, đều là người của Tứ Đại Vương Tộc, mà chúng ta thì không có bất kỳ vị lãnh đạo nào cả.

- Người có địa vị cao nhất, cũng chỉ có các sư phụ của ta, là ba đại tông sư của ba đại tông môn, dù sao thực lực của tông sư đã một bước tiến vào tiên môn rồi, cho nên có thể không cần quan tâm đến áp lực của rất nhiều cơ quan nhà nước.

- Cho nên hiện nay, cách cục chủ yếu của Hoa Hạ, không kể vài thế lực ẩn dật và một vài vị lãnh đạo, đại khái có thể quy lại là “Tam Tông, Tứ Vương, Ngũ Thế Gia”

Được Liễu Hàn Yên giảng giải sơ qua, xem như Tần Xuyên đã hiểu, mực nước ở Hoa Hạ quả nhiên rất sâu!

Vốn hẵn vẫn tưởng Ngũ Đại Cổ Võ Thế Gia đã là thế lực mạnh mẽ lắm rồi, nhưng nhìn lại, thì ra núi này cao, còn có núi khác cao hơn!

May mắn là mình chưa hề tỏ ra kiêu ngạo, theo tình hình này mà xét, cho dù là mình có đạt tới trình độ tiên thiên võ giả cao cấp, thì cũng có nhiều người có trình độ cao hơn mình!

Dù sao, võ công có cao cỡ nào, cũng sợ dao phay, mà cho dù không sợ dao phay, cũng không đỡ nổi mấy viên kẹo đồng!

Liễu Tiên Tiên và Chu Tiểu Biểu chửi nhau hồi lâu, cho đến lúc cả hai nàng

hot girl đều thờ hồng học, mặt đỏ tận mang tai, mệt không chịu nổi nữa, mới dừng lại.

Chu Tiểu Bình vén mái tóc lên:

- Hừ! Chửi cái đồ trẻ ranh đúng là không thú vị gì! Bốn tiểu thư ăn cơm xong còn phải tới câu lạc bộ thi đấu nữa. Bò sữa nhỏ! Mày về ôm búp bê, uống sữa bò đi!

- Xì! Mấy cái loại thi đấu vớ vẩn đó tao đã chơi chán rồi, chậm chạp như con rùa đen, từ lâu tao đã không thèm chơi nữa!

Liễu Tiên Tiên khinh thường.

- Ha ha, ngay cả xe của mày cũng thua về tay tao rồi, đương nhiên là không chơi nổi nữa, tao cũng không thèm chấp nhận cái thứ như mày!

Liễu Tiên Tiên tức đến phát run, rõ ràng là đã bị chạm trúng chỗ đau.

Chu Tiểu Bình dương dương đắc ý, đi tới trước mặt Liễu Hàn Yên, cười nói:

- Chị Hàn Yên, nghe nói gần đây chị tạm thời bị cách chức rồi, đúng lúc rảnh rỗi, tới câu lạc bộ của em chơi đi. Bọn con trai chỗ em có rất nhiều đứa coi chị như “nữ thần” của tụi nó, chỉ tiếc là trước giờ vẫn không có dịp được gặp chị.

- Ừm.

Liễu Hàn Yên lên tiếng, coi như trả lời, nhưng rốt cuộc có đi hay không là chuyện khác.

Chu Tiểu Bình cũng không để ý, dù sao đối với người không quen thân, hầu như Liễu Hàn Yên không nói lời nào.

- Chẳng lẽ anh là đại thiếu gia của nhà họ Tần, Tần Xuyên?

Cuối cùng, Chu Tiểu Bình mới nhìn về phía hẳn.

Tần Xuyên không thích mấy cô ngực phẳng, cho nên chỉ khẽ gật đầu.

- Hừ, chỉ như vậy mà thôi, mình còn tưởng tuần tú lịch sự lắm chứ! Chị Hàn Yên nổi tiếng là đệ nhất mỹ nữ con nhà danh môn, lại gả cho một người tầm thường như vậy, đúng là...hoa lại cắm bãi cứt trâu!

Chu Tiểu Bình “chặc chặc” cái miệng nhỏ nhắn, đưa tay vuốt tóc, rồi cũng không quay đầu lại, liền đi về phía nhà hàng.

Tần Xuyên lắc đầu, thật sự là mấy cô bé thời nay có vấn đề ở con mắt thẩm mỹ rồi!

Tuy nhiên dựa vào thái độ của Chu Tiểu Bình đối với Liễu Hàn Yên, cũng có thể nhận ra, địa vị của Tứ Đại Vương Tộc, đúng là cao hơn Ngũ Đại Cổ Võ Thế Gia.

Chu Tiểu Bình chỉ là Tam tiểu thư của Chu gia, mà đã dám nói chuyện ngang hàng với Liễu Hàn Yên, hơn nữa Liễu Hàn Yên còn là đệ tử tông sư, đủ thấy thế lực của Chu gia mạnh như thế nào.

- Tức chết đi được! Tức chết đi được!

Liễu Tiên Tiên giậm chân mấy cái thật mạnh, rồi chạy tới bên cạnh Liễu Hàn Yên, lay lay tay chị, năn nỉ:

- Chị! Chị mua cho em một chiếc xe thể thao mới được không? Em muốn dạy cho cái con Thái Bình Công Chúa kia một bài học!

Liễu Hàn Yên lắc đầu:

- Em đã thua ba chiếc xe thể thao rồi, nếu như lại chơi, nhất định cha sẽ tức giận, hơn nữa thi đấu như vậy cũng không an toàn!

Tần Xuyên nghe vậy sững sờ, con bé này đúng là loại phá sản, bây giờ mới học năm nhất, mà đã đấu thua ba chiếc xe thể thao rồi!?

Liễu Tiên Tiên cúi đầu, khi cô lại ngẩng mặt lên, đôi mắt đã đẫm lệ, trông rất đáng thương.

- Nhưng mà người ta không cam lòng đâu, hay là chị giúp em dạy cho nó một bài học được không? Chị lái xe nhanh như vậy, chắc chắn có thể thắng được Chu Tiểu Bình.

Liễu Hàn Yên đưa tay vuốt ve khuôn mặt em gái:

- Đừng làm bộ đáng thương, có một số việc chị sẽ không bao giờ đồng ý. Em và Chu Tiểu Bình coi như còn nhỏ, mới có thể làm càn với nhau, nhưng nếu chị tham dự vào, chuyện sẽ khác hẳn. Liễu gia chúng ta không thể để xảy ra mâu thuẫn với nhà họ Chu.

- Thôi, đủ rồi...

Liễu Tiên Tiên bĩu môi, vẻ không hài lòng ra mặt.

Sau khi lên xe, Liễu Hàn Yên thấy em gái vẫn lộ vẻ buồn bã, dường như không cam lòng.

- Hay là chị dẫn em tới công viên chơi?

Liễu Hàn Yên ngẫm nghĩ rồi nói.

Liễu Tiên Tiên làu bàu:

- Em đâu còn là con nít, tới đó có gì thú vị đâu.

Liễu Hàn Yên càng thêm tự trách, bởi vì đã nhiều năm mình không dẫn em gái đi chơi, cho nên cũng không biết em gái thích đi đâu.

Tần Xuyên hiểu Liễu Hàn Yên muốn bù đắp cho em gái, cho nên lên tiếng:

- Gần đây có phòng trò chơi, hay là mình đến đó chơi đi?

Liễu Tiên Tiên nghe vậy, mắt sáng lên:

- Hay quá! Em muốn chơi trò chơi.

Liễu Hàn Yên liếc nhìn Tần Xuyên, vẻ mặt chơi bời, quả nhiên hãnh hiếu rõ hơn mình.

Cô thì sao cũng xong, miễn làm cho em gái vui vẻ là được, vì vậy lái xe theo sự chỉ dẫn của Tần Xuyên, đi tới phòng trò chơi.

Rốt cuộc Tần Xuyên có cơ hội móc ra hai ngàn, mua ba trăm đồng xu trò chơi, mỗi người một trăm đồng.

- Em vợ, chỗ kia có trò đua xe, hay là mình tới đó đi?

Tần Xuyên chỉ chỉ dây xe đua trò chơi.

Liễu Tiên Tiên trề môi:

- Đã từng lái xe thật rồi, thì chơi trò này có ý nghĩa gì!

- Vậy em muốn chơi trò gì?

Liễu Tiên Tiên cười hì hì, không đáp mà chạy về phía dãy máy gắp thú nhồi bông, có lẽ muốn chơi trò đó.

Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên Liễu Hàn Yên tới phòng trò chơi, nhưng đối với cô, những trò chơi này không có gì hấp dẫn, cô tới đây chỉ để em gái vui lên.

Vì vậy cô tới sau lưng Liễu Tiên Tiên, chỉ đứng xem em gái chơi trò gắp thú nhồi bông, còn mình không chơi.

Tần Xuyên cảm thấy không biết phải nói gì:

- Bà xã, dù sao cũng đã đến rồi, ít nhiều gì cũng chơi một chút, anh với em đi chơi đi!

- Máy trò chơi chỉ là một đồng số liệu, chơi hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Liễu Hàn Yên trả lời.

- Cũng không phải là số liệu đâu, em nhìn xem, chẳng phải đằng kia có máy ném rổ, máy chơi banh bàn là gì?

Tần Xuyên chỉ về phía một khu giải trí ở xa xa.

Liễu Hàn Yên liếc nhìn những cái máy ném rổ kia, nhận thấy trên máy có những con số màu đỏ.

- Những con số đó có nghĩa gì?

Liễu Hàn Yên hỏi.

- À, đó là con số ghi lại số lần ném trúng rổ trong một thời gian nhất định, mỗi máy đều hiện con số tối đa.

Tần Xuyên giải thích.

Liễu Hàn Yên nghe vậy, rớt cuộc ánh mắt lộ vẻ thích thú:

- Ném rổ có thể rèn luyện thân thể, cũng không phải là chỉ chơi cho vui.

Nói xong, cô cầm một trăm đồng trò chơi của mình, đi về phía máy ném rổ.

Tần Xuyên cười khổ, chỉ là chơi trò chơi thôi, mà còn phân tích lợi và hại đối với thân thể một cách lý trí như vậy! Đối với phần lớn phụ nữ, thường là cảm tính thắng thế lý trí, nhưng Liễu Hàn Yên thì hoàn toàn ngược lại.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 138: Bà Xã Vô Cùng Cố Chấp

Đi tới trước máy ném bóng rổ (1), sau khi lướt nhìn quy định và phần giới thiệu cách chơi, Liễu Hàn Yên bắt đầu ném tiền vào.

Tần Xuyên cũng muốn kéo gần khoảng cách với cô để nuôi dưỡng tình cảm, vì vậy định chơi cùng máy với cô.

Nhưng Liễu Hàn Yên ngăn hẳn lại:

- Anh đừng chơi chung với tôi, đổi máy khác đi.

- Bà xã, đừng làm như vậy, vừa kết hôn mà, cho dù không đi hưởng tuần trăng mật, thì tốt xấu gì cũng đừng từ chối người từ ngàn dặm chứ!

Liễu Hàn Yên chỉ chỉ mấy con số màu đỏ trên máy:

- Anh hiểu lầm ý tôi rồi, hai người ném rổ chung, sẽ ảnh hưởng đến việc tôi phá kỷ lục.

Tần Xuyên im lặng, tích cực đến như thế cơ à, đành phải yên lặng tránh ra, đi tới một máy bên cạnh.

Rất nhanh sau đó, hai người bắt đầu ném rổ. Đối với hai người, khoảng cách gần như vậy, việc ném bóng vào rổ cũng dễ dàng như lấy đồ trong túi, chỉ cần khống chế lực ném một chút, là từng trái bóng bay vào rổ.

Kết quả là, bóng được ném vào rổ liên tục, điều khác biệt duy nhất, là tốc độ ném của hai người mà thôi.

Vài người đứng ngoài xem, thấy tốc độ và tỉ lệ ném bóng vào rổ chính xác của hai người, đều trở mắt nhìn trân trối, dần dần có không ít người vây lại xem.

Nhất là khi thấy Liễu Hàn Yên là mỹ nữ “siêu cấp”, mắt mấy tên bò đực càng sáng rực.

Do điểm tối đa thể hiện trên mỗi bàn máy là 999 điểm, cho nên khi đạt tới số điểm cao nhất đó, máy sẽ không hiện thêm điểm.

Hai người chơi xong lượt thứ nhất, đều thấy máy của người kia hiện lên 999 điểm.

- Bà xã, em thật lợi hại! Lần đầu tiên chơi mà ném chuẩn quá xá!

Tần Xuyên khen nịnh, tranh thủ thời gian vỗ tay tán thưởng.

Người xung quanh nghe Tần Xuyên gọi “bà xã”, đều thất vọng, hóa ra mỹ nữ là hoa đã có chủ rồi.

Nhưng Liễu Hàn Yên không vui, cô phát hiện trò chơi này không thể phân thắng bại:

- Điểm của anh và tôi như nhau, coi như hòa.

Tần Xuyên ngăn người, mới biết thì ra cô muốn thi đấu với hẳn:

- Không hề gì, chỉ là chơi ném rổ thôi mà.

Liễu Hàn Yên đưa mắt nhìn quanh, thấy gần đó có một bàn banh bàn, nói:

- Chúng ta thi đấu cái kia đi.

- Được, nhưng anh chưa chơi trò này bao giờ, em chơi rồi hả?

Tần Xuyên hỏi.

- Không có, nhưng như vậy càng tốt, ai cũng chưa chơi lần nào, vậy mới công bình.

Tần Xuyên ung dung mỉm cười:

- Hai vợ chồng mình chơi cho vui là được rồi, không nhất định phải so thắng bại!

Liễu Hàn Yên nghiêm túc nói:

- Không được! Hễ đã thi đấu, thì phải tung hết sức lực để chiến thắng, bằng không thì chẳng có ý nghĩa gì!

Tần Xuyên nuốt nước bọt, chơi trò chơi với cô em này, đúng là áp lực như núi! Chắc, cuộc sống không dễ dàng, hôn nhân lại càng không dễ dàng nha!

Hắn cũng không thèm tranh giành thắng bại với cô, nếu cô đã muốn thắng như vậy, thì cứ để cô ta thắng là xong.

Hai người bắt đầu chơi, tuy nhiên Tần Xuyên cố tình thả, để lộ sơ hở cho Liễu Hàn Yên tấn công, rồi đưa bóng vào lỗ.

Đá xong một bàn, Tần Xuyên làm ra vẻ tiếc nuối:

- Vẫn là bà xã của anh lợi hại, anh xin chịu thua!

Nhưng trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ giận, khuôn mặt lạnh lùng, Liễu Hàn Yên nhìn Tần Xuyên chằm chằm:

- Sao anh lại cố ý nhường tôi?

Mặt Tần Xuyên đờ ra:

- Đâu có!? Anh đã cố hết sức rồi!

- Lúc này tốc độ ném rổ của anh nhanh hơn nhiều so với tốc độ điều khiển

tay cầm, rõ ràng là anh cố ý để lộ sơ hở!

Liễu Hàn Yên thật sự tất tưởi giận:

- Anh xem thường tôi à? Anh cho rằng mình nhất định thắng, tôi nhất định thua?

Tần Xuyên hoảng sợ:

- Bà xã, em đừng kích động, anh chỉ muốn em vui vẻ một chút, chúng ta chơi lại được không?

- Nếu là đàn ông thật sự, thì đường đường chính chính quyết đấu với tôi, chứ đừng có lừa gạt!

Liễu Hàn Yên trừng mắt nhìn hằm.

- Được được... Lần này nhất định anh sẽ chơi nghiêm túc.

Tần Xuyên không dám ngẩng lên nhìn ánh mắt mang hình viên đạn của cô, yên lặng tiếp tục ném tiền ra, bắt đầu đá bóng.

Tần Xuyên không thả nữa, rõ ràng thế công của Liễu Hàn Yên không còn hiệu quả, dù sao hằm có nền tảng của một “kiếm khách”, đối với việc nắm bắt thời điểm, hằm trội hơn Liễu Hàn Yên rất nhiều.

Sau một hồi đối kháng giằng co, rốt cuộc Tần Xuyên đưa được bóng vào cầu môn của Liễu Hàn Yên.

Thắng rồi, Tần Xuyên dè dặt ngẩng lên nhìn Liễu Hàn Yên, thầm nghĩ bây giờ hằm là cô hài lòng rồi.

Nào ngờ, vẻ mặt của Liễu Hàn Yên vẫn như được bao phủ bởi một tầng sương lạnh, thậm chí còn tức giận hơn lúc nãy, đôi môi đỏ mọng cong lên, đáng vẻ như muốn dốc sức liều mạng với Tần Xuyên vậy.

- Bà xã! Anh thề! Anh thật sự chơi nghiêm túc! Anh không có “thả” em đâu!

Tần Xuyên muốn khóc, chuyện này lại không thể tìm anh cảnh sát nào đó để nhờ chứng minh giùm, là hắn đã cố gắng hết sức.

Đột nhiên Liễu Hàn Yên mở miệng:

- Tôi biết, nhưng... tôi thua rồi...

- À?

Tần Xuyên mới biết mình hiểu lầm, không phải Liễu Hàn Yên giận hắn không chơi hết sức, mà là bực tức vì thua hắn.

- Hì hì, thật ra cũng không nên quá để ý, chỉ là trò chơi thôi mà, đừng coi là thật. Chúng ta đổi trò khác nha?

Tần Xuyên muốn đánh trống lảng.

Nhưng Liễu Hàn Yên vẫn cố chấp:

- Không được, tiếp tục chơi đá bóng, tôi nhất định có thể đánh bại anh.

Tần Xuyên bó tay, đành phải tiếp tục chơi banh bàn với cô, thậm chí chơi liên tục hai mươi mấy bàn!

Hai giờ trôi qua, hai người vẫn chiến đấu qua lại trên mặt bàn, đáng tiếc là ngay cả một bàn, Liễu Hàn Yên không thắng nổi!

Tuy liên tiếp chiến thắng, nhưng Tần Xuyên lại khóc dờ mếu dờ, mình không thể thả cô nàng, cô ấy sẽ tức giận, nhưng kỹ năng của Liễu Hàn Yên lại không bằng hắn, vậy thì phải làm sao bây giờ?

- Bà xã, tay anh mỏi như cả rồi, chúng ta đi xem cô em vợ thế nào đi, hôm nào anh lại chơi với em, được không?

Tần Xuyên làm bộ như rất mệt mỏi.

Trong mắt Liễu Hàn Yên thậm chí xuất hiện một màn mỏng sương mù, dường như có thể ứa lệ bất cứ lúc nào, ánh mắt hết sức phức tạp nhìn Tần Xuyên.

- Anh đặc ý lắm phải không?

- Cái gì?

- Thắng tôi liên tiếp 23 bàn mà! Nhưng anh đừng tưởng tôi chịu nhận thua, tôi nhất định sẽ thắng anh!

Sau khi kiên quyết đưa ra chiến thư, Liễu Hàn Yên mới xoay người đi tìm em gái.

Tần Xuyên vuốt mồ hôi lạnh trên trán, mình nào có đặc ý gì đâu, từ đầu đến cuối chỉ thấy sợ cô ấy mà thôi!

Tuy nhiên, ngẫm nghĩ kỹ lại, khát vọng chiến thắng của cô gái này thật sự quá mức, thậm chí là hoang tưởng mất rồi.

Tới chỗ Liễu Tiên Tiên chơi gắp thú nhồi bông, cô bé đã tiêu hết tiền chơi trò chơi rồi, nhưng không gắp được con thú nhồi bông nào.

- Chị! Làm sao bây giờ? Em muốn gắp mèo Đô rê mon, nhưng mà khó gắp quá!

Liễu Tiên Tiên thật sự hết cách, thấy chị tới, liền giở tuyệt kỹ nhõng nhẽo ra.

Tần Xuyên thấy vậy, đột nhiên nghĩ điều gì, liền chạy tới ngăn cản, nhưng không còn kịp nữa...

- Để chị gắp cho.

Liễu Hàn Yên nói.

Tần Xuyên như muốn phát điên, với tính cách hiếu thắng của Liễu Hàn Yên, nếu để cô gặp thú nhồi bông, chẳng phải nhất định sẽ gặp cho bằng được mới thôi? Nhưng ai đã từng chơi trò này hẳn đều biết, trò này đâu có dễ chơi!

Dù thế nào, Liễu Hàn Yên cũng đã xem xong phần giới thiệu trò chơi, liền bắt đầu ném tiền vào trong cái gắp bằng kim loại rồi.

Qua nhiên, lần thứ nhất, lần thứ hai, lần thứ ba...lần nào cô cũng gặp trượt.

Vẻ mặt Liễu Hàn Yên càng lúc càng chăm chú, ánh mắt đầy vẻ không phục, nhìn chăm chăm vào cái gắp, bắt đầu nghiên cứu kết cấu và lực đóng mở của nó.

- Bà xã, thật ra mình có thể mua mấy con thú nhồi bông này ở bên ngoài, hay là mình mua một con cho Thiển Thiển đi?

Tần Xuyên không muốn cô gặp thú nhồi bông đến tối.

Liễu Hàn Yên thẳng thừng bác bỏ:

- Không được! Trò chơi được làm ra, cho thấy nhất định có thể gặp được thú nhồi bông! Tôi không tin là ngay cả việc này mà tôi cũng không làm được!

Nói xong, Liễu Hàn Yên móc trong túi ra mấy tờ giấy bạc, đưa cho Tần Xuyên:

- Đổi giùm tôi 500 đồng tiền xu, tôi phải ở đây nghiên cứu xem góc độ và cách sắp đặt thú nhồi bông như thế nào.

Tần Xuyên suýt ngất xỉu tại chỗ, 500 đồng xu?! Cô này muốn gặp thú nhồi bông tới ngày tháng năm nào đây?

Hắn đành phải đưa tay vỗ vỗ Liễu Tiên Tiên, nháy mắt mấy cái với cô:

- Em vợ, em không đói bụng sao? Hay là mình đi ăn chút gì đó trước đã?

Nhưng Liễu Tiên Tiên ra vẻ như đã biết trước, cười khanh khách:

- Anh rể, anh đừng uống công bày trò, dù có khuyên chị em cũng vô ích thôi, từ nhỏ chị của em đã muốn làm gì là phải làm cho bằng được, chị ấy mà không gặp được thú nhồi bông, sẽ không đi!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 139: Anh Rể

Tần Xuyên muốn học máu cho xong, đâu phải tham gia Thế yện hội đâu, chi là gặp thú nhôi bông thôi mà, có cần phải liều mạng như vậy không hả trời?

Tuy nhiên hẳn cũng bó tay, cũng không thể chơi trò bạo lực đánh cô nàng bất tỉnh rồi bế đi, đành yên lặng đi đổi 500 đồng xu tiền trò chơi, đựng đầy hai hộp nhựa, mang tới bên cạnh Liễu Hàn Yên.

Người đi ngang qua nhìn thấy cảnh đó, đều kinh ngạc, một tuyệt sắc mỹ nữ lạnh lùng như băng sương, đứng trước máy gắp thú bông, vẻ mặt chăm chú như đang chỉ huy một chiến dịch quan trọng, tiền chơi trò chơi chất đống như một ngọn núi nhỏ bên cạnh.

Ban đầu Liễu Tiên Tiên còn cổ vũ chị cổ lên, về sau cũng bắt đầu mệt mỏi, đưa mắt nhìn Tần Xuyên đầy vẻ cầu khẩn

Anh rể, em muốn ăn kem!

Được! Để anh rể mua cho em!

Tần Xuyên vội chạy ra ngoài mua ba cây gồm ba vị hương thảo, khoai môn và sô cô la.

- Em vợ, thích ăn cái nào thì lấy!

Tần Xuyên cũng trở hết tài nịnh bợ ra.

Hắn coi như đã nhận ra, cô nàng Liễu Hàn Yên này có thể nói là phòng ngự 360 độ, không để lộ bất kỳ góc chết nào, trước mắt hẳn chỉ có thấy một điểm

yếu, đó cô em gái này.

Nếu như mình muốn đột phá phòng tuyến tâm lý của bà xã, thì trước hết lấy lòng Liễu Tiên Tiên, đây là bước đầu tiên để hạ gục bà xã!

Liễu Tiên Tiên nghiêng đầu ngấm nghĩa một lát, nói:

- Cái nào cũng ngon, em muốn ăn cả!

- Há? Nhiều vậy à? Ăn hết được sao?

Tần Xuyên thầm nghĩ, thảo nào mồm mĩm như vậy, lấy đồ ngọt thay cơm luôn rồi!

Liễu Tiên Tiên cười hì hì, một tay cầm cây kem hương thảo, một tay cầm cây kem sô cô la, trái liếm liếm, phải gặm gặm, cứ thế ăn mê mải.

- Đương nhiên là ăn hết được chứ! Anh rể cầm giúp em cây kem khoai môn nha! Không được ăn vụng đâu đấy! Khi nào muốn ăn, em sẽ gọi anh!

- Được được, em cứ ăn từ từ, lạnh lắm đấy!

Tần Xuyên tắt nụ cười.

Sức ăn của Liễu Tiên Tiên thật sự rất tốt, trông cô bé ăn, có thể cảm nhận được hương vị ngọt ngào của kem, cô ngồi dựa trên ghế dài, đôi chân trắng nõn còn không ngừng nhịp nhịp.

- Anh rể!

Cô bé vừa gọi, Tần Xuyên vội đưa cây kem khoai môn tới, đút cho cô bé ăn.

Khóe miệng Liễu Tiên Tiên dính rất nhiều kem,

Tần Xuyên lấy khăn tay lau cho cô, giống như cha chăm sóc cho con gái.

Nếu nói đút kem cho Diệp Tiểu Nhu, giống như đút cho búp bê ăn, thì đút kem cho Liễu Tiên Tiên, lại giống như đút cho một chú heo nhỏ ăn vậy.

Cô bé vừa ăn vừa khen:

- Hôm nay biểu hiện của anh rõ không tệ, em tạm thời chấp nhận anh là anh rõ rồi đó nha!

Tần Xuyên nhếch miệng cười khổ, thầm nghĩ em không chấp nhận cũng không được, nhưng ngoài mặt vẫn lộ vẻ biết ơn:

- Em vợ, anh còn có rất nhiều ưu điểm, từ từ em sẽ phát hiện ra thôi.

- Hừ, đồ ba xạo! Chẳng phải anh muốn em giúp anh “cửa” chị em sao? Em không dễ bị mua chuộc như vậy đâu!

Liễu Tiên Tiên rõ ràng là không cần câu, tuy thoạt nhìn cô bé khá ngây thơ ngốc nghếch, nhưng sinh trưởng trong một gia tộc lớn như vậy, đâu có dễ bị ai lừa gạt?

Tần Xuyên bĩu môi, thật ra hẳn cũng không muốn gì nhiều, chỉ cần chị của cô bé chịu ở bên cạnh hẳn là được rồi, dù sao bản thân hẳn cũng không thật sự thích Liễu Hàn Yên.

Ba cây kem đã được ăn xong, đằng kia Liễu Hàn Yên vẫn không ngừng gắp thú nhồi bông.

Liễu Tiên Tiên ngáp dài, có lẽ ăn xong lại buồn ngủ rồi. Cô bé nín áo Tần Xuyên:

- Anh rõ, hay là anh tới giúp chị đi, hai người cùng gắp, chứ trời sắp tối đến nơi rồi!

Tần Xuyên vốn không muốn đi tới, nhưng lại nghĩ cứ đến giúp Liễu Hàn Yên xài cho mau hết đồng tiền xu kia, để cô khỏi chơi quá lâu, cho nên bèn đi tới.

Liễu Hàn Yên thấy Tần Xuyên tới gần, chỉ tay vào một cái máy:

- Anh chơi cái kia đi, cũng gặp cùng một loại thú nhồi bông như tôi.

- Sao vậy? Chẳng phải đều là Đô rê mon sao? Anh thấy con màu vàng kia cũng không tệ.

Tần Xuyên buồn bực.

Liễu Hàn Yên nghiêm trang nói:

- Nếu như gặp loại thú nhồi bông khác nhau, thì đâu có công bình?

Tần Xuyên bất đắc dĩ, cô gái này vẫn nghĩ tới việc thi đấu, đành gượng cười, thuận tay ném hai đồng xu, bắt đầu lượt chơi đầu tiên.

Tần Xuyên chỉ thuần túy muốn xài những đồng xu kia cho mau hết, đương nhiên cũng không nhìn kỹ, nghĩ nhiều, tốc độ chơi cực nhanh.

Sau khi giữ cho cái gắp ổn định, hấn cũng không điều chỉnh, liền chụp thẳng xuống phía dưới.

Động tác kết thúc, Tần Xuyên cũng không thèm nhìn xem có gặp trúng không, liền đưa tay định lấy thêm đồng xu.

Nhưng, vẻ mặt của Liễu Hàn Yên đột nhiên trở nên kinh ngạc, như nhìn thấy điều gì đó đặc biệt kinh khủng.

Phía sau, Liễu Tiên Tiên kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc.

- A! Anh rể gặp được Mèo máy rồi!

Tần Xuyên quay phắt lại, lập tức hít vào một hơi, đúng là mình đã gặp trúng, cái móc chụp gắp ở đầu sợi dây nhựa đã gặp được một con thú nhồi bông treo ngược lủng lẳng!

Liễu Tiên Tiên vui sướng chạy tới, gỡ thú nhồi bông xuống, rồi ngọt ngào cười nói:

- Hóa ra anh dễ lợi hại như vậy, lúc này gặp sớm một chút thì hay quá!

Cô bé vừa dứt lời, ánh mắt của Liễu Hàn Yên càng sắc như lưỡi dao, mặt hơi xụ xuống.

- Thì ra anh luôn ở bên cạnh không ra tay, để xem tôi chơi mà chê cười!

- Anh...anh...

Tần Xuyên lấp bắp rồi im lặng, nếu mình nói, vừa rồi mình chỉ gặp đại, chẳng phải càng làm Liễu Hàn Yên thêm tức giận?

Ngẫm nghĩ rồi Tần Xuyên đành bịa chuyện:

- Bà xã, việc này không trách em được, thật ra trước kia mỗi ngày anh đều tới đây gặp thú nhồi bông, luyện đến cả nghìn lần rồi, mới có thể gặp được một con, em mới chơi lần đầu tiên, gặp không được là bình thường thôi.

Liễu Hàn Yên nghe vậy, vẻ mặt mới hơi bình thường trở lại:

- Hóa ra là như vậy, tôi cũng muốn luyện trên một ngàn lần...

Mặt Tần Xuyên tái xanh, cô nàng này còn muốn luyện nghìn lần!?

Quân đội ơi, sao không mau tìm cô ta về đi! Một khi vị nữ đại tướng quân này rảnh rỗi, những máy trò chơi trong thành phố này đều sẽ hỏng hết thôi!

- Chị, đừng chơi nữa, em buồn ngủ rồi.

Liễu Tiên Tiên đã có thú nhồi bông, cũng không muốn đợi nữa.

Liễu Hàn Yên có chút không cam lòng nhìn cái máy, cuối cùng không chịu nổi trước lời năn nỉ của em gái, đành gạt đầu đồng ý ra về.

Quay lại xe, Liễu Hàn Yên nổ máy, nói:

- Thiển Thiển, hay là chị dẫn em đi ăn cơm chiều, rồi đưa em về ký túc xá?

Liễu Tiên Tiên ở tại ký túc xá của trường Đại học Đông Hoa, đó là ký túc xá sang trọng, tương đương với phòng khách sạn, mà chỉ một số ít học sinh nhà có tiền mới có thể ở.

Nhưng Liễu Tiên Tiên không bằng lòng:

- Đừng, đang nghỉ hè, em muốn ở với chị!

Liễu Hàn Yên suy nghĩ một chút, nói:

- Vậy cũng được, chỉ có điều là thời gian chị ở nhà không lâu, nếu như chị quay về doanh trại, em cũng phải quay lại ký túc xá.

Cô cũng không yên tâm để Liễu Tiên Tiên ở cùng một chỗ với Tần Xuyên, mặc dù cũng không nhất định là Tần Xuyên sẽ ở Bích Hải sơn trang.

Liễu Tiên Tiên gật đầu lia lịa như gà mổ thóc:

- Hì hì, em biết chị thương em nhất. Yên tâm đi, em sẽ không tạo cơ hội cho ông anh rể sắc lang kia làm bậy đâu!

Tần Xuyên ngượng ngùng sờ mặt, nghe câu này, trong lòng hẳn có cảm giác hơi khác lạ, sao cô em vợ này còn lo lắng anh rể ra tay với mình như vậy cả?

Đã không đi ăn cơm chiều, ba người liền quay lại Bích Hải sơn trang.

Hôm nay Tần Xuyên trở thành ông chủ tiệm Internet, có đến tiệm hay không cũng không thành vấn đề, chỉ cần gọi điện cho người trong ban quản lý là được, đương nhiên là cho họ thêm chút tiền lương.

Trở lại ga ra ở dưới tầng hầm tòa nhà Bích Hải sơn trang, Liễu Tiên Tiên thấy

có bảy, tám chiếc xe sang trọng đậu ở đó, lập tức hai mắt sáng lên.

- Không công bình, thật sự là không công bình! Chị có nhiều xe như vậy, còn em một chiếc cũng không có!

Cô bé lại bắt đầu làm nũng.

- Xe này không phải xe của chị, hơn nữa em cũng không được phép lái xe! Em muốn thứ khác, chị sẽ cho em, nhưng em phải nghe lời!

Tuy cưng chiều em gái, nhưng Liễu Hàn Yên vẫn giữ nguyên tắc.

Liễu Tiên Tiên yên lặng cúi đầu, nhưng ánh mắt lại như vô tình mà hữu ý liếc qua Tần Xuyên.

Tần Xuyên vội làm ra vẻ không biết gì hết, có cho vàng hăn cũng không dám đưa xe cho em vợ, làm như vậy chẳng phải là đối nghịch với bà xã đại nhân hay sao?

Ba người lên lầu, Liễu Tiên Tiên phấn khởi chạy tới chạy lui, không ngừng phàn nàn rằng cha mình bất công, chị được ở phòng rộng như vậy, còn mình phải chui rúc trong cái phòng trọ nhỏ xíu.

Liễu Hàn Yên yên lặng đi vào trong bếp, mở tủ lạnh ra, vẻ như chuẩn bị nấu cơm.

Tần Xuyên không khỏi hơi hiếu kỳ, chẳng lẽ băng sơn mỹ nhân trông như tiên nữ hạ phàm này, cũng biết ăn biết uống như người trần mắt thịt?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 140: Đêm Tân Hôn

- Bà xã, em biết làm làm cơm à?

Liễu Hàn Yên liếc nhìn hẳn:

- Không thể sao?

- Đâu có, anh chỉ vậy thôi.

Vẻ mặt Tần Xuyên đầy kỳ vọng:

- Anh nghĩ thường ngày em không cần làm cơm, cho nên cũng không biết làm.

Liễu Hàn Yên chợt nói:

- Tôi chưa từng làm, nhưng Thiển Thiển muốn ăn cơm, tôi không muốn gọi người phục vụ.

Thiếu chút nữa Tần Xuyên ngã lộn đầu xuống đất, cười khổ:

- Hay là để anh làm cho, bà xã nghỉ ngơi đi, ngồi xem ti vi, muốn ăn món gì, anh làm cho hai em.

- Anh là đàn ông, không thể vào bếp.

Liễu Hàn Yên nói rất nghiêm túc.

- Ài, bây giờ đâu phải thời xưa đâu, cũng không phải ở trong gia tộc, mấy quy củ này lạc hậu rồi.

Tần Xuyên xua tay, vẻ xem thường.

Liễu Hàn Yên nhú mày, vẫn lắc đầu:

- Không được, tôi và anh đã kết hôn rồi, để tôi nấu, bằng không việc này mà truyền ra ngoài, người ta sẽ nói tôi không có giáo dưỡng, không biết quy củ.

- Thế kỷ hai mươi mốt rồi, ở đây chỉ có ba người chúng ta, không ai nói ra, làm sao truyền ra ngoài được?

Tần Xuyên không đầu hàng.

Liễu Hàn Yên vẫn cảm thấy chuyện đó không nên:

- Sao anh biết tôi chưa từng nấu ăn, thì sẽ nấu không ngon? Chẳng lẽ chơi game tôi thua anh, rồi làm cơm tôi cũng thua anh sao?

Lần trước Liễu Hàn Yên thấy Tần Xuyên làm bữa sáng cho Đường Vi, cho nên cô biết, Tần Xuyên biết làm cơm.

Tần Xuyên thấy Liễu Hàn Yên nói như vậy, cũng không tiện giành với cô:

- Vậy bà xã đi nấu trước đi, có cần giúp gì thì gọi anh.

Liễu Hàn Yên cũng không có ý định nhờ người làm phụ, cô lấy một cây cải bắp, ném lên thớt gỗ, rồi rút ra một con dao phay.

Cô giơ tay chặt xuống, liên tục mấy nhát, tuy rất nhanh nhẹn, nhưng bắp cải gần lăn khỏi mặt bếp rồi.

Thấy vậy, Liễu Hàn Yên vội khom lưng chụp bắp cải lại, ném lên thớt, tiếp tục cắt thật nhanh.

Nhưng cô cắt tới đâu, rau văng tung tóe tới đó, miếng thì lớn, miếng thì nhỏ, hơn nữa bắp cải lại muốn rớt.

Cũng may cô là người có võ công, tốc độ phản ứng rất nhanh, không để bắp cải rớt xuống đất.

Tần Xuyên dờ khóc dờ cười:

- Bà xã, xắt rau không ai xắt như vậy, em phải một tay vịn, một tay xắt...Hơn nữa, em phải nhẹ tay một chút, xắt rau cứ đâu phải chém người, rau văng hết cả, mình ăn cái gì?

Liễu Hàn Yên cũng nhìn thấy, khắp nơi xung quanh thớt đều là mảnh rau cải, cô buồn bực nghĩ, xắt rau cũng vất vả thật, thì ra phải sử dụng cả hai tay!

- À, do tôi...tôi muốn cho anh xem...đao pháp của tôi, cho nên chưa chuyên tâm xắt rau thôi!

Liễu Hàn Yên nghiêng đầu tránh cho Tần Xuyên nhìn thấy khuôn mặt hơi đỏ lên của mình.

Tần Xuyên cố nén cười, dù biết lúc này nhìn vẻ mặt của cô sẽ rất thú vị, nhưng vờ như không biết.

Hắn đi tới sau lưng Liễu Hàn Yên, đột nhiên một tay đỡ tay phải của cô, tay kia đỡ tay còn lại.

Hai người đứng một trước một sau, hơi có vẻ ám muội, nhưng Tần Xuyên rất để ý giữ khoảng cách.

- Anh muốn làm cái gì vậy?

Liễu Hàn Yên rơi vào tình thế không tự nhiên, thành linh nhận thấy hầu như Tần Xuyên đã ôm hờ mình rồi.

- Đừng khẩn trương, để anh hướng dẫn cho em cách xắt, lần đầu tiên ai cũng cần được hướng dẫn mà.

Đầu Tần Xuyên hầu như tì vào vai Liễu Hàn Yên, kề sát một bên mặt của cô, hẳn nghe thoang thoảng mùi hương trên người cô.

Liễu Hàn Yên cũng không không ngượng ngùng, mặt cũng không đỏ lên, có vẻ cũng không khẩn trương, mặc dù đây lần đầu tiên tiếp xúc với một đàn ông.

- Nào, tay vịn ở chỗ này, cầm dao như thế này, chú ý khoảng cách, cũng đừng cố sức...Anh biết đao pháp của em tốt, nhưng cắt rau và chém người là hai điều hoàn toàn khác biệt...

- Đao pháp của anh như thế nào, hay là anh cho tôi xem thử một chút đi.

Tần Xuyên trầm nghĩ, làm đồ ăn cũng không phải luyện đao:

- Quên đi, không cần phải bêu xấu, dù sao cũng không lợi hại bằng bà xã...

- Hừ...

Liễu Hàn Yên cũng không nghĩ là đao pháp của mình thua kém hẳn.

Tần Xuyên vừa trấn an cô, vừa kiên nhẫn hướng dẫn, hẳn cố gắng không nghĩ tới chuyện đụng chạm nam nữ, tuy nhiên thoát nhìn, gáy cô hết sức mịn màng, da thịt trắng nõn, xương quai xanh mơ hồ ẩn hiện, rất hấp dẫn.

Sau khi nắm được bí quyết, Liễu Hàn Yên dễ dàng cắt xong rau, ngắm nhìn rau cải được xếp đặt gọn gàng trên thớt, cô hài lòng gật đầu.

Nhưng hai tay hẳn vẫn đỡ tay cô, cô có thể nghe được hơi thở của hẳn ở phía sau, không hiểu sao, trong lòng cô cảm thấy có gì đó hơi khác lạ.

Cảm giác này chưa bao giờ xuất hiện trước đây, cô cũng không diễn tả được đó là gì, mặc dù cô không gạt bỏ nó đi, nhưng cũng chưa thể nó là tận hưởng nó.

- Tần Xuyên...

Liễu Hàn Yên quay đầu lại, định nói với hấn, có thể thả tay cô ra được rồi.

Đầu Tần Xuyên vốn vẫn ở sát ngay sau vai cô, trong khoảnh khắc khi cô quay đầu lại, hấn cũng nghiêng đầu nhìn về phía cô.

Động tác của hai người được thực hiện cùng lúc, khiến môi hai người cọ vào nhau, mặc dù không chính xác lắm, nhưng thật sự là có đụng vào!

Phòng bếp lập tức trở nên yên lặng như tờ, hai người nhìn nhau, gần đến mức có thể nhìn thấy hình ảnh của mình trong đôi mắt người kia, hơi thở cũng đối nhau.

Liễu Hàn Yên mở đôi mắt như mặt nước hồ thu, trong đầu có cảm giác thiếu dưỡng khí, trong nhất thời không kịp hiểu ra đây là tình huống gì.

Ban đầu, Tần Xuyên vừa bất ngờ vừa lo lắng, sợ Liễu Hàn Yên nổi giận, nhưng lại phát hiện, môi cô thật mềm, mát lạnh, hôn vào rất dễ chịu.

Lúc này, thời gian và không gian như ngưng tụ lại, thậm chí hai người có thể nghe được nhịp đập trái tim của người kia.

- Aaaaaa...! Chị! Chị trở thành cõi mở như vậy từ hồi nào?

Sau khi tắm rửa, Liễu Tiên Tiên mặc váy ngủ chạy vào phòng khách, đột nhiên nhìn thấy tư thế của hai người, liền kêu lên kinh ngạc.

Trong mắt của Liễu Tiên Tiên, tư thế này thật sự rất mập mờ, chàng ôm nàng, hai người quay đầu hôn môi, lại còn nhìn nhau tha thiết.

Cô vội đưa tay che mắt, nhưng lại hơi mở ngón tay ra, nhìn qua khe hở, tò mò nhìn chị và anh rề hôn môi.

Bấy giờ Liễu Hàn Yên mới nhận ra, hai người đang làm cái gì, vội vùng thoát khỏi ngực Tần Xuyên.

Tần Xuyên cũng lộ vẻ xấu hổ, chuyện này hẳn không cố ý, thật sự là hẳn chỉ muốn hướng dẫn cô thái rau, nào ngờ lại hóa thành cái dạng này.

- Bà xã...em nghe anh giải thích...

- Không cần nói gì hết.

Liễu Hàn Yên hít một hơi thật sâu, màu đỏ trên khuôn mặt thoáng chốc đã biến mất:

- Chỉ là một sự trùng hợp.

- Đúng vậy, thật sự là trùng hợp.

Tần Xuyên thở phào nhẹ nhõm, cô nàng này cũng hiểu chuyện lắm...

Liễu Hàn Yên lại nghiêm mặt nói:

- Huống chi chúng ta là vợ chồng, chuyện này không cần phải giải thích.

Tần Xuyên nghe vậy, trong đầu liền có ý nghĩ không trong sáng, hẳn chợt nhớ, lần đầu tiên gặp mặt trong tiệm trà, Liễu Hàn Yên nói muốn kết hôn, sinh con cho hẳn...

Chẳng lẽ...Liễu Hàn Yên đã chuẩn bị sẵn tinh thần, cho nên cô không quan tâm đối với việc hôn môi, hay...làm gì khác?

Tần Xuyên nuốt nước bọt, đêm này, là đêm tân hôn của hai người...Chẳng lẽ...

Càng nghĩ, Tần Xuyên càng hồi hộp, khóe miệng hiện ra một nụ cười gian gian.

- Anh rể sắc lang! Hôn môi rồi thích thú đến mức như vậy!

Liễu Tiên Tiên khinh bỉ.

Tần Xuyên không so đo với trẻ con, hẳn chỉ hận không thể ném Liễu Tiên Tiên ra ngoài cửa, để nơi này thành thế giới riêng cho hai người!

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 141: Lần Đầu Tiên

Liễu Hàn Yên đã bình tĩnh lại, nói với em gái:

- Thiển Thiển, không ngủ thì đến giúp chị làm cơm.

Nghe vậy Liễu Thiển Thiển không tự nguyện cho lắm nhưng vẫn phải “vâng” một tiếng qua giúp đỡ.

- Chị ơi em thấy trong tủ lạnh có thịt bò, mình làm món bò kho tiêu đi, thêm một ít cánh gà rán, ừm... xào thêm mấy món rau là kha khá rồi.

- Em muốn ăn cái gì thì nấu cái đó đi – Tuy không biết mấy món ăn đó chế biến như thế nào nhưng Liễu Hàn Yên đồng ý ngay.

Tần Xuyên đứng bên cạnh hỏi:

- Vợ có cần anh giúp gì không?

- Em đã nói với anh rồi, đàn ông không được vào bếp, cứ giao cho em với Thiển Thiển là được – Liễu Hàn Yên nghiêm nghị từ chối.

Tần Xuyên bất đắc dĩ đành đứng sang một bên nhìn.

Chẳng mấy chốc sau Tần Xuyên nhận ra cô nhóc Liễu Thiển Thiển lại rất ra dáng biết nấu nướng!

Nó vo gạo cũng được, rửa rau cũng được, thậm chí gia giảm gia vị ướp thịt, tẩm bột... đều rất có vẻ chuyên nghiệp!

Cô chị Liễu Hàn Yên thì ngược lại, đứng nhìn em gái làm, thi thoảng hỏi một

hai câu làm thế để làm gì.

Liễu Thiển Thiển như một cô đầu bếp nhỏ, hướng dẫn cô chị vụng về của mình chuẩn bị từng nguyên liệu đầu ra đấy rồi bắc nồi bắt đầu xào nấu.

Từ đầu đến cuối, Liễu Hàn Yên chỉ rửa vài cọng rau thái vài món ăn mà thôi.

Tần Xuyên không khỏi kinh ngạc nói:

- Được đấy em gái, không ngờ em lại biết cả nấu ăn cơ đấy.

Liễu Thiển Thiển bĩu môi vừa tiếp tục xào thức ăn, nêm thêm một chút xì dầu vừa nói:

- Em mười tuổi đã bắt đầu học nấu ăn rồi, anh tưởng là em chỉ biết ăn không biết làm đấy hử?

Tần Xuyên ngượng nghịu cười, hử thực đã tưởng Liễu Thiển Thiển là một cô tiểu thư chẳng biết làm gì cả.

- Con gái họ Liễu chúng em từ bé đã học nữ công gia chánh, Thiển Thiển rất có năng khiếu nấu nướng đấy – Liễu Hàn Yên rất tự hào vì em gái.

Tần Xuyên buồn bực hỏi:

- Thế tại sao em lại không học nấu ăn?

Nghe vậy Liễu Hàn Yên bõng im bật không nói năng gì nữa.

Liễu Thiển Thiển trừng mắt lườm Tần Xuyên:

- Anh hỏi nhiều thế làm gì?

Tần Xuyên biết mình lỡ lời, gãi đầu cười cười:

- Đúng rồi, vợ chắc chắn đã dành hết thời gian để học võ rồi, tại anh nhiều

lời, em đừng tức giận nhé.

Hai chị em đều không trả lời Tần Xuyên, không khí bỗng nặng nề hơn nhưng câu chuyện đã chấm dứt.

Ăn tối xong Liễu Hàn Yên cũng không cho Tần Xuyên dọn bát đĩa, nhưng may có máy rửa chén nên mọi việc cũng dễ dàng hơn nhiều.

Xong xuôi mọi việc, Liễu Hàn Yên ra phòng khách bật tivi, cô không xem phim mà lại xem thời sự.

Liễu Thiển Thiển chẳng có chút hứng thú nào với thể loại này, ăn no xong cô bé nằm gối đầu lên chân chị ngủ.

Xem xong nửa tiếng tin tức, Liễu Thiển Thiển đã ngủ ngon lành, chơi cả một ngày hôm nay cô bé cũng thấm mệt, hơn nữa cô bé chỉ là người bình thường không luyện võ.

Liễu Hàn Yên không nỡ gọi em dậy, liền đi lấy một chiếc chăn đắp cho Liễu Thiển Thiển, để yên cho cô bé ngủ trên ghế.

Tần Xuyên mừng thầm, cô em vợ này cũng biết ý thật, ngủ sớm thế này thì sẽ không còn ai quấy rầy hai vợ chồng hẳn được nữa.

- Vợ ơi em muốn đi ngủ chưa? – Tần Xuyên hạ giọng khẽ hỏi.

Liễu Hàn Yên gật đầu:

- Sao thế?

- Chúng... chúng ta ngủ cùng phòng đêm nay chứ? – Tần Xuyên hỏi câu này vẻ ngượng nghịu.

Liễu Hàn Yên im lặng nhìn hẩn như đang nghĩ ngợi điều gì.

Tần Xuyên tưởng cô sẽ từ chối, ai ngờ Liễu Hàn Yên lại gật đầu!

- Anh muốn ngủ cùng cũng được, em không có ý kiến.

- Thật ra anh cũng rất căng thẳng, nhưng cái gì chẳng có lần đầu đúng không, chúng mình cùng cố gắng! – Tần Xuyên giờ nắm đấm khăng định.

Liễu Hàn Yên nhìn hắn vẻ kỳ lạ, cô nghĩ thầm bất quá chỉ là chuyển chỗ ngủ thôi có gì đâu mà phải cố gắng.

- Thế thì bây giờ mình lên tầng... ngủ nhé? – Tần Xuyên không dám nói thẳng chuyện kia.

Liễu Hàn Yên lắc đầu nói:

- Em muốn luyện nội công hai tiếng rồi mới ngủ.

- À đúng đúng... Phải luyện công, anh cũng phải luyện hai tiếng – Tần Xuyên thấy đây là thói quen tốt, dù sao hắn cũng không thể để bị tụt hậu được.

Kết quả là, hai người một ở thư phòng một trên sân thượng tu luyện hai tiếng đồng hồ.

Hai tiếng sau, Tần Xuyên mở mắt, từ trên sân thượng nghe thấy có tiếng nước chảy vọng ra, Liễu Hàn Yên đang đi tắm!

Tần Xuyên nghĩ đến đã thấy say, nghĩ đến người vợ xinh đẹp tựa tiên nga giáng trần đang tắm rửa sạch sẽ chờ hắn lên giường liền cảm thấy kết hôn quả là việc tốt lành!

Tình cảm có thể dần dần bồi đắp sau, thu hẹp khoảng cách giữa hai thân thể trước đã rồi hãy nói!

Hắn hấp tấp chạy vào phòng ngủ, vừa chạy vừa cởi quần áo.

Vào đến trong phòng trên người hắn chỉ còn một chiếc quần lót.

Vốn muốn vào tắm cùng nhưng Tần Xuyên vẫn là xử nam, chưa chuẩn bị tốt tâm lý cho kiểu kích thích qua lại này, vào đó rồi chảy máu mũi thì thật là xấu hổ đến chết đi được, nên hắn quyết định chờ trong phòng ngủ.

Nhân còn ít thời gian, Tần Xuyên điên cuồng chống đẩy, đứng lên ngồi xuống làm các bắp cơ nổi rõ, có phong vị nam tính hơn.

Phụ nữ tắm rửa thường rất lâu, người đơn giản nhanh nhẹn như Liễu Hàn Yên mà cũng mất nửa tiếng.

Cửa phòng tắm mở ra mang theo mùi sữa tắm thơm ngát, cô gái quấn khăn tắm quanh người đi ra.

Hai cánh tay cô thon dài, cặp đùi trắng muốt, da thịt nõn nà, mái tóc được vấn lên sau đầu càng làm tôn vẻ đẹp của chiếc cổ cao thanh thoát.

Gió từ quạt trần chạy vù vù có thể thổi bay chiếc khăn bất cứ lúc nào, mỗi bước của cô đều khiến người ta phải chấn động tâm can.

Cộng thêm dung mạo không trang điểm nhưng thanh khiết trong sáng, đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành.

Tần Xuyên mặc quần tứ giác đang làm động tác đứng lên ngồi xuống, kết quả nhìn thấy cô liền ngồi ngay ra như phỗng, há hốc miệng nhỏ nước miếng, quên cả đứng dậy.

Mãi đến khi Liễu Hàn Yên đi đến trước mặt, nhìn bộ dạng vừa ngốc vừa buồn cười như Trư Bát Giới của hắn, cô nhăn mày mới khiến hắn tỉnh lại.

- Anh đang làm cái gì đấy? – Cô gái cảm thấy kỳ quặc hỏi, tuy đã có rất nhiều đàn ông nhìn cô phát ngây phát dại nhưng không đến mức phải ngồi xổm như thế này chứ.

Tần Xuyên từ từ đứng dậy, cố ý kéo căng cơ bắp toàn thân, đưa một tay lên vò tóc ra vẻ thâm trầm.

- Không có gì, chỉ là anh cảm động thôi, vì lần đầu tiên của chúng ta mà em chuẩn bị kỹ càng đến như thế.

Liễu Hàn Yên hoàn toàn chẳng hiểu anh chàng này đang nói gì:

- Lần đầu tiên gì?

Tần Xuyên cười gian xảo nói:

- Còn phải giả ngốc với anh nữa sao, anh biết em xấu hổ, đừng sợ, anh xem rất nhiều phim rồi, tuy chưa có kinh nghiệm thực chiến nhưng kiến thức cũng không thiếu đâu!

- Anh đang nói cái gì thế? – Liễu Hàn Yên chớp mắt, càng lúc càng mơ hồ.

Tần Xuyên nhìn cô gái hôm nay thật rục rờ, dưới ánh đèn phòng ngủ lờ mờ càng giống Hằng Nga cung Quảng hạ phàm, nuốt nước miếng đến “ực” một tiếng.

Tiểu huynh đệ phía dưới của hắn đã nhảy cao đến ba thước, sắp phá vỡ giới hạn xé quần mà ra rồi!

- Đúng đấy, anh ngốc quá, đến thế này rồi còn phải nói sao? Vợ ơi, anh đến đây!

Nói rồi Tần Xuyên ôm chặt cơ thể thơm ngào ngạt của Liễu Hàn Yên vào lòng, dùng sức hôn mạnh lên đôi môi đỏ mọng!

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 142: Không Có Gì Thay Đổi

Tuy giật mình, toàn thân run lên nhưng Liễu Hàn Yên không hề phản kháng, mặc kệ hân tùy ý hôn hít nồng nhiệt.

Nói là hôn nồng nhiệt nhưng chỉ có Tần Xuyên như thế, Liễu Hàn Yên không biết làm cách nào đáp lại sự cuồng nhiệt này.

Tần Xuyên hôn bừa lên môi cô gái, thấy cô không phản kháng thì càng lớn gan làm tới.

Đầu lưỡi luồn vào trong miệng cô gái bắt đầu tấn công cuồng nhiệt.

Liễu Hàn Yên “ư” lên một tiếng, không phải là do cô thích thú đến mức nào mà là do cô bị hân hôn đến mức không thể thở nổi.

Nhưng chỉ cần một âm thanh đó cũng khiến da đầu Tần Xuyên tê rần, hormon tuyến thượng thận muốn nổ tung!

Khi một mỹ nhân vốn lạnh giá như băng phát ra âm thanh thập phần gợi cảm như thế còn gì kích thích hơn?

Một tay của Tần Xuyên bắt đầu di chuyển, chậm chậm lướt từ eo xuống, luồn vào trong khăn tắm, chạm lên phần đùi trắng nõn của Liễu Hàn Yên.

Cảm giác này giống như đang sờ lên tơ lụa, mềm mại mịn màng không tả xiết.

Đang lúc Tần Xuyên định tiến thêm một bước vào “thánh địa”, đôi mắt vốn đang mơ màng của Liễu Hàn Yên bỗng lóe lên cảnh giác.

- Không!

Liễu Hàn Yên đẩy một cái làm Tần Xuyên suýt ngã ngửa, dừng ngay màn thân mật lại.

Cô thờ hốt hốt, nắm chặt khăn tắm trong vô thức, ánh mắt phức tạp nhìn Tần Xuyên.

Cuối cùng cô đã hiểu “lần đầu tiên” mà Tần Xuyên nói đến là gì.

Toàn thân Tần Xuyên đang hừng hực như có lửa đốt lại bị đẩy ra, đúng là muốn giết hãn đây, hãn nhả nhó đau khổ hỏi:

- Vợ à sao đột nhiên lại không được thế?

- Em tưởng là anh chỉ muốn hôn môi – Liễu Hàn Yên đã bình tĩnh trở lại.

Tần Xuyên cười khổ:

- Phải có màn dạo đầu trước rồi mới vào phần chính chứ... Đến khi em sẵn sàng rồi anh mới làm tiếp bước tiếp theo được.

Liễu Hàn Yên quay người sang chỗ khác, cô không chịu được câu nói trắng trợn này của hãn, khuôn mặt hơi nóng lên.

- Chuyện khác không sao, nhưng tạm thời em không được đánh mất tấm thân xử nữ, cho nên... chuyện giao phối để sau hãy nói – Cô yếu ớt nói.

Tần Xuyên suýt nữa ngất xỉu:

- Giao... giao phối? Vợ dùng từ cũng mạnh thật đấy!

Liễu Hàn Yên nhìn hãn vẻ nghi hoặc:

- Không đúng à, để sinh sản đời sau thì động vật cần phải giao phối còn gì?

Tần Xuyên đã hiểu rồi, cô nàng này chắc chắn chưa được học hành gì về vấn đề giáo dục giới tính, hơn nữa còn là con ngoan, cũng không có chuyện xem phim sex.

Nhưng hẳn càng bản khoản việc Liễu Hàn Yên muốn giữ lại tấm thân xử nữ.

- Vì sao em muốn giữ lại thân xử nữ? Để luyện công à?

Liễu Hàn Yên nhẹ gật đầu:

- Thiên Huyền Băng Nguyên em đã luyện đến tầng tám là Băng Tâm Ngọc Hồ, sư phụ nói nếu mất đi tấm thân xử nữ sẽ rất khó đột phá được tầng chín.

Chỉ khi đạt đến tầng chín, môn công pháp này mới không cần dựa vào tiên thiên âm nguyên nữa, cho nên tạm thời em không thể giao... đại loại là như vậy.

Nghe xong Tần Xuyên hiểu ra vấn đề, thông thường những môn công pháp có thuộc tính băng hoặc lấy nữ làm chính đều có yêu cầu nghiêm khắc về tiên thiên âm nguyên.

Tần Xuyên vô cùng phiền não, trề môi nói:

- Thế mà lần trước em còn thề thốt muốn kết hôn sinh con với anh, anh tưởng em đã chuẩn bị sẵn sàng rồi cơ đấy!

Liễu Hàn Yên xoay người lại, chớp chớp mắt:

- Em không thể làm chuyện đó với anh, nhưng không ảnh hưởng gì đến sinh con cả.

- Sao lại không ảnh hưởng... Anh không được động đến em, theo em nói thì thụ tinh thế nào được? – Tần Xuyên hỏi.

Liễu Hàn Yên nói:

- Không phải bây giờ đã có phương pháp thụ tinh trong ống nghiệm sao? Nếu anh muốn có con, em có thể phối hợp cùng.

Tần Xuyên xanh mặt, bản thân không phải có vấn đề sinh lý gì, làm sao lại phải dùng phương pháp thụ tinh trong ống nghiệm, để một người phụ nữ khác sinh con của mình ra, không phải rất vớ vẩn sao?

- Làm sao giống nhau được? Những người không sinh được con mới phải dùng đến phương pháp đó – Tần Xuyên thở dài hỏi – Vậy bao lâu nữa em mới đột phá được tầng thứ chín?

Liễu Hàn Yên trả lời ngay:

- Ít thì một năm, nhiều thì mười năm.

- Nếu sau mười năm em vẫn không đột phá được? – Tần Xuyên hỏi.

Liễu Hàn Yên đáp:

- Em đã cam đoan với gia đình, nếu sau mười năm em vẫn không đột phá được thì sẽ sinh con cho hai nhà trước, nói thế nào em vẫn là phụ nữ, phải gánh vác trách nhiệm sinh người nối dõi. Chuyện này trường bối hai nhà chúng ta đều đồng ý rồi.

Tất nhiên nếu anh đồng ý dùng phương pháp thụ tinh nhân tạo, em sẽ đồng ý bất cứ lúc nào.

Tần Xuyên cau mày rất không thoải mái, lửa vừa bùng lên ban nãy đã tắt lịm.

- Anh thừa nhận anh muốn có được em, nhưng nếu em coi tất cả chỉ là quá trình để sinh con, coi mình là một công cụ sinh dục thì anh nguyện cả đời này không có con với em còn hơn.

Liễu Hàn Yên giật mình ngạc nhiên.

Tần Xuyên buồn bực lắc đầu vừa đi vào nhà tắm vừa nói:

- Anh tưởng rằng em đồng ý để anh gọi là vợ, đồng ý để anh hôn em có nghĩa là em đang dần dần đón nhận anh.

Hóa ra em coi tất cả là một phần của quy trình sản xuất. Liễu Hàn Yên... em vẫn là Liễu Hàn Yên lần đầu anh gặp... không có gì thay đổi.

Nói rồi Tần Xuyên đóng cửa lại đi tắm.

Hắn cần một người phụ nữ sống động chứ không phải một cỗ máy sinh dục được phái đến, quan trọng hơn là “cái máy” đó không hề cảm thấy việc đó có gì sai trái! Đây mới là điều khiến Tần Xuyên tức giận nhất.

Đây khác nào kết hôn với một cỗ máy lạnh như băng?

Trong phòng thoáng yên lặng.

Liễu Hàn Yên trầm mặc một lúc lâu, rồi bình thản đi thay áo ngủ.

Sau đó cô lấy một con gấu bông ra khỏi tủ đầu giường.

Con gấu màu nâu đã rất cũ kỹ, lông xù tơi tả, quan trọng hơn là một cánh tay đã mất đầu từ bao giờ, bên đó dùng kim chỉ khâu lại để khỏi lòì bông bên trong ra.

Liễu Hàn Yên ôm con gấu vào lòng rồi nằm xuống.

Mấy phút sau Tần Xuyên cũng đi ra, tuy người đàn ông lỏa thể nhìn thấy người con gái thân hình kiều mỹ nằm trên giường nhưng hắn không cảm thấy gì cả.

Trong mắt Tần Xuyên, cô gái không tỳ vết này đã mất đi tất cả nét hấp dẫn của phụ nữ.

Điều khiến hắn cảm thấy quái lạ là, Liễu Hàn Yên ôm một con gấu bông dứt tay cũ kỹ, ôm gấu bông đi ngủ không phù hợp với tính cách lạnh lùng của cô.

Nhưng vì cuộc đối thoại vừa rồi, hắn không muốn hỏi nữa, nằm xuống bên kia giường, quay lưng lại với vợ, tắt hết đèn đầu giường đi.

Không biết bao nhiêu lâu sau, Liễu Hàn Yên nói vọng qua:

- Trước kia em nói nếu anh có ra ngoài tìm người khác em cũng không ngăn cản, bởi vì em không thể hoàn thành nghĩa vụ của một người vợ, thậm chí trong vòng mười năm em cũng không thể sinh con cho anh.

Tần Xuyên không lên tiếng, hắn cũng chẳng biết phải nói gì.

Liều Hàn Yên cho rằng hắn đã hoàn toàn thất vọng với mình, không nói gì thêm, ôm chặt con gấu bông vào lòng, nhắm mắt lại.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 143: Anh Rể Đang Làm Gì Đây

Sáng hôm sau, cả Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên đều dậy sớm.

Hai người mở mắt đã nhìn thấy nhau, không khỏi khó xử.

Nhưng Tần Xuyên nhanh chóng nở nụ cười:

- Chào buổi sáng tân phu nhân!

Nhìn thì có vẻ hăn đã quên hết chuyện tối qua mà cười nói vui vẻ trở lại rồi.

Liễu Hàn Yên không để ý đến hăn, lẳng lặng đặt con gấu vào tủ rồi đứng lên đi đánh răng rửa mặt.

Tần Xuyên bĩu môi, mặc dù chuyện tốt lành đã hỏng bét cả nhưng chung quy vẫn cần phải sống chung, cho dù không thể yêu nhau nhưng cũng không được xử mặt lạnh.

Hơn nữa hăn cảm thấy Liễu Hàn Yên không phải thiên sinh đã thế, chắc chắn phải có một chuyện gì đó mới vặn xoáy tính cách của cô như vậy.

Với tư cách là chồng mình cũng nên tìm hiểu cô ấy một chút, xem xem có cách nào khiến quan niệm của cô ấy trở lại bình thường không.

Đây là điều Tần Xuyên đã trăn trở suy nghĩ cả đêm mà vẫn không tìm được giải pháp.

Ở dưới nhà, Liễu Thiển Thiển đã chuẩn bị xong bữa sáng thịnh soạn, nhìn thấy hai người đi xuống liền gọi “Chị gái, anh rể” rất ngọt.

- Anh rể! Có nước ép trái cây tươi đây! Anh uống một cốc nhé!

Tần Xuyên cảm thấy có gì là lạ, cầm cốc nước ép cô em vợ đưa lên ngửi, không thấy có dấu hiệu bị bỏ độc, không lẽ con bé đã coi mình như anh rể thật rồi?

- Chị ơi em làm cho chị món bánh mì bơ nướng, có cả súp lơ nữa, chị nếm thử đi – Liễu Thiển Thiển nhanh nhẩu chạy ra lấy lòng chị gái.

Liễu Hàn Yên nhanh chóng khám phá ra quỷ kế của cô nàng này, lạnh nhạt nói:

- Chị không để cho em đi đua xe đâu.

Liễu Thiển Thiển lập tức phồng má chu miệng, vẻ mặt đầy ủy khuất chạy đến ngồi sụp xuống ghế sofa.

Tần Xuyên lắc đầu đầy cảm khái, “không ai biết rõ cô em bằng cô chị”, hóa ra Liễu Thiển Thiển vẫn còn quan tâm đến mấy chiếc xe trong gara.

Hai người ngồi xuống ăn sáng nhưng Liễu Thiển Thiển vẫn ngồi nguyên trên ghế, đến tận dịp cũng chẳng buồn cời, bờ vai khẽ run như thể đang khóc.

Tần Xuyên không đành lòng nói:

- Em tự nấu ra ngon như thế này mà lại không ăn à?

Liễu Thiển Thiển không đáp, chỉ lắc đầu.

- Vợ này – Tần Xuyên nhìn Liễu Hàn Yên – Không thì em dẫn con bé đi chơi đi, có gì thì đi với nó, chắc chắn an toàn rồi. Hơn nữa, đua xe đâu có phải đánh bạc...

Kỳ thực Liễu Hàn Yên cũng không chịu được bộ dạng ra vẻ đáng thương của em gái, tuy biết là nó làm bộ đấy nhưng vẫn cảm thấy khó chịu.

Nghe lời đề nghị của Tần Xuyên, cô nhú mày về suy nghĩ.

Hai mắt Liễu Thiển Thiển đã đẫm nước mắt, cô bé nhăn mũi quay lại nói:

- Chị đưa em đi đi, ở trường em toàn bị trêu là đồ nhát gan, bị Chu Tiểu Bình chế nhạo là em không có gan chơi với nó, làm em không góc được đầu lên nhìn mặt nó, em chỉ muốn thắng nó một lần thôi rồi sau này không bao giờ chơi với chúng nó nữa...

Liễu Hàn Yên thở dài nói:

- MGC là câu lạc bộ xe đua của nhà họ Chu, các cao thủ đua xe trong đó đều sẽ dạy nó, nó đã chơi đua xe ba bốn năm nay, em còn chưa đến một năm, thắng nó thế nào được?

- Cho nên chị giúp em đi đánh bại họ là được rồi! Chỉ cần chị đại diện em thắng được tay đua cừ nhất câu lạc bộ của Chu Tiểu Bình thì từ nay về sau Thái Bình Công chúa không dám huênh hoang trước mặt em nữa! – Liễu Thiển Thiển khoa chân múa tay đầy tự tin.

- Không được, chị ở trong quân đội, quá nguy hiểm, rất có khả năng khiến nhà họ Chu nghĩ sai – Liễu Hàn Yên lắc đầu.

Liễu Thiển Thiển đang lo muốn chết, chạy nhào đến cạnh chị gái, quỳ rạp xuống ôm chân chị, má áp vào bắp chân chị.

- Ấy chà, chị đưa em đi đi mà! Chị chỉ chơi vui với bọn họ, nhà họ Chu sẽ không nghĩ gì nhiều đâu. Em đã thách đấu Chu Tiểu Bình rồi, mình không đi sẽ mất mặt lắm!

Tần Xuyên đứng bên há hốc miệng, không ngờ Liễu Thiển Thiển có những tuyệt chiêu làm nũng như thế, chẳng khác gì “lăn lóc khắp đường” rồi.

Nhưng Liễu Hàn Yên chỉ lạnh lùng nói:

- Ai bảo em lên đi thách đấu Chu Tiểu Bình? Chị không giúp đâu, em tự đi mà làm!

Oaaaaaaaaaaa

Rốt cục Liễu Thiển Thiển cũng bùng nổ, ngồi phệt xuống đất khóc òa lên.

- Chị ác thế! Em chỉ muốn chơi một lần! Chỉ đi giúp em xả giận cũng không chịu... huhu... chị không thương em, không thương ba cái xe của em...

Tần Xuyên khâm phục trò dai như đĩa của cô em vợ, vừa khóc vừa gào rồi sắp tới chắc sẽ treo cổ?

- Vợ à, thế này đi, anh thay con bé đi thi, đăng nào anh không ở trong quân đội, cũng không phải thành viên chủ chốt của gia đình, chắc sẽ không sao.

Tần Xuyên biết thật ra Liễu Hàn Yên cũng là bất đắc dĩ, không tiện đồng ý, chừa cho cô một lối đi, mà hẳn cũng muốn biết đưa xe là như thế nào.

Liễu Thiển Thiển nghe đoạn mắt lập tức sáng lên chạy lại bên Tần Xuyên:

- Anh rể tốt bụng quá! Chúng ta mau đi thôi!

Liễu Hàn Yên hỏi ngay một câu:

- Anh biết lái xe à?

Tần Xuyên gãi gãi đầu bẽn lễn nói:

- Mấy hôm trước đã lĩnh bằng lái rồi, chưa lái lần nào nhưng anh biết phanh với chân ga nằm ở đâu rồi!

Phòng bếp lập tức im lìm, hai chị em nhà họ Liễu nhìn anh chàng như đang lên cơn thần kinh này.

- Nay đừng có như thế, trước kia ở trên núi anh toàn đi bộ, bây giờ trong thôn

cũng chỉ có xe máy với máy kéo, thật sự không có cơ hội học lái xe.

Liều Thiển Thiển năn nỉ:

- Anh rể đừng đùa nữa, rốt cuộc anh có làm được không? Nếu còn thua Chu Tiểu Bình nữa chắc em không còn mặt mũi nào gặp người ta ở trường mất!

Tần Xuyên nghĩ đua xe thì cũng chỉ là đua xe, xem ai phóng nhanh hơn ai, chỉ cần dậm chân ga hết cỡ thì xe sẽ tự động phóng nhanh, tốc độ không thua kém ai thì làm sao mà thua được.

Thế là hăn vỗ ngực nói:

- Không phải hỏi có làm được không, anh rể của cô chắc chắn sẽ làm được!

Liều Hàn Yên nheo mắt, cô nhớ lại đức ông chồng đây không thích thể hiện bản lĩnh, anh ấy chơi game đánh thắng mình thì chắc kỹ thuật lái xe cũng không đến nỗi nào.

Liều Thiển Thiển lại tuyên chiến với Chu Tiểu Bình rồi, nếu mình không xuất hiện thì khác nào nhà họ Liều cúi đầu chịu thua, Liều Hàn Yên không muốn nghe đến cái tin này.

- Được, thế thì anh đi chọn một chiếc đi, em lái xe đưa Thiển Thiển đi theo sau – Liều Hàn Yên gật đầu đồng ý.

Thời gian hẹn là mười giờ sáng, nhưng do điểm hẹn ở khá xa nên ăn sáng xong cả ba người cùng chuẩn bị xuất phát.

Theo gợi ý của Liều Thiển Thiển, Tần Xuyên xuống gara ngầm chọn một chiếc Ferrari 458 màu đỏ rực.

Trong mắt con cái của nhà đại gia, chiếc xe loại sang trị giá năm trăm vạn này chỉ như một món đồ chơi muốn có là có được.

Liều Hàn Yên lái một chiếc Mercedes việt dã, bảo Liều Thiển Thiển lên xe. Đi ra khỏi cổng chính khu biệt thự rồi vẫn không thấy Tần Xuyên lái xe theo ra.

Hai chị em rất buồn bực, Tần Xuyên làm gì lại lâu thế, thế là hai người quay lại gara xem thế nào.

Kết quả nhìn thấy Tần Xuyên đang nằm thẳng cẳng trên ghế lái của chiếc Ferrari, điên cuồng lật sách hướng dẫn sử dụng.

- Anh rể đang làm gì đấy? – Liều Thiển Thiển ngó ra hỏi.

Tần Xuyên xua xua tay cười nói:

- Không có gì, anh đang xem khởi động xe này thế nào, đổi số thế nào, chức năng của mấy cái nút này là gì, hai người chờ một tí, ha ha, anh vừa biết cách sử dụng cần gạt nước rồi, sắp xong ngay đây...

Hai chị em cứng người lại, thối chết rồi! Cứ tưởng Tần Xuyên nói mình không biết lái xe là do khiêm tốn, hóa ra ông chú này thật sự không biết lái à!?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 144: Phát Hiện Ra Một Vấn Đề

- Chị ơi hay là mình đừng đi nữa! – Liễu Thiển Thiển bỗng thấy hoa mắt chóng mặt, bị Tần Xuyên làm cho chết khiếp, lúc nữa thua cuộc là chuyện nhỏ, người bị đâm chết thì biết làm thế nào.

Liễu Hàn Yên hít một hơi thật sâu nói:

- Đã đồng ý tham gia rồi bây giờ lại muốn tháo chạy, có thể nào cũng thua thêm một chiếc xe nữa là cùng, cũng tốt, dập tắt luôn ý nghĩ của em đi.

Liễu Hàn Yên đã định làm đến cùng, nhưng cô không quan trọng thắng thua, nói cho cùng chỉ là trò chơi giữa đám con cháu nhà giàu, không thật sự ảnh hưởng đến danh dự của gia tộc.

- Nay hai người đừng thiếu tự tin như thế! Đến lúc đua anh mạnh chân nhấn ga là thắng thôi mà! Được không? – Tần Xuyên không vui, hai người làm sao lại coi thường hãn như thế, lái xe thôi mà có khó bằng lãnh hội kiếm ý không?

- Anh rể ngốc! Không thắng xe anh định chết trên đường núi à!? – Liễu Thiển Thiển muốn ngạt thở.

Liễu Hàn Yên cũng nhăn mày, không lẽ anh chàng này chỉ biết chơi game mà không biết lái xe thật hay sao?

Tần Xuyên nghĩ cũng thấy đúng, cười cười gật đầu:

- Được được... Thế thì thỉnh thoảng thắng lại vậy, thỉnh thoảng thôi!

Tốc độ đọc sách của Tần Xuyên nhanh thần sầu, đọc xong những thứ được

viết trên sách hướng dẫn đều đã in vào não hần, hần khởi động chiếc Ferrari cũng ra dáng rồi.

Ba người đến một vùng đồi núi ở khu tây bắc thành phố Đông Hoa, câu lạc bộ đua xe MGC nằm ở gần đây.

Cả lâm trường đều thuộc quyền quản lý của nhà họ Chu, thỉnh thoảng sẽ cho một số đơn vị bộ đội thuê để tập huấn nhưng phần lớn thời gian lâm trường là chỗ vui chơi xa xỉ của lũ trẻ con nhà giàu.

Quanh sườn núi là một rừng hoa dại màu trắng đang nở rộ, cánh hoa bay phấp phới theo gió đẹp đến mê người.

Tần Xuyên đi theo sau chiếc Mercedes thấy Liễu Hàn Yên giảm tốc độ, rõ ràng cô đang thưởng ngoạn vẻ đẹp của rừng hoa.

Đi qua hai ngọn núi mới đến một cụm công trình kiến trúc không lồ thiết kế mới lạ.

Mấy chữ đỏ nổi bật trên nền đen: Câu lạc bộ xe đua MGC.

Một loạt xe đua thể thao hoành tráng đứng xếp hàng trong đại sảnh, ngoài ra còn có khá nhiều xe đứng bên ngoài, ánh mặt trời phản chiếu lấp lóa trên lớp vỏ kim loại.

Tuy Tần Xuyên không biết nhiều về xe đua nhưng cũng nhận ra kha khá nhãn hiệu, Ferrari và Lamborghini là nhiều nhất, kể đến là McLaren, Koenigsegg, Aston Martin, thậm chí một số dòng xe hiếm như Bugatti hay Huayra cũng thấy góp mặt.

Đám thanh niên nam nữ ra ra vào vào chỗ này đều mặc toàn hàng hiệu, nhìn qua cũng biết là cô chiêu cậu ấm, mặt người nào cũng như viết rõ hai chữ “có tiền”!

Liễu Thiên Thiên rõ ràng rất thông thuộc chỗ này, vừa xuống xe là hăm hở

bước ngay về phía trước.

Tần Xuyên đỗ xe vào một khoảng trống, xuống xe vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh.

Tại một đỉnh núi không xa rền vang tiếng động cơ xe, rõ ràng là đang có một cuộc đua siêu tốc độ.

Lúc trước Tần Xuyên còn tò mò, đến quán net chơi game đều là con nhà thường dân, đám công tử nhà giàu thì chơi gì nhỉ, hóa ra là chơi trò này.

- Bê non gan to nhỉ, không ngờ mà đến đây thật – Chu Tiểu Bình cùng bảy tám đứa con trai con gái đi từ trên ban công lộ thiên của cầu lạc bộ xuống.

Liễu Thiển Thiển không chịu thua, kiêu ngạo hừ một tiếng:

- Thái Bình công chúa hôm nay dẫn nhiều người đến thế, sợ ít người thì kém thế chịu thua à?

- Tao mà sợ á? Ha hahaha... - Chu Tiểu Bình khẽ hừm một tiếng – Đừng tự huyễn hoặc bản thân nữa, mày tưởng là họ đến để xem mày đấy hả? Họ muốn đến gặp chị Hàn Yên, trước đây chị Hàn Yên còn trong quân ngũ, không có cơ hội gặp mặt, cho nên hôm nay mọi người mới tập trung lại đây.

Quả nhiên đám con cháu nhà giàu này đều đang nhìn Liễu Hàn Yên vẫn im lặng một cách vừa kích động vừa căng thẳng.

Liễu Hàn Yên không tỏ vẻ gì, thật ra cô không thích bị coi như gấu trúc trưng bày trong vườn bách thú nhưng cũng chẳng biết làm thế nào.

Đệ tử của Tông sư Quan Môn, Thất tướng quân Thiết Phù Đồ trẻ tuổi nhất, lại là một trong ba tướng chỉ huy của bộ An ninh Quốc phòng, nữ thiếu tướng, đệ nhất mỹ nhân...

Chỉ một trong những danh hiệu trên cũng đủ để thu hút rất nhiều ánh mắt

ngưỡng mộ, Liễu Hàn Yên lại có cả, muốn không bị người ta chú ý cũng khó!

- Liễu... Liễu tướng quân, em họ Tề ở tỉnh Giang Tô... Em rất ngưỡng mộ chị!

- Chị Liễu, em có thể gọi chị là chị được không? Em họ Lục ở An Huy... Em có thể chụp ảnh chung với chị được không?

- Liễu tướng quân đẹp quá, bình thường chị dùng mỹ phẩm hiệu gì thế ạ?...

Đám con cái nhà giàu đều đến từ quanh thành phố Đông Hoa sốt sắng chạy đến mong được diện kiến dung nhan của Liễu Hàn Yên.

Liễu Thiển Thiển vốn đang phiền muộn nhưng thấy chị gái siêu phàm như vậy lại trở nên kiêu ngạo, ra vẻ “Đây là chị của tao đấy”, dắt tay Liễu Hàn Yên không cho đám người kia lại gần.

Nhưng những người khác trong câu lạc bộ cũng bắt đầu phát hiện ra, biết người chị tướng quân thần bí của Liễu Thiển Thiển đến rồi, gần như tất cả mọi người đều ào lại.

Trong thoáng chốc đã có hai ba mươi người háo hức muốn được nói chuyện, chụp ảnh với Liễu Hàn Yên, có ảnh chụp cùng Liễu Hàn Yên là có thể đi khoác lác một tấc đến giới trong đám bạn bè rồi.

Thế nhưng Liễu Hàn Yên đã bị chọc cho tức lên rồi, toàn thân bắt đầu tỏa ra một luồng khí tức lạnh như băng, chính là Thiên Huyền Băng Ngưng, tạo ra cảm giác bức bách không cho đám thanh niên nhà giàu kia lại gần.

Nhưng hành động này không hề khiến bọn họ thấy bất mãn, trái lại bọn họ càng tôn sùng cô như thần nữ.

Tần Xuyên đi sau như một tùy tùng vô hình, nhìn vợ đang được người khác tặng bốc hấn cũng thấy lằng lằng.

Dù sao nữ thần băng giá được bọn họ tôn thờ tối hôm qua còn bị hấn vừa ôm vừa hôn đây.

- Bê non, hôm nay mà định tự lái hay tìm ai thay? Tao đã nói trước rồi, không được để chị gái lái thay, nếu chị Hàn Yên ra tay đồng nghĩa với gian lận!
- Chu Tiểu Bình quay lại vấn đề chính.

Liễu Thiên Thiên hơi do dự rồi chỉ ra phía sau, hơi run nói:

- Anh... anh rẽ lái cho tao!

Anh rẽ!?

Nghe nói thế đám tiểu thư công tử nhà giàu mới chú ý đến Tần Xuyên đang đi theo phía sau.

Hóa ra anh chàng nhìn chẳng có tí khí chất nào kia lại may mắn đến mức dựa vào một tờ hôn ước từ nhỏ mà lấy được thần nữ đấy ư?

Bọn họ nhíu mà nhìn Tần Xuyên vẻ đầy khinh bỉ, theo ý bọn họ, Liễu Hàn Yên gả cho tên này thật đúng như bông hoa nhài cắm bãi phân trâu.

Không phải do Tần Xuyên quá xấu hay thế nào mà là do trong mắt bọn họ Liễu Hàn Yên đã phần nào được thần thánh hóa.

- À? Tần đại thiếu gia cũng biết đua xe? Trước đây chưa từng gặp – Thái độ của Chu Tiểu Bình đối với Tần Xuyên đã tùy tiện đi rất nhiều.

Tần Xuyên biết đám người này không coi mình vào đâu nhưng hấn cũng lười chẳng buồn chấp nhật cùng bọn chúng.

- Đúng đấy, hôm nay vừa học lái xe đua, cho nên tính là lần đầu đến chơi, tí nữa phải có người giải thích quy tắc chơi cho tôi đấy.

Nghe Tần Xuyên nói ai nấy đều cười rộ, anh chàng này đến đây diễn trò cười

chăng?

- Ái chà, anh rể đừng nói thế! – Liễu Thiển Thiển cuống lên giẫm lên giày ông anh.

Không giẫm thì không sao, vừa giẫm lên Liễu Thiển Thiển đã phát hiện ra một vấn đề mới!

- Anh rể! Sao anh lại đi dép lê đến đây!?! – Cô bé kêu lên thất thanh.

Lúc này đám người mới nhận ra Tần Xuyên đang đi một đôi dép lê hết sức tuềnh toàng!

Tần Xuyên ngo ngoáy ngón chân bình thản nói:

- Không sao, tí nữa anh bỏ dép lái chân trần là được rồi, không ảnh hưởng gì cả.

Đám thành viên câu lạc bộ nghe vậy đều bật cười, nghe nói hai mươi năm trước đại thiếu gia họ Tần này bị bỏ ở ngoài, quả nhiên là đồ nhà quê!

Liễu Thiển Thiển muốn khóc đến nơi, làm sao mình lại có ông anh rể như thế này cơ chứ.

Liễu Hàn Yên lại rất bình tĩnh, cô hoàn toàn không tin Tần Xuyên có thể thặng được, đi cái gì không quan trọng.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 145: Ăn Dép Lê

- Tần đại thiếu gia có cần em bảo người đưa đến cho anh một đôi giày da Martin trong câu lạc bộ không? Anh là khách đến đây chúng em không thể để anh lái xe chân trần được, chân ga của xe thể thao cứng như thế dậm mạnh đau lắm – Chu Tiểu Bình chặc lưỡi lắc đầu nói.

- Cũng được, da dưới gan bàn chân anh dày cũng chẳng thấy gì mấy – Tần Xuyên vừa nói vừa quơ quơ chân.

Hắn từ nhỏ lớn lên trong rừng núi, không đi giày nhiều hơn đi giày nên thật sự chẳng có nhu cầu gì với giày dép.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, một người cao gần mét chín mặt áo Givenchi cột tay xuất hiện, lạnh lùng nói:

- Đúng là lớn lên ở nông thôn có khác, đi cả dép lê via hè đến đây, đúng là người nào đi giày nấy, còn không sợ mất mặt xấu hổ...

Anh ta vừa dứt lời, rất nhiều người hòa theo cười, kỳ thực bọn họ cũng nghĩ như vậy rồi nhưng do bối cảnh xuất thân bình thường nên chưa dám nói thẳng.

Tần Xuyên nhìn người vừa nói, thực lực là một võ giả Hậu Thiên sơ cấp, chắc là công tử một nhà cổ võ nào đấy.

- Anh bạn này, tôi đi giày dép gì anh có ý kiến à? – Tần Xuyên miệng cười nhưng mắt bắn ra ánh sáng lạnh.

Anh chàng kia khinh thường ngẩng đầu không thèm liếc Tần Xuyên lấy một cái:

- Tôi nào dám có ý kiến gì, chỉ là thấy tiếc cho anh cả, thế nào mà lại bị một tên đầu đường xó chợ đến ngáng chân làm mất một mối nhân duyên tuyệt đẹp thôi.

Liễu Hàn Yên và Liễu Thiển Thiển hơi cau mặt, thân thể anh chàng trẻ tuổi kia có chút đặc biệt.

Chu Tiểu Bình cảm giác sắp có trò hay để xem rồi, cười khanh khách giới thiệu:

- Tàn đại thiếu gia, đây là Lưu Triển Bằng, Nhị công tử của nhà họ Lưu ở Giang Tô. Tình địch của anh – công tử Vô Song là anh trai của Triển Bằng. Anh đừng giận anh ấy, anh ấy chẳng qua chỉ là thấy không thoải mái cho công tử Vô Song mà thôi.

Tần Xuyên nghĩ thầm mình với gã này không thù không oán, làm sao lại phải đối đầu nhau, hóa ra là vì ông anh trai quý hóa.

Đám công tử nhà giàu này phải đạt đến một trình độ nhất định rồi mới dám đến đây, dưới trường có một đám anh em, tầng trên bảo hộ tầng dưới.

Lưu Triển Bằng là tiểu đệ Cơ Vô Song thu nhận hai năm trước, tất nhiên rất khinh thường Tần Xuyên, hơn nữa cũng không hề sợ Tần Xuyên, đằng nào cũng có Cơ Vô Song là chỗ dựa.

Hơn nữa Cơ Vô Song sớm đã cố ý vô tình nói bóng nói gió cho đám đàn em biết nếu gặp Tần Xuyên cứ thỏa sức mà mạt sát.

- Tiểu Chu (Trư) à, em nói thế sai rồi, Cơ Vô Song có phải tình địch của anh đâu, anh kết hôn với vợ có liên quan gì đến anh ta... Hơn nữa vợ anh chỉ yêu mình anh thôi đúng không? Em yêu? – Tần Xuyên nháy mắt với Liễu Hàn Yên.

Liễu Hàn Yên không đổi nét mặt, có vẻ như không nghe thấy, đừng nói đến đáp lời nữa.

Thấy Tần Xuyên bị phủi toẹt, cả đám người đều bật cười, đúng là hài thật, quả nhiên Liễu tướng quân không hề thích anh chồng này!

Tần Xuyên bĩu môi, cô nàng này chẳng biết hợp tác gì cả, xem ra có nhiều điều phải dạy đây.

Chu Tiểu Bình nghiêng răng nghiêng lợi, gã này dám... gọi mình là Tiểu Trư!?

Bất kể là “Trư” hay là “Chu” đều chẳng phải tên hay!

Điều khiến Chu Tiểu Bình cảm thấy quái lạ là, Tần Xuyên gần như chẳng có ý kiêng nể nhà họ Chu, không lẽ đến cả thực lực của bốn đại vương tộc vượt qua năm đại thế gia cổ võ mà cũng không biết? Huống hồ nhà họ Tần chỉ đứng hàng cuối trong năm đại thế gia!

Có lẽ chỉ có hai cách giải thích: một là đồ nhà quê này không hiểu gì về thực lực của các đại gia tộc hoặc là quá ngu xuẩn!

- Chu tiểu thư, chi bằng trận hôm nay để tôi thay mặt cho em đi, tôi cũng muốn cho Tần thiếu gia biết thế giới này thật ra tàn khốc vô cùng!

Lưu Triển Bằng nhếch miệng cười, anh ta đã nhìn ra mọi người, kể cả Chu Tiểu Bình, đều không thích Tần Xuyên, cho nên anh ta càng đỡ phải lo bắt nạt Tần Xuyên sẽ làm mếch lòng ai đó.

Nhà họ Tần tuy lợi hại hơn nhà họ Lưu nhưng tiểu thư họ Chu đều ra mặt rồi thì nhà họ Tần cũng không nói gì được nữa.

Chu Tiểu Bình cười tít mắt nói:

- Triển Bằng à, anh là một trong mười lái xe nhanh nhất của câu lạc bộ, anh lại đi đấu với Tần đại thiếu gia mới vào nghề liệu có bắt nạt người ta quá đáng rồi không đấy?

Liễu Thiển Thiển không đồng ý kêu lên:

- Lưu Triển Bằng đồ du côn, anh bắt nạt anh rể tôi đấy? Đua thì phải đua với người nào mới gia nhập ấy!

- Tần đại thiếu gia chắc sẽ không nhát gan không dám đấu với tôi chứ? – Lưu Triển Bằng giở trò khích tướng.

Tần Xuyên mỉm cười, tên nhãi này tự mình lên đây thì không thể trách hấn ra tay tàn độc được rồi.

- Đấu thì đấu, nhưng phải có gì đấy đặt cược chứ - Tần Xuyên nói.

Liễu Thiển Thiển đứng bên ra sức lắc đầu:

- Anh rể ơi anh đừng đồng ý, anh ta đã tham gia giải đua nghiệp dư rồi đấy còn anh hôm nay mới học, anh đừng nhận lời!

Tần Xuyên nhéo nhéo má cô em vợ:

- Không phải đã nói với cô rồi à, không được nói với đàn ông con trai là không được! Anh rể cô chắc chắn sẽ làm được!

Liễu Thiển Thiển gục đầu lên người chị, ai oán nói:

- Biết vậy đã không tới...

Chu Tiểu Bình cười đến đau bụng, trong mắt đăm thành viên câu lạc bộ Tần Xuyên đúng là đồ ngốc không biết gì.

- Được, Tần đại thiếu gia, chi bằng thế này đi, nếu anh thua sẽ mất một chiếc xe, nếu Lưu Triển Bằng thua em sẽ bắt anh ta đưa xe thua cho anh, ngoài ra em sẽ bồi thêm một chiếc 458 cho anh, anh thấy thế nào? Như vậy là chúng em không khi dễ người mới rồi.

Tần Xuyên lắc lắc ngón tay nói:

- Như thế chưa đủ.

- Hừ, thế anh còn muốn thế nào, muốn tiền à? – Lưu Triển Bằng khoanh tay trước ngực cười khinh miệt.

Tần Xuyên chỉ vào đôi dép lê dưới chân mình:

- Ai thua thì ăn đôi dép lê này của tôi.

Vừa dứt lời ai nấy đều sợ đờ người ra, không ngờ Tần Xuyên lại đặt ra cược này.

Ăn dép lê? Bất kể là ai ăn rồi cũng đừng xuất hiện tham gia cùng mọi người nữa, hơn nữa ăn dép lê không vào bệnh viện mới là lạ!

Quan trọng là anh ta chỉ là một tay non mới học, lái xe còn chẳng nhớ đi giày mà dám ra loại cược này đúng là tự tìm đường chết!

- Tên Tần thiếu gia này có phải bị thần kinh không?

- Chắc chắn thua! Lần này đúng là mất mặt quá!

- Chà chà, làm sao Liễu tướng quân lại gả cho một tên ngu ngốc như thế này...

Đám người đứng xem xôn xao cả lên.

Lưu Triển Bằng chờ mãi Tần Xuyên nói ra, anh ta vội vàng nhận cược ngay.

- Hahahaha! Được, là do anh nổi đấy nhé! Ai cũng nghe thấy rồi, không được đổi ý nữa!

Tần Xuyên cười tí mắt gật đầu.

Liễu Hàn Yên liếc Tần Xuyên một cái, cô cũng không hiểu chồng mình đang nghĩ gì, còn Liễu Thiển Thiển muốn ngắt đi, mất mặt lần này chắc chỉ còn nước

chui xuống kẽ nẻ thôi!

Mọi người cùng đi đến điểm xuất phát của một đường đua, để tỏ ra công bằng Lưu Triển Bằng cũng mượn một chiếc 458 màu đen.

Hai người ngồi vào trong xe, nổ máy chuẩn bị xuất phát.

Chu Tiểu Bình tự đi đến giữa hai chiếc xe giải thích luật lệ:

- Tần đại thiếu gia, Triển Bằng nghe cho rõ, quy tắc lần này rất đơn giản, xuất phát từ đây chạy thẳng đến đỉnh núi phía trước rồi lại xuống núi, ai xuống trước về lại đây trước là người đẩy thẳng, hiểu chưa?

Lưu Triển Bằng gật đầu với ý không có vấn đề gì cả.

Tần Xuyên hỏi lại:

- Bất kể đi như thế nào cũng được à?

Chu Tiểu Bình mỉm cười nói:

- Tất nhiên, nhưng đừng nghĩ đến chuyện ăn gian, nhất định phải đi đến đỉnh núi rồi xuống núi, nếu giữa đường có vòng vèo cũng không tính!

- Được rồi được rồi – Tần Xuyên thắt dây an toàn.

Chu Tiểu Bình thấy hai người đều chuẩn bị rồi liền đếm ngược:

- Ba! Hai! Xuất phát!

Brùm! Chiếc Ferrari của Lưu Triển Bằng lao khỏi vạch xuất phát như một mũi tên bắn khỏi dây cung.

Nhưng mọi người nhìn lại Tần Xuyên... Anh chàng này vẫn bất động!?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 146: Anh Rể Là Đồ Đại Ngốc

- Anh rể! Anh còn ngồi trơ ra đó làm gì? Mau nhấn ga đi!

Liều Tiên Tiên sốt ruột đến mức muốn nhảy dựng lên.

Tần Xuyên xấu hổ xua tay:

- Đừng vội đừng vội, anh lái sai chế độ rồi, anh đổi qua CT – OFF, lát nữa sẽ tiện cho anh drift (*).

(*) Drift: một kỹ thuật trong đua xe, có thể hiểu là kỹ thuật ôm cua. Drift có nghĩa là người lái xe điều khiển chiếc xe của họ trượt qua một khúc cua. Trong đua xe, đôi khi các tua đua vào cua với tốc độ quá nhanh khiến bánh sau bị trượt, đó cũng được xem là drift. Khi bị trượt bánh sau, chiếc xe hoặc sẽ quay tròn hoặc tay đua sẽ lấy lại quyền kiểm soát chiếc xe và tiếp tục cuộc đua.

Mọi người đều đứng hình, tên này còn muốn drift trên đường thi sao?

- Anh rể, anh biết drift à?

Liều Tiên Tiên ngạc nhiên hỏi.

Tần Xuyên lắc đầu:

- Không biết, chuẩn bị trước mà thôi, lỡ đâu anh bắt cần drift được thì sao?

Mọi người hoàn toàn câm nín, có một vị công tử tốt bụng nhắc nhở:

- Anh Tần, đừng lè mề nữa, mau lái đi, sắp không thấy Triển Bằng nữa rồi!

- Vậy sao?

Tần Xuyên nhìn ra, hình như là thế, tên đó bắt đầu chạy lên núi rồi!

Tần Xuyên mau chóng đạp ga, dù sao cũng là xe tốt, chỉ cần nhấn ga mạnh thì tăng tốc rất nhanh.

Chiếc Ferrari bắt đầu chạy vút lên núi như một làn khói, sau đó đường núi bắt đầu uốn khúc nhiều chỗ, tuy khúc cua không quá gắt nhưng Tần Xuyên cũng đành phải đạp thắng xe điều chỉnh.

Tần Xuyên phát hiện lái xe đúng là không phải chỉ đạp mạnh ga là được. Có điều hẳn cũng không vội, mà vừa lái xe vừa quan sát đặc điểm địa lý của đường thi này.

Hai bên đường đều lắp máy quay để tránh người lái gian lận, cũng tiện cho mọi người theo dõi cuộc thi.

Tại vị trí xuất phát, người xem thấy Lưu Triển Bằng lái xe thuận lợi lên đỉnh núi, còn tốc độ xe của Tần Xuyên rõ ràng chậm hơn một nửa, vấp vấp khi queo cua rất rõ.

- Đúng là không biết lái, vừa nhìn thì biết là người mới học, tốc độ này sao có thể drift cho được?

- Đây chẳng phải quá rõ rồi sao, có mấy ai trong câu lạc bộ chúng ta thắng được Triển Bằng, chỉ là không biết lát nữa tên họ Tần đó có tự ăn dèp mình hay không?

- Ha ha, khẩu vị cũng ghê thật đấy, chắc là không đâu, tốt xấu gì cũng là đại thiếu gia của Tần gia mà...

Nghe người bên cạnh bàn luận, Liễu Tiên Tiên nhìn lên màn hình, Tần Xuyên vẫn đang leo núi, còn Lưu Triển Bằng đã chuẩn bị xuống núi, cực kỳ sốt ruột.

- Ấy... chị ơi sao bây giờ! Đều tại em, em không nên để anh rẽ đến đây, lát nữa chị giúp anh ta, đừng để anh ta ăn dếp nhé!

- Nam tử hán đại trượng phu, đã cá cược thì phải nhận, là chính miệng anh ta nói, phải tự chịu trách nhiệm.

Liều Hàn Yên vẫn thiết diện vô tư, cô thấy tính tự cao của Tần Xuyên rất ngu xuẩn, cho hẳn chút bài học là chuyện nên làm.

Liều Tiên Tiên rất tự trách mình, dù sao nội tâm của cô vẫn rất lương thiện. Tuy thấy anh rẽ là tên háo sắc, nhưng cũng không thể để hẳn ăn dếp được.

Khi mọi người cảm thấy bi ai cho Tần Xuyên, hẳn đột ngột dừng xe trên đỉnh núi.

Mọi người liền dụi mắt xác nhận lần nữa, đúng là Tần Xuyên đã dừng chiếc Ferrari lại giữa đường.

Tần Xuyên nhắc mông xuống xe, sau đó đi đến mảng hoa cỏ bên đường hái vài đóa hoa đại màu trắng, sau đó mới hí hửng chạy về xe.

Khi Tần Xuyên chạy xe xuống núi, Lưu Triển Bằng sắp xuống lưng chừng núi rồi.

- A!! Em muốn diên lên mất! Anh rẽ đúng là đồ đại ngốc!!

Liều Tiên Tiên ngồi phịch xuống đất ôm đầu nói.

Liều Hàn Yên lạng lẽ kéo em gái đứng dậy:

- Làm gì mà giống con nít vậy, đừng ngồi dưới đất, quần áo sẽ bẩn đấy!

- Chị của em ơi! Đây là lúc lo mấy chuyện nào sao?

Liều Tiên Tiên hét lên.

Chu Tiểu Bình đứng cạnh phụng cười:

- Nè bò sữa, anh rể cậu là diễn viên hài phải không? Hay là biết thi không thắng nên dứt khoát giả vờ như không có gì? Ấy da... Tội nghiệp quá, hay là cậu cầu xin tôi đi, tôi suy nghĩ xem có nên nói với Triển Bằng tha cho anh rể cậu lần này, đừng cho anh ta ăn dế nữa?

Liễu Tiên Tiên nghiêng răng nghiêng lợi,, cô quay ngoắt đi, kiên quyết không cầu xin kẻ tử thù này.

Chu Tiểu Bình kêu ngạo hất cằm mĩa mai:

- Đau lòng ghê, bò sữa cậu cho tôi bốn chiếc thể thao, nhà xe tôi sắp chật hết rồi, lại phải tìm chỗ khác để xe thôi...

Liễu Tiên Tiên tức đến nổi mặt đỏ như gấc, nhưng cô quả thực không có gì để phản kích, bởi vì cô sắp thua cuộc rồi.

Nếu như trước kia, cô tự lái xe thua thì có thể chấp nhận, nhưng lần này lại tin trúng tà của Tần Xuyên, thua đến nỗi đứt cả ruột gan.

Liễu Tiên Tiên dứt khoát nhắm mắt, không muốn nhìn màn hình nữa.

Nhưng chẳng lâu sau, bất chợt xung quanh xôn xao tiếng ngạc nhiên của mọi người...

- Hà? Tại sao anh ta không giảm tốc độ?

- Đúng đó, chạy nhanh thế làm sao cua, sẽ trượt khỏi đường đi mất!

Liễu Tiên Tiên không nhịn được mở mắt ra, sau đó cô cũng mở to đôi mắt tròn xoe nhìn màn hình với vẻ khó tin.

Chiếc màu đỏ 458 của Tần Xuyên giống hệt sư tử thảo nguyên điên cuồng lao xuống đường thi, ngay trước mặt là một khúc cua gần 90 độ mà hẳn không

hề giảm tốc!

- Có khi nào thắng xe không ăn hay không?

- Hay là quá căng thẳng nên đầu óc nghĩ quẩn rồi?

Mọi người nháo nhào suy đoán, bằng không thì không ai lái xe liều mạng như thế!

Trong mắt Liễu Hàn Yên lóe lên một tia kỳ lạ, hình như cô nghĩ tới điều gì đó, nhưng lại không chắc chắn.

Quả thực tốc độ xe quá nhanh rồi, mọi người căn bản không có thời gian nghĩ tới nguyên do, còn Tần Xuyên đã lao thẳng tới rào chắn thép ngay khúc cua đó như họ suy đoán.

Bất thành linh, một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện?

Khoảnh khắc chiếc Ferrari của Tần Xuyên sắp tông vào rào chắn, nó đột ngột bay lên!!

Tựa như dưới bánh được lắp lò xo, chiếc xe phóng lên như cá chuồn trên mặt biển, lại cực giống con ếch nhảy lên, cứ thế mà phi tới trước!

Tốc độ nhanh, quán tính cũng đủ, dù thân xe nặng nhưng cũng đủ trượt một đoạn đường.

Chiếc Ferrari đỏ lao thẳng từ không trung xuống hệt như một ngôi sao băng, vượt hẳn qua ba đường vòng núi với khoảng cách hơn 20 mét!

Khi xe đáp xuống đất, mọi người tưởng nó sẽ tan tành, nhưng hình như có dòng khí lưu nào đó khiến cả chiếc xe giảm xóc nhất định, lực đáp xuống cũng bớt được nhiều!

“Rầm” một tiếng, chiếc Ferrari rớt ầm xuống cuốn tung bụi cát, thậm chí còn

bị bung một vài một phận nhỏ linh tinh như muốn rã hết khung xe.

Chỉ là ngay cả như thế, chiếc xe cũng miễn cưỡng khởi động mà nhả khói trắng, đã vượt qua khoảng cách mấy trăm mét trở về vị trí xuất phát!

Tất cả đều kinh hoàng, trừ Liễu Hàn Yên, những người khác đều trợn mắt há hốc mồm, đứng trơ ra đó nhìn người thanh niên hí hửng mở cửa xe.

Tần Xuyên rất thản nhiên mang dép xuống xe, sau đó đưa bó hoa đại hái trên đỉnh núi đến trước mặt Liễu Hàn Yên.

- Bà xã, trên đường đến anh thấy em hình như thích hoa này, em hái tặng em một bó, khá thơm đấy!

Tần Xuyên cười rạng rỡ.

Dưới ánh mắt ngây dại của mọi người, Liễu Hàn Yên rất điềm nhiên nhận bó hoa đưa đến gần mũi người, trong đôi mắt lạnh nhạt ánh lên một tia ấm áp.

Cũng tội cho tên này, trong cuộc thi căng thẳng như vậy mà còn hái hoa trên đỉnh núi cho cô.

Mấu chốt là Tần Xuyên có để ý xem Liễu Hàn Yên thích gì, điều này khiến trong lòng cô khá dễ chịu.

- Cám ơn, tôi nhận lấy vậy.

Dứt lời, cô chỉ chiếc Ferrari càng lúc càng bốc khói trắng dày đặc, còn phát ra những tiếng kỳ lạ:

- Xe này sắp nổ rồi, hay là chúng ta tránh xa nó trước đã?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 147: Gian Lận

Tần Xuyên gãi đầu:

- Sắp nổ sao? Anh chỉ dùng chân khí phá thùng một lỗ thôi mà.

Khi này xe bay lên một cách thần kỳ là do Tần Xuyên dùng chân khí làm lực đẩy phá thùng sàn xe, vì vậy phút chốc đã tăng thêm lực đẩy lên trước cho xe.

Nếu do tốc độ xe chậm thì vẫn ổn, nhưng trong khi tốc độ xe nhanh, một chút lực đẩy này có thể khiến xe bay lên như máy bay.

Liễu Hàn Yên nói:

- Tôi cũng đoán anh dùng cách đó, may mà anh nghĩ ra. Có điều anh đã phá hỏng một số đường dây trên xe, xem tình hình thì chắc xe sắp phát nổ rồi.

- À, vậy chúng ta chạy xa một chút đi!

Tần Xuyên cũng không hiểu, dù sao lúc hấn rơi xuống cũng nghĩ xe bị hỏng rồi.

Được Liễu Hàn Yên nhắc, những người khác cũng toát mồ hôi lạnh mà định thần lại, tất cả nhanh chóng chạy tán loạn!

Liễu Tiên Tiên vẫn đứng trơ ra đó, Tần Xuyên bay từ không trung xuống giành thắng lợi như làm xiếc khiến thần kinh thắt chặt của cô gái nhỏ chẳng những không thể thả lỏng, ngược lại còn căng đến mức muốn bùng nổ!

Nhìn Tần Xuyên như thế không biết nên cười hay khóc, nhưng thời gian ngạc

nhiên có chút kéo dài.

Tần Xuyên vẫy tay trước mắt em vợ, thấy cô không phản ứng nên cũng chẳng để ý nhiều, cứ thế mà vác em vợ lên hiên ngang đi xa một chút.

Lúc này Lưu Triển Bằng lái xe theo đường đua xuống tức đến nỗi nháy đèn xe liên tục, lao xe về điểm xuất phát như con cầu điên.

- Gian lận! Đây là gian lận! Kết quả cuộc thi này không tính!!

Lưu Triển Bằng hạ cửa kính xe xuống, vừa lái vừa hét, mặt tai đỏ gay, then quá hóa giận.

Những người khác thấy Lưu Triển Bằng vẫn đang chạy về đích, không ít người bắt đầu vẫy tay ra hiệu bảo y dừng đến gần.

Lưu Triển Bằng làm gì hiểu ý của họ, chỉ biết rằng mình đang tức muốn nổ phồi.

Nhưng y chưa kịp chạy đến đích, chiếc Ferrari đỏ liền nổ thành đám lửa đỏ rực như một bình ga!

Ầm!!!

Sóng nhiệt ngút trời, bụi hơi tứ tán, các mảnh kim loại văng tung tóe như những mảnh giấy!

Lưu Triển Bằng giật mình đến xanh tái mặt! Một chiếc xe đua đang hoành, hăn cho “bay xe” cũng đủ dữ rồi, tại sao thi xong còn chơi trò “nổ xe” làm gì?

Thấy một cánh cửa Ferrari nổ như đạn pháo rớt xuống trước xe mình, Lưu Triển Bằng thiếu điều muốn tè ra quần!

Y kinh hoàng hét lên, vội đánh bánh lái ngừng lại, nhưng sóng xung kích của vụ nổ đã làm vỡ cửa kính xe của y!

Vang “rầm” một tiếng, cánh cửa đó đã làm lõm xe của Lưu Triển Bằng, xem như chiếc xe này đã tàn phế một nửa!

Đứng trên một bãi cỏ cách đó không xa, Tần Xuyên ngáp dài, nghĩ bụng tên này phản ứng chậm quá, không thấy xe bốc khói trắng à, sao còn cố sức chạy tới làm gì, chẳng biết sống hay chết nữa, chết rồi làm sao ăn dếp đây?

- Mau! Mau đi cứu người!

Chu Tiểu Bình tay đập chân đá mấy tên đi theo, cô không muốn có người chết trên địa bàn của Chu gia.

Nhưng những người có mặt đều là thiếu gia tiểu thư, không ai muốn mạo hiểm, chần chừ hết hai ba phút mới có vài nhân viên chạy đến mở cửa xe.

Lưu Triển Bằng sợ đến mức hai chân nhũn ra như bún, đến đi cũng không nhấc chân nổi, gần như bị kéo lê ra khỏi chiếc Ferrari.

Một tên to cao tới một mét chín mươi mà bị dọa đến khóc không thành tiếng, cảnh tượng này quá đáng sợ, y còn tưởng khi này mình sắp chết rồi.

Lưu Triển Bằng nhìn cả đám người đang cười chế nhạo và nhìn y thương hại, cảm thấy mình không thể bị mất mặt, vội chỉ Tần Xuyên chửi:

- Thằng họ Tần kia! Mày gian lận! Mày nửa đường đi tắt coi được sao?

Tần Xuyên quay sang nhìn Chu Tiểu Bình:

- Đồng chí tiểu Chu, tôi có làm trái quy định sao? Hình như cô không nói không thể đi tắt, chỉ nói là phải lên đỉnh núi rồi chạy xuống mà?

- Cái này...

Thực ra Chu Tiểu Bình cũng không can tâm để Tần Xuyên thắng, nhưng hình như hần không làm trái quy định.

Tần Xuyên lại quay qua hỏi Liễu Hàn Yên:

- Bà xã, anh có làm trái quy định không?

Liễu Hàn Yên suy xét kỹ quy định của cuộc thi một chút rồi lắc đầu:

- Không có.

Liễu Tiên Tiên lần này vui rồi, cô thực sự thấy rất vui, bèn vỗ tay:

- Ha ha, Lưu Triển Bằng, anh thua rồi nên muốn kiếm chuyện chứ gì? Anh rẽ tôi lên đỉnh núi rồi mới xuống, anh lo anh rẽ xuống bằng cách nào làm gì? Anh có bản lĩnh thì cho xe bay thử đi!

- Tôi... tôi...

Lưu Triển Bằng nhìn những người khác với ánh mắt khẩn cầu giúp đỡ, nhưng không ai nói giúp cả.

Dù gì đúng là Tần Xuyên đã lên đỉnh núi rồi mới chạy xuống, hơn nữa người ta còn chơi trò hú vía thế này, còn ngẫu hơn cả đua xe nữa!

Những ai đua xe đều muốn tìm sự kích thích, Tần Xuyên khiến họ cảm thấy rất kích thích, cho nên tuy có vài người không thích hẳn, nhưng cũng cho rằng hẳn đã thắng.

Lưu Triển Bằng khóc không thành tiếng, đến giờ y vẫn như đang thấy ác mộng. Đây là lần đầu thấy có người lái xe đến giữa chừng rồi cho xe bay lên như thế!

- Tao mặc kệ! Mày là đồ gian lận! Tao không chấp nhận kết quả này, tao muốn thi lại lần nữa!

Tần Xuyên cười khẩy:

- Được thôi, cậu muốn đấu cũng được, nhưng trước tiên phải giao xe thua cho tôi, tiểu Chu cũng phải giao một chiếc cho tôi, ngoài ra... Quan trọng nhất là cậu phải ăn dếp của tôi!

- Tao nói rồi! Kết quả lần này không tính!

Lưu Triển Bằng trợn to hai mắt, tức hồng hộc nói:

- Đồ nhà quê như mày không giở mấy trò gian lận này, chắc chắn không thể thắng tao được!!

Ánh mắt Tần Xuyên càng lúc càng lạnh, thậm chí có phần âm trầm.

Lưu Triển Bằng có Cơ Vô Song chống lưng nên không sợ, hừ một tiếng:

- Thế nào, bộ tao nói sai à? Nếu mày không dùng thủ đoạn ti tiện đó thì làm sao tranh với đại ca tao, cưới được Liễu tướng quân. Mày chỉ biết mấy mảnh khốe gian lận đó, đến thi đấu quanh mình chính đại với tao cũng không dám, tao khinh! Thiếu gia Tần gia gì chứ, thể diện Tần gia bị mày thổi bay hết rồi! Rác rưởi!

Tần Xuyên không hơi đâu lên tiếng, hần đến gần Lưu Triển Bằng, mặt không chút biểu cảm.

Chu Tiểu Bình thấy tình hình có vẻ không ổn, hình như Tần Xuyên muốn động thủ, vội khuyên:

- Triển Bằng, anh đừng nói nữa, xem như lần này anh thua đi. Anh Tần, nể mặt Chu Tiểu Bình tôi, Triển Bằng chỉ là do nóng đầu mà thôi...

- Chu tiểu thư! Không cần sợ nó! Tôi không có thua! Sao tôi có thể thua loại người như nó...

Lưu Triển Bằng chưa kịp dứt lời, Tần Xuyên đột ngột vung tay nắm lấy cổ y nhanh như chớp!

Trong mắt Tần Xuyên đầy vẻ hắc ám, nhếch miệng cười:

- Thăng nhóc, tao thấy mồm của mày còn lợi hại hơn kỹ thuật lái xe đấy...
Mày đê tiện như vậy cũng là do học theo Cơ Vô Song sao?

- Mày... mày muốn làm gì? Mày dám ra tay với tao à?

Lưu Triển Bằng kinh hoàng phát hiện thân cao một mét chín như mình lại bị Tần Xuyên nâng cao khỏi đất!

Cổ họng Lưu Triển Bằng bắt đầu khó thở, bèn cố sức vung chân đá Tần Xuyên, song như đá vào tấm sắt, hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến hắn.

Chu Tiểu Bình thấy tình hình xấu đi, bèn giận dữ quát:

- Tần Xuyên! Anh quá đáng rồi đấy! Đây là địa bàn của Chu gia chúng tôi, anh không được đánh khách của tôi ở đây! Bảo vệ! Mau ngăn anh ta lại!

Lập tức có bốn võ sĩ Hậu Thiên trung cấp và hai võ sĩ Hậu Thiên cao cấp chạy đến. Họ là bảo vệ đi theo Chu Tiểu Bình, cũng có bảo vệ trong câu lạc bộ.

Chọn đại một kẻ trong sáu người cũng có thể làm đệ nhất cao thủ trong bang hội bình thường, nhưng ở Chu gia họ chỉ là bảo vệ bình thường.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 148: Băng Tinh Hàn Khí

Sáu tên võ sĩ Hậ Thiên này vừa định tiến tới muốn ra tay với Tần Xuyên, Liễu Hàn Yên đột ngột hành động.

Xung quanh cơ thể cô ngưng kết một khối băng tinh sáng lóa như mộng ảo, một luồng hàn khí lạnh giá ập thẳng vào mặt của sáu tên võ sĩ đó!

Tựa như một trận cuồng phong tràn xuống từ trên núi tuyết, toàn thân sáu tên đó trở nên lạnh cóng, bị trận gió này thổi mạnh đến mức khó mà tiến gần thêm nửa bước!

Không ít thiếu gia và thiên kim tiểu thư vốn đặc biệt sùng bái Liễu Hàn Yên thấy cô ra tay liền sáng rỡ hai mắt, hận không thể thấy cô cho bọn bảo vệ một trận!

Nhưng Liễu Hàn Yên không có ý định ra tay, cô lạnh lùng quét mắt nhìn họ:

- Chuyện giữa đàn ông thì để họ tự giải quyết, những người khác không được nhúng tay vào.

Đám võ sĩ Hậ Thiên này nào dám lấy đá chọi đá với Liễu Hàn Yên, ai nấy đều mặt mày khổ sở nhìn qua Chu Tiểu Bình.

Chu Tiểu Bình bất đắc dĩ, nếu Liễu Hàn Yên đã ra mặt thì cô không còn cách nào khác.

Dĩ nhiên Chu gia có người có thể đánh thắng Liễu Hàn Yên, nhưng không thể tạm thời gọi một cao thủ chạy đến đây lúc này, hơn nữa Chu Tiểu Bình cũng không có tư cách gọi cao thủ ở cấp bậc đó tới.

Huống hồ Liễu Hàn Yên không hề giúp Tần Xuyên đánh Lưu Triển Bằng, cô ta chỉ không để người khác nhúng tay vào, về lý thì cũng không sai.

Lưu Triển Bằng chửi Tần Xuyên trước, Tần Xuyên muốn động tay cũng không có gì đáng trách, ai bảo Lưu Triển Bằng tự đấu võ mồm trước làm gì?

Lúc này Tần Xuyên bất ngờ quay đầu nhìn vợ mình, Liễu Hàn Yên lại ra tay giúp hăn dọn dẹp đám cá tạp này, hăn có phần bối rối, cô gái này thỉnh thoảng cũng biết quan tâm một chút.

Hy vọng cầu cứu người khác của Lưu Triển Bằng đã tan tành, y càng hoảng loạn, vùng vẫy hét:

- Màu buông tao ra! Đại ca tao sẽ không bỏ qua cho màu đâu! Màu dám động đến một sợi tóc của tao... đại ca tao nhất định...

Lưu Triển Bằng chưa kịp nói hết, Tần Xuyên đã vung tay xuống ấn toàn thân y ngã trên mặt đất!

Xương cốt cả người Lưu Triển Bằng như muốn rã ra, y bắt đầu ho khan sặc sụa.

Tần Xuyên cởi một chiếc dép bên chân phải, rồi dùng chân phải đạp lên ngực Lưu Triển Bằng.

- Trước giờ Tần Xuyên tao luôn lấy trung thực giữ chữ tín xưng danh trên giang hồ, từng được phong hiệu “Thập đại tín dự võng quản” trên mạng, đừng hỏi ai phong, tao tự phong đấy. Nói tóm lại, tao nói được làm được, nếu tao thắng rồi, màu phải ăn dép của tao...

Tần Xuyên khom lưng đưa đôi dép cao su đầy mồ hôi chân và bùn đất đến gần miệng Lưu Triển Bằng.

Tuy cơ thể của Tần Xuyên là Thần Mộc, dép cũng không có mùi hôi, nhưng chỉ cần nghĩ đến nơi mà dép đi qua cũng đủ khiến người ta tởm lợm!

Lưu Triển Bằng liền “ọe” một tiếng nôn khan, mặt đầy vẻ khó chịu, hung hăng nhìn Tần Xuyên:

- Lấy dép thúi của mày ra ngay! Đại ca tao là Cơ Vô Song! Mày dám làm vậy với tao, không sợ đại ca tao đến tìm mày à? Tần gia bọn mày không phải là đối thủ của Cơ gia, mày tưởng Tần gia có thể bảo vệ mày sao?

Ánh mắt của Tần Xuyên càng lúc càng lạnh:

- Thằng kia, hình như mày hiểu lầm rồi... Tao cóc thèm để ý thân phận thiếu gia Tần gia cái mẹ gì hết, Tần gia có thể quản việc đại ca mày là ai, còn Tần Xuyên tao không rảnh hơi đâu mà lo. Đại ca mày là Cơ Vô Song à? Hôm nay mày về nói với Cơ Vô Song, cho dù nó có ở trước mặt tao, tao cũng bắt mày ăn dép như thường!

Tần Xuyên vừa nói, mọi người có mặt đều kinh ngạc, tên này điên rồi sao? Dám nói chuyện với tiểu đệ của Vô Song công tử như thế à!

Theo họ thấy, Cơ Vô Song chỉ cần búng một ngón tay cũng đủ đè chết Tần Xuyên, nếu hắn không có Liễu Hàn Yên bảo vệ, hôm nay có thể đã bị đám bảo vệ đánh toi bời rồi.

Mặc kệ họ nghĩ thế nào, Tần Xuyên đã dí dép vào miệng của Lưu Triển Bằng không chút khách sáo!

Đương nhiên Lưu Triển Bằng không chịu há mồm, cố gắng mím chặt môi.

Nhưng Tần Xuyên đã ra sức đạp vào bụng Lưu Triển Bằng, y đau đến xé tim xé phổi thét lên!

Đúng lúc Lưu Triển Bằng mở miệng, chiếc dép đã bị nhét thẳng vào!

Tần Xuyên mặt vẫn thản nhiên, xem mồm của Lưu Triển Bằng như ống thoát nước mà nhét dép cứng ngắc, thậm chí còn uốn dép cong lại đẩy sâu vào thực

quản của y!

Lưu Triển Bằng đau đến nổi cổ họng muốn rách ra, nhất là không ngừng nôn khan, mùi cao su và hàng đồng mùi kì lạ khác xộc vào mũi y khiến y vừa đau vừa ngạt, sống không bằng chết!

Đám công tử và đại tiểu thư đứng phía sau nhìn cảnh tượng tàn nhẫn này đều bắt đầu thấy ớn gan, không ít người sợ hãi quay đi chỗ khác mà không dám xem.

Tần Xuyên dường như biến thành một người khác, lạnh lùng đến mức không xem kẻ dưới chân mình là người, giống như muốn giết chết y vậy!

Liễu Tiên Tiên trốn sau lưng chị, thận trọng ló đầu ra sợ sệt nhìn anh rể.

Cô em vợ không ngờ anh rể nhìn có vẻ vừa ngốc vừa háo sắc này lại có mặt tàn bạo như vậy. Cô thấy hứng thú và hiếu kỳ, lại có chút sợ hãi.

- Đừng nhét nữa! Nhét nữa là chết người đó!

Chu Tiểu Bình thấy Lưu Triển Bằng đã trợn trắng tròn, tay chân đang quờ quạng, đúng là sốt ruột chết đi được.

Nhưng Tần Xuyên hoàn toàn không nghe Chu Tiểu Bình, dù gì tên này cũng là người của Cơ Vô Song, nếu thả y đi sẽ có hậu họa.

Chu Tiểu Bình thấy Tần Xuyên không nghe mới biết hẳn thực sự không màng đến gia tộc gì, hẳn từ đầu đến chân đều là kẻ điên!

- Chị Hàn Yên!! Chị mau khuyên chồng chị đi! Lưu Triển Bằng sắp chết rồi kìa!!

Thực ra Liễu Hàn Yên đang thích thú nhìn Tần Xuyên, cô đúng là không để ý việc giết phứt Lưu Triển Bằng.

Một là tên này luôn tự tiện ghép cô và Cơ Vô Song thành một cặp, giống như

nếu cô không gả cho Tần Xuyên thì phải lấy Cơ Vô Song vậy, cô rất khó chịu vì điều đó.

Hai là chửi Tần Xuyên cũng tức là chửi chồng của mình, là một người phụ nữ truyền thống, Liễu Hàn Yên rất ghét có người chửi chồng mình, chết rồi cũng không hề gì.

Hơn nữa người xuất thân từ quân doanh như Liễu Hàn Yên có gì thảm khốc chưa từng thấy qua, cảnh ăn dế trước mắt chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ. Cô xem thường nhất là đàn ông nói không giữ lời, nếu đã cá cược phải ăn dế, vậy ăn đến chết rồi cũng không đáng phải kêu ca.

Cho nên khi nghe Chu Tiểu Bình cầu xin mình, Liễu Hàn Yên chỉ điềm nhiên buông một câu:

- Chẳng phải chưa chết sao...

Hai mắt Chu Tiểu Bình liền trơ ra, lúc này mới phát hiện Liễu Hàn Yên nhìn cảnh trước mắt một cách rất thích thú, rất hưởng thụ!

Chẳng lẽ cặp vợ chồng này có khuynh hướng ngược đãi sao?

- Chị Hàn Yên, chị đừng đùa nữa, nếu chết thật thì Vô Song chắc chắn sẽ ra mặt giúp anh ta, việc này sẽ gây mâu thuẫn lớn giữa các gia tộc đấy!

Chu Tiểu Bình đành khuyên một câu, dù gì cũng chết người trên địa bàn Chu gia, cô cũng sẽ bị người trong gia tộc trách phạt.

Liễu Hàn Yên hình như nghĩ đến gì đó, đột ngột nói với Tần Xuyên:

- Mau kết thúc đi, làm sạch sẽ một chút.

Tần Xuyên quay lại thì thấy đôi mắt đầy ẩn ý của cô, nở một nụ cười tà.

Hắn phát hiện đi cùng cô gái này đúng là có chút “thông minh tương thông”,

thực ra hẳn cũng nghĩ thế...

Lúc này Lưu Triển Bằng đã sùi bọt mép, nhưng vì bị nhét dép vào mồm nên bọt không trào ra ngoài được.

Tần Xuyên lắc đầu cảm thán:

- Xem ra mày không ăn dép được rồi, nếm mùi thử cũng được.

Đoạn Tần Xuyên kéo Lưu Triển Bằng dậy, tay phải làm như vô ý ấn vào sau ót của y, rồi đẩy y ra.

Chu Tiểu Bình lập tức bảo đảm nhân viên đỡ Lưu Triển Bằng dậy, nhưng toàn thân y đều co giật, ánh mắt dại đi như tên đàn, giống như sợ đến choáng đầu.

- Mau đưa anh ta đến bệnh viện!

Chu Tiểu Bình thấy có gì đó không ổn, nhưng không thể nói được.

Những người khác đều cảm thấy đáng thương. Đường đường là nhị thiếu gia Lưu gia, trẻ tuổi lắm tiền, lái xe lại giỏi, ai ngờ đụng phải khắc tinh như Tần Xuyên, đúng là ra đường gặp trúng sao chổi mà.

Tần Xuyên đến cạnh Liễu Hàn Yên, thái độ của hẳn đã ung dung như ngày thường, nháy mắt nói:

- Bà xã, lúc nãy thấy anh bánh không? Rất có phong độ đàn ông phải không?

Liễu Hàn Yên dăm chiêu nhìn hẳn, nói giọng hơi mà chỉ hai người nghe được:

- Tôi muốn anh gây nội thương để nó chết trên xe cấp cứu, anh thì hay rồi, làm nó trở thành tên đàn, đúng là tôi xem thường anh rồi...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 149: Âm Sát Giữa Đường

Tần Xuyên ngậy ra, liền ngượng ngùng cười:

- Bà xã, em tuyệt tình thật đấy, chết trên xe cấp cứu có thể đẩy trách nhiệm, nói là không cứu kịp thời gì đó, hì hì... Thật ngại quá, anh không hiểu được ý này, lần sau có cơ hội sẽ thử.

- Không tuyệt tình bằng anh, biến thành tên đần, ai cũng nghĩ là nó bị sợ đến phát điên, chỉ trách nó nhát gan vô dụng.

Liễu Hàn Yên lườm hần.

Hai vợ chồng rõ ràng đang nói đến tâm cơ ác độc của mình mà như đang thảo luận chuyện nhà cửa, món ăn nào ngon, bộ quần áo nào đẹp vậy, không hề mảy may thương xót Lưu Triển Bằng.

Có trách thì trách y kiểm chuyện sai người, còn nhảy ra múa võ mồm nữa.

Huống chi hai vợ chồng này còn thuộc dạng có chết mấy người cũng không chớp mắt, đặc biệt là cách đối đãi với một số kẻ không hiểu chuyện.

Lần này xem như Lưu Triển Bằng không phải đụng trúng họng súng, mà là khẩu pháo rồi!

Hôm nay Liễu Tiên Tiên đã trở nên bưng bưng khí thế, dương dương đắc ý trước mặt Chu Tiểu Bình và các thành viên của câu lạc bộ.

- Thái Bình công chúa, tướng đắc lực của cậu đã bị anh rể tôi nốc – ao rồi, lần này cậu thua rồi! Còn không mau giao xe ra đây?

Chu Tiểu Bình cực kỳ buồn bực không vui, nhưng dù gì cũng là người Chu gia, thể diện quan trọng, không để mất được.

- Có gì hay đâu, chẳng qua chỉ là một chiếc 458 thôi mà, tôi lập tức kêu người lái một chiếc tới đây. Lần này tôi khinh địch, lần sau mấy người không may mắn vậy đâu!

Chu Tiểu Bình cắn răng nói.

- Tốt thôi tốt thôi, hoan nghênh lần sau cậu kêu người thi đấu với anh rể tôi, tôi ngồi đợi lấy xe đấy! Hì hì!

Liễu Tiên Tiên chạy đến cạnh Tần Xuyên, sáp vào anh rể nũng nịu như chim nhỏ, lâu rồi cô không được hả cơn tức đã như thế.

Tần Xuyên nhướn mày, xem ra biểu hiện của hãnh không tệ, em vợ đã có dấu hiệu bị “thuần phục”.

Thấy Chu Tiểu Bình bực bội xoay người định đi, Tần Xuyên liền gọi với theo:

- Bạn tiểu Chu, dép của tôi không mang được nữa, khi này cô có nhắc đến giày da Motilium gì đó, cho tôi một đôi đi, số 42 là được!

Nghe vậy, cả đám con nhà giàu liền sững người, nhìn bàn chân trần của Tần Xuyên trên đất rồi cười rần.

- Anh rể, không phải Motilium mà là Martens.

Liễu Tiên Tiên đỏ mặt sửa lời Tần Xuyên.

Tần Xuyên gãi đầu:

- Bộ khác nhau à?

- Một thứ là thuốc bao tử, một thứ là giày, giống nhau được sao?

Liễu Tiên Tiên muốn phục luôn anh rể ngu ngốc này rồi.

Tần Xuyên cười xấu hổ:

- Vậy sao, ta nói sao tên nghe quen tai thế, vậy thì Martens! Martens nhé!

Dép hăn mang là của tiệm net, khi đến đây quên đổi, đúng lúc lại bị Lưu Triển Bằng ăn nên hăn không cần nữa.

Khóe miệng Chu Tiểu Bình giựt giựt, biểu cảm cứng nhắc, tên này thắng một chiếc xe của cô, đã vậy còn đòi thêm một đôi giày nữa!

May mà cô không xem chút tiền này đáng là bao, đành miễn cưỡng cười:

- Anh Tần, tôi nhắc lại lần nữa, không được gọi tôi là “tiểu Chu”!

Tần Xuyên gật đầu, sáng khoái đáp:

- Được thôi, bạn tiểu Chu!

- ...

Đã đến giữa trưa, theo lý mà nói thì Chu Tiểu Bình phải giữ ba người họ ở lại dùng cơm, nhưng cô tức đến nỗi không còn mặt mũi nào nên không làm những thuộc diện xã giao này nữa.

May mà chị em Liễu gia cũng không có hứng dùng bữa với đám nhà giàu trong câu lạc bộ này, ba người họ liền trở về thành phố Đông Hoa.

Lúc đến Tần Xuyên đi bằng chiếc Ferrari đỏ, khi về lại đổi thành chiếc màu vàng.

Liễu Hàn Yên chạy xe phía trước dẫn đường, một tay cô đặt trên bánh lái, tay còn lại cầm bó hoa tươi kia, trong mắt đầy suy tư.

Liễu Tiên Tiên thì ngồi cạnh vừa ăn khoai tây chiên vừa uống Coca đem theo, đến khi no nê thì uống ực hết nửa lon Coca.

Trên mặt cô đầy vẻ thỏa mãn, hai mắt lấp lánh như sao:

- Chị! Em thấy anh rể cũng có ích đó chứ! Sau này cứ để anh ấy làm tay đua chuyên môn của em là được, hì hì, lần này Thái Bình công chúa tức méo mặt luôn rồi!

Liễu Hàn Yên nhìn em gái, đặt hoa vào học để ly bên cạnh rồi rút một tờ khăn giấy đưa cho em gái.

- Lau đi, miệng dính toàn vụn khoai tay kìa, đừng uống Coca nhiều quá, không tốt cho sức khỏe đâu.

Liễu Hàn Yên cười nói.

Liễu Tiên Tiên cười tươi, mắt cong như vầng trăng, vừa lau miệng vừa nói:

- Chị ơi, hôm nay em vui lắm, nếu sau này ngày nào cũng có anh chị chơi chung với em thì hay quá!

- Sao như vậy được, ba nói sau khi quân cảng ổn định lại, chị vẫn phải về Hàn Thích.

Liễu Hàn Yên biết mình không còn bao nhiêu ngày rảnh rồi.

Liễu Tiên Tiên thất vọng lằm bằm:

- Ba cũng thật là, chị đã gả cho người ta rồi còn phải về quân đội, để chị ở nhà làm bà chủ hay hơn chứ...

Đột ngột sức nhớ tới gì đó, Liễu Tiên Tiên ngược lên hỏi:

- Vậy còn anh rể? Chị về quân đội, anh rể sẽ đi đâu?

Liễu Hàn Yên lấy làm lạ nhìn em gái:

- Chẳng phải em rất ghét anh ta sao? Quan tâm anh ta đi đâu làm gì?

Liễu Tiên Tiên đỏ mặt, cô lè lưỡi:

- Thực ra nghĩ kỹ thì anh rể cũng không ỷ lại ai, tuy không nổi bật như Cơ Vô Song đi đến đâu cũng có cả đám đàn em, nhưng ở cùng anh rể rất thoải mái vui vẻ.

- Vậy à...

Ánh mắt Liễu Hàn Yên sáng lên, trong lòng có chút bất ngờ. Em gái trước giờ luôn bướng bỉnh của mình bất giác lại bị Tần Xuyên “thu phục” rồi, người chồng này của cô hình như càng ngày càng có bản lĩnh.

- Trước đó em rất lo, nếu chị và anh rể có con, đứa bé mà ngốc thì toi rồi, nhưng giờ nghĩ lại chắc sẽ là một đứa bé rất dễ thương, em cũng yên tâm rồi.

Liễu Tiên Tiên gật đầu nói thành thật.

Liễu Hàn Yên xoa đầu em gái, đúng là càng nói càng lung tung.

Đúng lúc trong xe đang ấm áp tình thân, Liễu Hàn Yên đột ngột cảm thấy một nguy cơ mãnh liệt đang tiến sát bọn họ.

Cô quay sang nhìn khoảng trời bên phải, tức thì trừng to hai mắt, khó giấu sự hoảng loạn.

Một chiếc tên lửa đang bay một cách thần tốc từ sườn núi đằng xa về phía đường núi bên này!

Tên lửa đó có đuôi rất dài, càng phóng càng nhanh, tựa như sao băng lửa vậy!

Khi Liễu Hàn Yên tưởng tổ chức nào đó muốn ám sát mình, cô lại phát hiện

quỹ đạo tên lửa không hề nhắm vào xe của mình!

Liều Hàn Yên vội nhìn kính chiếu hậu, phía sau là chiếc Ferrari vàng.

Có người muốn giết Tần Xuyên?

Liều Tiên Tiên ngồi cạnh vẫn chưa kịp phản ứng, thấy vẻ mặt nghiêm nghị của chị mình, cô hoang mang hỏi:

- Chị, có chuyện gì sao?

Chưa kịp trả lời em gái, tên lửa đó đã phóng trúng vào trước chiếc Ferrari.

ẦM!!!!

Ánh lửa cháy phức ngút trời, những hòn đá lăn xuống từ vách núi bên cạnh, chiếc Ferrari nổ tung lên trời như đồng sắt vụn, bị đám lửa và khói đen ngùn ngụt nuốt chửng!

Két!!!!

Liều Hàn Yên vội thẳng gấp, đạp xe sát bên đường rồi hồi hả xuống xe, nhưng lúc quay đầu nhìn lại chỉ thấy đồng tàn tích của chiếc Ferrari!

Một chiếc bánh xe bốc khói lăn đến trước mặt Liều Hàn Yên, sắc mặt cô có phần choáng váng, chưa thể định thần lại.

Liều Tiên Tiên xuống xe, nhìn chiếc xe đã nổ tung với vẻ khó tin, cô đưa tay bịt miệng, ánh mắt đầy hoảng sợ:

- Chị... chị ơi, anh rě đâu rồi?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 150: Chắc Chắn Là Em Đang Ghen

Đồng thời lúc đó, trên một sườn núi vô danh cách đó mấy trăm mét, một người đàn ông cao to mặc toàn thân màu đen lặng lẽ thu dọn ống tên lửa đã trang bị.

Đó là một người da đen có sẹo trên mặt. Kích thước của tên lửa này cũng to như cánh tay của gã, mà gã cầm nó nhẹ như không.

Bên cạnh gã là một phụ nữ da vàng cột tóc đuôi ngựa mặc áo đen. Cô ta hạ ống nhòm xuống, quay sang giơ ngón cái với gã da đen.

- Làm tốt lắm, Rick, nhắm trúng ngay xe, mục tiêu cũng không nhảy khỏi xe, tên Tần Xuyên đó chắc đã nổ tan xác rồi cũng nên.

Người phụ nữ nói tiếng anh với khẩu âm người Thái.

Rick nhếch mép để lộ hàm răng trắng bóc:

- Tiểu thư Hải Na, cô không nên nghi ngờ kỹ thuật bắn của tôi. Thực ra hội trưởng nên sớm báo chúng ta báo thù cho Phó hội trưởng Quỷ Dọa Xoa, chẳng qua chỉ là hai tên Hoa Hạ mà thôi. Thời thế đã khác xưa, biết võ cổ cũng không thay đổi được sự thật là một mũi tên lửa cũng có thể tiễn nó lên trời.

- Nhưng với điều kiện là phải có người nhắm bắn chính xác không sai như anh.

- Ha ha, cô nói rất có lý. Được rồi, nhiệm vụ hoàn thành nhẹ nhàng, đi báo cáo với hội trưởng thôi.

Trong lúc nói chuyện, hai người đó đã chạy xuống sườn núi ngòi vào một chiếc Jeep, sau khi phóng tên lửa xong liền tức tốc rời khỏi đó.

...

Trên đường ven núi, Liễu Hàn Yên bảo em gái đứng ở chỗ an toàn không nên chộn rộn, còn cô thì chạy nhanh đến nơi phát nổ.

Tuy chiếc xe đã nổ tung, nhưng khó đảm bảo nó sẽ không phát nổ lần hai, cho nên Liễu Hàn Yên cũng không dám đến quá gần.

Nhưng càng đến gần, Liễu Hàn Yên càng thấy như có một tảng đá nặng nề đè nặng trong lòng, nó khiến cô không tài nào thở được.

Chẳng lẽ tên cứ thế mà chết rồi? Bị người ta giết chết khó hiểu như vậy sao?

Liễu Hàn Yên hiểu rõ mình không đến mức thích Tần Xuyên, nhưng cảm xúc của cô lúc này rất phức tạp, dây thần kinh toàn thân đều đang căng ra.

Trong đồng đá sạt lở từ vách núi, bất chợt có một hòn đá lăn ra.

Ngay sau đó là một cánh tay dơ hẳn trời lên từ đồng đá!

Liễu Hàn Yên thở phào, ánh mắt giãn ra như trút được gánh nặng.

Dù gì cũng là võ sĩ Tiên Thiên, hẳn đã sớm phát hiện và phản ứng kịp thời, chỉ là sóng nổ mạnh như thế, cho dù có chân khí hộ thể thì chắc cũng bị thương nghiêm trọng.

Lúc Liễu Hàn Yên định chạy tới dọn đồng đá ra, chỗ đó đã bị một luồng chân khí phá nát!

Toàn thân Tần Xuyên lấm lem bùn đất đứng đó, sắc mặt âm trầm đáng sợ hệt như thú dữ muốn ăn thịt người!

Khi này phát hiện có tên lửa đang đến gần, Tần Xuyên nhất thời không hiểu tại sao, chung quy hẳn chưa từng ra chiến trường, cũng là lần đầu đụng phải tên lửa.

Tiếp đó nhận thấy tình hình không ổn, hẳn vận dụng cương khí hộ thể Tiên Thiên, đưa tay mở cửa xe rồi nhảy ra ngoài.

Nhưng sóng xung kích của vụ nổ không để Tần Xuyên kịp trốn đi, liền bị đồng đá đè lên. May mà hẳn có thể Thần Mộc, cơ thể mạnh hơn người thường, lại có chân khí mới may mắn thoát nạn.

Gặp may là thế, song trên người Tần Xuyên vẫn bị không ít trầy trụa ngoài da, trông rất nhếch nhác thảm hại.

- Anh không sao chứ?

Liễu Hàn Yên thấy Tần Xuyên chẳng nói chẳng rằng, tưởng hẳn bị thương rất nặng.

Nhưng khi nhìn kỹ, lại kinh ngạc phát hiện đều là vết thương ngoài da, hoàn toàn không động đến gân cốt.

Tần Xuyên lắc đầu ý bảo không sao, mặt đăm chiêu phóng tầm mắt về phía sườn núi đằng xa, thực ra hẳn cũng không cách nào đoán ra người muốn giết mình phóng tên lửa từ đâu.

- Rốt cuộc là chuyện gì, là ai muốn phóng tên lửa giết anh?

Liễu Hàn Yên hỏi.

Trong đầu Tần Xuyên lóe lên một linh cảm, bèn luống cuống sờ đầu. Hẳn nhìn qua khóe mắt mới phát hiện chiếc điện thoại đập đá của mình vừa này đã hy sinh dưới đồng đá đó.

- Bà xã! Cho anh mượn điện thoại!

Tần Xuyên vội chạy tới, không màng đến cả người trầy trật mà đòi điện thoại.

Liễu Hàn Yên cũng không hỏi nhiều, thấy hấn sốt ruột nên chỉ ra đằng sau:

- Ở trong xe.

Tần Xuyên liền chạy đến cạnh xe, mặc kệ Liễu Tiên Tiên ríu rít hỏi han mà lấy điện thoại ra gọi cho Đường Vi.

Tần Xuyên nghĩ rất đơn giản. Đương nhiên có người muốn giết hấn, nhưng dùng vũ khí quân công giết người một cách không từ thủ đoạn thì tổ chức sát thủ kia là có khả năng lớn nhất.

Bởi vì chỉ có tổ chức sát thủ mới giết rồi thì lui, không hề xét gì đến hậu quả.

Mà Quý Dọa Xoa mà hấn giết trước đó ban đầu muốn giết Đường Vi, nếu lần này vẫn là tổ chức sát thủ đó, Đường Vi tất nhiên cũng gặp nguy hiểm!

Tần Xuyên gọi điện nhưng không thấy Đường Vi bắt máy, điện thoại luôn báo bận mà không trả lời.

Lòng hấn chùng xuống, đáng lý vào lúc này, Đường Vi hấn là đang ở tiệm hoa, không thể không nghe điện thoại.

Hấn lập tức ngồi vào ghế lái, định chạy đi tìm Đường Vi.

Lúc này Liễu Hàn Yên cũng kéo Liễu Tiên Tiên trở vào xe, không vui hỏi:

- Rốt cuộc có chuyện gì vậy?

Tần Xuyên đột ngột nhớ ra Liễu Hàn Yên có thể dùng thiết bị quân trang tìm tín hiệu điện thoại, bèn gấp gáp hỏi:

- Bà xã, giúp anh tìm vị trí của Đường Vi!

- Đường Vi?

Liễu Hàn Yên nhớ ra đó là cô gái từng đến nhà họ trước đó:

- Anh nghi ngờ chúng cũng muốn giết cô ta?

- Nói chính xác hơn, mục tiêu chủ chốt của chúng là Đường Vi.

Tần Xuyên nói.

- Bọn chúng là ai? Đường Vi đó có thân phận thế nào, sao lại dính đến mấy kẻ đó?

Liễu Hàn Yên có ý hỏi rõ ngọn ngành.

- Anh sẽ giải thích với em sau! Mau giúp anh tìm đi! Lỡ đâu chậm một chút sẽ chết người đấy!

Tần Xuyên sốt ruột.

Nhưng Liễu Hàn Yên lại dựa người ra lưng ghế, lạnh lùng nói:

- Anh kêu tôi dùng kỹ thuật quân trang tìm một phụ nữ không rõ lai lịch, còn không nói kẻ địch là ai, tại sao tôi phải giúp anh? Sao tôi biết được cô ta có đáng cứu hay không.

Tần Xuyên muốn phát điên lên:

- Đến lúc này rồi mà em còn ghen cái gì chứ?

- Tôi... tôi ghen à?

Liễu Hàn Yên tức đến mặt lạnh như băng:

- Anh nói lung tung gì đó?

- Được rồi được rồi, anh phục em rồi.

Tần Xuyên thấy còn một đoạn đường nữa mới tới thành phố, ít ra cũng không phí thời gian, cho nên giải thích:

- Đám người đó chắc chắn là tổ chức sát thủ của nước ngoài, trước đó từng được bang Tứ Hải thuê giết Đường Vi. Cô ấy là con gái của Đường gia thuộc bang Đông Hải lớn nhất ở thành phố Đông Hoa, cô ấy không cho bang Tứ Hải và bang Đằng Long buôn bán ma túy, cho nên trong mắt bọn Tứ Hải có gai... Em hiểu rồi chứ?

Liễu Hàn Yên ngậy ra, bang Tứ Hải? Buôn bán ma túy?

Chợt Liễu Hàn Yên sực nhớ trước kia gặp phải nhóm Yamada, Kashima Jubei mang theo ma túy bên bờ biển, cô liền vỡ lẽ đầu đuôi mọi chuyện!

- Bang Tứ Hải gan to bằng trời, dám qua lại với tổ chức của nước Nhật!

Ánh mắt Liễu Hàn Yên tối lại, là một quân nhân, cô không vừa mắt nhất là bọn phản quốc thông gian bán nước.

Việc mua bán ma túy từ người nước ngoài cho người trong nước, đây chắc chắn là tội chết!

- Bà xã đại nhân! Em mau giúp anh, em mà không giúp anh tìm tiểu Vi Vi thì chắc chắn là em đang ghen rồi!

Tần Xuyên bắt đầu chơi trò ăn vạ.

- Không cần anh nhiều lời! Còn dám nói tôi ghen thì tôi sẽ ném anh vào hồ dấm dấy!

Liễu Hàn Yên trừng mắt với hắn, sau đó gọi điện cho Y Phi.

- Tướng quân! Chị có gì cản dận sao?

Vì Liễu Hàn Yên đình chức nên Y Phi ở lại Hàn Thích cũng không biết phải làm sao, nhận được điện loại từ Liễu Hàn Yên nên cực kỳ hưng phấn.

Liễu Hàn Yên cũng không nhiều lời, bèn bảo Y Phi tìm vị trí của Đường Vi.

Nhưng Y Phi lại có chút do dự:

- Tướng quân... Sau khi tướng quân Liễu Vân đến đã dặn cả đội bọn em không được gặp chị, còn không cho làm giúp chị chuyện gì...

- Anh Đường ra lệnh như thế à...

Liễu Hàn Yên nheo mắt:

- Vậy hết cách rồi, không làm khó em đâu.

- Không không không!

Y Phi vội tranh nói:

- Tướng quân, trong lòng em, chị là trưởng quan duy nhất của em, bây giờ em kiểm tra giúp chị, đợi chút nhé!

Liễu Hàn Yên chưa kịp ngăn, Y Phi đã cúp máy.

Liễu Hàn Yên nhú mày, lo lắng nói:

- Nếu Y Phi bị phát hiện làm trái quân kỷ thì hỏng rồi.

Tần Xuyên ngồi cạnh nghe cuộc gọi khi nãy, bèn cảm thán:

- Không sao, nếu cô ấy vì giúp anh tìm Vi Vi mà bị phạt, anh sẽ cùng em đến quân doanh giúp cô ấy!

Liễu Hàn Yên lờm hẩn một phát, song không nói gì, trong mắt có phần thấp thỏm, lại có phần an ủi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 151: Là Do Tôi Hại Mọi Người

Cũng không lâu sau, Y Phi liền gửi một tin hiệu truy tung tới bản đồ trên điện thoại của Liễu Hàn Yên.

Tần Xuyên đưa mắt nhìn, phát hiện tin hiệu điện thoại của Đường Vi liên tục di động, dường như đang đi tới nơi nào đó.

Điều này khiến Tần Xuyên thở phào nhẹ nhõm, xem ra Đường Vi không gặp chuyện gì bất trắc, mà đang đi đường, không chú ý tới điện thoại.

- Cô ấy hẳn là đang lái xe, anh muốn đuổi kịp cô ấy thì cần tăng tốc.

Liễu Hàn Yên nói.

Tần Xuyên cũng biết chính mình cần phải tăng tốc. Mặc dù vừa học lái xe chưa bao lâu, nhưng Tần Xuyên đã biết rõ những chi tiết cần chú ý khi lái xe, chân dí mạnh một cái, đạp vào bàn ga, chiếc xe đột ngột tăng tốc lao về trước.

Khi xe chạy được nửa đường, Liễu Hàn Yên đột nhiên nói:

- Anh dừng ở nhà ga phía trước, để Thiển Thiển xuống xe, không thể để nó gặp nguy hiểm được.

- Dừng mà! Có chị ở đó, em không có việc gì đâu!

Liễu Thiển Thiển không muốn bỏ qua trò hay sát thủ đối đầu.

Nhưng mệnh lệnh của Liễu Hàn Yên không cho cãi lại, cô căn bản không hề có ý thương lượng.

Tần Xuyên cũng hiểu được, em vợ không biết võ này xuống xe là tốt nhất, vì vậy phanh gấp, để Liễu Thiển Thiển xuống xe.

Liễu Thiển Thiển thấy chồng vợ hài này thống nhất ý kiến, đành biệt khuất bĩu môi, yên lặng xuống xe.

- Gọi xe trở về nhà, không được chạy loạn.

Liễu Hàn Yên nói một câu, sau đó để Tần Xuyên nhanh chóng lái xe rời đi.

Tần Xuyên sửng sờ:

- Vợ, em không xuống cùng Thiển Thiển sao?

- Những kẻ đó là sát thủ nước ngoài xâm lấn Hoa Hạ ta, anh bảo một quân nhân Hoa Hạ như tôi lại đào ngũ sao?!

Liễu Hàn Yên sắc mặt lạnh lùng hỏi lại.

Tần Xuyên không có thời gian cãi nhau với Liễu Hàn Yên, dù sao cô cũng có năng lực tự bảo vệ bản thân, vì vậy không nói thêm gì.

Hắn đuổi theo hai mươi phút, trên đường liên tục gọi bảy tám cú điện thoại, Đường Vi cũng không nghe, cũng không biết tình hình của cô như nào.

Chỉ có điều dường như Đường Vi cố ý lái xe chậm lại để Tần Xuyên có thời gian đuổi theo.

- Có thể là điện thoại của cô ấy bị người nghe lén, không dám nhận điện thoại, chỉ có điều có lẽ cô ấy không có chuyện gì.

Liễu Hàn Yên đã đổi sang ngồi bên ghế phụ.

Tần Xuyên không nói lời nào, ánh mắt hắn chăm chú nhìn con đường phía trước, hận không thể mọc cánh bay tới.

Liễu Hàn Yên đưa mắt nhìn Tần Xuyên, phát hiện biểu lộ của hắn vô cùng nghiêm túc, đầy sự lo lắng, biết rõ hắn đang lo lắng cho cô gái tên Đường Vi kia.

- Xem ra anh rất thích cô ấy.

Liễu Hàn Yên lạnh nhạt nói một câu.

Nếu như là bình thường, Tần Xuyên nhất định hỏi Liễu Hàn Yên có ghen tị hay không. Nhưng giờ khắc này, Tần Xuyên không nói câu nào.

Xe đi qua nội thành, tiến vào một khu dân cư ở ngoại ô thành phố, tất cả đều là nhà dân tự xây, giữa ban ngày đa số dân chúng đều đi làm, bên trong vô cùng thanh tĩnh.

- Vì sao cô ấy lại tới nơi này?

Liễu Hàn Yên hỏi.

Tần Xuyên rất cục trả lời một câu:

- Có lẽ không phải cô ấy muốn tới, mà do có người ép cô ấy.

Đúng lúc này, trên bãi đỗ xe của khu dân cư xuất hiện một chiếc BMW màu đỏ, rõ ràng là xe của Đường Vi!

Tần Xuyên vội vàng dừng xe lại, cùng Liễu Hàn Yên xuống xe, phát hiện trong xe đã không thấy Đường Vi đâu.

Cũng may hai người đều có cảnh giới Tiên Thiên, có thể do thám hướng đi chân khí ở khoảng cách khá xa. Lại thêm Đường Vi không hề có ý định che dấu hơi thở, cho nên hai người họ rất dễ tìm được vị trí.

- Phía bên kia!

Tần Xuyên dẫn đầu chạy về phía bắc khu dân cư.

Liễu Hàn Yên sửng sờ, Tần Xuyên tìm được Đường Vi trước cô, vậy chẳng phải nghĩa là tu vị của Tần Xuyên cao hơn cô?!

Cô ngày càng phát hiện mình không thể nhìn thấu người chồng bất đắc dĩ này, sự sâu cạn của hắn đúng là một câu đố khó!

Phía trước xuất hiện một tòa nhà bốn tầng, trang trí hoa lệ hơn nhà của hắn, hiển nhiên là chủ nhân có chút giàu có.

- Vi Vi!

Quả nhiên Tần Xuyên phát hiện một bóng dáng thướt tha đang đi về phía nhà dân, chính là Đường Vi.

Lúc này Đường Vi xoay người lại, khi thấy Tần Xuyên tới thì liền thở phào nhẹ nhõm, những khi nhìn thấy Liễu Hàn Yên đi sau thì cặp mày đen nhíu lại.

Tần Xuyên gằn như trong nháy mắt chạy tới trước mặt Đường Vi:

- Rốt cục xảy ra chuyện gì, sao lại không nghe điện thoại?!

- Vừa rồi tôi nhận được điện thoại, chú Lam bị người uy hiếp, đối phương muốn tôi tới nhà chú Lam đàm phán, hơn nữa không cho phép tôi báo chuyện này cho người khác.

Điện thoại của tôi cũng bị nghe lén, cho nên tôi không dám nghe điện thoại của cậu. Tôi biết rõ cậu có thể truy tìm tín hiệu điện thoại của tôi, cho nên cố ý giảm tốc độ chờ cậu tới.

Đường Vi giải thích.

- Đây là nhà của chú Lam?

Tần Xuyên giật mình.

- Ừm. Sau khi chú Lam rời khỏi bang hội thì ở cùng nhà với người thân ở quê, buổi tối tới quán bar làm việc, tôi cũng chỉ mới tới một lần.

Đường Vi ánh mắt cảnh giác nhìn vào căn nhà không có chút động tĩnh,

Lúc này Liễu Hàn Yên đi tới, hỏi:

- Người liên hệ với cô đâu? Ở bên trong sao?

Đường Vi suy nghĩ một chút, lắc đầu với Liễu Hàn Yên:

- Không rõ nữa, bọn chúng chỉ gửi một tin nhắn không có số cho tôi, nói chú Lam và người nhà đã bị bắt, lại gửi ảnh chụp, những tin tức khác đều không đưa.

- Tôi đi vào cùng chị.

Tần Xuyên lo lắng Đường Vi đi một mình sẽ gặp nguy hiểm, quay đầu nói với Liễu Hàn Yên:

- Vợ, em ở ngoài chờ chút, anh hoài nghi bên trong có bẫy rập.

Đường Vi nghe Tần Xuyên gọi một tiếng ‘vợ’, không khỏi mấp máy môi, trong mắt hiện vẻ u oán.

Liễu Hàn Yên rất không vui:

- Dựa vào gì mà tôi phải nghe lời anh, tôi không cần anh phải bảo vệ.

Nói xong, Liễu Hàn Yên tự mình đi về phía cửa lớn.

Tần Xuyên bất đắc dĩ lắc đầu, tác phong nữ cường nhân của Liễu Hàn Yên đúng là không thể sửa nổi.

Ba người đẩy cửa lớn ra, cánh cửa cũng không khóa, đi vào trong phòng khách cũng không hề thấy dấu vết đánh nhau.

- Có mùi máu tươi...

Tần Xuyên sờ mũi một cái:

- Ở tầng trên!

Đường Vi nghe xong, không nghĩ gì, vội vàng chạy lên tầng hai:

- Chú Lam! Chú Lam!!

- Vi Vi!

Tần Xuyên thầm kêu không tốt, nếu như Lam Trung Hoa đã gặp bất trắc, vậy nơi này quá nửa là một cái bẫy chết chóc. Ba người chính mình cần phải nhanh chóng chạy ra mà không phải lên lầu xem, như vậy chẳng khác nào đã mắc bẫy đối phương!

Nhưng hai cô gái đều lên rồi, hãn cũng chỉ có thể lên theo.

Khi đi vào một căn phòng ở lầu hai, mùi máu tươi nồng nặc phủ vào mặt!

Chỉ thấy một nhà sáu người, hai già, hai trung niên, một lớn và một nhỏ đều đã chết!

Máu tươi bao phủ cả căn phòng, máu chảy lênh láng trên nền gạch.

Sở dĩ như vậy vì những người này đều trực tiếp bị cắt đầu!

Sáu cái đầu đặt song song nhau trên mặt đất, mỗi cái đều mang biểu lộ đau đớn, trong đó bao gồm của Lam Trung Hoa!

- Chú Lam!

Đường Vi hét chói tai, hai mắt đỏ bừng, nước mắt như hồng thủy vỡ đê trào ra.

Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên cũng chấn kinh, hai người đều không ngờ tới đối phương không chỉ giết người, còn giết cả nhà! Thậm chí dùng phương thức máu tanh như vậy!!

Máu chốt ở đây còn có hai đứa nhỏ vô tội, một đứa mới học trung học, một đứa mới là học sinh tiểu học, tất cả đều bị giết hại một cách tàn nhẫn!

Đường Vi khóc không thành tiếng, cực kỳ bi ai quỳ trên mặt đất:

- Là do tôi hại chú... Tôi đã hại cả nhà chú...

- Vết máu trên đất đã bắt đầu khô lại, hẳn là đã chết được một lúc, đoán chừng sau khi chúng chụp ảnh cho cô thì lập tức ra tay giết người, cô tới sớm cũng không thể cứu được.

Liễu Hàn Yên cũng có chút không đành lòng, nói để Đường Vi không quá tự trách bản thân.

Đúng lúc này, trong một nhà dân ở cách đó không xa.

Một người mai phục dùng kính viễn vọng giám sát tầng hai, sau khi thấy Đường Vi xuất hiện, yên lặng ấn nút điều khiển.

Ba người tổng nhà Lam Trung Hoa lập tức nghe thấy tiếng nổ cực lớn từ dưới truyền đến.

Ầm! Ầm! Ầm!

Thuốc nổ điều khiển từ xa giấu trong phòng được kích hoạt!

Ma trước mặt ba người, trong căn phòng tràn ngập máu tươi cũng lóe lên ánh lửa, thuốc nổ cất giấu trong một cỗ thi thể cũng nổ tung!

Trơ mắt nhìn thi thể người nhà Lam Trung Hoa đều bị nổ thành thịt vụn, cả người Đường Vi gần như chết điếng đi.

Tần Xuyên tinh táo, trước tiên vội vàng ôm lấy Đường Vi quý trên mặt đất, điên cuồng chạy về phía cửa sổ trong WC.

Toàn bộ căn nhà bốn tầng như bị dỡ bỏ, nổ tung. Trong tiếng nổ cực lớn, bụi đất bay mù mịt, cả khu dân cư như vừa trải qua một cơn động đất.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 152: Cắt Hầu

Ở trong một căn phòng họp ở khu biệt thự bang Tứ Hải bên bờ biển.

Cha con Vương Chấn Thiên đang nhìn vào một màn hình lớn, phía trên truyền về chính là cảnh nhà Lam Trung Hoa nổ tung.

Sau khi xem trực tiếp tình hình phía bên kia, một người đàn ông với gương mặt góc cạnh xuất hiện, đeo niềng răng mà kính râm màu xanh da trời, dáng vẻ hung hãn.

- Hội trưởng, nhiệm vụ đã hoàn thành, mục tiêu Đường Vi cùng một nam một nữ đi theo đã táng thân trong biển lửa.

Gã báo cáo.

Trong phòng họp, một người đàn ông trung niên dáng người thon dài, màu da ngăm đen ngồi trên vị trí thủ lĩnh.

Trên đỉnh đầu y giữ lại một dóm tóc nhuộm màu trắng bạc, môi màu tím đen, môi dưới cùng hai tai đều đeo rất nhiều khuyên bạc, mặc áo khoác da, lộ ra cơ bắp cường tráng ở ngực.

Chỉ là y chỉ cần ngồi trong phòng họp đã có thể khiến những người xung quanh cảm thấy sợ hãi, bất an, giống như y đi tới đâu sẽ có một đám mây đen bao phủ nơi đó.

- Cắt Hầu, đi xác nhận hiện trường, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.
- Vâng, hội trưởng.

Nhìn cuộc điện thoại chấm dứt, cha con họ Vương đều mang vẻ mặt vui sướng.

- Ha ha ha, căn bản không cần kiểm tra. Cho dù Đường Vi là võ giả Tiên Thiên cũng không thể sống trong tình cảnh như vậy.

Atula liếc nhìn bọn họ:

- Hai vị cũng quá coi thường võ giả Tiên Thiên rồi. Nếu như phản ứng nhanh, kịp thời vận cương khí Tiên Thiên để ngăn cản, chỉ nổ như vậy thì vẫn còn cơ hội sống sót không nhỏ. Đương nhiên... bị thương là không thể tránh được.

- Dù không bị thương, Đường Vi sao có thể là đối thủ của hội trưởng ngài được. Giờ đã bị thương chẳng phải là càng dễ đối phó?

Vương Thế Huân cười tà.

Atula gõ nhẹ lên mặt bàn:

- Đối phó với võ giả Tiên Thiên, có thể nổ chết thì nổ chết, có thể dùng đạn thì không dùng dao, dùng cổ võ đối chiến cuối cùng cũng chỉ là hạ sách.

- Không hổ là hội trưởng Atula. Đúng vậy, tránh sở trường, tấn công vào sở đoản của kẻ địch, đúng là khiến người mở rộng tầm mắt.

Trong vòng một ngày đã tiêu diệt cả Đường Vi lẫn Tần Xuyên, còn tiện tay giết chết cả nhà Lam Trung Hoa, đúng là hiệu suất khiến người sợ hãi thán phục nha!

Vương Chấn Thiên vượt mộng ngựa, lệnh cho người hầu bưng một khay Champagne tới, định ăn mừng với đám người Atula.

Sau lưng Atula chính là Hannah cùng Rick mà khi trước đi chặn giết Tần Xuyên.

Nhìn thấy Champagne được bưng lên, Hannah và Rick yên lặng nhìn hội trường, thấy Atula không cử động, bọn họ cũng không dám nâng ly.

Atula ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Vương Chấn Thiên:

- Vương tiên sinh, tuy rằng lần này chúng ta tới có một phần mục đích là báo thù thay cho huynh đệ của ta là Quỷ Dạ Xoa, nhưng ông đột nhiên thêm vào nhiệm vụ giết cả nhà Lam Trung Hoa, việc này cần phải tính thêm tiền. Công hội sát thủ của chúng ta chưa từng làm không công.

Cha con Vương gia trong lòng thầm mắng đám người này đúng là quỷ hút máu. May mà bọn họ còn từ mấy nhà kia lừa được 100 triệu tiền mặt, bằng không thì đúng là không đủ tiêu.

Mấu chốt chính là từ đầu tới cuối Atula chưa từng ra tay, chỉ phất tay chỉ việc.

Bọn họ rốt cục hiểu ra muốn mời một võ giả Tiên Thiên trung cấp là một việc, nhưng muốn y tự mình ra tay lại là một chuyện khác.

- Ha ha, xin hội trường Atula cứ an tâm, tiền nhất định sẽ dựa theo giá báo của các ông, đúng giờ chuyển vào tài khoản quốc tế.

Vương Chấn Thiên nâng ly, mỉm cười nói.

Lúc này Atula mới thỏa mãn, cầm lấy ly rượu, hai người đứng sau cũng nâng ly.

Chỉ có điều Atula cũng không hề có ý uống rượu, trực tiếp đổ ly Champagne xuống đất, hai tên thủ hạ của y cũng làm như vậy.

Cha con Vương gia sắc mặt cứng ngắc, không hiểu ý của đối phương là gì, xem thường họ?

- Xin thứ lỗi, nhưng cần phải có lòng phòng bị người. Ý tốt của ông tôi xin

nhận, nhưng rượu thì không thể uống.

Atula nhếch miệng cười tà.

Cha con Vương gia cười xấu hổ, biểu thị đã hiểu.

Đám người này đều đi trên lưỡi dao mà sống, đúng là không thể tùy tiện uống rượu người khác đưa, huống chi hai bên còn có một khoản tiền chưa thanh toán.

- Cha, Đường Vi và Lam Trung Hoa đã chết hết, đám người Đông Hải bang Đường gia còn lại đều như quần long vô thủ, xem như đã không còn là chướng ngại của chúng ta ở thành phố Đông Hoa rồi. Tiếp theo chúng ta có thể chính thức mua bán thuốc phiện.

Vương Thế Huân hưng phấn nói.

Vương Chấn Thiên cũng liên tục gật đầu, thậm chí y còn đang cân nhắc có nên bỏ ra thêm một số tiền để mới thủ hạ của Atula đi tàn sát đám người Ôn gia không. Dù sao cũng đều là tiêu tiền của đám người Trần gia, Mã gia, Hầu gia...

Bên cạnh phế tích nhà Lam Trung Hoa, sau khi bị nổ tung, không ai dám tới gần.

Duy chỉ có sát thủ Cắt Hầu mặc trang phục đen, đeo kính dâm nện bước đi về phía phế tích.

Sở dĩ gã có biệt hiệu Cắt Hầu là vì khi giết người thích cắt từ hầu vào, cắt mất đầu, thủ đoạn tàn bạo như vậy khiến gã cảm thấy vui vẻ.

Hôm nay nhận được mệnh lệnh của Atula, trăm thảo trừ căn cả nhà Lam Trung Hoa, gã lập tức đi ra tranh nhận nhiệm vụ này. Bởi vì chuyện này có ý nghĩa là hẳn có thể cắt không chỉ một đầu người.

Đi qua một đồng đá vụn cùng bụi, Cắt Hầu phát hiện dưới chân có mùi tanh tươi cùng mùi cháy.

Gã cúi đầu nhìn, nhếch miệng nhe răng cười, đó là mùi thịt người bị nổ nát, gã rất thích hương vị này.

- Xem ra... võ giả Tiên Thiên cũng bị nổ thành thịt nướng rồi.

Cắt Hầu lăm bắm một câu, chuẩn bị trở về báo tin cho Atula, xác nhận đã hoàn thành.

Nhưng vào đúng lúc này, có một tiếng nói trầm thấp lạnh thấu xương từ phía sau truyền đến...

- Vậy cũng chưa chắc...

Cắt Hầu giật mình, một luồng khí lạnh từ chân truyền lên đầu gã. Gã vô ý thức nhảy lên, quay người về phía sau mới phát hiện đối phương là ai.

Đây chính là người con trai đi cùng Đường Vi vào trong mà gã đã nhìn thấy thông qua kính viễn vọng.

Lúc này toàn thân Tần Xuyên rách rưới, quần áo trên người đã hoàn toàn không thể nhận ra, lộ ra một thân cơ bắp cường tráng.

Mà đầu Tần Xuyên dường như bị tảng đá sắc bén nào đó làm bị thương, máu đang chảy qua khe mắt của hắn, nhuộm đỏ nửa khuôn mặt.

Nhưng khuôn mặt như vậy, con mắt bị máu tươi bao phủ kia như có sương mù đen bao phủ, nhìn như ánh mắt của ác ma nơi vực sâu!

- Làm sao có thể... Mà... Mà không chết?!

Tần Xuyên nhếch miệng, lộ ra nụ cười tà:

- Đây là lần đầu tiên trong một ngày tao bị nổ hai lần... Đều là chúng mày ban cho. Hiện giờ tao đang rất tức giận...

Cắt Hầu lúc này đột nhiên cười lớn, nói:

- Mày không cần phô trương thanh thế! Nổ mạnh như vậy, mày không chết đã là vạn hạnh, chỉ e giờ đã nội thương nghiêm trọng, đứng cũng không vững đi. Tiểu tử, đây là chính mày muốn chạy ra để tao cắt đầu, tao từ chối thì bất kính rồi!

Nói xong, Cắt Hầu rút ra một thanh đao hình bán nguyệt ở bên hông ra, đầu lưỡi liếm lên lưỡi đao dính đầy máu tươi.

- Nói như vậy cả nhà này đều do mày giết...

Tần Xuyên híp mắt lại.

Cắt Hầu vẻ mặt biến thái, điên cuồng cười:

- Đúng vậy thì sao?! Mày cũng sẽ bị tao giết!! Nhớ kỹ, ông mày gọi là Cắt Hầu!

Gã nhảy lên cao, giống như một tia chớp đen xông tới chỗ Tần Xuyên, lưỡi đao trên tay tạo thành hình nửa vòng trăng, ánh lạnh lóe lên, lướt qua thân thể Tần Xuyên!

Hai chân Tần Xuyên không nhúc nhích, ngón trỏ tay trái chỉ khẽ động một chút.

Một giây sau, Cắt Hầu xuất hiện sau lưng Tần Xuyên, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười cuồng ngạo, hai mắt mở lớn, thân thể giữ nguyên tư thế, một tay giơ đao.

Tần Xuyên yên lặng xoay người, đi về phía đồng hồ nát cách đó không xa.

Nơi đó chính là hai cô gái vừa sống sót sau tai nạn, mặt và quần áo đang rất bẩn. Hai người dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn lẫn.

Vừa rồi vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, may nhờ có Tần Xuyên phản ứng kịp thời, dùng thân thể thần mộc của bản thân làm khiên thịt, phối hợp với cương khí Tiên Thiên bảo vệ Đường Vi. Mà công pháp Thiên Huyền Băng Ngưng của Liễu Hàn Yên có lực phòng ngự rất mạnh, cho nên may mắn sống sót.

Nếu như hôm nay là võ giả Tiên Thiên khác, e là không may được như vậy, không chết cũng tàn phế.

Vừa rồi hai người đều không nhìn rõ Tần Xuyên đã làm gì, chỉ thấy tên sát thủ kia đứng yên ở đó không nhúc nhích.

- Gã làm sao vậy?

Liễu Hàn Yên cố quái hỏi một câu.

Tần Xuyên cũng không trả lời, bởi vì lúc này một cơn gió thổi qua đây, Cắt Hâu phía sau lưng, đầu rơi xuống đất!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 153: Nghiên Cứu Một Chút

Hai cô gái đều vô ý thức há lớn miệng, dù là Liễu Hàn Yên cũng không nhìn thấy rõ Tần Xuyên làm như thế nào.

Tốc độ kiếm khí của Tần Xuyên quá nhanh, vừa rồi lại là một đòn trong khi tức giận, góc độ xảo trá, hai người căn bản không hề phát hiện ra kiếm khí xuất hiện thì luồng kiếm khí kia đã cắt đứt đầu Cắt Hàu.

- Anh làm như nào vậy?!

Liễu Hàn Yên không kịp được hỏi một câu.

Tần Xuyên vẻ mặt tiếc hận nói:

- Vừa rồi gã không cẩn thận, cầm đao ngược nên lỡ tay cắt nhầm đầu mình, tôi cũng cảm thấy rất đáng tiếc vì chuyện này!

Liễu Hàn Yên hít một hơi sâu, cuối cùng không hỏi thêm nữa, hãnh cho mình là kẻ ngu sao? Ai có thể tin những lời lừa gạt trẻ ba tuổi này?!

Chỉ có điều mỗi võ giả đều có bí mật riêng của mình, Tần Xuyên không nói, Liễu Hàn Yên cũng không nghĩ nhiều.

Chỉ là một lần nữa cô lại có nhận định mới với thực lực của người chồng này, rất cực... hãnh có bao nhiêu bí mật ẩn giấu đây?

Ánh mắt Đường Vi nhìn Tần Xuyên vô cùng dịu dàng, bởi vì ngay thời khắc nổ tung, Tần Xuyên lựa chọn ôm chặt lấy cô, bảo vệ cô mà không phải là Liễu Hàn Yên.

Mặc dù nói Liễu Hàn Yên thực lực cao cường, không cần Tần Xuyên bảo vệ. Nhưng những thời khắc nguy hiểm như này, căn bản không có thời gian suy nghĩ, nhất định làm ra những lựa chọn xuất phát từ đáy lòng.

Nghĩ tới những điều này, những u oán và khúc mắc của cô với việc Tần Xuyên đã kết hôn đều biến mất.

Không có gì chân thật hơn so với lần trải nghiệm sống chết vừa rồi.

Chỉ là nghĩ tới cả nhà Lam Trung Hoa đều bị giết chết, lửa giận trong lòng Đường Vi xông thẳng lên đầu.

- Cha con họ Vương bang Tứ Hải, lúc đầu tôi không nên niệm tình cũ mà tha mạng cho chúng. Cả nhà chú Lam chết là do tôi đã quá nhân từ mà nương tay. Tôi muốn cha con họ Vương phải đền mạng!

Đường Vi nói xong, quay người đi tới xe.

Tần Xuyên lập tức đuổi theo:

- Tiểu Vi Vi, chị đi cũng được, nhưng phải có em đi cùng. Sát thủ lần trước chúng phái tới đã là võ giả Tiên Thiên sơ cấp, lần này vẫn dám ra tay ắt hẳn là có cao thủ mạnh hơn.

Đường Vi sửng sờ, có chút ảo não:

- Nếu Huyết Hoàng công của tôi có thể đột phá thêm một tầng thì tốt rồi, tôi thực vô dụng!

Tần Xuyên giờ mới biết hóa ra môn công pháp đặc biệt mà Đường Vi tu luyện tên là Huyết Hoàng công, hẳn chưa từng nghe nói tới trên đời có một môn công pháp như vậy. Công pháp này còn hiếm thấy hơn cả Thiên Huyền Băng Ngưng của Liễu Hàn Yên, không biết cô học được từ nơi nào.

- Bang Tứ Hải đã phạm pháp luật, hơn nữa còn thuê sát thủ nước ngoài tiến

vào địa phận Hoa Hạ, là loại hình thức bang đầu mà cục An toàn quốc gia chúng tôi kiêng kỵ nhất. Hai người không cần tự mình giải quyết chuyện này, tôi sẽ bảo Y Phi dẫn người đi vây quét bang Tứ Hải.

Lúc này Liễu Hàn Yên đi tới, nói.

Đường Vi nhíu mày:

- Liễu tướng quân, giang hồ có luật của giang hồ, coi như các cô muốn trừng phạt bang Tứ Hải thì chờ sau khi tôi báo thù rồi nói.

Liễu Hàn Yên cũng không hề nhường bước:

- Đây không phải là việc riêng của cô, là chuyện lớn có thể ảnh hưởng tới an toàn của dân chúng, quân đội không thể bỏ mặc không quản được.

Nói xong, Liễu Hàn Yên bắt đầu gọi điện thoại cho Y Phi.

Một lúc sau, Y Phi nhận điện thoại, nhưng nói chuyện lại là một người con trai.

- Em gái Đường, em đã nghỉ ở nhà rồi, còn nhúng tay vào chuyện của Hàn Thứ, không thích hợp đâu.

Hai mắt Liễu Hàn Yên trợn trừng, lộ ra vẻ lo lắng:

- Anh họ, Y Phi sao rồi?

Đầu dây bên kia chính là anh họ của Liễu Hàn Yên, Liễu Vân.

- À, không có gì, anh thấy cô ta dùng quyền thăm dò tín hiệu điện thoại của dân chúng bình thường, cho nên tạm thời giam giữ rồi. Chúng ta là quân đội, không phải là chó săn! Anh cần phải thăm vấn một chút, xem cô ta có dùng công mưu tư ở việc gì khác hay không.

Liều Hàn Yên không vui nói:

- Cô ấy tìm một người giúp em, thuận tiện để cứu người, không phải dùng việc công để mưu lợi riêng! Bang Tứ Hải thành phố Đông Hoa mời sát thủ nước ngoài, tình hình hiện giờ rất khẩn cấp!

- Em gái Đường, em chớ quên hiện giờ em không phải là tổng chỉ huy Hàn Thứ nữa, em đang bị cách chức tạm thời! Em không có tư cách và quyền lực để Hàn Thứ làm việc cho mình. Nếu bang Tứ Hải làm loạn, anh sẽ điều tra làm rõ rồi sẽ xử lý, không cần cô gái nhàn rỗi ở nhà như em quan tâm lo lắng!

À đúng rồi, anh nghe nói em cũng người nào đó của Tần gia, thôi cứ gọi đại là em rể đi, hai người đã lĩnh giấy chứng nhận kết hôn rồi, anh muốn chúc mừng hai người, tân hôn vui vẻ! Con gái dù sao cũng nên sớm lập gia đình, quân đội cuối cùng cũng không thích hợp với giới nữ. Anh rất chờ mong uống rượu mừng của hai đứa đó, ha ha...

Liều Vân cười lớn, sau đó liền đập máy, căn bản không quan tâm Liều Hàn Yên định nói gì.

Khuôn mặt cô lạnh như băng, bàn tay trắng nõn run rẩy, trực tiếp bóp nát điện thoại di động, hóa thành một khối băng, ném trên đất!

- Vợ yêu, xem ra em ở Liễu gia cũng không dễ dàng.

Tần Xuyên ở cạnh cảm khái.

- Câmmồmm!

Liều Hàn Yên trừng mắt nhìn hằm một cái, trực tiếp đi về phía chiếc Mercedes

Tần Xuyên vội vàng dẫn theo Đường Vi đi theo sau, mỉm cười hỏi:

- Vợ yêu đi đâu vậy, đừng nóng giận mà! Anh họ của em chính là đồ ngu

xuân, anh và Đường Vi đều có thể nghe ra!

Đường Vi ở phía sau gật đầu, cô cũng rất ghét loại người tự đại xem thường phụ nữ này, đồng thời cảm thấy Liễu Hàn Yên kỳ thực cũng rất đáng thương. Sinh ra trong gia tộc lớn, nhưng lại là con gái, cho dù là cổ võ thiên tài thì vẫn bị rất nhiều người coi là cái đinh trong mắt, cuộc sống cũng rất khó khăn.

Trước đây cô còn có chút hâm mộ lẫn ghen ghét Liễu Hàn Yên, nhưng hiện giờ cô cảm thấy mình hạnh phúc hơn nhiều.

Liễu Hàn Yên hít một hơi thật sâu, nói:

- Tới bang Tứ Hải trước, xử trí xong đám phản quốc kia, sau đó thì tìm Y Phi, tôi không thể để cô ấy vì tôi mà bị phạt.

Tần Xuyên gật đầu, hẳn cũng cảm thấy nên như vậy. Cần quái gì bộ đội đặc chủng, ba người họ là đã đủ rồi, vì vậy kéo Đường Vi muốn lên xe.

Nhưng Liễu Hàn Yên quay đầu lại nói:

- Anh và Đường tiểu thư ngồi xe của cô ấy, tôi tự mình lái xe.

- Há?

Tần Xuyên buồn bực:

- Thời điểm này còn cần lái hai xe? Vì sao vậy?

- Không có vì sao cả!

Tần Xuyên khuyên hai câu, nhưng Liễu Hàn Yên kiên trì muốn vậy, chính là không muốn để bọn họ ngồi chung một xe.

Tần Xuyên bất đắc dĩ, đành phải cùng Đường Vi đi lên chiếc BMW, Đường Vi dẫn đường, cùng nhau tới chỗ ở của Vương gia của Tứ Hải bang.

Trên nửa đường, Tần Xuyên ngồi ở ghế phụ, thông qua kính chiếu hậu nhìn chiếc xe Jeep chạy phía sau, không khỏi lắc đầu thở dài.

- Tiểu Vi Vi, chị nói có phải cô ấy tới kỳ hay không... Nghe nói phụ nữ mỗi tháng đều có mấy ngày cảm xúc không tốt, sao đột nhiên lại trở mặt như vậy chứ?!

Đường Vi nhếch cặp môi đỏ mọng, cười đầy thâm ý:

- Tiểu Xuyên Xuyên, cậu không hiểu thực hay giả vờ ngu vậy?

- Có ý gì vậy?

Tần Xuyên nghi hoặc.

Đường Vi cười vui vẻ:

- Tôi cảm thấy Liễu tướng quân đang ghen, cho nên mới tức giận với cậu.

- Ghen? Cô ấy có việc gì mà phải ghen?

Tần Xuyên buồn bực:

- Chẳng phải cô ấy đã sớm biết chuyện hai ta sao? Trước đây vẫn tốt mà.

Đường Vi thở dài:

- Vừa rồi khi nổ tung, cậu không để ý tới cô ấy mà ôm tôi nhảy ra cửa sổ, để một mình cô ấy ở lại đằng sau. Tuy rằng cô ấy có năng lực lớn, hông xảy ra chuyện gì, nhưng dù sao người ta cũng là vợ hợp pháp của cậu, vào thời khắc sống chết cậu lại bỏ mặc cô ấy, đương nhiên người ta sẽ mất hứng.

Tần Xuyên nghe xong, cười xấu hổ:

- Cũng không phải tôi không quan tâm cô ấy, chỉ là cô ấy vẫn luôn tỏ ra mạnh mẽ, hơn nữa năng lực bảo vệ bản thân là không có vấn đề gì, đương nhiên tôi sẽ

quan tâm tới sự an nguy của chị hơn...

Haizz... Xem ra sau này mỗi tay phải ôm một người. Không đúng... tính cả tiểu Nhu thì tôi ôm ba người... Ừm, đó là một vấn đề, tôi cần phải nghiên cứu một chút...

Đường Vi quả thực muốn đưa tay bóp chết đối phương, quay đầu trừng mắt:

- Đúng là không biết xấu hổ! Cậu cho rằng mình là hoàng đế sao, trái ôm phải ấp... Hừ, nếu không phải cần giữ sức để chút nữa làm gọi cha con Vương gia, hiện giờ tôi sẽ dừng lại đánh cậu một trận.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 154: Giết Vào Bang Tứ Hải

Khà khà, tiểu Vi Vi chị không đánh lại tôi, đánh xong không phải là bị tôi ôm lấy, chiếm tiện nghi sao?

Tần Xuyên chớp chớp mắt.

Đường Vi dở khóc dở cười, nhưng đột nhiên cô lại không thể cười nổi, trên mặt hiện vẻ đau thương.

Tần Xuyên biết rõ cô đang thương tâm cho cả nhà chú Lam, vì vậy đưa tay nhéo khuôn mặt của Đường Vi, an ủi:

- Chú Lam nếu ở trên trời có linh thiêng, ắt hẳn cũng hi vọng Đại tiểu thư của ông có thể vui vẻ.

Chỉ cần hôm nay chúng ta báo thù rửa hận cho bọn họ, ông ấy nhất định không trách chị.

Đường Vi hai mắt đỏ lên:

- Chú Lam cũng vì quá quan tâm tới tôi, thay Đường gia chúng tôi duy trì quan hệ tốt với nhiều nơi, cho nên mới bị Vương gia coi như cái đinh trong mắt... Cả đời này tôi cũng không thể trả lại ân tình của ông rồi

Tần Xuyên thở dài, hẳn cũng không biết an ủi cô như nào. Suy nghĩ một chút, nói:

- Đợi chút nữa tới đó, mạng của cha con Vương Chấn Thiên giao cho chị xử lý.

Đường Vi cảm kích nhìn Tần Xuyên. Cô biết rõ chỉ bằng thực lực của mình căn bản không thể tìm Vương gia báo thù, may mà có Tần Xuyên ra tay hỗ trợ.

- Tiểu Xuyên Xuyên... Đợi chuyện lần này xong, tôi nhất định sẽ báo đáp cậu.

Đường Vi ngại ngùng, cười xấu hổ.

Tần Xuyên cảm thấy xương cốt run run, cô ám chỉ quá rõ ràng rồi, cuối cùng chính mình cũng có thể trở thành đàn ông...

Tần Xuyên lập tức tỏ vẻ nghiêm nghị, đây chính khí:

- Tiểu Vi Vi, chị cảm thấy tôi là hạng tiểu nhân ham muốn con gái báo đáp sao? Tôi căn bản chưa hề có ý này, đối tốt với chị là do tôi cam tâm tình nguyện! Bởi vì tôi thích chị, cho nên chuyện của chị chính là chuyện của tôi!

- Tôi biết rõ cậu chưa từng nghĩ như vậy, nhưng cậu không để ý tới nguy hiểm mà cứu tôi, tôi cũng phải tận tâm đối tốt với cậu nha, không phải là làm tốt thì cần được khen ngợi sao?!

Đường Vi kiều my nhìn hấn.

Tần Xuyên xấu hổ mà quay đầu đi, hai cánh tay xoa xoa trên đùi:

- Chuyện này... Chuyện này không hay lắm đâu, ha ha... ha ha... Chuyện này... Cứ như vậy đi! He he he...

Đường Vi nhìn dáng vẻ vui mừng của Tần Xuyên, cảm thấy buồn cười, trừng mắt nhìn hấn một cái:

- Đúng là tiểu xử nam, nhìn cậu cười kìa...

Tần Xuyên vụng trộm liếc nhìn Đường Vi một cái, trong lòng khẽ hừ, chẳng phải chị vẫn là xử nữ sao? Cười nhạo cái gì chứ.

Chừng nửa giờ sau, biệt thự Vương gia bên bờ biển xuất hiện ở trước mắt.

Bầu trời có chút u ám, mây đen bao phủ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện mưa lớn, sấm sét.

Đường Vi dừng xe lại, chiếc xe Jeep phía sau cũng dừng lại.

Đường Vi lần mò dưới ghế ngồi, lấy ra một chiếc rương kim loại, sau khi mở ra, bên trong là hai khẩu Desert Eagle màu xám bạc.

Chỉ có cô gái nào từng luyện võ mới có thể sử dụng loại súng lục giật mạnh như này.

- Lần trước cậu nhắc nhở tôi phải đề phòng nguy hiểm, tôi đã nhờ chú Lam tìm hai khẩu súng này đặt trong xe, không ngờ người mà đối phương ra tay trước lại là chú Lam.

Tần Xuyên nhìn hai khẩu súng ngắn có chút thích thú, nhưng hẳn cũng không có thói quen dùng súng.

- Tiểu Vi Vi, súng này chị dùng đi, tôi không cần.

- Cũng không định cho cậu dùng, tôi còn ngại không đủ đạn nữa.

Trong mắt Đường Vi lóe lên ánh lạnh, mở chốt an toàn, sau đó mỗi tay một khẩu súng, đi xuống xe.

Hộ vệ bang Tứ Hải trông coi ở cửa nhìn thấy đột nhiên có một chiếc xe chặn cửa ra vào, nhận ra là xe của Đường Vi, cẩn thận mà đi tới trước.

Nhưng không chờ chúng kịp phản ứng, Đường Vi đã đi xuống, hòng súng chĩa thẳng vào đầu.

Đoàng đoàng đoàng...

Tiếng súng liên tiếp nổ vang, máu tươi bрыз ra, vài tên hộ vệ cùng lúc ngã xuống.

Lúc này Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên cũng xuống xe, nhìn thấy Đường Vi không nói câu nào đã làm thọt mấy tên thủ vệ, cũng không cảm thấy gì, đi theo Đường Vi vào trong cửa lớn.

Trong phòng họp của Vương gia.

Đợi hơn nửa tiếng mà không thấy Cắt Hầu báo cáo khiến cho đám người Atula cảm thấy có chút bất thường.

- Hội trưởng, Cắt Hầu sẽ không gặp phải bất trắc gì chứ.

Hahnah hỏi.

- Không thể nào, chẳng lẽ cô ta bị lực xung kích mạnh như vậy còn có năng lực giết chết Cắt Hầu sao?!

Rick lắc đầu.

Cha con Vương gia thấp thỏm không yên, kế hoạch lần này hoàn mỹ như vậy chẳng lẽ Đường Vi vẫn có thể sống sót?!

- Hội trưởng Atula, nếu không tôi sắp xếp một chiếc xe, ngài tự mình dẫn người qua đó xem?

Vương Chấn Thiên thăm dò.

- Không thể làm vậy. Lúc này nơi đó khẳng định đã có cảnh sát tới, giờ chúng ta đi qua, mục tiêu quá rõ ràng.

Vương Thế Huân nói.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng súng!

- Tình hình như nào?! Tiếng súng ở đâu vậy?!

Vương Chấn Thiên vô cùng khẩn cảm, hỏi bên ngoài.

Atula nhìn thiết bị thông tin trên tay vẫn không có động tĩnh gì, yên lặng đứng lên, đi ra khỏi phòng họp.

- Hội trưởng, ngài muốn đi đâu?

Hahnah cùng Rick vội vã đuổi theo.

Atula cười lạnh:

- Hai người mau mang theo súng phóng rocket cùng súng ngắm, đi tìm nơi mai phục, có khách tới thăm!

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới giọng nói hoảng loạn, một tên thủ hạ bang Tứ Hải chạy tới cửa phòng họp, hô to:

- Bang chủ! Thiếu gia! Đường đại tiểu thư tới!

Cô ta dẫn theo một nam một nữ, thấy ai liền nổ súng, đã chết mười huynh đệ rồi, chúng tôi không thể ngăn nổi!

- Cái gì?!

Cha con Vương gia sắc mặt tái nhợt, đưa mắt nhìn nhau, hiện lên vẻ bối rối.

- Hội trưởng Atula! Rốt cục là chuyện gì xảy ra?! Sao cô ta còn chưa chết?!

Vương Chấn Thiên giận dữ.

- Hừ, gấp gì chứ. Nếu đã đưa tới cửa, ta ra tay giết cô ta, kết quả cũng như vậy... Còn thuận tiện tự tay báo thù cho người anh em Quỷ Dạ Xoa nữa.

Cha con họ Vương nghe xong, hai mắt sáng lên. Đúng vậy, có võ giả Tiên

Thiên trung cấp như Atula ở đây, bọn họ sợ cái gì chứ?!

- Mau để cho các huynh đệ lui về sau! Tất cả đều đi vào trong! Bên ngoài do hội trưởng Atula xử lý.

Đầu óc Vương Thế Huân vận chuyển rất nhanh, dù chúng có thương nhưng thương pháp của những tên thủ hạ này căn bản không thể so được với Đường Vi.

Thời điểm này không nên để thủ hạ chết một cách vô ích, lucsnayf nên dùng tới đám sát thủ dùng tiền thuê tới kia.

Bên ngoài đài phun nước ở hoa viên, Đường Vi đã bắn chết gần hai mươi tên bang chúng bang Tứ Hải, có hai tên võ giả Hậu Thiên định ngăn cản, cũng bị cô dùng súng bắn toác sọ.

Không đến cảnh giới Tiên Thiên, trừ khi dự đoán được quỹ tích viên đạn, bằng không căn bản không ngăn được uy lực của đạn, chớ nói chi là loại Desert Eagle có lực công phá rất mạnh này.

Lúc này Tần Xuyên cũng không ra tay. Hắn biết Đường Vi đang cần phát tiết thật thoải mái, bằng không thì không có cách nào giảm đi nỗi đau trong lòng cô.

Liễu Hàn Yên yên lặng đi theo sau, nhìn Đường Vi không ngừng giết người, trong mắt hiện lên một tia thần thái khác thường.

Trước đây cô không có hứng thú gì với Đường Vi, nhưng hiện giờ cô cảm thấy cũng có thể giao lưu một chút với cô gái này.

Cô có thể nhìn ra được thương pháp của Đường Vi luyện ra từ trong thực chiến, điều này nói rõ Đường Vi không chỉ là đại tiểu thư của một bang phái.

Đều là những cô gái đi trên ranh giới sống chết, có lẽ các cô có không ít chủ đề chung.

Đột nhiên, một viên rocket từ trên nóc nhà phóng tới chỗ ba người.

- Tôi tới!

Liều Hàn Yên sớm có đề phòng, đối phương có súng phóng rocket, chắc chắn sẽ không chỉ có một viên rocket.

Cô lập tức phóng ra chân khí Băng Ngưng màu xanh thẫm, như biển lớn mênh mêng, trào về phía viên rocket kia.

Đoạn không băng nhận!

Liều Hàn Yên một tay khẽ vẫy, một thanh Băng Lăng phi nhận phá không chém xuống!

Quả rocket kia bay được một nửa đã bị mũi băng nhọn chém làm đôi, ngay cả nổ tung cũng không kịp, rơi xuống bụi cỏ.

Rick da đen ở trên nóc nhà thấy vậy, lúc này mới nhìn rõ ba người, phía sau Đường Vi còn có một nam một nữ.

- Làm sao có thể?! Hắn còn sống?!

Sắc mặt Rick thay đổi, thông qua bộ đàm để báo cáo:

- Hội trưởng! Chuyện rất quái lạ! Vừa rồi tôi và Hahnah dùng rocket bắn mục tiêu Tần Xuyên, nhưng hắn lại không chết!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 155: Liễu Hàn Yên Khiếp Sợ

Sát thủ Rick không biết là lời nói vừa rồi đã khiến vị trí của gã bị lộ ra.

Thân thể Liễu Hàn Yên như một cơn gió, xung quanh thân thể có băng tinh vờn quanh, nhanh chóng vọt lên ban công tầng hai nhà chính, lại nhảy thêm một cái, đã rơi xuống tầng ba cao nhất.

Trong nháy mắt, Tần Xuyên liền nhìn thấy cô gái chém rụng quả rocket của mình, ánh mắt tỏa ra vẻ lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào mình.

Rick là người bắn trọng pháo, không phải sát thủ am hiểu chiến đấu gần người. Cho nên ngay khi phát hiện Liễu Hàn Yên đang ở gần, lập tức rút boom mù cùng boom khói ra, muốn chạy trốn.

Nhưng không đợi gã lấy ra vũ khí phòng thân, tay phải gã đã cứng nhắc, không cử động được.

Một lớp băng đã ngưng kết ở các đốt ngón tay của gã, cơ bắp cường tráng của gã dùng rất nhiều sức mới phá vỡ được khối băng này.

Nhưng lúc gã ngẩng đầu, đã phát hiện bàn tay của Liễu Hàn Yên che ở trước mặt!

- Không... Đừng giết tôi...

Rick sử dụng kỹ năng bảo vệ tính mạng cuối cùng: Giả vờ xin tha thứ!

Nhưng Liễu Hàn Yên hoàn toàn không có hứng thú nghe, một dòng nước lạnh từ lòng bàn tay cô chảy ra, đầu Rick bị đóng băng.

Liễu Hàn Yên dùng khuỷu tay đánh về sau, Rick từ trên nóc nhà rơi xuống dưới, đầu vỡ thành một đồng thịt đóng băng.

Giống như là khiêu khích Tần Xuyên, sau khi tiêu diệt Rick, Liễu Hàn Yên ánh mắt cố ý nhìn về phía hắn.

Đương nhiên Tần Xuyên chú ý tới điểm này, nhớ tới khi trên đường, theo lời Đường Vi nói trong xe, hắn cảm thấy có thể cô đang ghen tị, vì vậy vội vàng vỗ tay!

- Lợi hại! Lợi hại! Tiểu Yên Yên vợ yêu quả nhiên mạnh mẽ!

Tần Xuyên đứng đó làm cỗ động viên.

Đúng lúc này, có một tên xạ thủ bang Tứ Hải từ sau bồn hoa xuất hiện, nổ súng về phía sau Tần Xuyên.

Liễu Hàn Yên thấy vậy cả kinh, đang định nói gì thì liền sững sờ.

Sau lưng Tần Xuyên như có mắt, gót chân đá vào một viên đá vụn, trực tiếp đánh vào đầu tên xạ thủ kia, khiến hắn choáng váng, hoàn toàn không quên khen Liễu Hàn Yên.

- Hừ!

Trong lòng Liễu Hàn Yên không phục. Chính mình lo lắng vô ích, nhìn hắn đang cười đùa toe toét nhưng thế cục hiện trường đều nằm trong sự khống chế của hắn.

Nhưng lúc này, Tần Xuyên thu lại nụ cười trên mặt, hô to với Liễu Hàn Yên:

- Honey, mau xuống đây!! Mau!

Liễu Hàn Yên sững sờ, không biết đột nhiên Tần Xuyên nổi điên làm gì vậy. Nhưng chỉ trong nháy mắt, sau lưng cô xuất hiện sát cơ mãnh liệt!

Cô theo bản năng không dám quay lại, lập tức nhảy về phía trước!

- Chạy đi đâu!

Một giọng nói trầm thấp từ sau truyền tới, không biết từ khi nào Atula đã che dấu khí tức để tiếp cận Liễu Hàn Yên, giống như chiến thần nơi địa ngục đứng dưới đám mây đen trên bầu trời.

Một dúm tóc bạc của gã bay theo gió, đôi mắt như hung thú ăn thịt người, hung thần ác sát.

Bàn tay to lớn như cái quạt, đeo một chiếc bao tay hở ngón màu đen rất đặc thù, lộ ra mười ngón tay đầy vết chai.

Atula xông về phía Liễu Hàn Yên, bám sát, đánh ra một chiêu Phách sơn chưởng!

Mỗi ngón tay y đều mang theo tiếng xé gió chói tai, giống như không khí cũng bị y đốt cháy, cách hơn 10m vẫn có thể nghe thấy rõ ràng!

Khuôn mặt Liễu Hàn Yên trắng bệch, rốt cục cô biết vì sao mình không phát hiện ra Atula kịp thời, vì người này là võ giả Tiên Thiên trung cấp!!

Bang Tứ Hải mời được võ giả Tiên Thiên trung cấp tới tọa trấn? Sao chúng có thực lực này được?!

Thấy phía sau Liễu Hàn Yên gặp địch, Tần Xuyên vội vã muốn tới ngăn cản, nhưng lúc này đã không kịp.

Cũng may Liễu Hàn Yên cũng không phải hạng tầm thường, hàn khí toàn thân bắt đầu khởi động ở sau lưng, chân khí Băng Ngưng nhanh chóng ngưng kết!

Vạn trượng băng lao!

Mấy chục khối băng lạnh như một miếng sắt, hung hăng đâm tới phần ngực và bụng Atula.

Một chiêu này vốn là chiêu thức giam giữ đối thủ trong thời gian ngắn, nhưng giờ lại tạm thời biến đổi, trở thành chiêu ngăn cản tốc độ của Atula.

Atula dường như cũng không ngờ đối phương lẳng không còn có thể đột nhiên đánh ra một chiêu này, chưởng phong biến đổi, đành phá nát những tảng băng trước mặt!

Tần Xuyên thở phào nhẹ nhõm, xem ra Liễu Hàn Yên kinh nghiệm thực chiến rất phong phú, cuối cùng cũng tránh được một kiếp.

- Vợ mau chạy đi, em không phải là đối thủ của y. Anh yểm hộ cho em, em và Vi Vi đi tìm cha con Vương gia.

Tần Xuyên ngăn ở trước người Liễu Hàn Yên, cảnh giác nhìn Atula hạ xuống đất.

Tần Xuyên cũng không xác định chính mình có thể chắc chắn thắng được Atula không. Nếu như không phải khôi phục thực lực Ngũ phẩm Băng liên, vậy khẳng định là không đánh lại.

Nhưng Liễu Hàn Yên vẻ mặt không vui:

- Dựa vào đâu mà tôi phải đi, tôi tới đây là để chặn giết đám sát thủ nước ngoài này, tôi sẽ không lui bước! Muốn lên cũng là cùng xông lên!

- Đến lúc này sao em còn cãi lời vậy?! Em cung Sứ nhi sao?!

Tần Xuyên muốn phát điên, sao cô gái này làm được cái chức chỉ huy Hàn Thứ vậy.

Hơn nữa đánh không lại thì thôi, sao phải miễn cưỡng? Lưu lại cũng không tạo thành bao nhiêu thương tổn với Atula, ngược lại còn khiến Tần Xuyên phải

lưu tâm bảo vệ cô.

Ai ngờ Liễu Hàn Yên rất chân thành trả lời một câu:

- Tôi và anh cùng tuổi, đều là tuổi ngựa.

Tần Xuyên không biết nên khóc hay nên cười:

- Anh không có ý đó... Em ở nơi này rất nguy hiểm, anh không muốn em xảy ra chuyện.

Nhưng Liễu Hàn Yên vẫn không có ý chạy, hừ lạnh nói:

- Anh chưa từng thấy toàn bộ thực lực của tôi, dựa vào đâu mà cảm thấy anh mạnh hơn tôi? Đợi chút nữa đừng có cầu tôi cứu anh đó!

Trong lòng cô vẫn chưa từng cảm thấy mình sẽ thua bởi Tần Xuyên. Từ nhỏ tới lớn cô chưa từng có thói quen nhận thua, đặc biệt là khi đối mặt với người chồng mà trước đây mình cho là phế vật này, cô càng không muốn thừa nhận mình không bằng hắn.

- Hóa ra hai đứa mày là vợ chồng.

Atula nhếch miệng cười tà:

- Vợ mày xinh đẹp như vậy, còn là võ giả Tiên Thiên, đợi chút nữa tao phải hưởng thụ một chút...

Đời này tao thích nhất chính là trước mặt người khác chơi vợ của hắn, càng xinh đẹp lại càng tận hưởng, ha ha... ha ha ha...

Sắc mặt Tần Xuyên lập tức trầm xuống, sương mù màu đen trong mắt bất cứ lúc nào cũng có thể trào ra. Hắn đi từng bước về phía Atula, một tay chân khí Hỏa liên, một tay chân khí Băng liên đang không ngừng ngừng tụ.

Liễu Hàn Yên ở phía sau cuối cùng cũng cảm nhận được uy áp chân khí của Tần Xuyên ở khoảng cách gần, đôi mắt xinh đẹp nhấp nháy, lóe lên ánh sáng nhìn theo bóng lưng Tần Xuyên.

Tần Xuyên đi tới đâu, gạch đá dưới chân đều bị chân khí mạnh mẽ phá vỡ, bắn tung tóe. Chân khí của hắn không ngừng phóng thích ra bên ngoài, hình thành Tiên Thiên cương khí.

Liễu Hàn Yên nhếch bờ môi đỏ mong, tim đập rất nhanh, vẻ mặt khó tin. Người con trai vẫn luôn bị cô coi là phế vật này một lần nữa lại khiêu chiến nhận thức của cô!

Đây căn bản không phải võ giả Tiên Thiên sơ cấp, hắn là một võ giả Tiên Thiên trung cấp?!

Võ giả Tiên Thiên trung cấp cùng tuổi với mình?! Đây đúng là cái bạt tai với tất cả những người tự xưng thiên tài trên toàn bộ Hoa Hạ!!

Cái gì mà thập đại thiên tài một đời hoàng kim, trong mắt người con trai này đoán chừng đều là chuyện cười đi?!

Tuy rằng Liễu Hàn Yên cũng biết người giỏi có người giỏi hơn, núi cao có núi cao hơn. Trên đời có rất nhiều gia tộc và tông môn lánh đời, khẳng định có rất nhiều thiên tài không ai biết tới.

Nhưng một nhân vật như vậy lại xuất hiện bên cạnh mình, là người chồng được đính hôn từ hơn 20 năm trước, điều này sao có thể khiến cô không rung động cho được?!

Nghĩ tới trước đây mình và Y Phi đều ghét bỏ hắn vô dụng, không nhìn ra bản lĩnh cổ võ của hắn, Liễu Hàn Yên cảm thấy mình quá ngu xuẩn!

Đương nhiên cô không thể nhìn ra, vì cảnh giới của Tần Xuyên cao hơn cô!

Người con trai này rõ ràng có thiên phú và thực lực biến thái nhưng vì sao lại

ấn nhẫn không bộc phát, yên lặng làm một nhân viên công Net?

Liều Hàn Yên ngoài kinh ngạc thì cũng có thể hiểu được Tần Xuyên rất biết giả vờ...

Tần Xuyên cũng không biết chính mình sau khi thi triển thực lực lại khiến vợ ở sau lưng nổi lên sóng gió trong lòng.

- Tao thấy mày tự đi mà chơi trứng của mình đi!

Tần Xuyên vừa dứt lời, đã nhảy vọt tới trước mặt Atula!

Ầm!

Một chiêu Dương Quan Tam Điệp, chân khí Băng liên như cá voi phá sóng, liên tiếp ba lần xung kích, đánh vào giữa ngực Atula!

Nhưng cổ quái chính là Atula lại trở mắt nhìn Tần Xuyên đánh trúng vị trí yếu hại của mình mà không di dời nửa bước.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 156: Atula

- Đã xong rồi sao?!

Atula cười châm chọc, cúi đầu nhìn Tần Xuyên.

Dáng người của y rất cao lớn, so với Tần Xuyên cũng cao hơn nửa cái đầu.

- Tu vị không tệ, đáng tiếc công phu không tu luyện tới nơi tới chốn. Cho dù có binh khí tốt, nhưng người dùng chỉ biết man lực thì cũng chỉ là phí công mà thôi.

Atula khinh thường cười nói.

Trên tay Tần Xuyên truyền tới một lực lượng phản chấn mạnh mẽ, khiến hồ khẩu tay hấn run lên, cơ bắp đau nhức.

Thân thể Atula giống như sắt thép, dựa vào chân khí băng hỏa song liên của hấn lại không thể phá vỡ phòng ngực!

Tần Xuyên thừa dịp Atula còn chưa ra tay, không tin có tà, tiếp tục ra một chiêu Hạc trắng giương cánh, tay trái hóa roi, quét mạnh vào đầu Atula!

Bùm!

Một tiếng trầm đục vang lên, chân khí Tiên Thiên nổ tung, cơ mặt của Atula lõm xuống!

Nhưng một đòn mạnh mẽ có thể đánh đầu người thành cháo thịt này lại không có hiệu quả gì, Atula vẫn dùng ánh mắt trào phúng nhìn chăm chăm vào

Tần Xuyên.

Liễu Hàn Yên và Đường Vi cách đó không xa đều sợ tới ngây người, các cô ở cách đó vài chục mét vẫn có thể cảm nhận được lực công kích của Tần Xuyên đáng sợ tới mức nào, nhưng như vậy vẫn không hề xi nhê với Atula?!

Mấu chốt là từ đầu tới cuối họ đều không thấy Atula sử dụng cương khí Tiên Thiên hộ thể, cảm thấy không thể tin nổi, thân thể con người có thể cường hóa tới mức này sao?!

- Người trẻ tuổi, tao thừa nhận đã đánh giá thấp thực lực của mày. Mày là thiên tài! Chỉ tiếc hôm nay mày gặp phải tao, tính mạng của mày cũng chấm dứt ở đây!

Atula vừa dứt lời, tay trái tạo hình ưng trảo, tấn công về phần bụng Tần Xuyên!

Năm ngón tay như đúc bằng kim loại, lực mạnh ngàn cân, chỉ vừa vung ra đã tạo thành tiếng gió rít chói tai!

Tần Xuyên theo bản năng ngửa ra sau, lăn lộn trên đất, khó khăn lắm mới tránh được một trảo này.

Nhưng thân thể Atula như tê giác xông tới, lại lao về phía Tần Xuyên, hai tay uy vũ sinh phong, liên tục đánh ra cầm nã quyền thuật.

Tần Xuyên không nhường một bước nào, gặp chiêu phá chiêu, đánh nhau tụi bụi với Atula.

Hai người như long tranh hổ đấu, ở bên cạnh bờ hồ nước, nóc nhà, ban công, bồn hoa, va chạm kịch liệt ở khắp nơi, bụi bay mù mịt, tiếng nổ không ngừng vang lên.

Thế nhưng thời kỳ thăm dò qua đi, kỹ ảo chiến đấu của Atula mang sự hung hãn và tinh xảo ở bên trong, khiến Tần Xuyên cảm thấy găng gượng vô cùng.

Hắn không muốn dùng kiếm ý, hắn vẫn chưa biết rõ công phu của Atula, chỉ sợ dùng kiếm ý cũng cách nào phá vỡ phòng ngự của y.

Một khi như vậy, bản thân hắn vì vận dụng kiếm ý mà tiêu hao quá lớn, ngược lại sẽ khiến Atula chiếm được tiện nghi.

Kết quả là Tần Xuyên đành cố gắng phòng thủ, tìm kiếm cơ hội đột phá, suy nghĩ công phu của Atula có huyền cơ gì.

Liễu Hàn Yên thấy Tần Xuyên có dấu hiệu bại lui, cô không kìm được xông lên, Băng Ngưng chân khí phóng ra, hóa thành vô số mảnh băng vỡ, phá không đánh tới sau lưng Atula!

Tần Xuyên chỉ sợ cô gái này không nhịn được mà ra tay, bởi vì thời điểm này sợ nhất là không tập trung được. Hắn vội vàng hô to:

- Mau dừng tay!

Nhưng Liễu Hàn Yên đâu có chịu nghe, trong từ điển của cô không có khái niệm lâm trận chịu thua.

Liễu Hàn Yên la từng tiếng:

- Phi điều tận!

Những nơi Hàn Băng phi nhận đi qua, cỏ cây bị cắt thành vô số mảnh nhỏ, ngay cả những viên đá trên đất đều bị cắt đứt, đủ thấy sự sắc bén của nó!

Nhưng Atula không thèm tránh né, một mặt ngăn cản Tần Xuyên ở trước, dùng lưng đỡ một chiêu này của Liễu Hàn Yên!

Đoàng ùm bùm chiu bùm...

Tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên, vô số vụn băng bắn ra, nhưng không thể

tạo thành một vết thương nhỏ trên lưng Atula!

Atula quay đầu nhe răng cười, sau khi đẩy ra một đòn trường quyền của Tần Xuyên, y quay người xông về phía Liễu Hàn Yên!

- Một tên võ giả Tiên Thiên sơ cấp chớ có tới đây để vương chân vương tay!!

Đang khi nói chuyện, Atula một chưởng đánh tới cổ Liễu Hàn Yên!

Khuôn mặt Liễu Hàn Yên trắng bệch, lúc này cô mới nhận ra công kích của mình căn bản không hề có lực sát thương với Atula. Nhưng khi cô muốn tránh đi thì Atula đã phong kín đa số đường né tránh, chỉ có một góc độ có thể trốn!

Đầu tiên Liễu Hàn Yên cho rằng đây là một cái bẫy, nhưng nếu cô không tránh né theo góc độ đó, vậy tất sẽ bị Atula đánh trọng thương!

Rơi vào đường cùng, Liễu Hàn Yên chỉ có thể dùng hết khả năng, dưới chân phát lực, thậm chí hai tay đẩy ra hai luồng chân khí, để tốc độ né tránh của mình nhanh hơn!

Đoàng!

Trong chớp mắt này, Snipe Hahnah mai phục ở cửa sổ phòng chính đột nhiên nổ súng!

Cô ta vốn chờ thời khắc này. Nếu như không có Atula phối hợp, muốn dùng súng ngắm tiêu diệt một võ giả Tiên Thiên là không có khả năng. Nhưng có Atula phối hợp, khóa chặt quỹ tích di động của Liễu Hàn Yên, cô có thể dự đoán mà bắn rồi!

- A...

Liễu Hàn Yên không nhận được phát ra tiếng kêu đau đớn, cô biết rõ mình đã trúng đạn. Cũng may cô kịp thời tăng tốc, viên đạn chỉ bắn trúng hông, không có tiến vào!

Dù như vậy, Liễu Hàn Yên bị thương cũng vô cùng tức giận. Cô không để ý miệng vết thương vẫn đang đổ máu, xông lên sân thượng lầu hai, sau đó dùng khinh công phi một cái, lao về phía cửa sổ có súng bắn tỉa mai phục!

Snipe Hahnah am hiểu nhất là dùng súng giết người, phát hiện ngay cả lúc vừa rồi cũng không thể đánh lén Liễu Hàn Yên, lập tức biết tình hình không ổn, định chạy trốn.

Nhưng Liễu Hàn Yên không nói hai lời, khi cách cửa sổ một đoạn đã dùng một chiêu ‘Đoạn không bằng nhận’, hung hăng xuyên qua cửa sổ, từ phía sau đâm vào thân thể Hahnah!

Snipe Hahnah lập tức chết, nhưng Liễu Hàn Yên cũng phát hiện chân trái đã không nghe mình sai bảo, từ tầng hai ngã xuống.

Tần Xuyên phát hiện Liễu Hàn Yên bị thương, trong lòng hoảng hốt một chút. Nhưng thấy cô lại xông tới giết người mới an tâm hơn chút, có lẽ vấn đề không quá lớn.

Chỉ là không ngờ tới Liễu Hàn Yên vừa mới giết người đã ngã từ trên tầng xuống!

- Vợ ơi!

- Liễu tướng quân!

Tần Xuyên và Đường Vi đều kinh hãi.

Atula nhe răng cười:

- Nhiệm vụ của Hahnah đã hoàn thành, viên đạn đó có độc, vợ của mày e là không sống được bao lâu.

Đồng tử Tần Xuyên co rút lại, trong lòng thầm kêu không tốt. Hãn quên đám người này là sát thủ, giết người sẵn sàng dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Viên

đạn kia khẳng định đã được ngấm độc!

Nhưng Atula không hề có ý định cho Tần Xuyên thời gian thở dốc và suy nghĩ, lại như trâu điên xông về phía Tần Xuyên.

Tần Xuyên thấy Atula lại xông về phía mình, thân thể hơi nghiêng, nắm tay phải đánh về phía đầu y.

Atula dùng tay trái từ trên đè xuống, chân trái đưa lên, đồng thời dùng vai phải va chạm cùng Tần Xuyên!

Tần Xuyên bị động dùng chân khí đón đỡ một phần lực lượng, sau đó bay ngược về sau, đang định đứng vững lại thì Atula lại xông lên!

Tần Xuyên dùng công thay thủ, tay phải đâm thẳng vào đầu Atula, Atula lại dùng tay phải từ dưới đưa lên, nhanh như chớp bắt lấy cổ tay phải Tần Xuyên.

- Công phu không phải muốn là được, nghĩ là tinh xảo! Người trẻ tuổi, mà luyện thêm mười năm thì có lẽ có thể chiến đấu với tao, chỉ tiếc là mà không có thời gian rồi! Dưới cừu tuyền nhớ nghiên cứu cho tốt!

Atula cười lớn, tiến lên dùng quyền trái nện vào nách phải Tần Xuyên, đồng thời dùng chân trái chế trụ chân trước của Tần Xuyên.

Hai luồng lực lượng cùng tác dụng, khiến Tần Xuyên không khống chế nổi, ngã xuống đất!

- Chết đi!!

Tần Xuyên bị lực lượng mạnh mẽ này đánh ngã xuống đất, một đồng đá vụn bắn lên, bay xa bảy tám mét mới dừng lại!

Nếu là người bình thường, bị ném như vậy e là toàn thân gãy xương, nội tạng vỡ nát!

Đường Vi thấy Liễu Hàn Yên bị thương, Tần Xuyên cũng bị Atula ném ngã xuống đấy, ý thức được tình hình ngày càng không ổn.

Vốn tưởng ó Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên đi cùng, bang Tứ Hải căn bản không có lực chống đỡ, nào ngờ xuất hiện một tên Atula, cả hai người đều không địch nổi!

Sau khi dùng súng bắn chết vài tên bảo tiêu, súng đã hết đạn, cô vội vã chạy tới bên người Liễu Hàn Yên, đỡ lấy đối phương.

- Liễu tiểu thư, cô sao rồi?

Liễu Hàn Yên thần sắc trắng bệch, mồ hôi không ngừng chảy, ý thức của cô bắt đầu có chút mơ hồ, chỉ yên lặng lắc đầu.

Đúng lúc này, cửa lớn đột nhiên mở ra, cha con Vương Chấn Thiên cùng Vương Thế Huân dẫn theo mười tên bảo tiêu xông vào.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 157: Sậu Vũ!

- Ha ha ha ha, không hổ là hội trưởng Atula, vừa ra tay là đã giải quyết được. Làm chúng ta sợ bóng sợ gió một hồi, hóa ra tất cả đều nằm trong sự khống chế của hội trưởng!

Vương Chấn Thiên vội vàng vỗ mông ngựa vài cái, trong mắt hiện vẻ đặc ý.

Mượn tài lực những nhà khác, thuê tới một sát thủ thứ bảy thế giới làm việc cho mình, quả nhiên tiền là thứ tốt!

Vương Thế Huân thì điên cuồng cười với Đường Vi:

- Đường đại tiểu thư, cô không nghĩ sẽ có ngày hôm nay chứ! Cha con ta nhịn cô từ lâu rồi, hôm nay cuối cùng cũng có thể danh chính ngôn thuận đâm nát cô dưới chân!

Đường Vi một tay đỡ lấy Liễu Hàn Yên đã gần hôn mê, một bên ngưng thần đề phòng, cười lạnh:

- Sớm biết các người lòng muông dạ thú, lúc đầu tôi không nên nương tình tha cho các người!

- Hiện giờ hối hận cũng đã muộn!

Vương Thế Huân cười đến khuôn mặt lệch lạc, khuôn mặt có chút anh tuấn giờ trở nên vụn vẹo.

- Atula hội trưởng! Phiền ngài một việc, phứt toàn bộ công lực của cô ta đi! Tôi muốn để cho các huynh đệ trong bang, mỗi người đều chơi cô ta một lần!

Chơi cô ta tới chết mới có thể giải mối hận trong lòng chúng tôi!

Vương Chấn Thiên gật gật đầu, cảm thấy quả nhiên con trai rất có phong cách của mình.

Năm đó Đường gia là một ngọn núi trên đầu chúng, về sau Đường gia không còn, nhưng Đường Vi vẫn ép chúng một đầu.

Hai cha con chỉ cần nhớ tới những năm tháng gần đây, đều phải khúm núm với một cô gái trẻ tuổi liền hận tới nghiêng răng nghiêng lợi.

Atula cũng không có ý kiến gì, dù sao y cũng có thói quen chơi con gái. Nếu Liễu Hàn Yên chết rồi, y cũng có ý định chơi Đường Vi một chút.

Lúc này Đường Vi nghe thấy cái tên ‘Atula’, đột nhiên cả kinh, thất thanh nói:

- Ông... Ông là sát thủ siêu cấp đứng thứ bảy thế giới, hội trưởng công hội Xiêm La Nam Á, Atula?!

Với tư cách là sát thủ top 10 thế giới, hội trưởng của Xiêm La đương nhiên là nhân vật nổi tiếng dưới lòng đất.

- Hà? Vị mỹ nữ này từng nghe qua tên ta?

Atula cười tà, đi gần tới chỗ Đường Vi.

Đường Vi vẻ mặt khó tin:

- Ông là sát thủ thứ bảy thế giới, bang Tứ Hải chỉ là một bang phái nhỏ ở thành phố Đông Hoa, ông lại xuất lực vì chúng?

- Ta là sát thủ, chỉ cần đủ tiền, chủ là ai cũng không quan trọng.

- Vương gia không thể có nhiều tiền như vậy.

Đường Vi vẫn khó hiểu.

- Hừ, chứ có xem thường người khác, Đường đại tiểu thư không phải là tiền mặt sao? Chúng ta có rất nhiều biện pháp kiếm được... Cô chính là luôn xem thường chúng tôi mới có kết cục ngày hôm nay.

Vương Chấn Thiên cười nhạo.

Đường Vi tâm tư nhanh như chớp, hỏi:

- Năm đó người nhà của tôi gặp tai nạn xe cô chết thảm, chẳng lẽ cũng do các người mời sát thủ làm?!

- Ha ha, cô đoán sai rồi, đó là do Thánh giáo âm thầm làm ra. Cô đến âm phủ này cũng đừng tính khoản nợ này lên đầu chúng tôi, nhiều nhất thì chúng tôi cũng chỉ là biết mà không nói thôi!

Vương Chấn Thiên cười nói.

Sắc mặt Đường Vi trắng như giấy, trong vẻ âm ảm mang theo một tia bi thương, nước mắt chảy xuống.

- Quả nhiên... là các người cấu kết với Thánh giáo, hại chết người nhà tôi...

Lúc này giống như ông trời cũng không chịu nổi nỗi đau trong lòng cô, mây đen va chạm, sấm rền vang!

Ầm! Ầm...

Theo tiếng sấm rền, mưa ầm ầm trút xuống, vốn không khí mang theo chút hơi nóng giờ chuyển qua mát lạnh.

Không khí rất nặng nề, ánh sáng mờ mờ.

Vài tên bảo tiêu vội vàng bung dù cho cha con Vương gia, còn Atula thì căn

bản không cần, mặc kệ mưa rơi lên cơ bắp trắng kiện của mình.

Tóc Đường Vi bị mưa xối, xoa xuống che đi nửa khuôn mặt, trong một con mắt lộ ra kia tràn ngập tơ máu.

Cô phát hiện Liễu Hàn Yên đã hôn mê rồi, vì vậy yên lặng để Liễu Hàn Yên trên mặt đất.

- Cô gái, cô động thủ với tôi căn bản là vô nghĩa, không bằng ngoan ngoãn quỳ xuống cầu ta, cởi sạch hầu hạ ta một hồi. Cô khiến ta thỏa mãn, ta sẽ để cô chết thoải mái, sao hả?

Bờ môi đỏ tím của Atula hiện lên nụ cười tà ác, trong mắt hiện lên vẻ tham lam.

Đường Vi cười lạnh, cô đã ôm tín niệm phải chết, căn bản không có hành động gì.

Đang khi cô định nói gì, chợt thấy Tần Xuyên nằm dưới đất cách đó không xa lại đứng lên!

Vốn cho rằng một ném mạnh như vậy, Tần Xuyên hẳn là đã mất đi sức chiến đấu, nhưng Tần Xuyên dường như không gặp trở ngại gì!

- Tần Xuyên! Cậu sao rồi?!

Đường Vi đột nhiên vui mừng, hô lớn.

Tần Xuyên lắc đầu ra hiệu mình không có vấn đề gì:

- Đừng phân tâm, chú ý tới đám tạp chủng Vương gia, đừng để chúng trốn mất...

- Được!

Đường Vi cũng không nói thêm gì, chuyển lực chú ý về phía cha con Vương gia.

Cha con Vương gia vô ý thức lui lại vài bước, rốt cục chúng cũng hiểu ra người trước đây giết chết Quỷ Dạ Xoa không phải Đường Vi mà là tên trộm Net tên Tần Xuyên này!

- Khụ khu... Đúng là, hóa ra là như vậy, dọa chết ông mà rồi...

Tần Xuyên vừa lẩm bẩm, thân thể loạng choạng, lau bùn và nước mưa dính trên mặt, cười như không cười nhìn Atula.

- Há?!

Atula nhíu mày quay người, híp mắt nói:

- Không tệ nha. Người trẻ tuổi, bị ta dùng Kim Cương ném đỉnh ném ngã trên đất mà còn có thể đứng lên, mà là người đầu tiên trong gần mười năm nay.

Tần Xuyên mỉm cười một tiếng:

- Cái gì mà Kim Cương ném đỉnh... Đó chẳng phải là Chùy trửu trong La Hán quyền sao. Mà hửn là phản đồ Tây Vực Mật Tông đi. Atula... Mà ruộng bỏ Phật tính Mật Tông đi vào Tu La đạo, lựa chọn thành một sát thủ, cho nên mới lấy danh hiệu này, có đúng không?!

Ánh mắt Atula ngưng lại, sắc mặt cuối cùng cũng có chút thay đổi:

- Mà có thể nhìn ra công phu của tao thì sao? Mà vẫn không phải đối thủ của tao.

- Vậy cũng chưa chắc.

Tần Xuyên dần đứng thẳng tắp, ánh mắt sắc bén vô cùng:

- Trước đây tao còn cảm thấy buồn bực vì sao mà không phóng thích chân khí, ngay cả Tiên Thiên cương khí cũng không cần đã có thể đỡ đòn tấn công của tao, có phải là thực lực của mày vẫn còn giữ lại, làm tạo sợ hãi, bó chân bó tay...

Nhưng giờ thì tao biết rồi, mày tu luyện Tây Vực Mật Tông Kim Cương Thiết Bồ Sam, tất cả Tiên Thiên cương khí của mày đã sớm hòa làm một thể với da thịt cùng xương, cho nên mới không tiết ra ngoài.

Mà mười ngón tay mày sờ dĩ màu tím đen là vì quanh năm mày dùng sắt cát để luyện Đại Lực Kim Cương Chỉ kinh, đây đều là tuyệt học phòng ngự và tấn công số một số hai của Mật Tông, khó trách lợi hại như vậy.

Ánh mắt Atula ngày càng âm trầm, y đúng là phản đồ Mật Tông, đến nay vẫn bị rất nhiều cao thủ Mật Tông căm thù. May mắn là thực lực của y siêu quần, cao thủ Mật Tông có thể địch lại cũng không nhiều lắm.

- Tiểu tử, không ngờ mày còn trẻ mà cũng có chút kiến thức, nhưng như vậy thì sao?

Atula yên lặng kéo chiếc áo da trên người, nửa thân trên lộ ra ngoài, một thân cơ bắp lóe ra vàng sáng như cổ đồng.

Mưa rơi lên người y, bắn ra bọt nước, giống như khi rơi lên sắt thép vậy.

Tần Xuyên ra chiêu với một cành cây gãy ở bồn hoa bên cạnh, một cành cây rơi vào tay hắn.

Atula cười châm chọc, dùng sức đâm mạnh vào lồng ngực mình, phát ra tiếng vọng rất trầm:

- Mày muốn dùng cành cây gãy này để đối phó với Thiết Bồ Sam của tao?

Tần Xuyên hít một hơi sâu, mưa theo tầm mắt của hắn rơi xuống, nhưng hắn không nháy mắt, ánh mắt ngày càng lộ ra phong mang.

Toàn thân bắt đầu có từng sợi kiếm khí sắc bén màu xanh sậm tỏa ra, chặt đứt hạt mưa!

- Ở trên tay mà y thì là là cành cây gãy, nhưng ở tay tao thì nó là thần binh lợi khí!

Tần Xuyên vừa dứt lời, kiếm khí như suối phun ra, nhìn như vô số lưu quang, lấy thân thể hắn làm trung tâm, bắn ra ngoài!

Một bức tượng điêu khắc bằng đá cẩm thạch trên đài phun nước bị hai luồng kiếm khí xẹt qua, tạo thành hai vết cực sâu, cỏ cây bùn đất bốn phía bay tung tóe.

Rốt cục Atula cũng biến sắc, trong mắt hiện vẻ bất an:

- Kiếm khí... Mà y là kiếm khách?

Tần Xuyên không muốn nói chuyện. Hắn ngẩng đầu hít một hơi mưa, nhanh chóng bước tới phía Atula, tấn công!

Hắn bước ngày càng nhanh, khi còn cách Atula bảy tám mét thì đá hóa thành một dòng lưu quang có vô số kiếm khí bao quanh.

- Thanh Liên kiếm ý, Sậu Vũ!

Nhánh cây trong tay Tần Xuyên hóa thành vô số hàn tinh, giống như mưa to từ bầu trời rơi xuống, từ phương ngang, điên cuồng tấn công các tử huyết của Atula!

Kiếm khí như vô số đinh thép, hung hăng phóng về phía thân thể Atula, tầng tầng lớp lớp, nhanh như thiểm điện, bén nhọn như kim châm!

Đây là kiếm ý Tần Xuyên tự nghĩ ra trong Thanh Liên kiếm ý, lấy khoái công cùng mãnh công trực diện làm chủ, là chiêu thức Tần Xuyên đốn ngộ giữa cơn mưa to khi ở trong núi.

Thanh phong hữu hình, đại vũ vô hình. Mưa có thể chậm chạp, nhỏ nhẹ như khúc nhạc du dương, cũng có thể nhanh như vạn mã lao nhanh!

Atula sau khi liên tục rút lui, phát hiện Sậu Vũ kiếm ý đã vây quanh y, căn bản không có chỗ trốn, vì vậy đành mạnh mẽ đón đỡ!

- Thiết Bối Sam, Kim Cương bất hoại! A!

Hai mắt y nhắm lại, hai tay ngăn ở phía trước, cơ bắp toàn thân như nổ tung, mạnh mẽ ngăn cản tất cả kiếm khí!

Choeng choeng choeng...

Rõ ràng là va chạm với kiếm khí nhưng lại phát ra tiếng kêu thanh thúy như kim loại đập vào nhau.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 158: Cơ Hội Chỉ Có Một Lần

Đường Vi cách đó không xa cả kinh, cái miệng nhỏ há lớn, hoàn toàn không thể di dời ánh mắt. Cô biết Tần Xuyên rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh tới không hợp thói thường như vậy!

Hắn không chỉ là một võ giả, còn là kiếm khách rất hiếm thấy trong phái cổ võ giả.

Đây là chiêu thức mà cảnh giới của cô hoàn toàn không hiểu được, cũng không thể nhìn thấy được.

Chớ nói chi là cha con Vương gia, bang chúng bang Tứ Hải. Chúng đã bị dọa tới nhũn ra, không biết lúc này nên chạy trốn hay là tiếp tục đứng xem.

Mây đen mưa trút, Sậu Vũ kiếm ý của Tần Xuyên liên tiếp hơn trăm sóng điên cuồng công kích cuối cùng cũng ngừng lại, giống như sau cơn mưa lớn trời đất yên lặng.

Mà Atula cũng đứng bất động tại chỗ, chỉ là trên người y đã có không ít chỗ chảy ra máu.

Toàn thân Tần Xuyên có kiếm khí màu xanh sẫm lượn lờ, lui lại hơn mười thước, thở hồn hển, cành cây trong tay không ngừng run rẩy, nhìn chăm chăm vào Atula.

Toàn thân Atula cũng chùng chất vết thương, đặc biệt là cổ họng, trái tim, bụng... Những nơi này được Tần Xuyên chăm sóc trọng điểm, có rất nhiều vết thương nhỏ đang không ngừng rỉ máu.

Y nhe răng cười:

- Đã xong rồi sao?! Ha ha ha... Vậy đã xong rồi?

Tần Xuyên im lặng, không để ý tới sự trào phúng của đối phương, yên lặng tìm đối sách.

Kỳ thực hẳn vẫn có thể tiếp tục tấn công như vừa rồi, nhưng hẳn phát hiện Sậu Vũ kiếm ý cũng không thể đánh bại được Atula.

Nếu như là võ giả Tiên Thiên trung cấp bình thường, chỉ e ăn chừng 3-40 đợt công kích liên tiếp là toàn thân đã thủng lỗ chỗ, đi gặp Mao Trạch Đông rồi.

Nhưng Atula thì khác, y là sát thủ đứng thứ 7 thế giới, thống lĩnh một công hội sát thủ top 10, tuyệt đối không phải hư danh.

Bất luận chiêu số hình thức gì đều có cực hạn ở cảnh giới.

Kiểm khí không thể phá vỡ mọi phòng ngự, lực phòng ngự của Thiết Bối Sam cũng có khái niệm cực đỉnh.

Giống như Atula đã nói, Thiết Bối Sam của y đã luyện tới cảnh giới đại thành, đao kiếm bất xâm, Kim Cương bất hoại.

Sậu Vũ kiếm ý của mình tuy rằng không có góc chết, nhưng uy lực cũng không phải loại hình được ăn cả, ngã về không. Nó có thể phá vỡ phòng ngự của Atula, nhưng khó mà tạo thành tổn thương chân chính.

Quả nhiên sau khi toàn thân Atula vận chân khí Mật Tông, một ít vết thương nhỏ đã rất nhanh được cầm máu, tuy rằng hơi thở yếu đi không ít nhưng vẫn có sức chiến đấu mạnh mẽ.

- Thật đáng tiếc, kiếm khí của mày rất lợi hại, nhưng mâu và thuẫn độ sức, vẫn là thuẫn của ta mạnh hơn!

Atula cuồng ngạo cười lớn, y cảm thấy mình đã vượt qua thế công hung hiểm nhất, trong lòng an ổn hơn một chút.

- Theo tao được biết, võ giả lĩnh ngộ kiếm ý, trở thành kiếm khách tuy sức chiến đấu không giống bình thường, nhưng mỗi lần sử dụng kiếm ý đều là một loại tiêu hao cực lớn với thân thể kiếm khách...

Chỉ e trên trăm lượt công kích vừa rồi đã khiến thân thể của mày tiêu hao tới cực hạn đi.

Dù sao mày còn trẻ như vậy, cho dù có tu vị Tiên Thiên trung cấp cũng không có khả năng chống đỡ được quá lâu...

Atula vừa phân tích, vừa nện bước tới gần.

Tần Xuyên vẻ mặt lãnh khốc, nhìn y:

- Mày càng nói nhiều càng chứng tỏ mày đang chột dạ, muốn qua ngôn ngữ để xác nhận tao còn bao nhiêu sức chiến đấu, không phải vậy sao?

Khóe mắt Atula giật giật, ý đồ bị nhìn thấu, y thẹn quá hóa giận.

- Tiểu tử thôi, đừng tưởng là kiếm khách thì tao sẽ sợ mày. Mày không thể phá nổi Thiết Bố Sam của tao!

Atula hét lớn một tiếng, không để ý tới nhiều chỗ trên cơ thể vẫn đang rỉ máu, lao nhanh về phía Tần Xuyên. Hai tay ngưng tụ chân khí Mật Tông cương mãnh, Đại Lực Kim Cương Chỉ sắc bén như móng vuốt mãnh hổ, chụp tới những vị trí yếu hại của Tần Xuyên!

Tần Xuyên đang đợi thời khắc này. Khi đang di động, cơ bắp của Atula không ở trạng thái căng cứng, chân khí của y sẽ lưu động, không có lợi với phòng thủ.

Kiểm khí toàn thân Tần Xuyên hóa cương, ngưng tụ thành một đoàn kiếm

khí dày đặc, vung lên tấn công về phía Atula.

Uy lực Kim Cương chỉ của Atula không thể khinh thường, trong chớp mắt xé rách tất cả kiếm khí, hóa thành từng cơn gió mát tản ra.

- Thanh Liên kiếm ý, Trảm không!

Tần Xuyên đợi khi hai tay Atula mở lớn, đánh ra kiếm ý có lực sát thương lớn nhất mà hắn lĩnh ngộ hiện nay.

Tay phải chém nghiêng ra một lưỡi kiếm khí màu xanh da trời, trong nháy mắt phá không khí, biến mất không thấy đâu, khi xuất hiện một lần nữa đã chém lên phần eo của Atula.

Trong định nghĩa của Tần Xuyên, kiếm ý Trảm Không chính là ‘một kiếm tuyệt sát’.

Khác với Sâu Vũ, đó là một loại khoái kiếm dùng để triển đấu hoặc đối công trong thời gian dài.

Mấu chốt của Trảm Không chính là chỉ có một kiếm, thành công thì triệt để đánh tan đối phương, không thành công vậy chính là không công khiến bản thân tiêu hao cực lớn.

Một chiêu Trảm Không kiếm ý này gần như đã rút đi tất cả sức lực của Tần Xuyên, uy lực so với bất kỳ một đạo kiếm khí nào lúc trước đều mạnh hơn ba bốn lần!

Atula vẻ mặt cả kinh, cũng may y có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, sớm đoán được Tần Xuyên còn có lưu lại, cho nên kịp thời phản ứng.

Y không dám dùng cơ thể đón đỡ một chiêu này, dùng Kim Cương chỉ đón lấy kiếm khí, cơ bắp hai tay phồng lên, căn răng xé rách toàn bộ kiếm khí!

- A...

Atula đau đớn kêu lên, Kim Cương chỉ của y không ngừng bắn ra máu tươi, cho tới khi y cảm thấy không thể nào thừa nhận, ngón tay đã sắp đứt rời, y mới buông tay, dùng thân thể đón đỡ Trảm Không kiếm ý.

Kiểm khí trải qua lần này đã bị giảm uy lực, chém lên người Atula tuy cũng khiến eo của y xuất hiện vết thương, nhưng không thể nào phát huy tác dụng quyết định!

Tần Xuyên hai chân mềm nhũn, kinh ngạc nhìn đối phương đón đỡ một chiêu Trảm không này của mình, quỳ một chân xuống đất, một tay chống trên đất, một mắt nhắm hờn hển.

Atula cũng không chịu nổi, đỡ được một chiêu Trảm không này thiếu chút nữa là đã cắt đứt mười ngón tay y, hơn nữa trong bụng cũng lộn tùng phèo cả lên, cổ họng ngòn ngọt, thiếu chút nữa là phun ra một ngụm máu.

Xem như hôm nay y đã được thấy lực phá hoại của kiếm khách, nếu không phải Thiết Bối Sam đã đại thành, hôm nay chắc chắn y đã chết!

- Tiểu tử... Muốn trách thì trách mà không may, gặp được ai không gặp lại gặp phải Atula tao! Đây là kiếm ý mạnh nhất của mà đi! Đáng tiếc, muốn phá Thiết Bối Sam của tao thì vẫn thiếu chút hỏa hầu.

Atula mở miệng thật lớn, trên răng có dính từng tơ máu, vô cùng khủng bố.

Tần Xuyên quỳ một chân xuống đất, cúi đầu, toàn thân như muốn tê liệt, nhưng hăn cũng không lên tiếng.

Đây là cuộc chiến sinh tử gian nan nhất từ sau khi hăn xuống núi. Hăn không muốn thua, càng không muốn chết, bởi vì nếu hăn chết ở đây vậy những người con gái của hăn cũng bị đối phương hại chết.

Đặc biệt là Liễu Hàn Yên còn đang trúng độc, Tần Xuyên còn đang nóng lòng đi chữa trị cho cô, sao có thể thua trong tay Atula được?!

Nhưng Atula đã bắt đầu tiến tới, càng ngày càng gần.

Tuy rằng lúc này Atula cũng rất mệt mỏi, nhưng y cũng không tiêu hao nhiều như Tần Xuyên. Lúc này nếu như lại dùng Kim Cương chỉ kinh, đánh ra quyền thuật Mật Tông, Tần Xuyên ắt không thể ngăn cản.

Làm sao bây giờ... Làm sao bây giờ...

Trên trán Tần Xuyên không ngừng xuất hiện hạt nước, không biết là mồ hôi hay là mưa.

Phải tỉnh táo, tỉnh táo... Mình còn có khả năng ra một chiêu, nhưng Trảm không không thể sát thương Atula, đánh ra cũng không có ý nghĩa...

Trong đầu Tần Xuyên không ngừng suy nghĩ, những kinh nghiệm luyện võ từ nhỏ đến lớn hiện ra, những cảnh tượng luận bàn với sư phụ, tìm tất cả phương pháp có thể chiến thắng Atula.

Đột nhiên mây đen trên trời tản ra một chút, mưa ngừng, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây, ánh nắng chiếu xuống...

Tần Xuyên cúi đầu đột nhiên chứng kiến cái bóng của mình trên mặt đất.

- Cái bóng... bóng... bóng?!

Hắn vô ý thức thì ào.

Nhưng trong nháy mắt kia, toàn thân Tần Xuyên run lên, bên trong dâng lên một dòng nước xiết, giống như thể hồ quán đỉnh, toàn thân sống lại!

Mắt thấy Atula định ra tay với mình, trong mắt Tần Xuyên lóe lên lệ mang, không chút do dự!

Hắn đột nhiên đứng dậy, cắn răng chịu đựng cơn đau toàn thân, ngưng tụ một vòng kiếm khí cuối cùng, ánh mắt như đao nhìn Atula.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 159: Nói Sai Tên

Atula cũng rất ngạc nhiên, y biết rõ Tần Xuyên còn chút dư lực, nhưng mấu chốt là ánh mắt của Tần Xuyên sao lại hoàn toàn khác khi trước?!

Y không khỏi lui lại hai bước, muốn thăm dò Tần Xuyên muốn làm gì.

Y biết rõ nếu không phải do mình tu luyện Thiết Bổ Sam, đổi thành loại công phu khác, e là ngay cả 3-40 lượt kiếm khí kia cũng không đỡ nổi, mặc kệ y có tu vị Tiên Thiên trung cấp cũng đã tử ọ rồi.

Cho nên hiện giờ dù chiếm thế thượng phong, y cũng không dám có chút sơ sẩy. Y chỉ là vận may tốt, tu luyện công phu lấy phòng ngự làm chủ mà thôi.

Y tin chỉ cần mình không cho Tần Xuyên cơ hội, vậy Tần Xuyên không có cách nào công phá được phòng ngự của mình.

Tần Xuyên thấy Atula lui về phía sau cũng không hề thấy bất ngờ. Đối phương không phải kẻ ngu, không thể dễ dàng buông lỏng cảnh giác như vậy được.

Không khí vô cùng căng thẳng, bất kể là Đường Vi hay bang chúng bang Tứ Hải đều thấp thòm bất an, không ai dám thở mạnh.

Tần Xuyên thở ra một hơi, lòng như nước trong, mắt như gió lạnh.

- Trảm Không.

Đột nhiên, tay phải Tần Xuyên chém ra quỹ tích giống vừa rồi như đúc, kiếm khí toàn thân sôi trào, như sóng lớn lao về phía Atula!

Atula cười lớn, hai tay duỗi ra, chân khí tăng vọt, Đại Lực Kim Cương Chỉ như miếng sắt ngăn cản trước mặt y.

- Còn tưởng mày có bản lĩnh gì khác, Trảm không của mày căn bản không thể khiến tao bị thương!

Atula định giống như trước, bắt chiếc làm theo, trước tiên dùng Kim Cương chỉ ngăn cản một phần uy lực kiếm khí, sau đó dùng Thiết Bối Sam đón đỡ.

Y tin chỉ cần đỡ được một chiêu này, vậy Tần Xuyên không còn cách nào vận dụng kiếm khí nữa.

Kiếm khí đã xuất hiện trước mặt Atula, phản ứng của Atula cũng cực nhanh, khi thấy kiếm khí, mười ngón tay phóng ra khí lãng, hung hăng chế trụ!

Thế nhưng tình hình lại không hề giống như y suy nghĩ!

Khi y cho rằng mười ngón tay của mình đã bắt được kiếm nhận, kiếm nhận màu xanh da trời lập tức tán loạn, căn bản không hề có uy lực gì thực chất!

Không xong! Trúng kế!!

Trong nháy mắt Atula đã ý thức được Tần Xuyên căn bản không dùng Trảm Không!

Phụttttttt

Máu tươi bắn ra từ bên hông phải của Atula, từng tia máu tươi vô cùng chướng mắt!

Atula với vẻ mặt khó tin cúi đầu, khi nhìn thấy miệng vết thương cực sâu ở bên hông, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi!

Tần Xuyên dùng một kiếm nhận giả để mê hoặc chính mình, còn kiếm nhận chân chính lại dùng một góc độ khác tấn công ngay sau đó!

Uy lực của kiếm ý này suy yếu hơn Trảm không, nhưng đã đủ để phá vỡ Thiết Bối Sam rồi!

Tần Xuyên thở phì phò, sắc mặt cũng trắng bệch. Cũng may là kiếm ý đã thành công, hãn cũng thoải mái nở nụ cười.

- Thật ngại quá, đây là kiếm ý tao mới sáng chế, vừa rồi hô sai tên. Nó do Trảm không diễn hóa ra, gọi là Lược ảnh...

Atula lao đảo một bước, hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, nghiến răng nghiến lợi thì thào:

- Lược ảnh?!

Y đột nhiên ý thức được vừa rồi thứ mình nhìn thấy chỉ là cái bóng của kiếm nhận, đó chỉ là hình, nhưng không có thật.

Khó có thể tưởng tượng được người trẻ tuổi này lại có thể lâm trận đốn ngộ ra loại kiếm ý quý thần khó lường này! Rốt cục hãn có lai lịch gì?!

Máu bên hông Atula không ngừng chảy ra, y không cam lòng gào rú một tiếng, cuối cùng ngã quỵ xuống, không sống nổi bao lâu.

Nhìn thấy Atula không hiểu sao bị thương ngã xuống, đám người bang Tứ Hải sợ xanh mặt.

Tuy rằng lúc này nhìn Tần Xuyên vô cùng uế oải, dường như bất cứ khi nào cũng có thể tắc thở, nhưng không ai dám chạy trốn, càng không dám tấn công Tần Xuyên.

Sắc mặt cha con Vương gia âm tình bất định, dường như đang thương lượng làm như nào cho phải.

Nhưng Tần Xuyên không để ý tới chúng, vội vã chạy về phía Liễu Hàn Yên, xem thương thế của cô.

- Tần Xuyên! Cậu không sao chứ?!

Đường Vi vô cùng vui mừng, cô không thể tin nổi Tần Xuyên lại có thể đánh bại sát thủ đứng thứ bảy thế giới, Atula!

Phải biết siêu cấp sát thủ tiến vào Top 10 thực lực cũng không chênh nhau quá nhiều, cho dù sát thủ trong top 3 cũng khó lòng mà đánh bại được Atula.

Bởi vì bài danh sát thủ không phải là bài danh lực chiến đấu, tuy rằng thực lực bản thân cũng là một yếu tố quan trọng nhưng chủ yếu vẫn là độ khó của nhiệm vụ chấp hành cùng hiệu suất hoàn thành.

Nhưng Đường Vi cũng rất lo lắng, chạy tới định vịn Tần Xuyên, bởi vì nhìn qua thì Tần Xuyên ngay cả đi cũng không vững.

Tần Xuyên lắc đầu, cười:

- Không có việc gì, chỉ là có chút tiêu hao quá độ.

Tần Xuyên vừa nói, vừa ngồi xuống bắt mạch cho Liễu Hàn Yên.

Mạch tượng của cô vẫn bình thường, bởi vì theo hiểu biết của Tần Xuyên, công pháp Thiên Huyền Băng Ngưng là tuyệt học của Thủy Vân Tính Trai, có hiệu quả kháng độc tố.

Mặc dù nói không thể bách độc bất xâm như thân thể Thần mộc của hãn, nhưng chân khí Băng Ngưng trong cơ thể Liễu Hàn Yên khiến đại bộ phận độc tố chậm phát tác, thậm chí không chống cự lại được.

Chỉ là loại độc của đám sát thủ này cũng không phải thứ tầm thường, dù sao cũng là độc tố hóa học đặc chế có thể chịu được nhiệt độ cao khi viên đạn bay ra khỏi nòng súng. Nhưng chính là Liễu Hàn Yên khi trúng độc còn có động tác mạnh, khiến cho độc tố trong cơ thể tăng tốc độ xâm lấn, cho nên tạm thời hôn mê.

- Liễu tiểu thư sao rồi?

Đường Vi hỏi.

- Vấn đề không lớn, chân khí của cô ấy rất vững chắc, bản thân Thiên Huyền Băng Ngưng có khả năng kháng độc, khi về tôi châm cứu cho cô ấy, bài trừ chút máu độc là có thể khôi phục rất nhanh.

Tần Xuyên nói.

Đường Vi thở phào, không nhịn được hỏi:

- Vậy cậu thì sao? Giờ tôi mới biết hóa ra cậu là kiếm khách. Nhưng chẳng phải sức chiến đấu của kiếm khách mạnh hơn võ giả bình thường rất nhiều sao, sao cậu lại chật vật như vậy.

Tần Xuyên cười xấu hổ:

- Lĩnh ngộ kiếm đạo thì có thể coi là kiếm khách, mà kiếm ý của kiếm khách cũng có phân cảnh giới. Cảnh giới kiếm ý của tôi quá cao, cao hơn tu vị quá nhiều, cho nên mỗi lần sử dụng đều trở thành siêu phụ tải.

Theo cách nói của sư phụ tôi thì tôi chính là một thằng nhóc năm sáu tuổi giờ một thanh bảo kiếm trăm cân để chém người, không bị bảo kiếm đè chết là tốt rồi, chật vật là có chút bình thường.

Chỉ có điều không còn cách nào khác, Atula cũng như tôi, đều là võ giả Tiên Thiên trung cấp, hơn nữa tuổi của y lớn, võ tinh xảo hơn tôi, chân khí vô cùng hùng hậu. Nếu như tôi không dùng kiếm ý thì không thể giết được y.

- Hóa ra là như vậy. Không ngờ tiểu Xuyên Xuyên còn là thiên tài kiếm đạo. Chờ một ngày cảnh giới tu vị và kiếm đạo của cậu ngang hàng, vậy chẳng phải là vô địch thiên hạ sao?

Đường Vi còn không ngờ có chuyện là đời như vậy tồn tại. Theo lý thường,

võ giả ngoại công mạnh khẳng định nội công còn mạnh hơn. Tần Xuyên thì ngược lại, ngoại công luyện tới vô cùng kỳ diệu, nội công lại không theo kịp.

Đương nhiên không thể nói tốc độ tu luyện nội công của Tần Xuyên là chậm, chỉ là ngộ tính kiếm đạo của hắn quá cao, đây tương đương với một loại thiên phú đặc thù.

Tần Xuyên gật đầu như gà mổ thóc:

- Đúng vậy đúng vậy! Khi trước chẳng phải tôi đã nói với chị sao, nếu chị không đồng ý để tôi và Liễu Hàn Yên kết hôn, tôi sẽ chờ sau khi vô địch thiên hạ, trở lại Tần gia hỏi chuyện, khi đó chị còn không tin tôi! Người đàn ông của chị vô cùng lợi hại đó!

Đường Vi trừng mắt, khinh bỉ nói:

- Thôi đi, giờ mở miệng ra là một câu vợ ơi hai cậu vợ yêu, căn bản là sớm mong kết hôn... Hơn nữa nào có ai như cậu, tự mình khoa trương sự lợi hại, không có chút phong phạm cao thủ nào cả.

- Khà khà, nếu đã kết hôn thì phải làm cho tốt nha. Tôi là người làm việc gì thì rất tận tâm, chị không phải không biết. Lại nói tôi chỉ nói những lời này với tiểu Vi Vi, từ trước tới nay tôi đều rất đê điều!

Tần Xuyên nói xong, bế Liễu Hàn Yên lên:

- Tôi ôm cô ấy trở lại xe, mau chóng chữa thương. Đám rùa đen bang Tứ Hải kia, tiểu Vi Vi đi xử lý.

Đường Vi cười gật đầu. Những năm gần đây cô đều một mình đối mặt với đám bang phái thành phố Đông Hoa, nhưng giờ cuoois cùng cũng có được cảm giác được bảo vệ, có một người con trai để dựa vào, ngẫu nhiên cảm nhận cảm giác của một cô gái yếu ớt cũng rất tuyệt vời.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 160: Ăn Miếng Trà Miếng

Người bang Tứ Hải thấy Tần Xuyên dẫn Liễu Hàn Yên rời đi, còn lộ ra ánh mắt chờ mong, cho rằng đối phương tha cho chúng.

Ai ngờ Đường Vi vẻ mặt cười lạnh đi tới chỗ chúng.

Cha con Vương Chấn Thiên vội vàng trốn sau bảo tiêu, lớn tiếng hô:

- Nhanh cản cô ta lại! Lái xe lại đây! Mau đi lái xe!

Nhưng đám bảo tiêu này sớm bị cuộc chiến vừa rồi dọa vỡ mật, có lẽ nếu chúng cùng xông lên có thể ngăn cản được Đường Vi, nhưng sau lưng Đường Vi còn có Tần Xuyên!

- Các người còn thất thần gì vậy?! Mau nổ súng! Giết đồ đê tiện này!

Vương Thế Huân điên cuồng hô to.

Mười tên bảo tiêu nhìn nhau, trên mặt hiện vẻ do dự. Bọn họ không phải bảo vệ nước nhà, chỉ là kiếm cơm ăn, cầu phú quý.

Hiện giờ bang Tứ Hải đã sắp sụp đổ, bọn họ cần gì phải xông vào nguy hiểm bảo vệ cho cha con Vương gia?

Đường Vi cũng nhìn ra kỳ thực đám người này đều đang sợ chết, vì vậy cười nói:

- Quy hàng tôi, niệm tình các người chỉ là nghe lệnh làm việc, hôm nay có thể không chết. Ai dám ra tay với tôi tiếp, vậy đừng mong sống mà rời khỏi.

Cả đám tay chân bang Tứ Hải nghe xong, lập tức mừng rỡ. Chỉ cần có thể sống sót, bọn chúng đương nhiên không muốn liều mạng.

- Đường đại tiểu thư! Chúng tôi biết sai rồi! Chúng tôi nguyện làm trâu làm ngựa cho cô, xin đừng giết chúng tôi!

- Đúng vậy đúng vậy... Đường đại tiểu thư, chúng tôi đều là bị ép, chúng tôi vẫn luôn tôn kính cô!

Cả đám vội vàng ném súng xuống đất, quỳ xuống, nước mắt ngăn nước mắt dài, ra vẻ vô tội, đáng thương.

Dù sao đều là làm nô tài cho người khác, làm cho ai mà không được. Đường Vi cũng tốt, chỗ dựa của Đường Vi cũng tốt, ít ra thì đều lợi hại hơn cha con Vương gia, bọn chúng đương nhiên muốn theo Đường Vi lăn lộn.

Vương Chấn Thiên thấy vậy, sắc mặt dữ tợn:

- Đkmjxxzzz, Ngày thường đúng là phí cơm nuôi chúng mày! Đều là bọn gió chiều nào theo chiều nấy!!

Đường Vi tuy rằng không thích đám người nhu nhược này, nhưng thời khắc này cũng châm chọc, cười nói;

- Vương Chấn Thiên, ông không hiểu thế nào là cây đổ bầy khi tan sao?

- Mày...

Sắc mặt Vương Chấn Thiên như gan heo, không biết phải nói như nào mới phải.

Vương Thế Huân đột nhiên gan lớn, ngồi xuống, cầm một khẩu súng ngắn, chuẩn bị nổ súng bắn Đường Vi.

Thế nhưng sau khi Đường Vi nhìn thấy động tác của gã, cũng làm ra phản

ứng, dùng bộ pháp hình xà đi tới, nhanh đến mức khiến Đường Vi không thể nào nhắm trúng.

Đoàng đoàng đoàng...

Vài tiếng súng vang lên, ngược lại gã đã bắn chết một tên bảo tiêu quý trên đất!

Đường Vi đá một cái, đá rơi khẩu súng trên tay Đường Vi, sau đó xoay người, kẹp chân, bẻ gãy một cánh tay của gã.

- A...

Vương Thế Huân kêu la thảm thiết, đau đớn lăn lộn trên đất.

- Thế Huân!!

Vương Chấn Thiên sắc mặt trắng bệch, nhưng nỗi sợ trong lòng khiến y không dám đi đâu, bất chấp con trai đang la hét tại chỗ, quay người định chạy trốn.

Đường Vi nhặt một khẩu súng trên mặt đất, liên tiếp bắn hai viên đạn vào hai đầu gối Vương Chấn Thiên!

- A... Chân của tôi!

Đầu gối của Vương Chấn Thiên bị đạn bắn xuyên qua, đau tới chết đi sống lại, mồ hôi lạnh vã ra như tắm.

Đường Vi nghĩ tới năm xưa gã liên hợp Thánh giáo, ám hại chết cả nhà mình, trong mắt nồng nặc hận ý cùng sát ý, sai bảo những hộ vệ ở đây:

- Các người mau bắt Vương Chấn Thiên và Vương Thế Huân lại, mang tới trước đài phun nước!

Đám tay chân bang Tứ Hải nhìn thấy thương pháp của Đường Vi liền nhũn cả ra, không ai dám vi phạm mệnh lệnh, mặc kệ cha con Vương gia mắng chửi, mang bọn chúng tới trên mặt gạch ở đài phun nước.

Mọi người có chút nghi hoặc, không biết Đường Vi muốn làm gì.

Đường Vi đi tới nơi đỗ xe, lúc này Tần Xuyên đã mang Liễu Hàn Yên tới trên ghế sau chiếc BMW, vận công cho cô, kích thích chân khí trong cơ thể cô để tăng cường sức sống, căn nuốt một số độc tố chống cự.

Miệng vết thương của Liễu Hàn Yên đã được cầm máu, giảm đi không ít chuyện cho hẳn, dù sao vị trí bị thương của cô có chút xấu hổ.

Thấy Đường Vi đi tới, Tần Xuyên rất hiếu ý cười:

- Tiểu Vi Vi, chị lái chiếc Mercedes kia, chiếc xe kia nặng, hiệu quả rất tốt.

Đường Vi không ngờ Tần Xuyên đoán được ý đồ của mình, cố ý tặng xe cho cô, vì vậy gật đầu, ngồi trong chiếc Mercedes G65, lái về phía cửa lớn.

Lúc này mọi người mới hiểu Đường Vi muốn gì, cô muốn dùng xe nghiên chết cha con Vương gia!

Năm đó thảm án Đường gia là do tai nạn xe cộ tạo thành, hôm nay Đường Vi biết rõ đúng là có quan hệ với cha con Vương gia, cô muốn ăn miếng trả miếng!

Vương Chấn Thiên nhìn chiếc Mercedes G65 tới gần, không ngừng dùng tay bò trên đất, gào thét.

- Đừng mà! Đừng lại đây! Đường đại tiểu thư! Xem Vương Chấn Thiên này ra sức vì Đông Hải Đường gia hơn 20 năm! Tha cho tôi một mạng đi!

Vương Thế Huân cũng chỉ bị gãy một tay, chân còn có thể động, thấy Đường Vi lái xe tới, bò dậy chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng Đường Vi đạp mạnh chân ga một cái, động cơ ô tô gào thét, chiếc xe tông ngã Vương Thế Huân xuống đất!

Không chỉ như vậy, Đường Vi không chút khách khí, lái xe đè lên hai chân Vương Thế Huân.

- A.....

Vương Thế Huân phát ra tiếng kêu như mõ heo vậy, thịt đùi lẫn xương bị đè ép nát bét, trong nháy mắt chỉ còn lại nửa trên người.

Chiếc G65 nặng chừng 2700kg, tương đương với sức nặng 5000 cân Khựa, cho dù chỉ có một lớp đè lên cũng là một áp lực khủng bố.

Sau khi đè lên Vương Thế Huân, Đường Vi lại lái xe về phía Vương Chấn Thiên, lái xe nghiền nát hai chân y.

Hai đầu gối của Vương Chấn Thiên vốn bị phế bỏ, đau tới chết đi sống lại. Giờ trơ mắt nhìn hai chân của mình bị nghiền nát, quả thực hận không thể nhanh chóng chết đi.

- Đường Vi! Con đàn bà thối! Mà chết không yên lành! Đường gia chúng mà đều đáng chết!!

Trong mắt Vương Chấn Thiên lòi ra, mắng lớn.

Nhưng trong mắt đám bang chúng xung quanh, hai cha con Vương gia giờ khắc này chính là cá nằm trên thớt, dù thế nào cũng ắt bị làm thịt.

Sau khi hai cha con bị phế đi hai chân, Đường Vi không vội để cho chúng chết, dùng lớp xe nghiền nát hai chân, sau đó mới nghiền nát đầu và thân thể của chúng.

Bánh xe dính đầy máu, bang chủ và thiếu chủ bang Tứ Hải nổi danh thành phố Đông Hoa bị nghiền thành bánh thịt.

Đường Vi lái xe qua một bên, giao cho mấy tên tiểu đệ đi rửa sạch, không được có chút mùi máu tươi, sau đó trở lại bên người Tần Xuyên.

Trên mặt cô không hề có chút thương xót, bởi vì tất cả đều do cha con Vương gia gieo gió gặt bão mà gây ra.

- Trong lòng thoải mái hơn rồi chứ?

Tần Xuyên đỡ lấy Liễu Hàn Yên, để cho cô nghỉ ngơi.

Đường Vi lắc đầu:

- Đầu số gây nên là người của Thánh giáo, tôi nhất định phải tìm ra người trù tính mọi chuyện ở đằng sau.

Tần Xuyên nheo mắt, cánh tay của Thánh giáo này cũng quá dài rồi. Trước đây chuyện ở nhà kho cũng do bọn chúng giở trò, đúng là không đâu không có mặt.

- Đợi rửa sạch xe, chúng ta lập tức trở về. Cho dù Liễu tiểu thư không có chuyện gì, cũng cần phải trị liệu một phen.

Tần Xuyên cũng có ý đó, bởi vì Liễu Hàn Yên hồi lâu vẫn chưa tỉnh lại khiến hẳn có chút lo lắng.

Chỉ có điều đúng lúc này, ánh mắt Tần Xuyên lướt qua một vị trí, thần sắc đột ngột thay đổi, thần kinh căng cứng!

Đường Vi chú ý tới thay đổi của Tần Xuyên, nhìn về phía sau, khó hiểu hỏi:

- Sao vậy?

- Chị có phát hiện... thiếu cái gì không?

Tần Xuyên cười khổ.

Đường Vi nhìn kỹ, hít một ngụm khí lạnh:

- Atula... Thi thể của y đâu rồi?!

Tần Xuyên ảo não vỗ trán một cái:

- Vừa rồi tôi chữa thương cho tiểu Yên Yên, chị lại đi báo thù, khẳng định là y đã thừa cơ chạy trốn. Con mẹ nó... Đáng nhẽ em phải kiểm tra một chút, tuyệt học Mật Tông, thần kỹ giả chết Quy Tức!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 161: Châm Cho Chị

- Vậy xử lý thế nào? Có khi nào y còn mai phục ở nơi khác không?

Đường Vi đề phòng nhìn xung quanh.

Tần Xuyên lắc đầu:

- Không đâu, y đã bị thương khá nặng, có lẽ lúc này đang vội tìm nơi nào đó trốn đi để chữa thương. Nếu còn sức chiến đấu thì đã sớm đánh lén chúng ta rồi.

Đường Vi khẽ thở dài:

- Nếu y còn sống thì rắc rối lớn đấy!

- Y đã bị thương nặng, không thể ra khỏi thành phố Đông Hoa được, để không bị quân đội lùng ra thì chỉ còn cách đi trốn mà thôi.

Tần Xuyên nói để cô bớt lo lắng.

Tần Xuyên tin rằng, một chiêu của hắn đã khiến Atula bị thương không nhẹ, nếu y muốn khôi phục hoàn toàn, nhất định phải dưỡng thương cẩn thận ít nhất là một tháng.

Trong vòng một tuần, hắn sẽ giống như hổ gãy mất chân, dù có nanh vuốt sắc bén cũng không thể nào vồ chết người được.

- Để quân đột tham gia nhất định đã khiến dư luận xôn xao, tôi sẽ phái người của mình âm thầm điều tra trước xem, dù sao phiền phức lần này, tôi cũng có một phần trách nhiệm.

Đường Vi nhíu mày nói.

- Cô đã nhắc tôi nhớ ra, cha con nhà họ Vương của bang Tứ Hải mới chết, có lẽ bên phía Ôn gia đang giăng đèn kết hoa, kèn trống inh ỏi. tôi sẽ nói cho họ biết tin tức này để họ cùng hỗ trợ điều tra tung tích của Atula.

Tần Xuyên nói.

Đường Vi cười khở:

- Tiểu Xuyên Xuyên, tôi khuyên anh tạm thời không nên nói cho Ôn gia biết tin tức này. Atula không có thù oán gì với họ, họ cũng sẽ không hơi đâu đi chọc vào hãn, cùng lắm là nể mặt anh mà làm bộ đáp ứng mà thôi.

Có khi bọn họ không những không giúp chúng ta tìm Atula mà còn có thể thêm dầu vào lửa, nghĩ cách để hợp nhất địa bàn của bang Tứ Hải.

Tần Xuyên nghĩ một chút, quả thật là như vậy, về mặt này, hãn vẫn còn suy nghĩ hơi đơn giản, không có suy nghĩ thấu đáo được như Đường Vi.

- Vậy chuyện này tạm giao cho cô, có gì thì gọi cho tôi.

Tần Xuyên nói rồi ôm lấy Đường Vi tạm biệt, sau đó liền leo lên xe của Liễu Hàn Yên trở lại sơn trang Bích Hải.

Trên đường đi, Tần Xuyên gọi điện cho Chu Vân Phong, bảo ông ta mang hộp châm cứu đến chỗ hãn ở.

Tần Xuyên có thể chấp nhận lấy cành cây thay cho kiếm nhưng không thể nào lấy cành cây để thay cho kim bạc được.

Chu Vân Phong nghe thấy tên sơn trang Bích Hải thì rất ngạc nhiên còn tưởng là tai mình có vấn đề:

- Tần tiên sinh, ngài nói là ngài đang ở

- Sơn trang Bích Hải đó... Lão Chu à, tại ông không có vấn đề gì chứ? Có cần tôi châm có mấy cái không?

Tần Xuyên hỏi.

Chu Vân Phong vô cùng kinh ngạc, có tiền có thế như Chu gia bọn họ, con của ông ta còn là Chủ tịch thành phố Đông Hoa, cũng không đủ tư cách có một phòng nhỏ trong sơn trang Bích Hải, vậy mà Tần Xuyên lại có thể ở đó?

Ông ta vốn đang tọa chẩn ở phòng khám, định bụng sẽ bảo lái xe mang hộp châm cứu qua, nhưng nghe thấy vậy, ông ta liền tự mình mang theo hộp châm cứu đến thăm hỏi một chuyến.

Ông ta vẫn không giám tin sự thúc tổ của mình, một quản lý tiệm net lại có thể ở trong khu nhà cao cấp nhất trong các khu nhà cao cấp.

Hơn một tiếng sau, Chu Vân Phong đã đứng trước cổng chính của khu nhà cao cấp ven biển ở sơn trang Bích Hải, tay cầm hộp châm cứu, cổ họng nuốt khan.

Ông đi đến trước máy nhận diện khuôn mặt trước ống, ấn vào một cái nút, không lâu sau, trên màn hình xuất hiện khuôn mặt xinh xắn của một cô nhóc.

Cô bé này đang cầm một miếng bánh trên tay, miệng nhai không ngừng, mắt chớp nhìn ông già đứng ngoài cổng.

- Ông là Tiểu Chu đến đưa hộp châm cứu phải không?

Tiểu... Tiểu Chu!

Chu Vân Phong cười gượng gạo, cô nhóc sao lại có thể không lễ phép như vậy? Có phải trẻ con cái nhà có tiền đều không được dạy dỗ tử tế?

- Tôi là Chu Vân Phong, xin hỏi ...

Liều Tiên Tiên lúc này liền đi ra, bởi cô đã nghe thấy ông già kia báo họ tên, biết được đây chính là người anh rể đang đợi, liền vội vàng chạy ra mở cổng.

Cánh cổng của khu nhà cao cấp đã mở, Chu Vân Phong đang định đi bộ vào, nhưng nhìn thấy đường vào phải hơn 200 mét nữa nên đành ngồi yên trên xe, để lái xe lái vào trong.

Vừa đến trước cửa, Liều Tiên Tiên đã lao nhanh đến như một cơn gió, kéo Chu Vân Phong vào trong:

- Tiểu Chu, ông mau lên! Anh rể tôi đang đợi đó! Sao ông lại chậm thế, gặp lỗi rồi!

Anh ... anh rể?

Chu Vân Phong không hiểu đầu cua tai nheo gì cả, chẳng lẽ sư thúc tổ đã kết hôn rồi?

Liều Tiên Tiên phát hiện ông già này đi chậm quá, đã rất vội rồi, liền nhét nốt miếng bánh vào miệng, rồi chụp lấy hộp châm cứu, chạy một mạch lên lầu.

Cô đi thẳng vào phòng ngủ, lúc này, Tần Xuyên đang bắt mạch cho Lý Hàm Yên, kiểm tra lại tình hình của cô.

- Anh rể, anh rể! Có châm rồi! Mau châm cho chị đi!

Tần Xuyên bắt đầu đổ mồ hôi lạnh “châm cho chị”? Nói như thế châm cứu rất là độc ác vậy!

- Em vợ, em ra ngoài chờ đi. Lúc anh châm cứu cần phải yên tĩnh một chút!

Tần Xuyên nói.

Liều Tiên Tiên phụng phịu:

- Em sẽ ngoan ngoãn không nói lời nào mà. Anh rể cho em ở lại được không? Em không yên tâm!

Tuy nhìn cô rất ham ăn nhưng trong lòng vẫn luôn lo lắng cho sức khỏe của chị mình.

Tần Xuyên bất đắc dĩ đành phải để cô ở bên cạnh, đang định châm cứu thì thấy Chu Vân Phong thở phì phò, đi đến cửa phòng.

- Lão Chu, tôi thấy châm này về sau cứ để chỗ tôi được rồi, ông có thể về trước, tôi sẽ cảm ơn ông tử tế sau!

Tần Xuyên cũng không rảnh để tiếp đãi gã.

Chu Vân Phong không để ý mấy lời đấy, cẩn thận quan sát khung cảnh xa hoa trước mặt, rồi lại nhìn người con gái đang hôn mê bất tỉnh trên giường, sắc mặt cô ta có hơi khó coi, nhưng dung mạo thì tuyệt đối là nghiêng nước nghiêng thành:

- Tần tiên sinh, đây là phu nhân của ngài?

Tần Xuyên gật đầu:

- Gần đây mới đi đăng ký, có vấn đề sao

Chu Vân Phong há hốc miệng, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Đầu tiên còn là vì khiếp sợ, tại sao thân phận của Tần Xuyên lại có thể thay đổi 180 độ như thế? Từ một tên quản lý tiệm net lại biến thành một phú hào sống trong một khu nhà vô cùng cao cấp, rồi lại lấy được một người con gái vô cùng xinh đẹp.

Tiếp sau, Chu Vân Phong lại thấy lo lắng, cháu gái ông ta là Chu Phương Tinh dường như rất có cảm tình với Tần Xuyên, chuyện này chẳng phải sẽ gây tổn thương cho con bé sao

Ông ta nhìn khuôn mặt búng ra sữa của Liễu Tiên Tiên, khó trách cô bé này

lại gọi ông ta là Tiểu Chu, thì ra là em vợ của Tần Xuyên, nếu dựa theo thân phận vai vế thì quả thực là có thể gọi như vậy...

- Tiểu Chu, ông đừng có đứng ngây ra đó, không có chuyện gì thì đi ra ngoài đi! Anh rể tôi còn phải chăm cho chị!

Chu Vân Phong ngại ngùng gật đầu liên tục, vội vàng quay người đi khỏi, mà thật ra là vội vàng chạy khỏi đây. Thế giới này thật là điên cuồng!

Đợi Chu Vân Phong đi khỏi, Tần Xuyên liền mở hộp châm cứu, nghĩ một chút rồi lật người Liễu Hàn Yên lại.

Bên hông phải của cô bị một viên đạn sượt qua làm rách một đường, thậm chí có thể nhìn thấy máu thịt bên trong, cảnh này thật khiến cho người ta đau lòng.

Nếu là một người con gái bình thường, thì có lẽ đã đau đến phát khóc, nhưng Liễu Hàn Yên sau khi bị thương vẫn tiếp tục lên lầu để giết người! Tần Xuyên cũng không biết nên khóc hay nên cười, lại vợ phải một cô vợ thế này.

Hắn tự mình cởi thắt lưng của Liễu Hàn Yên, chuẩn bị cởi nốt quần của Liễu Hàn Yên ra.

Liễu Tiên Tiên ở bên thấy vậy liền hét lên một tiếng, then thungd lấy tay che mặt lại, nhưng khe hở giữa các ngón tay thì có thể nhét vừa một quả trứng gà!

- Anh rể, anh định làm gì chị thế?

Tần Xuyên không biết nói gì luôn:

- Không cởi quần ra thì anh chăm thế nào được?

- Nhưng chị không đồng ý thì sao?

- Vậy đợi cô ta tỉnh rồi mới nói nha? – Tần Xuyên lườm cô bé.- Còn nói

nhảm nữa là tôi đã cô ra ngoài đấy!

Liều Tiên Tiên liền im bật, nhưng cô lại rất tò mò, hai mắt mở to, muốn nhìn xem Tần Xuyên sẽ cứu chị mình thế nào.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 162: Ngoan Ngoãn Nghe Lời

Nếu không phải mấy hôm nay tiếp xúc nhiều, cô dần nhận ra anh rể mình không phải là một tên vô dụng thì cô tuyệt đối không để cho Tần Xuyên dùng châm cứu, nhất định cô sẽ gọi điện để đưa Liễu Hàn Yên đến bệnh viện.

Có điều, biểu hiện của Tần Xuyên rất tốt, đã khiến Liễu Tiên Tiên dần dần thấy tin tưởng người anh rể này

Nói cho cùng, dù cô có ghét thì chị cô cũng không như vậy, ánh mắt Liễu Hàn Yên nhìn Tần Xuyên ban đầu là vô cùng khinh bỉ, nhưng càng về sau, chị cô đã đối xử tốt hơn với Tần Xuyên.

Tất cả thay đổi, Liễu Tiên Tiên đều có thể nhìn ra, cô cũng giống như chị mình, ngày càng tò mò về người đàn ông thần bí này.

Tần Xuyên không ngờ lần đầu tiên cởi quần của vợ mình lại là để chữa thương cho cô ta, đúng là có chút bi thương.

Liễu Hàn Yên luyện công từ nhỏ, đùi và bắp chân rất hài hòa, cơ bắp cân đối, săn chắc, rất đàn hồi, càng tăng thêm vẻ đẹp hoàn mỹ của cô. Với hần mà nói, đôi chân này chính là một tác phẩm nghệ thuật.

Tần Xuyên rất tò mò muốn biết xem liệu Liễu Hàn Yên sẽ mặc kiểu quần lót như thế nào: đen gợi cảm, tím viền ren, hay là xì-tai đáng yêu dễ thương?

Nhưng đến khi tận mắt nhìn thấy thì Tần Xuyên lại không còn dám tin vào phán đoán của mình nữa...

Loại quần mà Liễu Hàn Yên mặc chỉ là chiếc quần vải trắng tinh, không có

bất kỳ hình thù trang trí nào, chỉ mộc mạc tự nhiên giống như bộ quân trang bên ngoài.

Thật chả có tí thú vị gì cả, Tần Xuyên tự nhủ trong lòng, nhưng mà đây vốn chẳng phải là phong cách của Liễu Hàn Yên hay sao?

Tần Xuyên lắc đầu, không dám nghĩ nhiều hơn nữa, cũng may miệng vết thương cũng không quá “tái quái”, không cần phải cởi nốt quần lót của cô, nếu không thì cô em vợ của hắn sẽ gọi điện báo cảnh sát mất.

Tuy đã sử dụng gần hết cho kiểm ý, hiện tại chân khí trong người Tần Xuyên đã không thể dùng được nữa, nhưng nghỉ ngơi mấy ngày, cũng đã khôi phục được một chút. Nếu thi triển Liên hoa thần châm ở mức độ cơ bản thì không có vấn đề gì.

Tay hắn vân vê mấy cây kim châm, hít sâu một hơi, điều động một luồng chân khí hỏa liên, hơi nóng cây châm một chút rồi châm lên chân phải của Liễu Hàn Yên.

Vừa mới bắt đầu, Liễu Tiên Tiên ở bên đã thấy không đành lòng, cô bé từ từ nhắm hết hai mắt lại, không dám xem tiếp.

Thế nhưng, thời gian trôi quá, Liễu Tiên Tiên phát hiện động tác của Tần Xuyên vô cùng trôi chảy, hoàn mỹ, dường như không phải đang châm cứu mà là đang thực hiện một nghi thức cổ điển trang trọng.

Khi một chiếc châm được cắm xuống, có một luồng chân khí mà lam và màu đỏ giao hòa chuyển động không ngừng.

Trên chân phải của Liễu Hàn Yên, hắt đầu hiện lên một dòng máu màu đen.

Tần Xuyên dùng ngân châm, dẫn đạo chân khí trong cơ thể của Liễu Hàn Yên để bài trừ chất độc trong người cô. Cách trực tiếp nhất chính là ép máu độc ra ngoài.

- Em vợ!

Hơn nửa tiếng sau, Tần Xuyên đột nhiên gọi một tiếng.

Nhưng lúc này Liễu Tiên Tiên đang ngẩn người nhìn Tần Xuyên chăm chú, giống như một bức họa đầy sức hút.

Lần đầu tiên cô mới phát hiện ra, anh rể của mình khi nghiêm túc nhìn rất đẹp trai.

Động tác nho nhã, ánh mắt chăm chú, vừa quyết đoán lại vừa mang đầy yêu thương...

- Em vợ!

Tần Xuyên nghi hoặc, cô nhóc này hôm nay sao vậy?

Cuối cùng Liễu Tiên Tiên cũng khôi phục lại tinh thần, mơ mơ màng màng “Hả” một tiếng sau đó lại phát hiện đầu óc mình đang nghĩ vớ vẩn, hai má liền ửng hồng.

Tần Xuyên cười một cái:

- Không phải ngại, anh biết anh đẹp trai mà, cô có bị mê hoặc cũng là điều bình thường thôi, anh hiểu

- Tôi còn lâu nhé! Tôi ... tôi chỉ ngẩn ngơ tý thôi! – Liễu Tiên Tiên vội vàng chối ngay, đánh chết cũng không nhận.- Hừ, gọi tôi làm gì?

Tần Xuyên chỉ vào phòng vệ sinh:

- Đi lấu khăn mặt lại đây cho chị cô, khăn mặt ướt nhé!

Liễu Tiên Tiên lập tức chạy vào phòng vệ sinh, vội vàng dùng nước lạnh để rửa mặt, để bản thân bình tĩnh một chút rồi mới cầm khăn mặt ướt đi ra.

Tần Xuyên cũng không có tiếp tục trêu chọc cô em vợ, sau khi nhận lấy khăn mặt, bắt đầu lau vết máu trên đùi Liễu Hàn Yên.

Liễu Tiên Tiên lúc này mới biết thì ra có rất nhiều máu đen chảy ra chân chị mình nên mới cần khăn ướt.

Khi Tần Xuyên đang lau chân cho Liễu Hàn Yên thì lông mi cô đột nhiên rung động, hai mắt mơ màng từ từ mở ra.

Do đang nằm sấp nên nhất thời cô không biết mình đang ở đâu, xảy ra chuyện gì, chỉ đến khi Liễu Tiên Tiên ở bên cạnh nhìn thấy cô đã tỉnh mới vui mừng la toáng lên.

- Chị! Chị tỉnh rồi! Tốt quá rồi!

- Tiên Tiên?

Liễu Hàn Yên nhìn thấy cô em gái đang nhảy cẫng lên bên giường thì ánh mắt rất dịu dàng.

Thế nhưng Liễu Hàn Yên lại nhìn tiếp, thấy có người đang cầm khăn ướt lau đùi của mình, động tác lại vô cùng nhẹ nhàng, trên đùi cô đang có nước, điều hòa thổi vào thấy hơi mát mát, đặc biệt mãn cảm.

Cô vô thức rút chân phải lại, làm động đến vết thương trên mông, đau đến nhăn mặt.

- Phù ...

Liễu Hàn Yên hít một hơi thật sâu.

Tần Xuyên cười nói:

- Còn biết đau sao? Tôi còn tưởng là cô bị đứt dây thần kinh cảm giác đau rồi cơ, dù sao đây cũng là vết thương do súng tạo nên.

Ánh mắt cô ngừng lại, lúc này cô mới biết người đang lau cho mình là Tần Xuyên, biết được mình chỉ đang mặc quần lót, bờ mông lộ ra trước mặt Tần Xuyên khiến cô có chút ngại ngùng.

- Anh đang làm gì thế?

Không đợi Tần Xuyên giải thích, Liễu Tiên Tiên ở bên đã bô bô nói hết chuyện vừa rồi Tần Xuyên đã châm cứu để chữa cho chị mình.

- Chị chảy rất nhiều máu đen đó, xem ra chất độc đã được loại bỏ hết rồi, anh rể đúng là bác sĩ có khác, thần kỳ thật! Về sau này em có ốm cũng không cần uống thuốc nữa, bảo anh rể châm cho một cái là được!

Liễu Hàn Yên rất kinh ngạc, cô cũng biết dù mình có công pháp Thiên Huyền Băng Ngưng hộ thân nhưng chất độc lần này không phải loại tầm thường, nếu không có gì xảy ra thì cô phải mất một thời gian mới có thể tỉnh lại được.

Không ngờ là Tần Xuyên chỉ châm cứu có hơn nửa giờ đã có thể khiến cô tỉnh lại

Tuy hiện giờ trong người cô vẫn còn lưu lại một chút chất độc, nhưng có lẽ nghỉ ngơi một đêm là có thể hồi phục 6-7 phần, không cần đến mấy ngày là miệng vết thương có thể liền lại.

Cô cũng có nghe nói Tần Xuyên là bác sĩ từ lâu, nhưng không ngờ y thuật của hắn lại lợi hại như vậy.

Người có thể tinh thông như vậy đã coi là rất tài giỏi rồi, còn Tần Xuyên không chỉ có tu vi Tiên thiên trung cấp, hơn nữa y thuật lại vô cùng cao siêu, thật không biết hắn làm thế nào mà được vậy!

- Atula đâu rồi? Sau đó đã có chuyện gì?

Liễu Hàn Yên vội thay đổi suy nghĩ trong đầu, lập tức hỏi chuyện cô đang lo lắng nhất.

Tần Xuyên cười đắc ý:

- Y đã bị ông xã cô dọa cho sợ tè a quần rồi, cô không biết vừa rồi tôi ngẫu thế nào đâu, một chiêu đã lật ngược thế cờ rồi, đáng tiếc tên hoag thượng đó lại dùng chiêu giả chết chạy rồi trốn mất.

Tất nhiên Liễu Hàn Yên sẽ không tin Tần Xuyên có thể dùng một chiêu đã đánh bại Atula, chỉ thấy tên này đang nói phét, không có mấy phần là thật.

- Chỉ cần Atula vẫn chưa chết thì nhất định sẽ là một mối đe dọa ngầm, không thể cứ để như vậy được!

Liễu Hàn Yên nói xong, liền chống hai tay, định đứng dậy.

Tần Xuyên giật mình:

- Bà xã, cô làm cái gì đấy? cô mới tỉnh lại mà? Cho dù là muốn tìm Atula thì cũng phải đợi công lực khôi phục thì mới đi được chứ, giờ đi thì làm được gì?

- Tôi muốn đến Bộ chỉ huy của quân đội Hàn thứ! Y Phi nhất định đã bị bắt vì chuyện của tôi rồi, tôi phải cứu cô ấy ra trước, sau đó sẽ điều động quân đội Hàn thứ, mở rộng điều tra ra toàn thành phố để tìm Atula!

Liễu Hàn Yên nói, vẻ mặt rất kiên quyết.

- Chị cứ nghỉ ngơi trước đã, chị xem kìa, sắc mặt khó coi thế kia!

Liễu Tiên Tiên đau lòng khuyên bảo.

Nhưng lần này Liễu Hàn Yên không nghe theo em gái, cô lắc đầu, với tay lấy chiếc quần để bên cạnh.

Tần Xuyên nhìn dáng vẻ căng thẳng cố chịu đau của “cô vợ”, thờ dài nói:

- Cô không đi ngay thì không được sao?

Liễu Hàn Yên gật đầu, cô đâu thể để trợ thủ đắc lực của mình bị bắt giam oan uổng được, một đêm cũng không được!

Tần Xuyên cũng chả buồn khuyên thêm gì nữa, giăng lấy chiếc quần trên tay cô ném sang một bên.

Sau đó đi đến tủ quần áo của Liễu Hàn Yên, tìm cho cô một chiếc quần thật rộng.

Liễu Hàn Yên nghi hoặc nhìn hẳn, Tần Xuyên bất đắc dĩ cười cười:

- Đổi chiếc quần sạch, chiếc quần kia có độc, không thể mặc được nữa!
Ngoan ngoãn nghe lời đi, chút nữa ông xã sẽ cùng cô đến bộ chỉ huy!

Liễu Hàn Yên nhìn chiếc quần vải mềm mại, rồi nhìn khuôn mặt tươi cười có pha chút mệt mỏi của Tần Xuyên, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút ấm áp.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 163: Anh Em Họ Liễu

- Tôi tự đi được, không cần anh đi theo. Chút vết thương cón con này có là gì!

Liễu Hàn Yên vừa nói vừa định mặc quần.

Tuy nhiên không động thì không sao, vừa cử động một chút, vết thương đã đau nhói, khiến cô nhú mào.

Tần Xuyên giật lấy chiếc quần, ngồi xổm xuống, cầm lấy chân Liễu Hàn Yên, giúp cô mặc quần.

- Đã thành thế này rồi còn nói không cái gì? Coi như là tôi cầu xin cô có được không? Tôi cầu xin cô cho tôi đi cùng....

Tần Xuyên lắc đầu:

- Cô không để tâm đến vết thương cón con này, nhưng tốt xấu gì tôi cùng là chồng cô, sao có thể trơ mắt nhìn cô đã bị thương lại còn để cô đi một mình?

Liễu Hàn Yên vốn không muốn để cho hắn giúp cô mặc quần nhưng khi nghe được câu nói này của Tần Xuyên, cô đột nhiên thấy mềm lòng.

Tuy không muốn thừa nhận nhưng trong lòng thật sự không muốn chối bỏ điều này.

- Nào, đổi chân kia...

Tần Xuyên nhẹ nhàng cầm lấy cổ chân còn lại, xỏ vào ống quần sau đó từ từ

kéo quần lên cho cô.

Liễu Tiên Tiên ở bên nhìn thấy cảnh tượng này mà không khỏi tủm tỉm cười. Cô chứng kiến này giờ, đây là lần đầu tiên có một người đàn ông mặc quần cho chị cô mà chị không hề từ chối.

Liễu Hàn Yên vẫn thấy không được tự nhiên, nhưng mặt không hề đỏ lên, bởi cô thấy, thân mật như này là chuyện bình thường giữa hai vợ chồng, không có gì phải ngại ngùng cả.

Mặc quần xong, Liễu Hàn Yên thử đi lại mấy bước, tuy vẫn còn đau nhưng cô vẫn có thể chịu được.

Lú này trời đã chạng vạng tối, hai người học đi ô tô đến bộ chỉ huy của quân đội Hàn thứ.

Tần Xuyên lái xe còn Liễu Hàn Yên ngồi bên ghế lái phụ, do mông cô không thể bị xóc, cho lên Liễu Tiên Tiên đã nhanh chí lót cho cô một tấm bọt biển, ngồi rất thoải mái.

Trên mặt Liễu Hàn Yên tràn ngập vẻ lo lắng, hiển nhiên là vì chuyện của Y Phi.

Khi Tần Xuyên lái xe ngang qua nội thành thì đột nhiên dừng xe lại bên ngoài một quầy thuốc trung y, sau đó rút chìa khóa xe ra.

- Anh làm gì vậy?

Liễu Hàn Yên ngạc nhiên, không hiểu tại sao hãm lại đỗ xe lại.

Tần Xuyên cười cười để cô đợi trên xe rồi, chạy vào trong quầy thuốc khoảng mấy phút.

Lúc chạy ra, trên tay hãm cầm mấy gói thuốc, cùng mấy tấm cao dán.

- Tuy miệng vết thương đã liền lại rồi nhưng vẫn cần bôi thuốc cho đỡ đau, và cũng có thể giải trừ chất độc còn sót, không để lại sẹo.

Tần Xuyên vào trong xe, đem thuốc đã được nghiền bôi lên miếng dán.

Sau khi chuẩn bị xong, Tần Xuyên ra hiệu cho Liễu Hàn Yên:

- Nào, bà xã chống mông lên một chút, tôi giúp cô đắp thuốc!

- Tôi không cần mấy thứ này, tôi không đau! Mau lái xe đi!

Liễu Hàn Yên bực bội vì Tần Xuyên đang lãng phí thời gian.

- Cô nói không cần, nhưng tôi thấy cần! Cô không cho tôi đắp thuốc lên, tôi sẽ không để cô đi đâu cả!

- Anh...

Liễu Hàn Yên cắn chặt răng, cô biết có tranh chấp với hãn cũng chỉ phí công, nên cũng chả buồn cãi thêm.

Cô khẽ thở dài một cái, miễn cưỡng cúi người xuống, quỳ gối lên ghế, quay lưng lại phía Tần Xuyên.

Bảo cô chống mông lên là chuyện không đời nào, tư thế đó quá là hạ lưu rồi! cùng lắm là quy lưng về phía hãn mà thôi!

Tần Xuyên cũng không giữ nề gì cả, cứ thế kéo quần Liễu Hàn Yên xuống đến quá nửa chân, tìm đúng chỗ vết thương, sau đó đắp thuốc lên.

Hãn dùng một luồng chân khí hỏa liên để miếng dán nhanh chóng bám lấy vết thương, để thuốc được thấm thấu tốt nhất, sau đó mới kéo quần của Liễu Hàn Yên lên.

Làm xong tất cả, nhưng Tần Xuyên không có chút tà niệm nào cả, rất gọn

gàng linh hoạt.

Cũng không phải là mông của Liễu Hàn Yên không đẹp, tuy cô vẫn còn là xử nữ, bờ không quá đầy đặn nhưng đường nét lại rất mềm mại, lại trắng mịn màng, ngoài vết thương kia thì không có chút khuyết điểm nào.

Quan trọng là do kinh nghiệm “đêm tân hôn” hôm qua, Tần Xuyên biết rõ, Liễu Hàn Yên nhất định sẽ không để cho hắn làm gì cả, cho nên hắn cũng không có ôm hi vọng gì! Dứt khoát là một bác sĩ cho nhà cô mà thôi, không có chút tâm tư nào khác.

Liễu Hàn Yên bị một người đàn ông tuột quần trong xe, không khỏi thấy xấu hổ, trong lòng vô cùng sốt ruột, vừa đắp thuốc xong liền vội vàng giục Tần Xuyên lái xe.

Không đến nửa giờ sau, hai người đã đến Bộ chỉ huy của quân đội Hàn thứ.

Các binh sĩ đứng canh cổng đều biết Liễu Hàn Yên cho nên không có ai chặn xe lại cả, ngược lại bọn họ còn vui mừng cúi chào cô

Hai người đi đến văn phòng tổng chỉ huy, chỉ huy tạm thời là Liễu Vân, y đang gọi điện thoại, nhìn thấy hai người đi vào thì rất kinh ngạc, lập tức cúp luôn điện thoại.

Liễu Vân trông có vẻ rất hiền ngang phong độ, hàng ria đen, gương mặt góc cạnh, cao khoảng 1m8, cũng khá tuấn tú!

Y nhìn hai người cười xã giao:

- Đúng là khách quý, em gái, sao lại đột nhiên đến thế này, không gọi điện báo trước cho anh gì cả! Đây là em rể đấy sao!

Chútên là Tần ... Tần cái gì ấy nhỉ? Ngại quá, anh lại quên mất rồi! trước giờ chú không có ở Tần gia, mới đây mới xuất hiện cho nên anh cũng không nhớ nổi chú!

Tần Xuyên cười cười:

- Không sao, anh không cần phải biết, dù sao tôi cũng không biết anh tên gì!

Hắn vừa nhìn một cái đã biết được Liễu Vân chẳng qua chỉ là một võ giả Hậu thiên cao cấp, cố thêm tý nữa thì có thể đạt đến cảnh giới Tiên thiên bán bộ, vẫn còn kém xa Liễu Hàn Yên.

Tất nhiên cũng không thể trách Long Vương vô dụng, võ giả Tiên Thiên vốn cũng rất hiếm, có thể coi là nhân vật vô cùng quan trọng trong các thế gia võ

Có điều, gần đây bên cạnh Tần Xuyên có quá nhiều người xuất hiện, khiến cho hắn cũng mệt mỏi, hắn chỉ muốn nhanh chóng cũng còn tưởng rằng võ giả Tiên Thiên đều thích tụ tập lại gần hắn.

Nói tóm lại, với thực lực của Lâm Thiên, hắn chỉ duối tay một cái là có thể đâm chết! Nếu không phải y mang họ Liễu, là là anh họ của Liễu Hàn Yên thì hắn cũng không thèm đáp lại.

Con người to lớn sao có thể quen biết một con kiến được? Tần Xuyên cũng chỉ thuần túy trả lời một câu ho “phải đạo” mà thôi!

Liễu Vân nheo nheo mắt, y không ngờ rằng đứa con bị Tần gia vứt bỏ này, nhìn thấy y lại không hề sợ hãi, lại còn dám mạnh miệng, xem ra hắn thật sự ho rằng cưới được Liễu Hàn Yên thì có thể biến từ gà đất thành phượng hoàng rồi!

- Nếu em gọi điện thoại, nhất định là anh sẽ không đồng ý cho em đến, nhưng em có chuyện phải nói với anh.

Liễu Hàn Yên nghiêm túc nói.

- Chuyện của Y Phi, anh thấy không còn gì để nói nữa rồi! – Liễu Vân thả tay, ngồi dựa lưng vào ghế.- Lạm dụng chức quyền, vi phạm kỷ luật quân đội, không đưa ả ra tòa án quân sự là tốt rồi, cô còn muốn thế nào?

Liễu Hàn Yên cũng không phải vừa, lạnh lùng nói:

- Sẽ chiều hôm nay thành phố Đông Hoa đã xảy ra một vụ nổ lớn, chẳng lẽ anhko biết sao? Đó đều là do Atula làm, hiện tại Atula đã bị thương, nhưng vẫn đang lẩn trốn ở Đông Hoa, Y Phi làm tất cả chuyện này không phải vì cô ấy mà là vì muốn tìm được Atula!

- Vụ nổ đó anh cũng có nghe nói, chuyện của bình thường, anh cũng có nghe nói, những chuyện này anh sẽ phái người điều tra và xử lý, em họ không cần bận tâm, dù sao... hiện tại cô cũng đang tạm thời bị cách chức, không cần phải lo mấy chuyện này!

Liễu Vân cười khẩy.

- Tuy em đang tạm thời bị cách chức nhưng quân tịch của em chưa bị phế! Với tư cách là một quân nhân của Trung Quốc, em sao có thể không lo lắng được!

Liễu Hàn Yên đi đến trước bàn làm việc, chỉ vào chữ Hàn thứ khắc trên bàn.

- Anh, Hàn thứ là con át chủ bài của tổ tiên họ Liễu, bất kể là emhay anh làm chỉ huy cũng được, chẳng sao cả... Nhưng anh đã làm chỉ huy thì không thể giương mắt ngồi nhìn được!

Cơ mặt Liễu Vân giật giật, giả bộ cười nói:

- Cám ơn em họ đã nhắc nhở, nếu đã biết chỉ huy hiện tại là anh thì mong cô đừng có ra lệnh cho anh!

Atula là kẻ nào chứ? Là sát thủ siêu cấp hàng thứ 7 thế giới, một võ giả Tiên Thiên trung cấp, hơn nữa lòng dạ lại vô cùng độc ác, tâm địa xảo hoạt, đa đoan.

Cô nói y đã bị thương, bằng chứng đâu? Chẳng lẽ cô đã mạnh đến mức có thể đánh Atula bị thương? Sao tôi lại thấy là cô đang bị thương vậy?

Cô để quân đội Hàn thứ ra ngoài tìm y thì khác nào bảo họ đi chịu chết! cho dù cô không hài lòng anh chuyện anh ngồi lên vị trí này của cô thì cũng không cần dùng chuyện này để lừa anh! Cô cho anh là đồ ngu sao?

Liều Vân lộ vẻ đắc ý, tự cho rằng mình đã vạch trần được quỷ kế của Liều Hàn Yên, nhắc chân lên bắt chéo sang bên.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 164: Cách Diễn Kịch

Liễu Hàn Yên không thể ngờ, anh họ cô lại có thể đối xử cô như vậy, coi những lời tâm huyết của cô như kẻ sách ác độc vô lương tâm!

- Anh họ, trước giờ em chưa từng lừa gạt người của gia tộc chúng ta, vì sao anh lại không tin em!

Liễu Hàn Yên tràn đầy thất vọng.

Trong mắt Liễu Vân có chút do dự, phán đoán dựa theo những gì trong quá khứ, Liễu Hàn Yên trước giờ vẫn luôn có sao nói vậy

Thế nhưng hiện giờ, y vất vả lắm mới có cơ hội để tiếp quản Hàn thứ, sao có thể phạm sai lầm? Ngộ nhỡ, điều động quân đội Hàn thứ đi điều tra, kết quả lại bị Atula giết hại hết thì y sẽ biến thành một tên chỉ huy khốn nạn rồi.

Dù sao, binh sĩ trong quân đội Hàn thứ cũng đều là các võ giả Hậu thiên. Để bồi dưỡng được một tập hợp võ giả Hậu thiên cộng thêm sự hiện đại chuyên nghiệp của các binh sĩ đâu phải chuyện dễ dàng gì.

- Anh không nói là không tin em, nhưng ít nhất em cũng phải nói lý do, vì sao Atula lại bị thương chứ!

Liễu Hàn Yên liếc nhìn Tần Xuyên ở phía sau, lông mày nhíu lại, cô không biết phải giải thích thế nào, bởi cô cũng không được thấy Tần Xuyên đã hạ Atula như thế nào!

Long Vương thấy cô liếc nhìn Tần Xuyên, không khỏi phá lên cười:

- Em họ, em không định đùa anh đấy chứ? Lẽ nào em định nói rằng là thằng em rể vô dụng này đã đánh Atula bị thương?

Chộ ôi, đúng là kinh thiên động địa nha! Đại thiếu gia bị Tần gia vút bỏ lại có thể đánh Atula bị thương, chú quả thật khiến cho các thế gia cổ võ trên khắp Trung Quốc này khiếp sợ đó! Ha ha

Liễu Hàn Yên cắn chặt một, cô rất muốn nói rằng, Tần Xuyên quả thực có khả năng này! Tuy cô không tận mắt nhìn thấy nhưng tu vị Tiên Thiên trung cấp của hãn sao có thể giả được!

Nhưng quan trọng là, cô vẫn cảm thấy Tần Xuyên chính là vũ khí bí mật của Tần gia, khi chưa đến đại hội tỷ võ giữa các thế gia thì Tần Xuyên không được để lộ thực lực của mình.

Hiện giờ cô đã gả cho Tần Xuyên, là con dâu Tần gia, chuyện này chưa được sự đồng ý của Tần gia mà tiết lộ ra bên ngoài thì thật quá đáng.

Trong lòng Tần Xuyên có chút cảm động, cô gái này thật ngây thơ, thật sự tin rằng hãn chính là “vũ khí bí mật”, lại còn muốn giữ bí mật thay cho hãn nữa.

Hãn thở dài, Liễu Hàn Yên quá ngây thẳng, cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn Liễu Vân sẽ không tin là Atula đã bị thương.

- Bà xã! Ra đây với tôi một chút!

Tần Xuyên đảo mắt một vòng rồi ra hiệu cho Liễu Hàn Yên.

Liễu Hàn Yên không hiểu Tần Xuyên định làm gì, cô tưởng hãn muốn thương lượng xem có nên tiết lộ thực lực của mình hay không.

Liễu Vân cau mày, hai người này lén lén lút lút, muốn ra ngoài thương lượng chuyện gì.

Ra khỏi phòng, Tần Xuyên nháy mắt mấy cái với Liễu Hàn Yên sau đó nói,

âm thanh đủ nghe:

- Bà xã, không phải cô nói là đến đưa Y Phi đi sao? Sao lại còn bảo anh ta phái người đi tìm Atula.

Liễu Hàn Yên vẫn chưa hiểu gì, nhú mày nói:

- Nếu không phải là quân đội Hàn thứ thì quân đội bình thường dù có thấy Atula bị thương cũng không có cách nào đuổi bắt được!

- Không phải đâu...Atula đã bị người của thánh giáo đánh trọng thương, bất kỳ ai đều cũng có thể giết y, bây giờ là lúc dễ bắt được y nhất, nếu để anh họ cô bắt được y thì không phải công lao thuộc về anh ta hết sao?

Bây giờ có đang tạm thời bị cách chức, nếu bắt được Atula thì không phải đã lập được công lớn, có thể phục chức rồi sao?

Tần Xuyên vừa ní vừa nháy mắt với Tần Xuyên.

Người của thánh giáo?

Liễu Hàn Yên sững sốt một chút, cuối cùng cô cũng hiểu được, đây là cái bẫy của Tần Xuyên.

Tuy cô cảm thấy hơi có lỗi với Liễu Vân nhưng trong tình thế hiện tại chỉ có thể thử một lần, vì thế cô cũng tùy cơ phối hợp:

- Sao anh biết đây là người của thánh giáo? Thánh giáo dựa vào đâu mà muốn đối phó với Atula?

- Bà xã, em hôn mê cả buổi tất nhiên không biết, nhưng anh nghe rất rõ cha con nhà họ Vương của bang Tứ Hải kia không muốn làm vũ khí cho thánh giáo nữa, nên định thuê Atula tạo phản, thánh giáo có thể bỏ qua sao?

Tần Xuyên cố hết sức bịa chuyện, lại cố ý nói bô bô ra.

Liễu Hàn Yên cũng bị người đàn ông này làm cho kinh ngạc, nếu không phải đã biết hẳn đang nói dối thì ngay đến cô cũng tin rằng chính là vì lẽ đó.

Long Vương đang ở trong phòng, không biết từ lúc nào đã đi ra cửa, đóng tai lên nghe lén hai người họ nói chuyện.

Về thực tế, trước giờ Liễu Hàn Yên chưa từng nói dối, y cũng rất tin tưởng cô.

Vì thế, Liễu Vân cảm thấy chuyện Atula bị thương có liên quan đến thánh giáo là hoàn toàn tin được!

Dù sao, vụ nổ ở quân cảng lần trước cũng là do một tay Thánh giáo âm mưu trù tính, bọn họ đã thể hiện sức mạnh của mình rồi!

Mới nghĩ đến đây, Long Vương không chờ đợi thêm nữa mà bước ra khỏi phòng tươi nói:

- Hàn Yên à, cô nói là người của thánh giáo ra tay, hai phe đều bị tổn thất từ sớm có phải tốt không, anh đây đâu cần nghi ngờ cô! Có gì đâu mà phải giấu diếm diếm!

Tần Xuyên giả bộ giật mình, lắp ba lắp bắp:

- Ơ... ơ này anh nghe thấy hết rồi!!

Liễu Hàn Yên vẫn lạnh lùng, thầm nghĩ, tài diễn xuất của người này thật tài tình, sau này mình cần phải cẩn thận đề phòng.

- Anh họ của tôi dù gì cũng là người luyện cổ võ, tất nhiên thánh lực cũng hơn bình thường rồi!

Liễu Hàn Yên cũng phụ thêm vào.

Liễu Vân khinh thường liếc nhìn Tần Xuyên, thầm nghĩ tên này quả đúng là

đồ ngu xuẩn!

- Đêm nay anh sẽ phái quân đội Hàn thứ hành động, cố hết sức lòng bắt Atula. Ngoài ra sẽ liên hệ với tất cả các bộ phận, kiểm tra nghiêm ngặt các tuyến đường biển, đường bộ ở các bến cảng! Tất cả các bộ phận đều phối hợp, Atula có chạy đằng trời!

Liễu Vân đột nhiên trở nên rất hăng hái, bởi y biết, nếu y bắt được tên sát thủ siêu cấp quốc tế này, hơn nữa đối tượng còn gây án tại Đông Hoa, vậy là công lao cũng được, thanh danh cũng được, đều rất có lợi cho y!

Tần Xuyên nháy mắt với Liễu Hàn Yên, cô cũng nhìn hẩn, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Hai người không ngờ rằng, lần đầu tiên cùng nhau phối hợp nói dối giữa hai “vợ chồng” lại hết sức ăn ý.

Quan trọng là tuy hai người cùng đang diễn kịch, nhưng mục đích lại khác nhau, vậy mà vẫn có thể đạt được hiệu quả.

- Anh họ, em không quan tâm đến chuyện công lao bắt được Atula sẽ là của ai, em chỉ muốn anh thả Y Phi ra, cô ấy là người vô tội!

Liễu Hàn Yên thấy Liễu Vân định đi khỏi, liền Lâm Thiên gọi theo.

Liễu Vân quay người:

- Ai bắt được Atula thì công lao là của người đó, chuyện này không cần cô nói, anh cũng hiểu rõ. Còn về ả đàn bà Nhật bản kia, anh không đưa cô ta ra trước tòa án quân sự là đã rất nhân nhượng rồi! Cô cứ đến phòng tạm giam dẫn cô ta về dưỡng thương là được! Hàn thứ không cần một ả ngoại quốc tham gia!

Dưỡng thương?

Liễu Hàn Yên sững sờ, sắc mặt thoáng cái liền trở nên rất khó coi, nắm chặt

hai tay, muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế được!

Cô nhìn theo bóng lưng Liễu Vân, bất chấp vết thương trên người, vội vàng chạy về hướng phòng giam.

- Này! Bã xa đừng có chạy như thế! Mông lại nở hoa ra bây giờ! Tần Xuyên vội đuổi theo lo lắng thay cho Liễu Hàn Yên.

Hai người chạy đến trước cửa phòng tạm giam, binh sĩ canh gác bên ngoài nhìn thấy Liễu Hàn Yên, đang định cúi chào thì đã bị cô đẩy sang một bên.

Liễu Hàn Yên cầm chìa khóa mở cửa ra, vừa nhìn thấy Y Phi, hai mắt cô đã đỏ lên.

Y Phi ngồi trong phòng tạm giam, cô mặc sơ mi và quần của quân đội, trên người có rất nhiều vết thương đang rỉ máu, quần phục cũng bị rách khá nhiều!

Chắc chắn là Y Phi đã bị người ta đánh cho mấy chục roi rồi quăng vào đây.

Cũng may, nội công cổ võ của Y Phi khá tốt, cô lại là người kiên cường, ngồi trên sàn đất nhưng không hề rơi một giọt nước mắt nào, chỉ có mái tóc là ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt tái nhợt vì mệt mỏi.

Thấy cửa mở ra, Y Phi liền ngẩng lên, nhìn thấy người đi vào là Liễu Hàn Yên, lúc này cô mới rưng rưng, khẽ nói:

- Tướng quân... sao chị lại đến đây...

Liễu Hàn Yên bất chấp mình đan bị thương, ngồi xổm trên đất, muốn chạm vào vết roi trên lưng Y Phi nhưng lại không đành lòng.

- Sao bọn họ có thể lạm dụng tư hình với cô như vậy! Cái quân đội này không còn phép tắc gì nữa sao! Sao Liễu Vân có thể làm như vậy!

Trong mắt Liễu Hàn Yên tràn đầy nửa giận, cô gọi thẳng luôn tên của anh họ

mình!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 165: Cô Không Cần Giải Thích

Y Phi cười chua xót:

- Anh ta nghi ngờ là gián điệp của Nhật Bản, tự sự dụng vệ tinh để lấy tin tình báo. Những kẻ làm gián điệp có giết cũng không ngoa, dùng roi thảm vấn coi như là nhẹ rồi!

Có điều tướng quân yên tâm, binh sĩ dùng hình biết tôi bị oan cho nên không dùng hết sức, tôi chỉ bị thương ngoài da thôi, không có gì đáng ngại! Sao chị lại đột nhiên đến đây!

Y Phi lúc này cũng để ý đến Tần Xuyên ở bên cạnh, không khỏi có chút nghi hoặc, sao hai người này lại có thể đi cùng nhau, không phải tướng quân nhất quyết không chấp nhận Tần Xuyên hay sao?

- Tôi nghe nói cô bị bắt tất nhiên tôi sẽ đến, chuyện này đều là tại tôi, cô mới phải chịu oan ức như vậy!- Sắc mặt Liễu Hàn Yên vẫn không thay đổi.- Cô yên tâm, tôi sẽ không để cô bị đánh oan uổng đâu. Bây giờ tôi sẽ đi gặp Liễu Vân, bắt y trả giá!

Sức chịu đựng của Liễu Hàn Yên cũng có giới hạn, Liễu Hàn Yên xử lý Y Phi như vậy là để thị uy với cô, cô có thể nhẫn nhịn nhưng không có nghĩa là cô có thể để những người mình thương yêu bị đánh!

Liễu Hàn Yên đang chuẩn bị đứng dậy thì Y Phi chộp lấy tay cô.

- Không được, ngàn vạn lần không được! Nếu tướng quân vì tôi mà động thủ với Liễu Vân tướng quân thì tôi không thể nào trở về Hàn thứ được nữa! Tất cả

mọi người đều đang mong chị trở về, chị làm như vậy sẽ khiến tôi trở thành tội nhân!

Y Phi cầu khẩn nói:

- Chị hãy bình tĩnh lại, tôi thật sự không sao hết!

Y Phi vội vàng đứng dậy để chứng minh mình không bị sao.

Liễu Hàn Yên vô cùng khó xử, cô biết, những lời Y Phi nói đều là thật. Nếu như cô động thủ với Liễu Vân thì cũng đồng nghĩa với việc công khai chống lại kỷ luật quân đội, sau này sẽ không thể trở lại Hàn Thử nữa.

- Tướng quân lo lắng cho tôi, tôi đã rất cảm động, không phải chị đã từng dạy tôi một câu danh ngôn Trung Quốc sao.”Nhấn nhất thì phong bình lãng tĩnh, thối nhất bộ vũ quá thiên tinh”

Y Phi lại nói tiếp.

Liễu Hàn Yên vẫn có chút do dự, cô tự biết mình không nên quá kích động, nhưng lần này Long Vương thật sự rất quá đáng!

Tần Xuyên đứng bên cạnh thở dài:

- Bà xã, tôi thấy trước tiên cần phải đưa Y Phi đến bệnh viện để băng bó vết thương trước, rồi đi báo cáo với cấp trên. Nếu như cô cứ thế đi đánh hấn một trận thì người chịu thiệt chính là cô mà thôi!

- Câm miệng! – Y Phi đột nhiên quát lên.- Không được gọi tướng quân như vậy!

Tần Xuyên giật nảy, chỉ vào mình hỏi:

- Cô đang nói tôi hả?

- Còn ai vào đây nữa! Ai cho anh gọi tướng quân như vậy! – Y Phi bực bội nói.

Tần Xuyên dờ khóc dờ cười:

- Chị hai à, chị đang bị thương toàn thân mà còn quản chuyện tôi gọi “bà xã” sao?

Liễu Hàn Yên biết Y Phi hiểu lầm nên nhẹ nhàng giải thích:

- Y Phi, tôi và hãn đã đăng ký rồi, trên danh nghĩa phát luật, tôi là vợ hãn, cho nên tôi cho phép hãn gọi như vậy.

- Ừm. – Y Phi không cam lòng. – Tướng quân thật là thiệt thòi cho chị quá, không ngờ lại để hãn được lợi!

Ta buồn bực day trán, không biết nên cảm phục sự trung thành tận tâm của Y Phi hay là thấy cô ngu ngốc khi xen vào chuyện của người khác!

Chuyện “vợ chồng” hãn thì mắc mớ gì cô ta! Cũng không phải như thời xưa, các tiểu thư khuê các khi xuất giá còn mang theo của hồi môn, cô ta bắt mãi cái gì?

Nhưng dù thế nào thì Tần Xuyên vẫn lái xe, cùng với Liễu Hàn Yên đưa Y Phi đến bệnh viện.

Trên đường đi, Y Phi nghe được chuyện về Atula, lại càng thấy hối hận, cảm thấy là cô đã liên lụy Liễu Hàn Yên, nếu không thì không cần biểu không công lao bắt Atula cho Liễu Vân.

Liễu Hàn Yên cũng cố tình không cho Y Phi biết chuyện chính cô cũng đã bị thương, tránh để Y Phi thêm lo lắng.

Đang đi trên đường, Liễu Hàn Yên đột nhiên hỏi Tần Xuyên:

- Y thuật của anh giỏi như vậy, sao không điều trị luôn cho Y Phi, còn đưa đến bệnh viện làm gì?

Y Phi ngồi sau vô ùng kin ngạc, không ngờ rằng Tần Xuyên không chỉ là một võ giả Tiên Thiên mà còn biết cả y thuật? Nghe ý tức của tướng quân thì lại còn rất lợi hại nữa!

- Đầu tiên, tôi chắc chắn thuộc hạ tốt của cô nhất định không để cho tôi chữa trị, tiếp theo là tôi định đến bệnh viện thăm một vị trưởng bối, tiện cả đôi đường thôi!

Người mà Tần Xuyên muốn thăm chính là Diệp Đông Cường, không biết sau khi phẫu thuật, ông chú này có dùng đông trùng hạ thảo như hãn bảo hay không?

Y Phi nghe thấy vậy liền khẽ “hừ” một tiếng, tất nhiên cô sẽ không để cho Tần Xuyên trị liệu, cô không đời nào cởi quần áo trước mặt hãn!

Liễu Hàn Yên nheo nheo mắt:

- Là bố của cô gái tên Diệp Tiểu Nhu kia?

Tần Xuyên cười cười:

- Sao bà xã lại biết thế? À... cô đã điều tra qua về tôi, biết cũng không có gì lạ.

- Hình như anh rất thân thiết với mấy cô gái đó?

Liễu Hàn Yên thuận miệng hỏi.

Tần Xuyên gật đầu, không giấu diếm:

- Trước kia chú ấy rất quan tâm đến tôi, hơn nữa Tiểu Nhu và Vi Vi đều là những người con gái rất quan trọng với tôi!

- ừm...

Liễu Hàn Yên nhìn vào màn đêm phía trước, không có phản ứng gì, dường như tất cả những chuyện này không có chút quan hệ gì với cô.

Ồn Y Phi lại tỏ vẻ khinh thường, cô càng tin rằng, tướng quân đồng ý kết hôn với người danoông này chỉ là để đối phó với gia tộc mà thôi chứ cô ấy không hề có chút cảm tình nào với Tần Xuyên.

Đến bệnh viện, Y Phi toàn thân dính đầy máu rất nhanh chóng đã đưa đi băng bó.

Tần Xuyên để Liễu Hàn Yên ngồi đợi, không được đi đâu, sao đó đi hỏi mượn giấy bút của y tá bệnh viện.

Liễu Hàn Yên còn đang băn khoăn không biết tên này muốn làm gì, thì thấy hẩn viết rất nhanh ra tên mấy loại thuốc và một đơn thuốc dài.

Chữ viết tinh diệp của Tần Xuyên cô đã được thấy qua, có điều cô rất tò mò muốn biết đơn thuốc này để làm gì.

- Cô hãy nhớ kỹ đơn thuốc này, đợi khi vết thương của cô ta liền rồi thì bốc thuốc theo đơn này, nghiền thành thuốc mỡ, bôi cho cô ta, sẽ không để lại sẹo đâu.

Tần Xuyên khẽ cười đưa đơn thuốc cho Liễu Hàn Yên.

Liễu Hàn Yên có hơi lúng túng, cô đã có cái nhìn khác về hẩn, không ngờ Tần Xuyên lại chu đáo như vậy, lại còn nghĩ cho Y Phi, cô gái nào chả muốn một cơ thể mịn màng.

- Cô ấy không hiểu anh lắm, nên thái độ với anh có hơi lỗ mãng một chút, chung quy lại cũng chỉ là vì quá trung thành với tôi, quá lo lắng cho tôi...

Tần Xuyên khoát khoát tay, tươi cười xởi lởi:

- Được rồi, bã xã, cô cần giải thích nữa, nếu như tôi để bụng cô ta thì đã không kê đơn thuốc này rồi. Cô ta trung thành với cô, tất nhiên tôi phải thấy mừng rồi, tôi cũng đâu phải mới lần đầu bị người ta coi thường, không sao cả!

Liễu Hàn Yên nhìn Tần Xuyên, ánh mắt phức tạp, sau đó cũng không nói gì thêm, liền lẳng lặng quay người vào trong thăm ỹp

Sau khi đã xử lý xong mấy chuyện này, Tần Xuyên liền đi thẳng đến phòng bệnh thăm Diệp Đông Cường.

Khi Tần Xuyên đến, Diệp Đông Cường đang ăn tối.

Thế nhưng hẳn lại khá ngạc nhiên khi người ở đây chăm sóc Diệp Đông Cường hiện không phải là Diệp Tiểu Nhu mà là bác sĩ chủ trị của ông ấy, Chu Phương Ngữ!

Bởi vì cũng đã khuya rồi, Chu Phương Ngữ vẫn chưa tan sở. Lúc này, cô đang mặc một chiếc áo cổ trong màu hồng nhạt, đôi gò bồng đảo ẩn hiện, cùng chiếc váy ngắn màu đen và chiếc áo khoác trắng bên ngoài, nổi bật lên đôi chân thon dài gợi cảm mê người.

Cô đang trò chuyện với Diệp Đông Cường, hỏi thăm tình trạng sức khỏe hôm nay của ông thì đột nhiên nhìn thấy Tần Xuyên đi vào, đầu tiên còn ngạc nhiên, nhưng sau đó không hiểu sao lại nhíu mày, nhìn hẳn với vẻ không vui.

- Bác sĩ Chu, thật là trùng hợp, cô cũng ở đây sao!

Tần Xuyên không biết mình đã đắc tội với cô ta ở chỗ nào mà nhìn cô ta giống như muốn ăn tươi nuốt sống.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 166: Quá Độc Ác

Chu Phương Ngữ sau khi hít một hơi sâu, ôm lấy sách vở, giọng lạnh như băng:

- Đúng vậy. Đúng lúc tôi có chuyện cần nói với anh, tôi chờ anh ở bên ngoài.

Tần Xuyên trợn tròn mắt nhìn cô như một cơn gió lạnh đi ngang qua mình, nhún vai, cảm thấy không hiểu.

- Tiểu Xuyên, sao cháu lại tới đây. Chú Đông Cường ở đây rất tốt, không có chuyện gì đâu.

Diệp Đông Cường thì vô cùng cao hứng.

Tần Xuyên cười trừ, bắt mạch cho Diệp Đông Cường, hỏi tình hình ăn uống lẫn thân thể, nói chuyện phiếm vài câu.

Diệp Đông Cường nói cho Tần Xuyên biết Diệp Tiểu Nhu đã tới mấy công ty phỏng vấn, có chút bận rộn cho nên mới không tới bệnh viện với ông.

Tần Xuyên gật gật đầu, sau khi xác nhận Diệp Đông Cường không có vấn đề gì mới đi ra ngoài hành lang, Chu Phương Ngữ vẻ mặt lạnh nhạt chờ ở trước.

- Bác sĩ Chu chớ nên hiểu lầm, không phải tôi không tin y thuật của cô, chỉ là xác nhận một chút mới an tâm.

Tần Xuyên cười nói.

- Đi vào phòng làm việc của tôi.

Chu Phương Ngữ cũng không đáp lại, quay đầu dẫn đường.

Tần Xuyên như lọt vào trong sương mù, sờ sờ cái ót, nghĩ như nào cũng không thông. Chính mình trước đó có chọc tới cô ta đâu nhi?! Nhưng hẳn cũng chỉ có thể đi xem.

Đi vào trong văn phòng Chu Phương Ngữ, sau khi cô khóa trái cửa, hốc mắt đỏ lên, ánh mắt ôm hận nhìn Tần Xuyên.

- Bác... bác sĩ Chu, cô sao vậy?

Tần Xuyên cười xấu hổ.

Không đợi Tần Xuyên nói thêm câu nào, đột nhiên Chu Phương Ngữ giơ tay, một bàn tay đánh tới phía hẳn.

- Này!

Tần Xuyên đương nhiên sẽ không để mình tự dưng chịu đòn, nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay Chu Phương Ngữ, lớn tiếng hỏi:

- Chu Phương Ngữ, cô điên rồi sao?! Tự dưng muốn đánh tôi là sao?!

- Đánh đồ Trần Thế Mỹ anh! Đồ đàn ông phụ lòng!!

Chu Phương Ngữ lớn tiếng chửi, lại giơ tay kia đánh về phía Tần Xuyên.

Tần Xuyên một lần nữa tóm lấy, khống chế cả hai tay cô.

- Tôi phụ lòng? Tôi phụ lòng ai? Cô sao? Cô chưa từng nói cô thích tôi nha, tôi càng không có cơ hội phụ lòng cô.

Tần Xuyên tỏ vẻ vô tội.

- Tìm chết đi! Tôi không thèm thích anh!

Sắc mặt Chu Phương Ngữ đỏ bừng, thấy hai tay giãy giụa không ra, giờ chân muốn dùng giày cao gót giẫm Tần Xuyên!

Tần Xuyên nổi giận, cô gái này thấy hấn dễ bị bắt nạt lắm sao, dựa vào đâu mà không phân đúng sai đã đánh hấn? Là mỹ nữ cũng không thể có đặc quyền này chứ!

- Đủ rồi chứ!

Tần Xuyên lắc mình một cái, đi tới sau lưng Chu Phương Ngữ, trói chặt hai tay cô sau lưng, tay kia thì ôm lấy eo, khóa Chu Phương Ngữ lại.

- Cô nói cho rõ, rốt cục là tôi phụ lòng ai?

Tần Xuyên cũng không tươi cười như bình thường, vẻ mặt nghiêm túc.

Chu Phương Ngữ dùng sức giãy dụa, thẳng cho tới khi tóc tai bù xù, thờ hồng học, phát hiện không thể giãy ra, đành hừ lạnh nói:

- Chị của tôi!

Tần Xuyên sửng sờ:

- Tinh nhi?

Hấn nhớ tới ngày đó mình với với Chu Phương Tinh rằng chính mình cần phải kết hôn với Liễu Hàn Yên, sau này sẽ không gặp mặt cô nữa. Hấn bắt đầu cảm thấy chột dạ, không biết hiện giờ Chu Phương Tinh sao rồi.

Tần Xuyên yên lặng thả Chu Phương Ngữ ra, cuối cùng cũng rõ vì sao cô ta đột ngột nổi điên như vậy.

- Hiện giờ đã biết rõ rồi hả?

Chu Phương Ngữ thấy Tần Xuyên buông tay, càng thêm cao giọng, ánh mắt

đỏ bừng nhìn hẳn:

- Nếu anh là người đã kết hôn, vì sao còn trêu chọc chị của tôi? Anh có biết mấy ngày nay chị mất hồn mất vía, sắc mặt vô cùng khó coi!

Nếu không phải hôm nay tôi nghe ông nội nói anh đã kết hôn, lại cố tình đi hỏi thăm chị, đến giờ tôi vẫn còn bị anh lừa!

Tần Xuyên vẻ mặt đặng chát:

- Chuyện này có chút phức tạp...

- Tôi hỏi anh, có phải là anh đã kết hôn rồi không?! Có phải là vị tướng quân kia không?!

Chu Phương Ngữ trực tiếp cắt ngang.

Tần Xuyên gật đầu:

- Đúng.

- Vậy là đủ rồi! Nếu anh sớm đã là chồng người ta, vậy nên sớm nói rõ. Tự dưng chiếm nhiều tiện nghi của chị gái tôi, còn thân thiết với chị Đường Vi cùng tiểu Nhu như vậy, rốt cục anh muốn như nào!

Chu Phương Ngữ lớn tiếng chắt vấn.

Tần Xuyên giải thích:

- Trước khi tôi kết hôn đã nói rõ với Vi Vi và tiểu Nhu, tôi không gạt hai người ấy. Cuộc hôn nhân này là hôn nhân từ nhỏ, hơn 20 năm trước đã được sắp đặt. Tôi và vợ không có chút trụ cột tình cảm nào, chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ, trước đây còn xảy ra mâu thuẫn, hai ngày nay mới tốt hơn một chút.

- Anh... anh nói gì? Hai người Đường Vi...biết rõ chuyện anh phải kết hôn,

vẫn nguyện ý ở chung với anh một chỗ?

Chu Phương Ngữ mở lớn hai mắt, vẻ mặt khó tin, dường như chuyện này nằm ngoài sức tưởng tượng của cô.

Tần Xuyên gãi gãi đầu, nhếch miệng nói:

- Có thể do tôi có mị lực... Bị cô nói như vậy khiến tôi thấy ngại quá, hi hi... Chỉ có điều dù sao ở chung một chỗ thấy vui vẻ là được rồi.

Chu Phương Ngữ mặc kệ Tần Xuyên đang khoác lác:

- Vậy... vậy Liễu tướng quân thì sao? Cô ấy tiếp nhận?

- Cô ấy nói căn bản không có thời gian quản tôi, cho nên để tôi ra ngoài tìm phụ nữ, sinh con cũng không sao cả. Haiz... Dù sao cuộc hôn nhân này của tôi cũng có rất nhiều vấn đề, tôi đang lo lắng phải giải quyết như nào đây.

Tần Xuyên lắc đầu.

Chu Phương Ngữ cảm thấy toàn bộ thế giới đều đảo lộn, rốt cục mình đang nằm mơ hay vừa nghe nhầm vậy?

Cô lắc lắc đầu, để bản thân giữa vũng được sự tỉnh táo, nói vào chuyện chính:

- Cho dù mấy cô ấy không cảm thấy gì, cho phép anh xằng bậy. Thế nhưng còn chị của tôi?

Tần Xuyên nhú mày, kỳ thực hẳn chưa từng xác lập quan hệ gì với Chu Phương Tinh, nhiều nhất chỉ là bạn bè mà thôi.

Thế nhưng dù sao hẳn cũng đã xem mấy lần những vị trí miễn cảm và thánh khiết nhất của Chu Phương Tinh, e rằng chuyện này chính là nguyên nhân Chu Phương Tinh nảy sinh tình cảm với hắn.

- Lần sau khi tôi trị liệu lần cuối cho Tinh nhi sẽ tâm sự với cô ấy.

Tần Xuyên nói.

Chu Phương Ngữ cảm thấy tối nay chịu quá nhiều trùng kích, cô cũng không còn tinh lực hao tổn với Tần Xuyên:

- Tốt nhất anh nói rõ tất cả, nếu dám khi dễ chị tôi, tôi... tôi... tôi sẽ...

Tần Xuyên nhìn dáng vẻ muốn liều mạng của Chu Phương Ngữ, không khỏi mỉm cười:

- Cô sẽ như nào? Đánh tôi sao?

- Hừ! Tôi sẽ chết cho anh xem!

Đột nhiên Chu Phương Ngữ hung hăng thốt ra một câu.

Tần Xuyên dở khóc dở cười.

- Bác sĩ Chu, cô cũng quá ác độc rồi. Vấn đề tình cảm của tôi cho dù liên quan tới chị gái cô, cô cũng không cần dùng chết ra dọa chứ. Sao cô còn nghiêm khắc hơn cả vợ tôi vậy.

Chu Phương Ngữ bị nói như vậy, không biết là bị chọc vào đâu trong lòng, khuôn mặt nóng lên, trong mắt hiện vẻ bối rối.

Cô dùng sức đẩy Tần Xuyên ra ngoài:

- Cút! Cút ra ngoài! Tôi không muốn nhìn thấy anh! Anh mau đi nói rõ cho chị gái tôi biết, sau đó xin lỗi chị!

Tần Xuyên liên tục đáp ứng, hẳn nhất định phải tâm sự với Chu Phương Tinh, đồng thời cảm thấy vị bác sĩ nữ này đúng là vui buồn thất thường. Vừa khi trước tỏ vẻ hung ác, ngay sau đó lại ngượng ngùng, ảo não, thực sự thú vị!

Hội sở Vân Sơn thành phố Đông Hoa, trong một gian phòng, trên bức tường trắng treo đầy hình Anime.

Bạch Dạ mái tóc cột đuôi ngựa, áo trắng váy đen, đang ngồi trên ghế yên lặng uống trà thượng đẳng.

Cô nhìn về phía màn hình máy tính, bên trên có một phần tư liệu của ai đó, mà ảnh chụp chính là Đường Vi!

Freyja vẫn ăn mặc đồ trợ lý, đứng sau lưng chủ nhân, báo cáo:

- Cần nhắc tới chuyện Đường Vi và bên người cô ta có thể có cao thủ, chúng tôi không dám giám thị quá nhiều. Nhưng thông qua nhiều con đường, phát hiện cô ta chính là Đường gia đại tiểu thư của bang Đông Hoa năm đó, còn có một người cháu bị bệnh tự bế tên là Đường Nghị.

- Không trách lại có hứng thú với Thánh giáo chúng ta như vậy... Xem ra cô ta đã biết chuyện chúng ta và Vương gia từng hợp tác.

Bạch Dạ híp mắt lại.

- Chủ nhân, cần diệt trừ cô ta không?

Bạch Dạ giống như thì thào tự nói:

- Năm đó Đường gia không muốn hợp tác cùng chúng ta, giáo chủ mới hạ lệnh diệt bọn chúng, không ngờ vẫn lưu lại người sống.

Từ hôm xem được tin tức Đường Vi chém giết cha con Vương gia, thực lực của cô không giống bình thường, hơn nữa bên người còn có sự giúp đỡ thần bí, ngay cả Atula cũng bị đánh chạy. Thành phố Đông Hoa đúng là ngọa hổ tàng long mà...

Chỉ tiếc người của chúng ta không thể giám thị ở khoảng cách gần, cũng không biết từ đâu xuất hiện nhiều cao thủ như vậy.

Hiện giờ thành phố Đông Hoa đang ở vào thời kỳ vô cùng mất cảm, giết Đường Vi ngược lại không có quá nhiều chỗ tốt với chúng ta. Nếu giết thành công thì còn may, nếu không thành công, rất có thể chúng ta sẽ bị hòng súng của quân đội Hoa Hạ nhắm vào.

Freyja gật đầu:

- Chủ nhân phân tích rất có đạo lý. Có cao thủ cấp bậc này, muốn giết Đường Vi cần trả cái giá rất lớn...

- Chỉ có điều...

Bạch Dạ nhìn lên màn hình, nhìn qua lý lịch của Đường Vi, cười tà mị:

- Có lẽ sẽ có người nguyện ý giúp chúng ta giải quyết tai họa ngầm này.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 167: Không Tiện

Tần Xuyên đi ra khỏi bệnh viện, trở lại bãi đỗ xe đợi hơn nửa giờ, lúc này mới đợi được Liễu Hàn Yên và Y Phi đi ra.

Y Phi tuy rằng thụ thương không ít, nhưng đều là vết thương ngoài ra. Cô gái này rất cứng rắn, căn bản cảm thấy không cần tĩnh dưỡng.

- Y Phi, thời kỳ này cô ở cùng một chỗ với tôi, tạm thời đừng quay về bộ đội.

Liễu Hàn Yên phân phó.

Y Phi nghe xong, liên tục lắc đầu:

- Không thể đâu tướng quân, như vậy không hợp quy củ. Tôi vẫn nên trở lại nhà ở mà tôi được phân thì hơn.

- Cô ở một mình, tôi rất lo. Chẳng lẽ cô không nghe lời tôi nữa hả?

Liễu Hàn Yên cao giọng nói.

Tần Xuyên không có biện pháp, lại nhìn Tần Xuyên ở một bên, trong mắt hiện lên một tia cảnh giác, gật đầu:

- Được, tôi nghe lời tướng quân.

Tần Xuyên trong lòng cười khổ, cô gái này e chùng cảm thấy khi ở cùng với Liễu Hàn Yên có thể hỗ trợ đề phòng hẳn.

Khi về đến nhà, Liễu Tiên Tiên sớm đã nấu xong cả bàn thức ăn, chờ chị gái và anh rể trở về.

Nhìn thấy Liễu Tiên Tiên buộc tạp dề, mặc trang phục đầu bếp nữ, Tần Xuyên phát hiện thực đẹp mắt.

Nhìn thấy Y Phi cũng tới, Liễu Tiên Tiên ríu rít nói chuyện không ngừng, hỏi thăm vết thương của Y phi như nào, khá là thân mật.

Y Phi dường như rất bất đắc dĩ với người em gái của tướng quân, không tiện không trả lời, nhưng cô em gái này quá mức hoạt bát rồi, khiến cô không chống đỡ nổi.

Một bữa tối đi qua, Liễu Hàn Yên lại sắp xếp cho Y Phi vào một phòng khách, bảo cô nghỉ sớm một chút.

Y Phi dáng vẻ lo lắng:

- Tướng quân, buổi tối ngài...

Cô không nói ra được, dù sao hỏi trưởng quan ngủ cùng ai thì có phần bất nhã.

Nhưng Liễu Hàn Yên cũng không ngại, trực tiếp trả lời:

- Tôi và Tần Xuyên ở một phòng.

- Hà?

Sắc mặt Y Phi trắng bệch:

- Vậy... Tướng quân ngài...

- Yên tâm đi, chúng tôi chỉ ngủ chung, không có làm chuyenejnam nữ.

Liễu Hàn Yên thản nhiên nói, dường như chuyện này căn bản không cần phải giấu diếm.

Lúc này Y Phi mới thở phào nhẹ nhõm. Kỳ thực cô ta cũng không biết Thiên

Huyền Băng Ngưng của Liễu Hàn Yên cần phải thủ thân như ngọc, chỉ thuần túy cảm thấy Liễu Hàn Yên không thể bị Tần Xuyên vấy bẩn, cho dù sau khi kết hôn cũng không được.

Khi Liễu Hàn Yên trở lại trong phòng, phát hiện Liễu Hàn Yên đang ngồi trước máy tính, lên mạng xem hàng.

- Anh đang làm gì vậy?

Liễu Hàn Yên phát hiện Tần Xuyên đang xem cửa hàng, gọi là phố bánh nướng gì đó, lập tức cảm thấy lạ, sao hiện giờ ngay cả bánh nướng cũng có thể mua trên mạng.

Tần Xuyên cũng không giấu diếm, nói:

- Muốn mua chút quà tặng cho một cô gái. Bởi vì hình như anh đã tổn thương người ta, cảm thấy phải xin lỗi...

Anh thích ăn bánh nướng năm khô, muốn mua vài hộp, nhưng cảm thấy tặng con gái thì không thích hợp.

Đúng rồi, vợ, em giúp anh nghĩ xem mấy cô gái trẻ tuổi thích thứ gì?

Liễu Hàn Yên cũng không hỏi cô gái kia là ai, giống như không hề sao cả, đáp:

- Tôi không biết con gái thích gì, nhưng lễ vật những gia tộc khác tặng tôi đều là vàng bạc châu báu.

Tần Xuyên vỗ trán một cái:

- Đúng vậy! Trang sức! Thứ này sáng long lanh! Sao anh lại không nghĩ tới cơ chứ!

Tần Xuyên vội vàng tìm một cửa hàng bán trang sức qua mạng, nhìn thấy

trên trang chủ có đăng một bức ảnh một đôi nhân cưới chói mắt, không khỏi sửng sờ.

Hắn đột nhiên nhớ tới chính mình và Liễu Hàn Yên hình như còn chưa mua nhẫn cưới.

- Vợ, không bằng chúng ta mua một chiếc nhẫn kim cương cho em đi, đúng lúc hiện giờ anh có tiền.

Tần Xuyên quay đầu cười nói.

Liễu Hàn Yên chuẩn bị cởi đồ đi tắm rửa, nghe Tần Xuyên nói vậy, động tác dừng lại, dường như trong thời gian ngắn không biết trả lời như nào.

Cứ vậy chùng bẩy tám giây, cô mới lạnh nhạt đáp một câu:

- Không cần, lãng phí!

Tần Xuyên nhếch mày, cười xấu xa:

- Bình thường con gái nói 'không cần' đều là 'cần', vợ cứ an tâm, anh khẳng định sẽ mua cho em một cái nhẫn kim cương thật lớn.

Liễu Hàn Yên không vui, trừng mắt nhìn hắn một cái:

- Tôi chính là một cô gái không bình thường! Đừng coi tôi như những người khác!

Lạnh lùng quăng lại những lời này, Liễu Hàn Yên đi vào trong phòng tắm.

Tần Xuyên ngơ ngác ngồi trên ghế, cảm thấy không thể hiểu nổi. Chính mình đâu có trêu chọc cô ta, sao đột nhiên hung dữ như vậy chứ?!

Hắn bắt đầu suy nghĩ có điểm nào lạ...

Tần Xuyên vỗ đùi, chuẩn cỡ mờ mờ rờ rờ! Mông Liễu Hàn Yên còn bị thương,

còn đang dán thuốc, sao có thể tắm rửa được chứ?!

Tần Xuyên lập tức chạy tới cửa phòng tắm, hô:

- Vợ! Em đừng tắm! Miệng vết thương của em trong ba ngày không thể tiếp xúc với nước!

Liễu Hàn Yên bên trong trầm mặc một hồi, mới mở cửa ra, sắc mặt phức tạp nhìn Tần Xuyên:

- Anh vào đây.

- Há?

Tần Xuyên chỉ vào chính mình, cười thẹn thùng:

- Chuyện này... không hay lắm đâu. Em còn đang bị thương, tắm uyên ương chờ sau hãy nói!

Tần Xuyên đã sắp đỏ mặt, không ngờ tới vợ mình lại cười mở như vậy nha, nhưng kỳ thực rất có tình thú.

Nhưng Liễu Hàn Yên nhíu mày suy nghĩ một chút, mới biết rõ cái gì gọi là 'tắm uyên ương', lập tức lắc đầu:

- Cho dù không tắm rửa tôi cũng muốn dùng khăn ướt lau người. Miệng vết thương ở sau tôi không nhìn thấy, những nơi gần miệng vết thương cũng không tiện quan sát, anh giúp tôi lau một chút.

Tần Xuyên vẫn mang vẻ mặt tươi cười, hóa ra là có ý này.

- Vợ, có phải là em thích sạch sẽ hay không? Nếu không tắm sạch thì không ngủ được sao? Kỳ thực dù em hai ba ngày không tắm rửa, anh cũng không chê em.

Tần Xuyên nói.

- Anh không muốn giúp tôi? Vậy tôi gọi Tiên Tiên tới.

- Đừng đừng! Như vậy không hay đâu, chuyện giữa vợ chồng ta, em vợ xen vào thì không ổn.

Tần Xuyên đang lo không có cơ hội kéo gần khoảng cách với Liễu Hàn Yên.

Liễu Hàn Yên cảm thấy nói chuyện với Tần Xuyên đúng là lãng phí thời gian, nếu nguyện ý thì làm nhảm nhiều như vậy làm gì.

Cô trở lại phòng tắm, rất tự nhiên mà cởi quần áo.

Tần Xuyên giương mắt nhìn đôi chân thon dài, tròn bóng của vợ, chẳng khác nào như do bạch ngọc điêu khắc mà thành. Hai mắt hấn trở ra, nuốt nước miếng ừng ực.

Vết thương khá dài, một phần đã kéo vào trong đồ lót của cô. Cho nên Liễu Hàn Yên khi cởi đồ lót thì rất cẩn thận.

Tần Xuyên vốn tưởng rằng Liễu Hàn Yên ít nhất cũng giữ lại một lớp quần áo cuối cùng, sau đó để hấn hỗ trợ lau phần sát móng là đủ, nhưng đây hiển nhiên không phải ý của Liễu Hàn Yên!

- Vợ, em.. em cởi cả đồ lót sao?

Tần Xuyên là một người con trai bình thường, hấn cảm thấy thẳng nhỏ phía dưới mình đang kích động.

Liễu Hàn Yên hai tay đã đặt ở mép quần lót, tùy thời có thể cởi xuống, quay đầu lại bình thản nhìn Tần Xuyên...

- Anh không tiện?

Tần Xuyên sắp khóc, cô gái này lại hỏi một chàng trai như hấn không tiện xem chỗ kín của cô?!

- Tiện... tiện, rất tiện.

Tần Xuyên vô cùng chăm chú.

Liễu Hàn Yên cảm thấy nếu cả hai đã là vợ chồng, sớm tối ở chung phòng, vậy thân thể của mình sớm muộn gì cũng bị Tần Xuyên nhìn thấy sạch.

Giống như khi trước cô bị Tần Xuyên hôn, sờ loạn, cô cũng không có ý kiến chính là vì nguyên nhân này.

Hiện giờ khi cô bị thương, rất không tiện hoạt động, vậy càng không cảm thấy xấu hổ gì cả.

Trong mắt Liễu Hàn Yên thì xấu hổ cùng giả bộ rụt rè kỳ thực chẳng có ý nghĩa gì cả.

Cô thấy Tần Xuyên không có ý kiến gì nữa, liền cẩn thận cởi chiếc quần lót bằng bông xuống, không để nó chạm vào miệng vết thương, cho tới khi kéo tới giữa hai đùi mới dừng lại.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 168: Đã Làm Phải Làm Tới Cùng!

Bởi vì hai chân Liễu Hàn Yên kẹp chặt lại, trên người chỉ mặc một cái áo ngắn tay rộng thùng thình, lại đột nhiên lộ ra hơn nửa mông, không nhúc nhích đứng trước mặt Tần Xuyên, không nói cũng có thể tưởng tượng hấp dẫn tới mức nào!

Tần Xuyên vốn là một tiểu xử nam, cảnh diện này đã thấy không ít lần trong phim, nhưng tận mắt chứng kiến thì lực trùng kích hoàn toàn không giống với, có thể nói khiến tinh thần vững như bàn đá của hắn phải lung lay, đứng ngơ ngác, rớt rãi chảy ròng ròng.

Trước đây dù có tiền lệ chữa bệnh cho Chu Phương Tinh, nhưng khi đó nhìn dưới tư cách bác sĩ, hơn nữa Chu Phương Tinh cũng không phải là người phụ nữ của hắn.

Hôm nay đứng trước mặt là vợ mình, ngoại trừ không thể xách súng bắn cung, còn lại thì Liễu Hàn Yên căn bản không phản đối hắn làm gì cả, cảm giác đương nhiên hoàn toàn khác.

- Khăn mặt ở trong bồn tắm, dùng nước ấm chừng 69 độ giặt qua, sau đó lau cho tôi.

Liễu Hàn Yên nói.

Lúc này Tần Xuyên mới hoàn hồn, khó hiểu nói:

- Làm sao anh có thể cảm giác được khi nào thì 69 độ?!

- Vậy thử cảm giác trước đi.

Liễu Hàn Yên nói.

Tần Xuyên im lặng, đành phải đi tới bật nước, đưa tay cảm nhận, thấy nhiệt độ đã không sai biệt lắm, giúp Liễu Hàn Yên giặt qua khăn mặt.

Đi tới sau lưng Liễu Hàn Yên, Tần Xuyên chậm rãi ngồi xổm xuống, một tay cầm khăn mặt nóng hầm hập, tay kia thì vô ý thức đặt lên đùi Liễu Hàn Yên.

Ánh mắt Tần Xuyên nhìn nhếch lên trên một chút, ánh mắt chăm chú nhìn vào, nhất thời không di dời đi nổi...

Yên chi tiên diễm hà tương loại

Hoa chi nhan sắc nhân chi mị...

Nhãn tiền đích nhất phiến vũ hậu đào hoa

Giản trực mỹ bất thẳng thu.(1*)

PS: 2 câu thơ trên thuộc bài Đào hoa hành trong Hồng Lô mộng, 2 câu dưới do thẳng tác giả bịa ra, miêu tả 'hoa đào' của iếm đang ướm át =)). Tạm dịch:

Này người đẹp hoa tươi là thế

Sao hoa tươi mà lệ vẫn rơi

Hoa đào trước mặt sau mưa gió

Quả thực đẹp không gì tả xiết

Thời gian trôi qua không biết bao lâu, Liễu Hàn Yên đã không kiên nhẫn nổi nữa, nhíu mày hỏi:

- Anh muốn nhìn tới khi nào?

Lúc này Tần Xuyên mới giặt mình, ý thức được mình nhìn chỗ kín của Liễu

Hàn Yên tới choáng váng, thật xấu hổ mà, tiểu xử nam đúng là xấu hổ tới chết người rồi. Nhưng theo lý thuyết Liễu Hàn Yên cũng là hoàng hoa khuê nữ, sao cô có thể bình tĩnh như vậy.

Tần Xuyên một bụng biệt khuất, bắt đầu dùng khăn mặt lau bờ mông cho Liễu Hàn Yên.

Nhưng vừa chạm phải da thịt Liễu Hàn Yên, cô liền bất mãn lên tiếng:

- Khăn mặt lạnh 23 độ, giặt lại một lần nữa.

Tần Xuyên sắc mặt cứng đờ:

- Như vậy mà em cũng cảm nhận được?

- Tôi tu luyện Thiên Huyền Băng Ngưng, rất miễn cảm với nhiệt độ.

Liễu Hàn Yên đáp.

Tần Xuyên ngạc nhiên, tuyệt học của Thủy Vân Tĩnh Trai còn có loại năng lực này, đúng là được mở rộng tầm mắt rồi.

Hắn đành phải làm nóng khăn mặt, khẽ lau cho Liễu Hàn Yên. Lúc này Liễu Hàn Yên tuy không cảm thấy hài lòng lắm, nhưng cũng không bảo ngừng lại.

Lau những vị trí phía ngoài mông đã xong, tiếp theo cần đến giữa hai chân rồi.

Tần Xuyên biết rõ nếu lau nơi này, bất kể như nào đều sẽ chạm vào nơi miễn cảm nhất của Liễu Hàn Yên. Hắn nên trực tiếp tiến vào hay là hỏi ý kiến của cô đây?

Liễu Hàn Yên từ đầu tới cuối mặt cũng không đỏ lên dù là một chút, quay đầu nhìn Tần Xuyên, phát hiện hắn đang chần chừ, nói:

- Không phải anh là bác sĩ sao? Coi tôi như người bệnh của anh, như vậy sẽ không thẹn thùng nữa chứ?

Tần Xuyên nghe xong, không vui:

- Anh thẹn thùng? Anh đang lo rằng em mất hứng. Có cô gái nào như em không, bị người chạm vào chỗ kín mà mặt không đỏ lên một chút?!

- Đã không thẹn thùng vậy thì lau nhanh nên, tôi còn phải tự lau chỗ khác.

Liễu Hàn Yên cảm thấy đã quá lãng phí thời gian.

Tần Xuyên không làm thì thôi, đã làm thì phải làm tới cùng, nếu Liễu Hàn Yên đã hào phóng như vậy thì hẳn cũng không thể rụt rè chứ.

Kết quả là lại hâm nóng khăn mặt, sau đó đưa tay tiến vào giữa hai chân Liễu Hàn Yên, bất kể có phải lau vị trí mấu chốt kia không, cứ phải lau trước lau sau cái đã.

Không chỉ như vậy, thậm chí Tần Xuyên có đưa tay ra mở rộng khe mông của cô, lau mỗi vị trí đều sạch bong sáng bóng.

- Anh...

Liễu Hàn Yên không ngờ tới Tần Xuyên lau cả trong khe! Thậm chí còn đưa tay mở rộng ra!

Rốt cục cô cũng theo bản năng mà đỏ mặt, tuy rằng không ngăn cản nhưng tim cũng đập rộn ràng hơn.

Tần Xuyên đắc ý nhếch miệng cười, chính mình không chỉ nhìn thấy mà còn chạm vào bông hoa cúc non mềm kia của vợ, khiến cho sự lãnh nhược băng thanh của cô tan rã.

Đúng vậy, làm sao có cô gái nào lạnh tới độ không tuyệt đối, chẳng phải cuối

cùng Liễu Hàn Yên cũng thẹn thùng sao.

Chiếm được thượng phong, cũng hoàn thành nhiệm vụ, Tần Xuyên nhanh chóng rời khỏi phòng tắm, để Liễu Hàn Yên tự mình lau nốt.

Mãi cho tới khi Tần Xuyên đi ra ngoài, hai chân Liễu Hàn Yên có chút nhũn ra, hai tay tựa lên bồn tắm ở cạnh, nhìn vẻ mặt đỏ hồng của mình trong gương, ánh mắt phức tạp cắn môi dưới.

Hai ngày sau, vẫn không tìm được Atula.

Tần Xuyên cũng không quan tâm quá nhiều, hẳn tìm thuê thêm một người làm việc ở tiệm Net cho tiện việc trông nom. Hiện giờ hẳn đã phải tới đại học Đông Hoa báo danh, e chừng rất khó tới tiệm Net để trông ròi.

Kiếp sống trông Net dần rời xa, Tần Xuyên cũng có chút không nỡ, nhưng biết đây là quá trình sớm muộn gì cũng tới. Dù sao hẳn phải tham gia khảo hạch gia tộc, còn cả thế gia thi đấu nữa.

Quá trình báo danh chương trình học MBA của đại học Đông Hoa rất đơn giản, dù sao đều là con em nhà giàu mới có thể vào, rất nhiều người còn không phải tự mình báo danh nữa.

Chương trình học lần này chia ra làm hai lớp, a và b. Lớp b của Tần Xuyên ở tầng hai tòa nhà dạy học, Tần Xuyên cảm thấy khẳng định đây là trò đùa ác ý của ai đó.

Ngày học đầu tiên cũng chính là tiết học đầu tiên lại để hai mươi mấy người trong lớp làm quen với nhau, đồng thời cũng gặp chỉ đạo viên, cũng chính là giảng viên chính của họ.

Điều Tần Xuyên buồn bực chính là theo như lời Tần Minh thì em họ hẳn Tần Cẩm cũng học, nhưng vẫn luôn không thấy lộ diện, ngay cả bảo tiêu tới bảo vệ hai người cũng không có tin tức.

Chỉ có điều Tần Xuyên cũng không sao cả, một mình một người tit tới căn phòng học lớn như vậy, tìm vị trí sau cùng, ngồi xuống.

Trong phòng học đã có không ít người đang chuyện trò vui vẻ, cả đám đều chừng 25 26 cho tới 35 36 gì đó, nam quần áo chỉnh tề, nữ mặc rất thời thượng, ít nhất về biểu hiện bề ngoài thì đều là những con em nhà giàu có tu dưỡng rất tốt.

Những người này thấy Tần Xuyên mặc áo T-shirt cùng quần lửng, còn đi một đôi tông Thái gia truyền, dáng vẻ rất lạ lẫm, không ai xem trọng cả.

Tần Xuyên cũng thích được như vậy, hẳn bị ép tới đây, chỉ muốn thi xong cầm lấy tấm bằng, không có hứng thú liên hệ gì với đám cùi bắp này.

Đang khi Tần Xuyên buồn ngủ, suy nghĩ có nên lấy điện thoại ra chơi game hay không thì đột nhiên có một bóng dáng xinh đẹp đi tới bên cạnh hắn.

- Xin... xin hỏi, tôi... tôi có thể ngồi ở đây không?

Tần Xuyên ngửi được mùi vị được thảo từ trên người cô gái này truyền ra, hình như là do quanh năm sử dụng thuốc Đông y.

Hắn quay đầu nhìn, phát hiện đó là một cô gái rất xinh đẹp, tuy nhiên sắc mặt có phần tái nhợt, khuôn mặt rất nhỏ nhắn, dường như một tay là có thể che lấy, nhưng lông mày như vẽ, con mắt như ngôi sao, mũi ngọc không coi, môi đỏ như son.

Mấu chốt chính là ngũ quan cô gái này rất thanh tú, thanh tú khiến người khác cảm thấy đây không giống một người trưởng thành mà giống một học sinh trung học. Đương nhiên không phải nói về tướng mạo mà nói tới khí chất yếu ớt, dịu dàng kia.

Cô gái mặc một chiếc váy liền áo màu xanh biếc, làm nổi bật làn da trắng hơn tuyết của cô, hơn nữa còn rất mịn màng.

Thấy Tần Xuyên không trả lời, hắn chỉ quay lại nhìn mình, khuôn mặt cô bé đỏ bừng lên, còn cúi đầu.

Nếu không phải cô gái này có sân bay trước ngực, cảm của cô nhất định có thể chạm tới.

- Vị trí ở đây không ghi tên ai, đương nhiên cô có thể ngồi, chỉ có điều tôi vừa nhìn cô, cô không cần thận thủng như vậy chứ?

Tần Xuyên mỉm cười nói.

Cô bé nghe xong, trong mắt hiện vẻ bối rối, vội vàng cúi đầu:

- Thực... thực xin lỗi, tôi... tôi không cố ý!

Tần Xuyên càng thấy khó hiểu, cau mày nói:

- Cô đang nói gì vậy? Có gì cần xin lỗi hay sao?

Cô gái thấy Tần Xuyên nhíu mày, quả thực muốn phát khóc, trong mắt đã dần xuất hiện nước rờn:

- Thật... thật xin lỗi... tôi biết sai rồi...

Tần Xuyên ngây ra như phỗng, hắn chưa từng gặp qua cô gái nào khó trò chuyện như này. Chẳng lẽ hắn mang vẻ mặt xấu xa dâm tà, cho nên dọa em gái này sợ sao?

Không thể nào! Từ trước đến nay hắn là mỹ nam người gặp người thích, hoa gặp hoa nở nha!

Đúng vào lúc này, một cánh tay thon dài từ phía sau tới, ôm lấy ngực cô gái này, còn néo vài cái vị trí gần như cứng nhắc kia.

- Nha đầu thôi! Sao lại muốn khóc! Khóc nữa lão nương sẽ cho tay em chạm

ngực lớn, tin hay không hả?!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 169: Bạn Học

Từ phía sau xuất hiện một cô gái, mái tóc ngắn nhuộm màu lam nhạt rất thời thượng, còn đeo bông tai thủy tinh màu lam, trên cổ xăm hình bướm bướm.

Bên trong là một chiếc áo bó màu trắng cổ tròn, bên ngoài khoác một cái áo da đen đầy đinh, phía dưới lại phối hợp một chiếc váy ngắn sọc xanh đỏ, phối hợp cùng cái tất chân đen cùng ủng đinh bằng da.

Phong cách ăn mặc như vậy, Tần Xuyên hoài nghi có phải là bảo vệ đại học Đông Hoa bị cô ta đánh ngất mới cho cô ta vào hay không, nhìn như thế nào cũng rất giống một cô nàng xã hội đen bất lương.

Chỉ là tất cả cách ăn mặc này cũng không khiến cho Tần Xuyên muốn cười cô ta.

Bởi vì cô gái dáng người nóng bỏng, tướng mạo xinh đẹp nhưng có cách ăn mặc rất men này lại là một... võ giả Tiên Thiên sơ cấp!

Một võ giả Tiên Thiên sơ cấp còn trẻ như vậy, mặc kệ cô ta có bề ngoài như nào đi nữa thì cũng không phải hạng tầm thường.

Tiểu nha đầu ngực phẳng bị ôm, ngực bị sờ, lập tức bị dọa tới không dám khóc, khuôn mặt đỏ bừng cầu khẩn:

- Em không khóc... Chị Lạc Tuyết đừng néo mà!

- Hừ, vậy mới được.

Cô nàng bất lương nhấn vai nha đầu, đề cho nha đầu kia ngồi xuống.

Lập tức sau đó, cô nàng bất lương kia nhìn về phía Tần Xuyên, lộ ra nụ cười ngả ngớn, giống như nữ lưu manh muốn đùa giỡn con trai vậy.

- Đây, tiểu tử, cậu là Tần Xuyên đúng không? Tới đây, bắt tay một cái nào... Lão nương là hộ vệ của cậu, Lăng Lạc Tuyết. Về sau có người bắt nạt cậu, vậy thì báo cáo với lão nương, rõ chưa hả?

Lăng Lạc Tuyết vươn tay về phía Tần Xuyên, dùng sức nắm chặt.

Tần Xuyên phỏng chừng đây chính là bảo tiêu của mình, cũng không biết lão già Tần Minh kia đi đâu mà tìm được một cô nàng kỳ quái như vậy.

Nhưng cũng rất có thành ý nha, một vị cường giả Tiên Thiên thì thôi, còn là một mỹ nữ, quá kích cmn thích!

Tần Xuyên bắt tay với cô ta một cái, bàn tay của cô nàng này đúng là có chút đặc biệt...

Tần Xuyên nheo mắt, rất tự nhiên cười với Lăng Lạc Tuyết:

- Hạnh ngộ hạnh ngộ.

- Mẹ nó, khách sáo như vậy có ý nghĩa gì. Nghe nói cậu kết hôn với họ Liễu kia, cậu yếu sinh lý như vậy, buổi tối cô ta cho cậu lên giường không?

Lăng Lạc Tuyết đột nhiên hỏi một câu.

Tần Xuyên cảm thấy cô nàng này khẳng định là não phẳng, lần đầu tiên gặp mặt, hỏi chuyện giữa vợ chồng hẳn làm gì vậy?

- Chuyện này không liên quan tới cô.

Tần Xuyên chẳng muốn trả lời.

Lăng Lạc Tuyết cười quái dị:

- Nhất định là không cho cậu lên, đáng vẻ như thánh nữ của cô ta sao có thể coi trọng cậu chứ. Cậu cũng thật đáng thương, lấy vợ lại không thể đụng vào, bình thường chịu tội không ít đi?

Tần Xuyên cười như không cười mà nhìn cô ta:

- Hình như cô rất có hứng thú với chuyện vợ chồng chúng tôi?

- Thôi đi pa... lão nương chỉ không vừa mắt tính tình của cô nàng Liễu Hàn Yên kia, cậu cũng không cần che dấu gì cả. Tôi biết cậu nhất định sống rất khổ.

Lăng Lạc Tuyết chặc chặc miệng, lắc đầu, chỉ thiếu miệng ngậm điều thuốc, phì ra khói mà thôi.

Tần Xuyên nhíu mày, hình như cô nàng này có thù oán với Liễu Hàn Yên, không chọc Liễu Hàn Yên là không chịu được.

Chỉ có điều hẳn cũng không biết tình hình cụ thể, cũng không tiện nói thêm gì, khi về hỏi Liễu Hàn Yên rồi tính.

Nhìn tiểu nha đầu ngực phẳng ngồi im không dám lên tiếng, đôi mắt đang nhìn chăm chăm hẳn, trong mắt tràn ngập sự hiếu kỳ.

- Em là Tần Cầm?

Tần Xuyên cảm thấy có chút thú vị, ai cũng không thể ngờ tới là một cô gái thẹn thùng tới vậy.

Tần Cầm nghe thấy gọi mình, vội vàng đứng dậy, cúi đầu chào:

- Chào anh Tần Xuyên, em... em là Tần Cầm, là... là...

- Được rồi được rồi, đừng giới thiệu nữa, anh biết em là ai rồi.

Tần Xuyên thấy đối phương khẩn trương tới mức nói lắp, thực sự không đành lòng nghe tiếp, nhờ đâu đột ngột tắt thở thì sao?

Lăng Lạc Tuyết một tay đặt lên tóc của Tần Cầm, vuốt ve, giống như mẹ đang vuốt tóc con vậy.

- Haiz, nha đầu này trời sinh yếu ớt, tính cách lại tự ti, gặp phải người lạ ngay cả nói cũng không thành lời, mấy ngày nay lão nương luôn liên hệ mới có thể thân cận với nha đầu này một chút, cho nên tiểu tử cậu phải chậm rãi một chút.

Tần Xuyên gật đầu, từ mùi thuốc đông y trên người Tần Cầm có thể đoán được quanh năm cô em này phải dùng một số loại thuốc điều hòa âm dương, thân thể rất tệ.

- Về sau gặp anh thì đừng cúi đầu, gọi anh là được, tùy tiện gọi là Tần Xuyên cũng có thể. Đương nhiên em gọi anh là đẹp trai anh cũng có thể hiểu được, dù sao không cần then thùng, cứ thoải mái một chút.

Tần Xuyên nói.

Tần Cầm chớp chớp đôi mắt, dường như cảm thấy bất ngờ vì người anh này lại mặt dày như vậy, nhưng khi nói dáng vẻ lại vô cùng nghiêm túc.

Cô không khỏi cười mím, lộ ra hai má đồng tiền ngọt ngào, khẽ ‘vâng’ một tiếng.

Người anh này rất khác với các anh khác trong gia tộc, trong lòng Tần Cầm thầm nghĩ.

Lúc này, những người trong lớp khác đã chú ý tới Lăng Lạc Tuyết và Tần Cầm, ánh mắt kinh ngạc nhìn hai người.

Lăng Lạc Tuyết đương nhiên không cần phải nói, tuy rằng ngũ quan xinh đẹp, nhưng nhìn như nào cũng giống một cô nàng bất lương. Hiện giờ còn thoải mái mà gác chân lên bàn, thản nhiên đuổi người, mở lớn miệng ngáp, quả thực

coi phòng học là phòng ngủ của mình rồi.

Tần Cầm giống như một cô học sinh cấp hai, dáng vẻ cúi đầu ngoan ngoãn ngưỡng ngùng, mọi người hoài nghi cô ấy còn chưa trưởng thành, sao lại tới trường học MBA.

Đúng lúc mọi người đang nhao nhao nghị luận, ở cửa phòng học xuất hiện một cô gái xinh đẹp.

Là một cô gái tóc dài bồng bênh, thướt tha uyển chuyển, tướng mạo không tính kinh diễm nhưng khó mà nén lòng nhìn lần hai, hơn nữa tràn ngập khí chất tài trí.

Dáng người có thể coi là thành thực, một thân đồ OL đơn giản nhưng không thể che dấu những đường cong trên cơ thể.

Mỗi vị trí trên cơ thể đều như đang phát ra tín hiệu nào đó, tràn ngập sức hút phụ nữ.

Có mấy tên công tử nhìn thấy cô gái này đều không che dấu vẻ tham lam, loại phụ nữ như này quả thực rất dễ khiến đàn ông sinh ra ý niệm xấu xa.

- Các bạn học, mời mọi người tìm vị trí ngồi xuống.

Cô ta như không cảm thấy những ánh mắt mười phần xâm lược nay, thong dong đi lên bục giảng, nói:

- Tôi là Lục Tích Nhan, là phó giáo sư viện thương mại đại học Đông Hoa.

Tôi là chỉ đạo viên cũng giảng viên chương trình học quản lý nghiệp vụ quản lý Marketing. Trong thời gian hơn một năm tiếp theo, tôi sẽ phụ trách chủ yếu các hạng mục học tập lẫn hoạt động ngoại khóa của mọi người.

Lục Tích Nhan vừa nói xong, phía dưới lập tức có một tên công tử ăn mặc lòe loẹt cười tà.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 170: Thời Gian Không Đủ Dài

Lục Tích Nhan nhíu mày, sao lại có loại con trai muốn gây sự như vậy. Nhưng khi cô ta nhìn thấy khuôn mặt Tần Xuyên, lập tức cảm thấy kinh ngạc, thất thần, thiếu chút nữa là bị dọa phát ra tiếng!

Sao lại là hắn?!

Lúc này Tần Xuyên cũng đang cảm thấy thú vị, mỹ nữ giáo sư Lục Tích Nhan này chẳng phải là cô gái được cứu lên ở hồ nước đêm đó sao?

Vốn tưởng rằng đời này sẽ không gặp lại, ai ngờ ngày đầu tiên tiến vào đại học Đông Hoa đã gặp, đúng là duyên phận nha!

Lục Tích Nhan lại cúi đầu hít một hơi thật sâu, giả bộ không nhận ra, tiếp tục chậm rãi nói.

- Trong một năm học này, chương trình học chủ yếu của chúng ta gồm bốn phần...

Tần Xuyên thất vọng một hồi, tại sao mỹ nữ này lại cố tình không để ý tới hắn? Dù gì hắn cũng là ân nhân cứu mạng của cô ta nha. Cho dù hiện giờ cô ta làm giảng viên, mình là sinh viên thì cũng không cần lạnh lùng như vậy chứ.

Lăng Lạc Tuyết ở một bên bật cười:

- Tiểu tử, có phải là cậu quá thèm khát rồi, Liễu Hàn Yên không cho cậu làm, cho nên thấy phụ nữ thì muốn lên hả? Còn phất tay với người ta, người ta vẫn mặc kệ cậu!

Tần Xuyên nghiêng đầu nhìn cô ta, sao cô nàng này nói bất cứ chuyện gì cũng ké Liễu Hàn Yên vào vậy?

Lăng Lạc Tuyết cảm thấy Tần Xuyên đã thừa nhận, đôi mắt dễ thương xoay chuyển, đột nhiên nở nụ cười tà mị:

- Này, tiểu tử, cậu cảm thấy tôi như nào hả?

Tần Xuyên cảnh giác nhìn cô ta:

- Rất xinh đẹp, chỉ có điều... Cô hỏi chuyện này làm gì?

Lăng Lạc Tuyết đặc ý di chuyển thân thể, đi qua Tần Cầm, ngồi tới phía bên cạnh còn lại của Tần Xuyên.

Một tay của cô ta trực tiếp để lên đùi Tần Xuyên, còn khẽ nhéo một cái, dần dần sờ lên bên trên.

Mà bờ môi đỏ mọng của cô cũng kề sát tai Tần Xuyên, hà hơi vào, nói:

- Liễu Hàn Yên xem thường cậu, không cho cậu chịch, vậy cậu theo tôi là được rồi... Hai chúng ta hợp chung một chỗ, cùng nhau khiến cô ta tức chết, để cô ta biết cậu không dễ bị bắt nạt như vậy, sao hả?

Tần Xuyên thầm vui vẻ trong lòng, cô nàng này thật thú vị, lại muốn dùng phương thức này để chọc giận Liễu Hàn Yên.

Chỉ tiếc cô ta không biết Liễu Hàn Yên hoàn toàn không phải là loại con gái hay ghen, ít nhất ở phương diện này thì Liễu Hàn Yên vô cùng cởi mở.

Nhưng Tần Xuyên cũng nổi lên tâm tư trêu đùa, giả bộ ngưng ngừng nói:

- Như vậy không thích hợp đâu... Tôi... Tôi rất sợ...

- Xí, vừa rồi cậu vẫy tay cùng giảng viên sao dốc sức như vậy? Chẳng lẽ cậu

có sắc tâm mà không có sắc đảm?!

Bàn tay của Lăng Lạc Tuyết chậm rãi đưa lên, đã sắp sờ tới ‘thần binh’ của Tần Xuyên.

Trong lòng Tần Xuyên nghi hoặc, theo ánh mắt phán đoán của hắn thì Lăng Lạc Tuyết rõ ràng là một hoàng hoa khuê nữ chưa nếm trải chuyện đời, sao khi nói tới chuyện này lại tùy tiện, đáng vẻ hùng hồn không sợ như vậy?

Chẳng lẽ do thấy Tần Xuyên hấn nhát gan, không dám làm gì cô ta sao?

Tần Xuyên giữ im lặng, đưa tay bắt lấy tay đối phương:

- Chớ có sờ nữa, vạn nhất tôi cứng lên, vậy thì xấu hổ đến mức nào?

- Tôi muốn khiến cậu cứng lên, còn khiến cậu không mềm xuống nổi!

Lăng Lạc Tuyết cười xấu xa, dường như cảm thấy trêu đùa Tần Xuyên vô cùng vui vẻ.

Mấy ngón tay của cô nàng khẽ động, khóa quần Đường Vi đã bị kéo xuống, có thể nhìn thấy hoa văn quần lót bên trong.

Hiện giờ đang ở trên lớp học, Lục Tích Nhan đang đứng trên bục giảng giảng bài. Cũng may vị trí của họ không có ai ở sau, bằng không tuyệt đối sẽ bị người phát hiện.

Tần Cầm ở một bên sớm đã phát hiện ra, tiểu cô nương hai tay che kín mặt, hoàn toàn không dám nhìn, xấu hổ mặt đỏ tới tận mang tai, giống như người bị ‘sàm sỡ’ không phải Tần Xuyên mà là mình vậy.

Tần Xuyên cười xấu hổ:

- Lăng tiểu thư, lần đầu tiên tôi gặp cô, cô đã sờ em trai tôi, tiến độ có quá nhanh không?

- Sao hả, cậu sợ sao? Hay là then thùng?

Lăng Lạc Tuyết hừ một tiếng:

- Lão nương là con gái còn không sợ, cậu sợ cái gì? Đừng giả vờ trong trắng, tôi không tin bình thường cậu không ra ngoài ăn vụng.

Tần Xuyên thầm nghĩ, nói như cô 'không trong trắng' vậy, chẳng phải hai ta giống nhau sao? Có cần giả bộ một thân đầy kinh nghiệm, chinh chiến trăm trận vậy không? Muốn lừa ai đó? Tần Xuyên tôi có hỏa nhãn kim tinh, chỉ cần liếc mắt là biết người đó có phải xử nữ hay không!

- Tôi là một tiểu xử nam, Lăng tiểu thư vẫn nên bỏ qua cho tôi đi.

Tần Xuyên nghĩ nếu cô ta sờ xuống nữa, chính mình chỉ có thể mạnh mẽ ngăn cản.

Hắn đường đường là một nam tử hán, sao có thể bị một cô gái sờ soạng, đùa giỡn được?

Lăng Lạc Tuyết thấy Tần Xuyên nói mình là tiểu xử nam, không nhịn được cười giòn tan:

- Xem dáng vẻ của cậu chẳng lẽ là chim non thật sao? Ai nha, vậy được rồi, đợi hôm nào lão nương chuẩn bị hồng bao, sau đó thu thập cậu.

Chỉ có điều khi đang nói chuyện, Lăng Lạc Tuyết vẫn dùng ngón tay ấn xuống đường may trên quần lót một cái!

- Híz-khà-zzz...

Tần Xuyên hít một hơi, phát ấ này đã kích thích thẳng em của hắn phản ứng.

Hắn không nhịn được trừng mắt nhìn Lăng Lạc Tuyết, cô nàng này muốn đùa thật sao?

Lăng Lạc Tuyết nhìn vẻ khiêu khích:

- Sao hả, không ăn được cậu, sờ một cái đã nổi giận sao?

Tần Xuyên nói:

- Cô chiếm tiện nghi của tôi, tôi cũng muốn sờ cô!

- Được! Ai sợ ai chứ! Lão nương cho cậu sờ, cậu sáo sao? Tiểu xử nam?!

Lăng Lạc Tuyết nói xong, trực tiếp mở hai chân ra, gần như vắt ngang qua ghế.

Sau khi bày ra tư thái lẳng lơ, cô nàng cười quyến rũ:

- Có cần lão nương kéo váy nên hộ cậu không?

Mái tóc màu xanh lại ăn mặc phong cách khá men nhưng lại nở nụ cười đầy mỉa mai, quả thực lộ ra vẻ hấp dẫn khác lạ.

Tần Xuyên sao lại sợ cô ta, có tiện nghi không chiếm chính là đồ rùa đen, đối phương chỉ là một cô nàng non nớt giả vờ từng trải, hẳn phải tương kế tựu kế, cho cô nàng này chịu chút thiệt thòi.

- Không cần, tự tôi sờ vào...

Tần Xuyên không cho Lăng Lạc Tuyết thời gian suy nghĩ, đưa tay trái tiến vào dò xét. Sau khi tiến vào khu vực ấm áp giữa hai chân, nhanh chóng đã mò tới một khu vực da thịt mềm mại, chính giữa có viền ren.

Tay Tần Xuyên dùng sức, tiện tay nắm lấy bộ phận qua lớp ren kia, chỉ thiếu việc vén sang, tìm kiếm bảo vật ẩn giấu bên trong.

Cho dù như vậy cũng khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Lạc Tuyết hiện lên vẻ bối rối!

Cô vô ý thức kẹp chân lại, khẩn trương đề phòng Tần Xuyên tiếp tục xâm nhập.

Hai tay Tần Xuyên bị cặp đùi trơn bóng co dãn kẹp lấy, đầu ngón tay dường như chạm vào nơi nào đó rậm rạp, tình hình rất vi diệu, không khí rất mờ ám!

- Lãng tiếu thư... Chắc hẳn là cô không thẹn thùng chứ, chẳng lẽ chệch thời gian tôi đụng vào không đủ lâu?

Tần Xuyên ra vẻ ngốc nghếch hỏi.

Lãng Lạc Tuyết ngậm bồ hòn làm ngọt, chẳng những không nói lên lời. Cô ta cảm thấy Tần Xuyên vô cùng nhát gan, là đồ gà chết có sắc tâm mà không có sắc đảm, dù cho hăn sờ hăn cũng không có gan làm, huống chi giờ còn trên lớp học.

Kết quả thắng này không nói không rằng đã đưa tay vào, tốc độ còn rất nhanh!

Lúc này nghe câu hỏi của Tần Xuyên, nếu cô ta nói mình thẹn thùng vậy chẳng khác nào tự tát vào mặt.

Cô suy nghĩ một chút, sờ một chút cũng không mang thai, dứt khoát quyết định, ra vẻ bình tĩnh:

- Đúng vậy, cậu sờ thêm vài cái nữa đi. Một tên đáng thương, cưới vợ rồi mà không cho cậu sờ, chị rất đau lòng thay cho cậu đó.

Tần Xuyên vẻ mặt cao hứng, không hề khách khí, tiếp tục sờ soạng, cho tới khi nơi đó có chút ẩm ướt mới bình tĩnh rút tay về.

Lãng Lạc Tuyết sắc mặt ửng hồng, thở hổn hển. Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng bị người con trai nào thân mật sờ soạng như vậy!

Nếu không phải Tần Xuyên là chồng của Liễu Hàn Yên, trước đó cô dẫn hăn một chút, hơn nữa cho rằng hăn vô cùng nhát gan, Lãng Lạc Tuyết tuyệt đối

sẽ không tự mình đào hố cho mình nhảy vào!

Trong đầu cô hiện lên một ý niệm kỳ quái, vị thiếu gia Tần gia bị vứt bỏ này không phải là đang giả bộ đó chứ?!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 171: Mãi Mãi Tuổi 18

Nhưng Lăng Lạc Tuyết cũng không nghĩ được nhiều như vậy, nghĩ trước tiên tạm tha cho hắn một lần, chờ khi hắn mắc câu lại tìm cơ hội áp dụng kế hoạch của cô, đến khi đó tên thối tha này dám chiếm tiện nghi của cô nhất định sẽ phải trả giá.

Cả tiết học, Lăng Lạc Tuyết gần như đều ngủ gật trên mặt bàn, tư thế ngủ của cô cũng rất ổn. Với tư cách là bảo tiêu, không cần đi học, việc này sớm đã được thông báo cho nhân viên nhà trường.

Tần Xuyên cũng không nghe nhiều, dù sao hắn cầm sách giáo khoa lật xem cũng đã nhớ kỹ, không đi học cũng không sao.

Chỉ là hắn rất ngạc nhiên vì sao Lục Tích Nhan lại giả vờ như không biết hắn.

Ngược lại cô bé Tần Cầm thậm chí ngay cả phần giới thiệu chương trình học vào tiết đầu cũng ghi hai trang giấy.

Nhìn hai bàn tay nhỏ bé của cô, giống như bất cứ khi nào cũng không cầm nổi bút vậy, nhưng cô bé vô cùng chăm chú, quả thực khiến người đau lòng.

Tần Xuyên một tay chống cằm, nghiêng đầu, nhìn cô em gái lần đầu gặp mặt, không khỏi cười cười. Cô gái như này quả thực phải khiến người khác yêu thương, khó trách Tần Minh lại bảo hắn phải chiều cố cô bé nhiều.

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, không bằng kiểm tra xem thân thể Tần Cầm có vấn đề gì. Nếu như có thể giúp cô bé, vậy sẽ ra tay giúp đỡ.

- Tần Cầm.

Mãi cho đến khi tan học, Tần Xuyên mới gọi cô bé đang chăm chú nghe giảng này.

- Dạ?

Cô bé hoảng sợ, đột nhiên người anh này gọi cô, khẩn trương mà sợ hãi trả lời:

- Anh Tần Xuyên, có chuyện gì sao?

- Có thể cho anh kiểm tra mạch không?

Tần Xuyên cười hỏi.

- Bắt mạch? Anh Tần Xuyên biết trung y sao?

Mắt Tần Cầm chớp chớp vài cái.

Tần Xuyên gật đầu:

- Biết chút da lông, anh nhìn xem có thể giúp gì em hay không.

Lăng Lạc Tuyết lúc này ngáp ngủ một cái, cười nói:

- Thôi đi, tiểu tử, cậu cho rằng cậu biết bao nhiêu chứ. Cho dù cậu là Hoa Đà tái thế cũng không trị hết cho nha đầu này. Cô nhóc này kinh mạch có chỗ thiếu hụt, có thể sống tới tuổi 16 đều dựa vào đại lượng thuốc bổ cùng cao thủ y dược của Tần gia.

Tần Cầm mắt mát cúi đầu, trong mắt tràn ngập vẻ áy náy:

- Anh Tần Xuyên, thân thể của em không trị được... Khi còn bé cha đã dẫn em đi tìm hết danh y trong thiên hạ, nhưng đều không có biện pháp trị tận gốc.

Tần Xuyên nhú mày, kinh mạch trời sinh có thiếu hụt? Thú vị! Trước đây từng nghe sư phụ nói qua mấy ví dụ, nhưng bản thân hẳn chưa từng gặp phải.

Có thể nói trời sinh có thiếu hụt có nghĩa khi sinh ra đã khác với người thường, cơ thể người cũng không phải ai sinh ra cũng toàn bộ bình thường cả.

Chỗ thiếu hụt đa số chính là thân thể yếu ớt nhiều bệnh tật. Nhưng cũng có ngoại lệ, ví dụ như một số võ đạo kỳ tài hay một số người có thiên phú dị bẩm.

- Anh xem qua một chút.

Tần Xuyên cũng không nói nhảm, ngón tay đặt lên cổ tay bé nhỏ của Tần Cẩm, bắt đầu bắt mạch cho cô bé.

Rất nhanh lông mày Tần Xuyên đã nhíu chặt, ánh mắt ngưng trọng vài phần.

- Xem dáng vẻ của cậu, rốt cục cậu biết y thuật hay không, giả bộ thâm trầm cũng không có tác dụng.

Lăng Lạc Tuyết bắt đầu vất chéo chân, cười nói.

Tần Xuyên hít một hơi dài, không khỏi giọng đặng chất mà nói:

- Mạch tượng như này... Đúng là trước đây anh chưa từng gặp. Em không tu luyện bất kỳ nội công gì, nhưng trong cơ thể em tràn ngập âm khí Tiên Thiên... Khó trách quanh năm em cần dùng thuốc bổ điều hòa âm dương, bằng không kinh mạch của em sớm đã héo rút.

Nhưng làm như vậy cũng không phải cách lâu dài. Cơ thể người quanh năm dùng dược vật, dược hiệu sẽ không ngừng giảm bớt, hơn nữa thuốc cũng có ba phần độc... Độc tố trong cơ thể tích lũy ngày càng nhiều, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện lớn.

Tần Xuyên vừa phân tích đã khiến Tần Cẩm và Lăng Lạc Tuyết sửng sốt. Hiển nhiên các cô không ngờ tới Tần Xuyên hiểu về Trung y.

- Dược đó, tiểu tử, hóa ra cậu còn là một bác sĩ.

Trong mắt Lăng Lạc Tuyết hiện lên dị sắc, càng cảm thấy Tần Xuyên đang giả ngu.

Bởi vì có thể đoán được Tần Cầm không tu luyện nội công, nói rõ bản thân Tần Xuyên có nội công, nhưng Lăng Lạc Tuyết lại không nhìn ra tu vi của Tần Xuyên.

Đương nhiên Lăng Lạc Tuyết không cho rằng tu vi của Tần Xuyên cao hơn mình, vì cao thủ cùng tuổi sánh nổi với cô có thể nói chính là long phượng sừng lân, quá nửa là công lực Tần Xuyên quá thấp hoặc tu luyện công pháp nội liễm.

- Anh Tần Xuyên, anh không cần đau lòng. Em có thể sống tới năm 18 tuổi thì đã rất cao hứng, em không sợ.

Tần Cầm sợ Tần Xuyên đau lòng, vì vậy có ý an ủi.

Tần Xuyên dờ khóc dờ cười:

- Nha đầu, em mới mười tám tuổi, chút tuổi như vậy mà đã cao hứng sao, như vậy chẳng phải là quá vô nghĩa?

Tần Cầm lắc đầu, nhỏ giọng nói:

- Không phải vậy. Bởi vì em biết rõ mỗi một ngày trôi qua đều vô cùng quý giá, cho nên em sẽ cố gắng mỗi phút mỗi giây, có nhiều thứ không phải là ít mới trở nên quý giá sao... Mỗi giây của em đều quý giá hơn người khác, như vậy cũng vô cùng tốt.

Tần Xuyên ngơ ngác nhìn cô bé này. Vốn hẳn tưởng Tần Cầm vẫn là một cô bé vẫn chưa lớn, nhưng bây giờ xem ra Tần Cầm chỉ có bề ngoài nhỏ nhắn, nhưng thực tế thì cô vô cùng kiên cường và trưởng thành.

Nếu như người bình thường nói với hẳn những lời này, Tần Xuyên sẽ cảm thấy đây chính là dối trá, đang tự an ủi tinh thần!

Nhưng những lời này của Tần Cầm lại mang tình cảm và tư tưởng chân thực nhất, khiến cho mọi người đều động lòng.

Nếu là cô bé khác, vào tuổi 18 trẻ trung thì chỉ nghĩ mỗi ngày ăn món điểm tâm gì, mặc đồ gì, trang điểm như nào, mua quần áo, túi xách hàng hiệu, nói chuyện yêu thương hay xem phim thần tượng, đương nhiên cũng sẽ theo đuổi các giấc mơ của riêng mình.

Nhưng Tần Cầm thì không giống, cô bé mỗi ngày đều có thể gặp phải bệnh nặng, đối mặt với cái chết. Đối với cô mà nói, theo đuổi những mộng tưởng kia kỳ thực không có ý nghĩa lớn.

Thứ cô theo đuổi chính là mỗi phút mỗi giây trôi qua, thậm chí là theo đuổi ‘ngày mai’.

- Nếu có thể tìm được cỏ Phượng Ngô thì có lẽ còn cơ hội chữa được, chỉ tiếc không biết thứ đó còn có trên đời hay không nữa.

Tần Xuyên phì cười nói.

Trong mắt Lăng Lạc Tuyết hiện lên vẻ kinh dị:

- Tiểu tử thôi, cậu còn biết cả cỏ Phượng Ngô?

Cô từng hỏi thăm mấy vị sư thúc đức cao vọng trọng trong sư môn, muốn tìm phương pháp chữa trị cho Tần Cầm, kết quả cuối cùng tìm được, chỉ có một biện pháp: cỏ Phượng Ngô.

Chỉ tiếc theo lời mấy vị sư thúc kia, loại cỏ này ở cây Ngô Đồng có Phượng Hoàng nghỉ lại mới có thể mọc ra, cũng không biết là thần thoại hay là thật. Tóm lại chưa ai nghe nói về sự xuất hiện của nó, chỉ đọc được trong một số sách y học cổ tồn hại.

Lăng Lạc Tuyết cảm thấy chuyện này quá mức mù mờ, cũng không nói cho người của Tần gia, nhưng Tần Xuyên lại biết được, quả thực khiến Lăng Lạc

Tuyết cảm thấy hiếu kỳ.

Cô ngày càng tin tưởng Tần Xuyên tuyệt đối không đơn giản như những gì biểu hiện ra.

Tần Xuyên mất hứng nói:

- Này, đại tỷ, rốt cục cô mấy tuổi, dựa vào đâu mà một câu tiểu tử hai câu tiểu tử chứ? Không phải cô là hộ vệ của chúng tôi sao? Không yêu cầu cô gọi tôi một tiếng thiếu gia, vậy gọi một tiếng 'đẹp trai' cũng không quá phận đi?

- Cậu đi chết đi! Cậu nghĩ gì khi hỏi tuổi của một cô gái? Lão nương mãi mãi tuổi mười tám! Vĩnh viễn gọi cậu là tiểu tử thôi!

Lăng Lạc Tuyết hừ một tiếng, đi tới kéo Tần Cầm:

- Nha đầu, đi thôi! Về nhà, lão nương đói bụng rồi!

- Vâng, chị Lạc Tuyết!

Tần Cầm dịu dàng ngoan ngoãn như một chú cừu con, ngoan ngoãn đi theo.

Tần Xuyên không có lời nào để nói, không sợ gặp lưu manh, chỉ sợ gặp nữ lưu manh mà!

Chỉ có điều tuy ngoài miệng Lăng Lạc Tuyết rất thối nhưng thực tế cô lại giúp Tần Cầm xách túi, hiển nhiên là chiếu cố nha đầu yếu ớt lắm bệnh này.

Tần Cầm đi tới cửa, đột nhiên quay người, khẽ cười nói:

- Hẹn gặp lại nha anh Tần Xuyên, có thời gian thì về nhà một chút.

Tần Xuyên cười vẫy tay với cô bé, nhưng không hề gật đầu.

Cái nhà này đối với Tần Cầm mà nói thì đó là nơi lớn lên, vô cùng thân thiết. Nhưng với Tần Xuyên mà nói, đó là nơi lưu lại bóng mờ trong lòng hắn.

Huống chi người ông nội cùng cha đẻ chưa từng gặp mặt đều không có ý gặp hẳn, hẳn cũng không chủ động tới đó.

Đúng lúc này, Kim Tiểu Khai con nhà đại gia đột nhiên ngăn ở cửa ra vào, cười xấu xa nói.

- Mỹ nữ, tôi sớm đã chú ý tới em rồi, mái tóc vô cùng cá tính, vừa nhìn đã biết em không giống người thường. Hôm nay lớp chúng ta mới quen nhau, với tư cách là bạn học, anh làm chủ mời mọi người ra ngoài dùng cơm trưa, để thu hẹp khoảng cách quan hệ giữa mọi người, sao hả?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 172: Tuyệt Đại Song Kiêu

Ngoại trừ mấy người hơn 30 tuổi, đã có sự khác biệt với sinh viên, những nam thanh nữ tú hơn 20 kia đều có ý định ra ngoài dùng cơm.

Đối với người có tiền mà nói, con đường quan hệ hữu dụng hơn học tập nhiều lắm. Rất nhiều người tới tham gia chương trình học MBA này cũng vì kết giao với đám con nhà giàu khác cùng lứa tuổi.

Về phần mỹ nữ như Lăng Lạc Tuyết hiển nhiên sẽ hấp dẫn sự chú ý của mọi người trong lớp học.

- Cút ngay! Lão nương không có hứng thú chơi với các người.

Lăng Lạc Tuyết vẻ mặt không kiên nhẫn.

Kim Tiểu Khai bị mất mặt:

- Mỹ nữ, muốn đi cũng không cần nổi nóng như vậy chứ? Tất cả mọi người đều là bạn học, cho chút mặt mũi đi.

Lăng Lạc Tuyết không nói hai lời, đột nhiên dẫm mạnh chân xuống đất.

Ầm!

Trên nền xi măng lát gạch men đột nhiên xuất hiện mấy khe hở, mấy viên đá vụn bắn lên.

Sắc mặt Kim Tiểu Khai tái nhợt, bị dọa lui vài bước, nuốt nước bọt:

- Hóa ra mỹ nữ là một cố võ giả, ha ha, thất kính, thất kính, vậy lần sau rồi

nói...

Trong mắt mấy cậu con trai khác cũng mang theo ánh mắt kính sợ. Đối với gia đình thương nghiệp bình thường, một võ giả sơ cấp cũng phải đối đãi cẩn thận, không được dễ dàng đắc tội.

Đây cũng là lí do cổ vì sao cổ võ thế gia lại ít nổi danh như vậy, bởi vì sự hiện hữu của họ rất dễ khiến dân chúng bình thường cảm thấy bất an.

Lăng Lạc Tuyết sau khi dọa lui đám công tử này, quay đầu nháy mắt với Tần Xuyên, cười nói:

- Có người bắt nạt cậu thì gọi điện thoại cho lão nương. Đương nhiên buổi tối nếu cô đơn cũng có thể tới tìm tôi, số điện thoại tôi sẽ gửi cho cậu.

Tần Xuyên nghĩ làm bảo tiêu như vậy đúng thực là tiêu sái, cười khổ gật đầu.

Những người khác ở đây lúc này mới chú ý tới người trẻ tuổi ăn mặc tầm thường này lại quen Lăng Lạc Tuyết, dường như quan hệ còn rất mập mờ!?!

Nhưng có thể quen biết cổ võ giả mạnh mẽ như vậy đương nhiên không phải người bình thường.

Đợi khi Lăng Lạc Tuyết dẫn Tần Cẩm rời đi, bọn họ liền tới trước trước mặt Tần Xuyên, tỏ vẻ tiếp cận.

- Chào bạn, phải xưng hô như nào?

Kim Tiểu Khai tích cực nhất, muốn bắt tay với Tần Xuyên.

Tần Xuyên không có hứng thú đáp trả đám người này, tuy rằng tuổi tác thì đều lớn hơn hẳn, nhưng trong mắt hẳn, đám người này quá non nớt rồi.

Đúng lúc điện thoại vang lên, Tần Xuyên lấy ra xem, người gọi tới là Tần Minh.

Tần Xuyên mặc kệ đám người đang nhìn mình, nghe điện thoại, muốn đi ra khỏi phòng học.

Đám người Kim Tiểu Khai trừng mắt, mặt mày xám xịt. Liên tiếp bị hai người không thèm để ý tới, đối với đám con cháu nhà giàu này đương nhiên không hề dễ chịu.

- Mẹ nó, xem thường người khác?! Không phải chỉ là cố võ giả sao!

Có người nói thầm.

- Nói nhỏ chút! Thính lực của võ giả rất tốt, vạn nhất bị chú ý tới thì làm sao? Tôi đoán lai lịch của họ không bình thường, nếu chỉ có bối cảnh tầm thường, sao có thể chảnh chó như vậy?

Ánh mắt Kim Tiểu Khai xoay chuyển, thầm nghĩ nhất định phải tìm biện pháp tra ra bối cảnh của hai người này. Nếu có thể ôm được một gốc đại thụ, vậy có tác dụng hơn năm một bó cỏ to nhiều lắm!

Trên con đường cỏ bên ngoài tòa nhà dạy học, Tần Xuyên nghe điện thoại.

- Lão già, ông tìm cho tôi thứ bảo tiêu quái gì vậy? Mở miệng là lại lão nương, còn nói xảy ra chuyện thì gọi điện thoại cho tôi? Đợi khi xảy ra chuyện, gọi điện thoại còn kịp sao?

Tuy rằng Tần Xuyên không cần Lăng Lạc Tuyết bảo vệ nhưng vẫn phải giả bộ một chút.

Tần Minh dường như cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn:

- Ha ha, tiểu Xuyên à, cháu chớ có kích động. Đứa nhỏ Lạc Tuyết kia ngoài cứng trong mềm, tuy tác phong cùng nói năng có chút đặc biệt nhưng tâm địa rất tốt.

- Nói nhảm, tâm địa không tốt thì sớm đã bị bắt vào tù.

Tần Xuyên thầm nói.

Tần Minh bắt đầu khích lệ:

- Cháu chớ có bất mãn. Kỳ thực lúc đầu ông chỉ có thể mời một bảo tiêu võ giả Hậu Thiên cho cháu, dù sao địa vị của võ giả Tiên Thiên cũng rất cao, đều không nguyện ý làm bảo tiêu cho hai đứa nhóc như các cháu.

Đúng lúc nha đầu Lạc Tuyết có mâu thuẫn với người trong nhà, cô nhóc này lại không muốn trở về sư môn, chạy tới trong nhà chúng ta. Ông thấy cô nhóc này có quan hệ không tệ với Tần Cầm, hỏi xem có nguyện ý kiêm chức một chút, chiếu cố cháu hay không, nào ngờ cô nhóc này đồng ý. Ông cảm thấy những bảo tiêu khác đều không thể mạnh bằng, cho nên liền quyết định.

Về phần nó không đi theo cháu thì cũng là chuyện đương nhiên, cháu cũng không thích mỗi ngày đều có người đi sát đằng sau mà. Lại nói đứa nhỏ Tần Cầm kia rất cô đơn, Lạc Tuyết cố ý ở bên Tần Cầm nhiều hơn.

Tần Xuyên nghĩ một chút, hỏi:

- Hình như cô ta rất có ý kiến với vợ cháu, hai người đó có mâu thuẫn gì sao?

Tần Minh bên kia ngăn người, lập tức cười lớn nói:

- Tiểu tử cháu bắt đầu gọi Hàn Yên là vợ rồi, tốt lắm, xem ra các cháu tiến triển không hề tệ, lão ca của ta có thêm hi vọng ôm chặt rồi, ha ha...

- Thôi đi, cô ấy nói trong mười năm sẽ không sinh em bé, muốn luyện Thiên Huyền Băng Ngưng, chẳng phải chuyện này đã báo cáo về trong gia tộc rồi sao?

Tần Xuyên bĩu môi.

Tần Minh cười đầy thâm ý:

- Chuyện này đúng là Liễu gia và Tần gia ta đã nhận được tin tức từ Thủy

Văn Tĩnh Tran, Lăng Vân sư thái đúng là đã nhắc nhở Liễu gia không được ép buộc Liễu Hàn Yên sinh con.

Chỉ có điều Thủy Vân Tĩnh Trai cho dù mạnh cũng không quản được chuyện giữa hai nhà Tần Liễu chúng ta. Liễu Hàn Yên là con dâu của Tần gia, nối dõi tông đường cho Tần gia ta cũng là chuyện đương nhiên. Về phần nó có thể tu luyện tới cảnh giới gì thì đều là thứ yếu.

Cho nên cháu không cần nghe Liễu Hàn Yên nói, phải nghĩ tất cả biện pháp để nó mang thai cốt nhục của cháu. Càng sớm càng tốt! Như vậy sẽ khiến quan hệ thông gia giữa hai nhà chúng ta càng thêm vững chắc. Cho dù sư phụ của nó là một trong Tam đại Tông sư cũng không thể vì một người đệ tử mà đối địch với quân đội được.

Tần Xuyên nhíu mày, hóa ra Liễu gia và Tần gia cũng chưa chính thức đáp ứng yêu cầu của Liễu Hàn Yên, chỉ ứng phó qua loa với Lăng Vân sư thái, tỏ vẻ bề ngoài mà thôi.

- Về phần mâu thuẫn giữa hai nha đầu Lăng Lạc Tuyết và Liễu Hàn Yên thì từ nhiều năm trước. Trên cơ bản thì hai người từ mười mấy tuổi đã biết rõ nhau, hơn nữa còn là đối thủ cạnh tranh...

Dù sao hai người đều xuất thân là thiếu nữ thiên tài của cổ võ thế gia, đều là thập đại thiên tài một đời hoàng kim, đều là đệ tử tông sư, giống như tuyệt đại song kiều, nhìn nhau đều cảm thấy không vừa mắt cũng là chuyện đương nhiên...

- Cái gì? Lăng Lạc Tuyết cũng là đệ tử tông sư?

Tần Xuyên có chút kinh ngạc, cô ta?! Là đệ tử tông sư?!

- Đừng xem nhẹ nha đầu kia, cô nhóc này không hề đơn giản...

Trải qua Tần Minh giảng giải, cuối cùng Tần Xuyên cũng thăm dò ra đầu

đuôi câu chuyện.

Lăng Lạc Tuyết là tam tiểu tử Lăng gia, đứng thứ 10 trong cổ võ thế gia. Lăng gia là gia tộc lớn có quan hệ tốt nhiều đời với Tần gia, lại thêm quan hệ thông gia, cho nên Lăng Lạc Tuyết ở Tần gia cũng rất có địa vị, khi còn bé thường xuyên tới Tần gia chơi đùa.

Bởi vì thiên tư của Lăng Lạc Tuyết cực cao, hơn nữa từ nhỏ yêu thích kiếm pháp, có năng lực học tập kiếm thuật cực mạnh, lại được Thần Kiếm môn nhìn trúng, được tông chủ Thần Kiếm môn, một trong Tam đại Tông sư, Kiếm si Duyệt Thương Hải thu làm đệ tử thân truyền.

Trong vài năm gần gũi, Lăng Lạc Tuyết lĩnh ngộ Lạc Tuyết kiếm ý của bản thân, trở thành một vị kiếm khách chính thức, được mấy đại cao thủ Thần Kiếm môn yêu thích, cũng là tiểu đệ tử mà kiếm si thương yêu nhất.

Chỉ có điều Thiên Huyền Băng Ngưng là Liễu Hàn Yên cũng là một môn công pháp nội công hệ Băng tuyết đỉnh, cho nên hai người không hề xuất hiện chênh lệch, lực lượng vẫn ngang nhau như trước.

Điều khiến mâu thuẫn bộc phát chính là khi tuyển bạt Thất Tướng quân của Thiết Phù Đồ, mấy vị thủ trưởng cao tầng đều nhìn trúng hai nữ đệ tử của tông sư này, cho nên để Liễu Hàn Yên và Lăng Lạc Tuyết cùng lên sân luận võ, ai thắng sẽ là Tướng quân thứ bảy.

Không ngờ hai mỹ nữ cổ võ giả từ nhỏ đã cạnh tranh nhau này đánh một ngày một đêm cũng không phân ra thắng bại, kiếm khí tung hoành, băng tuyết sụp đổ, cho tới khi lôi đàn vỡ vụn, chân khí hao hết, toàn thân hư thoát vẫn không ra được kết quả cuối cùng.

Cuối cùng, do cao tầng cân nhắc địa vị Liễu gia cao hơn Lăng gia, cho nên để Liễu Hàn Yên trở thành vị Tướng quân thứ bảy.

Tuy rằng người biết rõ nội tình bên trong đều biết Lăng Lạc Tuyết không hề

thua bởi Liễu Hàn Yên, nhưng người ngoài lại thấy trong trận đấu võ này, Liễu Hàn Yên đã chiến thắng, đánh bại Lăng Lạc Tuyết.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 173: Hoa Hậu Giảng Đường

Tần Xuyên nghe xong tất cả cuối cùng biết vì sao Lăng Lạc Tuyết ghét Liễu Hàn Yên như vậy rồi.

Đại đa số cổ võ giả đều coi trọng danh dự hơn tính mạng, anh có thể dùng năm đấm đánh bại đối phương, thậm chí dùng kiếm giết chết đối phương, nhưng nếu dùng bối cảnh hay quyền thế, chiếm được cái danh thắng lợi, vậy đối phương ắt sẽ không phục trong lòng.

Đoán chừng Lăng Lạc Tuyết cho rằng Liễu Hàn Yên dựa vào quan hệ trong gia tộc, không quang minh lỗi lạc chút nào.

Chỉ có điều Tần Xuyên cũng không cho rằng Lăng Lạc Tuyết thực sự có được kiếm ý.

Tần Xuyên rất rõ ràng thực lực của Liễu Hàn Yên, nếu cô đánh với võ giả Tiên Thiên kiếm khách, vậy tuyệt đối không thể thắng, chỉ đơn giản vài chiêu là đã phân rõ thắng thua.

Giống như võ giả Tiên Thiên trung cấp như Tần Xuyên và Atula vậy, cho dù tu vi Tần Xuyên không thâm hậu bằng Atula, đối phương thậm chí tu luyện Thiết Bối Sam tới cảnh giới đại thành, kiếm khí của Tần Xuyên vẫn có thể xé rách phòng ngự của gã, đánh cho gã khó khăn lắm mới tiếp đỡ được.

Nếu không phải kinh nghiệm chiến đấu của Tần Xuyên quá khiếm khuyết, uống phí nhiều kiếm khí, vậy trong năm chiêu Atula sẽ thất bại.

Nếu như Lăng Lạc Tuyết thực sự có kiếm ý, vậy không thể nào mà không

thắng nổi Liễu Hàn Yên, tất sẽ phân thắng bại trong vòng mười chiêu. Nếu không phải thể lực của Lăng Lạc Tuyết không chống đỡ được thì chính là Liễu Hàn Yên bị thua.

Trước đây khi nắm tay cô, phát hiện trên tay cô có vài vết chai của người hay dùng kiếm, khi đó hẳn ý thức được có lẽ cô ta luyện kiếm.

Như vậy xem ra có lẽ cô nàng này mới sờ tới cánh cửa kiếm ý nhập môn, cho nên kén tay vẫn chưa biến mất.

Một khi Lăng Lạc Tuyết chính thức lĩnh ngộ kiếm ý, cho dù là cảnh giới thấp nhất trong Kiếm ý ngũ cảnh thì cũng đủ để khiến Lăng Lạc Tuyết chiến thắng Liễu Hàn Yên.

Nói cho cùng, đều do thể nhân quá nới lỏng về nhập môn kiếm ý, cho là có kiếm khí là có được kiếm ý, thực tế là hoàn toàn không chính xác.

Cảnh giới quan trọng hơn bản thân kiếm khí vô số lần...

Trong lòng Tần Xuyên thầm thối thức. Quả nhiên theo lời sư phụ hẳn, càng tới cận đại, kiếm khách giới cổ võ ngày càng ít đi. Đặc biệt là Thần Kiếm môn lấy kiếm tu làm chủ này, vì thể hiện trong môn phái cao thủ đông đúc, không chút lý do mà kéo thấp cấp bậc nhập môn của kiếm khách, đúng là một chuyện bi ai...

- Tiểu Xuyên, tóm lại chính cháu cần cẩn thận. Lạc Tuyết chủ động đồng ý làm vị bảo tiêu kiêm chức này, ông hoài nghi nó có tâm tư khác, dù sao nó không có cảm tình gì với Hàn Yên.

Tuy rằng không đến mức làm ra chuyện gì quá phận, nhưng nhất định sẽ có chủ ý gì khác. Ông gọi điện cho cháu là vì nhắc nhở chuyện này.

Tần Minh nhắc nhở.

Tần Xuyên cười cười, lời nhắc này có chút muộn, bởi vì hẳn đã thò tay chiếm

hết tiện nghi rồi.

Quan hệ giữa hần và Lăng Lạc Tuyết sau này nhất định sẽ có chút đặc biệt.

Đúng lúc này, Tần Xuyên đột nhiên gặp phải một cô gái mang túi xách đi trên con đường mòn phía trước, đang đi tới phía này, đó chính là Lục Tích Nhan!

Đúng lúc hần đang có việc muốn hỏi cô gái này, vì vậy cũng lười nói nhảm, đi tới.

Lục Tích Nhan cúi đầu đi đường, trong đầu đang nghĩ tới việc gặp phải Tần Xuyên ở trên lớp.

Người con trai này tới lớp của cô nghe về MBA? Là do ông trời trêu chọc sao? Trên đời có chuyện trùng hợp như vậy.

Mặc dù cô có thể tra ra lai lịch của một bộ phận sinh viên, nhưng tin tức của Tần Xuyên căn bản là không thể tra ra, ảnh chụp cũng không có một tấm, cho nên đến giờ Lục Tích Nhan mới trải qua một buổi lên lớp kinh hãi như vậy.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người ngăn cản ở trước, Lục Tích Nhan ngẩng đầu lên, lập tức trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Tần Xuyên nhếch miệng cười:

- Lục tiểu thư, cô có nhớ tôi không?

Lục Tích Nhan càng sợ hãi hơn, vô ý thức che đi cặp núi đôi cao ngất, miễn cưỡng gượng cười, nói:

- Bạn... bạn học Tần Xuyên, đương nhiên là tôi biết cậu.

- Tôi không nói hôm nay, là hôm cô rơi xuống hồ...

- Tôi biết!

Liễu Tiên Tiên vội vàng cắt đứt lời Tần Xuyên:

- Tôi nhớ cậu, cảm ơn ngày đó cậu đã cứu tôi.

Lục Tích Nhan sau khi nói xong, trên mặt hơi đỏ lên một chút. Dù sao khi trước Tần Xuyên vì cứu cô còn thực hiện hô hấp nhân tạo, đây cũng là nguyên nhân khiến cô ngượng ngùng khi gặp lại Tần Xuyên.

Tần Xuyên buồn bực:

- Nếu cô nhớ tôi, vậy sao khi trên lớp học lại giả bộ không biết vậy, tôi còn vẫy tay với cô nữa.

Gánh nặng trong lòng Lục Tích Nhan được giải khai, còn tưởng cậu ta muốn nói gì với cô chứ, hóa ra là chuyện này.

Cô thoải mái cười nói:

- Bạn học Tần Xuyên, cậu hiểu lầm tôi rồi. Chỉ là vừa rồi tôi quá mức kinh ngạc, trong thời gian ngắn không biết phản ứng như nào. Hơn nữa nếu trên lớp học lộ ra chuyện quen cậu thì cũng không tốt lắm, dù sao tôi cũng đang làm việc, cậu thì đang trên lớp.

Tần Xuyên ngẫm lại thấy cũng đúng:

- Tôi còn tưởng rằng cô sợ tôi muốn cô báo ân, cho nên giả bộ không biết nữa chứ, hóa ra là vì nguyên do này...

Lục Tích Nhan bật cười, xinh đẹp như một bông đỗ quyên nở:

- Cậu muốn đi đâu? Nếu không tôi mời cậu ăn cơm trưa nhé? Tôi mời cậu ăn cơm trưa coi như một báo đáp nhỏ, hiện giờ cậu muốn tôi báo đáp gì khác thì tôi cũng không nghĩ ra được.

Đúng lúc Tần Xuyên cũng đang đói bụng, lại có mỹ nữ cùng ăn cơm, đương

nhiên là cam tâm tình nguyện, vì vậy thoải mái gạt đầu.

Lục Tích Nhan dẫn Tần Xuyên không phải hàng quán nào cả mà là căn tin trường học.

- Thật xin lỗi nha Tần Xuyên, tài chính của tôi không quá dư dả, không thể dẫn cậu tới nhà hàng sang trọng được. Nhưng căn tin trường ta cũng có vài món ăn được.

Lục Tích Nhan áy náy nói.

Tần Xuyên xem cách ăn mặc của cô, quả thực toàn thân từ cao tới thấp không có một món là hàng hiệu, đều rất mộc mạc, đương nhiên là tin tưởng.

- Lục tiểu thư, ngày đó cô vì uống say cho nên ngã vào hồ sao?

Tần Xuyên thuận miệng hỏi.

Lục Tích Nhan nghe xong, sắc mặt lập tức trở nên phức tạp lẫn ảm đạm:

- Tần Xuyên... Chuyện ngày hôm đó sau này cậu đừng nói nữa có được không?

Tần Xuyên dù rằng khó hiểu nhưng chuyện này cũng không quan trọng gì cả, thuận miệng đáp ứng.

Lại nói Tần Xuyên vì quan hệ với Diệp Tiểu Nhu mà đã ăn không ít đồ ăn căn tin của đại học Đông Hoa, nhưng đây là lần đầu tiên hẳn tới nơi này.

Tuy rằng là kỳ nghỉ hè, nhưng rất nhiều thầy trò trường Đông Hoa vẫn có chương trình học, ngoài ra có nhiều người ở lại tham gia hoạt động xã hội.

Trên đường hai người đi tới căn tin, có rất nhiều nam nữ sinh đi ngang qua dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Tần Xuyên và Lục Tích Nhan, hiển nhiên đều quen nữ giáo sư này.

- Lục tiểu thư, cô rất nổi danh trong trường sao.

Tần Xuyên hỏi.

Lục Tích Nhan cười chua sót:

- Tôi chỉ hi vọng không ai nhận ra mình...

Tần Xuyên sững sờ, hẳn cũng nhìn ra được ánh mắt những thầy trò này nhìn Tần Xuyên không hề có ý tốt.

Lục Tích Nhan dường như đã quen, không để ý tới những chuyện này, ngược lại cười hỏi:

- Tần Xuyên, cậu cùng bạn học Diệp Tiểu Nhu là bạn bè trai gái sao?

- Đúng vậy.

Tần Xuyên thoải mái thừa nhận.

- Thật không ngờ một trong ba hoa hậu giảng đường của đại học Đông Hoa là Diệp Tiểu Nhu đã có bạn trai, đoán chừng tin tức này có thể khiến một đám lớn công tử con nhà giàu đau thấu tim gan.

Lục Tích Nhan cười lắc đầu.

Tần Xuyên tò mò hỏi:

- Một trong ba hoa hậu giảng đường? Sao tiểu Nhu chưa từng nói với tôi, em ấy xếp thứ mấy?

- Chuyện này tôi cũng không rõ. Nhưng bài danh hình như không phân biệt trước sau, chỉ do các sinh viên lén đề cử ra. Ngoại trừ bạn gái cậu Diệp Tiểu Nhu, còn có một nữ sinh vừa nhập học năm trước... Hình như tên Liễu Tiên Tiên.

- Liễu... Liễu Tiên Tiên?

Tần Xuyên cứng đờ người, cô em vợ ngày hôm đó làm nũng chị gái, ăn đồ vật không ngừng này lại là hoa hậu giảng đường.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 174: Động Lòng

- Ừm, đúng là vậy. Cô bé này vô cùng tùy tiện, nhưng dáng vẻ rất đáng yêu, nhân khí trong các nam sinh cực cao. Còn có một mỹ nữ khác, cùng khóa với Diệp Tiểu Nhu, nghe nói là từ trong gia tộc lớn nào đó ở phương bắc tới đây, tên Nạp Lan Thấm, là một nhân vật vạn người mê, không ít nam sinh thấy cô ta thần hồn đều điên đảo.

Tuy rằng đều là hoa hậu giảng đường, nhưng Nạp Lan Thấm khiến người chú mục nhất đấy, nhân khí cũng là cao nhất.

Lục Tích Nhan đơn giản nói qua.

Tần Xuyên nghĩ thầm, xinh đẹp hơn nữa cũng không có khả năng đẹp hơn Tiểu Nhu của hẳn, khoa trường hơn nữa cũng không có khả năng vượt qua khuôn mặt không góc chết của Liễu Hàn Yên.

- Lục tiểu thư, sao cô không phải hoa hậu giảng đường? Tôi cảm thấy cho thêm cô vào mới có thể tạo thành Tứ đại mỹ nhân đại học Đông Hoa đi?

Lục Tích Nhan lườm hẳn:

- Đừng lấy tôi để nói đùa, tôi đã 30 rồi, còn so sánh gì với những cô gái trẻ tuổi kia.

Tần Xuyên cười hắc hắc nói: nói:

- 30 rất tốt, thành thực thùy mị, dù sao tôi cũng ta cảm thấy không thể nén lòng mà nhìn xem lần hai.

Khuôn mặt Lục Tích Nhan có chút nóng lên. Tuy rằng ngày bình thường những nam nhân khác đều dùng ánh mắt xâm lược nhìn mình nhưng không ai giống như Tần Xuyên, trắng trợn nói ra những lời này.

- Cậu... cậu nói nữa tôi sẽ tức giận.

Trong nội tâm Lục Tích Nhan có chút sợ.

Tần Xuyên nói:

- Đây đều là những lời từ đáy lòng tôi, không có ý tứ gì khác ý tứ gì khác... Cô không thích nghe, tôi không nói nữa.

- Như vậy mới đúng. Cậu có bạn gái rồi, đừng khiến người khác phải hiểu lầm.

Sau khi hai người tới căn tin, Lục Tích Nhan hỏi ý của Tần Xuyên, chọn ba mận hai chay, lượng đồ ăn trong căn tin không nhiều lắm, cho nên chọn nhiều một chút.

Chỉ là bác gái lấy đồ ăn cho Lục Tích Nhan dường như có cừ oán với cô, mặt xụ ra, động tác cũng rất nặng nề, khi đẩy chén đĩa ra ngoài còn khiến nước canh sóng ra.

Tần Xuyên thấy vậy ngăn người, một mỹ nữ như Lục Tích Nhan sao lại bị mọi người khinh bỉ như vậy?

Khi bưng chén đĩa đi tới ngòi trong một góc hẻo lánh, những sinh viên ăn cơm trong căn tin đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hai người.

Lúc đi qua một cái bàn tụ tập nữ sinh lúc, mấy nữ sinh viên thậm chí còn chỉ trỏ, khe khẽ nói nhỏ:

- Trông thấy chưa, hồ ly tinh họ Lục ăn cơm cùng một người con trai xa lạ.

- Sao giờ lại đổi thành người trẻ tuổi? Chẳng lẽ là khát khao, tìm người trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng hay sao?

- Ha ha, đoán chừng là không có câu được Trần giáo sư, đổi mục tiêu, trâu già gặm cỏ non ah.

- Thật không biết xấu hổ, tôi mà là cô ta sớm đã rời khỏi trường học này, vậy mà còn dám tới dạy học...

- Nghe nói lớp ban đầu đã không cho cô ta tới dạy, Trần giáo sư tâm địa tốt, sắp xếp cho cô ta dạy lớp MBA, Trần giáo sư đúng là một người đàn ông tốt...

Những nữ sinh này khi nói chuyện với nhau nói chuyện với nhau, kỳ thật cũng không có ý che giấu, rõ ràng là đang kích thích Lục Tích Nhan.

Chỉ có điều Lục Tích Nhan cũng giả bộ như không nghe thấy, vẫn mỉm cười mời Tần Xuyên tới một chỗ ngồi vắng vẻ.

- Ăn đi, đừng ghét bỏ cơm rau dưa.

Lục Tích Nhan rất tự nhiên gấp đồ ăn cho Tần Xuyên, sau đó cũng bắt đầu ăn.

Tư thái ăn của cô cũng rất ưu nhã, nhưng không phải là hình thức quý tộc mà mang phong cách chất phác tự nhiên.

Tần Xuyên chỉ nhìn xem dáng vẻ ăn cơm của cô gái này cũng rất dễ đoán được cách sống của cô.

Thật không biết một cô gái đơn giản mộc mạc như vậy tại sao phải lại bị người khác chỉ trích.

Nhưng Lục Tích Nhan không nói, Tần Xuyên cũng không hỏi nhiều. Ai cũng có bí mật của riêng mình, hơn nữa khi trước đối phương uống rượu ngã xuống hồ, vạn nhất sự kiện này có liên quan với tất cả, vậy đây khẳng định là chuyện

khiến Lục Tích Nhan vô cùng đau khổ, không nên đi vạch trần vết sẹo của cô.

Ăn được một nửa, bỗng nhiên Lục Tích Nhan hốc mắt hồng hồng đấy, có chút óng ánh.

Cô ngẩng đầu, nhìn Tần Xuyên ăn từng ngụm từng ngụm, buồn bã cười cười:

- Cậu không biết biết vì đâu bọn họ đối xử, nói với tôi như vậy sao?

Tần Xuyên gắp một miếng gan heo đưa vào trong miệng, chớp chớp mắt nói:

- Xem ra không phải chuyện gì tốt, tôi hỏi cô có thể khiến cô khó xử. Nếu cô muốn nói, cuối cùng sẽ nói cho tôi biết.

- Ha ha...

Lục Tích Nhan cười khê:

- Có lẽ cậu cảm thấy tôi là một cô gái đê tiện... Thực xin lỗi, tôi vốn muốn mời cậu ăn một bữa cơm đơn giản để cảm ơn cậu đấy, kết quả khiến cậu loạn lòng.

Tần Xuyên cười tỏ vẻ mình không sao cả:

- Lục tiểu thư, người khác nói cái gì là chuyện của bọn hã, tôi chỉ tin tưởng ánh mắt của mình. Tôi biết cô là người giữ mình trong sạch, cho nên những người kia nhất định là hiểu lầm cô rồi, tôi sẽ không tin là thật.

Lục Tích Nhan khê giật mình, lập tức cổ quái mà hỏi thăm:

- Cậu... Làm sao biết cậu Làm sao biết tôi không phải loại phụ nữ nữ nhân như vậy?

- Muốn tôi nói thật?

- Đương nhiên, biết người biết mặt không biết lòng!

Tần Xuyên liếm liếm nước tương trên môi, tiến đến trước mặt đối phương, nhỏ giọng nói:

- Bởi vì tôi biết rõ xử nữ 30 tuổi chắc chắn sẽ không chắc chắn sẽ không chắc chắn sẽ không phải hồ ly tinh hồ ly tinh...

Khuôn mặt Lục Tích Nhan đỏ bừng, ngượng ngùng, ánh mắt trốn tránh:

- Cậu... sao cậu có thể biết được?

Chuyện này chính là một điểm tự ti trong lòng cô. Bởi vì từ nhỏ đến lớn, một mực cố gắng học tập, trong đại học thi nghiên cứu thi nghiên cứu sinh lại học lên tiếp, rồi thi khảo chức danh... Năm nay đã 30 rồi, còn không có một lần yêu đương.

Nhắc tới cũng buồn cười, rõ ràng là cô căn bản chưa hề biết tới chuyện nam nữ, nhưng người trong trường lại truyền rằng cô là hồ ly tinh câu dẫn đàn ông.

- Tôi từ nhỏ học y, tôi không chỉ có thể nhìn ra cô chưa trải qua chuyện đó, còn biết gần đây cô thường thường đau bụng kinh, đề nghị cô đừng quá suy nghĩ, đối tốt với bản thân một chút...

Tần Xuyên cười cười ôn hòa, tiếp tục ăn cơm.

Trong nội tâm Lục Tích Nhan cảm thấy ấm áp, chuyện này đúng là thật, bởi vì chuyện đau bụng kinh chỉ mình bản thân cô biết.

Đột nhiên Lục Tích Nhan cảm thấy người học sinh trước mắt mình này tràn đầy thần bí, chính mình rõ ràng lớn rồi hơn so với hãn vài tuổi, nhưng lại bị hãn xem thấu.

- Khó trách Diệp Tiểu Nhu lại làm bạn gái của cậu, cậu thật biết cách lấy lòng phụ nữ.

Lục Tích Nhan mắt đầy thâm ý nói.

Tần Xuyên trừng mắt nhìn cô:

- Chẳng lẽ Lục tiểu thư đã động lòng với tôi nhanh như vậy sao?

- Gọi tôi là giảng viên Lục hay giáo sư Lục, bạn học Tần Xuyên.

- Được, Lục đại mỹ nữ.

- Hi hi...

Sự bí ẩn trong mắt Lục Tích Nhan biến mất, cô bị Tần Xuyên trêu chọc nở nụ cười.

Đang khi hai người cười cười nói nói, có một giọng nói the thé từ bên cạnh truyền tới.

- Lục Tích Nhan, hóa ra cô ở đây? Bốn thiếu gia tới văn phòng tìm cô, cô lại ở đây ăn cơm cùng một tên mặt trắng nhỏ?

Không phải là đã cho cô thời gian cân nhắc sao? Cô cân nhắc thế nào về chuyện làm bồ nhí của tôi rồi.

Một tên con trai tóc ngắn, dùng keo xịt tóc dựng thẳng lên, chân đi chữ bát, mặc áo hoa ngắn tay Versace đi tới.

Phía sau gã còn có mấy tên tiểu đệ ma cà bông, đều dùng ánh mắt tham lam nhìn Lục Tích Nhan.

- Tôn Hoa? Chú ý cách nói năng của cậu. Cho dù hiện tại tôi không dạy các cậu, nhưng cũng là thầy của các cậu.

Lục Tích Nhan nhíu lại lông mày, khuôn mặt lạnh lẽo.

- Ha ha! Lục Tích Nhan, giả vờ cái gì vậy! Ra vẻ với ai vậy chứ? Vẫn cho mình là giáo sư Lục khi trước sao? Thời điểm năm nhất, tôi đã nghĩ bờ mông cô

lớn như vậy, khẳng định rất dâm, quả nhiên là không nhìn lầm...

Tôn Hoa vẻ mặt cười phóng đãng.

- Cậu còn nói năng lỗ mãng nói năng lỗ mãng còn như vậy, tôi sẽ đi báo với nhà trường!

Lục Tích Nhan tràn ngập tức giận.

Nhưng Tôn Hoa căn bản không sợ:

- Đi đi! Đi báo đi! Đi tới chỗ hiệu trưởng cũng được. Tôn gia chúng ta hàng năm tặng trường học vài trăm vạn đâu rồi, hiệu trưởng thấy cha tôi còn phải khách khí, một phó giáo sư nho nhỏ như cô, còn là một hồ ly tinh, ngoài bề ngoài tạm ổn thì ai quan tâm cô chứ!

- Hắc hắc, Hoa ca, nữ nhân này lừa chúng ta ba năm, dù thế nào cũng phải dẫn cô ta tới quán bar chơi hai ngày, bằng không thì sẽ phụ lòng mấy anh em ta cứng nhắc vì cô ta ba năm!

- Nhìn dáng vẻ không có tiền đồ của mày kia! Hoa ca chơi đùa xong còn có thể thiếu chúng ta sao?!

Mấy tên bám đuôi kia đều lộ dáng cười xấu xa.

Lục Tích Nhan không dám sinh viên mình dạy trước kia lại đối xử với mình như vậy.

Xấu hổ và giận dữ không ngừng tích tụ, rốt cục cô không khắc chế được bản thân, cầm một đĩa cà xào dầu, hất về phía đối phương!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 175: Một Chiếc Đĩa Khiến Xảy Ra Án Máu

Mấy người Tôn Hoa căn bản chưa từng nghĩ tới Lục Tích Nhan trước nay vô cùng dịu dàng cũng có lúc hung hăng như vậy.

Bọn chúng lập tức né tránh, nhưng vẫn bị không ít nước cà hắt vào.

Tôn Hoa nhìn vết bẩn trên chiếc áo Versace của mình, khuôn mặt có chút vặn vẹo mà nghiêng răng nghiêng lợi.

- Con mẹ nó... Con điếm thối, dám dội ông đây?

Chiếc đĩa trong tay Lục Tích Nhan rơi xuống đất, vỡ tan, trên mặt cô có chút thất thố.

Cô biết bản thân mình đã gây họa, bởi vì cô căn bản không thể trêu vào gia tộc của Tôn Hoa. Chỉ là mấy ngày nay cô bị người chỉ trích và xem thường, bị dày vò.

Những áp lực tâm lý này khiến cô sau khi chịu kích thích đã bộc phát ra.

- Tôi...

Hốc mắt Lục Tích Nhan đỏ bừng, muốn khóc, không biết phải làm như nào mới tốt.

Tôn Hoa cười lạnh:

- Sao hả, hối hận rồi sao? Sợ hãi? Cô dám cầm đồ ăn hất tôi, có tin hiện giờ tôi báo cha liên hệ với hiệu trưởng? Không cần bao lâu, phó giáo sư cô có thể cút

xéo khỏi đại học Đông Hoa?

Thân thể mềm mại của Lục Tích Nhan giật mạnh một cái, khuôn mặt trắng bệch, cô biết rõ những lời Tôn Hoa nói không phải là giả dối.

Chuyện này dù sao cũng do Lục Tích Nhan ra tay trước, cho dù là Tôn Hoa gây chuyện nhưng không hề có chứng cứ.

Lại thêm thanh danh của cô ở đại học Đông Hoa đã vô cùng thối, e chùng nhà trường sớm đã muốn đuổi cô khỏi trường học, đang muốn tìm một lý do.

Vừa nghĩ đến đây, Lục Tích Nhan càng thêm bi ai, dường như cả một trường đại học to như vậy nhưng không có một vị trí dành cho cô.

- Hắc hắc, giáo sư Lục...

Đột nhiên Tôn Hoa thay đổi sắc mặt, cười xấu xa:

- Kỳ thực chúng ta vốn có thể ở chung với nhau. Cô đáp ứng bồi tôi chơi, tôi cao hứng, chẳng phải vị trí trong trường của cô được giữ vững sao? Dù sao cô cũng không phải sạch sẽ như nào, trong lòng tôi vốn cũng rất rõ.

- Câm miệng!

Lục Tích Nhan đột nhiên lạnh giọng, xấu hổ và giận dữ:

- Cậu đi báo cáo đi, tôi sẽ không đáp ứng cậu.

Chuyện cho tới bây giờ, cô thà rằng rời khỏi ngôi trường đã ở gần mười năm này cũng không muốn tiện nghi cho đám người Tôn Hoa.

- Mẹ nó, cho mặt mũi còn không biết xấu hổ. Tiện nhân, cô cho rằng như vậy thì không có chuyện gì nữa sao? Cô làm bản y phục của tôi, hiện giờ tôi muốn cô phải bồi thường! Các anh em, dẫn cô ta ra ngoài!

Tôn Hoa ra lệnh một tiếng, mấy thằng ma cà bông cáo mượn oai hùm kia liền hùng hùng hổ hổ xông lên, muốn ra tay với Lục Tích Nhan, hiển nhiên là định cưỡng ép.

Lúc này, Tần Xuyên vẫn ngồi im tại chỗ ăn cơm, đặt cái bát đã hết sạch xuống, trên tay cầm hai chiếc đũa, không thèm nhìn mà phi thẳng về phía hai tên xông tới đầu tiên!

- A...

Hai tên này còn chưa nhìn rõ thứ gì bay tới, đã cảm thấy lỗ mũi đau đớn kịch liệt, sau đó hai người đưa tay sờ cái mũi, máu nóng đang không ngừng chảy ra!

- Máu! Máu!

Mấy sinh viên xung quanh cuối cùng cũng chú ý tới Tần Xuyên ngồi ở đó dùng đũa đâm mình.

Tần Xuyên nhìn chiếc đũa đầu nhuộm máu trên tay, chặc chặc nói:

- Thật xin lỗi, kỹ thuật cùi bắp quá. Vốn tôi chỉ định kẹp lấy hai sợi lông mũi thì thôi, không cần thận dùng hơi quá sức rồi...

Lục Tích Nhan sợ bóng sợ gió một hồi, lại phát hiện Tần Xuyên ra tay, giờ cô lo lắng nhìn về phía hắn.

- Thằng chó... Mà dám ra mặt thay cô ta?! Mà biết Hoa thiếu của chúng tao là ai không?

Một tên chó săn vội vàng nhảy ra chắt vấn.

Tần Xuyên nói:

- Chẳng lẽ là MC của The Voice China* sao? Không giống nha...

*: MC Hồ Quang Hoa, MC chương trình The Voice Trung Quốc, tốc độ nói nhanh như chớp.

- MC cái con mẹ mày! Hoa thiếu của chúng tao là...

Không đợi tên chó săn kia nói xong, Tần Xuyên lại đâm chiếc đũa trong tay về phía lỗ mũi gã!

- Phụt...

Lần này Tần Xuyên trực tiếp chọc rách lỗ mũi gã, vì cả hai chiếc đũa đều tiến vào một lỗ mũi!

- A...

Gã đau đớn kêu thảm thiết, bụm lấy cái mũi đang đổ máu, đang tới khom người lại.

Tần Xuyên nhìn một dúm lông mũi kẹt trên đầu đũa, cười thỏa mãn:

- Quả nhiên quen tay hay việc, lần này thành công rồi, người tiếp theo?

Ánh mắt Tần Xuyên lạnh lùng quét về phía ba người còn lại, bao gồm cả Tôn Hoa ở trong. Cả ba đều run rẩy, không ngừng lui lại, còn vô ý thức che đi cái mũi của bản thân.

Tần Xuyên thấy bọn chúng không nói lời nào, liền từng bước từng bước đi tới.

Hai tên mũi đổ máu thấy vậy, muốn đánh lén từ phía sau. Nhưng vừa định đi lên, sau lưng Tần Xuyên như có mắt vậy, mỗi tay một đũa, đâm về phía sau, lỗ mũi hai người này một lần nữa gặp nạn.

Động tác của Tần Xuyên vẫn chưa chấm dứt, ngay sau đó tiến nhanh tới, chiếc đũa vẽ một đường cong, đâm về phía hai tên sinh viên ngăn trước mặt Tôn

Hoa.

Bọn chúng đang ôm mũi, cho là như vậy Tần Xuyên không đâm được.

Nhưng Tần Xuyên nhếch miệng cười, hai tay đột nhiên phát lực, chọc thủng cả hai bàn tay.

Hai chiếc đũa xuyên qua bàn tay, đâm vào lỗ mũi chúng, quả thực đau thấu tin gan, như bị ngàn người thông ass.

- Á.....

Trong phòng ăn lại vang lên tiếng kêu thảm thiết, rất nhiều người đều đưa mắt nhìn qua, phát hiện đám người Tôn Hoa chật vật không chịu nổi.

Có người nhận ra đó là nam sinh trẻ tuổi mà Lục Tích Nhan dẫn tới đã đánh đám người Tôn Hoa, lập tức đều cảm thấy xong rồi, lần này thì Lục Tích Nhan xong cmnr.

- Mày... Mày dám đánh người của tao?!

Tôn Hoa tay run run, chỉ vào Tần Xuyên mắng to:

- Tiểu tử mày xong đời rồi! Hôm nay tao sẽ khiến mày vào tù! Ông đây muốn giết chết mày!

Tần Xuyên ném chiếc đũa dính đầy máu tươi ra, vô tội xòe tay:

- Tôi còn chưa đánh, cậu gấp cái gì chứ?

- Cái gì mà chưa đánh?!

Tôn Hoa chỉ vào đám tiểu đệ đang kêu rên thảm thiết, nước mắt rùng rùng.

Tần Xuyên cười lạnh lùng, đột nhiên đi lên nắm chặt lấy mái tóc dựng đứng của Tôn Hoa, liên tục tát mười cái lên mặt gã!

Cả người Tôn Hoa bị xách lên, đau đớn kêu la, sau mười cái tát, khuôn mặt sưng đỏ, máu mũi chảy ra, mắt đang trợn tròn!

- Đây mới gọi là đánh...

Tần Xuyên nói xong, lên gối vào vị trí giữa hai chân Tôn Hoa.

Trong tích tắc này, dường như có thứ gì đó vỡ nát, khuôn mặt Tôn Hoa trở nên đỏ tím, không thể kêu lên nổi nữa.

P/S: Anh main thích chơi đập trứng =))

Tần Xuyên ném Tôn Hoa xuống mặt đất, vỗ vỗ tay, bởi vì trên tay hắn dính chút keo xịt tóc, có chút bẩn.

- Lục tiểu thư, đi thôi, tôi ăn no rồi.

Tần Xuyên quay đầu lại cười ôn hòa, bước chân rất tự nhiên dẫm lên trên lưng Tôn Hoa.

Lục Tích Nhan ngơ ngác nhìn hẩn hồi lâu, không ngờ sau nam sinh lại bị Tần Xuyên giải quyết dễ dàng như vậy, căn bản không hề có lực chống trả.

Tuy rằng cô rất thoải mái vì xả giận, nhưng càng lo lắng hơn, thần sắc lo lắng gật đầu, cùng Tần Xuyên rời khỏi.

Khi đi ra, Tần Xuyên giẫm thêm mấy phát lên người Tần Xuyên, giống như đang lau chân vậy. Chiếc áo sơ mi Versace hàng hiệu của Tôn Hoa trở thành một cái khăn lau bẩn thỉu.

Rời khỏi căn tin, Lục Tích Nhan lập tức kéo Tần Xuyên tới trong một khu rừng cây rậm rạp yên tĩnh.

Tần Xuyên bị bàn tay mềm mại của con gái kéo lấy, cảm thấy xấu hổ:

- Chuyện này... Lục tiểu thư, tuy tôi là anh hùng cứu mỹ nhân, tôi biết cô rất cảm kích tôi, nhưng cô không cần gấp gáp như vậy chứ... Bây giờ đang giữa ban ngày, tôi không muốn ở giữa rừng cây nha!

- Muốn muốn cái đầu cậu!

Lục Tích Nhan vốn có nhiều lời muốn nói, nhưng vì một câu này của Tần Xuyên mà đều bay đi đâu mất.

- Ha ha, tôi biết cô muốn nói điều gì. An tâm đi, có tôi ở đây thì chúng không có biện pháp gì với cô đâu.

Tuy rằng tôi không rõ trước đây cô đã gặp phải chuyện gì, nhưng chuyện này không phải lỗi của cô, thanh giả tự thanh, cô không cần phải thỏa hiệp.

Tần Xuyên nói.

Lục Tích Nhan ngạc nhiên một hồi, không ngờ Tần Xuyên lại đột nhiên nói ra những lời nghiêm túc như vậy.

Cô cười buồn bã:

- Cậu nói thật đơn giản, sinh viên có thể đi vào khóa MBA kia đều có gia cảnh không tầm thường, cho nên cậu mới có thể không hề kiêng kị gì như vậy.

Nhưng dân chúng bình thường như tôi, không hề có căn cơ, chỉ một chuyện dạy học nghiên cứu học vấn đã có rất nhiều chuyện không thể quyết định được.

- Vậy cô cứ coi như... sau này có tôi bảo kê, cho nên cô không cần thỏa hiệp nữa. Hai ta có duyên, nếu tôi đã cứu cô một lần, bây giờ cô là giáo viên trên danh nghĩa của tôi, tôi giúp cô một chút cũng là việc nên làm.

Tần Xuyên cười nói.

Lục Tích Nhan nghi ngờ nhìn Tần Xuyên:

- Cậu tốn sức lực giúp tôi... Muốn đạt được thứ gì trên người tôi?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 176: Đàn Ông Đều Như Nhau

Tần Xuyên sững sốt một chút, lập tức suy nghĩ cẩn thận. Cô gái này nhiều năm qua đã sống trong hoàn cảnh phức tạp, cho rằng ai cũng có ý niệm xấu xa, có tà niệm với mình, trên đời không có bữa cơm nào miễn phí.

Hắn không biết nên cảm thấy thốn thức hay là thấy đau lòng, đột nhiên cảm thấy Lục Tích Nhan thật đáng thương.

Suy nghĩ một chút, Tần Xuyên lộ ra vẻ thương cảm mà thâm trầm:

- Lục tiểu thư... Không ngờ cô lại coi tôi như vậy, tôi đã nhìn nhầm cô rồi.

Lục Tích Nhan khẽ giật mình, có chút lo lắng.

- Chẳng lẽ trong mắt cô, thiện ý thật lòng của một người đều không có giá trị như vậy sao? Chẳng lẽ tất cả mọi thứ trên đời đều phải dùng vật chất để cân nhắc?

Nếu như trước khi tôi cứu cô còn phải cân nhắc sẽ đạt được thứ gì trên người cô, vậy có thể tôi không cứu kịp rồi.

Tần Xuyên thở dài lắc đầu.

Lục Tích Nhan tỏ vẻ tự trách:

- Tôi... tôi không có ý đó. Cậu đừng như vậy, tôi đã trách oan cậu rồi.

Tần Xuyên thấy đối phương biểu lộ sốt ruột, trong lòng thầm vui, nhưng không thể hiện ra bên ngoài.

Hắn quay người lại, lưu lại một bóng lưng đìu hiu, đi vài bước:

- Cô có gì sai đâu, là do tôi khiến cô sợ. Nhưng vừa rồi tôi không khống chế được muốn thay cô ra mặt dạy dỗ bọn chúng, bọn chúng sao có thể khi dễ cô như vậy được...

Lục Tích Nhan ngơ ngác nhìn Tần Xuyên, không hiểu ý của hắn?

- Cậu... cậu là thấy việc nghĩa thì làm, người sai là tôi, không nhìn được tấm lòng người tốt.

Lục Tích Nhan nói.

Tần Xuyên tự giễu:

- Không, kỳ thực cô nói đúng, tôi có ý đồ với cô.

- Há?

Lục Tích Nhan cả kinh, khuôn mặt đỏ lên, ánh mắt trong suốt.

Sao đột nhiên lại biến thành có ý đồ rồi há?

- Cô không thể nào biết được khi hôm nay gặp cô một lần nữa thì tôi vui mừng tới như nào.

Trong giọng Tần Xuyên đầy sự hồ thẹn:

- Rõ ràng là tôi đã có bạn gái, nhưng tôi không khống chế nổi lòng mình... Từ lần trước cứu cô ở bên hồ, trong đầu tôi đã không thể xóa nhòa bóng hình cô.

Mỗi ánh mắt, mỗi động tác, thậm chí mùi hương trên cơ thể cô cho tới lúc này tôi vẫn chưa có quên.

Tôi biết rõ chính mình không đúng, nhưng tôi không thể khắc chế bản thân mà muốn bảo hộ cô, cho nên... vừa rồi tôi không nhịn được nữa, đã ra tay...

Trong rừng cây tiếng gió thổi xào xạc, trừ đó ra thì chỉ có sự thay đổi của Lục Tích Nhan.

Lúc này Tần Xuyên xoa mặt mình, biểu lộ ra tình cảm của mình sâu dày tới mức nào, yên lặng quay đầu nhìn Lục Tích Nhan.

- Đã khiến cô phải thất vọng rồi, tôi chính là một tên tiểu nhân trong lòng dơ bẩn. Vừa rồi tôi không lừa gạt cô... Thực xin lỗi, tôi đã không thể khống chế được mà thích cô rồi...

Lục Tích Nhan nuốt nước miếng, trong hốc mắt đỏ đỏ, trái tim đập thành thịch.

Đầu cô nóng lên, tay chân run run, tất cả mọi chuyện này đều quá đổi đột ngột.

Cô là một phó giáo sư chưa từng trải qua chuyện tình cảm, nhưng vì tướng mạo và dáng người hấp dẫn, đám nam nhân xung quanh đều nhìn chăm chăm vào sắc đẹp với cô, nhưng chưa từng có ai lại thổ lộ với cô như vậy.

Hít vài hơi thật sâu, cặp núi đôi của Lục Tích Nhan phập phồng bất định, vất vả lắm mới ổn định được tâm tình của mình.

- Chuyện này có gì mà cần xin lỗi, tình cảm của con người vốn không thể khống chế được. Cậu còn trẻ, có thể thừa nhận những chuyện này nói rõ cậu là người dám làm dám chịu.

An tâm đi, tôi sẽ không nói chuyện này cho bạn gái của cậu. Nhưng về sau cậu phải giữ vững khoảng cách của với tôi mới tốt.

Lục Tích Nhan tỏ vẻ của bề trên, đang dẫn hướng cho bề dưới.

Tần Xuyên đã sắp không chịu nổi, nhưng vẫn cố nén cười, chờ mong hỏi:

- Vậy... Lục tiểu thư, cô có... cảm giác với tôi không?

- Hà?

Thân thể Lục Tích Nhan run run, giống như chim sợ cành cong, ánh mắt trốn tránh, khuôn mặt đỏ ửng, không biết trả lời như nào.

- Tôi... tôi cảm thấy...

Lục Tích Nhan miễn cưỡng cười:

- Kỳ thực cậu rất tốt, nhưng thời gian chúng ta quen nhau còn ngắn, tôi cũng không dễ trả lời...

Khi cô nói xong những lời này, cả người mềm như một vũng nước, xấu hổ ngẩng đầu nhìn về phía Tần Xuyên.

Ngay sau đó Lục Tích Nhan lại sửng sốt. Cô phát hiện Tần Xuyên đang cố nhin cười, nhưng hiển nhiên là hấn đang cười!

- Cậu... vừa rồi cậu cố ý?!

Lục Tích Nhan cũng không ngu, thoáng cái đã có phản ứng, biết được chuyện gì xảy ra.

Tần Xuyên cười có lỗi:

- Thật xin lỗi, Lục tiểu thư. Tôi chỉ muốn trêu đùa cô một chút để cho cô vui vẻ, nhưng nét mặt của cô thực sự quá đáng yêu, tôi không nhịn được mới diễn kịch quá mức...

Lục Tích Nhan tức giận tới cắn chặt răng ngà, không ngờ tới lần đầu tiên được tỏ tình của cô lại là một lần vui đùa?!

Trong mắt phượng của cô tràn ngập hàn ý, tức giận, hận không thể xông lên cho Tần Xuyên một cái bạt tai.

Tần Xuyên cũng ý thức được mình đùa có chút quá mức, cười thành khẩn:

- Tôi xin lỗi, nhưng tôi thực sự không hề có ý đồ gì với cô, điểm này là thật.

- Đàn ông các cậu đều như nhau, nói dối hết lần này tới lần khác... Về sau dù tôi như nào cũng không cần cậu giúp!

Lục Tích Nhan lạnh lùng quanh lại một câu, xoay người rời khỏi.

Tần Xuyên vỗ đầu, xem ra đùa quá mức rồi. Lục Tích Nhan là một cô gái nghiêm túc, trêu đùa như vậy đã quá trớn rồi.

Lúc này Lục Tích Nhan đang nổi nóng, Tần Xuyên cũng không muốn đổ thêm dầu vào lửa. Buổi chiều hẳn đã hẹn Chu Phương Tinh, tới trị liệu lần thứ ba cho cô, mọi chuyện để sau này tính vậy.

Lái một chiếc chạy băng băng[Mercedes-Benz C63 đối với Tần Xuyên thì cũng coi như từ súng bắn chim đổi sang đại bác.

Đi vào Chu gia, tâm tình Tần Xuyên có chút phức tạp.

Lần trước sau khi Chu Phương Tinh buồn bã rời đi, sau này chưa từng gặp lại, cũng không biết là cô sao rồi. Theo lời Chu Phương Ngữ thì mình đã khiến Chu Phương Tinh bị tổn thương.

Hai người đàn ông Chu gia đều không có ở nhà, cũng may hạ nhân đều biết Tần Xuyên, cung kính mời hẳn đi vào.

Xuyên qua hành lang dài, vừa định bước vào tiểu viện của Chu Phương Tinh, Tần Xuyên đột nhiên cả kinh!

Một luồng chân khí chấn động khiến da đầu hẳn run lên đang phát ra từ nơi ở của cô!

- Mẹ nó... sao lại là ở đây?

Quản gia đứng một bên hiếu kỳ:

- Tần tiên sinh, có chuyện gì sao?

Tần Xuyên vội vàng nói với quản gia:

- Bảo mọi người không được tới gần đây, cách xa một chút, mau!

- Hà?

Khi quản gia đang buồn bực, lại nghe tiếng một cô gái thét lên.

Quản gia kinh hãi:

- Là đại tiểu thư?!

Tần Xuyên ảo não vỗ trán một cái, bất chấp mọi chuyện, điên cuồng xông về phía đó.

Vừa bước vào đình viện liền thấy trong một đình có một tên đàn ông tóc trắng bạc đang bóp cổ Chu Phương Tinh, chờ Tần Xuyên tới.

Trên mặt Chu Phương Tinh tràn ngập vẻ sợ hãi và nước mắt, thở cũng khó khăn, nhìn Tần Xuyên với ánh mắt cầu khẩn cùng kêu cứu.

Trên đất có một đồng sách rơi lả tả, hiển nhiên vừa rồi Chu Phương Tinh đang đọc sách thì bị đối phương tóm lấy.

- Lại gặp mặt. Tần Xuyên, không ngờ tới người đầu tiên tìm được tao chính là mày!

Sắc mặt Atula đang tái xanh, hiển nhiên đang trong kỳ suy yếu, nhưng nụ cười vô cùng dữ tợn.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 177: Kỳ Thực Tôi Cũng Biết

Không thể không nói Tần Xuyên vô cùng bội phục cái gan của Atula.

Bộ đội Hàn Thứ tìm hành tung của y trong cả thành phố, kết quả y lại ẩn nấp trong biệt thự của thị trưởng thành phố Đông Hoa, chuyện này khẳng định là sớm đã chuẩn bị, y có hiểu biết nhất định với nhân vật quan trọng trong thành phố.

Trong khu nhà Chu gia này rất nhiều phòng trống, với thực lực của y, tìm một chỗ trốn tránh, trong mười ngày nửa tháng tuyệt đối sẽ không lộ tẩy.

Trong khoảng thời gian này, y có thể dưỡng tốt vết thương, cũng không dễ bị những binh sĩ tìm kiếm ở các cửa khẩu cùng các điểm vận chuyển kia phát hiện.

Mấu chốt là một khi xảy ra vấn đề thì có thể bắt người nhà thị trưởng làm con tin, có giá trị hơn dân chúng bình thường nhiều lắm.

Sau lưng Tần Xuyên chảy đầy mồ hôi lạnh, vừa nghĩ nếu mình tới đây chậm thêm vài ngày, có thể để Atula toàn thân chạy đi, vậy thì lớn chuyện rồi.

Nhưng kỳ thực tình hình hôm nay cũng nát bét rồi, bởi vì Chu Phương Tinh đã bị y bắt, khiến Tần Xuyên muốn đi lên ra tay cũng khó khăn.

Quán gia theo vào, thấy Chu Phương Tinh bị bắt, khẩn trương vô cùng, tức giận mắng:

- Ông là ai? Mau thả tiểu thư nhà chúng tôi ra!

Atula căn bản không coi đối phương là ai, trong mắt y cả nơi này đều không

có ai đáng đặt vào mắt, chỉ có Tần Xuyên mới là địch nhân của mình.

- Không ngờ đường đường là hội trưởng công hội sát thủ, võ giả Tiên Thiên trung cấp lại cường ép một cô gái để nói chuyện với tôi.

Tần Xuyên cố gắng trấn định, suy nghĩ đối sách.

Atula nhếch miệng cười cười:

- Tao là sát thủ, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn. Mà không cần dùng phép khích tướng, thứ này vô dụng với tao.

- Ông cảm thấy như vậy thì tôi sẽ ông đi?

Tần Xuyên cười hỏi.

Atula khẽ siết bàn tay đang nắm lấy cổ Chu Phương Tinh, khiến cho khuôn mặt cô càng đỏ hơn, hít thở không thông.

- Ít nhất người bây giờ mà đang từ từ nói chuyện cùng tao mà không phải trực tiếp động thủ. Điều này nói rõ... mà quan tâm tới con nhỏ này.

Tần Xuyên nheo mắt, xem ra Atula đã nhận ra cái gì.

Mà Chu Phương Tinh nghe nói như thế, ánh mắt dưng dưng nhìn về phía Tần Xuyên, dường như đang tìm kiếm cái gì đáp án nào đó.

Lúc này quản gia tìm tới mấy bảo tiêu trong gia tộc, dường như tùy thời chuẩn bị tay.

- Tần tiên sinh, tôi đã thông báo chuyện này cho lão gia. Họ đang nghĩ biện pháp rồi, rất nhanh sẽ tìm người tới tiểu thư, cậu xem làm sao bây giờ?!

Tần Xuyên im lặng, chờ bọn hăn phái người tới, Atula đã sớm ra tay độc ác rồi, căn bản không cách nào giải quyết vấn đề trước mắt.

- Ông muốn thế nào?

Tần Xuyên hỏi.

Atula lộ ra dáng tươi cười của người thắng:

- Rất đơn giản... Dùng kiếm khí của mày tự sát. Đang đứng trước mặt tao, chớ có giở trò...

- Ừ... Ừ...! Ừm...

Tuy nhiên nghe không hiểu kiếm khí là cái gì cái gì nhưng Chu Phương Tinh lại biết ý nghĩa của tự sát.

Cô dùng sức giãy dụa, lắc đầu, ý bảo Tần Xuyên ngàn vạn lần không làm như vậy.

Mấy người quản gia cũng hoảng sợ không thôi, tên hung đồ này nghĩ ra điều kiện trao đổi ác độc như vậy.

- Mau! Tao chỉ cho mày mười giây, nếu không tự sát tao sẽ giết cô ta!

Mặt Atula như Hắc Hổ, trong mắt lộ ra hung quang.

Sắc mặt Tần Xuyên âm trầm, ánh mắt lập lòe, nhìn khuôn mặt kinh hoàng không ngừng rơi lệ của Chu Phương Tinh, trong lòng tràn ngập bất đắc dĩ.

- Mười... Chín... Tám...

- Tần tiên sinh! Đừng làm chuyện gì điên rồ! Tên bắt cóc này không dám đâu!

Quản gia ở cạnh khuyên can.

Nhưng Tần Xuyên biết rất rõ, có lẽ người khác không dám giết người lung tung nhưng bản thân Atula chính là sát thủ thứ bảy thế giới, có ai mà y không

dám giết chứ.

Mẫu chốt là... Hãn không dám lấy tính mạng Chu Phương Tinh để đánh bạc.

Mắt thấy Atula đếm tới ba, Tần Xuyên đưa tay ngăn lại.

- Chờ một chút!

Atula nhíu mày:

- Sao hả, muốn ra tay với tao? Mày cảm thấy mình có cơ hội cứu cô ta sao?

Tần Xuyên thở dài, nói:

- Tôi thừa nhận lần này tôi không có biện pháp. Nhưng trước khi tôi chết, có mấy lời muốn nói với Tinh nhi.

- Há?

Atula cũng cảm thấy thú vị:

- Di ngôn trước khi chết sao, mày cứ nói đi.

Tần Xuyên nhìn khuôn mặt như lê hoa đá của cô, cười áy náy:

- Thực xin lỗi, Tinh nhi, lần trước tôi đã khiến cô phải đau lòng. Em gái cô đều nói cho tôi biết rồi...

Tôi không ngờ chuyện tôi kết hôn rồi lại khiến cô đau lòng như vậy. Tuy rằng nói như vậy có chút kỳ lạ, cô không phải bạn gái của tôi, cũng không có quan hệ gì với tôi, nhưng... hi vọng cô có thể tha thứ cho tôi.

- A... hu hu...

Chu Phương Tinh bị siết cổ, nói không thành lời, nhưng tiếng khóc càng phát ra sự buồn bã, thiên ngôn vạn ngữ đều ngưng tụ trong giọt nước mắt của cô.

Lúc này cô nào còn tâm tư oán hận Tần Xuyên nữa, chỉ hi vọng Tần Xuyên đừng vì mình mà làm chuyện điên rồ!

- Thực là cảm động mà... Nói xong rồi thì chết đi.

Atula cười lạnh.

Tần Xuyên sau khi cười dứt khoát với Chu Phương Tinh, đưa tay sang bên cạnh, phẩy một cái, một cành cây nhỏ rơi vào trên tay Tần Xuyên.

Thấy Tần Xuyên cầm lấy nhánh cây trên tay, Atula bắt đầu cảnh giác, đưa Chu Phương Tinh ra ngăn cản trước người, chỉ lộ ra nửa cái đầu nhìn Tần Xuyên.

Y biết rõ kiếm ý của Tần Xuyên nhanh như chớp vậy, hiện giờ thương thế của mình chưa lành, chân khí chưa khôi phục, tuyệt đối không đỡ nổi một kiếm.

Cho nên một khi Tần Xuyên có động tác ra tay, y sẽ lập tức bóp chết Chu Phương Tinh.

- Tần tiên sinh! Đừng mà!

Quản gia thấy vậy muốn bật khóc, Tần Xuyên nguyện ý vì tiểu thư nhà mình mà tự sát?!

Nhưng bọn họ muốn đi lên ngăn cản thì đã không còn kịp nữa.

Nhánh cây trên tay Tần Xuyên đâm về phía ngực mình, nhánh cây được một luồng kiếm khí bao quanh trực tiếp trở thành một thanh dao găm sắc bén.

Phụtttttttt

Nhánh cây nhuộm máu, xuyên qua ngực Tần Xuyên. Miệng Tần Xuyên phun ra một búng máu, hai đầu gối mềm nhũn, trong mắt ửng nước, cười chua xót nhìn về phía Chu Phương Tinh, sau đó quỳ trên mặt đất, đầu vẫn ngẩng, nhưng

đã tắt thở.

- Tần tiên sinh!

- Đừng mà! Tần Xuyên!

Chu Phương Tinh muốn phát điên, cô mặc kệ yết hầu đang bị siết, hét lên một tiếng như đổ quyên khắp huyết.

Nhưng đã quá trễ, mọi người chỉ có thể nhìn Tần Xuyên dùng cành cây đâm xuyên trái tim mình.

Atula không ngờ tới mọi chuyện thuận lợi như vậy, nếu sớm biết Tần Xuyên là người sống tình cảm, ngay từ đầu nên bắt cóc đàn bà của hắn.

Y ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Ha ha ha ha... Kiếm khách, kiếm ý, mạnh mẽ hơn nữa thì có tác dụng gì?! Có tình có nghĩa, cho dù là cao thủ tuyệt đỉnh thì cũng chỉ là một tính mạng yếu ớt nhất mà thôi!

Nhưng khi y đang cảm thấy thống khoái vì cái chết của Tần Xuyên, đang vui mừng tới điên cuồng thì phát hiện có gì đó không đúng...

Kiếm khí...

Kiếm khí!?

Atula giật mình, đột nhiên ý thức được trái tim của Tần Xuyên đã bị đâm thủng, theo lý thuyết thì đã chết, chân khí hay kiếm khí đều nên tiêu tán, nhưng... nhưng vì sao mình vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của kiếm khí?!

- Thật xin lỗi... Giả chết, kỳ thực tôi cũng biết!

Một giọng nói lạnh như băng chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện sau lưng

Atula!

Hai mắt Atula trợn lên, đang định vô ý thức mà bóp chết Chu Phương Tinh thì trên đầu y đã bị một nhánh cây đâm ra một lỗ thủng.

Làm sao có thể... Đến khi Atula chết vẫn không rõ Tần Xuyên làm bằng cách nào.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 178: Anh Thích Em Không

Ngay khi vừa rồi, Tần Xuyên thừa dịp Atula ngửa mặt lên trời cười lớn, ngay tức khắc từ mặt đất đứng lên, như một cơn gió lao tới sau lưng Atula, hoàn thành tuyệt địa phản sát.

Nhưng ở đây không ai phát ra tiếng động nào cả, vì tất cả mọi người đều còn đang sợ hãi, ngẩn ra.

Không phải là đâm xuyên tim ư, sao Tần Xuyên vẫn có thể sống lại.

Zombie!!! Trong đầu mọi người hiện lên từ này, sợ nổi da gà.

Tần Xuyên cũng không quản được nhiều như vậy, rút nhánh cây ra, máu tươi bắn thành tia. Hắn vỗ lên người Atula, xác nhận đối phương chắc chắn đã chết.

Atula ngã xuống, Chu Phương Tinh không thể tự đứng vững. Cũng may Tần Xuyên nhanh tay, một tay đỡ lấy cô, để cô trở lại xe lăn.

Chu Phương Tinh đột nhiên được cứu, có chút lúng túng không phản ứng được. Khi cô ý thức được việc Tần Xuyên không chết, còn cứu được mình, cô lập tức xoa người lại, hiện vẻ khó tin nhìn Tần Xuyên.

Cô phát hiện ngực Tần Xuyên cũng đã nhuộm máu đỏ, không biết đã chảy bao nhiêu, nói chung là rất nhiều.

- Tần Xuyên, anh sao rồi?

Chu Phương Tinh muốn đưa tay chạm vào miệng vết thương của hắn, nhưng cũng sợ nhiều máu chảy ra.

- Trái tim của anh có phải là sắp không hoạt động được nữa hay không?

Chu Phương Tinh cố gắng không khóc, nước nở:

- Vì sao anh ngu ngốc như vậy, chúng ta mới gặp nhau mấy lần, vì tôi mà làm vậy là không đáng.

Tần Xuyên không khỏi mỉm cười, hóa ra cô gái này cảm thấy hãnh đã sắp chết rồi.

- Đồ ngốc, khóc gì vậy. Cô quên tôi là bác sĩ sao, trái tim của tôi không sao cả. Tôi chỉ làm bộ đâm vào tim, nhưng tôi cố ý làm chệch vài cm, chỉ là tên Atula kia nhất thời không phát hiện thôi.

Tần Xuyên sờ lên miệng vết thương của mình, cười khổ:

- Nhưng vẫn phải cầm máu cho tốt.

Chu Phương Tinh nghe xong mới biết mình đã nghĩ nhiều rồi, Tần Xuyên còn có năng lực như này.

Cô liền nín khóc mỉm cười, cao hứng, bất chấp trên người Tần Xuyên còn dính đầy máu tươi, ôm lấy hãnh.

Vào lúc này, đám hạ nhân cũng đều mừng rỡ, không khỏi bội phục Tần Xuyên hữu dũng hữu mưu, như vậy cũng có thể nghĩ ra và thực hiện được.

- Không ngờ Tần tiên sinh y thuật cao minh, cổ võ cũng cao cường như vậy.

Quản gia khen từ tận đáy lòng.

Chu Phương Tinh lau nước mắt, phân phó:

- Đừng nhìn nữa, mau lấy băng gạc và thuốc tới đây để Tần Xuyên cầm máu.

Lúc này đám hạ nhân mới ý thức được việc cấp bách hiện giờ, chia nhau ra

làm các việc.

Tần Xuyên thì tới trong khuê phòng của Chu Phương Tinh, ngồi trên ghế, để hạ nhân mang châm đi vào, tự thi châm cho mình.

Đợi khi đám hạ nhân lui hết ra ngoài, Chu Phương Tinh vẻ mặt trách cứ, nói:

- Anh làm tôi sợ muốn chết, về sau cũng đừng làm việc như vậy. Vạn nhất y phát hiện anh đóng giả, chẳng phải anh bị thương vô ích sao.

Tần Xuyên cười thoải mái, vận chân khí Băng liên cầm máu cho mình:

- Dù vậy cũng phải đánh cược một lần, sao tôi có thể nhẫn tâm trơ mắt nhìn cô chết được.

Thân thể mềm mại của Chu Phương Tinh run lên, ánh mắt phức tạp nhìn Tần Xuyên.

Tần Xuyên bị cô nhìn tới có mức ngượng ngùng, cười xấu hổ:

- Sao vậy hả?

- Sao anh phải làm vậy?

Chu Phương Tinh như tự thì thào với bản thân.

- Hà?

Tần Xuyên hoàn toàn không hiểu suy nghĩ của cô.

- Rõ ràng anh đã kết hôn, còn có những hồng nhan tri kỷ khác, nhưng vẫn muốn liều mình cứu tôi, về sau tôi phải đối mặt với anh như nào. Anh không phải người đàn ông của tôi, mà là của các nàng.

Lòng Chu Phương Tinh rối loạn vô cùng.

Thân thể của cô bị Tần Xuyên nhìn qua, sờ qua, gần như trừ việc đó ra thì cái gì cũng đã làm.

Đối với cô gái truyền thống như Chu Phương Tinh mà nói, tuy rằng không đến mức bị nhìn đã lấy thân báo đáp, nhưng tâm hồn thiếu nữ cũng đã giao cho Tần Xuyên.

Nhưng người con trai này lại có vợ, thậm chí còn có tình nhân khác.

Vốn cô muốn phân rõ giới hạn với Tần Xuyên, giữ vững khoảng cách với hắn, để mình quên hắn đi.

Nhưng hôm nay Tần Xuyên không chỉ tìm kiếm sự tha thứ của cô, còn dùng phương thức đổi mạng để cứu cô.

Tính cả việc Tần Xuyên trị khỏi bệnh, Tần Xuyên cứu mình hai lần, ân tình này cho dù mình không thích hắn thì cũng đã đáng giá lấy thân báo đáp rồi.

Huống chi trong lòng cô sớm đã có cảm tình với Tần Xuyên, sớm đã không để ý tới đạo lý nữa.

- Tinh nhi, cô đừng nghĩ nhiều, tôi cứu cô là cam tâm tình nguyện.

Tần Xuyên khẽ cười nói:

- Tuy rằng thỉnh thoảng tôi nói những điều không nên, nhưng cũng không có ác ý gì. Tôi biết rõ mình có chút tham lam, thỉnh thoảng cũng không khống chế nổi, nhưng...

- Anh thích em không?!

Không đợi Tần Xuyên nói xong, Chu Phương Tinh đột nhiên cắt ngang, đột ngột hỏi một câu.

- Cái gì?

Tần Xuyên nghi ngờ mình nghe nhầm.

Ánh mắt Chu Phương Tinh dịu dàng, khuôn mặt ửng hồng, hỏi:

- Anh thích em không, Tần Xuyên?

Tần Xuyên nuốt nước miếng, quên đi cả cơn đau kịch liệt ở ngực, ngơ ngác nhìn cô gái như u lan trước mặt.

- Thích.

Tần Xuyên gật đầu, sao hẳn có thể không thích được.

Cho dù mình đã có vợ, đã có bạn gái, nhưng không ai có thể chán ghét một mỹ nữ như này.

- Chỉ có điều, Tinh nhi, anh thích em nhưng không có nghĩa là anh...

Chu Phương Tinh lắc đầu, ngón tay đặt lên môi Tần Xuyên, ý bảo hẳn đừng nói nữa.

- Em hiểu ý của anh, em chỉ muốn biết đáp án của anh mà không cần lời hứa của anh.

Tần Xuyên có chút to đầu, cô gái này có ý gì, trao đổi với những cô gái có văn hóa đúng là hao phí tinh lực mà.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng kêu của Chu Vân Phong và Chu Thanh Sơn.

- Tinh nhi... Tinh nhi...

- Tần tiên sinh...

Hai cha con vội vã trở về, đẩy cửa phòng ra, đằng sau còn có rất nhiều quân nhân, tất cả đều khí tức nội liễm, hiển nhiên là cao thủ trong quân.

Xem ký hiệu trên ngực của họ, Tần Xuyên phát hiện đều là bộ đội Hàn Thứ, cũng tương đương với việc Liễu Vân đã tới rồi.

Quả nhiên sau khi thông báo tin tức Atula xuất hiện cho cha con Chu gia, Liễu Vân đã lập tức tới.

Hai cha con xác nhận Chu Phương Tinh không có việc gì, lúc này mới nhớ tới việc Tần Xuyên cứu cháu gái cùng con gái của họ, cảm kích tới quỳ trên đất, thẳng cho tới khi Tần Xuyên tới đỡ mới đứng lên.

- Sư thúc, nếu như không có ngài, vậy Tinh nhi nhà chúng tôi đã hương tiêu ngọc vãn, ngài đúng là cứu tinh của Chu gia..

Chu Vân Phong quỳ rạp đầu với Tần Xuyên.

Chu Thanh Sơn cũng hốt mắt đỏ lên, nhẹ nhàng vượt bả vai con gái, nhớ tới người vợ đã mất, càng cảm thấy thẹn với con gái, đồng thời cảm kích với Tần Xuyên.

Lúc này Tần Xuyên đã cầm máu xong, khống chế miệng vết thương, khoát tay, để cho hai cha con này ngừng nói mấy lời cảm ơn buồn nôn nữa.

Hắn đứng dậy, nói:

- Hiện giờ tôi bị thương, không tiện trị liệu lần cuối cho Tinh nhi, hôm nào lại tới. Giờ tôi về trước.

- Sư thúc, tôi đi tiễn ngài.

Chu Vân Phong cũng không dám lưu Tần Xuyên lại, quả thực có lòng muốn để hắn nghỉ ngơi.

Tần Xuyên lắc đầu, đi ra ngoài phòng, trực tiếp đi về phía Liễu Vân mặc quân trang thiếu tướng.

Liều Vân đứng cạnh thi thể Atula, sắc mặt âm trầm, mặt ủ mảy chau.

Gã tìm Atula mấy ngày nay vẫn không thấy chút manh mối, ai lại nghĩ ra y trốn trong nhà thị trưởng được.

Hiện giờ Atula thân bị trọng thương đã chết, nhưng người đánh chó mù đường không phải gã mà là em rể Tần Xuyên.

Việc này chẳng khác nào miễn phí đưa tặng công lao, sao gã có thể không tức giận.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 179: Giao Dịch

Thấy Tần Xuyên đi về phía mình, ánh mắt Liễu Vân thâm trầm mà phức tạp, nhếch miệng.

- Không tệ nha em rể. Mặc dù bản thân Atula chịu trọng thương, thực lực giảm nhiều, nhưng cậu có thể giết y cũng coi như có vài phần năng lực. Không nhìn ra cậu còn là một võ giả.

Tần Xuyên cũng không muốn nghiên cứu sâu thêm vấn đề này, nhìn xung quanh không có ai khác, thấp giọng nói:

- Kỳ thực anh muốn công lao này cũng không phải là không thể.

Liễu Vân híp mắt, quay đầu nhìn hẳn:

- Có ý gì?

- Trước mắt chỉ có người của Chu gia biết rõ vừa rồi xảy ra chuyện gì, chỉ cần tôi bảo cha con Chu gia không báo cáo, vậy không ai biết người này do tôi giết.

Liễu Vân sững sờ:

- Cậu không muốn phần công lao này?

Ý Tần Xuyên đã rất rõ ràng, nếu Liễu Vân không hiểu được thì gã chính là kẻ ngu.

Tần Xuyên lắc đầu:

- Không nên nói muốn hay không muốn, chỉ là tôi muốn làm giao dịch với anh.

- Há?

Liễu Vân lập tức cảm thấy thú vị:

- Giao dịch gì?

Tần Xuyên cười nói:

- Kỳ thực tôi đoán ra mà bản thân anh cũng biết rõ, dù hiện giờ anh đảm nhiệm chức tổng chỉ huy Hàn Thứ, nhưng nói trắng ra là nhân tâm của bộ đội Hàn Thứ không ở chỗ của anh, bọn họ hi vọng vợ tôi trở về.

Mà anh cũng chỉ vì vợ tôi tạm thời xảy ra chuyện, mới thay thế đi nên. Cho nên nói... chính anh cũng biết rõ vị trí của mình không ổn định.

Sắc mặt Liễu Vân âm tình bất định, tuy rằng trong lòng y rất không cao hứng nhưng đây chính là sự thật.

Bộ đội Hàn Thứ do một tay Liễu Hàn Yên dùng thời gian mấy năm xây dựng và huấn luyện, độ trung thành của họ với Liễu Hàn Yên vượt qua bất cứ ai.

Cho nên tuy rằng gã có thể khống chế Hàn Thứ, nhưng không cách nào biến bộ đội Hàn Thứ thành tâm phúc của mình.

- Trước đây có lẽ anh đã nhìn thấy, anh muốn xử phạt Y Phi nhưng quân nhân nhận lệnh không hề nặng tay, căn bản không coi anh là cấp trên của họ.

Tần Xuyên cười nói.

Liễu Vân không nghe nổi nữa:

- Rốt cục cậu muốn gì?

Tần Xuyên cười hì hì nói:

- Kỳ thực rất đơn giản, anh cầm công lao giết Atula đi đổi lấy vị trí mà anh muốn. Đánh chết sát thủ bài danh thứ bảy thế giới, đây tuyệt đối là một công lao lớn, còn có thể dựng nên uy tín trong quân cho anh.

Ngoài ra, anh cũng có thể thêm luôn cả chuyện san bằng bang Tứ Hải buôn lậu thuốc phiện vào, dù sao cũng đều là một chuyện.

Liễu Vân nghe xong, cười cổ quái:

- Xem ra cậu cũng muốn nịnh nọt em họ tôi nha... Cậu muốn để tôi rời khỏi Hàn Thứ, để Hàn Yên trở lại cái ghế tổng chỉ huy?

Tần Xuyên nhún vai. Kỳ thực hẳn thuần túy cảm thấy Liễu Hàn Yên không nỡ rời bỏ Hàn Thứ, vì vậy giúp cô một chút, để cô có thể nhanh chóng trở về, cũng không hề có ý nịnh nọt gì cả.

Dù sao giúp vợ hoàn thành tâm nguyện cũng là chuyện mà chồng nên làm.

- Sao hả, đây là một giao dịch rất có lợi. Anh có thể thăng quan, tìm được một vị trí có thể thoải mái làm việc, còn vô cùng uy phong nữa.

Liễu Vân híp mắt lại, hừ một tiếng:

- Sao tôi phải đáp ứng? Hiện giờ cho dù khống chế Hàn Thứ còn chút khó khăn, nhưng qua một thời gian nữa cuối cùng cũng thành công.

Tần Xuyên nghe xong, không tranh luận nhiều, thở dài, sau đó lắc đầu, xoay người rời khỏi.

- Chờ một chút!

Liễu Vân thấy Tần Xuyên muốn đi, vội vàng lên tiếng ngăn lại.

Khóe miệng Tần Xuyên nhếch lên, biết rõ thằng này không nở bỏ qua chuyện tốt như vậy:

- Sao hả?

Liễu Vân khụ khụ một tiếng:

- Sao tôi có thể tin tưởng cậu không trở mặt giữa đường?

- Này, anh xem dáng vẻ của tôi giống người có thể đánh chết Atula sao? Tôi cũng là vận khí tốt, mèo mù vớ cá rán thôi.

Nếu nói ra là tôi giết Atula, có được chỗ tốt gì? Đến khi đó vận nhất có người tìm tôi khiêu chiến, vậy tôi phải đào hầm trốn tránh sao?

Liễu Vân nghĩ nghĩ thấy cũng đúng, Tần Xuyên với tư cách là một trưởng tôn bị vứt bỏ của Tần gia, dù nói chuyện này cũng không có bao nhiêu người tin. Lại thêm hiện trường không có camera, chết không đối chứng.

Trong mắt gã hiện lên vẻ vui mừng, nói:

- Tôi sẽ xem xét một chút...

Tần Xuyên cũng lười nói nhảm với gã, thằng này nhất định đã đáp ứng, đang suy nghĩ cầm công lao này đi đổi chức vị gì.

Áo dính đầy máu quá kinh người, sau khi tắm rửa ở Chu gia, đổi một bộ quần áo khác, Tần Xuyên mới rời khỏi.

Buổi chiều khi về Bích Hải Sơn Trang đã không nhìn ra hấn bị tổn thương, dù sao cũng không bị tổn thương khí quan, đối với Tần Xuyên thì không có vấn đề lớn.

Khi tiến vào phòng khách, Tần Xuyên phát hiện chỉ có một mình Liễu Tiên Tiên nằm trên ghế salon, mặc đồ ngủ bằng bông, chân trần.

Cô nhóc cầm trong tay một túi khoai tây chiên to bự, trên bàn còn đặt mấy lon CocaCola. Cô nhóc vừa ăn vừa dùng bàn tay dính đầy dầu mỡ xoa xoa bụng, ợ một cái thật to, giống y như một con bò sữa nhỏ.

Tần Xuyên lắc đầu, là hai chị em ruột sao cô em vợ này lại khác xa chị gái mình vậy chứ.

- Anh rể.

Cô nhóc thấy Tần Xuyên đi vào cửa, chào một tiếng.

- Sao vậy hả?

- Giúp em lấy một hộp bánh đậu đỏ vụn trà từ trong tủ chén thứ ba ra đi...

Tần Xuyên vừa định từ chối thì nhìn thấy ánh mắt ra vẻ tội nghiệp của Liễu Tiên Tiên, quả thực khiến người vô cùng thương tiếc.

Rất nhanh, Tần Xuyên yên lặng lấy một hộp bánh đưa tới trên tay Liễu Tiên Tiên.

- Hì hì, anh rể thật tốt!

Liễu Tiên Tiên ôm hộp bánh, tiếp tục ăn.

Tần Xuyên thầm

Hắn đi vào lầu hai, vốn định trở về phòng một lúc để khôi phục nguyên khí. Dù sao chảy nhiều máu như vậy cũng không phải thoáng chốc là có thể khôi phục.

Nhưng khi đi vào phòng mới phát hiện ở ban công bên ngoài, Liễu Hàn Yên và Y Phi đang ngồi đối diện lẫn nhau, đánh cờ vua.

Hai cô gái ngồi ở đó, Tần Xuyên cũng không thể bảo hai người ra ngoài để

ngủ, cho nên đi ra ngoài, cười vẫy tay.

- Vợ, hai người đánh cờ sao.

- Ừm.

Liễu Hàn Yên lạnh nhạt đáp, không thừa một chữ.

Y Phi đương nhiên càng không để ý tới Tần Xuyên, cô chỉ đột nhiên đứng dậy, khom người chào Liễu Hàn Yên.

- Tướng quân, tôi thua, kỳ nghệ của ngài vẫn lợi hại như vậy.

Liễu Hàn Yên than một tiếng:

- Đã nói với cô mấy lần rồi, đừng câu thúc như vậy. Ở đây không phải trong quân, đánh cờ như bài binh bố trận, thuần túy để rèn luyện tư duy năng lực trên chiến trường, không phải để phân thắng bại.

Y Phi dùng ánh mắt sùng bái nhìn Liễu Hàn Yên:

- Không, kỳ nghệ của tướng quân vô cùng cao siêu, cho tới giờ tôi chưa từng thắng được ngài, đây là lời trong lòng tôi.

Tần Xuyên nhìn bàn cờ, dường như là Y Phi đã phạm phải một sai lầm cấp thấp mà thua trận, không khỏi lắc đầu, nước cờ dở tệ như vậy, có thể thắng mới là lạ.

Nhưng chuyện này không liên quan với hần, hần ngáp một cái, cười nói:

- Vợ, anh vào trong ngủ một giấc, hai người cứ từ từ chơi.

Nhưng khi hần vừa định quay người thì lại nghe Liễu Hàn Yên nói:

- Bây giờ vẫn là ban ngày, còn chưa chạng vạng tối. Anh là một võ giả Tiên Thiên, mấy ngày đêm không ngủ cũng không có việc gì, sao lúc này lại muốn đi

ngủ? Chẳng lẽ do sợ tôi gọi anh tới đánh cờ, cho nên muốn tránh tôi sao?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 180: Áp Súc Đều Là Tinh Hoa

Sắc mặt Tần Xuyên chuyển xanh, sao cô nàng này lại đột nhiên bất bình thường như vậy? Đúng lúc hấn đang bị thương, muốn đi ngủ thì cô lại giở chứng?

- Ha ha, không phải, chủ yếu anh là người lười, hơn nữa trình độ đánh cờ cũng rất kém, không muốn bêu xấu trước mặt vợ.

Nói xong, Tần Xuyên muốn chuồn mất, định đổi sang gian phòng khác ngủ.

Nhưng Liễu Hàn Yên không hề có ý định buông tha cho hấn, giọng nói mang ngữ khí không cho từ chối:

- Tới đây.

Tần Xuyên biết rõ cô gái này đã quyết tâm giữ hấn không thả, vào lúc này nếu không nghe lời cô, vậy cuối cùng chính mình là người chịu thiệt.

Y Phi ở bên cạnh nói:

- Lề mà lẽ mề, là một người đàn ông mà đánh cờ cũng không dám sao?

Tần Xuyên trầm nghĩ, đánh cờ có liên hệ rắm gì với đàn ông?

Hấn đành phải ngồi vào vị trí vốn là của Y Phi, cười hòa nói:

- Vậy thì đánh một bàn thôi nhá?

Liễu Hàn Yên yên lặng thu cờ lại:

- Yên tâm, tôi đánh cờ từ trước tới nay đều rất nhanh, chỉ cần bản thân anh không lè mè, vậy rất nhanh là xong một bàn.

Hiển nhiên ý của cô là bản thân sẽ chiến thắng rất nhanh.

Y Phi ở bên cạnh cũng tràn ngập sự tin tưởng, cô cảm thấy tướng quân nhất định có thể cử hành tên dê xồm này.

Tần Xuyên nhớ tới lần chơi trò chơi trước, bởi vì thắng Liễu Hàn Yên mà phải chơi liên tục không ngừng, ký ức này còn ám ảnh hẳn.

Hắn cũng không dám thắng cô, định nhả để Liễu Hàn Yên thắng được.

Nhưng hẳn vừa định chuẩn bị đi cờ thì Liễu Hàn Yên lại nói:

- Tốt nhất là anh dùng toàn bộ thực lực, bằng không... không tính!

Tần Xuyên sửng sờ, cô gái này có ý gì? Ý bảo hẳn đừng nhả?!

Nếu dùng toàn bộ thực lực, mặc kệ thắng thua cũng chỉ cần đánh một bàn, vậy hẳn càng thoải mái.

Tần Xuyên nhếch miệng:

- Có phải chỉ cần anh dùng toàn lực, chỉ cần đánh bàn tiếp theo?

- Đúng vậy.

Liễu Hàn Yên định thắng để khiến Tần Xuyên tâm phục khẩu phục, cho hẳn biết lần trước chỉ là trò chơi của trẻ con, cờ mới thể hiện trí tuệ.

Tần Xuyên vỗ đùi:

- Thật tối quá! Anh biết vợ rất biết lý lẽ mà, tới, anh nhảy mã cho có không khí đã...

Hai người bắt đầu độ sức bàn cờ đầu tiên, tốc độ đánh cờ của Tần Xuyên rất nhanh, nhưng Liễu Hàn Yên cũng không chậm, rất nhanh hai người đã đánh xong hai mảy nước.

Y Phi ở bên cạnh nhìn tới mức to đầu, khi tới Hoa Hạ cô mới học đánh cờ, cho nên rất nhiều nước đi đều không hiểu được.

Chỉ có điều cô lại phát hiện quân đỏ của Liễu Hàn Yên rơi vào thế yếu!

Quả nhiên lông mày Liễu Hàn Yên nhíu chặt, sắc mặt dần trở nên ngưng trọng, tốc độ hạ cờ cũng hạ xuống.

Tần Xuyên thì trái lại, từ đầu đến cuối vẫn giữ vững một tàn suất, bất kể là ăn cờ hay bị ăn, vẫn không chút nghĩ ngợi mà hạ cờ.

Đợi khi đi được 4-50 nước, Tần Xuyên đột nhiên nhảy xe, hô:

- Chiêu tướng!

Liễu Hàn Yên vừa định dịch sĩ ngăn cản, mới phát hiện bất kể mình đi như nào đều không thể xoay chuyển.

Cô... thua???

Ngay cả thế cục đều chưa rõ đã thua?!

Y Phi mắt giật giật mấy cái, dùng sức lau lau, khó tin nhìn Tần Xuyên, tên khốn này lại thắng được tướng quân?!

Điều này sao có thể, chẳng lẽ hãn thông minh hơn tướng quân? Có trí tuệ hơn?! Y Phi không cách nào tiếp nhận, Tần Xuyên đang không ngừng khiêu chiến cảm nhận của cô!

Tần Xuyên cũng mặc kệ cảm nhận của hai cô gái, cười xin lỗi đứng dậy, cười cười:

- Vợ, anh đi ngủ đây, hai người cứ chậm rãi chơi nhá!

- Đứng lại!

Giọng nói lạnh lẽo của Liễu Hàn Yên đột ngột vang lên.

Tần Xuyên buồn bực quay đầu lại:

- Sao vậy?

- Lại... đánh một bàn nữa.

Liễu Hàn Yên cắn chặt cặp môi đỏ mọng, nói chuyện có chút thiếu lực, nhưng trong lòng cô không phục, không nhận thua, tính tình quật cường lại bắt đầu nổi lên.

Tần Xuyên muốn phát khóc:

- Vợ, không phải em nói chỉ cần dùng toàn bộ thực lực đánh một bàn sao? Anh không có nhà mà!

- Hừ, tôi biết anh không nhà, nhưng... tôi nhà!

Liễu Hàn Yên nói xong, cũng có chút không nhịn được, quay đầu nhìn về phía bên kia.

Tần Xuyên quả thực muốn tan vỡ, giảng đạo lý với phụ nữ đúng là phí nước bọt, vậy cũng nói được?!

- Hôm nào đánh tiếp đi? Ngoan!

- Không được, hiện giờ, ngay lập tức!

Liễu Hàn Yên đã chủ động bày lại cờ, phảng phất ý chí của cô đã bị dấy lên, khi xếp cờ liên tiếp vang lên tiếng cạch cạch.

Tần Xuyên toàn thân mềm nhũn, tê liệt ngồi trên ghế, đánh trận thứ hai với cô.

Lần này, Tần Xuyên vẫn đánh rất nhanh, nhưng Liễu Hàn Yên thì thận trọng hơn nhiều.

Thế nhưng mà bởi vì cô cân nhắc càng nhiều, sơ hở càng nhiều, lo trước lo sau, ngược lại chủ quan mất Kinh Châu, bị Tần Xuyên dùng hơn 40 nước đã chiến thắng.

Tần Xuyên dùng ánh mắt chờ mong nhìn cô, hỏi thăm xem có thể đi ngủ hay chưa.

Nhưng mặt Liễu Hàn Yên không hề có biểu tình, chỉ nói:

- Tiếp!

Lúc này Liễu Hàn Yên cũng lười giải thích, rõ ràng chỉ muốn đại chiến 300 hiệp.

Y Phi ở bên cạnh không ngừng cổ vũ cho Liễu Hàn Yên, nhưng cờ lực của Liễu Hàn Yên không bằng Tần Xuyên, giống như đứa nhỏ và người lớn đánh cờ vậy, hoàn toàn ở đẳng cấp khác nhau, vì vậy liên tục bại năm sáu ván.

Thắng cho tới khi mặt trời xuống núi, phía dưới mới truyền tới tiếng gọi của Liễu Tiên Tiên.

- Chị! Anh rể! Chị Y Phi! Mau xuống ăn cơm đi!

Lúc này Tần Xuyên không hi vọng có thể đi ngủ, chỉ mong nhanh chóng chấm dứt, vì vậy xoa bụng nói:

- Vợ, anh đi ăn cơm. Tiên Tiên nấu cơm không dễ dàng, đừng để đồ ăn nguội lạnh.

Khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Hàn Yên như đóng băng, ánh mắt lạnh lẽo lờm Tần Xuyên một cái.

- Trạng thái hôm nay của tôi không tốt, hôm nào lại tới.

Tần Xuyên cười cười, không ngừng gật đầu, thăm nghĩ:

- Hôm nào? Đổi thành mấy trăm năm đi!!

Ba người xuống dưới, ăn cơm tối, giống như không có chuyện gì xảy ra vậy. Liễu Hàn Yên cười xoa đầu em gái, khen Liễu Tiên Tiên hiểu chuyện.

Đêm nay Liễu Tiên Tiên làm cơm tây, mỗi người một miếng bít tết, phối hợp khoai tây nghiền cùng rau sống, khiến ai cũng cảm thấy ngon miệng.

Điều khiến Tần Xuyên cảm thấy kinh ngạc là từ trưa đến giờ Liễu Tiên Tiên ăn cả đồng ăn vặt cùng uống cocacola, nhưng vẫn có thể ăn hết một miếng bít tết lớn như vậy.

- Em vợ, em ăn như vậy mà không sợ nội tiết mất cân đối, bị béo sao?

Tần Xuyên có chút lo lắng.

Liễu Tiên Tiên vỗ bộ ngực tương đối khá của mình:

- Sẽ không, dinh dưỡng của em toàn bộ ở nơi này!

Tần Xuyên 'ồ' lên một tiếng, giật mình hiểu ra, áp súc quả nhiên đều là tinh hoa.

- Anh rể, hôm nay anh đi học đã gặp một phó giáo sư tên Lục Tích Nhan sao? Theo em nhớ thì hiện giờ cô ta dạy chương trình MBA của anh đi?

Liễu Tiên Tiên liếm bờ môi hỏi.

Tần Xuyên gật đầu:

- Đã gặp, còn cùng nhau ăn cơm trưa. Hình như cô ấy không được hoan nghênh ở trường, nhưng rõ ràng là một người tốt.

Liễu Tiên Tiên biểu lộ khoa trương:

- Anh rể! Anh ăn cơm với cô ta?! Anh có biết cô ta vụng trộm quan hệ với người có vợ, còn để vợ của người ta tát cho vài cái!

Tần Xuyên nhíu mày, hẳn cũng muốn làm rõ chuyện này, vì vậy nghe Liễu Tiên Tiên kể.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 181: Không Có Hứng Thú

Tần Xuyên nghe thấy câu này liền chẳng vui vẻ gì, Lục Tích Nhan chỉ là một xử nữ lớn tuổi bị oan uổng, cùng cô ấy ăn bữa cơm thì có gì mất mặt chứ?

Mấu chốt là còn chưa tiếp xúc với người mà đã dựa vào nghe đồn vu oan cho sự trong sạch của một người, chuyện này không hay chút nào.

- Thượng tá Y, cô yên tâm, tôi thà cùng Lục Tích Nhan ăn bún thập cẩm cay cũng sẽ không đi ăn tiệc hải sản với cô đâu, vì thế cô không cần ghen tỵ.

Tần Xuyên nhếch miệng cười.

- Anh... anh nói bữa gì thế! Tôi ghen tỵ với cô ta? Ai muốn ăn cơm với anh chứ!

Y Phi suýt chút nữa thì đập bàn, nhưng nhìn thấy Liễu Hàn Yên ở bên cạnh đang chậm rãi nhai bít tết liền không dám động thủ.

Liễu Thiển Thiển vừa ăn vừa cười:

- Anh rể quả nhiên không nhịn được, hìn giáo sư Lục đó thật sự rất hấp dẫn, em coi trọng anh đấy, nhưng anh đừng để bị chị đánh vào mông là được!

Tần Xuyên vẻ mặt chính nghĩa:

- Em nói vớ vẩn gì thế, bọn anh chỉ là quan hệ thầy trò thuần khiết.

Nói xong, Tần Xuyên nửa có ý nửa vô ý liếc nhìn Liễu Hàn Yên, nhưng lại phát hiện Liễu Hàn Yên không hề có ý tỏ thái độ.

Đợi cho đến tận khi sắp ăn tối xong, Liễu Hàn Yên mới đột ngột hỏi một câu:

- Cô ấy thế nào?

Tần sửng sốt một hồi, mới hiểu ra người Liễu Hàn Yên hỏi là Lục Tịch Nhan.

- Cũng được nhưng không xinh bằng vợ anh đây.

Tần Xuyên không quên bổ sung một câu.

Liễu Hàn Yên lặng lẽ ăn xong miếng bít tết cuối cùng, sau khi nhấp một ngụm nước chanh liền đứng dậy đi dọn chén đĩa.

Tần Xuyên không thể hiểu nổi phụ nữ như thế này là có ý gì, vậy nên hẳn liền tiến sát đến bên tai Liễu Thiển Thiển, hỏi:

- Em vợ à, chị em có ý gì vậy?

- Làm sao em biết ý chị là gì chứ, em đâu phải là chị ấy.

Liễu Thiển Thiển miệng đầy súp khoai tây, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp hàm hồ nói.

Tần Xuyên gãi gãi đầu, cũng không nghĩ nhiều.

Đợi đến buổi tối, khi tu luyện xong nội công, tắm xong đi ngủ, Tần Xuyên nhận được điện thoại của Ôn Văn Viễn, nhắc nhở hẳn cuối tuần này là hội đấu giá rồi, hỏi có cần đón hẳn cùng đi bán đấu giá không.

Bây giờ Tần Xuyên đã có xe của mình, đương nhiên tỏ ý không cần bọn họ đón.

Nói chuyện điện thoại xong, Tần Xuyên hỏi Liễu Hàn Yên đang ở trên giường đọc sách, con người đảo một vòng, cười nói:

- Vợ à, cuối tuần anh phải đi tham gia một buổi đấu giá, hay là em cùng anh

đi nhé? Nhìn trúng thứ gì thì chồng đây sẽ mua cho em!

Dù sao thì đến cuối cùng chắc chắn là nhà họ Ôn trả tiền, Tần Xuyên khỏi cần lo chuyện tiền nong. Đăng Long hội dựa vào thế lực trên đường, những năm qua kiếm không ít tiền đen, đúng lúc để họ bỏ ra chút máu.

- Em không có hứng thú.

Liễu Hàn Yên lãnh đạm đáp lại một câu, cô cũng không cố ý đối xử lạnh nhạt với người đàn ông này mà thật sự là không có hứng thú.

- Sao lại không có hứng thú chứ? Chẳng phải con gái bọn em đều thích mua sắm sao?

- Em là quân nhân, không phải con gái.

- Hà...

Tần Xuyên bắt lực, người phụ nữ khác mua chút vàng bạc châu báu gì đó kiểu gì cũng vui hơn, vợ mình muốn mua quà cho mà còn không biết mua gì được.

Chẳng lẽ mua dao quân đội cho cô ấy? Như vậy thì cũng hiếm thấy quá đi.

Hắn yên lặng nằm trên giường, cũng không đắp chăn, cứ nằm nghiêng như vậy, một tay chống đầu, lặng lẽ nhìn vợ từ bên cạnh.

Nhìn từ góc độ này, khuôn mặt 360 độ không có góc chết của Liễu Hàn Yên lại có vẻ phong tình khác, u lan chập chờn như gió bên vách núi, tươi mát mà thoát tục.

Liễu Hàn Yên không giống các cô gái khác, thích chơi điện thoại, máy tính bảng..., ngoài gọi điện ra, cô không hề động đến điện thoại.

Đọc sách cũng chỉ lấy sách thực thể, cũng chẳng phải tạp chí thời thượng hoặc

tiểu thuyết ngôn tình gì, mà là một quyển truyện ký của chiến lược gia Phương Tây cổ đại Hannibal.

Tần Xuyên nhìn tận 20 phút, Liễu Hàn Yên mới yên lặng quay đầu lại.

Bốn mắt giao nhau.

- Anh nhìn gì thế?

- Nhìn em chứ sao.

Đôi lông mày Liễu Hàn Yên khẽ nhíu lại, sau đó yên lặng đặt sách sang một bên, lấy con rối Tiểu Hùng mất tay ở trong tủ đầu giường ra, ôm vào lòng, sau đó tắt đèn đầu giường.

- Vợ ơi, rốt cục con rối Tiểu Hùng của em là ai cho em thế?

Tần Xuyên tắt đèn hỏi.

Liễu Hàn Yên cũng không trả lời, giống như định đi ngủ.

Tần Xuyên cũng không hỏi thêm, chắc người phụ nữ này không muốn để ý đến hẳn nên hẳn cũng ngáp một cái, yên lặng nằm xuống.

Hôm nay hẳn cũng mệt lắm rồi, sớm nên nghỉ ngơi rồi.

Nhưng khi Tần Xuyên đang định chớp mắt thì hình như Liễu Hàn Yên nỉ non nói một câu:

- Người phụ nữ họ Lục đó, nếu anh muốn có gì với cô ta thì em cũng mặc kệ nhưng đừng để tin đồn hủy hoại thanh danh gia tộc.

Tần Xuyên khẽ giật mình, lập tức cười cười trong bóng tối, xem ra ngoài mặt Liễu Hàn Yên tỏ vẻ không sao cả nhưng trong lòng vẫn so đo một số chuyện.

Chỉ có điều kết luận cuối cùng mà người phụ nữ này đưa ra lại là đừng để gia

tộc hồ thẹn là được, chuyện khác cô không quan tâm.

Tần Xuyên không thể không cảm khái, lấy người vợ như thế này không biết nên vui hay nên buồn đây.

Ngày hôm sau là ngày Tần Xuyên chính thức đi học.

Khi hần vào phòng học, cô gái ngoan ngoãn Tần Cầm đã ngồi ở đó rồi, thấy hần, cô khẽ cười nói

- Anh Tần Xuyên, buổi sáng tốt lành.

Lăng Lạc Tuyết lại có vẻ chưa ngủ đã, nằm bò trên bàn, chép cái miệng nhỏ nhắn, tóc cũng lộn xộn, một người đẹp dịu dàng như vậy lại biến thành quỷ luộm thuộm.

Mãi cho đến khi vào lớp, Lục Tịch Nhan đến rồi, Lăng Lạc Tuyết cũng chưa dậy, nhưng cô cũng chỉ đến học cùng, không có ý học hành nghiêm túc.

Dường như Lục Tịch Nhan không hề bị ảnh hưởng bởi chuyện hôm qua, dạy xong liền đi, từ đầu đến cuối cũng không liếc nhìn Tần Xuyên cái nào.

Mặc dù sau đó vẫn có giáo sư khác giảng bài nhưng Tần Xuyên không định nghe, hần đi thẳng ra khỏi phòng, tìm hướng đến văn phòng Lục Tịch Nhan.

Hần cảm thấy mặc kệ phụ nữ có chấp nhận hay không, hần đều phải chính thức xin lỗi thẳng mặt, chuyện hôm qua đùa hơi quá trớn.

Nhưng vừa đến văn phòng của Lục Tịch Nhan thì hần liền nghe thấy bên trong truyền ra tiếng quát lạnh của phụ nữ...

- Đi ra ngoài!

Tiếp đó là tiếng của một người đàn ông:

- Tiểu Nhan, em nghe anh nói, thủ tục ly hôn gì đó anh làm xong hết rồi mà, bây giờ anh độc thân rồi. Vì em, anh chia đi cả một nửa tài sản rồi, em còn chưa hiểu tấm lòng của anh sao?

- Giáo sư Trần, anh và vợ anh ly hôn là chuyện của anh, tôi chưa bao giờ định chấp nhận anh. Chúng ta chỉ là quan hệ thầy trò, xin anh đừng bám lấy tôi, khiến người khác hiểu lầm nữa!

Giọng nói của Lục Tích Nhan như là sắp khóc.

- Em, sao em có thể nói như vậy? Sao có thể là anh bám lấy em chứ? Chẳng lẽ giữa chúng ta còn phải nói rõ những chuyện này sao? Nếu không phải anh yêu em thì tại sao lại mất bao công sức tiến cử em làm Phó giáo sư? Sao em có thể không biết tâm ý của anh chứ?

- Tôi cảm kích anh đã dạy bảo bao năm, nhưng luận văn của tôi không do anh xét duyệt, tôi được làm Phó giáo sư là do tự mình nỗ lực được. Nếu chỉ vì anh đồng ý thì tôi cũng không thể lên làm Phó giáo sư.

Giáo sư Trần, tôi hy vọng anh đừng nói như vậy nữa. Bản thân tôi có thể làm Phó giáo sư hay không, trong lòng tôi rất rõ. Anh đã giúp đỡ tôi không ít, nhưng chân tướng sự thật anh tôi đều rõ ràng.

Giọng nói của Lục Tích Nhan cũng lạnh đi.

Trần Niên có chút ảo não:

- Không ngờ em lại đối xử với anh như vậy? Vì em, anh mặc kệ lời bàn tán của người khác, nâng em lên vị trí Phó giáo sư, còn cố gắng giữ em lại trường dạy học, lương tâm của em bị chó ăn rồi à!

- Nếu ngay từ đầu anh đã muốn lấy những ân tình này để làm thứ thu mua tôi thì tôi sẽ không chấp nhận, hơn nữa tôi cũng chưa từng chủ động xin anh cái gì, chẳng phải vậy sao?

- Câm miệng! Tôi... Bây giờ tôi cũng đã ly hôn rồi! Tôi muốn cô!

- Ối! Giáo sư Trần... anh... anh đừng lại đây!

Bây giờ là nghỉ hè, trong ngoài văn phòng đều không có người, thính lực của Tần Xuyên lại tốt nên nghe rất rõ ràng.

Quả nhiên là tên giáo sư Trần Niên kia, xem ta tên này tự cho là giúp được Lục Tích Nhan nên muốn Lục Tích Nhan “có ơn tất báo”.

Tần Xuyên cười lạnh một cái, nhanh chóng bước qua, đẩy cửa vào.

- Ai thế?

Lần này khiến cả Trần Niên và Lục Tích Nhan đều giật mình kinh hãi, đúng lúc tay Trần Niên đang thò vào một nửa, Lục Tích Nhan trốn vào một góc tường.

Tần Xuyên thân nhiên đi vào, khóa trái cửa lại, nhếch miệng lộ ra nụ cười tà.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 182: Em Rất Để Ý

- Tần... Tần Xuyên?

Mặt Lục Tích Nhan bị dọa cho trắng bệch, kinh ngạc nhìn người đàn ông.

- Lần đầu gặp mặt, chào anh, chào anh.

Tần Xuyên giơ tay, đi về phía người giáo sư tên Trần Niên nhìn khoảng bốn năm mươi tuổi, đeo kính, ăn mặc nhã nhặn này.

Trần Niên chẳng nghĩ gì nhiều, đang cân nhắc xem làm sao để che giấu chuyện vừa xảy ra nên theo bản năng giơ tay ra bắt tay với Tần Xuyên.

Vừa mới nắm lấy, Trần Niên liền ý thức được tình huống không đúng.

- Á!

Lực tay của Tần Xuyên bỗng tăng vọt, lập tức bóp cho cả bàn tay của Trần Niên cong vẹo biến hình như là cao su dẻo vậy, xương cốt nát bét!

Trần Niên đau đến thấu xương nhưng Tần Xuyên lại vẫn cười như cũ, dường như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

Lục Tích Nhan ở bên cạnh sợ ngây người, sức lực của Tần Xuyên lớn vậy sao? Lại liên tưởng đến động tác rất nhanh khi hắn đánh một đám người bọn Tôn Hoa, coi như cô cũng được nhìn thấy thủ đoạn của người đàn ông này.

- Anh làm sao thế? Nhìn có vẻ không được thoải mái thế?

Tần Xuyên buông tay Trần Niên.

Trần Niên đau đến mức chảy cả nước mắt, hai chân quỳ trên đất:

- Tay của tôi... tay của tôi...

Tần Xuyên thở dài:

- Đau thế à, để tôi đỡ anh dậy, đưa anh đến bệnh viện nhé.

Thấy Tần Xuyên lại giơ tay đến, Trần Niên vội vàng bò lê trốn đi, liều mạng lắc đầu:

- Đừng! Đừng lại đây!

Tần Xuyên lập tức lạnh mặt:

- Anh bảo tôi đừng qua đó à? Sao tôi phải nghe anh? Vừa nãy cô Lục bảo anh đừng qua đó, sao anh lại không nhịn được thế?

- Tôi... tôi...

Trần Niên vô cùng xấu hổ giận dữ, ảo não lớn tiếng chất vấn:

- Rốt cục cậu là ai? Là sinh viên ở đây sao? Còn có kỷ luật không thế? Giáo sư đang giao lưu, cậu xông vào làm gì?

Tần Xuyên không nói hai lời, xông đến một cước đá vào chân phải tên này!

- Á!

Trần Niên lại kêu thảm một tiếng, xương cốt chân phải đều bị đá gãy rời, đau đến mức anh ta chỉ muốn ngắt đi nhưng lại đau đến mức không thể ngắt được, đúng là sống không bằng chết.

Một thư sinh yếu ớt như anh ta chưa từng bị đối xử như vậy, cộng thêm việc bình thường ai nhìn thấy anh ta cũng khách sáo gọi một tiếng “giáo sư”, chưa từng bị sỉ nhục như vậy.

Tần Xuyên túm cổ áo anh ta, lôi từ dưới đất dậy, ánh mắt lạnh lẽo như sói trên núi xông vào trần thế.

Chỉ nhìn thấy ánh mắt như vậy, Trần Niên đã sợ đến mức ướt cả quần, miệng méo xệch, không ngừng khóc.

Lục Tích Nhan ở bên cạnh nhìn thấy người đã từng là thầy của mình lộ ra dáng vẻ này cũng có chút không nỡ, quay đầu nhìn sang một bên.

- Về sau nếu còn dám xuất hiện trước mặt Lục Tích Nhan thì ông đây sẽ vắn đầu mày xuống. Nếu không hài lòng, mày có thể nghĩ cách đối phó với tao, nhưng tốt nhất là có thể một phát giết tao luôn, nếu không... mày sẽ chết rất thảm đấy.

Tần Xuyên nói xong, một tay ném tên phế vật đã sợ đến vỡ gan lên vách tường, “bụp” một tiếng, chắc lại là mấy cục xương bị gãy.

Trần Niên cũng không biết là bị thương hay bị kinh hãi, hôn mê, mắt trợn trừng.

Sau khi xử lý xong, Tần Xuyên bước đến trước mặt Lục Tích Xuyên, nói:

- Cô ra ngoài với tôi đi, đợi lát nữa để người ta nhìn thấy y ở đây, cô cũng ở đây thì rắc rối đấy, đúng lúc tôi có chút chuyện muốn nói với cô.

Lục Tích Nhan vốn muốn từ chối nhưng nhìn thấy ánh mắt không cho phép kháng cự của Tần Xuyên, cô đành yên lặng gật đầu.

- Có cần gọi điện thoại cấp cứu cho giáo sư Trần không?

Lục Tích Nhan trước khi đi hỏi.

- Y sẽ không chết đâu.

Tần Xuyên nhú mày.

- Y đối xử với cô như vậy, cô còn lo cho y làm gì?

Vẻ mặt cô âm ảm, gật gật đầu, thật ra cô cũng sợ Tần Xuyên điên lên dùng mạnh với cô thì cô không thể chịu được.

Hai người đi đến bên ngoài tòa nhà dạy học, ở trên một con đường nhỏ xanh sạch.

- Chuyện ngày hôm qua, tôi muốn xin lỗi cô. Mặc dù chưa chắc cô đã chịu tha thứ cho tôi, nhưng tôi thật sự chỉ nhất thời hứng lên đùa vậy thôi.

Tần Xuyên nói một cách thành khẩn, dường như tên vừa này đánh tàn phế một người không phải là hẳn.

Lục Tích Nhan nhìn người đàn ông này một cách cổ quái, cô cũng không nói gì, tựa hồ như đang tò mò gì đó.

Tần Xuyên sờ sờ mặt mình, cũng chẳng có gì mà:

- Sao lại nhìn tôi như vậy? Mặc dù tôi rất đẹp trai nhưng cô cũng không cần phải mê muội như vậy chứ?

Lục Tích Nhan lập tức trợn mắt nhìn hẳn một cái:

- Ai mê muội chứ? Tôi chỉ đang nghĩ... Anh làm như thật nói có chuyện tìm tôi, chắc không phải chỉ để xin lỗi tôi đấy chứ?

- Đúng thế, chỉ xin lỗi thôi!

Tần Xuyên gật đầu, nếu không thì còn gì nữa.

Lục Tích Nhan gần như muốn ngất, dở khóc dở cười:

- Anh không cho tôi gọi điện cho xe cấp cứu, anh đánh cho giáo sư Trần gần chết rồi, anh còn chọc vào cậu ấm nhà họ Tôn, vậy mà anh lại chỉ muốn xin lỗi

tôi thôi à?

Tần Xuyên sờ sờ đầu, cảm thấy cũng chẳng có gì lạ:

- Đúng thế, chuyện này có vấn đề gì à?

Lục Tích Nhan hít sâu một hơi, nhìn người đàn ông này bằng ánh mắt phức tạp một lúc lâu mới hỏi:

- Sự tha thứ của tôi quan trọng vậy sao?

Tần Xuyên cười cười:

- Tôi cảm thấy người sống trên đời, chỉ cần người mình quan tâm hiểu rõ mình là đủ, không thể ai cũng thích mình được. Tôi cảm thấy cô Lục là một người phụ nữ không tồi, vì thế tôi không hy vọng cô hiểu lầm tôi. Tôi rất quan tâm đến sự tha thứ của cô.

Người quan tâm... rất để ý...

Lục Tích Nhan nghe thấy những từ này, không khỏi nóng hết cả mặt, ánh mắt trốn tránh, không biết nên đối diện với Tần Xuyên như thế nào nữa.

- Anh... anh lại nói bừa gì thế.

Lúc này Tần Xuyên mới ý thức được lời của mình có nghĩa khác, xấu hổ nói:

- Cô đừng hiểu lầm, tôi không phải tên Trần Niên không biết xấu hổ kia đâu, tôi sẽ không làm gì cô cả. Cho dù thật sự phải làm gì đó thì ít nhất cũng phải trưng cầu sự đồng ý của cô mới được, đúng không?

- Đồng... đồng ý cái đầu anh ấy, chỉ nói mò, chiếm tiện nghi của tôi.

Lục Tích Nhan nhẹ giọng nói thầm, khuôn mặt nhuốm một tầng màu hồng, liếc người đàn ông một cái, nói:

- Nếu tôi không nhớ nhầm thì đây là thời gian lên lớp nhỉ, anh cứ thế chạy ra ngoài để nói với tôi những lời này à?

- Hi hi, nếu tôi không trốn học thì chẳng phải cô đã bị tên già nửa đầu kia ức hiếp rồi sao?

Lục Tích Nhan ngẫm lại cũng đúng, đúng là cô nợ hẳn ân tình rất lớn.

Đúng lúc này, điện thoại của Lục Tích Nhan kêu lên, cô lấy ra nhìn, vẻ mặt lập tức xấu đi.

- Alo... vâng, hiệu trưởng... Tôi hiểu rồi, tôi sẽ qua ngay đây.

Tần Xuyên thấy Lục Tích Nhan vẻ mặt lo lắng, lại nghe thấy ba chữ “hiệu trưởng”, không khỏi nghĩ đến điều gì đó.

- Có phải hiệu trưởng tìm cô vì chuyện hôm qua không?

Lục Tích Nhan biết không giấu được nữa, mím môi gật đầu:

- Tôi đến văn phòng hiệu trưởng một chuyến, anh về vào học trước đi.

- Vậy sao được, hôm qua người do tôi đánh, nếu đi thì tôi đi cùng cô, đi!

Tần Xuyên nói rồi để Lục Tích Nhan dẫn đường.

Lục Tích Nhan vẫn không đồng ý:

- Không được, tôi nợ anh rất nhiều ân tình rồi, không thể để anh thay tôi đi gánh vác những chuyện này nữa, cùng lắm thì tôi không làm nữa.

- Vậy thì càng không được, tôi không cho phép giáo viên người đẹp thay người!

Tần Xuyên cười xấu xa nói:

- Không phải cô muốn để tôi ôm cô đến văn phòng hiệu trưởng đấy chứ, tôi không để ý đâu.

Tần Xuyên nháy nháy mắt, ánh mắt liếc nhìn đôi chân trắng nõn và cặp mông cong vút dưới váy người phụ nữ. Nếu ôm người phụ nữ này thì chắc chắn rất thoải mái.

Lục Tích Nhan hoàn toàn không thể phản kháng, cô biết chắc chắn Tần Xuyên làm được nhưng không biết tại sao, khi nhìn nụ cười xấu xa của người đàn ông này, trong lòng cô lại vô cùng ảm áp.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 183: Độc Kế Liên Tục

Vì hiệu trưởng trường đại học Đồng Hoa không thường xuyên ở trường nên chủ yếu do Phó hiệu trưởng thường vụ Khương Sâm chủ trì mọi việc.

Lúc này trong văn phòng Khương Sâm, bầu không khí đã rất nặng nề, Khương Sâm đầu trọc, mặt bàn tay run rẩy, trên đầu không ngừng toát mồ hôi.

Mặc dù là mùa hè nhưng văn phòng mở điều hòa, theo lý mà nói thì sẽ không toát mồ hôi như vậy, chỉ trách gánh nặng trong lòng quá lớn.

- Ha ha, cậu chủ Tôn, Phó giáo sư Lục Tích Nhan đang đến rồi, cậu đợi một lát, tôi... tôi pha cho cậu ly trà nhé?

Khương Sâm cũng không dám ngồi xuống, khom người cười nói với Tôn Vĩ ở trước mặt.

Tôn Vĩ mặc áo sơ mi trắng được đặt hàng thủ công, đeo vòng tay mã não, mặc một chiếc quần bò, nhìn có vẻ anh tuấn bất phàm đang thản nhiên ngồi trên ghế sofa.

Người đứng phía sau ông ta là nữ trợ lý Tiểu Lam và bốn vệ sĩ cường tráng mặc quần áo đen tay ngắn bó sát người.

Mà ở bên cạnh anh ta lại là Tôn Hoa đang ngồi trên ghế xe lăn.

Hôm qua sau khi Tôn Hoa vào bệnh viện, bác sĩ nói với anh ta, có thể sau này anh ta không thể nào có quan hệ con người nữa, cần phẫu thuật xong mới biết kết quả.

Chuyện này khiến Tôn Hoa tức điên lên, lập tức cầu cứu đến chỗ anh trai Tôn Vĩ, nhờ anh cả làm chủ thay anh ta.

Dù Tôn Vĩ trước mặt vẫn chưa phải chủ nhà họ Tôn nhưng về cơ bản quyền lớn quyền nhỏ đều đã nằm trong tay Tôn Vĩ, vì thế Tôn Vĩ gần như đại diện cho nhà họ Tôn.

Thấy Tôn Vĩ không nói gì, Khương Sâm cũng cười gượng, qua đó pha một chén trà xanh, cẩn thận từng li từng tí bưng đến trước mặt Tôn Vĩ, đặt lên trên bàn trà.

Nhưng vừa đặt lên trên thì Tôn Vĩ liền một cước đạp vào chén trà!

- Ui ya!

Nước trà nóng bỏng bắn hết lên người Khương Sâm.

Khương Sâm theo bản năng định chửi thề, nhưng vừa nghĩ đến người trước mặt, người mỗi năm đầu tư cho đại học Đông Hoa mấy tỷ, còn là một trong những người thừa kế của gia tộc siêu giàu thành phố Đông Hoa nên ông ta không dám phát tác.

Cố nén lửa giận trong lòng, Khương Sâm đau khổ cười hỏi:

- Cậu chủ Tôn? Cậu không muốn uống trà xanh sao? Chỗ tôi có cà phê...

Nữ trợ lý đứng sau Tôn Vĩ là Tiểu Lam cười lạnh một tiếng:

- Phó hiệu trưởng Khương, ông chủ chúng tôi uống trà chỉ uống “Đề phiến” hái trước Cốc Vũ, loại trà rác rưởi cho lợn uống này của ông cho ông chủ chúng tôi uống thì chẳng phải là sỉ nhục ông chủ chúng tôi sao?

- Hà?

Trong lòng Khương Sâm mắng điên cuồng, cho lợn uống? Chẳng lẽ bọn họ

đều là lợn sao?

Còn nữa, “Đề phiến” là cái quái gì? Thế giới của người giàu thật không hiểu nổi.

- Là tôi thất lễ rồi, vậy... Vậy cậu chủ Tôn đợi một lát, chắc giáo sư Lục sắp đến rồi.

Khương Sâm cúi đầu khom lưng.

Mặc dù Tôn Hoa ở bên cạnh không dám động đậy, sợ làm thương thể của cậu nhỏ nặng hơn, nhưng lúc này thấy anh cả uy phong như vậy, dọa cho phó hiệu trưởng sợ như chuột, cũng dương dương tự đắc.

- Hê hê, anh, đợi lát nữa người phụ nữ đó đến thì không được dễ dàng bỏ qua cho cô ta đâu đấy. Hôm nay em không để cô ta bò trước mặt em học tiếng kêu của chó cái, liếm ngón chân em thì em không hà giận được!

Khương Sâm nghe xong nhú chặt mày, thật độc ác, bắt một phó giáo sư làm như vậy, sau này chẳng phải sẽ chẳng còn mặt mũi gặp người khác sao?

Tôn Vĩ khẽ hừ một tiếng:

- Em trai à, em sắp bị phế đến nơi rồi, dễ dàng bỏ qua cho người phụ nữ đó thế à, nhà họ Tôn chúng ta không nuốt trôi cơn tức này đâu.

- Anh, vậy anh nói xem làm thế nào đây?

Trong mắt Tôn Hoa tràn ngập sự hưng phấn.

Tôn Vĩ hí hí mắt:

- Tiểu Lam, cô nói xem?

Tiểu Lam ở đằng sau cười khanh khách nói:

- Chẳng phải còn có một người đàn ông giúp cô ta sao? Đến lúc đó để cô ta nói ra thân phận của người đàn ông kia, chúng ta sẽ bán chúng sang Thái, cho gã đàn ông kia làm hầu thuật, để chúng cùng đi tiếp khách?

Tôn Vĩ nhếch miệng:

- Đúng vậy, dám ước hiệp em trai tôi thì sẽ có kết cục thế này...

- Ôi! Cách này hay! Thiến gã đàn ông kia thành thái giám!

Tôn Hoa hung ác nói.

Khương Sâm nghe đến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đám người này cũng quá độc ác, căn bản là chẳng coi vương pháp ra gì mà!

Nhưng ông càng cho rằng không thể nói nhiều, nhờ chọc giận đám giai cấp đặc quyền này thì chẳng khác nào tự chuốc lấy cực khổ, chết thế nào cũng không biết đâu!

- Phó hiệu trưởng Khương, ông cảm thấy cách giải quyết của chúng tôi thế nào? Ông có ý kiến gì không?

Tôn Vĩ ngoài cười nhưng trong không cười nhìn chăm chăm vào Khương Sâm.

Khương Sâm nào dám có ý kiến, cười theo nói:

- Người phụ nữ đó ngay cả người nhà họ Tôn cũng dám xúc phạm, đúng là kẻ bại hoại của trường chúng tôi, cậu chủ Tôn xử lý cô ta thế nào cũng là điều nên làm... chỉ có điều... chỉ có điều...

Khương Sâm cũng khó xử, nếu chuyện này lộ ra ngoài, đến lúc đó dư luận bên ngoài nói đại học Đông Hoa ngược đãi nhân viên dạy học như thế nào thì không xong rồi.

- Hừ hừ, Phó hiệu trưởng Khương yên tâm, nhà họ Tôn chúng tôi làm việc sẽ không gây rắc rối cho các ông đâu... Dù sao thì việc xây dựng đại học Đông Hoa cũng có một phần sức lực của nhà họ Tôn chúng tôi mà.

Khương Sâm liên tục gật đầu, kỳ thật đây chẳng qua là nói với ông ta, đại học Đông Hoa nhận ơn huệ của nhà họ Tôn, cũng nên tỏ ý một chút.

Trong sự chờ đợi lo lắng của Khương Sâm, cửa cuối cùng cũng vang lên tiếng gõ.

- Phó hiệu trưởng Khương.

Giọng nói của Lục Tích Nhan vang lên ngoài cửa.

Khương Sâm sửa sang cổ áo, bày ra dáng vẻ của một phó lãnh đạo:

- Vào đi!

Cửa mở, Lục Tích Nhan vẻ mặt thấp thỏm đi vào, nhìn thấy những người đang có mặt, trong mắt người phụ nữ này lại thêm vài phần bất an.

Bọn người Tôn Vĩ thì sáng mắt lên, chẳng trách Tôn Hoa lại nhịn không được muốn chiếm lấy nữ phó giáo sư này, quả nhiên là diện mạo và dáng người đều rất mê người.

Nếu kiểu phụ nữ này xuất hiện trong công ty của nhà họ Tôn bọn họ thì chắc Tôn Vĩ cũng sẽ không nhịn được xơ múi một chút.

- Khục khục... Phó giáo sư Lục, cô to gan quá đấy!

Khương Sâm vẻ mặt âm trầm, vừa nãy bị trút giận, giờ chỉ muốn phát tiết lên người Lục Tích Nhan.

- Phó hiệu trưởng Khương, nếu là chuyện của Tôn Hoa thì tôi sẽ chịu mọi hậu quả.

Lục Tích Nhan không muốn để Tần Xuyên bị xử phạt, dù sao thì Tần Xuyên cũng đã cứu cô.

- Hề hề! Cô chịu trách nhiệm? Thật cảm động quá, đồ đê tiện, cậu bạn trai nhỏ đó của cô đâu? Sao không thấy hãnh đến cùng cô thế? Mau gọi hãnh đến đi?

Tôn Hoa đắc ý cười ha ha:

- Hôm nay anh tôi đến rồi, cô và gã đàn ông thối kia dám làm tôi bị thương, thật sự tưởng rằng nhà họ Tôn chúng tôi dễ ức hiếp à?

Lục Tích Nhan quay đầu, không thèm nhìn Tôn Hoa. Mặc dù cô định chịu mọi hậu quả nhưng không có nghĩa là cô chịu khuất phục nhà họ Tôn.

Tôn Vĩ cười lạnh:

- Thú vị đấy, xem ra cô vẫn cảm thấy em trai tôi làm không đúng nhỉ?

- Hừ, nếu trước mặt mọi người, cường bức đòi bắt cóc một người phụ nữ cũng được coi là chuyện đúng đắn thì nhà họ Tôn các người cũng quá đáng xấu hổ.

Lục Tích Nhan nói.

- To gan! Lục Tích Nhan! Có phải cô không muốn làm nữa không?

Khương Sâm trừng mắt mắng to.

Lục Tích Nhan lạnh mặt:

- Tôi biết cho dù tôi không nói thì các người cũng có dự định sa thải tôi, tôi còn gì không dám nói chứ.

- Tốt! Gan dạ, tôi thường thức cô!

Tôn Vĩ giả vờ vỗ tay, sau đó lập tức cười tà nói:

- Chỉ là không biết cậu bạn trai của cô đâu rồi? Nếu cậu ta biết vì sự lỗ mãng của cậu ta mà cô bị trừng phạt thì liệu có đến cứu cô không?

Lục Tích Nhan nhíu mày:

- Hẳn không phải là bạn trai tôi, chỉ là sinh viên của tôi thôi. Sự việc đều do tôi mà ra, không liên quan đến hẳn.

- Cô tưởng cô không nói ra hẳn thì chúng tôi liền không tra ra à? Chỉ cần bây giờ chúng tôi báo phía trường điều tra cái là biết người vào nhà ăn cùng cô ăn cơm là ai, cô tưởng che giấu được à?

Tôn Hoa đã không thể chờ đợi được:

- Anh! Hay là chúng ta trực tiếp đến lớp MBA đó tìm đi, tên khốn kiếp đó hóa thành tro em cũng nhận ra!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 184: Tôi Bảo Ông Câm Miệng

Lục Tích Nhan ánh mắt phức tạp, cô không ngờ hôm nay Tôn Hoa lại trực tiếp đưa anh cả đến. Nay nhà họ Tôn trực tiếp đòi can dự vào chuyện này, bản thân cô cũng mặc kệ tất cả, chỉ cần không ảnh hưởng đến Tần Xuyên.

Cô yên lặng quay đầu lại, nhìn ra bên ngoài cửa, vừa nãy Tần Xuyên đi đến giữa đường thì nhận một cuộc điện thoại, bảo lát nữa sẽ vào.

Cô lại hy vọng Tần Xuyên lừa cô, quay đầu chạy thì tốt, cô cũng sẽ không oán hận hẳn.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói của Tần Xuyên...

- Yên tâm đi, Tiểu Vi Vi, tên hòa thượng Đông Nam Á kia chết thẳng căng rồi, chắc chắn 100%, em có thể ngủ yên giấc rồi... Không phải, anh thật sự rất bận, chẳng phải trường học khai giảng rồi sao, tốt xấu gì anh cũng phải giả vờ đến mấy ngày chứ. Được được, anh xong việc sẽ đi tìm em, ừ ừ, thơm một cái, chụt...

Tần Xuyên dáng vẻ buồn rầu nhưng vẻ mặt hạnh phúc, lần trước Đường Vi nói đồng ý với hẳn có thể nói chuyện sâu hơn, tiếc là mấy ngày nay hẳn luôn để tâm đến chuyện Atula, vừa khai giảng, vừa chữa bệnh cho Chu Phương Tình, còn phải cùng nhà họ Ôn tham gia hội đấu giá, thật sự không có hôm nào đặc biệt rảnh rỗi đi cùng phụ nữ thảo luận “đại sự cuộc đời”.

Ngẫm lại cứ tay không đi như vậy cũng không thích hợp, thôi để cuối tuần tham gia hội đấu giá thì mua chút quà cho Đường Vi, cũng danh chính ngôn thuận, tìm cơ hội phá cái thân trai tân này của mình!

Nghĩ đến đây, Tần Xuyên liền cười ngây ngô, vừa cười vừa đi vào văn phòng Phó hiệu trưởng.

- Hello, ngại quá, tôi khá được hoan nghênh, bận quá... Ở đây nhiều người nhỉ, hi hi, mọi người bàn bạc thế nào rồi?

Tần Xuyên cười hì hì phát phát tay đi vào cửa, như là lãnh đạo xuống dưới tuần tra công tác, hỏi thăm các đồng chí vậy.

Vừa nhìn thấy Tần Xuyên, Tôn Vĩ vẻ mặt trấn định liền như nhìn thấy quỷ, đột ngột chồm dậy từ ghế sofa, đứng thẳng tắp, hai mắt ngây dại nhìn người đàn ông, vẻ mặt thất kinh.

Lục Tích Nhan cũng không biết nên cảm động hay nên khóc, không ngờ người đàn ông này vẫn đến.

- Cậu chính là sinh viên đánh cậu chủ Tôn sao?

Khương Sâm nghiêm mặt, bày ra dáng vẻ của phó hiệu trưởng:

- Cậu có biết mình làm như vậy là phạm pháp không?

Tần Xuyên gãi gãi đầu:

- Anh ta dẫn người bắt cóc cô Lục trước, tôi làm thế là gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ chứ?

Tần Xuyên nói xong, cười mỉm nhìn về phía Tôn Vĩ sắc mặt trắng bệch ở bên cạnh:

- Đúng không, cậu chủ Tôn?

Thật ra vừa rồi trước khi vào cửa, Tần Xuyên đã nghe thấy giọng nói của Tôn Vĩ, biết đại khái xảy ra chuyện gì rồi.

Khương Sâm mắng to:

- To gan! Cậu là cái thá gì! Dám nói chuyện với cậu chủ Tôn kiểu đó à!

- Câm miệng!

Tôn Vĩ tức giận rống to.

Khương Sâm tưởng là bắt Tần Xuyên câm miệng, vậy là cũng hét theo:

- Nghe thấy chưa! Câm miệng!

- Lão già kia! Tôi bảo ông câm miệng!

Tôn Vĩ một cước đá vào mông Khương Sâm, khiến người ở phía sau nằm rạp xuống đất!

Khương Sâm choáng váng, ngã đến mức chảy máu mũi, vô tội chả hiểu gì nhìn Tôn Vĩ.

- Cậu chủ Tôn, cậu... sao cậu lại đá tôi? Người đánh em trai cậu là tiểu tử đó mà!

- Bà mẹ nó ông còn nói! Còn nói à?

Tôn Vĩ bước lên lại đá cho Khương Sâm hai phát.

Khương Sâm bị đá đến mức khóc thành tiếng:

- Hu hu... đừng đá nữa, đừng đá nữa! Tôi... tôi sai rồi!

Ông ta chẳng biết mình sai chỗ nào, nhưng có bao giờ ông ta bị người ta đá bừa như chó dưới đất đâu, sớm đã sợ quá rồi.

Lục Tích Nhan cũng nhìn mà ngây người, chuyện này là thế nào vậy? Tự bọn họ tách nhau ra à?

- Anh, đây là tên tiểu tử đánh em! Sao anh lại đánh Phó hiệu trưởng Khương, nếu đập cũng phải đập chết hẳn chứ!

Tôn Hoa lớn tiếng chửi vắn.

Nhưng Tôn Vĩ nóng ruột quá thể, tức giận mắng em trai:

- Anh Tần đánh chết mày cũng là điều nên làm! Thật làm mất mặt nhà họ Tôn chúng tao quá! Các người mau đẩy nó ra!

Nói xong, Tôn Vĩ định bảo vệ sĩ đưa Tôn Hoa ra khỏi văn phòng.

Đầu tiên Tôn Hoa rất sững sờ, nhưng rất nhanh anh ta liền gào thét:

- Anh, có phải anh điên rồi không? Em thành ra thế này rồi mà anh còn nói em mất mặt?

- Cút! Cút mau! Nhà họ Tôn chúng tao không có con cháu bất tài như mày!

Tôn Vĩ dùng sức dùng ánh mắt nhưng Tôn Hoa mãi không hiểu.

Nhưng Tần Xuyên không hề muốn dễ dàng bỏ qua, hấn giơ tay ngăn lại, cười hì hì nói:

- Đừng mà, vừa nãy ở bên ngoài tôi nghe thấy hình như định bán tôi đi đâu đó... Làm phẫu thuật gì đó, tôi còn muốn nghe kĩ kế hoạch cụ thể cơ. Nhà họ Tôn các anh lợi hại như vậy, để tôi tai nghe mắt thấy với.

Tôn Vĩ xanh mặt, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, không biết làm sao.

Người bây giờ anh ta sợ gặp nhất, ngoài Tần Xuyên ra chẳng còn ai.

Vì sát thủ siêu cấp Atula đứng thứ 7 thế giới mà mấy nhà bọn họ cùng mời về lại không giết được Tần Xuyên, còn nghe nói Atula đã bị quân đội xử rồi!

Cộng thêm những thông tin như trước đó Tần Xuyên và tướng quân của ban

an toàn lãnh thổ đất nước có qua lại đủ để chứng minh bối cảnh của Tần Xuyên lớn đến kinh người!

Kiểu gia tộc lấy kinh doanh làm chủ như bọn họ, trong mắt Tần Xuyên, chắc chỉ là con kiến có thể giết chết bất cứ lúc nào!

Cũng may hình như vì cha con Tứ Hải Bang Vương Chấn Thiên chết rồi, không ai biết mấy nhà bọn họ bỏ tiền mua chuộc hung thủ, nếu không chắc nhà họ Tôn cũng toi đời rồi.

Lục Tích Nhan nhìn Tần Xuyên, đôi mắt đẹp chớp liên tục, quả nhiên thân phận địa vị của người đàn ông này vượt xa nhà họ Tôn, chẳng trách hần chẳng để ý gì như vậy!

Trong lòng Lục Tích Nhan không khỏi có chút tự ti, cô chẳng qua chỉ là một người phụ nữ bình thường xuất thân nghèo khổ, kiểu hậu duệ quý tộc này chắc cũng chỉ tùy tiện chơi đùa với mình, coi mình là đồ mua vui thôi.

Nếu không thì Tần Xuyên sớm đã nên nói với cô, tất cả đều nằm trong tầm khống chế của hần, không đến nỗi khiến Lục Tích Nhan luôn trong tình trạng sợ hãi.

- Anh... anh Tần, là em trai tôi có mắt không thấy Thái Sơn, đúng là mù mắt rồi! Nếu như sớm biết anh cùng dùng cơm với người phụ nữ của mình thì không ai dám làm phiền cả!

Nếu mặt nhà họ Tôn và nhà họ Chu chúng tôi nhiều đời có quan hệ tốt, anh hãy tha cho em trai tôi lần này, em trai tôi cũng đã bị phế rồi, anh phát chút lòng từ bi được không?

Tôn Vĩ cười theo, nhưng cười còn khó coi hơn khóc.

Bọn người Tiểu Lam ở phía sau cũng cười theo, bọn họ biết Tần Xuyên khủng bố đến mức nào.

Lục Tích Nhan thì đỏ mặt, bọn họ lại bảo cô là “người phụ nữ của Tần Xuyên”, lúc này cô lại không tiện mở miệng.

Con người Tần Xuyên đảo một vòng, bỗng kéo tay Lục Tích Nhan, để cô ngồi lên ghế sofa bên cạnh.

- Ấy, anh làm gì thế.

Lục Tích Nhan có chút buồn bực.

Tần Xuyên không nói hai lời, nắm lấy đôi chân thon dài, tháo giày cao gót của cô xuống, lộ ra đôi tất chân màu da bên trong, một bàn chân nhỏ nhắn xinh đẹp.

- Vừa nãy tôi nghe thấy các người bàn bạc, định bắt cô Lục liếm chân phải không? Tôi thấy cách này không tệ.

Tần Xuyên cười tà, đảo qua những người có mặt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người trợ lý Tiểu Lam xinh đẹp.

- Chỉ là miệng của đám đàn ông các người quá bẩn, hay thế này đi, cô... đúng, chính là cô! Lại đây liếm cho cô Lục...

Vừa rồi nghe thấy nữ trợ lý này ở bên cạnh nói những kế sách hiểm độc, bán họ ra nước ngoài, cũng chính là do nữ trợ lý tên Tiểu Lam này đề nghị.

Đương nhiên Tần Xuyên sẽ không cho anh em nhà họ Tôn liếm chân Lục Tích Nhan, thế chẳng phải là hời cho hai tên này sao? Nhưng bảo nữ trợ lý này đến thì chẳng sao.

Tiểu Lam nghe xong, sắc mặt lập tức tràn ngập vẻ đáng thương, cầu khẩn nhìn về phía Tôn Vĩ.

Nhưng lúc này Tôn Vĩ chỉ muốn giữ lấy tính mạng, đừng chọc Tần Xuyên nổi giận, vậy là anh ta ra lệnh:

- Mau lên! Đều tại người phụ nữ không có đầu óc như cô đưa ra chủ ý quý quá! Đi liếm đi!

Tiểu Lam bất đắc dĩ, dù cô rất thấp hèn trước mặt Tôn Vĩ nhưng đó là vì cô thích ông chủ này, nhưng nếu bắt cô liếm chân người phụ nữ khác thì chẳng khác nào một loại sỉ nhục.

Cô cắn cắn cặp môi đỏ mọng, đành phải chậm rãi ngồi xổm xuống...

- Tần Xuyên, đừng... tôi... tôi không cần như vậy.

Lục Tích Nhan chưa bao giờ được đãi ngộ như vậy, dù trong lòng rất muốn phát tiết nhưng cũng chưa từng nghĩ đến cách này.

Dù sao cô cũng là người thật thà, kiểu này hơi quá so với cô, khẩu vị cũng hơi nặng.

- Cô dễ nói chuyện quá nên mới bị người khác ức hiếp, biết chưa?

Ánh mắt Tần Xuyên nghiêm túc nhìn cô:

- Chuyện hôm nay hãy giao cho tôi.

Lục Tích Nhan một hồi ngạc nhiên, chẳng lẽ đúng là vì mình dễ đối phó quá nên mới ra nông nổi ngày hôm nay sao?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 185: Hình Như Anh Không Phục

Nghe thấy giọng điệu cương quyết của Tần Xuyên, trong lòng Lục Tích Nhan lặng lẽ thỏa hiệp, có lẽ... Thật ra cô cũng chờ mong một ngày bản thân có thể kiên cường.

Tần Xuyên thấy cô không phản kháng nữa liền nói với Tiểu Lam kia:

- Mau lên, học theo chó bò lại đây! Vừa nãy chẳng phải các người thiết kế rất hoàn mỹ sao?

Tiểu Lam bất đắc dĩ, dù trong lòng ác độc muốn phanh thây xé xác Tần Xuyên và Lục Tích Nhan nhưng chỉ có thể giả vờ cười, bò đến trước chân Lục Tích Nhan.

Rất nhanh, Tiểu Lam liền bắt đầu dùng miệng “hầu hạ” chân Lục Tích Nhan. Dù cách một lớp tất nhưng cảnh này vẫn rất đặc sắc.

Người không có cốt khí nhất phải kể đến Tôn Hoa, ngồi trên xe lăn, nhìn Tiểu Lam dùng lưỡi hầu hạ chân Lục Tích Nhan, anh ta lại nuốt nuốt nước miếng.

Lục Tích Nhan cũng ngửa chân lăm, mặt đỏ bừng, đôi mắt ngập nước, nhìn Tần Xuyên nhỏ giọng nói:

- Được... được rồi chứ.

Tần Xuyên cười xấu xa hỏi:

- Thoải mái không?

Lục Tích Nhan lườm hằm một cái, lúc này mà còn đùa cô.

- Nếu đủ rồi thì dùng chân đá cô ta đi.

Tần Xuyên nói.

- Há?

Lục Tích Nhan vẫn không dám.

- Cô nghĩ mà xem, nếu hôm nay không phải tôi ở cùng cô thì bọn họ sẽ bán cô ra nước ngoài, khiến cô sống không bằng chết. Hơn nữa từ đầu đến cuối, cô đều chỉ là một người bị hại vô tội.

Hết lần này khác bọn chúng muốn cho cô vạn kiếp bất phục, từ nay trở đi, người nhà, bạn bè họ hàng của cô đều sẽ không thể nhìn thấy cô nữa, cô cũng sẽ không được nhìn thấy bọn họ... Tất cả những gì cô phấn đấu từ nhỏ đến lớn đều sẽ hóa thành bọt nước...

Lời nói của Tần Xuyên phảng phất có một loại ma lực khiến sự đau khổ và hận ý trong lòng Lục Tích Nhan đột ngột bạo phát.

Cô cũng không biết mình lấy đâu ra sức lực, một cước đá vào mặt trợ lý Tiểu Lam kia!

- Ối!

Tiểu Lam kêu thảm thiết, cảm giác chiếc mũi chính hình sắp bị đá lệch đi rồi, mắt đầy sự ác độc nhưng không dám ngẩng đầu, xám xịt leo ra phía sau người Tôn Vĩ.

Lục Tích Nhan chỉ đá một phát như vậy mà trong lòng lại cảm thấy vô cùng hả giận, cảm xúc tích tụ đã lâu cuối cùng cũng được phóng thích.

Cô cảm kích nhìn về phía Tần Xuyên, cô đã rất lâu không vui vẻ như vậy rồi.

Tôn Vĩ cười xấu hổ nói:

- Anh Tần, anh người lớn không chấp trẻ con, hay là lần này anh ta cho em trai tôi đi.

Tần Xuyên cười cổ quái, bước đến phía trước xe lăn của Tôn Hoa.

- Hình như anh rất không phục.

Lúc này Tôn Hoa cũng ý thức được hình như Tần Xuyên là người mà ngay cả nhà họ Tôn cũng không dám chọc, anh ta định tránh được kiếp này rồi tính:

- Tôi... tôi phục.

Nhưng Tần Xuyên lại không nói hai lời túm cổ áo anh ta, nhắc lên:

- Nếu anh trai anh còn cầu tôi tha cho anh một mạng thì tôi sẽ cho anh ta chút mặt mũi, phẫu thuật cho anh xong sẽ thả anh đi.

Nói xong, Tần Xuyên lại nâng đầu gối lên, chân nâng lên trên, trúng vào giữa hai chân Tôn Hoa!

- Hự!

Tròng mắt Tôn Hoa sắp nhảy ra ngoài đến nơi, đau đến mức trợn mắt, ngất đi.

Vốn dĩ còn có thể dựa vào phẫu thuật để phục hồi hai quả cầu, lần này hoàn toàn bỏ đi rồi.

Tôn Vĩ trơ mắt nhìn em trai bị đoạn tử tuyệt tôn, nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng không dám lên tiếng.

Muốn trách chỉ có thể trách Tôn Hoa không có mắt, chọc ai không chọc lại chọc vào tên sao chổi này.

Làm xong những chuyện này, Tần Xuyên lại bước đến trước mặt Phó hiệu trưởng Khương Sâm, Khương Sâm đang lau máu mũi, lúc này thấy Tần Xuyên đến, bị dọa cho liên tục lùi bước.

- Ông là Hiệu trưởng?

- Vâng... à không! Tôi là Phó hiệu trưởng, Phó hiệu trưởng!

Khương Sâm vội hạ thấp tư thái của mình, bản thân ông ta cũng ảo não vì sự ngu ngốc của mình, sinh viên lớp MBA gần như đều có bối cảnh bất phàm, bản thân sớm nên tìm hiểu rõ thân phận của Tần Xuyên rồi hãy tiếp đãi nhà họ Tôn.

Lần này hay rồi, đắc tội một cậu công tử ngay cả nhà họ Tôn cũng sợ, không biết vị trí phó hiệu trưởng này có còn giữ được không.

- Các ông vẫn muốn sa thải cô Lục à?

Tần Xuyên cười hỏi.

Khương Sâm liếc mắt lắc đầu:

- Không không! Chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm vậy!

- Ah, vậy thì tốt, đúng rồi, tôi còn gặp cả cái tên tên là Trần Niên rồi, y định cưỡng bức cô Lục, bị tôi ngăn lại. Tôi cảm thấy tốt nhất các ông nên làm rõ mọi việc rồi thông báo phê bình khắp trường, trả lại sự trong sạch cho cô Lục, ông nói xem?

Khương Sâm tiếp tục gật đầu:

- Dạ dạ, anh nói đúng, tôi lập tức làm ngay đây! Tuyệt đối không thể để phó giáo sư Lục bị oan uổng!

Thời điểm này, Khương Sâm cũng lười quản xem rốt cục xảy ra chuyện gì, dù sao thì bắt buộc phải giữ lại Lục Tích Nhan, Trần Niên bắt buộc phải cuốn

xéo.

Lúc này Tần Xuyên mới hài lòng vẫy vẫy tay với Lục Tích Nhan:

- Cô Lục, nếu không còn gì thì chúng ta đi trước đi.

Lục Tích Nhan đi giày, sắc mặt vẫn hơi đỏ, gật gật đầu, cùng Tần Xuyên rời khỏi văn phòng.

Hai người đi đến bên ngoài tòa nhà dạy học, Tần Xuyên vươn vai, sờ sờ bụng nói:

- Cô Lục, trưa rồi, chúng ta cùng đi ăn cơm nhé. Vấn đề của cô được giải quyết rồi, chúc mừng một chút nhé?

Lục Tích Nhan dùng ánh mắt phức tạp nhìn hẳn, sau đó cười quyến rũ:

- Anh uống rượu không?

- Ách... không uống.

Tần Xuyên nháy nháy mắt:

- Nếu cô muốn uống thì tôi có thể nhìn cô uống.

- Uhm, tôi biết có một chỗ rất yên tĩnh.

Lục Tích Nhan cười cười, dẫn đường đi ra trường học.

Ngồi trong chiếc xe Mercedes-Benz của Tần Xuyên, hai người đến một nhà hàng tên là "jt4g". Mặc dù tên hơi cổ quái nhưng đúng là môi trường rất nghệ thuật, có thể ăn cơm cũng uống được rượu.

Tần Xuyên phát hiện, nhà hàng này cách công viên ven hồ lần trước cứu Lục Tích Nhan không xa, chắc lần trước người phụ nữ này cũng đến đây uống rượu nháy hồ.

Giữa trưa người không nhiều lắm, Lục Tích Nhan rất quen thuộc với ông chủ, gọi một chai rượu trắng, một chút thức ăn rồi bắt đầu ăn với Tần Xuyên.

Tần Xuyên không ngờ người phụ nữ này lại uống rượu trắng có nồng độ cao, ăn thức ăn cũng rất cay, thật đúng là hoàn toàn không hợp với khí chất của cô.

- Sao, kinh ngạc lắm à?

Lục Tích Nhan một ngụm uống hết một chén rượu trắng, nhìn ra vẻ kinh ngạc của Tần Xuyên.

Tần Xuyên gật đầu:

- Không ngờ cô lại uống được như vậy.

Lục Tích Nhan cười đặng chát:

- Trước đây tôi đều đến uống một mình, vì sợ bị người khác phát hiện, anh là người đàn ông đầu tiên nhìn thấy tôi uống rượu.

- Tại sao, chẳng phải bình thường uống rượu phải nhiều người mới thú vị sao?

Tần Xuyên buồn bực.

Lục Tích Nhan nói:

- Quê tôi ở bên tỉnh Sơn, là một thôn không phát triển lắm, ở chỗ chúng tôi, bất kể nam nữ già trẻ gần như đều thích uống rượu. Hơn nữa nếu uống thì phải uống rượu mạnh, mỗi lần tôi uống nhiều thì sẽ nói một số câu tiếng địa phương.

Còn nhớ năm đầu tiên đến tỉnh Giang học đại học, có một lần tôi uống rượu rồi về kí túc, vì mở miệng ra là nói tiếng địa phương nên bị mấy người bản địa cười nhạo, bảo hóa ra tôi là cô gái nông thôn trong núi...

Từ đó về sau, mấy năm đại học tôi không dám uống rượu nữa, không phải vì cảm thấy mất mặt mà chỉ không muốn khiến người khác kỳ thị tôi, vì xuất thân của tôi, chưa gì đã xem thường tôi.

Tần Xuyên có thể hiểu được, gật gật đầu, một người phụ nữ một thân một mình lăn lộn ở nơi đất khách quê người như Lục Tích Nhan, bản thân không có bối cảnh, nếu ngay cả hình tượng cũng bị người ta coi thường thì chắc chắn rất khó sống.

- Có phải anh cảm thấy tôi rất dối trá, giả vờ giả vịt không?

Lục Tích Nhan hỏi.

Tần Xuyên nhún vai:

- Chuyện này chẳng có gì cả, nếu cô không làm vậy thì e là cô còn bị ức hiếp nhiều hơn.

- Cảm ơn anh.

Hốc mắt Lục Tích Nhan hơi đỏ:

- Nếu không phải anh giúp tôi thì lần này có thể tôi đã thật sự phải rời khỏi đại học Đông Hoa, thậm chí đi đâu còn không biết rồi.

Tần Xuyên xấu hổ cười cười:

- Sao cô nói như là muốn lấy thân báo đáp tôi vậy... xấu hổ lắm.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 186: Chi Hận Tuổi Còn Quá Trẻ

Lục Tích Nhan lại uống hai chén, thở ra một hơi:

- Tôi biết thật ra anh nói đùa, ngay cả Tôn gia cũng đều sợ anh, cho thấy chắc chắn địa vị của anh không tầm thường.

- Thật ra vừa rồi lúc ở văn phòng, tôi có hơi tức giận. Rõ ràng là anh không việc gì, nhà họ Tôn không làm gì được anh, nhưng vì sao anh lại không nói trước cho tôi biết, để tôi khỏi phải lo lắng chứ...

- Nhưng bây giờ ngẫm lại, như vậy cũng đúng thôi, tôi thì có nghĩa lý gì đâu, tôi chỉ là một cô gái bình thường, phải nhờ anh mới được giữ lại trường. Anh giúp tôi, tôi đã khó báo đáp lắm rồi, làm sao còn dám oán trách này nọ được.

Tần Xuyên tỏ vẻ hết sức vô tội:

- Cô Lục, cô hiểu lầm tôi rồi. Trước đó tôi cũng không biết Tôn Hoa là em của Tôn Vĩ, nếu biết trước, thì ngày hôm qua tôi đã nặng tay hơn rồi!

Lục Tích Nhan mỉm cười, lắc đầu, nâng chén cụng với chén trà của Tần Xuyên:

- Dù thế nào, tôi cũng phải cảm ơn anh.

Tần Xuyên cũng không để ý trong chén là trà, nâng chén uống một hơi cạn sạch.

- Anh biết không, vừa rồi anh nói, nếu như tôi bị bọn chúng bán ra nước ngoài, không còn gặp được người nhà nữa, tôi chột nhận ra, bản thân mình trước

kia qua mức ngây thơ, cứ tưởng rằng chỉ cần chịu khó chịu khổ, thì nhất định sẽ thành công, nhưng...thực tế không phải như vậy...

- Trước mặt một số người, tôi hoàn toàn vô phương phản kháng, chỉ là lấy trứng chọi đá, kết quả là tự mình chuốc khổ.

Tần Xuyên nói:

- Đó là do cô xinh đẹp, có được thì có mất, phụ nữ đẹp thì dễ bị nhiều người dòm ngó.

Lục Tích Nhan cười tự giễu:

- Đẹp thì có ích gì đâu, có thành tựu nào đó, thì bị người ta nói là dùng thân xác đánh đổi, quen với người đàn ông nào đó, thì bị gọi là hồ ly tinh...

- Hơn nữa, cha mẹ tôi đều ở quê, từ nhỏ tôi chăm chỉ học hành, mong sao học đại học xong có được việc làm, may ra mua được một căn hộ ở thành phố, mà đón hai người tới ở và phụng dưỡng.

- Nhưng cha mẹ tôi không muốn tới, không muốn tôi phải mang nợ, tôi...tôi cảm thấy mình vô dụng, nếu không kịp báo hiếu cho cha mẹ, rồi một ngày họ ra đi mãi mãi, thế thì chẳng phải hơn mười năm cố gắng của tôi trở thành công dã tràng sao?

Trong mắt Lục Tích Nhan đầy hoài niệm và chua xót, giờ phút này cô đã cởi bỏ đi chiếc vỏ ngoài nghiêm nghị và lạnh lùng của một giáo sư đại học, chỉ còn lại một cô gái cô đơn dốc sức làm việc nơi đất khách quê người.

Nói xong, Lục Tích Nhan lau giọt lệ hoen nơi khóe mắt, nhìn Tần Xuyên mỉm cười:

- Không nói chuyện này nữa, tôi mời anh ăn cơm để cảm ơn anh, cũng không thể cứ khóc lóc kể khổ với anh như vậy được.

Tần Xuyên không để ý, hần nhận ra, đây là những lời mà Lục Tích Nhan đã giấu trong lòng quá lâu rồi.

Hai người cơm nước xong xuôi, Lục Tích Nhan lại uống hết một cân rượu trắng, giống như Quý phi say rượu (1), khuôn mặt trắng nõn đỏ hồng lên, trông rất động lòng người, hơn nữa ánh mắt long lanh vì men rượu, có thể làm người khác tiêu hồn.

Ngồi vào xe, Lục Tích Nhan nói:

- Anh đưa tôi về chỗ ở giùm, buổi chiều tôi không có giờ dạy.

Đương nhiên Tần Xuyên không có ý kiến, sau khi hỏi rõ đường đi, liền lái xe về tới dưới lầu nhà trọ của Lục Tích Nhan.

- Muốn vào nhà tôi ngồi chơi một chút không? Tôi có một số chuyện muốn nói với anh.

Ánh mắt Lục Tích Nhan như phủ một làn sương mỏng, dịu dàng mời hần.

Tần Xuyên thầm nghĩ có chuyện gì vừa rồi sao không nói, nhưng buổi chiều hần cũng không có việc gì, vì vậy khẽ gật đầu.

Phòng của Lục Tích Nhan ở lầu ba, là một phòng trọ nhỏ dành cho một người ở.

Vừa vào cửa, đã nghe thoang thoảng một mùi thơm tươi mát và thanh nhã, đó là mùi thơm từ một số loại hoa cỏ mà Lục Tích Nhan trồng, đương nhiên cũng có cả mùi thơm của phụ nữ.

Lục Tích Nhan bỏ túi xách xuống, rót cho Tần Xuyên một chén nước, nói với vẻ có lỗi:

- Tôi vào toa-lét một chút, anh chờ tôi một lát...

Tần Xuyên ngồi trong phòng khách, bật ti vi lên xem.

Cái ti vi này hơi cũ, hình như là hàng second hand, sô pha cũng vậy, có thể thấy lối sống giản dị thường ngày của chủ nhân căn phòng này.

Không bao lâu sau, từ phòng vệ sinh vọng ra tiếng xả nước rào rào... Tần Xuyên sửng sốt, chẳng lẽ là... đang tắm?

Hắn không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, khi phát hiện cửa phòng vệ sinh chỉ khép hờ, để lại một khe hở nhỏ.

Hắn nhìn qua khe cửa, thấy trong phòng tắm thấp thoáng một bóng dáng yếu điệu đang xoa vuốt, kỳ cọ cơ thể.

Lúc này là giữa trưa, là lúc dương khí thịnh nhất trong ngày, Tần Xuyên đang ở trong phòng của một cô gái độc thân, lại vừa mới ăn no, cảm thấy sức lực tràn trề.

Giữa trưa yên tĩnh, cô nam quả nữ ở cùng một phòng, nữ giáo sư xinh đẹp có dáng người khiến người ta dễ phạm tội, đang tắm rửa trong phòng tắm...

Tần Xuyên vừa nghĩ tới đây, phía thân dưới lập tức có chuyển biến, cũng không còn biết ti vi đang chiếu chương trình gì nữa, chỉ lo chăm chú nhìn trộm.

Lục Tích Nhan tắm gần hai mươi phút, mới từ phòng vệ sinh đi ra, thậm chí tóc cũng đã được sấy khô. Cô mặc một chiếc váy ngủ hai dây bằng lụa, để lộ đôi cánh tay như cẩm thạch và cặp đùi thon dài trắng trẻo.

Đôi mắt Lục Tích Nhan long lanh ướt rượt như chứa một dòng suối trong xanh, khuôn mặt như nhuộm một màu rắng đỏ, một vẻ đẹp pha trộn giữa sự trẻ trung non nớt và sự thành thục chín muồi, hòa hợp một cách hoàn hảo trên người cô.

Tần Xuyên vừa thấy, đã nhìn như dán mắt trên người cô, miệng há ra, ngấm cô gái tươi đẹp như một đóa mầu đơn, mịn màng mơn mớn như một búp măng

non mới nhú, cái dáng vẻ ngập ngừng muốn nói lại thôi, khiến người ta nhìn thấy là mềm lòng ngay.

- Tôi chuẩn bị xong rồi.

Lục Tích Nhan thấy đã hồi lâu mà Tần Xuyên không nói gì, cứ nhìn mình chăm chăm, đành phải chủ động mở miệng.

Thật ra vừa rồi trong phòng vệ sinh, cô đã âm thầm cố ý để cửa hở, ngăm ám chỉ với Tần Xuyên, nhưng hình như hăn không hiểu ý cô, vẫn không bước vào.

Tần Xuyên ngớ ra:

- Hả? Cái gì chuẩn bị xong?

Lục Tích Nhan hờn dỗi:

- Anh đã biết rõ mà còn cố hỏi, rõ ràng là khi dễ người ta...

- Hơ?

Đầu óc Tần Xuyên như bị đơ luôn rồi.

- Em...em mặc kệ anh, em vào phòng chờ anh đó!

Mặt Lục Tích Nhan đỏ tới tận mang tai, luống cuống chạy vội về phòng ngủ.

Tần Xuyên sờ sờ lên đầu, ngẫm nghĩ một lượt mới chợt hiểu ra, thì ra...cô ấy muốn trao thân cho mình!

Tần Xuyên dở khóc dở cười, xem ra mình quá ...hồn nhiên ngây thơ rồi (!), vậy mà đến bây giờ mới hiểu!

Ban đầu, Lục Tích Nhan uống nhiều rượu là để lấy can đảm, sau đó mời hăn lên phòng, từng bước một đều đã được chuẩn bị từ trước.

Vẻ mặt liên tục biến đổi một hồi lâu, Tần Xuyên mới hạ quyết tâm, yên lặng đứng dậy đi vào phòng.

Như một cô dâu vừa được đưa về nhà chồng, Lục Tích Nhan hồi hộp ngồi trên mép giường, chờ Tần Xuyên bước vào, nhưng khi thấy hắn bước vào, cô lại sợ hãi cúi đầu xuống, tim đập thành thịch như muốn thoát khỏi lồng ngực.

Trong phòng chỉ còn nghe tiếng thở của hai người, không khí tràn đầy hương vị kích thích.

Tần Xuyên đi tới trước mặt Lục Tích Nhan, thở dài một hơi thật sâu:

- Cô Lục, tôi không thể làm như vậy.

- Há?

Mất một hồi lâu, Lục Tích Nhan mới kịp phản ứng, cô không sao ngờ được, Tần Xuyên lại nói như vậy.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy Tần Xuyên lộ vẻ rất nghiêm túc, không giống đang đùa.

Mắt Lục Tích Nhan hơi ươn ướt, lộ vẻ sầu thảm mím cười:

- Là...là như vậy sao? Có phải anh cảm thấy em quá thấp hèn, cho nên xem thường em?

- Ha ha, xin lỗi anh, thật ra em chỉ muốn báo đáp anh, anh cứu mạng em, cho em tiếp tục được sống.

- Nhưng một cô gái như em, ngoại trừ dùng thân thể trong sạch của mình để báo đáp, em không còn bất cứ thứ gì khác...

- Tôi chỉ muốn làm một chút gì đó cho anh, nhưng lại không suy xét kỹ, rằng một người đàn ông như anh, chắc chắn không thiếu phụ nữ theo đuổi... Là em tự

mình đa tình rồi...

Đúng lúc đó, Tần Xuyên đưa tay chùi nước mắt cho cô.

Hắn mỉm cười:

- Tôi không có ý đó. Tôi thừa nhận, ngoại trừ việc không quen nhìn người khác ức hiếp cô, có một phần là do tôi có thiện cảm với cô, tôi thích dáng vẻ xinh đẹp của cô. Nhưng như thế không có nghĩa là, tôi cần cô báo đáp.

- Nếu một ngày nào đó trong tương lai, cô thật sự thích tôi, yêu tôi, thì tôi sẽ rất vui sướng.

- Còn bây giờ, tôi không muốn bởi vì cô cảm thấy mắc nợ tôi, cho nên đem thân thể của mình ra trả nợ: nếu tôi chấp nhận chuyện này, mới là không tôn trọng cô, cho nên tôi không thể!

Dòng nước mắt nóng từ trong hốc mắt Lục Tích Nhan rơi ra, lăn xuống, lòng cô như tan ra trước lời nói của hắn, cô không ngờ hắn lại có thể nói được những câu như vậy.

Tần Xuyên cúi xuống, hôn nhanh lên trán Lục Tích Nhan, rồi cười cười:

- Nghỉ ngơi cho khỏe nhé! Tôi đi đây, nhớ khóa cửa lại.

Nói xong, Tần Xuyên cũng không quay đầu lại, rời khỏi phòng trọ.

Lục Tích Nhan như si ngốc sờ tay lên trán mình, khóe miệng chợt nở một nụ cười ngọt ngào.

Cô không sao biết được, Tần Xuyên xuống lầu trở lại xe, nhưng mặt mày tràn đầy tiếc rẻ.

- Tần Xuyên ơi là Tần Xuyên! Mà là đồ con heo!

Tần Xuyên vỗ vào trán mình, lại đập tay vào vô lăng, khóc không ra nước mắt mà lâm bầm một mình.

- Trời ơi, sao lại ngu si chậm hiểu như vậy chứ! Phải chi biết sớm, dọc đường mua hộp OK, thì chẳng phải giờ này đã được...vào vườn Địa Đàng rồi sao? Ài...chỉ hận tuổi còn quá trẻ!

(1) Quý phi say rượu: “Quý phi” ở đây chỉ Dương Quý phi Dương Ngọc Hoàn, được vua Đường Minh Hoàng vô cùng sủng ái. Trong kinh kịch có một vở kịch tên là “Quý phi túy tửu” (Quý phi say rượu), chủ yếu nói về sự nhớ nhung hờn oán của Dương Quý Phi đối với vua Đường Minh Hoàng, khi bà uống quá chén vì buồn giận vua không đến với mình mà đang sủng hạnh một phi tần khác.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 187: Đổi Một Người Khác

Bạn sẽ ủng hộ 10 điểm để đọc tiếp chương này. Xem Không những ông ta, mà ngay cả người phụ trách đấu giá cũng buồn bực nhìn về phía Tôn Vĩ, thầm nghĩ vì sao Tôn gia còn chưa ra giá, đây không phải là vật quý mà nhà họ muốn tranh đoạt hay sao?

Kết quả là, trong lúc nhất thời, người phụ trách đấu giá cũng quên hô “một triệu lần thứ nhất, một triệu lần thứ hai”...theo như quy định, mà đứng ngẩn ra.

Lưu Gia Vinh sốt ruột đến mức trán toát mồ hôi, vội huých Tôn Vĩ:

- Tôn thiếu, cậu nói đi! Chúng ta phải giành được miếng hà thủ ô này, nếu không thì sẽ không có thuốc cho Cục trưởng Trần!

Tôn Vĩ hít sâu một hơi, cúi đầu nói:

- Chú Lưu...Thuốc đó...chú dùng hà thủ ô thông thường loại thượng hạng đi, dù sao Cục trưởng Trần uống vào cũng không phân biệt được đâu!

- Tôn thiếu! Sao đột nhiên ngài lại nói như vậy?

- Tôi làm sao ấy à? Cục trưởng Trần sẽ không biết đâu, chú cứ kê đơn cho ông ta có vị hà thủ ô là xong.

Tôn Vĩ bực mình, trong lòng bối rối, nhưng không dám nói ra.

- Cục trưởng Trần cũng theo dõi sát cuộc đấu giá lần này đấy! Ông ta muốn có thuốc kiện thận và làm tóc đen lại, không dùng hà thủ ô một trăm hai mươi năm mà thay bằng hà thủ ô khác, sẽ không có hiệu quả gì rõ rệt!

Lưu Gia Vinh vội vàng nói.

Nhưng Tôn Vĩ vẫn không chịu giơ bảng, làm như không nghe thấy.

Lưu Gia Vinh cho là Tôn Vĩ phát điên rồi, vội chụp lấy tấm bảng, giơ lên hô lớn:

- Hai triệu!

Tôn Vĩ thấy vậy, rất giận dữ, liền giật bảng lại, đứng lên nói:

- Không phải! Đây không phải là tôi ra giá! Không tính giá hai triệu!

- Hà?!

Người phụ trách đấu giá kinh ngạc, đây là lần đầu tiên ông ta gặp phải tình huống này.

Nhiều người cảm thấy buồn cười, có người cười thành tiếng, không ngờ Tôn gia lại làm trò cười cho thiên hạ như thế này, một người ra giá, một người lại phủ nhận.

Tôn Vĩ bất chấp mất mặt, hung dữ trợn mắt nhìn Lưu Gia Vinh:

- Đồ con rùa! Lão già kia! Lão điên rồi sao? Tôi có cho phép lão ra giá không?

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, ngay trước mặt bao nhiêu người, mà Tôn Vĩ mắng Lưu Gia Vinh là “đồ con rùa, lão già kia?”

Lưu Gia Vinh không chỉ là Viện trưởng Viện nghiên cứu y dược, mà ở Tôn gia, địa vị của ông ta cũng không tầm thường, cũng là trưởng bối của Tôn Vĩ, ông ta chưa bao giờ bị sỉ nhục nặng nề như vậy.

Mặt tái nhợt, mắt đỏ ngầu, Lưu Gia Vinh run rẩy chỉ vào mặt Tôn Vĩ:

- Mà...mày mắng ta cái gì? Tại sao dám nói ta như vậy?!

- Tôi mắng ông đấy! Ông muốn tranh mua miếng hà thủ ô này, thì tự mua lấy đi! Cút khỏi Tôn gia ngay!

Đừng nói Lưu Gia Vinh há hốc mồm, ngay cả hai cha con Ôn gia cũng trợn tròn mắt.

Ôn Văn Viễn và Ôn Thụy Dương nhìn nhau, nghĩ mãi cũng không ra, hai người phía Tôn gia làm cái trò gì, sao đột nhiên lại xảy ra “nội chiến” rồi?

Mọi người xì xào bàn tán, đều thắc mắc không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lưu Gia Vinh tức giận đến nỗi cả người run rẩy, mặt mày tái xanh:

- Tôn Vĩ...Mày...rốt cuộc hôm nay mày uống lộn thuốc hay đầu bị chạm mạch rồi?! Không mua được miếng hà thủ ô này, hậu quả mày sẽ phải gánh chịu!

- Mẹ kiếp! Gánh chịu thì gánh chịu! Ông muốn nhảy vào hầm lửa, cũng đừng kéo Tôn gia bọn tôi theo!

Lưu Gia Vinh chỉ vào hai cha con Ôn gia:

- Gan của mày bị chó ăn hết rồi à? Chẳng lẽ mày sợ Đẳng Long hội?! Việc này mà để cho cha mày biết, không sợ bị chửi nát nước sao?

Tôn Vĩ hừ lạnh:

- Tôi rất kính trọng bác Ôn, cho nên muốn nhường miếng hà thủ ô này cho bác Ôn, có gì là không ổn?

Nghe y nói vậy, không ai tin nổi, kể cả hai cha con Ôn gia cũng cười nhạt liên tục.

Tần Xuyên ngồi vắt chân chữ ngũ, cười hì hì:

- Ý, cậu Tôn, chẳng phải cậu muốn tranh mua miếng hà thủ ô đó sao? Tranh thủ đi! Hai người ngồi cạnh tôi đã chuẩn bị sẵn năm mươi triệu để cùng ra giá với cậu đây này!

Tôn Vĩ giật mình, trước đó Tần Xuyên làm ngơ, y cũng đành phải vờ không nhận biết, nhưng hôm nay Tần Xuyên gọi thẳng mặt y, y cũng không thể tiếp tục im lặng được.

Sợ Tần Xuyên mang thù, Tôn Vĩ vội đổi nét mặt, thay bằng vẻ tươi cười nịnh nọt, xoay người lại cúi đầu nói:

- Tần thiếu, ngài nói đùa với tôi sao? Đó là thứ ngài muốn, làm sao tôi dám giành chứ? Nếu như ngài không chê, hay là để tôi đấu giá được, rồi sẽ tặng cho ngài?

Lập tức, cả hội trường ồ lên đầy kinh ngạc, tất cả mọi người đều quay lại nhìn.

Rốt cuộc mọi người cũng hiểu ra.

Hóa ra người khiến Tôn Vĩ sợ hãi, không phải là hai cha con Ôn gia, mà là người thanh niên trông có vẻ bình thường kia.

Lưu Gia Vinh cũng hoang mang khó hiểu, chẳng lẽ này giờ Tôn Vĩ không ra giá, là vì e sợ địa vị của người thanh niên này, địa vị của hắn còn cao hơn so với hai cha con nhà họ Ôn và Cục trưởng Trần?

Hai cha con Ôn Văn Viễn nhìn Tần Xuyên bằng ánh mắt kinh ngạc và không thể tin được.

Họ chỉ biết, trước kia Tần Xuyên là một ông chủ tiệm nét, sau đó hắn đột nhiên kết hôn, rồi giàu lên.

Nhưng họ không sao nghĩ ra, Tần Xuyên lại là nhân vật khiến Tôn gia phải e sợ như vậy!

- Cậu mua tặng tôi thì vô vị lắm, phải cạnh tranh đấu giá một chút, vừa thú vị, vừa không làm cho người phụ trách đấu giá mất hứng chứ?

Tần Xuyên chỉ chỉ người phụ trách đấu giá đang mặt đỏ tới mang tai trên bục.

Nhưng Tôn Vĩ vẫn không dám ra giá, đắn đo một chút, rồi nhỏ giọng hỏi:

- Tần thiếu, theo ngài...tôi nên ra giá nhiều ít?

Tần Xuyên ngẫm nghĩ rồi nói:

- Vừa rồi là một triệu, cậu chỉ cần thêm mười ngàn! Đừng ngại nhiều, dù sao cậu cũng là người có tiền, thêm mười ngàn là được!

- Há?

Tôn Vĩ dờ khóc dờ mếu, người có tiền mà một lần ra giá chỉ tăng thêm có mười ngàn?

Đối với Tôn vĩ, mười ngàn chỉ là một món tiền đủ mua một cái bánh bao! Một lần ra giá mà tăng chỉ có chừng đó, thật sự là rất mất mặt!

- Sao vậy? Cậu nghĩ là nhiều quá?

Trong mắt Tần Xuyên lóe lên vẻ lạnh lùng.

- Không nhiều, không nhiều đâu!

Tôn Vĩ cười gượng, vẻ mặt bất đắc dĩ, đành phải giơ bảng lên:

- Một triệu lẻ mười ngàn!

Nói xong, mặt y đỏ bừng, từ trước đến giờ, y chưa từng rơi vào tình thế mất

mặt đến như vậy.

Hiển nhiên, đây là Tần Xuyên cố ý làm nhục y, nhưng y đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, trong lòng chỉ mong sao Tần Xuyên mãi mãi không biết việc y từng cùng Tứ Hải bang bỏ tiền thuê A Tu La...

Hai cha con Ôn gia cười ha hả, cảm thấy vô cùng hả giận, có ai ngờ được, Tôn gia mà họ e ngại nhất, thật ra chỉ là một con cọp giấy, không chịu nổi một đòn của Tần Xuyên?

- Tần tiên sinh, ngài thật đúng là thâm tàng bất lộ, hôm nay lão già này được tận mắt nhìn thấy thế nào là cao nhân rồi!

Ôn Thụy Dương càng khó che giấu được vẻ mặt vui mừng, xưa nay chưa từng mở mày mở mặt như thế này:

- Tần tiên sinh vừa xuất mã, là tình thế xoay chuyển ngay! Ha ha ha...

Người phụ trách coi như mở mang kiến thức, dờ khóc dờ cười hô lên:

- Một triệu lẻ mười ngàn lần thứ nhất... Một triệu lẻ mười ngàn lần thứ hai...

- Một triệu mốt!

Ôn Thụy Dương thuận miệng hô lên, cơ bản xem như đã đấu giá thắng rồi.

Vốn đã chuẩn bị mấy chục triệu để cạnh tranh với Tôn gia, nhưng thoáng một cái đã như giơ tay nhặt được vật báu, hai cha con Ôn gia có cảm giác như đang nằm mơ.

Nhìn về phía Lưu Gia Vinh đang tránh ở phía sau, đầu không dám ngẩng lên, Tần Xuyên cười tà, hỏi:

- Đây, ông lão, sao ông không hô giá? Chẳng phải ông đã biết rõ, đây là thuốc tốt sao?

- Đúng vậy, Lưu Gia Vinh không phải ông đã nói, đây là thứ lãnh đạo cần sao? Sao bây giờ lại từ bỏ rồi?

Ôn Văn Viễn cũng muốn đánh rắn thì phải đánh cho giập đầu.

Mặt Lưu Gia Vinh đỏ như gan heo, nhưng không dám đáp lại, ông ta hận không có cái lỗ nào mà chui xuống.

Ngay khi người phụ trách đấu giá định hô giá lần thứ ba, xác nhận mức giá cuối cùng cho món hàng, đột nhiên một giọng nữ êm tai vang lên.

- Tôi ra giá mười triệu.

Lập tức toàn trường vang lên tiếng trầm trồ kinh ngạc, tất cả mọi người đều nhìn về phía người nói.

Kể cả hai cha con Ôn gia cũng giật mình nhìn về phía đó, đó là một góc vốn không ai để ý tới.

Không biết từ lúc nào, đã có hai cô gái ngồi ở đó.

Một người mặc váy nữ trợ lý màu đen, tóc đỏ, khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt màu xanh lá cây ngoại quốc quyến rũ động lòng người.

Cô gái còn lại mặc một chiếc váy phồng cổ điển thời Trung cổ, đội mũ sa điếm hoa, có vành rộng màu trắng, cầm một chiếc ví da kiểu cổ, trông như một mỹ nhân từ thời cổ tới, đặc biệt làm người khác chú ý.

Thấy mọi người đều quay sang nhìn mình, mỹ nữ trẻ tuổi kia thản nhiên mỉm cười, hướng về phía mọi người, khẽ nâng váy khom người chào.

- Bạch Dạ? Sao lại là cô gái này?

Hai cha con Ôn gia cau mày, hiển nhiên là cũng giống như những người khác có mặt ở đây, họ hoàn toàn không ngờ bỗng dưng lại có người đứng ra làm kỳ đà

cảm mũi như thế này.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 188: Chuyên Gia Dược Liệu

Người phụ trách toát mồ hôi lạnh, y đã làm công việc bán đấu giá hơn mười năm, lúc này quay đầu lại trông theo, chỉ cầu mong sự khinh thường trước đó của mình, không làm người thanh niên kia bất mãn.

Tần Xuyên chớp chớp mắt, ngắm nhìn mấy miếng hà thủ ô màu nâu nhạt, lại cúi xuống ngửi ngửi mùi của nó, rồi hỏi:

- Tôi có thể nếm thử một chút dược không?

“...”

Mấy người phụ trách đều toát mồ hôi lạnh đây đây, lần đầu tiên mới nghe nói dược liệu quý còn phải nếm thử trước khi đấu giá, một khi nó đã bị cắn sứt mất một miếng, liệu bọn họ còn có thể đem ra bán đấu giá?

Nhưng Ôn Văn Viễn lại cảm thấy việc này là cần thiết, dù sao có liên quan đến tính mạng của ông ta, cho nên hỏi rất nghiêm túc:

- Có nếm được không?

- Việc này...

Người phụ trách cười khổ, yếu ớt trả lời:

- Hội trường, không phải chúng tôi không cho, nhưng đây là quy định... Hơn nữa cũng khó nói chuyện với bên bán...

Họ cũng không thẳng thừng từ chối Ôn Văn Viễn, đành phải chuyển trách

nhiệm lên đầu người khác.

Đúng lúc này, một giọng nói giễu cợt lạnh lùng vang lên.

- Hừ, không biết vẫn là không biết, dù có ném cũng vô ích thôi!

Mọi người nhìn lại, thấy là một người đàn ông lớn tuổi đeo kính lão, mặc áo sơ mi kẻ ô màu xám, tuy dáng vẻ có phong độ của một người trí thức, nhưng lại rất ngạo mạn.

Ôn Văn Viễn nhìn thấy người kia, lập tức vẻ mặt trở nên khó coi:

- Lưu Gia Vinh, tốt nhất là ông nói chuyện cho đúng đắn một chút.

Người được gọi là Lưu Gia Vinh, ngoài cười nhưng trong không cười, nói:

- Ông Ôn, ông tìm ở đâu ra một anh chàng non choẹt như vậy để giúp ông giám định dược liệu? Cậu ta không phải là sinh viên của viện y học đấy chứ? Ông muốn giám định dược liệu, có thể tới tìm tôi, chúng ta cũng đã quen biết nhiều năm, tôi vẫn có thể giúp ông chút việc đó mà!

Ôn Văn Viễn nheo mắt:

- Ông đã xuất hiện ở chỗ này, hẳn là Tôn gia cũng muốn tham gia đấu giá?

- Ổ ồ, hóa ra ông không biết sao? Đúng lúc chúng tôi cũng đang thiếu hà thủ ô một trăm hai mươi năm tuổi, dùng để chế một loại thuốc bổ đặc biệt.

Lưu Gia Vinh đắc ý cười nói.

Ôn Văn Viễn hừ lạnh:

- Miếng hà thủ ô này, Ôn gia chúng tôi nhất định phải mua bằng được, tốt nhất là các vị không nên nhúng tay vào.

- Việc này tôi không thể quyết định được, tôi chỉ thay mặt Tôn đại thiếu gia

giám định hà thủ ô, còn người bỏ tiền ra mua, vẫn là Tôn gia.

Lưu Gia Vinh cười ha hả:

- Ôn lão, tôi thấy ông nên nhường một bước đi, lần này là một vị lãnh đạo trên tỉnh cần thuốc bổ, nếu ông làm chậm trễ việc chế thuốc cho lãnh đạo, có thể Đảng Long hội sẽ gặp phiền phức đó!

Ôn Văn Viễn nghe vậy, mặt sa sầm xuống, vẻ mặt biến đổi liên tục.

- Cậu nhỏ, tôi nghe nói ông Ôn đã tìm được một bác sĩ chữa bệnh cho ông ấy, chẳng lẽ là cậu?

Lưu Gia Vinh nhìn Tần Xuyên từ đầu đến chân, vẻ mặt đầy châm biếm.

Tần Xuyên gật đầu:

- Có vấn đề gì sao?

- Ha ha, thật sự là không biết tốt xấu gì, ngay cả tuổi của thủ ô mà cũng không nhận ra được, tôi thấy cậu nên quay về bụng mẹ mà học cho kỹ lại đi! Thật không hiểu cái lão Chu Vân Phong lên cơn điên rồi gì, lại coi cậu là khách quý!

Lưu Gia Vinh khinh thường liếc Tần Xuyên một cái, rồi thản nhiên đi ra ngoài.

- Ông ta là ai vậy?

Tần Xuyên buồn bực, chẳng hiểu thế quái nào lại có người tới nói những lời khó nghe như vậy.

Ôn Văn Viễn thờ dài:

- Là Viện trưởng Viện y dược Đông Hoa, cũng là thân thích của Tôn gia, coi

như ngang hàng với Chu lão trong giới Trung y ở thành phố Đông Hoa này.

- Rất nhiều lãnh đạo tìm ông ta điều chế dược liệu, cũng thường xuyên nhờ ông ta chữa bệnh, cho nên dù chỉ là bác sĩ, địa vị của ông ta lại không hề tầm thường.

Tần Xuyên giật mình, thảo nào không những ông ta xem thường Chu Vân Phong, mà ngay cả hội trưởng Đăng Long hội, ông ta cũng không coi vào đâu, hóa ra là có quan hệ lớn ở sau lưng.

Thật ra chỉ cần một mình Tôn gia, Ôn Văn Viễn cũng không dám hành động tùy tiện, loại gia tộc lớn như vậy, không thể so sánh với người bình thường được, nếu Đăng Long hội tự ý khai chiến với một đại gia tộc như vậy, chắc chắn sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt đối với xã hội, chính phủ sẽ không muốn điều đó xảy ra.

Hơn nữa bản thân Lưu Gia Vinh có quan hệ lớn lâu năm, thật sự là có tư cách để đối mặt khiêu khích Ôn Văn Viễn.

Khi hai người rời khỏi hậu trường, Ôn Văn Viễn bất an hỏi:

- Tần tiên sinh, không thể ném hà thủ ô, vậy có cần tìm phương pháp khác để giám định không?

Tần Xuyên mỉm cười:

- Để làm gì? Ông thật sự cho rằng tôi phải ném thử mới giám định được?

- Việc này... Chẳng lẽ không phải?

- Tôi nhìn một cái, ngửi một chút, là đã biết đó thực sự là hà thủ ô một trăm hai mươi năm, so với ghi chép trong sách thuốc, cũng không khác biệt. Sở dĩ tôi muốn ném thử, là vì trước kia chưa từng thử lần nào, bây giờ muốn thử xem sao.

Tần Xuyên cười, giải thích.

Ôn Văn Viễn thở phào nhẹ nhõm, như vừa uống một liều thuốc an thần.

- Tần tiên sinh, ngài yên tâm, hôm nay dù tôi phải xuất hết tiền của ra, cũng phải mua bằng được miếng hà thủ ô này, ngay cả có cứng đối cứng với Tôn gia, chọc giận một vài lãnh đạo, tôi cũng sẽ không ngại!

Ôn Văn Viễn đã hạ quyết tâm rồi, mặc kệ đắ tội với ai, cũng không quan trọng bằng tính mạng của mình.

Cùng lúc đó, trong hội trường cuộc đấu giá.

Lưu Gia Vinh tới ngồi lại chỗ cũ, Tôn Vĩ đã chờ sẵn.

- Chú Lưu, thế nào, miếng hà thủ ô kia là chính phẩm phải không?

Tôn Vĩ cũng khá lễ độ, dù sao Tôn gia có ngày hôm nay, cũng có không ít công lao của Lưu Gia Vinh trong việc điều chế phương thuốc.

- Đã xác định, cũng không có vấn đề gì, lát nữa ngài cứ việc đấu giá, có miếng hà thủ ô kia, là có thể phối chế thuốc cho Cục trưởng Trần đúng hạn rồi.

Lưu Gia Vinh ra vẻ không có gì phải lo.

Tôn Vĩ luôn tin tưởng ở ông ta, mỉm cười gật đầu:

- Vất vả cho chú Lưu rồi!

Lưu Gia Vinh xua tay:

- Tôn thiếu, cậu biết vừa rồi tôi gặp ai không?

- Ai?

- Ôn Văn Viễn.

- Ồ!

Tôn Vĩ đảo mắt một vòng, cười nói:

- Hẳn ông ta cũng tới tham gia đấu giá hà thủ ô?

- Đúng vậy.

Lưu Gia Vinh cười tà, gật đầu:

- Nhưng chúng ta nhất định không thể để ông ta giành được nó.

Tôn Vĩ tháo kính xuống, thối thối, thản nhiên nói:

- Đương nhiên rồi, Cục trưởng Trần là lãnh đạo quan trọng che chở cho Tôn gia chúng ta, tuy ông Ôn là một trưởng bối, nhưng có vài thứ, chúng ta cũng không thể nhường một cách dễ dàng.

Vẻ tươi cười trên khuôn mặt của Lưu Gia Vinh càng đậm hơn:

- Tôi cũng nghĩ như vậy, nếu Tôn thiếu có gan tranh đấu giá, tương lai của Tôn gia chắc chắn càng rục rờ.

Tôn Vĩ lòng đầy tự đắc, nhưng vẫn khiêm tốn mỉm cười, lắc đầu.

Khi cuộc đấu giá sắp bắt đầu, hai cha con nhà họ Ôn và Tần Xuyên đều tới, vừa khéo ngồi bên cạnh Tôn Vĩ.

Vẻ mặt hai cha con Ôn gia rất nghiêm trọng, hai người biết, tiền của của Tôn gia chắc chắn không thua kém mình, cho nên hai người đã chuẩn bị sẵn số tiền gấp nhiều lần mức giá ước đoán của hà thủ ô.

Tôn Vĩ chỉnh lại cổ áo bộ Âu phục, rồi đứng lên, dường như muốn thân thiết bắt tay hai cha con Ôn gia.

- Bác Ôn, anh Ôn, đã lâu không gặp, từ khi chia tay đến giờ, hai người vẫn ổn chứ?

Dáng vẻ nhẹ nhàng tao nhã, Tôn Vĩ mỉm cười, giơ tay ra.

Nhưng đưa được lưng chừng, y lại nhìn thấy Tần Xuyên đang ngáp vì cảm thấy buồn chán!

Hai cha con Ôn gia nhìn thấy, trong khoảnh khắc, ánh mắt của Tôn Vĩ dờ ra, nhìn theo ánh mắt y, mới phát hiện y đang nhìn Tần Xuyên.

Hai cha con nhìn nhau, không hiểu đầu của tai nheo gì.

- Tôn tổng...

Ôn Thụy Dương nở nụ cười máy móc:

- Cậu gặp Tần tiên sinh rồi, có vấn đề gì sao?

Tần Xuyên quay lại liếc nhìn Tôn Vĩ, cũng lười phản ứng, vờ như không nhận ra.

Tôn Vĩ mỉm cười, mặt cứng đờ, bắt tay hai người xong, nói:

- À, không có gì, chỉ là nhiều ngày không gặp, lo lắng cho sức khỏe của bác Ôn.

- Ha ha, cảm ơn Tôn tổng quan tâm, lão già này có số sống lâu, sống được tới hôm nay, tất nhiên là có thể tiếp tục sống tốt.

Ý của Ôn Văn Viễn rất rõ ràng, thủ ô phải về tay ông ta.

Nếu là trước kia, nhất định Tôn Vĩ sẽ châm biếm vài câu, hoặc là khinh thường cười cười, nhưng lúc này y thấy Tần Xuyên đi cùng với hai cha con Ôn gia, cho nên hoàn toàn không dám lên tiếng.

Đột nhiên y nhớ ra, Tần Xuyên muốn chữa bệnh cho Ôn Văn Viễn, nói cách khác, Tần Xuyên muốn đầu giá được thứ dược liệu kia.

Hôm nay y đã biết Tần Xuyên là người của cố võ thế gia, lại có vợ là thiếu tướng, làm sao y dám trêu vào?

- À, dạ dạ...nhất định bác Ôn sống lâu trăm tuổi.

Tôn Vĩ gượng cười, nhưng ánh mắt luôn hướng về phía Tần Xuyên, lo lắng Tần Xuyên phản ứng như thế nào.

Lưu Gia Vinh cảm thấy bực bội, sao hôm nay Tôn Vĩ lại nói chuyện nhẹ nhàng đến như vậy, không có chút nhuệ khí nào, nhưng cho rằng Tôn Vĩ thu móng vuốt lại, cho nên cũng không quá để ý.

Khi người hai bên ngồi xuống, người chủ trì trên bục cũng chính thức tuyên bố bắt đầu cuộc đấu giá.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 189: Im Lặng Như Trời

Tuy không phải là nhỏ, nhưng hãng đấu giá Đông Hoa cũng chỉ là một hãng bán đấu giá trong tỉnh, giá tối thiểu của vật đưa ra bán đấu giá cũng từ vài chục ngàn trở lên.

Mấy món đồ đầu tiên, thường là gỗ tử đàn, ngọc bích và những bức thư họa, ở thành phố cũng có không ít, cho nên người mua cũng không hứng thú lắm.

Cha con Ôn gia rất biết điều, mỗi lần có món mới, đều đưa mắt nhìn Tần Xuyên, nếu như hãnh thích, họ sẽ ra giá mua về ngay.

Tần Xuyên cũng đang tìm kiếm, nhưng những món đồ này quá “già cả”, dùng tặng cho phụ nữ không thích hợp.

Rốt cuộc, khi một chiếc vòng tay mã não màu đỏ nửa trong suốt xuất hiện, mắt Tần Xuyên sáng lên, cái này rất hợp với Đường Vi. Hãnh không chút khách khí chỉ vào chiếc vòng, nói với Ôn Thụy Dương ngồi bên cạnh:

- Vòng đó được lắm.

Hai cha con Ôn gia đang muối hỏi hãnh, bây giờ Tần Xuyên lại “gợi ý” một cách thẳng tuột như vậy, họ không khỏi mỉm cười.

Kết quả, giá là hai triệu tám trăm ngàn, Ôn gia đấu giá được món hàng đầu tiên khá đẳng cấp.

Trên thực tế, thấy Ôn Văn Viễn muốn mua, đại đa số người tham gia đấu giá cũng không có ý tranh đoạt, bởi vì tiền của của Ôn gia rõ ràng hơn hãnh đa số người ở đây.

Cuối cùng cũng không tranh được với người ta, mất công giành làm gì, chỉ bằng nhường luôn từ đầu.

Tiếp đó người phụ trách đấu giá lớn tiếng tuyên bố:

- Các vị quý khách, hôm nay một món hàng có giá khởi đầu là một triệu đồng xuất hiện!

Trên màn hình lớn phía sau, xuất hiện một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh rực rỡ, xung quanh chiếc nhẫn được đính những viên kim cương thật nhỏ, ở giữa là một viên kim cương lớn lấp lánh chói.

Ở đây có không ít nhân vật trong xã hội thượng lưu, đương nhiên ánh mắt rất tinh tường, nhưng giá khởi đầu của viên kim cương cũng khiến không ít người phải hít hà.

Người phụ trách đấu giá phấn khởi nói:

- Nhẫn hiệu Fred –Leighton này hẳn là mọi người đều đã nghe quen rồi, đây là chiếc nhẫn kim cương đính hôn kiểu cổ độc nhất vô nhị trên toàn thế giới, đã có ba mươi năm lịch sử, phía trên có hai mươi tám viên kim cương nhỏ ở xung quanh, chính giữa là viên kim cương ba ca-ra màu xanh lam, là loại kim cương quý hiếm từ Zaire.

- Có một chiếc nhẫn đính hôn như vậy, chắc chắn là một vật kỷ niệm tốt đẹp nhất trong mộng ước của các bà các cô, nào các quý ông, các quý bà, giá khởi điểm là một triệu! Đấu giá bắt đầu!

Vừa dứt lời, đã có người lần lượt đưa ra giá, không khí sôi nổi hơn lúc đấu giá những vật trước đó.

Nhẫn kim cương của thương hiệu nổi tiếng, phẩm chất bảo đảm, khoảng cách giữa hai lần ra giá là không nhỏ, hơn nữa, đây cũng là cách rất hiệu quả để chinh phục trái tim phụ nữ, cho nên đương nhiên những con em nhà giàu có vung tiền

như rác.

- Hai triệu!

- Hai triệu rưỡi!

- Ba triệu rưỡi!

Không bao lâu sau, giá của chiếc nhẫn đã leo lên tới tám triệu, nhưng vẫn chưa dừng lại.

Tần Xuyên vừa nhìn thấy chiếc nhẫn kia, đã vui mừng nường mắt, trước đó hẳn còn nói sẽ mua một chiếc nhẫn hột xoàn cho Liễu Hàn Yên, chiếc nhẫn này có màu xanh da trời, còn gì thích hợp hơn?

Mặc kệ cô ấy có thích hay không, cứ mua rồi nói sau!

- Bác Ôn, là chiếc nhẫn đó!

Tần Xuyên không chút khách khí chỉ về phía chiếc nhẫn.

Ôn Thụy Dương liếc nhìn cha, dù sao đây là món đồ giá hơn mười triệu, y vẫn cảm thấy xót ruột.

Nhưng Ôn Văn Viễn thản nhiên như không:

- Ngần ra làm cái gì? Mau ra giá mua về đi!

Giữa lúc quan trọng này, không thể để Tần Xuyên không vui.

- Mười một triệu!

Rốt cuộc Ôn Thụy Dương giơ bảng lên.

Không ít người tham gia đấu giá đều nhú mào, sao Ôn gia lại nhúng tay vào nữa rồi, giá này làm khó họ rồi.

Ngồi bên cạnh, Lưu Gia Vinh tò mò hỏi Tôn Vĩ:

- Tôn thiếu, không phải cậu muốn theo đuổi Chu Phương Tinh sao? Chiếc nhẫn kia là một vật cầu hôn rất tốt!

Tôn Vĩ làm ra vẻ bình tĩnh nói:

- Tôi không muốn theo đuổi cô ấy nữa, cho nên không cần mua.

Lưu Gia Vinh ngạc nhiên, ông ta thật sự rất mong Tôn Vĩ cưới Chu Phương Tinh, bởi như vậy, sớm muộn gì Chu gia cũng sẽ bị Tôn gia chiếm lấy, dù sao Chu gia không có con trai thừa kế.

Không ngờ, Tôn Vĩ lại muốn từ bỏ việc theo đuổi Chu Phương Tinh!

- Tôn thiếu, sao đột nhiên cậu lại đổi ý? Cưới Chu Phương Tinh có thể lấy được những phương thuốc và công ty của Chu gia...

Mặt sa sầm, Tôn Vĩ sáng giọng:

- Chú Lưu, sao chú nhiều lời như vậy? Tôi nói không muốn là không muốn!

Nhưng thật ra y vẫn chú ý, Ôn gia muốn mua nhẫn là do ý của Tần Xuyên, làm sao y dám tranh giành với hắn?!

Vẻ mặt không cam lòng, nhưng Lưu Gia Vinh cũng không dám phản ứng.

Rốt cuộc, chiếc nhẫn được chốt giá hai mươi triệu. Hai cha con Ôn gia rất xót ruột, cũng may là Tôn Vĩ không tham gia, còn những người khác thì không thể cạnh tranh được với hai cha con họ rồi.

Tần Xuyên mặt mày rạng rỡ, hắn rất mong được nhìn thấy phản ứng của Liễu Hàn Yên khi thấy chiếc nhẫn.

Kế tiếp, Tần Xuyên lại mua cho Diệp Tiểu Nhu một miếng ngọc bội Hòa

Điền, theo cảm tình của Diệp Tiểu Nhu, hơn nữa có phẩm chất rất cao.

Suy cho cùng, hẳn cảm thấy cho Diệp Tiểu Nhu đeo vật gì đó quá quý giá, là không hợp, cho nên mới chọn miếng ngọc bội tươi mát và trang nhã kia.

Tôn Vĩ cũng bắt chước mua vài món vô thường vô phạt, khiến Lưu Gia Vinh thấy khó hiểu, đồ tốt thì không mua, lại đi chọn mấy thứ chẳng đâu vào đâu.

Đến cuối buổi đấu giá, miếng hà thủ ô một trăm hai mươi năm tuổi mới xuất hiện.

Hai cha con Ôn gia lộ vẻ rất căng thẳng, hai người đã chuẩn bị tinh thần dốc hết vốn liếng ra đấu giá tới cùng với Tôn gia.

- Cha, trong tay chúng ta còn lại năm mươi triệu, nếu giá cao hơn nữa, tài chính của công ty sẽ khó khăn.

Ôn Văn Viễn ho khan mấy tiếng, thấp giọng nói:

- Đừng nói là năm chục triệu, cho dù là một trăm triệu, cũng phải mua được miếng hà thủ ô này...Cha có thể phải đi gặp Diêm Vương bất cứ lúc nào, không thể đợi thêm nữa.

- Con biết rồi, cha.

Ôn Thụy Dương nghiêm nghị gật đầu.

Hai cha con tràn đầy tinh thần quyết thắng liếc nhìn Tôn vĩ ở bên cạnh, nhưng Tôn Vĩ rất bình thản, dường như không có chút ý chí chiến đấu nào.

Người phụ trách đấu giá biết rõ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, món được liệu này sẽ khiến Ôn gia và Tôn gia cùng tranh đoạt, cho nên lúc giới thiệu, đặc biệt ra sức.

- Các vị, được liệu này thoạt nhìn có vẻ ngoài xấu xí, nhưng nó chính là thần

dược xưa nay trong Trung y! Trong Bản Thảo Cương Mục nói “Cổ tinh ích thận, mạnh gân cốt, tóc đen lại, làm thuốc bổ rất tốt, không hàn, không táo, dược tính công hiệu hơn các loại thuốc địa hoàng, thiên môn đông”, là nói về hà thủ ô này.

- Mà miếng hà thủ ô nhỏ này của chúng tôi, chính là hà thủ ô một trăm hai mươi năm tuổi, dược tính rất kỳ diệu, mặc dù không đến mức làm người chết sống lại, nhưng đủ để loại trừ bách bệnh, kéo dài tuổi thọ. Giá khởi điểm là năm trăm ngàn, bắt đầu!

Không đợi bất kỳ ai đưa ra giá, Ôn Thụy Dương lập tức hô to:

- Một triệu!

Tất cả những người có mặt đều ngẩn người, ai cũng biết, thảo dược nào cũng vậy, cho dù là tốt đến mấy, cũng không phải là thuốc tiên.

Một miếng hà thủ ô một trăm hai mươi năm tuy quý giá, nhưng có cần phải bỏ ra một triệu đồng để mua không? Chẳng lẽ Ôn hội trưởng của Đảng Long hội muốn biến tóc trắng thành tóc đen?

Kết quả là, hoàn toàn không có ai tranh đấu giá với Ôn Thụy Dương, toàn hội trường im lặng như tờ...

Lưu Gia Vinh ngơ ngác đợi hồi lâu, thấy Tôn vĩ không ra giá, không kìm lòng được, dùng khuỷu tay hích Tôn Vĩ.

- Tôn thiếu! Hà thủ ô! Hà thủ ô mà chúng ta cần xuất hiện rồi! Ngài mau giơ bảng ra giá đi!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 190: Dù Sao Cậu Cũng Là Người Có Tiền

Không những ông ta, mà ngay cả người phụ trách đấu giá cũng buồn bực nhìn về phía Tôn Vĩ, thầm nghĩ vì sao Tôn gia còn chưa ra giá, đây không phải là vật quý mà nhà họ muốn tranh đoạt hay sao?

Kết quả là, trong lúc nhất thời, người phụ trách đấu giá cũng quên hô “một triệu lần thứ nhất, một triệu lần thứ hai”...theo như quy định, mà đứng ngẩn ra.

Lưu Gia Vinh sốt ruột đến mức trán toát mồ hôi, vội huých Tôn Vĩ:

- Tôn thiếu, cậu nói đi! Chúng ta phải giành được miếng hà thủ ô này, nếu không thì sẽ không có thuốc cho Cục trưởng Trần!

Tôn Vĩ hít sâu một hơi, cúi đầu nói:

- Chú Lưu...Thuốc đó...chú dùng hà thủ ô thông thường loại thượng hạng đi, dù sao Cục trưởng Trần uống vào cũng không phân biệt được đâu!

- Tôn thiếu! Sao đột nhiên ngài lại nói như vậy?

- Tôi làm sao ấy à? Cục trưởng Trần sẽ không biết đâu, chú cứ kê đơn cho ông ta có vị hà thủ ô là xong.

Tôn Vĩ bực mình, trong lòng bối rối, nhưng không dám nói ra.

- Cục trưởng Trần cũng theo dõi sát cuộc đấu giá lần này đấy! Ông ta muốn có thuốc kiện thận và làm tóc đen lại, không dùng hà thủ ô một trăm hai mươi năm mà thay bằng hà thủ ô khác, sẽ không có hiệu quả gì rõ rệt!

Lưu Gia Vinh vội vàng nói.

Nhưng Tôn Vĩ vẫn không chịu giơ bảng, làm như không nghe thấy.

Lưu Gia Vinh cho là Tôn Vĩ phát điên rồi, vội chụp lấy tấm bảng, giơ lên hô lớn:

- Hai triệu!

Tôn Vĩ thấy vậy, rất giận dữ, liền giật bảng lại, đứng lên nói:

- Không phải! Đây không phải là tôi ra giá! Không tính giá hai triệu!

- Hà?!

Người phụ trách đấu giá kinh ngạc, đây là lần đầu tiên ông ta gặp phải tình huống này.

Nhiều người cảm thấy buồn cười, có người cười thành tiếng, không ngờ Tôn gia lại làm trò cười cho thiên hạ như thế này, một người ra giá, một người lại phủ nhận.

Tôn Vĩ bất chấp mất mặt, hung dữ trợn mắt nhìn Lưu Gia Vinh:

- Đồ con rùa! Lão già kia! Lão điên rồi sao? Tôi có cho phép lão ra giá không?

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, ngay trước mặt bao nhiêu người, mà Tôn Vĩ mắng Lưu Gia Vinh là “đồ con rùa, lão già kia?”

Lưu Gia Vinh không chỉ là Viện trưởng Viện nghiên cứu y dược, mà ở Tôn gia, địa vị của ông ta cũng không tầm thường, cũng là trưởng bối của Tôn Vĩ, ông ta chưa bao giờ bị sỉ nhục nặng nề như vậy.

Mặt tái nhợt, mắt đỏ ngầu, Lưu Gia Vinh run rẩy chỉ vào mặt Tôn Vĩ:

- Mà...mày mắng ta cái gì? Tại sao dám nói ta như vậy?!

- Tôi mắng ông đấy! Ông muốn tranh mua miếng hà thủ ô này, thì tự mua lấy đi! Cút khỏi Tôn gia ngay!

Đừng nói Lưu Gia Vinh há hốc mồm, ngay cả hai cha con Ôn gia cũng tròn mắt.

Ôn Văn Viễn và Ôn Thụy Dương nhìn nhau, nghĩ mãi cũng không ra, hai người phía Tôn gia làm cái trò gì, sao đột nhiên lại xảy ra “nội chiến” rồi?

Mọi người xì xào bàn tán, đều thắc mắc không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lưu Gia Vinh tức giận đến nỗi cả người run rẩy, mặt mày tái xanh:

- Tôn Vĩ...Mày...rốt cuộc hôm nay mày uống lộn thuốc hay đầu bị chạm mạch rồi?! Không mua được miếng hà thủ ô này, hậu quả mày sẽ phải gánh chịu!

- Mẹ kiếp! Gánh chịu thì gánh chịu! Ông muốn nhảy vào hầm lửa, cũng đừng kéo Tôn gia bọn tôi theo!

Lưu Gia Vinh chỉ vào hai cha con Ôn gia:

- Gan của mày bị chó ăn hết rồi à? Chẳng lẽ mày sợ Đãng Long hội?! Việc này mà để cho cha mày biết, không sợ bị chửi nát nước sao?

Tôn Vĩ hừ lạnh:

- Tôi rất kính trọng bác Ôn, cho nên muốn nhường miếng hà thủ ô này cho bác Ôn, có gì là không ổn?

Nghe y nói vậy, không ai tin nổi, kể cả hai cha con Ôn gia cũng cười nhạt liên tục.

Tần Xuyên ngồi vắt chân chữ ngũ, cười hì hì:

- Ý, cậu Tôn, chẳng phải cậu muốn tranh mua miếng hà thủ ô đó sao? Tranh thủ đi! Hai người ngồi cạnh tôi đã chuẩn bị sẵn năm mươi triệu để cùng ra giá với cậu đây này!

Tôn Vĩ giật mình, trước đó Tần Xuyên làm ngơ, y cũng đành phải vờ không nhận biết, nhưng hôm nay Tần Xuyên gọi thẳng mặt y, y cũng không thể tiếp tục im lặng được.

Sợ Tần Xuyên mang thù, Tôn Vĩ vội đổi nét mặt, thay bằng vẻ tươi cười nịnh nọt, xoay người lại cúi đầu nói:

- Tần thiếu, ngài nói đùa với tôi sao? Đó là thứ ngài muốn, làm sao tôi dám giành chứ? Nếu như ngài không chê, hay là để tôi đấu giá được, rồi sẽ tặng cho ngài?

Lập tức, cả hội trường ồ lên đầy kinh ngạc, tất cả mọi người đều quay lại nhìn.

Rốt cuộc mọi người cũng hiểu ra.

Hóa ra người khiến Tôn Vĩ sợ hãi, không phải là hai cha con Ôn gia, mà là người thanh niên trông có vẻ bình thường kia.

Lưu Gia Vinh cũng hoang mang khó hiểu, chẳng lẽ này giờ Tôn Vĩ không ra giá, là vì e sợ địa vị của người thanh niên này, địa vị của hắn còn cao hơn so với hai cha con nhà họ Ôn và Cục trưởng Trần?

Hai cha con Ôn Văn Viễn nhìn Tần Xuyên bằng ánh mắt kinh ngạc và không thể tin được.

Họ chỉ biết, trước kia Tần Xuyên là một ông chủ tiệm nét, sau đó hắn đột nhiên kết hôn, rồi giàu lên.

Nhưng họ không sao nghĩ ra, Tần Xuyên lại là nhân vật khiến Tôn gia phải e sợ như vậy!

- Cậu mua tặng tôi thì vô vị lắm, phải cạnh tranh đấu giá một chút, vừa thú vị, vừa không làm cho người phụ trách đấu giá mất hứng chứ?

Tần Xuyên chỉ chỉ người phụ trách đấu giá đang mặt đỏ tới mang tai trên bục.

Nhưng Tôn Vĩ vẫn không dám ra giá, đắn đo một chút, rồi nhỏ giọng hỏi:

- Tần thiếu, theo ngài...tôi nên ra giá nhiều ít?

Tần Xuyên ngẫm nghĩ rồi nói:

- Vừa rồi là một triệu, cậu chỉ cần thêm mười ngàn! Đừng ngại nhiều, dù sao cậu cũng là người có tiền, thêm mười ngàn là được!

- Há?

Tôn Vĩ dờ khóc dờ mếu, người có tiền mà một lần ra giá chỉ tăng thêm có mười ngàn?

Đối với Tôn vĩ, mười ngàn chỉ là một món tiền đủ mua một cái bánh bao! Một lần ra giá mà tăng chỉ có chừng đó, thật sự là rất mất mặt!

- Sao vậy? Cậu nghĩ là nhiều quá?

Trong mắt Tần Xuyên lóe lên vẻ lạnh lùng.

- Không nhiều, không nhiều đâu!

Tôn Vĩ cười gượng, vẻ mặt bất đắc dĩ, đành phải giơ bảng lên:

- Một triệu lẻ mười ngàn!

Nói xong, mặt y đỏ bừng, từ trước đến giờ, y chưa từng rơi vào tình thế mất

mặt đến như vậy.

Hiển nhiên, đây là Tần Xuyên cố ý làm nhục y, nhưng y đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, trong lòng chỉ mong sao Tần Xuyên mãi mãi không biết việc y từng cùng Tứ Hải bang bỏ tiền thuê A Tu La...

Hai cha con Ôn gia cười ha hả, cảm thấy vô cùng hả giận, có ai ngờ được, Tôn gia mà họ e ngại nhất, thật ra chỉ là một con cọp giấy, không chịu nổi một đòn của Tần Xuyên?

- Tần tiên sinh, ngài thật đúng là thâm tàng bất lộ, hôm nay lão già này được tận mắt nhìn thấy thế nào là cao nhân rồi!

Ôn Thụy Dương càng khó che giấu được vẻ mặt vui mừng, xưa nay chưa từng mở mày mở mặt như thế này:

- Tần tiên sinh vừa xuất mã, là tình thế xoay chuyển ngay! Ha ha ha...

Người phụ trách coi như mở mang kiến thức, dờ khóc dờ cười hô lên:

- Một triệu lẻ mười ngàn lần thứ nhất... Một triệu lẻ mười ngàn lần thứ hai...

- Một triệu mốt!

Ôn Thụy Dương thuận miệng hô lên, cơ bản xem như đã đấu giá thắng rồi.

Vốn đã chuẩn bị mấy chục triệu để cạnh tranh với Tôn gia, nhưng thoáng một cái đã như giơ tay nhặt được vật báu, hai cha con Ôn gia có cảm giác như đang nằm mơ.

Nhìn về phía Lưu Gia Vinh đang tránh ở phía sau, đầu không dám ngẩng lên, Tần Xuyên cười tà, hỏi:

- Đây, ông lão, sao ông không hô giá? Chẳng phải ông đã biết rõ, đây là thuốc tốt sao?

- Đúng vậy, Lưu Gia Vinh không phải ông đã nói, đây là thứ lãnh đạo cần sao? Sao bây giờ lại từ bỏ rồi?

Ôn Văn Viễn cũng muốn đánh rần thì phải đánh cho giập đầu.

Mặt Lưu Gia Vinh đỏ như gan heo, nhưng không dám đáp lại, ông ta hận không có cái lỗ nào mà chui xuống.

Ngay khi người phụ trách đấu giá định hô giá lần thứ ba, xác nhận mức giá cuối cùng cho món hàng, đột nhiên một giọng nữ êm tai vang lên.

- Tôi ra giá mười triệu.

Lập tức toàn trường vang lên tiếng trầm trồ kinh ngạc, tất cả mọi người đều nhìn về phía người nói.

Kể cả hai cha con Ôn gia cũng giật mình nhìn về phía đó, đó là một góc vốn không ai để ý tới.

Không biết từ lúc nào, đã có hai cô gái ngồi ở đó.

Một người mặc váy nữ trợ lý màu đen, tóc đỏ, khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt màu xanh lá cây ngoại quốc quyến rũ động lòng người.

Cô gái còn lại mặc một chiếc váy hồng cổ điển thời Trung cổ, đội mũ sa điếm hoa, có vành rộng màu trắng, cầm một chiếc ví da kiểu cổ, trông như một mỹ nhân từ thời cổ tới, đặc biệt làm người khác chú ý.

Thấy mọi người đều quay sang nhìn mình, mỹ nữ trẻ tuổi kia thản nhiên mỉm cười, hướng về phía mọi người, khẽ nâng váy khom người chào.

- Bạch Dạ? Sao lại là cô gái này?

Hai cha con Ôn gia cau mày, hiển nhiên là cũng giống như những người khác có mặt ở đây, họ hoàn toàn không ngờ bỗng dưng lại có người đứng ra làm kỳ đà

cảm mũi như thế này.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 191

Thân là hội trưởng của Đông Hoa thương hội, doanh nhân của tập đoàn Lăng Vân, ngày thường Bạch Dạ rất ít khi ra vào những nơi công cộng. Trừ khi Đông Hoa thương hội có hoạt động gì cần chủ trì, bằng không người thường muốn thấy vị nữ phú hộ này cũng tương đối khó. Đầu tiên, trong thành phố Đông Hoa gần như không thể tìm ra ai lắm tiền hơn Bạch Dạ, cho nên cô không cần lấy lòng bất cứ ai. Thứ hai, tài sản chủ yếu của cô đều ở nước ngoài, vì vậy không cần tiếp xúc quá nhiều với vài người, thậm chí là quan chức trong thành phố Đông Hoa. Kinh doanh phát đạt như Bạch Dạ đã khiến vô số doanh nhân cực kỳ ngưỡng mộ, nhưng cũng chính vì thế mà mỗi khi xuất hiện, nếu Bạch Dạ muốn làm gì cũng khó có ai ngăn được cô.

Trước đó Ôn Thụy Dương còn tươi cười, lúc này lại sa sầm mặt:

- Ba, Bạch Dạ này đang cố ý đẩy, lẽ nào cô ta muốn thừa dịp này đẩy ba vào chỗ chết?

Ôn Văn Viễn xoa tay, nhưng tay ông cũng đang run:

- Đừng hoảng, con đi hỏi xem Hội trưởng Bạch có ý gì mà một mực tìm mua thú ô 120 tuổi, nó có lợi gì cho cô ta?

Ôn Thụy Dương gật đầu, đứng dậy giơ tay với người chủ trì:

- Đợi một chút, tôi muốn bàn bạc với Hội trưởng Bạch.

Người chủ trì ngậy ra, bèn hỏi ý người phụ trách phòng đấu giá và được cho phép. Thông thường mà nói, trong quá trình đấu giá không thể để các bên đấu

giá nói chuyện với nhau, nhưng khổ nỗi lần này toàn tai to mặt lớn, phòng đấu giá cũng không tiện dây vào nên đành để cho khách tự do. Nhìn Ôn Thụy Dương đi qua hỏi, Tần Xuyên cũng nghĩ tại sao Bạch Dạ lại xuất hiện, chỗ dựa sau lưng cô ta thực ra là “Thánh giáo”, cô ta không thể vô cớ đến đây tranh mua thủ ô với Ôn Văn Viễn được, giải thích duy nhất chính là: Thánh giáo muốn Ôn Văn Viễn chết!

- Chú Ôn, trước đây chú có qua lại với Bạch Dạ sao?

Tần Xuyên thấy sắc mặt nghiêm trọng của Ôn Văn Viễn, bèn nheo mắt hỏi.

Lần này xem như Ôn Văn Viễn càng thêm tôn kính Tần Xuyên, dù gì trong mắt ông hẳn cũng là “thâm tàng bất lộ”:

- Cậu Tần, cậu nói “qua lại”... là ý gì?

Ôn Văn Viễn gượng cười hỏi.

Tần Xuyên bèn thẳng thừng:

- Thánh giáo tìm đến chú rồi phải không?

Ôn Văn Viễn liền biến sắc, hai chân run rẩy, ngờ vực hỏi:

- Cậu Tần... cậu cũng biết Thánh giáo à?

Tần Xuyên gật đầu:

- Không biết rõ lắm, chỉ là nghe nói “Thánh giáo” có liên quan nhất định với chuyện bang Đông Hải của thành phố Đông Hoa bị diệt trước đó. Đương nhiên rồi, khi đó cháu vẫn đang ở trong núi, mấy chuyện này không liên quan đến cháu, chỉ muốn hỏi mà thôi.

Ôn Văn Viễn không tin Tần Xuyên chỉ muốn hỏi. Ông chần chừ một lúc rồi nhỏ giọng nói:

- Thật không dám giấu, cậu Tần, lúc đó tôi làm việc cho Hội trưởng Đường, chỉ biết Thánh giáo đúng là từng tìm đến Đường gia. Sau đó Đường gia lại bị tai nạn giao thông rất khó hiểu, nhà tan cửa nát, hơn phân nửa là có liên quan đến Thánh giáo. Về sau Bạch Dạ tiểu thư cũng tìm đến chúng tôi ngỏ ý muốn hợp tác “sâu hơn” với hội Đăng Long, nhưng chỗ dựa của tập đoàn Lăng Vân là Thánh giáo, nếu cho họ cơ hội thì Ôn gia chúng tôi hơn phân nửa sẽ bị ăn tươi nuốt sống. Vì vậy đến hôm nay, Ôn gia chúng tôi vẫn giữ khoảng cách nhất định với Bạch tiểu thư, nếu không cần thiết sẽ không gặp mặt...

Tần Xuyên cũng đoán được như thế. Nếu Thánh giáo tìm đến bang Tứ Hải, không lý do gì không tìm hội Đăng Long, chỉ có thể là do cha con Ôn gia từ chối hợp tác. Đúng lúc này, Ôn Thụy Dương trở về, cố nén cơn tức mà nói:

- Ba, Bạch Dạ đó xem chúng ta đều là đồ ngu hết! Cô ta nói mẹ mình đang bệnh, muốn tìm thủ ô 120 tuổi này trị bệnh, nhưng trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?

Ôn Văn Viễn đã sớm đoán được, điềm nhiên nói:

- Nếu đã vậy thì cứ ra giá, làm hết khả năng của chúng ta thôi.

Ôn Thụy Dương không chờ được nữa mà giơ bảng:

- Hai mươi triệu!

Mọi người có mặt đều xôn xao, còn Ôn gia thì bắt đầu xem kịch hay. Tuy Ôn gia không dám đấu giá thủ ô này, nhưng Ôn Vĩ biết thân phận của Bạch Dạ không đơn giản, nếu cô ta muốn đoạt thứ mà Tần Xuyên muốn, y cũng sẽ rất vui. Nhưng người chủ trì chưa kịp lên tiếng, Bạch Dạ lại giơ bảng:

- Ba mươi triệu...

Các nhà đấu giá khác bắt đầu toát mồ hôi, đúng là lắm tiền thật, mức tiền cứ thế mà tăng lên mười triệu bạc! Mọi người đều đổ mồ hôi thay cho Ôn Văn

Viễn, lẽ nào đường đường là hội trưởng hội Đăng Long lại đáng thương đến mức chết vì không mua được thuốc? Ôn Thụy Dương nghiêng răng nghiêng lợi, dứt khoát không chịu thua, hét lớn:

- Năm mươi triệu!

Đây là toàn bộ số tiền trước mắt họ có thể đưa ra, nếu không đấu nổi nữa, họ chỉ còn cách đem gia sản đi thế chấp, mà việc này gần như là cắt đứt tương lai của hội Đăng Long, dù gì họ vốn mang nợ kinh doanh. Khổ nỗi chút tiền này chẳng là gì đối với Bạch Dạ, cô thấy rất vô vị, đến bảng hiệu cũng lười tự giờ, bèn bảo Freya ngồi cạnh báo giá giúp:

- Sáu mươi triệu!

Cha con Ôn gia nghe số tiền này liền tái mặt, không thốt được lời nào. Người chủ trì trên khán đài hứng thú đến mức muốn phát bệnh tim, thủ ô này tuy là bảo bối nhưng bình thường bán được cùng lắm chỉ khoảng mấy triệu. Hôm nay nó được đấu giá đến sáu mươi triệu, sau này danh tiếng của phòng đấu giá Đông Hoa sẽ một bước lên trời rồi:

- Sáu mươi triệu lần thứ nhất... Sáu mươi triệu lần thứ hai!

Không ai cảm thấy Ôn gia còn có thể ra giá. Vì cho dù thực sự mua được thủ ô, hội Đăng Long phá sản cũng tức là sẽ sụp đổ. Chung quy cũng phải bỏ tiền ra nuôi cấp dưới, không nuôi nổi họ thì còn bang hội hay công ty gì nữa? Khi mọi người cho rằng Ôn gia chuẩn bị bỏ cuộc, Tần Xuyên lạng lẽ giơ bảng lên hét:

- Một trăm triệu!

Toàn bộ đều im phăng phắc, đến tiếng lá rơi cũng nghe được! Người chủ trì tưởng mình nghe nhầm, bèn cẩn thận hỏi:

- Thưa... thưa anh, anh nói bao nhiêu?

- Một trăm triệu! Tức là sau số 1 có tám số 0!

Tần Xuyên liền giải thích từ góc độ số học.

Ôn Văn Viễn ngồi đó mà muốn còng cả lưng, mặt sa sầm nói:

- Cậu Tần... chúng tôi không có nhiều tiền mặt như thế...

Tần Xuyên cười hì hì:

- Yên tâm, không đủ tiền thì cháu cho.

Cha con Ôn gia nghe vậy liền sửng sờ, ngay sau đó chợt nhớ ra thân phận của Tần Xuyên không chỉ đơn giản là quản mạng, họ tin ngay thức thì. Nhất thời, hai người cảm động mà rưng rưng nước mắt:

- Cậu Tần... cậu... cậu đúng là đại ân nhân của Ôn gia chúng tôi, là cha mẹ tái sinh. Nếu cậu cứu được ba tôi, Ôn Thụy Dương tôi suốt đời này sẽ làm trâu làm ngựa cho cậu! Trên dưới hội Đẳng Long đều nghe theo cậu hết!

Tần Xuyên xua tay:

- Chuyện nhỏ thôi, đừng khách sáo.

Đoạn Tần Xuyên quét mắt qua góc sau lưng xem phản ứng của Bạch Dạ. Dưới chiếc mũ rộng vành, vẻ mặt cô trở nên sắc lạnh, bèn cười khẩy một tiếng, lầm bầm:

- Đấu giàu với tôi... Anh Tần, anh xem thường Bạch Dạ tôi quá rồi đấy...

- Chủ nhân, tiếp tục đấu giá chứ?

Freya hỏi.

Bạch Dạ nói:

- Ôn Văn Viễn phải chết, đây là cơ hội không đánh mà thắng rất hiếm có.

- Hiểu rồi!

Freya tiếp tục giơ bảng:

- Một trăm mười triệu!

- Hai trăm triệu!

Tần Xuyên không buồn nhú cả mày.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 192: Tiểu Lang Quân Mặt Ngọc

Đừng nói là cha con Ôn gia, cả Tôn Vĩ của Tôn gia cũng kinh ngạc, ai mà ngờ Tần Xuyên lại lắm tiền như thế?

Cả mấy gia tộc bọn họ góp tiền vào mới đủ một trăm triệu tiền mặt để thuê Atula, nhưng Tần Xuyên lại dám buột miệng hét luôn hai trăm triệu sao?

Bạch Dạ ngồi ở một góc có phần mất bình tĩnh, tuy cô có tiền nhưng hai trăm triệu thì quá cao, là tiền mặt chứ không phải là bất động sản!

Mấu chốt là mua một cây thủ ô về cũng không có ích gì!

- Chủ nhân...

Freya nhú mày hỏi.

Bạch Dạ vịn tay vào chỗ gác tay của ghế, vì cố sức nên đầu ngón tay đã trắng bệch.

- Thêm!

Freya thở dài, giọng nói:

- Hai trăm mười triệu!

Lần này Tần Xuyên hình như lại chìm vào suy nghĩ, không lập tức lên tiếng.

Mọi người đều rất mong chờ nhìn thanh niên này, bụng nghĩ hẳn có thể tiếp tục đấu với Bạch Dạ hay không.

Phải biết rằng về lý, thành phố Đông Hoa không có ai nhiều tiền hơn Bạch Dạ.

- Hai trăm ba mươi triệu!

Tần Xuyên đắn đo rất lâu mới hét giá này.

Mọi người đều nghĩ rằng Tần Xuyên đúng là căng thẳng rồi, đại gia giấu mình như hãn sau cùng cũng không thể nghịch thiên.

Bạch Dạ bật cười:

- Anh Tần, xem ra anh đã hết tiền rồi... Freya, đưa bảng cho tôi.

Freya đưa bảng qua, Bạch Dạ tự mình hét giá cuối cùng.

- Hai trăm năm chục triệu!

Bạch Dạ hét lên.

Lần này Tần Xuyên đành câm nín, vẻ mặt nhẹ nhõm, hoàn toàn không có ý mở miệng nữa.

Người chủ trì hét giá cuối ba lần, chính thức kết thúc!

Cha con Ôn gia mặt mày xám xịt, lặng lẽ đứng lên.

Hai người như thể sinh ly tử biệt, khiến người ta nhìn cũng thấy chạnh lòng.

Ôn Thụy Dương đỡ cha mình, còn Ôn Văn Viễn giống như già thêm mấy tuổi, hô hấp yếu đi trông thấy.

- Cậu Tần, tôi rất cảm kích cậu đã cố gắng như thế vì cây thủ ô này, Bạch Dạ đúng là nhiều tiền quá. Chúng ta thử tìm thủ ô 120 tuổi từ chỗ khác xem có cơ hội nào nữa không.

Ôn Văn Viễn cười miễn cưỡng.

Tần Xuyên cười:

- Đừng vội, đợi tôi đấu giá mua được mấy món trang sức châu bảo kia rồi dẫn hai người đến một nơi.

Cha con Ôn gia ngây ra, nhưng cũng không nghĩ gì mà gật đầu.

Mọi người có mặt đều bàn luận xôn xao, cảm khái Bạch Dạ của tập đoàn Lăng Vân quả nhiên lắm tiền nhiều của, bỏ ra 250 triệu mua một cây thủ ô chỉ đáng mấy triệu về, đúng là mạnh tay đến mức biến thái.

Còn Bạch Dạ không hổ là nhân vật chính của nơi này lại dẫn theo Freya đến gần cha con Ôn gia.

- Lâu rồi không gặp, anh Tần, gần đây khỏe không?

Bạch Dạ nhếch miệng cười.

Tần Xuyên nghĩ bụng cô ta vẫn chưa biết họ bây giờ là hàng xóm sao, nhưng cũng khó trách, dù gì khu nhà cao cấp của Bích Hải sơn trang cách đó cũng xa, hai người sẽ không chạm mặt.

- Rất khỏe, hôm nay Bạch tiểu thư mặc quần lót rồi chứ?

Tần Xuyên sáng khoái hỏi.

Gương mặt xinh đẹp của Bạch Dạ thoáng ửng hồng, tên này còn dám nhắc chuyện đó trước mặt người khác sao?

Trong lòng cô nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ sớm muộn gì cũng cho hấn và Đường Vi của hấn biết tay.

Song ngoài mặt cô vẫn cười rất ngọt:

- Anh Tần thật biết nói đùa, cứ luôn như thế... Nhưng hôm nay thật ngại quá, bởi vì mẹ tôi bệnh nặng nên phải lấy được cây thủ ô này. Hội trưởng Ôn, thật xin lỗi, chúc ông sống lâu trăm tuổi...

Cha con Ôn gia vốn không muốn để ý cô ta, rõ ràng cô ta đến để “giết người”, vậy mà còn qua đây cười cợt họ!

Bạch Dạ không buồn để bụng việc bị người ta lạnh nhạt như thế, cô biết mình đã là người chiến thắng.

- Các vị, tôi còn việc cần làm, tạm biệt.

Bạch Dạ vén váy khoan thai rời khỏi cùng trợ lý.

Tâm tình của Tần Xuyên rất khá, mặc kệ Bạch Dạ khiêu khích. Sau khi lấy được các thứ đấu giá, hẳn liền dẫn cha con Ôn gia rời phòng đấu giá.

Tần Xuyên lái xe đi trước dẫn đường, hai người họ chạy theo sau về phía thành phố.

...

Trong chiếc Bentley bản hạn chế màu trắng, Bạch Dạ nhấp môi một ly rượu đỏ Bordeaux, cùng nâng ly với trợ lý Freya ngồi đối diện.

- Nào, Freya, chúng ta chúc mừng Ôn gia sắp rời khỏi vũ đài thành phố Đông Hoa rồi.

Freya cười, nhấp rượu rồi nói:

- Chủ nhân, một cây thủ ô đáng lẽ không cần đến một trăm triệu thì có thể mua được, bỏ ra 250 triệu có thiệt thòi quá không?

- Chỉ cần Ôn Văn Viễn chết, Ôn Thụy Dương của Ôn gia mới không còn đáng ngại. Bây giờ bang Tứ Hải của thành phố Đông Hoa hoàn toàn náo loạn,

chỉ còn danh tiếng, nếu hội Đấng Long tan rã sẽ khiến thế giới ngầm của thành phố Đông Hoa hoàn toàn sụp đổ. Lúc đó chúng ta lại nâng đỡ một con rối thống nhất các bang hội ngầm ở Đông Hoa, chuyện này còn đáng tiền hơn 250 triệu kia.

Freya gật đầu:

- Chủ nhân anh minh.

Trong mắt Bạch Dạ lóe lên một tia lạnh lùng:

- Có điều... Tần Xuyên đó đúng là đáng ghét, đợi đến khi tôi thu dọn hết đám bang hội ngầm của Đông Hoa rồi sẽ cho tên đó biết tay... Nhưng trước đó, người phụ nữ yêu quý của hắn sẽ toi rồi, cứ xem như cho hắn ném món khai vị...

Tần Xuyên lái xe dẫn cha on Ôn gia đến hiệu Trung y của Chu gia.

Sau khi xuống xe, hai người họ liền thấy nghi ngờ.

- Cậu Tần, đến hiệu thuốc của Chu gia, lẽ nào có thủ ô 120 tuổi?

Tần Xuyên lắc đầu:

- Không có, trên đời làm gì có nhiều thủ ô 120 tuổi như thế? Nhưng các dược liệu khác vẫn có, hai người ra phía sau đợi, tôi đi tìm một vài dược liệu.

Cha con Ôn gia tuy buồn bực nhưng đành phải nghe theo Tần Xuyên.

Tần Xuyên vừa vào liền thấy Chu Vân Phong đang ngồi khám, ông Chu vừa thấy “sư thúc” tới liền đứng lên đón.

- Cậu Tần, cậu đến đây có chuyện gì?

Bây giờ Chu Vân Phong đã xem Tần Xuyên như trường bối thật sự, dù gì hắn

đã cứu mạng cháu gái của mình không chỉ một lần.

Tần Xuyên không nhiều lời, đến gần bàn cầm bút viết phương thuốc trên một tờ giấy.

- Chú giúp cháu bốc mấy thuốc này, rồi tìm một hộp châm bạc, bốn ống giác hơi đem ra hậu đường, cháu phải trị u não cho Ôn Văn Viễn.

Tần Xuyên nói.

Chu Vân Phong ngạc nhiên, ánh mắt cực kỳ hứng thú, cả u não cũng trị được mà không dùng dao, ông cũng muốn nhìn cho biết.

- Sư thúc đợi chút, tôi lập tức đi chuẩn bị!

Ông vừa kích động liền gọi xưng hô trong lòng ra.

Tần Xuyên ra sau hậu đường thì thấy Ôn Văn Viễn cực kỳ mệt mỏi ngồi trên ghế, trong mắt không còn thần thái như trước, rõ ràng là ông thấy mình không còn sống được bao lâu nữa.

- Chú Ôn, sao chú làm như sắp chết rồi vậy? Xem thường Tần Xuyên cháu quá rồi đấy.

- Ha ha.

Ôn Văn Viễn cười khổ sở:

- Tôi dĩ nhiên tin y thuật của cậu Tần, nếu không có cậu thì tôi đã sớm mất mạng. Nhưng giờ không tìm được thủ ô 120 tuổi, nghĩa là ông trời muốn mạng của tôi rồi.

Ôn Thụy Dương hậm hực nói:

- Ba, hay là chúng ta đoạt cây thủ ô đó về! Đã làm thì phải làm tới cùng, đấu

thôi!

- Nhảm nhí!

Ôn Văn Viễn mắng:

- Con lỗ mãng như vậy bảo ba yên tâm đi sao được... Bạch Dạ đó dám làm thế rõ ràng là không sợ hội Đẳng Long chúng ta tranh cướp. Chúng còn mong chúng ta ra tay, đến lúc đó sẽ khiến xã hội khủng hoảng, không cần chúng ra tay thì chính phủ cũng diệt chúng ta rồi!

Gương mặt cương nghị của Ôn Thụy Dương phút chốc đẫm nước mắt:

- Đều tại con vô dụng! Nếu con có thể nên thân hơn một chút thì ba cũng không mắc phải bệnh này!

Hai cha con như thế sinh ly tử biệt khiến người ta thấy chạnh lòng.

Tần Xuyên cười bất đắc dĩ:

- Ta nói... hai người có cần đến mức như thế không? Tôi đã nhờ chú Chu chuẩn bị chút dược liệu, xong rồi sẽ trị khỏi cho chú ấy, hai người làm gì như sắp chết đến nơi vậy? Phong hiệu “tiểu lang quân mặt ngọc diệu thủ hồi xuân thành thực thủ tín” của tôi là giả sao?

Vừa nghe vậy, cha con Ôn gia liền có chút phản ứng.

Mãi một lát sau, Ôn Văn Viễn nói với giọng run run:

- Cậu... cậu Tần, cậu nói cái gì? Cậu có thể trị khỏi cho tôi?

Tần Xuyên liền bày ra vẻ chính nhân quân tử:

- Chú nhìn khuôn mặt đẹp trai của cháu đi, có giống như đang nói dối không?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 193: Tìm Người

Cha con Ôn gia đờ người cả một lúc không nói nên lời, việc này với họ mà nói chính là từ địa ngục trở về thiên đường!

- Vậy... vậy lúc này trong buổi đấu giá, tại sao cậu Tần còn tranh mua cây thủ ô đó làm gì?

Ôn Văn Viễn thấy mù mờ không rõ.

Tần Xuyên cười hì hì:

- Thấy mọi người chơi vui như thế nên cháu cũng muốn thử. Cho dù cháu hết giá ra sao, cuối cùng Bạch Dạ cũng sẽ ra giá cao hơn, cháu ghiền quá nên hét lên hai trăm triệu thôi mà... Nhưng nói đi cũng phải nói lại, khi này cháu cũng sợ, nếu hét cao thêm nữa thì Bạch Dạ chắc chắn sẽ nâng giá lên ba trăm triệu.

Hai cha con đều há hốc miệng, muốn khóc không thành tiếng, có điều không phải khóc cho họ mà là cảm thấy bi ai cho Bạch Dạ!

Con mẹ nó, tốn cả 250 triệu mua một mẫu thủ ô hoàn toàn vô dụng về, phải tìm ai nói lý lẽ đây?

- Ha ha... ha ha!

Ôn Thụy Dương không nhịn được cười to:

- Cậu Tần đúng là Khổng Minh tại thế, chơi chiêu “thực là hư, hư là thực” này, cho dù là Bạch Dạ cũng phải nhảy dựng lên rồi!

Ôn Văn Viễn cũng hít sâu, gật đầu nói:

- Đúng đó, thì ra mọi chuyện đều nằm trong tầm khống chế của cậu Tần, Bạch Dạ đó muốn không đánh mà thắng hại chúng ta, ngược lại trộm gà không được còn mất năm gạo, lần này cô ta tức điên cho xem.

Tần Xuyên ngẩng đầu ưỡn ngực, nghe mấy lời nhỉnh nọt đó cũng thấy sượng rờn. Chẳng qua chỉ là một Bạch Dạ còn con, hẳn thật sự không xem ra gì.

Không lâu sau, Chu Vân Phong dẫn theo vài đệ tử trọng dụng nhất vào hậu đường, giao dược liệu, châm bạc cùng ống giác hơi đã chuẩn bị cho Tần Xuyên.

- Cậu Tần, không biết các đệ tử của tôi có thể quan sát y thuật tuyệt thế của cậu không?

Chu Vân Phong khẩn cầu với ánh mắt đầy mong đợi.

Tần Xuyên thấy cũng không sao, dù gì y thuật của hắn dựa vào tu vi và Liên Hoa thần châm của Tiên Thiên trung cấp, muốn học lóm cũng không được.

- Đứng một bên đừng làm phiền cháu làm được.

Tần Xuyên thoải mái nói.

Chu Vân Phong bảo mấy đệ tử tuổi gần trung niên quỳ xuống khấu đầu với Tần Xuyên. Tuy họ không rõ thân phận của Tần Xuyên, nhưng cả Chu Vân Phong cũng cúi đầu khom lưng, họ dĩ nhiên biết người này không phải tầm thường.

Tần Xuyên sờ mặt mình, tại sao đập đầu làm như hắn là bồ tát vậy, thế này sao nhận nổi.

Khi cha con Ôn gia đợi đến sốt ruột, Tần Xuyên nghiêng nhỏ toàn bộ dược liệu được chuẩn bị rồi bỏ vào ống giác.

Chân hỏa Băng hỏa song liên không ngừng khiến ống giác nóng lên rồi lạnh đi, hơi nước liên tục ngưng tụ rồi bốc hơi bên trong.

Mấy phút sau, những dược liệu đó đều biến thành bột thuốc.

Tần Xuyên bảo Ôn Văn Viễn nằm sấp trên giường, cố gắng đặt ống giác ở những huyệt lớn sau lưng ông, rồi bắt đầu dùng châm.

Chân khí trước đó của Tần Xuyên vẫn có khiếm khuyết, cũng không nắm chắc trong thời gian ngắn có thể dựa vào dược liệu kích thích và kháng thể của người bệnh để phân giải khối u trong não Ôn Văn Viễn rồi loại bỏ ra ngoài. Nhưng hiện nay hắn đã đột đột phá đến Băng liên ngũ phẩm nên cũng có đủ tự tin.

- Lát nữa chú có thể rơi vào hôn mê, nhưng đừng hoảng loạn, tâm bình khí hòa, chỉ xem như ngủ một giấc là được.

Lúc này sắc mặt của Tần Xuyên càng lúc càng nghiêm túc.

Ôn Văn Viễn chớp mắt tỏ ý hiểu rõ. Ông cũng là người từng trải nên không quá căng thẳng, chỉ mong sao nhanh chóng khỏi bệnh.

Còn Ôn Thụy Dương, Chu Vân Phong và những người khác đứng cạnh lại nín thở tập trung, hoàn toàn chuyên chú.

Tần Xuyên vẩy tay, chân khí Băng liên cuốn mười mấy cây châm lượn quanh ngón tay hắn. Những cây châm mảnh như lông bò này ở trên tay hắn tựa như đứa trẻ biết nghe lời, bay xuyên qua xuyên lại trong luồng chân khí băng lam, cực kỳ huyền ảo.

Các đệ tử đều hít sâu một hơi, họ chưa từng thấy y thuật thần kỳ như thế. Hèn gì sư phụ của họ đức cao vọng trọng đến vậy, mà gặp người thanh niên này lại giống như người hâm mộ cuồng nhiệt.

Trong đầu Tần Xuyên điếm qua mọi chi tiết cần làm, ngay lúc mở mắt liền

lóa lên tinh quang!

Vút vút vút...

Các châm bạc màu băng lam cắm vào xương sọ của Ôn Văn Viễn tựa như mưa phùn ngày xuân.

Toàn thân Ôn Văn Viễn căng cứng rồi hôn mê, bất tỉnh nhân sự.

Nhưng Tần Xuyên biết đây là hiện tượng bình thường nên không hề bối rối, hần tiếp tục tuyền chân khí Băng hỏa song liên thông qua châm bạc vào não của Ôn Văn Viễn.

Màn trị liệu cực kỳ tinh tế này chỉ cần một chút sai sót cũng đủ khiến Ôn Văn Viễn mất mạng. Có thể nói Tần Xuyên như đang đi trên dây thép, không thể phạm sai lầm nào.

Mới qua được mười phút, Tần Xuyên đã đổ mồ hôi như tắm, quần áo trên người đều ướt đẫm.

Việc khống chế sức lực còn khiến người ta mệt hơn là phát tiết sức lực, không chỉ là về chân khí mà còn là về tinh lực.

Ôn Thụy Dương đứng cạnh lẳng lẳng theo dõi, thân là đàn ông cũng cảm động không thôi, xem như y đã chứng kiến thế nào gọi là “lương y như từ mẫu”. Dù bình thường Tần Xuyên hi hi ha ha, nhưng khi hành y cũng khiến người ta kính phục.

Những người trong hiệu thuốc đều trơ mắt ra. Loại y thuật này đúng là ngựa trời lướt mây, họ hoàn toàn không hiểu, chỉ có thể đờ người nhìn.

Điều duy nhất họ có thể cảm nhận được là bột thuốc mà Tần Xuyên nghiền trước đó, mùi thuốc bốc lên càng lúc càng nồng theo thời gian, cuối cùng thậm chí còn không ngửi thấy mùi thuốc nữa.

Chỉ có thể giải thích là tinh hoa của các dược liệu này đang được Ôn Văn Viễn hấp thụ cực nhanh để bổ sung nguyên khí chống lại các tế bào ung thư.

Hơn nửa tiếng trôi qua, Tần Xuyên rốt cuộc đại công cáo thành, thông qua chân khí dò tìm loại bỏ khối u não đó.

Mệt mỏi lau đi mồ hôi, Tần Xuyên vẫy tay thu lại đám châm bạc.

- Lấy ống giác ra, dùng khăn ẩm lau toàn thân giúp chú ấy. Hai ngày này dùng một vài thuốc lợi tiểu thông thường, trong ba ngày có thể khỏi hẳn.

Ôn Thụy Dương hỏi mà không dám tin:

- Vậy... vậy là xong rồi?

Tần Xuyên cười:

- Sao vậy, nhất định phải dùng dao mổ cắt khối u cho ba anh à?

- Không không không! Chỉ là y thuật của cậu Tần quá thần kỳ, chúng tôi thực sự không hiểu.

Ôn Thụy Dương đỏ mặt nói.

- Sư thúc, cậu mau lau mồ hôi đi, có cần tôi sai người chuẩn bị bồn tắm để cậu tắm rửa?

Chu Vân Phong tự mình đưa khăn tới, ánh mắt nhìn Tần Xuyên cực kỳ sùng bái.

Tần Xuyên xua tay:

- Không cần tắm đâu, tôi còn phải đi tìm phụ nữ, mọi chuyện xong rồi, tôi đi trước đây!

Vẻ mặt mọi người đều trở nên kỳ cục, bụng nghĩ tuổi trẻ tốt thật, mệt như thế

còn có thể đi “tìm phụ nữ”.

Chu Vân Phong đầy vẻ nghi ngờ, chẳng phải sư thúc kết hôn rồi sao? Tại sao còn tìm phụ nữ? Nhưng mà... nhân tài như sư thúc chắc chắn có rất nhiều phụ nữ thích, chỉ đáng tiếc là cháu gái cưng của mình sợ là không vui rồi.

Tần Xuyên không đi đâu khác mà đến thẳng tiệm hoa của Đường Vi.

Hắn nhớ đến những chuyện mà cô ấy nói, đúng lúc cũng mua được quà rồi, liền vội mông chạy qua!

Lần này Tần Xuyên không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nửa đường đến tiệm thuốc mua bao rồi hứng chí đi đến đó.

Tuy khi này mệt mỏi vì trị liệu, nhưng dục hỏa của xử nam đã trời dậy, thế nào cũng không ngăn được.

Khi đến tiệm hoa của Đường Vi, Tần Xuyên ngó qua tiệm net của mình trước, thấy kinh doanh khá tốt nên lười vào xem, bèn đứng đỉnh bước vào tiệm hoa.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 194: Khó Chịu

Tiệm hoa Tử Vi vẫn yên ắng như thường lệ, bầu không khí tràn ngập hương hoa đủ loại khiến người ta thấy dễ chịu tinh thần.

Tần Xuyên gọi hai tiếng, thấy gian ngoài không có ai, biết Đường Vi chắc chắn ở gian trong, hần vừa vào liền thấy cô đang cắt tỉa cành lá các chậu hoa một cách tỉ mỉ.

Thực tế thì việc buôn bán của tiệm hoa chỉ bình thường, không có nhiều người mua. Với Đường Vi mà nói, nó giống một vườn hoa riêng tư của cô hơn.

Đường Vi mặc sơ mi màu trắng gọn gàng, không cài cổ áo, tay áo tùy tiện vén lên, bên dưới là chiếc quần lửng ôm màu đỏ tôn lên đường cong xinh đẹp.

Lúc làm việc Đường Vi còn mang một chiếc tạp dề ca rô, mái tóc búi lên càng tăng thêm vài phần khí chất thành thực dịu dàng.

- Tiểu Vi Vi, sao gọi mà em không trả lời, hì hì.

Hai mắt Tần Xuyên sáng rỡ, khoái chí đến gần ôm Đường Vi từ phía sau.

Nhưng Đường Vi liền nhanh chóng tránh đi, nhìn hần nửa cười nửa không:

- Tần đại công tử bạn như thế, sao rảnh rỗi đến chỗ em làm gì? Em thấy anh nên về ở cùng Tần phu nhân đi.

Tần Xuyên nghe vậy liền biết trong lòng cô không vui, trách hần lâu như vậy mới đến tìm cô.

- Tiểu Vi Vi, em đừng giận, thực ra trong lòng anh luôn nhớ em mà, nhưng Atula không chết thì anh cũng khó yên tâm. Hơn nữa anh biết em rất khó chịu vì chú Lam qua đời, mấy ngày nay anh mãi nghĩ cách làm em vui.

Tần Xuyên nghiêm túc nói.

Đường Vi quay qua tiếp tục tỉa một chậu cây:

- À, vậy anh nghĩ ra cách gì rồi?

Tần Xuyên chẳng nói chẳng rằng lấy một chiếc vòng tay mã não đỏ, vòng tay đưa ra trước mặt Đường Vi.

- Em yêu, tặng em một món quà nhỏ, đừng giận anh nữa được không?

Thực ra Đường Vi không thật sự muốn Tần Xuyên làm gì, cô cũng biết hẳn chắc chắn có vài chuyện không thể tự làm theo ý mình.

Nhưng là một cô gái vừa biết yêu chẳng được bao lâu, cô vẫn thấy khó chịu, muốn phát tiết suy nghĩ trong lòng.

Những tưởng Tần Xuyên chỉ biết ăn nói ngon ngọt, ai ngờ hẳn thực sự tặng cô một món quà đẹp đến thế.

Đường Vi là người biết nhìn đồ, từng thấy qua nhiều châu bảo, vòng tay mã não vừa có hàng tự nhiên vừa có hàng nhân tạo.

Nhìn màu sắc và gia công của chiếc vòng Tần Xuyên tặng liền biết chắc chắn là hàng tự nhiên, cũng tức là phải tốn ít nhất trên hai triệu Tệ mới mua được.

Đôi mắt xinh đẹp của Tôn Vĩ lấp lánh ánh sao, không phải vì cô thấy tiền sáng mắt, mà là người đàn ông mình thích tặng món quà xa xỉ như thế, cô dĩ nhiên rất vui.

- Tặng em thật à?

Nghe giọng điệu ngọt ngào của Đường Vi, Tần Xuyên biết món quà này có hiệu quả, bèn vỗ ngực nói:

- Đương nhiên rồi! Anh đợi cả tuần mới có thể mua được chiếc vòng này từ buổi đấu giá, anh vừa thấy nó liền biết sẽ rất hợp với bảo bối Tiểu Vi Vi của anh!

Đường Vi nhếch miệng ráng nhịn cười, quay đầu lườm hắn:

- Đừng tưởng bỏ tiền ra thì có thể mua chuộc được em, anh mua thứ đắt như thế này cho em, vậy anh sẽ mua gì cho vợ anh đây?

Tim Tần Xuyên đập thịch một phát, cô gái thông minh này tại sao khó gạt quá vậy. May mà từ nhỏ hắn đã luyện được “thần công da mặt không đỏ”, biểu cảm vẫn bình tĩnh ung dung.

- Anh mua gì được cho cô ta chứ, có thân thiết gì đâu, anh chỉ muốn mua cho Tiểu Vi Vi em một thứ, đương nhiên rồi... cũng mua cho tiểu Nhu, nhưng không quý giá bằng vòng tay này của em. Nhưng mà tình cảm của anh sao có thể dùng tiền so sánh chứ? Chúng ta từng cùng nhau chiến đấu sống chết mà, em nói đúng không?

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng tay của Tần Xuyên cũng chẳng ở không, hắn đã luồn tay từ vòng eo mềm mại cho đến hai đùi trong của Đường Vi mà xoa nắn bộ phận đầy tính đàn hồi đó, hưởng thụ cảm giác mỹ diệu.

Đường Vi nghe vậy cũng thấy vui lòng. Tuy biết tên này chắc chắn nói dối một chút, nhưng phụ nữ có lúc thích nghe nói dối như vậy.

- Hừ, vậy thì cảm ơn nhé.

Đường Vi chìa cánh tay trắng nõn ra để hắn đeo giúp.

Tần Xuyên liền thở phào, may mà không đem theo chiếc nhẫn kim cương xanh trị giá hai mươi triệu kia, bằng không lộ ra thì toi rồi.

Tần Xuyên cười hì hì đeo vòng cho Đường Vi, xem như hăn cũng được ôm eo cô từ đằng sau như ý nguyện rồi.

Tần Xuyên đưa mũi lại gần cổ Đường Vi hít hà, hương cơ thể hòa quyện cùng hương hoa nồng nàn thơm đến nức mũi.

- Tiểu Vi Vi, xem như anh hiểu tại sao em lại muốn mở tiệm hoa rồi.

Tần Xuyên nói.

- Hả? Tại sao?

Đường Vi mỉm cười hỏi, tay vuốt vòng mã não thích không nổi.

- Bởi vì cả người em đều làm từ hoa, giống hoa tiên tử vậy, thơm quá đi!

- Hì hì...

Đường Vi khúc khích cười, lườm hăn một phát:

- Xạo sự... Tiểu Xuyên Xuyên, em phát hiện anh không còn là tên nhóc chất phác đơn thuần trong núi nữa, anh càng ngày càng giống tên đàn ông xấu rồi.

Tần Xuyên nhướn mày:

- Anh chỉ xấu với em, có gì đâu chứ? Với lại, bộ anh nói sai rồi à?

Trong mắt Đường Vi hiện đầy hồi ức, cô nói:

- Sở dĩ em mở tiệm hoa là vì trước khi mẹ gả cho ba em... nhà mẹ mở tiệm hoa, mẹ thích hoa tử vi, cho nên ba mới đặt tên em là Vi. Lúc nhỏ, trong nhà em trồng rất nhiều hoa, mẹ chỉ em biết tên của chúng, có truyền thuyết hay sự tích gì đó... Với em, việc tốt đẹp nhất trong một bang hội như Tứ Hải là được theo mẹ nhận biết được nhiều loại hoa cỏ. Sau đó em cãi nhau với ba, cũng xích mích với anh, rồi giận dỗi bỏ nhà đi ra nước ngoài... Người em có lỗi nhất chính là mẹ

của em. Khi trở về thì mẹ không còn nữa, vì vậy việc em có thể làm chính là mở tiệm hoa Tử Vi, kinh doanh công ty hoa, giống như mẹ chưa từng rời khỏi em vậy.

Tần Xuyên ngỡ ngàng, không ngờ sau tiệm hoa này lại có câu chuyện như thế.

Nhưng ít ra Đường Vi còn biết diện mạo mẹ cô như thế nào, tại sao mẹ cô qua đời.

Nhưng còn hẳn, cả mẹ ruột là ai cũng không biết, chứ đừng nhắc đến những thứ khác.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng tay của Tần Xuyên cũng chẳng ở không, hẳn đã luồn tay từ vòng eo mềm mại cho đến hai đùi trong của Đường Vi mà xoa nắn bộ phận đầy tính đàn hồi đó, hưởng thụ cảm giác mỹ diệu.

Gương mặt Đường Vi bắt đầu ửng hồng, từ từ xoay người lại, hai tay ôm cổ hẳn thở nhẹ.

- Tiểu Xuyên Xuyên, em biết vì sao anh đến tìm em, nhưng bây giờ chưa được.

- Há?

Mặt Tần Xuyên tối sầm, ra vẻ tội nghiệp:

- Sao vẫn chưa được?

- Em vẫn chưa dẫn anh đến gặp ba mẹ, nếu em đã chọn theo anh thì sẽ không trốn tránh, phải để ba mẹ dưới cừu tuyền biết có con rể như anh chứ.

Đường Vi chớp mắt.

Tần Xuyên nghĩ kỹ thì không thể trách lý do này được, đành miễn cưỡng gật

đầu, ánh mắt đầy trông đợi:

- Vậy... khi nào đến thăm mộ của hai bác? Hay là hôm nay đi?

- Đương nhiên phải chuẩn bị chút đồ cúng chứ. Anh gấp vậy làm gì, sớm muộn gì em cũng là người của anh, không thiệt cho anh đâu.

Đường Vi đưa tay kẹp mỏ của Tần Xuyên.

Tần Xuyên đưa tay sờ túi quần của mình, ngượng ngùng cười:

- Anh chuẩn bị mua cả bao rồi, em đột ngột nói hôm nay không được, chẳng phải bắt anh nhịn chết luôn sao? Anh nhịn hai mươi mấy năm rồi, khó chịu lắm...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 195: Con Không Có Nhiều Ưu Điểm

Đường Vi nghe vậy liền đứng hình ba giây, sau đó phụt cười.

Mà biểu cảm ngơ ngác của Tần Xuyên càng khiến cô cười run bần bật cả người.

- Ha ha... ha ha... Ấy da... vẻ mặt này của Tiểu Xuyên Xuyên anh dễ thương quá đi! Em cười đến nổi đau cả bụng!

Đường Vi một tay ôm bụng, một tay gác trên vai hẳn, khóe mắt thậm chí cười ra nước mắt.

Tần Xuyên nhìn cô với vẻ ngây thơ vô tội:

- Có gì mắc cười chứ? Vốn là vậy mà, hứng thú xông qua đây, thiếu thiếu nữa muốn tuột quần rồi mà em nói không được. Cũng may mà anh còn trẻ, nếu lớn tuổi hơn nữa chắc chắn đã bị em chọc đến bất lực luôn rồi!

- Làm gì đến mức đó!

Đường Vi lau khóe mắt, tinh nghịch nói:

- Tiểu Xuyên Xuyên, anh đem cả bao đến đây thật à? Cho em xem thử, em không tin xử nam như anh còn nghĩ đến cả chuyện này.

- Gạt em được sao? Anh là người đàn ông tốt có phụ trách, lại là bác sĩ, đương nhiên phải chuẩn bị biện pháp an toàn chứ, lẽ nào anh nhẫn tâm để em lãnh hậu quả lúc xúc động sao?

Tần Xuyên lấy mấy bao nhỏ đựng từ túi quần ra đưa cho cô nhìn kỹ.

Đường Vi thấy đúng như thế, suýt nữa lại không nhịn được cười, nhưng mà trong lòng lại thấy mãn nguyện, bởi vì đây cũng là vì hấn xem trọng cô.

Nếu không xem cô là gì thì chắc chắn không nghĩ đến những điều này, cứ chơi tùy tiện rồi bỏ đi. Chung quy cũng có nhiều cách xử lý sau khi xong chuyện, dù gì cũng chỉ tổn thương đến cơ thể và tâm lý của một mình cô.

- Anh lo em mang thai đến vậy sao? Không muốn nuôi mẹ con em phải không?

Đường Vi chớp mắt hỏi.

Tần Xuyên nhét lại bao vào túi quần rồi lắc đầu.

Tuy rất ngượng, nhưng hấn vẫn thành thật:

- Không phải... Em có thai đương nhiên là chuyện tốt, nhưng bây giờ anh còn rất nhiều chuyện phải làm, vẫn chưa thể ổn định, không tốt cho đứa con đâu. Hơn nữa anh thấy mình vẫn chưa thực sự trưởng thành, vẫn chưa chuẩn bị tâm lý làm một người cha, cho nên vì trách nhiệm với em và đứa con tương lai, anh thấy rất cần thiết phải dùng bao.

Đường Vi đỏ mặt, trong lòng như ăn mật, bèn quay sang chỗ khác hừ dỗi một tiếng:

- Làm như anh bắn một phát liền “trúng mạng” vậy đó, em nghe nói lần đầu của rất nhiều đàn ông không kiên trì qua ba giây...

Tần Xuyên đắc ý hất cằm:

- Đây là mấy đứa bình thường, anh là người bình thường sao? Em chưa từng thấy thể Thần Mộc của anh, từ nhỏ tắm bồn thuốc không phải để chơi, sức chiến đấu rất mạnh đấy! Để em mang thai chỉ trong mấy phút thôi!

Đường Vi càng nghe càng ngỡ ngàng, song trong lòng cũng tự dưng có chút hứng thú:

- Em không thèm mang thai đâu... Sinh ra một đứa bé xấu xa giống anh chẳng phải làm em phiền chết sao?

- Em muốn chạy sao? Theo anh rồi thì sinh một đứa còn ít đó! Nói thật nhé, anh thấy mộng em tròn mẩy như thế, nhìn sao cũng giống có thể sinh đôi!

Tần Xuyên cười tà, đưa tay xoa nắn mộng của cô.

- Ấy da, anh đừng sờ nữa mà!

Nãy giờ Đường Vi luôn bị Tần Xuyên sờ mó nên bên dưới đã ướt, liền vội đẩy hẳn ra.

Dáng vẻ quyến rũ dịu dàng như nước, gò má ửng hồng của cô tựa như hoa cỏ khoe sắc khiến Tần Xuyên nuốt nước miếng.

- Tiểu Vi Vi, nhanh lên! Mau đóng cửa tiệm, chúng ta đi thăm mộ hai bác! Không đi thì trời tối mất!

Đường Vi hết nói, tên này đúng là hấp tấp, xem ra bắt hẳn nhịn thâm rồi. Nhưng điều này cũng chứng tỏ sức hấp dẫn của cô rất hiệu quả, trong lòng không khỏi vui vẻ.

- Anh ra ngoài đợi đi, em thu dọn một chút.

Đường Vi nhìn hẳn trách móc.

Tần Xuyên cười khì khì, có thể tiến thêm một bước đến việc “phá thân” của mình rồi!

Việc thu dọn của cô mất cả nửa tiếng.

Lần này Tần Xuyên trực tiếp lái xe đến thẳng khu mộ của Đường gia.

Ngoài trừ bó hoa mang theo từ tiệm hoa, Tần Xuyên còn mua thêm rượu trắng thượng hạng dọc đường.

Khu mộ của Đường gia nằm ở một huyện phía tây thành phố Đông Hoa, non xanh nước biếc, nhân khẩu không nhiều, cũng không thấy bất cứ ai.

Tần Xuyên xách túi hoa tươi và túi rượu, còn Đường Vi khoác tay nép vào hẻm, mặt cười ung dung, trong mắt lại đầy hoài niệm.

- Tiết thanh minh năm nay, lúc đến đây em còn nghĩ khi nào mới có người đàn ông cùng em đến, không ngờ mới qua mấy tháng mọi chuyện đã thành sự thật.

Đường Vi cười nói.

- Có phải hai bác ở trên trời hối em mau tìm một người để gả không?

- Hứ, gả thì không được rồi, nhưng tốt xấu gì cũng nên tìm một bạn trai làm ấm giường.

Đường Vi chua chát nói.

Tần Xuyên cười sượng sùng, bụng nghĩ câu này nghe thấy không ổn chút nào.

Đến cửa mộ của Đường gia, Tần Xuyên phóng mắt nhìn qua, ở đây có đến mười mấy bia mộ, xem ra từ đời lão tổ tông đã lập mộ ở đây.

Đường Vi kéo tay Tần Xuyên đến mộ hợp táng của ba mẹ mình, cười nói:

- Ba mẹ, anh ấy chính là Tần Xuyên mà con nhắc trước đó, tuy anh ấy là người xấu, nhưng con quyết định sau này sẽ ở cùng anh ấy rồi... Con biết chắc chắn ba mẹ không thích anh ấy, anh ấy đào hoa như thế, còn nói dối với con,

nhưng nể tình con ở bên anh ấy rất vui, ba mẹ cứ mắt nhắm mắt mở vậy.

Khuôn mặt chai lì của Tần Xuyên hiếm khi đỏ, tuy ba mẹ của Đường Vi không còn nữa, nhưng trước mặt bia mộ của họ mà nói như thế, hẳn vẫn có chút xấu hổ.

- Bác trai, bác gái... Hai bác không nên nghe chỉ mình Tiểu Vi Vi nói. Tuy con không có nhiều ưu điểm, chỉ có thể nói là đơn thuần, thiện lương, ngay thẳng, thành thật, hiếu thảo, có trách nhiệm, còn nặng tình nữa... Nhưng dù con không có nhiều ưu điểm, sau này mỗi năm đều đến đây thăm hai bác. Dù hiện giờ không thể thành vợ thành chồng với Tiểu Vi Vi, nhưng con sẽ mãi mãi yêu thương cô ấy... Về sau bất kể gặp chuyện gì, chỉ cho phép cô ấy làm con khóc, con tuyệt đối sẽ không để cô ấy tổn thương rơi lệ.

Dứt lời, Tần Xuyên quỳ trước mộ dập đầu ba lần, không chút dài dòng.

Mới đầu nghe Tần Xuyên nói thì Đường Vi còn thấy buồn cười, nhưng thấy biểu cảm của hắn thực ra rất nghiêm túc, quỳ dập đầu cũng không hề do dự, trong lòng cô dấy lên niềm an ủi và ấm áp.

Hai người đặt hoa lên mộ, sau đó tưới nước lên đất, tay nắm tay đứng lặng một lúc, nhìn nhau mỉm cười.

- Xuống núi đi, trời sắp tối rồi.

Tần Xuyên nói.

- Có phải anh khát đến không chịu nổi phải không? Xuống núi rồi cũng phải lái xe về nhà trước chứ gì!

Tần Xuyên đưa tay ra hiệu im lặng:

- Suyt... Sao lại nói vậy trước mặt ba mẹ, nhỏ tiếng chút!

Đường Vi che miệng cười, tên này đúng là da mặt dày, gọi luôn “ba mẹ” rồi,

nhưng mà cô nghe vậy cũng thấy vui.

Hai người xuống chân núi, định đi đến chiếc Mercedes đậu phía trước, nhưng cách đó chưa đầy mười mét thì Tần Xuyên liền cau mày!

- Cẩn thận!

Tần Xuyên chợt phát hiện có gì đó bất thường xuất hiện gần đây!

Đường Vi chưa kịp phản ứng, Tần Xuyên dựa vào bản năng kéo theo cô chạy về hướng ngược lại!

Đường Vi kinh ngạc, định hỏi có chuyện gì, liền nghe thấy tiếng nổ lớn ở sau lưng!

ẦM!!

Trong phút chốc, chiếc xe bị khói lửa bao trùm nổ tan tành, lửa bốc phừng phực!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 196: Tốc Độ Đường Truyền Chậm

Tần Xuyên vừa quay đầu lại, nhìn chiếc xe bị nổ của mình, một hồi ảo não:

- Xe của tôi! Vừa mới lái được mấy trăm km!

Đường Vi không quan tâm đến chuyện chiếc xe, cô kinh dị nói:

- Có người đặt thuốc nổ mạnh có thể điều khiển từ xa vào trong xe?

- Mặc kệ nó, dù sao thì có người đã làm nổ chiếc xe mới của anh.

Tần Xuyên chẳng vui vẻ gì lôi điện thoại ra, lên mạng bắt đầu tìm kiếm gì đó.

Đường Vi nhìn người đàn ông, có chút không hiểu hăn đang làm gì. Xe nổ rồi còn chơi điện thoại á?

Đúng lúc này, có mấy bóng người bước ra từ trong một rừng cây ở nơi xa, tiến lại gần bọn họ.

Dẫn đầu là một người đàn ông nhuộm tóc màu đỏ, mái tóc dài che cả nửa khuôn mặt, vóc người cao ráo, trang phục màu đen gọn gàng, đeo một chiếc mặt nạ có dây tơ vàng viền đỏ, không nhìn rõ mặt.

Mà phía sau gã ta là một nam một nữ, cũng mặc đồ đen, nam tóc ngắn màu đen nhưng đeo mặt nạ có dây tơ vàng viền đỏ, nữ buộc tóc đuôi ngựa màu vàng.

Đường Vi nhìn thấy trang phục của mấy người này, trong mắt lập tức lộ ra chút kinh ngạc và lo lắng, nhưng nhiều hơn nữa là nghi hoặc.

Người đàn ông tóc đỏ dẫn đầu phảng phất như cả người đều được bao bọc

trong một bóng ma, ánh mắt lạnh buốt.

Về phần một nam một nữ đi theo kia, trong ánh mắt ít nhiều có chút phức tạp.

Tần Xuyên giương mắt nhìn mấy người này, lập tức nhíu mày.

Hai gã đàn ông, một gã có thực lực Tiên Thiên trung cấp, một gã Tiên Thiên sơ cấp, còn một người phụ nữ thực lực Hậu Thiên cao cấp.

Nếu phán đoán từ khí tức của bọn chúng thì chắc là sát thủ, vì thế mới ẩn nấp tốt như vậy, suýt chút nữa thì ngay cả hãn cũng không phát giác ra.

- Tiểu Vi Vi, “Huyết Phượng Hoàng” mà chúng gọi là em sao? Bọn chúng là ai thế?

Tần Xuyên vừa lướt điện thoại vừa hỏi.

Nay nếu Đường Vi đã quyết định ở bên Tần Xuyên thì cô cũng không muốn che giấu chuyện của mình bèn nhỏ giọng nói...

- Bọn chúng là một trong mười công hội sát thủ lớn, mấy người phụ trách trong “Bất Tử Điều”, tên dẫn đầu tên là “Hồng Nguyệt”, là sát thủ siêu cấp thứ 9 thế giới, xếp hạng chỉ kém hai vị trí so với tên Atula trước đó.

Gã đàn ông khác ở phía sau gã kia tên là “Huyết Vũ”, là sát thủ đứng thứ 19 thế giới. Người nữ tên là Shirley, cũng là sát thủ tinh anh nằm trong top 50..

Tần Xuyên chặc chặc miệng, mình đúng là “Vận khí cứt chó”, tại sao lại lần nữa đụng phải sát thủ siêu cấp nằm trong top 10 bảng xếp hạng nữa rồi? Nhưng vẫn may, mấy tên này chắc chắn không phải là người luyện Thiết Bổ Sam.

Ngoài ra, lại còn là công hội sát thủ tên là “Bất Tử Điều”, thế chẳng phải cũng giống với danh hiệu hacker của mình sao?

- Trước đây khi em ở nước ngoài đã được Hội trưởng công hội Bất Tử Điều

nhìn trúng, nhận em vào, dạy em kỹ thuật cổ võ và giết người. Khi đó em còn nhỏ, bản thân lại trở mặt với người nhà, rất phản nghịch nên đã đồng ý.

Hơn nữa em thích cổ võ, cũng không sợ giết người nên rất nhanh liền thân quen với người trong công hội. Sư phụ em còn đặt danh hiệu “Huyết Phượng Hoàng” cho em.

Về sau chẳng phải nhà em xảy ra chuyện sao, lúc này em mới tạm thời về thành phố Đông Hoa nên cũng cắt đứt liên hệ với công hội. Nhưng khi đó em có nói rõ với sư phụ là không phải em phản bội chạy trốn, không biết tại sao bọn họ lại muốn dùng thuốc nổ nổ chết em...

Tần Xuyên giật mình, khó trách người phụ nữ này lại hiểu rõ một số thói quen của sát thủ như vậy.

Đường Vi hiển nhiên cũng rất căng thẳng, hít sâu một hơi để tâm trạng bình tĩnh hơn.

- Huyết Phượng Hoàng... mấy năm không gặp tiến bộ không ít đấy. Nếu là năm đó thì chắc khối thuốc nổ này có thể lấy mạng cô rồi.

Người đàn ông tóc đỏ nói.

- Hồng Nguyệt, tôi đã rời khỏi công hội rồi, anh ngàn dặm xa xôi chạy đến giết tôi là có ý gì?

Hồng Nguyệt híp híp mắt:

- Cô cảm thấy đến bây giờ còn phải làm bộ nữa sao? Chuyện cô làm bắt buộc phải trả một cái giá bằng máu.

- Tôi đã làm gì chứ? Có phải anh hiểu lầm rồi không?

Đường Vi buồn bực.

Lúc này, gã đàn ông tóc ngắn Huyết Vũ ở phía sau Hồng Nguyệt mở miệng nói:

- Huyết Phượng Hoàng, năm đó tại sao cô lại muốn giết hại hội trưởng? Người ấy dốc lòng bồi dưỡng cô mà cô lại làm như vậy, rốt cục là vì sao?

Đường Vi ánh mắt nghiêm trọng, hoảng sợ nói:

- Huyết Vũ, anh nói cái gì? Sư... sư phụ người ấy... chết rồi sao? Chuyện khi nào thế?

- Cô giả bộ như vậy, tưởng chúng tôi sẽ tin cô à? Hội trưởng chết trong phòng luyện công, ngoài cô ra, thời gian đó không có bất cứ ai từng vào. Khi chúng tôi phát hiện ra hội trưởng, cơ thể cô ấy đã hư thối, chẳng lẽ hội trưởng còn có thể tự mình một đao giết chết mình sao?

Hồng Nguyệt chất vấn.

- Sư phụ... bị đao ám sát?

Đường Vi cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hốc mắt đỏ hồng:

- Sao có thể chứ, khi tôi rời khỏi công hội, sư phụ vẫn rất khỏe mạnh, tôi đã nói rõ với người mình muốn về Trung Quốc, không thể ở lại công hội nữa, người ấy cũng đồng ý rồi, sao tự nhiên lại chết chứ?

Người phụ nữ tên Shirley lên tiếng nói:

- Hồng Nguyệt, hình như Huyết Phượng Hoàng thật sự không biết chuyện này, liệu có phải chúng ta hiểu lầm cô ấy không? Dù sao thì lúc đầu cũng không ai tận mắt nhìn thấy hội trưởng chết.

- Shirley! Cô phải tin tôi, tôi không có bất cứ lý do nào để giết sư phụ! Người ấy có ơn với tôi, thậm chí còn muốn truyền công hội cho tôi, sao tôi có thể ra tay giết người ấy chứ?

- Cái gì?

Gã đàn ông tóc ngắn Huyết Vũ giật mình nói:

- Huyết Phượng Hoàng, cô nói hội trưởng muốn truyền “Bất Tử Điều” cho cô sao?

Đường Vi dùng sức gạt đầu:

- Hơn nữa mọi người không cảm thấy kỳ lạ sao, khi đó tôi vừa vào Hậu Thiên không lâu, làm gì có năng lực giết sư phụ chứ? Cho dù lúc người ấy yếu ớt nhất, chỉ dựa vào kỹ thuật chiến đấu cũng đã không thể để tôi đắc thủ rồi!

Huyết Vũ và Shirley liếc nhìn nhau, bọn họ cảm thấy cái chết năm đó của hội trưởng có chút kỳ quặc nhưng vì ngoài Đường Vi ra, bọn họ không tìm ra bất cứ kẻ tình nghi nào nữa. Mà hội trưởng không thể nào tự sát được, vì thế cả công hội bọn họ đều coi Đường Vi là hung thủ giết người, vong ơn phụ nghĩa.

- Hừ, cô nói những lý do thoái thác này e là đã chuẩn bị lâu lắm rồi nhỉ. Cô cũng biết không trốn được cả đời, sớm muộn gì cũng phải nợ máu trả bằng máu đúng không?

Hồng Nguyệt thì không hề tin, cười lạnh nói:

- Vốn dĩ nếu cô ngồi lên xe, một khối thuốc nổ là giải quyết được tất cả. Nếu cô đã thoát được kiếp này thì đành để bọn tôi ra tay, cho cô đi ngay tức khắc vậy... Huyết Vũ, cậu lên đi!

- Hồng Nguyệt, tôi cảm thấy lời của Huyết Phượng Hoàng rất có lý, hình như là cô ấy bị oan.

Huyết Vũ có chút khó ra tay.

- Shirley, cô lên đi.

Hồng Nguyệt trực tiếp ra lệnh cho nữ sát thủ.

Shirley cũng là có chút do dự, nhưng cô cảm nhận được sự khắc nghiệt phát ra từ trên người Hồng Nguyệt, cô cảm thấy Đường Vi chết chắc rồi.

So với việc để Hồng Nguyệt hung ác đánh cho người phụ nữ này thi thể không trọn vẹn thì thà để cô ra tay còn hơn.

Shirley rút từ trong tay áo ra một con dao găm tinh xảo sáng chói, bước về phía Đường Vi.

- Xin lỗi, Huyết Phượng Hoàng, thù của hội trưởng không báo thì công hội của chúng tôi sẽ không thể lựa chọn hội trưởng tiếp theo, công hội vĩnh viễn không thể vận hành bình thường, vì thế... chuyện này cũng nên đi đến kết thúc rồi.

Đường Vi nhìn Shirley buộc tóc đuôi ngựa màu vàng rón rén đi đến gần nhưng không tránh né, trong mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

- Vì... vì sao không thể lựa chọn hội trưởng kế tiếp? Rõ ràng sư phụ nói sẽ tìm người khác thay tôi làm người kế nhiệm mà... Khi đó người đã quyết định lui về phía sau rồi...

Đường Vi cảm thấy vô cùng khó hiểu, đầu óc vô cùng lộn xộn.

Nhưng Shirley đã chuẩn bị đột kích xong, với thực lực của cô ta, muốn một chiêu giết chết Đường Vi thì hơi khó, nhưng Đường Vi tuyệt đối không phải đối thủ của cô ta.

- Huyết Phượng Hoàng, dù sao cũng từng là chị em, đừng trách tôi...

Shirley vừa mới nói xong, thân thể như một mũi tên nhọn, dao găm sáng lóa trên tay rạch thành một đường thẳng, nhanh như chớp đâm về phía cổ họng Đường Vi!

Đường Vi không hề né tránh, một là cô đã không kịp tránh, hai là cô tin vào người đàn ông bên cạnh mình...

Hai ngón tay vừa đúng lúc xuất hiện trước người Đường Vi, khẽ kẹp một cái liền kìm chặt dao găm của Shirley.

- Hi hi, chờ chút, cô em đừng vội mà, muốn chết thì lúc nào cũng được nhưng chúng ta tính sổ nợ trước được không?

Trong ánh mắt kinh ngạc của ba sát thủ, một tay Tần Xuyên kẹp dao găm, một tay lắc lắc điện thoại, vẻ mặt cười vô hại.

- Ngại quá, tín hiệu điện thoại ở đây không tốt, tốc độ đường truyền chậm, tôi vừa mới điều tra rõ rồi, chiếc xe Mercedes C63 kia trị giá 1 tỷ nhân dân tệ, ba người bồi thường tiền cho tôi trước rồi tôi sẽ giết ba người, được không?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 197: Công Hội Bất Tử Điều

Nếu không phải sát thủ đều được huấn luyện thính lực thì ba người bọn Hồng Nguyệt chắc chắn sẽ hoài nghi mình nghe lầm!

Có phải đầu óc thằng này có vấn đề không? Lúc này rồi mà còn không chỉ đòi tiền, còn muốn giết ngược lại ba người bọn họ!

Nhưng Tần Xuyên dễ dàng đón nhát đâm này của Shirley như vậy nên vẫn khơi dậy lòng cảnh giác của ba người.

- Shirley, lui về.

Hồng Nguyệt mặt không đổi sắc, bảo nữ sát thủ lui về.

Nhưng Shirley dùng lực rút con dao găm màu bạc của cô mà không thể nào rút về!

Ánh mắt Shirley lộ ra một tia chấn kinh, nên biết là chỉ dựa vào khí lực của ngón tay thì không thể kẹp dao găm như vậy được, chắc chắn là chân khí của người đàn ông này quá mạnh nên mới dè chặt dao găm.

- Có muốn tôi giúp cô một tay không?

Tần Xuyên như cười như không hỏi một câu nhưng không hề trưng cầu câu trả lời của nữ sát thủ.

- Rắc!

Con dao găm màu bạc được chế tạo tinh xảo bị hai ngón tay của Tần Xuyên

kẹp gãy như gãy băng yếu ớt!

Shirley hoảng sợ biến sắc, theo bản năng muốn thoát ra phía sau, thậm chí đã bỏ dao găm đi. Cô nhận ra người đàn ông trước mặt vô cùng nguy hiểm!

Đáng tiếc đã đã chậm rồi.

Một luồng Băng Liên chân khí bá đạo cuồn cuộn như sóng nước sông hồ, cùng với một chưởng đánh ra của Tần Xuyên, trong nháy mắt liền nuốt hết Shirley!

Shirley đã ý thức được tình huống không ổn, nhưng tốc độ rút lui vẫn không thể tránh được tất cả những chuyện này.

- Á!

Shirley kêu thảm một tiếng, thân thể bay như con diều đứt dây, phụt ra một ngụm máu tươi, thấm ướt cả mặt nạ.

Con dao găm bị gãy kia, lưỡi dao bay lượn, đâm chéo xuống mặt đất, rơi trước mặt Shirley, nhìn thấy mà giật mình!

Mặt Đường Vi lộ vẻ không đành lòng, nhưng người đàn ông này muốn bảo vệ cô nên mới làm vậy, vì thế cô không nói chỉ, chỉ nhíu mày.

- Shirley! Cô thế nào rồi?

Huyết Vũ vội vàng đuổi đến, nâng nữ sát thủ dậy.

Shirley bước chân suy yếu đứng lên, lắc đầu, nói một cách tối nghĩa:

- Tôi... tôi bị nội thương, tạm thời không chết được.

Tần Xuyên huýt sáo:

- Ba người mang tiền chữa? Đừng nói với tôi là làm xe tôi nổ mà lại muốn

phủi mông rời đi đấy nhé?

Sau một hồi trầm mặc, Hồng Nguyệt ánh mắt phức tạp không nhìn được lên tiếng:

- Rốt cục các hạ là người nào?

Anh ta không nhìn thấu tu vi của Tần Xuyên nhưng cũng không cảm thấy Tần Xuyên là người theo võ Tiên Thiên cao cấp hiếm gặp trên thế giới. Mà nếu là người theo võ Tiên Thiên trung cấp thì anh ta cũng không sợ lắm, vì cho dù anh ta không địch lại được thì cũng không lo đến tính mạng.

Tần Xuyên cười hắc hắc, thò tay ôm eo Đường Vi:

- Tôi là người đàn ông của cô ấy, đương nhiên các người gọi tôi là anh bạn trai vừa cao vừa đẹp trai, vừa có năng lực cũng được... Rốt cục các người có bồi thường tiền không? Không bồi thường là tôi trực tiếp giết người đấy!

Hồng Nguyệt hừ lạnh một tiếng:

- Khẩu khí không nhỏ nhỉ, chẳng trách Huyết Phượng Hoàng không sợ hãi, hóa ra là tìm được một chỗ dựa... Nhưng mà Huyết Phượng Hoàng, hôm nay tôi đặc biệt đưa Huyết Vũ đến là để phòng ngừa vạn nhất.

Dù bạn trai cô là người theo võ Tiên Thiên trung cấp, khiến chúng tôi giật mình thì cũng không thể ngăn cản thế tấn công của tôi và Huyết Vũ.

Đường Vi nhú mày, cô cũng không cho là như vậy, tuy nhiên cô biết rõ Hồng Nguyệt và Huyết Vũ đều rất mạnh, một người Tiên Thiên trung cấp, một người Tiên Thiên sơ cấp, trong công hội Bất Tử Điều, ngoài hội trưởng lúc đầu ra, là sát thủ đứng thứ hai, thứ ba công hội.

Một công hội có thể có người theo võ Tiên Thiên đã là vô cùng siêu rồi, đủ để lọt vào top 20 thế giới. Dù sao thì rất nhiều sát thủ giết người không dựa vào cổ võ.

Lúc trước Bất Tử Điều vì có ba người theo võ Tiên Thiên nên xếp thứ 5 thế giới, trong khoảng thời gian đó, thanh danh hiển hách.

Nhưng dù hai người này có lợi hại đến đâu đi nữa mà gặp phải Tần Xuyên, một kiếm khách vạn người mới có một thì cũng là đồ bỏ đi!

Một kiếm khách thật sự lĩnh hội được ý kiếm, sức sát thương không phải chỉ tính bằng tu vi chân khí.

Ngay cả Atula còn bị Tần Xuyên chém giết, nếu Hồng Nguyệt cùng Huyết Vũ chọc giận Tần Xuyên thì chắc chắn là tự tìm đường chết.

- Hồng Nguyệt, tôi biết bây giờ dù tôi nói gì thì ba người đều không tin tôi nhưng tôi vẫn muốn nói rõ, sư phụ không phải do tôi giết, mọi người đi đi...

Hơn nữa, cho dù ba người liên thủ cũng không phải là đối thủ của Tần Xuyên.

Trong mắt Đường Vi có mấy phần thân thiết, cô không hề hy vọng những người bạn trong công hội mất mạng ở đây.

Huyết Vũ vẻ mặt giăng co:

- Hồng Nguyệt, tôi cảm thấy Huyết Phượng Hoàng nói rất có lý, cái chết của hội trưởng hình như còn rất nhiều điểm đáng ngờ, Huyết Phượng Hoàng không giống đang nói dối.

- Sao thế, Huyết Vũ cậu sợ à?

Hồng Nguyệt cười lạnh:

- Chỉ là một người theo cổ võ Trung Quốc, cho dù hẳn là một người theo võ Tiên Thiên trung cấp hiếm có thì có tôi ở đây, cậu còn sợ gì chứ?

Huyết Vũ im lặng không nói, tựa hồ rất do dự xem có nên nghe theo Hồng Nguyệt không.

Tần Xuyên có chút bất đắc dĩ bĩu bĩu môi, nói với Đường Vi một cách không vui:

- Tiểu Vi Vi, sao em phải nói những điều này với chúng, để chúng đến đây chịu chết đi. Nhỡ chúng sợ trốn mất thì sao?

- Bọn họ hiểu lầm thôi, em không muốn anh giết họ.

Đường Vi ánh mắt phức tạp nói.

Hồng Nguyệt không nghe tiếp được nữa, lớn tiếng quát:

- Đủ rồi! Rốt cục các người còn định ngây thơ đến khi nào? Tối nay các người đều phải chết ở đây!

Toàn thân hăn đột nhiên bạo phát ra luồng sát khí dày đặc, giống như một con ác quỷ leo ra phần mộ, một con ác thú thoát ra khỏi núi sâu.

Trong tay áo hai tay Hồng Nguyệt rơi ra hai chiếc gai sắt khoảng ba thước màu đen, đây chính là vũ khí khi chiến đấu của anh ta. Hai chiếc gai nhọn màu đen xuất quỷ nhập thần, nhanh đến mức chẳng nhìn thấy gì.

- Tiểu Vi Vi, đứng sau lưng anh.

Vẻ mặt của Tần Xuyên cũng trở nên nghiêm túc, dù sao thì đối phương cũng là một người theo võ Tiên Thiên trung cấp, chưa biết chừng lại có chiêu thức gì đặc biệt khiến hăn không kịp đề phòng.

Đường Vi biết rõ đã không thể cứu vãn, đành trịnh trọng gật đầu:

- Vậy anh cũng cẩn thận nhé, “Tinh Nguyệt Song Thứ” đó của Hồng Nguyệt tốc độ cực nhanh, hơn nữa sẽ gây ra rất nhiều hư ảnh làm nhiễu loạn phán đoán

của mắt...

- Bây giờ nhắc nhở những điều này, cô không thấy quá muộn sao?

Chẳng biết từ lúc nào Hồng Nguyệt đã đột ngột phát động, thân ảnh xuất hiện phía trước mặt Tần Xuyên!

- Vút vút vút!

Tình Nguyệt Song Thứ chẳng khác nào những hạt mưa điên cuồng không ngừng đột kích vào những bộ phận yếu ớt của Tần Xuyên như hai mắt, mũi miệng, yết hầu!

Trước mặt Tần Xuyên như có hàng vạn ngôi sao đen đang nhảy, ảo ảnh tán loạn, sát khí tràn ngập y như thật!

Cũng may Tần Xuyên sớm có phòng bị, tránh chuyển xê dịch, dưới chân bước đi như bay, đi mấy bước Ngũ Hành Bát Quái, tránh khỏi lộ tuyến công kích của những chiếc gai đen này.

Nhưng thủ đoạn tấn công của Hồng Nguyệt không hề đơn điệu, gai đen trên tay anh ta bỗng rời khỏi lòng bàn tay, mượn chân khí mạnh mẽ như cách không đề tuyến, khiến lộ tuyến tấn công của gai đen trở nên vô cùng quý dị, khó mà đoán trước!

Vì người ra tay có thể phán đoán, còn chân khí thì lại biến hóa thất thường, rất khó kịp thời đưa ra phán đoán về lộ tuyến tấn công.

Tần Xuyên phát hiện, dù hăn có né tránh thế nào đi nữa cũng không thể biết trước, lần này đúng là có chút mùi vị chơi thoải mái!

- Rách rồi! Rách rồi!

Ổng quần trái và tay áo phải của Tần Xuyên đều bị rạch rách hai miếng khiến Tần Xuyên tức đến mức kêu ầm lên!

- Ôi! Làm nổ xe tôi! Còn cửa rách quần áo tôi!

- Rất nhanh thôi tao sẽ cắt cổ họng mày!

- Á!

Hai tay Hồng Nguyệt điều khiển gai đen, liên tục tấn công mấy chục chiêu, đã rất không kiên nhẫn rồi.

Bình thường anh ta đối phó với kẻ địch bình thường, Tinh Nguyệt Song Thích gần như chỉ cần một chiêu là có thể làm thối đối phương, còn có tác dụng hơn là bóp cò súng.

Nhưng thân pháp của Tần Xuyên quá linh động, hơn nữa hình như Tần Xuyên rất quen thuộc với kiểu tấn công này của anh ta, lại dự đoán được bộ pháp trốn tránh thích hợp nhất.

Trong lòng Hồng Nguyệt mơ hồ có chút bất an, rõ ràng là anh ta chèn ép cho Tần Xuyên tán loạn khắp nơi nhưng lại không có cảm giác yên tâm.

- Huyết Vũ! Mau đi giết Huyết Phượng Hoàng đi!

Hồng Nguyệt định nếu anh ta không chế ngự được Tần Xuyên thì để Huyết Vũ đi giết Đường Vi, như vậy là có thể trực tiếp rời đi.

Huyết Vũ ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía Đường Vi đang ở cách đó không xa, còn Đường Vi lại lắc đầu với anh ta, bảo anh ta đừng lại gần.

Đúng lúc này, Tần Xuyên đang quần đấu ánh mắt ngưng tụ, nhanh chóng lăn mình ra phía sau, nhặt con dao găm bị gãy vừa nảy ở dưới đất của Shirley lên.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 198: An Ủi

Vừa nãy hãn không hề dùng kiếm ý ngay vì ban ngày xem bệnh cho Ôn Văn Viễn, tiêu hao rất nhiều chân khí, thật ra tình hình sức khỏe của hãn không hề tốt.

Huống hồ hãn không hiểu rõ thực lực của người tên Hồng Nguyệt này, nếu bạo lộ quá nhiều thực lực thì có khả năng đưa hãn vào tình trạng bất lợi.

Nhưng vừa nhìn thấy đối phương định chia nhau hành động, giết Đường Vi rồi rút lui, Tần Xuyên liền không dám qua loa nữa.

Hơn nữa, sau khi thăm dò, võ công của tên Hồng Nguyệt này xem ra thuộc loại lấy nhanh chuẩn độc ác là chủ yếu, thế thì dễ đối phó hơn nhiều kiểu kẻ địch như Atula.

Hồng Nguyệt không ngờ Tần Xuyên lại biến chiêu nhanh như vậy, hơn nữa anh ta cũng không ngờ lại là kiểu tiến công này.

Hồng Nguyệt chú ý thấy Tần Xuyên cầm một con dao gãy, vừa điên cuồng tấn công, vừa cười châm chọc nói:

- Chẳng lẽ anh muốn dùng con dao gãy đó để tác chiến với Tinh Nguyệt Song Thứ của tôi à?

Tần Xuyên cười tà, khí chất cả người bỗng thay đổi, dường như chỉ trong nháy mắt, hãn liền thay đổi từ một kẻ nhát gan bị động chịu đòn thành một dũng sĩ mạo hiểm xông về phía trước mặc mưa bom bão đạn.

Con dao gãy trên tay nghiêng một cái, bay khỏi lòng bàn tay, một luồng chân

khí bộc phát. Cùng với việc dao gãy bay ra, dường như chân khí được giải phóng từ một không gian không biết!

- Thanh Liên Kiếm Giáp!

Vô số kiếm khí có màu lam băng, màu lửa đỏ bao vây quanh Tần Xuyên như mãnh thú hồng thủy, hình thành một vòng bảo hộ như vôi rồng!

Tinh Nguyệt Song Thứ của Hồng Nguyệt vừa tiếp xúc với những kiếm khí quẩn giao thành vòng xoáy này liền như là bị đập vào miếng sắt, trực tiếp “rắc” hai tiếng, sau khi tóe lửa liền bắn đi!

Trong vôi rồng kiếm khí khủng bố này, Tần Xuyên bình tĩnh thoải mái đi từng bước tiến đến gần Hồng Nguyệt, không cần lo lắng Tinh Nguyệt Song Thứ đánh lén.

Chiêu kiếm ý này là một chiêu duy nhất dùng để hộ thể của Tần Xuyên, là chiêu thức lúc đầu ở trong núi, hẳn cảm thụ luồng khí xoáy sản sinh ra sau khi gió thổi vào khe núi, từ đó lĩnh ngộ được.

Ưu thế của chiêu “Thanh Liên Kiếm Giáp” này là phòng ngự mọi hướng không góc chết, trừ phi đối phương có thể nhảy dựng lên, rơi thẳng từ phần cao nhất xuống. Nhưng như vậy thì quá ngốc, dù sao thì như vậy chẳng khác nào coi mình là bia ngắm sống.

Mà chỗ thiếu hụt cũng rất rõ ràng, hộ giáp kiếm khí hình thành, tiêu hao không ít kiếm khí mà mặt tiến công lại gần như không có, nếu đối phương không chủ động tiến công thì chẳng khác gì lãng phí những kiếm khí này.

Nhưng giờ phút này, đúng là Tần Xuyên muốn phòng ngự không phải lo lắng, có thể trực tiếp tiến đến gần Hồng Nguyệt.

Sau khi tranh thủ thời gian dùng chân khí triệu hồi Tinh Nguyệt Song Thứ bị đánh bay, Hồng Nguyệt liền cảm nhận được uy lực sắc bén phát ra từ trên người

Tần Xuyên, sắc mặt đại biến.

- Kiếm khách? Chẳng lẽ anh là người của Kiếm Khách Môn?

Đối với đa số người theo cổ võ đương thời, kiếm khách về cơ bản là không gặp được, quá ít ỏi, chỉ có Thần Kiếm Môn mới có không ít kiếm khách. Một số kiếm khách thành danh khác cũng là nhân vật nổi tiếng, không thể là người trẻ tuổi trước mặt này.

Vì thế, phản ứng đầu tiên của Hồng Nguyệt là Tần Xuyên xuất thân từ Thần Kiếm Môn.

Tần Xuyên nghiêm trang nói:

- Ah... Thật ra tôi chính là một kẻ mê kiếm, một trong ba Đại Tông Sư, Được Thương Hải.

- Há?

Sắc mặt Hồng Nguyệt lập tức tái nhợt, nhưng nghĩ lại, không đúng! Mình bị lừa rồi! Nếu tên này là tông sư thì chẳng phải mình sớm chết rồi à?

Anh ta không khỏi thở hỗn hển, trong mắt đầy tơ máu, hung ác nói:

- Mà dám lừa tao à?

- Tôi không chỉ lừa anh mà tôi còn muốn làm thịt anh.

Tần Xuyên vừa mới nói xong, Thanh Liên Kiếm Giáp trên người bỗng tan đi, dao gãy quay lại tay hắn, bắn về phía Hồng Nguyệt đang đứng cách đó khoảng chín thước một lớp kiếm dày đặc!

- Thanh Liên Kiếm Ý, mưa rào!

Kiếm khí điên cuồng như thủy triều, lổm đả lổm đổm, tựa như nạn châu chấu,

kín không kể hờ tấn công vào các bộ phận trên người Hồng Nguyệt!

Hồng Nguyệt không ngờ Tần Xuyên biến chiêu nhanh như vậy, hơn nữa cũng không ngờ lại là chiêu thức này.

Cho dù Tinh Nguyệt Song Thứ của anh ta có nâng mấy cấp bậc thì dù là tốc độ hay uy lực cũng đều không thể sánh được.

Cuối cùng anh ta cũng hiểu vừa nãy tại sao Tần Xuyên có thể dự đoán trước chiêu thức của anh ta, vì bản thân Tần Xuyên đã am hiểu rất sâu đạo “Kiếm nhanh”!

- Chút tốc độ tiến công của anh còn kém lắm!

Kiểm khí mưa rào của Tần Xuyên như là ánh sáng màu xanh da trời bao vây cả người Hồng Nguyệt, chặt đứt mọi góc trốn tránh của anh ta.

Hồng Nguyệt miễn cưỡng dùng Tinh Nguyệt Song Thứ chặn trước người, không ngừng phòng thủ những bộ phận quan trọng của mình. Nhưng chân khí của anh ta thật sự không thể chống đỡ được Thanh Liên Kiếm Khí thể như chẻ tre của Tần Xuyên!

Huyết Vũ ở cách đó không xa đã nhìn đến ngậy người, thật ra anh ta muốn ra tay giúp Hồng Nguyệt nhưng lại không tìm được cơ hội nào để nhúng tay vào.

Con dao găm đã gãy kia nằm trên tay Tần Xuyên chẳng khác nào súng máy, bắn ra vô số kiếm khí, biến thành màn sáng ảo ảnh.

Nữ sát thủ bị nội thương nặng Shirley chứng kiến đây hết thấy, cũng hoài nghi đó có phải là con dao găm của mình hay không mà lại có uy lực như vậy?

Vòng “mưa rào” này đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Chẳng biết từ khi nào thân ảnh của Tần Xuyên đã xuất hiện phía sau người Hồng Nguyệt.

Hắn yên lặng ném con dao gãy ra sau lưng, cười híp mắt đi về phía Đường Vi.

- Đánh xong rồi, kết thúc công việc!

Tần Xuyên ngáp một cái.

Hồng Nguyệt hai tay giao nhau tại trước mắt mình, nắm hai chiếc gai màu đen, đứng đó bất động.

Đường Vi có chút nhìn không hiểu chuyện là thế nào:

- Tần Xuyên, Hồng Nguyệt làm sao vậy?

Không đợi Tần Xuyên trả lời, một cảnh tượng khiến tim người ta co giật liên xuất hiện!

Chỉ thấy Hồng Nguyệt đứng ở đằng kia, trên người lại như bị đục mấy trăm lỗ hổng, “phụt phụt phụt”! Vô số huyết kiếm bắn ra ngoài!

Trong nháy mắt, Hồng Nguyệt liền hoàn toàn biến thành màu đỏ, thậm chí là hai con người của anh ta hóa ra cũng đã bị kiếm khí của Tần Xuyên đâm cho nổ ròi!

Cánh tay, phần bụng, đùi, các bộ phận đều có vết thương nhỏ do kiếm khí xuyên qua.

- Haiz... Tiểu Vi Vi em xem kìa, anh đã nói mà, sao có thể người nào cũng như tên Atula kia, mấy trăm kiếm còn chưa giết chết được, thế mới mệt chứ.

Tần Xuyên bước đến ôm lấy người phụ nữ, chỉ vào Hồng Nguyệt đã chết ngã xuống đất:

- Đây mới là tình trạng bình thường, là chuyện nên xảy ra mà, em nói xem đúng không?

Lúc trước Tần Xuyên thi triển mưa rào kiếm ý, ba bốn chục lượt mà còn chưa giết được Atula, còn suýt chút nữa làm mình mệt chết.

Để bản thân không bị ám ảnh tâm lý, lần này Tần Xuyên dùng mưa rào giết một người theo võ Tiên Thiên để an ủi bản thân, nếu không hẳn còn nghi ngờ uy lực của kiếm ý của mình.

Đường Vi nhẹ nhàng thở ra, nhưng đồng thời trong lòng cô cũng vô cùng rung động, cùng là người theo võ Tiên Thiên trung cấp, Tần Xuyên là một kiếm khách mà lại có thể giết Hồng Nguyệt chỉ trong một lượt tiến công, thậm chí Hồng Nguyệt còn không có sức phản kháng!

Dù thực lực của Hồng Nguyệt không bằng Atula nhưng dù gì cũng là sát thủ cao cấp thứ 9 thế giới, chỉ có thể nói lực sát thương của kiếm khí quá khủng bố. Còn cảnh giới kiếm khí của Tần Xuyên quả thật cũng đã vượt qua những gì Hồng Nguyệt có thể nhận thức được.

Nhưng nhìn người đã từng là đồng liêu chết thảm, Đường Vi vẫn có chút lòng trắc ẩn.

Huyết Vũ cùng Shirley sắc mặt tái nhợt, hai người không dám tin mà nhìn Tần Xuyên. Sớm biết Tần Xuyên là kiếm khách cảnh giới Tiên Thiên trung cấp thì ba người bọn họ sẽ không bao giờ tùy tiện động thủ, đây đúng là lấy trứng chọi đá mà!

- Huyết Phượng Hoàng... không ngờ cô lại tìm được một người đàn ông như vậy làm chỗ dựa, là chúng tôi quá sơ ý. Hồng Nguyệt chết rồi, tôi và Shirley càng không có khả năng báo thù cho hội trưởng, muốn chém muốn giết thì nói luôn đi!

Huyết Vũ đỡ lấy Shirley, vẻ mặt thấy chết không sờn.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 199: Chỗ Thiếu Hụt

Đường Vi vẻ mặt không đành lòng nói:

- Huyết Vũ, tại sao nhất định phải làm lớn chuyện đến mức này chứ? Tôi nhớ năm đó khi vừa vào công hội, anh còn từng làm người huấn luyện của chúng tôi, dạy chúng rất nhiều kỹ năng sống trong thế giới ngầm...

Đến bây giờ tôi cũng vẫn chưa quên tất cả những gì ban đầu anh giúp tôi, tôi chỉ muốn nói chuyện nghiêm túc với mọi người. Nếu không phải Hồng Nguyệt quá vô lý thì sự việc cũng sẽ không phát triển đến nước này.

Ánh mắt Huyết Vũ lộ ra một tia nhớ lại, Shirley ở bên cạnh thì ho hai tiếng, nói:

- Huyết Vũ, tôi cảm thấy có thể Huyết Phượng Hoàng thật sự không phải là hung thủ... Nếu cô ấy thật sự giết hội trưởng thì không cần nói với chúng ta nhiều như vậy.

Thực lực của người đàn ông kia còn mạnh hơn cả hội trưởng của chúng ta lúc còn sống, hẳn hoàn toàn có thể trực tiếp giết chết chúng ta, không cần giải thích...

Tần Xuyên nhếch mày cười cười:

- Vẫn là cô em này hiểu lý lẽ, nhưng các người nghĩ sai một điểm. Tôi không hề quan tâm đến việc ai giết hội trưởng các người, chỉ cần các người dám ra tay với người phụ nữ của tôi thì tôi vẫn sẽ làm thịt các người.

Huyết Vũ vẻ mặt nghi hoặc, thật ra trước đó anh ta cũng có chút dao động,

lúc này Shirley nói như vậy hình như càng thấy không đúng.

- Nếu không phải cô giết hội trưởng thì tại sao hội trưởng lại chết? Với thực lực của hội trưởng, trừ phi là người đặc biệt thân cận đánh lén, bằng không thì trong công hội chẳng ai có thể vào phòng luyện công của người ấy, còn giết cả người ấy.

Huyết Vũ nói.

Đường Vi thì như có điều suy nghĩ, trước đó cô còn quá kinh ngạc nên không kịp suy nghĩ kỹ, nhưng lúc này bỗng có một suy nghĩ hiện lên trong đầu cô.

Tần Xuyên nhìn thần thái của Đường Vi liền gần như hiểu rồi:

- Vừa nãy khi giao đấu với tên Hồng Nguyệt kia, từ trong chân khí của anh ta, anh cảm nhận được một tia khí tức đặc biệt, chẳng khác nào “Huyết Hoàng Công” kia của Tiểu Vi Vi em, có phải nguyên nhân này không?

Đường Vi đột ngột ngừng đầu, cô không nghi ngờ độ nhạy cảm của Tần Xuyên, cho dù thực lực của cô và Hồng Nguyệt chênh nhau rất nhiều, vì thế không cảm nhận được nhưng chắc chắn Tần Xuyên sẽ không nhìn nhầm.

- Quả nhiên là như vậy...

Đường Vi thì thào, trong mắt hiện lên vài phần đau lòng.

Huyết Vũ cùng Shirley một hồi mờ mịt:

- Làm sao vậy? Có vấn đề sao?

Đường Vi thở dài:

- Có lẽ các người cũng biết công pháp của sư phụ là “Huyết Hoàng Công” do hội trưởng đời đầu tiên của Bất Tử Điều truyền lại, mỗi đời đều chỉ truyền cho người kế nhiệm, từ một người hoặc chọn từ mấy người kế nhiệm ra người có

thiên phú luyện để trở thành hội trưởng kế tiếp.

- Đúng vậy, nhưng chuyện này có liên quan gì đến Huyết Hoàng Công?

Huyết Vũ hỏi.

Đường Vi tiếp tục nói:

- Vừa nãy người đàn ông của tôi giao đấu Hồng Nguyệt, phát hiện chân khí của anh ta có khí tức của Huyết Hoàng Công...

- Cái gì?

Hai người bọn Huyết Vũ bốn mắt nhìn nhau:

- Ý cô là Hồng Nguyệt...

Tần Xuyên khoát khoát tay:

- Mặc kệ các người có tin hay không, chắc là anh ta đã học “Huyết Hoàng Công”, có điều anh ta không hề tận lực thi triển, vì thế, những người có tu vi thấp hơn anh ta như các người đều không phát giác ra.

Đường Vi nói:

- Nếu anh ta thật sự đã học được “Huyết Hoàng Công” thì chứng tỏ anh ta biết rõ chỗ thiếu hụt lớn nhất của công pháp này... Vậy thì nếu anh ta muốn giết chết sư phụ thì cũng đơn giản.

- Chỗ thiếu hụt của Huyết Hoàng Công?

Huyết Vũ và Shirley đều rất nghi hoặc, bọn họ chưa bao giờ nghe nói trấn hội thần công này của công hội có chỗ thiếu hụt gì.

Hội trưởng các đời đều dựa vào Huyết Hoàng Công, nằm trong top của bảng xếp hạng sát thủ thế giới ngầm, chỉ nghe nói công pháp này được hội trưởng đời

đều phát hiện trong một di tích cổ nhưng không hề biết lai lịch cụ thể.

Đường Vi mấp máy cặp môi đỏ mọng, do dự một chút rồi mới giải thích:

- Vốn dĩ tôi đã hứa với sư phụ vĩnh viễn không tiết lộ bí mật của Huyết Hoàng Công ra ngoài, nhưng nay sư phụ bị hại, tôi tin tưởng hai người nên nói bí mật này với hai người vậy...

Thật ra Huyết Hoàng Công tổng cộng chia thành “9 biến”, tu vi của mỗi biến tăng rất kinh khủng, càng về giai đoạn cuối càng tăng nhiều.

Nhưng cùng với mỗi lần tăng lên thì cũng chính vào sau mỗi lần biến đổi đều sẽ xuất hiện “sự suy yếu” trong một khoảng thời gian. Trong thời gian này, người tu luyện còn yếu ớt hơn cả người bình thường, không những mất hết công lực mà còn cả người toàn thân bủn rủn vô lực, như là bị rút sạch khí lực vậy...

Nghe đến đó, mắt Huyết Vũ cùng Shirley đều lộ ra vẻ khiếp sợ, tin tức kiểu này tuyệt đối là điều người Huyết Hoàng Công không muốn bị người ngoài nghe thấy nhất!

Nếu như đây đều là sự thật thì có nghĩa là dù có luyện công pháp này đến cảnh giới cao đến đâu đi nữa thì cũng có khả năng bị bất cứ một người yếu ớt nào ám sát!

Tần Xuyên ở bên cạnh cũng giật mình:

- Hóa ra là vậy, chẳng trách một năm trước khi anh quay đầu nhìn thấy Tiểu Vi Vi em, em và Tiểu Nghị bị mấy tên lưu manh quấn lấy mà em vẫn không cách nào phản kháng... Hóa ra đó là thời gian suy yếu của em à?

Đường Vi gật đầu cười, lần kia nếu không phải Tần Xuyên ra tay cứu bọn cô thì có thể cô không giữ được cả sự trong sạch rồi.

Đáng giận là những tên lưu manh đó bình thường không hề phải đối thủ của cô, đúng lúc ngày hôm đó bệnh tâm lý của Đường Nghị phát tác, đi ra khỏi nhà,

không biết tung tích.

Trong lúc cấp bách, nửa đêm cô còn tìm kiếm khắp nơi nên mới gặp người đàn ông chán nản lưu lạc đầu đường.

Cũng từ lúc đó trở đi, hai người coi như cũng kết duyên phận sau đó.

Chỉ có điều Tần Xuyên khi đó công lực cũng bị phế, chỉ lộ ra chút thực lực của người theo võ, vì thế Đường Vi cũng từng cho rằng Tần Xuyên chỉ có chút bản lĩnh đó.

- Khi đó em đang trong giai đoạn “biến thứ hai”, suy yếu cả tuần liền... Sư phụ từng nói nếu đạt đến “3 biến” thì sẽ có khoảng 1 tháng suy yếu.

Mà khi em rời khỏi sư phụ, người đã sắp đạt đến biến thứ tư, nếu không có gì bất ngờ thì có thể sẽ suy yếu trong gần nửa năm, thậm chí là một năm...

Đường Vi phân tích nói:

- Khi đó, sau khi sư phụ muốn lui về phía sau, em nghĩ có một phần nguyên nhân chính là muốn cẩn thận với biến thứ tư, vượt qua thời kỳ nguy hiểm đó.

Nhưng khi đó em muốn chạy về Trung Quốc nên người đành tìm người kế nhiệm khác.

Huyết Vũ cùng Shirley đã nghe rõ, nghĩ như vậy thì tất cả đều hợp lý rồi.

- Nói cách khác... lúc đầu hội trưởng chọn Hồng Nguyệt làm hội trưởng nên cũng truyền Huyết Hoàng Công cho anh ta?

Shirley nói.

- Nhưng tại sao Hồng Nguyệt phải giết hội trưởng? Hội trưởng vất vả bồi dưỡng anh ta nhiều năm như vậy...

Huyết Vũ khó hiểu nói.

Tần Xuyên cười ha ha:

- Điều này có gì khó đoán đâu, nếu đổi lại là một người theo võ Tiên Thiên trung cấp khác mà bị chèn ép ở dưới làm lão nhị nhiều năm như vậy, trong lòng có thể không có oán khí không?

Huống chi anh ta biết nếu hội trưởng của các người vẫn còn sống thì anh ta vĩnh viễn chỉ là lão nhị trong công hội. Đợi một năm sau, hội trưởng của các người lần nữa rời núi thì chẳng phải anh ta càng không ngẩng đầu lên được sao?

Hơn nữa bí mật “Huyết Hoàng Công” càng ít người biết càng tốt. Nếu anh ta giết hội trưởng của các người rồi giết cả Tiểu Vi Vi của tôi nữa thì chẳng phải là chẳng ai biết đến chỗ thiếu hụt này sao?

Huyết Vũ cùng Shirley nghe xong sồn hết cả gai ốc, nhưng lại không cách nào phản bác suy đoán này.

Rất lâu sau mà Huyết Vũ cùng Shirley vẫn hổ thẹn mà cúi đầu.

- Thật xin lỗi, Thực xin lỗi, Huyết Phượng Hoàng, xem ra chúng ta thiếu chút nữa đã nổi giáo cho giặc, gây sai lầm lớn. Nếu thật sự giết cô rồi thì quá có lỗi với các tiền bối của công hội rồi.

Đường Vi cười khổ lắc đầu:

- Ít nhất huyết thù của sư phụ phải báo, vậy là đủ rồi.

Đột nhiên, trong mắt Shirley tràn ngập sự tha thiết nói:

- Huyết Phượng Hoàng, cô quay trở lại công hội chúng tôi đi. Bây giờ cô là người duy nhất tu luyện Huyết Hoàng Công, theo quy củ của công hội chúng ta thì cô chính là hội trưởng mới rồi!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 200: Tiết Kiệm Tài Nguyên Nước

Đường Vi nghe xong, vội khoát tay nói:

- Thế sao được, tôi đã rời khỏi công hội rồi, hơn nữa bây giờ thực lực của tôi quá yếu, không thể nào làm mọi người phục được.

Tôi cảm thấy nên để Huyết Vũ làm thì hơn, cho dù công hội không thể huy hoàng được như năm đó nữa nhưng ít nhất cũng không bị người khác ức hiếp, tôi có thể giao Phượng Hoàng Công lại cho Huyết Vũ.

Huyết Vũ tự giễu mà cười cười, lộ mặt nạ xuống, lộ ra một khuôn mặt trái qua mưa nắng khoảng ba bốn mươi tuổi.

- Huyết Hoàng Công đều phải luyện khi còn trẻ mới có hiệu quả tốt nhất, hơn nữa cũng có yêu cầu rất cao với thiên phú. Năm đó hội trưởng không nhìn trúng tôi, đương nhiên có lý của người.

Hơn nữa tôi đã ở độ tuổi này rồi, có luyện thêm cũng chỉ lãng phí thời gian thôi. Huyết Phượng Hoàng, lúc đầu hội trưởng nhận cô làm đệ tử chính là muốn có một ngày giao công hội cho cô.

Nếu cô không muốn trở về công hội thì có lẽ “Bất Tử Điều” chúng ta thật sự phải giải tán rồi.

- Đừng giải tán mà!

Tần Xuyên nghe xong chẳng vui tí nào.

- Các người giải tán làm gì? Tiểu Vi Vi không làm hội trưởng của các người,

ta có thể làm mà!

Tần Xuyên cười hì hì vỗ ngực một cái:

- Ta rất hợp ý với tên của công hội các người, thế nào, hay là sau này theo tôi nhé?

Huyết Vũ cùng Shirley một hồi kinh ngạc, lần đầu nhìn thấy “cao thủ” mặt dày như vậy.

Đường Vi thì tò mò nhìn Tần Xuyên, cô không ngờ người đàn ông này sẽ có hứng thú với công hội sát thủ.

- Sao lại nhìn tôi như vậy? Tôi không đủ tư cách à?

Tần Xuyên hỏi.

Huyết Vũ cùng Shirley vội lắc đầu:

- Các hạ, chúng tôi rất công nhận thực lực của anh nhưng hội trưởng của công hội chúng tôi đều phải biết Phượng Hoàng Công...

Tần Xuyên nghĩ nghĩ, vừa kéo vai Đường Vi ở bên cạnh, tiến sát bên tai cô nói:

- Tiểu Vi Vi, vậy em làm hội trưởng đi, có anh chống lưng cho em, ai dám không phục anh trực tiếp giúp em làm thật luôn. Dù sao thì làm quan hay gì đó, ngu gì mà không làm!

Đường Vi dở khóc dở cười, tên này còn tưởng hội trưởng của công hội sát thủ là làm trưởng thôn sao? Còn làm quan nữa...

Nhưng cô biết Tần Xuyên tuyệt đối không phải người tùy tiện, chắc chắn hẳn có suy tính của mình.

Huyết Vũ cùng Shirley đều nghe được Tần Xuyên nói gì, hai người cùng gật đầu, cảm thấy đây là cách hay.

Nếu có cao thủ như Tần Xuyên tọa trấn Bất Tử Điều thì một là có thể khiến các công hội dám khiêu chiến bọn họ sợ hãi, hai là cũng có thể giúp Đường Vi trấn trụ một số người phụ trách ở dưới không phục.

- Nếu các hạ không chê thì có thể làm khách khanh của công hội chúng tôi. Trước khi thực lực của Huyết Phượng Hoàng đạt Tiên Thiên, do anh tọa trấn, cũng không cần sợ sự cạnh tranh của các công hội khác nữa.

Huyết Vũ nói.

Đường Vi ánh mắt lóe lên một chút, thấy Tần Xuyên đang nháy mắt với cô, bảo cô nhanh đồng ý nên cô cũng không chối từ nữa.

- Thôi được rồi, nhưng tôi không thể ra nước ngoài ở, những chuyện thông thường vẫn để Huyết Vũ anh và Shirley chủ trì, thế được không?

Đường Vi vẫn phải chăm sóc cháu trai Đường Nghị và cô cũng không muốn ở quá xa Tần Xuyên.

Hai người bọn Huyết Vũ vẻ mặt vui mừng:

- Đương nhiên là được!

Hai người gần như cùng lúc cúi đầu hành lễ, bắt đầu đối đãi với Đường Vi như là hội trưởng.

- Hội trưởng có thể ở bất cứ đâu, chúng tôi về tuyên bố tin này, đến lúc đó người đến tổng bộ một chuyến, chính thức gặp mặt với tất cả người phụ trách, tuyên bố nhận chức là được.

Đường Vi nhẹ gật đầu, có chút không thích ứng với thái độ cung kính đột ngột của hai người.

Nhưng cô cũng biết có một phần kính sợ là bắt nguồn từ sự sợ hãi Tần Xuyên. Dù sao thì thực lực của Tần Xuyên đã đủ để khiêu chiến với mấy sát thủ top 3 thế giới rồi.

Tác phong của sát thủ thường không dây dưa dài dòng, thấy chuyện đã bàn xong, Huyết Vũ liền đưa Shirley bị thương nhanh chóng rời đi.

Về phần thi thể của Hồng Nguyệt, bọn họ đương nhiên sẽ không mang đi, dù sao thì đây cũng là phần đồ của công hội.

Đội hai người đi rồi, Đường Vi mới hỏi:

- Tiểu Xuyên Xuyên, rốt cục anh có mục đích gì? Sao lại muốn em làm hội trưởng?

Tần Xuyên xấu hổ cười cười:

- Thật ra... Vì nick name của anh là “Bất Tử Điếu”, anh cảm thấy công hội này có duyên với mình, nên mới...

Đường Vi trợn trừng mắt, hóa ra lại vì loại nguyên nhân ấu trĩ này mà tên này muốn đẩy cô về giới sát thủ?

- Đương nhiên còn có nguyên nhân khác rồi.

Tần Xuyên lôi kéo tay của Đường Vi, chậm rãi đi ra ngoài nghĩa địa công cộng:

- Chẳng phải em muốn đối đầu với “Thánh Giáo” sao? Thánh Giáo không phải chỉ có một hai người, em dựa vào sức của mình mình thì sớm muộn gì cũng không chống lại được.

Nội tình của công hội Bất Tử Điếu này không đơn giản, sau này chúng ta kinh doanh cẩn thận, cho dù không làm các vụ buôn bán sát thủ thì cũng có thể hình thành thế lực, quan trọng là còn có thể vươn tay đến khắp các nơi trên thế

giới.

Thánh Giáo lợi hại là vì chúng có mặt trên khắp thế giới, có thể điều động tài nguyên các nơi đi làm một chuyện, đương nhiên chúng ta cũng phải hướng đến thế giới thì mới có thể chống lại chúng.

Đôi mắt đẹp dịu dàng của Đường Vi lấp lánh, cuối cùng cũng cảm nhận được tâm ý của người đàn ông này.

Nhưng cô cũng cười bất đắc dĩ:

- Thực lực của Thánh Giáo lớn đến kinh người, đến bây giờ ngay cả chính phủ các nước cũng hết cách với chúng, chỉ dựa vào công hội Bất Tử Điều thì còn kém xa.

Tần Xuyên thấy chẳng sao cả, cười nói:

- Có còn hơn không, nếu Thánh Giáo lợi hại như vậy thật thì sớm đã tự lập một quốc gia rồi, chẳng qua chúng cố làm ra vẻ huyền bí để bên ngoài tưởng thực lực của chúng sâu như biển cả, không dám tùy tiện đối phó, anh không tin chúng thật sự lợi hại như vậy.

- Hừ, khoác lác, đến lúc đó Thánh Giáo đến đối phó với em thì em sẽ trốn sau lưng anh đấy.

- Chuyện này còn phải nói à? Bảo vệ người phụ nữ của mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa... Có điều Tiểu Vi Vi à, em làm hội trưởng thì có thể báo thanh lý chiếc xe Mercedes 1 tỷ của anh không...

- Còn nói nữa à! Bây giờ không còn xe nữa, chúng ta về thành phố kiểu gì đây?

- Đến thị trấn ngồi xe buýt! Vừa nhìn là biết em là đại tiểu thư chưa từng phải chịu khổ... Haiz, may mà trong túi anh còn tiền lẻ...

- ...

Mặc dù lần tế cha mẹ này hơi mệt người, cũng rất rối rắm nhưng trên mặt Đường Vi lại nở nụ cười hạnh phúc.

Hai người cùng ăn chút đồ ăn vặt ở tiểu trấn, lại cùng đợi chiếc xe bus chuyển cuối, cùng ngồi xuống phía dưới xa, vẫn dựa sát vào nhau cười nói.

Cho dù sắp phải đến công hội Bất Tử Điều làm hội trưởng, Đường Vi cũng không cảm thấy có chút bất an nào vì cô biết Tần Xuyên sẽ luôn ở cạnh cô.

Cho đến tận hơn 10h tối, hai người mới về đến nhà của Đường Vi.

Trong nhà, người giúp việc đi rồi, Đường Nghị cũng ngủ rồi, hai người khẽ khàng đi lên lầu, vào trong phòng của Đường Vi.

Tần Xuyên vừa vào cửa, không thềm ngửi mùi thơm trong khuê phòng liền bắt đầu vội vã cởi quần áo.

Người phụ nữ thấy dáng vẻ gấp gáp của hắn, hờn dỗi liếc hắn:

- Em đi chuẩn bị nước cho anh nhé, tắm một cái, trên người toàn mồ hôi.

- Tiểu Vi vi, muộn thế còn tắm rửa à? Người anh là thần mộc, mồ hôi cũng có mùi vị thuốc! Nếu em không tin có thể ngửi xem!

Tần Xuyên nói một cách vô tội, đưa một thứ mình cởi ra đến trước mặt người phụ nữ.

Khuôn mặt Đường Vi đỏ lên, tên này tốc độ nhanh quá, không ngờ đã cởi cả quần lót rồi!

Lúc này Tần Xuyên mới chú ý đến thứ mình đưa cho Đường Vi là chiếc quần lót tứ giác, thứ này nhét đến trước mũi phụ nữ, đúng là có chút cuồng dã...

Hắn xấu hổ cười, ném sang một bên, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

- Được, anh thơm, anh thơm nhất, vậy em đi là được chứ gì.

Đường Vi giơ tay sờ sờ mặt người đàn ông giống như đồ một đứa trẻ nóng tính, cũng không kiêng kị việc nhìn thấy người đàn ông lỏa thể.

Tần Xuyên nghe xong, đây chẳng phải cơ hội tốt để tắm uyên ương sao? Vậy là hắn liền hấp tấp chạy vào nhà tắm trước:

- Cùng tắm! Cùng tắm! Vừa may tiết kiệm nguồn nước, để anh chuẩn bị nước cho em, Tiểu Vi Vi, em muốn nước ấm hay nước mát?

Đường Vi thật bó tay với tên vô lại này, cô vẫn còn là một khuê nữ hoa cúc đấy, nếu là bình thường thì sớm đã sợ đến mức trốn đi rồi.

Cũng may là vì kinh nghiệm trải qua khi còn trẻ nên cô khá thản thiên với nhiều chuyện, cũng không quá ngỡ ngàng ngừng với chuyện nam nữ.

Nhìn người đàn ông không mặc gì chuẩn bị nước ở bên trong, thử nhiệt độ của nước, Đường Vi cười xinh đẹp, bàn tay trắng nõn cởi cúc áo ở ngực, trong áo sơ mi, đôi gò bồng đảo đầy đặn đầy đà như đang giãy giụa muốn chui ra ngoài...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 201: Sai Lầm Theo Hệ Thống

Khi Tần Xuyên ngoái lại định bảo cô gái đến thử xem nhiệt độ nước đã vừa chưa thì nhận thấy một thân hình yếu điệu nõn nà tựa bạch ngọc đang đi đến chỗ hẳn.

Tần Xuyên đỏ bừng mặt, ánh mắt hơi ngượng ngùng nhìn cô gái.

- Đồ ngốc, còn xấu hổ nữa à? Ban này không phải còn cuống cả lên sao? – Đường Vi cảm thấy anh chàng này quá sức buồn cười, không đành được đưa tay véo má Tần Xuyên một cái.

Nói thế nào thì Tần Xuyên cũng vẫn không có kinh nghiệm, hì hì cười chữa thẹn:

- Tiểu Vi Vi sao em lại cười mở thế, con tim bé bỏng của anh không chịu được nữa rồi.

Vừa nói Tần Xuyên vừa láo liên nhìn cô gái, nhìn thế nào cũng không thấy đủ.

- Tiểu Xuyên Xuyên yên tâm, chị đây sẽ phục vụ cậu thoải mái – Đường Vi cười đầy mê hoặc.

Tần Xuyên nuốt nước miếng cái ực, trước mặt ta đây không phải là người mà là yêu tinh!

- Đẹp không?

- Có...có.... – Tần Xuyên nói không nên lời.

- So với vợ anh thì ai đẹp hơn?

Tần Xuyên ngẩn người suy nghĩ.

Liễu Hàn Yên không hề e dè để lộ cơ thể trước mắt hắn, hắn cũng đã từng dán sát mắt vào người cô, cho nên có căn cứ để đánh giá.

Đường Vi lập tức hừ một tiếng, đẩy vai Tần Xuyên, huých một tiếng, Tần Xuyên bị đẩy ngã vào bồn tắm.

- Sao Tiểu Vi Vi lại đẩy anh? Thời điểm như thế này để đàn ông chủ động mới được, tốt xấu gì cũng phải giữ thể diện cho người ta chứ! – Tần Xuyên buồn bực, không muốn bị đẩy ngược lại thế này.

Đường Vi lườm hắn một cái:

- Em hỏi thân hình ai đẹp hơn, anh nhất thiết phải nghĩ rồi mới trả lời à!?

Tần Xuyên giật mình, hình như mình phạm vào “sai lầm theo hệ thống” rồi, lập tức ra vẻ nghiêm trang nói:

- Tất nhiên là Tiểu Vi Vi đẹp rồi! Anh bị vẻ đẹp của em làm cho ngây ra đấy thôi!

Bây giờ Đường Vi mới mỉm cười cùng bước vào bồn tắm, không ngại ngần gì ngồi luôn xuống giữa hai chân hắn, hai cánh tay trắng nõn quàng lên cổ Tần Xuyên, dựa hắn vào người hắn.

Ôm người ngọc trong tay, Tần Xuyên muốn rên lên được, hai tay không ngừng khuấy động trong nước, cảm giác thần tiên cũng không thể hơn được cảnh này.

Ngâm mình xong Tần Xuyên tưởng có thể vào đề chính luôn rồi, ai ngờ Đường Vi vẫn muốn tắm lại, nói là ngâm mình trong bồn chẳng qua là vì tình thú, không thể tắm sạch được.

Tần Xuyên buồn bực, cô gái này đã trắng đến thế rồi còn muốn tắm rửa cái gì nữa?

Nhưng hăn cũng hết cách, đành về phòng chờ đợi, lười cả mặc quần, nằm dang tay dang chân thành hình chữ “đại” trên giường chờ cô gái đi ra.

Có lẽ do ban ngày chữa bệnh cho Ôn Văn Viễn đã tiêu hao rất nhiều chân khí, cộng thêm việc dùng kiếm ý giết một Hồng Nguyệt, càng mệt mỏi hơn.

Nằm ngâm trong nước nóng rồi lên nằm trên giường thả lỏng, Tần Xuyên bắt đầu buồn ngủ.

- Tiểu Vi Vi... em đã xong chưa thế? – Hơn mười phút sau Tần Xuyên ngáp dài một cái gọi.

- Đừng vội, em phải gọi đầu mà... Lần đầu tiên của con gái rất quan trọng đấy – Đường Vi nói vọng ra.

Đối với Đường Vi đêm nay cũng là một đêm hết sức quan trọng, nói cho cùng muốn trở thành một phụ nữ thực sự tất nhiên phải chuẩn bị kỹ càng.

Tần Xuyên tất nhiên thông cảm, nhưng hăn không chờ được nữa.

Lúc trước dưới tác dụng kích thích của hormon tuyến thượng thận, hăn rất phấn khích, không thấy mệt mỏi gì lắm nhưng bây giờ tất cả nỗi mệt nhọc ập về kéo chìm não bộ của hăn.

Trên giường, trong phòng đều là mùi thơm trên người Đường Vi, giống như mùi hương thoai miên thượng hạng, Tần Xuyên chặc lưỡi, bất giác nhắm mắt lại...

Gần một tiếng sau, dùng xong hết các loại tinh dầu, sấy xong tóc, trang điểm cho mình đẹp như một bông hoa sen mới nở, Đường Vi mới đi từ trong nhà tắm ra.

Nhưng nhìn thấy anh chàng đã ngủ say chảy cả nước miếng rồi.

Đường Vi không khỏi bực mình, mới hơn mười hai giờ một tí mà đã ngủ như chết thế này rồi?

Vốn đang định đánh thức Tần Xuyên nhưng cô lại do dự.

Theo lý mà nói, cao thủ như Tần Xuyên thì kể cả có ngủ say rồi cũng vẫn dễ tỉnh lại.

Lúc này anh ta ngủ ngon như vậy, chứng tỏ anh ta đã hoàn toàn yên tâm không để phòng gì nữa.

Có lẽ đối với anh ta, mình hoàn toàn đã là người đáng tin cậy rồi, ở đây anh ta mới có thể thả lỏng thoải mái.

Đường Vi khẽ khàng đi đến nằm xuống bên cạnh Tần Xuyên, nhìn gương mặt khô ngô góc cạnh nhưng vẫn phảng phất nét gì đó trẻ con mà ngây người.

Nhớ lại lúc trên đường anh ta có nói đã chữa xong bệnh u não của Ôn Văn Viễn, xem ra ngày hôm nay quả là một ngày cực nhọc.

Có lúc anh ta như một người đàn ông trưởng thành trong phong ba bão táp, chuyện lớn chuyện nhỏ đều giữ kín trong lòng, không mảy may sợ hãi; nhưng cũng có những lúc anh ta như một đứa trẻ chưa lớn, hơi tí đã đỏ mặt...

Đường Vi mỉm cười âu yếm, kéo chăn sang đắp kín cho cả hai người, khép mắt lại...

...

Sáng ngày hôm sau, ở tòa nhà tổng bộ tại thành phố Đông Hoa của tập đoàn Vân Sơn, trong văn phòng Chủ nhiệm Đồng.

Bạch Dạ mặc quần áo lính thủy phương Tây, tóc búi gọn gàng sau gáy, tư thế

oai phong lắm liệt giống hệt một vị nữ tướng, ngồi trên ghế của Chủ nhiệm Đồng.

Ánh mắt cô ta như phun ra lửa, một tay nắm chặt bản báo cáo đến mức các khớp ngón tay trắng bệch.

Freya biết chủ nhân đang hết sức tức giận, bản thân mình cũng chẳng vui vẻ gì nên đứng bên im lặng không nói năng gì.

- Độ xác thực của bản báo cáo này là bao nhiêu? – Hơn mười phút sau Bạch Dạ mới lên tiếng.

Freya trả lời:

- Ôn Văn Viễn đã đi xác minh ở bệnh viện trực thuộc đại học Đông Hoa, bệnh viện nhân dân Đông Hoa và bệnh viện ung bướu Đông Hoa, kết quả đều xác nhận khối u não đã khỏi hẳn.

Tin này đã lan ra trong giới y học, các bác sĩ đều không dám tin, cho rằng đây là kỳ tích, nếu không phải do thân phận đặc thù của Ôn Văn Viễn chắc chắn họ đã truy hỏi hấn đến đầu đến đuôi rồi.

Bạch Dạ nghiêng răng đứng bật dậy, xé nát tờ báo cáo trong tay.

Tập đoàn Vân Sơn có quan hệ với các bệnh viện, đã âm thầm cài người cào cho nên bản sao báo cáo kết quả hóa nghiệm của Ôn Văn Viễn nhanh chóng được đưa đến cho Bạch Dạ.

U não của Ôn Văn Viễn được chữa khỏi hẳn đúng là sét đánh giữa trời quang, làm đảo lộn tất cả sắp xếp của Bạch Dạ!

Toàn bộ kế hoạch hợp nhất thế giới ngầm của thành phố Đông Hoa đã phá sản!

- Là Tần Xuyên... Trừ hẳn ra chắc chắn không có ai khác! Rốt cuộc là hẳn đã

làm thế nào?!

Bạch Dạ tức muốn khóc, tại sao người này phải đối đầu với mình, cô ta không thể hiểu nổi rốt cuộc Tần Xuyên là thần thánh phương nào đến đây.

Mạng lưới dày đặc của Thánh giáo không tìm ra được điểm đặc biệt của Tần Xuyên, trừ việc biết hẳn là đại thiếu gia nhà họ Tần ra chẳng còn nắm được thông tin nào khác.

- Theo lý mà nói một thiếu gia bị bỏ rơi của một thế gia cổ võ không thể có bao nhiêu bản lĩnh, nhà họ Tần cũng không đặc biệt coi trọng hẳn, lẽ nào bọn họ đang cố ý kéo hẳn ra khỏi tâm điểm chú ý? – Freya hỏi.

- Hừ... Một tên thiếu gia họ Tần làm ta phải lãng phí hai trăm năm mươi triệu mà chẳng được cái gì! Hẳn cố ý muốn chơi ta đây!

Đối với Bạch Dạ hai trăm năm mươi triệu không phải là nhiều nhưng đốt tiêu số tiền này không phải là không xót ruột.

Quan trọng hơn, cô ta đã bị Tần Xuyên chơi cho một vố!

Từ trước đến nay mới chỉ có cô ta đi lừa người chứ chưa ai lừa được cô ta!

Cô ta gần như nhìn thấy bộ mặt đặc chí của Tần Xuyên, liền cười lạnh:

- Cũng không biết, chờ đến khi người đàn bà Đường Vi của hẳn bị người của Bất Tử Điều giết chết rồi xem hẳn còn đặc chí được không...

Đôi mắt Freya cũng lóe lên sắc lạnh:

- Chủ nhân, chúng ta gửi “phượng hoàng máu”, chính là thông tin của Đường Vi cho Hồng Nguyệt của Bất Tử Điều, có lẽ y cũng đến thành phố Đông Hoa rồi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 202: Cảm Giác Thật

- Thế à? Thế thì tốt, điều tra cho tôi ngay xem Đường Vi đã chết chưa, tôi muốn báo tin này cho Tần đại thiếu gia trước tiên – Bạch Dạ bước đến trước cửa sổ, cúi đầu nhìn quang cảnh thành phố về chờ đợi.

Cô ta không tin Tần Xuyên có ba đầu sáu tay, có thể phá vỡ kế hoạch của cô ta hết lần này đến lần khác.

Freya vâng lời, đi đến bộ phận hỗ trợ bên cạnh văn phòng để lên mạng đăng nhập vào chương trình liên lạc.

Mạng lưới tình báo của Thánh giáo vô cùng hùng mạnh, nhưng trong thời đại khoa học kỹ thuật phát triển nhanh như hiện nay, muốn chia sẻ cái gì cũng nhất thiết phải dùng đến internet.

Dòng tin tức trên internet bị các thế lực khắp nơi kiểm soát, cho nên nhân viên kỹ thuật quan trọng của Thánh giáo sử dụng phương pháp mã hóa đặc biệt, thậm chí ngay cả thông tin được truyền về từ vệ tinh cũng đi qua một số phương pháp bí mật, lợi dụng danh nghĩa của các tiểu vương quốc để mượn dùng vệ tinh.

Hơn mười phút sau, Freya tìm ra được các tin tức mới nhất, vừa đọc đã biến sắc mặt.

Thấy trợ lý không báo cáo ngay, Bạch Dạ ngoái lại nhú mày hỏi:

- Có chuyện gì?

Freya xác nhận lại thấy không có sai sót mới đứng dậy trả lời:

- Chủ nhân, Hội trưởng Hồng Nguyệt của Bất Tử Điều đã tìm được Đường Vi... nhưng y bị giết rồi!

- Cái gì!?

Bạch Dạ sầm mặt xuống:

- Là tên sát thủ Hồng Nguyệt đứng thứ chín trong bảng xếp hạng à?

- Thừa vâng, khi Hội trưởng của Bất Tử Điều gặp nạn, theo quy tắc của bọn họ, chưa tìm được hung thủ chưa được đề cử Hội trưởng kế nhiệm, cho nên Hồng Nguyệt ở vị trí thứ hai vẫn đóng vai trò như Hội trưởng...

Bọn họ lòng bắt Đường Vi “phượng hoàng máu” với tội danh ám sát Hội trưởng, nhưng bây giờ Hồng Nguyệt chết rồi, trong hội bắt đầu loan truyền tin Hồng Nguyệt mới là hung thủ thực sự.

Bạch Dạ càng nghe càng thấy không ổn:

- Thế còn Đường Vi?

Freya trả lời một cách khó hiểu:

- Không chỉ không bị thương, mà sau khi trở lại hội, người đứng thứ ba của Bất Tử Điều là Huyết Vũ lại đề cử “phượng hoàng máu” làm Hội trưởng kế nhiệm. Huyết Vũ đã ở trong Bất Tử Điều hơn hai mươi năm, uy danh rất lớn.

Hồng Nguyệt vừa chết đã bị xác định là hung thủ, e rằng đa số người trong hội sẽ lựa chọn tin tưởng Huyết Vũ. Đến bây giờ rất có khả năng Đường Vi sẽ trở thành Hội trưởng tiếp theo của Bất Tử Điều...

- Tại sao chuyện lại thành ra thế này?

Bạch Dạ vốn đang ngổn ngang trăm mối trong lòng, nay càng thêm lo lắng.

Cô ta đi tới đi lui trong văn phòng, đôi chân mày đen nhánh trên gương mặt tinh xảo nhú chặt lại.

- Không thể nào... Đường Vi là dư nghiệt của bang Đông Hải, đối địch với Thánh giáo của chúng ta, để ả trở thành Hội trưởng của một trong năm hội sát thủ hùng mạnh nhất thế giới, vô cùng bất lợi cho chúng ta...

Ánh mắt Freya lạnh băng:

- Hay là để thuộc hạ ra tay giết ả đi?

Bạch Dạ bất đắc dĩ thở dài:

- Hồng Nguyệt là võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung, dẫn người đi giết ả ngược lại còn bị giết, cuối cùng huyệt não đến mức thân bại danh liệt.

Người bây giờ mới nửa bước vào cảnh giới Tiên Thiên, hoàn toàn không có cơ chiến thắng... Hơn nữa chúng ta gấn bó chặt chẽ, vạn nhất lộ ra đồng nghĩa với việc để Hoa Hạ chính thức xác nhận chúng ta là người của Thánh giáo.

Freya hoang mang nói:

- Tôi cho rằng thực lực của Đường Vi không thể cao như thế được, nếu không tôi đã không toàn mạng đêm hôm đó rồi. Không lẽ có cao thủ nào đó đang ngấm ngầm bảo hộ ả?

- Bất kể thế nào thì bây giờ cũng không thể động vào ả ở thành phố Đông Hoa nữa, ngừng một thời gia... Không phải ả phải đi tham gia nghi thức trở thành Hội trưởng của Bất Tử Điều sao?

Lúc đó ả sẽ ra nước ngoài, chỉ cần đến nơi nào ngoài Hoa Hạ ra thì Thánh giáo đều có cơ hội khử ả... - Bạch Dạ đã tính toán xong.

Nghe xong Freya cười nói:

- Chủ nhân, khi đó nếu tên Tần Xuyên đi cùng thì chúng ta sẽ một mũi tên trúng hai đích, báo thù thay cho chủ nhân.

Bạch Dạ cũng lộ vẻ chờ mong. Trên thực tế cô còn một suy nghĩ, liệu Tần Xuyên có phải cao thủ thần bí bảo vệ Đường Vi, giết Hồng Nguyệt hay không.

Nhưng nghĩ lại thì thấy không thể, Tần gia sao có thể xuất hiện một con quái vật như vậy? Võ giả Tiên Thiên trung cấp hơn 20 tuổi? Như vậy thì biến thái hơn Cơ Vô Song lẫn Liễu Hàn Yên nhiều lắm!

Tần gia không thể nào mặc kệ một thiên tài như vậy ở ngoài được. Cho nên Bạch Dạ cũng từ bỏ suy đoán này.

Ánh mặt trời xuyên qua bức rèm mỏng chiếu vào phòng, Tần Xuyên ngáp dài một cái, ngái ngủ mở mắt ra.

Bàn tay hăn khê động, sờ vào một chỗ mềm mại trơn láng, Tần Xuyên dần dần tỉnh người ra, bỗng thấy cổ họng khô khốc.

Đường Vi đang nằm trong lòng hăn, trên người không một mảnh vải, cuộn mình như một con mèo con dựa lưng về phía hăn.

Mà vị trí tay Tần Xuyên đng để càng khiến hăn bay bổng hồn vía.

Nhưng cô gái vẫn đang ngủ say, không biết hăn đã sờ thế này cả đêm hay là mới đặt lên đấy.

Rốt cuộc, Tần Xuyên không nhịn được, bóp hai cái...

- Aiiiiii

Đường Vi hình như đã nhận ra, cũng tỉnh rồi, thấy bàn tay của người kia đang làm loạn, khê rên lên:

- Đồ xấu xa... Nhẹ tay thôi...

Tần Xuyên cảm thấy bao nhiêu máu huyết toàn thân đều xộc cả lên đầu, cô ấy không đẩy hẳn ra mà chỉ bảo “nhẹ thôi”!?

Có người yêu “chu đáo” thế này, không biết hẳn đã tu nhân tích đức mấy đời đấy.

- Tiểu Vi Vi có thoải mái không? – Tần Xuyên cười xấu xa hỏi.

- Hừ, đừng hòng chiếm tiện nghi rồi còn khoe mẽ, ái chà... có gì đó chọc vào em rồi.

Đường Vi bỗng phát hiện dưới hông có cái gì đó cứng cứng chọc vào, ban nãy có có đâu, đột nhiên xuất hiện như một thanh sắt nung bỏng rãy.

Đến lúc biết được đấy là cái gì, mặt Đường Vi đỏ bừng lên, rồi lại nghĩ ra điều gì khác khiến cô càng xấu hổ.

Sao lại lớn thế được?

- Hihi, sáng sớm đấy mà, dương hỏa đang vượng – Tần Xuyên nghiêm nghị giải thích, tay cũng không ngừng lần xuống.

Thân thể mềm mại của Đường Vi như muốn tan chảy, cả trên cả dưới đều đang được “chiếu cố”, đặc biệt là phía dưới, cảm giác vật kia lúc nào cũng có khả năng chui vào...

- Tiểu Vi Vi, để anh đi lấy quần đã, bao cao su để trong túi quần... - Tần Xuyên nuốt nước miếng, sắp không nhịn được nữa rồi, tối hôm qua chẳng ra sao đã ngủ quên mất, sáng nay quyết không thể bỏ lỡ được!

Đường Vi bỗng quay người lại, đôi mắt loáng nước mở to, chúm chím đôi môi đỏ mọng nói:

- Thật ra em muốn nói với anh rằng... lần đầu tiên của chúng ta... em không cho anh mang cái thứ đó đâu.

- Há? – Tần Xuyên ngạc nhiên nói – Nhưng có nguy hiểm đấy, không sợ một vụn mà chỉ sợ vụn nhất...

- Em thà uống thuốc phòng còn hơn để anh mang thứ đó, dù sao cũng là lần đầu tiên... Em muốn có cảm giác thật – Đường Vi cười cười, tuy thẹn thùng nhưng vẫn nói thẳng ra.

Tần Xuyên cảm giác tim mình nở bung ra rồi, được hồng nhan chiếu cố thế này còn đòi hỏi gì nữa.

- Thế... thế thì được, chúng ta bắt đầu đi thôi! – Tần Xuyên muốn trở mình đè Đường Vi xuống, lại bị ngăn lại.

- Chờ đã!

Hai cánh tay Đường Vi chống vào cơ bụng của người đàn ông, không cho Tần Xuyên trở mình, tay cô cũng đang run rẩy.

- Em vừa nhớ ra một chuyện... Anh chờ em một lúc...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 203: Cuộc Gặp Không Chính Thức

Nói rồi Đường Vi xuống giường, rón rén nhón chân đi ra khóa cửa phòng lại.

Bây giờ Tần Xuyên mới nhớ ra đây là nhà Đường Vi, Đường Nghị cũng ở đây, bảo mẫu cũng sẽ đến, nhờ may lúc nữa có tiếng động gì vọng ra, có người mở cửa đi vào thì chết dở.

- Thế chắc là được rồi - Đường Vi nói rồi quay lại giường.

Đây cũng là lần đầu tiên của cô, cô không biết tiếp theo phải làm như thế nào.

Tần Xuyên chẳng quan tâm nhiều đến thế, tung chăn ra, nhào đến cô gái như sói đói vồ thỏ non.

Nhưng đúng lúc này bên ngoài lại vọng vào tiếng nói:

- Đường tiểu thư có tống đó không? Có ăn sáng nữa không? Tiểu Nghị nói hôm nay tiểu thư sẽ đưa cậu ấy đi khám bác sĩ?

Hệt như có một chậu nước lạnh dội thẳng vào đầu Tần Xuyên, nghe thôi cũng biết là bảo mẫu nhà Đường Vi đến rồi.

Đường Vi cũng giật bắn người, may mà cô vừa ra khóa cửa, không lo bảo mẫu đột ngột bước vào.

- À... cháu... một lúc nữa cháu sẽ ra, bữa sáng cứ để đấy cho cháu đã.

- Làm sao đây? – Tần Xuyên nhìn cô gái vẻ tội nghiệp, phía dưới cửa hắt nhện sắp chết rồi, nhưng Đường Vi chắc chắn sẽ không vì chuyện này mà hoãn

việc đưa cháu trai đi khám đâu.

Đường Vi nhìn anh chàng đầy áy náy, rồi đột nhiên như vừa quyết định điều gì, nhảy lên giường chống hai tay vào đùi trong của Tần Xuyên.

- Tiểu Vi Vi em định làm gì đấy?

- Suyt, đừng nói nữa... Lần này đền bù cho anh vậy, lần sau anh muốn gì em cũng chiều.

Nói rồi cô hé miệng, im lặng vùi đầu vào giữa hai chân Tần Xuyên...

Tần Xuyên toàn thân tê cứng, hai tay nắm chặt lấy chân, mắt mở bừng, hồn vía đều bay đi cả rồi!

...

Lúc đi ra khỏi nhà Đường Vi, cả người Tần Xuyên lâng lâng muốn bay, sung sướng đến cùng cực.

Mặc dù vẫn chưa đánh mất thân xử nam nhưng ít ra cũng được coi là người có kinh nghiệm rồi, hẳn không khỏi đắc ý.

Hắn biết Đường Vi muốn dẫn cháu đi khám nên không nấn ná gì lâu, tự bắt taxi về nhà.

Đúng lúc này có người gọi điện tới. Là Liễu Thiển Thiển.

- Alo, em vợ, sao tự nhiên lại gọi điện cho anh thế? – Tần Xuyên rất buồn bực, tuy mối quan hệ với cô em vợ đã trở nên tốt đẹp hơn nhưng chưa đến mức thân thiết như thế này.

- Anh rể thôi, tối hôm qua anh đi đâu? Đêm không về nhà ngủ, cũng không thèm gọi điện báo cho chị tôi? – Đầu dây bên kia truyền đến tiếng Liễu Thiển Thiển nhấc míc.

Tần Xuyên gãi đầu, đúng là hần quên không gọi điện cho Liễu Hàn Yên, nghĩ rằng cô không để ý đến hần, hần có ở nhà hay không đâu có gì khác biệt.

- Ô xin lỗi, anh không nghĩ đến, nhưng em gái à, vợ anh còn mặc kệ anh, em loạn lên làm cái gì?

Liễu Thiển Thiển thở phì phì đầy tức giận nói:

- Chị gái tôi mặc kệ anh là do chị tôi rộng lượng! Nhưng anh không báo cáo với chị tôi, chứng minh anh chẳng coi chị ấy vào đâu, không tôn trọng chị ấy!

Tần Xuyên dờ khóc dờ cười:

- Được rồi được rồi, lần sau anh sẽ nhớ gọi điện...

Trong lòng thầm thêm một câu, chỉ cần Liễu Hàn Yên không chê nhiều chuyện là được.

- Thế mới ngoan chứ! Anh mau về đi, hôm nay chúng ta ăn đồ biển nướng, anh phải giúp em một tay! – Liễu Thiển Thiển nói.

Tần Xuyên ngạc nhiên:

- Sao tự nhiên lại muốn ăn đồ nướng? Ra tiệm ăn không phải là xong à?

- Không được! Chị ấy nhận được thông báo phải trở về đơn vị, chúng ta làm một bữa tiễn chị lên đường, em còn đặt bao nhiêu hải sản Australia vận chuyển thẳng đến đây này! Anh rẽ ngược về nhanh! Lúc nữa sẽ có khách đến đấy!

Tần Xuyên giật mình, xem ra Liễu Vân chuẩn bị đi rồi, cũng không nói gì thêm, ngắt máy xong bảo taxi chạy thẳng về Bích Hải Sơn Trang.

Vừa về đến nhà đã nhìn thấy Liễu Thiển Thiển đã đặt hai thùng hải sản to đùng ngay trước cửa, con bé này đúng là biết cách tiêu tiền thật, cách mấy mét đã ngửi thấy mùi hải sản nồng lên rồi.

Liều Hàn Yên lái một chiếc Jeep đến, chuẩn bị đem hải sản và khung nường lên xe, chuyển đến bãi cát gần nhà.

Nhìn thấy Tần Xuyên đi taxi về, cô nhàn nhạt hỏi một câu:

- Xe anh đâu?

Tần Xuyên không biết có nên nói chuyện tối hôm qua bị nổ ra không, chỉ cười trả lời:

- Mất rồi.

Liều Hàn Yên chớp chớp mắt nhưng cũng không hỏi gì thêm, chỉ “Ừ” một tiếng rồi tiếp tục đi chuyển đồ.

Tần Xuyên nín lặng, cô gái này hoàn toàn chẳng quan tâm đến chuyện xe cộ của hắn làm sao, cũng chẳng có ý định hỏi xem hôm qua hắn làm gì, quả nhiên chỉ hỏi lấy lệ.

Nhưng hắn vẫn tranh đi chuyển đồ, cười cười nói:

- Vợ nghỉ đi một lúc, công việc chân tay nặng nhọc này để anh làm cho.

Liều Hàn Yên không có ý kiến gì, Tần Xuyên giành đi chuyển đồ thì cô đi chuyển khung nường.

- Ấy, Y Phi đâu rồi? Sao không thấy xuất hiện? – Tần Xuyên bỗng nhận thấy Y Phi không có mặt ở đây.

Liều Thiển Thiển nói:

- Chị Y Phi bị gọi quay lại đơn vị tối hôm qua rồi, vì chị Hàn Yên cũng phải về, chị Y Phi phục chức, phải quay lại chuẩn bị trước một số thứ.

Tần Xuyên cười gật đầu:

- Chúc mừng vợ được quay lại làm tướng quân rồi, hôm nay phải ăn một bữa thật ngon nhé!

Liễu Hàn Yên không vui vẻ gì lắm, cô lườm Tần Xuyên một cách đầy thâm ý:

- Anh không thấy có gì lạ à?

- Hà?

- Liễu Vân vừa lập công tiêu diệt Atula, đáng lý ra nên nhân cơ hội này mà thăng tiến, nhưng y lại đồng ý nhường vị trí chủ huy Hàn Thứ lại – Ánh mắt Liễu Hàn Yên trong trẻo nhưng lạnh lùng, cô nhìn xoáy vào Tần Xuyên như muốn moi ra được một tia sáng nào đó trên khuôn mặt hắn.

Tần Xuyên chắc chắn không nói chuyện mình thỏa thuận ngầm với Liễu Vân, với tính cách của Liễu Hàn Yên, nếu biết chuyện chắc chắn cô sẽ không chịu quay lại Hàn Thứ.

Cô gái này thật sự rất quan tâm đến bộ đội của mình, Tần Xuyên hiểu rõ, không nhất thiết vì câu chuyện vợ vẫn này mà kéo dài thời gian không quay lại.

Cho nên Tần Xuyên thoải mái nói:

- Có thể y cảm thấy quân đội căn bản không tin tưởng mình, dù sao thì năng lực của y cũng có hạn.

Liễu Hàn Yên không tìm được câu trả lời nào trên mặt Tần Xuyên, không hỏi nữa, tiếp tục làm việc.

Bích Hải Sơn Trang nằm bên bờ biển, cho nên chỉ cần lái xe vài phút là đã ra đến một bãi cát phong cảnh hữu tình.

Bình thường nơi này chỉ có các quý tộc sống ở đây sử dụng, không có người dân, được coi như một loại hình tài sản cá nhân.

Sau khi đến nơi, Liễu Thiển Thiển am hiểu cách chế biến thức ăn bắt đầu phát huy vai trò bếp trưởng, sắp xếp than củi, vỉ nướng, khung nướng đậu ra đây.

Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên dọn bàn xếp, bày các bộ đồ ăn.

Ăn đồ nướng dưới ánh mặt trời mùa hè, trong khung cảnh biển trời xanh ngắt một màu, trên bãi cát vàng rực khiến Tần Xuyên không khỏi tặc lưỡi khen ngợi, người có tiền thật biết hưởng thụ.

Thấy bày ra mấy bộ đồ ăn liền, Tần Xuyên mới nhớ ra Liễu Thiển Thiển bảo hôm nay nhà có khách, liền hỏi:

- Này, hôm nay có khách đến đây à?

Liễu Hàn Yên vừa lấy gia vị vừa điềm nhiên nói:

- Bên nhà anh không nói gì à? Ông hai Tần Minh cùng con trai Tần Hải cùng hai con trai một con gái của ông ba Tần Mãnh đến đây.

Chú hai Liễu Trung Kinh sẽ đại diện cho bên nhà họ Liễu, dẫn theo nhị thẩm và đường đệ từ Giang Tô đến, chú hai là Thường ủy tỉnh Giang Tô, là em ruột của ba em.

Tần Xuyên đờ người, chuyện đột ngột quá, thế này đâu có phải mời khách mà chính là “cuộc gặp không chính thức” giữa hai nhà Liễu, Tần đây!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 204: Chú Rể Của Quân Nhân Đâu?

Liễu Hàn Yên nhìn Tần Xuyên, hơi khựng lại một chút:

- Xem ra đúng là anh không biết thật.

Tần Xuyên nhếch miệng cười, nghĩ thầm lão Tần Minh này định làm trò gì đây, chắc là sợ hấn biết hôm nay có nhiều người họ Tần đến định tránh mặt hấn.

Thật ra tính toán thế là thừa, Tần Xuyên chẳng lo lắng gì gặp mặt người nhà họ Tần, bản thân mình không thua nợ họ cái gì thì có gì đáng sợ đâu.

- Anh rể! Đến giúp em xiên que nướng! – Liễu Thiển Thiển gọi.

Tần Xuyên không biết nói gì, thế nào mà mình lại thành chân phụ bếp, nhưng vẫn vội vội vàng vàng chạy qua giúp cô em vợ.

Liễu Thiển Thiển nhận ra Tần Xuyên xiên que nướng cũng ra dáng, thậm chí nêm nếm gia vị cũng khá ổn.

- Anh rể, anh biết làm đồ nướng đúng không! – Liễu Thiển Thiển tinh quái hỏi.

Tần Xuyên được nói trúng ý, dương dương tự đắc nói:

- Hì hì, năm đó anh ở trong núi được xưng tụng là “vua đồ nướng trong vòng tám trăm dặm” đấy, bất kể gà rừng, vịt hoang hay lợn rừng đều nướng được, vỏ ngoài giòn xốp, thịt bên trong ngon ngọt thấm đến ruột gan...

Không để Tần Xuyên nói xong, Liễu Thiển Thiển đã vỗ tay nói:

- Thế thì hay quá! Hôm nay giao cả cho anh đấy!

Nụ cười trên mặt Tần Xuyên đông cứng lại, đang xiên tôm hùm viên nghe thấy tin này tức thì chuyển vui thành buồn.

- Em gái à... giao hết cho anh á?

- Đúng! – Liễu Thiển Thiển cười ngọt ngào – Anh không phải vua đồ nướng à, anh rể chắc chắn không nói khoác chứ đúng không?

- Tất nhiên là anh nói thật, nhưng... - Tần Xuyên nghĩ thầm, chẳng gì thì một lúc nữa sẽ có rất nhiều người họ Tần đến, mình lại đầu tắt mặt tối chuẩn bị đồ ăn như một tay nấu bếp thì ra thể thống gì nữa? Chẳng có tí uy quyền của ông chủ nào.

Tất nhiên Liễu Hàn Yên có coi hãnh là ông chủ không lại là chuyện khác.

Liễu Thiển Thiển chớp đôi mắt to tròn, đứng bật dậy chạy lại ôm đầu Tần Xuyên, thơm “chụt” một cái lên má hãnh.

- Anh rể giỏi mà! Thưởng cho anh! Chịu khó làm nhé!

Tim Tần Xuyên mềm nhũn, ai mà cưỡng lại được cô em gái ngọt ngào ngoan ngoãn thế này, liền vỗ ngực hiên ngang nói:

- Yên tâm đi em gái, em muốn ăn gì? Anh nướng cho em ăn trước!

Liễu Thiển Thiển cười khanh khách, càng ngày cô càng thấy ông anh rể thú vị.

Liễu Hàn Yên nhìn em gái thơm lên má chồng cũng không thấy có vấn đề gì, trong mắt cô, Liễu Thiển Thiển là một đứa trẻ mãi mãi không trưởng thành.

Ngược lại, thấy em gái vui vẻ, bất giác cô cũng mỉm cười theo.

Không nói những mặt khác, ông chồng mình có mối quan hệ khá tốt với em gái, có thể đùa cho con bé vui là được rồi.

Tần Xuyên không nghĩ nhiều, khí thế ngất trời cắt hải sản, xiên vào que, ném nếm bột gia vị, tương mắt liên tục.

Không mấy chốc hẳn mồ hôi mồ kê đầm đìa, trên mặt dính nhọ nời tèm lem.

Nhưng mọi người cùng làm việc nên không thấy mệt, chuẩn bị đồ đạc đâu ra đấy.

Chẳng bao lâu đã đến mười một giờ, đợt khách đầu tiên đã xuất hiện.

Phía trước hiện ra một chiếc Audi Q7, sau nó là một chiếc Lexus LX570, nhìn biển số xe cũng biết đây không phải người thường.

Hai chiếc xe dừng lại trên bãi đỗ xe, từ chiếc Audi xuất hiện bốn nhân viên bảo an mặc vest đen, đi đến mở cửa chiếc Lexus ra.

Từ trong xe Lexus bước xuống một người đàn ông trung niên cùng phu nhân và con trai khoảng hơn hai mươi tuổi.

Liều Hàn Yên, Liều Thiển Thiển đi qua đó lễ phép chào hỏi.

- Chú hai, thím hai, Liều Tuyên đều tới rồi.

Liều Trung Kinh khí vũ hiên ngang nhưng không có vẻ hách dịch, phu nhân Lý Tuệ là giáo sư đại học, rất có khí chất.

Con trai Liều Tuyên cũng là người trí thức, đeo kính gọng đen, mặc sơ mi trắng, quần jeans, tất cả đều là hàng hiệu ngoại nhập.

- Yên Nhi, Thiển Thiển, lâu rồi không gặp hai con, nói ra đúng là đáng xấu hổ, chú hai ở ngay Giang Tô mà không có thời gian qua thăm hai con.

Liễu Trung Kinh cười hiền hậu, ông rất yên quý hai chị em nhà này.

- Hàn Yên là tướng quân trong quân đội, đâu có thể muốn gặp là gặp được ngay – Thím hai Lý Tuệ cười – Nhưng trước hết phải chúc mừng con, chúc con hạn phúc.

Liễu Hàn Yên nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn chú thím, chú thím có thời gian đến đây là đáng quý lắm rồi.

- Nên thế nên thế, con là tấm gương cho thế hệ trẻ nhà họ Liễu chúng ta, lần này lại được Bộ quốc phòng triệu hồi về Hàn Thử là chuyện đáng chúc mừng, chú cũng thấy thực ra anh rất mong con sớm quay lại quân đội đấy.

Vừa vặn lần này A Tuyên tốt nghiệp về nước, cả nhà qua gặp mặt hai chị em con một chút. Thăng bé này từ nhỏ đã sùng bái con nhất đấy, con chỉ dạy em mấy câu xem đường đi nước bước sau này thế nào.

Từ lúc xuống xe đến giờ Liễu Tuyên không dám nhìn thẳng Liễu Hàn Yên, bây giờ nghe ba nói thế có chút không nhịn được.

- Ba, con có phải trẻ con nữa đâu, con biết sau này con làm gì mà.

Liễu Trung Kinh cười:

- Thăng nhóc này còn xấu hổ.

Liễu Tuyên đỏ bừng mặt, càng không dám nhìn Liễu Hàn Yên.

- Chuyên ngành của Liễu Tuyên là Pháp luật, từ nhỏ em đã học giỏi, sau này chắc chắn sẽ tốt đẹp.

Liễu Tuyên nghe nói rất vui mừng, mặt hồng lên nói:

- Thế là chị biết em học ngành nào ạ?

- Ừ - Liễu Hàn Yên gật đầu.

- Chà, được Yên Nhi chúc phúc, thằng nhóc này không có thiên phú cỡ võ gì nhưng may được cái học hành cũng ổn, tốt nghiệp hai bằng Thạc sĩ Luật học và Công thương ở đại học Cambridge, cũng coi là có tí chút giỏi giang.

Liễu Trung Kinh ngoài mặt khiêm tốn nhưng rõ ràng ông rất hãnh diện vì con trai, nó thực sự tự học tự tốt nghiệp.

Liễu Tuyên cũng tự tin, đứng thẳng người lên, rất hi vọng vào tương lai sau này để chứng tỏ mình.

Liễu Thiển Thiển gọi mọi người lại ngồi uống hồng trà Ceylon mới ngấm.

- Thím hai, con chuẩn bị hồng trà mà thím thích cho thím đây, chanh con chọn là chanh xanh đấy nhé!

Lý Tuệ xoa đầu cô cháu gái cười nói:

- Thiển Thiển nhà ta lên đại học rồi đúng là khác hẳn, biết quan tâm chăm sóc người khác thế này, ngoan lắm.

- Con qua tuổi thành niên rồi! Là người lớn rồi! Thím hai đừng xoa đầu con nữa! – Liễu Thiển Thiển hờn lẫy nói.

Vợ chồng Liễu Trung Kinh cười lắc đầu, từ bé Liễu Thiển Thiển đã là tiểu công chúa của nhà họ Liễu, đến bây giờ vẫn thế.

Nhà Liễu Trung Kinh yên vị rồi, Lý Tuệ bỗng hỏi:

- Đúng rồi Hàn Yên, chồng con đâu? Tên là Tân Xuyên đúng không? Chú rể của quân nhân đâu mà không thấy ra chào chúng ta? Là người một nhà rồi cơ mà.

Liễu Trung Kinh và Liễu Tuyên cũng tò mò, họ mới chỉ nghe nói đến vị hôn

phu được ước định từ nhỏ của Liễu Hàn Yên, bây giờ đã chính thức thành vợ thành chồng,

Nhưng cả hai nhà đều hiểu rõ nguyên nhân dẫn đến đoạn hôn nhân này, nhà họ Tần cần dựa vào nhà họ Liễu để giữ vững vị trí thế gia thứ năm, nhà họ Liễu cần nhờ đến nhà họ Tần để giữ vững vị trí thứ hai.

Hai nhà cần lẫn nhau, lại may không có cạnh tranh gì về quyền lợi, cho nên phù hợp nhất để tạo dựng mối quan hệ thông gia.

Kết quả là, người nhà họ Liễu không coi Tần Xuyên vào đâu, một thiếu gia con rơi của nhà họ Tần, xuất thân thế nào đều là câu chuyện dèm pha, mẹ là ai cũng không biết, thực là một chuyện nực cười.

Chỉ vì hấn ra đời trước nên mới có chuyện kết hôn với Liễu Hàn Yên, hơn nữa bản thân Liễu Hàn Yên cũng không tỏ ý gì từ chối, câu chuyện thế là giải quyết xong.

Hai người họ kết hôn rồi, bắt buộc phải quen biết đến một chừng mực nào đó, giữ mặt mũi cho nhà họ Tần.

Nghe vợ chồng chú hai hỏi, Liễu Hàn Yên sững sờ, cô tưởng chồng đã chạy mất từ bao giờ, không ngờ ngoảnh đầu lại nhìn vẫn thấy Tần Xuyên đang luôn chân luôn tay nấu nướng.

Anh chàng này làm việc chuyên tâm, mặt mũi dính bồ hóng tèm lem, mồ hôi đầy người, còn mặc cái tạp dề kẻ vuông của Liễu Thiển Thiển, đang nướng mực trên bàn sắt!

Chẳng trách vợ chồng Liễu Trung Kinh không nhận ra, từ đầu đến cuối hai người họ tưởng Tần Xuyên là người nấu bếp thuê!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 205: Con Cũng Có Muốn Thế Đâu

Vừa vặn Tần Xuyên cũng không có khí chất công tử của một đại thiếu gia, dáng vẻ người bán hàng rong trên phố lại rất phù hợp với hắn.

Nhưng Liễu Hàn Yên không vì thế mà không vui hay thấy mất mặt, cô chỉ đơn giản đưa tay giới thiệu:

- Đây là chồng con, anh ấy đang bận nướng đồ chưa kịp qua chào hỏi.
- Được rồi được rồi! Anh đến đây!

Tại Tần Xuyên rất thính, nghe thấy bọn họ đang nhắc đến mình.

Tần Xuyên sửa soạn xiên đồ nướng đâu ra đấy rồi mới vừa chạy vừa xoa bàn tay đầy dầu mỡ vào quần, hớn hờ qua chào hỏi.

- Là chú hai thím hai đấy ạ? Haha, đây là em họ? Tên là A Tuyên đúng không? Cái tên này hay đấy, anh nhớ có một nữ diễn viên tên là Huyền Huyền, có phải cùng một chữ không?

Lau xong bàn tay đầy dầu mỡ vào quần, Tần Xuyên đưa tay ra bắt tay Liễu Trung Kinh.

Vợ chồng Liễu Trung Kinh trợn tròn mắt, Liễu Tuyên đứng bên cũng há hốc miệng.

Thằng nhóc nhà quê này chính là chồng của nữ thần Liễu Hàn Yên?

Cũng may vợ chồng Liễu Hàn Yên đều là người từng trải, nhanh chóng tỉnh

hồn lại nhưng nhìn đến bàn tay tanh ngòm mùi hải sản của Tần Xuyên, Liễu Trung Kinh không đưa tay ra bắt lại.

Thấy ba người đều không có ý định bắt tay, Tần Xuyên cũng chẳng có vấn đề gì, dù sao tay hãn đúng là bản thật.

- Cậu... chính là Tần Xuyên à, haha, quả là tuần tú mẫu mực, rất hợp với Yên Nhi – Khó khăn lắm Liễu Trung Kinh mới nói nên lời.

Lý Tuệ cũng gượng cười:

- Đúng thế, nhìn rất có khí phách, chính là người trẻ tuổi nên thế.

Liễu Tuyên cau mày, không thèm che giấu nét khinh ghét trong ánh mắt, quay mặt đi hoàn toàn không định đáp lễ.

Tần Xuyên cũng biết ba người này coi thường mình, nhưng hãn không lấy đó làm quan trọng, đây chính là mặt thật nhất của hãn, hãn không thể cố ý giả dạng cao nhã, nhẹ nhàng, người khác thích hay không thích là việc của người ta.

- Chú thích thích ăn gì? Ghe hoa? Hay cá chuồn đen? Hay bạch tuộc? Hôm nay con phụ trách nướng đồ - Sắc mặt Tần Xuyên không thay đổi, vẫn tươi cười niềm nở.

- Haha, tùy con – Liễu Trung Kinh đáp, nhìn thấy Tần Xuyên đã chẳng muốn ăn gì rồi.

Nhưng Liễu Thiển Thiển lại hào hứng gọi:

- Anh rể em muốn ăn mực với cả cá đuôi vàng!

- Được!

Tần Xuyên gật đầu, vồ mông chạy lại chuẩn bị thức ăn.

Chờ Tần Xuyên đi xa rồi Liễu Trung Kinh mới vỗ nhẹ vai Liễu Hàn Yên nói:

- Yên Nhi, khổ cho con rồi, nhà họ Liễu có lỗi với con.

- Đúng thế, nếu sớm biết được Tần Xuyên thế này chắc chắn chú thím sẽ đi can ba con – Lý Tuệ cũng nói.

Liễu Tuyên tức đỏ cả mặt, đau lòng nhìn chị họ.

- Không sao cả, con rất ổn.

Liễu Hàn Yên hiểu họ cảm thấy Tần Xuyên là đồ phế vật vô dụng, lại còn thô thiển không chịu được.

Nhưng bản thân cô biết đây chỉ là biểu hiện của Tần Xuyên, có hơi thô thiển, có hơi hoang đường nhưng đạt được cảnh giới Tiên Thiên bậc trung ở tuổi này không có mấy người.

Cho nên cô không cảm thấy mình thua thiệt gì khi bị gả cho Tần Xuyên, nghiêm khắc mà nói, Tần Xuyên rất “xứng” với cô, chỉ có người ngoài không hiểu mà thôi.

Liễu Thiển Thiển trề môi, vừa vắt nước chanh vừa uống ừng ực, lẩm bẩm:

- Anh rể được mà, vui tính lắm.

Lý Tuệ đưa tay xoa gương mặt nhỏ nhắn của cháu gái:

- Con bé này, vui tính thì làm được gì? Chị gái con khổ tâm lắm, con phải an ủi chị nhiều vào đấy.

Liễu Thiển Thiển không biểu hiện gì nhưng nghĩ thầm chị gái khổ đâu mà khổ, người khổ là anh rể bị chị ấy chinh cho khóc không ra nước mắt ấy chứ.

Tần Xuyên nhanh chóng bưng một đĩa hải sản xiên đến đặt trước mặt mọi

người.

Trên tay hắn còn cầm thêm một xiên mực, hải sản mới ăn ngon cực kỳ.

- Ăn đi ăn đi, mọi người đừng khách sáo...

Tuy Tần Xuyên rất nhiệt tình nhưng cả nhà Liễu Trung Kinh đều không dám ăn lắm, làm ra vẻ hào phóng chia cho bốn nhân viên bảo vệ đi theo ăn.

Tần Xuyên không bận tâm, ai ăn mà chẳng là ăn, các anh em bảo vệ cũng không dễ dàng gì, trời nóng thế này mà phải mặc vest.

Không bao lâu sau lại xuất hiện ba chiếc xe đen snag trọng, một chiếc là Mercedes S600, hai chiếc đằng sau là Cadillac Escalade, đoàn xe này cũng không phải tầm thường.

- Xem ra Tần nhị gia đến rồi – Vợ chồng Liễu Trung Kinh đều đứng dậy đón.

Tuy hôm nay nhìn có vẻ như mọi người đến ăn liên hoan mừng Liễu Hàn Yên được phục chức nhưng thật ra đều đã có dự tính hết, có những chuyện phải mang ra bàn bạc.

Quả nhiên ông già trên xe chính là Tần Minh, theo sau ông là một người đàn ông trung niên và mấy thanh niên trẻ tuổi.

Trong đó có Tần Cầm và Lăng Lạc Tuyết!

Tần Xuyên hơi ngạc nhiên, sao Lăng Lạc Tuyết cũng đến đây? Cô bảo vệ này cũng trách nhiệm quá thật.

Lại nhìn đến Liễu Hàn Yên đứng bên cạnh, không thấy cô có biểu hiện gì đặc biệt, hình như không coi Lăng Lạc Tuyết vào đâu.

- Haha, bí thư Liễu đến sớm quá, chúng ta bị tắc đường nên đến muộn, xin đừng trách! – Tần Minh cười thân thiện nói.

Đứng ở bậc hậu bối, Liễu Trung Kinh chủ động bắt tay ông già, lịch sự nói:

- Tần nhị gia nói đùa rồi, chúng ta là người một nhà, có gì đâu mà phải tính toán, chúng cháu cũng mới đến chưa lâu.

- Thế à? Thấy chỗ này thế nào? Đủ làm phòng cưới cho Hàn Yên chứ?

- Phong cảnh đẹp cộng với nhà đẹp thế này, nhà họ Tần thật là chu đáo.

Hai bên nói chuyện khách sáo vài câu như thế mấy chục năm rồi hai người mới gặp nhau lần đầu.

Sau lưng Tần Minh là một người đàn ông trung niên dáng dấp đường bệ, nhìn rất giống ông già cùng mấy người trẻ tuổi cũng đang nói chuyện với vợ chồng Liễu Trung Kinh.

Tần Xuyên một tay cầm mực xiên một tay cầm tôm hùm xiên ăn ngon lành, đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp đám người họ Tần này, nhưng thông tin liên quan đến họ hắn đều đã xem qua.

Người trung niên chắc là con trai Tần Minh là Tần Hải, nắm giữ vị trí phó Tổng giám đốc tập đoàn Trường Sinh hùng mạnh nhất trong kinh tế nhà họ Tần.

Hai người sau lưng ông là Tần Tử Hăng, Tần Tử Việt, coi như em họ của Tần Xuyên, là hai con trai của chú ba Tần Mạnh, hiện tại đang trợ giúp chú ba dạy võ trong võ đường cổ võ, hai người đều đang ở cảnh giới Hậu Thiên bậc trung.

Ở tuổi này mà đã đạt đến cảnh giới Hậu Thiên bậc trung là được lắm rồi, chỉ có những thiên tài cổ võ như Tần Xuyên hay Liễu Hàn Yên mới vượt được đến cảnh giới Tiên Thiên trở lên.

Nói chuyện khách sáo với vợ chồng Liễu Trung Kinh xong đám Tần Minh mới đến gặp Tần Xuyên.

- Tần Xuyên, ông quên không nói với con trước, nhưng coi như đây là bất

ngờ cũng được. Đây là con trai Tần Hải của ta, con gọi là chú. Đây là hai con trai Tử Hằng Tử Việt của chú ba con, còn Tần Cầm con đã gặp hồi học đại học rồi.

Tần Xuyên thầm hừ một tiếng, ông già này rõ ràng không muốn dặn hăn trước nên mới nói là quên, đúng là đa mưu túc trí tính toán đau ra đấy.

Nhưng hăn cũng chẳng buồn tính toán điều này, vì hăn biết người quyết định vứt hăn trong rừng là ông nội Tần Hán và ba hăn Tần Mục.

Năm đó đám tiếu bối kia đã ra đời đâu, oan có đầu nợ có chủ gì đấy cũng không đến lượt bọn họ tính toán.

Tần Xuyên cười cười, không chìa tay ra mà chỉ nói đơn giản:

- Hoan nghênh mọi người đến, không cần phải khách khí đâu.

Nhưng Tần Hải lại giống Tần Minh, rất thích Tần Xuyên, ông chủ động bắt tay, vừa cười vừa nói:

- Tần Xuyên, chú chúc mừng đám cưới của con, lấy được Liễu tiếu thư khiến rất nhiều người ghen tị đấy.

Tần Xuyên chỉ có thể lau tay vào quần áo rồi bắt tay Tần Hải, nhếch miệng cười nói:

- Không còn cách nào khác, con cũng có muốn thế đâu, nhưng chắc là con đẹp trai quá nên vợ con mới phải lấy con đấy...

....

Tần Hải không biết nói tiếp thế nào, vợ chồng Liễu Trung Kinh đang uống trà cũng phát sặc.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 206: Anh Ấy Không Đánh Cháu

Liễu Hàn Yên nhú mày, nhưng không lên tiếng, cô cảm thấy đề tài này có tranh luận cũng vô nghĩa.

Vì Tần Xuyên nói, người ở đây không ai đáng tin.

Tần Hải đành trao đổi ánh mắt với ba, hóa giải không khí ngưng ngùn:

- Thằng nhóc này, đúng là giỏi ăn nói, xem ra quan hệ giữa cháu với Hàn Yên khá tốt.

- Đúng thế, con người cháu chuyện gì cũng biết chằng qua không thạo món nào, bởi vậy ai tiếp xúc với tôi cũng như được tắm gió xuân vậy, đừng nói chi là vợ của tôi.

Tần Xuyên bắt đầu chém gió không cần suy nghĩ, nói xong còn ôm lấy eo Liễu Hàn Yên, cười hì hì hỏi:

- Có đúng không, vợ yêu?

Liễu Hàn Yên quay đầu nhìn hẩn, không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn như vậy.

- Ờ, anh hiểu rồi, cảm ơn tình cảm sâu đậm của em.

Tần Xuyên nghiêm trang nói.

Tần Hải không cách nào nói chuyện tiếp được với thằng cháu này, ông nhìn ba với ánh mắt cầu cứu, hơi hối hận vì đã chủ động nói chuyện với Tần Xuyên.

Hai anh em Tần Tử Hăng, Tần Tử Việt ở sau lưng ông, dĩ nhiên cũng không

còn gì để nói với ông anh họ chưa từng gặp mặt này, trước giờ chưa từng thấy tên nào vô liêm sỉ như vậy, đúng là làm mất mặt Tần gia bọn họ!

Nhưng, Liễu Hàn Yên xinh đẹp như tiên thật sự bằng lòng để hãnh ôm sao? Cảnh này khiến họ cảm thấy đúng là cóc ghẻ ăn thịt thiên nga!

Ngược lại cô bé Tần Cầm lại thấy Tần Xuyên rất thú vị, cười cười, Lăng Lạc Tuyết đứng bên cũng cố nhịn cười, ánh mắt vô tình hữu ý liếc về phía Liễu Hàn Yên.

Tiếc là từ đầu đến cuối Liễu Hàn Yên chẳng có phản ứng gì, giống như những gì Tần Xuyên nói chẳng liên quan gì đến cô vậy.

Tần Minh thì đã quen rồi, cười ha ha nói:

- Đừng cãi cọ với thằng nhóc này, mọi người ngồi xuống cái đã, đi cả quãng đường bụng cũng hơi đói rồi, Tần Xuyên, cháu đi nướng chút gì được không?

- Được, vậy mọi người ngồi xuống đã, lúc này cháu sợ nướng cháu, không dám nướng nhiều, để cháu làm thêm ít hải sản.

Tần Xuyên ăn hết mấy xâu đồ nướng trên tay xong, lại vui vẻ chạy đi làm tiếp.

Mọi người lục tục ngồi xuống, nhìn nhau cười, xóa tan không khí cổ quái lúc này Tần Xuyên tạo ra.

Tần Minh cười tủm tỉm nhìn Liễu Hàn Yên, thực ra trong lòng khá vui, vì Tần Xuyên đã có thể ôm được cô, chứng tỏ cuộc hôn nhân này vẫn còn có hy vọng, ít ra là tương đối thuận lợi.

- Hàn Yên, ở đây đã quen chưa? Tần Xuyên có bắt nạt cháu không?

Mọi người ở đây thăm nghĩ, Tần Xuyên có thể bắt nạt được Liễu Hàn Yên sao? Hãnh có bản lĩnh đó sao?

Liễu Hàn Yên không rõ “bắt nạt” là gì, ăn chút đậu hủ, chiếm chút tiện nghi, ba hoa gì đó, trong khái niệm của cô đều chẳng đáng là gì, bắt nạt thật sự phải là đánh với mắng.

Cho nên cô trả lời:

- Ở cũng quen rồi ạ, anh ấy không đánh cháu.

Vẻ mặt mấy vị trưởng bối đều cứng ngắc, Tần Minh khoan thai cười nói:

- Haha, đứa nhỏ này thú vị thật, đương nhiên là nó không thể đánh cháu, hơn nữa, nó cũng chẳng đánh nổi cháu.

Liễu Hàn Yên hí hí mắt, trong lòng nghĩ, Tần Xuyên sao lại không đánh nổi cô chứ, nhưng Tần Minh đã nói vậy, chắc chắn là không muốn cô để lộ thực lực thật sự của Tần Xuyên.

Cho nên, Liễu Hàn Yên ngầm thừa nhận câu nói của Tần Minh, coi đó là lời ám chỉ của Tần gia đối với cô.

- Dạ, cháu biết rồi.

Liễu Hàn Yên cũng lời mờ bày tỏ, cô sẽ giữ bí mật.

Tần Minh căn bản không hề biết, một câu nói vô tình của mình, lại bị coi như một “ám hiệu”.

- Ôi, Tần Nhị gia, vừa nãy vợ chồng bọn em còn nói, cảnh ở đây rất đẹp, rất thích hợp để sinh sống, đáng tiếc là Hàn Yên của chúng ta phải trở về quân đội rồi, không thể hưởng thụ được.

Liễu Trung Kinh nói.

Tần Minh khoát khoát tay, cười nói:

- Về Hàn Thứ rồi, cũng không có nghĩa là ở trong quân khu mãi, lúc không có nhiệm vụ vẫn có thể thường xuyên về nhà cơ mà. Hai đứa trẻ vừa mới kết hôn, cũng phải gặp nhau nhiều mới có thể gia tăng tình cảm.

Trong quân đội nhân tài đông đúc, thiếu Hàn Yên tuy là một việc vô cùng đáng tiếc, nhưng cũng không ảnh hưởng gì lớn lắm.

Có thể trường bối hai nhà chúng ta, đều rất mong có được đứa cháu mập mạp, đây là điều rất quan trọng đối với hai nhà chúng ta.

Hai vợ chồng Liễu Trung Kinh và Lý Tuệ liếc nhìn nhau, dĩ nhiên đều biết rõ, Tần Minh muốn Liễu gia bọn họ có cùng chung quan điểm.

Liễu Trung Kinh gật đầu nói:

- Đúng vậy, trước khi đến đây, tôi đã gọi điện cho anh cả. Đã xin Cục an toàn quốc gia phê duyệt, nếu Hàn Yên mang thai, sẽ để nó sinh con trước, rồi mới quay về quân đội, chức vị của nó sẽ vẫn được giữ lại.

- Vậy tốt quá, làm mẹ rồi, đến lúc đó cũng không mất đi chức vụ.

Tần Minh vui vẻ cười.

Hai bên cứ anh một câu tôi một câu, đem vấn đề con cái của Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên bàn bạc ổn thỏa.

Trong mắt Liễu Hàn Yên lộ chút bất an, cô quay đầu lại nhìn Tần Xuyên đang khí thế ngất trời nướng đồ ăn, hít sâu một hơi:

- Chú hai, ông hai, không phải trước đây cháu có nói, đợi mười năm sau mới tính đến chuyện sinh con sao? Cháu nhớ sư phụ cũng có gửi thư về nhà...

- Khục...

Liễu Trung Kinh vẻ mặt hơi xấu hổ, nói:

- Hàn Yên à, luyện công, lúc nào luyện cũng được, nhưng đối với hai thế gia cổ võ nhà chúng ta mà nói, con của con và Tần Xuyên, có ý nghĩa rất lớn.

Chú nghĩ anh hai chắc chắn là kính trọng Lăng Vân sư thái, chẳng qua là cần nhắc đến đại cục gia tộc. Huống hồ, đợi hai mươi năm nữa mới sinh con, thì quá bất kính với nhà chồng con rồi.

Lý Tuệ cũng khuyên như:

- Hàn Yên, đối với phụ nữ mà nói, chém giết không thích hợp đâu, chúng ta biết là con muốn giống như sư phụ con, trở thành tông sư một đời. Nhưng tông sư không dễ làm đâu, nếu không tại sao cả Trung Quốc chỉ có ba đại tông sư.

Đợi sau khi con có con rồi, sẽ nhận ra hạnh phúc là gì, quan trọng nhất là gì, yên tâm đi, thím không gạt con đâu.

Liễu Hàn Yên cắn môi, im lặng không nói.

Không phải là cô không muốn sinh con, cô chỉ muốn nhân lúc còn trẻ, có thể theo đuổi ước mơ của mình một lần.

Nhưng, trong mắt các trưởng bối trong gia tộc và cha mình, sinh con dĩ nhiên quan trọng hơn ước mơ của cô.

Nhưng cô không phải loại người tranh cãi đến cùng với gia tộc, cô đã quen bị gia tộc sắp đặt, cô cũng biết, có chống lại cũng chẳng đem đến kết quả tốt hay thay đổi gì.

Mấy tiểu bối có mặt ở đó, nghe mấy câu này, đều im lặng.

Bảo Liễu Hàn Yên sinh con cho Tần Xuyên? Cái thằng nhà quê đó, xứng sao?

- Ba mẹ, hai người cũng thật là, đã là thời buổi nào rồi, chị muốn sinh con muộn một chút cũng chẳng chịu, chị là thiên tài cổ võ, mười năm sau chắc chắn

có thể trở thành tông sư, trong gia tộc xuất hiện một tông sư chẳng lẽ không quan trọng à?

Liễu Tuyên bất mãn nói.

Liễu Trung Kinh biến sắc,

- Câm miệng, đây là chỗ trưởng bối quyết định chuyện đại sự, không đến lượt con xen vào.

Sau đó còn cười xin lỗi Tần Minh:

- Trẻ con nói năng thiếu suy nghĩ, Tần nhị gia đừng để ý.

Tần Minh lắc đầu,

- Ha ha, chúng ta đều là người tập võ, ước mơ bước vào cảnh giới tông sư, ai cũng từng có, chúng tôi hiểu mà.

Liễu Tuyên vẻ mặt không cam lòng, mặt đỏ bừng, quay đầu đi chỗ khác.

Hai anh em Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt, lại rất tán thành những gì Liễu Tuyên nói, cảm thấy nên ủng hộ Liễu Hàn Yên trở thành tông sư, dù sao Liễu gia sản sinh ra được tông sư, sẽ bất lợi đối với tất cả các gia tộc khác.

Có điều, tuyệt sắc mỹ nhân này, lại muốn sinh con cho thằng nhà quê bỏ đi, khiến họ không thể nào chấp nhận được.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 207

Tần Tử Hằng nhin không được nói thầm:

- Nếu đổi lại là anh cả kết hôn với Liễu tiểu thư, thì cũng chẳng bài xích chuyện có con như vậy...

Tần Tử Việt nói theo:

- Đáng tiếc là tìm về một thằng nhà quê, rồi lại để hấn chui vào chỗ trống...
- Im miệng!

Tần Minh nghe xong, lập tức quay đầu lại quát lớn:

- Mấy đứa vẫn là trẻ con sao!? Sao nói chuyện không có chừng mực vậy!? Đã nói với các con rồi, Tần Xuyên trở về gia tộc, nó mới là anh cả của các con, Tần Hà chỉ là anh hai của các con thôi!

Hôm nay gọi các con đến đây, là để anh em các con hiểu rõ, nếu còn bất kính với huynh trưởng, về nhà xử theo gia pháp!

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt thấy Nhị gia gia nổi giận, dĩ nhiên trong lòng không phục, nhưng cũng đành im lặng.

Thấy hai anh em bị mắng, Tần Cầm ôn nhu nói:

- Nhị gia gia, các anh ấy cũng không ác ý gì đâu ạ, bọn họ với anh Tần Hà lớn lên với nhau từ nhỏ, còn với anh Tần Xuyên thì chưa thân lắm thôi ạ.

Tần Minh xụ mặt,

- Nghe đi, nghe đi, còn chẳng hiểu chuyện bằng em gái các con.

Liễu Trung Kinh và Lý Tuệ đều vội vàng lên tiếng an ủi, để Tần Minh bớt giận.

Thực ra thì họ cũng hiểu được mấy đứa trẻ này.

Tần Hà, cũng là con trai duy nhất của chú hai Tần Xuyên, kể ra cũng là cố võ giả thiên phú nhất trong thế hệ trẻ Tần gia.

Mặc dù mới hơn hai mươi tuổi, nhưng đã đạt cảnh giới Hậu thiên cao cấp, hơn nữa đã thành Bán bộ Tiên Thiên, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá cấp bậc Tiên Thiên võ giả.

Khi Tần gia chưa công cố với bên ngoài, Tần Xuyên phải quay về gia tộc, Tần Hà vẫn là trưởng tôn của Tần gia, những thanh niên trong gia tộc đều gọi gã là “Anh cả”.

Theo hôn ước của hai nhà, nếu Tần Xuyên không xuất hiện, Tần Hà sẽ thành hôn với Liễu Hàn Yên.

Đáng tiếc, không biết xuất phát từ mục đích gì, ông cụ Tần gia bỏ qua lời dị nghị của mọi người, bảo trưởng tôn mà mình ném bên ngoài hơn hai mươi năm về để hoàn thành hôn ước.

Chuyện này, khiến nội bộ Tần gia có rất nhiều người bất mãn, dù sao hơn hai mươi năm nay, con trai trưởng Tần Mục vẫn luôn sống mơ màng, hoang phế cố võ, không để ý đến chuyện gia tộc.

Chỉ có đứa con thứ hai Tần Uy, không chỉ nhiều năm đảm nhiệm vị trí võ sư ở cố võ đường, còn gánh vác vị trí tổng giám đốc Tập đoàn Trường Sinh của gia tộc, chủ trì đại cục.

Cộng thêm, Tần Hà con trai Tần Uy, cũng là lãnh tụ trong đám thanh niên Tần gia, thuận lý thành chương, lẽ ra chuyện liên hôn này phải dành cho Tần Hà

mới đúng.

Liễu Hàn Yên nhìn thái độ của các trưởng bối, khóe miệng nở nụ cười thể lương, rồi nhanh chóng biến mất.

Cô biết, dù mình có nhờ sư phụ nói giúp, cũng vô ích, Tần gia và Liễu gia đều muốn mau chóng có một đứa bé ra đời, giúp quan hệ thông gia của hai nhà thêm vững chắc.

Tần gia lo lắng mình không cam tâm tình nguyện gả cho Tần Xuyên, còn Liễu gia, ba mình không có con trai, nên luôn mong ngóng có thể có một đứa cháu trai, duy trì địa vị trong gia tộc.

Nói tóm lại, hai nhà đều nhìn chăm chăm vào bụng cô, xem khi nào thì mới căng lên.

Còn bản thân cô có suy nghĩ gì, đối với gia tộc mà nói chẳng có ý nghĩa gì.

Liễu Thiển Thiển đứng cạnh dường như cảm nhận được sự bất đắc dĩ và cay đắng của chị, cầm ly nước ô mai đưa cho Liễu Hàn Yên.

- Chị uống nước trái cây đi.

Liễu Thiển Thiển cười ngọt ngào nói.

Liễu Hàn Yên nhìn em gái, cười nhạt, nhận ly nước.

Lăng Lạc Tuyết ở bên cạnh không hề lên tiếng, ánh mắt phức tạp nhìn Liễu Hàn Yên trong chốc lát, mới lên tiếng:

- Liễu Hàn Yên, bà đây nghe nói một lần bầu ngực ba năm, hơn nữa phụ nữ sinh con rồi, sức khỏe chắc chắn sẽ không được như bây giờ.

Hay là cô nhân lúc chưa thụt lui, cùng bà đây đánh vài hiệp? Tránh để sau này bà đây tìm cô đấu, cô lại nói bà đây bắt nạt cô?

Liễu Hàn Yên nghe thấy mấy câu Lăng Lạc Tuyết, vẫn chẳng có động thái gì, giống như chưa từng nghe.

Mấy vị trưởng bối biết rõ, giữa Lăng Lạc Tuyết và Liễu Hàn Yên có mâu thuẫn, họ cũng đau đầu với thiên tài kiếm khách Lăng Lạc Tuyết do Thần Kiếm môn bồi dưỡng này.

Tần Minh bất đắc dĩ lắc đầu, Lăng Lạc Tuyết tuy cũng là thiên tài như Liễu Hàn Yên, nhưng tính cách hoàn toàn khác nhau, một bên là “gái ngoan” điển hình, còn một bên là “thiếu nữ phản nghịch”.

- Lạc Tuyết, hôm nay cháu đến đây làm khách, sao lại nói như vậy được?

Tần Minh cười mắng.

Liễu Tuyên căn bản không biết Lăng Lạc Tuyết là ai, nghe thấy vậy liền giận thay chị gái, chất vấn:

- Cô là ai? Dựa vào cô mà cũng đòi khiêu chiến với chị tôi à?

Lăng Lạc Tuyết bật cười,

- Một sách, câu này cô nói ngược rồi, là chị gái cậu khiêu chiến với bà đây, không phải bà đây khiêu chiến chị gái cậu!

- Cô mới là đồ một sách ấy!

Liễu Tuyên trọng sĩ diện nhất, tức giận nói:

- Mở miện ra là “bà đây”, cách ăn mặc thì như gái đứng đường, còn muốn so với chị tôi? Đúng là thô tục! Không giáo dưỡng!

Mắt Lăng Lạc Tuyết lóe lên tia lạnh lùng, khí chất đột nhiên biến đổi, khuôn mặt nở nụ cười thần bí.

Cô chậm rãi nâng tay trái lên, mấy ngón tay mềm mại, nhỏ nhắn, xinh đẹp như vô tình cử động.

- Không hổ là người của Liễu gia, khẩu khí lớn thật, nói tôi không giáo dưỡng... ý nói sư phụ tôi không dạy bảo tốt sao?

Liễu Hàn Yên chú ý đến động tác của Lăng Lạc Tuyết, nhíu mày, lập tức di chuyển ra sau lưng Liễu Tuyên.

Đúng lúc đó, một đạo kiếm khí vô hình từ đầu ngón trỏ Lăng Lạc Tuyết phóng ra!

- Xoẹt!!

Một tiếng nổ vang lên, kiếm khí và băng ngưng chân khí đụng vào nhau, dư ba kinh lực mang theo hàn băng, bắn ra tứ phía.

Liễu Tuyên trơ mắt nhìn mọi chuyện diễn ra trước mắt cậu, giống như vừa xảy ra một vụ nổ nhỏ, kinh ngạc đến mức mặt mũi trắng bệch!

- Lăng Lạc Tuyết, hôm nay cô là khách, nếu muốn đánh, hôm nào chúng ta sẽ đánh cho thật đả, đừng dùng chút tài mọn này làm em trai tôi sợ.

Khuôn mặt Liễu Hàn Yên đầy băng giá, ánh mắt bộc lộ tài năng.

- Hì, hì...

Lăng Lạc Tuyết mỉm cười cầm ly nước, nhấp một ngụm,

- Đây mới đúng là Liễu Hàn Yên mà tôi quen, cứ im lặng, giống như cô vợ nhỏ bị bắt nạt, chẳng thú vị chút nào.

Yên tâm đi, dù cô không đỡ, đạo kiếm khí này cũng chỉ xén ít tóc của cậu ta, tôi chẳng hứng thú đánh xuyên đầu tên mọt sách này đâu.

Lý Tuệ lo lắng đi qua nắm hai tay con trai, thấy hai tay Liễu Tuyên toàn mồ hôi lạnh, còn đang run rẩy.

- Con trai, A Tuyên? Con không sao chứ?

Liễu Trung Kinh không vui nói:

- Con bé Lăng gia này, ân oán của cháu với Hàn Yên chúng ta đều rõ, nhưng đừng nghĩ Liễu gia chúng ta thực sự sẽ luôn nhẫn nhịn, trò đùa này hơi quá đáng rồi đấy!

- Được rồi, được rồi... Lăng gia nhỏ bé chúng tôi không dám chọc giận Liễu gia các người.

Lăng Lạc Tuyết liếc mắt.

Tần Minh bất đắc dĩ lắc đầu,, Lăng Lạc Tuyết tuy cũng là thiên tài như Liễu Hàn Yên, nhưng tính cách hoàn toàn khác nhau, một bên là “gái ngoan” điển hình, còn một bên là “thiếu nữ phản nghịch”.

Liễu Tuyên đã bị dọa đến mức không thốt nên lời, cậu ta là thư sinh, làm sao được tiếp xúc ở khoảng cách gần mấy thứ kiếm khí này?

Cảm giác một thanh kiếm muốn đâm xuyên qua đầu cậu, rồi đột nhiên bị ngăn lại, chỉ vài giây nữa, là mình đã chết rồi!

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt đứng bên cười trộm, bọn họ từ nhỏ đã quen Lăng Lạc Tuyết, cũng bị cô nhóc này bắt nạt nhiều lần, Liễu Tuyên tự làm khó mình rồi.

Để hóa giải không khí ngượng ngập, Tần Cầm cười nói:

- Sao anh Tần Xuyên còn chưa xong nhỉ, anh ấy nường gì vậy?

Mọi người đều quay qua nhìn Tần Xuyên, trông thấy bộ dạng Tần Xuyên,

ánh mắt mọi người đều ngẩn ngơ, trừ Liễu Hàn Yên, cả đám đều có vẻ xoắn
xuýt...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 208: Thập Bát Bàn Trù Nghệ

Cũng không biết từ lúc nào, Tần Xuyên đã cởi áo, hai tay để trần, lộ ra cơ bắp rõ ràng.

Cởi trần thì cũng thôi đi, lại còn mặc tạp dề màu hồng phấn, giống như một chàng trai vô cùng nam tính, nhưng lại mặc váy con gái vậy.

Tần Xuyên căn bản không hề chú ý đến những chuyện này, ngược lại còn đang nướng rất vui vẻ, vừa rắc gia vị vừa ngâm nga hát gì đó, cơ thể không ngừng chuyển động, thỉnh thoảng còn uốn éo mông.

Cộng thêm trên mặt hằn dính vết nhỏ, thỉnh thoảng Tần Xuyên lại lau lau, nhưng lại làm cả mặt càng đen hơn, nhìn bộ dạng rất buồn cười.

Tần Xuyên nhìn thấy mọi người nhìn về phía mình, liền nhe răng cười, vẫy tay về phía họ:

- Sắp xong rồi, sắp xong rồi! Chờ một chút! Loại cá hồi xanh này thịt dày, phải nướng thật chín mới ngon!

Mọi người nở nụ cười ngại ngùng, Tần Cầm, Liễu Thiển Thiển và Lăng Lạc Tuyết cũng bật cười.

- Haha, Liễu Hàn Yên, chồng cô buồn cười thật, trước giờ tôi chưa từng thấy đàn ông ăn mặc như vậy nấu ăn đâu.

Lăng Lạc Tuyết cười nói.

Liễu Hàn Yên không nói gì, cô chẳng để ý chuyện Tần Xuyên mặc gì.

Tần Minh lại cảm thấy mất mặt thay gia tộc mình, dù sao trưởng tôn trưởng tử mà ăn mặc như vậy đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng đã không ngăn cản kịp nữa rồi, Tần Xuyên đã nướng một mâm đầy hải sản, bưng ra.

- Nào, mọi người nếm thử tay nghề nướng đồ ăn của tiểu vương tử nào.

Tần Xuyên căn bản không để ý những người này cười nhạo hần, cười cứ cười, bản thân hần vui vẻ là được, lâu lắm rồi không nướng nhiều đồ như vậy, trước kia ở trong núi, rảnh rỗi chẳng có việc gì thường bắt mấy thú dân dã làm đồ nướng.

Mọi người nhìn bộ dạng Tần Xuyên tuy rất buồn cười, nhưng nhìn thấy một mâm sáng loáng, mùi hải sản thơm thức xông vào mũi, đều cảm thấy ngon miệng.

- Wao! Thơm quá, không nhận ra Tần Xuyên cậu lại có cả ngón nghề này?

Hai mắt Lý Tuệ tỏa sáng.

- Hì hì, đồ ăn anh rể làm ngon lắm.

Liễu Thiên Thiên khen ngợi đúng trọng tâm, dù sao cô nàng cũng là một kẻ tham ăn.

Tần Xuyên cầm một lon CocaCola không đường, uống một ngụm lớn, cứ như uống rượu, thở một hơi đầy hương thụ.

- Nhớ hồi đó, lúc tôi nấu đồ ăn trong núi, mấy con gấu mù trong phương viên mười dặm đều chạy đến nhà bếp của tôi, chỉ vì mùi thơm đồ ăn tôi làm!

Liễu Trung Kinh ném mấy miếng, gật đầu tán thưởng, nghe thấy câu nói của Tần Xuyên, không khỏi hiếu kỳ hỏi:

- Trần Kiến, trước kia cháu ở trong núi, không phải là học nghệ sao? Sao còn nấu nướng nữa?

Tần Xuyên đắc ý vỗ ngực một cái,

- Cháu rất có thiên phú trong lĩnh vực nấu nướng, sư phụ cháu rất thích ăn đồ ăn cháu nấu, cho nên từ nhỏ cháu đã tinh thông thập bát bàn trù nghệ! Nói về kiến thức nấu nướng, cháu có thể viết được tứ khố toàn thư đấy!

Liễu Trung Kinh cười gật đầu, lau mồ hôi trên trán,

- Haha, xem ra cháu thực sự có một tay trù nghệ.

Mọi người im lặng một lúc, nói như thế nào mà việc nấu nướng lại giống như một việc rất đáng để khoe khoang vậy, người ta đến môn phái cổ võ là để luyện võ, anh thì hay rồi, lại đến đó để nấu nướng!

- Chẳng trách một chút tu vi cũng chẳng có, hóa ra từ nhỏ chỉ để ý đến chuyện nấu nướng.

Tần Tử Hằng cười châm chọc.

Tần Tử Việt cũng vui vẻ nói:

- Cũng chẳng còn cách nào khác, dù sao cũng là một môn phái nhỏ không tên tuổi, có thể học được trù nghệ, ít nhất còn có thể làm đầu bếp.

Tu vi của bọn họ đều mới chỉ là Hậu thiên trung cấp, căn bản không thể nhận ra được tu vi của Tần Xuyên, trên thực tế, ngay cả Lăng Lạc Tuyết cũng không thể nhận ra thực lực của Tần Xuyên, chứ đừng nói gì đến bọn họ.

Tần Minh không vui nói:

- Sao lại nói vậy? Anh Tần Xuyên của các con học được y thuật cao siêu ở sư môn, các con không thấy, thiên hạ này không phải chỉ dựa vào võ tôn, lẽ nào

không biết cổ võ mất mặt lắm sao?

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt bĩu môi, không đồng tình.

- Oa, Tần Xuyên, cháu còn biết y thuật? Trung y hay Tây y?

Cuối cùng Liễu Trung Kinh cũng tìm được một điểm hay ho ở người thanh niên này.

Tần Xuyên cười trả lời:

- Đều biết một chút ạ!

Liễu Trung Kinh lập tức thất vọng, thiên hạ này làm gì có danh y nào mà biết cả Trung lẫn Tây y, tất cả các danh y đều chỉ tinh thông một thứ.

Tần Xuyên nói như vậy, chắc chắn y thuật chẳng ra làm sao rồi.

Nhưng ông vẫn phối hợp khen ngợi:

- Biết y thuật cũng tốt, tập đoàn Trường Sinh của Tần gia làm về y dược, sau này có thể cống hiến cho gia tộc.

Tần Cầm không đành lòng để Tần Xuyên bị người ta coi thường, chớp đôi mắt to, nói:

- Y thuật của anh Tần Xuyên rất lợi hại, anh ấy còn nhận ra bệnh của cháu có thể dùng một loại thuốc là chữa được rồi.

- Cái gì!?

Tần Minh vẻ kinh ngạc, hai anh em Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt đều kinh ngạc nhìn Tần Cầm.

- Cầm nhi, cháu nói Tần Xuyên có cách chữa trị chứng bệnh kinh mạch Tiên Thiên của cháu?

Ánh mắt Tần Minh vô cùng kích động, nên biết tuy Tần Cầm chỉ là con nuôi của lão tam Tần Mãnh, nhưng trong gia tộc rất được cưng chiều, giống như đóa hoa trắng thuần khiết, không ai đành lòng khiến cô bé chịu tổn thương, ai cũng muốn che chở cho cô.

Cho nên, sức khỏe Tần Cầm yếu ớt, chính là cái gai trong lòng tất cả mọi người.

- Ê, em gái chúng tôi nói thật chứ? Anh thật sự có cách chữa khỏi cho nó?

Tần Tử Hằng hỏi Tần Xuyên,

Tần Xuyên nhú mày, chỉ chỉ mình:

- Cậu gọi tôi?

- Nói nhảm! Không gọi anh thì gọi ai?

- Nhưng tôi không phải tên “ê”.

Tần Xuyên hí mắt cười.

- Anh...

Tần Tử Hằng nghiêng răng nghiêng lợi, không cam lòng nói:

- Vậy gọi anh là Tần Xuyên, được chưa hả?

Tần Xuyên gãi tai, làm như không nghe thấy gì.

Tần Minh ho khan một tiếng, ánh mắt ra hiệu hai anh em, thái độ phải cung kính một chút.

Tần Tử Việt bảo anh trai đừng sốt ruột, gã mở miệng:

- Anh cả, anh có cách chữa khỏi cho Tần Cầm sao?

Tần Xuyên không trả lời, ánh mắt nhìn về phía Tần Tử Hằng.

Gã như ăn phải gián, cắn răng gọi,

- Anh cả.

Lúc này Tần Xuyên mới gật đầu, thông thả nói:

- Chỉ cần tìm được cỏ Phượng ngô, sẽ có cơ hội chữa khỏi cho cô bé.

- Cỏ Phượng ngô là thứ gì?

Hai anh em Tần gia nhìn nhau, lại nhìn về phía Tần Minh kiến thức rộng rãi.

Tần Minh cũng không hiểu ra sao, ông cũng được coi là một nửa trung y, nhưng chưa từng nghe đến loại dược liệu này.

Lăng Lạc Tuyết đứng cạnh thờ dài, nói:

- Đó là một loại dược thảo trong truyền thuyết, nghe nói khi phượng hoàng nghỉ lại trên cây ngô đồng đã sinh sản ra loại thần thảo, nhưng phượng hoàng không có, thì làm sao có cỏ Phượng ngô?

Thứ này có ghi lại trong sách thuốc cổ đại, nhưng đều là những đơn thuốc dân dã, trường bối sư môn chúng cháu cũng từng nhắc đến nó với cháu, âm mạch tiên thiên của Tần Cầm phải có cỏ Phượng ngô, nhưng cái đó chỉ là truyền thuyết. Cho nên, trước đây cháu không nói với mọi người.

- Cái gì!? Truyền thuyết?!

Hai anh em Tần gia đều xanh mặt, cái này mà hắn cũng dám coi là phương pháp trị liệu sao?! Còn khiến bọn họ phải ngậm ngùi gọi “anh cả” nữa?

Tần Minh cũng thất vọng, loại cỏ thần hư vô này, căn bản không thể nào coi là thật được.

Cả nhà Liễu Trung Kinh cũng lắc đầu, càng nói càng không thể yên lòng, rốt cuộc tên Tần Xuyên này có biết gì về y thuật không?

- Hừ, cháu thấy chẳng phải học y đâu, anh ta đã học mấy phép thuật thần thánh thì có.

Liễu Tuyên bấy giờ cũng đã hồi phục tinh thần, châm chọc một câu.

Tần Xuyên vô tội buông tay:

- Vốn đã nói chỉ là một loại khả năng, có khả năng còn hơn chẳng có khả năng gì.

Thấy anh em Tần Tử Hằng, Tần Tử Việt cảm thấy bị lừa, muốn nổi giận, Tần Minh lập tức phát tay ngăn cản.

- Được rồi, chuyện này dừng lại ở đây, sau này Tần Xuyên cháu cũng đừng nhắc đến cỏ Phượng ngô gì đó nữa, chỉ cần làm người anh tốt, đối xử tốt với Tần Cầm là được rồi.

Tần Xuyên im lặng, mình chỉ ăn ngay nói thật, làm thế nào hấn lại giống như tên lường gạt vậy/

Liễu Hàn Yên biết Tần Xuyên không hề nói mò, lạnh nhạt khuyên:

- Dừng nói mấy chuyện này nữa, đi tắm, thay quần áo, sau đó ngồi xuống ăn cơm đi.

Tần Xuyên cười tạp dề hồng nhạt, ném sang một bên, cười nói:

- Đi nào, bên này chẳng phải có nước ngọt để tắm sao, trời đẹp quá, anh ra biển tắm cho mát, rồi tắm lại nước ngọt là được.

Bãi biển ở Bích Hải sơn trang xây dựng rất hoàn thiện, để giúp những người giàu có ở đây có thể ra biển chơi bất cứ lúc nào, cho nên ngay cả phòng tắm

nước ngọt trên bãi biển cũng được xây dựng rồi.

Tần Xuyên nói xong, cũng bắt đầu đưa tay cởi quần dài, lộ ra cặp đùi cường tráng và quần lót bên trong.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 209: Bí Mật Trong Túi Quần

- A!

Tần Cầm mắc cỡ quay đầu đi, ngại ngùng đến mức đỏ mặt.

Tần Xuyên thấy em gái biểu lộ như vậy, rất bực bội:

- Làm gì vậy, anh có để lộ thứ gì trong quần đâu?

- Anh Tần Xuyên kỳ quá! Có ai lại cởi quần như anh không!

Tần Cầm then thùng nói.

Những người khác cũng ngây người, lẽ nào tên này lớn lên trên núi, cho nên mới giống dã nhân như vậy!?

Tuy Liễu Hàn Yên cảm thấy hơi bất lịch sự, nhưng chẳng muốn so đo với tên này, dù sao ở đây cũng không có người ngoài.

Cô lạng lẽ nhặt quần áo Tần Xuyên lên, thấy quần áo đã bị mồ hôi thấm ướt, chẳng trách Tần Xuyên lại muốn cởi.

Cô đưa tay về phía Tần Xuyên:

- Đưa quần cho em, em bỏ vào máy giặt, tiện thể lấy giúp anh bộ đồ sạch.

Tần Xuyên cũng không nghĩ nhiều, ở cùng nhau mấy ngày, hăn gần như hiểu rõ, Liễu Hàn Yên không phải loại tiểu thư được chiều chuộng.

Có lẽ vì cách giáo dục của Liễu gia, hầu hết mọi tình huống, cô là người phụ

nữ tương đối truyền thống, chịu làm việc nhà, cũng bằng lòng phục vụ chồng, nhiều lúc hai người ở cùng nhau chẳng khác gì cặp vợ chồng bình thường.

Vợ giúp chồng giặt quần áo bẩn, cũng chẳng có gì đáng nói, dĩ nhiên Tần Xuyên cũng đưa quần bẩn cho Liễu Hàn Yên.

Vừa đưa sang, một thứ trong túi quần rơi ra, là một bọc nhỏ dẹp dẹp rơi trên mặt cát.

Trong giây phút này, biểu lộ của Tần Xuyên tương đối đặc sắc, những người có mặt ở đó, sau khi nhìn rõ gói đồ, biểu lộ càng đặc sắc hơn.

Một không khí rắc rối phức tạp, tràn ngập xung quanh mọi người.

Lúc đầu Liễu Hàn Yên chưa nhận ra thứ đồ đó là gì, hiếu kỳ cúi người nhặt nó lên, sau đó mới hiểu bên trong là vật ý, không khỏi nhìn về phía Tần Xuyên bằng ánh mắt đầy thâm ý.

Cái hộp này, đúng là trước đây Tần Xuyên định dùng ở chỗ Tường Vi, cuối cùng vẫn chưa được bóc ra.

- Haizz...

Tần Xuyên nghĩ, hay là giải thích một chút, nhưng hình như chẳng có gì để giải thích cả.

Lăng Lạc Tuyết cười đến mức vỡ bàn,

- Haha, quan hệ hai vợ chồng cô cũng tốt nhỉ, bên người lúc nào cũng mang thức này!

Vợ chồng Liễu Trung Kinh và Tần Minh đều không vui, Tần Xuyên dùng bao cao su, chẳng phải có nghĩa là vẫn luôn tránh thai sao?

Bọn họ không thấy hai vợ chồng này cứ “bận rộn vô ích”.

- Tần Xuyên! Thứ này về sau không được dùng nữa!

Tần Minh cũng mặc kệ đề tài này có xấu hổ hay không, nghiêm khắc nói.

- Đúng vậy, các trưởng bối đều mong ngóng các cháu có con, các cháu đã đi đến bước này rồi, cũng đừng phòng tránh gì nữa, nếu lo sinh con xong không nuôi dạy được, có rất nhiều trưởng bối trong nhà tình nguyện giúp đỡ.

Lý Tuệ cũng khuyên bảo.

Tần Xuyên dở khóc dở cười, tất cả mọi người đều cho rằng, mình và Liễu Hàn Yên đã nên chuyện rồi.

Liễu Hàn Yên trầm mặc không nói, cô cũng không muốn giải thích, vì cô phát hiện, cứ để các trưởng bối hiểu lầm là họ đã thành vợ chồng thực sự, ít ra có thể kéo dài thêm chút thời gian.

Liễu Tuyên thì xanh cả mặt, cậu vừa nghĩ tới chuyện người chị như thánh nữ trong lòng mình, lại để cho tên xấu xa này cười lên, giống như bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu! Trong lòng vô cùng đau đớn, tiếc thay cho chị gái.

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt cũng lắc đầu thờ dãi, Liễu Hàn Yên là một người nên sánh vai với thiên tài cổ võ, vậy mà lại bị “dã nhân” này chà đạp, đúng là tiếc thay cho cô.

Vốn mong chờ, có lẽ tương lai có một ngày, Liễu Hàn Yên không thể chịu đựng được Tần Xuyên, sẽ chọn người đàn ông khác để tái giá, nhưng xem ra, cô đã chấp nhận số mệnh rồi.

- Anh rể ngốc! Hóa ra trong túi anh có thứ đồ kỳ quái này! Em muốn sờ xem thử còn có thứ gì khác không?

Liễu Thiển Thiển tâm tính trẻ con, cười hì hì, rất dũng cảm, cướp chiếc quần trong tay chị gái, bắt đầu lục lọi đồ đạc trong túi quần.

- Anh nói này cô em vợ, em đừng hiểu lầm, thật sự anh chỉ bỏ đúng một hộp, anh rất ngây thơ mà.

Tần Xuyên sợ người khác coi là biến thái, hẳn là một người dạy môn sinh lý học mà.

- Yên nào, đừng làm rộn lên.

Liễu Hàn Yên cũng không cho em gái làm nháo lên.

Nhưng Liễu Thiển Thiển sờ sờ, bỗng sờ ra thứ đặc biệt khác.

- Ồ? Đây là cái gì?

Liễu Thiển Thiển vừa thốt lên câu này, dây thần kinh của mọi người đều căng lên, chẳng lẽ Tần Xuyên còn bỏ thứ kỳ quái gì trong túi?

Khi Liễu Thiển Thiển móc ra thứ nhỏ bé kia, ánh mắt mọi người lập tức ngây ra!

Dưới ánh mặt trời sáng lạn, một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, giống như ngôi sao tỏa ánh hào quang!

Xung quanh viên kim cương màu xanh cực đại là những viên kim cương li ti lấp lánh, mỗi viên kim cương đều được chế tác kỳ công, không thể bắt bẻ được, dưới ánh mặt trời tỏa ra tia chiết xạ, khiến viên kim cương càng thêm lấp lánh.

Những phụ nữ có mặt ở đây dĩ nhiên càng có cảm giác với chiếc nhẫn kim cương này, Lý Tuệ, Lăng Lạc Tuyết, Tần Cẩm, kể cả Liễu Thiển Thiển, đều nhìn chiếc nhẫn kim cương không chớp mắt.

Nên biết, một chiếc nhẫn kim cương ba cara bình thường đã trên triệu tệ, chiếc nhẫn kim cương xanh cực phẩm này chắc chắn phải trên vài triệu tệ!

Quan trọng là chế tác chiếc nhẫn, cộng thêm ít nhất có hơn hai mươi viên kim

cương nhỏ trang trí, giá trị đã gần mấy chục triệu.

- Chiếc nhẫn đẹp quá!

Mắt Tần Cầm tỏa sáng nói.

Liễu Thiển Thiển cũng nhìn bằng ánh mắt khát khao, thích thú nhìn trái ngó phải:

- Anh rể, anh kiếm đâu ra chiếc nhẫn kim cương này vậy? Có lẽ đắt lắm nhỉ?

Lý Tuệ đẩy mắt kính nhìn cho kỹ, nói:

- Đây chẳng phải nhẫn đính hôn kim cương xanh Fred- Leighton số lượng có hạn? tôi nhớ gần đây bên đấu giá Đông Hoa tổ chức đấu giá, chẳng lẽ người mua chiếc nhẫn, chính là Tần Xuyên cháu?

Với tư cách là phu nhân nhà giàu, Lý Tuệ có chút hiểu biết về những vụ đấu giá châu báu này, vì bên đấu giá có gửi thông tin quảng cáo cho những người có thực lực mua sắm bọn họ.

Tần Xuyên vỗ trán, suýt chút nữa là hẫng quên, chiếc nhẫn mình để trong quần, cười ha hả:

- Đúng ạ, lúc cưới tương đối gấp, không kịp mua nhẫn, tiện thể mua chiếc nhẫn kim cương này tặng cho vợ ạ!

- Oa! Chị! Cái nhẫn kim cương này lớn thật! Hóa ra anh rể nhiều tiền vậy à!

Liễu Thiển Thiển mừng thay cho chị.

- Tần Xuyên, chiếc nhẫn đó bao nhiêu tiền?

Liễu Trung Kinh không hiểu gì về mấy thứ này.

- Cũng hơn hai mươi triệu ạ, chẳng đáng là bao.

Tần Xuyên nhẹ nhàng trả lời, dù sao cũng là tiền Ôn gia bỏ ra.

Tất cả mọi người hít sâu một hơi, tuy tài sản của Tần gia và Liễu gia đều tính bằng tiền tỷ, nhưng có hơn hai mươi triệu tiền mặt, mua một chiếc nhẫn kim cương, còn nói không đáng là bao, khẩu khí này quá lớn!

Quan trọng là, hai nhà đều giám sát chặt chẽ tiền bạc của đám trẻ, Tần Xuyên kiếm đâu ra tiền để mua chiếc nhẫn kim cương đắt như vậy?

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt đều bất bình tức giận, những cháu trai dòng chính như họ, mỗi năm chẳng qua chi tiêu tầm vài triệu, cho dù có kết hôn, mua chiếc nhẫn trên triệu tệ đã là tốt lắm rồi.

Tần Xuyên thì hay rồi, tùy tiện mua một cái nhẫn hơn hai mươi triệu tệ! Rõ ràng gia tộc bất công mà! Chẳng lẽ chỉ vì hắn là trưởng tôn trưởng tử, tiêu tiền có thể tùy tiện như vậy sao!?

Thật ra Tần Minh cũng bức bối, vì căn bản ông không cho Tần Xuyên nhiều tiền như vậy, thằng nhóc này kiếm đâu ra tiền?

- Haha, xem ra Tần Xuyên đối xử rất tốt với Hàn Yên của chúng ta, món quà quý như vậy lại nói không đáng gì, người làm chú như tôi đây còn phải hổ thẹn đấy,

Liễu Trung Kinh rất vui, xem ra thằng nhóc này không phải vô dụng, ít ra thì cũng có lòng với Liễu Hàn Yên.

- Đúng vậy, nhẫn kim cương này cả thế giới chỉ có một chiếc, là thứ phụ nữ nào nhìn thấy cũng ngưỡng mộ.

Lý Tuệ cũng nói.

Đúng là như thế, bởi vì ngay như Lăng Lạc Tuyết nhìn thấy chiếc nhẫn kia, mắt cũng ánh lên vẻ mong chờ và chút ghen tỵ.

- Nào, em vợ, đưa nhẫn cho anh.

Tần Xuyên cầm chiếc nhẫn kim cương xanh, đưa đến trước mặt Liễu Hàn Yên,

- Vợ, ngoan nào, để anh đeo cho em!

Liễu Hàn Yên nhìn chiếc nhẫn kim cương đẹp như mơ trước mặt, có chút ngẩn ngơ không kịp phản ứng.

Tối hôm đó, thấy Tần Xuyên mua đồ trên mạng, Tần Xuyên từng nói muốn mua nhẫn kim cương cho cô, nhưng cô không phải kiểu phụ nữ ghiền châu báu, cho nên đã lạnh lùng từ chối.

Không ngờ, Tần Xuyên mua thật, còn mua từ buổi đấu giá, chuyện này cũng không nói cho cô biết.

Người đàn ông trước mặt, lúc này mặc quần lót, mặt cũng bần thiêu, nở nụ cười cởi mở, muốn đeo chiếc nhẫn kim cương hơn hai mươi triệu tệ cho cô...

Trước mặt nhiều người như vậy, trong lòng Liễu Hàn Yên hơi căng thẳng, cô không hiểu cảm xúc này là gì, tóm lại, cũng không quá tệ...

- Vợ à, em có mừng quá thì cũng không cần ngẩn ra như vậy đâu, ngay cả tay cũng không nhắc lên được à? Hì hì, anh giúp em vậy...

Tần Xuyên thấy cô không nhúc nhích, bèn chủ động cầm tay trái của Liễu Hàn Yên lên, đeo chiếc nhẫn xanh ngọc vào ngón áp út của cô.

Cho đến khi đeo nhẫn rồi, Liễu Hàn Yên mới hồi phục tinh thần, nhìn chiếc nhẫn rất vừa với ngón tay, lại nhìn Tần Xuyên đang cười ngu ngơ, không biết nói gì, khuôn mặt không thể hiện cảm xúc.

- Con bé Hàn Yên này, Tần Xuyên đã bỏ khoản tiền lớn như vậy mua nhẫn cho con... ít ra cũng phải nói câu cảm ơn chứ.

Lý Tuệ cười nói.

Tần Xuyên vội vàng giơ tay lên, bộ dạng chân thành nói:

- Thím hai, câu này của thím không đúng, chiếc nhẫn đáng bao nhiêu chứ, đây chỉ là thứ yếu, quan trọng là tấm chân tình của cháu, nó mới vô giá...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 210: Thiên Lý Hương

Lời vừa nói ra, mọi người đều có một loại ảo giác, hình tượng của Tần Xuyên trong nháy mắt trở nên cao thượng và thâm trầm hơn.

Mặc dù hần mặc quần lót, giống như bức tượng điêu khắc cổ đại phương Tây, mặc rất ít, nhưng cũng có thể biểu đạt được cảnh ý thâm sâu.

Sau khi Tần Xuyên nói xong, khóe mắt liếc nhìn Liễu Hàn Yên, xem phản ứng của cô.

Đáng tiếc thần thái của Liễu Hàn Yên không có gì thay đổi, dường như cô không thể lĩnh hội được những lời lẽ ngọt ngào này, cô căn bản không hề tin vào lời Tần Xuyên.

- Vợ ơi, vợ à...

Tần Xuyên đến sát bên tai cô, nhỏ giọng nói:

- Sao em không có chút phản ứng gì vậy?

Liễu Hàn Yên nháy mắt mấy cái, nhìn hần

- Muốn phản ứng thế nào?

- Mắt phải hồng hồng, nước mắt lã chã, kiểu như cảm động đến rơi lệ ấy...
phối hợp một chút đi.

Liễu Hàn Yên trầm mặc một lúc, cuối cùng vẫn lắc đầu:

- Em không làm đâu.

Nói xong, cô cầm quần, xoay người đi lấy quần áo cho Tần Xuyên thay.

Liễu Hàn Yên lạnh lùng, khiến mọi người ai cũng cảm thấy bất ngờ, phụ nữ bình thường nhận được chiếc nhẫn kim cương quý giá như vậy, dù không mừng rỡ như điên, thì chắc chắn cũng sẽ chớp chớp đôi mắt đẹp.

Cô nàng thì hay rồi, hình như nhận chiếc nhẫn hai mươi triệu chẳng khác gì nhận chiếc nhẫn hai ngàn tệ.

Vợ chồng Liễu Trung Kinh cười khổ, cảm thấy buồn thay cho Tần Xuyên, muốn nịnh nọt một người vợ như vậy, đúng là độ khó quá lớn.

Cũng may Tần Xuyên đã tương đối quen rồi, lắc lắc mông rồi chạy về phía biển, vừa chạy vừa quay đầu lại hỏi:

- Mọi người có ai đi bơi cùng không? Ở đây không có cá mập đâu!

Mọi người đều trợn mắt, thẳng nhóc này suy nghĩ chu đáo thật.

Dĩ nhiên những người khác không cùng Tần Xuyên ra biển, một mình Tần Xuyên tắm biển rồi tắm nước sạch, thay bộ đồ Liễu Hàn Yên đem đến, cuối cùng chính thức ngồi xuống.

Tần Minh và Liễu Trung Kinh cười nói vui vẻ, cùng với mối liên hôn của đôi trẻ, hai nhà cũng đang ở trong kỳ trăng mật.

Thấy Tần Xuyên quay lại ngồi vào vị trí, Tần Minh đột nhiên đề nghị:

- Tần Xuyên à, tháng sau cháu đưa Hàn Yên về gia tộc một chuyến, dù sao cũng không xa lắm, theo quy củ, tử tôn Tần gia sau khi lập gia đình đều phải đưa vợ về nhà tổ bái lạy các tổ tông, con là trưởng tôn trưởng tử, càng không thể ngoại lệ.

Tần Xuyên nhíu mày, trước kia tổ phụ của hắn chẳng hề để ý đến cha hắn, giờ lại muốn hắn dẫn Liễu Hàn Yên về gia tộc tế tổ, đúng là kế hoạch thay đổi

quá nhiều rồi.

Nhưng cũng không khó hiểu, dù sao Liễu Hàn Yên cũng đại diện cho cả Liễu gia, nếu như sau khi bọn họ kết hôn, Tần gia không để bọn họ quay về gia tộc một chuyến, làm chút hình thức, thì đúng là không hay cho lắm.

Tần Xuyên cảm thấy, gọi hắn về là giả, mục đích chủ yếu là muốn Liễu Hàn Yên bước vào cửa Tần gia.

- Trong gia tộc đã sắp xếp cho bọn cháu một sân nhỏ, đặc biệt dành riêng cho các cháu ở khi quay về gia tộc, đến lúc các cháu cưới, chỗ đó cũng coi như phòng cưới của các cháu.

Tần Hải cũng cười nói.

Liễu Trung Kinh đồng ý nói:

- Tần gia sắp xếp như vậy rất thỏa đáng, tuy bây giờ hai đứa nhỏ đang người nam kẻ bắc, nhưng quay về bái tổ thì vẫn phải về, không thể quên đi gốc gác được.

Tần Minh mỉm cười gật đầu:

- Dĩ nhiên là vậy, cũng phải để tổ tông phù hộ, để chúng nó sớm sinh một thằng nhóc mập mập.

Tần Xuyên thâm nghĩ, sớm muộn cũng phải về Tần gia đối mặt với những người kia, đi sớm hay đi muộn cũng như nhau, chẳng sao cả.

- Cháu thì không sao, chủ yếu là vợ cháu không phải phải quay về quân đội sao? Đến lúc đó có đi được không?

Liễu Hàn Yên ngồi cạnh hắn, luôn im lặng uống nước trái cây, không khác gì một cô vợ nhỏ.

Nghe thấy vậy cũng trả lời:

- Em sẽ sắp xếp thời gian.

Cô nhàn nhạt đáp.

Tần Minh thoả mãn gật đầu,

- Được, các cháu đều nói không sao, vậy thì hai mươi tám tháng sau, đúng Lễ thất tịch, các cháu về gia tộc nhé!

Việc đã định như vậy rồi, chuyện hai nhà Tần Liễu cần nói, cũng đều nói xong.

- Hôm nay vui quá, lại còn chúc mừng đôi trẻ vừa kết mối lương duyên, không thể nào thiếu rượu trợ hứng được, Bí thư Liễu, để tôi cho người đem một vò “Thiên lý hương” rượu độc môn của Tần gia chúng tôi đến, có muốn thử không?

Tần Minh cười nói.

Liễu Trung Kinh nghe xong, lập tức vui mừng nhướng mày,

- Nghe nói về rượu thuốc bí phương độc môn của Tần gia từ lâu, mùi vị của Thiên lý hương ngon hiếm có, hơn nữa mỗi năm chỉ ủ không quá mười vò, đúng là chưa có cơ hội nếm thử! Tần nhị gia có thể đem ra cho chúng tôi thưởng thức, dĩ nhiên là quá tốt!

- Haha, A Hải, đem Thiên lý hương đến đây!

Tần Minh vung tay lên, bảo con trai mình đích thân đi lấy rượu, đồng thời cười nói:

- Biết Bí thư Liễu là nhà sĩ thưởng thức rượu, nên cố ý đem theo một vò rượu từ gia tộc đến, năm sau có rượu mới, sẽ tặng Bí thư một vò.

Liều Trung Kinh vội khoát tay:

- Haizz, công việc bận rộn, lâu lắm chẳng có cơ hội uống rượu. Nhưng có thể nếm thử Thiên lý hương, có ngủ một ngày cũng đáng!

Tần Hải đã đi về phía chiếc Mercedes dừng bên kia, cẩn thận lấy một hòm sắt đóng kín từ cốp sau, trông có vẻ rất nặng, dĩ nhiên đây là thứ được chế tạo đặc biệt để giữ độ ẩm của nước giữ nhiệt.

Liều Thiển Thiển cũng là kẻ tham ăn, sớm nghe qua tên tuổi Thiên lý hương, chắc chắc lưỡi:

- Ông Tần, cháu nghe nói trong rượu này có dược liệu khiến người ta say, chưa từng có ai có thể uống được nửa cân mà không say, có đúng không ạ?

Không đợi Tần Minh nói, Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt đã cướp lời đáp:

- Dĩ nhiên, Thiên lý hương này còn được gọi là “Một ly ngã”, người không biết uống rượu, nghe mùi đã say, người có tửu lượng tốt, chỉ có thể uống hai lượng, một ngụm là xong ngay.

- Hơn nữa rượu này không phải dựa vào độ cồn cao, mà do những vật liệu quý giá bên trong, phối hợp với nhau tạo ra hiệu quả khiến người ta buồn ngủ, cho nên uống say cũng không hại sức khỏe, có điều sẽ ngủ rất lâu.

Hai anh em này thực ra sớm đã vừa ý Liều Thiển Thiển, tuy Liều Thiển Thiển không đẹp bằng chị gái cô, nhưng lại dễ gần, không giống như Liều Hàn Yên, tiếp xúc với cô rất áp lực.

Huống hồ Liều Thiển Thiển cũng thuộc dạng hot girl, dáng người cũng rất đẹp, hai anh em đều có ý lấy lòng.

Nhưng Liều Thiển Thiển căn bản chẳng hứng thú với họ, đôi mắt trông ngóng của cô chỉ nhìn chăm chăm vào rượu Thiên lý hương Tần Hải đang đem ra, hai mắt tỏa sáng.

- Thiển Thiển, em vẫn đang là học sinh, không được uống rượu.

Liều Hàn Yên quản giáo nói.

- A...

Liều Thiển Thiển đáng thương nhìn chị,

- Nhưng người ta muốn thử mà..

Tần Xuyên vừa cắn bạch tuộc, vừa nói:

- Vợ à, em cứ để em vợ ném một ngum đi, đang nghỉ mà, hơn nữa cô bé cũng thành niên rồi, có quyền được uống rượu.

Liều Hàn Yên nhú mày, liếc nhìn Tần Xuyên, do dự một chút, cảm thấy vì mấy chuyện này tranh cãi với chồng không đáng, đành gật đầu nhẹ.

Liều Thiển Thiển vui mừng nhảy cẫng lên, hôn gió Tần Xuyên một cái:

- Anh rể tốt quá! La la la!

Tần Xuyên nháy mắt, biểu thị lòng thanh, dù sao một câu nói mà lấy lòng được em vợ thì hời quá.

Hai anh em Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt thấy Liều Thiển Thiển thân thiết với Tần Xuyên như vậy, trong lòng không thoải mái.

- Anh cả, Thiên lý hương này là rượu thuốc quý giá nhất của Tần gia chúng ta, người làm anh cả như anh, hôm nay dù thế nào cũng phải ném thử.

Tần Tử Hằng lộ vẻ thân mật cười nói.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 211: Anh Cạn Ly Trước Nhé

Thực ra từ lúc này, chi tiết Tần Xuyên luôn uống Coca không đường đã được mọi người có mặt chú ý.

Thân là chủ nhà lại không có rượu bia gì, trái lại chỉ lấy Coca ra uống, để những người khác uống nước ép trái cây. Chắc chắn là do chủ nhà không giỏi uống rượu, vì vậy cũng không xét đến vấn đề khách muốn uống rượu hay không.

Điều này khiến Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt có ý muốn trêu chọc Tần Xuyên.

Tần Xuyên nghe vậy liền xua tay, ngược cười:

- Trước giờ tôi không uống rượu, mọi người uống đi, tôi uống Coca được rồi.
- Vậy sao được, đàn ông Tần gia chúng ta đều phải biết uống rượu, anh ba Tần Hà còn có từa lượng cao, có thể uống gần nửa cân Thiên Lý Hương, anh là anh hai của bọn em, dù thế nào cũng không thể thua anh ba được!

Tần Tử Việt tinh ranh nói.

Tần Minh nhú mày:

- Hai thằng nhóc tụi bây đừng chọc anh hai nữa, nó đúng là không uống rượu, sao có thể lấy từa lượng của Tần Hà so sánh chứ.
- Ông ơi, dù anh hai không rượu, ít ra cũng nếm thử một chút chứ. Thiên Lý Hương là vua rượu thuốc đáng tự hào của Tần gia chúng ta, sau này anh hai muốn tham gia cuộc thi gia tộc, bước vào tập đoàn Trường Sinh tiếp xúc với

công việc liên quan đến y dược, dù gì cũng phải tìm hiểu bí phương quan trọng của Tần gia chúng ta chứ.

Tần Minh ngây ra, nghĩ vậy hình như cũng có lý.

Thân là con cháu trưởng của Tần gia, cả Thiên Lý Hương cũng chưa từng ném thử thì đúng là khó mà phục chúng.

Thế gia võ cổ có lúc vẫn có vài nếp sống giang hồ trong gia tộc, người có tửu lượng tốt luôn được nhiều người sùng bái, khiến người ta kính phục.

Tuy tửu lượng của Tần Xuyên không tốt, nhưng đến cả uống cũng ko dám thì chắc chắn sẽ bị người ta xem thường.

- Tần Xuyên, vậy cháu uống một chút đi, nhấp một ngụm cũng được, cứ xem như đang ném thử vậy.

Tần Minh đề nghị.

- Nhưng cháu không thích uống rượu.

Tần Xuyên bày ra vẻ mặt không vui.

Liễu Trung Kinh cười hà hà:

- Khoan vội đã, ngửi thử trước đi, Thiên Lý Hương này không giống rượu bình thường đâu.

Lúc này, Tần Hải đã lấy vò rượu ra, còn lấy thêm mấy ly ngọc chuyên dùng uống Thiên Lý Hương theo.

Y dùng một cái giá bạc tinh xảo rót chút rượu vào từng ly.

Rượu thuốc có màu hổ phách, trong trẻo sáng sủa, chỉ ngửi thôi cũng thấy mùi thuốc ngấm vào ruột gan, theo đó là hương thanh mát của đủ loại hoa cỏ.

- Thơm quá đi! Cháu nếm thử trước!

Liễu Tiên Tiên không đợi được nữa, bèn cầm ly ngọc lên uống ực hết một hơi!

Người Tần gia ngồi cạnh muốn khuyên cũng không kịp nữa rồi.

- Cô nhóc Liễu gia, cháu gấp vậy làm gì? Không thể uống Thiên Lý Hương như vậy được, người có tửu lượng bình thường mà uống như thế rất dễ say đấy!

Tần Minh cười bất đắc dĩ.

Liễu Tiên Tiên chắc lưỡi, hít sâu một hơi rồi cười duyên:

- Rất ngon mà, cũng không thấy bị say, hay là ông Tần lại cho... cho...

Liễu Tiên Tiên nói đến nửa chừng đột ngột thấy choáng váng, đầu óc không nghe sai bảo nữa, mi mắt ngày càng nặng trĩu.

- Ấy da, đầu cứ ong ong, rượu này lợi hại thật.

Liễu Tiên Tiên ấp úng.

Liễu Hàn Yên vội đến gần đỡ em gái ngồi xuống, có phần bất đắc dĩ xoa đầu em mình.

Vài phút sau, mặt của Liễu Tiên Tiên đỏ rực, bắt đầu thờ gập, đặt mông ngồi đó, đầu gục trên bàn như muốn ngủ thiếp đi.

- Ngon... ngon lắm...

Liễu Tiên Tiên lẩm bẩm, đúng là đầu óc mê man rồi.

Liễu Trung Kinh và Lý Tuệ đều ngạc nhiên, không ngờ Thiên Lý Hương này lợi hại như thế.

Có điều Liễu Tiên Tiên không thường uống rượu, tửu lượng cũng không đến đâu nên có thể hiểu được.

Lăng Lạc Tuyết cũng nóng lòng muốn thử, nhưng cô nghĩ khác với những người kia, bèn nói:

- Liễu Hàn Yên! Hay là cô cũng uống thử đi? Chúng ta cùng so tửu lượng được không?

Liễu Hàn Yên lạnh nhạt đáp:

- Không có hứng.

Lăng Lạc Tuyết trợn mắt:

- Quý nhát gan...

Liễu Hàn Yên mặc kệ trò kích tướng của cô ta, lặng lẽ lấy khăn giấy lau miệng giúp Liễu Tiên Tiên.

Cô nhóc này ngủ say đến chảy nước miếng rồi.

Bị Liễu Tiên Tiên quậy như thế, Liễu Trung Kinh cũng không dám uống nhiều, chỉ cầm một ly lên cẩn thận nhấp một ngụm thử mùi vị, thấy cảm thán không thôi.

- Đúng là mùi vị không tầm thường, thay vì nói là rượu, chi bằng nói nó là quỳnh tương ngọc dạ! (ý chỉ rượu ngon)

Nhóm người Tần Minh dĩ nhiên rất tự hào, dù gì đây cũng là rượu thuốc mà Tần gia tỉ mỉ điều phối mấy trăm năm, các gia tộc khác không hề có.

- Nào, anh hai, em kính anh một ly.

Tần Tử Hằng cầm một ly đưa đến trước mặt Tần Xuyên, thái độ rất khiêm

nhường.

Tần Xuyên bần khoản nhìn ly rượu trước mặt, nghe mùi thấy khá thơm. Từ kiến thức y học của hắn có thể đoán được liệu của rượu toàn là cực phẩm, rốt cuộc có nên uống hay không?

Liễu Trung Kinh đã uống cạn ly rượu, sắc mặt hồng hào:

- Tần Xuyên này, hôm nay chúng tôi vui lắm, cháu có uống say chúng tôi cũng không trách đâu. Cùng uống thử đi, đúng là rượu ngon nhân gian đấy.

- Bí thư Liễu, tôi rót cho anh thêm một ly.

Tần Hải lại rót cho Liễu Trung Kinh.

Liễu Trung Kinh cũng không nhẫn tâm từ chối, y ngửi mùi rượu rồi nâng ly với Tần Xuyên:

- Tần Xuyên, cháu đã là rể của Liễu gia chúng ta rồi, chú ba đây kính rượu, cháu không phải không nể mặt đó chứ?

Bị chụp mũ như vậy, Tần Xuyên chỉ còn nước phải uống thôi.

- Bà xã, vì em, hôm nay anh phá lệ uống một lần vậy.

Tần Xuyên trịnh trọng nói với Liễu Hàn Yên.

Liễu Hàn Yên cơ bản không để ý mấy chuyện này, thích uống hay không chẳng liên quan đến cô.

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt cười thâm trong bụng, chỉ cần Tần Xuyên mà uống thì họ sẽ có cách chuốc say hắn. Lúc đó hắn say khó tránh thất thố, vậy thì vui rồi.

Tần Xuyên cầm ly rượu cụng với Liễu Trung Kinh, lại cụng ly với Tần Tử

Hằng.

- Vậy cháu uống đây!

Tần Xuyên ra vẻ như đang uống độc dược.

Tần Tử Hằng không nói lời nào mà uống cạn một hơi còn ly rượu trống không:

- Anh hai, em cạn trước rồi!

Hai anh em Tần Tử Hằng mỗi người uống bốn ly rượu nhỏ thế này cũng không thành vấn đề, nhưng nếu uống nhiều hơn nữa sẽ bắt đầu say.

Tần Xuyên không do dự nữa, cũng nốc cạn Thiên Lý Hương.

Rượu vừa vào miệng liền khiến Tần Xuyên bừng tỉnh, như thể vô số hoa quả tươi đang đua nhau tỏa hương thơm ngát trong khoang miệng, đồng thời trong vị đắng chát của thảo dược cũng lẫn vào chút vị ngọt.

Nói là rượu, nhưng nó giống một loại thức uống có mùi rượu hơn.

- A, rượu này ngon thật, hơi giống Hâu Nhi Tửu trong núi trước kia!

Tần Xuyên sáng rỡ hai mắt.

Hâu Nhi Tửu là do khỉ muốn tránh đông mà giấu hoa quả trong thân cây, kết quả nó lên men nên vô tình tạo ra rượu ngon.

Rượu này chỉ gặp mà không cầu được, thậm chí có thể xem là truyền thuyết.

- Hâu Nhi Tửu, thật sự có rượu như vậy sao?

Tần Minh hiếu kỳ hỏi.

Tần Xuyên gật đầu:

- Lúc mười ba tuổi, sư phụ cháu tìm thấy một bình nhỏ, cháu có thử một ngụm, sau đó thì không thấy nữa, có điều... Vị của rượu thuốc này đã gần với vị của Hàu Nhi Tửu rồi.

- Xem ra nơi anh hai ở nơi hẻo lánh thật, khi cũng có thể ủ rượu, ha ha.

Tần Tử Hằng bật cười, lại rướn người lên châm rượu cho hẳn:

- Nào, em kính anh thêm một ly!

Tần Xuyên cũng không từ chối. Hẳn thấy rượu này khá ngon nên xem như nước trái cây, lại cạn ly với y.

Liễu Trung Kinh ngồi cạnh đó mặt đã đỏ gay, trong mắt đã lờ mờ, cười nói:

- Còn nói không biết uống rượu, chú thấy mặt của Tần Xuyên cháu còn không biến sắc, tửu lượng còn cao hơn cả chú.

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt quay sang nhìn nhau, lại tiếp tục kính rượu rất ăn ý.

- Anh hai, xem ra anh cũng uống được lắm, hôm nay anh em chúng ta không say không về.

Tần Xuyên không hề gì, có người rót rượu cho hẳn, còn kính rượu với hẳn, cứ vậy mà uống thôi!

Hai anh em thay nhau kính thêm ba ly, tổng cộng là tám ly. Có điều Tần Xuyên chỉ uống một mình, còn hai người họ mỗi người bốn ly!

Sau khi uống bốn ly, Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt đã nặng đầu nhũn chân, có chút đứng không vững. Mặt hai người đã đỏ lên, trong mắt cũng có tơ máu.

- Hai thằng nhóc thúi này uống gì gấp vậy? Muốn chuốc say anh hai tụi bây hả?

Tần Minh quở một tiếng.

Lần này ngoại trừ Tần Cầm không uống rượu vì lý do sức khỏe, Liễu Hàn Yên thì không có hứng uống, còn lại ai cũng uống chút rượu.

Cha con Tần Minh và Tần Hải cũng uống hai ly, đầu óc hơi lâng lâng rồi. Liễu Trung Kinh không kiềm được uống đến ba ly, người bắt đầu lơ mơ muốn ngủ.

Ngay cả Lăng Lạc Tuyết uống xong hai ly cũng say thấy rõ, có phần quyến rũ mà bình thường không có.

Nhưng điều khiến tất cả ngạc nhiên chính là Tần Xuyên uống nhiều nhất, vậy mà trên mặt chẳng có vẻ gì là say như chưa uống bao giờ, tinh thần rất phấn chấn!

- Tần Xuyên, thằng nhóc này uống hết tám ly, hơn nửa cân rồi còn gì? Thật sự không sao chứ?

Trước đó Tần Minh chỉ lo cạn ly với ba anh em họ, lúc này mới nhớ ra tên này đã uống vượt mức rồi!

- Nè, có phải cậu lén đổ rượu hết rồi không?

Lăng Lạc Tuyết cũng không dám tin.

- Thứ ngon như vậy tôi đổ đi làm gì?

Tần Xuyên bĩu môi, nhìn hai anh em kia ngồi đó mà không kính rượu nữa, bèn chủ động đứng dậy cười hì hì, cầm vò rượu đến trước mặt hai người họ.

- Hai em trai, hai em kính rượu anh nhiều như thế, lần này để anh kính hai em vậy! Yên tâm, anh cạn ly trước nhé?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 212: Dùng Trên Người Tôi

Đoạn Tần Xuyên lại tự rót hai ly cho mình rồi uống cạn, nhẹ nhàng hết như đang uống nước lã!

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt đều đứng hình, họ mà uống nữa thì sẽ say quắc cần câu mất!

- Anh... anh hai...

Tần Tử Hằng dờ khóc dờ cười:

- Tửu lượng bọn em không cao, uống nữa sẽ say đó... Lần đầu gặp mặt, uống say rồi không tốt đâu.

Tần Tử Việt mặt như đưa đám, cứ tưởng Tần Xuyên uống một ly sẽ gục, kết quả chỉ toàn giả vờ! Tửu lượng tên này đúng là biến thái!

Tần Xuyên nào chịu, bèn châm đầy hai ly rượu của họ:

- Hai người cùng kính anh hết tám ly, thế nào anh cũng không thể chỉ kính hai ly, như vậy chẳng phải anh thất lễ rồi sao?

Hai anh em quay sang nhìn nhau, đành phải uống rượu đến cùng thôi.

Uống xong, hai người họ ngồi cũng không vững nữa, trên mặt bắt đầu cười ngây ngô.

- Anh hai, anh uống dữ thật!

Tần Tử Hằng giơ ngón cái khen.

- Đúng đó, chưa từng thấy ai uống dữ như thế... Anh hai giấu kỹ quá đấy.

Tần Tử Việt cũng bắt đầu nói linh tinh.

Tần Minh và Tần Hải thấy vậy bèn lắc đầu, hai anh em này gậy ông đập lưng ông, đúng là tự làm tự chịu.

Nhưng tửu lượng của Tần Xuyên đúng là khá kinh người, khiến họ mở rộng tầm mắt rồi.

Tần Xuyên còn muốn rót rượu cho họ, nhưng mọi người đều uống không nổi nữa nên cứ từ chối.

Tần Xuyên lầm bầm:

- Đây, còn nửa vò rượu mà! Mọi người không uống thì tôi uống hết đó! Vị này khá giống Hầu Nhi Tửu! Còn ngon hơn Coca không đường nữa!

Mọi người liền há hốc miệng, ngỡ là mình nghe lầm rồi, muốn uống hết nửa vò sao?

- Tần Xuyên này, đủ rồi! Thiên Lý Hương không phải rượu bình thường, cháu uống quá nhiều rồi, uống nữa sẽ có chuyện đó!

Tần Minh khuyên.

- Uống chút nước trái cây có là gì chứ? Yên tâm đi ông!

Tần Xuyên không nhiều lời nữa, cầm vò rượu lên ngửa cổ uống ừng ực. May mà miệng vò rượu này rất nhỏ, Tần Xuyên chần hết miệng vò nốc cạn không chừa giọt nào!

Mười mấy giây sau, Tần Xuyên đặt vò rượu rỗng lên bàn, cười ha ha:

- Uống đã quá! Còn rượu này không? Đem vài vò nữa ra đây!

Cha con Tần Minh thiếu điều muốn chết giặc, tên này có còn là người không? Vò này tới ba cân rượu lận mà!

Người có tử lượng tốt đến đâu uống nửa cân đã không ổn rồi, Tần Xuyên uống một hơi hơn ba cân, nói hãnh “uống như trâu” cũng bằng thừa!

- Cháu này, thật không sao chứ?

Tần Minh không yên tâm, bèn đến gần nhìn kỹ sắc mặt của Tần Xuyên.

Tần Xuyên xua tay:

- Thật không sao mà, đã nói với mọi người rồi, trong mắt cháu rượu này chỉ giống nước trái cây thôi. Tử lượng của mọi người thấp thật đấy, sau này đừng uống rượu với cháu nữa, không đủ sức đâu!

Sắc mặt mọi người trở nên kỳ cục, tại sao lại có cảm giác uống rượu với kẻ không phải người thế này?

Đặc biệt là Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt không dám tin vào mắt mình, nếu trở về kể cho những người khác trong gia tộc nghe, chắc họ đều tưởng hai anh em phát điên hết!

Hầu như ai uống rượu Thiên Lý Hương này đều không chống đỡ nổi, rượu ngấm càng lúc càng nặng, vợ chồng Liễu Trung Kinh cũng muốn ngủ trưa rồi.

Cuộc vui đến lúc cũng tàn, Tần Xuyên hứng chí cùng Liễu Hàn Yên tiễn mọi người về.

Mãi đến lúc rời khỏi, mọi người đều nhìn Tần Xuyên mà hết nói nổi, giống như nhìn quỷ vậy...

Sau khi dọn dẹp mọi thứ, họ lại trở vào trong nhà.

Liễu Hàn Yên bế em gái lên lầu vào phòng ngủ, làm một người chị hết sức

dịu dàng.

Sau đó Liễu Hàn Yên mới xuống lầu, thấy Tần Xuyên đang xem ti vi, không có vẻ say xin chút nào, cô khẽ nhú mày.

Cô cũng rất tò mò, trước giờ hẳn không hề uống rượu, tại sao từ lượng lại thần kỳ đến thế.

Cô ngồi xuống cạnh Tần Xuyên, hỏi:

- Lúc này anh không uống say, có phải đã dùng công pháp võ cổ gì đó?

Tần Xuyên nhếch miệng cười, Liễu Hàn Yên cũng nhẫn nại thật, có thể đợi đến lúc này mới hỏi.

- Bà xã, bí mật này anh chỉ nói với em thôi, đừng kể cho ai khác đấy.

Liễu Hàn Yên nghĩ ngợi rồi trịnh trọng gật đầu:

- Tôi hứa với anh.

- Không cần nghiêm túc vậy đâu, thật ra cũng dễ thôi. Bởi vì bản chất của anh là thể Thần Mộc, trừ việc bách độc bất nhập, là men rượu cũng được, là mấy thảo dược khiến người ta buồn ngủ cũng được, đều vô hiệu với anh. Vì vậy anh uống rượu thế nào cũng không say, không cảm nhận được chút mùi men rượu nào, ngược lại còn không thấy gì... Mà vị của rượu anh thấy còn không ngon bằng Coca không đường, cho nên anh dứt khoát không uống rượu nữa.

Tần Xuyên khoanh tay, hẳn cũng rất bất đắc dĩ, không biết đây là mặt tốt hay mặt xấu của thể Thần Mộc nữa.

Có lúc uống rượu không say cũng là một vấn đề khá đau đầu.

Ánh mắt Liễu Hàn Yên sáng lên, có phần ngạc nhiên. Trước giờ cô chưa từng nghe trên đời có bản chất như thế, người chồng này của cô còn quá nhiều bí ẩn.

Im lặng một lúc, Liễu Hàn Yên chợt nhớ ra điều gì đó, bèn tháo chiếc nhẫn kim cương xanh đưa đến trước mặt Tần Xuyên.

- Trả lại cho anh.

Tần Xuyên ngậy người, nghi ngờ hỏi:

- Bà xã, em làm gì thế? Không thích sao?

Liễu Hàn Yên lắc đầu:

- Anh định tặng chiếc nhẫn này cho cô nào khác phải không? Cho dù là cô gái tên Đường Vi hay là Diệp Tiểu Nhu, anh cứ nhận lại đi, tôi không việc gì cả.

Tần Xuyên không hiểu, cau mày hỏi:

- Nói gì thế? Sao em lại nghĩ vậy? Anh mua nó từ buổi đấu giá cho em mà, chẳng phải lần trước trong phòng anh có nói mua nhẫn cho em rồi sao?

Liễu Hàn Yên nheo mắt nhìn kỹ sắc mặt của Tần Xuyên, nghe giọng có vẻ như không phải nói dối.

- Vậy hộp bao trong túi anh cũng định dùng trên người tôi phải không?

Liễu Hàn Yên hỏi không chút e dè.

Tần Xuyên liền cà lăm, trong bụng chợt vỡ lẽ.

Hèn gì Liễu Hàn Yên lại hiểu lầm, cô tưởng hẳn định nhân lúc vui vẻ với phụ nữ khác tiện tay tặng nhẫn này cho họ.

- À... Hộp bao đó à, đương nhiên không dùng với bà xã rồi, anh tôn trọng lựa chọn của em, em không muốn làm thì anh cũng không miễn cưỡng. Có điều chiếc nhẫn này đúng là tặng em, còn thật hơn cả vàng thật nữa!

Liễu Hàn Yên chớp mắt, “ừm” một tiếng rồi đeo nhẫn lại.

Hai người rơi vào sự im lặng khá gượng gạo. Tần Xuyên cũng không biết nói chuyện với Liễu Hàn Yên thế nào, còn cô hình như đang nghĩ gì đó.

- Cám ơn anh.

Đột nhiên Liễu Hàn Yên buông một câu như thế.

Tần Xuyên ngậy ra:

- Há? Cám ơn cái gì?

Liễu Hàn Yên mấp má môi, ánh mắt nhìn Tần Xuyên vừa phức tạp lại thần nhiên:

- Cám ơn anh đã tôn trọng suy nghĩ của tôi, không miễn cưỡng tôi sinh con.

Tần Xuyên cười:

- Là chuyện này sao, ày... Bà xã cũng thật là, có gì đáng để cám ơn đâu. Sinh con là chuyện của hai chúng ta, người trong gia tộc nói thế nào là chuyện của họ. Em yên tâm đi, có anh ở đây, không ai làm khó em đâu.

Liễu Hàn Yên nhìn hẳn một hồi lâu, mở miệng nhưng nói không nên lời. Tuy cô cảm thấy mọi chuyện không nhẹ nhàng như thế, ngày tháng lâu dài, hai nhà chắc chắn sẽ gây áp lực.

Nhưng những lời của Tần Xuyên lại khiến cô cảm thấy ấm áp.

Đôi mắt Liễu Hàn Yên sáng lên, cô nói:

- Ngày mai... tôi phải về bộ đội rồi, bởi vì phải tổ chức lại Hàn Thích nên sau này rất bận, có thể không có thời gian ở cạnh anh.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 213: Trống Rỗng

Tần Xuyên nửa cười nửa không:

- Thế nào, không nỡ rời xa ông xã sao?

Liễu Hàn Yên lắc đầu:

- Không có, chỉ muốn nói với anh một chút.

Tần Xuyên có phần khó chịu:

- Trong tình hình bình thường, lẽ nào không có chút cảm giác lưu luyến không rời à?

Liễu Hàn Yên im lặng hạ mi mắt, đột ngột nói:

- Tôi không nỡ xa Tiên Tiên...

- Này, thuận tiện thì không nỡ xa ông luôn với!

Tần Xuyên buồn bực.

Liễu Hàn Yên lấy làm lạ nhìn hắn, hỏi:

- Tôi nhớ đã từng nói với anh, tôi không tin vào tình yêu...

- Ừ, anh nhớ chứ.

Tần Xuyên gật đầu:

- Em cũng nói một năm không gặp mặt được vài lần, anh đã chuẩn bị tâm lý rồi.

- Vậy sao anh còn mua nhẫn cho tôi? Còn đối xử tốt với tôi? Anh không cảm thấy vô nghĩa à?

Liều Hàn Yên thấy rất khó hiểu.

Tần Xuyên vò đầu, khó xử nói:

- Anh phải trả lời thế nào đây? Em không tin vào tình yêu cũng được, không thường gặp anh cũng được, đều là chuyện của em... Nhưng em là vợ anh, anh đối tốt với em, mua quà tặng em là chuyện nên làm. Ít ra anh cũng phải nỗ lực khiến quan hệ giữa chúng ta tốt hơn chứ. Tuy anh có rất nhiều ưu điểm, nhưng chủ yếu nhất chính là thích làm tốt một chuyện, làm vợ chồng đương nhiên cũng phải cố gắng làm vợ chồng tốt rồi.

Liều Hàn Yên nghe vậy, cô chăm chú nhìn Tần Xuyên hồi lâu, sau cùng gật đầu.

- Tôi biết rồi, anh nói không sai, nỗ lực để mọi chuyện tốt hơn luôn là việc đúng, tôi cũng sẽ cố gắng làm người vợ tốt.

Dứt lời, Liều Hàn Yên đứng dậy trở lên lầu:

- Sáng sớm mai tôi phải đi, anh nhớ đưa Tiên Tiên về nhà, đừng để nó lái xe.

Tần Xuyên nghĩ bụng, lẽ đâu em vợ muốn ở cùng anh rể thì tính sao? Đây đúng là vấn đề phiền phức...

Nhưng dù thế nào, Liều Hàn Yên đã nói thì sẽ làm.

Sáng sớm hôm sau, trong lúc mơ ngủ, Tần Xuyên nhận thấy cô đã dậy sớm rời giường.

Giường ngủ lớn như thế trở nên trống trải, chỉ còn lại mùi hương phụ nữ thoang thoảng.

Tần Xuyên ngồi dậy đưa tay sờ chỗ bên cạnh, dường như giường cũng trở nên cực kỳ lạnh lẽo.

Hắn xuống giường kéo tủ đầu giường phía Liễu Hàn Yên, phát hiện cô đem cả con gấu bông bị đứt tay kia theo cùng.

Xem ra ngay cả trong quân doanh, Liễu Hàn Yên cũng quen ôm con gấu đó ngủ.

Mấy ngày nay, hầu như hôm nào cũng ngủ cùng Liễu Hàn Yên, rồi cùng thức dậy, bây giờ đột ngột chỉ còn một người, Tần Xuyên đúng là có chút hụt hẫng.

- Anh rể! Ăn sáng đi!!

Dưới lầu vang tiếng gọi ngọt dịu của Liễu Tiên Tiên. Cô gái này hình không buồn vì chị rời khỏi, có lẽ cô đã quen với cảnh tụ ít ly nhiều với chị.

Tần Xuyên cười đáp một tiếng, rửa mặt xong liền thay quần áo xuống lầu.

Hai người cùng ăn sáng, Tần Xuyên nói phải chờ Liễu Tiên Tiên về nhà.

Nhưng Liễu Tiên Tiên nhất quyết không chịu, ngập ngừng nói:

- Về nhà cô đơn lắm, chỉ có mình em, bạn học được nghỉ đều về nhà hết rồi.

- Đâu còn cách nào, chị em muốn em về, cô ấy không yên tâm để em ở cùng anh.

Tần Xuyên nói.

- Anh rể, mấy ngày nay em đã quan sát kỹ, phát hiện anh thực ra là người đàn ông rất ngay thẳng, rất lương thiện. Em không xem anh là tên háo sắc nữa, cho

nên em không ngại ở cùng anh đâu!

Liễu Tiên Tiên nghiêm túc nói.

Tần Xuyên ngại ngần sờ cằm:

- Vậy mà cũng bị em phát hiện, đúng là em vợ có mắt nhìn không tồi. Nhưng mà chị em quyết định chuyện này, em phải nói cho chị đồng ý mới được, bằng không cô ấy trách anh nuốt lời thì sao?

- Anh rể tội nghiệp em với, ngày nào em cũng làm cơm cho anh, còn chơi trò chơi với anh, em sẽ rất ngoan...

Liễu Tiên Tiên chu môi, nhìn hắn đầy trông đợi.

Tần Xuyên thấy cũng đau lòng, em vợ nhõng nhẽo đúng là đáng thương.

Nhưng Liễu Hàn Yên không ở nhà, hắn ở cùng với Liễu Tiên Tiên thế nào cũng bị người ta nói ra nói vào, nếu gây hiểu lầm cho con gái người ta thì không tốt chút nào.

- Em vợ, em có thể tìm bạn học cùng ra ngoài chơi hay là du lịch đâu đó? Anh rể em còn phải đi học, không thể ngày nào cũng chơi cùng em được.

Tần Xuyên nói.

Liễu Tiên Tiên dẫu môi:

- Nhưng em không thân với đám bạn trong trường, con gái thì không thích em, con trai đứa nào cũng mê gái, đáng ghét lắm.

Tần Xuyên cười bất đắc dĩ. Trước kia từng nghe Lục Tịch Nhan nói Liễu Tiên Tiên là một trong ba hoa khôi, đúng là dễ khiến con gái ghen tỵ, lại dễ bị con trai dòm ngó.

Nghĩ vậy, cô nhóc này cũng khá tội nghiệp, cả quan hệ bạn học bình thường cũng không có được.

- Phải rồi, lần trước chẳng phải em dẫn theo mấy đứa con trai đến tiệm net gây chuyện với anh sao?

Nhắc lại chuyện đó, Liễu Tiên Tiên liền thấy ngượng, nhỏ tiếng nói:

- Đó là mấy người trong hội Taekwondo, em không thân với chúng lắm. Đám theo đuôi đó muốn quen em, nhưng em không thích tụi nó.

Tần Xuyên hết nói, đám nam sinh này cũng thảm thật.

Đúng lúc Tần Xuyên do dự làm thế nào mới không khiến em vợ tổn thương thì có người gọi điện.

Tần Xuyên nhìn qua, không ngờ là Chu Phương Ngữ, bèn buồn bực bắt máy.

- A lô, bác sĩ Chu, sao lại gọi cho tôi? Có chuyện sao?

Chu Phương Ngữ không vui nói:

- Thế nào, không có chuyện gì thì không được gọi cho anh à?

- Ý tôi không phải thế, chỉ là người đẹp như cô chẳng phải rất bận sao?

Tần Xuyên cười hì hì.

Chu Phương Ngữ hừ một tiếng:

- Miệng toàn nói ngọt, có ngốc mới tin anh... Tôi hỏi anh, anh định chừng nào mới làm đợt trị liệu cuối cùng cho chị tôi? Chị tôi luôn đợi anh đấy, vì không tiện làm phiền anh nên không gọi, nhưng tốt xấu gì anh cũng phải để ý chứ?

Đầu bên kia điện thoại có tiếng Chu Phương Tinh, hình như bảo em gái đừng nặng lời quá, lịch sự một chút.

Tần Xuyên sượng sùng cười:

- Chuyện này à, do tôi sơ sót, mấy hôm nay trùng hợp có chuyện, hay là hôm nay tôi qua đó?

- Đến được là tốt nhất, qua đợt này chị tôi phải đi xa nhà, nếu chân khỏi hẳn thì cũng bớt nhiều phiền phức.

Chu Phương Ngữ nói.

Tần Xuyên gật đầu lia lịa, hẹn xong thời gian liền cúp máy.

Liễu Tiên Tiên tập trung nghe, lúc này nhìn hẳn đầy mong đợi:

- Anh rể, anh phải đi xem bệnh cho người khác sao? Anh dẫn em theo cùng được không? Em ở nhà chán quá chừng!

- Giờ anh đưa em về nhà trước rồi tính sau.

- Không chịu! Anh dẫn em theo với, để em thấy anh lợi hại thế nào chứ! Cùng lắm đến tối anh đưa em về là được!

Đoạn Liễu Tiên Tiên bất chợt chạy đến gần Tần Xuyên đặt móng tròn lên đùi hẳn, hai cánh tay trắng muốt ôm lấy cổ hẳn, rồi nũng nịu cọ mặt mình vào mặt hẳn...

Mấu chốt là tư thế này khiến vòng một đầy đặn dị thường của Liễu Tiên Tiên áp sát vào ngực hẳn, cứ thế mà ma sát lên xuống.

- Anh rể là tốt nhất... đừng bỏ em một mình mà...

Liễu Tiên Tiên cầu xin.

Toàn thân Tần Xuyên đều căng thẳng, cơ thể cứng đờ, trong mũi toàn là hương thơm ngọt ngào trên người Liễu Tiên Tiên.

Tuy về mặt tâm lý, cảm quan đều cực kỳ thoải mái, hẳn cũng không dám nhúc nhích!

Vừa nghĩ đến người ngồi trên đùi là em vợ mình, cảm giác đấu tranh và khoái cảm trong lòng hẳn xen lẫn cực kỳ phức tạp!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 214: Giao Ước Của Chúng Ta

Dưới thế công nung nịu của Liễu Tiên Tiên, Tần Xuyên không tiện cự tuyệt dứt khoát, đành nói:

- Vậy buổi tối anh đưa em về nhà, chúng ta không thể phạm vào vấn đề nguyên tắc được!

Liễu Tiên Tiên đắc ý trong lòng. Quả là sức dẫn của bản thân vô địch, vừa nhõng nhẽo một chút đã xử được anh rể ngốc này.

Mặc kệ nguyên tắc gì đó, đợi qua được ban ngày, còn sợ gì ban đêm hấn chống đỡ nổi? Cho nên cô cười ngọt gật đầu đồng ý.

Hai người ăn sáng xong liền xuất phát đến Chu gia.

Thực ra Liễu Tiên Tiên không quan tâm Tần Xuyên đi đâu hay hấn trị bệnh thế nào. Tính cô thích chơi vui, hiếu động, có người cùng cô đi khắp nơi, tâm trạng cô đương nhiên sẽ tốt.

Lúc đến Chu gia, cha con Chu Vân Phong đúng lúc không có mặt, nhưng Chu Phương Ngữ đã đợi ở cửa.

Rõ ràng Chu Phương Ngữ cũng vừa về tới nhà mới biết Tần Xuyên cứ mãi không chữa cho chị mình, cô đợi rất sốt ruột.

Thấy Tần Xuyên lái chiếc Mercedes – Benz G55 tới, còn dẫn theo Liễu Tiên Tiên xuống xe, Chu Phương Ngữ liền nhú mào.

- Bác sĩ Chu, khách sáo thế, còn đứng bên ngoài chờ tôi nữa?

Tần Xuyên cười chào hỏi.

- Hừ, đúng là không biết nhục...

Chu Phương Ngữ trừng mắt.

Biểu cảm Tần Xuyên cứng nhắc:

- Thế nào? Tôi lại chọc tức cô rồi sao?

- Tôi chỉ cảm thấy bi ai cho vợ anh, cũng không biết tìm đâu ra, còn trắng trợn như thế nữa.

Chu Phương Ngữ cứ làm như vô ý nhìn Liễu Tiên Tiên, nghĩ bụng tên hám gái này đúng là may mắn, bên cạnh toàn là người đẹp hàng đầu, mỗi người một vẻ.

Liễu Tiên Tiên nghe vậy liền cười khúc khích, sự hiểu lầm này khiến cô thấy thú vị.

- Có nghe thấy chưa! Ai kêu anh trêu hoa gheo nguyệt! Bây giờ ai cũng biết anh háo sắc thế nào rồi!

Liễu Tiên Tiên chọc tay vào hông Tần Xuyên.

Tần Xuyên vô tội nói:

- Được rồi, đừng để người ta hiểu lầm, chúng tôi chỉ là quan hệ anh rể và em vợ thôi.

Chu Phương Ngữ ngậy ra, sau khi nghĩ kỹ mới biết mình hiểu lầm, sắc mặt liền ửng đỏ.

- Thì... thì ra là em vợ anh, tôi còn tưởng...

Chu Phương Ngữ ngại ngùng nói.

Liễu Tiên Tiên tươi cười đến gần nắm một tay của Chu Phương Ngữ, vẻ mặt ngây thơ nói:

- Chị bác sĩ, có phải chị biết rất nhiều bí mật của anh rể em phải không? Bên ngoài anh ấy có bao nhiêu phụ nữ, chị nói với em được không?

Chu Phương Ngữ khá ngạc nhiên, rõ ràng Liễu Tiên Tiên tự đến làm quen khiến cô có chút không quen.

Nhưng một cô gái dễ thương như thế gọi cô là chị, cô cũng khó cự tuyệt.

- Thực ra... chị cũng không rõ lắm.

Chu Phương Ngữ nhìn Liễu Tiên Tiên từ khoảng cách gần, hận không thể đưa tay véo mặt cô bé để nựng thỏa thích.

Tần Xuyên thờ dài lắc đầu, xem ra công phu làm nũng của Liễu Tiên Tiên có hiệu quả với cả nam lẫn nữ. Chẳng biết là học theo ai, vợ hãnh mà có nửa phần công lực đó thôi, chưa biết chừng cũng đủ khiến hãnh mê mết đến chết đi sống lại?

Vào phòng Chu Phương Tinh thì thấy cô đang đọc tư liệu gì đó sau bàn sách, còn dùng kính phóng đại nghiên cứu một mảnh gốm, rất có phong phạm chuyên gia.

- Chị, chị không thể đợi về sở nghiên cứu mới xem mấy thứ đó sao? Ở nhà thì đừng làm việc nữa.

Chu Phương Ngữ bất đắc dĩ trừng mắt.

Chu Phương Tinh ngẩng lên thì thấy Tần Xuyên và Liễu Tiên Tiên đi vào, trước là chào hỏi, ngay sau đó liền hoảng hốt.

- Em là... Liễu Tiên Tiên?

Cô em vợ lơ mơ chớp mắt:

- Đúng thế, chị biết em à?

Chu Phương Ngữ cười:

- Chị biết em là hoa khôi của trường mình, nhưng chắc em không biết chị là ai, vì chị chỉ hướng dẫn vài nghiên cứu sinh, cũng không thường đến trường.

- A, thì ra chị là giảng viên đại học của em.

Liễu Tiên Tiên nhất thời hứng thú, bèn chạy đến trò chuyện nhiệt tình với Chu Phương Tinh.

Biết được Liễu Tiên Tiên là em vợ của Tần Xuyên, Chu Phương Tinh có chút ngại, nhưng nhanh chóng che giấu được.

Chu Phương Ngữ cũng nhanh chóng gia nhập vào cuộc nói chuyện, ba người ríu rít nói không ngừng, tiếng cười không dứt.

Tần Xuyên bị hắt hủi một bên, có cảm giác như hãn chỉ đưa Liễu Tiên Tiên đến gặp hai chị em chứ không phải đến chữa chân.

Mười mấy phút sau, Chu Phương Ngữ mới ngại ngừng cười với Tần Xuyên:

- Tần Xuyên, bọn em không nói nữa, hay là anh trị cho em trước đi, em muốn chân mau khỏi.

Tần Xuyên đã sớm lấy hộp châm ra, gật đầu cười:

- Không sao, nhưng mà em phải chuẩn bị, đợt trị cuối cùng có thể mất đến mấy tiếng. Anh định giúp em phục hồi cơ trong một lần luôn, như thế hôm nay em có thể khỏi hẳn!

- Phục hồi cũng có thể dùng châm sao?

Chu Phương Tinh rất ngạc nhiên.

Chu Phương Ngữ càng ngạc nhiên hơn, cô không dám tin, điều này đã phá vỡ mọi thường thức y học mà cô biết.

Tần Xuyên gật đầu:

- Thường thì không được, nhưng anh dùng chân khí bảo vệ kinh mạch và cơ cho em nên sẽ không bị tổn thương, chỉ cần đợi em quen đi lại bình thường là được rồi.

Khuôn mặt Chu Phương Tinh lộ một tia vui mừng:

- Vậy thì hay quá, em con lo không hồi phục kịp chứ, thế này chắc chắn kịp rồi!

Tần Xuyên buồn bực:

- Tinh nhi, em vội đi như thế làm gì?

Chu Phương Tinh ngập ngừng, trong mắt có phần phức tạp, nói không nên lời.

Nhưng Chu Phương Ngữ lại chua chát nói:

- Chị tôi muốn tham gia một dự án khảo cổ ở nước ngoài, có thể một đến hai năm mới về, cho nên mới gấp gáp muốn chân mau khỏi.

- Đi lâu vậy sao?

Tần Xuyên ngậy ra, trong bụng có chút không vui, có chút hụt hẫng và bất đắc dĩ.

Tuy không gặp Chu Phương Tinh nhiều, nhưng khí chất, sự thiện lương, đơn thuần và dung mạo của cô rất thu hút hẳn.

Cộng thêm hai người cũng từng nhiều lần tiếp xúc ám muội, trong lòng Tần Xuyên cứ thế mà có hình bóng của Chu Phương Tinh.

Trước đó hẳn cũng thừa nhận là mình có thích Chu Phương Tinh.

Có điều không phải cô gái nào cũng giống Đường Vi và Diệp Tiểu Nhu chịu tiếp nhận mọi mặt của hẳn, cho nên hẳn cũng không trông mong gì.

Hai mắt Liễu Tiên Tiên sáng rỡ, đứng sau lưng lặng lẽ nhìn, trong mắt như muốn nói ba chữ: có mờ ám!

- Hạng mục này rất quan trọng, với công tác khảo cổ Hoa Hạ chúng ta mà nói, ai có thể đi là vinh hạnh, em không muốn bỏ lỡ.

Chu Phương Tinh cười thản nhiên.

Tần Xuyên gật đầu. Chu Phương Tinh là người phụ nữ luôn muốn theo đuổi sự nghiệp, có thể thấy điều đó từ nhiệt tình với khảo cổ của cô, cũng nên ủng hộ cô.

- Vậy chúng ta mau chóng bắt đầu đợt trị liệu cuối cùng đi.

Tần Xuyên không nghĩ nhiều nữa mà cười sáng khoái.

Trị liệu lập tức tiến hành, Chu Phương Tinh dẫn Liễu Tiên Tiên ra ngoài đón tiếp, họ đều là em gái nên nói chuyện khá hợp.

Tần Xuyên vẫn giúp Chu Phương Tinh cởi quần xuống như trước, để cô nằm sấp trên giường để tiện dùng châm.

Có điều động tác của Tần Xuyên nhẹ nhàng và chậm hơn trước, không biết vì sao hẳn muốn khoảng thời gian này kéo dài hơn...

Chu Phương Tinh hình như có thể cảm nhận được tâm trạng lúc này của hẳn, cô làm sao không có điều khó nói cho được.

Người đàn ông này đã cho cô hy vọng, đã cứu tính mạng cô, tài hoa của hắn khiến cô kinh ngạc không thôi... đồng thời cũng khiến cô vui cười không dứt...

Cô nhìn gương mặt chuyên tâm của Tần Xuyên, nói:

- Tần Xuyên... anh... lần trước những gì anh nói là thật chứ?

Tần Xuyên khựng lại, cười nói:

- Anh nói với em rất nhiều, em muốn hỏi câu nào?

- Chính là... chính là nói anh... anh...

Chu Phương Tinh không nói nên lời.

- Anh thích em?

- Ừm...

Chu Phương Tinh gật đầu nói lí nhí.

Tần Xuyên cười:

- Đương nhiên là thật, nhưng thế thì sao. Đợi chân em khỏi rồi ra nước ngoài công tác, có lẽ sau này chúng ta cũng sẽ không gặp nhau nữa.

Trong mắt Chu Phương Tinh rưng rưng, khóe mắt đỏ lên nhìn hắn, dường như đã hạ quyết tâm, đột ngột nói:

- Chúng ta giao ước với nhau được không?

- Giao ước? Giao ước gì?

Tần Xuyên không hiểu.

Chu Phương Tinh cười tựa như sen tuyết nở rộ:

- Bất kể là một hay hai năm, đến khi em về, nếu anh còn thích em, mà em cũng không thể quên anh... Em sẽ làm người phụ nữ của anh, được không?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 215: Vẫn Phải Nể Mặt

Tần Xuyên đơ ra nhìn cô một lúc, dường như tim đập cũng ngừng lại vài giây mới định thần lại.

Hắn thấy cổ họng khô khốc, rung động với ý định của cô...

- Tinh nhi, em nói là... em...

- Trừ khi đến lúc đó anh nói không được, bằng không thì... em mặc kệ những thứ khác.

Trong mắt Chu Phương Tinh hiện lên một tia kiên quyết.

Tần Xuyên chợt ý thức rằng hắn luôn xem Chu Phương Tinh là cô gái ngoan ngoãn luôn tuân theo nề nếp truyền thống, hóa ra hắn đã sai rồi.

Bình thường thoạt nhìn cô chẳng hề phô trương, nhưng sâu trong trong nội tâm luôn có sự độc lập đến khuất cường và cuồng nhiệt. Cô chỉ là theo đuổi thứ mình muốn, dù là chuyên ngành khảo cổ cũng vậy, hay là tình cảm mà cô muốn.

Một khi xác định mục tiêu, cô sẽ không màng tất cả, tựa như thiêu thân lao vào lửa không hề hối tiếc.

Đương nhiên, Tần Xuyên tuyệt đối không tự nhận hắn là một đốm “lửa”.

Hắn phì cười, gật đầu:

- Được, chắc chắn như thế nhé. Lúc đó anh ra sân bay đón em, nếu em dám dẫn bạn trai nước ngoài về thì anh sẽ giận đấy.

Chu Phương Tinh lườm hằn:

- Hừ, em không thích người tây đâu. Còn anh nữa, bên cạnh nhiều người đẹp như thế, lúc đó chắc sớm quên em rồi.

- Sao thế được, Tinh nhi của anh xinh đẹp tốt bụng có khí chất, muốn gì có đó, anh đi đâu tìm người thứ hai đây?

Tần Xuyên lấy lòng cô.

Trong lòng Chu Phương Tinh ngọt lịm, thì thầm:

- Ai bảo em bị anh lợi dụng nhiều như thế, cả người bị anh thấy hết rồi, bằng không thì em không chấp nhận đâu...

Tần Xuyên hiếm khi thấy cô biểu lộ mặt thiếu nữ, đúng là đáng yêu quá, bèn cười ngốc.

Hai người anh anh em em tiếp tục trị liệu, bất giác cả buổi sáng đã trôi qua.

Buổi chiều, Tần Xuyên bắt đầu thông qua chân khí giúp Chu Phương Tinh phục hồi, khiến mỗi một cơ bắp đều phản ứng đầy sức sống.

Mãi bận đến chập tối, toàn thân Tần Xuyên đều đầm mồ hôi. Dù gì cũng phải khống chế từng chút một chân khí xuôi theo từng cơ bắp, đây là cách trị liệu có độ khó cực cao.

Chu Phương Ngữ dẫn Liễu Tiên Tiên chơi cả ngày trong nhà, sau cùng hai người thấy chán, bèn lên mạng chơi trò chơi.

Khi trời tối hằn, Chu Vân Phong cũng trở về, biết sư thúc sư tỷ đang bận trị liệu nên không dám làm phiền.

Đến lúc sắp ăn tối, ba người mới đến ngoài phòng Chu Phương Tinh gõ cửa.

- Chị ơi, vẫn chưa xong sao? Hai người chưa ăn cơm trưa, buổi tối có ăn không?

Chu Phương Ngữ có phần lo lắng thấp thòm.

Lúc này cửa đột ngột mở ra.

Người mở cửa không phải Tần Xuyên mà chính là Chu Phương Tinh đang đứng đó!

- Tiểu Ngữ, cuối cùng chị có thể đứng nói chuyện với em rồi.

Chu Phương Tinh cười tươi như hoa.

Nhưng sau một lúc thất thần ngẩn ngui, Chu Phương Ngữ liền vỡ òa bật khóc, còn nhào thẳng vào lòng chị mình.

Trên thực tế, về chiều cao thì chân của Chu Phương Ngữ dài hơn, nhỉnh hơn cỡ ba, bốn phân, vì vậy nhìn hai chị em ôm nhau khá thú vị.

Chu Vân Phong cũng nước mắt rùng rùng, tay run rẩy đến gần ôm hai cháu gái, nghẹn ngào mà cảm kích nhìn Tần Xuyên.

- Cuối cùng chị có thể đứng rồi! Cuối cùng chị đã khỏi rồi!

Chu Phương Ngữ nức nở.

Nghe tiếng khóc xúc động của em gái, Chu Phương Tinh cũng rơi nước mắt vì hạnh phúc.

Cô đợi quá nhiều năm rồi. Áp lực, đau khổ mà cô gánh trên lưng mấy năm nay, vì đôi chân đã được sống lại lần nữa mà hoàn toàn biến mất.

Cô xúc động ôm chầm em gái, cười nói:

- Em có còn là trẻ con đâu, sao lại ôm chị khóc chứ, nhà đang có khách mà.

- Em mặc kệ! Em vui lắm! Em muốn khóc! Hức hức...

Tính tình ngay thật của Chu Phương Ngữ cũng lây sang Liễu Tiên Tiên. Cô em vợ cũng sụt sịt, hai mắt rưng rưng.

Tần Xuyên nhìn cô gái nhỏ:

- Đây em vợ, chị em người ta xúc động vì phục hồi và thương cảm nỗi đau trong quá khứ, hôm nay em mới quen họ, khóc gì dữ vậy?

Liễu Tiên Tiên đưa tay lau khóe mắt, lúng túng:

- Không biết, chỉ muốn khóc thôi...

Khóe miệng Tần Xuyên giựt giựt hai cái, thế giới nội tâm con gái đúng là khó hiểu.

Đợi ba cô gái lau khô nước mắt mới nhớ vẫn chưa ăn tối, cho nên mọi người vui vẻ ăn một bữa no nê.

Chu Vân Phong bận bịu sai người chuẩn bị đồ cúng, nguyên tuần sau phải cảm ơn tổ tiên Chu gia bảo hộ, còn phải đến chùa trả lễ khiến nhóm Tần Xuyên dở khóc dở cười, song cũng cảm động trong lòng.

Lúc cao hứng, Liễu Tiên Tiên đề nghị ra ngoài chơi một chuyến chúc mừng Chu Phương Tinh cáo biệt xe lăn.

Tuy Tần Xuyên đã rất mệt nhưng cũng không muốn làm các cô gái cụt hứng, vì vậy hăn sáng khoái đáp ứng.

Nói đến chỗ đi chơi thì Liễu Tiên Tiên là người rành nhất, cũng không hiểu tại sao cô biết gần đó có một tiệm karaoke cao cấp, bèn rủ mọi người cùng đi hát.

Thường ngày chị em Chu gia không có mấy dịp đi, nên muốn đi cho khuây

khóa. Còn Tần Xuyên là người nhà quê mới lên thành phố, hoàn toàn chưa từng trải nghiệm nên cũng không có ý kiến.

- Em vợ, anh không biết hát, có quan trọng không? Nghe nói karaoke là nơi hát hò mà?

Tần Xuyên hơi kích động, hấn là đi cho biết mà!

Liễu Tiên Tiên lườm hấn:

- Anh rể lạc hậu quá đi, không biết hát thì có thể rống mà, mọi người chơi cho vui thôi để ý hát hay làm gì?

Tần Xuyên liền vỡ lẽ, thì ra như vậy cũng được. Thế thì hấn vẫn có chút tự tin, dù gì năng lực học tập của hấn cực giỏi, phút chốc sẽ học được thôi!

Đến quán karaoke giải trí tên “Ma Âm”, ánh đèn xanh đỏ khiến nơi này nhìn có vẻ kỳ quái.

Liễu Tiên Tiên xung phong chạy thẳng đến quầy tiếp tân muốn một phòng cỡ lớn, không hề chê mặc mà chọn một đồng thức uống trái cây khiến nhân viên tiếp tân mừng ra mặt, vội vàng cung kính mời bốn người họ vào phòng.

Đi qua một hành lang, Tần Xuyên chợt phát hiện bóng một cô gái rất quen mắt trong đám nam nữ phía trước.

Hấn nhìn kỹ hơn, liền buột miệng gọi cô gái tóc dài thướt tha mặc sơ mi trắng phối với váy đen ngắn:

- Tiểu Nhu!

Lưng cô gái sững lại rồi lập tức quay qua, gương mặt xinh đẹp lộ vẻ bất ngờ:

- Anh Tần Xuyên!

Diệp Tiểu Nhu ngại ngùng gật đầu với vài người bên cạnh, rồi đi nhanh đến trước mặt Tần Xuyên, sau đó nhìn ba người đẹp bên cạnh hẳn với vẻ nghi ngờ.

Lúc thấy Liễu Tiên Tiên, Diệp Tiểu Nhu rõ ràng cũng biết, có phần ngạc nhiên:

- Tiểu Nhu, sao em lại ở đây? Chẳng phải em nói tìm được công việc thực tập sao?

Tần Xuyên hiếu kỳ hỏi, mấy ngày nay không gặp, định bụng tìm cô thì không ngờ gặp ở đây.

Diệp Tiểu Nhu cười ung dung:

- Là Phó tổng giám đốc và chủ quản dẫn em cùng vài thực tập sinh mới vào công ty đến đây hát, như thế có thể kéo gần quan hệ đồng nghiệp... Còn Tần Xuyên các anh?

Tần Xuyên cũng không giấu diếm, bèn giới thiệu sơ qua Liễu Tiên Tiên và chị em Chu gia, nói rõ là chúc mừng Chu Phương Tinh khỏi bệnh.

Diệp Tiểu Nhu nhìn chị em Chu gia xinh đẹp rạng ngời, không chút thua kém cô, trong mắt khó tránh buồn bực, nhưng cô chỉ nói vài câu chúc mừng Chu Phương Tinh.

- Diệp Tiểu Nhu, đây là bạn em sao?

Một cô gái thoạt nhìn hơn ba mươi tuổi, tóc búi gọn, thân hình nầy nở đến gần tươi cười nhìn bọn Tần Xuyên đánh giá.

Diệp Tiểu Nhu vội lễ phép giới thiệu:

- Chủ quản Ngô, anh... anh ta là...

Diệp Tiểu Nhu muốn nói Tần Xuyên là bạn trai cô, nhưng có em vợ là Liễu

Tiên Tiên ở đây, cô không biết nên nói thế nào.

Tần Xuyên lại cười nói:

- Tôi họ Tần, là bạn trai của tiểu Nhu, các cô này là bạn tôi.

Diệp Tiểu Nhu nghe Tần Xuyên nói thế liền thấy ngọt trong lòng, đặc biệt là hẳn thừa nhận trước mặt nhóm Liễu Tiên Tiên. Điều đó chứng tỏ hẳn không nghĩ cách giấu cô đi.

Về phần Liễu Tiên Tiên, bên ngoài nhìn có vẻ rất ngốc rất ngây thơ, nhưng thực ra cô đã sớm hiểu nhiều chuyện. Cô chọn cách im lặng, bởi vì khi giao tiếp vẫn phải nể mặt.

Chị em Chu gia lại thấy tâm tình phức tạp. Tên này đúng là dám nói, rõ ràng đã kết hôn, vậy mà ngay trước mặt em vợ còn nhắc đến bạn gái khác của mình.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 216: Gặp Lại Em

Trong mắt nữ quản lý họ Ngô lướt qua một tia kính ngọc, nhìn cách ăn mặc của Tần Xuyên cũng bình thường, mặc dù nhìn cao ráo đẹp trai nhưng khí chất chẳng giống quý công tử gì cả.

Nhưng mấy cô gái bên cạnh Tần Xuyên đều vô cùng xinh đẹp, mỗi người một vẻ. Đàn ông bình thường có một người bạn gái như vậy đã rất hiếm rồi, sao Tần Xuyên lại quen nhiều thế?

Vì thế chủ nhiệm Ngô nghi hoặc nghĩ nghĩ rồi cười mỉm nói:

- Nhìn dáng vẻ của anh Tần là biết anh là thanh niên trẻ tuổi đầy hứa hẹn, không biết anh theo ngành gì nhỉ? Diệp Tiểu Nhu rất xuất sắc, sao không thấy cô ấy cùng làm việc với anh?

Tần Xuyên nghĩ thầm, người phụ nữ này thật biết nói chuyện, vòng vo muốn hỏi hẳn làm nghề gì.

- Trước đây khi ở quán Internet, tôi và Tiểu Nhu cùng làm thuê, bây giờ tôi tự mình mở một quán Internet, Tiểu Nhu thích ngành ăn uống, tôi cũng ủng hộ cô ấy.

Tần Xuyên cũng không giấu diếm, thẳng thắn nói.

Chủ nhiệm Ngô cười híp mắt, lần này liền hiểu rõ, hóa ra là một tên mở quán Internet, cho dù là ông chủ nhỏ nhưng cũng chẳng giỏi đến đâu.

- Ha ha, anh Tần trẻ như vậy mà đã có thể tự mình mở quán Internet, đúng là có năng lực, chẳng trách Diệp Tiểu Nhu thích anh.

Diệp Tiểu Nhu ở bên cạnh nghe mà mặt đỏ bừng, cô luôn cảm thấy Tần Xuyên rất có năng lực, khi người khác chưa phát hiện ra cô đã nghĩ vậy rồi. Nay nhìn Tần Xuyên càng ngày càng xuất sắc, đương nhiên cô cũng thấy rất kiêu ngạo và vui mừng.

Chủ nhiệm Ngô nói mấy câu khách sáo rồi định đưa Diệp Tiểu Nhu đến phòng bao cùng tổ chức hoạt động.

Diệp Tiểu Nhu đã nhiều ngày không gặp Tần Xuyên, rất không nỡ, mắt trông mong nói:

- Anh Tần Xuyên, lát nữa em hát xong sẽ qua tìm các anh, anh gửi số phòng bao vào điện thoại em nhé.

- Được, anh cũng không yên tâm nếu để em tự về nhà.

Tần Xuyên cười nhéo nhéo tay cô gái, hẳn còn chuẩn bị quà cho Diệp Tiểu Nhu nữa cơ, đúng lúc tìm cơ hội tặng cô luôn.

Diệp Tiểu Nhu cười ngọt ngào, vẫy vẫy tay với chị em nhà họ Chu và Liễu Thiển Thiển.

Đợi Diệp Tiểu Nhu vừa đi, Liễu Thiển Thiển mới để lộ bản tính tiểu ma nữ của mình, cười xấu xa nói với Tần Xuyên:

- Anh rể, hóa ra đàn chị Diệp Tiểu Nhu, hoa khôi ngôi trường bọn em là “bạn gái” của anh à! Anh giấu kỹ quá!

Tần Xuyên vừa đi vừa hồ nghi nói:

- Cô em vợ, sao em lại cười vui vẻ thế?

- Hì hì, vì em nắm được điểm yếu của anh rồi! Nếu sau này anh không nghe lời em thì em sẽ đến trước mặt người lớn tố cáo anh! Nói anh phản bội chị em!

Liễu Thiển Thiển vẻ mặt đắc ý.

Tần Xuyên tiêu sái trợn trừng mắt:

- Nếu anh sợ chuyện này thì vừa nãy còn trực tiếp nói Tiểu Nhu là bạn gái anh à? Nếu em muốn nói ra ngoài thì cứ nói đi, chị em biết những chuyện này mà còn mặc kệ anh, anh chẳng thèm quan tâm những người khác nhìn nhận thế nào.

Những trường bối của nhà họ Tần và nhà họ Liễu kia, Tần Xuyên chẳng có cảm tình gì với họ, đương nhiên cũng sẽ không sợ hãi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, kiểu gì hãn cũng nghĩ ra cách ứng phó.

Hơn nữa chẳng lẽ hai nhà này thật sự không biết hãn ở bên ngoài có phụ nữ sao? Hãn không tin, chắc đối với gia tộc lớn mà nói, loại chuyện thế này quá thường gặp, Liễu Hàn Yên mặc kệ thì bọn họ càng mặc kệ hơn.

Liễu Thiển Thiển cũng chỉ hù dọa Tần Xuyên thôi, cô hiểu hơn cả Tần Xuyên, trong gia tộc lớn, một người đàn ông có mấy người phụ nữ đều là chuyện bình thường. Vì cha cô Liễu Trung Nguyên từ khi còn trẻ đến bây giờ đã có không ít hoa đào ở bên ngoài.

Đương nhiên, thỏa mãn dục vọng nam nữ là một chuyện, lấy vợ sinh con vẫn không thể làm bừa. Dù sao thì vấn đề kế thừa gia tộc rất nghiêm túc.

Nhưng cô phát hiện ra Tần Xuyên thật sự không quan tâm nên không khỏi thở phì phì bĩu môi nói:

- Đáng ghét, anh không thể giả vờ sợ hãi sao? Anh rể gốc ghếch, không biết cách làm phụ nữ vui vẻ như vậy mà không biết tại sao đàn chị Diệp lại thích anh...

Tần Xuyên cười xấu xa nói:

- Em vợ à, vấn đề này em đừng biết thì hơn, nhờ em cũng thích anh thì chẳng

phải rất vất vả sao?

Liều Thiển Thiển làm cái mặt quý:

- Anh rể háo sắc, quả nhiên là anh có suy nghĩ vớ vẩn với em! Em phải gọi điện thoại báo chú cảnh sát đến bắt anh!

- Anh bị bắt đi rồi thì em tự mình về phòng nhé!

Liều Thiển Thiển lập tức ỉu xìu, không nói nữa.

Lúc này, bốn người đã đi tới phòng bao.

Lần đầu tiên Tần Xuyên chính thức đến quán Karaoke chơi, nhìn trái nhìn phải mà hẳn cũng không thấy chỗ nào đặc biệt, không biết tại sao lúc mới đầu khi ở trong quán Internet, đám trẻ ranh đó lại cứ nói muốn chơi ở những nơi như thế này.

Liều Thiển Thiển vừa ngồi xuống liền bắt đầu la hét bảo nhân viên phục vụ mang đồ ăn vào, như là chưa ăn tối vậy.

Chu Phương Ngữ nghe hai người nói đến thái độ của Liều Hàn Yên, giả vờ tùy ý hỏi:

- Thiển Thiển, chị gái em thật sự không quan tâm đến chuyện tên đại sắc lang này ở bên ngoài có người phụ nữ khác sao?

Trên thực tế, vấn đề này Chu Phương Tinh cũng rất muốn biết, hai chị em đều rất tập trung tinh thần đợi Liều Thiển Thiển trả lời.

Liều Thiển Thiển gật gật đầu:

- Đúng thế, chị em bảo chị ấy rất bận, không có thời gian làm chuyện người vợ nên làm nên để anh rể tìm người phụ nữ khác cũng chẳng sao... Nhưng mà em cảm thấy trong lòng chị em vẫn ghen nhưng chỉ là chị ấy không quá quan

tâm thối.

Tần Xuyên thờ dài, không ngờ Liễu Hàn Yên vẫn nói những suy nghĩ này của mình cho em gái mình nghe, chẳng trách khi đối diện với Diệp Tiểu Nhu, Liễu Thiển Thiển cũng rất tự nhiên.

Nói thật Tần Xuyên thật sự rất chờ mong một ngày nào đó Liễu Hàn Yên ghen, nhưng nghĩ đến tình cảnh khi tặng nhẫn cho Liễu Hàn Yên, thật đúng là bất đắc dĩ.

Chị em nhà họ Chu hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ quân nhân đều dứt khoát trực tiếp như vậy sao? Thế mà cũng được à?

- Tần Xuyên, vậy cô Liễu từng gặp bọn họ chưa?

Chu Phương Tinh lại hỏi.

Đầu tiên Tần Xuyên chưa kịp phản ứng “bọn họ” là ai, sau đó nghĩ ra liền vui vẻ nói:

- Ý cô là bọn Vi Vi và Tiểu Nhu sao? Đều gặp rồi, cũng chẳng có gì.

- Ồ...

Chu Phương Tinh như có điều suy nghĩ.

Tần Xuyên cười tà, tiến sát đến bên tai người phụ nữ nói:

- Tinh Nhi, em đã bắt đầu hòa nhập vào vòng luẩn quẩn của bọn họ rồi à? Xem ra em không đợi được đến khi về nước đã nhớ anh muốn chết rồi à?

- Anh biến đi... làm gì có chuyện đó.

Chu Phương Tinh đẩy người đàn ông một cái, xấu hổ quay đầu đi chỗ khác.

Chu Phương Ngữ thấy Tần Xuyên dám ở đó đùa giỡn chị mình, trong lòng vô

cùng không thoải mái, cầm micro lên, “khụ khụ” hai tiếng:

- Mọi người ai hát trước, muốn hát bài gì?

Tần Xuyên sớm đã nghĩ rồi, hấn giơ tay nói:

- Anh hát! Cho anh bài SEE-YOU-AGAIN!

Ba người phụ nữ ở đây đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc đến ngây người, người nào người nấy đều tròn to đôi mắt đáng yêu.

- Anh rě, ý anh là ca khúc chủ đề trong bộ phim điện ảnh đó à? Đó chẳng phải là ca khúc tiếng Anh sao? Anh biết à?

Liễu Thiên Thiên rất hoài nghi.

Tần Xuyên vỗ ngực:

- Lúc đầu để leo tường vào trang web nhỏ của nước ngoài, anh đã học một buổi chiều tiếng Anh đấy! Bài hát này anh nghe rồi, hát không vấn đề!

Vì trước đó mấy ngày, đi đâu cũng nghe thấy ca khúc này nên Tần Xuyên cũng tự mình nhớ lại, về cơ bản là học được bảy tám phần, thậm chí ngay cả lời cũng đọc thuộc được.

- Sao đột nhiên anh lại muốn hát bài này?

Chu Phương Ngữ cũng không hoài nghi thêm nữa, cô đột nhiên nhớ ra Tần Xuyên là một “quái thai”, quả thực biết rất nhiều thứ nên đã đưa micro cho hấn.

Tần Xuyên đứng dậy, quay đầu nháy mắt với Chu Phương Tinh:

- Vì anh muốn nói với người nào đó trong tương lai không xa anh sẽ “SEE-YOU-AGAIN”...

Chu Phương Tinh mím mím môi, sắc mặt đỏ ửng:

- Bài này không mang nghĩa như vậy...

- Em hiểu là được rồi...

Tần Xuyên cười nói.

- Ồ —— Đúng là buồn nôn chết đi được!

Chu Phương Ngữ vội vàng chọn bài hát, thúc giục Tần Xuyên mau hát đi, đừng nói chuyện nữa.

Cùng với tiếng nhạc vang lên, Tần Xuyên cũng không nhìn màn hình TV mà trực tiếp đưa tình nhìn Chu Phương Tinh, bắt đầu khẽ hát...

"It "s- been -a -long -day- without -you -my- friend.

And -I "ll -tell -you -all -about -it -when -I -see -you -again..."

Giọng của Tần Xuyên cũng không phải xuất sắc lắm, hẳn cũng chưa từng nghiên cứu kỹ năng hát, nhưng trước kia ở trong núi, hẳn từng nghe một số tiểu phụ sơn dã và đám thợ săn dùng phương thức thuần phác nhất hát lên cho thiên nhiên nghe...

Trong lòng của hắn cũng không nghĩ đến điều gì khác, không nghĩ đến việc làm sao để hát một cách tiêu chuẩn hay gì đó.

Ca hát, hát ca, chỉ thuần túy vậy thôi.

Nhưng chính giọng hát chất phác tự nhiên như vậy lại thể hiện được nội hàm chân thành của ca khúc này, phảng phất như đang có một dòng nước ấm vô hình đang chảy vào lòng ba cô gái có mặt ở đây...

Bất tri bất giác, Chu Phương Tinh cũng không ý thức được vành mắt mình đã ướt rồi, khóe miệng lại nở nụ cười ngọt ngào...

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 217: Không Nói Suông

Cùng lúc đó, bên ngoài một phòng bao khác, cấp trên trực tiếp của Diệp Tiểu Nhu, chủ nhiệm Ngô đang khẽ nói chuyện với Phó giám đốc của công ty.

Miệng Phó giám đốc ngậm thuốc lá, hít khói vào người, tóc ngắn, đeo đồng hồ vàng, thoát nhìn mới khoảng ba mươi tuổi đầu.

- Hỏi rõ rồi à? Lai lịch thế nào?

Phó giám đốc híp mắt hỏi.

Chủ nhiệm Ngô cười nịnh nọt:

- Phó giám đốc Lương, yên tâm đi, chỉ là một tên mở quán Internet thôi, trước đây cùng làm thuê với Diệp Tiểu Nhu nên quen. Nếu so với hoàng thái tử của công ty như anh thì không phải cùng một cấp bậc!

- Hừ, hóa ra chỉ là một tên mở quán Internet, mấy năm này những người đẹp đó đều không có mặt nhìn thế à? Nhìn trúng tên tiểu tử thối như vậy.

Trong mắt Phó giám đốc Lương đầy sự tham lam, thật ra anh ta sớm đã lưu ý đến ba người đẹp bên cạnh Tần Xuyên rồi.

Chủ nhiệm Ngô nịnh hót nói:

- Đúng thế, đều là những nha đầu thối chưa từng va chạm, đương nhiên không thể so với kiến thức của anh rồi... Vậy kế hoạch của chúng ta có như cũ không?

- Đương nhiên như cũ rồi, có điều cô để bọn Tiểu Triệu phái người đi trông coi phòng bao đó, tránh để đến lúc đó tiểu tử kia lại đến tìm Diệp Tiểu Nhu.

Phó giám đốc Lương nói.

Chủ nhiệm Ngô tỏ ý đã hiểu, vội gọi điện sắp xếp.

Phó giám đốc Lương lại ở ngoài cửa hút hai hơi thuốc, lộ ra nụ cười tà, xoay người bước vào trong phòng bao.

Lúc này, vừa vặn Diệp Tiểu Nhu đang hát, bài “Nếu có kiếp sau” hát nhẹ nhàng mà khoan khoái, mấy thực tập sinh khác đều đang vỗ tay.

Thấy Phó giám đốc Lương đi vào, mọi người vội đứng dậy, nhường cho anh ta vị trí ghế sô pha ở giữa nhất.

Diệp Tiểu Nhu cướp micro hát trước, cô muốn sớm hát xong để đi tìm Tần Xuyên.

Phó giám đốc Lương nhìn cô gái đang hát, giọng hát dịu dàng mềm mại, thân hình nhỏ nhắn hấp dẫn, ánh mắt nóng lên.

Lúc này một khúc nhạc đã hết, Diệp Tiểu Nhu đặt micro xuống, cẩn thận nói:

- Phó giám đốc Lương, bạn trai tôi đang đợi tôi, hôm nay tôi có thể thất lễ một chút không... Chúng tôi lâu rồi chưa gặp nhau.

Nghe xong lời này, các thực tập sinh khác đều trêu, nói Diệp Tiểu Nhu trọng sắc khinh bạn.

Đương nhiên, mọi người chỉ nói đùa vậy thôi, chẳng ai cảm thấy như vậy có gì không đúng.

Nhưng Phó giám đốc Lương lại cười híp mắt nói:

- Diệp Tiểu Nhu, Lương Thần tôi tốt xấu gì cũng là Phó giám đốc của công ty, tôi đến như thế này là rất nể mặt thực tập sinh các cô rồi, cô cứ thế mà đi có vẻ không thích hợp nhỉ?

Diệp Tiểu Nhu mặt lộ vẻ khó xử, giống như nói như vậy đúng là có chút có lỗi.

Lúc này, chủ nhiệm Ngô cũng gọi điện xong bước vào, quở trách nói:

- Diệp Tiểu Nhu, cô mau kính Phó giám đốc Lương một ly rượu đi, lãnh đạo quan tâm đến các cô như vậy, không cảm kích thì thôi, còn muốn rời đi sớm à?

- Nhưng chủ nhiệm Ngô... Tôi... tôi không biết uống rượu.

Từ nhỏ đến lớn Diệp Tiểu Nhu đều là cô gái ngoan ngoãn, về cơ bản chưa từng động đến rượu.

Lúc này Phó giám đốc Lương mang hai ly đến, rót hai ly bia.

Hai tay anh ta cầm ly bia, ngón tay cái bên phải không dễ dàng phát giác xoay xoay chiếc nhẫn đeo trên ngón giữa...

Hết thấy đều tương đối kín, ánh đèn trong phòng bao KTV cũng tối, căn bản chẳng có ai phát giác ra.

Anh ta đứng dậy, đưa ly bia đã động chân động tay vào cho Diệp Tiểu Nhu, vẻ mặt tiêu sái cười nói:

- Uống ly bia này xong, tôi sẽ để cô đi, Lương Thần tôi chưa từng nói suông.

Diệp Tiểu Nhu cắn cắn hàm răng, để sớm đến chỗ Tần Xuyên, đành nhận lấy ly bia kia, miễn cưỡng cười cười, chạm ly với Lương Thần.

- Cạn ly.

Lương Thần uống cạn bia, mà Diệp Tiểu Nhu cũng chẳng khác gì uống thuốc, uống hết chỗ bia đó.

Chủ nhiệm Ngô rất hợp thời tiến lên, ngăn Diệp Tiểu Nhu đang định rời đi:

- Cô đợi một lát Diệp Tiểu Nhu, tôi có tài liệu này muốn đưa cho cô, cô cầm về nhà xem xem.

Diệp Tiểu Nhu bất đắc dĩ, đành phải gật gật đầu, lại chờ một lát.

Nhưng đợi khoảng nửa phút sau, Diệp Tiểu Nhu liền cảm thấy trước choáng váng, buồn ngủ.

- Ai ya... sao lại không tìm thấy nhỉ, chẳng lẽ tôi quên mang à?

Chủ nhiệm Ngô giả vờ giả vịt tìm túi công văn.

Cuối cùng Diệp Tiểu Nhu cũng không chống đỡ được, đặt mông ngồi trên ghế sofa, dựa vào đó, mí mắt nặng nề muốn khép lại.

- Trời ạ! Phó giám đốc Lương, hình như Diệp Tiểu Nhu thật sự không biết uống rượu, cô ấy sắp say rồi!

- Không phải chứ, có mỗi chút bia thế mà cũng say à, làm sao đây?

- Ui ya!

Mấy thực tập sinh líu ríu, tưởng Diệp Tiểu Nhu say quá.

Lương Thần khoát tay áo:

- Không cần lo đâu, đợi lát nữa mọi người tan mà vẫn chưa tỉnh thì tôi sẽ bảo chủ nhiệm Ngô đưa cô ấy về.

- Hay là gọi bạn trai cô ấy đến?

Có thực tập sinh đề nghị.

Lúc này Chủ nhiệm Ngô giả vờ không tìm thấy, bước đến cười nói:

- Không cần đâu, chúng ta đều không biết bạn trai cô ấy ở phòng bao nào, lát nữa tôi đưa cô ấy về là được.

Lương Thần rất hài lòng với sự cơ trí của cấp dưới này, anh ta cười lại nâng ly lên:

- Nào, mọi người đều uống đi, Lương Thần tôi ghét nhất người khác khách sáo, cạn ly!

Ba người phụ nữ ở trong phòng bao hát vui quên trời đất, nhưng trong lòng Tần Xuyên lại luôn nhớ đến Diệp Tiểu Nhu, hẳn thấy buồn bực sao cô nàng mãi không đến.

Qua khoảng nửa tiếng, Tần Xuyên bỗng phát hiện có hai nhân viên phục vụ luôn đứng bên ngoài phòng bao nhưng bên ngoài phòng bao khác lại không có người, chỉ có bên ngoài phòng bao của bọn họ có người.

Nếu là người bình thường thì sẽ không phát giác được nhưng một người luyện võ Tiên Thiên trung cấp như Tần Xuyên, nếu môi trường xung quanh thay đổi thì hẳn ít nhiều cũng biết.

Trong lòng Tần Xuyên thấy khả nghi, bảo với ba người phụ nữ mình muốn đi vệ sinh, bước ra khỏi phòng bao.

Không đợi hẳn mở miệng, hai nhân viên phục vụ đều ngăn hẳn lại.

- Anh ơi, xin hỏi anh có gì cần ạ?

Một nhân viên phục vụ cười nói.

Tần Xuyên hí hí mắt, càng thấy không đúng:

- Tại sao hai người không đến bên ngoài phòng bao khác đứng, chỉ đứng bên ngoài phòng bao chúng tôi?

- Bởi vì...

Hai nhân viên phục vụ này nhìn nhau, người kia xấu hổ trả lời:

- Cũng chỉ trùng hợp thôi, xin anh đừng nghĩ nhiều.

Hai người yên lặng lùi lại, đứng bên ngoài phòng bao đối diện.

Tần Xuyên mở rộng bước chân, đi về hướng ngược với hướng nhà vệ sinh.

- Anh ơi! Nhà vệ sinh ở bên kia!

Một nhân viên phục vụ vội chạy đến nói.

Tần Xuyên nhún vai:

- Nhưng tôi không đến nhà vệ sinh.

Người kia lập tức truy vấn:

- Vậy anh muốn đi đâu ạ?

- Rất cục các anh là nhân viên phục vụ ở đây hay là chơi trò điều tra dân số? Quan tâm nhiều thế làm gì?

Hai gã nhân viên phục vụ không nói lời nào, chỉ yên lặng đi theo Tần Xuyên, dáng vẻ muốn giám thị.

Cuối cùng Tần Xuyên cũng xác định được trong đây chắc chắn có điều gì đó, sắc mặt hần trầm xuống:

- Tôi muốn đi tìm bạn gái mình, nếu các anh thức thời thì tốt nhất hãy nói thẳng với tôi bọn họ ở phòng bao nào, nếu không... Đừng trách tôi không cảnh

cáo các anh, hậu quả sẽ rất đau khổ...

Sắc mặt hai nhân viên phục vụ đều thay đổi, thật ra bọn họ rất buồn bực, tại sao Xuyên lại phát hiện có người giám thị.

Một người trong đó vội lấy bộ đàm ra, hô:

- 032 gọi, bên này có biến, bảo vệ đến đây.

Tần Xuyên nhếch miệng cười cười:

- Lần đầu tiên tôi đến quán karaoke, xem ra các người định cho tôi có ấn tượng không tốt, kinh doanh như vậy là không được đâu.

- Anh à, có một số người anh không chọc được đâu. Nếu anh không muốn dính chuyện phiền phức, chịu đau khổ thì tôi khuyên anh nên quay về phòng bao của mình đi.

Tần Xuyên chẳng muốn nói nhảm, hắt lách người một cái đi đến trước mặt hai người đàn ông, tay trái đặt lên vai một người, ấn xuống!

- Ôi trời!

Người phục vụ thân thể cường tráng kia lập tức quỳ rạp xuống đất, vai trái và cánh tay đều trật khớp!

Mà tay kia của Tần Xuyên lại bóp cổ một nhân viên phục vụ khác, chẳng khác nào tóm một con rối, trực tiếp xách lên ấn vào tường!

- Bộp!

Một tiếng trầm đục, chấn động đến mức tường còn run lẩy bẩy.

Nhân viên phục vụ đều gần như không thở nổi, hai mắt lồi ra, đầy sợ hãi.

- Tôi không muốn nghe nói nhảm, nói, bạn gái tôi ở phòng bao nào.

Khói đen trong mắt Tần Xuyên bắt đầu cuộn trào, ngữ khí lạnh như băng hỏi.

Cổ họng nhân viên phục vụ phát ra tiếng “khụ khụ”, miễn cưỡng dùng khí âm báo số phòng bao.

Anh tạ thật sự bị dọa cho sắp chết rồi, trước đây cũng từng đánh nhau với người ta rồi nhưng anh ta chưa bao giờ cảm thấy mình đến gần với cái chết như vậy!

Tần Xuyên ném người xuống mặt đất, đi thẳng đến phòng bao mà người đó nói.

Nhưng phía trước đột nhiên có bốn năm tên đàn ông khỏe mạnh mặc đồng phục bảo vệ chạy đến từ đường rẽ phía trước, thấy cục diện này, tên nào tên nấy mặt hung ác, chặn đường đi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 218: Tại Sao Lại Là Anh

- Bà nó, còn dám đánh người à? Bắt hẵn đến cục cảnh sát!

Tay đội trưởng đội bảo vệ vung lên, một đám người định đến vây công Tần Xuyên.

Nhưng Tần Xuyên làm gì có lòng dạ chơi với đám tạp nham này, hẵn bước lên tung một cước quét gió, đập bay ba tên bảo vệ như lá rơi mùa thu.

Lại đi bước nữa, hai tay biến thành dao, nhanh chóng đánh một đòn vào sau gáy hai người bao gồm cả người đội trưởng đội bảo vệ, trực tiếp đánh ngất hai người ngã xuống đất.

Một loạt động tác của Tần Xuyên cũng chỉ trong thời gian hai giây, hai gã nhân viên phục vụ vừa mới chớp mắt một cái đã phát hiện những bảo vệ khí thế ngút trời đều bị đánh ngã rồi!

- Chết rồi, xảy ra chuyện rồi, mau đi thông báo cho lão đại!

Người bảo vệ ngã xuống đất hô lên.

Tần Xuyên cũng mặc kệ chúng gọi ai đến giúp, hẵn chỉ muốn nhanh chóng tìm thấy Diệp Tiểu Nhu.

Nửa phút đồng hồ sau, Tần Xuyên đi vào phòng bao mà nhân viên phục vụ nói, trực tiếp mở cửa xông vào.

Một đám người đang vừa hát vừa uống, nịnh hót Phó giám đốc Lương Thần, nhìn thấy Tần Xuyên đột nhiên xông vào đều sắc mặt kinh ngạc.

Vẻ mặt của Lương Thần lập tức trở nên khó coi, ánh mắt âm trầm.

Chủ nhiệm Ngô thì thầm kêu không ổn, trong lòng nghĩ sao đã phái người đi trông coi rồi mà vẫn bị Tần Xuyên tìm đến đây chứ.

- Anh Tần, anh vào mà cũng không chào hỏi gì cả, có vẻ không phù hợp lắm nhỉ.

Chủ nhiệm Ngô vội đứng dậy nói.

Tần Xuyên quét mắt qua, nhìn thấy Diệp Tiểu Nhu đang hôn mê trên ghế sofa, trong lòng vừa thở phào một hơi vừa lo lắng bước qua đó.

Sau khi ôm Diệp Tiểu Nhu lên, Tần Xuyên bắt mạch qua cho cô, từ mạch tượng đoán ra tình hình đại khái, mắt lóe lên tia sắc bén...

- Anh Tần, anh có nghe thấy tôi nói gì không? Nếu muốn tìm Diệp Tiểu Nhu thì ít nhất anh cũng phải chú ý đến phép lịch sự cơ bản chứ?

Chủ nhiệm Ngô vẻ mặt nghiêm túc giáo huấn.

Tần Xuyên lại ánh mắt lạnh băng lướt qua những người có mặt:

- Là ai hạ thuốc bạn gái tôi...

Lời này vừa nói ra, một đám thực tập sinh ở đây đều rất kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau, cuối cùng theo bản năng nhìn về phía Lương Thần.

Trước đó bọn họ còn thấy buồn bực, sao Diệp Tiểu Nhu vừa uống chút bia đã lập tức say đến ngủ đi mất vậy, chẳng lẽ thật sự là rượu bị động tay động chân sao?

Không hề nghi ngờ, những thực tập sinh này đều có chút kinh nghiệm xã hội, trước đó bọn họ còn chưa nghĩ đến, Tần Xuyên vừa nhắc như vậy, mọi người liền bắt đầu nghi ngờ Lương Thần.

Chủ nhiệm Ngô cũng sốt ruột, mắng to:

- Nói bừa! Ngậm máu phun người! Tên họ Tần kia, đừng tưởng nể mặt anh thì anh lại được nước lấn tới nhé. Chẳng lẽ anh nghi ngờ Phó giám đốc Lương của chúng ta là loại người xấu xa bỉ ổi đó sao?

Tần Xuyên vừa nhìn ánh mắt của những người có mặt liền gần như hiểu rõ là ai cho Diệp Tiểu Nhu uống rượu có vấn đề.

- Tôi cảm thấy cô hình dung không tệt, đúng là xấu xa bỉ ổi, cộng thêm cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga...

Tần Xuyên cười lạnh nói.

Sắc mặt Lương Thần đen như sơn đen, là cậu chủ của công ty ăn uống, trước giờ đều được nâng trong lòng bàn tay, như mặt trăng được các ngôi sao vây quanh, chưa từng có ai dám nói với anh ta như vậy.

Anh ta ném ly rượu trên tay xuống đất, cương quyết ngẩng đầu nói:

- Tiểu tử thôi, nếu mày cảm thấy có thực lực chơi với tao thì Lương Thần tao không ngại chơi đến cùng đâu!

Tần Xuyên không để ý tới anh ta, một tay đặt sau gáy Diệp Tiểu Nhu, lặng lẽ dùng chân khí xua đi được tính trong cơ thể Diệp Tiểu Nhu.

Một chút thuốc chất lượng kém nếu để lâu trong cơ thể người thì sẽ gây không ít ảnh hưởng xấu, đặc biệt là về mặt thần kinh, Tần Xuyên không nỡ để cơ thể cô bị tổn thương.

Chủ nhiệm Ngô ở bên cạnh nhìn mặt mà nói chuyện, biết rõ chuyện ngày hôm nay chắc không thể kết thúc một cách tốt đẹp rồi, lập tức thúc giục những thực tập sinh kia ra ngoài trước.

Một đám thực tập sinh thấy thế cục không đúng, thật ra đều biết có đến hơn

nửa là Lương Thần có vấn đề nhưng vẫn chạy trước là hơn.

Đợi khi trong phòng bao trống rỗng, chủ nhiệm Ngô mới gọi điện nói:

- Phó giám đốc Lương, tôi lập tức gọi bọn anh Triệu đến đây!

Lương Thần dáng vẻ thoải mái chẳng lo lắng gì, bắt chéo hai chân:

- Tiểu tử, thức thời chút đi, mày để bạn gái ở đây, chơi với tao một đêm, nếu không... Tối nay mày không cần rời khỏi đây nữa.

Lúc này Tần Xuyên đang giúp Diệp Tiểu Nhu hóa giải được tính trong cơ thể, mặt không cảm xúc nhìn anh ta:

- Tôi lại muốn nghe xem anh có chiêu độc ác nào để tôi học với?

Lương Thần cười cười, tựa hồ cảm thấy rất hoang đường:

- Ha ha... Lương Thần tao thích nhất là loại người tự cho mình là xuất chúng như mày đấy...

Tiểu tử thôi, mày không phải người địa phương đúng không... Tao là người địa phương, tôi có hàng trăm cách để khiến mày không thể ở lại thành phố Đông Hoa nữa, còn mày thì lại không thể làm gì.

Tần Xuyên nhướng mày, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người nói lời độc ác mà buồn cười như vậy, sao giống diễn thế.

- Anh nói thế là xong rồi à?

- Xong rồi, nếu mày sợ thì có thể quỳ xuống cho tao.

Ngón tay Lương Thần chỉ xuống đất.

Tần Xuyên thờ dài, lắc đầu, trực tiếp đứng dậy, đang chuẩn bị uốn nắn thẳng này một trận thì nghe thấy bên ngoài ồn ào một đám người đi đến.

Một người đàn ông trung niên người hơi thấp nhưng rất cường tráng đem theo một đám đàn em hung thần ác sát, hơn chục người xông vào trong phòng bao!

- Mọi chuyện là thế nào? Là ai dám làm phiền đến cậu chủ Lương của chúng ta vậy?

Tên đàn ông dẫn đầu mặt lộ ra ánh mắt hung ác nói.

Chủ nhiệm Ngô hô lên với giọng the thé:

- Anh Triệu! Sao giờ anh mới đến! Tên khốn kiếp không thức thời này sắp đánh Phó giám đốc Lương của chúng ta rồi!

Lương Thần khoát khoát tay, ra hiệu dừng hoang mang, vẻ mặt đặc ý nói với Tần Xuyên:

- Tiểu tử, mày thấy chưa? Ở đây tao là khách quen, hậu đài của quán này là Đảng Long hội, mà hội trưởng của của Đảng Long hội quen với ông nội tao...

Đúng rồi, chắc mày cũng không biết Đảng Long hội là gì đúng không. Dù sao thì mày cũng thấp cổ bé họng quá... Thôi, mày chỉ cần nhớ kỹ tao tên là Lương Thần, người chơi bạn gái mày chính là tao.

Tần Xuyên mỉm cười:

- Tôi còn tưởng anh có bối cảnh gì, hóa ra chỉ là một cái Đảng Long hội thôi à...

- Bà mẹ nó! Tên khốn kiếp này gan không nhỏ nhỉ?

Gã đàn ông họ Triệu vừa nghe xong, nhận lấy gậy từ đám đàn em xung quanh, đang định cho Tần Xuyên một gậy thì ánh mắt bỗng dừng lại, nhìn Tần Xuyên ngậy cả người!

Lúc này Tần Xuyên cười mà như không cười nhìn tên này, nói với giọng cổ quái:

- Anh Triệu, thật uy phong quá, anh mạng tôi là cái gì?

Anh Triệu trước mặt rõ ràng là đại ca trong số anh em họ Triệu từng xảy ra tranh chấp với Tần Xuyên, Triệu Hằng!

Lúc trước anh em họ Triệu vì ăn trộm tiền công, sau khi bị Tần Xuyên vạch trần cũng khiến cha con Ôn Văn Viễn cực kỳ phẫn nộ.

Nhưng Triệu Hằng theo nhà họ Ôn đã nhiều năm, đuổi thẳng đi cũng hơi quá nhẫn tâm nên Ôn Văn Viễn liền cách chức quản lý của anh ta, trực tiếp để anh ta đến hộp đêm này làm đội trưởng.

Nói là đội trưởng, thật ra cũng chỉ là tên bảo vệ nếu ai gây chuyện thì đuổi đi mà thôi.

Có thể nói là Triệu Hằng nằm mơ cũng sợ mơ thấy Tần Xuyên, ai ngờ được tên ôn thần này lại xuất hiện trước mặt anh ta!

- Anh... anh Tần?

Triệu Hằng khóc không ra nước mắt, nghĩ thầm tại sao lại là anh?

Tần Xuyên hí hí mắt:

- Hóa ra anh còn chưa cúat khỏi Đẳng Long hội à... Chậc chậc, Lão Ôn chẳng thật thà gì cả, theo ý tôi thì có làm thọt anh em các anh cũng chẳng sao cả.

Dù sao thì cũng là hai anh em suýt chút nữa thì hại chết Diệp Đông Cường, Tần Xuyên chẳng có chút ấn tượng tốt nào với họ.

Triệu Hằng nghe xong, sắc mặt trắng bệch, hai đầu gối trực tiếp quỳ rạp xuống đất, khóc lóc:

- Anh Tần tha mạng! Tôi... tôi đã sửa chữa lỗi lầm rồi! Bây giờ tôi chỉ là một con chó trông cửa! Vừa nãy vô tình mạo phạm anh Tần, anh Tần đại nhân đại lượng, tha cho tiểu nhân lần này đi!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 219: Ảnh Cười

Một đám đàn em vừa nãy còn hùng hổ, tưởng sẽ hung hăng đánh cho tên tiểu tử thối không có mắt này một trận.

Ai biết được tình thế thay đổi trong nháy mắt!

Không ngờ Triệu Hằng lại từ một con chó ngao Tây Tạng biến thành chó xù, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Tần Xuyên! Còn than thở khóc lóc, sợ đến vỡ mật!

Triệu Hằng có thể không sợ sao? Trong Đẳng Long hội có không ít người biết hội trưởng Ôn Văn Viễn bệnh nặng khỏi hẳn là nhờ bàn tay vàng của một vị thần y!

Thần này này là ai, người bên cạnh không biết nhưng Triệu Hằng biết rất rõ, chính là người trẻ tuổi trước mặt này đây!

Đây là đại ân nhân ngay cả hội trưởng còn phải nịnh nọt, một con chó nhỏ của Đẳng Long hội như anh ta có thể không sợ sao?

Lương Thần và chủ nhiệm Ngô thì một hồi kinh ngạc, bọn họ bỗng ý thức được tình hình không đúng, mặc dù gặp bọn họ Triệu Hằng khách sáo nhưng cũng chưa từng quỳ xuống!

Chẳng lẽ người trẻ tuổi này không đơn giản chỉ là người mở quán Internet sao?

Tần Xuyên ngoắc ngoắc đầu ngón tay, bảo Triệu Hằng đứng lên, sau đó chỉ vào Lương Thần:

- Anh ta nói muốn để tôi không sống được ở thành phố Đông Hoa, anh thấy nên xử lý thế nào?

- Chuyện này...

Triệu Hằng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, anh ta biết rõ Tần Xuyên không thể chọc vào nhưng phía sau Lương Thần cũng có quan hệ với Đằng Long hội.

Tần Xuyên có chút không kiên nhẫn, lấy điện thoại di động ra:

- Xem ra tôi phải gọi điện cho Lão Ôn, hỏi xem thế này là thế nào...

- Đừng! Anh Tần đừng gọi! Chuyện này nếu để hội trưởng biết thì tôi sẽ hoàn toàn phải cút đi mất!

Triệu Hằng gấp đến độ thiếu chút nữa lại quỳ xuống.

Tần Xuyên liếc nhìn anh ta:

- Vậy anh nên biết phải làm thế nào rồi đấy.

Triệu Hằng sửng sò, hung hăng cắn răng một cái, nghĩ thầm mình làm việc cho Tần Xuyên, chắc Ôn Văn Viễn sẽ vui vẻ chấp nhận, vậy là anh ta vung tay lên nói:

- Các anh em lên! Đánh tên họ Lương này!

Lương Thần thấy mấy tên lưu manh định xông lên đánh mình, hét lớn:

- Các anh điên à! Tôi là Lương Thần! Các anh dám đánh tôi?

- Chính là đánh anh đấy!

Triệu Hằng cũng là sắp điên, dẫn đầu xông lên đánh một gậy vào cánh tay Lương Thần!

Lương Thần kêu thảm một tiếng, trực tiếp lăn mình: quay cuồng ngã xuống đất, đau đến chết đi sống lại!

- Ui ya... đừng đánh nữa! Đừng đánh!

Lần này Lương Thần thật sự sợ rồi, mắt trông mong ngẩng đầu lên, khẩn cầu:

- Nếu các anh dừng tay lại, Lương Thần tôi rất cảm ơn, ngày khác chắc chắn sẽ hậu tạ!

Tần Xuyên lại không có hứng thú để ý đến anh ta vì Diệp Tiểu Nhu trên ghế sofa tỉnh rồi.

Cô gái mơ màng dụi dụi mắt, cảm thấy đau đầu, khẽ rên một tiếng, khi mở mắt, phát hiện cảnh tượng trước mặt, lập tức hơi sững sờ.

Khi nhìn thấy Tần Xuyên và Lương Thần ở dưới đất, Diệp Tiểu Nhu đột nhiên đứng dậy:

- Anh Tần Xuyên? Sao anh lại ở đây? Chuyện này... là thế nào?

Tần Xuyên mỉm cười kéo tay Diệp Tiểu Nhu, nói chuyện Lương Thần hạ thuốc với cô.

Diệp Tiểu Nhu vừa nghe xong, khuôn mặt lập tức trắng bệch, cô không hề nghi ngờ lời nói của Tần Xuyên vì từ lượng của cô có kém đến đâu đi nữa cũng không thể vừa uống một ly bia đã say đến bất tỉnh nhân sự được.

Điều khiến cô càng buồn hơn là lần đầu tiên cô tìm được công việc thực tập cho công ty thực phẩm cô thích lại gặp phải loại chuyện này.

Nếu không phải Tần Xuyên đến kịp thời thì có thể ngay cả trinh tiết quý giá nhất cô cũng mất đi.

Diệp Tiểu Nhu vừa phản nộ vừa chán ghét nhìn Lương Thần ở dưới đất và

chủ nhiệm Ngô đang núp ở một góc, kéo tay Tần Xuyên:

- Anh Tần Xuyên, chúng ta đi thôi, em không muốn nhìn thấy họ.

Thật ra Tần Xuyên vẫn chưa hả giận nhưng Diệp Tiểu Nhu muốn đi, hẳn cũng có thể hiểu được.

- Còn lại giao cho các anh đấy. Tôi cảm thấy tiếng kêu của anh ta quá nhỏ, phải kêu to hơn nữa...

Lúc này Triệu Hằng cũng hết đường lui, dứt khoát nhe răng cười gật đầu một cái:

- Tôi hiểu rồi anh Tần, loại cận bã này chúng tôi tuyệt đối sẽ không để gã sống yên ổn!

Nói xong, một đám người lại bắt đầu tay đánh chân đạp với Lương Thần, đánh đến mức Lương Thần không ngừng kêu thảm.

Khi Tần Xuyên đưa Diệp Tiểu Nhu bước ra khỏi phòng bao, đột nhiên hẳn tâm huyết dâng trào quay đầu hô một câu:

- Nhớ kỹ, tôi tên là Tần Nhật Thiên!

Diệp Tiểu Nhu ở bên cạnh nghe mà cười khở, người đàn ông này còn có thời gian đùa nữa.

Hai người quay về phòng bao của mình, Liễu Thiển Thiển và chị em nhà họ Chu đang hát vô cùng vui vẻ, thấy Tần Xuyên đưa Diệp Tiểu Nhu vào, cũng không nghĩ nhiều, chỉ coi là Tần Xuyên đi tìm người về.

Diệp Tiểu Nhu cũng không muốn nói nhiều về chuyện vừa gặp phải nên miễn cưỡng cười vui, cùng ca hát nói chuyện phiếm với mấy cô gái.

Đợi đến gần 12h đêm, Tần Xuyên mới đưa bốn cô gái rời đi, sau khi đưa hai

chị em nhà họ Chu về nhà trước, hẳn liền định đưa Liễu Thiển Thiển đến nhà trọ mà cô ở.

Nhưng Liễu Thiển Thiển lại bắt đầu làm nũng, ngồi ở ghế sau ôm Diệp Tiểu Nhu, nói với giọng ngọt ngào:

- Anh rể, tối nay em muốn ngủ với đàn chị Diệp, muộn thế này rồi anh lái xe cũng vất vả, chúng ta cùng về Bích Hải Sơn Trang đi.

Tần Xuyên im lặng, cô nàng này thật đúng là kiểu gì cũng tìm được lý do, nhưng lần này hẳn không từ chối.

Không phải vì hăn sợ mệt mà là hăn nghĩ đến vấn đề an toàn.

Liễu Thiển Thiển cùng Diệp Tiểu Nhu đều là người đẹp, nghỉ hè ở một mình trong tòa nhà cho sinh viên, nhờ gặp kẻ xấu, mình lại không chăm sóc được thì rất dễ xảy ra chuyện.

Cho nên Tần Xuyên cũng không miễn cưỡng Liễu Thiển Thiển nữa, đưa hai cô gái cùng về Bích Hải Sơn Trang.

Ngược lại trong lòng Diệp Tiểu Nhu có chút giằng co, cô cảm thấy đến chỗ Tần Xuyên ở không thích hợp, dù sao thì thân phận của cô cũng miễn cảm nhưng tối nay cô bị tổn thương tâm lý, lại muốn ở bên cạnh Tần Xuyên nhiều hơn.

Sau khi ba người quay về Bích Hải Sơn Trang, Liễu Thiển Thiển hưng phấn chạy đi lên lầu:

- Đàn chị Diệp! Em đi tắm trước, chị đợi một lát nhé, tối nay em ngủ cùng chị!

Diệp Tiểu Nhu theo bản năng ừ hai tiếng, đầu cô vẫn đang ong ong, từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên cô vào căn phòng lớn như thế này.

Chỗ nào cũng được thiết kế theo phong cách siêu hiện đại, các kiểu chi tiết

tình xảo khiến cô giật mình kinh ngạc, rồi lại cảm thấy tự ti vì nơi này cách cô rất xa...

- Nào, uống ly trà sữa trước đi, lấy lại sức.

Tần Xuyên lấy ra một cốc nước Liễu Thiển Thiển pha sẵn từ trước đưa cho Diệp Tiểu Nhu.

Diệp Tiểu Nhu thấy nụ cười quen thuộc của Tần Xuyên, trong lòng mới yên tâm hơn một chút, dường như chỉ cần có người đàn ông này ở bên thì cô chẳng sợ gì nữa.

Uống một ngụm trà sữa, Diệp Tiểu Nhu bất giác “ồ” một tiếng, kinh ngạc vui vẻ nói:

- Mùi vị của loại trà này đặc biệt quá, hình như ngoài hồng trà ra còn có hương liệu đặc biệt gì nữa, nhưng uống rất ngon, anh Tần Xuyên tự làm ạ?

- Anh có biết đâu, là nha đầu Thiển Thiển làm đấy. Con bé là nữ đầu bếp trong nhà bọn anh, rất giỏi nấu đồ ăn làm đồ uống.

Tần Xuyên cũng khen cô em vợ của mình.

Diệp Tiểu Nhu rất vui vẻ:

- Xem ra sau này em phải giao lưu với Thiển Thiển nhiều hơn, không ngờ cô ấy lại giỏi về đồ ăn uống như vậy.

Tần Xuyên gật gật đầu, hẳn cũng hiểu được, sở thích này của Diệp Tiểu Nhu cùng Liễu Thiển Thiển giống y hệt nhau, có điểm khác là một người vì cho người khác ăn ngon, một người vì cho mình ăn ngon.

Đợi khi uống cả cốc trà sữa vào bụng xong, Diệp Tiểu Nhu buồn bã nói:

- Anh Tần Xuyên... hôm nay may mà có anh, nếu không em...

- Đừng nói những lời ngốc nghếch như vậy nữa.

Tần Xuyên trực tiếp ngắt lời cô gái, giơ tay véo véo khuôn mặt của cô:

- Em là người phụ nữ của anh, có kẻ dám động vào em thì chẳng phải là cho anh cảm sùng sao? Anh không làm thọt hẳn là may rồi!

Khuôn mặt Diệp Tiểu Nhu ửng đỏ, trong lòng vô cùng ngọt ngào, nhưng sau đó liền nhớ ra mình đang ở trong phòng cưới của hần và vợ hần, không khỏi cẩn thận hỏi:

- Cô Liễu cô ấy... cô ấy có ở nhà không?

Tần Xuyên mỉm cười:

- Sợ cô ấy thế làm gì, cho dù cô ấy ở đây thì tối nay anh cũng sẽ đưa em đến. Sao anh nhẫn tâm để em một mình về nhà trong buổi tối như ngày hôm nay chứ?

Diệp Tiểu Nhu vẫn thờ dãi, cô chưa chuẩn bị tốt tâm lý đối diện với Liễu Hàn Yên.

Cô gái đứng dậy, nhìn xung quanh, nháy mắt hỏi:

- Anh Tần Xuyên, sao trong phòng không có những thứ như ảnh cưới của hai người? Em thấy trên TV đều đặt mà, người có tiền sau khi kết hôn, trong phòng thường treo một số tấm ảnh nghệ thuật gì đó. Cô Liễu xinh thế, chụp ảnh chắc càng xinh hơn.

Tần Xuyên gãi gãi đầu, đúng là hần đã quên chuyện ảnh cưới, chắc Liễu Hàn Yên cũng chẳng để ý.

- Bọn anh còn chưa chụp ảnh cưới cơ, hơn nữa thời gian diễn ra hôn lễ cũng chưa định, mới chỉ nhận giấy đăng kí.

Tần Xuyên xấu hổ cười, quả thật không dám tưởng tượng cảnh hần và Liễu

Hàn Yên chụp ảnh cưới sẽ thế nào.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 220: Coi Nó Là Anh

Diệp Tiểu Nhu không khỏi cảm thấy chẳng còn gì để nói, quay đầu lại:

- Sao lại như vậy... Chẳng phải con gái đều rất coi trọng việc mặc váy cưới sao, lạ quá.

Tần Xuyên nghĩ thầm, ai bảo người nào đó tự nhận mình không phải là con gái bình thường chứ...

- Tiểu Nhu, nếu em muốn chụp thì anh đi chụp cùng em nhé?

Tần Xuyên nói rất thành khẩn. Mặc dù tạm thời hẳn vẫn chưa thể cho Diệp Tiểu Nhu một danh phận nhưng hẳn hy vọng mình có thể gắng hết sức thỏa mãn những nguyện vọng khác của cô.

Nhưng Diệp Tiểu Nhu lại lắc đầu:

- Không được, em cảm thấy có thể ở bên anh là đã thỏa mãn lắm rồi, những chuyện khác em không dám yêu cầu xa vời, cũng không nên yêu cầu xa vời thêm nữa.

Trong lòng Tần Xuyên cảm thấy vô cùng ấm áp, hiện nay đi đâu tìm được cô gái ngây thơ đơn thuần như thế này chứ, trong lòng hẳn càng thêm áy náy.

- Tiểu Nhu Nhu, anh có món quà tặng em, em lên lầu với anh nhé!

Tần Xuyên kéo tay cô gái, kích động lên trên tầng hai vào phòng ngủ của Tần Xuyên.

Khi ngủ một mình, Tần Xuyên không thích nằm ở phòng ngủ chính, hẳn cảm thấy căn phòng đó quá trống trải, hơn nữa trong không khí tràn ngập mùi của Liễu Hàn Yên khiến trong lòng hẳn thấy trống rỗng.

Con người rất thích bị coi thường, khi ở bên nhau thì chẳng có cảm giác gì, khi tách ra thì lại có chút nhớ nhung.

Vì thế sáng sớm nay Tần Xuyên liền chuyển đồ đến căn phòng bên cạnh.

Diệp Tiểu Nhu rất tò mò Tần Xuyên tặng sẽ tặng cô cái gì, thấy người đàn ông lấy một chiếc hộp tinh xảo từ trong ngăn kéo ra, đặt vào tay cô.

- Em mở ra xem đi.

Tần Xuyên cười nói.

Diệp Tiểu Nhu nín thở, chậm rãi mở nắp ra, khi nhìn thấy một miếng ngọc bội như mỡ dê ở bên trong, trong mắt cô gái lướt qua một tia kinh ngạc vui vẻ và ánh sáng rực rỡ.

- Wow, miếng ngọc đẹp quá, đây là phi thúy sao?

- Nha đầu ngốc, làm gì có phi thúy nào có màu này. Đây là ngọc bội làm từ Nephrite, thư dùng để cất giữ, anh mua về từ hội đấu giá đấy.

Tần Xuyên dở khóc dở cười, xem ra Diệp Tiểu Nhu không hiểu chút gì về ngọc thạch.

Diệp Tiểu Nhu nghe xong, lập tức cầm ở lòng bàn tay không dám dùng sức bóp nữa:

- Đồ trong hội đấu giá sao? Vậy có phải rất đắt không?

- Cũng chỉ hơn mấy trăm nghìn tệ, không đắt.

Tần Xuyên thấy so với chiếc nhẫn kia thì đúng là thiệt thòi cho Diệp Tiểu Nhu rồi.

Diệp Tiểu Nhu giương cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt ngơ ngác nhìn ngọc bội trên tay, bị dọa cho vội nhét ngọc vào trong hộp, đậy nắp lên.

- Đồ quý trọng như vậy em không thể nhận. Anh Tần Xuyên, anh cầm lại đi.

Diệp Tiểu Nhu dùng sức lắc đầu.

Tần Xuyên im lặng, không ngờ lại dọa cho Diệp Tiểu Nhu sợ thành như vậy, có thể vì từ nhỏ hẳn đã ở trong núi, vì thế không quá coi trọng tiền bạc. Mà người như Diệp Tiểu Nhu, một cô gái sống nghèo khổ qua ngày, mấy trăm nghìn tệ chính là con số trên trời rồi.

- Tiểu Nhu, đây là món quà chính thức đầu tiên anh tặng em, em là người phụ nữ của anh, ngay cả quà anh tặng mà em cũng không nhận thì anh sẽ giận đấy.

Tần Xuyên lấy ngọc bội ra, đeo cho Diệp Tiểu Nhu.

Diệp Tiểu Nhu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của người đàn ông, cũng sợ Tần Xuyên thật sự tức giận, đành ngoan ngoãn cúi đầu, đeo ngọc bội.

- Ngọc bội này bao nhiêu tiền chỉ là thứ yếu, quan trọng là em hãy nhìn tranh trên đó, anh nhìn trúng dáng vẻ của miếng ngọc này nên mới mua cho em.

Tần Xuyên nói.

Diệp Tiểu Nhu nghi hoặc chớp mắt, cẩn thận cầm ngọc bội lên nhìn mới phát hiện bên trên lại khắc một hai con lợn béo mập!

- Ôi, anh Tần Xuyên, sao anh lại mua ngọc bội con lợn này cho em?

- Chẳng phải em tuổi heo sao? Thế chẳng phải vừa đẹp à?

Tần Xuyên nghĩ thầm chẳng lẽ hẳn nhớ nhầm à? Vậy thì ngỡ ngàng quá.

Diệp Tiểu Nhu chu môi:

- Dù thế cũng không thể mua lợn thật chứ, khiến người ta nhìn thấy thì ngỡ ngàng lắm, người khác đeo ngọc bội đều đeo hình Phật, hình rồng gì đó, em thì hay rồi, đeo một con lợn...

Tần Xuyên nghe thấy vậy cười ha hả, sao chuyện này bị Diệp Tiểu Nhu nói thật buồn cười quá.

- Được rồi, anh tặng em thì em cứ đeo vào, đặt trước ngực cũng không ai nhìn thấy, lợn tốt mà, ăn ngon ngủ kỹ, quan trọng là con lợn là em theo anh còn không cần lo bị người khác ức hiếp.

Tần Xuyên ôm Diệp Tiểu Nhu ngồi trên giường, một tay vuốt ve mặt Diệp Tiểu Nhu, cảm giác thoải mái chết đi được.

Diệp Tiểu Nhu rúc vào ngực người đàn ông, mặt đỏ tim đập thình thịch, thật ra cô sớm đã chuẩn bị giao tất cả cho Tần Xuyên, không chỉ vì cô thích người đàn ông này hơn một năm rồi mà còn vì cô nợ Tần Xuyên quá nhiều, đã không biết làm thế nào để báo đáp.

Nhưng vừa nghĩ đến việc có thể tối nay sẽ xảy ra chuyện gì đó với người đàn ông này, cả người cô lại căng thẳng, thân thể mềm mại run rẩy.

Tần Xuyên nhìn từ trên cao xuống, có thể nhìn thấy miệng cổ áo khép mở của Diệp Tiểu Nhu, kéo dài đến tận khe rãnh ở bên trong.

Dù cô nàng này rất thon thả nhưng chỗ nào nên có cũng chẳng thiếu gì, hơn nữa cũng tương đối đầy đặn.

Tần Xuyên nhìn hai tay Diệp Tiểu Nhu ôm chặt ngọc bội, không khỏi cười tà:

- Tiểu Nhu ngoan, anh giúp em nhét ngọc bội vào ngực nhé, sau này em hãy

đặt nó ở trong đây, đừng để người khác thấy.

- Ừ...

Diệp Tiểu Nhu cũng không nghĩ nhiều, buông lỏng ngọc bội ra.

Tần Xuyên cầm lấy ngọc bội, để vào trong chiếc cổ áo kia, hơn nữa động tác cố ý làm rất chậm, ngọc bội cọ vào da thịt mềm mại của Diệp Tiểu Nhu khiến cô không khỏi phát ra một hồi ưm a...

- A... Tần Xuyên anh xấu quá... mau bỏ vào đi...

Tần Xuyên tiến đến bên tai cô gái, thổi hơi nóng nói:

- Về sau hãy nghĩ miếng ngọc bội đó là anh, ngày nào anh cũng sẽ dán chặt vào giữa ngực em...

- Anh đừng nói nữa mà!

Diệp Tiểu Nhu sắp điên rồi, đẩy Tần Xuyên một cái, hờn dỗi xoay người sang chỗ khác.

Tần Xuyên nhìn dáng vẻ thẹn thùng của cô, trái anh đào đầy đà chỉ khiến người ta muốn hái ngay, đúng lúc trong ngăn kéo vẫn còn bao cao su lần trước chưa dùng đến, sao hẳn có thể nhịn được chứ?

Đang lúc hăn định bỏ nhào đến thì nghe thấy tiếng kêu la của Liễu Thiển Thiển truyền đến từ bên ngoài.

- Đàn chị Diệp! Đàn chị Diệp! Em tắm xong rồi! Chị mau đến ngủ với em đi!

Liễu Thiển Thiển mặc một chiếc váy ngủ, chân đi dép lê, “bạch bạch bạch” chạy đến cửa phòng Tần Xuyên, đôi gò bồng đảo không ngừng run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

- Anh rể háo sắc! Quả nhiên anh đã bắt đàn chị vào phòng rồi! Em không để anh ức hiếp chị ấy đâu! Tối nay đàn chị Diệp ngủ với em!

Liễu Thiển Thiển nói xong, chạy vào kéo Diệp Tiểu Nhu đi.

Diệp Tiểu Nhu đương nhiên cũng không tiện ở lại, đành rời đi theo Liễu Thiển Thiển, quay đầu cười xin lỗi với Tần Xuyên.

Tần Xuyên toàn thân cứng ngắc, ánh mắt theo bản năng nhìn nơi đang đứng sừng sững oai vệ của mình, khóc không ra nước mắt.

Đêm nay làm sao ngủ được đây? Thôi luyện công vậy...

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Xuyên mới ngủ được hai ba tiếng liền ngủ thấy bữa sáng thơm nức bay lên tầng 2.

Tần Xuyên đi xuống dưới, phát hiện Liễu Thiển Thiển và Diệp Tiểu Nhu đã cùng nhau làm một bàn đầy thức ăn ngon, đúng là đủ bảy tám người ăn.

Hai cô gái đều rất thích làm đồ ăn ngon, hình như hai người ở cạnh nhau rất vui vẻ, nhìn ánh mắt hưng phấn của Liễu Thiển Thiển là biết.

Không chỉ làm bữa sáng, hai người còn nướng bánh ngọt và bánh quy.

- Chị Tiểu Nhu, chị làm bánh ngọt lợi hại quá, lượng pho mát cùng sữa bò và bột đều vừa đủ.

Liễu Thiển Thiển ăn một chiếc bánh ngọt vừa nướng xong rồi nói.

Diệp Tiểu Nhu ngọt ngào cười cười:

- Thiển Thiển, cookie em làm cũng rất giòn, hơn nữa nướng cũng vừa chín tới...

Khóe miệng Tần Xuyên co rút, thôi được, vừa mới một buổi tối mà đã xưng

hồ thân mật như vậy rồi, coi như em vợ đã mặc nhận cho Diệp Tiểu Nhu vào cửa rồi hay sao?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 221: Cô Gái Kiên Trì

Tần Xuyên cũng không tham gia vào cuộc nói chuyện của hai cô gái, chỉ ngồi ăn. Hai cô gái làm món ăn rất ngon, Tần Xuyên nghĩ, đáng tiếc là không đi mở nhà hàng.

Nghĩ đến mở nhà hàng, Tần Xuyên chợt nhớ trước kia Diệp Tiểu Nhu có nói, mong ước của cô là mở một tiệm ăn.

Hôm nay Diệp Tiểu Nhu vừa tìm được việc thực tập, thì gặp phải chuyện đó, chắc chắn cô rất buồn.

- Tiểu Nhu, không thể làm việc ở công ty đó, cô định thế nào?

Tần Xuyên hỏi.

Ánh mắt Diệp Tiểu Nhu âm đạm hồi lâu, rồi gượng cười:

- Tôi định tới những công ty khác xem sao, dù sao cũng phải tìm được việc làm...

- Nhưng anh vẫn không yên tâm, nếu em xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, anh cũng không thể lần nào cũng chạy tới kịp thời.

Giọng trầm thía, Tần Xuyên nói.

Diệp Tiểu Nhu cũng hơi sợ, nhưng vẫn lắc đầu:

- Tôi biết anh tốt với tôi, nhưng tôi không muốn lúc nào cũng dựa vào sự giúp đỡ của anh. Tôi nghĩ, nếu một cô gái không có sự nghiệp của mình, chỉ ỷ lại

vào đàn ông, thì sớm muộn gì cũng sẽ bị ghét bỏ.

Tần Xuyên mỉm cười, xem ra trong lòng Diệp Tiểu Nhu vẫn kiên trì đối với mộng tưởng của mình.

Hắn cắn một miếng bánh bông lan mềm mại và ngọt ngào, cân nhắc hồi lâu, trong đầu hiện lên rất nhiều suy nghĩ.

Tháng 9 tới, hắn sẽ bắt đầu chịu cuộc khảo hạch của gia tộc, mà theo phương pháp khảo hạch của Tần gia, cuộc khảo hạch gồm cả văn khảo và võ khảo.

Tần Xuyên muốn thi văn khảo trước, trong đó lại chia thành chính trị và thương mại.

Về chính trị, Tần Xuyên không ở trong thể chế, cũng không thể tham dự.

Mà thế lực của Tần gia trên chính trường cũng không xuất chúng, cho nên đại đa số con em Tần gia đều chọn theo thương mại.

Thương mại có hai hình thức, một là đảm nhận một vị trí học tập và quản lý, sau đó thông qua công trạng, trên dưới trong công ty sẽ đánh giá, những người lớn tuổi trong tộc sẽ tiến hành cho điểm.

Hình thức còn lại, là đưa ra một phương án xây dựng sự nghiệp, xin kinh phí từ gia tộc để đầu tư gây dựng sự nghiệp, một năm sau sẽ xem xét và đánh giá kết quả đầu tư.

Cuộc khảo hạch của gia tộc chủ yếu là để xác định năng lực của con em trong gia tộc, cho nên sẽ không cho quá nhiều thời gian, tính từ lúc bắt đầu khảo hạch, tối đa là một năm sau sẽ tiến hành quyết định.

Hằng năm gia tộc mở hội nghị vào tháng 9, ngoại trừ tiến hành võ khảo, để cho những đệ tử tuổi trẻ tỉ thí tu vi cổ võ, còn là lúc để công bố kết quả của cuộc thi văn khảo.

Bất kể kết quả như thế nào, đều phải công bố công khai, có con em mất hết mặt mũi, từ đó về sau không còn gượng dậy nổi nữa, cũng có rất ít người có thể một bước lên trời, trở thành trụ cột vững vàng của gia tộc.

So ra, vào xí nghiệp tham dự quản lý là cách đơn giản và ổn thỏa hơn, bởi vì độ mạo hiểm không lớn, không gây ra sai lầm lớn, miễn là tình hình kinh doanh không quá tệ, chỉ cần tạo quan hệ tốt, là một năm sau có thể vượt qua khảo hạch một cách ổn thỏa, chính thức trở thành người được gia tộc tán thành.

Hình thức thứ hai, đầu tư gây dựng sự nghiệp, độ rủi ro cao hơn, thậm chí nếu thua lỗ, còn phải làm việc để trả hết số nợ đó. Nhưng, nếu gặp thời, trong vòng một năm tạo được thành tích, thì sẽ chứng tỏ được năng lực, sẽ thật sự được coi trọng.

Một số con em tương đối có tài, chọn đầu tư khởi nghiệp, sau khi kết thúc khảo hạch, công ty mà họ lập ra và thương hiệu của nó, có thể hoạt động độc lập, cũng có thể được gia tộc tiếp thu, trực tiếp cống hiến cho gia tộc.

Vốn Tần Xuyên muốn vào công ty, dù sao thì hẳn chỉ muốn trà trộn vào Tần gia, điều tra tin tức của mẹ ruột mà thôi.

Tuy nhiên sau lần xuất hiện của người bịt mặt, buộc Tần Xuyên phải giành được vị trí đứng đầu ở cả văn khảo và võ khảo.

Tần Xuyên suy nghĩ, đứng đầu võ khảo thì không có gì phải ngại, nhưng đứng đầu văn khảo, nếu vào công ty làm quản lý, chắc chắn không thể sánh bằng những người đầu tư khởi nghiệp.

Cho nên, Tần Xuyên muốn chọn hình thức đầu tư khởi nghiệp, mà vừa khéo Diệp Tiểu Nhu muốn mở một tiệm ăn, hẳn cảm thấy có thể móc nối hai ý muốn này lại...

Đương nhiên, không thể có chuyện hẳn đi lấy tiền rồi giao cho Diệp Tiểu Nhu mở tiệm, tuyệt đối không thể.

Thứ nhất là Diệp Tiểu Nhu không có kinh nghiệm, sẽ không quản lý được; thứ hai tính cách của cô cũng không thích hợp lắm.

Tạm thời chưa nghĩ ra được biện pháp cụ thể, nhưng dù sao cũng còn tới hơn một tháng, cho nên Tần Xuyên cũng không vội.

- Tiểu Nhu, hai tháng này tạm thời em khoan hãy tìm việc làm, hơn tháng nữa chú Đông Cường mới được ra viện, em vẫn nên chăm sóc chú ấy nhiều hơn một chút, hàng ngày không có việc gì làm, thì tới tiệm nét coi tiệm giúp anh. Anh vừa có một ý tưởng, đợi khi nào anh suy nghĩ rõ ràng và cụ thể hơn, sẽ nói cho em biết.

Tần Xuyên nghiêm trang nói.

Ban đầu Diệp Tiểu Nhu cũng có chút không hài lòng, thời gian nghỉ hè của cô cũng không nhiều, nếu để qua một tháng nữa, coi như thời gian nghỉ hè cũng hết rồi.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt hiếm khi nghiêm túc như vậy của Tần Xuyên, cô đành gật đầu đồng ý.

Liễu Tiên Tiên nghe vậy, vội giơ tay kêu lên:

- Anh rồ! Anh đưa chị Tiểu Nhu tới tiệm nét, cũng phải dẫn em đi với! Em muốn tới đó chơi!

- Được, không có vấn đề gì.

Tần Xuyên cười cười, không từ chối yêu cầu nhỏ đó của Liễu Tiên Tiên, dù sao cô bé ở một mình cũng rất cô đơn.

Liễu Tiên Tiên vui vẻ cầm một cái bánh kẹp tổ ong đưa cho Tần Xuyên:

- Anh rồ tốt quá, cho anh nè!

Ăn sáng xong, Tần Xuyên đang định đưa hai cô gái đến tiệm nét, lại nhận được điện thoại của Ôn Văn Viễn.

Từ khi khỏi bệnh, ông lão này không liên lạc với hắn, không ngờ hôm nay lại gọi.

- Có gì không, lão Ôn?

Bên kia đầu dây, giọng Ôn Văn Viễn đầy áy náy:

- Tần tiên sinh, thật sự là xin lỗi, lẽ ra thì toàn bộ già trẻ cả nhà chúng tôi phải đến quỳ trước nhà ngài, cảm tạ ơn cứu mạng của ngài, tuy nhiên gần đây ngài cũng biết, Tứ Hải bang tan rã, thành phố Đông Hoa bị rối loạn, tôi và Thụy Dương đều không thể phân thân...

Tần Xuyên cười thầm, cái gọi là “rối loạn”, chỉ là tranh thủ thời gian chém giết, giành lấy địa bàn của Tứ Hải bang mà thôi.

- Không sao, tôi cũng đâu có chữa bệnh không công, ông cũng đã tặng tôi không ít món mà?

Ôn Văn Viễn cũng mỉm cười:

- Nói như vậy cũng đúng, nhưng chút lòng thành đó, vẫn chưa đủ...

Tần Xuyên nheo nheo mắt:

- Lão Ôn, sao trong lời nói của ông có gì đó không ổn? Có phải xảy ra chuyện gì đó rồi không?

Ôn Văn Viễn xấu hổ nói:

- Không dám dối gạt Tần tiên sinh, vì sự yên ổn của thành phố Đông Hoa, mấy ngày gần đây, Đảng Long hội chúng tôi đang hợp nhất một số tàn dư của Tứ Hải bang, tuy nhiên không biết từ đâu, những người đó kiếm được một số súng

ống đạn dạn, khiến cho huynh đệ chúng tôi thương vong nghiêm trọng, rất nhiều người trong hội đều kinh hồn táng đờm!

Bởi vì Hoa Hạ quản lý nghiêm khắc hơn bất kỳ quốc gia nào trên thế giới, hơn nữa các bang hội luôn bị giám sát chặt chẽ, cho nên nói chung là mỗi bang hội không có nhiều súng ống, thậm chí có thể nói là không có.

Cho nên, hai cha con Ôn gia bị người của Tứ Hải bang trên tay đây súng ống tấn công bất ngờ, đối phó hết sức chật vật.

Tần Xuyên sửng sốt:

- Bọn chúng có súng, đâu có liên quan tới tôi? Tôi đâu có buôn bán vũ khí?

- Tiên sinh thì không, nhưng Đường đại tiểu thư lăn lộn ở nước ngoài không ít năm, hơn nữa từng là người của Tứ Hải bang, con đường quan hệ hẳn là không ít...

Rốt cuộc Tần Xuyên đã hiểu:

- Ông nói là, Đường Vi ở sau lưng ủng hộ những người của Tứ Hải bang?

- Không, không, đương nhiên chúng tôi không dám nghĩ như vậy! Chúng tôi biết rõ, quan hệ giữa ngài và Đường đại tiểu thư không bình thường, cho nên chỉ...chỉ nói như vậy với ngài, nếu có thể, mong ngài nói chuyện với Đường đại tiểu thư, xem quan điểm của cô ấy đối với tình thế hiện nay ở thành phố Đông Hoa như thế nào?

Giọng Ôn Văn Viễn hơi nịnh nọt, nhưng phía sau những lời lẽ nhún nhường vẫn lộ ra cái đuôi cáo già.

Tần Xuyên lắc đầu, hẳn không nghĩ rằng Đường Vi thấy hứng thú đối với người của bang hội trong thế giới ngầm, trước kia cũng vì tránh né họ mà cô mới ra nước ngoài.

Tuy nhiên việc người của Tứ Hải bang đột nhiên có súng ống, đối với hãn không phải là một tin tức tốt, bởi vì hãn cũng góp một phần trong việc tiêu diệt Tứ Hải bang, khó bảo đảm được sẽ không có người của bang này nổ súng vào người bên cạnh hãn.

- Tôi biết rồi, tôi sẽ tìm Vi Vi, nói chuyện này với cô ấy.

Mắt Tần Xuyên lóe lên.

Ở đầu bên kia, Ôn Văn Viễn không ngớt lời cảm tạ, ông ta cũng lo Tần Xuyên nổi giận, cho nên đã phải cân nhắc từng lời, phập phồng lo sợ.

Không đến một tiếng đồng hồ sau, Tần Xuyên đưa Diệp Tiểu Nhu và Liễu Tiên Tiên đến tiệm nét, đợi hai cô đi vào, hãn lại đi về phía đối diện, vào cửa hàng bán hoa Tử Vi.

Nhưng vừa tới cửa, hãn thấy một người đàn ông lạ đang dè dặt nói chuyện với Đường Vi ở trong phòng.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 222: Không Liên Quan Quý Báu Hay Không

Đó là một người đàn ông trung niên chừng hơn bốn mươi tuổi, thoạt nhìn cũng không phải là người luyện võ, mà có vẻ là người lẩn lộn trên đường phố.

Nhìn thấy Tần Xuyên bước vào, dường như người kia hơi căng thẳng, khẽ gật đầu rồi liền xoay người đi ra cửa hàng bán hoa.

Khi đi ngang qua người Tần Xuyên, rõ ràng người kia vẫn hơi cảnh giác, tay phải đặt ở bên hông, hiển nhiên ở đó có đeo vũ khí, có thể rút ra bất cứ lúc nào.

Tần Xuyên im lặng, tướng mạo mình hết sức vô hại đối với cả người và vật, vừa đẹp trai vừa trong trắng, sao vừa thấy mình đã sợ rồi?

- Tiểu Vi Vi, lại đây cho anh ôm một cái nào!

Tần Xuyên đi vào, không đợi Đường Vi trả lời, liền ôm cô hôn môi.

Cách chào hỏi vồ vập và không chút ngại ngùng của hắn khiến Đường Vi hơi xấu hổ, hờn dỗi lườm hắn:

- Cậu làm như người phương Tây vậy, vừa gặp mặt đã ôm hôn người ta!

- Biết làm sao được? Không hôn chị, làm sao nguôi được nỗi nhớ của tôi?

Đường Vi véo má hắn:

- Thôi đi, đi mà lừa gạt Tiểu Nhu kia kìa, tôi không phải loại người dễ bị lừa gạt bởi những lời đường mật của cậu đâu!

- Hì hì, ngoài miệng chị nói không được, nhưng cơ thể lại nói ngược lại nha!

Tần Xuyên sờ sờ khuôn mặt đỏ bừng của cô.

- Tôi không hề!

Nói xong, Đường Vi chỉ về phía cửa hàng hoa đối diện:

- Vừa rồi tôi thấy cậu đưa Tiểu Nhu tới, không phải là tối hôm qua ở chung với cô ấy sao?

- Chỉ là đưa cô ấy về phòng tôi ngủ đêm thôi, ngoài ra không làm bất cứ gì khác!

Tần Xuyên cảm thấy hết sức oan uổng.

- Hừ, vô dụng như vậy, còn nói ra mà không biết xấu hổ!

Đường Vi lắc đầu.

Tần Xuyên cũng không xấu hổ, tay luôn xuống dưới hông cô, nhẹ nhàng vuốt ve, cả người cô gái này đều là vật quý, vuốt ve như vậy rất khoan khoái.

- Tiểu Vi Vi, người vừa rồi là ai vậy?

Tần Xuyên hỏi.

Đường Vi ngồi trong lòng hắn, để mặc hắn làm gì thì làm, đáp:

- Đó là một tiểu đệ của Đông Hải bang trước đây, sau này về với Tứ Hải bang, hiện giờ Tứ Hải bang tan rã, người trong bang đều rối loạn, bọn hắn có mười mấy người, nói là muốn mời tôi đi chủ trì đại cục, dẫn dắt bọn hắn xây dựng lại Đông Hải bang.

Tần Xuyên nghe vậy, khinh thường mỉm cười:

- Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy? Bản thân mình không đi làm đại ca, lại đi mời người khác làm nữ chúa?

- Cho nên tôi đã từ chối thẳng.

Ánh mắt Đường Vi lộ vẻ suy tư:

- Tôi cảm thấy việc này rất có thể không phải là ý của hã, với đầu óc và đảm lược của hã, còn không dám một mình chạy tới đây nói chuyện đó với tôi.

- Tôi nghi là có người giật dây sau lưng bọn hã, gần đây những binh tằm tướng của của Tứ Hải bang đánh nhau túi bụi với người của Đãng Long hội, súng ống đạn dược cũng không thiếu, nhất định có người ở sau lưng trợ giúp đám người của Tứ Hải bang.

Tần Xuyên nghe cô tự mình nhắc tới chuyện đó, hỏi:

- Nói như vậy, súng ống đạn dược đúng là không phải do chị cấp cho bọn họ?

Đường Vi sừng sốt:

- Đương nhiên là không phải, hiện giờ đâu phải cách đây mười mấy năm, có bang hội nào dám mang súng ống đạn dược ở Hoa Hạ? Sao cậu lại nghĩ như vậy?

- Sáng sớm hôm nay, lão Ôn gọi điện thoại cho tôi, có vẻ lo lắng là em ở sau lưng ủng hộ những người kia, tuy nhiên rõ ràng là có người khác đang giở trò quỷ.

Đường Vi cười khẽ:

- Ông ta đúng là quanh co lòng vòng, tuy nhiên cũng khó trách ông ta nghĩ như vậy, dù sao đúng là tôi có đường dây có thể liên lạc với giới buôn bán vũ khí, chỉ có điều tôi không có hứng thú dây vào vũng nước đục!

Tần Xuyên gật đầu:

- Nếu như đó chỉ là ngáng chân Đãng Long hội, thì vấn đề cũng không lớn,

nhưng chỉ sợ chúng chỉ mũi nhọn về phía chúng ta.

- Hay là...tôi đi điều tra một chút, rốt cuộc số súng ống đạn dược là do ai cung cấp?

- Chị có biện pháp? Nhưng phải chú ý an toàn đấy!

Tần Xuyên lo lắng nhất là sự an toàn của cô.

Đường Vi cười thần bí:

- Nếu ngay cả một chút đường lối liên hệ mà cũng không có, thì làm sao hai cha con nhà họ Ôn lại nghi ngờ tôi? Yên tâm đi, có tin tức gì, tôi sẽ cho cậu biết ngay.

...

Quân khu Giang Nam, bộ tổng chỉ huy Hàn Thứ.

Trong văn phòng, Liễu Hàn Yên mặc một bộ quân phục, tư thế hiên ngang ngồi đó, đang lật xem một xấp tài liệu dày.

Đây là danh sách những binh sĩ muốn tham gia tuyển chọn Hàn Thứ được phía dưới đề cử, Liễu Hàn Yên muốn đích thân tham dự vào việc này.

Y Phi rất cung kính gõ cửa, rồi mới bước vào, báo cáo:

- Thưa, Cơ tướng quân đến rồi ạ!

Liễu Hàn Yên gật đầu, bỏ tài liệu xuống:

- Mời anh ta vào.

Không đợi Y Phi ra mời, Cơ Vô Song đã dẫn theo sĩ quan phụ tá đi tới, vẻ mặt tươi cười, dáng vẻ nhanh nhẹn đầy phong độ, thoạt nhìn rất khôi ngô tuấn tú.

Bộ quân phục càng làm nổi bật dáng người cao lớn, như tùng trên đỉnh núi của y.

- Ha ha, Hàn Yên, không quấy rầy cô làm việc chứ?

Cơ Vô Song thân mật hỏi.

Nhưng Liễu Hàn Yên lại trả lời rất phũ:

- Quấy rầy thì cũng đã quấy rầy rồi.

Cơ Vô Song vừa mở miệng, đã bị dội cho một gáo nước lạnh, nhưng không lộ vẻ xấu hổ, vẫn mỉm cười:

- Tôi nhận lệnh đến bên này điều tra việc bang hội ở địa phương sử dụng súng ống, cũng vừa đúng lúc muốn qua thăm cô một chút.

- Tôi còn chưa kịp chúc mừng cô, xem ra cấp trên rất có con mắt nhìn người, biết Hàn Thứ thiếu cô là không được, cho nên rốt cuộc cô lại trở về rồi.

Liễu Hàn Yên không thích lời khen nịnh này, thản nhiên nói:

- Việc bang hội ở địa phương có vũ khí, tôi có thể phái người điều tra, thưởng cấp phái Cơ tướng quân tới, có vẻ như dùng dao trâu để mổ gà rồi!

- Cô bạn phải tổ chức lại Hàn Thứ, còn phải xây dựng lại nhà kho quân cảng, tôi đến chia sẻ một chút công việc cho cô, cũng là việc nên làm, dù sao phía Tây Nam rất yên ổn.

Ánh mắt Cơ Vô Song lộ vẻ rất dịu dàng.

Y Phi mang ly trà tới,:

- Mời Cơ tướng quân dùng trà.

Cơ Vô Song mỉm cười tiếp nhận, khách sao nói:

- Đa tạ sĩ quan phụ tá, tôi đã nghe nói về sự trung thành tận tâm của cô, may mà có cô ở bên cạnh Hàn Yên.

Y Phi nghe vậy mặt đỏ lên, lắc đầu lia lịa, nhưng ánh mắt lộ vẻ hơi kích động.

Liễu Hàn Yên nhíu mày:

- Nếu Cơ tướng quân muốn uống trà, thì đi chỗ khác uống đi, đây là văn phòng của tôi, tôi còn rất nhiều việc.

- Ha ha, Hàn Yên, cô đừng quá gò bó, tôi biết cô vừa trở về, muốn làm vài việc chứng tỏ bản thân, nhưng cô yên tâm, tôi đã dò hỏi ở quân bộ giúp cô, thật ra cấp trên rất coi trọng cô, cho rằng cô có năng lực hơn Liễu Vân nhiều lắm, chỉ là lần trước cô không gặp may, mới xảy ra chuyện lớn như vậy, lỗi không phải do cô...

Liễu Hàn Yên đã bắt đầu mất kiên nhẫn, đưa bàn tay trắng nõn lên, cắt ngang lời y.

- Cơ tướng quân, nếu như anh đến tìm tôi để chỉ nói những lời này, xin mời rời đi cho.

Cơ Vô Song cười gượng, một hai lần bị dội nước vào mặt còn nhịn được, cứ tiếp tục đốp chát thẳng mặt như vậy, sự kiêu ngạo trong lòng y cũng có lúc không kìm nén được.

Trên đời người đẹp rất nhiều, thường ngày gái đẹp gặp y đều thần hồn điên đảo, tranh nhau được ở cùng y.

Chỉ riêng một mình Liễu Hàn Yên, dường như trơ như đá đối với đàn ông, coi y chẳng khác nào người gỗ, không hề động tâm.

Nhưng vật gì không chiếm được, lại càng là vật quý, từ lúc mới lớn lên, Cơ Vô Song đã thề phải lấy được cô, làm sao có thể chỉ vì bị xem thường mà rút

lui?

Y đang định nói gì đó, đột nhiên ánh mặt dờ ra, phát hiện trên tay Liễu Hàn Yên đeo một chiếc nhẫn kim cương xanh biếc lấp lánh!

Người trong gia tộc lớn, kể cả nam giới, cũng có kiến thức nhất định đối với châu báu, vừa nhìn chiếc nhẫn kim cương này, đã biết vô cùng đắt tiền.

- Hàn Yên, tôi thấy cô đeo nhẫn kìa! Cô chịu đeo nhẫn từ khi nào vậy? Trước kia tôi tặng nhẫn quý cho cô, cô đều không nhận, là vì không thích kiểu của nó sao?

Cơ Vô Song gượng cười hỏi.

Y cần một lời giải thích, y không muốn tin, Liễu Hàn Yên lại chịu đeo nhẫn cưới.

Liễu Hàn Yên đưa mắt nhìn chiếc nhẫn, trong đầu dường như thoáng hiện lên một khuôn mặt ngọc ngà tươi cười...

- Đây là nhẫn chồng tôi tặng, không liên quan quý báu hay không.

Cô lạnh nhạt trả lời.

Tay Cơ Vô Song cứng đờ, thiếu chút nữa bóp nát chén trà trên tay.

Chồng tặng cho kìa đấy? Như vậy chẳng phải có nghĩa là, cô ta đã chấp nhận?

Câu trả lời này khiến Cơ Vô Song nổi lên sát ý, cái tên họ Tần bị Tần gia vứt bỏ kia, có năng lực tài đức gì, mà có thể tặng được nhẫn quý cho Liễu Hàn Yên, còn khiến cô tự nguyện đeo vào?

Cơ Vô Song đặt chén trà xuống, vẻ mặt vẫn tươi cười:

- Thì ra là vậy, bây giờ tôi không quấy rầy cô, đợi làm xong nhiệm vụ, sẽ mời cô ăn cơm.

Nhưng vừa tới cửa, hẳn thấy một người đàn ông lạ đang dè dặt nói chuyện với Đường Vi ở trong phòng.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 223: Không Biết Mà Còn Hỏi Nhiều

Sau khi rời khỏi cửa hàng bán hoa, Tần Xuyên tới Đại học Đông Hoa học, nhưng đã bị muộn.

Hắn vừa vào giảng đường, Lục Tích Nhan đưa mắt nhìn hắn bằng ánh mắt không quá thân mật, tuy rằng quan hệ giữa hai người hơi mập mờ, nhưng đối với chuyên môn, Lục Tích Nhan vẫn rất nghiêm túc.

Tần Xuyên ngại ngùng mỉm cười, trong lòng lại cảm thấy, nguyên nhân mình ưa thích Lục Tích Nhan, phần lớn có thể là vì cô gái này làm việc rất nghiêm túc.

Bản thân hắn là một người rất chăm chỉ đối với việc học, ban đầu là tập võ, luyện kiếm trên núi, sau đó là nghiên cứu kỹ thuật hacker dưới chân núi.

Có câu vật theo loài, người theo bầy, một cách vô thức, hắn cũng thích người chăm chỉ giống như mình.

Hôm nay Lục Tích Nhan mặc một chiếc áo ngắn tay màu trắng cổ tròn, khoác ngoài một chiếc áo khoác mỏng, phía dưới mặc một chiếc quần màu xám giản dị.

Không những cô không trang điểm, mà còn cố ý che đậy dáng người quyến rũ của mình, nhưng không làm sao giấu được dung mạo và phong thái không tầm thường của mình.

Ánh mắt của đám nam sinh viên ngồi phía trước, trong đó có Kim Tiểu Khai, luôn lóe lên vẻ thèm muốn, rõ ràng là cũng không chú tâm nghe giảng cho lắm.

Xong tiết, Lục Tích Nhan vừa thu dọn sách giáo khoa và tài liệu, vừa nói:

- Ngày mai chúng ta sẽ tiến hành cuộc kiểm tra đầu tiên, thành tích kiểm tra sẽ đưa vào thành tích chung cuối kỳ, mong mọi người đạt được kết quả tốt.

Một đám sinh viên mới rồi còn dán mắt vào thân hình của Lục Tích Nhan, nghe vậy hầu như đều kêu lên thán thiết.

Tuy đa số bọn họ đi học là để kiếm cái bằng, nhưng gặp cuộc thi, vẫn rất đau đầu, dù sao việc này liên quan đến vấn đề mặt mũi.

- Không phải đâu! Lục giáo sư, sao đột nhiên lại thi? Mới vừa nhập học chưa bao lâu mà?

Kim Tiểu Khai kêu to nhất.

Lục Tích Nhan lạnh lùng nói:

- Trên bảng sắp xếp chương trình học đều đã ghi rõ, nếu có học viên không nhìn thấy, xin đừng thoái thác trách nhiệm.

Một số sinh viên nữ trong có vẻ chăm chú hơn, nhưng thật ra ngồi ở đằng kia cười thầm.

Tần Xuyên cũng không chú ý tới, hóa ra có cuộc thi, không khỏi tò mò hỏi Tần Cầm ngồi kế bên.

- Em à, gần đây nhất, lớp mình học bài nào vậy?

Tần Cầm lập tức lấy ra một cuốn vở dày, lật ra giảng giải cho Tần Xuyên, vở cô ghi chép từng bài, từng mục rất rõ ràng ngay ngắn.

- Anh Tần Xuyên, có mấy bài anh không tới học, hay là em cho anh mượn vở đọc?

Tần Cầm háo tâm hỏi.

Tần Xuyên xua xua tay:

- Không cần đâu, anh về xem sách một lượt là được, cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Ngồi bên cạnh, Lăng Lạc Tuyết liên tỉnh ngủ, cô đơn thuần là đi học, cũng không cảm thấy có áp lực khi thi cử, cười khinh thường nói:

- Làm bộ ra vẻ ta đây tài giỏi! Nếu Tần thiếu gia có một môn thất bại, thì quá mất mặt rồi, thế nào về nhà cũng xấu hổ không dám nhìn mặt vợ! Cô ta hiểu thẳng như vậy, làm sao chịu được việc chồng mình đi thi bị ăn trứng ngỗng chứ!

Tần Xuyên quay đầu lại, cau mày nói:

- Lăng Lạc Tuyết, tôi biết cô không ưa vợ tôi, nhưng xin cô đừng lúc nào cũng mỉa mai cô ấy như vậy!

- Thì sao nào? Anh có ý kiến à? Ông nội anh còn không quản được tôi, việc gì tôi phải nghe lời anh?

Vẻ mặt Lăng Lạc Tuyết hung dữ, đúng dáng vẻ của một cô nàng du côn.

Tần Xuyên thầm thở dài, cũng không biết Lăng gia dạy dỗ như thế nào mà ra được một cô nàng chua ngoa thế này.

- Có muốn đánh cuộc không?

Suy nghĩ một chút, Tần Xuyên hỏi.

- Đánh cuộc cái gì?

Tần Xuyên đáp:

- Nếu tôi có một môn thất bại, thì từ nay về sau, tất cả mọi việc đều nghe theo cô; nếu tôi thi được kết quả tốt, từ nay về sau cô phải nghe lời tôi, hể tôi bảo cô

ngậm miệng là cô phải ngậm miệng.

Lăng Lạc Tuyết hừ một tiếng:

- Cái này quá thiếu công bằng! Anh vô dụng như vậy, nếu như may mắn có ngày anh trở thành người kế thừa Tần gia, thì còn có tư cách để nói chuyện với tôi, nhưng hiện giờ anh chỉ là một con em không quyền, không thế của Tần gia, trong khi tôi là một tiên thiên võ giả, cũng là một kiếm khách, đặt cuộc như vậy là hoàn toàn không công bằng!

- Vậy cô muốn như thế nào mới công bằng?

Tần Xuyên đã liệu trước tình thế.

Đôi mắt đẹp của Lăng Lạc Tuyết lóe lên, lộ ra vẻ giảo hoạt:

- Thế này vậy, nếu anh đứng đầu lớp ở cả bốn môn thi, sau này tất cả mọi việc tôi đều nghe theo anh; nhưng chỉ cần một môn không đứng đầu, thì sau này anh phải làm trâu làm ngựa cho tôi, hơn nữa, phải gọi tôi là “Cô chủ” trước mặt vợ anh!

Tần Cầm vội cắt ngang:

- Chị Lạc Tuyết, như vậy quá khó khăn! Làm sao anh Tần Xuyên có thể đứng đầu tất cả các môn được? Có rất nhiều giờ anh ấy không tới lớp!

- Không sao, tôi đồng ý!

Nhưng Tần Xuyên lại dứt khoát đồng ý.

- Có Tần Cầm làm chứng, anh cũng đừng có nuốt lời đó nha! Đến lúc đó, tôi muốn anh làm “nữ hầu” của tôi, chớ có liều mạng với tôi à!

- Chỉ cần anh không ăn gian, Lăng Lạc Tuyết tôi luôn nói giữ lấy lời, tuyệt đối không giống như người khác, giờ thủ đoạn xấu xa ra.

Rốt cuộc Lăng Lạc Tuyết vẫn muốn châm biếm Liễu Hàn Yên một chút.

Tần Xuyên cười thầm, cô nàng này quá non, không biết rõ năng lực thực sự của hã, lại dám nói thánh nói tướng như vậy.

Tuy nhiên, cũng không thể trách cô, dù sao theo lẽ thường mà nói, Tần Xuyên đi học không đều, ba ngày vắng hết hai, tới lớp cũng không chăm chú nghe giảng, thì làm sao có thể đứng đầu kỳ thi được?

Ngay cả Tần Cầm, cũng không dám nhìn anh trai, cô cảm thấy nhất định Tần Xuyên sẽ thua, nhưng cô cũng không khuyên được hã.

Trên thực tế, Tần Xuyên cũng không dám quá mức khinh suất, dù trong lòng nắm chắc mình có thể đứng đầu kỳ thi, nhưng để vững tâm hơn, hã quyết định tới gặp Lục Tích Nhan để nói về chuyện đó.

Trên đường tới văn phòng của Lục Tích Nhan, có một người đi phía đối diện, khiến Tần Xuyên chú ý.

Đó là một người đàn ông dáng vẻ tao nhã, mặc quần tây, áo sơ mi, đều là hàng chất lượng rất cao, đường may rất cẩn thận tỉ mỉ, trên tay còn đeo một chiếc vòng bằng tử đàn.

Khuôn mặt y rất đẹp, nếu không có trái cổ, thậm chí có thể trang điểm thành một phụ nữ mà người ta không phân biệt được.

Tuy nhiên, điều khiến Tần Xuyên bất ngờ nhất là, rõ ràng chân khí của người kia không kém, ít nhất cũng là hậu thiên võ giả cao cấp, thậm chí có thể là cao thủ tiên thiên sơ cấp.

- Tiên sinh, xin dừng bước!

Người đàn ông kia bỗng mỉm cười, gọi Tần Xuyên.

Tần Xuyên nghĩ thầm, chẳng lẽ hã phát hiện trình độ của mình không tầm

thường? Không đâu, Cửu Phẩm Thanh Liên Quyết của mình không dễ bị phát hiện như vậy.

- Rất xin lỗi, tôi không có hứng thú đối với đàn ông.

Tần Xuyên nghĩ đến một khả năng, liền giơ tay từ chối.

Người đàn ông đẹp trai kia sửng sốt, rồi liền mỉm cười với vẻ có lỗi:

- Tiên sinh hiểu lầm rồi, tôi chỉ muốn hỏi một chút, ký túc xá nữ của quý trường ở chỗ nào?

Người Nhật? Tần Xuyên nghe kỹ cách phát âm của y, mới nhận ra, đó là người nước ngoài.

- Ông tìm ký túc xá nữ làm gì?

Tần Xuyên nhớ tới bộ phim từng xem trước kia, liền cảnh giác: không thể để y đi làm hại nữ sinh Hoa Hạ!

- Tôi tìm một cô gái.

Người đàn ông mỉm cười đáp.

- Cô gái đó biết ông sao?

Tần Xuyên lại hỏi.

Người đàn ông chớp mắt mấy cái, lại hỏi:

- Tiên sinh biết ký túc xá ở đâu ko?

- Đương nhiên là tôi không biết.

Tần Xuyên thả lỏng tay.

Khóe miệng người đàn ông Nhật Bản hơi co lại, thầm nghĩ mà không biết mà còn hỏi nhiều như vậy, tuy nhiên vẫn miễn cưỡng nở nụ cười:

- Vậy...Tôi cáo từ trước, cảm ơn.

Tần Xuyên thấy y muốn đi, do dự không biết có nên làm rõ mục đích của y, nhưng người ta chỉ muốn tìm ký túc xá nữ, biết đâu thật sự có quen biết cô gái nào ở đó, mình mà tùy tiện ra tay, chẳng phải là oan uổng cho người tốt hay sao?

Không thể vì ông ta có tu vi cổ võ cao, lại là người Nhật, là có thể bắt ông ta để thẩm vấn được! Dù sao thái độ của ông ta rất hòa nhã.

Tần Xuyên gãi gãi đầu, thầm nghĩ dù sao cũng không có người quen của mình trọ ở đó, cũng không thể quản nhiều việc như vậy, cho nên không hỏi nữa.

Khi hần tới phòng của Lục Tích Nhan, cô đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi.

Thấy Tần Xuyên tới, mặt Lục Tích Nhan đỏ bừng, cố tỏ ra thản nhiên, cười hỏi:

- Sao đột nhiên lại tới tìm tôi? Trước khi đến, nhớ gọi trước cho tôi, chậm thêm chút nữa là tôi đã đi rồi.

- Nói như vậy, thì Lục giáo sư cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội gặp tôi?

Tần Xuyên ranh mãnh hỏi.

Lục Tích Nhan nhận ra lời nói của mình có thể khiến người ta nghĩ như vậy, không khỏi tức giận lườm hăn:

- Anh coi thường sự thành thật của tôi! Nói mau đi, tìm tôi có việc gì? Không có thì tôi đi ngay đây!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 224: Tần Phu Nhân

Tần Xuyên cười hì hì, không tiếp tục trêu cô nữa, bắt biết, Lục Tích Nhan da mặt mỏng, rất dễ thẹn thùng.

Sau đó, Tần Xuyên nói tới việc đánh cuộc của hắn đối với kỳ thi sắp tới.

Lục Tích Nhan vừa nghe nói tới việc học hành, lập tức trở nên nghiêm túc, rất có thần thái của một nhà mô phạm.

- Không phải anh muốn tôi tiết lộ đề thi đấy chứ? Việc đó tôi không làm được đâu, tôi không thể vi phạm những vấn đề có tính nguyên tắc, cho dù chúng ta là bạn bè, cũng không được.

Lục Tích Nhan nói.

Tần Xuyên vội lắc đầu, cười nói:

- Tiểu Nhan Nhan, cô đừng hiểu lầm! Tôi chỉ muốn biết cụ thể sẽ kiểm tra những phần nào, để xác định trọng điểm ôn tập thôi!

- Anh...anh gọi tôi là gì?

Lục Tích Nhan cảm thấy tai nóng lên, sao anh ta lại đột nhiên đổi cách xưng hô rồi, khiến cô không kịp chuẩn bị về tâm lý.

Khuôn mặt Tần Xuyên lộ vẻ hựt hửng:

- Gọi cô là Tiểu Nhan Nhan cũng không được sao? Tôi tưởng, tình cảm giữa chúng ta đã thân mật hơn bạn bè bình thường một chút rồi...

- Dù vậy cũng không thể như vậy được! Tiểu cái gì chứ, ngược quá đi mất!

Lục Tích Nhan ngược ngùng cúi đầu.

Tần Xuyên vỗ tay:

- Vậy thì bỏ chữ “Tiểu” đi vậy! Nhan Nhan, tôi đến để nói về việc thi cử, còn vấn đề xưng hô, chỉ là một cách gọi, không sao cả!

Bề ngoài, Lục Tích Nhan lộ vẻ rất bất đắc dĩ vì sự mặt dày của hắn, nhưng trong lòng cũng không thấy phản cảm đối với cách xưng hô thân thiết đó, thậm chí còn hơi vui mừng.

Cô trấn tĩnh lại, ngồi xuống, lấy ra một cuốn sách giáo khoa “Quản lý kinh tế học”, bắt đầu giảng giải những chỗ trọng điểm cần ôn tập.

Đã ngồi xuống nghe giảng, Tần Xuyên cũng nghe rất chăm chú, không tiếp tục nói đến bất cứ vấn đề gì không liên quan đến bài học, thỉnh thoảng lại hỏi một câu về những chỗ chưa hiểu rõ.

Ban đầu Lục Tích Nhan nghĩ rằng, Tần Xuyên nói tới hỏi bài mình, chỉ là lấy cớ, mà thật ra là vì cô mà tới, điều đó nghe có vẻ hơi tự đề cao mình, nhưng cũng là do từ trước đến nay, lúc nào Tần Xuyên cũng tỏ ra không thích đi học cho lắm, lại còn thường xuyên cúp học.

Những trao đổi với hắn một hồi, cô nhận thấy thật ra chàng trai này rất chuyên tâm, những câu hỏi hắn đưa ra cũng rất thích đáng, chứ không phải tùy tiện mà hỏi.

Quan trọng nhất là, ánh mắt và vẻ mặt nghiêm túc của Tần Xuyên, không hiểu vì sao lại khiến cô cảm thấy tim mình đập loạn nhịp.

Hóa ra anh ta còn có một khuôn mặt khác biệt như thế này đây...Lục Tích Nhan thầm nhủ.

Không tới một tiếng đồng hồ sau, những gì Tần Xuyên muốn hiểu đều đã được cô giải thích rõ ràng.

Khuôn mặt Tần Xuyên lại trở nên tươi cười:

- Nhan Nhan, tôi mời cô đi ăn cơm nha! Cô xem mình kìa, dạy học vất vả như vậy, mặt gầy hăn đi!

Lục Tích Nhan trợn tròn mắt, cô nào có vất vả gì đâu, từ sau khi Trần Niên, tên giáo sư quấy rối cô bị đuổi khỏi trường, phía nhà trường đã làm sáng tỏ những điều tiếng không hay về cô, cuộc sống của cô rất thoải mái.

Nói cho cùng, tất cả đều là nhờ ở chàng trai trước mặt cô, khiến cô lại có thể từ địa ngục trở về nhân gian.

Vừa nghĩ như vậy, ánh mắt Lục Tích Nhan trở nên dịu dàng:

- Buổi chiều anh có bận không?

Tần Xuyên lắc đầu, hăn cũng không có việc gì.

- Trên đường về, tôi mua một ít thức ăn tươi làm cơm trưa cho anh ăn nhé? Để anh thưởng thức tay nghề nấu ăn của tôi?

Lục Tích Nhan nói, giọng hơi nhỏ xuống, cô không tự tin lắm, sợ Tần Xuyên sẽ từ chối.

Tần Xuyên không hề có ý đó, lập tức đồng ý:

- Hay lắm! Tôi vẫn nghĩ có lẽ Nhan Nhan rất khéo nấu ăn. Nhưng tiền mua thức ăn để tôi trả, không thể để một mình cô lo liệu hết tất cả được!

- Tùy anh thôi, dù sao anh cũng là công tử lắm tiền mà!

Lục Tích Nhan cũng không tranh cãi về việc này, chỉ cười tươi.

Hai người rời trường, trở về phòng trọ của Lục Tích Nhan. Dọc đường, có một siêu thị, hai người đi bộ tới đó.

Tần Xuyên đẩy xe đẩy, Lục Tích Nhan chọn thức ăn, dáng vẻ của hai người khiến không ít người tưởng hai người là một đôi vợ chồng trẻ, hơn nữa còn là trai tài gái sắc, hết sức xứng đôi.

Lúc tính tiền, người bán hàng hỏi:

- Xin hỏi ông bà có thẻ hội viên không ạ?

Câu này khiến Lục Tích Nhan rất ngỡ ngàng, bối rối nhìn Tần Xuyên.

Tần Xuyên lại cảm thấy rất khoan khoái, người bán hàng này đúng là rất tinh mắt nha! Hắn móc trong túi ra một tờ 100 tệ, đưa qua:

- Cưng à, tiền nè!

Lục Tích Nhan cầm tiền, thanh toán xong, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Tần Xuyên nữa.

Mãi cho tới lúc ra khỏi siêu thị, Tần Xuyên xách một túi to hàng hóa, trên khuôn mặt vẫn còn đọng lại một nụ cười xấu xa.

- Tần phu nhân, có muốn khoác tay anh không?

Tần Xuyên hỏi cô giáo sư đang cúi đầu đi bên cạnh.

Lục Tích Nhan quay đầu sang chỗ khác:

- Không!

- Không cần khách khí như vậy, tay tôi vững lắm, cô đu lên còn được!

- Thôi đi!

Lục Tích Nhan dở khóc dở cười, thật không hiểu nổi đầu óc của chàng trai này có vấn đề gì không, bảo mình dùng tay anh ta làm xà đơn sao chứ!?

Lần thứ hai tới căn hộ của Lục Tích Nhan, trong đầu Tần Xuyên tự nhiên miên man bất định, cảm thấy tiếc vì hắn đã nói một cách kiên quyết như vậy, phải đợi cô yêu thì hắn mới xxx, mà điều này thì không biết đợi đến lúc nào...

Lục Tích Nhan rất nhanh nhẹn, lập tức mang rau quả và thịt cá vào bếp, rất ra dáng bà chủ gia đình, trông cô lúc này, ít ai ngờ cô lại là một nữ giáo sư.

Tần Xuyên thì như một quan lớn, ngồi chễm chệ trên salon xem ti vi, không tới nửa giờ sau, đã nghe mùi thơm ngào ngạt của đồ ăn bay ra.

Không bao lâu sau, thấy Lục Tích Nhan bưng thức ăn ra, lập tức hẩn hấp tấp chạy tới, giành lấy đĩa thức ăn.

- Nào nào, loại việc nặng này để cho tôi, Nhan Nhan đừng động tay vào, lỡ nóng bỏng một chút da tay là tôi sẽ đau lòng muốn chết đấy!

Lục Tích Nhan buồn cười, sảng giọng:

- Tôi làm gì lại dễ bị thương như vậy chứ!

- Hì hì, trong mắt tôi, cô là thiên kim tiểu thư, phải nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa...

Tần Xuyên mặt dày nói.

Lục Tích Nhan thấy hắn chạy vào chạy ra bưng thức ăn bày đầy một bàn, bất chợt nhận ra, cuộc sống của mình đã xuất hiện một bóng dáng đàn ông...

Phát hiện đó khiến cô cảm thấy rất mới mẻ và trong lòng dào dạt.

Đột nhiên cô thấy Tần Xuyên đi loanh quanh ở phía ngoài, tìm kiếm cái gì đó, liền tò mò hỏi:

- Tần Xuyên, anh tìm cái gì vậy?

- Rượu! Chẳng phải cô thích rượu sao?

Tần Xuyên đáp.

Mặt Lục Tích Nhan đỏ bừng:

- Tôi đâu phải Lưu Linh, bây giờ tâm trạng rất vui vẻ, cũng không cần phải mượn rượu giải sầu đâu! Anh cũng đừng cho tôi là loại phụ nữ thích chìm đắm trong men rượu.

- À, vậy hả? Cũng tốt, uống nhiều rượu không tốt cho da, mình ăn cơm, ăn cơm đi.

Tần Xuyên vội xới cơm cho cô.

Hai người ngồi xuống cùng ăn cơm trưa, Tần Xuyên càng không ngừng khen ngợi tài nấu ăn của Lục Tích Nhan, trên thực tế, cũng không phải hẳn khen nịnh, quả là Lục Tích Nhan nấu ăn rất ngon.

Đồ ăn ở nhà Liễu Tiên Tiên làm, mang vẻ chính thống, như là món ăn đãi tiệc, còn đồ ăn do Lục Tích Nhan làm, lại như một bữa cơm gia đình, mùi vị khác hẳn.

Lục Tích Nhan nhìn hẳn ăn lấy ăn để món ăn do mình tự tay làm, đôi mắt đẹp tràn đầy nét cười nheo lại, như một vầng trăng lưỡi liềm.

Nhưng đang ăn nửa chừng, đột nhiên Tần Xuyên ngừng nhai, vẻ mặt ngưng trọng.

Lục Tích Nhan thấy vẻ mặt khác thường của hẳn, chớp mắt mấy cái, hỏi:

- Sao vậy? Bị ghen à?

Tần Xuyên nuốt miếng cơm trong miệng xuống, cười nói:

- Người biết cô ở chỗ này có nhiều không?

Lục Tích Nhan ngẫm nghĩ, lắc đầu:

- Không nhiều lắm, chỉ vài ba người, là đồng nghiệp trong trường.

- Tôi hiểu rồi.

Tần Xuyên buông bát đĩa, đi về phía cửa lớn.

Đúng lúc đó, chỗ cửa lớn vang lên tiếng tiếng đập cửa “Rầm rầm rầm”, lực đập rất mạnh, khiến hai bên cửa bị chấn động, những mảng bụi trắng rơi xuống.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 225: Chu Kỳ Ngắn Quá

Lục Tích Nhan hoảng sợ, mặt tái nhợt, vội vàng đứng dậy:

- Chuyện gì vậy? Ai gõ cửa vậy?

Tần Xuyên chạy tới bên cạnh cửa ra vào, quay đầu lại mỉm cười:

- Đừng sợ, đã có tôi ở đây.

Nói xong, Tần Xuyên mở cửa ra.

Trước cửa, một người đàn ông râu cá trê, cao chừng một mét bảy, mặc áo ba lỗ màu đen, bên hông đeo dây chuyền bạc, mang một đôi giày bóng loáng, vẻ mặt bất thiện đang đứng đó.

Phía sau y, còn có ba người đàn ông cao lớn vạm vỡ, trên tay đều cầm một vật dài dài được bọc trong báo, tám chín phần mười là được làm bằng sắt.

Tuy nhiên, ánh mắt của Tần Xuyên lại tập trung vào một người đàn ông chống gậy phía sau lưng bốn người kia, trên tay còn bó bột!

Người đàn ông trung niên kia, rõ ràng là giáo sư Trần Niên, người trước kia bị hãm trừng trị, rồi bị nhà trường đuổi cổ!

- Quả nhiên lại là ông!

Tần Xuyên nhếch miệng cười.

Trần Niên nhìn thấy người mở cửa là Tần Xuyên, ban đầu rất sửng sốt, nhưng lập tức cười gằn:

- Hừ! Đồ con rùa, mày đương nhiên là ở chỗ này rồi! Tốt! Thực sự là đi mòn gót giày tìm không thấy, ngoảnh lại đã ở ngay trước mặt, tao đang muốn tìm mày đây!

- Tìm tôi? Lại muốn bị ăn đòn à?

Trần Niên quay qua mấy thanh niên cao lớn vạm vỡ:

- Mấy cậu cũng đập cho thằng này một trận cho tôi, tôi trả tiền công gấp đôi!

Tên cầm đầu hơi đậm người đáp:

- Đánh nam tổn sức, ít nhất phải thêm năm ngàn tệ!

- Mắc quá vậy?

Trần Niên trợn mắt kêu lên, như bị người ta cắt cổ vậy.

- Tứ Hải bang làm việc gọn gàng, không lo hậu hoạn, chút tiền đó mà nhắm nhò gì?

Tên cầm đầu khinh thường nói.

Tần Xuyên nhướng mày, sao lại có người tự xưng là Tứ Hải bang?

Lục Tích Nhan cũng đã chạy tới cửa, nhận ra tình thế, kêu lên:

- Trần Niên! Ông đừng gây thêm lỗi lầm nữa! Ông mà dám bảo người ta ra tay, tôi sẽ báo cảnh sát ngay!

Trần Niên nhìn thấy Lục Tích Nhan, lập tức trong mắt bốc hỏa:

- Con đi kia! Thì ra mày ở chung với thằng chó này rồi, trước kia làm bộ đoan trang trước mặt tao, sau lưng lại trai trên gái dưới!

Lửa giận đã bốc tận đầu, Trần Niên cắn răng nói:

- Năm ngàn thì năm ngàn! Đánh gãy hết bốn cái chân chó của nó đi! Còn nữa, cho nó đoạn tử, tuyệt tôn luôn đi!

Ông ta then quá hóa giận, hận không thể ăn tươi nuốt sống Tần Xuyên, nếu Tần Xuyên không xuất hiện, Lục Tích Nhan hoàn toàn không có cách nào phản kháng lại ông ta, ông ta cũng không rơi vào tình cảnh bị trường đuổi việc!

Trên thực tế, ông ta cũng có nghĩ tới, không biết Tần Xuyên có thể lực lớn hậu thuẫn sau lưng không, có nên báo thù hay không.

Nhưng hiện giờ ông ta đã mất tất cả, hôn nhân không, công việc không, danh dự tiêu tan, thậm chí ngay cả người thân cũng khinh thường ông ta.

Ông ta chỉ còn lại một ít tiền không đủ để dưỡng lão, hoàn toàn không làm được gì nhiều.

Lúc này, Trần Niên vô cùng hung ác.

- Vậy thì được! Các huynh đệ, đánh thẳng kia trước, rồi đến con nhỏ kia.

Tên đậm người cười gian, thầm nghĩ lại kiếm được một mớ, hời hợt phất tay, ra hiệu cho đàn em động thủ.

Nhưng tay gã chưa kịp hạ xuống, Tần Xuyên đã ra tay trước rồi!

Một cước của Tần Xuyên bay thẳng vào giữa hai chân gã, nhanh đến mức gã còn chưa kịp nháy mắt!

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Mắt gã trợn trắng, hai tay bụm đũng quần, đau muốn ngất!

- Đại ca!

Một tên đàn em hoảng sợ kêu lên, cũng không ngờ cây gậy trên tay mình đã

bị cướp đi trong nháy mắt.

Tần Xuyên mạnh mẽ đoạt được thanh sắt, vung lên đánh cho mấy tên lưu manh một trận.

Ba tên lưu manh này muốn đánh Tần Xuyên, nhưng nhận ra khi mình vừa đánh tới, thì Tần Xuyên đã tránh né rất nhanh, khiến bọn họ luống cuống tay chân, xoay trở khó khăn trong hành lang chật hẹp, chỉ toàn đánh trúng lẫn nhau.

- Hự!

- Sao mà đánh tao?

- Mẹ kiếp! Mà mù à?!

Lúc này Tần Xuyên mới mở toang cửa ra.

Chỉ trong hơn mười giây, bốn tên lưu manh đã bị Tần Xuyên đánh gãy tay gãy chân, nhưng cả bọn như lạc vào sương mù, không hiểu đối phương làm cách nào đốn ngã mình, mà ngay cả một sợi lông của đối phương, mình cũng không chạm vào được.

Sau khi hạ bốn tên kia, Tần Xuyên mới đi tới trước mặt Trần Niên, đoạt lấy cây ba - toong trên tay ông ta.

Trần Niên “A!” một tiếng đau đớn, hoảng sợ té xuống, ông ta chợt hiểu, vấn đề không phải là mình có dám báo thù hay không, mà là người mình gọi tới, hoàn toàn không phải là đối thủ của Tần Xuyên.

- Mà...mày muốn làm gì? Tao...chân tao đã gãy rồi, mày còn muốn giết người sao?

Mặt Trần Niên đỏ gay, vừa sợ hãi, vừa không cam lòng hỏi Tần Xuyên.

Tần Xuyên nhếch miệng cười cười nhìn ông ta, nhưng đối với Trần Niên, nụ

cười này, như là nụ cười của Tử thần.

- Tôi nghĩ rồi, ném ông từ lầu ba xuống, nhất định ông sẽ chết, nhưng...lăn xuống thì chưa chắc...

Vừa dứt lời, Tần Xuyên đã túm lấy cổ áo của Trần Niên, lôi về phía đầu cầu thang.

- A!

Trần Niên hoảng sợ hét to, tay ông ta còn bó bột, không thể chống đỡ, chân phải thì bị gãy, không thể dùng sức được.

Cả người ông ta như một khúc gỗ tròn, liền bị ném lăn quay xuống phía dưới.

Cuối cùng, người ông ta đập phải vách tường ở ngã rẽ của cầu thang, “bịch” một tiếng, xương cốt như nát vụn, lập tức hôn mê bất tỉnh!

Phía sau, Lục Tích Nhan không dám nhìn cảnh đó, nhưng vô hình trung bị hấp dẫn bởi dáng vẻ dũng mãnh, phóng khoáng của Tần Xuyên, dù sao chàng trai này vì bảo vệ cô mà làm như vậy.

Tần Xuyên xử lý xong Trần Niên, mới đưa mắt nhìn bốn tên lưu manh trên mặt đất.

Tên cầm đầu mặt mày tái nhợt, rung rẩy rúc vào một góc, nước mắt nước mũi đầm đìa cầu xin:

- Đại...Đại ca, bọn em chỉ là nhận tiền của người ta, phải làm việc cho người ta...

- Em...em trên có cha mẹ già, dưới có con nhỏ, con tôi mới sinh hồi tháng 1, còn có con gái tháng tới mới ra đời, nhà tôi chỉ một mình tôi kiếm được tiền, tôi không thể chết!

- Con của mày mới sinh chưa được nửa năm, mà con gái mày lại sắp chui ra nữa rồi, chu kỳ sinh con của vợ mày ngắn thật đấy!

Gã nghĩ ra trong lời nói của mình có vấn đề, vội đổi giọng:

- Không không! Con đầu của tôi mới sinh hồi năm ngoái!

Tần Xuyên chẳng muốn nghe gã xạo sự thêm:

- Được rồi, đừng rườm lời thối tha nữa! Tao hỏi mày, mày nói mày là người của Tứ Hải bang, Tứ Hải bang tan rã rồi, rốt cuộc là chúng mày làm việc cho ai?

Tên cầm đầu cả kinh, hơi cảnh giác nhìn Tần Xuyên, chuyện về Tứ Hải bang, không phải ai cũng biết.

- Em...chúng em vốn là đàn em trong Tứ Hải bang, nhưng hiện giờ bang hội tan rã, đành phải quơ đầu nọ đầu kia một chút, nếu không thì làm sao có tiền nuôi người nhà ạ...

- Đại ca, đây là lời thật lòng, đã nhiều năm nay bọn em chỉ làm việc cho bang hội, bây giờ đi làm việc khác, em không làm được, mà người ta cũng không nhận...

Vẻ mặt gã hết sức buồn thảm.

Tần Xuyên cũng tin gã vài phần, dù sao những người này có lý lịch bất lương, nếu không lẫn lộn trong bang hội, thì chỉ có thể làm lao động phổ thông, mà điều đó đối với bọn họ mà nói, nhất định là khó chấp nhận.

Xem ra, nếu không giải quyết và điều chỉnh lại những thế lực tàn mác của Tứ Hải bang ở thành phố Đông Hoa, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện lớn.

Tần Xuyên ném thanh sắt đi, nói:

- Bọn mày cút đi! Đem tên khốn kiếp ngắt xiú dưới kia ném đi thật xa, đừng

tới làm phiền bạn gái của tao nữa!

Bốn người kia như được đại xá, mặc dù đều bị gãy tay, gãy chân, nhưng vẫn có thể dắt díu nhau xuống lầu. Riêng Trần Niên, bị kéo đi như một con heo chết.

Tần Xuyên quay lại phòng, nhìn Lục Tích Nhan bất đắc dĩ cười cười:

- Đáng tiếc, lẽ ra là một bữa cơm rất vui vẻ, lại bị phá đám như vậy.

Mặt đỏ lên, tim đập thình thịch, Lục Tích Nhan cúi đầu nói, hơi lấp bắp:

- Ai...ai là bạn gái của anh chứ? Sao anh cứ nói càn hoài vậy?

- Anh nói nhiều lời như vậy, em lại chỉ noi một câu như vậy, đủ thấy trong lòng em đang suy nghĩ gì rồi.

- Tôi...tôi không có...

- Không có gì?

Tần Xuyên cười xấu xa, hỏi.

Bộ ngực Lục Tích Nhan nhấp nhô liên tục, khiến cho hai trái đào vốn đã có kích thước khác thường, bắt đầu tạo ra những “cơn sóng nhũ”, thu hút ánh mắt người khác.

- Người ta nói không lại anh, anh ăn hiếp người ta không hà!

Lục Tích Nhan ngây mông, xoay người lại đi tới bàn ăn, thật ra cô ăn chưa xong, tâm trí hoàn toàn rối loạn.

Nhưng đúng lúc đó, đột nhiên từ phía sau, Tần Xuyên ôm lấy eo cô.

Thân thể mềm mại của Lục Tích Nhan run lên, dán chặt vào ngực hãn, cô có cảm giác hơi thở mình đã ngừng lại, cả người nhũn ra, không dám quay đầu lại:

- Anh...anh làm gì vậy?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 226: Ít Nhất Ba Ngày

Hai cánh tay Tần Xuyên nhẹ nhàng nắm lấy phần thịt mềm bên hông cô, dù cho cách quần áo cũng có thể cảm nhận tinh tế da thịt nõn nà.

Mẫu chốt chính là tuy rằng đáng người Lục Tích Nhan đẩy đà, nhưng nơi nên nhỏ thì lại thon rất hợp lý, khi sờ vào vô cùng thoải mái, không như bề ngoài.

Tần Xuyên biết rõ nếu như hấn mạnh mẽ tiếp tục, cho dù hiện giờ trực tiếp muốn cô, cô cũng không phản kháng. Nhưng Tần Xuyên biết rõ hiện giờ vẫn chưa phải lúc, chuyện này đối với Lục Tích Nhan mà nói thì có chút gấp.

- Không có gì, chỉ là thấy thần thái của cô đáng yêu như vậy, không kìm được muốn ôm cô một cái.

Tần Xuyên kề sát tai cô, thì thầm.

Giờ Lục Tích Nhan không có cả sức lực nói chuyện, lúng túng:

- Nói linh tinh, tôi sắp 30 tuổi, đã là gái lỡ thì!

- Há? Không phải chứ? Tôi nhớ cô mới 18 tuổi mà. Nhìn làn da của Nhan Nhan này, non mềm biết bao!

Tần Xuyên cúi đầu, từ phía sau hôn lên chiếc má lúm đồng tiền của Lục Tích Nhan.

Lục Tích Nhan bị hấn chọc tới đầu óc ngẩn ngơ. Kỳ thực đa số thời điểm cô đều rất tỉnh táo, những lời nịnh nọt lấy lòng của con trai cô cũng nghe không ít, nhưng chỉ sau khi gặp Tần Xuyên, cô cảm thấy đầu óc của mình suốt ngày chập

cheng, căn bản là không đủ dùng.

Cuối cùng, Tần Xuyên chiếm được chút lời nhỏ cũng bỏ cô ra, hai người trở lại bàn ăn, tiếp tục dùng món.

Cũng may giờ là mùa hè, đồ ăn vẫn chưa nguội. Chỉ có điều mặt Lục Tích Nhan ửng hồng, chỉ ngồi ăn cho có lệ.

Tần Xuyên thì đang lo lắng chuyện khác, vừa ăn vừa tự hỏi.

Cuối cùng, Tần Xuyên buông bát cơm hết xuống, nói:

- Nhan Nhan, tên Trần Niên kia lần này trở về, cũng không biết có nổi điên nữa mà tìm cô hay không?

Lục Tích Nhan nghe xong, có chút chần chừ:

- Có lẽ là không đi, gã đã bị cậu đánh cho thảm như vậy.

- Chó cùng rút giậu, hiện giờ gã hai bàn tay trắng, khẳng định trong lòng càng thêm hung ác hơn. Mấu chốt là lần này có tôi ở đây, nếu như không có tôi, vậy cô rất nguy hiểm.

Lục Tích Nhan im lặng, cô cảm thấy những lời Tần Xuyên nói rất có đạo lý. Chính mình ban ngày ở trường học, buổi tối ở phòng trọ, Trần Niên muốn tìm cô trả thù quả thật rất dễ dàng.

- Vậy... vậy phải làm sao bây giờ?!

Lục Tích Nhan sợ hãi bất an, cô chỉ là một cô gái bình thường nhất, chỉ khát khao hạnh phúc bình thường, nhưng yêu cầu nhỏ bé này dường như rất khó đạt được.

Trong mắt Tần Xuyên lóe lên tinh mang:

- Nhan Nhan, nếu như tôi nói tôi đưa cô một khoản tiền để cô gây dựng sự nghiệp, cô nguyện ý không?

Lục Tích Nhan kinh ngạc một hồi, ánh mắt chớp nháy vài cái, nghĩ đến điều gì, vội vàng lắc đầu:

- Tần Xuyên, có phải cậu cho tôi là hạng phụ nữ muốn tiền của cậu? Tôi không cần cậu cho tôi tiền, tôi không phải hạng phụ nữ này...

Tần Xuyên mỉm cười:

- Cô nghĩ đi đâu vậy, tôi rất chân thành nói chuyện vấn đề chuyên nghiệp với cô. Tôi định xin trong gia tộc một số tài chính để gây dựng sự nghiệp, làm vậy để tham gia khảo hạch gia tộc một năm sau. Nói đơn giản thì đây là một lần kiểm tra trong gia tộc.

Tôi biết cô nghiên cứu học vấn kinh tế cũng vì khát vọng cơ hội có thể thi triển tay chân một phen, đây không phải là vừa vắn sao. Tôi chính là kỳ ngộ của cô đó.

Trong đầu Lục Tích Nhan có chút loạn, chần chừ một chút mới hỏi:

- Cậu... cậu nói thật? Cậu muốn gây dựng sự nghiệp, muốn mở công ty sao?

- Cô thấy tôi giống đang đùa giỡn sao? Chỉ có điều hiện tại tôi cần gấp một người am hiểu nghiệp vụ kinh doanh và quản lý, có mong muốn xây dựng sự nghiệp.

Vừa vắn cô cần đổi lại hoàn cảnh, lại có mộng tưởng gây dựng sự nghiệp... Tăng thêm tôi cảm thấy cô rất chân thành với việc nghiên cứu học vấn, cho nên muốn mời cô làm giúp tôi hạng mục này.

Lục Tích Nhan có chút không thích ứng, người con trai vừa trêu chọc mình này hiện giờ đột nhiên lại đứng đắn mà nói đến công việc.

Chỉ có điều cô vẫn hít thở một hơi thật sâu, để cho mình tỉnh táo lại.

- Nhan nhan.

Thần sắc Tần Xuyên kiên định mà nói: mà nói:

- Tôi không phải nói đùa, tôi cũng đã tính toán cẩn thận mới đề nghị cô như vậy. Nếu như tôi muốn bắt đầu gây dựng sự nghiệp, nhất định phải nhất định tốt nhất cả gia tộc, không có đường lui!

Lục Tích Nhan mấp máy cặp môi đỏ mọng, nhàn nhạt nở nụ cười xuống, buồn bã nói:

- Tôi biết là cậu rất nghiêm túc, cho nên... Tôi cũng có vài lời phải nói rõ cho cậu biết.

- Cô nói đi, tôi nghe.

Tần Xuyên gật đầu.

Lục Tích Nhan khẽ thở ra một hơi, nói: nói::

- Tần Xuyên, tôi không tính là trẻ, rất nhiều người ở tuổi của tôi thì con đã đi học tiểu học rồi.

Nhưng tôi đây... vẫn không có tiếng tăm gì mà dạy học trong đại học, làm một số luận văn phát biểu ở bên ngoài cũng không được ai chú ý, thậm chí có chút luận văn còn phải dùng tên của những giáo sư khác để phát biểu...

Sự nghiệp cùng gia đình, một cái đều không có tin tức.

Trước đây tôi cũng đề cập qua với cậu, nhớ khi vừa từ quê lên, khi tới thành phố Đông Hoa, trong nội tâm tràn đầy mộng tưởng, nghĩ đến khi tốt nghiệp đại học có thể nổi danh, kiếm nhiều tiền, đón cha mẹ đến nội thành hưởng phúc, rốt cuộc không cần đi làm ruộng bị côn trùng cắn, bị đĩa bầu.

Nhưng là mười năm qua đi, tôi ở trong căn hộ nhỏ mà trường học phân cho, trong thẻ không có gì tiền tiết kiệm, không chỉ không thể trở thành nữ cường nhân, thậm chí ngay cả làm vợ một gia đình mỹ mãn cũng không được.

Mười năm này tôi làm gì cũng sai, hiện tại tôi đã dần hiểu được, không phải tôi không đủ cố gắng, mà là cá tính của tôi căn bản không phải người có thể sáng tạo sự nghiệp.

Thế giới này do đàn ông khống chế, nhưng tôi không am hiểu liên hệ với đàn ông, cũng không am hiểu dùng ưu thế của phụ nữ. Tôi chỉ biết buồn bực dạy học và nghiên cứu học vấn, trong đầu có vô số suy nghĩ, cũng không dám nói ra, càng không có năng lực ra ngoài thực tế...

Tần Xuyên ngạc nhiên, không nghĩ tới Lục Tích Nhan sẽ đánh giá chính mình như vậy, chỉ có điều cũng có chút đạo lý.

Nữ nhân xinh đẹp như vậy xinh đẹp như vậy, theo lý thuyết dễ dàng có thể thượng vị ở trong xã hội, có dung mạo lại có học thức, muốn trách chỉ có thể trách cá tính của nàng cá tính của cô.

Đương nhiên nếu cô muốn làm một cô gái bình thường, kỳ thực cũng không có gì không tốt. Chỉ có điều cô muốn trở thành tinh anh giới kinh doanh, vậy cũng có chút khó khăn rồi.

- Cho nên cô muốn từ chối tôi sao.

Tần Xuyên cười khổ.

Lục Tích Nhan cười lắc đầu:

- Không, ý của tôi là... Tôi không thể làm một thủ lĩnh, tôi có thể giúp cậu gây dựng sự nghiệp, nhưng cậu mới là chủ, tôi chỉ có thể làm trợ thủ đắc lực của cậu... Chỉ cần cậu trả tiền lương cho tôi là được rồi.

Nói xong Lục Tích Nhan trừng mắt nhìn, lộ ra vẻ dí dỏm chưa từng có.

Tần Xuyên dở khóc dở cười, không nghĩ tới cô gái này lại có kết luận như vậy:

- Nói sớm chút, hại tôi lo lắng không yên. Vị trí ông chủ đương nhiên do tôi đảm nhận, cô coi như là bà chủ đi.

- Lại nói linh tinh, tôi không phải vợ cậu, sao có thể là bà chủ...

Mặt Lục Tích Nhan đỏ lên, đứng dậy thu dọn bát đĩa:

- Tôi đi rửa chén, đợi chút nữa sẽ đàm phán với cậu chuyện gây dựng sự nghiệp.

Tần Xuyên giúp đỡ cùng nhau thu dọn, đạt được câu trả lời thuyết phục của cô, hẳn cảm giác việc gây dựng sự nghiệp của mình đã thành công bước đầu tiên!

Nguyên cả buổi chiều, Tần Xuyên đều cùng Lục Tích Nhan nghiên cứu thảo luận các trình tự việc mở công ty.

Tần Xuyên phát hiện liên quan đến lĩnh vực chuyên nghiệp, hẳn còn có rất nhiều nơi không biết.

- Nhan Nhan, tôi cảm thấy cứ giảng như vậy, có rất nhiều thứ tôi không rõ. Nếu không cô nói qua cho tôi xem làm người lãnh đạo một công ty cần học tri thức chuyên nghiệp nào?

Tần Xuyên định đi học hết lý luận rồi nói sau.

Lục Tích Nhan nghe xong, không khỏi khó xử mà nói:

- Những thứ này không phải trong thời gian ngắn học hết. Tôi nói với cậu, tạm thời nước tới chân mới nhảy cũng không kịp, một ít tri thức chuyên nghiệp tôi sẽ giảng cho cậu nghe.

- Như vậy cô sẽ mệt lắm. An tâm đi, cô cứ nói những thứ cần học cho tôi biết, tối nay tôi sẽ đi mua sách về đọc.

Tần Xuyên nói.

Lục Tích Nhan thở dài, nhưng Tần Xuyên đã muốn làm như vậy, chỉ có thể nói cho hẳn biết:

- Có rất nhiều thứ phải học, nói cũng không hết được. Quản lý kinh tế học, Tổ chức hành vi học, Thị trường marketing, Quản lý tài nguyên nhân lực hiện đại, Quản lý chiến lược công ty... Còn có kế toán tài vụ, thương nghiệp điện tử cùng xây dựng tin tức hóa công ty...

Cao hơn chút là nghệ thuật lãnh đạo, trốn thuế hợp pháp, thậm chí bồi dưỡng nhân cách mị lực... Những thứ này đều có liên quan.

Tần Xuyên gãi gãi đầu, cẩn thận ghi nhớ lại:

- Quả thực có chút nhiều.

- Đương nhiên, những thứ này rất nhiều cái tôi cũng chỉ học được da lông cũng tốn thời gian bảy tám năm.

Lục Tích Nhan thở dài.

Ai ngờ Tần Xuyên bẻ ngón tay, đột nhiên phun ra một câu:

- Há... Như vậy xem ra ít nhất phải tốn ba ngày mới có thể học xong rồi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 227: Chú Ý Thành Tín

Lục Tích Nhan chính vì nói nhiều tới miệng đắng lưỡi khô, cầm lấy cốc trà xanh, uống một ngụm nhỏ. Nghe được những lời này của Tần Xuyên, cô ho khan kịch liệt, bị sặc nước!

Khuôn mặt cô đỏ bừng, không nhịn được đưa tay đặt lên trán mình, sau đó lại đặt lên trán Tần Xuyên.

- Cậu không có phát sốt chứ, có phải là cậu hiểu sai ý tôi? Tôi nói không phải là khái niệm chung, mỗi cái tên tôi nêu đều là một môn học vấn lớn.

Lục Tích Nhan nói.

Tần Xuyên gật đầu:

- Tôi biết, tôi từng đọc qua giáo trình, một quyển sách vài trăm trang đâu rồi, cứ tính như vậy, đoán chừng 30 quyển sách đi, ba ngày là đủ rồi.

- Tần Đại thiếu gia! Tần tiên sinh! Cũng không phải là chỉ cần lật hết quyển sách là học xong, cậu nhớ hết toàn bộ trong đầu, hơn nữa hiểu được chứ.

Lục Tích Nhan dở khóc dở cười.

Tần Xuyên tự tin cười cười:

- Tiểu Nhan Nhan, hiện giờ tôi nói cho cô thì cô cũng không tin. Đợi cuộc thi ngày mai chấm dứt, cô nhìn điểm thi của tôi thì sẽ biết rõ năng lực học tập của tôi.

Lục Tích Nhan đương nhiên không tin đấy, thời gian ba ngày học tri thức cô học bảy tám năm cũng học không hết, làm sao có thể?

- Được rồi, ngày mai tôi sẽ nhìn xem cậu thi được bao nhiêu điểm.

Lục Tích Nhan cười khanh khách nói:

- Nếu thi tốt vậy tôi cũng không giúp được cho cậu.

Lông mày Tần Xuyên giương lên:

- Nếu tôi đứng đầu cả lớp, vậy có ban thưởng hay không?

- Nếu cậu đứng đầu kỳ thi, cậu muốn tôi làm gì cũng được.

Lục Tích Nhan ánh mắt khiêu khích.

Tần Xuyên lập tức vui mừng như điên:

- Đây là do cô nói!

Lục Tích Nhan xấu hổ, đột nhiên ý thức được tiền đặt cược của chính mình có chút mờ ám. Chỉ có điều cô cũng không cho rằng Tần Xuyên có thể thành công, vì vậy sẵn khoái gặt đầu.

- Ngoắc tay nào!

- Cũng không phải trẻ con, ngoắc tay cái gì chứ?!

- Nhanh lên nhanh lên!

Tần Xuyên thúc giục.

- Đúng là không có biện pháp với cậu.

Lục Tích Nhan cười than, thầm nghĩ quả nhiên Tần Xuyên như một đứa nhỏ

chưa trưởng thành.

Ban đêm, hội sở Vân Sơn thành phố Đông Hoa, trong một gian phong đón tiếp phong cách Đông Dương.

Bốn tên đàn ông mặc âu phục đứng ở bốn góc, sắc mặt cẩn trọng.

Ở bên trong, trên thảm nền Tatami lên, Bạch Dạ mặc kimono màu hoa anh đào, tươi cười như hoa, xinh đẹp không gì sánh được, chiêu đãi khách tới từ Nhật Bản.

Ngồi đối diện là một võ sĩ trung niên tóc dài nâu đen, cùng một gã võ sĩ tương đối tuổi trẻ, thoạt nhìn chừng ba mươi tuổi.

Võ sĩ trung niên một thân võ sĩ phục màu đen, bên trên có hình quỷ thú đồ vân bằng tơ vàng, dưới mắt trái y có một vết sẹo dài lớn, không giận tự uy.

Võ sĩ tuổi trẻ trang phục tương đối đơn giản, nhưng bên hông có hai thanh đao võ sĩ vỏ vảy rắn.

- Bạch tiểu thư, mục đích chúng ta đến đây lần này chỉ cần mang tội nhân gia tộc Iga Hisakura trở về. Chúng ta rất cảm kích vì cô cung cấp tình báo, nhưng là nếu cô muốn lợi dụng Iga gia tộc thay cô đối phó quân đội Hoa Hạ, vậy cô không chỉ thất bại việc này, hơn nữa Iga gia tộc chúng ta sẽ coi cô là kẻ địch.

Võ sĩ trung niên dùng tiếng Nhật nói.

Bạch Dạ thân thiết mà cười, dùng tiếng Nhật lưu loát trả lời:

- Tiên bối Iga Kumitsu, ngài là tộc trưởng Iga gia tộc, tôi rất ngưỡng mộ đối với ngài, còn hi vọng tương lai có thể giữ vững quan hệ hài lòng cùng Iga gia tộc, cũng để đảm bảo lợi ích của tập đoàn Vân Sơn tại Nhật Bản, sao có thể lợi dụng các ngài?

Chỉ là ái đồ của ngài Kashima Jubei quả thực bị Liễu gia Liễu Hàn Yên sát hại, mà con gái ngài đã ở bên người Liễu Hàn Yên, đây đều là sự thật.

Hiện nay các ngài muốn xâm nhập bộ chỉ huy Hàn Thứ mang Iga Hisakura đi, đây cơ hồ là tự tìm đường chết. Iga Bạt Dao Thuật mạnh mẽ hơn nữa cũng đánh không lại hỏa lực súng ống của quân đội Hoa Hạ.

Iga Kumitsu mắt giật giật, đây đúng là khốn cục mà bọn họ đang đối mặt. Bọn họ muốn dẫn Iga Hisakura trở về nhưng không muốn nổi lên tranh đấu với cố võ thế gia Hoa Hạ, càng không muốn trêu chọc đến quân đội.

- Nhưng là bắt cóc em gái của Liễu Hàn Yên, Liễu gia cùng bộ đội quân khu Giang Nam nhất định sẽ coi chúng ta là cái đinh trong mắt. Cho dù đổi được tên phản đồ gia tộc Iga, chúng ta trở lại Nhật Bản như nào?

Bạch Dạ cười nói:

- Đây chính là tiện lợi tập đoàn Vân Sơn chúng ta có thể cung cấp vì ngài, chúng ta có nhân viên võ trang chuyên môn, có thể đánh yểm trợ cho các vị, giúp đỡ lui lại.

Đợi đến lúc rời khỏi ánh mắt quân đội lại thông qua lộ tuyến hàng không bí mật, che dấu được radar kiểm soát, trực tiếp mang các vị từ sân bay dân dụng thành phố Đông Hoa về tới Nhật Bản.

- Há? Không ngờ bên cô lại có năng lực này?

Hiển nhiên Iga Kumitsu có chút không tin.

Bạch Dạ cười ngọt ngào:

- Chỉ nói không thì khó mà tin, nếu không ngại thì để phụ tá của tôi biểu diễn cho các vị một chút. Đây là chút quà tặng nhỏ bé chúng tôi vận chuyển từ nước ngoài đến thành phố Đông Hoa.

Bạch Dạ vỗ tay.

Ngay sau đó, cửa mở ra, Freyja mặc đồ OL từ bên ngoài đi vào.

Hai bên cánh tay nữ trợ lý tóc đỏ xinh đẹp đều mang theo hai chiếc valy mật mã màu đen cực lớn, chỉ là khi cô bước trên sàn vang lên tiếng "cộp cộp", khiến cho người khác cảm nhận được sức nặng của vali.

Freyja cung kính cúi đầu:

- Chủ nhân, gia chủ Iga!

Iga Kumitsu gật đầu khen:

- Không tồi, một cô gái còn trẻ mà thực lực không hề tầm thường.

Tên võ sĩ tuổi trẻ phía sau y thì lộ ra vẻ tham lam, hiển nhiên khuôn mặt cùng dáng người của Freyja rất phù hợp khẩu vị của gã.

- Mở ra.

Bạch Dạ ra lệnh.

Freyja gật đầu, sau khi đặt hai chiếc vali có mật mã lên sàn, lần lượt mở ra.

Ngay sau đó, thứ lộ ra trước mặt mọi người lại khiến cho đám người Iga Kumitsu biến sắc, thậm chí có chút kinh ngạc.

Trong hai chiếc vali này đều là súng ống đạn dược!

Freyja giới thiệu:

- Trang bị hiện dùng trong quân đội Mỹ, súng máy hạng nặng Browning M2, dùng đạn 12 li 7. Súng máy M249 dùng đạn 5,56x45mm, đạn được sung túc, tại đây chỉ là vũ khí phân phối cơ bản của chúng tôi hiện giờ.

Ánh mắt Iga Kumitsu khẽ ra hiệu, để cho con trai ở sau lưng đi lên kiểm tra qua một chút.

Võ sĩ tuổi trẻ lập tức đi tới, cúi người cầm khẩu Browning nặng trĩch lên, cẩn thận kiểm tra.

- Số hiệu súng đã bị mài mòn, là súng đạn phi pháp, sức nặng không có vấn đề, công nghệ chế tác phù hợp tiêu chuẩn sản xuất của nhà máy ở Bỉ, không tệ, là hàng thật!

Bạch Dạ cúi đầu cười khẽ:

- Iga Jiro tiên sinh, Bạch Dạ tôi là người làm ăn, chú ý thành tín. Tôi thành tín đối xử với mọi người, nguồn cung cấp buôn bán vũ khí cho tôi đương nhiên cũng có thành ý với tôi, đương nhiên không phải hàng giả.

Iga Jiro khẽ gật đầu với cha, lại trở về trên ghế ngồi.

- Mang theo loại súng máy hạng nặng này trong địa phận Hoa Hạ, hẳn là tội phải chết. Bạch tiểu thư không sợ tôi tiết lộ chuyện này ra ngoài sao.

Iga Kumitsu nói.

- Muốn cho Iga tiên sinh tin tưởng tiểu nữ tử, đương nhiên cần bỏ ra thành ý. Huống chi võ sĩ Nhật Bản quan tâm nhất tới tín nghĩa, tiểu nữ tử không cho rằng Iga gia chủ sẽ đối đãi với tấm chân tình của tiểu nữ tử như vậy.

Bạch Dạ thản nhiên nói.

Iga Kumitsu trầm mặc một lát:

- Thế nhưng mà Bạch tiểu thư có lý do gì để giúp chúng ta bắt lại đứa con bất hiếu kia, lại giúp chúng ta trở về Nhật Bản chứ? Chung quy là không thể bận rộn vô ích chứ.

Bạch Dạ gật đầu:

- Kỳ thật thứ mà tiểu nữ tử muốn, gia chủ Iga có lẽ sớm đã biết. Tập đoàn Vân Sơn muốn xây dựng khu thương mại ở trung tâm giao dịch Kobe, nhưng chậm chạp tiến hành vì vấn đề đất đai nên không khởi động được. Chúng tôi vì thời gian kéo dài mà đã lỗ gần hai tỷ...

- Hà... Tôi đã nghe nói chuyện này. Mảnh đất kia tổ Yamada cũng coi trọng.

Iga Kumitsu lộ vẻ giật mình.

- Cô muốn tôi liên hệ với tổ Yamada?

- Không! Tiểu nữ tử biết rõ gia chủ Iga là bạn thân của tổ trưởng hiện tại tổ Yamada, tôi muốn đạt được mà không phải là một khả năng!

Bạch Dạ cường thế nói.

Iga Kumitsu trầm mặc lại, trong mắt hiện lên rất nhiều suy tính, cuối cùng mới nói:

- Được, chuyện này tôi dùng vinh dự Iga gia tộc để thề, đáp ứng cô!

Bạch Dạ cười rất tươi, chủ động bắt tay Iga Kumitsu:

- Vậy tiểu nữ tử lập tức đi sắp xếp nhân viên chiến đấu yểm hộ Iga gia tộc cùng với máy bay. Không biết các vị định ra tay vào khi nào?

Đúng lúc này, có tiếng cắt ngang từ ngoài truyền tới.

- Chờ một chút, tôi có chuyện muốn nói.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 228: Trang Sức

Một thanh niên người Nhật tướng mạo anh tuấn, quần áo gọn gàng từ ngoài cửa đi vào.

- Honda kun, cậu tới đúng lúc lắm, có tìm được phòng trọ của cô bé Liễu Tiên Tiên kia không?

Iga Kumitsu hỏi.

Honda Kuisa đi tới, ngồi xuống:

- Tôi đã tìm được ký túc xá nữ trường đại học Đông Hoa, cũng tìm được phòng của cô bé Liễu Tiên Tiên kia, nhưng trải qua buổi chiều nay, tôi đã tìm hiểu được từ rất lâu rồi cô bé kia chưa từng quay lại đó ở.

- Há?

Iga Kumitsu sững sờ, ánh mắt nhìn về phía Bạch Dạ.

Bạch Dạ rất hiểu ý nói:

- Không cần lo lắng, tôi sẽ phái người mau chóng xác minh nơi ở của Liễu Tiên Tiên hiện tại.

- Honda kun, anh vừa định nói chuyện gì?

Iga Jiro cười hỏi, dường như rất khách khí với người trẻ tuổi này.

Honda Kuisa thở dài một cái, thâm tình nói:

- Bác Iga, Jiro, từ năm mười ba tuổi cháu đã thích Hisakura, tình yêu này chưa từng thay đổi.

Nhưng nếu như cháu biết cô ấy sẽ vì phản đối việc kết hôn với cháu mà rời khỏi gia tộc, vượt qua đại dương tới Hoa Hạ, cháu thà rằng không đề cập tới hôn sự này. Dù cho cả đời chỉ có thể từ xa nhìn cô ấy, dù cho cô ấy gả cho người khác, cháu cũng có thể tiếp nhận.

Cho nên cháu hi vọng mọi người có thể tôn trọng sự lựa chọn cô ấy, chỉ muốn lén gặp mặt cô ấy một lần, hỏi rõ cục vì sao Hisakura không muốn gả cho cháu, nếu có cơ hội vẫn hỏi, cháu sẽ rất cao hứng.

Nếu như... cô ấy không muốn trở về, vậy chúng ta nên để cô ấy được lựa chọn cuộc sống mình mong muốn, chớ có miễn cưỡng...

- Vớ vẫn!

Iga Kumitsu vỗ bàn, khiến chiếc bàn gỗ vuông chia năm xẻ bảy.

- Với tư cách là con gái gia tộc Iga, từ khi sinh ra đã không có tư cách lựa chọn cuộc sống của mình! Nó chỉ là một vật trang trí của một người đàn ông thành công!

Honda kun, cháu là kiêu ngạo của gia tộc Honda, là võ sĩ thiên tài! Nó có tư cách gì để từ chối làm vợ của cháu?! Cho dù cháu thuần túy chỉ muốn chơi đùa với nó, nó cũng không có quyền oán hận nửa câu!

Iga Jiro cũng gật đầu:

- Đúng vậy! Honda kun, anh đã quá dung túng con tiện nhân kia! Tôi với tư cách là anh của nó, tất phải bắt nó trở về, đưa tới chỗ của anh!

- Bác, Jiro, hiện giờ đã không phải thời đại Edo, phụ nữ cũng có quyền lực của mình.

Honda Kuisa khuyên nhủ.

- Đó chỉ là những chuyện mà hạng đàn ông yếu mềm, không có năng lực mới nghĩ vậy!

Iga Kumitsu tràn ngập khinh thường, không thèm để ý tới có Bạch Dạ và Freyja ngồi cạnh.

Honda Kuisa cau mày, nhưng cũng không thể làm gì, chỉ đành im lặng thờ dãi.

Trái lại ánh mắt Bạch Dạ nhìn Honda Kuisa lộ ra vài phần thưởng thức.

Không bao lâu sau, mấy người Iga Kumitsu đứng dậy tạm biệt.

Bạch Dạ đứng dậy tiễn:

- Iga gia chủ, chúng tôi cần vài ngày để chuẩn bị. Mấy ngày này, các vị có thể chơi đùa trong các hội sở và khách sạn thuộc tập đoàn Vân Sơn, tôi sẽ hết lòng chiêu đãi.

- Vậy xin cảm ơn Bạch tiểu thư.

Iga Kumitsu gật đầu.

Iga Jiro đột nhiên lên tiếng:

- Bạch tiểu thư, không biết tôi có thể dẫn người hầu gái này của cô đi không?

- Hầu gái?

Bạch Dạ nhìn theo ánh mắt tham lam của Iga Jiro, nhìn thấy là Freyja, không khỏi nhú mày.

Sắc mặt Freyja không đổi, nhưng hai tay khẽ siết lại, trong lòng kinh hoàng.

Nếu như Bạch Dạ gật đầu, cô với tư cách người hầu sẽ phải nghe theo, vậy buổi tối sẽ phải phục vụ Iga Jiro.

Chỉ có điều Bạch Dạ rất nhanh đã lắc đầu:

- Thật xin lỗi Jiro tiên sinh! Freyja là trợ thủ đặc lực của tôi, không thể tặng cô ấy cho tiên sinh được. Nhưng những cô gái khác trong hội sở Vân Sơn, nếu tiên sinh vừa ý ai, tôi có thể dẫn cô gái này tới phòng của ngài.

Iga Jiro có chút tiếc nuối:

- Đành vậy. Tôi xem xem có cô gái nào được hay không!

Hai chủ tớ Bạch Dạ cười cười, không nói gì nữa.

Mấy phút sau, đợi khi đoán người Iga Kumitsu rời khỏi, Bạch Dạ trở lại trong phòng, an tĩnh.

Đột nhiên cô cởi bỏ bộ kimono trên người, hung hăng ném xuống đất, dùng đôi chân chỉ đeo tất trắng chà đạp lên, thậm chí đạp nát một miếng sàn gỗ.

Freyja ở cửa yên lặng nhìn, đây là chuyện vô cùng hiếm thấy, Bạch Dạ lại không khống chế nổi cảm xúc của mình.

- Khốn kiếp... Đám chó chết... Coi phụ nữ là đồ chơi, là vật trang sức? Hừ... Được lắm. Vài ngày nữa các người chết không toàn thân, hi vọng vẫn có thể suy nghĩ như vậy...

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Dạ hiện lên vẻ u ám, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nổi bão.

Freyja ở sau lưng cô khi nghe những lời này, trong mắt có vài phần cảm kích, nhưng lại có chút nghi hoặc.

- Chủ nhân... Không phải ngài muốn đưa chúng trở về Nhật Bản sao? Sao

lại... muốn giết bọn chúng?

Bạch Dạ cười lạnh:

- Đưa chúng về Nhật Bản? Cô cho rằng tôi nào phải sao? Bọn chúng đã nhìn thấy chúng ta cất giấu súng ống đạn dược, sao có thể để cho chúng sống?

- Vậy vừa rồi ngài...

- Nếu như tôi không biểu thị đầy đủ thành ý, sao chúng lại tin tưởng tôi vì mảnh đất ở Kobe kia? Chỉ cần bọn chúng cảm thấy tôi vì lợi ích vậy cũng không hoài nghi tôi có âm mưu gì với chúng... Đây chính là dẫn dắt dòng suy nghĩ...

Trong mắt Bạch Dạ hiện lên vài phần đắc ý.

Freyja cảm thấy rùng mình, bội phục nói:

- Trí tuệ của chủ nhân ngày càng cao sâu khó lường, chắc hẳn nếu giáo chủ biết cũng sẽ thấy cao hứng.

Bạch Dạ chậm rãi đi ra ngoài ban công, dựa vào lan can, nhìn hồ nước trong bóng đêm:

- Tiếp theo... Phải xem hồ nước này có thể khiến bao nhiêu tên ngu xuẩn chết đuối rồi...

Hôm sau, chính là thời gian kỳ thi.

Tối hôm qua Tần Xuyên cùng Lục Tích Nhan đi mua một đồng sách liên quan tới vấn đề gây dựng sự nghiệp, sau khi về nhà, để đảm bảo nên hẳn còn ôn tập hai tiếng đồng hồ, những nội dung cần thiết đều xem hai lần.

Sau khi tới phòng học, cả đám bình thường không chuyên tâm học hành giờ

đã nói chuyện với nhau, nghĩ xem ăn gian bằng cách nào.

Tần Xuyên thì vô cùng thoải mái, ngồi ở trên ghế, trên tay cầm một chiếc bút bi mua khi trên đường, không để ý đang ở giữa lớp, mở lớn miệng ngáp.

Khi Lăng Lạc Tuyết và Tần Cầm thấy dáng vẻ này của Tần Xuyên, cười châm chọc:

- Không phải chứ, Tần đại thiếu gia, dáng vẻ này của cậu là đã hoàn toàn buông xuôi sao? Nếu hiện giờ cậu nhận thua, vậy tôi sẽ hào phóng mà thà cho cậu?

Tần Xuyên chỉ vào cô:

- Cô chớ có nghĩ cách chơi xấu! Tôi đã nói rồi, cô thua thì hãy làm tiểu nữ bộc của tôi!

- Đồ thần kinh, cậu nghĩ cậu có thể đứng đầu kỳ thi sao? Tần Cầm từ nhỏ đã là con ngoan trò giỏi thích học tập, cậu vượt qua em gái mình rồi nói sau!

Lăng Lạc Tuyết ôm Tần Cầm, hai cánh tay còn hướng về phía sân bay kia sờ soạng.

Tần Cầm then thùng đỏ mặt, dáng vẻ muốn khóc:

- Chị Lạc Tuyết đừng sờ nữa... Hu hu...

- Haizzz

Tần Xuyên lắc đầu, thầm nghĩ sao đây lại là em gái hẳn, bằng không hẳn cũng muốn tới sờ thử xem cảm giác màn hình phẳng là như nào.

Không bao lâu sau, Lục Tích Nhan ôm đề thi tới. Tuy rằng chương trình học không phải một mình cô dạy, nhưng với tư cách là chủ nhiệm lớp, cô vẫn phải phụ trách tất cả các môn trong kỳ thi.

Ngày hôm qua khi nói chuyện gây dựng sự nghiệp, Tần Xuyên đã đề nghị Lục Tích Nhan tạm thời rời khỏi cương vị công tác. Dù sao về sau cũng không thể vừa dạy học vừa gây dựng sự nghiệp.

Lục Tích Nhan cũng đồng ý, cho nên đối với cô thì mùa hè này chính là thời gian dạy học cuối cùng, cho nên thái độ của cô cũng vô cùng chăm chú.

- Các vị, phòng học của chúng ta rất rộng, mời mọi người tách ra, mỗi người một bàn, đồng thời nộp tất cả điện thoại lên, thi xong sẽ trả lại cho mọi người.

Lục Tích Nhan vừa dứt lời, phía dưới liền vang lên tiếng kêu than ngập trời.

Tần Xuyên cảm thấy có chút thú vị, hóa ra cuộc thi trong trường học là như vậy. Từ nhỏ hẳn chưa từng trải qua, cảm thấy vô cùng mới lạ.

Lăng Lạc Tuyết chỉ là bảo tiêu, không cần tham gia cuộc thi, vì vậy ra khỏi phòng học. Chỉ có điều trước khi đi cô thấy Tần Xuyên nở một nụ cười ngốc nghếch, không khỏi rùng mình một cái, thầm nghĩ không phải là thằng này vì áp lực quá lớn, sợ tới choáng váng đầu óc chứ?

Bất kể như nào, Lục Tích Nhan đã bắt đầu phát đề, cuộc thi đầu tiên của Tần Xuyên cũng bắt đầu.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 229: Đừng Vay Tiền Tôi

Khi Lục Tích Nhan phát bài thi tới chỗ của Tần Xuyên, lộ ra vẻ đứng đắn vô cùng. Nhưng chính vì như thế, Tần Xuyên nhìn như nào cũng thấy biểu lộ của cô có chút cứng nhắc.

Lục Tích Nhan thấy Tần Xuyên nhìn chăm chăm vào mình, trên mặt không khỏi ửng đỏ lên một chút, sau đó lập tức đi phát đề thi cho những người khác.

Tần Xuyên sờ sờ cằm mình, trong lòng vui vẻ vô cùng. Cho dù mình đẹp trai nhưng cũng không cần thẹn thùng vậy chứ.

Quả nhiên trong mắt người tình hóa Tây Thi...

Tuy rằng trong đầu đang nghĩ ngợi những chuyện linh tinh này, nhưng tiết tấu làm bài của Tần Xuyên không bị ảnh hưởng.

Tốc độ làm bài của hắn cũng nhanh như tốc độ đọc sách vậy, vô cùng nhanh! Chuyện này cũng có một phần nguyên do bản thân hắn là cổ võ giả, ánh mắt chính là một loại năng lực cần có của cổ võ giả.

Khi làm đề trắc nghiệm, Tần Xuyên gần như một giây chọn một câu, tay không ngừng viết ABCDE, căn bản không dừng lại chút nào.

Chỉ qua một phút, Tần Xuyên đã làm xong 50 câu trắc nghiệm, nhưng đa số mọi người trong lớp mới làm chưa đến ba câu!

Câu hỏi tự luận phía sau, Tần Xuyên cũng không cần suy nghĩ nhiều, viết đáp án ra. Đây đều là những nội dung trong sách vở, Tần Xuyên đã học thuộc cả quyển sách, làm bài quả thực không khác nào mở sách ra chép vậy.

Sau mười lăm phút, Tần Xuyên đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, cầm bài thi thản nhiên đi lên bục giảng, đặt bài thi ở trước mặt Lục Tích Nhan.

- Giáo sư Lục, tôi đi trước.

Tần Xuyên nháy mắt vài cái.

Hành động này khiến những người khác hoảng sợ, thẳng này đã nộp bài? Bỏ cuộc sao?

Lục Tích Nhan cũng cho rằng Tần Xuyên không muốn làm bài, hạ giọng hỏi:

- Cậu sao vậy? Sao lại nộp bài?

Tần Xuyên buồn bực:

- Đã thi xong rồi đương nhiên là phải nộp bài, chẳng lẽ tôi ngồi ở đó đợi hai giờ sao?

- Cậu đã làm xong? Đợi đã, để tôi xem qua...

Lục Tích Nhan cầm lấy bài thi của Tần Xuyên lên xem xét, lập tức cặp lông mày nhíu lên, càng xem càng hiện vẻ sợ hãi thán phục rõ ràng...

Cô phát hiện tất cả các câu đều đã làm xong, phần tự chọn cũng đã hoàn thành. Mấu chốt là tất cả hình như đều không phải ghi loạ, mà đáp án hình như đều đúng?!!

Hơn nữa chữ viết của hần cũng tương đối đẹp, gọn gàng mà mềm mại, như nước chảy mây trôi vậy. Bút pháp dùng thể chữ Khải bằng bút bi, nhìn rất thích mắt.

Sự sợ hãi trong lòng cô không dùng từ ngữ nào có thể diễn tả được. Tuy rằng cô không thể xác định Tần Xuyên có thể đạt điểm cao hay không, nhưng hiển nhiên bài làm này không phải hần tùy tiện làm cho có.

Chẳng lẽ hẳn thực sự là thiên tài học tập? Lục Tích Nhan ngẩn ra, không nói nên lời.

- Không có chuyện gì thì tôi đi trước, mấy ngày tới tôi phải học tập, xin phép nghỉ ba ngày.

Tần Xuyên đây thâm ý cười với Lục Tích Nhan, trong nhà hẳn còn có một đồng sách cần xem.

Cả đám người trong phòng dõi theo bóng lưng tiêu sái của Tần Xuyên, lại nhìn thần thái trên mặt Lục Tích Nhan, cảm thấy không thể tin nổi, chẳng lẽ Tần Xuyên đã thi xong thật sao?

Mười lăm phút, thời gian đọc đề còn không đủ nha! Tên Tần Xuyên này rốt cục là làm như nào?!

Tần Cầm ở trong phòng thi hai mắt chớp chớp, lộ ra vài phần suy tư. Cô phát hiện người anh họ bị người trong gia tộc gọi là đồ bỏ đi này ngày càng thâm sâu khó lường.

Tần Xuyên đi ra ngoài đường, gặp Lăng Lạc Tuyết ra ngoài mua trà sữa, đang chậm rãi đi về.

Cô nàng nhìn thấy Tần Xuyên đã đi ra, cổ quái nhìn hẳn:

- Này, Tần Xuyên, sao cậu không ở trong phòng thi làm bài?

- Tôi nộp bài thi rồi.

- Are you kidding me? Giờ mới được bao lâu?!

Lăng Lạc Tuyết hừ hừ nói:

- Tôi thấy cậu là chẳng biết chữ gì, đọc gì cũng không hiểu nên mới nộp bài trắng để trốn về!

Tần Xuyên mỉm cười:

- Trí tưởng tượng của cô rất phong phú.

- Cậu chớ có mong trốn được, đợi khi có thành tích, cho dù cậu trốn dưới váy Liễu Hàn Yên, lão nương cũng phải bắt lấy cậu!

Khuôn mặt xinh đẹp của Lăng Lạc Tuyết kề sát vào nói, có thể ngửi từ trong miệng cô mùi thơm trà sữa.

Tần Xuyên đột nhiên nghĩ tới điều gì:

- Vợ của tôi mặc váy sao? Sao tôi chưa từng thấy qua.

Lăng Lạc Tuyết ngẩn ra, có phần không theo được tư duy của Tần Xuyên:

- Lão nương sao biết được! Cậu đi mà hỏi cô ta!

Tần Xuyên gãi gãi đầu, giống như là bản thân đã không lưu ý. Lần sau gặp Liễu Hàn Yên không bằng đề nghị cô ấy mặc váy, cũng không biết hiệu quả như nào.

Lập tức hăn nở nụ cười xấu xa:

- Dưới váy vợ tôi thì đúng là tôi chưa từng trải nghiệm, nhưng... thấy thì đã thấy không ít lần. Chỉ có điều vị trí dưới váy của tiểu nữ bộc thì tôi đã sờ qua...

- Cậu... đồ sắc quỷ!

Lăng Lạc Tuyết nhớ tới lần gặp mặt đầu tiên bị Tần Xuyên chiếm tiện nghi, khuôn mặt đỏ lên:

- Ai là nữ bộc của cậu chứ! Đợi khi có kết quả, vậy cậu phải gọi lão nương là chủ nhân! Có tin là lúc đó lão nương sẽ đét mông cậu không?!

- Chậc chậc... Đét mông, quá dã man rồi! Yên tâm đi, tôi sẽ không đét cô

đâu, tôi chỉ sờ sờ, nhiều nhất là đét hai cái.

Tần Xuyên cũng mặc kệ ánh mắt tức giận có thể giết người của Lăng Lạc Tuyết, vội vàng ù té.

Lăng Lạc Tuyết cũng cảm thấy buồn bực, mấy tên thiếu gia khác của Tần gia khi thấy mình đều kính sợ ba phần, bị cô nói còn không dám tranh luận, bởi vì dù sao cô cũng có thực lực kiểm khách Tiên Thiên sơ cấp.

Tên thiếu gia bị bỏ rơi của Tần gia này ngược lại không hề sợ cô, thậm chí còn muốn đét mông cô?!

Trong lòng Lăng Lạc Tuyết cảm thấy không phục, lại cảm thấy rất mới lạ, rất hiếm khi gặp được một tên không sợ chết...

Thời gian ba ngày, Tần Xuyên ngoại trừ thỉnh thoảng dẫn Liễu Tiên Tiên và Diệp Tiểu Nhu ra ngoài ăn cơm thì gần như đều trong phòng đọc sách.

Hắn biết học những tri thức lý luận này cũng không thể chắc chắn gây dựng được sự nghiệp thành công, nhưng nếu lý luận cơ bản cũng không rõ, muốn làm thực tế thì càng khó, cho nên hắn vẫn chuyên tâm dùng ba ngày đọc sách.

Ba ngày sau, Tần Xuyên lại xuất hiện ở phòng học. Lúc này ánh mắt tất cả mọi người nhìn hắn đều rất khác thường, đa số là hâm mộ cùng sợ hãi thán phục, có một số là ghen ghét.

- Á ù! Đại ca tới rồi!

Kim Tiểu Khai như đánh máu gà vậy, kích động chạy tới trước mặt Tần Xuyên, nắm lấy tay Tần Xuyên:

- Đại ca! Rốt cục anh cũng đi học! Em nhớ anh muốn chết!

Tần Xuyên hất tay gã ra:

- Cậu gọi tôi là gì?

- Gọi anh là đại ca!

- Sao gọi tôi là đại ca?

Kim Tiểu Khai không biết ngượng ngừng nói:

- Em bội phục anh. Thiên tài chỉ cần mười lăm phút làm xong bài thi như anh, còn đạt được điểm tối đa đương nhiên đáng giá để em tôn anh là đại ca rồi!

Tần Xuyên không cảm thấy bất ngờ vì việc mình đạt điểm tối đa ở các môn, ngược lại cảm thấy tên nhị thế tổ mặt dày này có chút thú vị.

- Tôi không nói muốn thu cậu làm tiểu đệ.

Tần Xuyên nói.

Kim Tiểu Khai tùy tiện nói:

- Anh cứ coi em như không khí, em muốn theo anh lăn lộn. Một ngày là đại ca, cả đời là đại ca!

Những người khác trong phòng học có chút khinh thường. Trong mắt đám con nhà giàu như chúng, thành tích học tập tốt cũng không có gì to tát cả, Kim Tiểu Khai làm vậy đúng là quá mất mặt.

Tần Xuyên thì có chút tò mò:

- Rốt cục thì cậu muốn gì?

Kim Tiểu Khai cười hì hì, không trả lời, tỏ vẻ ‘em nhất định phải bám lấy anh’.

Nếu là khi trước, Tần Xuyên nhất định mặc kệ thằng này. Chỉ có điều sau khi đọc xong sổ sách của nợ kia, hẳn biết quan hệ là một vấn đề vô cùng quan

trọng khi làm ăn.

Cho nên hẳn cũng vô cùng tự nhiên vỗ vỗ bả vai Kim Tiểu Khai:

- Cậu thích gọi như vậy thì tùy cậu. Chỉ có điều đừng vay tiền tôi, tôi rất nghèo.

- He he, đại ca thật biết nói đùa, sao em có thể vay tiền anh được. Em muốn theo anh lăn lộn, coi anh là tấm gương học tập.

Kim Tiểu Khai vui mừng nói.

Đúng lúc này, có hai cô gái từ ngoài cửa đi vào, chính là Tần Cầm và Lăng Lạc Tuyết.

Lăng Lạc Tuyết vừa thấy Tần Xuyên, trên mặt hiện thần sắc phức tạp. Nhưng rất nhanh cô đã tỏ vẻ bình tĩnh, giống như không có chuyện gì.

Tần Xuyên biết rõ cô nàng cao ngạo này biết rõ đã cược thua, cho nên sao có thể bỏ qua được, vẫy vẫy tay với cô nàng:

- Đến đây, tiểu nữ bộc, xoa bóp vai cho chủ nhân, làm gân cốt thoải mái chút!

- Tiểu tử thôi! Cậu gọi ai đó?! Có tin lão nương đánh cậu không!!

Lăng Lạc Tuyết nghe thấy hẳn dám gọi mình như vậy trước đám đông, lập tức nổi trận lôi đình.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 230: Thích Đưa Leo

Tần Xuyên không sợ cô nàng này, vất chéo chân nói:

- Thì sao, cô luôn miệng nói vợ tôi như này vợ tôi như kia, chính cô chẳng phải cũng nói không giữ lời sao?

- Tôi...

Lăng Lạc Tuyết thiếu chút nữa là phun ra một búng máu, đúng là cô xem thường Liễu Hàn Yên dựa vào bối cảnh để đạt được vị trí Thất Tướng quân, bởi vì cô coi trọng nhất tín nghĩa!

Những lời này của Tần Xuyên chọc đúng tử huyệt của cô, khiến cho một bụng tức giận của cô bị kìm nén, không phát ra nổi.

- Anh Tần Xuyên, anh bỏ qua cho chị Lạc Tuyết lần này đi. Chị ấy chỉ ham chơi mới nói đùa với anh mà thôi.

Tần Cẩm ở bên cạnh, dùng giọng nhẹ nhàng cầu tình.

Nhưng những lời này của cô bé rơi vào tai Lăng Lạc Tuyết lại khiến cô nàng càng cảm thấy mất mặt hơn.

- Cẩm nhi, không cần nói nữa!

Lăng Lạc Tuyết đi tới trước mặt Tần Xuyên, quay đầu nói:

- Lăng Lạc Tuyết này nói được thì chắc chắn làm được, có chơi có chịu!

Nói xong, cô nàng đi tới sau lưng Tần Xuyên, bắt đầu bóp vai cho hắn.

Cả đám sinh viên trong phòng học đều choáng váng. Trải qua thời gian này, bọn họ đều biết Lăng Lạc Tuyết là cận vệ chăm sóc cho Tần Cẩm.

Mà một số đám công tử ca có tiền không ngăn nổi sức hấp dẫn của gương mặt và dáng người kia, có ý định tiếp cận nhưng đều ngậm một một hành mà chim cút.

Kết quả Tần Xuyên sao đột nhiên lại thu được Lăng Lạc Tuyết làm nữ bộc, còn khiến cô nàng này ngoan ngoãn xoa bóp?!

Tần Xuyên chỉ huy:

- Mạnh hơn một chút, tay trái dịch sang 2cm... Có phải là cô chưa ăn sáng không hả?

Lăng Lạc Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi, không ngừng lăm lăm chửi ở sau lưng, nguyên rủa Tần Xuyên nửa đời sau không cứng nổi.

Thính lực của Tần Xuyên rất tốt, nghe xong tất cả, thầm nghĩ cô nàng này quá ác độc, lông mày nhảy lên:

- Này, nếu phía dưới của tôi không cứng nổi, vậy hạnh phúc nửa đời sau của tiểu nữ bộc cô phải đi tìm ai? Chẳng lẽ cô thích dùng đũa leo?

Lăng Lạc Tuyết cả kinh, thầm nghĩ sao thằng này có thể nghe thấy được, đành phải im lặng, mắng chửi trong lòng.

Đúng lúc này, Kim Tiểu Khai đột nhiên chạy tới trước mặt Tần Xuyên, cầm một chiếc máy tính bảng, bên trên là poster tuyên truyền hoạt động trong trường.

- Đại ca, tối hôm nay ở lễ đường trường học sẽ tổ chức Hoa Quang vũ hội cho kỳ nghỉ hè và nghỉ đông, nghe nói tất cả những sinh viên có tiền có thể trong đại học sẽ xuất hiện, thậm chí cả đệ nhất hoa hậu giảng đường Nạp Lan Thẩm cũng tham gia, tới đó chơi nhất định vô cùng phê!

Tần Xuyên cầm lấy ipad nhìn nhìn, có chút hứng thú với đệ nhất hoa khôi giảng đường, chỉ tiếc là buổi tối hẳn định hẹn Lục Tích Nhan đi thảo luận phương án gây dựng sự nghiệp, vì vậy nói:

- Cậu muốn thì cứ đi, kéo tôi tới đó làm gì?

Kim Tiểu Khai lộ vẻ khó xử, cười xấu hổ không nói lời nào.

Tần Cầm ở bên cười cười, giải thích:

- Anh, nhất định là anh ta đã điều tra bối cảnh của chúng ta, cho nên muốn để anh dẫn vào... Bối cảnh của anh ta hẳn là không thể tiến vào Hoa Quang vũ hội được.

Kim Tiểu Khai không ngờ bị Tần Cầm nhìn thấu, đành phải co đầu lại nói:

- Đúng đúng... Tần tiểu thư nói đúng. Kính xin Tần đại thiếu gia không nên ghét bỏ em... Kim Tiểu Khai này dù làm trâu làm ngựa cũng không tiếc.

Trên thực tế, sau khi phát hiện bối cảnh của Tần Xuyên không tầm thường, Kim Tiểu Khai mời người giúp đỡ tìm hiểu lai lịch của Tần Xuyên. Ba ngày trước biểu hiện kinh động toàn trường của Tần Xuyên diễn ra ngay trước mắt càng khiến Kim Tiểu Khai quyết tâm hơn, dùng nhiều tiền để cho người điều tra.

Cuối cùng nhờ vài tầng quan hệ, thông qua một ông chủ công ty cung cấp đồ ăn cho Tần gia thì gã mới biết được Tần Xuyên và Tần Cầm đến từ Tần gia trong năm đại cổ võ thế gia.

Thấy vậy, Kim Tiểu Khai mừng rỡ như điên. Gia tộc buôn bán bình thường có thể tiếp xúc tới cổ võ thế gia cũng là không tệ, người trong năm đại cổ võ thế gia có thể nói là thần long kiến thủ bất kiến vĩ.

Gã lập tức quyết định dù thế nào cũng phải tạo mối quan hệ với Tần Xuyên.

- Khó trách... Sáng ra đã gọi tôi là đại ca. Em đã nghe qua vũ hội này chưa?

Tần Xuyên cũng không tức giận, dù sao hắn cũng không coi thân phận người của Tần gia vào đâu, vì vậy hỏi Tần Cầm ở bên cạnh.

Tần Cầm gật đầu:

- Vũ hội này thật ra không công khai với bên ngoài, bởi vì người tham gia đều là con cháu thế gia trong đại học Đông Hoa.

Nói trắng ra là gia đình thương nhân bình thường là không được, bất kể là cố võ, buôn bán hay chính trị thì ít nhất phải là thế gia truyền thừa ngoài ba đời mới có thể tiến vào.

- Trong đại học Đông Hoa có nhiều thế gia vậy sao?

Tần Xuyên giật mình nói.

- Anh quá coi thường đại học Đông Hoa rồi, đây chính là trường đại học tổng hợp đứng đầu Giang Nam, trong cả nước cũng là top 5, con cháu thế gia mạnh mẽ đều ở đây!

Không nói đâu xa, anh thấy Thiến Thiến chẳng phải cũng học ở đây sao? Kỳ thật anh Tử Hằng, Tử Việt cũng học nghiên cứu sinh ở đây.

Chị đệ nhất hoa hậu giảng đường Nạp Lan Thẩm cũng là con gái gia tộc Nạp Lan, một trong năm gia tộc cố võ lớn, chỉ là người bình thường đều không thể tiếp xúc với họ mà thôi. Kỳ thực họ đều biết sự hiện hữu của anh.

Tần Cầm cười nói.

Tần Xuyên gãi gãi đầu, hình như quả thực là vậy. Bình thường hắn chỉ lên lớp học, không tham gia hoạt động trong trường, chớ nói chi là các vấn đề xã giao, kỳ thực không biết bao nhiêu về ngôi trường này.

- Vậy vũ hội này là sao? Khiêu vũ hả?

Tần Xuyên lại hỏi.

Tần Cầm lắc đầu:

- Đương nhiên không phải khiêu vũ thuần túy. Đây thật ra là để tất cả các đệ tử thế gia lớn có thể quen với nhau, xúc tiến tình cảm. Dù sao tất cả mọi người đều là bạn học. Tất cả thế gia cũng hi vọng con cháu trong nhà có thêm nhiều mối quan hệ.

Kim Tiểu Khai vội vàng bổ sung anh mắt chờ mong:

- Có thể tiến vào vũ hội này chính là biểu tượng thân phận. Đương nhiên Tần đại thiếu gia như anh thì có hay không cũng không sao, nhưng hạng tôm tép như em thì đều muốn thơm lây...

Tần Xuyên trầm mặc, tuy rằng hẳn không có hứng thú mấy, nhưng nếu ngay cả nơi xã giao cũng kháng cự, vậy sau này nói gì tới việc gây dựng sự nghiệp?

Mặc kệ mình có thích hay không, nên đi thì vẫn phải đi, bằng không tương đương với việc cho người khác cơ hội, chính mình lại chủ động buông tha.

- Cầm nhi, anh có thể tới không?

Tần Xuyên hỏi.

- Đương nhiên có thể nha. Tần gia chúng ta là một trong năm thế gia lớn, muốn đi vào thì ai dám ngăn cản. Hơn nữa anh yên tâm, bảo vệ sớm đã biết anh, bọn họ đã nhớ kỹ tất cả con cháu thế gia trong trường.

Tần Cầm nói.

- Vậy được rồi, buổi tối em đi cùng anh. À đúng rồi, còn cả tiểu nữ bộc nữa.

Tần Xuyên quay đầu lại, thấy Lăng Lạc Tuyết đang dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn mình.

Kim Tiểu Khai nghe xong, vẻ mặt cầu khẩn:

- Đại ca, anh dẫn em vào nữa đi. Em lái xe cho anh, xách đồ cho anh cũng được...

Tần Xuyên có chút bội phục với thằng này. Dù gì cũng là một tên con nhà giàu, vì tiếp xúc với những tầng lớp cao hơn mà lại hạ thấp bản thân như vậy.

- Được rồi, dẫn cậu theo.

Tần Xuyên nói.

Kim Tiểu Khai mừng như điên, thiếu chút nữa quỳ với Tần Xuyên.

Chỉ có điều Tần Cầm lại cười về tiếc nuối:

- Anh dẫn bạn học Kim Tiểu Khai đi đi, em với chị Lạc Tuyết về nhà.

- Sao lại không đi? Em đúng là, cho dù thân thể yếu ớt cũng không thể tan học rồi về nhà chứ.

Tần Xuyên nói.

- Không phải, em... em có bệnh, cũng không biết khiêu vũ, đứng lâu thậm chí còn mệt mỏi, đi chỉ vướng víu tay chân, khiến người khác chê cười.

Tần Cầm cúi đầu, nỉ non bé như muỗi kêu.

Lăng Lạc Tuyết cũng ngừng bóp vai, nghiêm túc nói:

- Cầm nhi không thể tới nơi như vậy, nó tạo phụ tải quá lớn với cơ thể em ấy.

Nhưng Tần Xuyên sau khi trầm mặc một chút, đột nhiên cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Tần Cầm:

- Em gái, ngẩng đầu lên.

Thân thể mềm mại của Tần Cầm run lên, đôi mắt đen lúng liếng nhìn Tần Xuyên.

- Nếu như thân thể của em khỏe mạnh, hơn nữa không có gánh nặng gì, em muốn tới vũ hội không?

Tần Xuyên nghiêm mặt hỏi.

Tần Cầm ngỡ ngác, sửng sốt một chút, sau đó không chút do dự gật đầu:

- Nếu như cơ thể của em khỏe mạnh, đương nhiên muốn tới. Cho tới giờ em chưa từng đi tới các yến hội, vũ hội, mọi chuyện được biết đều do các anh trở về rồi kể cho em...

- Vậy thì không có vấn đề!

Tần Xuyên cười thoải mái:

- Đêm nay anh dẫn em đi dạo một vòng!

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 231: Tiền Là Chuyện Nhỏ

- Cậu chớ có xằng bậy! Cậu sẽ làm hại Cầm nhi phát bệnh! Cậu có biết một khi thân thể em ấy xảy ra vấn đề sẽ đau đớn, nguy hiểm tới mức nào không?

Lăng Lạc Tuyết không kìm được, ở phía sau trách cứ.

Tần Xuyên nhún vai:

- Đương nhiên tôi biết rõ. Kinh mạch trong cơ thể Cầm nhi không thông, âm thừa dương thiếu. Nếu thân thể mệt mỏi khiến miễn dịch hạ thấp, nhẹ thì sinh bệnh, nặng thì kinh mạch bị thương, nguy hiểm tới tính mạng.

Lăng Lạc Tuyết sững sờ, sao thẳng này nói chuẩn như vậy, y hết bác sĩ.

Kim Tiểu Khai ở bên cạnh cũng kinh ngạc nửa thực nửa tâm bực:

- Lão đại, anh còn là một trung y sao? Quá trâu bò rồi!

- Cậu biết vậy sao còn dẫn Cầm nhi theo?!

Lăng Lạc Tuyết nhíu mày hỏi.

Tần Xuyên xua xua tay:

- Tiểu nữ bực, chuyện này cũng không cần cô phải lo lắng. Đợi chút nữa học xong, xếp chiếu tôi ra ngoài chơi đùa, đến tối tham gia Hoa Quang vũ hội. Nếu Cầm nhi có chút biểu hiện mệt mỏi, thân thể không khỏe, vậy cô có thể lập tức dẫn em ý đi, tôi tuyệt đối không ngăn cản!

- Hừ, đây là do cậu nói đó! Tôi sẽ không để Cầm nhi phải mạo hiểm!

Lăng Lạc Tuyết dù sao cũng là võ giả Tiên Thiên, muốn chú ý tới tình trạng thân thể của Tần Cầm thì tương đối đơn giản.

Tần Xuyên giả bộ không vui quay đầu lại:

- Nghe tôi nói này, cô là tiểu nữ bộc của tôi, sao giọng điệu của cô còn lớn hơn cả tôi vậy? Nói chuyện lễ phép chút có được không?

- Hừ!

Lăng Lạc Tuyết nghiêng đầu, không đáp lời.

Tần Xuyên thở dài, xem ra cô nàng này phải ‘dạy dỗ’ nhiều, trách nhiệm của mình còn rất nặng nề.

Sau khi chương trình học kết thúc, Tần Xuyên gọi Tần Cầm cùng đi ăn cơm trưa.

Tần Cầm tuy rằng đã đồng ý, trong lòng cũng rất muốn đi chơi, nhưng vẫn có chút thấp thỏm không yên, lấy điện thoại di động ra, nói:

- Anh, em có thể gọi điện cho cha không? Em sợ cha lo lắng.

Cha của Tần Cầm chính là chú ba của Tần Xuyên, Tần Mãnh, là tổng giáo tập cổ võ đường hiện tại của Tần gia, đồng thời là một võ giả Tiên Thiên sơ cấp.

Tần Xuyên đương nhiên đồng ý, để cho Tần Cầm vừa đi vừa gọi, cũng nhau ra bãi đỗ xe.

Đợi khi điện thoại thông, Tần Cầm nói với Tần Mãnh mình đi ra ngoài chơi, tối muộn mới trở về.

Tần Mãnh phía bên kia dường như có chút do dự, đợi khi Lăng Lạc Tuyết nghe máy, nói với Lăng Lạc Tuyết nếu thân thể Tần Cầm có chút không thoải mái thì phải lập tức dẫn trở về.

Tần Xuyên nghe rõ cuộc đối thoại giữa Tần Cầm và Tần Mạnh, cảm thấy tình cảm giữa hai cha con dường như rất tốt, không hề nhìn ra Tần Cầm là con nuôi.

Hắn không khỏi cảm khái đời người đúng là đủ chuyện kỳ lạ.

Chính mình tốt xấu gì thân thể cũng khỏe mạnh, có thể coi là một thiên tài, nhưng ngay cả cha đẻ cũng không thèm để ý. Tần Cầm tuy rằng cơ thể trời sinh có tật, từ nhỏ thiếu cha mẹ đẻ, nhưng lại có một người cha nuôi yêu thương, người tông gia tộc cũng rất yêu thương cô bé, đây đúng là tạo hóa trêu ngươi mà.

Chỉ có điều Tần Xuyên cũng chỉ cảm thán một chút mà thôi, không phải ghen ghét gì cả. Cho tới giờ hắn vẫn luôn đối mặt với vận mệnh của mình, không hề đòi hỏi gì cả.

Vào bãi đỗ xe, Tần Xuyên dẫn mọi người tới chỗ chiếc SUV của hắn, nhưng Lăng Lạc Tuyết nhìn qua, lắc lắc đầu, muốn Tần Xuyên tới ngồi xe của hai người.

Lúc đầu Tần Xuyên còn không hiểu, nhưng khi chứng kiến chiếc xe mà Tần Cầm đi tới trường thì liền hiểu ra.

Khá lắm, Tần Cầm ngồi Mercedes bảo mẫu!

Tần gia hiển nhiên vì muốn khiến Tần Cầm đi tới đâu cũng thoải mái, cho nên cấp cho cô một chiếc xe có thể ngủ có thể nghỉ, thậm chí có cả WC!

- Không hổ là Tần gia, tôi đã thấy chiếc Spindt này trong triển lãm xe Frankfurt, là bản limited trên toàn cầu.

Tần Xuyên nhìn gã:

- Cậu đi theo tôi làm gì vậy?

- Đại ca không phải muốn dẫn em cùng tới vũ hội sao? Em đi làm tùy tùng cho anh, cuộc chơi chiều nay em sẽ thay anh sắp xếp!

Kim Tiểu Khai vỗ ngực nói.

Tần Xuyên chợt nhớ tới hình như nhà thằng này buôn bán quần áo, hẳn nhìn Lăng Lạc Tuyết ở bên cạnh, nói:

- Kim Tiểu Khai, nhà của cậu bán quần áo sao?

Kim Tiểu Khai gật đầu không ngừng:

- Đúng vậy, đại ca muốn mua quần áo sao? À, là lễ phục vũ hội sao? Nhà của em có cửa hàng quần áo, không hề thiếu những nhãn hiệu lớn. Em dẫn mấy người đi, thích bộ nào thì cứ lấy!

- Cái gì mà 'lấy' chứ? Cậu cho rằng chúng tôi không có tiền?

Kỳ thực thì đúng là Tần Xuyên không mang tiền thật!

Kim Tiểu Khai cười hì hì:

- Đại ca, đây là tấm lòng của em. Tiền chỉ là chuyện nhỏ, mấu chốt là tấm lòng.

Tần Xuyên nghe vậy, sao cảm thấy lời này có chút quen tai. Đúng rồi, đây không phải lời kịch của mình sao? Tiểu tử này đúng thực là tiểu đệ của mình rồi, nói chuyện cũng không biết xấu hổ y như vậy!

Tần Xuyên thỏa mãn gật đầu, dẫn gã cùng lên xe.

Ở phía bắc thành phố Đông Hoa hơn 100km, trên mảnh đất có núi xanh vờn quanh, rải rác những kiến trúc cổ xưa ươm mỹ.

Có kiến trúc lịch sử đã trên trăm năm, điêu khắc chạm trổ tinh mỹ, nhưng cũng có kiến trúc tương đối cận đại, đơn giản trang nhã.

Thỉnh thoảng có khách du lịch đi ngang qua, thường cho rằng đây là khu du lịch, nhưng khi bị ngăn ở bên ngoài mới biết đây thuộc về lãnh địa tư nhân, toàn bộ đều thuộc về một gia tộc.

Nơi này chính là tổ trạch của Tần gia!

Đại viện Tần gia trải rộng khắp mấy sườn núi nhỏ, đường núi bê tông rộng lớn uốn lượn, ngoài ra còn có rất nhiều đường nhỏ quanh co dùng để tộc nhân đi bộ.

Tần gia với tư cách là cổ võ thế gia, không ít người khinh công trác tuyệt, thường xuyên chạy bộ lên đỉnh núi, tốc độ còn nhanh hơn lái xe.

Lúc này, trên đỉnh núi phía tây của Tần gia, trong một kiến trúc một tầng hình tròn, tổng cộng ba bốn mươi thiếu nam thiếu nữ Tần gia đang không ngừng luyện trường quyền cơ bản nhất, miệng không ngừng hô ‘ ha ha ’

Ở đây chính là cổ võ đường của Tần gia. Tần gia truyền thừa tới nay, bốn tông có 17 mạch, chi nhánh có 53 chi, tổng lại vừa tròn 70. Con em những nhà này khi đến tuổi thích hợp đều được đưa tới cổ võ đường để huấn luyện.

Nếu có năng lực xuất chúng sẽ được trực tiếp đề bạt, có giáo tập chuyên môn chỉ dạy, nội ngoại song tu. Nếu bình thường thì coi đây là nơi cường thân kiện thể, tương lai dùng thân thể khỏe mạnh làm cơ sở học tập những mặt khác.

Trên một khán đài cao nhất, một người đàn ông trung niên khôi ngô, có râu quai nón không giậm mà uy đứng ở đó, mặc trang phục tập võ bằng vải thô màu xanh, hai tay giao trước ngực, ánh mắt như điện nhìn mọi người.

Y chính là tổng giáo tập cổ võ đường Tần gia hiện nay, người con thứ ba của gia chủ Tần Hán, Tần Mạnh!

- Cha, người tìm chúng con?

Hai anh em Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt từ ngoài tiến vào, đi tới trước đại,

rất quy củ hỏi.

Vừa rồi Tần Mãnh gọi điện thoại bảo họ tới đây, nói là có chuyện cần sai bảo. Hai người đều rất buồn bực, chuyện gì mà phải trịnh trọng như vậy.

- Hôm nay là ngày tổ chức Hoa Quang Vũ hội trường các con?

Tần Mãnh vẫn nhìn về phía những đệ tử đang luyện võ mà không nhìn về phía hai người con của mình.

Hai anh em đưa mắt nhìn nhau, cha bọn họ sao lại có hứng thú với chuyện trong trường học?

- Đúng vậy, con và anh đều định tới trường học, đây là lần vũ hội cuối của chúng con.

Tần Tử Việt nói.

Tần Mãnh gật đầu, trầm giọng nói:

- Tối nay Cầm nhi cũng tới đó. Các con đi phải chú ý chăm sóc em gái, nếu em xảy ra chuyện gì, vậy tiểu tử thối các con cũng đừng trở về gặp cha!

- Hả?! Cầm nhi cũng đi!

Hai anh em đồng thanh hô.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 232: To!

- Cha! Chuyện này quá xằng bậy rồi! Sao cha không ngăn cản em ấy! Thân thể em ấy không phải là cha không biết, ra ngoài lên lớp một buổi sáng cũng thấy mệt mỏi, nếu đến tối còn đi tham gia vũ hội.... Như vậy e là sẽ phát bệnh!

Tần Tử Hằng vẻ mặt cầu xin.

Trong mắt Tần Mạnh cũng hiện lên vẻ lo lắng:

- Cầm nhi nói là cùng đi với Tần Xuyên, có nha đầu Lăng Lạc Tuyết đi theo nên cha cũng không ngăn cản.

- Lại là Tần Xuyên?

Tần Tử Việt cau mày:

- Tiểu tử này toàn thân lộ vẻ tà dị, còn vô cùng xảo hoạt, Cầm nhi đi theo hẳn nhất định sẽ gặp nguy hiểm!

- Im ngay!

Tần Mạnh đột nhiên răn dạy:

- Cho dù trước đây Tần Xuyên không ở trong gia tộc của chúng ta, nhưng hiện giờ hẳn cũng đã trở về gia tộc, hẳn là con của bác cả, là anh họ của các con!

Anh chính là anh, chỉ cần không làm chuyện gì phạm phải lẽ trời, cho dù hẳn không có công phu, không có địa vị, các con vẫn phải kính trọng!

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt vẻ mặt không tình nguyện, nhưng chỉ có thể gật

đầu chấp nhận.

Tần Mạnh nói:

- Các con cho rằng cha không biết thân thể Cầm nhi sẽ rất nguy hiểm? Nhưng các con có nghĩ tới Cầm nhi có thật lòng muốn đi hay không, sao nó lại gọi điện thoại hỏi ý của cha? Hai người các con đi nhiều nơi như vậy, nhưng chưa từng thấy các con có ý định dẫn em gái cùng đi chơi đùa.

Tần Xuyên cho dù là làm liều nhưng ít nhất cậu ta cũng có tấm lòng, các con phải học hỏi chuyện này.

- Vâng thưa cha.

Hai anh em có chút hồ thẹn.

Tần Mạnh thở dài, khoát tay áo:

- Đi đi, buổi tối nhớ chú ý Cầm nhi, nếu thấy gì không ổn thì dẫn em về.

Trong một trung tâm giải trí tổng hợp ở thành phố Đông Hoa, Tần Xuyên dẫn Tần Cầm và Lăng Lạc Tuyết tới một tiệm thịt nướng.

Tần Xuyên hỏi Tần Cầm muốn ăn gì, kết quả Tần Cầm nói muốn ăn đồ nướng, bởi vì khi trước ăn đồ nướng hải sản cô bé mới biết hóa ra đồ nướng có rất nhiều phong vị.

Tần Xuyên nghe xong muốn chảy nước mắt, cô bé này sinh ra trong gia tộc lớn nhưng ngay cả đồ nướng cũng chưa được ăn.

Kẻ lớn lên trong núi như hăn thì đồ nướng đã ăn nhàm cả mồm!

Có Kim Tiểu Khai tranh thanh toán, Tần Xuyên cũng không buông tha, gần

như chọn hết tất cả các món đắt tiền nhất.

Đợi khi bắt đầu nướng thịt, Tần Xuyên để Kim Tiểu Khai phụ trách nướng, nói với Lăng Lạc Tuyết ở bên:

- Tiểu Tuyết, xuống lầu mua mấy cốc trà sữa cho mọi người đi, tôi muốn lạnh! Vị tùy ý!

- Cậu... cậu gọi tôi là gì?

- Sao hả, chẳng lẽ cô thích tôi gọi cô là tiểu nữ bộc?

Lăng Lạc Tuyết cắn răng ngà, đành nhịn xuống. Dù sao bản thân cô cũng thích uống trà sữa, cho nên cũng không từ chối, đi xuống lầu xếp hàng.

Thừa dịp này, Tần Xuyên đi tới chỗ Tần Cầm, cười nói:

- Cầm nhi, đưa tay phải của em ra.

Tần Cầm không nghĩ nhiều, ngoan ngoãn đưa tay tới:

- Anh Tần Xuyên, anh muốn bắt mạch cho em sao?

Tần Xuyên cười không đáp, ba ngón tay đặt ở Tam Tiêu kinh, Đại Tràng kinh cùng Tâm Bao kinh.

Rất nhanh, từng tia chân khí Hỏa Liên như dòng suối nóng tiến vào trong kinh mạch Tần Cầm!

- Đây... đây là...

Tần Cầm mặc dù không tập võ, nhưng đã được rất nhiều chân khí cổ võ giả chữa trị, cho nên rất miễn cảm với chân khí.

Trong mắt cô liên tục hiện lên vẻ khác lạ, ánh mắt nhìn Tần Xuyên tràn ngập vẻ khó tin. Bởi vì nếu cô cảm giác không sai thì đây chính là chân khí Tiên

Thiên!

Tần Xuyên làm thủ thế chớ có lên tiếng:

- Đừng nói gì, anh muốn đêm nay em có thể vui vẻ.

Tần Cầm cũng là người thông minh, biết rõ Tần Xuyên cố ý để Lăng Lạc Tuyết rời đi để giấu diếm thực lực bản thân.

Tuy rằng không rõ vì sao Tần Xuyên lại muốn che giấu, nhưng cô biết rõ cổ võ thế gia nước rất sâu, hơn nữa các gia tộc tranh đấu gay gắt, cẩn thận vẫn không bao giờ là thừa.

Vì vậy Tần Cầm gật đầu:

- Em biết rồi, em sẽ không nói.

Tần Xuyên thở dài:

- Chỉ tiếc biện pháp này chỉ có thể chống đỡ tối đa thời gian một ngày, hơn nữa anh cũng không thể mỗi ngày đều dùng chân khí chống cự âm độc cho em, cho nên thật xin lỗi.

- Anh Tần Xuyên chớ nói như vậy, em biết rõ anh làm vậy cũng khiến bản thân tiêu hao rất lớn. Trước đây có một bác vì cứu em, sau khi vận công xong đã ngất đi, em rất cảm động.

Tần Cầm nói xong, hốc mắt cũng ửng nước.

Tần Xuyên cười khổ, nha đầu này xem ra bệnh lâu thành bác sĩ giỏi, rất nhiều thứ đã hiểu.

Xác thực như vậy, truyền lượng lớn chân khí truyền vào cơ thể người khác rất khác so với việc dùng chân khí đối chiến. Bởi vì lúc này cần tận lực khống chế lượng chân khí và tần suất, chuyện này khiến bản thân võ giả tiêu hao rất lớn.

Nói khó nghe một chút thì giống như một người ghen tị, mỗi lần đều chỉ có thể tiểu ra bé như sợi tơ, đây đúng là tự làm khổ! Sớm ngày cũng nhin tới bệnh!

Trải qua chừng năm phút, Tần Xuyên buông cánh tay Tần Cầm ra. Chỉ có điều sắc mặt hẳn trở nên tái nhợt, cũng may là thân thể Thần Mộc khiến tinh lực của hắn khá dồi dào.

Kim Tiểu Khai ở một bên im lặng ăn thịt nướng, không dám phát ra chút tiếng động. Tuy rằng gã không hiểu về cổ võ, nhưng cũng biết Tần Xuyên đang làm một chuyện không nên hỏi, xem như rất biết điều.

Đợi khi Lăng Lạc Tuyết trở về thì đã xong xuôi, không phát hiện ra gì cả. Nhìn thấy thịt nướng đã xong, chuẩn bị bắt đầu ăn.

Nhưng vừa há miệng, Tần Xuyên liền ngăn lại:

- Cô như vậy sao? Chủ nhân còn chưa mở miệng, tự mình đã ăn hết? Tới đây, cho tôi ăn! A....

Chiếc đĩa trên tay Lăng Lạc Tuyết không ngừng run rẩy, trong lòng chửi bới không ngừng, nhưng chỉ có thể gắp một miếng thịt bò vào miệng Tần Xuyên.

Cho ăn một miếng xong, cô vừa gắp cho mình, nhưng vừa định ăn thì Tần Xuyên lại ‘a...’

Lăng Lạc Tuyết muốn phát điên, thẳng này cho mình là lão gia thật sao!

- Tần Xuyên, cậu đừng có quá đáng!

- Tiểu Tuyết Nhi, có chơi có chịu, nói phải giữ lời. Nếu cô đổi ý thì tôi cũng không có cách nào cả, dù sao cô cũng là cao thủ cổ võ nha... Chỉ là sau này chớ nói linh tinh về vợ tôi trước mặt tôi nữa... Dù sao cô cũng không hơn gì.

Tần Xuyên cười xấu xa.

Mệnh môn của Lăng Lạc Tuyết bị tóm lấy, cô biệt khuất nói:

- Tôi không giống như cô ta! Xí! Chẳng phải chỉ là cho cậu ăn thịt ư! Tôi cho cậu ăn còn không được sao!

Tần Xuyên lại vui sướng ăn vài miếng, phát hiện cứ đuổi đầu ra như vậy thì ăn không tiện chút nào, vì vậy bảo Lăng Lạc Tuyết qua ngồi cạnh hẳn.

Lăng Lạc Tuyết ngàn lần không tình nguyện, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh hẳn, giống như nha hoàn gắp từng miếng từng miếng thịt vào miệng Tần Xuyên, bản thân thì chẳng được miếng nào, bụng đói đang lên tiếng biểu tiếng.

Tần Xuyên một tay vòng ra sau, ôm lấy vòng eo cô nàng.

- Cậu... cậu làm gì vậy?

Lăng Lạc Tuyết cả kinh, thẳng này không phải là muốn làm chuyện gì hoang đường trong tiệm cơm chứ?

- Bình tĩnh nào! Tôi chỉ sờ thử eo của cô, xem cô có cần giảm béo hay không.

Tần Xuyên nghiêm trang nói linh tinh, sau đó bàn tay cách lớp quần áo, không ngừng vuốt ve phần eo mềm mại mịn màng của Lăng Lạc Tuyết, đúng là thân hình như rắn nước vậy.

- Cậu sờ đã đủ chưa?

Lăng Lạc Tuyết tức giận tới mức khuôn mặt chuyển lạnh. Trước đây cô cố ý dụ dỗ hẳn là muốn khiến Liễu Hàn Yên khó chịu mà thôi.

Nhưng hiện giờ cô không có ý niệm này nữa. Cô phát hiện thẳng này có gan chiếm tiện nghi!

Tần Xuyên bình tĩnh nói:

- Eo cô có chút to, tôi cảm thấy bữa này vẫn đứng lên ăn. Thịt nướng nhiều chất béo, tới... tiếp tục cho tôi ăn, a...

- Cậu mới to, cả nhà cậu đều to!

Đây là lần đầu tiên Lăng Lạc Tuyết mới nghe người khác nói mình béo, tức giận muốn phát điên!

Tần Xuyên cười xấu xa gật đầu:

- Đúng vậy, của tôi rất to, sao cô lại biết vậy?

Lúc này Lăng Lạc Tuyết mới ý thức được những lời mình nói có nghĩa khác, càng buồn bực hơn chính là vừa rồi cô nói lớn tiếng quá khiến cho những người xung quanh đều quay đầu nhìn sang.

Cô khóc không ra nước mắt, chính mình tốt xấu gì cũng là đệ tử tông sư, là một trong Thất Kiếm khách của Thần Kiếm môn, sao lại luân lạc tới mức phải làm nha hoàn cho tên thối tha này?!

Cẩn thận nghĩ lại, cô cảm thấy ngay từ đầu mình đã rơi vào bẫy của Tần Xuyên. Thăng này nhìn lúc nào cũng te tởn không đứng đắn, nhưng lại không thể nắm bắt được.

Đúng lúc này, Tần Xuyên bỗng nhiên đưa tay lên tai Lăng Lạc Tuyết, khẽ véo chiếc tai xinh xắn của cô...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 233: Anh Em Ấu Trĩ

- Ừm...

Lăng Lạc Tuyết khẽ kêu nhỏ, tai chính là vị trí mẫn cảm của cô. Khi bị Tần Xuyên đột ngột chạm vào, toàn thân cô đều nhũn ra.

Ánh mắt long lanh xoay chuyển, giọng cầu xin:

- Cậu... cậu làm gì vậy... Đừng sờ nữa...

Nhưng thân thể của cô lại không khống chế nổi, rúc vào trong ngực Tần Xuyên.

Kim Tiểu Khai phía đối diện trợn tròn mắt, quả nhiên đúng là đại ca mà hãnh sùng bái, vừa ra tay đã có thể khiến cô nàng này trở nên ngoan ngoãn.

Kỳ thực Tần Xuyên cũng không ngờ tới chính mình chỉ trêu đùa mà chạm một cái sẽ chạm tới 'bí mật nhỏ' này của Lăng Lạc Tuyết.

Tần Xuyên cười xấu xa:

- Hóa ra mệnh môn của tiểu Tuyết nhi là tai, về sau nhất định phải chăm sóc tốt nơi này!

- Cậu dám!

Lăng Lạc Tuyết trừng mắt nhìn sang, nhưng vì lúc này thân thể cô mềm nhũn, căn bản không hề có chút lực sát thương.

Tần Xuyên căn bản không sợ cô nàng, ngược lại còn dùng thêm chút sức, khẽ

nhéo nhéo.

- Ừm...

Lăng Lạc Tuyết lại kêu lên một tiếng. Tuy rằng cô không muốn thừa nhận nhưng không biết vì sao mà khi ‘chỗ đó’ bị sờ, toàn thân Inongs lên.

Càng thẹn hơn chính là cô không đẩy được Tần Xuyên ra.

Trước đây cô gặp được nhiều người con trai, tất cả đều kính sợ, tôn trọng, thậm chí là sợ hãi với quầng sáng thiên tài của mình.

Chỉ có sau khi gặp phải Tần Xuyên, tên xấu xa này không những không e ngại cô, ngược lại còn nhiều lần đùa giỡn, trêu chọc.

Trong lòng Lăng Lạc Tuyết dù không phục, nhưng cũng ngày càng tò mò vì sao Tần Xuyên lại không giống với những người con trai khác. Không đơn thuần chỉ vì không e ngại cô, hơn nữa những tri thức y học mà hãn ngẫu nhiên thể hiện ra, còn cả năng lực học tập, sức uống rượu đều khiến cô cả kinh. (Nốt: Vì anh ấy là NVC)

Chẳng lẽ thằng này đúng là có gì không giống người thường sao?

Bởi vì nghĩ tới những điều này, không biết từ khi nào Lăng Lạc Tuyết lại bị lún vào. Cô cũng không rõ thái độ của mình với Tần Xuyên là như nào nữa, lúc đầu là chủ động tiếp cận, giờ biến thành bị động phòng thủ...

Kỳ thực Tần Xuyên cũng không muốn chiếm tiện nghi gì cả, nhìn Lăng Lạc Tuyết không phản kháng, dường như đã nhận thua, hãn cũng thả tay ra.

Lăng Lạc Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng có chút mất mát.

Một bữa cơm qua đi, Tần Xuyên dẫn theo Tần Cầm đi tới sảnh trò chơi, để cho cô bé này có thể chơi đùa thỏa thích một hôm.

Đối với Tần Cầm mà nói, đủ loại máy chơi game này đều quá mức mới lạ, cô năm mơ cũng muốn trải nghiệm một lần,

Chỉ có điều có những thứ cần nhiều thể lực thì cô cũng không dám chơi.

Dù vậy Tần Cầm cũng chơi hết sức hăng say, chỉ tiếc là thân thể cô bé quá yếu ớt, rất nhanh đã thấy mệt mỏi.

Lăng Lạc Tuyết cho rằng Tần Cầm chơi nửa giờ là cần nghỉ ngơi, nhưng ngạc nhiên phát hiện tinh lực của Tần Cầm rất tốt, mệt mỏi chỉ về mặt cơ bắp.

Phát hiện không có gì cần lo lắng, Lăng Lạc Tuyết cũng muốn chơi một phen. Bản thân cô cũng vô cùng ham vui, cho nên ở nơi này như cá gặp nước.

Tần Xuyên thấy Lăng Lạc Tuyết đã rời đi, thừa cơ kéo Tần Cầm nói:

- Em gái, anh dẫn em đi chơi máy đánh bạc. Thứ này có thể nhả ra vé số, có thể tích điểm tích lũy, đổi quà tặng.

- Còn có thể đổi quà sao? Vậy chúng ta mau chơi thôi!

Tần Xuyên dẫn Tần Cầm tới một máy trò chơi, chỉ cần cho bóng vào khu vực màu nào, sau đó nhìn bóng rơi xuống là được.

Trò chơi này rất đơn giản, Tần Cầm vui vẻ ngồi bên cạnh bàn, học theo Tần Xuyên, lựa chọn màu để đưa bóng vào.

Liên tục bốn năm lần đều không trúng, Tần Cầm có chút buồn bực, nhíu mày.

- Đừng nóng lòng. Chiều nay chúng ta có rất nhiều thời gian. Có tổng cộng bốn màu, em chọn hai màu, anh chọn hai màu, toàn bộ chiếm lấy bốn màu, vậy chẳng phải là trăm phần trăm trúng giải sao. Em thấy chiến lược của anh như nào?

Tần Xuyên tự hào nói.

Tần Cầm le lưỡi, dí dỏm nói:

- Anh, đây không phải chiến lược gì cả mà chính là biện pháp ngu ngốc!

Tần Xuyên cười lơ đãng, mắt thấy Lăng Lạc Tuyết đã rất tập trung cười motor phía bên kia, lập tức đi tới bên tai Tần Cầm:

- Cầm nhi, thân thể của em có khỏe không? Chân khí của anh không làm em bị thương chứ?

Tần Cầm nháy mắt vài cái, cười ngọt ngào:

- Anh Tần Xuyên, có lẽ không không chỉ truyền chân khí vào trong cơ thể em đi? Anh đặc biệt chú ý tới các huyết đạo, dựa theo các huyết vị âm dương lưỡng nghi cân đối trong cơ thể em. Cho tới giờ em chưa từng nghe thấy pháp môn vận công như vậy. Chân khí ở trong cơ thể em giống như một bộ phận của cơ thể em vậy, không hề có chút không thích ứng.

Tần Xuyên thở phào một cái, cười nói:

- Nha đầu em đó, còn biết đặc tính huyết vị và kinh mạch! Đúng là anh dùng chút thủ thuật. Dù sao nếu quả thực có phản ứng không tốt, anh phải nghĩ biện pháp đào thải chân khí ra cho em kịp thời.

Trước đó Tần Xuyên dùng một phương thức vận khí trong Liên Hoa thần châm, rất khác với phương thức vận chuyển chân khí bình thường!

- Còn có thể đào thải chân khí sao?

Tần Cầm giật mình nói.

Tần Xuyên gật đầu:

- Chỉ cần em cảm thấy không thoải mái, chân khí trong cơ thể rối loạn, cứ dựa theo con đường mà anh vận công cho em, vận khí ngược lại... Em biết vận

khí như nào chứ?

- Biết rồi, anh quá nhọc lòng rồi.

Tần Cầm cảm động nói. Dù cô chưa từng tu luyện nội công cổ võ, nhưng dù sao từ nhỏ cũng lớn lên trong Tần gia, mưa dầm thấm đất, tri thức lý luận đều biết rất rõ.

- Trước đây em không hiểu chuyện, vụng trộm luyện tập một ít nội công, chỉ có điều âm độc trong cơ thể phát tác, vô cùng thống khổ, vì vậy không dám vận khí nữa.

Trong mắt Tần Cầm hiện lên vẻ đau khổ.

Ở trong cung điện võ học nhưng không thể đụng vào, chỉ có thể trở mắt nhìn các anh chị em khác học tập và trưởng thành, bản thân mỗi ngày đều phải sống với thuốc, mùi vị này đã tạo thành vết thương khó mà phai mờ trong lòng thiếu nữ.

- Nha đầu ngốc, không có thời gian cho em nhớ lại chuyện cũ, mau tranh thủ thời gian! Vòng tiếp theo!

Tần Xuyên sờ sờ đầu cô bé, để cho cô bé mau nhét tiền.

Tần Cầm cười tươi như hoa.

Dựa theo biện pháp ngu ngốc của Tần Xuyên, rốt cục hai người cũng trúng thưởng giải thấp nhất!

- A.....! Anh! Anh xem số kìa!

Tần Cầm lần đầu tiên nhìn thấy máy móc nhả số ra, không nhìn được đứng dậy khỏi ghế, không ngừng vỗ tay, khuôn mặt trước nay tái nhợt hiện lên rạng mây đỏ!

Tần Xuyên dở khóc dở cười, nhìn em gái hôm nay tươi cười như hoa, trong lòng cũng rất vui mừng.

- Nhìn em vui thế nào kìa...

Tần Cầm cũng chú ý tới mình đã quá vui vẻ, thẹn thùng cúi đầu, nhưng vẫn rất kích động xé vé số ra.

- Đừng vội xé, chúng ta tiếp tục chơi. Dù thế nào chút nữa cũng phải đổi được chút quà.

Tần Xuyên nói xong, gọi Kim Tiểu Khai ở gần đó:

- Cậu cũng tới đây! Thêm người thêm lực lượng!

Kim Tiểu Khai tuy rằng cảm thấy hai anh em nhà này quá ấu trĩ, nhưng cũng tỏ vẻ rất hưng phấn, cảm kích rơi nước mắt:

- Đại ca! Lên núi đao xuống biển lửa em cũng không từ!

- Khà khà, chú còn không biết xấu hổ hơn cả anh. Điểm này anh rất thích.

Tần Xuyên bình phán.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 234: Muốn Giết Người!

Buổi chiều nhanh chóng qua đi, đến khi đổi thưởng, tinh lực của Tần Cầm vẫn rất dồi dào, điều này khiến Lăng Lạc Tuyết trợn tròn hai mắt. Cô chưa từng thấy một Tần Cầm có tinh thần khí như vậy!

Chẳng lẽ vì ở trong nhà kìm nén quá lâu, hôm nay phóng ra toàn bộ sức sống hả?

Lăng Lạc Tuyết chỉ có thể suy nghĩ như vậy.

Tuy rằng hai người thắng rất nhiều vé số, nhưng khi đổi thành điểm tích lũy mới phát hiện căn bản không đổi được thứ gì tốt cả.

Cuối cùng chỉ có thể lựa chọn một cái móc khóa cùng một bao thuốc lờm trị giá ba tệ là có thể chọn.

Tần Xuyên do dự một chút, cầm lấy bao thuốc ba tệ kia, nhét vào trong túi áo. Dù sao thì hãn cũng không cần dùng tới móc khóa, bao thuốc lá này tốt xấu gì cũng có thể tặng người.

Về phần ai muốn bao thuốc này thì Tần Xuyên tạm thời chưa nghĩ tới.

Trước khi đi tham gia vũ hội, bốn người cần đổi quần áo, đặc biệt là con gái, cần phải ăn mặc xinh đẹp!

Tập đoàn Kim Hồng nhà Kim Tiểu Khai cũng có chút danh tiếng ở thành phố Đông Hoa, tuy rằng đại đa số nghiệp vụ đều ở mậu dịch xuất nhập cảng, nhưng cũng mở một Trung tâm mua sắm Kim Hồng.

Bốn người vào trong, Kim Tiểu Khai lập tức thể hiện ra cái oai của thiếu gia nhà họ Kim, để một vị quản lý đi theo làm tùy tùng, tới khu mua bán hàng hiệu, lựa chọn vài bộ quần áo.

Đồ của con trai thì rất dễ chọn, quần tây áo sơmi, chỉ cần có chút cảm giác thời thượng là được. Nhưng váy của con gái thì cần tốn chút thời gian.

Dáng người của Tần Cầm mảnh mai, nhà tạo mẫu lựa chọn một bộ lễ phục dạ hội màu trắng kiểu dáng mới, trước ngực được che bằng vải ren viền bông bông, sẽ không khiến cái thân bay lộ liễu quá mức, ngược lại có vài phần tươi mới, trẻ trung.

Mà Lăng Lạc Tuyết tuy rằng bình thường ăn mặc phong cách tomboy hoặc là thiếu nữ bất lương, nhưng dù sao cũng là mỹ nữ. Nhà tạo mẫu chọn cho cô một bộ lễ phục màu xanh da trời hở lưng, có thể thể hiện dáng người lồi lõm của cô, trang nhã mà rất gợi cảm.

Nhưng Lăng Lạc Tuyết lại không chịu mặc váy, vẫn muốn mặc bộ đồ của mình để tham gia vũ hội, thậm chí còn định đeo kính râm nữa. Không biết đêm hôm khuya khoắt, cô đeo kính râm làm quái gì.

Nếu mix đồ như vậy đẹp mắt thì không nói, nhưng Tần Xuyên nhìn như nào cũng cảm thấy cô nàng này đang chà đạp dáng người và dung mạo của mình.

Rõ ràng là một mỹ nữ nhưng ăn mặc lại chẳng khác nào ăn mày, đúng thực là quá đáng tiếc.

- Tiểu Tuyết, tôi cảm thấy cô nên tẩy đen lại mái tóc, vứt đôi bông tai kia đi, đổi lại một bộ váy lễ phục màu xanh da trời, như vậy thì hợp hơn.

Tần Xuyên cười nói.

Lăng Lạc Tuyết hừ một tiếng, khinh thường nói:

- Lão nương thích tóc như vậy! Tóc đen nhìn không bá đạo! Lão nương ghét

nhất là mặc váy!

Sắc mặt Tần Xuyên không đổi dựng ngón tay lên:

- Đầu tiên, tôi là chủ nhân của cô, không cho phép cô xưng 'lão nương' trước mặt tay. Tiếp theo, chủ nhân không thương lượng với cô, đây là mệnh lệnh!

- Cậu... cậu chớ quá đáng! Ngay cả tôi mặc gì cậu cũng muốn quản sao?!

- Đương nhiên! Hầu gái ăn mặc khó coi, chủ nhân sẽ không vui!

Tần Xuyên nghiêm túc nói.

Tần Cầm ở cạnh cũng sợ hai người cãi nhau, lên tiếng khuyên nhủ:

- Chị Lạc Tuyết, chị xinh đẹp như vậy, chỉ cần ăn mặc cẩn thận một chút sẽ khiến ai ai cũng phải liếc nhìn, chị nghe anh Tần Xuyên lần này đi.

Trong mắt Lăng Lạc Tuyết hiện lên vẻ phức tạp, cuối cùng vẫn quật cường ngoảnh đầu sang chỗ khác:

- Tôi mặc kệ, hôm nay tôi nghe cậu nhiều lần như vậy rồi, buổi tối muốn mặc gì thì do tôi quyết!

- Lý do?

Tần Xuyên rất muốn biết vì sao cô nàng này lại nhất quyết ăn mặc như vậy.

- Không có lý do gì cả! Tôi thích như vậy đã được chưa?!

Lăng Lạc Tuyết sẵng giọng nói.

Tần Xuyên không muốn nói nhảm nữa, một tay cầm lấy chiếc váy, tay kia thì kéo cánh tay Lăng Lạc Tuyết đi về phía phòng thay đồ!

- Đây! Bỏ tay ra! Cậu còn kéo nữa là tôi ra tay đó!

Lăng Lạc Tuyết cả kinh giật mình, không biết thằng này nổi điên muốn làm gì.

Tần Xuyên cũng không thả ra, hắn cũng không tin biến cô trở nên ngon lành cảnh đào hơn mà cô nàng này còn có thể nổi giận!

Điều này khiến cho mọi người đều trợn mắt há mồm mà nhìn, thằng này có phần quá ‘bá khí’ rồi. Hắn muốn tóm Lăng Lạc Tuyết cùng nhau tiến vào phòng thay đồ, mạnh mẽ giúp cô nàng thay quần áo ư?!

Kim Tiểu Khai chặc chặc thán phục:

- Quả nhiên người mà mình xưng là đại ca, khí phách như vậy...

Lăng Lạc Tuyết không cho phép chuyện này xảy ra, cô bắt đầu dùng lực, cánh tay và hạ bàn đồng thời phát lực, dùng thế đại thụ rễ sâu, muốn khiến Tần Xuyên không thể kéo mình đi.

Nhưng cô vừa dùng lực thì phát hiện Tần Xuyên lại dùng thêm lực lượng!

Phản kháng của cô vô hiệu, lão đảo vài bước, bị Tần Xuyên kéo vào trong phòng thay đồ!

Lăng Lạc Tuyết sợ ngây người, lực lượng của cô không mạnh bằng Tần Xuyên?! Thằng này dù nhìn như nào cũng không giống cổ võ giả, sao lực lượng còn vượt qua cả mình?!

- Tôi biết rõ tôi rất tuần tú, nhưng hiện giờ đừng có nhìn tôi. Thay váy đi!

Tần Xuyên khóa trái cửa phòng thay đồ, cười hì hì với cô nàng.

- Cậu... cậu muốn tôi thay ngay bây giờ?

Lúm đồng tiền của Lăng Lạc Tuyết ửng đỏ, không kịp suy nghĩ vì sao sức lực của Tần Xuyên lại lớn như vậy.

Tần Xuyên gạt đầu:

- Cần tôi giúp không?

- Cậu đi ra ngoài!

- Tôi ra ngoài vậy cô sẽ không thay đồ!

- Cậu là đồ mặt dày!

- Cô là hầu gái cứng của tôi, tôi xem cô thay đồ không phải là chuyện bình thường sao? Ai đã nói người thua đều phải nghe theo đối phương?

Tần Xuyên đắc ý cười nói.

Lăng Lạc Tuyết hít một hơi thật sâu, ép bản thân tỉnh táo lại. Cô sắp không nhịn được, phóng ra một luồng kiếm khí làm thịt tên vô lại này rồi!

- Vậy cậu xoay người qua chỗ khác, khi tôi thay đồ không được nhìn lén.

Lăng Lạc Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tần Xuyên tuy rằng không tình nguyện, nhưng để tiết kiệm thời gian cũng đành quay người lại.

Không bao lâu sau, từ phía sau truyền tới tiếng từng chiếc quần áo của Lăng Lạc Tuyết rơi xuống đất. Khi cô nàng này thay quần áo, trên người tỏa ra mùi thơm cơ thể, giống như hoa lan tỏa hương, khiến cho Tần Xuyên không khỏi hít nhiều vài hơi.

Không ngờ cô nàng này ăn mặc phong cách tomboy nhưng cơ thể lại thơm như vậy, quả nhiên là xử nữ!

Đúng lúc này, Lăng Lạc Tuyết đột ngột ra tay đánh lén!

Một tay cô chặt về phía cổ Tần Xuyên, hiển nhiên muốn đánh Tần Xuyên

hôn mê để bản thân không cần mặc váy, tránh thoát nạn này.

Nếu quả thực Tần Xuyên không biết võ, hoặc võ công cùi bắp thì khẳng định sẽ bị cô nàng này đánh xiu. Chỉ tiếc thân thủ của Tần Xuyên không hề kém chút nào.

Ngay khi Lăng Lạc Tuyết vừa ra tay, Tần Xuyên đột ngột quay người, tay hóa thành trào, bắt lấy, ép thân thể Lăng Lạc Tuyết áp vào vách tường.

Tay trái hấn tóm lấy tay phải cô, đẩy vào phần trước ngực, khuỷu tay thì đè lên lưng cô nàng!

Lăng Lạc Tuyết kêu đau một tiếng, trong nháy mắt đã bị Tần Xuyên khống chế, thử vùng vẫy hai cái nhưng phát hiện ra không thể thoát nổi!

- Cậu... quả nhiên là cậu biết công phu!

Lăng Lạc Tuyết thở hỗn hển. Trước đây cô từng hoài nghi, hôm nay đã có thể xác minh công phu của Tần Xuyên không hề kém cạnh mình!

Tần Xuyên vốn không muốn bộc lộ ra, dù sao thực lực của mình càng ít người biết thì càng an toàn. Nhưng nha đầu Lăng Lạc Tuyết này muốn ra tay, vì vậy cũng không còn biện pháp nào khác.

- Tiểu Tuyết Nhi, sao cô lại không nghe lời như vậy chứ? Chẳng lẽ cô đã quên trước đây tôi từng nói, nếu cô không nghe lời tôi sẽ đét mông cô?

Tần Xuyên vừa nói xong, không cho Lăng Lạc Tuyết thời gian lên tiếng đã dùng tay phải đét lên cặp mông cao vút của cô nàng!

Chát~

Một tiếng đét thanh thúy vang lên trong phòng thanh đồ!

Lăng Lạc Tuyết muốn khóc không ra nước mắt. Vừa rồi cô đã cởi quần ra,

phía dưới chỉ còn một chiếc quần lót nhỏ màu trắng. Dù thứ này che được khe hở giữa hai chân, nhưng bờ mông trắng như tuyết lộ quá nửa ra ngoài!

Một cái đét này của Tần Xuyên trực tiếp đánh lên da thịt mềm mại mịn màng của cô, lưu lại đó dấu tay đỏ!

Tần Xuyên giật nảy cả mình, vừa rồi hẳn phản ứng nhanh nên không chú ý tới phía dưới của cô nàng mặc ít như vậy, khó trách cảm xúc lại đê mê, phê như con tê tê!

Tính cả lần đầu tiên gặp nhau, đây đã là lần thứ hai mình dùng tay tiếp xúc với phía dưới cô nàng.

- Cậu dám đánh tôi? Có tin tôi giết cậu hay không!

Lăng Lạc Tuyết cắn chặt hàm răng ngà, giọng nói hung ác.

Tần Xuyên không sợ chút nào, ngược lại trong mắt hiện lên vẻ tà dị:

- Là tiểu nữ bộc cô dám ra tay định đánh tôi ngất đi, vậy còn có thể trách chủ nhân nhân tâm sao? Tôi không chỉ dám đánh cô, tôi còn dám làm những chuyện khác...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 235: Hoa Quang Vũ Hội

Tần Xuyên nói xong, bàn tay không ngừng chuyển động ở bờ hông cô nàng, ngón tay xoa xoa phần thịt mềm co dãn, kích thích Lăng Lạc Tuyết phát ra tiếng rên rỉ.

- Đừng... đừng sờ nữa!

Lăng Lạc Tuyết vội vàng cầu xin.

Nhưng Tần Xuyên càng trực tiếp hơn, đột nhiên cúi đầu, phà hơi vào vành tai mẫn cảm của cô nàng.

- Ưm...

Nơi mẫn cảm bị kích thích, thân thể Lăng Lạc Tuyết nhũn ra, thậm chí mặt đỏ lên, trong mắt hiện lên xuân sắc.

Giờ phút này nếu có một cái gương trước mặt, khẳng định Lăng Lạc Tuyết cũng không thể tưởng tượng được bản thân mình trước nay đều ăn mặc phong cách tomboy cũng có lúc hiện vẻ kiều mỹ như vậy.

- Ngoài miệng nói đừng, nhưng thân thể lại rất thành thực mà.

Tần Xuyên dán ở sau lưng cô nàng, buông tay phải cô nàng ra.

Tuy rằng lúc này cánh tay phải đã được tự do, nhưng Lăng Lạc Tuyết không còn sức lực mà phản kháng.

Đầu óc cô u mê, cảm thấy có một thân thể cường tráng ép ở phía sau. Ở vị trí

mông cô còn có thứ gì cứng rắn đang muốn ‘tập kích’ bất cứ khi nào!

Dù cô còn mặc một chiếc quần lót nhưng vẫn không cảm thấy an toàn.

Trong phòng thay đồ nhỏ trơ trọi trần ngập xuân sắc. Cô khó mà tưởng tượng được nếu bị Tần Xuyên làm thịt ở nơi này sẽ như nào nữa.

Tần Xuyên nuốt nước bọt, hần cũng có chút khô miệng. Lăng Lạc Tuyết vừa động tình, toàn thân tỏa ra hormone của phụ nữ, hấp dẫn vô cùng.

Mùi thơm chui vào mũi hần, khiến mắt hần hiện lên tơ máu, hận không thể cỡi nốt chút vải còn sót lại trên người Lăng Lạc Tuyết.

Trực tiếp làm thịt cô nàng!

Hần là một tiểu xử nam, có thể đứng vững trước hấp dẫn như vậy quả thực không dễ dàng.

Chỉ có điều hần và Lăng Lạc Tuyết khác nhau ở chỗ, hần vẫn rất tỉnh táo! Hần biết trêu chọc Lăng Lạc Tuyết thì được, nhưng nếu muốn làm thịt cô nàng thì đã quá mức. Dù sao cô ta không thích mình, dùng vũ lực để khiến một cô gái khuất phục thì quả là ác nhân.

- Tiểu Tuyết Nhi, ngoan ngoãn nghe lời, mặc váy vào, tôi ra ngoài chờ cô.

Tần Xuyên hít một hơi thật sâu, thả Lăng Lạc Tuyết ra, quay người rời khỏi phòng thay đồ.

Lăng Lạc Tuyết đợi khi Tần Xuyên ra khỏi phòng, thân thể xụi lơ, vịn vách tường, quỳ trên mặt đất.

Cô ôm ngực, tim đập như hươu chạy, vừa thẹn vừa giận, nhưng không hiểu sao lại có những suy nghĩ phức tạp.

Cô đưa tay cầm lấy chiếc váy màu xanh da trời, nhếch bờ môi đỏ mọng, thì

thào:

- Cậu chính là người... con trai đầu tiên muốn tôi mặc váy.

Chưa đầy vài phút sau, cửa phòng thay đồ lại một lần nữa mở ra.

Chiếc váy màu xanh lộ ra một ít, dường như

- Hi hi, chị Lạc Tuyết cũng thẹn thùng nha.

Bị Tần Cầm nói như vậy, Lăng Lạc Tuyết bên trong không nhịn được, vội vàng bước ra.

- Ai... ai nói lão nương thẹn thùng?! Không phải chỉ là mặc váy sao?

Lăng Lạc Tuyết vừa đi ra, lập tức phát hiện ánh mắt mọi người nhìn mình lóe lên hào quang.

Cổ váy cong mềm làm lộ ra xương quai xanh mê người. Chiếc váy bó sát lộ ra những đường cong quyến rũ. Cặp chân dài miên man cùng bờ hông cao vút khiến đàn ông đều phải nuốt nước bọt ừng ực.

Mà ngũ quan của Lăng Lạc Tuyết cũng rất đẹp, mặc vào bộ váy này càng lộ ra vẻ ưu nhã gợi cảm.

Kim Tiểu Khai cũng trợn tròn cả mắt, dụi dụi vài lần, mới tin mình không đang nằm mơ. Hóa ra cô nàng này khi mặc váy lại xinh đẹp như vậy, quả thực có thể sánh với Hoa hậu giáng đường.

- Nhìn gì mà nhìn?! Chưa từng thấy mỹ nữ sao?!

Lăng Lạc Tuyết thâm cao hứng trong lòng, nhưng biểu hiện ra không có ý tốt.

Tần Xuyên gật đầu khen gợi:

- Không tồi không tồi! Vẫn đủ tư cách làm tiểu nữ bộc của tôi. Chỉ có điều nhuộm đen lại mái tóc, vớt đôi bông tai thấp kém kia đi, đổi lại thành bạch kim kim cương, lại trang điểm một chút thì càng thêm xinh đẹp!

Kim Tiểu Khai nghe xong, vội vàng lệnh cho quản lý:

- Nghe thấy gì chưa?! Lão đại của tôi lên tiếng! Mau mau cầm trang sức tới, gọi cả nhà tạo mẫu, nhà trang điểm nữa!

Lăng Lạc Tuyết tròn tròn cả mắt, sao thẳng này lắm yêu cầu vậy.

Chỉ có điều lúc này cô không lên tiếng phản đối. Cô biết rõ cường hành phản kháng là không có ý nghĩa, vì dù không biết rõ thực lực của Tần Xuyên nhưng theo hành động vừa rồi cũng có thể phán đoán thực lực của Tần Xuyên không hề kém mình.

Chuyện này cũng có thể giải thích vì sao hẳn ta không hề sợ mình!

Sau đó, từ sâu tận đáy lòng cô cũng có chút chờ mong...

Dưới sự đốc thúc của Kim Tiểu Khai, chỉ sau nửa giờ, cả đám người đã giúp Lăng Lạc Tuyết ăn mặc xong.

Mái tóc ngắn ngang vai nhuộm lại màu đen, sợi tóc mềm mượt được uốn cong một chút, tăng thêm phần hấp dẫn, nữ tính cho cô nàng.

Vành tai lộ ra ngoài lóe lên bông tai kim cương, khiến cho cô lộ ra vẻ tự nhiên, hào phóng, thoát tục.

Khi Lăng Lạc Tuyết thấp thỏm quay người lại, những người có mặt ở hiện trường, ngay cả Lăng Lạc Tuyết ở chung sớm chiều đều không nhìn được mở lớn mắt, hiện vẻ khó tin. Sao Lăng Lạc Tuyết có thể xinh đẹp như vậy được?!!

Tần Xuyên cười thoải mái:

- Như vậy mới đúng chứ, rõ ràng là mỹ nữ, chú ý ăn mặc một chút là có thể nổi tiếng, sớm nên như vậy rồi.

Hắn nói rất thành khẩn, cũng không hề có ý châm chọc trêu đùa, bởi vì trong lòng Tần Xuyên suy nghĩ như vậy.

Lăng Lạc Tuyết nghe xong, khẽ hừ một tiếng, dường như rất khinh thường mà nghiêng đầu đi, nhưng khóe miệng rõ ràng hiện lên ý cười.

Tốn hơn 1h để thay đồ, lúc này bốn người mới cùng nhau đi tới lễ đường đại học Đông Hoa.

Lễ đường trong màn đêm như viên minh châu, đèn đường và đèn đêm đều được bật sáng, y như ban ngày.

Maybach, Aston Martin, Bentley, Maserati... xếp thành từng dãy từng dãy, không có chiếc Audi nào mặt dày dám đỗ vào đây.

Mỗi góc đều có bảy tám bảo vệ đứng, đây không phải bảo vệ của trường mà do mấy thế gia tổ chức vũ hội phái tới, tất cả đều có thực lực võ giả Hậu Thiên sơ cấp.

Bốn người Tần Xuyên khi tới ngoài bãi đỗ xe, lập tức có hai bảo vệ đi giày tây tiến lên, cung kính cười, mời bọn họ hạ cửa sổ xe xuống.

Khi thấy người trong xe là Tần Xuyên, cả hai người đều có phần sửng sốt.

Tần Xuyên với tư cách là thiếu gia bị vứt bỏ vừa được Tần gia tuyên bố triệu hồi, đương nhiên họ đã xem qua tài liệu, nhận ra. Chỉ có điều không ai nghĩ tới Tần Xuyên lại có gan tham gia vũ hội lớn như này.

- Hóa ra là Tần thiếu gia, mời!

Một tên bảo vệ sốc lại tinh thần rất nhanh. Trong lòng dù hiếu kỳ cũng không dám hỏi nhiều, trực tiếp cho đi, thậm chí không hỏi trong xe còn có ai.

Cho dù Tần gia đang suy tàn thì cũng là top 5 thế gia, cho dù Tần Xuyên bị vứt bỏ nhưng hiện giờ cũng là Tần gia đại thiếu gia, bảo vệ đều phải cung kính.

Kim Tiểu Khai ngồi sau xe, trên mặt hiện vẻ vui mừng. Gã từng mong ước có thể đi vào vũ hội này, nhưng lái Ferrari đều không thể đi vào, hôm nay lại đơn giản như vậy, quả nhiên ôm đùi là rất quan trọng.

Sau khi đỗ xe xong, Tần Xuyên xuống xe, nhìn vẻ mặt khẩn trương của Tần Cầm, cười, vươn tay về phía cô bé.

- Em gái thân yêu, em cứ an tâm, em rất xinh đẹp, sẽ không mất mặt.

Tần Xuyên cười nói.

Tần Cầm lấy hết dũng khí, nắm lấy tay Tần Xuyên, đi xuống xe.

Kim Tiểu Khai cẩn thận nhìn Lăng Lạc Tuyết, đưa tay ra. Dù sao bình thường ra vào vũ hội đều là đi theo cặp đôi nam nữ.

Nhưng Lăng Lạc Tuyết không thèm nhìn gã, đi xuống xe. Dù cho đi giày cao gót nhưng nó hoàn toàn không ảnh hưởng tới bộ pháp của cô.

Kim Tiểu Khai xấu hổ thu tay lại, chỉnh trang quần áo, cảm khái lắc đầu. Quả nhiên cảnh giới của mình vẫn kém lão đại rất xa.

Đoàn người Tần Xuyên vừa tới cửa lễ đường đã khiến không ít người chú ý. Dù sao thân phận của Tần Xuyên đối với không ít gia tộc mà nói thì rất miễn cảm, Tần Cầm cũng ít khi lộ diện ra bên ngoài.

Chỉ có điều danh tiếng lớn nhất chắc chắn là Lăng Lạc Tuyết.

Cô vừa bước vào lễ đường đã bị vô số ánh mắt chú ý.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 236: Cá Chết Chim Chết

- Mình không hoa mắt chứ? Đó là Lăng Lạc Tuyết sao? Lăng gia Lăng Lạc Tuyết?

- Lần đầu tiên nhìn thấy cô ta không giả trai, không ngờ lại xinh đẹp như vậy, ánh mắt của Tống gia thật tốt nha...

- Ha ha, vậy thì thú vị rồi, hình như đêm nay Tống Kiệt cũng tới, Lăng Lạc Tuyết này chạy tới Tần gia cũng khó mà tránh thoát rồi...

Có một số người bắt đầu xì xào bán tán, chỉ có điều tai Tần Xuyên và Lăng Lạc Tuyết đều rất thính, có thể nghe thấy rõ ràng.

Lăng Lạc Tuyết nhú lông mày đen, chỉ có điều với tính tình tùy tiện của cô, thời điểm này không những không thẹn thùng mà ánh mắt còn trừng ngược trở về, khiến đám người kia đều phải câm miệng lại.

Tần Xuyên tò mò quay đầu lại:

- Tiêu Tuyết, Tống Kiệt là ai? Người theo đuổi cô sao?

Lăng Lạc Tuyết nghe thấy cái tên này, trên mặt tràn ngập sự phiền muộn và bất đắc dĩ, căn bản không muốn trả lời.

- Anh đừng đề cập tới người này nha.

Tần Cẩm vội vàng kéo tay Tần Xuyên, ra hiệu cho hắn đừng nói.

Tần Xuyên càng thêm nghi hoặc:

- Người này làm sao? Chẳng lẽ là bạn trai trước?

- Xí, tôi nhớ vào! Cái gì mà bạn trai trước?! Tôi không có quan hệ gì với gã!

Lăng Lạc Tuyết chán ghét nói.

Tần Xuyên lau nước miếng trên mặt:

- Tôi nói nha... Dù gì hiện giờ cô cũng mang dáng vẻ mỹ nữ, có thể dùng phun nước miếng được không, vẫn nhã một chút.

Đúng lúc này, hai anh em Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt cách đó không xa chạy tới nơi này.

Hai anh em khi nhìn thấy Lăng Lạc Tuyết lập tức ngẩn ra, nhưng cũng không dám nhìn nhiều, chuyển sự chú ý tới sức khỏe của Tần Cầm.

- Cầm nhi, em sao rồi? Có khỏe không?

- Có thấy chỗ nào không thoải mái không?

Hai anh em ân cần hỏi han, đều rất quan tâm tới em gái.

Tần Cầm cười lắc đầu:

- Em rất tốt, không hề cảm thấy khó chịu.

Kỳ thực trong lòng nha đầu này cũng rất kinh ngạc, chân khí của Tần Xuyên lại không hề có cảm giác khó chịu gì, khiến cho cô có thể giữ được trạng thái tinh lực dồi dào lâu như vậy.

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt dò xét hồi lâu, phát hiện Tần Cầm đúng là không có chuyện gì, cảm giác cao hứng xen lẫn kỳ quái.

- Sớm biết em có thể chịu được, bọn anh đã mang em đi chơi rồi.

Tần Tử Hằng nói.

Tần Cầm thoải mái nói:

- Không sao đâu, chẳng phải giờ em đã tới sao?

Cô đã đáp ứng Tần Xuyên sẽ không nói ra chuyện liên quan tới chân khí của Tần Xuyên.

- Này, hai người gọi em gái, không gọi anh sao?

Tần Xuyên cười hì hì chỉ vào mình.

Hai anh em này cảm lạnh trong thời gian ngắn, thẳng này quá không biết xấu hổ rồi, lại chủ động mở miệng yêu cầu chào hỏi...

Chỉ có điều lúc ở nhà vừa bị cha dạy dỗ, bọn họ chỉ có thể không tình nguyện mà chào:

- Đại ca!

Tần Xuyên thoải mái đưa tay vỗ bả vai hai anh em này:

- Không tệ không tệ, rất nghe lời. Lần trước anh không kịp tặng quà cho hai đứa mang về... Hai đứa tôn kính anh như vậy, anh phải tặng hai đứa chút đồ...

Tần Xuyên nói xong, móc bao thuốc từ trong túi áo ra. Bao thuốc này trị giá ba tệ, hẳn cũng không tặng cả bao thuốc, mà bóc ra lấy hai điếu, đưa tới.

Anh em Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt đều trợn tròn mắt, nhìn điếu thuốc trước mặt, xúc động muốn phát khóc...

Tuy rằng hai người họ không hút thuốc lá nhưng cũng biết đây là loại thuốc Đại tiền môn rẻ nhất, trên thị trường chỉ bán giá từ ba tới năm tệ. Loại thuốc này cho dù quỳ xuống cầu xin thì họ cũng không hút, huống chi bọn họ còn không có

thói quen hút thuốc.

- Đại ca, anh giữ lấy mà dùng, bọn em không hút thuốc lá.

Tần Tử Hằng lau mồ hôi lạnh trên trán, cười gượng.

- Há... Không hút sao, vậy không còn cách nào cả. Chỉ có điều hút thuốc ảnh hưởng tới sức khỏe, hai đứa rất hiểu chuyện, khá lắm...

Kỳ thực Tần Xuyên có chút tiếc nuối, đây là lần đầu tiên hẳn mời thuốc, nhưng lại không thành công, đành phải nhét điếu thuốc về bao...

Cho dù là vậy, Tần Xuyên lấy ra một bao thuốc trị giá ba tệ, còn cả cảnh mời thuốc hai đứa em đã bị không ít những con cháu thế gia ở đây thấy được.

Rất nhiều người lộ vẻ trào phúng, đua nhau cảm khái. Quả nhiên là kẻ bị vứt bỏ bên ngoài, ở vũ hội như này còn có thể cầm ra mấy thứ rẻ tiền như vậy, đoán chừng là lăn lộn ở ngoài dùng hàng cấp thấp đã quen.

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt cũng thấy mất mặt, hận không thể giả bộ không quen Tần Xuyên.

Tần Xuyên thì không cảm thấy gì, người khác cười nhạo thì kệ mẹ họ, giờ hẳn đang đói bụng rồi. Thấy vũ hội vẫn chưa bắt đầu, hẳn kéo Tần Cầm đi ăn cơm.

Bình thường vào trường hợp như này, đám con cháu thế gia cũng không thực sự chú ý tới ăn uống, tuy rằng cũng ăn một chút bánh ngọt, hải sản tươi sống nhưng số lượng cũng chỉ rất ít. Tất cả mọi người chú ý việc trao đổi cũng những người của gia tộc khác, thối phòng lẫn nhau và làm gần quan hệ.

Cũng chỉ có người như Tần Xuyên, không quen ai cả, cũng không có thói quen xã giao là tính toán đi ăn uống thả ga.

Kim Tiểu Khai có chút đau đầu lần bắt đắ dĩ. Gã muốn theo chân Tần

Xuyên tới đây là vì làm quen với người của gia tộc khác, nhưng lão đại dường như không có hứng thú xã giao, lại chạy đi ăn uống.

- Cầm nhi, trứng cá muối này không tệ, thứ này hình như rất đắt, ăn nhiều một chút đi... Ài, loại trai này anh chưa từng ăn qua, tiểu Khai, lấy cho anh một ít...

Tần Xuyên cầm đĩa ăn, bắt đầu đi dạo ‘phố ẩm thực’, ăn rất vui vẻ.

Nhiều đồ ngon như vậy, lại không có ai đoạt với gã, vũ hội này quả nhiên rất thú vị.

Tần Cầm không ăn được nhiều, cũng không dám ăn nhiều, chỉ đơn giản ăn một chút sau đó mỉm cười nhìn Tần Xuyên ăn.

Lăng Lạc Tuyết dường như trong lòng không yên, đang lo nghĩ gì đó, cầm ly Champagne, không ăn gì.

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt thấy em gái rất ổn, cũng không muốn ở bên người Tần Xuyên quá lâu, chạy ra chỗ khác để giao lưu với mọi người.

Đúng lúc này, cả đám người gần đó đột nhiên mở ra một con đường, để cho mấy người khác đi tới.

Tần Xuyên đang phùng mồm trợn má nhai, ăn một miếng bánh phô mai dâu, chỉ thấy có hai gương mặt quen thuộc đang tới gần.

Một cô gái dáng người cứng nhắc, chính là Chu gia Tam tiểu thư Chu Tiểu Bình trước đây từng gặp.

Cô nàng còn lại dáng vẻ yêu mị mặc váy đỏ, chính là thiên kim tập đoàn bất động sản Thanh Hồ từng gặp trong yến hội nhà Bạch Dạ, Tần Xuyên vẫn nhớ rõ cô nàng này tên Hồ Hi Nghiên.

Chỉ có điều lúc này Hồ Hi Nghiên tươi cười đắc ý, bị một người con trai

cường tráng, cao ngoài mét chín, mặc một bộ âu phục may thủ công ôm trong ngực.

Người này nhìn chừng ba mươi, khuôn mặt đứng đắn, bàn tay lớn đang xoa nắn cánh tay Hồ Hi Nghiên, thậm chí ngón tay có thể chạm tới ngực của cô ta.

Thấy dáng vẻ hưởng thụ của Hồ Hi Nghiên, Tần Xuyên kết luận con phò này đã đổi một người đàn ông khác, hơn nữa giống như là bám được vào bắp đùi lớn.

Trong đám người này, có một thanh niên mặc áo sơ mi trắng, đeo kính mắt, tràn ngập khí chất văn nho thư sinh.

Người con trai này khi nhìn thấy Lăng Lạc Tuyết liền lộ ra nụ cười hưng phấn, bước nhanh tới:

- Lạc Tuyết, anh nghe người khác nói đêm nay em cũng tới, dĩ nhiên là sự thực! Thật tốt quá, anh đang lo không có cơ hội gặp em. Đêm nay em rất đẹp! Cho tới giờ anh chưa từng thấy em mặc váy dạ hội, không ngờ em mặc vào lại xinh đẹp tới mức chim sa cá lặn như vậy!

Lăng Lạc Tuyết muốn trốn, nhưng trốn cũng không thoát. Khi nhìn thấy người con trai này, đau khổ nhắm mắt lại, lằm bằm:

- Tống Kiệt... Anh có thể đừng làm phiền tôi hay không. Là cá chết hay chim chết thì liên quan khi gì tới anh...

Phụt...

Tần Xuyên đang uống nước chanh nghe Lăng Lạc Tuyết nói vậy, không nhịn được cười phun ra.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 237: Dạy Dỗ!

- Này... tiểu Tuyết, sao cô có thể như vậy? Người ta khen cô xinh đẹp, cô nói cảm ơn là xong.

Tần Xuyên thở dài lắc đầu.

Tần Xuyên ngoảnh đầu đi, dáng vẻ không tình nguyện, nhưng cũng không phản bác.

- Ông là Tần Xuyên?

Sắc mặt Tống Kiệt trở nên khó coi, khuôn mặt thanh tú trở nên âm trầm:

- Ông là cái thá gì? Dám gọi cô ấy là tiểu Tuyết? Hơn nữa tôi và Lạc Tuyết nói chuyện, đến lượt ông xen vào hay sao?!

Tần Xuyên sững sờ, thẳng này trở mặt thật nhanh mà. Hóa ra chênh lệch giữa mỹ nữ và con trai lại lớn như vậy?!!

Hắn cười thản nhiên:

- Ông chả biết cái đích gì, quan hệ gần gũi mới có thể gọi như vậy. Ông cho rằng là ai đề nghị mới khiến cô ấy mặc váy? Tiểu Tuyết nghe xong lời tôi nói mới ăn mặc ngon lành càn đào như vậy, đúng không hả tiểu Tuyết nhi.

Nói xong, Tần Xuyên đưa mắt nhìn Lăng Lạc Tuyết.

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều xì xào bàn tán. Tất cả đều kinh ngạc và hoài nghi, Lăng Lạc Tuyết nổi danh phản nghịch và mạnh mẽ lại nghe lời Tần

Xuyên?

Lăng Lạc Tuyết tuy rằng không tình nguyện nhưng cũng chỉ có thể nhếch miệng đồng ý. Thằng này dù sao cũng không công khai mình là nữ bộc của hắn, xem ra cũng bần khoản tới vấn đề mặt mũi của cô.

Từ điểm này xem ra thì Tần Xuyên vẫn là người phân biệt được nặng nhẹ. Lăng Lạc Tuyết thầm nghĩ trong lòng.

- Nói vớ vẫn gì vậy! Lạc Tuyết sao có thể nghe lời ông!

Nụ cười trên khuôn mặt Tống Kiệt đã sớm biết mất, vẻ mặt hung ác, trong mắt bốc lên ánh sáng xanh.

- Không phải là tôi nói bừa, cô ấy đã đồng ý, ông trừng mắt với ai vậy.

Trong lòng Tần Xuyên đang định muốn làm những hành động khiến đám con cháu thế gia này đều phải sững sờ thì Tần Cầm ở bên cạnh nhỏ giọng nói...

- Anh. Anh ta là Tống gia bốn tông Tam công tử Tống Kiệt, một trong bốn đại vương tộc, là vị hôn phu của chị Lạc Tuyết, theo đuổi chị Lạc Tuyết hơn hai năm rồi.

Hôn ước của họ do gia tộc định ra, anh chớ có xen vào chuyện của bọn họ... Nói không chừng chị dâu cũng có thể bị ảnh hưởng.

Tần Xuyên nghe xong mới hiểu được, hóa ra thằng này là vị hôn phu, hơn nữa còn là người của Tống gia...

Khi trước hắn vì chuyện của Chu Tiểu Bình cũng đã tìm hiểu chuyện liên quan tới bốn đại vương tộc. Tống gia trong đó chính là gia tộc sáng lập cục An toàn quốc gia.

Cục trưởng cục an toàn quốc gia hiện giờ là gia chủ của Tống gia, vì vậy có thể nói Liễu Hàn Yên thân phận Thiết Phù Đồ Thất Tướng Quân cũng thế, bộ

đội đặc chủng của cục An toàn cũng vậy, trên danh nghĩa đều là cấp dưới của Tổng gia.

Bốn đại vương tộc không có ai là dễ trêu cả, đây cũng là lý do Tần Cầm bảo Tần Xuyên chớ nên chống đối Tổng Kiệt.

Lăng Lạc Tuyết vô cùng giận dữ:

- Tổng Kiệt, tôi nhắc lại lần nữa! Hôn ước rắm chó kia là do cha mẹ tôi đồng ý, khi đó tôi đang ở trong sơn môn, căn bản không biết! Anh chớ có dây dưa với tôi nữa, tôi tuyệt đối sẽ không gả cho anh! Anh bỏ suy nghĩ này đi!

Tổng Kiệt bị từ chối trước mặt mọi người, đương nhiên không nhịn được:

- Lạc Tuyết, mặc kệ em có đồng ý hay không, em nhất định phải gả cho anh. Em phải hiểu rõ thực tế này chứ!

Từ nay về sau cách xa hẳn ra! Loại thiếu gia phế vật bị vứt bỏ này chỉ là công cụ để Tần gia thông gia với Liễu gia mà thôi, căn bản không có tư cách sánh vai với thiên chi kiêu nữ như em!

Lăng Lạc Tuyết cười lạnh:

- Người của Tổng gia các người ý là một trong bốn đại vương tộc, nói muốn lấy tôi thì lấy tôi, anh cho rằng tôi là thịt xiên mua ven đường sao? Muốn mua là mua được?

Cho dù tiểu thư những gia tộc khác ngày nhớ đêm mong muốn gả vào vương tộc các người, nhưng chớ có tính tôi vào trong. Tôi... Không... Thèm!

Tổng Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi:

- Được... được lắm! Anh có ý tốt theo đuổi, em lại trốn đông tránh tây, thậm chí chạy tới nhà họ Tần, vậy thì cũng thôi. Em lại dám bất kính với Tổng gia, Tổng Kiệt này phải cho em biết người Tổng gia nói được thì làm được! Anh

không lấy em thì không được!

Nói xong, Tống Kiệt đi tới trước mặt Tần Xuyên, ánh mắt khinh thường nói:

- Mà nghe cho rõ này họ Tần, mà cũng chỉ là họ Tần mà thôi, Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt có thân phận hơn mà nhiều lắm! Nếu như không phải vợ mà Liễu Hàn Yên là tướng quân cục An toàn quốc gia, đêm nay bản thiếu gia đã kêu người tới chinh mà một trận!

Về sau nếu tao thấy mà đi cùng với vị hôn thê của tao, bản thiếu gia sẽ đi nói cho cha tao biết, để cho cha tao nói chuyện với Tần gia chúng mà!

Ánh mắt Tần Xuyên chuyển lạnh, trước đây tiếp xúc với Chu Tiểu Bình, hẳn cảm thấy của người bốn đại vương tộc cũng khá được.

Nhưng hôm nay gặp phải Tống Kiệt, cuối cùng hẳn cũng hiểu rõ lời của Liễu Hàn Yên, Vương tộc đúng là cao hơn cổ võ thế gia. Đơn giản chỉ nhìn tên Tống gia tam thiếu gia này đức hạnh như nào là có thể nhìn ra được.

Nhưng Tần Xuyên sẽ sợ sao?

Hẳn vốn vì tra ra thân thế của mình mới nguyện ý trở lại Tần gia, cũng vì ngại phiền toái và nguy hiểm nên mới cố gắng ít xuất hiện.

Nhưng điều này không đại biểu việc Tần Xuyên sẽ nguyện ý bị một con rệp, ỷ vào sau lưng có một đàn rệp tới chà đạp mặt mũi.

Lúc này, Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt phát hiện bên này có gì không ổn, vội vã chạy tới, hai anh em cười cười xin lỗi.

- Ai nha, Tống thiếu gia, đêm nay anh cũng tới đây sao. Chớ nóng giận! Tần Xuyên vừa về gia tộc, vẫn chưa hiểu quy củ, không quen anh mà thôi.

Tần Tử Việt cười nói.

- Đúng vậy, kỳ thực chúng tôi cũng khích lệ Lăng Lạc Tuyết, bảo cô ấy nhận ra sự thực. Tổng thiếu tuấn tú lịch sự, hơn nữa nghe nói đã nhận chức trong phòng thông tin cục An ninh, hai anh em tôi còn định chúc mừng nữa.

Tần Tử Hằng cười lấy lòng.

Lăng Lạc Tuyết thì vẻ mặt phiến muộn, tiến lên dùng sức vỗ bả vai Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt:

- Này! Hai người sao lại xin lỗi Tống Kiệt vậy?! Tống gia chúng mạnh mẽ ép tôi, hai người tốt xấu gì cũng quen tôi từ nhỏ, nhưng lại không giúp tôi, đi giúp Tống Kiệt?!

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt sắc mặt xấu hổ, trong lòng biệt khuất nghĩ: Lăng gia nhà cô mới chỉ trong top 10 cổ võ thế gia, sao có thể sánh với Vương tộc?

Tống Kiệt đặc ý hừ một tiếng, liếc về phía Tần Xuyên:

- Nhìn thấy chưa, đồ bỏ đi của Tần gia, đây mới là thái độ mà nên có... Trước khi xuống núi tốt nhất nên biết rõ mình có bao nhiêu sức nặng.

Ngay khi tất cả mọi người lộ vẻ trào phúng, cho rằng Tần Xuyên biết sợ, chỉ thấy Tần Xuyên cúi đầu, bả vai run run...

Mọi người nhìn kỹ thì phát hiện Tần Xuyên đang cười?!

Tần Xuyên ngẩng đầu lên, cười nhạt mà lắc đầu, trong mắt hiện lên vẻ đùa giỡn:

- Mà là Tống Kiệt đúng không?

- Đúng, nhớ tên tao cho kỹ, cái tên này rất hay.

Tống Kiệt cho rằng Tần Xuyên đã chịu thua, vênh mặt lên.

Tần Xuyên nói:

- Lần đầu gặp mặt, tao dạy mày một chuyện nhá?!

Tống Kiệt nhíu mày, có một dự cảm không tốt:

- Tiểu tử mày có ý gì...

Tần Xuyên không trả lời, đột nhiên đưa tay kéo cánh tay Lăng Lạc Tuyết, lôi cô về phía người mình.

Lăng Lạc Tuyết không kịp đề phòng, căn bản không ngờ Tần Xuyên sẽ kéo mình qua, khi phản ứng lại thì đã bị Tần Xuyên ôm ở trong ngực!

Bốn mắt nhìn nhau, một đôi mắt chuyên chú, một đôi mắt mờ mịt

Một giây sau, cúi đầu, cánh môi chạm vào nhau.

- A...

Lăng Lạc Tuyết cảm thấy hơi thở đàn ông phả vào mặt, bao phủ lấy cô, đôi mắt dễ thương mở lớn nhìn Tần Xuyên hôn mình...

- Đệch...

Đám con cháu thế gia ở xung quanh đều choáng váng, Tần Xuyên hôn vị hôn thê của Tống Kiệt trước mặt mọi người?!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 238: Thực Không Giống

Khi tất cả mọi người đã chắc chắn mình không nhìn lầm, bờ môi Tần Xuyên đã rời khỏi môi Lăng Lạc Tuyết, cười vô hại.

Lăng Lạc Tuyết nhìn Tần Xuyên, vừa thẹn vừa giận, sắc mặt đỏ bừng nói:

- Cậu điên rồi sao? Sao lại hôn tôi?!

- He he, tôi cảm thấy thằng kia quá cùi bắp, cô gả cho gã không bằng gã cho tôi.

Tần Xuyên cười hì hì.

Sắc mặt Tống Kiệt tái nhợt:

- Vô sỉ... Chó chết! Mày dám hôn người phụ nữ của tao?!

- Thối lắm! Tôi là người phụ nữ của anh từ khi nào?

Lăng Lạc Tuyết không lý luận với Tần Xuyên, chán ghét mắng Tống Kiệt.

Tần Xuyên thờ dài, đưa mắt nhìn gã:

- Họ Tống, mày ngu vcl ra em à? Theo đuổi con gái phải dùng hành động, chỉ mạnh miệng như mày khác nào con vẹt, vô dụng thôi!

- Mày... mày dám nói tao là vẹt?

Tống Kiệt tức giận tới sắc mặt trắng bệch.

Những người xung quanh đều cảm thấy Tần Xuyên điên rồi, dám công khai đối đầu với Tống gia.

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt cũng bối rối vô cùng, nhưng không biết ngăn Tần Xuyên lại bằng cách nào. Bởi vì Tần Xuyên đã kịp làm tất cả những chuyện chọc giận Tống Kiệt.

Lúc này Chu Tiểu Bình che miệng cười cười, vẻ mặt đang xin kịch vui:

- Tần đại thiếu gia, anh có phần quá mức rồi. Hôn sự giữa Tống gia và Lăng gia đã bị anh làm loạn, có phần không dễ nói rồi.

Tần Xuyên vẫn ôm lấy Lăng Lạc Tuyết, mặc kệ thân thể cô đang vặn vẹo:

- Thì sao chứ, tôi về nhà nói với bà xã, trong nhà thêm một miệng ăn là được rồi.

Mọi người trong đầu đều nghĩ Liễu Hàn Yên và Lăng Lạc Tuyết là tử địch, sao có thể tha thứ cho việc ông xã mình và Lăng Lạc Tuyết được. Hơn nữa Liễu Hàn Yên có thực sự đặt Tần Xuyên vào trong mắt hay không đã là một vấn đề.

Trong lòng Lăng Lạc Tuyết cũng rối như tơ vò, sắc mặt ửng đỏ, thấp giọng nói:

- Cậu... Cậu thả tôi ra... Rốt cục cậu muốn làm gì vậy?

Tần Xuyên cúi đầu, nói ở bên tai cô nàng:

- Không phải cô muốn thoát khỏi tên họ Tống này sao? Tôi đang giúp cô đó. Nếu cô còn dám lộn xộn, coi chừng tôi cắn tai cô...

Nghe thấy hăn định cắn lỗ tai mình, Lăng Lạc Tuyết lập tức đứng yên. Chỗ này của cô nếu như bị miệng Tần Xuyên đụng phải, vậy thì phiền phức to.

- Tần Xuyên, mày nhớ đó. Đêm nay tao về sẽ nói chuyện này với người nhà,

mày chờ chịu tội đi!

Tống Kiệt âm trầm nói.

- Lời này của mày sao giống như trẻ con bị đánh trong trường học, trở về cầu cứu cha mẹ vậy.

Tần Xuyên vẻ mặt đùa giỡn, châm chọc.

Sắc mặt Tống Kiệt biến thành màu gan heo, thiếu chút nữa là phun ra một ngụm máu!

- Tống... Tống Kiệt tao muốn giết mày đêm nay! Mày chờ đó, bản thiếu gia sẽ không dích thân ra tay, nhưng bản thiếu gia thả chó cắn chết mày cũng chỉ cần tốn vài phút!

Tống Kiệt rốt cục không nhịn được, lấy điện thoại ra, định gọi người tới.

Khi Tống Kiệt vừa lấy điện thoại ra, lập tức bị người đàn ông mặt vuông vóc đáng khôi ngô đang ôm Hồ Hi Nghiên kia cướp lấy.

- Chí Bang! Anh làm gì vậy? Chẳng lẽ anh muốn giúp hắn?!

Tống Kiệt khó hiểu nói.

- A Kiệt, cậu nói gì vậy? Hai anh em ta sao phân biệt được? Chỉ có điều hôm nay là Hoa Quang vũ hội một năm tổ chức mới hai lần, cho dù cậu muốn giải quyết Tần Xuyên thì cũng chờ qua đêm này... Cho anh em chút mặt mũi, sao hả?

Chu Chí Bang ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười, tỏa ra khí thế vô cùng áp bách.

Tống Kiệt dường như có chút e ngại người này, đánh oán hận liếc nhìn Tần Xuyên, quay người hùng hổ đi ra chỗ khác.

Lúc này Lăng Lạc Tuyết mới thở phào một hơi. Kỳ thực cô có chút bận tâm, Tống Kiệt gọi người tới mặc dù nói cũng không thể tạo thành uy hiếp gì với Tần Xuyên, dù sao Tần Xuyên còn mạnh hơn cả cô, bảo vệ bên người Tống Kiệt căn bản không thể thắng nổi Tần Xuyên. Nhưng mấu chốt là một khi sự việc làm lớn, cô cũng khó lòng mà ở Tần gia nữa.

- Tiểu Tuyết à, người này là ai?

Tần Xuyên hỏi.

- Cậu không biết gã? Người quản lý Hoa Quang vũ hội hiện tại, lão đại dòng chính đời thứ ba của Chu gia, Chu Chí Bang, cũng là người thừa kế số một trong số những người thừa kế của Chu gia, hiện giờ đang học lên tiến sĩ, nhưng đã bắt đầu quản lý sản nghiệp của Chu gia. Tống Kiệt chỉ đứng thứ ba ở Tống gia, không thể so sánh với Chu Chí Bang được.

Lăng Lạc Tuyết nói sơ lược qua một lần.

Tần Xuyên cũng biết tới người này, chỉ là không ngờ bản thân Chu Chí Bang nhìn lại già đời như vậy, y hết một trung niên.

Lúc này, Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt cũng đã nóng lòng chạy tới, lấy lòng và cảm ơn Chu Chí Bang.

- Rất cảm ơn anh, Chu đại ca. Đêm nay nếu không có anh vậy chúng tôi khó mà giải quyết rồi.

Tần Tử Hằng nói.

Tần Tử Việt cũng khó có cơ hội tiếp xúc với Chu Chí Bang, cười nói:

- Thật xin lỗi, người anh họ này vừa trở về gia tộc, không hiểu chuyện.

Chu Chí Bang hí mắt lại, nhếch miệng cười nói:

- Không có gì, tất cả các thế gia vốn nên tương thân tương ái, vào thời điểm náo nhiệt như này, gây chuyện là không nên...

Nói xong, gã không muốn nói nhảm với hai anh em này, đi về phía Tần Xuyên.

Tần Xuyên đánh giá một chút, đã nhìn ra Chu Chí Bang chỉ có thực lực Hậu Thiên sơ cấp, cơ bắp ngược lại rất lớn, chẳng khác nào luyện tập cổ võ ra một thân thịt.

Đương nhiên bốn vương tộc có thể mượn cao thủ bán mạng cho mình, chính bọn họ cũng không thể chăm chú luyện võ.

- Người anh em Tần Xuyên, lần đầu tiên gặp mặt, tôi gọi là Chu Chí Bang, tiểu Bình là em gái cùng cha cùng mẹ của tôi, trước đây cậu đã từng gặp rồi.

Chu Chí Bang đứng cạnh đó xem vui khẽ vươn tay, tuy rằng gương mặt đang cười nhưng vẫn có cảm giác từ cao nhìn xuống.

Tần Xuyên đơn giản bắt tay một cái, nói:

- Anh không hề giống em gái mình chút nào.

Chu Chí Bang sửng sờ, không ngờ tới Tần Xuyên không hề có chút khấn trương nào cả, còn dám nói một câu trêu đùa, trong thời gian ngắn không biết nói gì.

Quả thực gã là một kẻ to con cơ bắp, Chu Tiểu Bình nhỏ nhắn xinh xắn lại ngược phẳng, không giống cùng một cha mẹ sinh ra.

- Ha ha...

Trong mắt Chu Chí Bang hiện một tia khác lạ:

- Tôi nghe em gái nói những chuyện xảy ra ở câu lạc bộ Siêu tốc độ. Nó ham

chơi, có chút không thoải mái, chỉ có điều cá nhân tôi rất thường thức sự gan dạ của cậu. Kỹ thuật lái xe của người anh em Tần Xuyên không tệ nha.

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt ở bên cạnh, kể cả Tần Cầm và Lăng Lạc Tuyết cũng rất ngạc nhiên, Tần Xuyên còn thi đấu ở câu lạc bộ Siêu tốc độ? Rốt cục trận đấu như nào mà ngay cả Chu Chí Bang cũng nhắc tới.

Trong lòng Tần Xuyên cảm thấy kỳ quái, tên Chu Chí Bang này rõ ràng xem thường mình, không biết vì sao lại cố ý tỏ ra khách khí.

Lúc này, Hồ Hi Nghiên vẫn luôn không lên tiếng đột ngột dùng giọng dịu dàng nói:

- Honey, Tần tiên sinh không chỉ kỹ thuật lái xe tốt, kỹ thuật tán gái của hắn cũng vô cùng lợi hại. Trước đây em từng gặp hắn trong một buổi tiệc tối, hắn mang theo một nữ giám đốc họ Đường, hiện giờ còn hôn của vị hôn thê của thiếu gia Tống gia, em cảm thấy có thể xưng hắn là tình thánh đương đại.

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt cổ quái nhìn Tần Xuyên. Người ở đây đều biết rõ Tần Xuyên là người đã kết hôn, không ngờ tới người có Liễu Hàn Yên làm vợ còn ra ngoài tìm tình nhân?!

Lăng Lạc Tuyết kinh ngạc nhìn Tần Xuyên, mặc dù biết thẳng này bên ngoài có tình nhân, nhưng không ngờ lại lộ liễu như vậy.

Chẳng lẽ... hắn nói muốn chính mình cũng không phải là nói chơi? Lăng Lạc Tuyết nghĩ tới trong, trong lòng đủ loại mùi vị.

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt sắc mặt đều âm trầm, tin tức này truyền đi quả thực sẽ ảnh hưởng tới mối quan hệ thông gia giữa Tần gia và Liễu gia.

Hồ Hi Nghiên thấy những người xung quanh nhao nhao nghị luận, hiện lên vẻ khinh thường với Tần Xuyên, khóe miệng hiện lên vẻ cười lạnh. Cô ta vẫn chưa quên mình bị nhục nhã trong buổi tiệc tối đó. Lần này vì cô tham gia đấu

thần, bị Chu Chí Bang vừa ý, trở thành súng vật mới của Chu Chí Bang, cô ta đương nhiên muốn ôm vào gốc đại thụ này, phản kích Tần Xuyên.

- Anh quá không cẩn thận, chuyện này truyền đi, chị dâu sẽ nghĩ như nào chứ? Hơn nữa phía bên Liễu gia cũng cảm thấy xấu hổ và bất mãn.

Tần Cẩm lo lắng nói.

Tần Xuyên vẫn không quan tâm, cười ngây ngô.

- Em gái, em cứ an tâm, những chuyện này chị dâu em đều biết. Vợ chồng anh yêu thương lẫn nhau, quan hệ rất tốt. Một đôi giày rách nói linh tinh, anh cũng không coi vào đâu...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 239: Vợ Tôi Rất Bận Rộn

Hồ Hi Nghiên nghe xong, giống như bị giẫm đuôi, giận dữ nói:

- Anh nói ai?! Ai là giày rách?!

Tần Xuyên cười khà khà:

- Tôi không nói cô, cô giận dữ như vậy làm gì chứ?

- Rõ ràng là anh đang chỉ tôi!

Tần Xuyên ‘à’ một tiếng, chột nói:

- Cô không nói thì thôi, vừa nói tôi liền nhớ ra, người bạn trai yếu sinh lý của cô sao hôm nay không tới hả? Thân thể anh ta đã tốt hơn chưa?

Lời này vừa ra, không ít người dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Hồ Hi Nghiên. Cô nàng này ăn mặc hấp dẫn như vậy khiến không ít người liên tưởng tới cô ta có ham muốn rất cao.

Cũng chỉ có người đàn ông khôi ngô cường tráng như Chu Chí Bang mới có thể thỏa mãn cô ta về mặt này.

Khuôn mặt Hồ Hi Nghiên nóng rát, vội vàng giải thích với Chu Chí Bang:

- Honey, không phải như hã nói đâu... Em thích nhất chính là tài hoa buôn bán của anh.

Chu Chí Bang híp mắt lại, trong lòng cười lạnh, cô nàng này đúng là quá mức ngu xuẩn.

Trả lời như vậy chẳng phải là xác nhận trước đây cô ta có bạn trai khác, hơn nữa còn là một tên yếu sinh lý?!

Chu Chí Bang gã là ai chứ? Gã chính là đại thiếu gia Chu gia trong bốn vương tộc, sao có thể chơi đồ thừa của người khác? Coi như là người khác đã chơi qua, nhưng không thể công khai nói ra được!

Nếu cô ta đã bị mọi người coi là già rách, Chu Chí Bang gã sẽ không thèm nữa.

- Đương nhiên là tôi tin tưởng cô, dù sao hai chúng ta cũng chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, cô cũng chỉ là bạn bè mà tôi gặp được trên thương trường. Hồ tiểu thư, những chuyện khác chúng ta đều chưa từng phát sinh, không phải sao?

Chu Chí Bang cười rất hiền hòa, nhưng trong mắt phủ kín hàn mang.

Sắc mặt Hồ Hi Nghiên trắng bệch, cô ta cũng không ngu, vừa nghe Chu Chí Bang nói vậy đã biết mình bị vứt bỏ rồi!

Cảm xúc không cam lòng lẫn khuất nhục bao phủ khiến cô ta hận không thể tát cho gã một cái, nhưng cô ta không dám.

- Hồ tiểu thư, tôi cảm thấy cô rất có mị lực, chỉ có điều xem ra chúng ta không thích hợp.

Chu Chí Bang tiếp tục cười nói.

Hồ Hi Nghiên miễn cưỡng lộ ra một nụ cười:

- Đúng... đúng vậy. Tôi cũng hiểu được chuyện này.

Chu Chí Bang gật đầu:

- Tôi thấy Hồ tiểu thư có phần mệt mỏi, không bằng tôi cho lái xe đưa cô về.

Mệt mỏi cái rắm ý! Vũ hội còn chưa chính thức bắt đầu, mệt mỏi cái rắm gì?!

Hồ Hi Nghiê n không nghĩ tới việc hai lần mình gặp được Tần Xuyên thì hai lần đều bị Tần Xuyên hại, bị đuổi ra khỏi vũ hội!

Vốn tưởng rằng đêm nay có Chu Chí Bang làm chỗ dựa, mình có thể cao hơn Tần Xuyên một đầu, nhưng khi tỉnh táo lại mới ý thức được chính mình đã phạm sai lầm lớn!

Tần Xuyên dù địa vị thấp đến mức nào, dù bị người khinh bỉ như nào thì hẳn cũng là Tần gia đại thiếu gia. Trong mắt Chu gia, Tần gia là cổ võ thế gia, còn Hồ Hi Nghiê n thì sao? Căn bản chỉ là xuất thân gia đình buôn bán bình thường, căn bản không thể so sánh!

Ngay từ đầu Chu Chí Bang chỉ muốn chơi đùa với mình một chút. Chỉ cần mình có chút không thích hợp, sẽ bị vứt bỏ, hơn nữa một cái nhú mày cũng không có!

Trong lòng Hồ Hi Nghiê n oán hận, vì sao đám đàn ông này có thể nhục nhã mình như vậy!

Cô ta cũng chỉ là một người con gái yếu ớt bình thường, rốt cục mình đã làm sai chuyện gì mà bị đuổi ra khỏi hội trường, bị vô số người khinh bỉ và cười nhạo?!

Phải biết dù gì cô ta cũng là thiên kim tiểu thư của bất động sản Thanh Hồ! Từ nhỏ cô ta đã được nâng như nâng trứng, hứng như hứng vàng, đã bao giờ phải chịu đả ngộ như vậy?!

Nhưng mặc kệ cô ta suy nghĩ như nào thì bảo vệ của Chu gia đã đi tới, muốn dẫn cô ta ra ngoài.

Chu Chí Bang nhìn Hồ Hi Nghiê n rời khỏi, trong lòng có chút tiếc nuối. Cô nàng này tuy là giày rách, nhưng công phu trên giường thực không tệ, mới chơi

được hai ngày, thật đáng tiếc mà.

Chỉ có điều gã cũng không có ý định bỏ qua dễ dàng như vậy, đồ chơi mình vừa đạt được bị người phá hỏng, đương nhiên gã cũng muốn lấy lại danh dự.

Chu Chí Bang nhìn Tần Xuyên:

- Hiếu lắm nho nhỏ, mong người anh em chớ coi là thật.

- Tôi là người không có ưu điểm gì, chỉ được cái rất rộng lượng, muốn thay đổi cũng không được. Không sao đâu!

Tần Xuyên khoát tay.

Đám người Lăng Lạc Tuyết ở cạnh bên nhìn khinh bỉ, thẳng này ép bạn gái của Chu Chí Bang rời đi, còn giả bộ mình không chấp nhận!

Chu Chí Bang đột nhiên cười nói:

- Người anh em Tần Xuyên, cậu vừa nói mình và Liễu tướng quân vợ chồng tình cảm thăm thiết, vậy có thể gọi điện thoại mời Liễu tướng quân tới Hoa Quang vũ hội được không?

Tôi tin rất nhiều người ở đây đều chưa từng nhìn thấy Liễu tướng quân ngoài đời thực. Đứng thứ hai trong mười thiên tài thời nay, lại là Thất tướng quân trẻ tuổi nhất, đệ nhất mỹ nữ thế gia, một người như vậy thất hiếm thấy. Nếu có thể khiến mọi người ở đây thấy được phong thái của cô ấy, mọi người nhất định sẽ rất cảm kích.

Lăng Lạc Tuyết nghe thấy mấy lời khen ngợi Liễu Hàn Yên này, khinh thường hừ một tiếng, quay đầu đi.

Tần Xuyên tỏ vẻ khó xử:

- Chuyện này e hơi khó, bà xã tôi ở trong quân đội, ngay cả về nhà cũng hiếm

khi, e chừng rất bận.

- Bộ chỉ huy Hàn Thử cách nơi này cũng không xa, lái xe chỉ tốn chừng nửa tiếng. Người anh em Tần Xuyên, Hoa Quang vũ hội một năm chỉ có hai lần, cậu với tư cách sinh viên lớp MBA tới tham gia cũng chỉ tối đa là hai lần rồi thôi. Cơ hội như này, với tư cách là vợ thì cô ấy tới bồi cậu nhảy một điệu hân là cũng hợp tình đi?

Chu Chí Bang cười nói.

Không ít người bên cạnh ồn ào, cười lớn ủng hộ Chu Chí Bang.

Lại nói Liễu Hàn Yên đúng là thần tượng của không biết bao nhiêu con cháu thế gia, tất cả đều muốn biết phong thái của đệ nhất mỹ nữ thế gia.

Tiếp nữa là bọn họ cũng muốn xem một chút liệu Tần Xuyên có thể gọi Liễu Hàn Yên tới hay không.

Đại đa số mọi người đều không ôm hi vọng gì cả. Dù sao Liễu Hàn Yên ngay cả Cơ Vô Song cũng không đồng ý, chỉ vì hôn ước mới gả cho Tần Xuyên, sao có thể thật lòng đón nhận người chồng nói được?

- Nói thì nói như vậy nhưng tôi cảm thấy bà xã mình không có hứng thú với vũ hội.

Tần Xuyên bĩu môi, có thể tưởng tượng ra khuôn mặt không biểu cảm của cô nàng này.

Mọi người xung quanh cười thầm, gì mà không có hứng thú, rõ ràng là không có gan gọi điện cho Liễu Hàn Yên.

- Chu đại ca, chị dâu bọn tôi đang ở trong quân doanh, vào lúc này gọi ra có phần không thích hợp.

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt tiến lên cười nói, họ cũng rất bất đắc dĩ, Tần

Xuyên mắt mặt chẳng phải chính là Tần gia mắt mặt sao?

Chu Chí Bang không để ý tới họ, tiếp tục nhìn Tần Xuyên nói:

- Không phải là Tần Xuyên lão đệ kỳ thực vẫn gặt Liễu tướng quân về những hoa cỏ ở bên ngoài chứ. Chuyện này thì lớn rồi! Những thứ khác không nói, vừa rồi cậu hôn Lăng Lạc Tuyết, chuyện này e là sẽ khiến Liễu tướng quân rất tức giận.

Lăng Lạc Tuyết cảm thấy sai lầm khi tới đây, nói một vòng sao lại nói tới cô rồi?

- Này! Chu Chí Bang! Anh kéo lão nương vào làm cái đêch gì?! Không phải là tôi muốn hôn hẳn! Liễu Hàn Yên dựa vào đâu mà nổi nóng với lão nương?

- Ha ha, Lăng Lạc Tuyết, cô không muốn gả cho Tống Kiệt, không phải là muốn với Tần Xuyên chứ? Chỉ có điều cũng khó trách, dù sao với quan hệ giữa cô và Liễu tướng quân, một khi chuyện này bị truyền ra, đoán chừng sẽ khiến người anh em Tần Xuyên rất khó xử với Liễu tướng quân nha.

Chu Chí Bang giả bộ lo lắng thay cho họ.

Sắc mặt Lăng Lạc Tuyết tức giận tới đỏ lên. Kỳ thực cô cũng không biết tình cảm giữa Liễu Hàn Yên và Tần Xuyên như thế nào. Nếu như Liễu Hàn Yên biết mình và Tần Xuyên hôn nhau sẽ có phản ứng gì. Hoặc là nói... Tần Xuyên dám cho Liễu Hàn Yên biết sao?

Lăng Lạc Tuyết không kịp được nhìn về phía Tần Xuyên ở bên, nhưng phát hiện thẳng này biểu cảm rất thoải mái, như đang tính toán điều gì.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 240: Nạp Lan

Lăng Lạc Tuyết trong lòng thất vọng: Chẳng lẽ hẳn không dám nói cho Liễu Hàn Yên biết?

Tuy rằng cô không phục Liễu Hàn Yên, nhưng cô phải thừa nhận Lăng gia mà mình xuất thân có chênh lệch với Liễu gia rất lớn.

Ví dụ đơn giản nhất, nếu là năm đại cố võ thế gia thì có thể miễn cưỡng nói chuyện ngang hàng với bốn đại vương tộc. Chu Chí Bang là người thừa kế Chu gia cũng phải gọi Liễu Hàn Yên một tiếng tướng quân, câu từ cũng có chút tôn kính.

Nhưng Lăng Lạc Tuyết thì sao? Mặc dù là kiếm khách thiên tài của Thần Kiếm môn, lại là con gái Lăng gia, nhưng Chu Chí Bang không hề đặt trong lòng, có thể nói năng tùy tiện.

Cũng tương tự vậy, nếu Tần gia muốn chọn con dâu, nhất định chọn Liễu Hàn Yên trước. Cho dù tiềm lực và cố võ của Lăng Lạc Tuyết không hề kém Liễu Hàn Yên, nhưng Tần gia vẫn xếp cô ở sau.

Điều cô không phục Liễu Hàn Yên nhất chính là gia thế, Nhưng đây là điều cô không thể nào làm gì được, sinh ra trong Liễu gia là chuyện không thể thay đổi!

Tần Xuyên không biết khi hẳn do dự một chút đã khiến Lăng Lạc Tuyết bên người có nhiều suy nghĩ cổ quái như vậy.

Hiện giờ hẳn chỉ đang suy nghĩ nếu quả thực gọi Liễu Hàn Yên tới có quấy

rầy tới quân vụ của cô không. Dù sao hẳn bị mất mặt chút cũng không sao cả. Nhưng vì việc này mà khiến Liễu Hàn Yên vô vị tới một chuyến, lộ mặt thì quả thực là không cần thiết.

Hơn nữa dựa vào đâu mà phải gọi bà xã tới cho người khác nhìn?! Tần Xuyên cảm thấy mình đang chịu thiệt hại!

Ngay khi Tần Xuyên giữ yên lặng, suy nghĩ có nên gọi điện thoại hay không thì một giọng nói thiên kiều bá mị, như hoàng oanh hót từ phía sau truyền tới.

- Hi hi... Chu đại ca, anh đã khiến Tần thiếu gia phải khó xử rồi. Anh ấy vừa kết hôn một thời gian ngắn, với tính cách của Liễu Hàn Yên thì e là hai vợ chồng họ không gặp nhau được mấy lần, nói chưa được mấy câu. Anh nói xem, Tần Xuyên sao dám gọi điện để Liễu Hàn Yên tới, còn khiêu vũ nữa chứ?

Đám con cháu thế gia kia vội vàng tránh ra một lối, để cho một cô gái bước nhanh tới.

Đây là một cô gái cao gầy mặt lễ phục dạ hội viền ren đen, sa mỏng màu đen ở ngực che đầy bộ ngực sữa cao vút, như ẩn như hiện.

Mái tóc đen được uốn xoắn, da thịt trắng hơn tuyết, khuôn mặt xinh đẹp khó nói lên lời.

Cặp môi đỏ mọng như ngọn lửa, nụ cười tự tin đầy quyến rũ có thể ảnh hưởng tới tất cả những người con trai xung quanh, ánh mắt mọi người không hẹn mà đều nhìn về phía cô nàng.

Tần Xuyên cũng không kịp nhìn nhiều vài lần. Cô gái này mang vẻ gợi cảm của con gái phương bắc, nhưng da thịt lại mang vẻ tinh tế tỉ mỉ của con gái sông nước phương nam, đúng là một vưu vật thế gian hiếm có.

- Nạp Lan, cô tới muộn rồi đó, có biết có bao nhiêu người chờ cô tới hay không?

Chu Chí Bang quay đầu lại nhìn cô gái này, nhưng không hề lộ ra vẻ tham luyến, giống như ngay cả bản thân gã cũng không dám có ý gì với cô nàng này.

Cô gái này chính là đại tiểu thư Nạp Lan gia tộc trong năm đại cố võ thế gia, cũng là người con gái duy nhất trong đời thứ tư gia tộc Nạp Lan, có thể nói là được cả dòng họ sủng ái.

Không chỉ như vậy, người theo đuổi Nạp Lan Thấm rất nhiều. Cô ta không chỉ là nhân vật vạn người mê trong đại học Đông Hoa, ngay cả ở trong thế gia cũng được vô số người ngày nhớ đêm mong.

Nghe nói tu vị cố võ của Nạp Lan Thấm cũng rất cao, nhưng chưa từng lộ ra. Cô nàng này rất khác với Liễu Hàn Yên, không lạnh lẽo ở xa ngàn dặm, ngược lại rất hưởng thụ ánh mắt thèm thường của những người khác.

Tuy rằng cô nàng này chưa từng chính thức kết giao ai, thế nhưng cho dù từ chối những người theo đuổi kia cũng sẽ dùng khuôn mặt tươi cười nhã nhặn, chuyện này khiến cô ta có thanh danh không tồi trong đám con cháu thế gia.

- Nạp Lan tiểu thư, cô tới rồi?

- Nạp Lan tiểu thư, chút nữa tôi có thể nhảy với cô một điệu không?

Rất nhiều người đã khộng chờ đợi được, đi theo chào hỏi Nạp Lan Thấm, tìm kiếm cơ hội khiêu vũ cùng cô.

Chỉ có điều Nạp Lan Thấm chỉ cười xã giao với họ, không đồng ý với ai. Nhưng dù vậy, có thể nhận được nụ cười mỹ nhân cũng khiến cả đám người mừng rỡ vô cùng.

- Chu đại ca, tôi cảm thấy anh vẫn chớ nên làm khó Tần thiếu gia nữa. Liễu Hàn Yên chưa từng tham gia vũ hội, chuyện này không phải là anh không biết. Bắt nạt Tần thiếu gia vừa về gia tộc cũng không hay lắm đâu.

Chu Chí Bang nheo mắt:

- Nếu Nạp lan đã nói vậy thì tôi chỉ có thể bán mặt mũi cho cô rồi, đêm nay đành khiến mọi người thất vọng một chút đi... Kỳ thực tôi cũng vì muốn mọi người có thể nhìn thấy Liễu Hàn Yên mà thôi...

- Ha ha... Vậy thì đành phải khiến các vị ở đây chịu chút thiệt thòi đi, không nhìn được Liễu Hàn Yên vậy nhìn tiểu nữ tử một chút...

Nạp Lan Thấm cười, nói với mọi người xung quanh.

Lập tức có nhiều con cháu thế gia lắc đầu, lớn tiếng nói:

- Nạp Lan tiểu thư khách khí rồi, có thể nhìn thấy cô đã là may mắn của bọn tôi!

- Đúng vậy, tôi tới đây học đại học chính là vì gặp Nạp Lan tiểu thư!

Cả đám con cháu thế gia nhao nhao lên tiếng, muốn lấy lòng Nạp Lan Thấm, hi vọng hấp dẫn được sự chú ý của cô nàng.

Chỉ có điều Nạp Lan Thấm vẫn dùng nụ cười lễ phép quen thuộc, sau đó đi tới trước mặt Tần Xuyên, đánh giá hẳn.

Tần Xuyên cũng được nhìn cô nàng này ở khoảng cách gần, không chớp mắt một cái, giống như nhìn tới choáng váng.

Nạp Lan Thấm rất hài lòng với biểu hiện của Tần Xuyên, con trai thấy cô bình thường đều có biểu lộ này.

Cô ta cảm thấy Tần Xuyên căn bản không thể ngăn cản mị lực của mình, vì vậy nói:

- Tần thiếu gia, lần đầu gặp mặt, tiểu nữ tử Nạp Lan Thấm, tuổi tương đương với bà xã anh, anh gọi tôi là Nạp Lan cũng được.

Nói xong, cô nàng dí dỏm liếc mắt một cái.

Ánh mắt phóng điện này khiến trong lòng Tần Xuyên run lên, đúng là một cô nàng quá mức quyến rũ!

Cô nàng này tuy rằng kém Liễu Hàn Yên một chút, cùng cấp bậc với Lăng Lạc Tuyết, nhưng cô ta lại hơn về khí chất vũ mị. Hơn nữa cô ta rất am hiểu vận dụng thân thể mình, mỗi ánh mắt, mỗi cái nhăn mày, nụ cười đều tỏa ra mị lực.

Chỉ có điều Tần Xuyên lại không phát hiện ra tu vi của Nạp Lan Thấm, dường như cô ta cũng tu luyện một môn công pháp có thể ẩn dấu tu vi. [Truyện bạn đang đọc được chia sẻ bởi T.R.U.Y.E.N.F.U.L.L.V.N, hãy cập nhật chương mới nhanh nhất tại đây nhé!]

Chỉ dựa vào khí tức mà phán đoán, có lẽ thực lực của Nạp Lan Thấm không hề tầm thường... Đây cũng là nguyên nhân Tần Xuyên nhìn chăm chăm vào cô ta, nhưng không hề lên tiếng.

Lăng Lạc Tuyết ở bên thấy tư thái của Nạp Lan Thấm, thầm nói:

- Hừ, hồ ly tinh...

Nạp Lan Thấm lơ đãng, cười nói:

- Lăng Lạc Tuyết, trước đây cô đều ăn mặc phong cách tomboy, sao giờ lại khôi phục thân phận con gái vậy!

- Biến! Lão nương chính là con gái! Cần dùng từ khôi phục sao?!

Lăng Lạc Tuyết nổi giận.

Nạp Lan Thấm cười xinh đẹp:

- Tôi còn tưởng Lăng tiểu thư có ý định chen ngang hôn sự giữa Tần thiếu gia và Liễu Hàn Yên, theo cách này đánh bại Liễu Hàn Yên chứ.

- Lão nương khinh thường làm những chuyện như vậy! Chỉ có loại hồ ly tinh như cô mới nghĩ ra kế này! Đừng cho là tôi không biết giữa cô và Liễu Hàn Yên cũng có quan hệ chứ?!

Lăng Lạc Tuyết không chút yếu thế cười lạnh.

Lời này vừa ra khiến mọi người xung quanh nhao nhao nghị luận, dường như cũng có người từng nghe lời đồn này.

Tần Xuyên phì cười, sao bà xã của mình lại trêu chọc những mỹ nữ này vậy? Chẳng lẽ cùng giới tính bài xích?!

Nạp Lan Thấm khí định thần nhàn, không nói tiếp vấn đề này:

- Nếu Lăng tiểu thư không có hứng thú với Tần thiếu gia, vậy tôi sẽ không khách khí.... Tần thiếu gia, đêm nay có thể mời anh nhảy điệu đầu tiên không?

Dưới ánh mắt trợn trừng của mọi người, Nạp Lan Thần chủ động mỉm cười, đưa tay về phía Tần Xuyên.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 241: Biểu Đạt Thuần Túy Nhất

Điều này làm cho không ít người vừa thèm muốn vừa đổ kỵ, đều đỏ mắt (1) mà nhìn Tần Xuyên.

Đối với rất nhiều người, đó là mong muốn không thể đạt tới, cho dù có mời Nạp Lan Thấm khiêu vũ, thì hẳn là cô cũng từ chối, nhưng hôm nay, cô ta lại chủ động mời Tần Xuyên ra nhảy?!

Theo lẽ thường, hẳn là lúc này Tần Xuyên đã nắm tay cô ta, rồi cùng ra sàn nhảy.

Nhưng Tần Xuyên lại ngần ra nhìn Nạp Lan Thấm, hồi lâu vẫn không có phản ứng...

Lúc này, tiếng nhạc giao hưởng đã cất lên, lần lượt có người bắt đầu ra nhảy, rất nhiều người chú ý đến phản ứng của Tần Xuyên.

Khi tất cả mọi người đều cho rằng hẳn phản ứng như vậy là vì rung động bởi sắc đẹp của Nạp Lan Thấm, đột nhiên hẳn giơ tay ra, nắm lấy bàn tay thon thả và mềm mại của Nạp Lan Thấm.

Kế tiếp, hai ngón tay của Tần Xuyên lướt nhanh tới chỗ cổ tay của Nạp Lan Thấm.

Nạp Lan Thấm nhú mày, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, lại cười nói:

- Tần thiếu gia, tôi mời anh khiêu vũ, anh đã cầm tay tôi, xem như đã đồng ý?

Ánh mắt của Tần Xuyên lóe lên trong tích tắc, nhưng lại buông tay Nạp Lan

Thấm ra.

- À không, tôi chỉ nắm tay cô thôi.

Tần Xuyên nói xong, liền buông tay ra.

Nạp Lan Thấm tưởng mình nghe nhầm:

- Tần thiếu gia...Anh...anh không muốn?

- Cũng không phải như vậy, nhưng tối nay tôi đến chơi với em gái, trước hết phải nhảy với cô ấy đã, cô hãy tìm người khác nhảy cùng nhé!

Nói xong, Tần Xuyên dắt tay Tần Cầm đi về phía sàn nhảy, bỏ lại Nạp Lan Thấm đứng đó.

- Anh, em...em chưa từng tới vũ hội, em nhảy dở lắm!

Tần Cầm nghe vậy, trong lòng rất kích động rồi lại thấp thỏm không yên.

- Không sao, khiêu vũ là để cho vui thôi, em vui vẻ thì anh cũng vui vẻ.

Tần Xuyên cười nói.

Tần Cầm nhoen miệng cười, gật đầu. Thật ra lúc đầu cô đã định ra sàn nhảy, chỉ có điều là không ai mời cô, Tần Xuyên lại bị đám người kia níu kéo.

Nạp Lan Thấm nhìn theo hai anh em bỏ đi, vẻ mặt biến đổi không ngừng, nụ cười hơi cứng nhắc, có lẽ cô năm mơ cũng không nghĩ ra, sẽ có đàn ông từ chối lời mời khiêu vũ của mình!?

Gần đó có rất nhiều người trợn mắt nhìn Tần Xuyên, ai cũng phẫn nộ, cảm thấy đau lòng thay cho Nạp Lan Thấm.

- Nạp Lan tiểu thư, đừng để ý tới hấn làm gì, đó là vì hấn “khớp” trước sắc đẹp của cô, cho nên không dám nhảy cùng cô!

- Đúng vậy, cô mời hẳn là phước cho hẳn rồi, hẳn là cái thá gì chứ?

Có mấy người bạo miệng, bắt đầu lợi dụng cơ hội để bàn tán.

Chu Chí Bang mỉm cười:

- Nạp Lan, xem ra anh chàng Tần Xuyên kia không nể mặt cô rồi!

Lăng Lạc Tuyết lại có phần thích thú, cười hì hì:

- Hồ ly tinh, cô cũng quá mức tự tin đi, cô không chịu ngấm kỹ, tên đó đã ngấm Liễu Hàn Yên quen mắt, cho nên cũng miễn dịch đối với nhan sắc của cô rồi, bộ cô cho rằng hẳn sẽ quỳ xuống mà liếm chân cô như những tên đàn ông khác sao?

Nạp Lan Thấm mỉm cười:

- Mấy người nói như vậy, tôi lại muốn xem một chút, có phải hẳn thật sự có khí độ như vậy không?

Nói xong, đột nhiên Nạp Lan Thấm rảo bước đi tới trước mặt Tần Xuyên, chặn đường hai người.

- Tần thiếu gia, chờ một chút.

Nụ cười của Nạp Lan Thấm hàm chứa một chút giảo hoạt.

Tần Xuyên thở dài, bất đắc dĩ xoa xoa trán:

- Nạp Lan tiểu thư, tôi biết dáng vẻ của tôi anh tuấn mê người, rất dễ khiến cô nảy sinh ảo tưởng, nhưng tôi đã kết hôn rồi, hơn nữa tôi đã có hồng nhan tri kỷ khác rồi, cô thẳng thừng theo đuổi tôi như vậy, tôi thật ngại quá!

- Tần thiếu gia, anh thật sự là phóng khoáng, còn thân nhiên thừa nhận mình phong lưu như vậy, tôi rất tán thưởng!

- Nhưng tôi nghĩ, anh từ chối lời mời khiêu vũ của tôi, hẳn là sợ bị Liễu Hàn Yên hiểu lầm. Thật sự là tôi và vợ anh cũng cũng có chút chuyện hiểu lầm trong quá khứ, chi bằng đêm nay anh làm trung gian, giúp xóa đi khúc mắc ngày trước...

Nạp Lan Thấm nói xong, liền giơ tay về phía một nữ trợ lý đứng gần đó, cầm lấy một cái điện thoại di động.

Tần Xuyên im lặng:

- Cô định gọi điện cho vợ tôi thật à? Việc cô và cô từng có quan hệ, đâu có liên quan gì tới tôi?

- Tần thiếu gia, chẳng phải anh đã nói, tình cảm giữa anh và cô ấy rất đậm thắm sao? Chẳng lẽ đó là nói dối?

- Đó đương nhiên là sự thật! Vợ tôi rất thích tôi! Khi tôi tặng nhẫn kim cương cho cô ấy, cô ấy rất thích thú!

Tần Xuyên cười hì hì.

Người chung quanh nghe vậy, đều há hốc mồm, nhiều người trong giới danh gia vọng tộc đều biết, Liễu Hàn Yên vốn ghét nhất đàn ông lôi kéo làm quen, cũng không thích đàn ông tặng đồ trang sức quý giá cho mình, đã có rất nhiều thanh niên đẹp trai và tài năng tặng nhẫn quý, đều bị cô đóng cửa từ khách.

Nghe như vậy, mọi người đều nghĩ, Tần Xuyên đang khoác lác.

Nạp Lan Thấm cũng hoàn toàn không tin lời Tần Xuyên, nhưng ngoài miệng lại nói:

- Đã như vậy, để tôi gọi.

- Cô có số điện thoại của vợ tôi?

Tần Xuyên nghi ngờ nhìn cô.

- Đúng vậy, tôi có lưu số của Liễu tướng quân, quan hệ giữa chúng tôi cũng không đến nỗi hồng lét.

Nạp Lan Thấm chớp chớp mắt.

Thấy cô ta nhất định muốn gọi điện, Tần Xuyên thở dài, đưa tay cản lại:

- Không cần, để tôi gọi cho.

Nãy giờ Nạp Lan Thấm chỉ chờ đợi điều này, bởi vì thật ra cô không có số của Liễu Hàn Yên.

Nhưng cô không thể dễ dàng tha thứ cho người đàn ông dám từ chối lời mời khiêu vũ của mình, nhất là đó là Tần Xuyên...

- Ha ha, vẫn là Nạp Lan tiểu thư có bản lĩnh, chúng tôi nói nhiều như vậy, Tần Xuyên huynh đệ vẫn không muốn mời Liễu tướng quân tới, ngược lại, chỉ cần cô mở miệng, là Tần Xuyên huynh đệ dễ dàng đáp ứng rồi.

Chu Chí Bang đứng ngoài xem trò vui, cười cợt đốc vào.

Vẻ mặt của bọn Tần Từ Hằng và Tần Tử Việt đều trở nên khó coi, họ dự cảm được, đêm nay Tần gia sẽ bị bêu xấu ở vũ hội này.

Làm sao Liễu Hàn Yên có thể vì một tên công tử bị vứt bỏ như Tần Xuyên mà phá lệ tới tham gia vũ hội? Mà còn phải tới ngay lập tức?

Nhưng mặc kệ mọi người xôn xao bàn tán, Tần Xuyên yên lặng lấy điện thoại di động ra, bấm số của Liễu Hàn Yên...

Trong tiếng nhạc du dương, một đám người chung quanh Tần Xuyên đều nhìn chăm chăm vào hắn, xem hắn bấm điện thoại.

Qua hơn mười giây, đầu bên kia vang lên giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Liễu Hàn Yên.

- Nói đi...

Hết sức ngắn gọn, rõ ràng, chỉ hai chữ, cũng không chào hỏi, xưng hô gì cả.

Tần Xuyên nhếch miệng cười một cách ngốc nghếch, không hiểu sao trước lúc gọi, hẳn cũng không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng khi nghe tiếng cô, lại thấy có chút gì đó thân thiết...

Trước mắt dường như hiện ra khuôn mặt lạnh như băng, không chút biểu cảm của cô gái kia, đang nhìn hẳn bằng ánh mắt thờ ơ.

- Bà xã...

Tần Xuyên gọi.

- Vâng.

Liễu Hàn Yên đáp.

Cô trả lời chậm chạp, cách tới hơn mười giây, khiến mọi người xung quanh đều thấy khó hiểu, hai vợ chồng nhà này nói chuyện gì mà ngắt quãng lâu như vậy, mặt Tần Xuyên đương nhiên hơi đỏ lên...

Hắn ngượng ngùng xoa xoa lên má, hơi ngượng nghịu nói:

- Anh nhớ em...

Xung quanh lặng ngắt như tờ, ngoại trừ tiếng nhạc, tất cả đều im bật.

Ngắn gọn ba tiếng thôi, lại có một âm điệu khiến tất cả mọi người đều kích động...

E rằng trên đời này không có biểu đạt nào thuần túy hơn ba tiếng này.

Nhưng ngẫm lại, mọi người đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì ở đầu phía bên kia là Liễu Hàn Yên - người được mệnh danh là Nữ thần Băng giá! Đâu phải bồng dưng mà cô ta nổi tiếng với biệt danh đó, hơn nữa Tần Xuyên chỉ là một thiếu gia bị vứt bỏ của nhà họ Tần!

Đúng lúc này, sau một lúc lâu im lặng, ở đầu bên kia, Liễu Hàn Yên nhỏ nhẹ hỏi:

- Anh...đang ở đâu?

(1) Đồ mắt: nhìn thấy người khác có danh lợi hoặc đồ vật quý thì ngưỡng mộ nhưng sinh ra đố kỵ, thậm chí muốn chiếm lấy hoặc cướp lấy làm của riêng.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 242: Anh Muốn Đánh Nhau Sao?

Trong phòng họp của Bộ tổng chỉ huy Hàn Thứ, đứng trước mặt một đám tướng lĩnh quân đội và quan viên chính phủ, Liễu Hàn Yên nhận điện thoại.

Sau khi Tân Xuyên nói hẳn đang tham gia vũ hội, Liễu Hàn Yên cũng không hỏi thêm, liền cúp điện thoại.

- Các vị...

Liễu Hàn Yên đứng lên, thản nhiên nói:

- Tôi muốn ra ngoài trước, các vị tiếp tục họp nhé!

Nói xong, Liễu Hàn Yên dậm bước đi.

- Đợi một chút! Hàn Yên!

Vốn đang giải thích về kế hoạch bố trí tác chiến, Cơ Vô Song đi tới cửa, nói:

- Sao đột nhiên cô lại đi? Chúng ta chưa họp xong mà?

Mặt thản nhiên như không, Liễu Hàn Yên nhìn y:

- Tôi nhớ đã nói trước, nhiệm vụ lần này là do anh phụ trách, như vậy đến lúc đó tôi chỉ cần phái binh trợ giúp là được, tôi có tham dự hội nghị này hay không cũng vậy thôi.

Cơ Vô Song gượng cười:

- Nhưng tôi rất hy vọng cô cùng tham dự, sao, là có người gọi cô à? Ai vậy?

Em cô hả?

Khuôn mặt Liễu Hàn Yên thoáng hiện nét không vui:

- Chuyện riêng của tôi, không liên quan gì tới Cơ tướng quân.
- Là tôi quan tâm cô thôi.

Vẻ mặt tràn đầy thâm tình, Cơ Vô Song nói.

Liễu Hàn Yên có phần mất kiên nhẫn, lạnh lùng nói:

- Tôi đến vũ hội Hoa Quang gặp chồng tôi, Cơ tướng quân cũng không cần quan tâm như vậy!

Nói xong, Liễu Hàn Yên mặc kệ Cơ Vô Song đứng đó với vẻ mặt cứng đờ, đi thẳng ra khỏi phòng họp.

Khuôn mặt lộ vẻ lấy làm tiếc, Y Phi khẽ gật đầu với Cơ Vô Song, rồi cũng theo Liễu Hàn Yên ra ngoài.

Sau khi hai người lên xe, Y Phi nổ máy, quay đầu lại hỏi:

- Tướng quân, ngài thật sự muốn tới tham gia vũ hội chứ?

Y Phi liếc nhìn qua bộ quân phục của Liễu Hàn Yên, mặc quân phục thiếu tướng đi tham gia vũ hội thế này, thật sự là quá long trọng.

Liễu Hàn Yên nhú mày:

- Có vấn đề gì sao?

- À...Tôi...Tôi chỉ tò mò một chút thôi, bởi vì trước kia chưa bao giờ ngài tới những nơi như vậy.

Y Phi cười với vẻ có lỗi, liền lái xe đi.

Liễu Hàn Yên nhìn ra ngoài cửa sổ:

- Thật sự là tôi không có hứng thú, nhưng vì anh ta nhớ đến tôi, tôi chỉ đến để anh ta nhìn một chút thôi.

Thật ra Liễu Hàn Yên cũng không biết tại sao mình lại dễ dàng và dứt khoát lựa chọn hành động như thế này.

Đến để tên kia liếc nhìn mình một chút, điều đó có ý nghĩa gì không? Hay là, bởi vì đúng lúc cô không muốn nghe Cơ Vô Song giảng?

Liễu Hàn Yên không nhận thấy, cô đi tới đó, Tần Xuyên có thể nhìn thấy cô, nhưng điều đó cũng có nghĩa, cô cũng có thể nhìn thấy Tần Xuyên.

Xe chạy được nửa đường, Liễu Hàn Yên chợt nhớ ra điều gì, liền gọi một cú điện thoại.

- Chị! Chị tìm em hả?

Đầu bên kia vọng tới giọng nói ngọt ngào của Liễu Tiên Tiên, dường như còn có tiếng ồn ào.

- Ừm, Tiên Tiên, em đang ở đâu?

- Em đang chơi game ở ngoài tiệm nét! Chị Tiểu Nhu cũng ở đây nè! Hiện giờ em đã biết, thì ra chơi game ở tiệm thích như vậy! Tiệm nét của anh rể còn cho chơi miễn phí, uống trà sữa miễn phí nữa chứ, thật là sung sướng!

Được nghỉ hè, cô bé chơi nghiện mất rồi!

Liễu Hàn Yên cũng không trách sao em gái chơi game, cô chỉ cần em gái vui vẻ là được:

- Chị muốn đến vũ hội Hoa Quang, em có đi không?

- Vũ hội Hoa Quang? Chị có hứng thú đối với cái chỗ này từ hồi nào vậy? Hì hì, em muốn đi, em muốn đi! Em muốn thấy cảnh những người kia ngấn người nhìn chăm chăm vào chị! Nhất định rất thú vị!

- À, đúng rồi, chị có gọi anh rể gốc đi cùng không? Không biết anh ấy đi đâu, giờ trưa rồi vẫn không thấy đâu, hay là bị người ta bắt cóc rồi không biết!

Liễu Tiên Tiên chơi rất vui, đến tận trưa cũng lười gọi điện thoại cho Tần Xuyên.

- Anh ấy đi vũ hội, vừa gọi điện cho chị.

Liễu Hàn Yên nói.

- Há?

Liễu Tiên Tiên nũng nịu:

- Anh rể xấu! Đi vũ hội chơi mà dẫn em đi! Chắc chắn là đi khiêu vũ với mấy cô nào rồi! Chị, chị mau tới đón em, mình đi bắt gian!

Liễu Hàn Yên “ừ” một tiếng, rồi cúp điện thoại, đôi mày của cô không khỏi cau lại.

Đúng rồi, cô cũng quên không chú ý, Tần Xuyên đi vũ hội với ai...

...

Ở vũ hội, Tần Xuyên nghe Liễu Hàn Yên cúp điện thoại, cũng không rõ ý cô là thế nào, đến hay không đến?

Dù sao hẳn đã nói nhớ cô như vậy, lẽ ra tốt xấu gì cô cũng phải nói một câu “Em cũng nhớ anh” chẳng hạn, chẳng phải thông lệ quốc tế đều như vậy hay sao?

Hắn không thể làm gì khác hơn là nhìn Nạp Lan Thấm cười cười:

- Cô ấy vốn như vậy, nói nửa chừng là cúp điện thoại.

Người chung quanh cũng không khỏi lắc đầu, quả nhiên Tần Xuyên cũng không thể gọi Liễu Hàn Yên tới được.

Nạp Lan Thấm cũng nói:

- Không sao, chúng tôi có thể hiểu được mà.

Tần Xuyên hơi lúng túng, nhưng cho dù có chút xấu hổ, hắn lại không để tâm đến việc Liễu Hàn Yên có đến hay không.

- Em gái, mình đi khiêu vũ đi.

Tần Xuyên kéo Tần Cẩm ra sàn nhảy.

- Chờ một chút!

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt vội đi tới, khuyên:

- Cẩm à, em đừng khiêu vũ, cả buổi chiều nay em đều chạy tới chạy lui ở ngoài, mệt lắm rồi, nếu khiêu vũ gặp phải chuyện không hay thì làm sao?

Tần Cẩm nghe vậy, hơi do dự, như chú chim bị tên, sợ cả cành cây cong, lúc này cô cũng không tự tin lắm.

- Nay hai cậu em Cẩm muốn khiêu vũ thì có liên quan cái gì mốc gì tới các cậu nào? Xảy ra chuyện gì, tôi chịu trách nhiệm cho!

Tần Xuyên xua xua tay, bảo hai người bỏ đi.

- Hừ! Anh chịu trách nhiệm? Anh có chịu trách nhiệm nổi không? Anh cũng không cùng lớn lên với em Cẩm, anh đã từng nhìn thấy sự đau đớn của em Cẩm khi em ấy phát bệnh chưa?

Tần Tử Việt không cam lòng, nói.

Tần Cầm vội lên tiếng:

- Tốt rồi, các anh đừng cãi nữa, em không nhảy đâu...

Tần Xuyên đâu có chịu, đêm nay hẳn tới đây là để Tần Cầm được vui vẻ, đã đến vũ hội mà không khiêu vũ, thì đến làm cái gì khô gì?

- Em Cầm, đừng quan tâm bọn họ làm cái quái gì, cứ tin ở anh là được! Bọn họ không có kiến thức gì đâu, em thông minh như vậy, nên biết là anh có điều để nắm chắc mới nói như vậy chứ!

Tần Xuyên nghiêm mặt nói.

Tần Cầm nhìn ánh mắt nghiêm túc của anh trai, do dự không biết có nên đồng ý hay không.

Đúng lúc này, từ bên cạnh vang lên một giọng nói quái dị, tràn đầy sự khinh thường:

- Tôi thấy hay là thôi đi... Tất cả mọi người đều biết rõ, từ lúc sinh ra, Tần Cầm của Tần gia đã là ma bệnh có thể chết yếu ớt, nếu chẳng may khiêu vũ rồi té xỉu, sống dở chết dở, thì biết tìm ai để nói lý đây?

Ánh mắt Tần Xuyên ngưng tụ, lướt nhìn về vị trí gần đó ở phía sau, trầm giọng nói:

- Anh nói ai là ma bệnh?

Người lên tiếng là Tống Kiệt vừa đúng lúc đi tới. Tống Kiệt giơ ly sâm panh lên, cười lạnh:

- Sao? Chẳng lẽ tôi nói sai à? Anh để mọi người đưa ra ý kiến phân xử đi, xem có phải cô em gái của anh từ nhỏ đến lớn vẫn đau bệnh liên tục?

- Nhắc tới cũng kỳ lạ, tập đoàn Trường Sinh của Tần gia chuyên về y dược đấy, vậy mà nhiều năm rồi vẫn không chữa hết được bệnh cho cô ấy. Tần đại thiếu, tôi thành thật khuyên anh là đừng, nếu chẳng may cô ấy khiêu vũ rồi bị thân tàn ma dại, thì ắt là Tần đại thiếu dỏm nhà anh ngồi chưa ấm đít đã phải cuốn xéo rồi!

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt đều hết sức cảm phẫn, hai người rất chướng tai khi nghe Tống Kiệt sỉ nhục Tần Cầm, nhưng lại không dám cứng đối cứng với Tống Kiệt.

Tần Cầm hết sức buồn bã, nước mắt rơi lã chã, tay nắm lấy mép váy của mình một cách đáng thương.

Cô cảm thấy tất cả đều là do mình quá vô dụng, khiến cho cả Tần gia đều hổ thẹn.

- Này, Tống Kiệt! Anh không theo đuổi được tôi, thì quay sang khi dễ Tần Cầm ư? Anh biết rõ tôi che chở Tần Cầm mà, có ý gì đây? Muốn đánh nhau phải không?

Lăng Lạc Tuyết không thể chịu nổi, cô không thích bất cứ ai xem thường Tần Cầm.

Tống Kiệt xụ mặt, ngửa tay ra:

- Lăng Lạc Tuyết, sớm muộn gì cô cũng là người của tôi, đó là điều không thể thay đổi được, vậy thì tại sao tôi phải tranh luận với cô về chuyện này? Tôi chỉ nói sự thật thôi, Tần Cầm thật sự là ma bệnh mà Tần gia chữa hoài không khỏi, nếu khiêu vũ rồi gặp chuyện không may biết truy hỏi ai, nói như vậy là sai sao?

- Anh...!

Đang lúc Lăng Lạc Tuyết sắp nổi cơn thịnh nộ, Tần Xuyên đã đưa ngay trước

mặt cô, ngăn lại.

- Chúng ta đánh cuộc đi.

Tần Xuyên tươi cười nhìn Tống Kiệt, nhưng bất cứ ai nhìn thấy nụ cười này, đều cảm thấy lạnh run.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 243: Cao Thủ Tần Cầm

Ánh mắt u tối, Tống Kiệt hỏi lại:

- Đánh cuộc? Đánh cuộc cái gì?

Tần Xuyên nắm tay Tần Cầm kéo lại gần, ôm đôi vai gầy của cô, nói:

- Anh nói em gái tôi là ma bệnh, đau ốm liên miên, nhưng trong mắt tôi, anh lại giống như một thứ rơm rạ không chịu nổi một cơn gió thổi qua! Anh tin không, khi anh đứng trước mặt em gái tôi, chỉ cần anh bị cô ấy đẩy một cái, sẽ trở thành sống dở chết dở?

Người chung quanh đều ngỡ là tai mình nghe lầm, hoặc là Tần Xuyên đã điên rồi?

Tuy Tống Kiệt không phải là người luyện võ, nhưng là một nhân viên kỹ thuật ở Ban An ninh Quốc gia, y vẫn thường xuyên rèn luyện thân thể, không phải người bình thường nào cũng có được tố chất thân thể như y.

Mà Tần Cầm chỉ là một cô gái gầy yếu, mang bệnh đã hai mươi năm, nói rằng cô bé này chỉ cần một đòn là đẩy ngã được Tống Kiệt ư? Thật vớ vẩn!

- Ha ha ha ha...

Tống Kiệt cười như điên, chỉ chỉ vào đầu:

- Tần Xuyên, anh hóa thành kẻ điên rồi sao? Anh biết rõ mình nói cái gì chứ?

Tần Cầm cũng tò mò nhìn anh trai, không biết Tần Xuyên định làm cái gì.

- Sao? Không dám à?

Tần Xuyên nhếch miệng cười.

- Tôi đâu có ngốc mà đi đáp ứng loại đánh cuộc như thế này? Cho dù cô ma bệnh kia đánh tôi mười quyền, thì cũng chỉ là gãi ngứa cho tôi thôi! Bây giờ gia tộc cổ võ của các anh đã thịnh hành cái lối khinh người như vậy rồi hả?

Tống Kiệt cười nhạt.

Người chung quanh cũng bật cười, cảm thấy Tần Xuyên thật sự quá vớ vẩn và không biết tự lượng sức mình.

- Này, rốt cuộc anh muốn làm cái gì vậy? Việc này Cầm đã thương tâm lắm rồi, anh còn định làm liên lụy cô ấy à?

Lăng Lạc Tuyết lại gần, nhỏ giọng hỏi Tần Xuyên.

Tần Xuyên xua xua tay, ý bảo cô đừng lắm lời, lại nhìn Tống Kiệt, nói:

- Tôi thấy anh sợ rồi, cùng lắm thì nhường anh ba phần, Cầm sẽ đứng cách anh ba thước, đánh anh một chưởng, xem anh có thể chịu được hay không?

Tống Kiệt then quá hóa giận, đây thật sự là Tần Xuyên đang sỉ nhục chỉ số thông minh của y!

Hoặc là không làm, hễ đã làm thì làm tới cùng, Tống Kiệt cười dữ tợn:

- Tốt, chi bằng như thế này đi, nếu tôi không ngã xuống, thì anh phải cởi hết ra mà bò ba vòng quanh sân, lại phải sửa như chó!

Mọi người nghe vậy, không khỏi im lặng lắc đầu, đặt cược như vậy thật sự quá nặng, nếu phải làm như vậy, thì từ nay về sau làm sao còn dám gặp mặt

người khác?

Nhưng Tần Xuyên lại không chút do dự, gật đầu nói:

- Hoàn toàn có thể, nếu anh thua, cũng phải làm như vậy, dù sao đây cũng là hình phạt do anh đưa ra! Tất cả mọi người ở đây có thể làm chứng!

Tống Kiệt sững sờ, không ngờ Tần Xuyên lại có can đảm đánh cược kiểu này, chẳng lẽ thằng này nắm chắc được điều gì đó?

Tống Kiệt nghiêm túc cân nhắc, lại cẩn thận quan sát vẻ mặt kinh hoảng của Tần Cầm, lập tức cảm thấy yên tâm.

Một con nữ ma bệnh, chưa từng luyện võ công, mà có thể cách ba thước dùng một chưởng đánh y té ngã? Làm sao có thể chứ?

- Tần Xuyên! Có phải não anh bị hỏng hết rồi không? Sao lại bảo Tần Cầm động thủ với hãn ta?

Hai anh em Tần Tử Hăng cấp bách đến độ đứng ngồi không yên, nhưng lại can không được.

- Anh chết thì cũng đừng kéo theo em Cầm! Nó mà xảy ra chuyện gì, anh không gánh nổi đâu!

Tần Tử Việt tức giận nói.

Nhưng không chờ hai anh em Tần gia nói xong, Tần Xuyên đã đột ngột xoay người lại, hai tay túm lấy cổ áo của hai người.

Hai anh em họ Tần đều là người luyện võ, theo phản xạ cố tránh né, nhưng bọn họ phát hiện, tốc độ ra tay của Tần Xuyên nhanh như điện chớp, hoàn toàn không thể tránh khỏi.

Lực lượng! Lực lượng rất mạnh! Khi bị nắm lấy, bọn họ hoàn toàn vô

phương chống cự!

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt sợ đến xanh cả mặt, nhìn người anh họ bị mình coi là đồ bỏ, bằng ánh mắt khó tin.

Hắn có lực lượng mạnh mẽ và tốc độ nhanh đến như vậy?

Nhưng bọn họ không phát giác được chút tu vi nào của Tần Xuyên, chẳng lẽ thực lực của Tần Xuyên cao đến mức bọn họ không phát hiện được trình độ của hắn?

Những con cháu danh gia vọng tộc nhìn thấy màn này, cũng đều bất ngờ, xem ra gã thiếu gia bị Tần gia vứt bỏ này, cũng có chút tài năng đấy?

Hai anh em họ Tần chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, trái cổ chạy lên chạy xuống, họ đã nhận ra sự lợi hại của Tần Xuyên, không dám lên tiếng nữa.

- Hình như hai người làm một chuyện...

Tần Xuyên nhìn hai người chăm chăm bằng ánh mắt sáng ngời:

- Khi gã kia nói em Cầm là ma bệnh, thì có nghĩa, em ấy đã “xảy ra chuyện” rồi! Thế cho nên, nếu hai người không có năng lực bảo vệ em ấy, thì cũng đừng ở đó mà làm nhảm mãi!

- Anh, anh đừng làm như vậy, đều là người một nhà, không nên tức giận.

Tần Cầm cuống cuống khuyên can.

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn em gái đứng bên cạnh.

Tần Xuyên buông hai người ra, lại khôi phục vẻ mặt tươi cười, nhìn Tần Cầm nói:

- Em còn nhớ chuyện anh nói với em lúc ở phòng trò chơi chiều hôm đó không?

Tần Cầm suy nghĩ một chút, ánh mắt lộ vẻ đã hiểu:

- Dạ...Là chuyển ngược lại?

- Anh biết em rất thông minh. Chuyện đó đối với em là rất dễ dàng, dù sao nếu em dùng hết sức đánh ra một chương, thì anh mới không phải cời hết ra mà mà sửa như chó.

Tần Xuyên nháy mắt với cô.

Tần Cầm có phần thấp thỏm không yên, cô đã hiểu ý Tần Xuyên, hẳn bảo cô vận hành chân khí nghịch hướng trong cơ thể, đánh ra một chương.

Nhưng có thể làm như vậy được không? Cách ba thước, uy lực của chân khí này có thể làm Tống Kiệt té ngã?

- Này, nha đầu ma bệnh, cô đã xong chưa vậy? Tôi không chờ được nữa đâu, tôi đang nóng lòng muốn xem anh cô bò lê ngoài sân mà sửa như chó đây này!

Rốt cuộc trên khuôn mặt thanh tú và non nớt của Tần Cầm xuất hiện vẻ phẫn nộ, trong lòng cô tràn đầy sự không cam lòng và bất mãn, dựa vào cái gì mà người kia xem thường mình, còn có những lời lẽ ác độc đối với Tần Xuyên?
[Truyện bạn đang đọc được chia sẻ bởi T.R.U.Y.E.N.F.U.L.L.V.N, hãy cập nhật chương mới nhanh nhất tại đây nhé!]

Cô rất hối hận đã tới vũ hội này, nhưng cô lại không có ý định trốn tránh.

- Anh cẩn thận đấy!

Giọng nói của Tần Cầm trong veo, nhưng giọng điệu lại rất kiên quyết.

Cô đi tới một chỗ trước mặt Tống Kiệt cách y ba thước, trước những đôi mắt

chăm chăm của mọi người, trầm tâm tĩnh khí, nhớ lại đường đi khi Tần Xuyên vận chân khí tiến vào trong kinh lạc trên cơ thể cô.

Trước rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ và chờ xem trò vui của mọi người, Tần Cầm vô cùng chăm chú đưa một chút Hỏa Liên chân khí trong cơ thể mình hội tụ ở kinh mạch của tay phải.

- Được chưa vậy? Làm gì mà kiểu cách vậy? Cô chường đi...

Tống Kiệt mất kiên nhẫn phàn nàn, nhưng y còn chưa nói xong, từ tay Tần Cầm, một làn sóng chân khí màu đỏ nhạt liền tuôn ra!

- Âm!

Dù sao thì Tần Cầm không thể thật sự khống chế Hỏa Liên chân khí, chân khí vừa ra khỏi tay, liền hóa thành một làn sóng hỗn loạn, tràn tới trước mặt Tống Kiệt rồi bao phủ lấy y!

- Phụt!

Mọi người chỉ thấy Tống Kiệt lão đảo lui ra phía sau ba, bốn bước, rồi phun ra một ngụm máu, sau đó mở to mắt, không cam lòng ngã trên mặt đất, mặt đỏ gay, sự phẫn nộ và khiếp sợ tràn đầy trong đôi mắt, khiến khóe mắt y như muốn rách ra.

Không chỉ Tống Kiệt sợ đến ngây người, đám người đứng ngoài quan sát cũng đều nghẹn họng trân trối mà nhìn, không sao tin nổi cảnh tượng trước mắt.

Thật ra chuyện này cũng hết sức bình thường, cho dù là không được khống chế và bị suy yếu sau khi thoát ra, thì đó vẫn là tiên thiên chân khí chính hiệu.

Chân khí của một võ giả tiên thiên trung cấp, đánh vào một người không có nội lực, cho dù cách xa ba thước, mà người đó không bị nội thương nghiêm trọng, coi như là may mắn lắm rồi.

- Ôi chào! Cầm à, sao em lợi hại như vậy? Em luyện nội công từ lúc nào vậy?

Lăng Lạc Tuyết cũng không hiểu được, bởi vì theo lẽ thường, không thể có việc người không có chân khí lại có thể tấn công người khác.

Tần Cầm cũng giật mình đưa mắt nhìn bàn tay nhỏ bé của mình, tuy tim đập dồn dập, nhưng cô thấy hết sức vui vẻ, bởi vì đã giúp Tần Xuyên thắng cuộc.

Cô đã hứa với Tần Xuyên, sẽ không nói ra, cho nên chỉ ngại ngùng mỉm cười:

- Cũng không có gì, có lẽ là do Tống Kiệt quá yếu ớt...

Tần Xuyên nhìn cô, giơ ngón tay cái lên, quả không hổ là em gái hãnh, thật sự có được vài phần phong độ nói khoác của hãnh.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 244: Bí Mật Của Nạp Lan Thấm

Không ai có thể ngờ được, chẳng những Tống Kiệt bị Tần Cầm đánh ngã, mà còn bị hộc máu! Lần này, ai thua, ai thắng trong lần đánh cuộc này, đã quá rõ ràng.

Chỉ có điều, Tống Kiệt té xuống không gượng dậy nổi, không thể thực hiện lời hứa bò và sủa như chó, lập tức được vệ sĩ của Tống gia đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Tần Xuyên lắc đầu, tỏ vẻ rất tiếc hận, cứ tưởng được xem kịch vui, nào ngờ Tống Kiệt lại chuồn mất.

- Anh, vậy là được rồi, anh đừng buộc hẳn phải thực hiện lời hứa, cạn tài ráo máng với Tống gia, cũng sẽ tạo áp lực rất lớn đối với Tần gia chúng ta. Huống chi chị dâu làm ở Ban An ninh quốc gia, lúc gặp mặt cũng khó nói chuyện.

Tần Cầm khuyên nhủ.

Tần Xuyên ngẫm lại thấy cũng đúng, cho nên nắm tay Tần Cầm, nói:

- Lúc này mời em ra khiêu vũ, lại bị người kia làm trễ nãi, bây giờ mình nhảy đi!

Tần Cầm phấn khởi gật đầu, cô cũng muốn thử một chút, rốt cuộc có cơ hội rồi.

Trên thực tế, Tần Cầm vẫn nhớ cách nhảy điệu Valse, nhưng không có cơ hội để tham gia vũ hội mà thôi.

Hai người tới sàn nhảy, bắt đầu khiêu vũ trước ánh mắt hiếu kỳ của không ít người.

Cảnh tượng vừa rồi khiến đám con cháu các đại gia tộc cũng bắt đầu hiểu ra, Tần Xuyên không vô dụng như nhiều người tưởng, võ công không phải tầm thường, mà Tần Cầm lại càng kỳ lạ, bị người ngoài gọi là ma ồm, nhưng lại luyện được chân khí?

Lúc này, khi nhìn thấy Tần Xuyên bắt đầu khiêu vũ, mọi người lại hơi kinh ngạc.

Lần trước, trong bữa dạ tiệc ở thương hội, Tần Xuyên đã học được nhiều điệu khiêu vũ, cho nên hôm nay khiêu vũ rất thành thạo, mặc dù phải dìu dắt một người mới nhập môn như Tần Cầm, hẳn vẫn nhảy rất lưu loát, tư thái tao nhã.

Trong lúc nhất thời, đám Nạp Lan Thấm, Lăng Lạc Tuyết...đều ngẩn ra nhìn, không ngờ Tần Xuyên lại có kỹ năng khiêu vũ tốt như vậy.

Chu Chí Bang nheo mắt, hỏi em gái đứng kế bên:

- Tiểu Bình, em thấy Tần Xuyên khiêu vũ rồi hả?

Chu Tiểu Bình hơi ngẩn người, lắc đầu:

- Đâu có, em chỉ biết là hẳn lái xe rất tà môn, không ngờ khiêu vũ cũng chuyên nghiệp như vậy...

- Hừ, gã Tần Xuyên này thú vị đây.

Chu Chí Bang mỉm cười, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Chỉ nhảy được một lát, mặt Tần Cầm đã đỏ bừng, hơi thở hỗn hển.

Tần Xuyên thấy dường như cô đã cố hết sức, lập tức ngừng khiêu vũ, dắt cô rời khỏi sàn nhảy.

Không ít người vỗ tay tán thưởng màn khiêu vũ của hai người, mọi người đã dần dần nhận ra, Tần Xuyên cũng không phải vô dụng như người ta nghĩ, ngược lại, có thể sau này hẳn sẽ thật sự trở thành đại thiếu gia của Tần gia, đương nhiên thái độ của họ cũng bắt đầu thay đổi.

Trên khuôn mặt hơi có vẻ thẹn thùng, nhưng Tần Cẩm lại rất phấn chấn, quay đầu lại nhìn Tần Xuyên:

- Anh, tối nay em vui lắm, cảm ơn anh!

Tần Xuyên đưa ngón tay vuốt vuốt gò má nhỏ nhắn của em gái:

- Cái này thì có gì đâu mà phải cảm ơn? Được khiêu vũ với tiểu mỹ nữ như em, anh thấy rất vinh dự mà!

- Anh cũng đừng có trêu em hoài!

Cô bé cười hết sức ngọt ngào.

Đúng lúc này, Nạp Lan Thấm lại đi tới, vừa đi vừa vỗ tay, duyên dáng mỉm cười:

- Tần thiếu gia, lúc này anh nói điệu nhảy đầu tiên phải nhảy với em gái anh, vậy bây giờ có thể nhận lời mời của người khác rồi chứ?

- Đây, hồ ly tinh, cô có biết xấu hổ không vậy? Anh ta đã từ chối cô rồi, lại còn mặt dạn mày dày chạy tới nữa?

Lăng Lạc Tuyết không chịu nổi nữa, cô đang muốn thử mời Tần Xuyên nhảy, lại bị Nạp Lan Thấm giành trước.

Nạp Lan Thấm lườm cô ta:

- Lăng Lạc Tuyết, tôi nhớ không lầm thì cô không biết khiêu vũ, chuyện này đâu có liên quan gì với cô?

- Sao lại không chứ? Chẳng qua là tôi lười không muốn nhảy...

Lăng Lạc Tuyết đỏ mặt, quả thật cô không thạo khiêu vũ lắm, bởi vì trước kia cô nghĩ thứ này không có gì thú vị, nhưng bây giờ cô sẽ không chịu thua.

- Tần Xuyên, anh đừng để ý tới cô ta, khiêu vũ với tôi này!

Lăng Lạc Tuyết đánh liêu, bất chấp xấu hổ mời Tần Xuyên.

Nạp Lan Thấm lại nhìn Tần Xuyên:

- Tần thiếu gia, chẳng lẽ một thỉnh cầu nhỏ nhỏ như vậy, anh cũng không đáp ứng?

Hai cô gái đẹp mời nhảy cùng một lúc, nhất là dáng vẻ đáng thương của Nạp Lan Thấm, khiến đám đàn ông quanh đó đều đau lòng, một đại mỹ nữ đáng yêu như vậy mời khiêu vũ, vậy mà Tần Xuyên còn do dự.

Đương nhiên, rất nhiều người ghen ăn tức ở đối với Tần Xuyên, Nạp Lan Thấm chủ động mời hẳn tới hai lần, đó là điều biết bao người khác ao ước.

Nhưng thật ra Tần Xuyên do dự vì hẳn đoán được mục đích của cô gái này khi mời hẳn khiêu vũ, cho nên hẳn cần cân nhắc cách ứng phó như thế nào...

Lúc này, hẳn khẽ gật đầu:

- Được rồi, tôi sẽ cố gắng, trước tiên tôi sẽ nhảy với Nạp Lan tiểu thư, Tiểu Tuyết đợi tôi một chút nhé!

- Vậy thì quá vinh dự cho tôi rồi.

Tuy vẫn nở nụ cười, nhưng Nạp Lan Thấm không khỏi hơi nhướn mày, sẽ cố gắng ư? Tên khốn này...

Lăng Lạc Tuyết hơi tái mặt, đây là lần đầu tiên cô ăn mặc đầy nữ tính như

vậy, hơn nữa còn chủ động mời một chàng trai, vậy mà lại chịu thua một cô gái khác...

Tần Xuyên cũng không ngờ lựa chọn của mình lại gây tổn thương nặng nề cho lòng tự trọng của Lăng Lạc Tuyết.

Mặc kệ người ngoài thấy thế nào, Tần Xuyên và Nạp Lan Thấm dắt tay nhau ra sàn nhảy.

Trong tiếng nhạc, hai người nhảy một cách lưu loát và sinh động.

Lúc này nhảy với Tần Cẩm, Tần Xuyên không dám thực hiện hết biên độ của một số động tác, nhưng Nạp Lan Thấm có tố chất thân thể và kỹ năng khiêu vũ đủ để thực hiện những động tác có độ khó cao, cho nên hai người khiêu vũ như biểu diễn với một điệu Valse có tiết tấu nhanh.

- Tần thiếu gia, anh nhảy giỏi lắm.

Nạp Lan Thấm cười tươi nói.

Mắt hai người gặp nhau, hương thơm từ trên người cô gái này tràn ngập trong mũi hắn, trong lòng hắn không khỏi cảm khái, nhìn gần, đôi môi cô ta đỏ mọng, hơi cong lên, mũi thẳng, mắt phượng sáng ngời, chỗ nào cũng đều đầy nữ tính và quyến rũ đến tận xương tủy, khiến người ta khó kìm chế được lòng mình.

Chỉ có điều, nếu như cô ta đừng có ý đồ dò xét chân khí trong người hắn, thì quá tốt rồi...

Bàn tay nắm chặt tay Nạp Lan Thấm của Tần Xuyên không ngừng cảm nhận được chân khí do Nạp Lan Thấm đưa ra, muốn thăm dò đến cùng chân khí của hắn.

Đáng tiếc là, tu vi của Nạp Lan Thấm vẫn chỉ là tiên thiên sơ cấp, hoàn toàn không thể đột phá phòng tuyến của Tần Xuyên, cũng không thể phát hiện được thực lực của hắn.

- Nạp Lan tiểu thư, cô nhảy cũng giỏi lắm, chỉ có điều, cô lại “khiêu khích” như vậy, tôi có thể tức giận đấy!

Tần Xuyên mỉm cười.

Nạp Lan Thấm chớp đôi mắt đẹp:

- Thì ra anh đã biết...ý đồ của tôi?

- Trong thiên hạ, công pháp che giấu tu vi không có nhiều, theo tôi được biết, công pháp tổ truyền của gia tộc Nạp Lan là Huyền Tinh Quyết, mà công pháp mà cô luyện, hoàn toàn không phải là công pháp kia.

Tần Xuyên nheo nheo mắt, nói.

Nạp Lan Thấm cười khanh khách, cũng ngừng thăm dò chân khí của Tần Xuyên:

- Tu vi của Tần thiếu gia không kém gì tôi, thật sự là khiến người ta kinh ngạc. Xem ra tôi vừa bắt đầu là anh đã nhận ra, nhưng bất luận như thế nào, tôi cũng đã đạt được mục đích...

- Rốt cuộc cô là ai...

Môi Tần Xuyên vẫn nở nụ cười, nhưng ánh mắt đã trở nên sắc bén, thậm chí chuẩn bị một chưởng đánh chết cô gái này bất cứ lúc nào!

Dù cho sẽ bị coi là dùng thủ đoạn ác độc đối với phụ nữ, dù cho sẽ chịu bao nhiêu phiền phức, hấn cũng không ngại!

Bởi vì, võ công mà Nạp Lan Thấm tu luyện, chính là bí quyết Cửu Phẩm Thanh Liên!

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 245: Tôi Không Hiểu Âm Chi Của Cô

Thật ra ngay từ lúc mới nắm tay Nạp Lan Thấm, Tần Xuyên đã dùng cách bắt mạch đơn giản để dò xét nội công của Nạp Lan Thấm, chỉ có điều cô ta không phát hiện được.

Lúc này, Tần Xuyên đã tin chắc là mình không lầm, hai người đều luyện một công pháp!

Nạp Lan Thấm cười khê:

- Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt dọa người như vậy chứ! Tôi chỉ muốn hỏi anh, anh cũng biết Phó Thanh Y của Thanh Liên Môn?

Phó Thanh Y?

Ánh mắt Tần Xuyên ngưng tụ, đã nhiều năm hẵn không nghe thấy cái tên này rồi, bởi vì tất cả mọi người trong Thanh Liên môn đều chỉ gọi ông ta là “Chưởng môn” hoặc “Sư huynh”, còn Tần Xuyên gọi ông là “Lão nhân”.

Đó chính là Thanh Liên Tán Nhân, vị sư phụ mất tích đã hơn ba năm của Tần Xuyên!

Phó Thanh Y là tên thế tục trước kia của Thanh Liên Tán Nhân, hoàn toàn không có ai gọi ông ta bằng cái tên này.

Lai lịch của cô gái trước mặt hẵn càng lúc càng thần bí, khiến Tần Xuyên không thể xác định được cô là thù hay là bạn...

- Cô tìm ông ấy làm gì?

Tần Xuyên hít sâu vào một hơi, vừa nhảy, vừa bình tĩnh hỏi.

Nạp Lan Thấm thực hiện xong một động tác xoay vòng, liền ngã vào ngực Tần Xuyên:

- Quả nhiên ông ấy ở Thanh Liên môn...Thanh Liên môn ở đâu?

Tần Xuyên càng nghi hoặc, cô gái này biết tên thật của Thanh Liên Tân Nhân, nhưng lại không biết Thanh Liên môn ở đâu, vậy thì làm sao cô ta lại biết bí quyết Thanh Liên?

Tuy nhiên, có thể xác định một điều, cô gái này không biết là Tần Xuyên bị Thanh Liên môn trục xuất xuống núi.

Nói cách khác, cô ta không cùng nhóm với đám người trên núi kia, Tần Xuyên cũng bỏ ý định giết chết cô ta.

- Đây là bí mật, vì sao tôi phải nói cho cô biết?

Tần Xuyên cười tà, nói.

Nạp Lan Thấm bĩu môi, vẻ mặt đáng thương nhìn hẳn:

- Tần sư huynh, anh có lòng tốt thì nói cho tôi biết đi! Từ nhỏ tôi đã tu luyện bí quyết Cửu Phẩm Thanh Liên, nhưng lại không biết Thanh Liên môn ở đâu, tôi rất hiếu kỳ!

Tần Xuyên nhếch miệng:

- Đừng vội gọi tôi là Tần sư huynh, biết đâu tôi còn nhập môn muộn hơn cô. Trước hết cô nói cho tôi biết, ai dạy công pháp đó cho cô?

- Chính là Phó Thanh Y.

Nạp Lan Thấm chớp chớp mắt mấy cái, đáp.

- Hà?

Suýt nữa Tần Xuyên nhảy sai bước, nhìn biểu lộ của cô gái này, có vẻ không phải nói dối, chẳng lẽ thật sự là do lão nhân truyền thụ cho?

Nhưng vì sao bỗng dưng ông lão thu một nữ đệ tử trong thế tục, mà lại không nói rõ môn phái ở đâu?

- Ông ấy nhận cô làm đồ đệ?

Tần Xuyên hỏi.

Nạp Lan Thấm gật đầu:

- Đúng vậy, nếu không làm sao tôi học được tới trình độ này?

Tần Xuyên im lặng, chà, khó rồi đây, khi không khi không bỗng...mọc ra thêm một tiểu sư muội, phải làm sao đây?

Tuy nhiên Tần Xuyên cũng không tin tưởng hoàn toàn, trong tình thế còn quá nhiều bí ẩn, hãn án binh bất động là tốt nhất, vì vậy trả lời:

- Tôi cũng không biết ông ấy đi đâu, cô hỏi nhầm người rồi. Còn về việc môn phái ở đâu, tôi cũng không thể nói cho cô biết, dù sao sư phụ cô không nói cho cô biết, là có lý do của ông ấy.

Nạp Lan Thấm nhìn hãn bằng đôi mắt buồn bã, khi người đẹp làm bộ đau buồn, luôn khiến người khác phải đau lòng.

- Sư huynh tốt, anh nói cho em biết đi...Nếu anh nói, em sẽ có thưởng...

Nạp Lan Thấm chớp chớp mắt, thậm chí phát ra tiếng nũng nịu từ lỗ mũi, nghe hết sức quyến rũ.

Tần Xuyên thầm kêu lên: Ái chà! Cô gái này mê hoặc chết người mà không

đền mạng, thảo nào Lăng Lạc Tuyết gọi cô ta là hồ ly tinh...Đó hoàn toàn là một lời khen ngợi!

Đáng tiếc là người đẹp bên mình Tần Xuyên không ít, khiến sức đề kháng của một chàng trai tân như hắn trở nên mạnh mẽ hơn nhiều.

- Nạp Lan tiểu thư, con người tôi rất thuần khiết, tôi không hiểu lời ám chỉ của cô đâu! À, chúng ta nhảy xong rồi.

Âm nhạc dừng lại, Tần Xuyên liền dừng bước nhảy, quay đi ngay.

Nạp Lan Thấm đứng lại tại chỗ, tức giận cắn vào môi dưới, không ngờ cô đã cố hết sức cảm dỗ, mà Tần Xuyên vẫn kìm chế được.

Đêm nay có quá nhiều việc xảy ra, Tần Xuyên cảm thấy mình cần yên lặng một chút, cho nên đi tới bên cạnh Tần Cầm, nói:

- Em gái, nhảy đã nhảy, ăn đã ăn rồi, chúng ta đi thôi!

Tần Cầm cũng đã hơi mệt mỏi, cô mỉm cười gật đầu, rồi lại nhìn quanh phía sau một chút, lộ vẻ nghi hoặc mà nhíu mày.

- Lạ thật, sao không thấy chị Lạc Tuyết?

Tần Xuyên cũng nhận thấy, dường như Lăng Lạc Tuyết đã biến mất khỏi vũ hội.

- Vừa rồi cô ấy đi trước rồi, hình như không vui, bọn anh cũng không dám hỏi cô ấy, có thể đang ở chỗ đậu xe.

Tần Xuyên sờ sờ gáy, chẳng lẽ mình không nhảy trước với cô ta, cho nên cô ta tức giận?

Tuy nhiên với bản lĩnh của Lăng Lạc Tuyết, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì, cho nên Tần Xuyên cũng không đi lo bò trắng răng, dẫn Tần Cầm

định rời khỏi.

Nhưng vừa định ra khỏi cổng, đã thấy một người đàn ông trung niên cao gầy, đi giày Tây, tóc chải ngay ngắn, dẫn theo bốn nhân viên mặc Âu phục, tràn đầy khí thế, từ bên ngoài đi vào.

- Sao Tổng khoa trưởng lại tới vậy kìa? Chẳng lẽ là vì biết Tổng Kiệt bị thương rồi?

- Anh nói người đó là Khoa trưởng Tống Ngọc, khoa trưởng điều tra của Ban An ninh quốc gia và là anh trai của Tổng Kiệt?

Lập tức có một số con cháu thế gia nhận ra người mới tới là ai.

Đám Chu Chí Bang đều nhướng mày, lập tức hào hứng nhìn về phía Tần Xuyên.

- Tổng đại ca, đã lâu không gặp. Sao anh lại có hứng đến tham gia vũ hội Hoa Quang?

Chu Chí Bang tỏ vẻ rất thân thiết, bước tới mỉm cười bắt tay Tống Ngọc một cách thân thiết.

Thế hệ hiện nay của Tống gia có ba con trai, Tống Kiệt là út, hai người anh của y giỏi hơn y nhiều. Tống Ngọc là con thứ hai, là quan chức cao cấp trong Ban An ninh quốc gia, theo tốc độ lên chức, thì không tới vài năm nữa, sẽ trở thành phó ban Ban An ninh quốc gia.

Trên khuôn mặt xương xương của Tống Ngọc lộ vẻ tức giận, sau khi bắt tay Chu Chí Bang xong, đưa mắt nhìn đám tay chân:

- Tôi đến tìm một người to gan lớn mật, tên là Tần Xuyên...

Y vừa nói ra, lập tức xác nhận suy đoán của mọi người, quả nhiên là tìm Tần Xuyên!

Khuôn mặt của những người thuộc Tần gia, ngoại trừ Tần Xuyên ra, đều lộ vẻ khó coi.

- Cũng may là lần này tôi dẫn người tới Đông Hoa làm việc, nếu không, em trai tôi bị người của Tần gia đánh, tôi chạy tới cũng không kịp!

Chu Chí Bang liếc nhìn Tần Xuyên, cười ha hả:

- Tổng đại ca, xin anh bớt giận, có chuyện từ từ nói.

Cái nhìn của y, lập tức chỉ rõ Tần Xuyên.

Tống Ngọc trừng mắt nhìn Tần Xuyên, nặng nề hừ một tiếng:

- Anh là Tần Xuyên, cháu đích tôn của Tần gia vừa trở về? Hừm, quả là lợi hại, với tư cách một trong Ngũ Đại Cổ Võ Thế Gia, quả nhiên Tần gia quá nghênh ngang, ngay cả người của Tống gia chúng tôi, nói đánh là đánh ngay!

Tần Xuyên buồn bực bĩu môi, ra về còn gặp phải đám người này, đúng là xui xẻo mà.

Thật ra nếu là trước kia, Tống gia không thể nào phản ứng nhanh như vậy, dù sao Tống gia cũng ở thủ đô.

Nhưng, đúng lúc vừa rời thành phố Đông Hoa xảy ra việc bang hội dùng súng ống thanh toán nhau, Ban An ninh quốc gia phái Cơ Vô Song thay mặt quân đội làm nhiệm vụ điều tra, còn Tống Ngọc làm nhiệm vụ phối hợp điều tra.

Từ lúc đó, Tống Ngọc chờ ở thành phố Đông Hoa, đương nhiên lập tức biết ngay việc em trai bị đánh phải vào bệnh viện cấp cứu, nổi trận lôi đình mà chạy tới.

- À...Anh là anh trai của Tống Kiệt ư? Anh lầm rồi!

Tần Xuyên nói.

- Tôi làm rồi? Sao, anh còn muốn chống chế? Chẳng lẽ em trai tôi tự làm mình hộc máu?

Tống Ngọc trợn mắt.

Tần Xuyên xua xua tay:

- Không phải ý đó, tôi nói là...thật ra em trai anh không phải bị tôi đánh, mà là bị em gái Tiểu Cầm của tôi đánh hộc máu!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 246: Để Anh Thấy Em

Tống Ngọc sững người, quét mắt sang Tần Cầm.

Tần Cầm sợ sệt co rụt người về sau, dính lấy Tần Xuyên.

- Ý... ý mà y là em ba của tao còn không bằng con nhóc này, phải không?

Tống Ngọc tức muốn xì khói.

Sắc mặt người của Tần gia càng sa sầm, lời này của Tần Xuyên chính là đổ dầu vào lửa, sẽ chọc giận Tống Ngọc.

Lần này Kim Tiểu Khai trốn sau lưng đám người Tần Xuyên khóc không thành tiếng. Vốn dĩ tối nay y muốn làm quen với con cháu thế gia, ai ngờ chẳng những không có cơ hội nói chuyện với nhân vật lớn, đã vậy có thể còn bị các con cháu thế gia khác xem như kẻ thù!

Nào ngờ Tần Xuyên không hề có ý nhượng bộ, liền khoanh tay nói:

- Phải đó, em mà y nói Cầm nhi nhà tao là con ma bệnh, kết quả lại bị Cầm nhi đánh một chưởng hộc máu, mà y nói nó không phải đồ bỏ thì là gì?

Tống Ngọc tức xanh mặt, cười trong cơn giận:

- Hay lắm... hay cho đại thiếu gia Tần gia, mà y thực sự tưởng rằng Tống gia bọn tao không dám đụng đến mà y ở tỉnh Giang sao? Bốn người kia mau bắt nó lại! Bây giờ tao tuyên bố, Tần Xuyên mà cố ý gây thương tích, lập tức bắt mà y theo pháp luật!

Tống Ngọc vung tay lên, bốn quân nhân ở phía sau liền tiến lên định ra tay với Tần Xuyên, lấy quyền hạn Bộ An ninh nội địa bắt một dân thường không chức quyền không biên chế như Tần Xuyên dễ như trở bàn tay, không cần phải thông qua bất cứ thủ tục nào.

Lúc đó Tần gia muốn đòi người cũng không thể oán trách Tống gia, dù gì Tống Kiệt bị thương cũng là sự thật.

Mà trong thời gian này, Tống Ngọc luôn có cách dạy dỗ Tần Xuyên ở nơi hẳn bị bắt nhất.

Ngay lúc mấy gã quân nhân định tiến lên ra tay, một chiếc viêt dã đèn bật chói mắt hú còi xông tới!

Một chiếc Hummer H2 chống đạn màu xanh quân đội lao tới trước tựa như mãnh thú, không buồn để ý đây là cửa hội trường mà rẽ sang chỗ đậu xe, cứ ngang nhiên đậu trước cửa chính.

Tiếng động cơ xe khiến đám người Tống Ngọc giật mình, còn tưởng xe nào đó sắp xông qua cửa, ai nấy đều ngoái đầu lại nhìn.

Tần Xuyên thì ngậy ra, đây chẳng phải chiếc Hummer của Liễu Hàn Yên sao? Cô ấy đột ngột xông tới đây làm gì?

Mọi người chưa kịp hiểu gì thì cửa xe đã mở ra, Liễu Hàn Yên tóc dài thướt tha mặc quân trang, Y Phi sắc mặt lạnh lùng cùng bước vào hội trường.

Liễu Hàn Yên lạnh lùng tựa như mới bước vào một vùng rừng núi hoang sơ, như thể cả trăm người xung quanh đều là không khí.

Đôi mắt thu thủy lạnh lùng của cô chỉ nhìn về phía Tần Xuyên, không buồn để ý tới bất kỳ người nào khác.

Nhưng cũng không ngoại lệ, tất cả những người có mặt đều chăm chăm nhìn vị nữ tướng quân.

Cô tựa như một ngôi sao băng sáng chói lướt qua đêm tối, khoảnh khắc cô xuất hiện, những thứ khác đều ảm đạm như màn đêm.

Một luồng khí lạnh buốt tức tốc tràn ngập hội trường khi cô xuất hiện, giống như nhiệt độ nơi đây lập tức giảm xuống hai, ba độ vậy.

Đám con cháu thế gia, phần lớn cả nam lẫn nữ đều kích động, ngạc nhiên và khấn trương. Với họ mà nói, được gặp Liễu Hàn Yên một lần là chuyện cực hiếm, đại đa số chưa từng gặp Liễu Hàn Yên bằng xương bằng thịt, chỉ nghe nói về lý lịch nổi trội của cô.

- Liễu Hàn Yên đến thật sao?

- Lẽ nào là do khi nãy Tần Xuyên gọi điện thoại?

- Chắc không đâu... Chỉ nói một câu nhớ thì cô ấy liền đến sao? Quan hệ của vợ chồng họ tốt như thế à?

Cả đám người bàn tán xôn xao, nhưng không ai dám lớn tiếng, thậm chí bởi Liễu Hàn Yên xuất hiện mà ban nhạc cũng ngừng chơi, chỉ vì phương thức xuất hiện quá sức kinh động.

- Ha ha, hoan nghênh hoan nghênh, Chu Chí Bang tôi chủ trì tổ chức vũ hội Hoa Quang đã ba năm nay, lần này có thể xem là long trọng nhất, có thể mời tướng quân Liễu đến đây!

Chu Chí Bang cười, tiến lên định bắt tay với Liễu Hàn Yên.

Đáng tiếc là Liễu Hàn Yên chỉ thản nhiên nhìn y rồi lướt thẳng qua, hoàn toàn không có ý muốn bắt tay với y.

Chu Chí Bang sượng sùng rút tay lại, bất đắc dĩ lắc đầu. Còn Chu Tiểu Bình đứng một bên thì che miệng cười, cảm thấy anh mình quá tự tin rồi. Phải biết rằng Liễu Hàn Yên sẽ không vì bọn họ là người của Chu gia mà khách sáo làm

gì.

Liễu Hàn Yên đến thẳng chỗ Tần Xuyên đang đứng. Khi thấy sau lưng hắn là Nạp Lan Thấm cách đó không xa, cô khẽ nhú mày, nhưng sau đó liền giãn ra.

Tần Xuyên không hơi đâu để ý bọn Tống Ngọc, hắn phát hiện trên tay Liễu Hàn Yên đang đeo nhẫn kim cương xanh mà mình tặng.

Hắn không khỏi hài lòng mỉm cười, giang rộng hai tay đi về trước hai bước ôm chầm lấy Liễu Hàn Yên, mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên và hoảng hốt của những người xung quanh.

Liễu Hàn Yên cũng rất phối hợp, tuy động tác không quá thành thạo, song cô vẫn ôm lấy phần hông của Tần Xuyên.

Cảnh tượng này lập tức khiến mọi người há mồm trợn mắt, Liễu Hàn Yên lại chịu để Tần Xuyên ôm sao?

Nạp Lan Thấm cũng mở to cả mắt, hầu như không nói nên lời.

- Bà xã, em tới đây làm gì?

Tần Xuyên cười hỏi.

Liễu Hàn Yên chớp mắt, nghi ngờ hỏi ngược lại:

- Chẳng phải anh nói nhớ tôi sao?

Tần Xuyên sững người, liền cười đáp:

- Anh nhớ em thì em liền đến à?

- Ừm.

Liễu Hàn Yên điềm nhiên nói:

- Để anh thấy tôi, hôm nay đúng lúc có chút thời gian.

Tần Xuyên cũng không biết nên cười hay khóc. Suy nghĩ của cô gái này quá dứt khoát và đơn giản, nói ra cũng có phần đơn thuần, nhưng điều này lại khiến hân cảm động.

Tần Xuyên đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt của Liễu Hàn Yên, sau đó hân xoa xoa hai bên má khiến bờ môi đỏ hồng của cô chu ra.

Trong mắt Liễu Hàn Yên tỏ vẻ nghi ngờ, tuy không biết hân định làm gì, nhưng cũng không ngăn cản.

Những người xung quanh đều kinh ngạc, Liễu Hàn Yên lại để cho một người đàn ông chạm vào mặt cô như thế, đã vậy còn không hề phản đối nữa sao?

Nhìn thế nào cũng thấy họ giống một cặp vợ chồng tình cảm cực tốt, với kiểu đùa mà người chồng hay đùa với người vợ.

Còn Y Phi đứng phía sau thấy tướng quân của mình bị chọc như thế, cô suýt nữa không nhịn được muốn chửi.

Trước ánh mắt ngơ ngác của mọi người, Tần Xuyên đột ngột cúi đầu thom lên đôi môi đỏ mọng đang chu ra của Liễu Hàn Yên.

Chụt!

Sau đó Tần Xuyên buông mặt cô ra, cười hì hì:

- Bà xã, em ngoan như thế, xem như thưởng cho em đấy.

Bị hôn môi trước mặt nhiều người như thế, Liễu Hàn Yên cũng không thấy xấu hổ, họ muốn nhìn thì nhìn đi, chẳng liên quan gì đến cô.

Dù gì hai người họ cũng từng làm qua chuyện thân mật hơn rồi, hôn thế này có là gì, cô chỉ lý giải đó là một phương thức để phát triển tình cảm giữa vợ

chồng.

Nhưng người khác lại không nghĩ vậy, ai nấy đều há hốc miệng, ngạc nhiên đến nỗi không thốt nên lời.

Họ vốn tưởng người luôn lạnh lùng như băng, xuất trần thoát tục như Liễu Hàn Yên sẽ không để mắt tới người chồng như Tần Xuyên, càng sẽ không thân mật với hẳn.

Ai ngờ quan hệ giữa hai vợ chồng này lại thân mật ngoài ý muốn, đã đạt đến mức âu yếm công khai luôn rồi!

Chu Chí Bang và cánh mày râu của các gia tộc lớn đều nổi lòng ganh tỵ. Biết bao thanh niên tài năng, công tử thế gia đã giảm nát thềm cửa Liễu gia, vậy mà vẫn không thể thu hút sự chú ý của Liễu Hàn Yên.

Rốt cuộc Tần Xuyên đã tu được phúc phần mấy đời, lẽ nào bởi vì họ đều là trẻ con nên Liễu Hàn Yên mới theo hẳn?

Kim Tiểu Khai đứng phía sau càng bội phục Tần Xuyên sát đất. Đại ca không hổ là đại ca, cả bà xã cũng đẹp đến mức kinh thiên động địa như thế sao?

Đúng lúc này, Liễu Tiên Tiên chạy từ ngoài vào, sóng ngực cứ thế tung tăng nảy nở, trông rất bắt mắt.

- Sao chị còn để anh ấy hôn chứ! Anh rể xấu! Đến vũ hội của trường cũng không dẫn theo em!

Liễu Tiên Tiên hậm hực chạy đến trước mặt Tần Xuyên tặng hẳn vài đấm, còn chen đầu vào giữa anh rể và chị mình để họ không quá đứng sát nhau.

Tần Xuyên cười gượng gạo:

- Em vợ, anh nghĩ em chơi vui như thế ở tiệm net nên không muốn làm phiền em thôi...

- Phải rồi! Em chơi ở tiệm net vui lắm... À... Không đúng! Em chơi chán chê rồi! Anh không quan tâm em! Anh rể bạc tình bạc nghĩa quá rồi đó, tội cho em một mình ở tiệm net, bị anh hắt hủi như thế...

Liều Tiên Tiên bày ra bộ mặt tội nghiệp.

Tần Xuyên bắt đắ dĩ, đành xin lỗi:

- Ngày mai dẫn em đi chơi, hôm nay là anh rể không đúng.

Liều Tiên Tiên lập tức cười hì hì:

- Vậy em tạm tha cho anh đó!

Rồi cô em vợ liền ngó dáo dác xung quanh, phát hiện bầu không khí hình như không ổn lắm, lấy làm kỳ lạ hỏi:

- Há, tại sao mọi người đều xúm quanh cửa vào vậy, không phải vũ hội sao?

Lúc này Chu Tiểu Bình phụt cười một tiếng:

- Bò sữa, anh rể nhà cậu lại gây chuyện rồi, đánh Tống Kiệt của Tống gia vào viện luôn kìa!

Liều Tiên Tiên nghe vậy liền câm nín, rồi trốn biệt sau lưng Liều Hàn Yên, dù thế nào cô cũng mặc kệ chuyện này.

- Tướng quân Liều, cô đến đúng lúc lắm. Tần Xuyên làm em tôi bị thương, cô nói phải tính sao đây?

Tống Ngọc ngẩng cao đầu, vẻ mặt hống hách.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 247: Cứ Việc Thử Đi

Tống Ngọc cũng là đàn ông, lại giữ chức ở Bộ An ninh nội địa, cũng từng nhìn Liễu Hàn Yên từng bước trở thành Thất Tướng quân, bước vào trung tâm ban ngành.

Tuy tuổi đã trung niên, biết mình không có cơ hội gì, nhưng y vẫn ôm vô số tơ tưởng với Liễu Hàn Yên.

Bây giờ phát hiện tuyệt thế giai nhân lại bị thằng nhóc Tần gia hốt tay trên, y rất muốn dạy dỗ Tần Xuyên một trận.

Liễu Hàn Yên chớp mắt, hình như có chút không hiểu, bèn quay đầu hỏi Tần Xuyên:

- Chuyện gì vậy?

Tần Xuyên nhún vai, kể lại chuyện khi nãy với cô.

Nghe xong, Liễu Hàn Yên gật đầu, nói với Tống Ngọc:

- Nếu Tống Kiệt đã tự chịu cá cược, cậu ta không hoàn thành giao hẹn xem như bỏ qua cho cậu ta, các người không có lý do để bắt người.

- Liễu Hàn Yên! Cô nói vậy là sao? Chẳng lẽ em tôi bị đánh vô cớ như thế à?

Tống Ngọc tức giận quát:

- Cô có phải người của Bộ An ninh nội địa chúng ta không?

Lời vừa thốt ra, sắc mặt của Liễu Hàn Yên liền trở nên lạnh lùng.

- Thứ nhất, chuyện này chồng tôi không sai, em của anh đáng đánh; thứ hai, tôi cống hiến cho quốc gia, không phải cho Tống gia các anh; sau cùng... Tần Xuyên là chồng tôi, các người muốn ra tay thì cứ việc thử đi!

Sắc mặt Tống Ngọc hết trắng rồi lại xanh, tức đến nỗi không nói được gì, toàn thân run rẩy.

Y không ngờ Liễu Hàn Yên lại trực tiếp ra mặt giúp Tần Xuyên như thế. Tuy mấy gã quân nhân mà y dẫn theo đều có nội lực, song không đủ sức đánh lại Y Phi bên cạnh cô, làm sao có thể cưỡng chế bắt Tần Xuyên đi?

- Được... Tần gia và Liễu gia các người xem như đã thực sự liên hôn, còn phối hợp với nhau chĩa mũi dùi vào Tống gia chúng tôi. Hôm nay trở về tôi sẽ gọi cho tổng bộ, Liễu Hàn Yên, cô cứ đợi đó bị kỷ luật đi!

Tống Ngọc quay đầu, hung hăng dẫn người đi mất.

Tần Xuyên rất thất vọng. Hắn vốn muốn cho Tống Ngọc nếm mùi đau khổ, ai ngờ Liễu Hàn Yên lại dọa chúng chạy mất.

Có điều hắn càng thêm thích Liễu Hàn Yên. Tuy nữ tướng quân này rất lạnh lùng, nhưng phân rõ đúng sai rất lý trí, không nhiều lời nhưng vẫn dứt khoát gọn gàng.

Dù thiếu chút phong tình phụ nữ, nhưng cũng có một ý vị khác.

- Cám ơn chị dâu, may mà chị đến đây, không thì tối nay bọn em gặp rắc rối rồi, nhưng liệu Tống gia có đến kiểm chuyện nữa không?

Tần Cầm đến gần cảm ơn, song cũng tỏ ra lo lắng.

Liễu Hàn Yên lắc đầu, chỉ buông một tiếng “không sao”.

Y Phi ở phía sau lăm bằm:

- Nếu không có vài người kiểm chuyện, tướng quân cũng không cần phải mạo hiểm.

Liễu Hàn Yên xoay đầu lườm cô, Y Phi đành im lặng.

- Không việc gì nữa thì tôi về trước vậy.

Liễu Hàn Yên nói:

- Sáng sớm còn phải tổ chức đặc huấn cho cả đám đội viên mới, tôi phải về giám sát.

Tần Xuyên ngây người:

- Bà xã, em cứ vậy mà đi à? Hôm nay về nhà ngủ không được sao? Không có em, hôm nào anh ngủ một mình cũng thấy trống trải lắm.

Vừa nói thế, những người xung quanh đều tròn mắt kinh ngạc, thật khó mà tưởng tượng Liễu Hàn Yên lại ngủ cùng với Tần Xuyên!

Liễu Hàn Yên chớp mắt, nói:

- Anh có thể tìm người khác ngủ cùng, trước đây tôi đã nói rồi mà.

Người đứng gần dĩ nhiên cho rằng Liễu Hàn Yên chỉ tiện miệng nói thế, chỉ có Tần Xuyên cười bất đắc dĩ, hẳn biết cô đang nói nghiêm túc.

- Có một điều anh cần chú ý.

Liễu Hàn Yên nói, nhìn Nạp Lan Thẩm cách đó không xa:

- Cô gái tên Nạp Lan Thẩm đó, anh phải cẩn thận.

Tần Xuyên sực nhớ Lăng Lạc Tuyết nói hai người họ có xích mích, hẳn bèn hỏi:

- Cô ta sao vậy?

- Tôi cũng không rõ, nhưng trước đây cô ta từng đến hỏi tôi xem anh ở đâu, môn phái anh ở chỗ nào. Lúc đó tôi chưa từng gặp anh, cũng không biết trả lời ra sao nên không muốn để ý tới cô ta. Nạp Lan Thâm tưởng tôi cố ý muốn giấu nên đã có chút chuyện với cô ta, nhưng tôi nghĩ... cô ta hẳn có ý đồ gì đó với anh.

Liễu Hàn Yên nói.

Tần Xuyên chột vờ lẽ, hóa ra mâu thuẫn này là do hấn mà nên. Xem ra tin tức Nạp Lan Thâm luôn tìm Thanh Liên môn và lão đầu là thật, hấn vẫn nên cẩn thận đối đãi mới tốt.

Dứt lời, Liễu Hàn Yên trở về xe không chút do dự.

Cứ như vậy, Liễu Hàn Yên đến như cơn gió lại vội vàng rời đi, đúng là chỉ để Tần Xuyên gặp một lát.

Liễu Tiên Tiên có chút buồn bực. Cô vốn nghĩ có thể đến vũ hội chơi, ai ngờ không được nhảy nhót hay ăn uống mà phải về nhà.

May mà Tần Xuyên hứa ngày mai dẫn cô đi chơi, vì vậy cô thấy cũng không sao.

Trên thực tế, Tần Xuyên cũng định tìm bữa nào có thể ra ngoài chơi, bởi vì hấn chẳng những muốn dẫn theo Liễu Tiên Tiên mà còn định dẫn luôn cả Lục Tích Nhan và Diệp Tiểu Nhu.

Nếu đã định cho Lục Tích Nhan và Diệp Tiểu Nhu gia nhập đội khởi nghiệp, hẳn chắc chắn phải để hai cô làm quen trước. Thực ra hai người họ đã sớm biết nhau, một người là giảng viên đại học, một người là hoa khôi đại học, lại từng có kinh nghiệm chạm mặt lúng túng bên hồ gần đó.

Nhưng nếu sau này thật sự trở thành bạn làm ăn vẫn cần có quá trình rèn giũa, ngoài ra cũng phải làm rõ quan hệ giữa các bên.

Tần Xuyên cảm thấy nếu một mình hẹn ra nói về quan hệ giữa ba người thì cũng khá gượng, cho nên hẳn quyết định cùng nhau đi chơi một ngày, rất nhiều chuyện tự nhiên sẽ hiểu.

Hôm sau, vì ảnh hưởng của bão nên thành phố Đông Hoa rất mát mẻ.

Tần Xuyên bảo Lục Tích Nhan cùng xin nghỉ, sau đó dẫn Liễu Tiên Tiên, Diệp Tiểu Nhu cùng ngồi xe đến công viên của thành phố Đông Hoa.

Đây là nơi mà Liễu Tiên Tiên chọn, cô vẫn còn tính trẻ con, chỉ muốn ngồi tàu lượn, thuyền hải tặc. Tần Xuyên chưa từng chơi bao giờ nên liền đồng ý.

Trên đường đến công viên, Lục Tích Nhan và Diệp Tiểu Nhu cùng nói chuyện. Dù gì cũng là bạn cùng trường, mới đầu Diệp Tiểu Nhu còn gọi “giảng viên Lục”, không lâu sau liền đổi thành “chị Lục” rồi.

Tần Xuyên đã sớm nói về quan hệ giữa các bên với hai cô, cho nên họ biết đều là “người của mình”, giai đoạn “ngượng ngùng” vừa qua đi thì đặc biệt thân thiết hơn.

- Anh Tần Xuyên, chị Lục là giảng viên chắc chắn có thể giúp anh nhiều, nhưng em không có kinh nghiệm làm việc gì cả, làm cùng chị ấy có khi nào gây phiền phức không?

Diệp Tiểu Nhu lo lắng hỏi.

- Tiểu Nhu, em đừng nói vậy, trước đây chỉ cũng chỉ toàn làm việc trên giấy, chắc chắn em có nhiều kinh nghiệm xã hội hơn mà.

Lục Tích Nhan cười nói.

Tần Xuyên vừa lái xe vừa nói:

- Hai em đừng khách sáo nữa, anh thấy chỉ cần có nhiệt tình, nghiêm túc học

hỏi, làm việc thì sẽ có thành quả... Nếu không nắm chắc thì anh cũng không bảo hai em giúp đâu, hơn nữa người khởi nghiệp là anh, hai em đừng đảo khách thành chủ nữa.

Hai cô gái tròn xoe mắt, nhưng sau cùng cũng thở phào, dù gì Tần Xuyên trong mắt hai cô cũng là kiểu người không gì không làm được.

Liễu Tiên Tiên vừa ăn kem mua dọc đường vừa cười hì hì:

- Anh rể, có phải anh muốn một lười tóm gọn người đẹp trong trường bọn em không? Chị Lục quen với anh lúc nào vậy?

Lời này khiến Lục Tích Nhan ửng hồng mặt. Nhưng kể cũng lạ, tại sao em vợ của Tần Xuyên không hề nói giúp chị mình, không tức giận chút nào hết?

Tần Xuyên quay qua cười với Liễu Tiên Tiên:

- Em vợ, nếu em không hỏi vấn đề này, lát nữa anh rể sẽ mua thêm hai cây kem cho em.

- Ủ ừ! Vậy em không hỏi nữa!

Liễu Tiên Tiên gật đầu như gà mổ thóc, lập tức bị mua chuộc rồi.

Lúc này xe rời khỏi đường lớn, rẽ vào một đường nhỏ ở rìa ngoại thành.

Bất thành lình, một chiếc xe tải lớn ngang nhiên chạy tới chắn trước chiếc Bentley SUV của Tần Xuyên.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 248: Làm Lớn Chuyện

Tần Xuyên liền thẳng gấp, ba cô gái trong xe giật mình hét lên, không ai ngờ chiếc xe tải lại chạy mạo hiểm như thế.

- Người đó có biết lái xe không vậy? Em muốn báo cảnh sát!

Liễu Tiên Tiên tức tối dẫu môi, mặt phồng lên như bánh bao ú, bởi vì kem của cô đã bị rớt xuống váy!

Nhưng ngay sau đó thấy mấy người kia xuống xe, Liễu Tiên Tiên liền im lặng.

Lục Tích Nhan và Diệp Tiểu Nhu ngồi ghế sau căng thẳng đến mức ôm chặt nhau, không dám tin những gì mình thấy.

Chỉ thấy bốn gã to con mặc áo ngắn tay hoặc áo ba lỗ, tay cầm súng tự động hung hăng nhảy xuống từ thùng xe tải.

Hai gã đứng hai bên, hai gã đứng sau bao vây xe họ, một gã đeo khuyên tai một bên ra hiệu bảo Tần Xuyên hạ cửa kính xe xuống.

Tần Xuyên vẫn giữ bình tĩnh. Bản thân hẳn hoàn toàn không bị đe dọa bởi mấy khẩu súng, nhưng ngật nổi trong xe còn ba cô gái nữa.

Vì vậy Tần Xuyên vẫn hạ cửa kính xuống.

Gã đeo khuyên tai đánh mặt lại, chỉ thùng xe đang mở ở phía trước.

- Các vị, ban ngày mà cầm súng, hình như quá kính nghiệp rồi đấy.

Tần Xuyên cười nói.

- Tụi bây mau xuống xe, từng đưa một vào thùng xe, dám chạy trốn sẽ bị bắn chết!

Liễu Tiên Tiên sợ hãi, ghen giọng nhìn Tần Xuyên:

- Anh rể... em sợ.

Tần Xuyên thở dài. Tuy hẳn có thể giết luôn đám to con này, nhưng một là có thể khiến ba cô gái bị thương, hai là hẳn không hiểu ai đứng sau lưng giở trò này.

Nghĩ ngợi một hồi, Tần Xuyên quay đầu nói:

- Nhan Nhan, em xuống trước đi, cứ làm theo lời chúng, không sao đâu.

Lục Tích Nhan gật đầu, việc đến nước này, cô cũng không biết xảy ra chuyện gì, đành tin vào ánh mắt nghiêm túc của Tần Xuyên.

Bốn người Tần Xuyên bước vào thùng xe mới phát hiện có một chiếc lồng sắt lớn đã chuẩn bị sẵn cho họ.

Tần Xuyên càng thấy tò mò, đám người này xem ra không chỉ đơn giản là bắt cóc, bằng không sẽ không bắt nốt họ, còn chuẩn bị chu đáo đến thế.

Mấu chốt là nhìn lồng sắt này được hàn rất chính xác, vậy lần hành động này của chúng có thể cũng đặc biệt chuẩn bị cho họ.

Tuy bây giờ Tần Xuyên có tự tin xử đẹp hết bọn này, nhưng hẳn vẫn quyết định xem ai đứng sau lưng rồi tính sau.

Sau khi bốn người vào lồng sắt, xe tải rục rịch rời khỏi con đường đó, còn chiếc Bentley bị bỏ lại bên đường.

Tuy gần đó có vài người dân đi qua, song không ai phát hiện có gì bất

thường.

...

Tại trụ sở tập đoàn Lăng Vân, trong phòng làm việc của Chủ tịch.

Bạch Dạ mặc tây phục ngồi trên sô pha, trước mặt cô là một đồng hoa tươi vừa được vận chuyển bằng đường hàng không từ Hà Lan tới.

Một tay cô cầm kéo nhỏ tỉa hoa, tay còn lại cầm hoa đã tỉa vào giỏ hoa. Một tác phẩm nghệ thuật cắm hoa dần dần thành hình.

Lúc này Freya vào phòng làm việc, cung kính báo cáo:

- Chủ nhân, đã bắt cóc Liễu Tiên Tiên thành công, nhưng mà còn có Tần Xuyên và hai phụ nữ khác trên xe, tổng cộng bốn người đều dẫn qua, có cần giết họ trước trên đường không?

- Việc giết người, nếu không cần thiết thì không cần làm, nếu làm thì để mấy tên Nhật Bản đó làm đi. Nếu có thể xử gọn tên Tần Xuyên phiền phức đó cũng là một chuyện không tệ.

Bạch Dạ ngửi hương hoa tu-líp trên tay, gật đầu cười hài lòng.

Freya tiếp tục nói:

- Vậy bây giờ chúng ta có chuyển tin này đến Hàn Thích không? Hay là chuyển đến bộ chỉ huy quân khu?

- Toàn bộ đều chuyển, chỉ cần dùng vệ tinh chỉnh địa chỉ hoàn toàn nặc danh là được. Với tính cách của Liễu Hàn Yên, em gái mình có chuyện, hơn phân nửa sẽ dẫn theo Y Phi đến cứu, như vậy càng tiện cho mấy tên Nhật Bản giết cô ta. Có điều lần này chúng ta phải làm lớn chuyện, dù thế nào cũng phải kinh động cả quân khu mới được...

- Dạ, chủ nhân.

Freya đáp một tiếng, vừa định ra ngoài liền bị Bạch Dạ gọi lại.

- Khoan đã!

Bạch Dạ nheo mắt, dường như nhớ ra chuyện gì đó:

- Đường chủ của hội Đăng Long tên... Thôi bỏ đi, mặc kệ tên gì, gọi tên đó đến nơi vắng người giết phứt rồi vứt xác xuống biển đi.

...

Một tiếng sau, xe tải chạy đến một kho hàng bỏ hoang ở nơi vắng vẻ.

Vùng này vốn sẽ xây khu công nghiệp kiểu mới, tiếc thay do nguồn nước ô nhiễm nên chính phủ cho dừng toàn bộ hạng mục này. Bốn, năm năm nay không có ai đến phát triển, nơi này đã mọc đầy cỏ dại.

Trong kho hàng này chất đống bừa bãi những thùng gỗ được phủ kín bằng các mảnh vải rách bám đầy bụi.[Truyện bạn đang đọc được chia sẻ bởi T.R.U.Y.E.N.F.U.L.L.V.N, hãy cập nhật chương mới nhanh nhất tại đây nhé!]

Sau khi xe vào kho hàng, mấy gã to con mở thùng xe rồi mở cửa lồng sắt, dùng súng chỉ nhóm Tần Xuyên bảo họ xuống xe.

Thực ra vừa vào kho hàng, Tần Xuyên liền phát hiện ở đây có đến ba cao thủ võ sĩ Tiên Thiên có khí tức không dưới sơ cấp.

Sau khi xuống xe, hắn có thể thấy trước mắt là một già hai trẻ, từ trang phục và cảm giác có thể đoán hơn phân nửa là người Nhật.

Một tên trẻ tuổi trong đó càng khiến Tần Xuyên ngạc nhiên hơn:

- Sao lại là anh?

Honda Kuisa cũng sững sờ, đây chẳng phải là người đàn ông từng gặp ở đại học Đông Hoa sao?

Có điều sau khi ngạc nhiên, y chỉ gật đầu:

- Vị này, lại gặp nhau rồi.

Cha con Iga nhìn y hỏi có chuyện gì, Honda Kuisa kể lại chuyện chạm mặt ở đại học rồi họ mới thôi.

Trong đầu Tần Xuyên lóe lên một suy nghĩ, hèn gì tên này lại đến đại học hỏi khu nhà nữ sinh, xem ra hơn phân nửa là đến điều tra về Liễu Tiên Tiên.

Tuy Tần Xuyên không sợ cùng lúc đối mặt với ba cao thủ cấp Tiên Thiên, nhưng trước khi làm rõ mọi chuyện, hẳn không muốn manh động.

Honda Kuisa nhíu mày nói:

- Vị này, cho dù anh là ai, anh và hai cô gái kia không nên xuất hiện trên chiếc xe đó, chúng tôi đành đặc tội thôi.

...

Lúc này Liễu Tiên Tiên định thần lại, biết họ đến để bắt cóc cô, bèn tức tối la lên:

- Bọn Nhật các người! Cứ đợi mà xem! Chị tôi mà biết sẽ đông các người thành băng hết!

- Hừ, toàn nói bậy bạ, bọn tao chờ chị mày qua đây đây!

Iga Kumitsu khinh miệt một câu, lại hỏi:

- Thân phận một nam hai nữ này xác minh được chưa?

Gã đeo khuyên tai đáp:

- Chúng tôi không rõ, nhưng chủ nhân nói nếu các anh muốn giết thì cứ tự nhiên.

- Hì hì, giết luôn thì uổng quá, hai cô gái này đẹp như thế, trên đời hiếm gặp. Hay là trong khi đợi tên phản đồ đó đến, Honda Kuisa-kun (*), chúng ta mỗi người một cô, hưởng cho sướng trước đã!

(*) Kun là cách gọi thân thiện với nam giới, do người có địa vị cao hơn, nhiều tuổi hơn gọi những người ít tuổi hơn mình.

Iga Jiro cười tà.

Honda Kuisa lắc đầu:

- Trói họ lại hết đi, mục đích lần này của chúng ta là tìm Hisakura, không phải giết người.

Iga Jiro không tình nguyện cho lắm, nhưng nể mặt Honda Kuisa, y đành phất tay bảo gã đeo khuyên trói nhóm Tần Xuyên lại.

Tần Xuyên cũng để mặc chúng, dù gì với hãn dây thừng chỉ như làm từ giấy, lúc nào cũng có thể cắt đứt. Nhưng khi nghe chúng nhắc tới Hisakura, hãn liền biết chúng đến tìm Y Phi!

- Các vị, các vị tìm Y Phi cứ nói với chúng tôi, cần gì phải bắt trói như vậy?

Tần Xuyên cười hỏi.

- Câm mồm! Nhỏ phản đồ đó không dám đến gặp tui tao!

Iga Jiro trừng mắt quát.

Tần Xuyên nghi ngờ, sao lại biến thành phản đồ rồi. Hãn từng nghe Liễu Hàn Yên kể rằng cô từng cứu Y Phi trên chiến trường, sau đó Y Phi đã theo cô, lẽ nào việc Y Phi rời khỏi Nhật Bản còn có ẩn tình khác?

- Không phải chứ, tôi khá thân với Y Phi, gan cô ấy cũng khá lớn, các anh là gì của cô ấy? Có khi nào lằm ròi không? Hay là để tôi gọi điện hỏi giúp các anh?

Tần Xuyên tiếp lời.

Cha con Iga hoàn toàn không buồn để ý tới Tần Xuyên, thậm chí có phần mất kiên nhẫn, trái lại Honda Kuisa có phần động ý.

Y đến trước mặt Tần Xuyên, hỏi:

- Vị này, lần này chúng tôi đến đây vốn không định làm chuyện phạm pháp thế này. Tôi là thứ nam của gia tộc Honda ở Nhật, tôi là Honda Kuisa.

Tần Xuyên “à” một tiếng, tuy không biết đó là gia tộc nào, song hẳn vẫn hỏi:

- Anh tìm Y Phi có chuyện gì?

- Tôi là... vị hôn phu của Hisakura.

Honda Kuisa buồn bã nói.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 249: Hiểu Nhau

Tần Xuyên ngậy ra, ngay sau đó có chút buồn cười, như vậy là vượt ngàn dặm tìm vợ à?

Sau khi nghe Honda Kuisa kể lại, Tần Xuyên đã hiểu đại khái đầu đuôi mọi chuyện.

Iga là gia tộc võ sĩ truyền thống của Nhật, có sức ảnh hưởng với cả hai giới hắc bạch. Còn Honda Kuisa là gia tộc chủ yếu làm kinh doanh, hai nhà đã có giao tình từ mấy đời.

Iga Hisakura là con của tộc trưởng, vốn đã hứa gả cho Honda Kuisa, nhưng cô đã trốn mất vào đêm trước hôn lễ.

Mãi đến trước đó một trong Thập tam Binh Vương là Kashima Jubei – đệ tử của Iga Kumitsu thấy Y Phi xuất hiện ở Hàn Thích, họ mới biết cô đã đến Hoa Hạ.

- Tôi không biết tại sao Hisakura không từ mà biệt, nếu không muốn gả cho tôi thì có thể nói thẳng với tôi, cần gì phải chạy tới Hoa Hạ xa xôi, ảnh hưởng đến tình cảm hai nhà.

Honda Kuisa thở dài.

Tần Xuyên cười:

- Cho dù anh chịu bình tĩnh nói chuyện, sợ là cha và anh cô ấy không có ý đó đâu. Anh chưa từng nghĩ vấn đề không phải ở anh, mà là do nội bộ gia tộc Iga bọn họ sao?

Honda Kuisa ngậy người, do dự nhìn qua Iga Kumitsu và Iga Jiro.

Iga Jiro tức thì giận dữ:

- Honda Kuisa – kun, đừng nghe nó nói nhảm! Chúng tôi có vấn đề gì chứ? Chúng tôi luôn một lòng vì tương lai tốt đẹp của hai nhà, cố gắng tác thành hôn nhân giữa hai người.

- Nếu đã không có vấn đề, hai người sao cứ phải dùng thủ đoạn này bắt Y Phi tới đây? Không thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng sao?

Tần Xuyên hỏi bật lại.

- Mà...

Sắc mặt Iga Jiro lúc xanh lúc xám, hầu như không rạn nổi lời nào.

- Tên Hoa Hạ dẻo mồm, mà có thể chưa hiểu rõ hình hình hiện tại...

Trong mắt Iga Kumitsu lóe lên tia lạnh lùng, y vẫy tay.

Một tên võ sĩ Nhật mặc thường phục màu đen tiến đến, gật đầu nói:

- Sư phụ.

Họ dẫn theo tổng cộng bốn võ sĩ Nhật, nhưng bốn gã này đều có thực lực Hậu Thiên trung cấp, là đệ tử của Iga Kumitsu.

- Cắt lưỡi của nó đi!

Iga Kumitsu lạnh lùng ra lệnh.

Gã đệ tử đó nghe xong liền nhìn Tần Xuyên. Gã nhe răng cười, một con dao sắc lạnh rơi xuống từ ống tay áo...

Diệp Tiểu Nhu, Lục Tích Nhan và Liễu Tiên Tiên thấy cảnh này đều hét lên

kinh hãi, cực kỳ lo lắng nhìn Tần Xuyên.

Tần Xuyên thờ dài. Tuy trong kho hàng này có không ít người mang súng, nhưng hình như hẳn không còn thời gian cân nhắc thời cơ ra tay tốt nhất rồi.

...

Hơn cả trăm quân nhân vẻ mặt nghiêm túc, súng đã lên nòng bao vây 360 độ xung quanh kho hàng này không một kẽ hở.

Đồng thời cách kho hàng khoảng hai, ba trăm mét, mười mấy chiếc xe quân dụng đã lục đục chạy đến, bao gồm bảy tám chiếc bọc giáp, ba chiếc trong đó thậm chí còn trang bị cả tên lửa.

Tống Ngọc mặc đồ rằn ri đứng ở hậu phương đám quân sĩ dùng ống nhòm quan sát.

Họ nhận được tin nặc danh ở quân khu, rằng tộc trưởng gia tộc Iga ở Nhật dẫn theo một đám người cầm súng bắt cóc Liễu Tiên Tiên, Tần Xuyên cùng hai cô gái không rõ danh tính khác.

Các vụ án vũ khí trước đó không có manh mối nào lập tức có tiến triển vượt bậc, không ít người liên liên tưởng đến kẻ buôn lậu vũ khí có liên quan đến gia tộc Iga!

Dù gì phía quân Hoa Hạ cũng biết gia tộc Iga có không ít nguồn hàng như thế ở Nhật, cũng có khả năng họ đưa số vũ khí này vào Hoa Hạ để phát triển quan hệ ngầm.

Nhưng đám người này lại dám ban ngày ban mặt bắt cóc con cháu của Liễu gia và Tần gia, đây đúng là không xem quân đội Hoa Hạ ra gì cả.

Cấp trên cực kỳ xem trọng, bảo Tống Ngọc và Cơ Vô Song lập tức đến đó cứu Liễu Tiên Tiên và Tần Xuyên, quan trọng nhất đương nhiên vẫn là phải tóm gọn, thậm chí giết chết đám tội phạm có vũ khí đó.

Nhìn qua ống nhòm một hồi lâu, Tống Ngọc nheo mắt nói với Cơ Vô Song bên cạnh:

- Tướng quân Cơ, anh có hiểu gì về đám Iga Kumitsu đó không?

Lúc này Cơ Vô Song cũng ra chiều suy tư:

- Theo tôi biết, hai mươi năm trước Iga Kumitsu đã là cao thủ hàng đầu trong các cao thủ Tiên Thiên sơ cấp, bây giờ sợ là đã lên võ sĩ Tiên Thiên trung cấp. Còn con trai Iga Jiro của ông ta cũng là cao thủ nổi trội trong lứa thanh niên Nhật Bản, có thực lực Tiên Thiên sơ cấp. Còn Honda Kuisa xuất thân từ gia tộc Honda chủ yếu làm kinh doanh, nhưng gia tộc Honda có qua lại với không ít phái võ cổ Nhật Bản, nếu y tập võ từ nhỏ thì thực lực chắc cũng không tệ đâu.

Tống Ngọc phân tích:

- Nếu vậy, chúng ta có khả năng sẽ đối mặt với ba võ sĩ Tiên Thiên, trong đó thậm chí có một đại cao thủ Tiên Thiên trung cấp?

- Đúng thế, uy lực Bạt Đao Thuật trường phái Iga không tầm thường, cả Kashima Jubei từng là một trong Thập tam Binh Vương cũng là đệ tử của Iga Kumitsu, từ đó có thể thấy rõ.

Cơ Vô Song nhìn Tống Ngọc đầy ẩn ý.

Sau khi hai người gần như đã hiểu nhau, Tống Ngọc cảm thán:

- Nếu đã vậy, chúng ta đành phải chờ cấp trên phái thêm vài cao thủ tới mới dễ cứu người. Dù gì đối phương cũng có súng đạn, không biết trong kho hàng đó còn chứa vũ khí gì không, nếu hành động tùy tiện sợ là không cứu được con tin Tần gia và Liễu gia đâu.

Cơ Vô Song gật đầu:

- Để đảm bảo thì đúng là không thể vội vàng hành động.

Đúng lúc này, một giọng nữ kiên quyết hét lên từ cách đó không xa:

- Không thể đợi!

Cơ Vô Song vừa nghe liền biết ai đã tới, y vội xoay người lại, vẻ mặt cười bất đắc dĩ:

- Hàn Yên, cô đến rồi, nhận được tin rồi à?

Liều Hàn Yên mặt lạnh như sương dẫn theo Y Phi nhanh bước đến gần, còn Y Phi theo sau lại cực kỳ áy náy, trông rất phiền muộn.

- Mục đích chính của họ lần này là muốn bắt Y Phi về và báo thù tôi, nếu kéo dài nữa họ sẽ phát hiện đã bị bao vây, lúc đó hai bên đều bị thua thiệt, con tin sẽ nguy hiểm đến tính mạng!

Liều Hàn Yên nói.

- Hàn Yên, cô bình tĩnh một chút. Tôi biết cô lo cho em gái, nhưng dù có thêm cô thì chỉ có hai người chúng ta là võ sĩ Tiên Thiên, sợ là một mình Iga Kumitsu cũng đánh không lại. Nếu dùng vũ khí khống chế thì càng dễ gây nguy hiểm cho em gái cô.

Cơ Vô Song khuyên.

Liều Hàn Yên lạnh lùng nhìn y, ánh mắt sắc bén dường như có thể nhìn thấu con người y. Điều này khiến trên mặt Cơ Vô Song có phần mất tự nhiên.

Liều Hàn Yên có thể nói thẳng trong đó có Tần Xuyên là võ sĩ Tiên Thiên trung cấp, cho dù công lực thua kém nhưng hẳn vẫn có thể ngăn Iga Kumitsu một lúc.

Nhưng nghĩ đến hình như Tần gia vẫn chưa muốn công khai bí mật này, cô

cũng không tiện tiết lộ.

- Anh đánh không lại, không có nghĩa là tôi không đánh lại, bây giờ tôi phải vào cứu Tiên Tiên... Tôi chỉ có một em gái ruột, ai dám làm nó bị thương dù chỉ một chút, tôi cũng sẽ bắt kẻ đó trả giá bằng máu!

Đoạn Liễu Hàn Yên định xông vào kho hàng đó.

- Không thể được!

Cơ Vô Song nhảy ra nhanh như chớp, giang rộng hai tay chặn trước mặt Liễu Hàn Yên, sắc mặt âm trầm:

- Tôi không cho phép người phụ nữ tôi thích vào tìm chết như thế!

Lúc này Y Phi đã ửng đỏ khóe mắt, nói:

- Tướng quân, chị đừng vào đó! Em đi! Em sẽ gặp họ, người họ muốn bắt, muốn báo thù là em, em không thể liên lụy đến chị nữa! Chị yên tâm, dù em có chết cũng sẽ bắt họ thả Tiên Tiên ra!

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 250: Giới Hạn Để Tha Thứ

Dứt lời, Y Phi một mình chạy nhanh vào kho hàng đó.

- Y Phi!

Liễu Hàn Yên gọi một tiếng muốn ngăn lại, nhưng đã bị Cơ Vô Song chặn trước mặt.

- Hàn Yên, nếu phó quan Y đã có bối cảnh gia tộc Iga Nhật Bản thì cô phải sớm đoán được có ngày hôm nay, cô cứ để cô ấy tự mình giải quyết vấn đề này đi. Chúng tôi đã xin chỉ thị từ cấp trên, xác định xong kế hoạch tác chiến rồi hành động cũng không muộn, dù gì bọn chúng cũng không thoát được.

Cơ Vô Song đầy vẻ lo âu, thờ dãi:

- Nếu cô xảy ra chuyện gì, cả đời này tôi sẽ ăn ngủ không yên.

Liễu Hàn Yên không hề có chút ý nghĩ nào, lạnh lùng nhìn Cơ Vô Song:

- Tướng quân Cơ, tôi nhắc lại lần cuối, anh thích ai cũng không liên quan gì đến tôi. Tôi là người đã có chồng, anh nói những lời đó với tôi chỉ khiến người ta hiểu lầm, tôi không hy vọng người nhà chồng có hiểu lầm rồi làm khó, cho nên... Nếu anh lại tự tiện như thế, sau này chúng ta tốt nhất đừng gặp nhau nữa.

- Hàn Yên, sao cô lại nói vậy, tôi thật lòng quan tâm cô mà.

Cơ Vô Song tỏ vẻ thâm tình tràn trề.

- Câm miệng!

Liễu Hàn Yên lạnh lùng quét mắt nhìn Cơ Vô Song và Tống Ngọc:

- Tướng quân Cơ, trưởng phòng Tống, hai người không phải muốn thừa dịp này để Tần Xuyên chết trong đó, mượn dao giết người đấy chứ?

Tống Ngọc và Cơ Vô Song đều biến sắc, ánh mắt trở nên u ám phức tạp.

Tống Ngọc dĩ nhiên chỉ mong Tần Xuyên chết, dù gì người của Tần gia chết cũng không liên quan đến họ, với lại Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên đã khiến họ mất mặt trước nhiều người, đây chính là cơ hội tốt để báo thù.

Cơ Vô Song lại càng mong Tần Xuyên chết, như thế y mới có thể dừng hoạn đến Liễu gia hỏi cưới. Lúc đó mặc kệ Liễu Hàn Yên có đồng ý hay không, là một quả phụ lại không có con sẽ không trụ được ở Tần gia, Liễu gia chắc chắn sẽ muốn gả Liễu Hàn Yên cho Cơ gia để đạt nhiều lợi ích hơn.

- Hàn Yên, sao cô lại nghĩ vậy, chúng tôi thật sự suy nghĩ vì sự an toàn mà.

Cơ Vô Song cười gượng.

Liễu Hàn Yên không chút biểu cảm, trong mắt lóe lên tia sắc lạnh:

- Tôi vốn không muốn nói rõ vài chuyện, nhưng thói ti tiện của hai người đã vượt khỏi giới hạn mà tôi có thể tha thứ... Nói đến nước này, tôi không muốn nói lý lẽ với hai người nữa... Bây giờ tôi muốn vào kho cứu người, nếu ai trong các người muốn cản, tôi sẽ xem kẻ đó là hung thủ hại em gái và chồng tôi!

Dứt lời, Liễu Hàn Yên điểm nhẹ mũi chân thi triển khinh công tuyệt diệu, tựa như én bay uyển chuyển vượt xa mấy chục mét...

- Hàn Yên!

Cơ Vô Song gọi với theo, chân muốn bước theo, song chợt khựng lại tại chỗ.

Tống Ngọc đứng sau hừ một tiếng:

- Tướng quân Cơ, cứ để cô ta đi đi, dù gì chúng ta cũng đã báo với cấp trên đối phương có võ sĩ Tiên Thiên trung cấp, cô ta tự tìm chết cũng không liên quan gì đến chúng ta.

Sắc mặt Cơ Vô Song âm trầm đến đáng sợ, hai nắm tay siết chặt, song vẫn không đuổi theo cản lại.

Tuy Cơ Vô Song mong có được Liễu Hàn Yên, nhưng vẫn chưa đến mức thí mạng vì người phụ nữ này...

...

Trong kho hàng, Tần Xuyên thấy gã võ sĩ định đến cắt lưỡi mình, hăn định làm đứt dây thừng thì chợt nghe bên ngoài có động tĩnh.

- Dừng tay!

Y Phi mở toang cánh cửa khép hờ của kho hàng hiên ngang bước vào, hơi thở gấp gáp, rõ ràng trong lòng cô rất bất an.

- Hisakura! Cuối cùng em cũng đến!

Kuisa lộ một tia vui mừng.

Y Phi thấy Honda Kuisa bèn cười gượng gạo:

- Honda Kuisa – kun...

Kutsumi và Iga Jiro đều cười khẩy, bởi vì Y Phi không dẫn theo nhiều người như họ đoán trước.

Hai cha con đều không biết cả kho hàng đã bị quân đội bao vây từ xa.

- Em gái yêu quý của anh, cuối cùng em cũng chịu đến gặp ba và anh rồi, mấy năm nay em trốn xa thật đấy.

Iga Jiro cười ác độc.

- Ba, anh, con biết hai người muốn dẫn con về, con xin chịu bất cứ hình phạt nào, nhưng mong hai người bỏ qua cho tiểu thư Liễu.

Đoạn Y Phi khom lưng cúi đầu rất nghiêm túc.

Liễu Tiên Tiên đỏ mắt, hét lên:

- Chị Y Phi đừng cúi đầu với họ! Họ là kẻ xấu, không nghe chị nói đâu! Hơn nữa anh rể, chị Tiểu Như và chị Lục cũng phải cùng ra mới được!

Y Phi hồ thẹn nói:

- Tiên Tiên, là chị đã hại em, chị vô dụng... có khả năng không thể cứu mọi người ra ngoài.

- Ha ha... Y Phi? Mày còn đổi thành tên tiếng Hán sao? Đáng tiếc, là phản đồ của gia tộc Iga, mày còn không cứu nổi một người! Nếu mày đã đến đây thì bọn chúng cũng không cần sống nữa!

Iga Kumitsu đưa tay ra hiệu muốn “giết”, bảo đệ tử giải quyết luôn nhóm người Tần Xuyên.

Tuy Y Phi đã sớm đoán được không dễ cứu người như thế, nhưng cha cô kiên quyết giết người như vậy lại nằm ngoài sự đoán của cô.

Cô vội hét với Tần Xuyên:

- Anh còn đợi gì nữa! Mau cứu Liễu Tiên Tiên ra đi!

Tần Xuyên tức đến muốn chửi thề. Cô nàng ngu ngốc, giờ phút này phải cố gắng thu hút sự chú ý của chúng mới đúng, mắc gì cứ hướng ánh mắt của chúng sang hẳn mới chịu!

Quả nhiên cả đám võ sĩ Nhật liền nhìn Tần Xuyên với ánh mắt kỳ lạ.

Tần Xuyên phụt cười một tiếng:

- Thật ngại quá, tôi vốn định giải quyết vấn đề một cách hòa bình, máu đổ thành sông trước mặt phụ nữ không thích hợp, nhưng mà... xem ra các người không định cho tôi cơ hội rồi.

Ngay khi Tần Xuyên vừa dứt lời, dây thừng trói sau lưng hắn đã đứt phụt như mảnh giấy mỏng manh!

Gã võ sĩ cầm dao định giết Tần Xuyên kia chưa kịp phản ứng thì phát hiện dao trên tay đã biến mất!

Thân hình Tần Xuyên tựa như một luồng gió mạnh, tay phải đoạt lấy dao trên tay gã võ sĩ, tay còn lại lật qua nắm chặt dao, lưỡi dao liền sượt qua cổ gã.

Phụt!

Tia máu bắn ra từ cổ họng gã, một tên võ sĩ đã bị Tần Xuyên hạ gục chưa đầy một giây!

Tuy Y Phi đã biết Tần Xuyên là võ sĩ Tiên Thiên, nhưng cô không ngờ kỹ thuật chiến đấu võ cổ của hắn lại chuẩn xác như thế, thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn!

- Đồ ngốc (*)! Nó biết võ cổ!

Bọn Iga Jiro rống lên, lúc này mới biết đã bị Tần Xuyên đánh lừa.

(*) Đồ ngốc (baka): nguyên văn là phiên âm từ tiếng Nhật.

Tần Xuyên không hơi đâu nhiều lời. Bởi vì bốn phía kho hàng còn có vài tay súng, mấy tên này chưa chắc bắn chuẩn thế nào, nhưng súng đạn không có mắt, nếu trúng mấy cô gái sau lưng sẽ có chuyện lớn.

May thay, hần nhìn qua khoe mắt liền thấy Liễu Hàn Yên đang chạy tới từ bên ngoài, bèn lạnh trí hét lớn:

- Hướng bảy giờ, mười một giờ, hai giờ!

Liễu Hàn Yên chỉ mất một giây liền hiểu ý của hần, thân hình vừa tới cửa liền tung chiêu én lẩn vào mây, treo người trên không.

- Phi Yến Tẫn!

Thân hình cô xoay tròn với tốc độ cực nhanh, hàn sương ngưng kết thành băng. Cô liền vung tay, mấy chục mảnh hàn băng tựa như châu chấu phóng về ba phương hướng Tần Xuyên nói.

- AAAAAA!

Tiếng hét thảm thiết kéo theo liên tục, mấy tay súng mai phục trên lầu hai chưa kịp phản ứng đã đi đời ngay tại chỗ.

Tần Xuyên phóng dao trong tay về tay súng cuối cùng ở hướng bốn giờ. Con dao vượt qua khoảng cách hơn ba mươi mét cắm phập ngay trán kẻ đó!

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 251: Âm Mưu Bản Thù

Thừa dịp này Y Phi chạy đến sau lưng Liễu Tiên Tiên, cởi dây thừng, giục:

- Tiên Tiên mau chạy ra ngoài đi! Quân đội đang ở ngoài đó!

Liễu Tiên Tiên không hề định tháo chạy một mình, cô chạy lại cởi dây trói cho Diệp Tiểu Nhu và Lục Tích Nhan:

- Chị Y Phi đến đây giúp em với, tháo dây thừng cho cả hai chị này nữa.

Nghe Y Phi nói, Iga Kumitsu sầm mặt lại, quay ngoắt sang chất vấn người đàn ông đeo bông tai bên cạnh:

- Quân đội ở ngoài đó? Sao lại thế? Không phải ông chủ của các người nói có thể tránh mặt quân đội à?

Người đàn ông đeo bông tai ngơ ngác kinh hoàng nói:

- Tôi còn muốn hỏi các người đây! Chúng tôi chỉ nhận lệnh bắt cóc con bé Liễu Tiên Tiên đưa đến đây, các ông làm sao lại chọc đến cả quân đội rồi?

- Há!? Các người không phải người của Bạch Dạ à!? – Iga Jiro nắm cổ áo người đàn ông giật mạnh.

Đám lưu manh bắt cóc đều ngớ ra không hiểu mọi người đang nói gì.

- Chúng tôi... Chúng tôi là thủ hạ của Lý Đường chủ hội Đăng Long, Bạch Dạ nào ở đây? Chưa nghe nói bao giờ! – Người đàn ông đeo bông tai nói về khó hiểu.

- Hội Đẳng Long!?! – Iga Kumitsu gầm lên – Chết tiệt! Con tiện nhân Bạch Dạ chơi chúng ta rồi!

Tần Xuyên nhíu mày, lại là Bạch Dạ, thế này thì chuyện phát lửa trong quân chắc chắn có liên quan đến cô ta rồi, Thánh giáo... quả thật thủ đoạn phi phàm.

Trước đây Tần Xuyên đã biết Bạch Dạ là người của Thánh giáo, nhưng chưa động gì đến cô ta, không phải là do sợ hay coi thường cô ta

Mà là do tổ chức Thánh giáo này quá nguy hiểm, ngay cả các Chính phủ cũng không thể động đến họ, hãn chỉ là một cá nhân, cho dù có là võ giả cảnh giới Tiên Thiên bậc trung đi chăng nữa cũng vẫn chỉ là thế đờn thương độc mã.

Thánh giáo chắc chắn có rất nhiều người, giết Bạch Dạ có thể dễ dàng nhưng Bạch Dạ chết rồi thế nào mà lại chẳng có một Hắc Dạ Ngộ Dạ nào đấy, mình quen còn chẳng quen thì làm sao đề phòng được.

Nếu thế không bằng giữ Bạch Dạ lại, đề phòng hơn, hơn nữa cũng có thêm thời gian để tự mình lớn mạnh hơn.

Tần Xuyên không cho rằng Thánh giáo chỉ nhằm vào một mình mình, cùng lắm họ đang bày thiên la địa võng để đạt được một số mục đích đen tối nào đó mà thôi.

Nhưng lần này hình như Bạch Dạ đã nặng tay rồi, để lộ ra nhiều như thế này.

Chẳng lẽ cô ta cho rằng hôm nay chắc chắn bọn mình sẽ chết ở đây nên mới không sợ lộ tin tức ra ngoài sao?

Lúc này Liễu Hàn Yên đã đi vào giữa kho hàng, xác nhận em gái an toàn rồi mới hỏi:

- Bạch Dạ mà bọn họ nói đến là chủ tịch Đồng của tập đoàn Vân Sơn đấy ư?

Tần Xuyên gật đầu:

- Chính là cô ta, em cũng biết?

- Nhà cô ta hình như ở bên cạnh nhà chúng ta, trước đây chúng em đã điều tra cô ta rồi nhưng không thu được bất cứ đầu mối nào, lần này... có căn cứ rồi – Liễu Hàn Yên nói.

Tần Xuyên nheo mắt, cảm thấy hơi bất an, Bạch Dạ không phải dạng người ngu ngốc không để đường lui, kế hoạch của cô ta không thể chỉ dừng lại ở đây...

Nhưng Liễu Hàn Yên không quan tâm nhiều đến thế, em gái là “nghịch lân” của cô, nhìn biểu hiện thì cô vẫn bình thản lạnh lùng, thật ra trong lòng như đang có núi lửa phun trào, giận dữ đến cùng cực.

- Iga Kumitsu, ông không xứng đáng làm tộc trưởng tộc Iga, đến Hoa Hạ bắt cóc một con bé còn đang học đại học, đây là cách để các người bắt Y Phi trở về sao?

Tần Xuyên bĩu môi, nghĩ thầm bọn họ không thể quang minh chính đại đòi người, nếu Y Phi chịu quay lại sớm đã quay lại rồi, cho nên bọn họ mới dùng đến biện pháp này, cũng là có nguyên do cả.

- Cô chính là Liễu Hàn Yên của Hàn Thứ đấy phải không, đệ tử của Tông sư, quả nhiên thân thủ bất phạm. Cô giết học trò yêu Kashima Jubei của ta, nợ máu phải trả bằng máu!

Nói rồi Iga Kumitsu vươn tay rút một thanh kiếm samurai của tên đệ tử đứng gần đó ra khỏi bao.

Tần Xuyên bước lên nói với Liễu Hàn Yên:

- Tên này rất lợi hại, để anh đối phó với lão cho?

- Chưa chắc anh đã thắng được ông ta, để em tiêu hao một phần công lực của ông ta trước rồi anh tiếp chiến, khả năng thắng của anh sẽ lớn hơn – Liễu Hàn Yên ngoái lại nói.

Tần Xuyên mỉm cười, cô ấy vẫn tưởng hẳn mới chỉ là võ giả cảnh giới Tiên Thiên bậc trung, nhưng nói cũng phải, cô ấy chưa từng thấy qua kiếm ý của mình.

Tần Xuyên không cản, Liễu Hàn Yên đang tức giận, để cô ấy phát tiết ra ngoài cũng tốt, hơn nữa cô ấy cũng rất kiêu ngạo, phải giữ thể diện cho cô ấy.

Mình ở bên cạnh hộ tống, Iga Kumitsu cũng không làm cô ấy bị thương được.

Iga Jiro cười gian xảo:

- Ba, Bạch Dạ lừa chúng ta nhưng chúng ta có thể bắt Liễu Hàn Yên làm con tin rồi xông ra, sau đó tìm người của Đại sứ quán Nhật hỗ trợ.

Quân đội Hoa Hạ chưa chắc đã dám động đến chúng ta, Honda Jun cũng ở đây, số lượng giao dịch giữa nhà Honda và Hoa Hạ cực lớn, chắc chắn Hoa Hạ muốn làm gì cũng phải cân nhắc.

Honda Kuisa cau mày nói:

- Việc đã đến nước này rồi, bác và anh thu tay lại đi, lần này chúng ta đi quá giới hạn rồi, đừng lại thương thuyết có khi còn có cách khác!

- Không được! Trước khi chết Jubei báo tin cho chúng ta, người trong gia tộc cũng biết, ta nhất định phải báo thù cho nó, nếu không không còn mặt mũi nào nhìn các đệ tử của nhà Iga! Con nghịch nữ này ta cũng phải đem về Nhật, tuyệt không thể nới tay!

Iga Kumitsu cười khinh khinh nói:

- Chẳng qua chỉ là hai đứa Hoa Hạ miệng còn hôi sữa, hôm nay cho chúng biết uy lực của Bạt Dao Thuật!

Honda Jun cứ yên tâm, chỉ cần con tin còn trong tay chúng ta, quân đội bọn chúng chắc chắn không dám dùng đến hỏa lực.

Thấy hai bên đánh nhau đến nơi, Y Phi không kìm được nói lớn:

- Ba! Xin ba đừng mắc thêm sai lầm nữa! Cho dù ba có là võ giả cảnh giới Tiên Thiên bậc trung đi chăng nữa, nếu ba giết Liễu tướng quân, quân đội Hoa Hạ chắc chắn sẽ không để cho ba trở về Nhật Bản!

- Câm ngay! Đồ phản đồ! Mày không có tư cách gọi tao là ba! – Iga Kumitsu trợn mắt gầm lên.

Honda Kuisa biết tình thế nghiêm trọng rồi, anh ta cũng không cho rằng Liễu Hàn Yên có thể tiếp được quá mười chiêu của Iga Kumitsu.

- Hisakura, em theo anh về nhà đi! Em nói cho anh biết anh đối xử không tốt với em ở chỗ nào, anh nhất định sẽ sửa! Anh có thể đưa em về trước, nhà Honda sẽ bảo vệ em!

Nhìn Honda Kuisa chân thành đối đãi mình, cuối cùng Y Phi cũng cảm động rơi nước mắt.

- Anh Honda... Xin lỗi anh, không phải em cho rằng anh không tốt... mà là...

- Không phải do anh không tốt? Vậy tại sao em lại trốn đi!? – Honda Kuisa càng lúc càng không hiểu.

Iga Kumitsu hừ hừ nói:

- Honda à con bé này đang tìm cách để lung lạc cháu, đừng nghe nó nói bừa!

- Ba! Đến bây giờ ba vẫn mê muội không tỉnh, con đành phải nói thật cho anh Honda thôi! – Y Phi quyết định dứt khoát, cao giọng nói – Anh Honda, lúc đầu khi họ muốn gả em vào nhà anh là để em làm nội gián, dùng thuốc độc tác

dụng chậm giết chết anh và bác! Ba em và mẹ anh... đã phát sinh quan hệ...
quan hệ...

Y Phi thật sự không còn mặt mũi nào nói tiếp, chuyện này là một sự sỉ nhục
quá lớn với cô.

Đây là âm mưu bẩn thiu khổng lồ của gia tộc Iga, cũng là một trong những bí
mật lớn nhất của Iga Kumitsu...

- Câm ngay!! – Iga Kumitsu sắc mặt tái nhợt, gương mặt Iga Jiro đứng phía
sau cũng sầm lại như có mây giông che phủ.

Honda Kuisa trắng nhợt, cả người như mất hồn, lão đảo ngã quy xuống đất.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 252: Lưới Của Bạch Dạ

Y Phi hít một hơi thật sâu, không quản thể diện gì nữa nói tiếp:

- Em không muốn nói chuyện này ra... Nhưng em cũng không thể lấy anh được, anh đối với em rất tốt, em không thể làm tổn thương anh và gia đình...

- Cho nên em mới chạy trốn trước đám cưới mà không nói lý do – Cuối cùng Honda Kuisa đã hiểu.

Y Phi gật đầu:

- Vì em biết rõ kế hoạch của mọi người, cho nên mọi người mới không để em đi, em chỉ có thể chạy trốn, trốn đến tận một khu rừng mưa ở Đông Á rồi bị thương, may mà có Liễu tướng quân đang thi hành nhiệm vụ ở đó cứu em, em mới có chỗ dung thân...

Tần Xuyên giật mình cười:

- Chẳng trách các người phải đi cùng nhau đến tìm Y Phi, tôi cứ tưởng ngoài Honda Kuisa ra, lấy cố là đến giao dịch cũng gặp được rồi, cần gì làm lớn đến mức này... Hóa ra mấy người chỉ là lo Y Phi nói lộ ra...

Honda Kuisa quay sang nhìn người nhà Iga, nghiêng răng rít lên:

- Bác... Tại sao bác có thể đối xử với cháu như vậy?

Thấy chuyện bị bại lộ, cha con Iga Kumitsu cũng chẳng buồn giải thích.

- Cậu Honda đừng nghe con bé nói bậy, bác và mẹ cháu đã thương lượng rồi,

sau khi nhà Honda nằm dưới sự kiểm soát của chúng ta vẫn sẽ để cháu làm người thừa kế, cháu yên tâm ta không có ý hại cháu.

- Ông làm tan vỡ trái tim của cả Hisakura và tôi rồi! Ông lại còn nói không làm hại tôi!? – Honda Kuisa nổi giận đứng bật dậy, trên tay bỗng xuất hiện một luồng khí trắng, phóng thẳng chưởng về phía Iga Kumitsu!

Honda tu luyện Hợp Khí Đạo, chân khí tuy mềm mỏng nhưng hậu lực lại mười phần thâm hậu, rất thích hợp với những thế liên quan đến quyền chưởng.

- Honda! Cậu điên rồi!?

Iga Jiro vội tiến lên xòe hai bàn tay ngăn chưởng của Honda Kuisa lại.

Cả hai đều là võ giả cảnh giới Tiên Thiên bậc sơ cấp, tuổi tác cũng ngang nhau, so tài thật là kẻ tám lạng người nửa cân.

- Các người muốn giết tôi, giết cả cha tôi, tôi có điên cũng phải tiễn các người đi gặp Diêm vương trước!

Gương mặt thanh tú của Honda Kuisa tối sầm lại, anh ta bắt đầu điên cuồng tấn công Iga Jiro.

Iga Jiro cũng vẫn mặt lên nói:

- Đã thế tôi không khách khí nữa, tôi cũng muốn xem xem chúng ta ai là người đi gặp Diêm vương trước!

Quyền chưởng hai người chạm nhau phát ra những tiếng trầm đục, chân khí Tiên Thiên bắn tung ra bốn phía, mặt đất bị đánh lồm xồm xuống từng hố.

Thấy bên địch chỉ còn Iga Kumitsu, Liễu Hàn Yên không hề do dự tung người lên phía trước, chân khí Băng Ngưng vờn quanh thân, tinh thể băng bay lượn khắp người, trông cô như một nữ thần băng giá đang lao đến Iga Kumitsu!

Song chưởng tung bay, hơi lạnh ào ra ầm ầm như sông băng cuốn đất!

- Băng vân loạn!

Hơi lạnh phủ kín cả người Liễu Hàn Yên, chân khí dâng lên, chưởng ấn dày đặc như mưa đánh vào Iga Kumitsu!

- Được lắm!

Iga Kumitsu cười dữ tợn, không rút đao võ sĩ ra mà dùng thẳng vỏ đao múa một đường, chân khí Tiên Thiên bậc trung hợp lại thành một lốc xoáy, chém tan luồng hơi lạnh do Băng Vân Loạn tạo ra!

Chưởng ấn của Liễu Hàn Yên lập tức hiện ra rõ ràng, Iga Kumitsu nhân cơ hội đẩy thẳng một chưởng về phía cô gái.

Soạt!

Chưởng của Liễu Hàn Yên chống lại chưởng của ông ta, phát ra một tiếng nổ rung trời. Toàn thân cô tung lên không trung, rút bỏ chân khí, vũng vàng đáp xuống đất.

Đôi mắt Liễu Hàn Yên se lại, công lực của cô rõ ràng chênh khá nhiều so với công lực của Iga Kumitsu, gần như không phải cùng một đẳng cấp để đem ra so sánh, nếu không phải Thiên Huyền Băng Ngưng của cô thẳng thế hơn nội công của nhà Iga thì đòn này của ông ta chắc chắn đánh cho cô học máu!

Nhưng Liễu Hàn Yên không nhận thua, cô không hề nghĩ đến chuyện mình không có cơ chiến thắng, lại tung tinh thể băng ra, lao lên đấu tiếp.

Thấy Liễu Hàn Yên đánh với Iga Kumitsu, Y Phi gọi ba cô bé:

- Chúng ta đi trước! Không được ở lại cản trở Liễu tướng quân!

Nhưng Tần Xuyên vụt nghĩ ra một điều gì đó, lập tức ngăn lại:

- Đừng vội! Ở lại đây, đi ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm!

- Anh làm gì đấy? Bây giờ không chạy đi, lẽ nào anh cho rằng anh có thể đánh thắng được ba tôi? Mười mấy năm trước ông đã là võ giả cảnh giới Tiên Thiên bậc trung rồi, anh biết ông dùng đao nhanh như thế nào không? – Y Phi trừng mắt nhìn hấn.

Tần Xuyên cũng nổi giận:

- Cô có phải bị ngớ ngẩn không? Cô đã bao giờ nghĩ xem vì sao Bạch Dạ dẫn tất cả chúng ta đến nhà kho này chưa?

- Anh dám mắng tôi ngớ ngẩn hả!?! – Y Phi quát lên.

Liều Thiên Thiện vội can:

- Chị Y Phi chị Y Phi đừng nóng, thời gian gấp lắm rồi, chị đang trong tình cảnh nguy hiểm, chị nghe anh ấy nói lý do đã!

Tần Xuyên bất đắc dĩ lắc đầu, cẩn thận quan sát một lượt nhà kho, rồi tập trung vào một khu vực chất đồ gần cửa sổ, ít bụi hơn những chỗ khác.

Hấn bước nhanh qua đó, kéo tấm bạt che xuống làm lộ ra một chõng hòm gỗ, cái nào cái nấy khóa chặt.

Nhưng khóa với Tần Xuyên thì có khác gì không, hấn đánh một chưởng bạt tung nắp hòm, mở ra xem hàng hóa bên trong.

Tần Xuyên cười đặng chát, nhặt mấy vật tròn tròn trong thùng ra xoay xoay xem xét.

Lựu đạn! Hòm này chứa đầy lựu đạn!

Tần Xuyên mở mấy chiếc khác ra xem, bên trong là một số lượng lớn súng ống đạn pháo, tuy không phải là cái gì quá tối tân hiện đại nhưng là đồ quân

dụng thật hăn hoi!

- Trong nhà kho này cất giữ súng đạn? – Y Phi kinh ngạc hỏi.

Tần Xuyên lắc đầu:

- Không chỉ có thế, bây giờ chúng ta mà bước ra khỏi đây, coi như chết chắc.

Tần Xuyên phát hiện ra trong nhà kho chứa súng đạn, khiến Iga Kumitsu và Liễu Hàn Yên đang đánh nhau đều phải cau mày.

- Ý anh là gì – Các cô gái không hiểu.

Tần Xuyên chao người một cái đã vọt đến bên một gã đệ tử của nhà Iga, giật dao đi, vung một đường chém chết tươi y.

- Đáng chết!

Iga Kumitsu định ngăn lại nhưng Tần Xuyên nhanh quá, ông ta chưa kịp ra tay, đệ tử đã chết mất rồi!

Ông ta thất kinh, nhận ra người đàn ông lạ này hình như còn mạnh hơn cả Liễu Hàn Yên!?

Tần Xuyên lại thoát ần thoát hiện giết nốt hai tên còn lại, cuối cùng chỉ còn một mình người đàn ông đeo bông tai.

Gã đã sợ đến mức nằm chết dí trong một góc khuất rồi nhưng vẫn bị Tần Xuyên tóm được rồi bị lôi đến cửa nhà kho.

- Đại ca! Thả em ra đi! Em... Em chỉ là tay sai của bọn chúng thôi! – Gã nói như sắp khóc, đầu tiên tưởng là chỉ bắt cóc là xong, ai ngờ lại còn xảy ra nhiều biến cố thế này.

Tần Xuyên không thèm để ý, lôi xềnh xệch gã ra cửa kho rồi vung tay nắm

gã ra ngoài.

Gã lăn lông lốc ra ngoài, tuy khắp người đau nhức nhưng rất mừng rỡ, khắp khởi nghĩ rằng Tần Xuyên sẽ thả mình đi.

Gã lồm cồm đứng dậy, vừa bò vừa chạy khỏi nhà kho.

Chú!

Máu bắn vọt ra từ sau đầu gã, tích tắc sau gã ngã quy, mắt trợn trắng như không thể tin nổi điều vừa xảy ra rồi tắt thở.

Bắn tĩa!? Tất cả mọi người đều cùng nghĩ đến từ này.

Tần Xuyên nhếch miệng cười, quay lại dang tay nói với tất cả mọi người còn lại trong nhà kho:

- Thấy chưa, bên ngoài đã có bắn tĩa mai phục rồi, chỉ có người vào mà không được có người ra khỏi đây, bây giờ còn ai muốn ra ngoài nữa không?

- Tại sao lại thế này... - Đám Y Phi kinh hãi.

Diệp Tiểu Nhu và Lục Tích Nhan ôm chặt lấy nhau, những tưởng hôm nay là một ngày vui vẻ, không ngờ lại biến thành ngày đi đến nghĩa địa.

Ngược lại, Liễu Hàn Yên rất bình tĩnh phân tích:

- Bên ngoài đã có mai phục, chứng tỏ bọn họ sớm đã biết chỗ cất lựu đạn thuốc nổ trong nhà kho rồi.

Rất có khả năng bên ngoài nhà kho cũng chôn thuốc nổ, chỉ cần bắn vào những chỗ đó thì cả cái nhà kho này sẽ bị thổi tung trong nháy mắt.

- Hì hì, vẫn là vợ anh thông minh, tóm lại Bạch Dạ tiểu thư đã bày xong lưới rồi, chỉ còn chờ xem có bao nhiêu cá muốn mắc vào để chết thôi – Tần Xuyên

cười nói.

- Anh rể... Anh còn cười được! Anh có cách để thoát thân rồi à? – Liễu Tiên
Tiên hỏi về tội nghiệp.

Tần Xuyên gãi đầu, nghĩ một hồi rồi cười:

- Tạm thời hình như không có, hì hì...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 253: Không Cần Chú Ý Đến Tiểu Tiết

Mọi người vừa bắt đầu có một tia hi vọng thì nghe câu này của hắn đã tuyệt vọng hoàn toàn.

Liễu Tiên Tiên tức giận nói:

- Thế mà anh còn cười? Chúng ta sắp chết cả rồi!

- Hỏi anh ta chẳng khác gì không hỏi, để chị dùng thông tin vô tuyến liên lạc với quân đội ngoài kia, để họ nhanh chóng tìm ra vị trí tay bắn tỉa – Y Phi vừa nói vừa lấy một chiếc bộ đàm ra khỏi túi.

Nhưng cô gọi một hồi mới nhận ra trong nhà kho không có tín hiệu!

Nói cách khác, người ở bên ngoài không thể biết được bên trong đang xảy ra chuyện gì, chỉ có thể đoán mò.

- Bạch Dạ không phải đồ ngốc, làm sao quên cắt tín hiệu được? – Tần Xuyên lắc đầu.

Liễu Tiên Tiên nhàn miệng mếu máo:

- Thế làm thế nào bây giờ, em không muốn trở thành thịt nướng đâu, anh đừng dọa em...

- Hì hì, em gái yên tâm, đến bây giờ Bạch Dạ còn chưa động thủ, tức là cô ta còn muốn dụ thêm người đến, chỉ cần chúng ta không chạy ra cùng lúc thì cô ta sẽ không kích nổ đâu – Tần Xuyên nói.

- Thế anh còn cười!?! Có khác gì ngồi chờ chết đâu!

Tần Xuyên vỗ ngực nói:

- Đừng sợ, lại đây, anh ôm cô, trong lòng anh là an toàn rồi!

- Thần kinh à! Anh rể hư! Lúc này rồi mà còn đùa được à!?! – Liễu Tiên Tiên nổi cáu.

Tần Xuyên ngây thơ nghĩ, mình rõ ràng nói thật, làm sao cô bé này lại nghĩ lung tung đi đâu rồi?

Đúng lúc này Iga Kumitsu nói lớn:

- Liễu tướng quân, hiện nay chúng ta có chung một kẻ thù là Bạch Dạ của Thánh giáo, chi bằng chúng ta tạm thời đình chiến, cùng nhau xông ra?

Liễu Hàn Yên lạnh lùng không nói, cô biết rõ nếu để cha con nhà này ra ngoài sẽ khó mà tóm lại được nữa, dựa vào thực lực cao như vậy họ rất dễ dàng đi khỏi Trung Quốc, hơn nữa có khả năng làm hại đến người dân.

- Ba, xem ra vị Tướng quân Hàn Thứ này phải quyết thắng thua với chúng ta rồi mới chịu bỏ qua đây – Iga Jiro tạm ngừng đấu với Honda Kuisa, nhìn Liễu Hàn Yên chăm chăm.

- Jiro, giết hết đám người này đi, hai cha con ta đi ra!

- Vâng thưa ba!

Iga Jiro cười vẻ đầy tàn nhẫn, cha con họ đều là võ giả cảnh giới Tiên Thiên, chú ý một chút là các tay súng bắn tỉa không thể nào động đến bọn họ được.

Hơn nữa, nhà kho có nổ cũng không thể nổ tung toàn bộ trong nháy mắt, dựa vào tốc độ của bọn họ, chạy khỏi đây không thành vấn đề.

Thấy Iga Kumitsu chuẩn bị ra tay đến nơi, Tần Xuyên quát lên:

- Em nghỉ đi, để anh đến xử lý lão già này? Sắp giữa trưa rồi, đánh nhanh thắng nhanh còn kịp đi Du Nhạc Viên ăn trưa, anh thấy Tiên Tiên cũng đói rồi.

...

Tất cả đồng loạt im lặng.

Tất cả mọi người trong nhà kho đều ngơ ngác nhìn hăn, thấy hăn vẫn nhẹ nhàng như không có chuyện gì xảy ra.

Tần Xuyên thấy mọi người nhìn mình thì khoan thai cười nói:

- Sao thế? Đến giờ ăn cơm rồi mà... Tiên Tiên không đói à?

Liễu Tiên Tiên hít sâu một hơi rồi nhào đến đấm thùm thụp lên ngực Tần Xuyên như phát điên:

- Anh rể điên anh rể khùng anh nghĩ cái gì thế hả!? Lúc nào rồi còn muốn ăn cơm trưa? Đến bao giờ anh mới chịu hiểu rõ tình hình đây?

Lục Tích Nhan và Diệp Tiểu Nhu đỡ khóc đỡ cười, anh chàng này không biết sợ là gì sao?

- Hừ, thanh niên à, chỉ e rằng đời này các cậu không ăn được bữa cơm nào nữa đâu – Iga Kumitsu vừa nói vừa chậm rãi đặt thanh đao võ sĩ trước mặt, bắt đầu ngưng tụ chân khí toàn thân.

Từng đợt sóng chấn động bắt đầu khuếch tán ra bốn phía, một cỗ khí tức trấn áp đè nén kinh khủng xuất hiện, khiến các cô gái không có tu vi tim đập rộn lên không thở nổi.

Biết cha đã nghiêm túc rồi, Y Phi hoảng sợ kêu lên:

- Tướng quân đi mau! Bây giờ ngài không còn là đối thủ của ba tôi nữa đâu!

Liễu Hàn Yên đang đứng bên Liễu Tiên Tiên lắc đầu:

- Không đưa được Tiên Tiên đi, ta không đi đâu hết.

- Chị ơi... - Liễu Tiên Tiên cảm động rơi nước mắt.

Y Phi nghe nói, nghĩ ra bên cạnh còn một Tần Xuyên, liền cố sức kéo hẳn:

- Anh giúp tướng quân đi chứ! Không phải anh cũng là võ giả cảnh giới Tiên Thiên à? Đàn ông như anh làm được những gì rồi?

Tần Xuyên không vui nói:

- Nay, đánh nhau là đánh nhau nhé! Tôi là đàn ông làm được những gì tất nhiên cô không biết rồi! Tôi có ngủ với cô đâu!!

Nói rồi Tần Xuyên đi đến trước mặt Liễu Hàn Yên, hăng giọng nói:

- Được rồi, chương trình hôm nay đến đây là kết thúc, phu nhân ra phía sau nghỉ ngơi, nghỉ ngơi, chải đầu gì đấy đi, đám người Nhật này để ta lo.

Liễu Hàn Yên nhìn Tần Xuyên, không hiểu vì sao anh chàng lại tự tin thế, không lẽ anh nghĩ rằng cùng là võ giả Tiên Thiên bậc trung thì chắc chắn sẽ thắng được Iga Kumitsu sao?

- Bạt Dao thuật của phái Iga rất lợi hại, ông ta lớn tuổi hơn anh, lại khỏe mạnh, chân khí chắc chắn hơn anh, không bằng anh đối phó với Iga Kumitsu đi, em đối phó với Iga Jiro.

- Em nói thế sai rồi, vừa nãy em đã đánh với ông ta, anh để em đánh trước, bây giờ anh nói một mình anh có thể giải quyết được em lại muốn tham gia vào, thế là không giữ thể diện cho anh rồi – Tần Xuyên nghiêm mặt nói.

- Bây giờ mà còn coi trọng thể diện thế? – Y Phi đứng bên đờ người ra, các cô gái cũng dờ khóc dờ cười.

Tần Xuyên chép miệng:

- Ái chà, vợ chồng người ta nói chuyện, cô xen vào làm gì?

Liều Hàn Yên nhú mày, nhưng cô cũng muốn phục hồi chân khí, thế nên cô gật đầu:

- Được, vậy em nghỉ tay, để anh giải quyết.

Tần Xuyên hài lòng cười, rồi thì thào hỏi:

- Đúng rồi, còn cậu Honda kia có giết luôn không?

Honda Kuisa sững người, bây giờ anh ta đã đứng bên Y Phi để bảo vệ người mình yêu thương, vậy mà còn bị đem ra hỏi xem có nên giết hay không?

Liều Hàn Yên liếc Honda rồi nói:

- Cậu ấy chỉ bị che mắt thôi, không có gì sai cả, bỏ qua.

Thật ra cô nghĩ thầm, đối phó với hai cha con Iga đã khó lắm rồi, còn thêm cả Honda nữa không phải muốn tăng phần trăm chết sao?

Lúc này Iga Kumitsu và Iga Jiro đã bực mình thấy rõ.

- Thanh niên, ta cho cậu nói mấy câu di ngôn trước khi chết, không ngờ cậu nói cũng nhiều thật đấy.

Từ đầu Iga Kumitsu đã không nhìn thấu được Tần Xuyên, không biết tu vi hãn thế nào cũng không biết con đường võ hãn chọn là con đường nào, cho nên luôn chú tâm theo sát từng hành động của Tần Xuyên.

Nhưng càng lúc ông ta càng cảm thấy Tần Xuyên chẳng có gì đáng sợ, chẳng

qua chỉ là nhanh nhẹn, kỹ thuật chiến đấu gọn gàng linh hoạt, nhưng tất cả những đặc điểm này đều không khó đối phó.

Tần Xuyên khoát tay ra ý chờ một chút, rồi hấp tấp chạy đến nhặt một con dao bên cạnh một tên võ sĩ đã chết.

Rồi lại hấp tấp chạy lại trước mặt cha con Iga Kumitsu.

Dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người, hắn móc một bao thuốc nhả nheo trong túi quần ra.

- Chờ một tí, ha ha, lần đầu tiên ra tay trước mặt nhiều cô gái thế này, tôi phải chuẩn bị cho kỹ...

Tần Xuyên cười ngượng nghịu, lấy một điếu thuốc ra, đưa lên miệng.

Liễu Hàn Yên, Diệp Tiểu Nhu và Lục Tích Nhan nhìn nhau, Liễu Hàn Yên không biểu lộ gì nhưng Lục Tích Nhan và Diệp Tiểu Nhu đều đỏ mặt ngượng ngùng.

- Anh rể không có bật lửa, định châm thuốc kiểu gì? – Liễu Tiên Tiên bỗng nghĩ ra, tò mò hỏi.

Tần Xuyên ngoái lại cười:

- Anh có hút thuốc đâu.

- Thế anh ngậm điếu thuốc làm gì!? – Y Phi lo muốn khóc.

Tần Xuyên đỏ mặt:

- Sao lại phải hỏi kỹ thế... Để ý tiểu tiết làm gì, nhất định phải bắt tôi nói ra à? Để tôi giả dạng nguy hiểm một tí cũng không được...

- Đủ rồi! Chết đến nơi còn muốn giả bộ!?

Iga Kumitsu đã tức giận đến cực điểm, gân xanh nổi lên đầy trán, ông ta cảm giác trí thông minh của mình vừa bị sỉ nhục.

Tần Xuyên nhét bao thuốc lại trong túi quần, bĩu môi:

- Ông vội cái gì chứ, không thấy trong phim đấy à, đến đoạn cuối nhân vật phản diện đều chờ nhân vật chính diện nói xong mới ra tay quyết chiến à? Đến cả cái quy tắc còn con ấy cũng không biết...

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 254: Cô Chẳng Biết Xem Hào Khí Gì Cả

Iga Kumitsu suýt nữa thì tức đến thổ huyết, ông ta chưa từng thấy “quái thai” nào lại nói những lời này trước một trận đấu sinh tử.

Từ sau khi bước vào cảnh giới Tiên Thiên bậc trung, chưa có đối thủ nào khiến ông ta tức giận như vậy, võ giả Tiên Thiên cao cấp gần như không gặp, đừng nói đến chỉ có mấy vị tông sư nữa.

- Ba, chi bằng để con lên, loại ngu xuẩn như gã để con xử lý là được rồi – Iga Jiro bước lên trước, cầm đao võ sĩ lên.

Iga Kumitsu gạt con trai sang một bên:

- Không! Để ta!

Ông ta đưa tay trái nắm vỏ đao, tay phải nắm chuôi đao, bắt đầu thi triển Bạt Đao Thuật.

Trừ Tần Xuyên, tất cả mọi người đều nín thở vì luồng khí trấn áp của Iga Kumitsu đã bao trùm cả nhà kho!

Khi này đấu với Liễu Hàn Yên ông ta còn chưa thềm rút đao ra đã khiến cô phải dốc cạn sức lực mà vẫn không chiếm được thế thượng phong.

Điều này đủ để chứng minh Iga Kumitsu chưa hề nghiêm túc ra chiêu!

Ông ta gườm gườm cười nói:

- Thanh niên à, ngay cả cơ hội để cậu hối hận vì đã chọc tức ta cũng không

còn nữa đâu... Ta vốn định cho cậu chết một cái nhanh chóng, nhưng bây giờ ta sẽ đâm trên người cậu đủ chín chín tám mươi một cái lỗ...

Trước khi cậu chết, để ta nói cho cậu biết một điều – thực tế không giống như trên phim đâu.

Tần Xuyên chỉ đứng ngậm điều thuốc chưa châm, chặt lưỡi nhìn ông ta về chán ngán, con dao trên tay cũng buông thõng, không thủ thế gì cả.

Iga Kumitsu nhìn Tần Xuyên một lượt, hừ lạnh một tiếng:

- Khắp người đều có chỗ sơ hở, xem ra ta đề cao cậu quá rồi...

Chân khí trên người ông ta đạt đến mức cao nhất, nền đất chỗ ông ta đứng vỡ tung!

- Bạt Dao Thuật của phái Iga, Thuận Trảm!

Iga Kumitsu gầm lên một tiếng, cơ thể hợp nhất cùng thanh đao võ sĩ!

Soạc!

Đao ra khỏi vỏ!

Đao như mảnh hổ xông chuồng, người như chim ưng vỗ thỏ, hợp lại thành một thể đao vô cùng hung mãnh, xé toạc không gian nhằm đầu Tần Xuyên đánh xuống!

Đòn này mạnh hơn gấp ba lần Bạt Dao Thuật mà Kashima Jubei sử dụng ngày đó cả về tốc độ cả về uy lực.

Uy lực từ một đao của võ giả cảnh giới Tiên Thiên bậc trung quả là phi phàm!

Liễu Hàn Yên ở phía sau tim như chìm xuống đáy vực, cô cách xa như thế

mà vẫn còn cảm nhận được mình không tránh được đòn này, có thể bị đả thương bất cứ lúc nào!

Những người khác đã không nhìn thấy Iga Kumitsu ở đâu nữa, chỉ thấy loang loáng ánh đao mờ!

Nhưng cũng trong tích tắc này, nói một cách chuẩn xác hơn, khi đao võ sĩ còn chưa ra khỏi vỏ, con dao trên tay Tần Xuyên đã chênh chếch phóng ra ngoài.

Bờ môi Tần Xuyên khẽ động:

- Trảm không....

Nhìn có vẻ Tần Xuyên tùy ý chém một đường, nhưng đôi mắt hẳn lại lóe lên hai luồng sát khí lạnh ngắt!

Trong khi mọi người không thể cảm nhận được bất cứ điều gì, ánh mắt Tần Xuyên như đâm xuyên tất cả những chiêu thức bên ngoài, nhìn rõ mồn một tất cả từng động tác của Iga Kumitsu!

Một ánh kiếm xanh khó nắm bắt được phá vỡ mũi đao, giống như một luồng laser sắc bén cắt qua mọi vật một cách dễ như trở bàn tay!

Keng!

Tiếng kim loại vang lên lanh canh, một đoạn lưỡi của đao võ sĩ rơi xuống nền đất!

Một cái đầu người với đôi mắt mở trợn trắng văng lên giữa không trung cùng một luồng máu đỏ!

Mũi kiếm, chặt đứt đao, chém bay đầu!

Tất cả chỉ xảy ra trong tích tắc, người làm nên chuyện vẫn đang “tách tách” ngâm một liều thuốc chưa châm.

Võ giả cảnh giới Tiên Thiên bậc trung, dương kim chủ nhân của phái Iga, Iga Kumitsu, một kiếm mạng vong!

Mọi người nhìn thủ cấp lặn trên đất mà không dám tin vào mắt mình!

Các cô gái mở to mắt, ngay cả Liễu Hàn Yên cũng giật mình kinh động, quên cả hít thở!

Chuyện xảy ra quá nhanh, quá đột ngột, mọi người không kịp có thời gian trấn tĩnh để suy nghĩ.

- Aaaaaaaaaa!

Các cô gái còn chưa kịp phản ứng lại đã nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết khác.

Ngẩng đầu nhìn mới thấy Iga Jiro, từ đùi phải đến tim bị một đòn tấn công hủy diệt chém cho máu thịt nát bét!

Đòn trăm không ban này giết xong Iga Kumitsu còn thuận đường đánh cho Iga Jiro phía sau một đòn trí mạng.

Iga Jiro không cam lòng sờ lên ngực mình, nhưng không thể ngừng máu đang ồ ạt tuôn ra, khuôn mặt vắn vẹo thống khổ rồi ngã xuống đất, chỉ trong mấy giây đã tắt thở!

Hai cha con, hai võ giả Tiên Thiên, chỉ cần dùng một kiếm!

Tần Xuyên nhếch miệng lẩm bẩm:

- Nếu không phải diễn như phim... thì các người chết lâu rồi...

Im lặng phủ trùm nhà kho.

Khả năng chiến đấu như vậy khiến Liễu Hàn Yên cuối cùng cũng nhận ra

người đàn ông trước mặt mình rốt cuộc có thân phận như thế nào.

- Kiếm ý... Anh là kiếm khách?!

Toàn thân Liễu Hàn Yên không khỏi khẽ run lên, lần chấn động mãnh liệt mức này trước đây của cô là khi nhìn thấy sư thái Lăng Vân sử dụng Băng Ngưng Chưởng làm đông cứng cả một hồ nước, nhấn cả một quả núi vào mùa đông.

Một kiếm vừa rời của Tần Xuyên lại khiến hai tay cô đổ mồ hôi lạnh!

Người chồng được đính ước từ thuở nhỏ với quá khứ bí mật sẽ làm chấn động cô bao nhiêu lần đây!?

Anh ta như một vực sâu không đáy, vĩnh viễn không biết được còn ẩn chứa bao nhiêu bí mật!

Y Phi không cả nhìn đến ba và anh trai mình, ngây ra như phỗng nhìn theo Tần Xuyên.

Tuy sớm đã biết anh ta là võ giả cảnh giới Tiên Thiên nhưng không ngờ anh ta lại là một kiếm khách mạnh đến khủng khiếp thế này!

Một chiêu đã hạ sát ba mình, khả năng sát thương của anh ta lớn đến đâu!?

Kiếm khách tuy hiếm nhưng không phải chưa từng gặp, như Lăng Lạc Tuyết chẳng hạn, khả năng của kiếm khách có thể cao đến mức này?

Honda Kuisa nhìn thấy kiếm khách lần đầu tiên, hai chân như nhũn ra, nghĩ đến ban nãy anh ta muốn giết mình mà không khỏi rùng mình sợ hãi.

Đừng nói đến Liễu Tiên Tiên, Diệp Tiểu Nhu và Lục Tích Nhan đứng đằng sau, các cô chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết Tần Xuyên đã dứt điểm xong trận đấu.

Tần Xuyên rít một hơi, kẹp điều thuốc từ từ quay người lại, nhét con dao nhỏ lại người.

Hắn một tay cầm thuốc một tay vò tóc, vẻ mặt mơ màng lãng đãng nhìn các cô gái, mỉm cười.

Xem ra mình khá may mắn, hơn nữa Iga Kumitsu cũng quá khinh địch, chỉ tấn công mà không phòng thủ.

Ông ta không có khả năng phòng thủ tuyệt vời như Atula, liều mạng cùng kiếm khách cùng tu vi thì chỉ có đường chết.

- Xin lỗi các mỹ nhân ở đây, vận sức hơi quá, nên chảy tí máu...

Đang chuẩn bị đón nhận ánh mắt sùng bái của các cô gái thì Tần Xuyên nghe thấy tiếng nói yếu ớt của Liễu Tiên Tiên:

- Anh rể à... thuốc của anh còn chưa châm, anh hút cái gì mà hút...

Tần Xuyên chân mềm nhũn, suýt nữa thì ngã phệt xuống, không giả bộ được nữa ầm ức nhìn cô em gái:

- Cô chẳng biết xem hào khí gì cả, những lúc như thế này không cần để ý đến tiểu tiết đâu!

Liễu Tiên Tiên le lưỡi cười hi hi, chạy qua ôm Tần Xuyên:

- Được rồi, anh rể giỏi quá, hoan hô!

Lúc này Tần Xuyên mới thấy dễ chịu hơn một tí, suýt nữa thì lên cơn đau tim mất.

- Chẳng trách anh dám một chọi hai, hóa ra anh là kiếm khách... Khi em còn ở sư môn cũng đã gặp được mấy vị nhưng chưa bao giờ thấy kiếm khí có thể tạo ra mức sát thương lớn thế này, làm thế nào anh lại làm được?

Liễu Hàn Yên xưa nay vốn trầm tĩnh cũng nôn nóng muốn biết câu trả lời, khả năng chiến đấu của Tần Xuyên khiến cô không chịu thua, không lẽ khoảng cách giữa kiếm khách và võ giả thông thường lại có thể xa đến mức này sao?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 255: Âm Độc Vô Song

Tần Xuyên vốn tưởng rằng vợ sẽ nhìn mình với đôi mắt lấp lánh sự sùng bái, ai dè Liễu Hàn Yên lại nhìn hằm như nhìn kẻ thù, đôi mắt sáng quắc nhìn như đống đing vào hằm, khiến hằm cảm thấy cả người đều không thoải mái.

Tần Xuyên cười ngượng nghịu:

- Cái này... kiếm ý của kiếm khách cũng phân thành năm bảy loại, kiếm ý mà em nhìn thấy đều thuộc cảnh giới thấp, hoặc là kiếm khách chưa thực sự lãnh hội được kiếm ý, cho nên có chút hiểu nhầm...

- Cảnh giới của kiếm ý? – Liễu Hàn Yên hỏi dồn – Chẳng lẽ không phải cứ có kiếm ý là kiếm khách à?

- Không đơn giản như thế, nếu đơn giản như thế thì kiếm khách đã đầy cả ra đấy rồi.

Tần Xuyên khoát tay cười nói:

- Bà xã ngoan, chúng ta đừng nói chuyện này vội được không? Chúng ta tìm cách đi ra trước được không? Bên ngoài còn có súng bắn tĩa, bất cứ lúc nào cũng có thể kích nổ nhà kho này đấy.

Liễu Hàn Yên rất muốn hỏi thêm nhưng vì sự an toàn của mọi người nên nén lại.

- Sau này hỏi anh sau.

- Được được, về nhà rồi vợ chồng mình từ từ nghiên cứu trên giường cũng

được – Tần Xuyên cười hi hi.

Liễu Tiên Tiên lườm ông anh rể không biết xấu hổ của mình:

- Mọi người sắp thành món nướng rồi anh con cười vui vẻ thế...

- Đừng sợ, chỉ là nổ thôi ấy mà, có anh ở đây mọi người sẽ không sao hết – Tần Xuyên vỗ vỗ ngực nói.

- Anh... Tần tiên sinh, ban nãy không phải ngài vừa nói không thể trốn ra ngoài sao? – Y Phi lần đầu tiên dùng chữ “ngài” để gọi Tần Xuyên.

Cô gái Nhật Bản tôn sùng người mạnh, Tần Xuyên chỉ dùng một chiêu đã hạ sát cả cha và anh trai của cô, khiến tâm hồn cô chấn động không nói thành lời, chỉ nhìn hẩn với ánh mắt sùng bái.

Nhưng cô không ghét Tần Xuyên, dù sao bọn Iga Kumitsu cũng là gieo gió gặt bão, đã tạo nên quá nhiều tội nghiệt.

Lúc này trong lòng Y Phi Tần Xuyên đã trở thành người hoàn toàn xứng đáng với Liễu Hàn Yên.

Nghe cách gọi của Y Phi Tần Xuyên nổi cả da gà, không quen được cách nói lịch sự của cô gái này!

- Khụ khụ... - Tần Xuyên làm bộ cao siêu nói – Không có cách chạy đi, nhưng... có cách không chạy!

Mọi người cùng đơ mặt nhìn nhau, không hiểu ý hẩn là gì.

- Không trốn?

...

Mấy phút trước, cách nhà kho ba trăm mét, Tống Ngọc và Cơ Vô Song đã

nấp vào trong xe bọc thép.

Mới nãy họ nhìn thấy một người đàn ông chạy ra, đng định đến hỏi xem bên trong đã xảy ra chuyện gì thì người đó đã bị bắn chết!

Tống Ngọc sợ hết hồn vội trốn vào trong xe bọc thép, ra lệnh cho quân đội nhanh chóng tìm hiểu tình hình quanh đó.

Qua máy quét radar phát hiện bốn phía quanh nhà kho có hơn mười chỗ chôn thuốc nổ!

Nói đơn giản, số thuốc nổ này thừa sức biến nhà kho thành cát vụn!

...

- Cơ trưởng quân, may mà chúng ta không tùy tiện phái người vào, không thì vào bao nhiêu chết bấy nhiêu!

Đám người này đáng sợ thật, cắt đứt liên lạc giữa chúng ta và người trong nhà kho, còn tính toán chôn thuốc nổ từ trước rồi! – Tống Ngọc lau mồ hôi túa ra trên trán.

Tuy Cơ Vô Song có Tiên Thiên cương khí hộ thể nhưng cũng vẫn nấp vào tòng xe bọc thép để phòng bất trắc.

- Tin tốt duy nhất là chúng đã cắt đứt tín hiệu đồng nghĩa với việc trong đó chắc chắn không có bom điều khiển từ xa, chỉ cần tìm ra tay súng bắn tĩa thì chúng không thể kích nổ được nữa.

Cơ Vô Song nheo mắt gật đầu nói:

- Gần đây có thôn làng, chắc chắn có tháp nước, nhà cao tầng, đủ cho súng bắn tĩa mai phục.

Dựa theo tầm bắn thì chúng ta phải điều tra ít nhất trong phạm vi 1,5 km đến

2 km mới có cơ hội tìm ra tay súng bắn tía đó.

- Điều tra? Quá mạo hiểm! Phạm vi lớn như thế cần rất nhiều thời gian mới điều tra được, sai người đi sẽ lãng phí thời gian, lại còn làm kinh động đến người dân nữa!

Nhờ may lúc đó đám súng bắn tía nổi cơn sát máu tàn sát dân thường thì coi như xong đời, chúng ta toi cả! – Tống Ngọc mồ hôi mướt mải, mắt đỏ vằn.

Cơ Vô Song cười cười:

- Nhưng nếu chúng ta không có bất kỳ biện pháp chi viện nào cũng không được, trong nhà kho Liễu tướng quân, Tần thiếu gia đều là người có thân phận cả.

- Thế... thế làm thế nào bây giờ? – Tống Ngọc cuống lên lo lắng.

Cơ Vô Song nghĩ một lúc rồi nói:

- Chi bằng... chúng ta báo cáo lên cấp trên xin chỉ thị từ Bộ An ninh, chờ đến khi cấp trên hạ lệnh rồi hành động, nói rõ sự tình trước, chúng ta cũng tận lực rồi.

Tống Ngọc sững người, nghĩ rồi không khỏi cười thầm.

Cơ Vô Song tốt thật! Công tử Vô Song, thật là âm độc vô song!

Xin chỉ thị từ Bộ An ninh? Xin xong chỉ thị cũng mất nửa tiếng, đến lúc đó chưa biết nhà kho đã nổ hay chưa, người trong đó cũng chết quá nửa rồi.

Nói thế nào trong đó cũng có Iga Kumitsu, Liễu Hàn Yên có giỏi đến đâu cũng chết trước, Liễu Hàn Yên chết rồi những người khác khó mà toàn mạng.

Hơn nữa nhóm Iga Kumitsu mọc cánh cũng khó thoát, không bị nổ chết cũng bị quân đội vây bắt.

Nói trắng ra, kế hoạch “đơn giản” của Cơ Vô Song đảm bảo bọn hắn có thể vô can, có khi còn giành được công lao hạng nhất không chừng!

Nhưng Tống Ngọc không nói thật, giả bộ rất tán thành nói:

- Cơ tướng quân nói rất phải, tôi sẽ báo cáo lên trên ngay bây giờ!

Mấy phút sau, Tống Ngọc đã báo cáo hết tình hình hiện trường, Bộ An ninh bắt đầu liên lạc với các vị thủ trưởng quan trọng xin biện pháp xử lý khẩn cấp.

Cặp người nhà họ Liễu họ Tần có liên quan đến lãnh đạo cấp cao, hơn nữa Liễu Hàn Yên là hạt nhân quan trọng của quân đội, không thể dễ dàng để cô chết được.

Mấu chốt là, bọn Iga Kumitsu bước vào Trung Quốc, lại liên quan đến giao dịch súng ống đạn dược, nếu để chúng chạy mất sẽ thành trò cười to cho thiên hạ, làm mất mặt Trung Quốc!

Từng phút từng phút trôi qua.

Rốt cuộc cấp trên hạ lệnh cho Tống Ngọc điều khiển binh sĩ, lấy cớ “tuần tra an ninh” để điều tra vị trí của các tay súng bắn tỉa.

Vì không mấy lâu nữa sẽ có đại sứ nước Anh đến thành phố Đông Hoa tham dự một loạt hoạt động ngoại giao, cho nên lần này chỉ như cái cớ để tập trung lại.

Còn về phần nhà kho, không được tùy tiện hành động, chờ chỉ thị tiếp theo.

Nhận được tin này Tống Ngọc thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng anh ta không phải đưa lưng ra gánh trách nhiệm nữa rồi.

Cơ Vô Song thì mâu thuẫn bộn bề, thầm nghĩ: Liễu Hàn Yên... em đã từ chối tôi đủ cách, chuyện đến nước này em đừng trách tôi thấy chết mà không cứu... Em với thằng chồng phế vật của em cùng nhau đi gặp Diêm Vương đi.

Khi quân lính đã đi ra ngoài điều tra súng bắn tĩa, Tống Ngọc lau mồ hôi trên trán nói:

- Cơ tướng quân nói xem mất bao nhiêu lâu mới tìm được tay súng bắn tĩa?

- Không nói chính xác được, đối phương chưa chắc đã chỉ có một tên, có thể đã bố trí hai ba tên gì đó, nếu chẳng may một trong số đó bị phát hiện thì những kẻ còn lại có thể kích nổ bất cứ lúc nào không biết chừng...

Vừa nói xong, chưa ai kịp nói gì thì từ nhà kho đã xuất hiện một tia lửa phóng thẳng lên trời!

Ầm ầm

Đất trời rung chuyển!

Giống như một con thú khổng lồ hung hăng đập xuống tạo nên một cơn địa chấn ngấn!

Cơ Vô Song, Tống Ngọc và tất cả bộ binh nhìn đám lửa rừng rực thiêu cháy nhà kho, không nói nên lời.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 256: Đốt Pháo

- Thế này là thế nào? Súng bắn tĩa kích nổ rồi? – Tống Ngọc thì thào hỏi, không nén được chui ra khỏi xe bọc thép, đứng ở khoảng cách xa như thế vẫn cảm nhận được luồng hơi nóng kinh khủng ập đến!

Cơ Vô Song cũng xuống xe, nhúu chặt mày nhìn nhà kho đang bốc cháy, lắc đầu:

- Không phải do súng bắn tĩa kích nổ đâu... Là có người trong nhà kho kích nổ!

...

Trong nhà kho. Mấy phút trước.

Một câu “không trốn” của Tần Xuyên đều làm cho mọi người không ai hiểu gì cả.

Thấy mọi người nhìn mình vẻ khó hiểu, Tần Xuyên biết khó mà giải thích rõ ràng được, đành nói:

- Thôi chờ một lát, tôi đi một vòng xem thế nào.

Cũng chẳng chờ ai đáp lại, Tần Xuyên bắt đầu đi thám thính quanh nhà kho, ngó đông ngó tây, thỉnh thoảng lại nhắc mấy tấm vải bạt lên xem hàng hóa bên trong.

Cuối cùng Tần Xuyên kéo một số thùng hàng xuống, trong đó đều là thuốc nổ mạnh cùng một số chất xúc tác hóa học.

Nhìn thấy những đồ vật này các cô gái đều nhăn mặt, chỉ cần một viên đạn thôi là cả chỗ này sẽ nổ tung.

Tần Xuyên xác định xong vị trí những đồ vật này liền vẫy tay gọi các cô gái cùng đi đến một khoảng trống có khá ít thuốc nổ.

- Chắc anh không nghĩ là xung quanh ít thuốc nổ thì sẽ tránh được vụ nổ chứ, đám này đều là C4, hoàn toàn có thể phá tung toàn bộ nhà kho đấy – Liễu Hàn Yên nói.

Tần Xuyên cười cười:

- Tuy anh không biết đám thuốc nổ này là loại gì nhưng cũng không định trốn tránh vụ nổ, chẳng qua là chỗ này rộng, chút nữa tiện đi ra ngoài thôi.

Nói rồi Tần Xuyên ra hiệu cho các cô gái đứng ra sau lưng mình.

- Đến đây nào, mọi người đứng sát vào nhau một tí, cố gắng đứng ngay sau lưng tôi này, tốt nhất là trong phạm vi một mét vuông ấy!

Các cô nghe xong có vẻ khó xử, Lục Tích Nhan, Diệp Tiểu Nhu và Liễu Hàn Yên nhìn nhau khó nói.

- Đều là người một nhà cả, không cần phải khách sáo, có cần tôi giới thiệu qua mọi người không? – Tần Xuyên hất mặt, định giới thiệu từng người một thật, đây chính là cơ hội để các cô ấy làm quen lẫn nhau đây mà!

Trải qua lần này rồi có thể nào cũng được coi là vào sinh ra tử hoạn nạn có nhau rồi!

Nhưng Liễu Hàn Yên thản nhiên nói:

- Không cần, em biết họ.

Nói rồi Liễu Hàn Yên đứng vào sau lưng Tần Xuyên, kéo cả Liễu Thiển

Thiến đứng vào.

Lúc này Y Phi không còn dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Tần Xuyên nữa, cô cũng nhận ra Tần Xuyên quả thực được rất nhiều cô gái yêu thích.

Lục Tích Nhan thấy Liễu Hàn Yên chẳng hề có ý bài xích nên cũng im lặng đứng vào, nhưng cô rất kinh ngạc, chẳng lẽ trên đời này lại có người vợ “tư tưởng cởi mở” như thế này ư?

Hay là định nghĩa “vợ” của Liễu Hàn Yên không giống với người khác? Chỉ biết hai cô thấy dễ chịu hơn nhiều, chí ít cũng không phải lo lắng kiêng dè khi đứng cùng Tần Xuyên nữa.

Honda Kuisa định đứng vào thì bị Tần Xuyên tóm lấy!

- Này! Cậu đứng cùng các cô gái của tôi thì còn ra thể thống gì hả? Đứng trước tôi đi! – Tần Xuyên nói thẳng toẹt.

Honda Kuisa không hề nghĩ lại còn có kiểu phân biệt đối xử, do dự nhìn Y Phi một hồi nhưng vẫn phải nghe lời Tần Xuyên đứng ra phía trước.

- Anh rể định làm gì đấy? – Liễu Thiến Thiến ôm chị hỏi.

Tần Xuyên ngoái lại cười vẻ bí mật, giơ tay ra dấu “suyt”, rồi sắc mặt dần dần nghiêm lại.

Hắn chìa tay về một bên, con dao đang nằm ở phía đó bay đến tay hắn.

Từ cơ thể Tần Xuyên bùng ra một luồng khí áp mãnh liệt, kiếm khí màu xanh nhạt xoáy lại phun lên trời!

- Thanh Liên Kiếm Giáp!

Tần Xuyên giơ cao kiếm, kiếm khí bắt đầu vờn quanh người hắn, từ từ mở rộng phạm vi thành một luồng lốc xoáy bao kín mọi người, gió cũng không vào

lọt.

Đứng trong cơn lốc xoáy này ai nấy đều cảm thấy một cảm giác áp bức vô cùng kinh khủng!

Trong này và ngoài kia như thế hai thế giới khác biệt!

Liễu Hàn Yên đứng sau nhìn, đôi mắt trong trẻo lập lòe không ngừng, cô chưa bao giờ biết kiếm khí cũng có thể làm được chuyện này!

Chẳng lẽ đây chính là cấp bậc cao thấp của kiếm ý mà Tần Xuyên nói sao?

- Chuẩn bị, tôi đốt pháo đây...

Tần Xuyên nhếch miệng cười, con dao trên tay mang theo một luồng chân khí Hỏa Liên, phóng thẳng đến chỗ chứa thuốc nổ.

Lửa bùng lên từ đám thuốc nổ, tiếng nổ rền vang tràn ngập nhà kho!

Chỉ trong tích tắc, cả kho hàng đã bị nhấn chìm trong biển lửa!

Từng đợt sóng nhiệt ập đến công kích dồn dập như vô số thú dữ muốn xé xác tất cả những người đang được Thanh Liên Kiếm Giáp bảo vệ!

Tần Xuyên đẩy Chân khí Băng Liên lên mức cao nhất, bồi thêm một lớp khí lạnh bên ngoài lốc xoáy.

Tốc độ lưu chuyển của kiếm khí nhanh kinh người, phá tan tất cả sóng nhiệt đến gần!

Các cô gái đứng sau lưng Tần Xuyên ban nãy vừa hét lên thất thanh, bây giờ đã nhận ra mình không hề bị thương tổn gì!?

Liễu Hàn Yên kinh ngạc nhìn biển lửa vây kín xung quanh, lẩm bẩm:

- Không ngờ... lại ngăn được?

Tần Xuyên ngoái lại, trên trán toát đầy mồ hôi, tuy nói đỡ được nhưng hãn cũng đã hao tổn mất rất nhiều kiếm khí.

Hãn khá tin tưởng vào Thanh Liên Kiếm Giáp của mình, nhưng nếu mọi người muốn chạy ra thì Thanh Liên Kiếm Giáp khó mà bảo vệ được hết.

Cho nên hãn mới có quyết định “không trốn” là như thế.

- Bà xã, chuyện này chưa xong đâu, phần còn lại phải nhờ đến em rồi. Có thể dùng chân khí Băng Ngưng mở đường không?

Thật ra Tần Xuyên có thể dùng kiếm khí phá vỡ biển lửa thoát ra, nhưng hãn hi vọng người ngoài nhìn sẽ nghĩ rằng lần này đều là do Liễu Hàn Yên làm cả, không muốn lộ ra thân phận kiếm khách quá sớm.

Dễ hình dung ra, nếu bên ngoài biết hãn là người đánh bại Iga Kumitsu, sẽ có không biết bao nhiêu người ghen tị muốn đối địch với hãn.

Nhờ may người trong Thanh Liên Môn biết được hãn đã tìm lại được thực lực thì hồng, hãn chưa tìm được cách hay để đối phó lại bọn họ.

Liễu Hàn Yên ngạc nhiên, nhưng cũng đoán được ý Tần Xuyên, chỉ gật đầu:

- Không khó, em làm được.

Một khi không bị sóng xung kích tấn công thì Thiên Huyền Băng Ngưng của Liễu Hàn Yên không còn sợ gì biển lửa.

...

Từ xa nhìn thấy nhà kho nổ tung, tiếp đó số thuốc nổ chôn xung quanh cũng lần lượt bắt nổ, thiêu cả một vùng đất ra tro, không ai không trở nên bi thương.

Nhìn cảnh này là biết, người trong nhà kho chắc chắn chết cả rồi, sức nổ thừa sức biến tất cả thành mảnh vụn, đốt thành than.

- Cơ tướng quân, chúng ta đã cố hết sức rồi – Tống Ngọc nói đầy thương xót.

Trong mắt Cơ Vô Song cũng hiện ra nét tang thương, gật gật đầu nói:

- Liễu tướng quân anh dũng hi sinh, một đời phụ nữ anh hùng, chỉ tại Cơ Vô Song này bất tài... không bảo vệ được cô ấy.

- Ít nhất tướng quân không chết vô ích, Iga Kumitsu cũng chết trong đó rồi – Tống Ngọc nheo mắt, anh ta bắt đầu tính toán xem công lần này được cất nhắc đến đâu.

Bỗng một sĩ quan nhìn thấy gì đó, kêu to:

- Trưởng khoa! Cơ tướng quân! Nhìn kia!

Hai người đều đang theo đuổi những toan tính của riêng mình ngẩng phắt đầu lên, ngạc nhiên đến đờ người.

Một luồng chân khí màu xanh đá dạng xoáy nước xuất hiện, đập tắt một khoảng lữ, mở ra một lối đi nhỏ!

Liễu Hàn Yên đi đầu, sau lưng cô là đám Tần Xuyên, bước qua mặt đất bị thiêu rụi, đi thẳng về phía quân đội đang dàn hàng.

- Làm sao... có thể...

Tống Ngọc cứng họng trôn trời nhìn, Cơ Vô Song cũng trợn ngược mắt như nhìn thấy quỷ.

- Không lẽ Thiên Huyền Băng Ngưng của cô ấy đã tu luyện đến trình độ này rồi!? – Cơ Vô Song sắc mặt trắng bệch, anh ta biết nếu Thiên Huyền Băng Ngưng luyện đến trình độ cao nhất có thể làm đông cứng một cái hồ chỉ với một chiêu, cho nên thoát tưởng là Liễu Hàn Yên cố ý che giấu thực lực.

Ai ngờ được Liễu Hàn Yên đưa mọi người ra khỏi biển lửa rồi, trong lòng

cũng chứa đầy các tư vị khó tả.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 257: Gà Con

Tần Xuyên không muốn nhận bất cứ công lao nào, cho nên tất cả công giết Iga Kumitsu hay giải cứu con tin đều để Liễu Hàn Yên nhận hết.

Liễu Hàn Yên nghĩ đến việc giữ bí mật cho chồng, rồi lại nghĩ đến công lao này không phải của mình, bản tính cô thành thật, thế nên cô thấy rất mâu thuẫn.

Nghĩ tới nghĩ lui, Liễu Hàn Yên đành tạm tính báo cáo lên cấp trên là cha con Iga Kumitsu khinh địch mà bại trận, cụ thể thế nào không nói đến.

Các lãnh đạo của Bộ An ninh đều phải nể mặt những người ở cấp cao hơn, cũng sẽ không hỏi nhiều, dù sao cũng có sự thái Lăng Vân chống lưng, họ sẽ suy nghĩ trên khía cạnh bảo mật khả năng thực sự của Liễu Hàn Yên.

Giới võ cổ có một quy tắc là không được truy cứu chiêu thức sử dụng để đánh thắng, nói cho cùng điều này có liên quan trực tiếp đến tính mạng con người.

Hơn nữa, cha con Iga Kumitsu chết, con tin không chết mới là kết quả cấp trên yêu cầu.

Cơ Vô Song và Tống Ngọc đứng ở đằng xa một lúc lâu, cuối cùng vẫn là Cơ Vô Song phản ứng nhanh hơn, chạy vội lên phía trước vẻ vui sướng tột bậc.

- Tốt quá rồi! Anh biết là em sẽ không sao mà, Hàn Yên chắc chắn có cách giải quyết, anh luôn tin ở em...

Nhưng Liễu Hàn Yên không tỏ thái độ gì, đi thẳng qua mặt Cơ Vô Song, hoàn toàn không định dừng lại tiếp chuyện anh ta.

Liều Hàn Yên đi đến trước mặt Tống Ngọc nói:

- Báo cáo thủ trưởng, Iga Kumitsu và Iga Jiro đã chết, trong nhà kho này cất giấu số lượng lớn thuốc nổ và súng ống đạn dược, điều tra xem ai là chủ sở hữu nhà kho này.

Ngoài ra, Bạch Dạ của Tập đoàn Vân Sơn là người sắp xếp vụ khủng bố này, cần lập tức phái người khóa chặt hướng đi của cô ta, xin ra lệnh bắt.

Tống Ngọc run run gật đầu, nuốt ực nước miếng, sợ run như cây sậy nói:

- Được... được, Bạch Dạ của Tập đoàn Vân Sơn, tôi biết rồi, Liều tướng quân vất vả rồi!

Tống Ngọc sợ muốn phát điên, cô gái này đã luyện được môn võ công nào để bị nổ mà còn không chết!?

Đáng ghét hơn nữa là tên tiểu tử thúì nhà họ Tần cũng không việc gì!?

Nhưng bây giờ anh ta không dám hỏi gì, vội vàng gọi điện báo cáo lên cấp trên, có thể nào cũng phải cố gắng góp chút công lao mới được.

Liều Thiển Thiển đứng sau nhìn đám người vừa sợ hãi vừa kinh ngạc, lại nhìn thấy có người vừa sùng bái vừa ngưỡng mộ, không nhịn được phá lên cười.

Ai mà có thể tin được người làm nên chuyện kinh thiên động địa này không phải chị gái mình mà là ông anh rể nhìn có vẻ bất tài đấy?

Cô nhìn Tần Xuyên đang đứng cười nói bên cạnh, hạ giọng nói:

- Anh rể hư thật nhé!

Tần Xuyên lại “suyt”:

- Cô đừng nói những lời dễ gây hiểu nhầm như thế ở những chỗ này.

- Vâng! – Liễu Thiển Thiển cười tít mắt, cô bé càng ngày càng thích ông anh rể chẳng được một phút tử tế trong đời này.

Thoạt nhìn chẳng đáng tin cậy gì, nhưng vào thời điểm thiết yếu lại cực kỳ đáng tin!

Liễu Hàn Yên quay lại nhìn Tần Xuyên, nói:

- Em phải đi bắt Bạch Dạ đây, anh đưa Thiển Thiển đi trước đi.

Tần Xuyên ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Hay là để anh đi với em?

- Anh không phải người của Bộ An ninh, không cần tham gia vào nhiệm vụ này – Liễu Hàn Yên đáp.

Tần Xuyên đơn giản cười:

- Anh có phải vì đất nước đâu, là vì em đấy chứ.

...

Liễu Hàn Yên khựng lại đầy ngạc nhiên, cảm xúc có chút phức tạp.

Không phải vì đất nước, là vì em... Cô chỉ thuận miệng nói một câu, nhưng câu nói của người ta lại khiến cô bối rối không biết trả lời thế nào.

Tần Xuyên nói rất thẳng vì hẳn không yên tâm, lo Bạch Dạ lại giở mưu kế gì đó ra.

Nhưng người bên cạnh nghe câu này không khỏi xúc động.

Kiểu quan tâm vô tư này có lẽ là lời giải thích tốt nhất cho mối quan hệ vợ chồng.

Cơ Vô Song đứng đằng xa sầm mặt xuống, câu nói của Tần Xuyên đã thương sự tôn nghiêm của anh ta một cách ghê gớm.

Diệp Tiểu Nhu và Lục Tích Nhan đều ngưỡng mộ, nhưng cả hai đều biết mình không có quyền ghen tị, hơn nữa Tần Xuyên không bắt buộc phải bảo vệ mình.

Cơ Vô Song xốc lại tinh thần, kiêu hãnh đi qua chỗ Tần Xuyên, dáng tươi cười nói:

- Tần Xuyên tiên sinh, chúng tôi làm việc không chỉ là đi thăm nhà người ta đâu, có nguy hiểm, tôi khuyên anh nên...

- Được.

Không để Cơ Vô Song dứt lời, Liễu Hàn Yên đã ngắt lời, đồng ý để Tần Xuyên đi cùng.

- Hàn Yên! Em... - Cơ Vô Song không ngờ Liễu Hàn Yên lại phá vỡ quy tắc từ trước đến nay, cho phép người ngoài biên chế tham gia vây bắt.

Liễu Hàn Yên lạnh lùng nhìn anh ta nói:

- Có chuyện gì tôi sẽ chịu trách nhiệm.

Có thể có chuyện gì? Kể cả có chuyện gì Tần Xuyên cũng là người dẹp yên chứ không phải là người cản trở.

Tần Xuyên cười hi hi, không hề khách sáo mà đi thẳng đến vỗ vai Cơ Vô Song nói:

- Tiểu Cơ à, bà xã tôi không nỡ để tôi đi, muốn ở bên tôi lâu hơn một tí đấy, cậu đừng ngưỡng mộ làm gì, sớm muộn gì cậu cũng sẽ có một con gà con khác thôi!

Cơ Vô Song sửng sốt một hồi lâu không kịp phản ứng lại, thẳng cha này đang nói năng linh tinh cái gì không biết!?

Gà con là cái quái gì!?

Chú thích: Trong tiếng Trung chữ « gà » trong « gà con » đồng âm với « kỹ » trong « kỹ nữ », Tần Xuyên đang nói xỏ Cơ Vô Song.

Nhưng nói xong Tần Xuyên đã đi ngay qua chỗ Diệp Tiểu Nhu rồi, nói:

- Tiểu Nhu Nhu, Nhan Nhan, hai người đi cùng Thiển Thiển về trước đi, đừng đến Bích Hải Sơn Trang, ngoài ra chỗ nào cũng được, xong việc anh sẽ đi đón mọi người, tối nay đi ăn cùng nhau!

- Tần Xuyên anh cẩn thận đấy – Lục Tích Nhan không phản đối, hôm nay cô đã học được rất nhiều điều, không chỉ là khả năng của người này mà còn đủ các loại quan hệ phức tạp khác.

Diệp Tiểu Nhu ân cần nói:

- Anh Tần Xuyên, em đưa Thiển Thiển và chị Lục về nhà em, nhà em không có ai, em nấu cơm cho hai người ăn.

Tần Xuyên thấy như thế là tốt nhất rồi, quay sang nhéo má cô em vợ rồi quay lại cùng Liễu Hàn Yên lên xe.

...

Các lãnh đạo Bộ An ninh biết Liễu Hàn Yên đưa được tất cả mọi người ra khỏi biển lửa an toàn, còn giết được cha con Iga Kumitsu thì rất vui mừng.

Mọi người vốn đã chuẩn bị đối phó với tình huống xấu nhất, không ngờ Liễu Hàn Yên lại đem đến kinh hỉ, mọi người càng ngày càng coi trọng vị nữ tướng quân này.

Bộ trưởng đích thân ra lệnh giao toàn quyền chỉ huy cho Liễu Hàn Yên, hoàn thành xong nhiệm vụ quay lại trụ sở nhận thưởng.

Cơ Vô Song và Tống Ngọc từ chỉ huy trở thành nghe lệnh, tất nhiên thấy khó chịu.

Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên ngồi trong xe nghe một sĩ quan báo cáo:

- Liễu tướng quân, theo tin tình báo mới nhất thì nhà kho đó có chủ là Đường chủ Lý Phong của Bạch Ngọc Đường thuộc hội Đẳng Long, nhưng Lý Phong đã mất tích hai ngày, trước mắt chưa tìm được tung tích...

Chủ tịch Tập đoàn Vân Sơn Bạch Dạ đang ở trong trụ sở chính, đã ra lệnh giám sát tất cả lối ra vào, chưa có hiện tượng muốn trốn chạy.

Liễu Hàn Yên nghi ngờ, hỏi Tần Xuyên:

- Cô ta sớm đã nhận được tin rồi, sao lại không trốn đi?

- Làm sao anh biết được, lòng dạ phụ nữ sâu như biển – Tần Xuyên bĩu môi, cô Bạch Dạ này luôn là một ẩn số chưa có lời giải, quá nửa là lưu lại đường lui, chỉ có điều không ai biết đường lui của cô ta là gì.

Liễu Hàn Yên nghiêm mặt nói:

- Em không đùa với anh đâu, có phải cô ta định dùng người trong trụ sở làm con tin không?

Tần Xuyên cười lắc đầu:

- Em nghĩ lại mà xem, cô ta có cần chạy trốn không?

Liễu Hàn Yên sừng sốt nhú mày:

- Ý anh là... chúng ta thật ra không có chứng cứ trực tiếp?

Tần Xuyên gật đầu:

- Tuy chúng ta biết Bạch Dạ đứng sau sắp đặt chuyện này, thậm chí còn có thể là hung thủ sau tấm màn, nhưng cô ta không hề để lại bất kỳ dấu vết nào, tất cả đều là Iga Kumitsu nói, ông ta chết rồi không thể làm chứng, ban này cũng không có máy ghi âm ghi lại.

Từ đầu đến cuối Bạch Dạ mượn tay người khác đi làm việc, thậm chí đến địa bàn còn là địa bàn của hội Đăng Long, không thể phủ nhận là cô ta rất thông minh.

Liễu Hàn Yên nhìn hần trờng trờng khiến Tần Xuyên hơi không thoải mái.

- Ờ... bà xã à, tuy anh thích người đẹp nhưng anh thề anh không có chuyện gì với Bạch Dạ đâu, thật đấy! – Tần Xuyên giơ hai tay thề thốt.

Mấy sĩ quan ngồi đằng trước đều đổ mồ hôi, hình như mình nghe phải chuyện không nên nghe rồi.

- Bất kể thế nào cũng bắt cô ta lại đã – Liễu Hàn Yên không nói gì thêm, ánh mắt lại sắt lại.

Xe quân dụng chạy đến trước cửa tòa nhà Tập đoàn Vân Sơn, ở đây sớm đã có cảnh sát vũ trang canh giữ dày đặc, nước cũng không chảy lọt.

Khá nhiều người dân tụ tập lại xem náo nhiệt, Tập đoàn Vân Sơn là tập đoàn lớn nhất thành phố Đông Hoa, Bạch Dạ là Hội trưởng thương hội, lại là một mỹ nhân siêu cấp nằm trong tay tiền bạc và quyền thế, tất nhiên bị người ta chú ý.

Khi Liễu Hàn Yên và Tần Xuyên xuống xe đi vào đại sảnh tráng lệ đã thấy Bạch Dạ và Freyja dẫn đầu một nhóm người ăn mặc lịch sự chủ động đến chào hỏi.

- Thật là rộng đến nhà tằm, không biết ngọn gió nào đưa chư vị tướng quân đến Tập đoàn Vân Sơn chúng tôi đây?

Bạch Dạ nhẹ nhàng mỉm cười chào đón. Cô ta mặc váy đen viền ren kiểu châu Âu, đội một chiếc mũ rộng vành thêu hoa, nhìn không giống đang ở trong thành phố phồn hoa mà giống ở một nông trường Anh nghỉ dưỡng.

(đoạn này lỗi từ trên xuống)

- Bạch tiểu thư, tôi là Tổng chỉ huy bộ đội Hàn Thứ của Bộ An ninh Liễu Hàn Yên, chúng tôi nghi ngờ cô cấu kết với người Nhật buôn bán súng đạn bất hợp pháp, mưu đồ phá hoại nền hòa bình của Trung Quốc, nay tôi đến bắt cô lại.

Liễu Hàn Yên khoát tay, mấy thượng úy với thực lực cảnh giới Hậu Thiên bước lên định động thủ.

- Xin chờ một lát!

Một người đàn ông trung niên nhìn như con lai, ăn vận âu phục đằng hoàng đi lên phía trước, đưa danh thiếp ra.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 258: Tần Xuyên Sáp Chết Rồi

Người đàn ông mỉm cười:

- Tôi là đối tác của Hiệp hội luật sư Hoàng gia Anh Quốc Schneider, tên là Edward Copper. Tiểu thư Bạch Dạ là khách hàng quan trọng của Hiệp hội chúng tôi, cũng là công dân hợp pháp của nước Anh, trước khi các ngài ra lệnh bắt cô ấy xin cho xem chứng cứ đầy đủ.

- Cô ta là công dân nước Anh? – Tống Ngọc đứng bên kỳ quái hỏi – Từ bao giờ?

Copper cười nói:

- Tiểu thư Bạch Dạ từ trước đến nay vẫn là công dân nước Anh, rất nhiều tài sản của Tập đoàn Vân Sơn đều nằm tại nước Anh, trụ sở chính đặt tại Luân Đôn, các ngài chưa điều tra rõ ràng đã đến bắt người rồi?

Nếu chúng tôi nói chuyện này ra có thể ảnh hưởng đến quan hệ hai nước, số thuế Tập đoàn Vân Sơn nộp hàng năm không phải con số mà các ngài có thể tưởng tượng ra, chúng tôi là thương nhân hợp pháp, không phải phần tử khủng bố gì cả.

Ông ta vừa dứt lời, Tống Ngọc và Cơ Vô Song đều khó xử, liên quan đến mối quan hệ giữa hai nước rất nguy hiểm, đặc biệt bên kia lại là một nước lớn.

Rõ ràng Bạch Dạ đã có chuẩn bị từ trước, nếu không sẽ không thể trong chốc lát triệu tập được cả một đội ngũ luật sư tề chỉnh như vậy.

Hai người đều hú vía, may mà lần này chỉ huy đi bắt người không phải mình

mà là Liễu Hàn Yên, không bắt được người mình cũng không sao.

Bạch Dạ nhẹ nhàng cười nói:

- Thật xin lỗi, hình như đã có hiểu nhầm gì đó rồi, Bạch Dạ tôi tuy chỉ là thương nhân nhưng cũng biết trách nhiệm phải giữ gìn xã hội ổn định, mong muốn lớn nhất của tôi là có thể tạo ra nhiều việc làm để giúp đỡ nhân dân, tuyệt đối sẽ không làm việc gì trái với luân thường đạo lý.

Cho nên chi bằng chư vị tướng quân về điều tra lại, nếu cần đến tôi tôi sẽ hết sức hợp tác... Đúng rồi, chi bằng chúng ta đi lên văn phòng Vân Sơn nói chuyện?

Tuy tất cả đều biết cô ta chỉ nói năng vớ vẩn nhưng lại không có sơ hở nào có thể bắt lỗi, ai nấy tức đến nghiến răng nghiến lợi vẫn không làm gì được.

Liễu Hàn Yên im lặng, ánh mắt lạnh lùng găm thẳng vào Bạch Dạ.

Bạch Dạ cũng nhìn lại Liễu Hàn Yên, không hề nao núng.

Mặc dù đây là lần đầu tiên chính thức gặp mặt nhưng hai cô gái không hề có chút hảo ý.

Cuối cùng Liễu Hàn Yên chọn cách thẳng thừng bất chấp:

- Có chuyện gì ta chịu trách nhiệm, bắt hết bọn này lại!

Quân sĩ nghe thấy có người bảo hộ, liền chuẩn bị ra tay.

Chân mày Bạch Dạ hơi nhíu lại, hình như cô ta không nghĩ Liễu Hàn Yên lại cứng rắn đến thế này.

Thấy mấy người lính đến gần, Freyja bước ra đứng chắn ngay trước mặt Bạch Dạ, vèo vèo hai cái đã quật ngã hai người!

Thực lực của cô ta đã nửa bước vào cảnh giới Tiên Thiên, các võ giả Hậu Thiên bình thường hoàn toàn không phải là đối thủ.

- Chủ tịch chúng tôi không phạm pháp, các người không có quyền cưỡng ép bắt người! – Freyja lạnh lùng nói.

Luật sư Copper cũng kinh ngạc, đoàn luật sư đều bước lên lớn tiếng chỉ trích.

- Không ngờ các người lại dã man như vậy, quân đội Trung Quốc lại coi thường pháp luật đến thế!? Bây giờ là xã hội pháp trị, các người không có chứng cứ đã đòi bắt công dân Anh Quốc, không được phép thế!

- Tôi sẽ báo chuyện này lên Đại sứ quán, các người đang bức hại công dân nước tôi, chuyện này nhất định phải đưa ra dư luận!

Nói rồi Copper lấy điện thoại ra thật, vẻ mặt cao ngạo định gọi cho Đại sứ quán thật.

Thấy chuyện diễn biến theo chiều hướng xấu, Tống Ngọc bước lên cười cầu hòa:

- Luật sư Copper không nên kích động, Liễu tướng quân của chúng tôi nói hơi thẳng, thật ra là thế này, chúng tôi... chúng tôi...

Tống Ngọc muốn tìm cách lấp liếm cho qua, làm lên tận Đại sứ quán sẽ vô cùng phiền phức.

Bộ An ninh tuy nắm quyền cao nhưng bên Anh người ta cũng có lực quân, các lãnh đạo cấp cao có thể đấu lẫn nhau nhưng bọn họ chỉ là cán bộ tầm trung, không thể đại diện cho ý của lãnh đạo cấp trên được.

- Liễu tướng quân à, tôi thấy hay là xin chỉ đạo từ cấp trên rồi hãy quyết định? – Tống Ngọc quay sang nhìn Liễu Hàn Yên, gượng cười hỏi.

Liễu Hàn Yên chớp mắt, lạnh nhạt đáp:

- Xây ra chuyện gì tôi chịu trách nhiệm, cứ bắt người đi!

Liễu Hàn Yên và Bạch Dạ vẫn nhìn nhau trừng trừng, ánh mắt hai người chạm nhau muốn tóe lửa.

- Liễu tướng quân, trước đây tôi đã được nghe rất nhiều chuyện về kỳ tích của tướng quân, tôi luôn kính trọng tướng quân là một người phụ nữ siêu phàm, hôm nay được gặp mặt, vẻ đẹp của tướng quân cũng làm người khác phải ngưỡng mộ.

Thiệt nghĩ chúng ta có thể làm bạn chứ không phải kẻ thù. Huống hồ... giữa chúng ta không hề có oán hận gì cả - Bạch Dạ cười ngọt ngào nhưng khí tỏa ra từ người cô ta không hề thân thiện.

- Thứ nhất, tôi không cần bạn. Thứ hai, không liên quan gì đến thù hận cá nhân, cô là phần tử nguy hiểm nên tôi phải bắt cô, nếu cô phản kháng tôi sẽ giết cô – Liễu Hàn Yên nói thẳng không khách khí, ánh mắt sắc lẹm như dao.

Người bình thường thấy thái độ của Liễu Hàn Yên như vậy là muốn lùi lại rồi.

Nhưng Bạch Dạ không hề lay chuyển, tuy phục trang mềm mại như một đóa hoa mới nở nhưng khí chất của cô ta lại hoàn toàn trái ngược.

- Đã nói thế rồi thì chắc không thể bình thân ngồi nói chuyện được rồi – Bạch Dạ nói.

Không khí đã căng như dây đàn, ai nấy đều căng thẳng.

Tống Ngọc im lặng, không muốn động đến bất cứ trách nhiệm nào, thậm chí còn hối hận là đã cùng đi đến đây.

Cơ Vô Song cười rất bình tĩnh nói:

- Hàn Yên, anh thấy... chi bằng mời tiểu thư Bạch Dạ hợp tác điều tra với

chúng ta, không nhất thiết phải bắt người chứ? Đúng không?

Liều Hàn Yên liếc anh ta một cái, lắc đầu:

- Phối hợp điều tra đồng nghĩa với việc nói hiện tại cô ta vô tội, nhưng cô ta là tội phạm, phải bắt lại.

Cơ Vô Song xấu hổ, không ngờ Liều Hàn Yên lại không giữ thể diện cho mình như thế, ngay cả cách hòa hoãn mình đưa ra cô ấy cũng không thèm nghe.

Liều Hàn Yên nói:

- Chúng tôi vừa đến đã được bao nhiêu luật sư ra đón, hơn nữa còn đến từ tận nước Anh xa xôi, rõ ràng là các người đã có chuẩn bị từ trước, đề phòng bại lộ. Người chốt dạ mới làm việc chốt dạ.

Luật sư Copper cười lạnh nói:

- Hừ, không ngờ tướng quân Trung Quốc lại man rợ đến mức không tính đến luật pháp. Vậy thì đừng trách chúng tôi phải mượn pháp luật giúp đỡ, tôi sẽ gọi điện cho ngài Đại sứ Wood để ngài ấy xử lý!

Là luật gia của Hiệp hội luật sư Hoàng gia Anh, mối quan hệ của Copper khá rộng, vừa hay có số điện thoại của ngài Đại sứ.

Không ngờ Bạch Dạ đã mời đoàn luật sư mạnh như thế này đến bảo vệ, ai nấy đều sốt ruột không biết làm thế nào.

Đúng lúc đó một bóng người chạy lên giật phắt lấy điện thoại của Copper!

Chát!

Tần Xuyên ném mạnh cái điện thoại xuống đất, điện thoại vỡ tung ra.

- Oh shit! Anh là ai? Anh làm cái gì đấy? – Copper tức điên lên mắng.

Đám Liễu Hàn Yên cũng ngẩn người, không biết làm sao mà Tần Xuyên chạy lên giật điện thoại rồi!

Bạch Dạ và Freyja càng không hiểu, này giờ không để ý thấy Tần Xuyên không những không chết mà còn theo đến đây!?

- Đ*** m*, vợ tao muốn bắt cô ta, đám người nước ngoài chúng bay lại đến chỗ mềm vào? Có giỏi thì một đánh một xem nào!

Tần Xuyên tuôn luôn một tràng tiếng Anh Luân Đôn cực kỳ lưu loát.

Ai này đều sững sốt, không ngờ một người nhìn như lưu manh đầu trộm đuôi cướp lại nói được tiếng anh kiểu quý tộc như thế.

- Các người mới vô lý! Chúng tôi là luật sư!

Copper vừa dứt lời đã bị Tần Xuyên nắm tóc, rồi “bốp bốp” hai cái bạt tai như trời giáng!

- Đ** m*! Còn giả bộ!? Chỉ có tao mới được giả bộ trước mặt vợ tao! Chúng bay chắc cũng chẳng hiểu giả bộ nghĩa là gì, nhưng tao không cho chúng bay giả bộ đấy!

Tần Xuyên vừa nói vừa vật Copper ngã lăn xuống đất, vừa dấm vừa đập như lũ du côn đánh người.

Copper muốn điên theo, ở đâu chạy ra một con chó đại thế này?

Ông ta vừa kêu vừa gọi người đến giúp vừa đánh lại.

Tần Xuyên tuy cố ý giả vờ không biết võ nhưng sức mạnh và tốc độ vẫn khiến hấn đánh cho Copper không góc được dậy một cách nhẹ như không.

- Ai bảo bay giả vờ! Ai bảo! Vợ tao muốn bắt người mà còn dám cản à!?

- Bảo vệ! Bảo vệ đâu!?

Bạch Dạ tức đến tái mặt, gọi bảo vệ tới.

Tần Xuyên bỗng đẩy ngã hai gã luật sư đang tóm mình, xông về phía Bạch Dạ như sói đói vồ mồi!

Freyja muốn bảo vệ chủ nhân, bước lên định cho Tần Xuyên một đấm.

Nhưng không biết vì sao Freyja vừa định ra tay Tần Xuyên đã hụp người xuống tránh!

Bạch Dạ thấy bàn tay thô thiển của hắn rõ ràng là đang nhắm đến ngực mình...

- Á!!

Tình thế cấp bách, Bạch Dạ không nghĩ được đến gì khác, phóng một chưởng ra đánh vào ngực Tần Xuyên.

Thật ra vừa lúc đó Bạch Dạ đã nhận ra có gì không đúng, muốn thu tay lại nhưng Tần Xuyên đã nhanh hơn!

Tần Xuyên rú lên một tiếng, không biết vì sao, còn chưa bị đánh trúng đã ngã lăn ra đất quắn quại, lăn vòng vòng như sắp chết, rên rĩ:

- Tôi... tôi chết mất... Bạch Dạ... Bạch Dạ giết người...

Tất cả mọi người đều há mồm trợn mắt nhìn Tần Xuyên như sắp chết đến nơi, lại nhìn Bạch Dạ thần thờ thất thần, không ai kịp hiểu thế này là thế nào.

Nhưng Liễu Hàn Yên đã hô lên:

- Cố ý hành hung, bắt hết lại, mang đi!

Đám quân lính bừng tỉnh ngộ, hóa ra thế này cũng được!? Không có chứng

cớ thì tạo chứng cớ!

Tần Xuyên lẩn lẩn đến dưới chân Liễu Hàn Yên, lén nháy mắt với cô, dùng khẩu hình nói “thông minh không”.

Liễu Hàn Yên dờ khóc dờ cười, anh chàng này không biết nên nói thế nào nữa... Thế này cũng loạn quá rồi.

Bạch Dạ và Freyja rất điên tiết, đoàn luật sư của Copper tức muốn hộc máu, không ngờ gió lại đổi chiều nhanh thế, đang yên đang lành lại bị một tên du côn phá bĩnh!

- Tần Xuyên... - Bạch Dạ bị còng hai tay, ánh mắt như muốn xé xác người găm vào người đàn ông đang nằm giả chết, tức đến không thở nổi.

Vì sao luôn là mày!?

Cô gái muốn gào lên.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 259: Nói Dối

Nhưng thế nào thì bây giờ Liễu Hàn Yên vẫn có lý để mang Bạch Dạ đi.

Bạch Dạ cũng biết có camera quay lại, có dùng luật sư cũng không biện hộ được, chỉ có thể bàn kỹ lại sau này.

Lúc bị đưa đi, Bạch Dạ ngoái lại nhìn, nhưng không phải nhìn Liễu Hàn Yên mà nhìn anh chàng đang lăn lộn trên mặt đất...

- Tần tiên sinh... Diễn hay lắm!

Nói rồi Bạch Dạ mới quay đầu bước đi.

Bọn họ vừa đi khỏi, Tần Xuyên lại lăn vài vòng nữa đến chỗ camera không quay được đến nữa mới đứng lên.

Xác nhận xong sẽ không còn chứng cứ nào trong máy quay, Tần Xuyên lại nhảy tưng lên như chưa có chuyện gì xảy ra, rồi lấy ra một điều thuốc đưa lên miệng – tất nhiên không châm.

Mọi người nhìn mà ngán ngấm, anh chàng này đúng là giả bộ, người ta vừa đi khỏi đã nhảy dựng lên, đúng là không nể mặt gì cả.

- Bà xã, xong việc rồi, còn cần gì thì gọi cho anh, nếu em ăn chán cơm ở trong doanh trại rồi anh có thể đi đưa cơm, anh cũng sẽ chăm sóc Thiển Thiển, không còn việc gì nữa thì anh đi trước đây.

Tần Xuyên còn chưa ăn cơm trưa, muốn đến nhà Diệp Tiểu Nhu ăn chực.

Liễu Hàn Yên còn vội đi xử lý vụ Bạch Dạ, hẳn cũng không gọi cô đi nữa.

- Vâng – Liễu Hàn Yên nhẹ gật đầu – Em không tiện được, anh bắt taxi đi đi.

Tần Xuyên cười, đúng là chẳng nhẹ nhàng âu yếm gì cả:

- Được, em cẩn thận với Bạch Dạ, đề phòng cô ta lại giở trò gì ra đấy.

- Vâng – Liễu Hàn Yên gật đầu, hình như cũng không còn gì khác để nói.

Tần Xuyên hơi thất vọng, cứ tưởng là sẽ có “nụ hôn tạm biệt” gì gì đấy, ít nhất cũng là ôm một cái, xem ra mình tưởng tượng nhiều quá rồi.

Nhưng Tần Xuyên không biết, khi nhìn theo bóng lưng hắn, tuy khuôn mặt Liễu Hàn Yên không có biểu cảm gì, nhưng trong mắt cô đã hiện lên một tia xúc động...

...

Tần Xuyên gọi taxi rời khỏi Tập đoàn Vân Sơn, đi đến khu nhà của Diệp Tiểu Nhu.

Nhà Diệp Tiểu Nhu là nhà thuê, tuy nhỏ nhưng ấm áp.

Người ra mở cửa là Lục Tích Nhan, thấy Tần Xuyên bình an vô sự trở về, cô gái mỉm cười vui vẻ:

- Nhanh thế, mọi chuyện đã giải quyết xong rồi?

- Lại còn phải nói? Nếu không anh đi theo làm gì? – Tần Xuyên nhướn mày nói.

- Em đang nghĩ xem có nên gọi cho anh không, chúng em vẫn chưa ăn, đồ ăn sắp làm xong rồi.

- Anh đến đúng lúc thật! – Tần Xuyên cười hi hi đi vào, người thấy mùi đồ ăn

thơm phức bốc ra.

Tần Xuyên ngồi xuống một cái ghế rồi nói:

- Nhan Nhan, em ở một mình không an toàn lắm, dù sao cũng sắp phải chuyển rồi, hay là em chuyển đến nhà Tiểu Nhu ở tạm trước.

Chú Đông Cường còn phải nằm viện một tháng nữa, trong tháng này anh sẽ tìm cho em một căn nhà khác.

- Ở... thế này không hay lắm, chắc Trần Niên sẽ không đến tìm em gây chuyện sớm thế đâu? – Lục Tích Nhan ngượng nghịu nói.

Diệp Tiểu Nhu dọn bàn ăn, mỉm cười:

- Chị Lục chuyển đến ở cùng em đi, thế này anh Tần Xuyên cũng yên tâm, hơn nữa em cũng không biết quản lý kinh tế gì gì đấy, sau này làm việc cùng nhau em phải học hỏi chị nhiều mới được.

Nghe Diệp Tiểu Nhu nhiệt tình mời như thế, Lục Tích Nhan cũng xiêu lòng, thật ra cô cũng sợ có người đến tìm mình.

Lúc ăn cơm, Lục Tích Nhan hỏi Diệp Tiểu Nhu xem có ý xây dựng sự nghiệp sau này gì không.

Diệp Tiểu Nhu chỉ biết nấu ăn, còn quản lý thực phẩm hay ý tưởng lập nghiệp gì gì đấy đều không biết.

Tần Xuyên cười nói:

- Nhan Nhan, anh để Tiểu Nhu tham gia lập nghiệp chủ yếu là để em ấy phụ trách mảng phát triển thực phẩm, em ấy học ngành quản lý thực phẩm, còn tổ chức bộ máy, nghiên cứu thị trường, thiết lập dự án đều là do chúng ta làm.

- Hóa ra là thế, thế thì chúng ta phải phân công rõ ra, nhanh chóng tìm một

hạng mục để bắt đầu, như thế mới có thể dự tính lập kế hoạch được...

Lục Tích Nhan nói rõ từng điều từng điều, Tần Xuyên đã đọc sách mấy ngày nay nên cơ bản nghe hiểu, nhưng Diệp Tiểu Nhu lại mơ hồ không rõ.

Cũng may Lục Tích Nhan rất kiên nhẫn, có gì không hiểu đều giảng giải kỹ lại cho Diệp Tiểu Nhu.

Tần Xuyên vừa ăn hết tốc lực vừa nghĩ, tuy hẳn tin vào khả năng và thái độ của hai cô gái nhưng cả hai đều chưa có kinh nghiệm thực tế, nhân lực lại không đủ, bước đầu chuẩn bị là điều tra thị trường cũng không đủ người.

Đang lúc Tần Xuyên suy nghĩ tìm cách tổ chức nhóm làm việc, chuẩn bị khởi động công việc cho Lục Tích Nhan thì điện thoại đổ chuông.

Tần Xuyên nhìn số gọi đến, là Ôn Văn Viễn, nghĩ ra chuyện liền nhấn nút nghe.

- Tần tiên sinh! Lớn chuyện rồi!

Vừa mở miệng Ôn Văn Viễn đã sốt ruột nói thẳng – ngoại lệ chưa từng có xưa nay.

Tần Xuyên cười khẩy hỏi:

- Bị Bộ An ninh đến tìm rồi phải không?

Ôn Văn Viễn ở đâu đây bên kia sững sờ nói:

- Tần tiên sinh ngài... làm sao ngài biết?

Ngay mới đây Bộ An Ninh phái công an và cảnh sát vũ trang đến tận khu nhà cao cấp của Ôn Văn Viễn bắt hết tất cả bảo vệ lại.

Ôn Văn Viễn buồn bực, sao công an thành phố Đông Hoa lại ngang ngạnh

thế, dám đối đầu trực tiếp với hội Đấng Long, ai ngờ đối phương giơ thẻ ra, là người của Bộ An ninh!

Cha con Ôn Văn Viễn sợ mất hồn, đang định sáp nhập các bang phái ngầm của thành phố Đông Hoa lại, thế nào mà liên lụy đến cấp quốc gia rồi?

Tình thế cấp bách, Ôn Văn Viễn chỉ có thể xin chút thời gian gọi cho Tần Xuyên cầu giúp đỡ.

Đã qua lại lâu như thế, cộng thêm thái độ của nhà họ Tôn hôm đầu giá, bọn họ đã biết chắc Tần Xuyên là thiếu gia nhà họ Tần.

Tuy không rõ mối quan hệ giữa nhà họ Tần và Bộ An ninh nhưng bây giờ chỉ cần chữa chết thành sống, cho nên Ôn Văn Viễn mới gọi điện xem có cách nào thay đổi tình hình được không.

- Tần tiên sinh! Đường chủ Lý Phong của Bạch Ngọc Đường đã không liên lạc với chúng tôi rất nhiều ngày rồi, chúng tôi cũng mới biết trong nhà kho của ông ta có cất giấu đạn dược, lại còn liên quan đến Thánh giáo... Chúng tôi không hề biết chuyện này, chúng tôi bị lừa!

Tần Xuyên cầm một cái đui gà, bật loa ngoài điện thoại lên nói:

- Coi như các người không biết thật, nhưng cũng là do trên quản không nghiêm dưới làm loạn, may mà lần này con tin không làm sao, nếu không... không phải đến bắt, mà là đến bắn luôn rồi đấy.

Nghe nói mà Ôn Văn Viễn mềm nhũn chân tay:

- Tần tiên sinh... phải làm sao bây giờ? Ông già tôi biết cái mạng này nhờ có ngài mới giữ được, bây giờ yêu cầu ngài một ly cũng là vô lý, nhưng chúng tôi chỉ muốn đảm bảo gia đình bình an, cho dù hi sinh một Ôn Văn Viễn tôi cũng cam tâm tình nguyện!

Ôn Văn Viễn biết đây không phải chuyện đùa, giết một nhà chẳng là đâu so

với một quốc gia, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Cho nên Ôn Văn Viễn đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất cũng phải bảo vệ gia đình mình.

Tần Xuyên nheo mắt cười vẻ cổ quái, giả ho một tiếng ra dáng nghiêm nghị nói:

- Ông Ôn, nói thật cho ông biết... Hôm nay tôi cũng ở hiện trường, suýt nữa tôi cũng chết trong nhà kho đó rồi...

- Há!? – Ôn Văn Viễn thất kinh – Làm sao lại...

- Tôi không biết đâu, có thể lúc đầu tôi chữa khỏi cho ông đã thành cái gai trong mắt Thánh giáo, cũng bị người trong hội của ông thù ghét nữa... Nếu không phải do đối phương sơ sẩy thì bây giờ tôi chỉ còn là một đồng than thôi đấy – Tần Xuyên than khổ.

Ba cô gái ngồi cùng bàn thấy Tần Xuyên nói dối như thật đều không biết nói sao. Đối phương rõ ràng là nhắm vào Liễu Thiển Thiển, ai muốn đi bắt hãn làm gì?

Ôn Văn Viễn lại tin là thật, lạnh hết người, vừa sầu não vừa hổ thẹn nói:

- Tôi già rồi mà hồ đồ! Đều là tại tôi vô dụng, không báo đáp được ân nhân, lại còn làm Tần tiên sinh chịu khổ... Tôi... Tôi đáng chết!

- Ấy dà, đừng nói thế - Tần Xuyên đổi giọng ngay – Tôi quen biết với nhà họ Ôn cũng là duyên phận, cứu ông là việc nên làm, tôi là thầy thuốc, không thể nào thấy chết mà không cứu được.

Hơn nữa người muốn giết tôi là thuộc hạ của ông chứ không phải ông, sao lại trách ông được?

- Không ngờ Tần tiên sinh... lại tốt như thế, tôi sống đến ngàn này tuổi đầu

chưa từng thấy ai trẻ như ngài mà lại là một bậc cao nhân như vậy.

Giọng nói của Ôn Văn Viễn nghèn nghẹn, càng ngày ông ta càng thấy có lỗi với Tần Xuyên.

- Tần tiên sinh, tôi không còn mặt mũi nào xin ngài giúp chúng tôi nữa, nhà họ Ôn tôi đã nợ ngài quá nhiều rồi, lần này... chắc là vận số của Ôn Văn Viễn tôi đã tận, ngài không trách tôi đã là may mắn lắm rồi, nếu có kiếp sau tôi nguyện làm thân trâu ngựa để đền ơn!

Ôn Văn Viễn xuất thân từ giang hồ, cho dù đã lớn tuổi, đã làm thành viên cao cấp của công ty lâu năm nhưng vẫn giữ một số nét biểu đạt của giới giang hồ.

Ông ta thấy thẹn với Tần Xuyên, cũng cảm hoài cái “đức cao vọng trọng” của hắn, không dám làm phiền đến hắn nữa.

Nhưng đúng lúc Ôn Văn Viễn định tắt điện thoại thì Tần Xuyên cười cười lấy giọng thần bí nói:

- Chà, sao ông lại nói thế này, chuyện không tệ như ông tưởng đâu, đừng bỏ cuộc.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 260: Dẫn Em Đi Làm Quen

- Tần tiên sinh, có thể ngài không biết nhưng chuyện này liên quan tới Thánh giáo. Thánh giáo rất khống lồ, thủ đoạn thông thiên, căn bản không tổn thương tới gân cốt của họ.

Nhưng Đẳng Long hội chúng ta chỉ là một bang phái ở thành phố Đông Hoa, xét trên toàn bộ Hoa Hạ thì cũng chỉ là thằng oắt con học đấm đá. Xuất hiện chuyện như này hơn nửa là không giữ nổi, còn phải xem tới phía bên trên có muốn lấy tính mạng của tôi không...

Tần Xuyên trầm giọng nói:

- Tôi có quen vài người ở cục An toàn quốc gia, tôi đi tranh thủ giúp ông một chút. Dù sao trách nhiệm chủ yếu của chuyện này không nằm ở Ôn gia. Chỉ có điều bọn họ có chịu buông tha các người hay không thì tôi cũng không dám cam đoan.

Ôn Văn Viễn nghe xong, vui mừng như điên:

- Tần tiên sinh! Ngài không so đo việc thuộc hạ của tôi thiếu chút nữa là hại chết ngài, còn giúp chúng tôi thoát tội?!

- Tôi tin tưởng mọi người sẽ không hợp tác cùng tổ chức tà ác bên ngoài gây bất lợi với quốc gia mình, cho nên tôi sẽ cố gắng giúp đỡ.

Tần Xuyên giọng nói nặng nề.

Ôn Văn Viễn mắt ửng nước, nước nở:

- Đúng... Đúng vậy. Ôn Văn Viễn này tuy rằng không phải là hạng tốt lành gì nhưng cũng không dám làm chuyện phản quốc. Tàn tiên sinh, mặc kệ kết quả như nào thì trên dưới Ôn gia cũng đều cảm ơn ngài.

Tàn Xuyên cười cười:

- Tôi cúp máy đây, tranh thủ thời gian gọi điện thoại giúp ông thoát tội.

Trong tiếng cảm ơn của Ôn Văn Viễn, Tàn Xuyên cúp điện thoại.

Ba cô gái đảo mắt nhìn Tàn Xuyên, ra dáng bất lực.

- Anh rể! Anh xấu bụng! Nói dối mà như thật, nói dối không chớp mắt, còn nói mình suýt nữa thành than... hừ hừ, sau này nói chuyện với anh phải cẩn thận, em phải dặn chị, anh là đồ xấu bụng! – Liễu Thiển Thiển cười khanh khách nói.

Lục Tích Nhan cũng cười:

- Ý anh là gì?

Tàn Xuyên ăn xong một bát lại đưa bát cho Diệp Tiểu Nhu xin thêm bát nữa rồi mới cười đáp:

- Không phải chúng ta thiếu người à? Muốn điều tra thi trường, tìm hạng mục khởi đầu cũng cần người chứ.

Nhưng nếu đi thuê thì phải mất tiền công, ít nhất ba nghìn một tháng, thấp hơn gần như không có cơ hội...

Lục Tích Nhan chớp mắt liền mấy cái:

- Chẳng lẽ... anh định nhờ hội Đẳng Long tìm người?

- Hi hi, Nhan Nhan đừng vội, nhưng hội Đẳng Long là một bang phái, chúng

ta không thể lấy danh nghĩa bang phái mà lập nghiệp được, cho nên phải giải tán hội Đăng Long nhưng giữ lại một số tài nguyên cốt cán để dùng sau này.

Tần Xuyên nói rồi lại cầm điện thoại gọi cho Liễu Hàn Yên.

Liễu Hàn Yên hình như vẫn ở trên xe, vừa nhấc máy đã hỏi thẳng:

- Chuyện gì?

- Bà xã à, có phải em cho người đi bắt nhà họ Ôn ở hội Đăng Long không?

- Đúng, trước mắt không tìm thấy Lý Phong, cần điều tra xem cha con họ Ôn có tham gia lần này không – Liễu Hàn Yên lập tức hỏi – Anh muốn em thả họ ra à?

Tần Xuyên vội nói:

- Không không không! Đừng thả! Anh chỉ lo em nghĩ đến anh, cho nên làm việc không công tâm, em cứ tra hỏi nghiêm khắc vào!

Nhốt vài ngày, hỏi kỹ vào, roi da ghế điện gì đấy dùng hết đi! Bỏ đói bọn họ vài ngày cũng được, bắt bọn họ khai ra hết!

Nếu thật sự không có chuyện gì hãy thả bọn họ ra, nhưng trước khi thả ra nhớ báo cho anh trước, anh cũng quen biết bọn họ, đến lúc đấy đi đón.

- Được, cho dù anh không nói em cũng sẽ làm việc cẩn thận... Chúng em thăm vấn không dùng roi da ghế điện – Liễu Hàn Yên rất nghi ngờ, tại sao anh chàng lại nghĩ đến những thứ này.

Tần Xuyên cười gian xảo nói:

- Làm gì có... À, sau này có dịp anh sẽ đưa em đi làm quen. Đúng rồi, anh nghĩ không cần giữ hội Đăng Long lại nữa, cho giải tán đi thôi, bang Tứ Hải và hội Đăng Long đều mục nát cả rồi, phải thiết lập lại thế giới ngầm của thành phố

Đông Hoa, nếu không chuyện tương tự sẽ còn xảy ra nữa.

- Được, em đã báo cáo lên cấp trên, cha con họ Ôn tuy vô tội nhưng hội Đảng Long cũng phải giải tán, nhưng cụ thể ai là người đứng ra giải quyết thì còn phải cân nhắc...

Tần Xuyên nói chuyện với vợ xong liền đập máy.

Ba cô gái ngồi cùng bàn nhìn hẩn ngơ ngác.

- Nhìn anh làm gì? Người ta ngượng đấy – Tần Xuyên nhếch miệng cười.

Diệp Tiểu Nhu chu miệng dáng thất vọng:

- Hóa ra anh Tần Xuyên hư hỏng thế, trước đây em đã nhìn lầm anh.

Tần Xuyên vươn tay nhéo má cô:

- Tiểu Nhu, nếu anh lừa em mà nói những lời này mới gọi là hư hỏng, đây là anh thành thật.

- Đúng là hay nguy biện – Lục Tích Nhan lắc đầu cười, nhưng trong thâm tâm khê thờ phào, cô tưởng Tần Xuyên chỉ biết dùng cách thô bạo để giải quyết vấn đề, không ngờ đầu óc Tần Xuyên còn nghĩ ra nhiều trò hơn người bình thường, mánh lừa người này rất có ích trên thương trường đây.

Hai ngày sau đó, tất cả đều tự động tiến hành.

Nhờ Tần Xuyên giúp, Lục Tích Nhan dời nhà đến nhà Tiểu Nhu, ba người còn cố ý cùng đi đến thăm Diệp Đông Cường, kể rõ sự tình.

Diệp Đông Cường biết con gái muốn lập công ty với Tần Xuyên thì rất mừng, ông yên tâm hơn nhiều so với để Diệp Tiểu Nhu đi làm công ty.

Nhưng muốn thuê nhân công thì cần phải trả tiền lương, bây giờ mức lương

không hề thấp, nếu một tháng không đủ ba nghìn thì chắc chắn không tìm được người phù hợp...

Chu Phương Ngữ vừa đến phòng bệnh, thấy ba người Tần Xuyên chuẩn bị đi, mắt trừng lên lườm Tần Xuyên về tức giận.

Tần Xuyên hết cách, chạy lại đón đường Chu Phương Ngữ:

- Sao bác sĩ Chu lại lườm tôi?

- Lườm anh thì đã sao, anh cấm được tôi chắc? Đồ vô lương tâm! – Chu Phương Ngữ tức giận nói.

Tần Xuyên buồn bực:

- Bác sĩ Chu à, mỹ nữ là mỹ nữ nhưng không được tùy ý mắng người đâu!

- Anh mới là đồ không có lương tâm! Đồ phụ bạc! Nếu anh có lương tâm thì đã không hỏi tôi nhiều như thế! – Chu Phương Ngữ thở phè phè nói.

Tần Xuyên suy nghĩ cẩn thận:

- Có phải chuyện của Tinh Nhi không? Tinh Nhi ra nước ngoài rồi?

- Hừ - Chu Phương Ngữ lạnh lùng nhìn hẳn – Chị ấy cố ý không nói cho anh biết thời gian chị ấy đi, là muốn xem anh có quan tâm đến chị ấy không, anh giỏi lắm, không hỏi han gì cả, lúc chị ấy lên máy bay nghĩ những gì anh có biết không hả!?

Tần Xuyên sững người, vừa buồn vừa xấu hổ, tuy hẳn nhớ chuyện Chu Phương Tinh ra nước ngoài nhưng lại quên mất là ngày nào.

Mấy ngày nay lại xảy ra đủ chuyện nào là nổ nào là trù tính khởi nghiệp, nên không có thời gian chú ý đến Chu Phương Tinh.

Nghĩ đi nghĩ lại, thấy mình không đến sân bay tiễn đúng là không phải.

Thật ra lúc ấy Chu Phương Tinh còn nói, sau này khi về nước nếu còn thích hẳn sẽ đến tìm hẳn... Nhưng bây giờ xem ra Chu Phương Tinh tức hẳn rồi, hi vọng cô đến tìm hẳn rất mong manh.

- Anh không đi tiễn cũng được, chị tôi đỡ phải nuôi hi vọng với anh, chị ấy ở nước ngoài tìm một anh đẹp trai tóc vàng càng tốt!

Chu Phương Ngữ hừ một tiếng, phất áo đi chỗ khác.

Tần Xuyên buồn bực, nhắc máy gọi cho số của Chu Phương Tinh, không gọi được nữa.

Có lẽ hẳn quá tham lam, bên cạnh đã có mấy cô gái đáng quý lại còn đi trêu ghẹo Chu Phương Tinh, ông trời cũng thấy không thuận mắt nữa nên mới để hẳn lỡ cuộc chia tay.

Mấy ngày sau Tần Xuyên đều không vui, trong đầu luôn nghĩ đến dáng vẻ thất vọng khi rời đi của Chu Phương Tinh...

Thứ sáu. Tần Xuyên đi học như bình thường.

Để chuyên tâm viết sách, Lục Tích Nhan đã chính thức từ chức, cho nên giáo viên lên lớp là một giáo viên nam đứng tuổi, Tần Xuyên ngồi trong lớp ngáp liên tục, đầu óc nghĩ lung tung.

Trong mấy ngày yên ả này, điều duy nhất làm cho Tần Xuyên buồn bực là Lăng Lạc Tuyết.

Tuy vẫn đi học với Tần Cầm nhưng Lăng Lạc Tuyết bỗng im lặng chuyển ra một chỗ khá xa, hình như có ý không muốn tiếp xúc với Tần Xuyên.

Từ sáng đến lúc tan học, Lăng Lạc Tuyết đều không nói chuyện với Tần Xuyên, biến thành một người xa lạ.

Từ đầu Tần Xuyên còn tưởng Lăng Lạc Tuyết “đến tháng”, nhưng đến cuối tháng tám cô vẫn không thay đổi gì, Tần Xuyên cảm thấy không bình thường.

Tần Xuyên nhớ ra hôm vũ hội Thiên Hoa Lăng Lạc Tuyết đến một mình, nghĩ đi nghĩ lại hay là mình chọc cô ta tức rồi? Hay là do không nhảy với cô ta? Hay muốn cô ta làm nữ bộc?

Tần Xuyên thấy hơi ngại, rõ ràng mình đẹp trai không thua ai, lựa chọn của mình đã làm tổn thương một cô thiếu nữ mong manh rồi cũng nên?

Nghĩ đi nghĩ lại cũng không phải cách hay, Lăng Lạc Tuyết tuy thẳng thắn nhưng vẫn là một cô bé ngoan.

Thế nên lúc tan học Tần Xuyên đi đến trước mặt Lăng Lạc Tuyết, mỉm cười hỏi:

- Tiểu Tuyết à, gần đây sao em chẳng để ý đến anh gì thế? Có phải do chuyện cá cược lần trước không? Chà, làm sao anh có thể muốn em làm nữ bộc được? Em là đệ tử của Tông sư, anh sao dám.

Tần Xuyên cố khích lệ cô gái mấy câu mà người thường hay thích nghe.

Nhưng Lăng Lạc Tuyết vẻ không quan tâm không nghe thấy, đứng dậy đi đến cạnh Tần Cầm:

- Cầm Nhi, mình về nhà thôi.

Tần Cầm nhìn Tần Xuyên rồi nhìn Lăng Lạc Tuyết, gật gật, cô cũng không muốn can dự vào chuyện này.

Tần Xuyên phiền muộn đuổi theo nói:

- Nếu là chuyện vũ hội lần trước thì anh thật sự xin lỗi, anh đồng ý Nạp Lan Thấm là có lý do, tối hôm đó thực sự em rất xinh.

Hắn vừa dứt lời, Lăng Lạc Tuyết hơi dừng lại, cắn môi dưới nhưng không trả lời, tiếp tục kéo tay Tần Cầm đi ra.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 261: Đây Mới Là Em

Tần Xuyên nhíu mày, mình thật lòng muốn hòa giải, cho dù có chỗ không đúng, nhưng cũng không hề quá phận, cô nàng này cũng không thể cáu kỉnh lâu như vậy chứ?

- Lăng Lạc Tuyết, em hãy nói đi, có bất mãn và hiểu lầm gì, nói ra mới có thể giải quyết chứ.

Tần Xuyên bước nhanh về phía trước, ngăn cản cô gái tại một ngã rẽ.

Hắn thực sự không hiểu được, chẳng lẽ mình thực sự làm ra chuyện gì tội ác tày trời, có cần bạo lực vậy không?

Lăng Lạc Tuyết tránh trái phải vài lần, Tần Xuyên đều di chuyển theo, không cho cô đi.

Rốt cuộc, Lăng Lạc Tuyết quay đầu sang chỗ khác, lạnh lùng nói:

- Tần đại thiếu gia, dù sao chúng ta chỉ là quan hệ quen biết bình thường, anh không cần phải nói xin lỗi tôi, tôi cũng sẽ không so đo với anh.

Tần Xuyên vui vẻ, rốt cuộc cô nàng này cũng nói chuyện, thế nhưng, giọng điệu bình thản này không phải phong cách của Lăng Lạc Tuyết.

Một cô gái vốn tràn ngập sức sống, đột nhiên từ trời nắng biến thành trời tối, không còn là cô nữa.

Tần Xuyên không khỏi tự trách trong lòng, xem ra hắn thực sự vô tình tổn thương Lăng Lạc Tuyết, hắn không thể làm như không thấy.

Dù sao ngày đó là hẳn yêu cầu Lăng Lạc Tuyết ăn mặc xinh đẹp, cuối cùng ngay cả một điệu nhảy cũng không hề nhảy với cô, quả thực quá mức.

Tần Xuyên nghĩ tới đây, ánh mắt đảo tới khu vực tam giác quần jean của Lăng Lạc Tuyết:

- Chúng ta sao có thể tính là quan hệ bình thường chứ? Anh đã từng sờ em...

- Đừng nói nữa!

Lăng Lạc Tuyết cuống quýt hô một tiếng, nhìn hai bên một chút, phát hiện không có người nào đi qua, mới thở phào.

Nhưng dù vậy, Tần Cầm ở bên đang nhìn cô với ánh mắt hiếu kỳ, dường như rất muốn biết, Tần Xuyên sờ chỗ nào của cô.

Tần Xuyên nhếch miệng cười:

- Em xem, Tiểu Tuyết à, giữa chúng ta vẫn có bí mật nhỏ, điều này đã nói lên quan hệ không hề tầm thường. Huống hồ, nếu như em không quan tâm chuyện vũ hội ngày đó, thì sao lại đột nhiên không muốn để ý tới anh?

- Tôi chỉ đơn thuần không muốn nói chuyện với anh.

Lăng Lạc Tuyết buồn bã nói.

- Cho nên em vẫn không chịu tha thứ cho anh.

- Tôi không có...

Tần Xuyên bướng bỉnh:

- Anh mặc kệ, dù sao trước khi em tha thứ cho anh, anh sẽ đi theo em, ít nhất em phải chấp nhận sự xin lỗi của anh mới được.

Lăng Lạc Tuyết nhú mày, dường như không biết làm sao với da mặt dày của

Tần Xuyên.

Không chờ Lăng Lạc Tuyết nói gì nữa, Tần Xuyên liền nắm lấy tay Tần Cầm nói:

- Tiểu Cầm, anh dẫn em đi ăn cơm Tây, rồi mua kem ăn!

Tần Cầm nghe xong, trái tim thiếu nữa tách ra như hoa, hai mắt lóe sáng gật đầu đáp ứng:

- Được, vậy... tối nay em sẽ về nhà.

Lăng Lạc Tuyết bị cặp anh em này khiến cho không biết làm gì, cô cũng không muốn để Tần Cầm tách ra, đành phải cùng tiến tới một quán cơm Tây gần đó.

Tần Cầm từ nhỏ thân thể không tốt, khiến cho ẩm thực của cô gần như đều là một số nguyên liệu cố định, so với nói là ăn cơm, không bằng nói là bồi bổ.

Với Tần Cầm mà nói, trước khi gặp được Tần Xuyên, căn bản không dám tưởng tượng, có thể ăn đồ mình thích, hơn nữa không cần lo lắng thân thể gặp chuyện.

Có Tần Xuyên, bất cứ tình huống thân thể nào của cô đều có thể xử lý, cô có thể yên lòng ăn đồ ăn ngon mà các bạn cùng lứa tuổi khác muốn ăn.

Ở vị trí gần cửa sổ, Tần Cầm vui vẻ ăn mấy món điểm tâm và đồ uống lạnh, cô bé ngày càng yêu thích ông anh mới gặp mặt không bao lâu này.

Hơn nữa, Tần Cầm rất thông minh, đối với không khí xấu hổ giữa Tần Xuyên và Lăng Lạc Tuyết, cô vờ như không phát giác cái gì.

Tần Xuyên sớm đã ăn xong bò bít tết trong đĩa, sau đó nhìn chằm chằm Lăng Lạc Tuyết, nhìn cô đang chậm rãi ăn.

Lăng Lạc Tuyết hơi bó tay rồi, lần này hẳn thay đổi sách lược, không nói thêm gì, chỉ nhìn chăm chăm bằng mắt!

Cô lần đầu tiên, lúc ăn cơm bị một người đàn ông nhìn như vậy, không đỏ mặt đã coi như không tồi.

Rốt cuộc, sau khi nhẫn nại gần nửa giờ, Lăng Lạc Tuyết đặt dao xuống, ngẩng đầu chất vấn:

- Anh nhìn đủ chưa?

Tần Xuyên nhếch miệng cười:

- Em lại nói chuyện với anh rồi à? Ha ha... Thật ra anh vừa mới phát hiện, Tiểu Tuyết em sau khi nhuộm lại tóc đen, đuôi thẳng, quả thực hấp dẫn hơn trước kia nhiều, nhìn lâu như vậy, càng nhìn càng đẹp!

Phụ nữ đều thích nghe nịnh nọt, huống chi sau khi Lăng Lạc Tuyết dứt bỏ cách ăn mặc thiếu nữ bất lương, quả thực là một người đẹp, thời điểm này Tần Xuyên đương nhiên phải nịnh vài câu.

Trên khuôn mặt tinh tế của Lăng Lạc Tuyết ửng đỏ, người đàn ông này nói chuyện trực tiếp khiến cô ngại ngùng.

Không biết làm sao, trai tim thành thịch, đập hơi hỗn loạn.

- Tùy... tùy anh, muốn nhìn thì nhìn đi.

Lăng Lạc Tuyết nhìn như không để ý mà vuốt tóc, tiếp tục ăn.

Tần Xuyên thấy cô gái vẫn giọng điệu lạnh nhạt, lòng sinh một kế...

Hắn bỗng nhiên lấy điện thoại di động ra, sau đó mở công năng chụp ảnh, bắt đầu chụp Lăng Lạc Tuyết.

Kỳ thật tâm tư của Lăng Lạc Tuyết không nằm trên bờ bít tết, phát hiện Tần Xuyên bắt đầu chụp ảnh, cô cảm thấy rất xấu hổ và căng thẳng.

Hắn rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ cảm thấy cô đẹp, cho nên nhin không được muốn chụp hình?

- Anh... Anh đừng chụp!

Lăng Lạc Tuyết run giọng.

Tần Xuyên sững sờ:

- Sao lại đừng chụp?

- Từ nhỏ tới giờ, tôi ghét nhất chụp ảnh.

Lăng Lạc Tuyết thản nhiên nói.

Tần Xuyên cười:

- Em chán ghét thì em chán ghét, nhưng anh chụp vẫn phải chụp.

Nói xong, Tần Xuyên liên tiếp ấn nút chụp ảnh.

Lăng Lạc Tuyết lập tức cúi thấp đầu, hai tay che mặt mình, cô thực sự không muốn bị chụp ảnh.

Trước kia đều là đứa trẻ hư, ăn mặc kiêu bất lương, thiếu nữ phản nghịch, sao lại muốn chụp ảnh?

Dù hiện giờ trở thành người đẹp, Lăng Lạc Tuyết cũng cảm thấy, chụp ảnh thực sự quá buồn nôn, khiến cho cô cảm thấy không được tự nhiên.

Tần Xuyên lại biểu lộ ranh mãnh, thở dài:

- Tiểu Tuyết à, em làm gì vậy? Tạo tư thế à?

Lăng Lạc Tuyết tức giận nhìn hẳn:

- Anh không có việc gì chụp tôi làm gì? Tôi đáp ứng anh rồi à?

Tần Xuyên vô tội giang tay:

- Anh không có chụp em, không tin tự em xem đi!

Tần Xuyên đưa di động qua trước mặt Lăng Lạc Tuyết.

Cô cầm điện thoại nhìn, khuôn mặt ửng đỏ, cắn môi dưới, mắt lại muốn phóng hỏa!

Vừa rồi Tần Xuyên dĩ nhiên dùng công năng tự chụp, chụp hẳn vài hình!

- Tiểu Tuyết à, không phải em cho rằng, anh đang chụp em chứ? Điều này sao lại có vẻ hơi tự kỷ vậy...

Lăng Lạc Tuyết vỗ mạnh bàn, rốt cuộc không nhịn được nghiêng răng nghiêng lợi hô:

- Tần Xuyên! Anh dám đùa bà sao?

Vừa nói xong, không ít người trong tiệm ăn kinh ngạc nhìn qua, dường như không hiểu, một cô gái đẹp như vậy sao lại táo bạo như thế.

Tần Xuyên lại thoải mái cười cười:

- Chỉ chờ một câu này của em thôi, em cũng đừng nóng giận, anh chỉ muốn đùa với em một chút, sinh động bầu không khí nha...

Hơn nữa, tùy tiện thoải mái như thế này mới là Lăng Lạc Tuyết em mà! Trước đây nói chuyện đều mềm mềm yếu yếu, giống như có bệnh vậy, anh cũng hoài nghi có phải em bị người ngoài hành tinh tráo đổi rồi hay không!

Lăng Lạc Tuyết ngạc nhiên, Tần Xuyên lại cố ý làm như vậy, muốn cho cô

"phá công"?

Nội tâm cô gút mắc và giãy dụa, trong lòng hỗn loạn, nhìn người đàn ông trước mặt vừa giận vừa tức, vừa thẹn vừa phẫn.

Tần Xuyên thăm thía nói:

- Tiểu Tuyết, trong lòng em có oán khí gì cứ việc nói ra, đừng giấu trong lòng, như vậy sẽ buồn bực hỏng mất. Em nói em đột nhiên thay đổi tính tình, anh thấy có thể không lo lắng sao?

- Không cần anh hao tâm tổn trí! Tôi chính là thô tục dã man như vậy!

Lăng Lạc Tuyết thở phì phò, dường như chưa hết giận, lại hô:

- Tần Xuyên! Tôi hận anh!

Nói xong câu này, Lăng Lạc Tuyết trực tiếp chạy thẳng ra ngoài cửa.

Tần Xuyên cảm thấy không ổn, vừa rồi chỉ muốn đùa một chút, sao lại dường như cô gái chẳng những không có ý tha thứ hẳn, còn càng thêm tức giận vậy? Điều này không được.

Tần Xuyên để Tần Cẩm chờ, sau đó vội vàng đuổi theo.

Nhưng vừa ra đến cửa tiệm, liền thấy Lăng Lạc Tuyết đứng ở đó vẫn không nhúc nhích, nhìn qua một người đàn ông cách đó không xa đang đi tới, giống như đông cứng tại chỗ.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 262: Kỳ Hạn Ba Ngày

Đó là một người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, tuy rằng ăn mặc mộc mạc, không bắt mắt, nhưng trên trán có một sự cao ngạo và uy nghiêm được dưỡng thành bởi quanh năm ngồi ở vị trí cao.

Người đàn ông nhìn Lăng Lạc Tuyết, hừ một tiếng nói:

- Lại mang theo Cầm nha đầu tới nơi như thế, quả thực là gan càng lúc càng lớn.

Lăng Lạc Tuyết mấp máy cặp môi đỏ mọng, yên lặng nghiêng đầu đi, lạnh lùng nói:

- Không cần ông quan tâm.

- Im ngay! Gây họa lớn như thế, còn dám đấu võ mồm với tôi! Tôi quả thực cảm thấy mất mặt thay cô!

Người đàn ông chỉ vào Lăng Lạc Tuyết nói giọng dạy dỗ.

Tần Xuyên ở phía sau không nghe nổi nữa, tiến tới nói:

- Ông anh này, ông là ai vậy? Mang Cầm Nhi tới đây ăn uống là tôi, cũng không phải Tiểu Tuyết, ông nổi giận Tiểu Tuyết cái gì?

- Tần Xuyên, đừng nói nữa.

Lăng Lạc Tuyết vội vàng nhỏ giọng khuyên can.

Người đàn ông híp mắt, như cười như không nhìn Tần Xuyên nói:

- Hóa ra cậu là Tần Xuyên, quả thực giống như Tần Uy lão đệ nói, vẫn chỉ là một thằng nhóc... Cần phải dạy dỗ một phen mới được, thực không biết đại thế, làm việc nói chuyện, đều ấu trĩ như vậy.

Tần Uy, đúng là chú hai của Tần Xuyên, có thể xưng huynh gọi đệ với Tần Uy, đủ thấy địa vị của người đàn ông này không đơn giản.

Nhưng Tần Xuyên căn bản không thềm nề mặt, lắc đầu nói:

- Đừng nói sang chuyện khác! Vừa rồi nói, chẳng phải là ăn kem sao? Ông ngay cả việc này cũng ngại mất mặt à? Không phải con người ông có vấn đề về tâm lý chứ? Có vấn đề thì tìm bác sĩ tâm lý, ông tìm Tiểu Tuyết làm gì?

- Tần Xuyên! Đừng nói nữa! Ông ta là cha tôi!

Lăng Lạc Tuyết sắp hồng mắt, tên này bỗng nhiên xuất hiện sao lại không thu miệng lại được?

Lăng Thiết Tâm lộ vẻ kiêu căng, hai tay đặt sau lưng:

- Hừ hừ, hay cho một đại thiếu gia Tần gia, chẳng lẽ tôi dạy dỗ con gái tôi còn cần cậu tới chỉ đạo?

Tần Xuyên chột hiều ra:

- Hóa ra ông là cha của Tiểu Tuyết à?

Thật ra Tần Xuyên sớm đã biết như vậy, người đàn ông trước mắt nay là Lăng Thiết Tâm, gia chủ hiện giờ của Lăng gia, cũng là cha đẻ của Lăng Lạc Tuyết, là một trong ba gã võ giả Tiên thiên sơ cấp của Lăng gia hiện giờ.

Chẳng qua, Tần Xuyên nhìn ông ta không vừa mắt, cũng giả bộ không biết, mắng ông ta một hồi.

Lăng Thiết Tâm không biết vừa mới gặp mặt đã bị Tần Xuyên chơi một võ,

lúc này sắc mặt lạnh lùng nói:

- Nha đầu, con ở Tần gia đã điên đủ rồi, theo cha trở về, nhận lỗi trước người của Tống gia, tham gia chương trình học lễ nghi mẹ con sắp xếp giúp con, chuẩn bị để gả cho Tống gia!

Lăng Lạc Tuyết ngưng mắt nhìn, quật cường nói:

- Con sẽ không gả cho Tống Kiệt.

- Câm mồm!

Lăng Thiết Tâm phần nộ trừng hai mắt nói:

- Con đi theo Tần Xuyên ấu tử, làm thương Tống Kiệt, Tống gia chịu mở một mặt lưới, cho con một cơ hội, còn đồng ý tiếp nhận con, con có biết đây là rộng lượng thế nào? Thành ý thế nào?

Một nha đầu có mấy cọng lông cái gì cũng không hiểu như con, không thành thật cảm ơn, chẳng lẽ còn muốn làm trái lệnh gia tộc, tạo phản phải không?

- Tống Kiệt vũ nhục Cầm Nhi, bị đánh chết cũng xứng đáng!

Lăng Lạc Tuyết khinh thường nói:

- Con mới không gả cho loại đàn ông vô dụng lại vô sỉ này.

Lăng Thiết Tâm tức giận run rẩy toàn thân, chỉ vào con gái, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Con cho rằng, đây là chuyện con nói là được sao? Nếu như con không gả cho Tống Kiệt, con có biết, điều này mang đến bao nhiêu áp lực cho Lăng gia chúng ta hay không?

Con đừng tưởng rằng, con là đệ tử của Thần Kiếm Môn, môn đồ Tông sư, có

thể tùy ý làm bậy? Thiên chi kiêu nữ như Liễu Hàn Yên, cũng phải phục tùng mệnh lệnh của gia tộc, không muốn gả cũng phải gả, con cũng không thể ngoại lệ!

Tần Xuyên nghe xong không vui:

- Lãng đại thúc, lời này của ngài không đúng rồi, vợ tôi gả cho tôi, là cam tâm tình nguyện, khóc lóc muốn gả cho tôi, đó là một ngàn một vạn cái đồng ý, ngài cũng không phải vợ của tôi, đừng cự tuyệt thay cô ấy có được không?

Lãng Thiết Tâm hừ lạnh một tiếng, căn bản khinh thường để ý tới Tần Xuyên, nói:

- Nếu như không muốn cả gia tộc hỗn loạn vì con, bị tổn thất lớn, nếu như không muốn những người khác trong gia tộc coi con trở thành tội nhân của gia tộc, con lập tức trở về với cha!

- Gia tộc... gia tộc... Cha luôn mồm đều vì gia tộc, chẳng lẽ cha chưa từng một lần suy nghĩ cho hạnh phúc của đứa con gái là con sao?

Thân thể mềm mại của Lãng Lạc Tuyết run rẩy, hốc mắt đỏ lên, trong mắt tràn ngập đau thương và oán giận.

Lãng Thiết Tâm híp mắt, thản nhiên nói:

- Trên đời này không có tự do tuyệt đối, chỉ có tự do tương đối. Hạnh phúc cũng chỉ có hạnh phúc tương đối. Từ nhỏ con ở Lãng gia, cầm y ngọc thực, lại được đưa tới Thần Kiếm Môn học kiếm thuật, trở thành kiếm khách, đây đều là gia tộc cho con.

Hiện giờ, con nên dùng hành động thực tế của con, hồi đáp gia tộc, hoàn thành sứ mạng nữ nhi Lãng gia của con.

Lãng Lạc Tuyết cười lạnh:

- Con học được một thân kiếm thuật, cha liền để cho con gả cho một tên phế vật, trở thành một vật hi sinh quan hệ tông gia?

- Có lẽ Tống Kiệt không đủ ưu tú, nhưng sau lưng hắn là Tống gia. Huống chi, con thực sự cho rằng, thân phận một kiếm khách, có bao nhiêu tác dụng trong thế gian này?

Trong mắt bốn gia tộc lớn, cho dù Kiếm Si Được Thương Hải sư phụ con, cũng chỉ là một gã cổ võ giả, có mạnh cũng không đánh lại một đội quân được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Với tư cách đệ tử Lăng gia chúng ta, chẳng lẽ con khờ dại cho rằng, thân phận cổ võ giả có thể bao trùm trên quân chính quy?

Lăng Thiết Tâm miệt thị nói.

Lăng Lạc Tuyết đỏ mắt, im lặng không nói, cô không cách nào phản bác hết thảy, dù sao đây là sự thật.

Đây cũng là lý do vì sao, ngũ đại cổ võ thế gia có cổ võ giả thực lực cực mạnh, nhưng thực lực vẫn thua bởi bốn vương tộc lớn.

- Nhóc con, cha cho con thời gian ba ngày, trong ba ngày phải trở về gia tộc, hoặc là tới Tống gia chịu nhận lỗi, nếu như không làm được, vậy thì đừng trách ta áp dụng thủ đoạn cưỡng chế!

Con cần phải nhớ rõ, lúc trước khi chúng ta đưa con tới Thần Kiếm Môn, đã ước hẹn với tiền bối Kiếm Si, nếu con không thể hoàn thành sứ mệnh của gia tộc, sẽ đuổi con ra khỏi tông môn, từ nay về sau không được tới Thần Kiếm Môn luyện kiếm!

Lăng Lạc Tuyết mặt mũi trắng bệch, đuổi cô ra khỏi sư môn, tương đương cắt đứt con đường tu luyện sau này của cô, cuối cùng không thể tiếp xúc được với kiếm đạo cao hơn, chỉ có thể một mình khổ sở lục lợi.

Quan trọng là, một cảng tránh gió của cô, cũng đã xa cách rồi.

Lăng Thiết Tâm không để ý nhiều như vậy, lúc này ông ta lo lắng nhất, là Tổng gia sẽ làm âm tới cửa vì chuyện của Tổng Kiệt.

Tần gia có thể chống lại được, nhưng Lăng gia thì khác, Lăng gia chỉ là gia tộc Top 10, tuy rằng quan hệ tốt với Tần gia, cũng không có khả năng hoàn toàn dựa vào Tần gia.

Cuối cùng lúc gần đi, Lăng Thiết Tâm lờm Tần Xuyên, bất mãn nói:

- Tần Xuyên, tốt nhất cậu không nên quá thân mật với con gái của tôi, nó có hôn ước trong người, cậu cách nó càng xa càng tốt!

Tôi và chú của cậu là quan hệ hợp ý, cũng quen biết cha cậu, tôi khuyên cậu, tốt nhất đừng học như cha cậu, tầm thường cả đời, ít nhất cũng giống như con cháu Tần gia, đừng nghĩ tới một vài chuyện nhàm chán!

Nói xong, Lăng Thiết Tâm còn khinh thường nhìn cửa tiệm, mới quay người rời đi.

Tần Xuyên nắm chặt tay, có xúc động xông tới đánh ông ta một trận, nhưng nghĩ tới Lăng Lạc Tuyết ở đây, hấn vẫn nhịn được.

Mãi cho đến khi Lăng Thiết Tâm lên một chiếc xe Jeep quân đội, Tần Xuyên mới nhìn cô gái bên cạnh, ân cần hỏi:

- Tiểu Tuyết, em không sao chứ?

Lăng Lạc Tuyết bỗng nhiên quay đầu lờm hấn một cái, cắn chặt hàm răng trắng ngà, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

- Đừng làm phiền tôi!

Lăng Lạc Tuyết nói xong, liền bước nhanh vào một ngõ hẻm gần đó, nhanh

chóng biến mất.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 263: Chi Là Chi Là

Tần Xuyên gãi đầu, có cần giận dữ lớn như vậy sao, chẳng phải không muốn lập gia đình sao? Dường như vấn đề cũng không phải rất lớn...

Trở lại nhà ăn, Tần Xuyên tính tiền, lại dặn Tần Cầm ăn xong ngồi tại chỗ một lát.

Tần Cầm biết được Lăng Thiết Tâm đến tìm, cũng hiểu được điều gì, ánh mắt lo lắng ngoan ngoãn gạt đầu, để Tần Xuyên không cần lo lắng cho mình.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, Tần Xuyên đi tới ngõ hẻm kia, muốn tìm được Lăng Lạc Tuyết cũng không khó, dựa vào khí tức tìm được cô trong một công viên nhỏ gần đó.

Lăng Lạc Tuyết đang ngồi trên một chiếc đu, lè loi nhẹ nhàng đong đưa, ngây người, có tâm sự.

Tần Xuyên đi tới bên cạnh cô, đặt mông ngồi xuống một chiếc đu khác, cũng không lên tiếng, cứ nhìn chăm chăm vào cô như vậy.

Rốt cuộc, sau khi bị Tần Xuyên nhìn hơn 10 phút, Lăng Lạc Tuyết nhịn không được nói:

- Tôi cũng không phải con khỉ trong sở thú, anh nhìn chăm chăm vào tôi làm gì?

- Em là con khỉ anh mới chẳng muốn xem, anh ở trong núi xem khỉ hơn hai mươi năm, xem chán rồi, anh xem là xem người đẹp.

Tần Xuyên hít mày nói.

Lăng Lạc Tuyết đỏ mặt, quay đầu đi chỗ khác:

- Không phải để anh đừng tới phiền tôi sao?

- Anh không muốn làm phiền em, anh chỉ muốn xin em tha thứ cho, không hi vọng sơ xuất của anh khiến em tổn thương.

Tần Xuyên nói.

Lăng Lạc Tuyết cúi đầu cười nhẹ:

- Tôi cũng không phải người nào của anh... Anh cần gì phải làm như vậy?

Tần Xuyên im lặng, trong đầu hằn xuất hiện dáng người Chu Phương Tinh...

Tuy rằng Lăng Lạc Tuyết khác với Chu Phương Tinh, nhưng Tần Xuyên lại không nghĩ tới, vì hằn lại khiến một cô gái khác đau lòng khổ sở, cảm giác này thực không dễ chịu.

Tần Xuyên hít sâu một hơi, thản nhiên nói:

- Tiểu Tuyết, thật ra... Tuy rằng nhìn em khác với cô gái bình thường, nhưng em đồng ý đi học cùng Tần Cầm, chiếu cố cô ấy, làm bạn với cô ấy... anh cảm thấy em rất tốt.

Lăng Lạc Tuyết cúi đầu thấp hơn, ngập ngừng nói:

- Nói những thứ này làm gì... Dù sao tôi cũng không có bạn bè gì.

- Đúng thế, em không có bạn bè gì, anh cũng vậy, sau khi xuống núi cũng không quen được mấy ai có thể làm bạn bè. Cho nên, anh rất không hi vọng em luôn giận anh.

Tần Xuyên cười khổ nói.

Lăng Lạc Tuyết căn cánh hoa, im lặng không nói.

- Tiểu Tuyết, nếu như anh có biện pháp, khiến em không cần gả cho Tống Kiệt kia, em cũng đừng giận anh nữa, được không?

Ánh mắt Tần Xuyên lóe lên nói.

Lăng Lạc Tuyết cả kinh, lập tức nghĩ tới điều gì, hơi bối rối nhìn Tần Xuyên:

- Anh đừng có làm xằng bậy! Chuyện này liên quan đến tương lai của Tống gia và Lăng gia chúng tôi, không đơn giản giống như anh tưởng tượng!

Tần Xuyên nháy mắt mấy cái, kỳ quái nói:

- Có gì không đơn giản chứ? Chẳng phải một tên Tống Kiệt sao? Hẳn ở Tống gia cũng xếp hạng ba, không phải nhân vật quan trọng gì, để cho hắn chết không phải là xong sao? Họ cũng không thể lập tức phái một người khác kết hôn với em chứ?

Khuôn mặt Lăng Lạc Tuyết trắng bệch, quả nhiên tên này đưa ra chủ ý thế này!

- Anh đừng nói nữa! Ngàn vạn lần đừng đi làm chuyện điên rồ!

Lăng Lạc Tuyết vội vàng nói:

- Anh cho rằng mình rất giỏi sao? Giết Tống Kiệt? Anh nghĩ quá ngây thơ rồi! Một khi bị phát hiện, đừng nói là anh, Tần gia các anh cũng phải trọng thương!

Anh cho rằng, bản thân bốn Đại vương tộc không có cố võ giả cường đại gì, thì không triệu tập các võ giả từ nơi khác sao?

Tống gia là người thành lập Bộ an toàn quốc thổ, họ có liên lạc với các môn phái khắp thiên hạ, rất nhiều cao thủ lánh đời không xuất hiện, đều làm khách

khánh ở Tổng gia, âm thầm làm việc cho Tổng gia.

Quan trọng người ta không chỉ có cỗ võ giả, còn có quân đội có thể điều khiển, hoàn toàn không cùng một cấp độ với cỗ võ thế gia!

Tần Xuyên nhếch miệng cười:

- Tổng gia mạnh thì mạnh, không có chứng cứ cũng không thể nghi ngờ lung tung, chỉ cần làm không chê vào đâu được là được rồi... Tổng Kiệt cũng không phải gia chủ Tổng gia, không quá nhiều người bảo vệ.

- Anh biết hẳn ở đâu không? Hiện giờ Tổng Kiệt bị thương nằm trong bệnh viện Quân khu Giang Nam, nơi đó từ sáng tới tối đều canh phòng nghiêm ngặt, còn có mạng lưới độc lập của Khoa an toàn tin tức tiến hành giám sát, anh muốn vào đó giết Tổng Kiệt đúng là chuyện hoang đường viển vông! [Truyện bạn đang đọc được chia sẻ bởi T.R.U.Y.E.N.F.U.L.L.V.N, hãy cập nhật chương mới nhanh nhất tại đây nhé!]

Lăng Lạc Tuyết lườm Tần Xuyên:

- Tôi cảnh cáo anh, đừng đi làm việc ngu ngốc, rất nhiều chuyện trên đời này, không phải dựa vào võ lực có thể kháng cự...

Tần Xuyên vô tội nghĩ thầm, mình cũng chưa nói cần dựa vào võ lực, hẳn cũng không lấy tính mạng mình làm tiền đặt cược.

- Nhưng anh không đành lòng nhìn em đi xin lỗi, còn che giấu bản tâm giả cho một người không thích.

Tần Xuyên nói.

Lăng Lạc Tuyết cười tự giễu, trong mắt lộ vẻ dụi dàng.

- Cảm ơn anh, Tần Xuyên, có những lời này của anh, tôi sẽ coi anh là bạn. Thật ra tôi sớm không trách anh chuyện đêm đó rồi...

- Thật sao?

Tần Xuyên vui vẻ nói:

- Anh cũng rất thích em, bụng dạ thẳng thắn, anh rất ít bạn nữ giới, cho nên không bỏ được em.

Lăng Lạc Tuyết than nhẹ:

- Tôi lừa anh làm gì, tôi cũng không hiểu khiêu vũ, anh không bảo tôi nhảy, cũng không có gì không tốt, chỉ là tôi...

- Chỉ là cái gì?

Tần Xuyên rất muốn biết, tại sao cô gái đột nhiên thay đổi tính tình.

Lúm đồng tiền của Lăng Lạc Tuyết bỗng nổi lên một rặng mây đỏ, bỗng nhiên đứng dậy nói:

- Tôi mang Cầm Nhi về trước, gặp lại!

Tần Xuyên trơ mắt nhìn cô gái chạy trốn, không hiểu được, mình cũng chưa nói cái gì, tại sao lại sợ hãi giống như chú thỏ vậy?

Cô nàng này, tại sao ngày càng cổ quái, tác phong nhanh nhẹn tự xưng "bà đây" lúc trước đâu rồi?

5Chawng qua, Tần Xuyên cũng không quyết định buông tha Tống Kiệt vì lời khuyên can của Lăng Lạc Tuyết...

Thực tế, vừa rồi lúc Lăng Thiết Tâm nói những lời kia, lại khiến Tần Xuyên tỉnh ra!

Mặc kệ hẳn có ý hay không, hẳn đã kết cừ oán với Tống gia, Tống Ngọc và Tống Kiệt; về sau nếu không gặp mặt thì may, gặp mặt chắc chắn có mâu thuẫn.

Dựa vào thực lực của Tống gia, Tống Kiệt sớm sẽ đi lên từ một nhân viên văn chức Khoa an toàn tin tức, ngày càng quyền cao chức trọng.

Nếu đợi một ngày nào đó, bên cạnh Tống Kiệt có rất nhiều người leo lên, gã lại nắm quyền hành trong tay, vậy thì sẽ có vốn liếng mang tới rất nhiều phiền toái cho hắn.

Với sắc mặt tiểu nhân kia của Tống Kiệt, hơn nửa sẽ không cam lòng buông tha chuyện nhục nhã trên vũ hội!

So với chờ đợi người ta không ngừng mạnh mẽ, còn không bằng thừa dịp Tống Kiệt vẫn chỉ là một cậu Ba phế vật của Tống gia, bóp chết gã, tránh lưu lại hậu họa!

Đương nhiên, điều này cũng có thể thuận tiện giải quyết phiền toái của Lăng Lạc Tuyệt, một hành động được nhiều thứ.

Khóe miệng Tần Xuyên xuất hiện nụ cười lạnh, chậm rãi đứng dậy khỏi bàn đu, hắn muốn xây dựng một kế hoạch, chuẩn bị vạn toàn.

Ba ngày sau, Lăng Lạc Tuyệt phải tới Tống gia nhận sai, quyết định hôn kỳ, mà ba ngày, đủ để hắn giết Tống Kiệt rồi!

...

Trong văn phòng Bộ chỉ huy Hàn Thứ Quân khu Giang Nam.

Liễu Hàn Yên nhìn một phần báo cáo trên mặt bàn, ngón tay mảnh khảnh gõ trên bàn, dường như đang suy nghĩ đối sách.

Những thứ này, đều là lời khai của Bạch Dạ, nhưng không có bất kỳ một sơ hở nào có thể nắm được.

Tất cả lời khai và căn cứ hiện có đều cho thấy, Bạch Dạ là người vô tội, cô ta chỉ là một người đại biểu pháp lý của tập đoàn Vân Sơn, một thương nhân nước

Anh hợp pháp.

Không thể không nói, Liễu Hàn Yên cũng hơi bội phục, Thánh Giáo lại xuất hiện một cô nàng quan chi huy tiên tuyến gần như yêu nghiệt như vậy.

Nếu như gặp được Bạch Dạ trên chiến trường, Liễu Hàn Yên rất nghi ngờ mình có thể bị sự dối trá của cô nàng này đánh tan hay không.

Cốc cốc!

Cửa gõ vang, Y Phi xuất hiện ở cửa ra vào, chẳng qua, Y Phi mặc không còn là quân trang, mà là một bộ âu phục và váy ngắn màu đen, giống như cách ăn mặc của một người phụ nữ mạnh mẽ.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 264: Nhà Cô Có Gương Không

Liễu Hàn Yên nhìn phó quan của mình, thay đổi cách ăn mặc, dường như trong mắt để lộ sự hối tiếc.

- Xem ra... cô đã nhận được thông báo.

Y Phi đi đến trước mặt Liễu Hàn Yên, khom người chào thật sâu.

Trong mắt cô gái mang theo nước mắt:

- Tướng quân, đây là một lần hành quân lễ cuối cùng của tôi với ngài, chập tối, tôi sẽ ngồi máy bay trở lại Phù Tang.

- Tôi thỉnh cầu thượng cấp giữ cô lại quân đội, đáng tiếc bọn họ đều sợ sinh ra sự cố.

Liễu Hàn Yên hơi bất đắc dĩ, dù là cô gái quen lẻ loi một mình như cô, mấy năm này làm việc cùng Y Phi, ít nhiều cũng có chút ràng buộc.

Y Phi mỉm cười:

- Tướng quân, ngài không cần áy náy, tuy rằng tôi không nở rời ngài, nhưng tôi cũng nghĩ thông suốt rồi... Tôi không thể một mực trốn dưới cánh chim của ngài, tôi nên đối mặt với cuộc đời của tôi.

Hiện giờ, gia tộc Iga đã mất cha và anh trai tôi, nguyên khi tổn thương. Tôi sẽ liên tay với Honda Jun, cùng ổn định thế cục.

Honda Kuisa chịu chút vết thương nhỏ, cũng không đáng ngại.

Tuy rằng hai người cũng không có ý định kết hôn, nhưng hiện giờ hai người gặp phải trắc trở này, cũng coi như trở thành chiến hữu thân mật, tin nhiệm lẫn nhau.

Liễu Hàn Yên gật đầu nói:

- Cô nghĩ như vậy rất tốt, thay tôi nói một tiếng xin lỗi với Honda Jun, không có thời gian tới tiễn mọi người.

- Tướng quân ngài khách khí rồi, tôi và Honda Jun đều rất cảm kích ngài và Tần tiên sinh, ân cứu mạng vĩnh viễn khắc ghi! Về sau có cơ hội tới Phù Tang, xin thông báo cho chúng tôi!

- Có thời gian, tôi sẽ đi thăm cô.

Liễu Hàn Yên nói tự đáy lòng.

Y Phi lại khom người chào, do dự nói:

- Tướng quân, Honda Jun nhờ tôi nói cho ngài một việc...

- Cái gì?

- Bạch Dạ... địa vị không đơn giản tại Thánh Giáo, tuy rằng không rõ ràng chức vị cụ thể, nhưng với chứng cứ trước mắt muốn động tới cô ta, ít có khả năng, xin ngài cẩn thận một chút.

Y Phi nói xong, nhìn cô gái trước giờ khiến cô sùng bái thật lâu, liền dứt khoát xoay người, đi nhanh ra ngoài.

Liễu Hàn Yên trầm mặc hồi lâu, thở dài. Cô ngắm nhìn văn phòng vắng vẻ, bỗng nhiên cảm thấy thời tiết giữa hè này lại có chút cảm giác lạnh lẽo...

...

Chạng vạng tối, trong biệt thự Đường Vi ở.

Tần Xuyên vắt chéo chân ngồi trước bàn làm việc trong thư phòng của Đường Vi, ngón tay gõ phím như bay.

Đường Vi tò mò ở bên cạnh nhìn xem. Xế chiều hôm nay hẳn đến tìm cô, chỉ nói có việc thương lượng với cô, tiếp theo chạy thẳng tới nhà cô lên mạng, cổ quái một hồi.

- Tiểu Xuyên Xuyên, anh đang làm gì vậy? Những hình ảnh giám sát này là gì? Sao lại giống bệnh viện vậy?

Đường Vi phát hiện, một đồng màn hình camera quay chụp trên máy tính, phần lớn bên trong là thiên sứ áo trắng.

- Bệnh viện Quân khu Giang Nam.Ồ... Độc lập an toàn mạng lưới chó má này, còn không phải có kho số liệu nối liền với internet, như vậy xâm lấn cũng quá dễ dàng rồi, phòn ngự kém xa Cơ sở dữ liệu Bộ an toàn tin tức.

Tần Xuyên bĩu môi.

Đôi mắt xinh đẹp của Đường Vi liếc nhìn, lời hăn nói, đoán chừng có thể khiến một vài hacker nổi danh tức chết đi được.

Có thể không ngừng công kích Bộ an toàn lại không bị bắt như hăn cũng đủ biến thái rồi, dĩ nhiên còn tiến hành đối lập mạng lưới phòng vệ của một bệnh viện.

Chẳng qua, trong mắt Đường Vi lộ vẻ nghi hoặc:

- Anh xâm lấn bệnh viện làm gì vậy? Tìm người nào sao?

Tần Xuyên gật đầu:

- Tìm một người tên là Tống Kiệt.

- Tìm hãn làm gì?

- Giết hãn.

Tần Xuyên trả lời dứt khoát.

Đường Vi hô hấp trì trệ, đáy lòng dự cảm không tốt. Tuy rằng cô đã chứng kiến sự lạnh lùng và tàn nhiên lúc Tần Xuyên giết người, nhưng đây vẫn là lần đầu trông thấy Tần Xuyên muốn chủ động giết người.

- Người kia là ai?

Đường Vi cẩn thận hỏi.

Tần Xuyên cũng không giấu diếm, nói thoáng một chút chuyện đã xảy ra, cũng giải thích thân phận của Tống Kiệt.

Đường Vi vừa nghe xong, sấp hồng mắt. Tên này lại muốn khai đao với đệ tử trực hệ của bốn Đại vương tộc?

Dường như Tần Xuyên không hề cảm thấy có chỗ nào không đúng, sau khi tra được tư liệu của Tống Kiệt, nhíu mày nói:

- Chết tiệt, xem ra thời gian cấp bách, đêm nay phải ra tay rồi. Ngày mai thẳng này dĩ nhiên muốn rời viện... Xem ra bị thương không nghiêm trọng, chờ hãn rời viện trở về thủ đô, vậy phiền toái rồi.

- Tiểu Xuyên Xuyên! Anh tinh táo một chút! Việc này một khi bị điều tra ra, đừng nói ở thành phố Đông Hoa, tại Hoa Hạ anh cũng không ở lại nổi nữa!

Một mình anh có mạnh mẽ, cũng không thể đạt tới cảnh giới vô địch thiên hạ! Coi như là một Tông sư, cũng sẽ không trêu chọc Vương tộc như vậy!

Đường Vi khuyên nhủ.

Tần Xuyên lại quay đầu, nháy mắt mấy cái hỏi:

- Tiểu Vi Vi, nhà cô có gương không?

- Gương... Gương?

Đường Vi nghi hoặc:

- Trên bàn trang điểm trong phòng tôi có.

- Ha ha, cô chờ một chút coi, tôi đi sẽ trở lại!

Tần Xuyên nói xong, cầm lấy hộp kim châm hắt mang tới trên bàn, hấp tấp chạy ra ngoài.

Đường Vi nặng nề trong lòng, cũng không để ý hắt, ngồi trước máy tính, nhìn xem hình ảnh bệnh viện bên trên, cảm xúc phức tạp.

Qua khoảng nửa giờ, cửa thư phòng mở ra, một nam tử tướng mạo lạ lẫm đi tới.

Đường Vi vô ý thức ngẩng đầu, bỗng nhiên cả kinh, cảnh giác đứng dậy chất vấn:

- Anh là ai?

Nam tử này mặt như đao gọt, hơi có vẻ tang thương, duy chỉ có ngũ quan... không biết tại sao, dường như hơi quen mắt.

Nhìn kỹ quần áo của hắt, không phải quần áo của Tần Xuyên sao?

- Ha ha, Tiểu Vi Vi, ngay cả chồng mình cũng không nhận ra sao?

Tần Xuyên biến dạng lớn trừng mắt nhìn.

Đường Vi kinh ngạc, lui lại hai bước, lại nhẹn không được bước tới trước mặt

Tần Xuyên, cẩn thận đánh giá trên dưới.

- Tiểu Xuyên Xuyên... Thật là anh à? Sao anh lại...

Tần Xuyên sờ lên mặt mình, cười tà nói:

- Trong Liên Hoa Thần Châm của tôi, có một môn kỹ xảo, đó là có thể lợi dụng tác dụng khai thông của chân khí và ngân châm, tiến hành di chuyển vị trí cơ bắp.

Dùng ngân châm cố định khu vực bộ phận cơ bắp, lại dùng chân khí tiến hành thay đổi cơ bắp nhỏ, chỉ cần mỗi ngày kích thích một chút huyết vị đặc biệt trên mặt, có thể duy trì dịch dung mấy ngày.

Trong mắt Đường Vi lóe lên dị sắc, cô từng nghe nói, có một vài phương sĩ cổ đại hiểu được thuật dị dung, nhưng không nghĩ tới, Tần Xuyên cũng hiểu!

Chỉ có điều, loại dịch dung này, cần tu vi chân khí của bản thân cố võ giả đạt tới trình độ nhất định, hơn nữa thuật châm cứu cũng phải thành thục, nếu không sẽ rất dễ dàng khiến cho thần kinh trên mặt mình hoại tử, có khả năng co quắp mặt.

- Tiểu Xuyên Xuyên, anh định giả trang thành như vậy, tới bệnh viện giết Tống Kiệt sao?

Tần Xuyên gật đầu, hãnh không ngu như vậy, che mặt đi giết người cái gì, điều này không phải khiến cho người ta có không gian hoài nghi sao?

Hãnh liền biến thành một "người xa lạ", như vậy người ta sẽ có một mục tiêu sai lầm, mà không hoài nghi lên đầu hãnh hoặc Tần gia.

- Xem ra anh đã sớm có kế hoạch rồi.

Đường Vi vô lực cười:

- Nói đi, muốn tôi làm gì giúp anh?

- Tiểu Vi Vi, cô đáp ứng giúp tôi rồi à?

Đường Vi bĩu môi:

- Lấy chồng theo chồng gả chó theo chó, tôi còn lựa chọn sao?

Tần Xuyên đắc ý cười, đi tới ôm cô:

- Nghe lời như vậy, ban thưởng cho một cái hôn!

Đang lúc Tần Xuyên muốn hôn, lại bị Đường Vi dùng ngón tay nhỏ nhắn chặn môi lại.

Khuôn mặt Đường Vi đỏ bừng, nhỏ giọng nói:

- Có thể đừng dùng khuôn mặt này hôn tôi được không?

- Vì sao?

- Tuy rằng đều là Tiểu Xuyên Xuyên anh... Nhưng tôi cảm thấy, cảm thấy, đây giống như là người khác muốn hôn tôi, tôi... tôi không muốn bị người khác hôn.

Đường Vi nói xong, ngượng ngùng cúi đầu.

Tần Xuyên cố nén xúc động bật cười, nhìn biểu lộ ngượng ngùng của Đường Vi, háy dấy lên cảm giác tự hào... Quả nhiên vẫn là bộ dạng nguyên bản của mình đẹp trai nhất!

...

Màn đêm buông xuống.

Bệnh viện Quân khu phía nam thành phố Đông Hoa, hoàn cảnh phụ cận

tương đối đẹp và tĩnh mịch, hai mặt một bên là sông, chỉ có một con đường đối diện cửa lớn bệnh viện, bên cạnh có một vài cửa hàng và khu dân cư.

Ở vị trí này, muốn gây án, đầu tiên phải cân nhắc con đường rút lui.

Tần Xuyên để Đường Vi giúp đỡ chuẩn bị một chiếc xe phi pháp, để Đường Vi phụ trách tiếp ứng ở khu vực ẩn nấp bên kia bờ sông, mà hắn một mình lái xe đi vào bệnh viện.

Chiếc xe Ford này không có người nào hoài nghi, thuận lợi tiến vào bãi đỗ xe trong bệnh viện.

Tần Xuyên tay mang theo một túi hoa quả, nhìn như muốn tới thăm người bệnh, vừa xuống xe lại phát hiện, ở chỗ cửa lớn bệnh viện, một đoàn xe đang lái vào.

Hai chiếc xe Jeep màu xanh quân đội, ở giữa là một chiếc BMW màu đen đời 7, cũng là biển quân đội.

Khiến ánh mắt Tần Xuyên chăm chú chính là, trong chiếc xe BMW kia, lại có một khí tức khiến hắn cảm thấy bất an...

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 265: Chân Long Đại Hội

Đó là một cỗ võ giả, phán đoán dựa trên uy áp chân khí, chí ít có thực lực trung cấp Thiên tiên, tuyệt đối không phải một nhân vật tầm thường.

Một ông lão tóc ngắn xám trắng, áo vải màu đen, quần dài màu trắng rộng thùng thình, nụ cười hòa ái trên mặt, trông rất vô hại, không khác gì một ông lão đi dạo trên phố, nhưng đã luyện công tới cảnh giới tinh thâm, mới có dấu hiệu phản phác quy chân.

Mà một ông lão khác đi cùng, khí vũ hiên ngang, mày kiếm tóc mai, tuổi lớn, áo sơ mi trắng, quần quân đội xanh lục, dáng vẻ thủ trưởng quân đội.

Không chỉ như thế, bảy tám quân nhân theo chân bọn họ đều có thực lực hậu thiên, mang theo súng ống bên người, mắt nhìn chung quanh tai nghe tám hướng, tinh thần đề phòng.

Tần Xuyên chỉ liếc sang đó đã bị một binh sĩ dõi theo, khiến cho Tần Xuyên vội vàng quay đầu đi, giả bộ bình tĩnh đi về phía tòa nhà bệnh viện.

Đám người này, hi vọng đừng liên quan tới Tổng Kiệt thì tốt. Tần Xuyên suy nghĩ trong lòng, hít sâu một hơi, định hành động dựa theo kế hoạch sớm đã đặt ra.

Hiện giờ là thời đại công nghệ cao, chú ý tin tức, Tần Xuyên không ngốc nghếch đến nỗi trực tiếp đi vào, chém giết một hồi làm cho rối loạn.

Dù sao nơi này cũng nằm trong khu vực Quân khu, một khi có tình hình nguy hiểm, khiến cho một vài cao thủ quân đội và quân nhân đặc chủng vây quét, coi

như hấn có kiểm ý trên người, cũng rất khó thoát khỏi.

Huống chi hấn cũng không muốn giết chết những người bình thường vô tội, hấn muốn giết chỉ là Tống Kiệt mà thôi.

Cho nên, đầu tiên phải làm là khiến cho thiết bị giám sát toàn bệnh viện không cách nào hoạt động bình thường, lại gây ra chút ồn ào nhỏ, hấp dẫn ánh mắt của đại đa số mọi người trong bệnh viện...

...

Cùng lúc đó, hai ông lão, vừa nói chuyện vừa đi về phía phòng bệnh xa hoa trong bệnh viện, cùng với các quân sĩ.

Ông lão uy nghiêm thở dài:

- Lục Nguyên huynh, lần này hai chúng ta nhiều năm không gặp, vốn là mời huynh tới ôn chuyện, không nghĩ tới còn phải làm phiền huynh đến vận công chữa thương cho đứa cháu trai của tôi, thực sự hổ thẹn.

Ông lão hòa ái được gọi là Lục Nguyên cười nói:

- Bảo Lâm, lời này sai rồi, hai chúng ta từ nhỏ đã quen biết, giao tình vài chục năm, cháu trai của huynh, chẳng phải vẫn bối của tôi sao? Huống hồ trị bệnh cứu người, cũng là nghĩa cử nên làm của môn nhân Long Hồ Sơn chúng tôi.

- Ha ha, vốn cũng không cần đặc biệt mời Lục Nguyên huynh tới một chuyến, chỉ là qua hai ngày, đứa cháu trai Tống Kiệt này của tôi, sẽ đính hôn với một nha đầu Lăng gia, huynh trưởng của tôi vẫn hy vọng có thể khiến hấn khỏi nhanh, tránh cho đến lúc đó xấu mặt.

Nghĩ lại, tuy rằng trong gia tộc có không ít khách khanh thực lực cao cường, nhưng vẫn không bằng Thái Cục Công Long Hồ Sơn của Lục Nguyên huynh, cân đối Âm Dương hai khí, hữu hiệu trong việc khai thông kinh mạch.

Tống Bảo Lâm nói.

Lục Nguyên quả thực cũng khá đặc ý đối với Thái Cực Công của sư môn mình, cười nói:

- Nói đến truyền thừa Thái Cực Công Long Hồ Sơn chúng tôi, trong ba năm này lại xuất hiện mấy người trẻ tuổi, có thể nói là kinh tài tuyệt diệu, luyện được không hề tầm thường, đều bước vào cảnh giới sơ cấp Tiên thiên.

Tháng một sang năm, là Chân Long đại hội năm năm một lần, còn muốn mời Tống gia Bảo Lâm huynh thúc đẩy sau lưng một phen, mấy đồ tôn của tôi, nghĩ tới cũng sẽ không khiến mọi người thất vọng.

- Giao tình giữa hai chúng ta, không cần huynh nói những lời này! Lại nói năm năm trước, Lục Thao cháu trai của huynh đã tranh đoạt được một vị trí trong Thật đại thiên tài Hoa Hạ cho Long Hồ Sơn các huynh, trở thành thành viên của một đời hoàng kim.

Cho dù đến sang năm, Lục Thao cũng chỉ vừa tròn hai lăm, còn tư cách tham dự Chân Long đại hội, với thực lực của hắn, hơn phân nửa vẫn có thể trúng cử Top 10.

Chẳng lẽ, Long Hồ Sơn của Lục Nguyên huynh định để hai gã đệ tử đều tiến vào Top 10? Đây chính là muốn cướp uy phong của Tam đại tông môn sao? Ha ha...

Tống Bảo Lâm cười, ánh mắt lập lòe.

Lục Nguyên nhẹ nhàng khoát tay:

- Mặc dù tu vi của Thao Nhi có chút tinh tiến, nhưng sau khi bước vào cảnh giới Tiên thiên, mỗi bậc thang đều vô cùng gian nan, cần phải rèn luyện nhiều hơn.

Dù sao, mấy thanh niên thiên tài Cơ Vô Song, Liễu Hàn Yên kia, năm năm trước cũng đã đạt tới thực lực đó, đến giờ cũng đang không ngừng tiến bộ, ai cũng không biết sự nông sâu của họ.

Chương môn sư huynh cùng ta, đều chỉ ngóng trông có thể tiếp tục tranh được một ghế, có một cao thủ trẻ tuổi trong môn mang tính đại biểu, cũng tốt làm gương cho các đệ tử phía dưới.

- Lục Nguyên huynh, huynh cứ yên tâm đi, năm nay Cơ Vô Song đã hai mươi lăm tuổi, sang năm không có tư cách tham gia Chân Long đại hội rồi.

Nha đầu Liễu Hàn Yên kia, hiện giờ đã gả cho người khác, Tần gia và Liễu gia cũng sẽ không để cô ta tới tham gia đại hội luận võ này, cô ta cũng không phải người có tính cách thích làm náo loạn, bản thân cũng không muốn đến.

Mà Lăng Lạc Tuyết của Thần Kiếm Môn, đã sắp thành cháu dâu của Tống gia chúng ta, cũng sẽ không tham gia. Cho nên, Long Hồ Sơn các huynh rất có hi vọng đoạt được một vị trí thậm chí là vị trí hàng đầu.

Nghe được Tống Bảo Lâm nói như vậy, trên mặt Lục Nguyên cũng xuất hiện nụ cười thỏa mãn.

Trong khi nói chuyện phiếm, hai người đã tới phòng bệnh xa hoa của Tống Kiệt.

Vừa tiến vào, những y tá bác sĩ chăm sóc Tống Kiệt đều cung kính rời khỏi phòng bệnh.

Tống Kiệt nằm trên giường biểu lộ buồn bã và cảm động:

- Nhị gia gia! Ngài đã đến rồi!

Tống Bảo Lâm nhìn xem sắc mặt tái nhợt của cháu trai, nhíu mày:

- Quả nhiên là bị nội thương, may mà vẫn còn kịp, Nhị gia gia mời tới Đại

trưởng lão Long Hồ Sơn, cũng chính là lão tiên bối Lục Nguyên quan hệ rất tốt với ta, trị bệnh cho cháu, Thái Cực Công Long Hồ Sơn bọn họ nhất định có thể nhanh chóng điều trị nội thương trong cơ thể cháu!

Tống Kiệt gật đầu như gà con mổ thóc, đôi mắt trông mong:

- Lục... Lục gia gia, kính xin ngài trị liệu thay cháu, mấy ngày nay ngực cháu vẫn luôn buồn bực khác thường, uống thuốc gì, đều vô dụng!

- Ha ha, chớ sốt ruột, lão phu đã đến rồi, đương nhiên phải xem thật kỹ đứa nhỏ cháu.

Lục Nguyên ngồi xuống, bắt mạch cho Tống Kiệt, lại nhíu mày.

- Lục Nguyên huynh, A Kiệt nhà tôi thế nào?

Tống Bảo Lâm quan tâm hỏi.

- Chà... thực kỳ quái, tôi quả thực chưa bao giờ gặp qua loại nội thương này, hẳn là do loại chân khí chúc hỏa đặc biệt nào đó tạo thành, may mắn không tiến vào quá nhiều, nếu như tổn thương nặng hơn một chút, có thể lục phủ ngũ tạng sẽ vì dương hỏa quá thịnh mà trực tiếp suy kiệt tới chết!

Tống Kiệt nghe xong, trong mắt lập tức lóe lên vẻ hung ác nói:

- Đều là người Tần gia chết tiệt kia! Tần Xuyên kia! Chờ cháu khỏe rồi, nhất định phải hung hăng dạy dỗ hẳn! Khiến cho hẳn sống không bằng chết!

Tống Bảo Lâm ho khan hai tiếng, lườm cháu trai:

- Cháu trai, có mấy lời... đừng nói thẳng ra.

Tống Kiệt không cam lòng nói:

- Nhị gia gia, chẳng lẽ gia tộc cứ nhìn cháu bị sỉ nhục như vậy sao? Tống gia

chúng ta là Tứ đại Vương tộc! Tần gia tính là cái gì? Tần Xuyên hẳn còn không phải dựa vào vợ mình giữ thể diện? Hẳn là tên phế vật!

Tống Bảo Lâm lắc đầu, tiến tới nhỏ giọng nói bên tai gã:

- Một Tần gia không tính là gì, nhưng hiện giờ Tần gia quan hệ thông gia với Liễu gia, không thể khinh thường.

Quân tử báo thù mười năm không muộn, tại vũ hội lần trước, có rất nhiều người đều chứng kiến chuyện xảy ra, nếu là đánh cược, sau này chúng ta tìm họ gây phiền toái, sẽ biểu hiện là Tống gia chúng ta quá keo kiệt.

Trước tiên cháu khôi phục thân thể, cưới nha đầu Lăng gia kia, chờ cháu tích lũy chiến tích, sau này quyền cao chức trọng, có rất nhiều cơ hội đối phó Tần Xuyên...

Tống Kiệt yên lặng gật đầu, nhe răng cười:

- Cháu đã biết rồi, vậy trước tiên để hẳn thoải mái một thời gian, chờ khi tìm được cơ hội tốt, lại hung hăng giết chết hẳn!

Lục Nguyên coi như không nghe thấy gì, mỉm cười nói:

- Đứa nhỏ, cháu xoay người sang chỗ khác, ta điều trị thay cháu, hơn một canh giờ, cháu sẽ khôi phục.

- Cảm ơn Lục gia gia!

Tống Kiệt chịu đựng đau đớn trong cơ thể, xoay người ngồi xếp bằng.

Lục Nguyên ngồi xếp bằng sau lưng Tống Kiệt, chắp hai tay trước ngực, chậm rãi mở ra, một đạo chân khí Thái Cực hình thành giữa hai tay ông ta.

Chỉ là một chút uy áp tràn ra từ khi chân khí này sinh ra, đã khiến nước trong chén bên trong phòng bắt đầu gợn sóng.

Ngay khi Lục Nguyên định một chưởng vỗ trên lưng Tống Kiệt, cả gian phòng vụt tắt!

Không chỉ như vậy, nhìn ra ngoài, toàn bộ tòa nhà bệnh viện đều tối kịt!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 266: Mượn Dao Giết Người

- Chuyện gì vậy? Cúp điện à?

Tống Bảo Lâm bực mình đứng dậy trừng to mắt, mở cửa phòng bệnh lớn tiếng hét với người đi ngoài hành lang:

- Viện trưởng! Viện trưởng đâu rồi?

Biết Tống Bảo Lâm đến bệnh viện, Viện trưởng đã chờ sẵn bên ngoài, vừa thấy cúp điện liền tái mặt.

- Thủ... Thủ trưởng Tống! Có tôi!

Viện trưởng đã đến tuổi ngũ tuần, song gặp Tống Bảo Lâm cũng không dám ngẩng đầu lên!

Đây chính là nhân vật phái thực quyền trong tứ đại vương tộc, ngày thường chẳng mấy khi xuất hiện trong tin tức, nhưng lại chính là tai to mặt lớn thật sự đứng sau lưng!

- Tôi lập tức bảo người đến sửa! Trước đây chưa từng xảy ra chuyện này!

Viện trưởng giải thích.

- Bệnh viện quân khu mà cũng cúp điện à? Hôm nay là ngày thường, nếu trong thời kỳ chiến tranh phải tính sao?

Tống Bảo Lâm lớn tiếng quát nạt.

Viện trưởng cũng phát sần muốn nổ đầu. Đáng lý thì bệnh viện có nguồn điện

dự bị, lẽ nào dám đầu bò chết tiệt đó lên ăn chặn tiền duy trì nguồn điện dự bị sao?

- Tôi... tôi tự mình dẫn người đi điều tra nguyên nhân!

Viện trưởng lau mồ hôi hột, gọi thêm mấy vị Phó viện trưởng và Chủ nhiệm tới.

Sắc mặt Tống Bảo Lâm đành lại, hừ một tiếng rồi trở vào phòng bệnh nói:

- Lục Nguyên, để anh chê cười rồi.

Ánh trăng sao soi qua cửa sổ phản chiếu một tia nghi ngờ trên mặt Lục Nguyên.

- Bảo Lâm, anh không thấy việc này quá trùng hợp rồi sao?

Tống Bảo Lâm nheo mắt:

- Chẳng lẽ... có kẻ muốn ra tay với tôi?

Tống Kiệt nằm trên giường lo sợ, co rúc người lại:

- Nhị gia, không thể nào... Kẻ nào dám to gan như thế, dám ra tay với ông?

Tống Bảo Lâm cũng thấy không hiểu. Nghe tiếng bát nháo ngoài hàng lang, rõ ràng cả bệnh viện đã loạn lên vì cúp điện.

Đúng lúc này, một bóng người bất thành linh vọt lên từ ngoài cửa sổ phòng bệnh!

Lục Nguyên phát hiện đầu tiên, gần như xông khỏi giường như bay đến ngay cửa sổ trước nhất để cản kẻ lạ ở ngoài.

Nhưng rất cuộc y vẫn không phát hiện có kẻ lạ đến gần nên đã chậm một bước.

“Ầm” một tiếng, cửa sổ hợp kim nhôm vỡ tan tành như bị chân khí đánh!

Lục Nguyên vội xoay người lui lại giang rộng hai tay đứng trước Tống Bảo Lâm, một luồng chân khí Thái Cực hệt như chiếc khiên trên không chắn các mảnh vụn thủy tinh và kim loại bên ngoài!

- Bảo vệ Thủ trưởng!

Mấy quân sĩ bên ngoài gần như đồng loạt xông vào phòng bệnh giơ cao súng trong tay, đứng vây quanh Tống Bảo Lâm.

Kẻ lạ mặc áo khoác trắng, đeo khẩu trang giống như bác sĩ, dĩ nhiên đó là Tần Xuyên sau khi đã cải trang.

Sau khi vào bệnh viện, Tần Xuyên trộm y phục và khẩu trang, tiếp đó lợi dụng máy vi tính thông qua mạng cắt nguồn điện trong bệnh viện, phá hủy luôn cả hệ thống mở nguồn điện.

Khi Tần Xuyên phát hiện Tống Bảo Lâm và Lục Nguyên thực sự đến tìm Tống Kiệt, hơn nữa còn muốn đưa Tống Kiệt đi sau khi trị khỏi, hẳn biết chỉ có thể làm đến cùng thôi.

Nhưng bởi vì Tống Bảo Lâm xuất hiện nên Tần Xuyên nhất thời nảy ra kế mới...

Lão già này là nhân vật trọng yếu của Tống gia, còn quan trọng hơn cả Tống Kiệt, nếu hẳn cứ giết chết Tống Kiệt thì sẽ dễ bị nghi ngờ.

Chung quy người có thù oán với Tống Kiệt gần đây nhất chính là Tần Xuyên.

Nhưng nếu Tần Xuyên giả vờ giết Tống Bảo Lâm rồi “ngộ sát” luôn Tống Kiệt, vậy người của Tống gia sẽ cảm thấy do Tống Kiệt xui xẻo!

Nhưng cũng vì có mặt Lục Nguyên nên khi thi triển thân thủ, Tần Xuyên hơi lóng ngóng chân tay.

Chân khí Băng hỏa song liên của hãn cực kỳ có tính đặc thù, hãn phải khống chế bản thân để giấu đi tính chất đó, khiến nó chỉ là chân khí Tiên Thiên thuần túy.

Cứ như vậy, uy lực chân khí của hãn sẽ giảm đi không ít. Nhưng hãn thật sự chẳng còn cách nào, không thể để lộ điểm yếu khiến Lục Nguyên phát hiện chân khí của hãn làm Tống Kiệt bị thương.

- Mà là ai?

Lục Nguyên nghiêm giọng hỏi, y phát hiện sát thủ che mặt trước mắt có tu vi không hề kém mình, song không tài nào nhìn thấu lai lịch công pháp của hãn.

Dĩ nhiên Tần Xuyên không lên tiếng, hãn có thể biến giọng, song chẳng cần mở miệng, im lặng là tốt nhất.

Tần Xuyên sai bước tiến lên, vung hai nắm đấm thi triển chiêu “Sơn thần cuốn đất”. Nắm đấm cuồng nộ tựa như trống điểm dồn dập giáng thẳng vào lồng ngực và đầu của Lục Nguyên.

Lục Nguyên hừ một tiếng, chân khí Thái Cực tựa như xoáy nước khuấy động, y đảo hai tay liên tục áp chế công kích của Tần Xuyên.

Tiếng nổ đùng đùng vang vọng khắp cả không gian.

Mấy quân nhân cầm súng chĩa họng súng đen hoắm vào hai người, nhưng vì có Lục Nguyên nên họ không tiện nổ súng.

Tống Kiệt sợ đến nỗi chui rúc trong chần run cầm cập, chỉ nghĩ sát thủ muốn giết Tống Bảo Lâm, không liên quan gì đến y.

Tần Xuyên thực ra chỉ thăm dò một chút, quyền pháp hãn dùng là của một số ngoại bang lưu truyền ở Tây Vực cố nhằm giấu thân phận thật của mình.

Hơn nữa chỉ cần tấn công như vậy, hãn liền nhìn rõ chiêu thức của Lục

Nguyên.

Long Hồ Sơn, Thái Cực công!

Hiện nay ở Hoa Hạ, tam đại tông sư gồm Thần Kiếm Môn, Thủy Vân Tĩnh Trai và Thanh Long Tự chính là “Tam đại tông môn”.

Mà dưới “tam tông” thì có “thất đại phái” gồm Bá Dao, Côn Luân, Lạc Nhật, Thiết Kiếm, Bạch Long, Đường Môn cùng với Long Hồ.

Tam tông thất phái này đều có tuyệt học riêng, nhân tài đầy rẫy. Mỗi môn phái đều có ít nhất một võ sĩ Tiên Thiên từ cao cấp trở lên, chẳng qua chỉ là những người mà người ngoài biết, cùng với những người ẩn dật.

Nếu không phải vì tam tông trước đó xuất hiện tông sư, thực tế giới võ cổ có thập đại môn phái, không phân cao thấp.

Lão già trước mắt thi triển tuyệt học Long Hồ Sơn. Tần Xuyên biết nếu muốn giết chết y, hẳn phải dùng Kiếm Ý mới được, nhưng như vậy cũng tức là hẳn sẽ kết thù với Long Hồ Sơn, sau này nếu dùng Kiếm Ý ở nơi khác sẽ dễ bị Long Hồ Sơn để mắt tới.

Nghĩ tới những hậu quả này, Tần Xuyên thu lại sát ý, tiếp tục dùng công phu quyền chưởng loạn xạ đối phó với Lục Nguyên.

May mà năng khiếu võ cổ của Tần Xuyên cực cao nên tung ra chiêu thức tùy tiện nhìn cũng đâu ra đó. Hẳn và Lục Nguyên người bốn phần kẻ sáu phần, có chút lép vế.

Đúng lúc này, cấp dưới của Tổng Bảo Lâm thông báo quân đội gần đó đã cử phần lớn bộ đội vũ trang tiếp cận chỗ này.

Tần Xuyên vừa âm thầm tính toán thời gian vừa giả vờ đánh nhau kịch liệt với Lục Nguyên.

Tần Xuyên vung quyền trái đánh móc đòn “Rồng ngẩng đầu”, song lại bị Lục Nguyên đưa tay phải ngăn lại.

Hắn nhún chân hết mấy lần vào tường khiến bề mặt lõm xuống những vệt xi măng gạch vữa, đều bị chưởng phong Thái Cực của Lục Nguyên đỡ hết uy lực, vậy mà y vẫn không suy suyễn chút nào.

- Hừ, uống cho nội công không tầm thường của mà, dùng chiêu thức lại không ra gì, chỉ có chút bản lĩnh này mà cũng muốn đến đây giết nhị gia của Tống gia sao?

Lục Nguyên cười khinh miệt, song chưởng như gió thu quét lá rơi, cơ thể như mây bay ào ạt, y rống lên:

- Lục hợp bát quái liên thần chưởng!

Chưởng pháp nhất tuyệt của Long Hồ Sơn được thi triển tựa như cuồng phong dữ tợn kéo đến từng đợt xé toạc không khí, lại hình thành thế cuộn cuộn không dứt bổ thẳng vào mặt Tần Xuyên!

Tần Xuyên vừa thấy đây là cơ hội tốt, sau khi tránh được liên thi triển chưởng pháp sấm sét đánh đợt chân khí cuồng phong sang một bên!

- Anh Lục! Coi chừng Tống Kiệt nhà tôi!

Tống Bảo Lâm đứng sau được quân sĩ bảo vệ chặt chẽ, đột ngột nhìn thấy cháu trai đang rúc trong chần liên hét lớn.

Nhưng cũng muộn rồi, Lục Nguyên một mực muốn đánh Tần Xuyên bị thương, nhưng không ngờ hắn muốn lợi dụng uy lực phát ra từ y để “mượn dao giết người”.

Tần Xuyên làm như vô ý đẩy uy lực đòn liên hoàn chưởng ra, nhưng vừa đẩy ra liền khiến đợt chưởng phong này chuyển hướng sang đồng chần đang run lẩy bẩy kia!

- Phụt!!!

Bị chân khí đánh trúng, Tống Kiệt lăn nhào khỏi chần hệt như bị điện giật, phun máu tung tóe khắp giường, toàn thân không ngừng co giật.

- Tống Kiệt!!!

Tống Bảo Lâm điên tiết rống lên.

Ngay cả trong lòng Lục Nguyên cũng chùng xuống, không ngờ lại xảy ra việc “ngoài ý muốn” này!

Tần Xuyên làm như đây chỉ là một việc ngẫu nhiên, chẳng những không tháo chạy mà còn bắt đầu dùng La Hán quyền phản công, muốn thừa dịp Lục Nguyên không phòng bị lấy mạng của y!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 267: Phản Ứng Dây Chuyền

- Thăng khốn! Còn dám ra tay? Nộp mạng đi!

Lục Nguyên trong lòng giận dữ, tuy Tống Kiệt bị thương nhưng không phải trách nhiệm của y, nhưng nếu sau cùng chân khí của y giết chết Tống Kiệt thì y không còn mặt mũi nào.

Hai năm đấm của y tụ thành hai luồng chân khí Thái Cực tựa như giao long xuất hải, thuận theo hai cánh tay của y múa lượn bao trùm lên Tần Xuyên.

- Phùng Hà Bạo Hồ quyền!

Thân thể thoạt nhìn lớn tuổi như Lục Nguyên lại nhanh nhẹn như hổ báo sài lang, năm đấm nào cũng tấn công nhắm vào đại huyệt trí mạng của Tần Xuyên, liên tiếp áp sát.

Hai luồng chân khí Thái Cực khiến bức tường nổ thành những lỗ sâu hoắm dễ như bỡn, mảnh vụn văng tứ tán trong bóng tối, cực kỳ hỗn loạn.

Mỗi một quyền đánh ra tựa như hổ gầm chốn núi rừng, uy phong trùng trùng, khí thế ngút trời!

Lục Nguyên đã thực sự nổi trận lôi đình Phùng Hà Bạo Hồ quyền pháp là quyền thuật tương đối hung bạo và ác hiểm trong phái Long Hồ Sơn, tuy lực công kích mạnh mẽ nhưng có ra mà không có thu về, vẫn còn chút sơ hở.

Như Khổng thánh nhân từng nói: “Phùng Hà Bạo Hồ, kẻ chết mà không biết hối, ta không làm việc cùng y. Kẻ làm việc mà biết cân nhắc, có mưu kế sẽ thành công”. (*)

(*) Ý câu này nếu nói rõ hơn, chính là “những kẻ tay không đấu hổ, chân trần qua sông không sợ chết thì ông không hợp tác với họ. Người mà ông muốn hợp tác nhất định phải suy xét đến các nguy cơ, có kế hoạch rõ ràng mới thực hiện mục tiêu”.

Chỉ biết dồn sức tấn công, không biết khéo léo để giành thắng lợi, chung quy không thể xem như công phu thượng thừa.

Nhưng Lục Nguyên tự cho rằng cảnh giới võ cổ cao hơn Tần Xuyên, cho nên mặc kệ mọi thứ, cho dù đường quyền không đủ chính xác, y cũng phải cho Tần Xuyên một trận trời bời.

Thực ra Tần Xuyên chỉ giả vờ tấn công, thấy đối phương giở đòn hung hiểm như thế, hăn dĩ nhiên sẽ không lấy đá chọi đá, làm như không đấu lại mà nhanh chóng thối lui, bật nhảy lên cao.

- Xem quyền!

Lục Nguyên tưởng có được cơ hội bèn vung Hồ Tiêu quyền phá nát cả trần phòng phía trên!

Thân là đại trưởng lão của Long Hồ Sơn, tu vi đã đạt tới đỉnh cao võ sĩ Tiên Thiên trung cấp, lúc nào cũng có thể bước vào cảnh giới Tiên Thiên cao cấp.

Uy lực đòn đánh trong lúc phẫn nộ nào phải là trò đùa?

Nhưng chẳng ai ngờ một quyền này của Lục Nguyên chẳng những không giết chết “sát thủ”, mà còn làm sụp luôn cả tấm xi măng mà khung thép trên trần!

Tấm trần và các mảng xi măng “lộ cộp” rơi xuống trúng ngay sau lưng và đầu của Tống Kiệt!

Tần Xuyên cố ý tránh sang vị trí đó, hăn sợ Tống Kiệt hộc máu chưa chết hăn, lỡ đâu cứu sống được thì không tốt nên dứt khoát làm thêm một vết nữa

Tống Kiệt đang dở sống dở chết, chỉ còn sót hơi thở cuối cùng, bị một cú này thì đầu liền nát bươm, máu thịt lẫn lộn, chết không toàn thây!

- Tống Kiệt!

Tống Bảo Lâm rống lên bi thương cùng cực, cặp mắt sung huyết, hoàn toàn không ngờ sát thủ cố ý bày ra màn “ngoài ý muốn” này.

Tần Xuyên thấy đã đạt được mục đích bèn giở chiêu “bại lui”, hăn phi người về phía sau nhảy ra ngoài cửa sổ.

Trước khi đi, Tần Xuyên còn giả giọng khàn buông một câu:

- Xem như ông may mắn! Hôm khác lại đến đòi mạng già của ông!

Khoan nói đến câu này không hề giống con người Tần Xuyên, khi lời vừa thốt ra, mọi người có mặt đều tin rằng mục tiêu của hăn là Tống Bảo Lâm!

Không ai ngờ thực ra ban đầu hăn chỉ muốn giết Tống Kiệt vô dụng kia!

Lấn vào bóng đêm, Tần Xuyên mượn gió đáp xuống, thi triển khinh công chạy xa khỏi nơi đó!

- Anh Lục Nguyên! Mau bắt nó!

Tống Bảo Lâm giận dữ quát lên.

Lục Nguyên đương nhiên sẽ không buông tha Tần Xuyên, y đã sớm phi người qua cửa sổ điên cuồng lao theo.

Có điều Lục Nguyên dù gì cũng chưa đạt tới cảnh giới Tiên Thiên cao cấp, với lại tuổi tác đã cao, tuy có thể đánh nhau, nhưng nếu so về sức chân và nhãn nại thì không bằng Tần Xuyên trẻ tuổi rồi.

Tần Xuyên chạy vòng qua vòng lại giữa các mảng xanh và khu nhà của bệnh

viện, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa.

Tần Xuyên lẩn vào bóng tối, đèn chưa kịp sáng mà chạy vào khu nhà có nhiều người ở nhất trong bệnh viện vào buổi tối.

Trong hành lang khu nằm viện, không ít bệnh nhân và người thân đều đang mong ngóng trò chuyện, thắc mắc tại sao bệnh viện đột nhiên cúp điện.

Tần Xuyên xông vào đám đông khiến gà bay chó chạy, Lục Nguyên đuổi theo sau không cách nào động tay động chân, tức thì tốc độ chậm lại!

Thấy lão già đó không đuổi kịp, sau khi vào một văn phòng không người, Tần Xuyên thay đồ cải trang ra, tiện tay lấy một chiếc túi đựng đồ linh tinh rồi nhét áo và khẩu trang vào đó.

Nếu vết đồng này ở đây khó tránh sẽ bị kiểm nghiệm DNA, Tần Xuyên phải xóa sạch mọi dấu vết.

Lo xong việc này, sau khi thay đồ của mình thì Tần Xuyên bình tĩnh bước ra.

Cửu phẩm Thanh Liên quyết của Tần Xuyên sẽ không bị phát hiện, Tần Xuyên cần hẩn giấu kỹ khí tức, Lục Nguyên khó mà tìm được hẩn thông qua chân khí.

Trên thực tế, sau khi Lục Nguyên mất dấu, phát hiện khu nằm viện không còn khí tức của Tần Xuyên nên tưởng hẩn đã chạy khỏi khu nhà, bèn chạy ra ngoài tìm.

Điều này lại dễ cho Tần Xuyên, hẩn làm như không có gì đến bãi đậu xe, lẩn vào nhóm người đi thăm bệnh rồi rời khỏi bệnh viện.

Dừng xe tại một ngõ ngách vắng người, Tần Xuyên đi trên một con đường đối diện con sông.

Đường Vi đã đợi sẵn trong chiếc BMW, thấy Tần Xuyên ung dung trở về,

trên mặt cô nở nụ cười rạng rỡ hẳn lên.

- Tiểu Xuyên Xuyên, sao anh lâu vậy? chẳng phải vào phòng bệnh cho thằng đó một chường là xong rồi à?

Tần Xuyên ngồi vào xe thở dài, mãi đến lúc này nhịp tim của hắn mới đập nhanh hơn. Dù gì bởi sự có mặt của Tống Bảo Lâm và Lục Nguyên, lần hành động này có thể nói là phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

May mà kết quả hình như còn thành công hơn cả dự đoán.

- Khó nói lắm, nhưng mà xem như tất cả đều thuận lợi. Chúng ta đi thôi, chắc không lâu nữa họ sẽ phong tỏa kín các ngã đường để điều tra.

Đường Vi hiểu kỳ chớp mắt, rất mong chờ Tần Xuyên kể nghe đã xảy ra chuyện gì mà khiến hắn cảm khái như thế.

...

Trong phòng bệnh sang trọng của bệnh viện quân khu, nguồn điện đã được sửa chữa, đèn mở sáng trưng.

Viện trưởng bệnh viện lun lấy bấy báo cáo với Tống Bảo Lâm:

- Thủ trưởng, kỹ thuật viên của chúng tôi nói có người ác ý phá hỏng hệ thống điện, cả tư liệu của thiết bị ghi hình cũng hoàn toàn mất sạch.

Lúc này Tống Bảo Lâm đứng trước giường nhìn nhân viên y tế dọn dẹp giường bệnh, đem thi thể của Tống Kiệt ra ngoài.

Đôi mắt lão rưng rưng, nắm tay run bần bật, rõ ràng đang cố nén lại cơn cuồng nộ.

- Anh Lục Nguyên, có nhìn thấy chút lai lịch nào từ đường quyền công phu của tên sát thủ đó không?

Lục Nguyên đứng cạnh cau mà lắc đầu:

- Nói ra thật hổ thẹn, nội công hấn cao cường, nhưng chiêu thức võ cổ lại loạn xạ nên không nhìn rõ lai lịch, hơn phân nửa là tay võ cổ của tổ chức sát thủ nào đó, đám này thích học mấy loại công phu chấp vá lung tung. Bảo Lâm, hôm nay tại tôi không bắt được tên sát thủ đó, để cháu anh bị hại, tôi khó mà tránh tội.

Sắc mặt Tống Bảo Lâm tối sầm, ánh mắt hấp háy:

- Không trách anh, do tôi sơ sót thôi.

- Há? Nghĩa là sao?

Lục Nguyên hỏi.

Với tâm tình mất mát, Tống Bảo Lâm nói:

- Anh có điều không biết, qua mấy ngày nữa, nước Anh sẽ cử một đặc sứ bí mật đến thành phố Đông Hoa gặp Long Hải Hiên của Long gia tại quân khu Giang Nam, kí kết các hợp đồng bí mật về trang bị hải quân. Hơn phân nửa các nước khác đều biến tin, tất nhiên phần nhiều sẽ bất mãn, bất cứ ai trong số họ cũng có khả năng mượn sát thủ cấp cao như thế đến gây án ở đây. Nếu hôm nay chúng giết được tôi, người Anh chắc chắn không dám đến thành phố Đông Hoa, việc ký hợp đồng và hội đàm lần này phải thu xếp lại lần nữa. Nhưng dù sau cùng chúng tôi có ký kết được không, một khi đối địa điểm thì sẽ khiến Bộ An ninh Hoa Hạ chúng ta không còn mặt mũi...

Nghe vậy, Lục Nguyên mới biết hàm nghĩa phía sau việc này, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Nói ra cũng trùng hợp, Tần Xuyên không hề biết khi đến giết Tống Kiệt lại kéo theo phản ứng dây chuyền như thế, khiến Tống Bảo Lâm và Bộ an ninh nội địa tưởng rằng lần hành động này nhằm vào quân đội Hoa Hạ và đặc sứ nước Anh.

Cái chết của Tống Kiệt đã thực sự trở thành việc “không đáng kể”.

Có điều dù gì Tống Kiệt vẫn là con cháu của gia chủ Tống gia, Tống Bảo Lâm lại trơ mắt nhìn con cháu chết nên không tiện ăn nói với anh mình.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tống Bảo Lâm vẫn nên cố hết sức truy lùng tung tích của sát thủ đó rồi nói, bèn quay lại căn dặn đám quân sĩ phía sau:

- Lập tức bảo cảnh sát địa phương rà soát khu vực gần đây, truy lùng mọi ngã đường, cố gắng tìm được tên sát thủ đó!

- Dạ! Thủ trưởng!

Lục Nguyên nhìn quân sĩ bắt đầu bận rộn bố trí công tác truy tìm, trong lòng cảm thán đến y còn chưa bắt được sát thủ thì đám này làm được trò trống gì? Nhưng y hiểu một số “việc ngoài mặt” vẫn phải làm đầy đủ.

- Bảo Lâm, tôi thấy tên sát thủ đó vẫn chưa nhụt chí đâu, dù gì một khi nhận được nhiệm vụ thì nó sẽ luôn tìm cơ hội, anh nên tìm vài cao thủ trong gia tộc bảo vệ mình mới được.

Lục Nguyên đề nghị.

Tống Bảo Lâm gật đầu, ánh mắt trở nên lạnh lùng:

- Tôi dĩ nhiên biết chuyện này, thôi thì như vậy... Tôi còn phải nói chuyện với anh cả mau mở cuộc họp nội bộ, hội đàm ở thành phố Đông Hoa vẫn phải tiến hành như thường. Chúng tôi phải làm đủ công tác, bảo vệ đặc sứ Anh đến thăm.

Trên thực tế, trong lòng y đã có một người thích hợp chấp hành nhiệm vụ này...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 268: Hôm Nay Cải Trang Thế Nào?

Khi Tần Xuyên và Đường Vi rời khỏi, đường xá vẫn chưa bị phong tỏa nên di chuyển cực kỳ thuận lợi.

Trở về chỗ ở của Đường Vi, Tần Xuyên không hề muốn lái xe về, chỉ cười hì hì lên lâu theo cô.

Đường Vi bất đắc dĩ nhìn hẳn:

- Tiểu Xuyên Xuyên, em đã nói rồi, anh muốn ngủ ở đây cũng được, nhưng em không cùng anh làm... chuyện đó đâu.

Nghe vậy, bộ mặt hệt hăng của Tần Xuyên bày ra vẻ tội nghiệp:

- Em yêu, vậy thì không đúng lắm, anh cũng đến đây rồi, trong túi quần còn có bao nữa đấy!

Đường Vi trừng mắt, sẵn giọng:

- Lúc nào anh cũng mang theo bao à?

Tần Xuyên nhếch miệng cười đắc chí.

Nhưng Đường Vi lại nói:

- Anh cũng gan lắm, đối phó với đại trưởng lão của Long Hồ Sơn mà thoải mái như thế. Em không giống anh đâu, vừa nghĩ tới hơn hai tuần nữa phải đến tổng bộ “Bất Tử Điều” tiếp nhận chức hội trưởng đã thấy hoảng rồi.

- Thế thì có gì đáng lo đâu.

Nghe vậy, Tần Xuyên cười tủm tỉm lên lầu ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, thơm lên gương mặt đáng yêu đó:

- Anh đi cùng em, ai dám không phục, anh sẽ làm thịt kẻ đó!

Ra nước ngoài, Tần Xuyên càng thoải mái tay chắt, đâm sát thủ của công hội Bất Tử Điều chỉ là thịt cá nằm trên thớt mà thôi.

Lúc đó ai dám tạo phản, một nhát kiếm giết hết mười mấy tên cũng không thành vấn đề!

Đường Vi thụi cho Tần Xuyên vài đấm:

- Anh nói bậy gì đó! Giết người tùy tiện chỉ làm phản tác dụng, sát thủ ai cũng có lòng kiêu ngạo, phải để họ tâm phục khẩu phục, cách tốt nhất là em phải mau chóng tăng cường thực lực. Thực ra “Huyết Hoàng công” của em đã dừng lại ở mức nhị biến mấy năm rồi, đáng lý thì em cũng ngộ được bảy tám phần cảnh giới tam biến, nhưng công lực mãi vẫn không tiến bộ được. Em muốn nhân lúc này thử xem có đột phá tam biến được không, một khi thành công thì công lực của em sẽ bước vào cảnh giới Tiên Thiên sơ cấp, như thế sẽ không bị người ta xem thường nữa.

Tần Xuyên gãi đầu, đột phá từ Hậu Thiên đến Tiên Thiên đâu dễ như thế? Có điều cô nàng cứ một mực cố gắng tu luyện như vậy, Tần Xuyên cũng không tiện quấy rầy cô.

- Tiểu Vi Vi, em có cần anh giúp gì không? Tuy anh chưa từng nghe Huyết Hoàng công của em là công pháp thế nào, nhưng nếu có gì không hiểu, anh có thể cho em vài ý kiến.

Từ nhỏ Tần Xuyên đã đọc rộng hiểu nhiều, đều biết qua nhiều dạng công pháp võ cổ, hoặc nhiều hoặc ít cũng giúp được cô.

Nghe vậy, đôi mắt Đường Vi liền sáng ngời:

- Phải rồi, em cứ mãi nhắm mắt làm liều, quên mất anh có thể giúp em tìm hiểu một số vấn đề luyện công. Hay là em nói về Huyết Hoàng công với anh, rồi anh giúp em nghĩ xem có luyện sai chỗ nào không.

- Nòi với anh có ổn không đấy?

Tần Xuyên nghĩ bụng, hình như công pháp này là bí kiếp của công hội Bất Tử Điều.

Đường Vi cười khê:

- Có gì đâu, bây giờ em là truyền nhân duy nhất của công pháp, truyền cho ai là do em quyết định, nếu em không tin Tiểu Xuyên Xuyên anh, vậy chẳng phải em không còn ai đáng tin trên đời nữa sao?

Tần Xuyên thấy lồng ngực ấm hần lên. Những lời Đường Vi nói khiến hần rất khổ tâm, nếu bà xã lạnh lùng kia của hần cũng có thể học thì tốt rồi.

Nói mới nhớ, vào lễ Thất Tịch nhằm ngày 20 tháng 8, hần phải gặp Liễu Hàn Yên rồi cùng về Tân gia một chuyến.

Vẫn còn hai ba ngày nữa, hần phải tranh thủ công phu giúp Đường Vi tu luyện mạnh hơn, nếu không sau này không có thời gian.

Cả đêm trôi qua đến tận khi mặt trời ló dạng, Đường Vi thuật lại công pháp và yếu điểm của Huyết Hoàng công, còn Tần Xuyên thì kiên nhẫn lắng nghe, thì thoảng hỏi một vài tiểu tiết.

Mới đầu Tần Xuyên chỉ ngồi nghe khá bình tĩnh, nhưng đến sau cùng, hần dần dần phát hiện “Huyết Hoàng công” này đúng là khác với phần lớn công pháp mà hần biết!

Huyết Hoàng công chia thành “cửu biến”, nhất biến không có gì đặc biệt, chỉ là luyện thân thể bình thường mà thôi.

Nhưng đến nhị biến liền bước thẳng vào cực hạn của võ sĩ Hậu Thiên cao cấp!

Đến tam biến càng khó nhằn hơn, cực hạn của nó có thể đạt đến võ sĩ Tiên Thiên cao cấp!

Tần Xuyên chưa từng thấy công pháp nào chỉ cần đột phá đến tầng thứ ba thì công lực có thể nâng đến cảnh giới Tiên Thiên cao cấp như thế!

Theo tiến độ thăng cấp này, đạt đến “tứ biến” sợ là sẽ trở thành võ sĩ cực mạnh ở cấp độ tông sư rồi!

Đương nhiên sự biến thái của công pháp này không chỉ có vậy, mỗi lần thăng tiến thì người tu luyện đều có “kỳ suy yếu”!

Theo Đường Vi được biết, một khi đột phá đến “tam biến”, cô ít nhất sẽ có một tháng còn suy yếu hơn cả phụ nữ bình thường!

Điều này đối với người học võ cổ mà nói là khá nguy hiểm, bất cứ kẻ thù nào tìm đến cũng có thể lấy mạng cô trong chốc lát.

- Hầu như mỗi ngày em đều tu luyện, cố gắng chuyển hóa tinh khí thiên địa thành chân khí Huyết Hoàng, nhưng không hiểu vì sao độ tinh chuẩn chân khí Huyết Hoàng của em thăng cao cực chậm, giống như chỉ thiếu chút nữa thôi, một tầng sương mù cứ ngăn sự thăng tiến của em, không thể nhìn thấu đáo được.

Đường Vi nhíu mày cực kỳ khổ não, cô càng nôn nóng thăng cao thì càng thấy con đường này khó khăn vô hạn.

Tần Xuyên trầm mặc hồi lâu, gần một tiếng đồng hồ trôi qua không hề mở miệng.

Sau cùng, Tần Xuyên đành áy náy cười:

- Tiểu Vi Vi, trình độ cao thâm của công pháp này vượt xa hơn cả những

công pháp anh biết trước đó, em có thể lĩnh hội, thực ra có thể thấy năng khiếu võ cổ của em rất cao rồi, tạm thời anh cũng nghĩ không thông đâu là mấu chốt đột phá...

Đường Vi hơi thất vọng, nhưng mỉm cười thấu hiểu:

- Nghe anh nói vậy thì em yên tâm rồi, em còn tưởng vì mình gốc quá nữa chứ!

Tần Xuyên ngại ngùng cười khì khì gãi đầu, định trở về tìm linh cảm. Trong Huyết Hoàng công này hình như có một số phương pháp tu luyện thần bí mà trước giờ hẳn chưa được tiếp xúc.

Nếu có Phó Thanh Y ở đây thì hay rồi, ông biết nhiều hiểu rộng, có lẽ sẽ có cách. Tần Xuyên đành âm thầm thở dài...

Trong lúc đó, trời cũng dần sáng rõ.

Lục Tiên Tiên gọi điện tới huyền thuyên truy hỏi tại sao Tần Xuyên cả đêm không về, không chăm sóc tốt cho cô bé theo lời chị cô dặn.

Tần Xuyên hối hả nhận sai, dứt khoát không đến đại học nữa mà đi đón em vợ cùng tới tiệm net cùng chơi trò chơi với cô bé.

Trước đó đã hứa với Lục Tiên Tiên dẫn cô đến khu vui chơi, đáng tiếc đụng phải người Nhật. Hẳn cũng muốn nhân lúc trước khi về Tần gia bù đắp cho em vợ, thuận tiện vừa chơi trò chơi vừa suy nghĩ về bí mật của Huyết Hoàng công.

Khách trong tiệm net thấy “Trọng Khải ca” quay về đều rất nhiệt tình hỏi tại sao đột nhiên phát tài, khiến Tần Xuyên dở khóc dở cười.

Tần Xuyên phát hiện hẳn vẫn thích chơi với người bình thường hơn. Nghĩ kỹ thì hẳn thấy mấy đám con cháu thế gia đều khá ngu, cứ lo đấu đá gây chuyện, ra về đường hoàng, còn không bằng mỗi ngày đi làm, xong rồi có thể cùng mở hội chơi trò chơi, cuộc sống tiêu dao tự tại biết chừng nào.

Không ai nghi ngờ Tần Xuyên về cái chết của Tống Kiệt, thậm chí còn không thấy một chút phong thanh nào.

Sáng ngày 19, cuối cùng Liễu Hàn Yên cũng gọi điện cho hắn.

Tần Xuyên đang đánh răng trong nhà tắm, hắn bắt máy hỏi:

- Bà xã... thế nào... về nhà chứ?

Liễu Hàn Yên thản nhiên đáp:

- Có kết quả điều tra rồi, cha con Ôn gia không liên can đến việc kho hàng lần đó, có điều kẻ phía dưới của hội Đẳng Long đúng là có nhúng tay, vì vậy toàn bộ tài sản ngầm của hội Đẳng Long đều bị sung công, sau này nó cũng phải giải tán. Vào trưa nay, cha con Ôn gia sẽ được vô tội phóng thích, anh có thể trực tiếp đến gặp họ.

Tần Xuyên mừng rơn. Không còn hội Đẳng Long, Ôn gia sẽ mất đi “vốn liếng cốt yếu” để sinh tồn, xem ra hắn có thể thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch rồi.

- Được rồi bà xã, vậy khi nào em về? Ngày mai chúng ta phải đến Tần gia, chẳng phải em muốn sáng sớm mai mới về đó chứ?

Liễu Hàn Yên không hề thoải mái, cô thở dài thườn thượt:

- Anh nghe tôi nói hết... Cha con Ôn gia vô tội phóng thích, nhưng cũng tương tự... hôm nay Bạch Dạ cũng được vô tội phóng thích.

Tần Xuyên cau mày:

- Rõ ràng cô ta là nhân vật trọng yếu của Thánh giáo, bắt được còn thả ra làm gì?

Nếu cô ta được thả cũng tức là sẽ hoàn toàn trở mặt. Tần Xuyên nghĩ mà nhức cả đầu, có trời mới biết cô ta giờ trò gì sau lưng.

- Những chuyện Bạch Dạ làm đều mượn tay người khác, cũng không để lại chứng cứ gì. Với lại mạng lưới quan hệ của tập đoàn Lăng Vân phức tạp, rất nhiều nhân vật quan trọng đều quen biết Bạch Dạ, muốn đối phó cô ta không dễ. Mấu chốt là tập đoàn Lăng Vân còn là công ty của Anh, gần đây quân đội Hoa Hạ và phía nước Anh sắp tiến hành một vài hợp tác, lúc này mà bắt cô ta thì liên quan đến quá nhiều vấn đề nhạy cảm.

Tuy Liễu Hàn Yên kiên nhẫn giải thích, nhưng trong giọng điệu vẫn đầy ý không can tâm.

Tần Xuyên súc sạch bọt kem đánh răng trong miệng rồi liền thoảng:

- Bà xã, họ được thả ở đâu? Anh muốn đến đón...

Im lặng một lúc, Liễu Hàn Yên đáp:

- Anh đừng làm chuyện gì lỗ mãng, tôi biết anh có năng lực giết Bạch Dạ, nhưng nếu bị phát hiện thì chỉ trăm hại không lợi.

Tần Xuyên nheo mắt, cười nói:

- Yên tâm đi, anh chỉ muốn xem thử... hôm nay cô ta diễn trò gì...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 269: Hoạn Nạn Thấy Chân Tình

Hạ tuần tháng tám, vào một buổi sáng thành phố Đông Hoa tắm mình trong mưa gió.

Sét đánh như kim long rít gào vắt ngang bầu trời, mây đen kéo mưa tầm tã như trút nước.

Hạt mưa nện lộp độp trên nóc xe liên tục như nhịp trống vồn vã.

Thời tiết u ám này khiến người ta cảm thấy bức bối, đặc biệt là tại một khu vực đặc thù càng thấy rõ hơn.

Tần Xuyên xuống xe, mở chiếc dù đen ra rồi bước đi hai hàng, mặc kệ mấy vũng nước đọng nuốt ngập đôi dép của hắn, cứ thế ung đến trước cửa trại tạm giam.

Không lâu sau, hai người đàn ông một già một trẻ bước ra mà không có người đi theo, cũng không ai đưa họ một chiếc dù.

Mưa gió cứ thế mà tạt họ ướt như chuột lột, trông cực kỳ nhếch nhác, nhưng họ vẫn thẳng lưng tỏ vẻ kiên cường bất khuất.

Hai cha con tiêu tụy này chính là Ôn Văn Viễn và Ôn Thụy Dương, sau khi trải qua một loạt quy trình điều tra và thẩm vấn nghiêm khắc, họ đã được thả ra.

Nhưng nay đã khác xưa, hội Đảng Long đã bị cưỡng chế giải tán, tài sản tập đoàn Đảng Long cũng bị sung công, mọi thứ tan đàn xẻ nghé. Huống chi đám cốt cán của hội Đảng Long từng ra tay với nhà nước cũng sẽ tránh xa cha con họ, sợ sẽ rước lấy phiền toái.

Vì thế cho dù hai cha con đột nhiên được phóng thích, vậy mà chẳng có ai đến đón, một là do không ai biết, hai là biết rồi cũng không dám đến.

- Cậu Tân?

Ôn Thụy Dương thấy người thanh niên cầm dù đứng ngoài cửa liền sững sờ.

Ôn Văn Viễn cũng chứng người lại, giây phút bắt gặp Tân Xuyên, khước mắt ông liền cay cay.

Tân Xuyên mở cây dù khác rồi đưa đến tay Ôn Thụy Dương.

- Thật xin lỗi, chú Ôn, anh Ôn, tôi luôn nói với họ là hai người vô tội, phải móc nối quan hệ rất nhiều, nhưng mãi đến hôm nay mới thả hai người ra. Sức khỏe chú Ôn thế nào rồi?

Tân Xuyên tỏ vẻ quan tâm.

Nghe vậy, cha con Ôn gia cảm động không thôi. Tuy họ cứng cỏi là thế, gia sản bất ngờ sụp đổ họ cũng có thể chống chọi được, song cuối cùng vẫn đau khổ trong lòng.

Hiện nay những cấp dưới trước kia, những người bạn đồng đạo đều rời xa họ.

Người duy nhất đứng đợi họ trở ra trước trại tạm giam chính là Tân Xuyên chưa quen được bao lâu!

Thêu hoa trên gấm không bằng đưa than sưởi trong mùa tuyết rơi.

- Cậu Tân... Cậu đối xử thế này, Ôn gia chúng tôi không có gì báo đáp!

Ôn Văn Viễn rơi nước mắt, cuối cùng khó kiềm lòng mà nấc nghẹn.

Ôn Thụy Dương cũng đỏ mắt:

- Cậu Tân, hôm nay tôi xem như đã hiểu thế nào là có đức độ! Nếu không có

cậu, sợ là cha con tôi đều gặp cảnh ngồi tù rồi. Ở nhà tôi còn mẹ, vợ và con, già trẻ nhà tôi đã nợ cậu quá nhiều rồi!

Tần Xuyên cười thản nhiên, móc một tờ giấy đã viết sẵn trong túi ra:

- Đừng nói mấy lời khách sáo đó, trước khi đến tôi nghĩ sức khỏe chú Ôn chắc rất yếu, cho nên đã viết một phương thuốc có thể điều trị hồi phục sức khỏe cho chú trong thời gian ngắn.

Ôn Văn Viễn cầm phương thuốc mà khóc không thành tiếng, nắm lấy tay Tần Xuyên gật đầu lia lịa:

- Cậu Tần, hoạn nạn thấy chân tình! Không ngờ cuối cùng người ở bên Ôn gia chúng tôi lại là cậu!

Tần Xuyên xua tay nói:

- Đã nói là đừng khách sáo rồi, đây chẳng phải việc nên làm sao? Thôi, cháu đưa hai người về nhà!

- Không không! Cậu Tần, không cần đâu, không dám làm phiền cậu nữa! Hôm nay, trước khi ra ngoài chúng tôi có gọi cho người nhà, vợ tôi đang lái xe đến đây, chắc cũng sắp tới rồi.

Ôn Thụy Dương vừa lau khóe mắt vừa nói.

Thực ra Tần Xuyên đã sớm biết rồi, hắn còn phải đợi Bạch Dạ được thả, đương nhiên không rảnh chờ cha con Ôn gia về.

Vì vậy hắn chỉ làm bộ khách sáo mà thôi.

Quả nhiên chẳng mấy chốc, vợ của Ôn Thụy Dương đã đến đón hai người họ.

Được biết Tần Xuyên đã giúp đỡ nên hai cha con mới được thả, vợ của Ôn Thụy Dương cũng rưng rưng xúc động, cả nhà lại cúi người cảm ơn.

Ôn Văn Viễn luôn miệng nói đợi xử lý xong vài chuyện trong nhà, thu xếp phần tài sản còn lại của Ôn gia mới bày tiệc đằng hoàng cảm ơn Tần Xuyên.

Tuy ngoài miệng Tần Xuyên nói không cần, nhưng trong lòng chỉ đợi câu này của ông.

Tuy hôm nay nhìn như Ôn gia đã sụp đổ, nhưng cũng chỉ là những tài sản bị điều tra. Còn đối với một số tài khoản và tài sản do người khác đứng tên ở nước ngoài, nhà nước không thể lấy hết.

Cha con Ôn gia được vô tội phóng thích đã nhanh chóng liên lạc với đường dây quan hệ trước kia. Có đường dây quan hệ này, tuy không thể theo con đường hắc đạo nữa, nhưng cũng có thể theo bạch đạo.

Tần Xuyên đúng lúc thiếu một đồng minh có thể tin cậy và giúp đỡ lập nghiệp, cái gọi là lạc đà ốm còn lớn hơn ngựa, Ôn gia suy sụp vẫn luôn cắm rễ sâu ở thành phố Đông Hoa chính là đối tượng hợp tác tốt nhất.

Ngay lúc Tần Xuyên đang suy tính kế hoạch tương lai, từng phút từng giây trôi qua, nửa tiếng sau lại có hai người phụ nữ bước ra từ trại tạm giam.

Khác với cha con Ôn gia, Bạch Dạ và Freya không biết tìm được một chiếc dù ở đâu ra.

Freya cầm dù theo sát phía sau Bạch Dạ. Dù là ở phòng giam, quan hệ chủ tớ giữa họ vẫn được duy trì khá chặt chẽ.

Tần Xuyên cười tủm tỉm nhìn họ đi ra, lần đầu hẳn thấy Bạch Dạ ăn mặc đơn giản như thế.

Áo tay ngắn màu lam, quần dài màu kem, trang phục tù nhân ảm đạm đến mức không trang điểm.

Thấy Tần Xuyên đứng ngoài cửa, trong mắt Bạch Dạ liền lóe lên một tia tàn khốc rồi mau chóng biến mất,

Thậm chí Freya đứng sau còn nghiêng răng nghiêng lợi. Tên đàn ông đã đẩy họ vào trại tạm giam thế này,” sao có thể diễn tả bằng một chữ “hận” đơn giản như vậy?

- Người đẹp đúng là người đẹp, mặc gì cũng đẹp hết. Cô Bạch, thì ra cô không chơi trò sắm vai cũng có thể rất đẹp.

Tần Xuyên chớp mắt.

Bạch Dạ hít sâu một hơi, lập tức nở một nụ cười tươi tắn trên gương mặt tái nhợt:

- Anh Tần, hình như anh hiểu lầm rồi, mấy ngày nay tôi luôn sắm vai “tù nhân”.

Tần Xuyên chột vờ lẽ:

- Thì ra là thế, nhưng hình như cô Bạch diễn không vui cho lắm, chắc không phải bị mấy kẻ xấu trong tù ăn hiếp đó chứ? Tôi nghe nói... mấy tù nhân đó rất loạn, hờ chút là để cô Bạch nhạt xà bông (*) gì đó...

(*) Nhặt xà bông thì phải cúi thấp người xuống, mà cúi người xuống thì... người đọc tự tưởng tượng. Đây là câu đùa cũng khá thịnh hành hiện nay ở TQ, nhưng thường dùng cho dân gay hơn.

- Tần Xuyên!!!

Cuối cùng Bạch Dạ không kiềm được, bèn giận dữ trừng to mắt hét to lên.

Tần Xuyên cười tà, cuối cùng cô ta cũng “phá công” rồi, còn tưởng có thể luôn giữ bình tĩnh được chứ.

Bạch Dạ lại hít sâu vài hơi, hình như nhận thấy mình thất thố, trong mắt hằn lên tơ máu, lạnh lùng nói:

- Thật ngại quá, cậu Tần, để cậu thất vọng rồi. Tôi và Freya ở phòng giam phụ nữ, không có tiết mục góp vui đó đâu... Nếu không còn chuyện khác, chúng tôi đi trước đây.

Lúc này có một chiếc Bentley rẽ màn mưa chạy tới, rõ ràng là do tập đoàn Lăng Vân cử đến.

Tần Xuyên nhướn mày:

- Cô Bạch, không biết cô có hứng thú cùng tôi uống một ly trà không? Tôi có thể mời cô ăn cơm trưa, chúc mừng hai người bình an trở ra.

Trong mắt Bạch Dạ ánh lên vẻ nghi ngờ, hình như không hiểu ý đồ Tần Xuyên đến tìm cô.

- Cô Bạch không phải đến ăn trưa cũng không dám đó chứ? Tôi thấy chúng ta vẫn còn rất nhiều chuyện có thể nói.

Tần Xuyên khiêu khích.

Nhưng Bạch Dạ do dự một hồi, hình như không bị mắc bẫy, cười đáp:

- Hôm khác đi, hôm nay tôi có chuyện khác, bữa trưa của Tần Xuyên cứ gác lại lần sau.

Dứt lời, Bạch Dạ cùng Freya lên xe rồi nhanh chóng rời khỏi.

Tần Xuyên nheo mắt, có phần buồn bực. Theo tính cách không phục của Bạch Dạ, đáng lẽ sẽ không từ chối lời mời của hắn.

Chuyện đã đến nước này, mọi người hoàn toàn có thể ăn nói thẳng thắn, cô ta nên hiểu trốn tránh cũng vô ích.

Hơn nữa Bạch Dạ và Freya còn mặc đồ tù nhân, hướng mà chiếc Bentley chạy không phải tập đoàn Lăng Vân, cũng chẳng phải Bích Hải sơn trang, vậy

họ muốn đi đâu?

Tần Xuyên phát hiện tình hình không ổn, chần chừ một hồi rồi trở vào xe đuổi theo sau.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 270: Ban Ngày Không Hiểu Đêm Tối

Xe chạy hơn nửa tiếng liền vào đường cao tốc sân bay.

Xem như Tần Xuyên đã hiểu vì sao Bạch Dạ đi gấp như thế, thì ra phải đi máy bay.

Rời thành phố Đông Hoa? Hay là rời khỏi Hoa Hạ? Dù là lựa chọn nào thì Tần Xuyên cũng không muốn thấy.

Cô ta quá nguy hiểm, Tần Xuyên không muốn đụng phải chuyện kho hàng nổ tung kia nữa, quan trọng là còn tổn thương đến người bên cạnh hẳn.

Đồng thời, trong chiếc Bentley khi đó.

Bạch Dạ và Freya đã sớm phát hiện Tần Xuyên luôn chạy theo họ, điều này khiến họ khá bức.

- Chủ nhân, rốt cuộc tên đó muốn làm gì? Lẽ nào không muốn để chúng ta đi?

Freya nhíu mày hỏi.

Bạch Dạ nhìn chiếc Bentley đang đuổi sát sao qua kính chiếu hậu, hỏi:

- Còn bao lâu phải lên máy bay?

- Chuyển bay đến London vào hai giờ chiều, từ giờ còn ba tiếng nữa, chúng cả phải đến khách sạn hàng không cạnh sân bay nghỉ ngơi thu xếp một lúc trước đã.

Trong mắt Bạch Dạ lóe lên một tia sắc lạnh:

- Freya, hiện giờ đám người của Bộ An ninh nội địa vẫn còn giám sát tôi chứ?

Freya đáp:

- Không có, chủ nhân, đã xem xét rồi, trước mắt hành trình của chúng ta không bị giám sát.

Bạch Dạ gật đầu, lẩm bẩm:

- Tần Xuyên... Đây là anh ép tôi, hết lần này tới lần khác khiêu chiến giới hạn của tôi, tôi không nhịn được nữa rồi.

Freya bèn rùng mình, kinh ngạc mở to mắt:

- Chủ nhân... không lẽ chị muốn... chị muốn...

Dường như Bạch Dạ đã hạ quyết tâm, cười khẩy;

- Dù lần này rời khỏi thành phố Đông Hoa, giáo chủ cũng không có khả năng cho tôi trở lại đây là mấy. Tôi đã làm thất bại kế hoạch ở Hoa Hạ, tất cả chuyện này hơn phân nửa là do tên khốn kiếp đó hại! Lần này tôi phải tự mình ra tay giết hắn rồi trở về Thánh giáo!

Đôi mắt Freya lộ vẻ sợ hãi, cô đoán Tần Xuyên đã chết chắc rồi.

Tần Xuyên không biết hắn muốn giết Bạch Dạ, song Bạch Dạ cũng đã nổi ý giết hắn.

Đến hầm gửi xe dưới khách sạn hàng không, Tần Xuyên không chút do dự đậu xe cạnh chiếc Bentley của họ.

Sau khi xuống xe, Tần Xuyên lại cản đường hai người. Bạch Dạ cười thoải

mái, còn Freya thì mặt lạnh như sương.

- Cô Bạch, xem ra cô sắp bay rồi, nhưng trước khi lên máy bay cũng phải tắm rửa thay đồ chứ, có thể dành chút thời gian đến chỗ nào đó vắng người nói chuyện với tôi không?

Tần Xuyên cho rằng giết Bạch Dạ không cần đến một phút, tìm một chỗ không có máy ghi hình lại vắng người để ra tay nhanh gọn thì xem như xong chuyện.

Bạch Dạ vuốt tóc rồi nói:

- Nếu anh Tần đã khăng khăng như thế, vậy xin theo tôi vào phòng nói chuyện.

Tần Xuyên nghĩ ngợi, vào phòng cũng được, cùng lắm hẳn sẽ lên mạng của khách sạn phá hỏng các đoạn ghi hình của thiết bị giám sát.

Hai người đều ôm lòng riêng lên lầu, sau đó vào phòng nghỉ sang trọng hạng thương gia của Bạch Dạ.

Freya rất biết điều tìm đến căn phòng khác để họ nói chuyện riêng.

- Nếu không ngại, tôi có thể tắm rửa thay đồ trước không?

Bạch Dạ khóa trái phòng rồi cười hỏi.

Tần Xuyên ung dung thả mình xuống ghế sofa, thoải mái nói:

- Đương nhiên là được, nếu có thể để tôi cùng vào tắm thì quá tốt rồi.

Bạch Dạ lườm một phát:

- Đáng ghét... Anh Tần nghĩ tôi là người phụ nữ thế nào vậy?

Hai người như đôi tình nhân tán tỉnh qua lại trong phòng, song thần kinh lại

căng như dây điều, cố gắng giấu nhẹm ý muốn giết chóc mà không bứt dây động rường.

Hơn hai mươi phút sau, Bạch Dạ mặc áo choàng tắm của khách sạn, đầu tóc đen mượt còn khá ẩm ướt bước ra khỏi phòng tắm.

Phần cổ tựa thiên nga, xương quai xanh thon thả càng tôn thêm vẻ xinh đẹp động lòng của khuôn mặt thanh nhã.

Áo choàng rộng thùng thình không che được thân hình đẹp của cô, trái lại còn làm bật lên đường cong trước ngực và vòng eo nhỏ nhắn.

Mỗi lần nhú mày mỉm cười, mỗi một bước chân đều vô cùng nữ tính thướt tha.

Tần Xuyên khó tránh chút tiếc nuối. Người đẹp như vậy, tuy khác với Liễu Hàn Yên đẹp không chút tỳ vết, song cũng là người đẹp hạng nhất rồi, đáng tiếc... lát nữa hẳn phải giết cô ta.

- Anh Tần, anh là người đàn ông đầu tiên thấy tôi mặc áo choàng tắm đấy.

Đôi mắt Bạch Dạ lấp lánh, cô tự nhiên đến trước mặt Tần Xuyên, sau đó nhấc chân ngồi bên mép giường.

Áo choàng hở ra phần đùi trên, có thể thấy đôi bàn chân và đùi dưới hoàn mỹ trắng như tuyết, càng khiến người ta muốn dẫn sau vào bên đùi trong hơn nữa...

Tần Xuyên chắc lưỡi, cứ nhìn chăm chăm không chút giấu diếm, người anh em phía dưới của hắn có phần không khống chế nổi.

- Anh Tần, ở nhà có vợ đẹp, bên cạnh có không ít hồng nhan tri kỷ, cần gì cứ phải nhắm vào tôi? Anh xem, tôi chỉ là một cô gái yếu đuối.

Bạch Dạ để lộ thần thái dịu dàng, khẽ chu miệng tỏ vẻ tội nghiệp.

Tần Xuyên khó khăn lắm mới dời mắt đi:

- Cô Bạch, chuyện đến nước này, lẽ nào cô còn muốn nói mình không phải người của Thánh giáo? Không phải cô gây ra vụ nổ đó sao? À, phải rồi, việc kho hàng quân cảng trước đó thực ra phải phán cô tử hình mấy trăm lần mới đúng.

Bạch Dạ cảm thán:

- Nếu anh Tần đã sớm biết rồi, cần gì bây giờ mới nói. Nếu anh chịu nói sớm với tôi là anh cơ trí như thế thì tôi đã tiết chế một chút rồi.

- Bớt dùm đi, Thánh giáo mấy người muốn bán vũ khí, lập bang phái, tôi không có hứng thú nào. Nếu đuổi cô đi rồi thay kẻ khác đến thành phố Đông Hoa, tôi lại phải tìm mục tiêu đề phòng nữa, thôi thì giữ lại cô, có chuyện cũng dễ dò ra ngọn ngành mỗi họa.

Tần Xuyên nói.

Bạch Dạ cúi đầu, cười khẽ:

- Nếu đã thế, anh Tần cũng là người hiểu chuyện, Thánh giáo chúng tôi rất đông, thiếu một mình tôi không việc gì cả.

Ngập ngừng một chút, Bạch Dạ lại nói:

- Nếu anh Tần biết đối phó tôi, lại không biết làm thế nào với Thánh giáo, hôm nay đến tìm tôi là vì chuyện gì?

Tần Xuyên bắt chéo chân, ánh mắt lạnh đi:

- Bởi vì tôi muốn cho cô một cơ hội cuối cùng, nói tôi biết Thánh giáo các người rốt cuộc có lai lịch thế nào, giáo chủ là ai, ở đâu, mục tiêu là gì, căn cứ và thành viên trên thế giới...

- Anh muốn tôi bán đứng Thánh giáo?

Bạch Dạ gần như thấy hoang đường, ngửa cổ lên cười:

- Ha ha... Anh Tần, anh cũng quá ngây thơ đấy, chỉ vì anh đến tìm tôi mà tôi phải kể mọi chuyện à?

Tần Xuyên lắc đầu, đôi mắt sáng ngời càng lúc càng lạnh lẽo đến rợn người...

- Tôi biết cô sẽ không nói, nhưng dựa vào nguyên tắc xác suất một phần vạn, tôi cũng muốn hỏi thử. Lỡ đâu cô bị gương mặt đẹp trai của tôi quyến rũ, quyết theo tôi rồi nói luôn thì sao? Đương nhiên rồi, không trả lời cũng được, dù gì để cô về cũng không có hại với tôi. Tôi đành phải trở mặt, vĩnh viễn giữ lại cô Bạch xinh đẹp ở dưới lòng đất của thành phố Đông Hoa thôi...

Nào ngờ vừa dứt lời, sắc mặt của Bạch Dạ liền nhanh chóng biến đổi!

Gương mặt trước đó còn dịu dàng của Bạch Dạ thoáng chốc phủ đầy mây đen, trong đôi mắt mọng nước trở nên âm trầm sắc lạnh, không còn chút cảm xúc!

Bạch Dạ như biến thành người khác, nở nụ cười lạnh từ trong xương cốt:

- Tên đàn ông ngu ngốc, vẫn chưa hiểu kẻ phải chết chỉ có mày...

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 271: Thiên Quang Minh Diệt

Tuy Tần Xuyên luôn đề phòng, không phải thật sự thiếu cảnh giác, nhưng vẫn cảm thấy trở tay không kịp vì những biến đổi đột ngột của Bạch Dạ.

Không phải là áp lực mà Bạch Dạ tỏa ra quá lớn, mà tất cả cảm giác về người phụ nữ này, dường như thực sự bước từ ban ngày vào đêm tối! Sự tương phản quá lớn!

Một cỗ chân khí màu đen quỷ dị chui ra từ cơ thể Bạch Dạ, vô số khí lưu màu đen bay lượn xung quanh, khiến cho bộ đồ tắm màu trắng dường như bị nhuộm đen!

Bạch Dạ giống như Nữ vương hắc ám, giáng xuống miệt thị Tần Xuyên.

Tần Xuyên nhú chặt mày, cái thứ công pháp quỷ quái gì đây?! Sao lại tà môn như vậy!?

Loại khí tức quỷ dị như ma quỷ thâm uyên này, khiến lưng hắt phát lạnh, nhưng không hiểu vì sao, trong đầu hắc dường như có ký ức gì đó muốn chui ra, nhưng không thể nhớ ra ngay được... mơ hồ cảm thấy, hình như mình đã từng nghe nói đến loại công pháp này.

-Thực ra tôi sớm đã muốn nói với cô ba chữ!

Tần Xuyên ngậm vận khí, đồng thời sắc mặt bình tĩnh nói:

-Bình thường lúc nhắc đến ba chữ hầu như là để thổ lộ, nhưng tôi nghĩ giữa chúng ta vẫn chưa phát triển đến mức đó...

Bạch Dạ nở nụ cười tà mị:

-Đi, chết, đi.

Vừa nói xong, hai con người của cô ả thậm chí đã đen kịt như mực, tất cả mọi sắc thái biểu cảm của con người đã hoàn toàn biến mất.

Một ma ảnh màu đen, thân Bạch Dạ như một trận cuồng phong, sau khi phóng về phía Tần Xuyên, một chưởng đánh tới, như ngàn vạn hắc ảnh chuyển động, chằng chịt, phong kín từng góc ngách né tránh của Tần Xuyên, muốn một chiêu lấy mạng Tần Xuyên.

Tần Xuyên đang ngồi trên ghế bị cô ả đột ngột tấn công cũng sửng sờ, ý thức được là mình có muốn tránh cũng không tránh được, liền dứt khoát thúc động Băng Hỏa Song Liên Chân Khí, Nhất Ký Song Long Xuất Hải, hai quyền đánh ra chân khí cuộn cuộn như biển cả, tung thẳng vào chân khí Hắc Ám của Bạch Dạ!

-Ầm!!

Một tiếng động trầm đục vang lên, sóng xung kích được khuếch tán từ chân khí đã khiến bàn, giường trong khách sạn nổ tan tành!

Hai bên vách tường cũng lồi lõm, xuất hiện những vết nứt sâu!

Song chưởng của Bạch Dạ và song quyền của Tần Xuyên đánh vào nhau, trấn trụ lẫn nhau!

-Anh là võ giả Tiên thiên trung cấp?!

Bạch Dạ như nhận ra điều gì đó, đôi con người đen tuy không nhìn ra được bao nhiêu sắc thái, nhưng từ trong câu nói có thể nhận ra sự ngạc nhiên.

Tần Xuyên nhếch miệng, vô cùng tự tin nói:

-Sao, ngạc nhiên chứ? Tôi cũng vậy, cũng vô cùng kinh ngạc, sao cô có thể dùng chân khí Tiên Thiên sơ cấp, đánh ra được lực phá hoại này?

Bề ngoài trông Tần Xuyên có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng thực sự giống như gặp phải ma rồi!

Rốt cuộc đây là loại công pháp tà môn gì, lại có thể ẩn dấu tu vi, còn có thể luyện ra được chân khí hung hãn bất chấp đạo lý như vậy?

Sau khi tu vi của người phụ nữ này bạo phát, dù nhìn thế nào cũng chỉ nhận ra uy áp và khí tức của một võ giả Tiên Thiên sơ cấp, nhưng chân khí của cô ta, sao lại có uy lực tương đương với chân khí Tiên Thiên trung cấp như hãn!

Rốt cuộc đây là loại công pháp tà môn gì, vừa có thể che giấu tu vi, lại còn có thể tu luyện được chân khí hung hãn bất chấp đạo lý như vậy?

-Hừ, anh còn phải ngạc nhiên nhiều!

Đã lựa chọn ra tay giết chóc, Bạch Dạ đã không còn đường lui nữa, cho dù là võ giả Tiên Thiên trung cấp, cô cũng tự tin có thể giết được.

Bạch Dạ định tốc chiến tốc thắng, sau khi cô ta nhảy ra, lại xông mạnh đến, giống như một cái bóng màu đen, tập trung uy lực trên một đường thẳng, đồng thời song chưởng mượn lực trùng kích tạt bên, đánh ra hai chưởng ám ảnh nhanh như sấm sét!

Lần này Tần Xuyên dựa vào khoảng cách đủ xa, nghiêng người nhảy ra, tránh được một chưởng nguy hiểm.

Chưởng của Bạch Dạ đánh rơi vào hư không, đánh lên tường, tường xi măng của khách sạn bị đánh thủng một lỗ!

Cô không chút do dự, lại lộn ra sau xông mạnh về phía Tần Xuyên, đánh thêm một chưởng, sượt qua cổ Tần Xuyên, đánh trúng kính thủy tinh đằng sau.

-Xoảng!!

Tiếng thủy tinh bị vỡ nát.

Bên ngoài hơn mười tầng, mưa không ngừng hắt vào trong phòng, cộng thêm gió thổi, cả căn phòng liền ướt sũng.

Bạch Dạ căn bản không hề dừng lại, cô một lần nữa xông thẳng đến, không sợ xông ra ngoài ngã xuống dưới, chiêu nào chiêu nấy đều muốn lấy mạng Tần Xuyên!

Cô gái này như một con báo đen điên cuồng chạy trong đêm, muốn bắt cho được con mồi, nhanh đến mức khó tưởng tượng, hung hãn đến mức khó tin.

Tần Xuyên chưa bao giờ gặp kiểu công kích như vậy, liều mạng gia tốc, liều mạng đánh những chiêu được ăn cả ngã về không, từng chi tiết được xử lý vô cùng hợp lý, rất khó có thể tìm được cách làm gián đoạn tiết tấu của cô nàng.

Nếu không phải Tần Xuyên có căn cơ võ tốt, thân pháp nhiều thay đổi, trong lúc nguy cấp dùng chân khí để chống đỡ vài lần, thì thật sự đã chết dưới tay Bạch Dạ rồi!

Sau ba mấy chiêu, Tần Xuyên bị đánh đến mức không thể nổi, trong đầu dần dần đã nhớ ra, môn công pháp này rốt cuộc là thứ gì...

Chỉ là trước khi xác minh rõ ràng, không thể nào đưa ra kết luận được.

Hai người đánh nhau trong phòng, đã kinh động đến bảo vệ khách sạn, sau khi năm sáu bảo vệ xông lên lầu, phá cửa ra, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, đều sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

-Các... các người mau dừng tay lại! chúng tôi đã báo cảnh sát rồi

Đội trưởng đội bảo vệ hét lớn.

Một thân ảnh tóc đỏ đánh ra phía sau, chưa đợi mấy bảo vệ này kịp làm gì, đã đánh cho toàn bộ bọn họ nằm hôn mê trên mặt đất.

Freya đã chuẩn bị trước, thủ ở bên ngoài, nhưng cô không ngờ, sau khi Bạch Dạ triển lộ thực lực, lại không thể trực tiếp giết chết Tần Xuyên.

-Chủ nhân! Chuyện này là thế nào?!

Freya hơi lo lắng, vì đánh nhau gây ra động tĩnh lớn như vậy, mọi chuyện rất khó dọn dẹp.

Vốn định sau khi ám sát Tần Xuyên, lại lên máy bay, đợi đến khi có người phát hiện Tần Xuyên chết, bọn cô sớm đã về đến Anh rồi.

Bạch Dạ cũng vô cùng tức giận:

-Tên này là võ giả Tiên Thiên trung cấp, chẳng trách ba lần bảy lượt sống sót...

-Cái gì!?

Freya ngạc nhiên, cô không thể nào ngờ được, Tần Xuyên lại giỏi che giấu đến như vậy.

Bạch Dạ hừ lạnh nói:

-Giết hẳn đi, có rất nhiều cách xuất cảnh!

Sau khi biết được thực lực của Tần Xuyên, Bạch Dạ càng cảm thấy không thể lưu lại hậu hoạn, dù sao hôm nay không giết, sau này sẽ càng khó giết được Tần Xuyên, thế nên lại một lần nữa điên cuồng tấn công.

Tần Xuyên hí mắt, hẳn đã biết được thực lực của Bạch Dạ, trận đánh này hẳn đã có tính toán, nhưng không thể ở lại khách sạn đánh tiếp được, đợi chút nữa cảnh sát gì đó đến, mọi chuyện sẽ quá náo loạn.

Kết quả là, Tần Xuyên giả vờ sợ hãi, phi thân bay từ tầng mười ba xuống!

Mượn công phu Ngự Phong Phi Hành, thi triển khinh công, nhảy xuống một cây ngô đồng bên dưới.

Bạch Dạ thấy Tần Xuyên định chạy, đương nhiên không thể buông tha, lỡ như Tần Xuyên gọi người đến giúp, cô nàng sẽ không cách nào rời khỏi thành phố Đông Hoa.

-Freya, mau rời khỏi đây, đợi tôi giết được hắn sẽ gặp lại nhau!

Bạch Dạ nói xong, vội đội mưa nhảy ra ngoài, một bóng đen từ trên lầu rơi xuống, tốc độ còn nhanh hơn Tần Xuyên mấy phần!

Vì là khách sạn gần sân bay, nên bên dưới đều là đường cao tốc và cây xanh hóa thành phố.

Trời mưa nên tầm nhìn không lớn, xe phóng qua rất nhanh, không hề dẫn đến chuyện gì lớn.

Tần Xuyên nhảy từ trên cây xuống, ngựa không dừng vó, sau khi chạy một đoạn trên đường cao tốc, phát hiện Bạch Dạ đang đuổi sát sau lưng, bèn cười khỗ.

Bạch Dạ như một cái bóng xẹt ngang qua, căn bản không có chút sức nặng, so tốc độ, hình như mình hoàn toàn không phải đối thủ của cô nàng này!

Nhảy vọt một cái, Tần Xuyên nhảy xuống đường cái, tiến vào một rừng cây.

Khu vực xung quanh sân bay không thích hợp để xây dựng khu dân cư, cộng thêm nhà nước cố ý muốn giữ lại cây xanh, nên nơi này cây cối xanh um tươi tốt.

Nước mưa bắn lên khắp người hắn, bọt nước từ trên tóc hắn không ngừng chảy xuống.

Tần Xuyên âm thầm vận khí, đồng thời sắc mặt bình tĩnh nói:

-Bình thường lúc nhắc đến ba chữ hầu như là để thổ lộ, nhưng tôi nghĩ giữa chúng ta vẫn chưa phát triển đến mức đó...

Tần Xuyên lại chạy mấy trăm mét, chạy đến một rừng cây lộn xộn cách đường cao tốc khá xa, nhặt một cành cây từ dưới đất lên.

Xoay người lại, Bạch Dạ đã ở cách hẳn trong gang tấc, chỉ cần chậm thêm nửa giây, hẳn sẽ trúng một chưởng của Bạch Dạ!

-Cho dù có là võ giả Tiên Thiên trung cấp, anh vẫn phải chết!

Bạch Dạ quát một tiếng, muốn nắm lấy tính mạng của Tần Xuyên.

Nhưng Tần Xuyên đã chuẩn bị trước, biết rõ với tốc độ thân pháp này sớm muộn cũng bị đuổi kịp, lúc này đột ngột dừng lại, cành cây trên tay thuận thế nghiêng đến, chém ra một đạo kiếm khí màu xanh, giống như gió thổi qua mặt đất, đồng thời chém đứt vô số những hạt mưa, cũng khiến đòn tấn công của Bạch Dạ bị trì trệ!

-Roạt!

Một tiếng nổ vang lên, đạo kiếm khí do Tần Xuyên tùy tiện đánh ra, chặt nát bấy chân khí màu đen của Bạch Dạ, như vô số tia lửa bắn ra khắp nơi.

Bạch Dạ dường như nghiêng người tránh né theo bản năng, nhờ đó mới không bị dư uy của kiếm khí làm cho trọng thương, dù thế, thì cây đại thụ che trời đằng sau, cũng đã bị kiếm khí cắt thành hai nửa!

-Kiếm khí!? Anh là kiếm khách?!

Trong đôi mắt đen kia của Bạch Dạ, như có ánh lửa nhảy nhót, hít sâu một hơi, vừa nãy cô nàng còn khí thế như cầu vồng, giờ đã sinh ra ý định rút lui!

Tần Xuyên thở dài một hơi, lau bọt nước hai bên mặt, mắt nhìn bốn phía hoang tàn vắng vẻ, thoả mãn gật đầu.

-Nơi này không tệ, chắc có lẽ không có người tới quấy rầy chúng ta.

Tần Xuyên mỉm cười nói.

Bạch Dạ híp mắt, hơi giật mình,

-Anh... cố ý dẫn tôi đến đây?

-Bằng không thì sao? Tiếp tục đánh nhau trong khách sạn, để máu chảy thành sông sao?

-Tên đàn ông hèn hạ, hết lần này đến lần nọ che giấu thực lực, anh cho rằng anh là kiếm khách, thì chắc chắn sẽ giết được tôi?

Bạch Dạ hừ lạnh nói, trên người chân khí đen như mực lại một lần nữa hùng hực lên.

Tần Xuyên nhẹ nhàng vung vẩy cành cây, như cười như không nói:

-Bạch tiểu thư, trước khi tôi quyết định có giết cô hay không, cô có thể cho tôi biết, “Thiên Quang Minh Diệt” của cô học từ đâu không?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 272: Môn Quy Thanh Liên

Bạch Dạ lập tức sững sờ, đứng nguyên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Chân khí trong đôi mắt đen tản đi, con người dường như rõ ràng hơn một chút, dường như rất bất ngờ, nên tinh thần hơi bị mất khống chế.

-Anh... sao anh biết...

Tần Xuyên cười đầy thâm ý, mắt sáng lấp lánh nói:

-Xem ra tôi nhớ không lầm, công pháp mà cô tu luyện đúng là công pháp bí truyền “Ma Môn” Trung Quốc hàng trăm năm trước, “Thiên Quang Minh Diệt”... Đúng là rất khó, không ngờ công pháp này còn có thể lưu truyền hậu thế... đúng rồi... “Thánh giáo” của các cô có lẽ không phải là phát triển từ “Ma môn” đâu nhỉ?

Thần sắc Bạch Dạ càng thêm cứng nhắc, chân khí màu đen trên người không ngừng chấn động, run giọng nói:

-Anh... rốt cuộc anh là ai?

Tần Xuyên trầm mặc không nói, trong đầu hần, hiện lên những câu mà ông lão Phó Thanh Y từng nói với hần...

Liên quan đến Ma Môn, thực ra họ tự xưng là “Quang Minh giáo”, là một giáo phái lưu truyền hàng trăm năm ở Trung Quốc, trên thực tế, mãi cho đến trăm năm trước, luôn là môn phái lớn nhất Trung Quốc,

Thế cho nên, khi xã hội phong kiến kết thúc, Ma Môn đã khống chế một số

lớn các quan chức, âm thầm khống chế các ngành nghề của Trung Quốc.

Sở dĩ Ma Môn có thể ngang ngược như vậy, là vì họ có một lượng lớn cao thủ, đủ để trấn áp toàn bộ các môn phái Trung Quốc.

Triều đình lúc đó đã vô cùng mục nát, đã khiến khắp thiên hạ chìm trong oán thán, đành phải nhờ sức mạnh của Ma Môn, để trấn áp nội bộ tạo phản.

Không ngờ, lúc bị nước khác xâm lược, người của Ma Môn lại thông đồng với địch bán nước, không chỉ không chống cự quân giặc, ngược lại còn làm ăn với bọn họ.

Kể từ đó, Ma Môn trở thành nỗi sỉ nhục của giới cổ võ, mọi người đều muốn đánh bại Ma Môn.

Chỉ tiếc, đừng nói đến ngàn vạn môn đồ, lúc đó chỉ riêng giáo chủ, và năm tông sư của Ma Môn, đã đủ để chấn nhiếp tất cả môn phái.

Cho đến một ngày, Thanh Liên môn luôn lánh đời, có một môn nhân xuống núi, nhìn giang sơn như vẽ bị kẻ thù cướp đi, bèn quyết định đánh bại Ma Môn.

Kết quả là, tiền bối Thanh Liên môn kia, một người một kiếm, hoành hành thiên hạ, giết sạch năm đại tông sư và giáo chủ của Ma Môn!

Lần này, Ma Môn đã mất đi trụ cột, hoàn toàn tan đàn xẻ nghé, mặt khác mười đại môn phái của giới cổ võ, tuy không biết rõ là ai làm, cũng bắt đầu phản công quy mô lớn, giết toàn bộ đệ tử Ma Môn!

Từ đó về sau, Ma Môn biến mất, bí truyền thần công "Thiên Quang Minh Diệt" của Ma Môn, cũng không có ai tu luyện.

Tiền bối Thanh Liên môn, thấy triều đình và Ma Môn bị lật đổ, dĩ nhiên vui mừng, nhưng ông phát hiện ra, mười đại môn phái sau khi thoát khỏi sự trói buộc của Ma Môn, lại bắt đầu xích mích lẫn nhau.

Tất cả những môn phái cổ võ, ai cũng không muốn dẫn đầu chống lại kẻ thù bên ngoài, sợ nhiều cao thủ của mình sẽ phải chết, cho nên đều giả câm vờ điếc, chỉ lo thân mình.

Mười đại môn phái lúc bấy giờ, đã bắt đầu lớn mạnh, nhưng họ không hề biết rằng, người của Thanh Liên môn đã tạo ra cơ hội đó.

Tiền bối Thanh Liên môn kia rất thất vọng, cuối cùng ông hiểu ra, lúc trước có lẽ Ma Môn đã hiểu được, bản tính tư lợi của con người, nên mới lựa chọn độc tài thống trị tất cả.

Tuy lúc Ma Môn còn, có hiềm nghi bán nước, nhưng chí ít các nơi đều ổn định, hơn nữa cũng không xảy ra quá nhiều chiến tranh.

Trái lại sau khi Ma Môn không còn, quần hùng các nơi cắt cứ, sanh linh đồ thán.

Vì vậy, tiền bối thiên tài Thanh Liên môn sau khi trở về sư môn, nói cho người Thanh Liên môn một chuyện—Sau này thấy người của Ma Môn, người Thanh Liên môn không được giết họ, ít nhất phải chừa cho họ một cơ hội sống.

Đây có lẽ là một sự áy náy của Thanh Liên môn đối với MA Môn, dù không hối hận vì diệt đi Ma Môn, nhưng cũng vì hành động quá đường đột, nên chưa suy nghĩ được chu toàn.

Chuyện Ma Môn, Tần Xuyên biết được từ chỗ Phó Thanh Y, khi đó hãn mười ba mươi bốn tuổi, nghe câu chuyện xảy ra cách đây gần một trăm năm, dĩ nhiên nghe rồi coi như xong.

Hãn tò mò là, tiền bối Thanh Liên môn kia là ai, có thể một người một kiếm, chém giết năm đại tông sư, có thể thấy là một người có thực lực vô địch.

Nhưng lúc đó Phó Thanh Y không trả lời, chỉ nói vị tiền bối đó sớm đã vân du tứ phương, không thấy bóng dáng, trong môn cũng không thấy có ghi chép gì.

Đệ tử Thanh Liên môn rất ít, tính cách cũng đều rất cổ quái, Tần Xuyên không hỏi nhiều, cảm thấy rất bình thường.

Kể ra, điều khiến cho hắn có hứng thú nhất, chính là công pháp “Thiên Quang Minh Diệt” của Ma Môn...

Mưa vẫn cứ rơi, trong không khí ngày hè mang đến chút mát mẻ.

Tần Xuyên thờ dài cảm khái, ngẩng đầu nói:

-Tôi nghe nói, “Thiên Quang Minh Diệt” của Ma Môn các cô, “quang” đại diện cho sự “nhân từ”, là công pháp trị thương tốt nhất thiên hạ, hầu hết các ngoại thương đều có thể trị khỏi. Còn “Diệt” đại diện cho “hắc ám”, là sát chiêu khủng bố có thể khiến uy lực chân khí tăng lên gấp bội.

Ngày tu luyện “Thiên Quang Minh Diệt” thành công, nhân cách của tu luyện giả, cũng sẽ bị phân thành “quang” và “ám”, ngày thường trông như người bình thường, nhưng một khi đã dấy lên sát ý, sẽ không còn nhân tính, chỉ biết giết chóc.

Tần Xuyên như suy nghĩ gì đó, phân tích nói:

-Lúc này tôi còn bực bội, sao cô lại đột nhiên thay đổi tính tình, hơn nữa còn có thể dùng tu vi Tiên Thiên sơ cấp, đối đầu với chân khí Tiên Thiên trung cấp của tôi, nhưng nếu cô tu luyện “Thiên Quang Minh Diệt”, thì tất cả những chuyện này đều dễ hiểu thôi!

Cô bây giờ không phải là Bạch Dạ trước đây tôi gặp, cô là “nhân cách giết chóc” của Bạch Dạ, và chân khí của cô, đã tăng gấp đôi uy lực!

Mắt Bạch Dạ lộ ra hung quang, chân khí hắc ám toàn thân tăng vọt,

-Tần Xuyên, anh biết quá nhiều! Cho dù anh là ai, tôi đều phải giết anh!

Tần Xuyên vội vàng nhú mày,

-Hay là hôm nay chúng ta ngừng nhé? Tôi... tôi giết cô thì dễ quá rồi... hay là đợi lần sau gặp rồi hẵng nói?

Mặc dù hiện tại Tần Xuyên đã bị đuổi khỏi ra Thanh Liên môn, nhưng nếu Phó Thanh Y mà tìm đến, chắc chắn sẽ giúp hắn đòi lại công bằng.

Tần Xuyên hận đám người Thanh Liên môn kia, nhưng đối với tông môn đã nuôi lớn và bồi dưỡng mình, vẫn có cảm tình.

Lưu lại cơ hội sống cho người của Ma Môn, là quy định của tông môn, còn là do Phó Thanh Y nói với hắn nữa, Tần Xuyên không muốn vi phạm...

-Hừ, xem ra anh cũng biết rõ uy lực “Thiên Quang Minh Diệt” của Thánh giáo chúng tôi, cho nên sợ rồi sao? Đáng tiếc là đã muộn rồi.

Bạch Dạ lại nghĩ đi lối khác, chân khí hắc ám toàn thân cô đã đạt đến đỉnh phong, toàn thân đã bị bao gọn, tốc độ nhanh như thiểm điện xuyên thẳng qua rừng cây!

Cô đang tìm một góc độ, trực tiếp đánh chết Tần Xuyên, nhưng lại muốn Tần Xuyên không thể nào chạy trốn được.

Tần Xuyên dở khóc dở cười, đây là một trong những tuyệt kỹ của Thiên Quang Minh Diệt, “Ảnh đột tập”, là một kiểu khinh công tiến thẳng lui thẳng, nhưng vô cùng nhanh.

-Tiểu Dạ Dạ, khinh công của cô rất tốt, nhưng cô không làm tôi bị thương được đâu,

Tần Xuyên thành thoi nói.

-Cũng chưa chắc!

Trong rừng truyền ra tiếng hét của Bạch Dạ:

-Minh Diệt Chưởng!

Đây cũng là một tuyệt kỹ của Ma Môn, phối hợp với Ảnh Đột Tập, có thể đem chân khí vốn đang được tăng gấp đôi uy lực, cộng thêm với lực trùng kích tăng lên mấy lần, giống như một đạo sấm sét màu đen, đánh xuống ót Tần Xuyên!

-Thanh Liên Kiếm Giáp!

Tần Xuyên căn bản cũng lười nhìn, trực tiếp đánh ra một đạo Kiếm Cường Hoắc Nhiên, Thanh Liên kiếm khí ở toàn bộ phương vị không có góc chết giống như tường đồng vách sắt, nhốt Tần Xuyên vào trong!

Bạch Dạ cho rằng một kích Càn Khôn này của mình, dù thế nào cũng có thể khiến Tần Xuyên không chết cũng bị thương, nhưng không ngờ, vừa đụng vào Kiếm Cường Hộ Giáp do Thanh Liên kiếm khí ngưng tụ thành, liền như bị điện giật!

-A!

Chân khí toàn thân Bạch Dạ đều bị cản nát, thân thể mềm mại bị chấn động mãnh liệt, như con diều đứt cánh bay đi!

-Hộc!

Bạch Dạ phun ra một ngụm máu, ngã lăn xuống đất, không dám tin nhìn Tần Xuyên đang nhàn nhã bước từng bước về phía cô.

-Sao... có thể...

Ánh mắt Bạch Dạ lấp lánh, sát khí ban nãy đột nhiên tiêu tán,

-Đây không phải kiếm ý bình thường... kiếm ý của anh, rốt cuộc là cảnh giới nào?

Một chiêu Minh Diệt Chương của cô vừa rồi, cho dù là cường giả Tiên Thiên trung cấp đỉnh phong cũng không thể chống đỡ được, cho dù là kiếm khách có kiếm khí, chắc chắn cũng trọng thương.

Vậy mà Tần Xuyên lại không bị làm sao, còn khiến cô bị chấn động đến mức khí huyết cuộn trào, chỉ có thể nói, cảnh giới kiếm ý của Tần Xuyên vượt xa sức tưởng tượng của cô!

Giống như, vốn tưởng áo giáp sắt của đối phương chỉ có thể ngăn cản được một viên đạn bình thường, không ngờ, ngay cả đạn phá sắt đối phương cũng không hề e ngại!

Tần Xuyên hơi khí xử đi đến trước mặt cô nàng, cầm nhánh cây gãy tóc,

-Tôi bảo này Tiểu Dạ Dạ, tôi đã gọi cô thân thiết như vậy rồi, cũng muốn thả cho cô đi rồi, sao cô lại không chịu nghe chứ?

-Hừ... anh cho rằng tôi sẽ tin anh sao? Dựa vào cái gì mà anh muốn thả tôi đi? Chẳng qua anh tới là để giết tôi thôi!

Bạch Dạ cười lạnh, nhưng chẳng được bao lâu, cô đột nhiên chóng mặt, tim đập nhanh, hô hấp trở nên dồn dập...

Không xong! Trong lòng Bạch Dạ than thầm, kinh ngạc một hồi.

Tần Xuyên phát hiện, sắc mặt Bạch Dạ càng lúc càng đỏ, giống như quả táo chín, nhưng lại không giống như do bị thương.

Quan trọng là, cùng với nhịp thở thay đổi của Bạch Dạ, hai con ngươi của cô ngập nước, chân khí trên người đều tản đi, trông bộ dạng rất đáng thương.

-Này, Bạch Dạ, cô làm sao vậy? Đánh không lại tôi cũng đừng khóc chứ!

Tần Xuyên hơi xấu hổ, thế này có tính là bắt nạt phụ nữ không?

Không ngờ Bạch Dạ bỗng nhiên duỗi một cánh tay mảnh mai vô lực lên, ôm lấy chân Tần Xuyên, sau đó, cô nàng dùng khuôn mặt nóng hổi của mình, thở hỗn hển, quyến luyến cọ lên đùi Tần Xuyên.

Cô nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt lấp lánh như sao vô cùng dịu dàng, Tần Xuyên thấy vậy, máu nóng liền sôi sục.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 273: Tôi Đó Không Phải Là Tôi

Tần Xuyên chỉ nhìn thoáng qua, dường như có một luồng hormone nữ tính mãnh liệt đập vào mặt, khiến hắn giật nảy mình, thân thể đứng yên tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Khóe miệng Bạch Dạ đột nhiên nở nụ cười mê người, từ một cô nàng sát thủ lạnh lùng, đột nhiên biến thành một thiếu nữ khuê phòng xinh đẹp.

-Tần Xuyên... anh hẳn tâm giết chết em sao...

Giọng nói của Bạch Dạ mang theo chút nũng nịu, cắn cắn cặp môi đỏ mọng.

Tần Xuyên đỏ mặt, chưa từng nghe thấy một phụ nữ nào gọi tên hắn mà mê hồn như vậy, cảm giác thứ gì đó bên dưới đột nhiên cứng lên như sắt!!

Bạch Dạ như một con rắn nước chậm rãi bò lên thân thể Tần Xuyên, mỗi lần hoạt động, lại khiến chiếc áo tắm ướt đầm trên người trượt xuống một chút.

Chiếc áo tắm vốn đã rất bẩn, lại bị cô nàng cố ý cởi ra, cuối cùng đã rớt xuống mặt đất...

Tần Xuyên nhìn cô nàng như bạch ngọc không tỳ vết trước mặt, thầm nuốt nước miếng...

Cô ấy, không mặc đồ lót!

Bạch Dạ mở đôi cánh hoa đầy đặn, đột nhiên dùng sức hôn mạnh lên môi Tần Xuyên!

Nãy cô nàng mới phun một ngụm máu tươi, lúc này trong miệng còn có mùi máu tươi, máu hòa trộn với nước bọt, bị cô nàng dùng đầu lưỡi thơm tho đưa vào miệng Tần Xuyên.

Tần Xuyên là một xử nam, làm gì được trải qua kiểu chiến đấu hoang dã này? Lập tức đứng sững sờ!

-Ơ... ơ...

Cả người Tần Xuyên cứng ngắc, chỉ biết phối hợp với Bạch Dạ, bị cô nàng hôn một trận cuồng nhiệt.

Lúc đầu, Tần Xuyên còn lo Bạch Dạ cố ý lừa mình, muốn âm thầm đánh lén, nhưng thời gian dần trôi, Tần Xuyên phát hiện, cô nàng này còn nhập tâm hơn hẳn, cả người như đang muốn tiến hành một loại “phóng thích”!

Độ ẩm cơ thể Tần Xuyên không ngừng tăng lên, không biết từ lúc nào, hẳn đã ôm lấy Bạch Dạ, đặt cô gái này lên một cảnh đại thụ chia ra.

Mưa không ngừng rơi xuống đầu hai người, cơ thể ướt sũng, nhưng da thịt nóng hổi kết hợp với những giọt nước lạnh buốt, lại tạo ra kích thích khác thường!

Dù sao mình cũng là đàn ông, sao có thể để phụ nữ chiếm tiện nghi chứ?

Tần Xuyên quyết định tự mình nắm quyền chủ động!

Hai mắt hẳn như ngọn lửa thiêu đốt, thờ dốc, bắt đầu dùng miệng và lưỡi, tàn sát bừa bãi trên khuôn mặt, chiếc cổ trắng ngần, thậm chí là trước ngực Bạch Dạ!

Bạch Dạ cũng không ngừng phát ra tiếng rên kiều mị, hưởng thụ trong rừng, dưới trời mưa to chính là một sự phóng túng nguyên thủy nhất của con người!

Một tay của cô bắt đầu sờ soạng lung tung, đụng phải vị trí cứng như thép,

liền lộ ra vẻ hưng phấn.

-Soạt...

Tần Xuyên giật bản mình, hấn phát hiện, tay của cô nàng đã tiến vào trong quần hấn...

Nắm được “vũ khí” của hấn!

-Anh Tần... em muốn...

Hai mắt Tần Xuyên nóng rực, tai thực ra không nghe rõ, hình như gọi anh Tần, anh Tình gì đó, mặc kệ là gọi cái gì, cũng phải tấn công đã!

Sức hấp dẫn của cô nàng này thực sự quá mạnh mẽ, Tần Xuyên cũng không biết mình làm như vậy đúng hay không, nhưng nếu không làm, chắc chắn công năng hoặc tâm lý của hấn có vấn đề!

Bạch Dạ không thể chờ được nữa, cô nàng chủ động xoay người sang chỗ khác, hai tay chống trên tàng cây, cong eo xuống, bờ hông nhô lên...

Cơ thể với những đường cong hoàn mỹ, như cánh hoa đào trong đêm mưa bày ra trước mắt Tần Xuyên...

Tần Xuyên nóng đến mức sắp tan chảy rồi! Cô nàng này quả thực đã đem toàn bộ những chi tiết nữ tính trên cơ thể thành vũ khí chinh phục đàn ông rồi!

Hấn không thể kìm chế được nữa, cho dù Bạch Dạ này có âm mưu quỷ kế hay không, thì cũng tính sau!

Trên trời mây đen bao phủ, trong rừng cây mưa rơi xuống từng phiến lá.

Một cuồng long dữ tợn, một dã thú hung mãnh, cuối cùng cũng phá bỏ mọi gông cùm, xông qua vũng bùn, phá vỡ mây phù, thẳng tiến lên chín tầng mây!

Đầu óc, trống rỗng.

Thế giới, yên tĩnh.

Tinh thần, thăng hoa!

Cơ bắp toàn thân của Tần Xuyên căng cứng, khóe mắt mơ hồ nhìn hai đùi cô gái, một dòng máu cùng nước mưa chảy xuống.

-Ồi!...

Lông mày màu đen của Bạch Dạ khẽ chau lại, một tiếng kêu đau đớn khẽ vang lên.

Lần đầu tiên của cô ấy? Trong lòng Tần Xuyên dấy lên một suy nghĩ.

Nhưng Bạch Dạ cũng không nói thêm gì, đôi mắt tràn ngập khát khao, mặt đỏ bừng, mũi nhăn như tơ khẽ gọi:

-Anh Tần... nhanh lên đi mà...

Tần Xuyên hít một hơi, căn bản không dừng lại suy nghĩ, đã bắt đầu một trận chinh phục dã man!

...

Chạng vạng tối, sau cơn mưa trời lại sáng.

Ánh tà dương chiếu xuống rừng cây, cảm giác như cả thế giới đều rục rờ hẳn lên, Tần Xuyên tinh thần sáng khoái nhưng tay chân lại hơi luống cuống.

Một cô gái khoác chiếc áo tắm ướt đầm bắn thiu, nước mắt “lách tách” rơi xuống mặt đất, khóc đến mức không thể dừng lại được.

Bọn họ đã điên cuồng trọn vẹn hai tiếng đồng hồ, cho đến nửa tiếng trước mới kết thúc, sau đó Bạch Dạ liền hôn mê....

Sau khi Bạch Dạ tỉnh lại, cô không thể khống chế cảm xúc, cứ ngồi trên mặt đất mà khóc.

Vốn Tần Xuyên tưởng khóc một lúc là thôi, ai ngờ lại khóc lâu như vậy, không khỏi buồn rầu nói:

-Bạch tiểu thư, cô cứ khóc như vậy không được đâu, lúc này cô là người chủ động đấy, hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên của tôi, cô có chịu thiệt gì đâu.

Nói đến đây, Tần Xuyên cũng cảm thấy hơi oan ức, hẳn vốn muốn trao thân xử nam cho Đường Vi hoặc là Diệp Tiểu Nhu —— Liễu Hàn Yên thì thôi đi, hẳn không rãnh để đợi phụ nữ mười năm nữa.

Hôm nay cho Bạch Dạ, cô nàng này là địch hay thù cũng không rõ lắm!

Đột nhiên, Bạch Dạ hung hăng quay đầu lại, đôi mắt đỏ vì mới khóc lấp lánh, thét to:

-Câm miệng! Tôi vừa này không phải là tôi!

Tần Xuyên nháy mắt mấy cái, cảm thấy đầu óc không thể nào xử lý kịp.

-Hả? Cô lúc này không phải cô là sao?

Tần Xuyên gãi gãi đầu.

Bạch Dạ ghen ngào, chậm chậm đứng dậy, hơi cử động, cô liền cảm thấy bên dưới vô cùng đau đơn...

Khuôn mặt cô lại đỏ lên, vừa buồn bã vừa phẫn nộ trừng mắt liếc người đàn ông kia.

Đồ bại não.

Đây là lần đầu tiên của cô, đã giăng co hơn hai tiếng đồng hồ, cái thứ đó của

tên khốn kia còn to vật vã, suýt chút nữa làm cô tê liệt luôn rồi!

Tần Xuyên cảm thấy có lỗi, cười, bước lên phía trước nói:

-Để tôi đỡ cô nhé...

-Đừng bước đến đây!

Bạch Dạ vội vàng lui ra sau, chịu đựng đau đớn, cắn răng nói:

-Còn đựng vào tôi, tôi... tôi...

Cô định nói sẽ giết Tần Xuyên, nhưng cô phát hiện, mình không đủ năng lực để giết Tần Xuyên.

Bất đắc dĩ, Bạch Dạ chỉ đành tự lừa mình dối người nói:

-Tôi... tôi sẽ tự sát!

Tần Xuyên dờ khóc dờ cười,

-Được, được, tôi không đựng vào cô, nhưng vừa nãy cô nói vậy là sao?

Trong mắt Bạch Dạ ánh lên tia đau thương, cô đơn nói:

-Không liên quan gì đến anh... dù sao, anh chỉ cần nhớ, cái người làm chuyện đó với anh, không phải tôi!

Tần Xuyên hí hí mắt, hẩn nghĩ một lát, bỗng nhiên nảy ra một suy nghĩ quỷ dị...

-Chẳng lẽ... nhân cách của cô, không chỉ có hai loại? Lúc nãy là nhân cách thứ ba của cô!? Tần Xuyên nhớ đến tác dụng phụ của Thiên Quang Minh Diệt, liền phỏng đoán.

Bạch Dạ như bị giẫm phải đuôi, ánh mắt trốn tránh, nhưng biết không thể dấu

diểm được, bèn đặng chát gặt đầu.

Tần Xuyên hoàn toàn bó tay rồi, trong cô thể của cô nàng này, lại chứa “ba cô gái”.

Nhớ đến cô gái mình trao lần đầu tiên, là một nhân cách như hồ ly tinh, Tần Xuyên cảm thấy không cam tâm, không kìm được, bèn hỏi:

-Bạch tiểu thư, chẳng lẽ... thỉnh thoảng, cô lại biến thành khi nãy?

-Làm gì có chuyện đó!?

Bạch Dạ nghe xong, lập tức lớn tiếng phủ nhận:

-Tiện nhân kia! Trước đây chỉ xuất hiện một lần, nhưng lần đó không chế kịp, nếu hôm nay không phải bị anh hại, khiến tôi tâm thần thất thủ, lại bị thương, bị cô ta tranh thủ thời cơ, tôi đã không thả cô ta ra!

Tần Xuyên thầm thở ra, cũng may, không phải đối với ai cô nàng này cũng lăng lơ như vậy, không thì tiêu rồi.

Dù thế nào, cô ấy vừa nãy vẫn là một hoàng hoa khuê nữ, cơ thể trong trắng chính là bằng chứng.

Có điều, nghe Bạch Dạ tự mắng “mình” là tiện nhân, nghe rất buồn cười, khiến Tần Xuyên không nhịn được cười ầm lên.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 274: Cởi Giày Rất Mất Mặt

-Tần Xuyên! Anh quá đáng rồi đấy! Chuyện tôi có nhiều nhân cách buồn cười lắm sao!?

Bạch Dạ cho rằng tên đàn ông này đang cười nhạo cô, lòng tự trọng dường như bị giẫm đạp, cộng thêm ban nãy không tình nguyện lại bị mất trinh tiết, khiến cô càng thêm đau khổ.

Nếu không phải vì bất đắc dĩ, ai tình nguyện chia sẻ một cơ thể cho “người” khác chứ?

Cô cũng không muốn thành bệnh nhân tâm thần, thành “quái vật”, nhưng từ khi tu luyện "Thiên Quang Minh Diệt", cô không thể chỉ có một nhân cách.

Tần Xuyên vội khoát tay, giải thích:

-Không, không, Bạch tiểu thư, cô hiểu lầm rồi, tôi cảm thấy cô không nên tự mắng chính mình.

Bạch Dạ ôm hận ý, lạnh lùng nhìn người đàn ông kia:

-Có phải anh cảm thấy tôi là bệnh nhân tâm thần, tôi là một đứa điên, nên mới cười nhạo tôi!?

-Tôi nói không phải mà! Cái này có gì đâu mà cười nhạo cô? Ngược lại tôi cảm thấy cô rất đáng yêu, thỉnh thoảng còn có thể biến thân.

Tần Xuyên cười nói.

-Đáng... đáng yêu?

Bạch Dạ sắp phát điên rồi, cô tức giận thét lên:

-Im ngay! Anh đang chế nhạo tôi!! Con tiện nhân kia không liên quan gì đến tôi! Anh muốn giết tôi thì ra tay nhanh đi! Nhưng không cho phép anh nhục mạ tôi!!

Nói xong, Bạch Dạ khoác áo tắm ướt sũng, vịn một cổ chân khí trắng muốt, vài vết thương trên người nhanh chóng khép lại.

Tần Xuyên tặc lưỡi, Thiên Quang Minh Diệt này thực sự là một công phu lợi hại, giết người không chớp mắt, cứu người trong nháy mắt!

Cũng khó trách Ma Môn trước đây, lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy.

Luyện tốt công phu này, có thể sẽ lợi hại hơn cả Thiên Huyền Băng Ngưng của Liễu Hàn Yên nhiều, đương nhiên, so với bí quyết Thanh Liên cứu phẩm của mình thì như thế nào, cũng còn khó nói.

Bạch Dạ thấy Tần Xuyên không có ý định động thủ, liền xoay người đi về phía nam rừng cây, cũng không biết là đi đâu.

Tần Xuyên đuổi theo, hỏi:

-Bạch tiểu thư, cô đi đâu đấy?

Bạch Dạ trừng mắt với hắn, cố gắng giữ bình tĩnh hỏi ngược lại:

-Tần đại cao thủ, tôi không đi, chẳng lẽ lại qua đêm ở đây sao?

Tần Xuyên cười xấu hổ,

-Tôi không có ý đó, cô muốn đi, tôi cũng không cản cô, nhưng giờ cô đang mặc áo tắm, cả người vô cùng bẩn thỉu, ra ngoài sẽ phiền phức đấy.

-Không cần anh phải lo, tự tôi có cách rời khỏi đây.

Bạch Dạ nói xong lại bước chân định đi.

Tần Xuyên nhíu mày, nói:

-Hay là để tôi lái xe đến đây, cô tìm một chỗ để lên xe, cô muốn đi đâu, tôi đưa cô đi.

Ánh mắt Bạch Dạ phức tạp nhìn người đàn ông, sau khi nhìn kỹ, cô phát hiện, không phải Tần Xuyên đang đùa với cô, mà là thật lòng muốn giúp cô.

Điều này khiến trong lòng Bạch Dạ ngũ vị lẫn lộn, chính người đàn ông này, đã cướp đi trinh tiết của cô, vốn mình muốn giết hắn, nhưng bây giờ, quan hệ giữa hai người đã không còn rõ ràng nữa.

Mình không giết được hắn, hắn cũng không muốn giết mình.

Thế nhưng, giữa họ, dường như có thái bình dương ngăn cách, căn bản không thể nào cùng một bên.

Bạch Dạ lắc đầu, dứt bỏ những suy nghĩ lung tung, lạnh lùng nói:

-Tần tiên sinh, nếu anh không muốn để tôi đi, vậy mời anh giết tôi ngay đi, tôi không phải đối thủ của anh.

-Đã nói với cô rồi mà, tôi không giết cô!

Tần Xuyên bất đắc dĩ.

-Đã không giết tôi, vậy xin anh hãy tôn trọng tôi, tránh ra, để tôi đi một mình, đừng lo cho tôi.

Bạch Dạ nói.

Tần Xuyên không biết vì sao những người phụ nữ mình gặp đều quật cường

như vậy, chỉ muốn lái xe đưa cô ấy đi, tốt xấu gì cũng đã trao lần đầu tiên cho nhau, có cần hung hăng vậy không?

Hắn đành phải thở dài, yên lặng tránh ra, thả cho Bạch Dạ đi.

Sau khi Bạch Dạ đi được hơn mười thước, dừng lại một chút, nói:

-Chuyện hôm nay... không phải lựa chọn của tôi, tôi và anh không có chút quan hệ nào hết.

Lần sau gặp lại, tôi nhất định sẽ giết anh... anh đã làm hỏng tất cả các kế hoạch của tôi ở Đông Hoa, tôi hận anh...

Tần Xuyên cũng không biết nói gì với cô gái này, đành phải phất tay, nói:

-Cố lên!

Nhưng nói xong, Tần Xuyên lại cảm thấy có gì đó không ổn, cố lên cái gì? Cố đến giết mình à?

Lại vội vàng đổi lại, nói:

-Gặp lại sau!

Dường như Bạch Dạ đã miễn dịch với người đàn ông “không được bình thường” này, hít sâu một hơi, nén cảm giác kích động muốn chửi hắn lại, bước nhanh chân, biến mất trong rừng cây.

Trong rừng cây, lại một lần nữa yên lặng.

Tần Xuyên quan sát bốn bên, hít một hơi không khí lạnh băng, khóe miệng nở nụ cười khó nói.

Mình... ở một chỗ thế này, trên người một phụ nữ như vậy, phá trình rồi.

Dù thế nào, coi như cũng đã ném thử mùi vị đạn thật súng thật, Tần Xuyên

cảm thấy cũng không tệ, tinh thần sảng khoái trở về khách sạn, lái xe quay về nhà.

Lúc vào đến Bích Hải Sơn Trang, Tần Xuyên phát hiện, nhà Bạch Dạ ở trước đây, đang có cảnh sát vũ trang điều tra, ắt hẳn hầu hết sản nghiệp có liên quan đến Bạch Dạ, đều bị quốc gia khống chế và ước định lại.

Thương hội Đông Hoa sẽ có một vụ chấn động, dù sao Bạch Dạ cũng dựa vào quyền thế và tài sản để lên làm hội trưởng, giờ cô ấy đi rồi, chắc chắn không ít phú thương sẽ kích động.

Tần Xuyên cũng lười để ý đến những chuyện này, hãm lái xe về nhà mình, thấy ngoài cửa có một chiếc BMW thế hệ 7 đang đậu.

Xe này không phải của nhà hãm, chắc là có ai đến thăm.

Tần Xuyên người ngợm ướm sững mở cửa ra, vào phòng khách, Liễu Thiển Thiển mang dép lê, yêu kiều chạy đến.

-Anh rể! Anh rể anh về rồi à! Sao gọi điện mãi không được! Long Ngạo Vân của Long gia đến tìm anh!

Cô gái nhỏ dường như rất sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn đang run lên, chớp đôi mắt to, tràn đầy lo lắng.

Trong phòng khách, có hai người đàn ông mặc đồ đen, hai chân bắt chéo, ngồi xem tivi, uống đồ uống trong tủ lạnh, thấy Tần Xuyên về, chỉnh bộ âu phục, đứng dậy.

Tần Xuyên liếc mắt nhìn bọn họ, hai người này có thực lực Hậu Thiên cao cấp, cũng không tầm thường, nhưng đối với hãm chẳng là gì cả.

-Haha, điện thoại hết pin, em vợ, Long Ngạo Vân là ai?

Tần Xuyên bực bội”

-Long gia, là Long gia thuộc bốn đại vương tộc đó hả?

Liễu Thiển Thiển gật đầu, chu cái miệng nhỏ nhắn nói:

-Anh rể, anh gặp rắc rối nữa, em nghe đồn, Long Ngạo Vân theo đuổi Nạp Lan Thấm, nhưng Nạp Lan Thấm không chịu.

Lần trước anh nhảy với Nạp Lan Thấm trong vũ hội Hoa Quang, chuyện này chắc đã truyền đến tai Long Ngạo Vân, cho nên gã mới cử người từ Bắc Kinh đến...

-Cử người từ Bắc Kinh đến Đông Hoa? Để làm gì? Đánh anh à?!

Tần Xuyên cảm thấy khó hiểu, chẳng phải chỉ nhảy một bài thôi sao? Lại là do Nạp Lan Thấm mời hẳn nữa, cái này có hận thù gì lớn chứ?!

Liễu Thiển Thiển nói nhỏ bên tai Tần Xuyên:

-Long Ngạo Vân là con trai nhỏ nhất gia chủ đời thứ ba của Long gia, được bà nội gã cưng chiều lắm, ba gã là Long Hải Hiên Phó tổng tham mưu quân đội, là một lão đại phái thực quyền! Đó là chưa nói đến bác cả của gã, hiện tại là Thủ trưởng thứ hai bên quân đội!

Thật sự nếu cộng lại, Long gia chính là gia tộc mạnh nhất trong bốn đại vương tộc rồi, Long Ngạo Vân có thể không kiêu ngạo sao?

Lúc đầu gã báai sư học võ, là do gã tự lựa chọn, muốn trực tiếp báai Môn chủ đương đại của Đường Môn, cũng vì cảm thấy công phu của Đường Môn đẹp đẽ, có thể chơi được.

Nghe nói sư phụ của gã còn cử hai võ giả Tiên Thiên làm vệ sĩ của gã, theo gã đi phóng túng khắp nơi, mấy công tử nhà giàu Bắc Kinh đều đối xử khách khí với gã.

“Không phải chứ? Hai võ giả Tiên Thiên làm vệ sĩ?” Tần Xuyên thầm nghĩ,

hai võ giả này cũng rộng lượng đấy.

Liễu Thiển Thiển chu miệng, sốt ruột muốn khóc,

-Nghe nói thôi, nhưng bác cả người ta quản lý mấy chục ngàn quân đội khắp Trung Quốc đấy! Ai mà lại không nịnh nọt gã chứ? Võ giả Tiên Thiên có lợi hại, cũng không chống nổi máy bay đạn đạo mà.

Tần Xuyên cười khoan thai:

-Em vợ à, em đừng khóc, chuyện không lớn vậy đâu... Anh nhảy với Nạp Lan Thấm có một điệu, Long gia sẽ cử quân đội đến thả bom sao?

-Anh... anh còn cười!?

Liễu Thiển Thiển tức đến mức dậm chân.

-Em đã báo cho chị, để chị ấy về sớm một chút, phải để chị xử lý mới được!

Lúc này, hai gã đàn ông đồ đen nhe răng cười bước đến, một người đàn ông tóc húi cua nói:

-Tần thiếu gia, Liễu nhị tiểu thư, hai người không cần căng thẳng.

Vân thiếu gia nhà tôi đã nói rồi, tốt xấu gì cậu cũng là đại thiếu gia của Tần gia, phải nể mặt cậu một chút, chỉ cần cậu chịu phối hợp, chúng ta không cần phải động thủ.

Tần Xuyên dường như không nghe thấy họ nói, ánh mắt chỉ dừng lại trên đôi giày của hai người.

Vì trời mưa, hai người này vào nhà lại không cởi giày, đem hết bùn nước bên ngoài vào trong, khiến cả phòng khách đều bẩn thỉu.

-Tần thiếu gia, cậu có nghe chúng tôi nói không?

Một kẻ khác không vui nhú mày.

Tần Xuyên thiếu kiên nhẫn, cau mày nói:

-Này, các anh đến nhà tôi làm khách, uống gì đó cũng không sao, có chuyện gì có thể từ từ nói. Nhưng... các anh chẳng chịu cởi giày, làm nhà tôi bẩn hết rồi, vậy là có ý gì?

Hai gã tay chân đều sững sờ, nhìn nhau, lộ ra vẻ hoang đường.

-Haha, chúng tôi làm việc giúp Vân thiếu gia, lần đầu tiên nghe nói, đến nhà ai đó phải cởi giày, hình như Tần thiếu gia cậu chưa hiểu rõ, người đối diện cậu là ai, không phải là hai anh em chúng tôi, mà là Vân thiếu gia của Long gia!

Vân thiếu gia của chúng tôi nói, người Long gia, cởi giày là mất mặt! Thiên hạ này, không có chỗ nào người Long gia không thể giẫm lên!

Nói xong, hai gã tay chân này còn rất kiêu ngạo ôm quyền hướng về phía Bắc, dương dương tự đắc, dĩ nhiên không coi lời nói của Tần Xuyên ra gì.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 275: Tướng Phu Thê

Tần xuyên đột nhiên cảm thấy, cái thằng tên Long Ngạo Vân này, may là sinh ở Long gia, không là bị người ta đánh chết lâu rồi.

Tên tay chân tóc húi cua thấy Tần Xuyên không lên tiếng, nghĩ rằng đã bị dọa, cười hời hợt, nói:

-Tần thiếu gia, Vân thiếu gia chúng tôi cũng không phải là không hiểu đạo lý. Cậu nhảy với tiểu thư Nạp Lan, chuyện này tuy quá đáng, khiến Vân thiếu gia không vui, nhưng cũng không phải không thể cứu vãn.

Vân thiếu gia chúng tôi nói, chỉ cần chúng tôi quay một đoạn video cho cậu, gửi cho cậu ấy, cậu ấy sẽ bỏ qua chuyện cũ.

Tần Xuyên cười cổ quái, cảm thấy thú vị:

-Ồ? Quay video gì?

Tên vệ sĩ mặt vuông lấy di động ra, cười tà nói:

-Rất đơn giản, Vân thiếu gia chúng tôi nói, mời cậu quỳ trên mặt đất, dập đầu nhận lỗi với cậu ấy, cậu ấy nhìn thấy, vui rồi, dĩ nhiên tha cho cậu!

-Cái này... cái này bắt nạt người quá đáng! Anh rể của tôi đâu phải nô tài của hán!

Liễu Thiển Thiển không chịu nổi, lớn tiếng kêu lên.

Nên biết, từ khi Tần Xuyên cứu các cô trong vụ nổ ở Kinh Thiên, Liễu Thiển

Thiên đã coi người anh rể này là anh hùng.

Tần Xuyên vỗ vai em vợ, bảo cô đừng nóng, nói:

-Tôi không quay thì sao?

Hai gã tay chân ánh mắt lạnh lẽ:

-Chúng tôi đành đắc tội, làm việc theo lệnh Vân thiếu gia, dù sao cũng phải có gì đó để báo cáo thì mới về được.

-Các người muốn đánh tôi?

Tần Xuyên như cười như không hỏi.

-Tần thiếu gia, cậu chớ trách chúng tôi, chúng tôi chỉ phụng mệnh làm việc.

Tên đầu húi cua bắt đầu bẻ khớp tay.

Tần Xuyên có chút phức tạp nói:

-Tôi thấy, hay là các người lau sạch sàn nhà tôi trước đi, không đợi chút nữa tôi sợ các người không lau được.

-Sàn nhà? Haha... Tần thiếu gia, hình như cậu không hiểu những gì chúng tôi nói! Thiên hạ này, không có nơi nào người Long gia chúng tôi không thể giẫm...

Không đợi tên kia nói xong, Tần Xuyên đã không kiên nhẫn được nữa, lắc mình xông lên, nắm cổ người nọ, nhấn thẳng xuống đất!

-Rắc!

Một âm thanh trầm đục vang lên, đầu gối và lưng tên đầu húi cua bị bẻ cong!

-Á!

Gã thét lên một tiếng thảm thiết, căn bản chưa kịp hiểu ra, vì sao mình lại bị Tần Xuyên làm cho biến dạng rồi!

Liễu Thiển Thiển đứng sau thấy cảnh này bị đạo cho giật mình, đôi mắt to lấp lánh, khiếp sợ nhưng lại hưng phấn nhìn anh rề nổi giận.

Tần Xuyên vốn vì toàn thân ướt sũng, nên muốn đi tắm rửa thay quần áo, đám người này thì hay rồi, làm bẩn nhà hắn, còn giả vờ ghê gớm!

“Giả vờ ghê gớm” là kỹ thuật sống có độ khó cao, bình thường Tần Xuyên tự đóng, từ khi nào đến phiên người khác giả vờ trước mặt hắn chứ?!

Tên tay chân mặt vuông thấy không ổn, tức giận vận chân khí đánh một chưởng về phía Tần Xuyên.

Nhưng tay trái Tần Xuyên nhanh như lôi xà hướng về phía bụng nhỏ của y tung ra trước một quyền, đánh cho chân khí của y tan thành từng mảnh nhỏ!

Tần Xuyên đánh nhau với hai võ giả Hạo Thiên này, quả thực chẳng khác gì đầu bếp đập chết cá ướp muối, đúng là đập thế nào cũng chết!

-Ôc!

Phun ra một ngụm máu tươi, tên tay chân mặt vuông hai mắt trắng dã, nội tạng trong bụng bị đánh nát!

Y đau đến mức suýt hôn mê, ôm bụng dưới không nói được từ nào, thậm chí bên dưới còn chảy ra chất lỏng hôi thối.

Tần Xuyên lắc đầu, một tay kéo hai tên này ra ngoài như kéo thi thể.

-Em vợ à, anh ra ngoài đi một vòng đã, đợi chút nữa sẽ về lau nhà, em lên lầu trước đi, đừng đứng đây nữa.

Liễu Thiển Thiển tròn mắt, miệng mở to đến mức có thể nhét vừa một

trái trứng chim.

-Anh rể! Anh... anh không đánh chết họ đấy chứ?! Vậy là xảy ra chuyện lớn đấy!

Dù Liễu Thiển Thiển đã từng thấy người chết, không sợ gì người chết cả, có điều vừa nghĩ đến chuyện kết thù kết oán với Long gia bọn họ, hai bàn tay tròn trịa không khỏi ôm đầu, muốn vỡ tung rồi!

Tần Xuyên quay đầu lại nhếch miệng cười, hơi ngáp ngừng:

-Chẳng còn cách nào khác, anh rể em đang muốn đi tắm, hai tên này phiền phức quá, lại không hiểu tiếng người, anh đi xử lý một chút, chuyện này cụ thể làm thế nào... nói sau!

Liễu Thiển Thiển đã phát điên rồi, tuy cảm thấy lúc này Tần Xuyên rất đẹp trai, nhưng nghĩ đến hậu quả lại muốn khóc!

Tần Xuyên kéo hai người đến vách núi cao nhất của Bích Hải Sơn Trang.

Vì ngôi nhà Tần Xuyên ở đã là nơi cao nhất, nên dọc đường đi, cũng không bị ai phát hiện.

Bên dưới, là sóng đập mạnh, đánh vào đá ngầm.

Tần Xuyên không có tâm địa Bồ Tát gì, nếu thả hai tên này về, chắc chắn sẽ khiến Long Ngạo Vân thêm tức giận, sau đó có lý do để tiếp tục gây phiền phức với hắn.

Cho nên, hắn phải làm sức ảnh hưởng của chuyện này nhỏ đến mức có thể.

Hai gã tay chân này đã sợ đến mức xanh mặt, bọn gã ý thức được, Tần Xuyên muốn giết người diệt khẩu, đem bọn gã vứt xuống biển!

Nên biết vách núi này hơn trăm mét, dưới là đá ngầm và nham thạch, rơi

xuống chắc chắn sẽ nát thịt, thành đồ ăn của cá!

-Tần thiếu gia! Tần thiếu gia, đừng giết chúng tôi! Tôi... tôi chỉ làm việc theo lệnh của Vân thiếu gia

Tên tay chân đầu húi cua vẻ mặt cầu khẩn nói.

Bọn gã không biết, thực lực của Tần Xuyên mạnh như vậy, mấu chốt là, trước kia họ căn bản không nghĩ Tần Xuyên có gan phản kháng!

Tần Xuyên thờ dài:

- Có phải các người trên có cha mẹ già dưới có con nhỏ, cả nhà do các người nuôi, các người sống cũng không dễ dàng gì?

Hai tên tay chân nghe xong, vội vàng gật đầu như gà mổ thóc:

-Đúng vậy! Tần thiếu gia, chúng tôi cũng là người đáng thương!

-Haizz! Tôi đây là người dễ mềm lòng, thế này đi, nếu các người thề với trời, lần này trở về nói mình bị tai nạn, không thể hoàn thành nhiệm vụ, sau đó không nói chuyện này cho Long Ngạo Vân nghe, tôi sẽ tha cho các người con đường sống! Nếu không, sẽ bị thiên lôi đánh!

Hai tên tay chân nghe xong, liếc nhìn nhau, trong đầu có chung một suy nghĩ—Tên ngu này, thế vậy ai sợ?

Chỉ cần họ còn sống trở về, nói chuyện này cho Long Ngạo Vân, thế là họ có thể xả cơn giận này rồi!

Vì vậy, hai người đều lộ vẻ mặt đáng thương, nước mắt lưng trong đồng ý:

-Chúng tôi thề! Sẽ đúng như những gì ngài nói!

Nhưng vừa dứt lời, sắc mặt Tần Xuyên âm trầm.

-Mấy lời ma quỷ này, các người lại đồng ý nhanh như vậy sao? Thề trời giáng ngũ lôi xuống đầu, không cần suy nghĩ cũng dám nói ra, kẻ ngu mới tin các người. Các người bốc hơi khỏi nhân gian vẫn tốt hơn.

Tần Xuyên nói xong, hai tay hóa thành vuốt hổ, lập tức xé nát cổ họng hai người!

Hai người ngay cả thời gian hối hận cũng chẳng có, lập tức tắt thở.

Sau đó, Tần Xuyên lấy di động của họ ra, đem hai thi thể vứt xuống biển, lập tức bị sóng nuốt chửng!

Lúc về đến nhà, Liễu Thiển Thiển đang ngồi trên ghế sa lon, không ngừng uống CocaCola ừng ực, trước ngực còn ôm một bao khoai tây chiên lớn, uống xong một ngụm CocaCola lại ra sức bốc khoai tây chiên nhét vào miệng.

Nhìn cô em vợ mặt tròn phùng cả hai má, Tần Xuyên không khỏi lắc đầu thờ dài, cô gái nhỏ này đúng là mệnh tốt, ăn như vậy, dáng người vẫn không mập.

-Anh rể! Anh về rồi à? Bọn họ đâu?

Liễu Thiển Thiển lo lắng hỏi.

Tần Xuyên không trả lời, chỉ vào khoai tây chiên và CocaCola trên tay cô gái,

-Em vợ, trưa em không ăn cơm à?

-Không phải! em lo cho anh, rồi sợ nữa! Em mà sợ là phải ăn gì đó để di chuyển sự chú ý!

Liễu Thiển Thiển nói xong, lại nhét một mớ khoai tây chiên vào miệng, hai bên miệng còn dính vụn.

Tần Xuyên cũng phục cô nàng này, bước vào cầm giẻ, bắt đầu dọn vệ sinh sàn nhà.

Liễu Thiển Thiển sốt ruột đi xung anh,

-Anh rể, anh nói đi! Anh không giết họ đâu đúng không??

Vừa dứt lời, Tần Xuyên nhìn ra ngoài cửa nhếch miệng nói:

-Chị em về rồi kìa.

Quả nhiên, tiếng động cơ ô tô từ xa chạy đến, hơn mười giây sau, Liễu Hàn Yên mặc quân trang, tư thế hiên ngang như nữ thần băng sơn, bước vào trong nhà.

Liễu Thiển Thiển òa khóc, nhào đến,

-Chị! Xảy ra chuyện rồi! Anh rể giết người của Long gia, anh ấy sẽ bị bắt mất thôi!!

Liễu Hàn Yên nhanh chóng đưa bàn tay trắng nõn ra, che khuôn mặt em gái, vì cái miệng nhỏ nhắn đang chu ra của Liễu Thiển Thiển, suýt chút nữa là đụng vào bộ quân phục của cô rồi!

-A... a...

Đôi mắt to của Liễu Thiển Thiển lộ vẻ u oán, chớp chớp rồi ôm lấy chị.

Đôi long mày đen của Liễu Hàn Yên khẽ chau lại, néo khuôn mặt bánh bao của em gái, sau đó ngẩng đầu hỏi Tần Xuyên,

-Người giết rồi?

-Ờ!

Tần Xuyên cười gật đầu.

-Lý do?

Tần Xuyên chỉ trên sàn nhà,

-Bọn họ giẫm dơ nhà chúng ta, còn vờ vịt trước mặt anh!

Liễu Hàn Yên không chút biểu cảm gặt đầu, đi đến trước mặt Tần Xuyên, ngồi xổm xuống, lấy giẻ lau từ trong tay Tần Xuyên.

-Có em ở nhà, chuyện dọn dẹp để em làm, em không ở nhà, có thể gọi chị giúp việc đến, anh là đàn ông, làm việc này, không thích hợp.

Liễu Hàn Yên nói xong, quỳ trên sàn, bắt đầu lau, mặc dù vẫn mặc quân trang, nhưng lại không hề có vẻ uy nghiêm của thiếu tướng nữa.

Tần Xuyên sững sờ nhìn cô, bất giác khóe miệng nở nụ cười.

-Chị, sao chị còn bình tĩnh hơn cả anh rể vậy? Anh ấy thật sự đã giết người do Long Ngạo Vân phái đến rồi!

Liễu Thiển Thiển vãnh miệng, cặp vợ chồng này sao càng ngày càng có tướng phu thê vậy, tư duy đều cổ quái, cô cẩn thận suy nghĩ.

Ai ngờ Liễu Hàn Yên lạnh lung nói:

-Giết đã giết rồi, cũng không cứu sống lại được, nói thử xem đã xảy ra chuyện gì... tiếp theo nên làm thế nào...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 276: BỐ VỢ

Tần Xuyên cũng chẳng giấu diếm gì, kể vắn tắt lại chuyện vì Nạp Lan Thấm mà Long Ngạo Vân cho người đến tận nhà làm nhục.

Sau khi Liễu Hàn Yên nghe xong thì nhà cửa cũng gần như đã được quét dọn sạch sẽ, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn Tần Xuyên, hỏi:

-Anh có đổi sách gì chưa?

Tần Xuyên cười hì hì:

-Có một cách, nhưng cần vợ giúp đỡ một chút, đợi em tắm rửa, thay quần áo xong, anh nói em sau.

Liễu Hàn Yên gật đầu, nói:

-Em cũng phải đi thay đồ đã.

Hai người cùng nhau lên lầu, để lại mình Liễu Thiển Thiển, đang chu miệng, vẻ mặt khó hiểu.

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước “lào xào”, Tần Xuyên vừa tắm nước nóng, vừa huýt sáo.

Khoảng thời gian gần đây, đây là lần đầu tiên hẳn sử dụng nhà vệ sinh của phòng ngủ chính, trước đây hẳn đều ngủ ở phòng dành cho khách nhỏ hơn một chút.

Liễu Hàn Yên thay áo thun trắng đơn giản và quần lửng xanh, giống như một

cô gái xinh đẹp đang bước đi trên đường.

Sau khi chuẩn bị quần áo cho Tần Xuyên thay xong, cô đặt trước cửa phòng vệ sinh, sau đó hỏi:

-Vừa nãy bên khách sạn Không Cảng xảy ra vụ nổ, đó là khách sạn Bạch Dạ ở trước khi xuất ngoại, có phải các anh đã đánh nhau không?

Dù có tiếng nước, nhưng Tần Xuyên vẫn nghe rõ được câu hỏi của Liễu Hàn Yên.

-Đúng vậy, có đánh một trận, nhưng đã thả cô ấy đi rồi.

-Cô ấy có thể thoát khỏi tay anh sao?

Trong mắt Liễu Hàn Yên hiện lên tia kinh ngạc, tuy cô không biết tu vi của Tần Xuyên cao nhường nào, nhưng cô biết, nếu không phải võ giả Tiên Thiên cao cấp, e là không thể nào đối chiến với Tần Xuyên.

Tần Xuyên cười ngại ngùng:

-Chuyện này tương đối phức tạp... hôm nay anh không thể giết cô ấy.

Tuy Liễu Hàn Yên thấy khó hiểu, nhưng thấy Tần Xuyên không muốn giải thích thêm, cũng không hỏi nhiều.

Sau khi tắm xong, thay quần áo sạch, Tần Xuyên bèn bước đến trước máy tính trong phòng, mở máy tính.

Liễu Hàn Yên cũng không hỏi Tần Xuyên muốn làm gì, chỉ yên lặng đứng một bên nhìn.

Khi mấy ngón tay của Tần Xuyên gõ nhanh trên bàn phím, màn hình máy tính liền xuất hiện một mớ số liệu và ký hiệu, ánh mắt của Liễu Hàn Yên càng lúc càng sáng lấp lánh.

Việc Tần Xuyên làm, đối với hắn mà nói rất đơn giản, chỉ là xâm nhập vào mạng tin nhắn, xóa hết tất cả nhật ký tin nhắn và cuộc gọi trong điện thoại hai gã tay chân.

Sau đó, Tần Xuyên lại tiến hành thay đổi số liệu tọa độ GPS của chiếc BMW và toàn bộ nhật ký lưu hành xe thành phố Đông Hoa.

-Anh là hacker?

Liễu Hàn Yên nhìn Tần Xuyên làm xong, cuối cùng đã hiểu ra, Tần Xuyên còn có thêm thân phận này.

Tần Xuyên quay đầu lại, nháy mắt với cô:

-Thế nào, có phải càng ngày càng cảm thấy người đàn ông của em rất khó lường, vô cùng hấp dẫn đúng không?

Liễu Hàn Yên đột nhiên nói:

-Kỹ thuật của anh không tệ, có hứng thú tham gia Bộ an ninh thông tin quốc gia không?

Suyt chút nữa Tần Xuyên té xuống ghế, cười khố:

-Vợ à, anh không ngờ độ giác ngộ của em lại cao như vậy, mấy việc vì nước vì dân như vậy, mình em làm là được rồi, cứ để anh ở nhà chăm sóc cho em vợ đi.

-Năng lực càng cao, trách nhiệm càng lớn, cho dù anh không muốn làm gì cả, nhưng có một số việc vẫn phải tìm đến anh.

Liễu Hàn Yên nhàn nhạt nói.

Tần Xuyên gãi gãi sau gáy:

-Anh nhàn rồi quen rồi, cũng chẳng có lý tưởng gì lớn lắm, chỉ muốn làm xong việc của mình, chuyện quốc gia đại sự, rồi thăng quan tiến chức gì đó, không hợp với anh.

Liễu Hàn Yên khẽ thở dài:

-Em biết thực chất là anh không thích lộ diện hành sự, nếu không thì từ khi chúng ta quen nhau đến giờ, chẳng đến mức bây giờ anh mới chịu để lộ tu vi.

Nhưng có lẽ anh nên hiểu, gia đình anh sinh ra không bình thường, nhiều lúc anh muốn giấu mình, người khác lại không muốn để anh giấu mình.

Giống như bây giờ, Long Ngạo Vân đang nhắm vào anh, cho dù anh dọn dẹp được chuyện giết người lần này, thì sớm muộn hẳn vẫn tìm đến anh.

Tần Xuyên lộ vẻ bất đắc dĩ, quả thực, hiện tại hẳn càng ngày càng không thể sống nhàn tản theo sở thích của mình, luôn có vài phiền phức tự tìm đến hẳn.

Điều này khiến vài thủ đoạn của hẳn, đã trở nên quyết đoán hơn so với trước kia.

Vốn đã trải nghiệm hết ấm lạnh trên thế gian, nếu Tần Xuyên đã tàn nhẫn, thì sẽ không thua kém bất kỳ ai.

-Nếu anh có hứng thú, em có thể nói với ba, cho anh một vị trí trong quân khu, giờ đang là thời đại hòa bình, dựa vào năng lực và bối cảnh của anh, tìm cơ hội lập công, là có thể đứng vững chân trong quân đội rồi.

Đến lúc đó, cho dù Long Ngạo Vân có ngông cuồng thế nào cũng không dễ dàng động đến anh. Long gia vì quân đội mà lớn mạnh, nhưng cũng vì ý vào quân đội, nên càng không dám làm bậy trong quân đội.

Tần Xuyên nghe Liễu Hàn Yên phân tích rõ ràng, không khỏi cười nói:

-Vợ à, em nói với anh nhiều như vậy, có phải là trong lòng em sợ anh gặp

chuyện không may không?

Giọng nói của Liễu Hàn Yên nghẹn lại, sau khi ngấn người, liền lạnh lùng nói:

-Lúc nãy anh nói, cần em giúp một việc nhỏ?

Tần Xuyên đứng dậy, đưa tay sờ lên khuôn mặt tinh tế của Liễu Hàn Yên:

-Đừng mắc cỡ, anh biết em quan tâm đến anh, sao anh nhẫn tâm để em còn trẻ như vậy mà phải thủ tiết thờ chồng chứ? Anh sẽ suy nghĩ về đề nghị của em...

Liễu Hàn Yên quay đầu đi chỗ khác,

-Anh đừng nghĩ nhiều, em chỉ có sao nói vậy.

Tần Xuyên mỉm cười, cô nàng này có một điểm mạnh, đó là lúc nào cũng có thể duy trì bộ dạng thờ ơ.

-Cũng chẳng phải giúp gì, em cùng anh lái xe đi một vòng là được.

Tần Xuyên cười nói.

-Lái xe?

Liễu Hàn Yên nhú mày, có chút khó hiểu.

Không lâu sau, hai người xuống lầu, Tần Xuyên ngồi vào chiếc BMW của tay chân Long gia, còn Liễu Hàn Yên thì lái xe đi phía sau.

Tần Xuyên cố ý tìm những con đường nhỏ không có camera, sau khi lái xe đến ngoại ô Đông Hoa, tùy tiện vút lại ven đường, bỏ cả điện thoại của họ vào trong, sau đó ngồi trong xe Liễu Hàn Yên về nhà.

Cuối cùng Liễu Hàn Yên đã hiểu ra Tần Xuyên có ý gì, hai gã tay chân Long gia này giống như chưa từng đến nhà Tần Xuyên, xe và tín hiệu điện thoại cũng

chưa từng tới, người lại hoàn toàn biến mất!

Cho dù Long Ngạo Vân nói thế nào, về mặt chứng cứ, Tần Xuyên hoàn toàn vô can, cứ nói như đình đóng cột chưa từng gặp họ là được.

Xử lý xong chuyện này, sau khi Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên về nhà, nhận được điện thoại Tần Minh gọi đến, hối thúc bọn họ tranh thủ thời gian, mai về Tần gia sớm.

Thực ra hai người cũng chẳng cần chuẩn bị gì, Liễu Hàn Yên không giống những cô gái khác, mang rất nhiều quần áo, đồ trang điểm, hành lý của cô gần như bằng với Tần Xuyên.

Còn về Liễu Thiển Thiển, đã bị Liễu Hàn Yên cưỡng chế quay trở về nhà tổ Liễu gia ở Bắc Kinh rồi.

Tháng sau chỉ qua mấy ngày là đến Trung thu, hiện tại Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên đã đăng ký kết hôn, Tần gia cử Tần Xuyên làm đại diện, đem quà đến Liễu gia, mấy ngày lễ quan trọng để hai nhà giao lưu này, dĩ nhiên phải chuẩn bị chu đáo.

Liễu Hàn Yên dự định, sau Trung Thu, sẽ đưa Liễu Thiển Thiển về lại thành phố Đông Hoa, nói cách khác, để em gái một mình ở Đông Hoa, cô không yên tâm.

Liễu Thiển Thiển lưu luyến chia tay, cô đã quen có Tần Xuyên, có Diệp Tiểu Nhu chơi cùng, vừa nghĩ đến ngôi nhà nghiêm túc ở Bắc Kinh, liền giả vờ đáng thương để làm nũng, nhưng đáng tiếc, Liễu Hàn Yên vốn đã hiểu rất rõ em gái mình nên không hề bị mắc lừa.

Tần Xuyên được Liễu Hàn Yên nhắc, mới phát hiện, sau khi mình cưới người ta rồi, phải đến thăm hỏi người bên Liễu gia.

Hóa ra mình có một bố vợ à!? Tiếc là mẹ vợ nghe nói mất sớm, không là có

thể được hưởng cảm giác mẹ vợ xót con rể rồi.

Tần Xuyên căn bản hoàn toàn chưa từng chào hỏi bố vợ chứ đừng nói đến gặp mặt, cũng chẳng biết vị Tư lệnh quân khu Bắc, Liễu Trung Nguyên, là người đàn ông như thế nào, mà lại có thể nuôi dưỡng được hai chị em Liễu gia tính cách khác nhau đến như vậy.

Hôm sau, Tần Xuyên vốn định ngủ để lấy sức, lại bị vợ ở bên lôi chăn, thúc giục hăn mau thức dậy.

Liều Hàn Yên rất đúng giờ, đã nói là trưa đến Tần gia ăn trưa, cô không cho phép đến muộn nửa phút, ngay cả thời gian kẹt xe trên đường cũng đã được tính toán.

Tần Xuyên không thể làm gì, sau khi xách hành lý đơn giản, lái xe, đưa Liều Hàn Yên đến nhà tổ Tần gia ở phía Bắc thành phố Đông Hoa.

Tuy trên đường đi Tần Xuyên đã cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng khi càng ngày càng đến gần Tần gia, trong lòng hăn, vẫn gợn sóng.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 277: Tần Gia

Sau hơn hai tiếng lái xe, xe tiến vào một ngọn đồi cây cối rậm rạp, một con đường uốn lượn tinh xảo, đi sâu vào trong rừng.

Vào trong buộc phải đi qua một sơn môn, sơn môn này được làm bằng gỗ lim và vàng sợi, khí thế phi phàm, có thể dùng được ngàn năm không mục.

Trên bảng hiệu viết chữ “Tần”, treo lên, chữ này mang sự trang nghiêm, lại thể hiện rõ uy phong.

Ở đây quanh năm có thủ vệ của Tần gia, nếu người bình thường muốn vào, đều bị từ chối ngay ngoài cổng.

Nhưng hôm nay, Tần Xuyên phát hiện, trước cổng đã đậu sẵn vào chiếc xe.

Trừ những nam nữ lão ấu mặc trang phục người hầu của Tần gia, còn có ba anh em Tần Cầm, Tần Tử Hằng, Tần Tử Việt.

Sau khi Tần Xuyên dừng xe bên đường, cùng Liễu Hàn Yên xuống nghe, cả đám lập tức chạy đến đón.

-Anh! Chị dâu!

Tần Cầm ngọt ngào gọi, chạy đến đầu tiên.

-Cuối cùng hai người đã về!

Sắc mặt Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt khá phức tạp, cũng cúi đầu gọi “anh cả”, “chị cả”.

Lần trước sau khi hai anh em họ bị Tần Xuyên giáo huấn trong vũ hội, càng ngày càng cảm thấy, anh họ này rất khó lường.

Tuy nhiên, về nhà họ cũng không kể chuyện này với mấy vị trưởng bối. Một là do họ không giúp được Tần Cầm, trong lòng áy náy, thứ hai là Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt không dùng chân khí so chiêu với Tần Xuyên, có lẽ chỉ do khí lực và tốc độ của Tần Xuyên hơi nhanh một chút thôi? Dù sao cũng lớn lên trong núi, chắc chắn thể chất không tầm thường.

Cho nên, bọn họ định từ từ quan sát, vừa vặn Tần Xuyên lại về gia tộc, có rất nhiều cơ hội để xem thử Tần Xuyên có thực sự có tu vi cổ võ không.

Tần Xuyên cười chào hỏi bọn họ:

-Hi hi, ngoan, ngoan, các em rất ngoan! Nhưng anh không có kẹo để cho các em rồi!

Mấy người hầu nghe xong trán ứa mồ hôi, sao giống như đồ con nít quá vậy?

Người trông lớn tuổi nhất, mặc trang phục quản gia, bước đến cung kính nói:

-Đại thiếu gia, thiếu phu nhân, tôi là quản gia thứ 41 của Tần phủ, tôi tên Tần Mậu, nếu không chê, cứ gọi tôi là chú Mậu cũng được ạ.

Nhị thái gia cố ý bảo chúng tôi ra trước để đón hai vị, xe vào phủ đã sắp xếp xong, xe của hai vị tôi sẽ cho người lái đi đậu chỗ khác, xin đi theo chúng tôi ạ.

Vì những đỉnh núi mà Tần gia chiếm được nhiều, diện tích rộng, Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên không biết đường, nên Tần gia cử tài xế đón họ lên núi.

Ngồi trong chiếc xe dễ chịu, cả đoàn người tiến vào một bình nguyên rộng lớn nhất, những kiến trúc cổ điển chi chít như sao trời.

Những kiến trúc này thoạt nhìn thiên về thời cận đại, trắng đen rõ ràng, có phong cách của mấy trăm năm trước, những rường cột chạm trổ vô cùng tinh

xảo.

Những thanh gỗ cổ ngàn năm cứng cáp, những cột đá đã đứng sừng sững trong mưa gió nhiều năm, càng khiến cho người ta cảm nhận được khí chất hiên ngang.

Tần Xuyên đọc nhiều sách vở, cũng có hiểu về lịch sử và nhân văn, nhìn sơ qua, cảm thấy toàn bộ Tần phủ này, cách biệt thời không quá lớn, khiến cho người ta phải thốt thức không thôi.

Trong lòng Tần Xuyên không khỏi chấn động, thậm chí cả người nổi da gà...

Cho dù hãn có thừa nhận hay không, thì trong cơ thể của hãn vẫn chảy dòng máu của gia tộc này, ở đâu đó, dường như vẫn có sự trói buộc chủng tộc, không thể nào chặt đứt được.

Có lẽ, hiện nay Tần gia là gia tộc yếu nhất trong Ngũ đại cổ võ thế gia, nhưng bề dày lịch sử, truyền thừa huyết mạch, trước nay chưa từng ngừng nghỉ.

Đơn giản nó giống như thủy triều lên xuống, lúc mạnh lúc yếu.

Những gia tộc khác muốn cướp đi địa vị của Tần gia, không phải chỉ dựa vào những trận đấu cổ võ đơn giản là được.

Liễu Hàn Yên ngồi ở trong xe, nhìn ra mảnh sân nhỏ đầy khí thế của Tần gia ngoài cửa sổ, cũng hơi cảm khái, nói:

-Luận về nội tình gia tộc, Liễu gia bọn em đúng là không bằng Tần gia.

Quản gia Tần Mậu ngồi phía trước mỉm cười nói:

-Thiếu phu nhân khiêm tốn quá, vì Liễu gia ở phía Bắc, triều đại thay đổi nên chịu quá nhiều sự quấy nhiễu của chiến hỏa thôi.

Liễu Hàn Yên im lặng, cô biết rõ Tần Mậu đang nói khách sáo, vì chỉ riêng

lịch sử gia tộc, Liễu gia đã kém Tần gia hơn ba trăm năm, chênh lệch này không thể nào bù đắp được.

Tần Mậu giới thiệu nói:

-Đại thiếu gia, phía trước chính là nhà tổ của Tần gia chúng ta, đã trải qua mấy chục thế hệ, hiện tại có hơn 70 ngôi nhà rồi.

Hiện tại bao gồm cả đương gia có mười một chi của Tần gia đều có người ở đây, đợi chút nữa các vị lão gia thúc công đến, cậu sẽ được gặp.

Tần Xuyên trố mắt nhìn, một gia tộc phát triển hơn mấy trăm năm, số người chắc chắn là nhiều đến mức khó có thể tưởng tượng được.

Cũng có một vài phụ nữ trong tộc đã gả ra ngoài, có vài tộc người bất hạnh đã bị đứt hương hỏa, cũng có vài người bị gia tộc đào thải, mới dần dần đi khỏi nhà chính, nhưng lưu lại, vẫn còn mười một chi.

Vừa nghĩ đến mấy cụ già tiền bối, đã khoảng mấy chục người, Tần Xuyên chỉ có thể cười khổ, đột nhiên đang làm cháu rồi lại không phải cháu!

Tần Mậu dường như nhận ra suy nghĩ của Tần Xuyên, ôn hòa cười nói:

-Đại thiếu gia, thực ra cậu không cần lo lắng, người trong tộc đông, gặp phải những trường bối hoặc người cùng thế hệ không quen, không biết xưng hô, là chuyện bình thường.

Dù là bản thân lão thái gia, cũng có quan hệ thân hay không thân với mấy vị thúc công, có khi không qua lại cũng là chuyện thường.

Có điều hôm nay, cậu là trưởng tôn trưởng tử của Tần gia, lần đầu tiên đưa thiếu phu nhân về Tần gia, các vị thúc công của các chi và những thanh niên tài俊 mang tính đại diện của Tần gia, đều phải đến ăn mừng.

Quả nhiên, khi xe chạy đến phía trước một sân khấu bằng phẳng trên phiến

đá, đã thấy xe cộ đông đúc!

Khoảng gần một trăm chiếc xe sang trọng, đậu ngoài cổng chính của Tần gia!

-Người mới đã về phủ! Nổ pháo nào!

Một gia tộc sau khi nhìn thấy xe đến, lớn giọng hét lên.

Lập tức, mấy chục quả pháo hoa như mặt trời ban trưa, bay lên bầu trời!

-Đùng, ùng, ùng!!

Nghi thức nổ pháo mừng giống y như có lãnh đạo nước ngoài đến thăm, khiến Tần Xuyên vừa bước ra khỏi xe giật mình!

Liễu Hàn Yên lại hiểu rất rõ lễ thiết này, yên lặng đưa tay ra, khoác lấy tay Tần Xuyên.

Tuy cô không thích kiểu đi đứng cứ phải dựa vào đàn ông như thế này, nhưng chắc chắn các trưởng bối Tần gia hy vọng, họ có thể thể hiện sự ân ái.

Trong cổng lớn, hai đoàn gia tộc chạy ra, mấy chục người mặc áo đen quần đen, đeo hoa đỏ, lớn tiếng nói:

-Cung nghênh đại thiếu gia! Thiếu phu nhân!

Tần Xuyên miễn cưỡng cười, cúi đầu nói với Liễu Hàn Yên,

-Vợ à, thế gia cổ võ bọn em đều thích làm mấy trò này à?

Liễu Hàn Yên liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói:

-Đây là nhà anh, sao lại hỏi em?

Tần Xuyên chắc lưỡi, thực sự trong lòng hắn khá căng thẳng, vốn cảm thấy trở về Tần gia cũng chẳng có gì to tát, nhưng khi về rồi, mới phát hiện hoàn toàn

không n!hư mình tưởng tượng

-Đại thiếu gia, Thiếu phu nhân, xin mời, Lão thái gia bọn họ đợi ở Cư Lộc đường đã lâu rồi!

Tần Mật khom người, mời hai người đi lên thăm hồng.

Tần Xuyên chẳng để ý nhiều, nắm tay Liễu Hàn Yên bước vào cổng.

Tiến vào phủ đệ, Tần Xuyên phát hiện, ánh mắt những người hầu này nhìn hẳn rất lạnh nhạt, nhưng lúc nhìn Liễu Hàn Yên, lại rất nóng bỏng.

Dù khi gọi, đều gọi hẳn là “đại thiếu gia” nhưng trong lòng mỗi người, lại không hề nghĩ như vậy.

Nói trắng ra, Tần gia từ trên xuống dưới, ai cũng đều hoan nghênh vị thiếu nãi nãi Liễu Hàn Yên này!

Cuối cùng Tần Xuyên cũng hiểu ra, mình ngu quá, đám người này nhiệt tình như vậy, hóa ra là vì nịnh nọt Liễu gia!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 278: Trong Cự Lộc Đường

Vừa hiểu ra điều này, Tần Xuyên không còn căng thẳng nữa, dù sao những thứ này chẳng liên quan gì đến hắn, cũng chẳng phải chuẩn bị vì hắn!

Hắn sẽ không vì chuyện này mà tức giận, người ta xem thường hắn không phải mới ngày một ngày hai, hắn đã quen rồi, không bị người ta chú ý, còn cảm thấy nhẹ nhõm là đằng khác.

Vì vậy, bước chân Tần Xuyên như gió, mặt mũi vui vẻ bước vào trong đại sảnh tiếp khách to lớn.

Căn phòng này treo hai chữ “Cự Lộc” rộng chừng hai ba trăm mét vuông, sàn đá xanh cực lớn, đặt một lượng lớn bàn ghế gỗ đỏ.

Ngày thường, tiếp đãi khách quý, hoặc là tất cả những trưởng gia của các chi thương lượng chuyện lớn trong tộc, đều sẽ tới đây ngồi thảo luận.

Hôm nay, để bày tỏ lòng coi trọng mỗi liên hôn với Liễu gia, tất cả các chi của Tần gia đều đến, một vài gia trưởng không thể nào đến, cũng phái đại diện của chi mình đến, không thiếu một chi nào.

Cự Lộc đường vốn rộng rãi, lúc này không còn chỗ ngồi.

Hầu hết là những khuôn mặt, những ánh mắt xa lạ chưa từng gặp, đang phóng về phía vợ chồng Tần Xuyên, Tần Xuyên cười tủm tỉm vẫy tay với họ, giống như lãnh đạo đến thị sát.

Tuy nhiên, đệ tử các chi của Tần gia ngồi hai bên, già trẻ lớn bé, đều chẳng coi Tần Xuyên ra gì, gật đầu, ngoài nở nụ cười nhưng lòng thì không để ý

phó, coi như cho qua chuyện.

Hình Tần Xuyên, ai ở đây cũng xem rồi, cho nên mọi người không còn có cảm giác mới lạ với tướng mạo của Tần Xuyên nữa.

Hầu hết, họ chỉ cười ha ha chào hỏi Liễu Hàn Yên, không phải gọi “Liễu tướng quân”, “Liễu tiểu thư” thì sẽ hỏi vất vả rồi, hoan nghênh đến đây, đại loại thế.

Liễu gia bây giờ đang mạnh, chỉ thua Cơ gia, chẳng trách người trong Tần gia đều muốn nịnh bợ.

Liễu Hàn Yên trước sau không hề tỏ thái độ gì, chỉ đơn giản gật đầu coi như đáp lễ.

Vài đệ tử trẻ tuổi, đều là lần đầu tiên nhìn thấy Liễu Hàn Yên, trong mắt đã hiện rõ sự sùng bái và cuồng nhiệt, trong mắt những cô gái thì vừa có sự ngưỡng mộ vừa có ghen ghét.

Còn Tần Xuyên là trường tôn trường tử hàng thật giá thật của Tần gia, thì chẳng ai có hứng thú để ý đến!

Tần Xuyên vốn rộng rãi, mấy tình huống bị người ta xem thường thế này, hẳn đã dự liệu trước, sự nhiệt tình ban nãy, mới khiến hắn thấy không tự nhiên.

Giờ thì như cá gặp nước, chẳng chút áp lực, liếc mắt nhìn tất cả những người trong Tần gia.

Trên vị trí cao nhất, là một ông cụ tuổi già sức yếu, râu tóc bạc phơ, chính là vị lão tổ tông con sống cuối cùng của bốn gia, tên Tần Tường Thụy.

Trong số những lão tổ tông có chữ lót là “Tường” hầu hết đều chết trên những trận chém giết trong và ngoài nước, vị nguyên lão cuối cùng, chính là ông, nhưng ông đã sớm không để ý đến chuyện gia tộc, chỉ giống như một vị lãnh tụ tinh thần.

Từ khí tức của ông mà phán đoán, có lẽ cũng từng là võ giả Tiên Thiên trung cấp, nhưng vì tuổi tác quá lớn, lại đột phá chậm, nên mới lão hóa nghiêm trọng như vậy.

Còn ông lão bên cạnh, mặc trang phục đời Đường đỏ thắm, trông khoảng năm mươi tuổi, trên tay lăm hai viên ngọc Côn Luân, khí định thần nhàn, nhưng lại không mất đi sự uy nghiêm.

Tần Xuyên không cần nghĩ cũng biết, ông lão này, chính là tổ phụ của hắn, gia chủ của Tần gia hiện tại, Tần Hán.

Tiếp theo, là Tần Minh em ruột Tần Hán, người Tần Xuyên đã gặp nhiều lần, bên dưới một chút, hầu hết là thúc công các nhà, Tần Xuyên cũng chẳng quen ai.

Có rất nhiều đệ tử trẻ của Tần gia, đều ngồi ở vòng ngoài, có vài tiểu bối chỉ có thể đứng, trong đó có cả bọn Tần Tử Hằng, Tần Tử Việt và Tần Cầm.

Hai người đi về phía cao đường trước, đối mặt với Tần Tường Thụy và Tần Hán.

Liễu Hàn Yên hơi kéo tay Tần Xuyên, ra hiệu cho hắn quỳ xuống thỉnh an.

Nhưng Tần Xuyên chỉ lạnh lùng nhìn Tần Hán, không có phản ứng gì, mặt mỉm cười, cơ thể cứng như thép, không hề có ý định quỳ xuống.

Liễu Hàn Yên hơi nhíu mày, cô biết, nếu như Tần Xuyên không muốn quỳ, cô có kéo thế nào cũng vô ích.

Nhưng cô cảm thấy bực bội, nếu người của Tần gia mà biết Tần Xuyên thực sự là cao thủ siêu cấp, vậy lẽ ra giữa hắn và Tần gia không thể có mâu thuẫn gì mới đúng.

Nhưng hình như... các trưởng bối Tần gia thật sự không chút để tâm đến Tần Xuyên?

Cứ cho là giả vờ như không được gia tộc coi trọng, cũng không cần làm đến mức này chứ?

Tần Hán đối mặt với cháu trai một chút, cũng chẳng để ý nhiều, khi quay về phía Liễu Hàn Yên, khuôn mặt tang thương kia, lộ ra nụ cười hiền hòa, nói:

-Hàn Yên, không cần để ý đến mấy lễ nghi phiền phức, cháu là quân nhân, hành lễ đơn giản thôi là được.

Liễu Hàn Yên nghe xong, liền thẳng mình cúi thấp đầu:

-Chào Tần gia chủ.

-Haha, con bé ngốc, cháu gọi ta là ông nội đi.

Tần Hán vẻ mặt hiền hòa, giống như thật sự coi Liễu Hàn Yên là cháu ruột.

Liễu Hàn Yên mấp má môi dưới, ông nội của cô đã chết ngoài sa trường từ sớm, trong trí nhớ của cô không có cách xưng hô “ông nội”.

Tâm tình khá phức tạp, cô gật đầu gọi:

-Ông nội.

Đám trường bối thúc công Tần gia bên cạnh, nghe Liễu Hàn Yên gọi “ông nội”, đều rất vui, mỗi liên hôn này, coi như ổn thỏa rồi.

Nhưng đối với thái độ không hề nói tiếng nào, cũng chẳng hành lễ của Tần Xuyên, thì rất nhiều người bất mãn.

-Tần Xuyên, gặp tổ phụ cháu, chẳng lẽ chuyện quỳ xuống dập đầu hành lễ cũng không biết sao? Tần Minh, trước đây cậu không nói với nó à?

Tam thúc công cảm hơi nhọn lên tiếng.

Tần Minh hơi xấu hổ, cười nói:

-Lão Tam ca, đứa nhỏ vầy vừa mới về gia tộc, có thể vẫn chưa thích ứng kịp, anh cho nó chút thời gian, dù sao từ nhỏ đã không ở đây, chắc là căng thẳng.

-Hừ, chưa được trải nghiệm sự đời, đúng là một vấn đề, chả trách lại có tin đồn, nó ở bên ngoài đã làm mất thể diện Tàn gia chúng ta.

Lần này lên tiếng, là Thất thúc công đáng người mập mạp.

-Thất đệ, chuyện này không thể gấp được, Tiểu Xuyên bình thường rất hoạt bát, hôm nay chắc là cảm xúc phức tạp quá, không thể trách nó được, đột nhiên lại xuất hiện nhiều người thân như vậy, chắc chắn không quen.

Tân Minh tiếp tục nói giúp Tàn Xuyên.

Thất thúc công nhẹ nhàng vuốt vuốt râu cá trê, lắc đầu thờ dài:

-Ngay cả tố chất tâm lý cũng không có, nói là Đại thiếu gia chủ gia Tàn gia chúng ta, thực sự chẳng ra làm sao.

Đột nhiên, Tân Tường Thụy ngồi vị trí cao nhất, bỗng nhiên dùng gậy gõ “bang bang” xuống mặt đá xanh.

Cả hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều nhìn lão tổ tông.

Dù hiện tại Tân Hán là chủ gia, nhưng nếu Tân Tường Thụy đột nhiên có lời muốn nói, thì chẳng ai dám ngắt lời, dù sao những lão tổ tông ấy đã dùng máu thịt cơ thể của mình, chống cự với kẻ địch bên ngoài, mới có thể bảo toàn được cơ nghiệp của Tàn gia hiện nay/

Cho dù là mấy vị thủ trưởng của Trung Quốc, đối với những nguyên lão như Tân Tường Thụy, cuối mỗi năm đều phải đến thăm hỏi.

-Hôm nay bảo các người đến là để đón người mới, không phải để các người dạy bảo đứa nhỏ, cãi nhau, không sợ con dâu đến từ Liễu gia cười cho à.

Tam thúc công và Thất thúc công ban này thể hiện sự bất mãn, lập tức cúi đầu nhận sai.

Tần Tường Thụy lại dùng bàn tay khô cứng, đầy nếp nhăn, lấy từ trong ngực ra một vòng tay vàng, vẫy tay với Liễu Hàn Yên.

Liễu Hàn Yên, bước đến, quy củ quỳ xuống:

-Lão tổ tông.

Tần Tường Thụy cười thỏa mãn,

-Ta nghe nói, con đang là quan chỉ huy của quân đội Hàn Thứ Liễu gia hiện nay, là một tướng quân, còn cứ lo con không đeo trang sức, giờ thấy trên tay con đeo nhẫn cưới, lão già này cũng yên tâm hơn nhiều.

Vòng tay vàng này, đã trải qua mấy đời dâu trưởng Tần gia, đều do lão tổ tông trao cho, vòng tay này được làm riêng cho cháu, trong đó cố ý đặt một sợi tóc của cháu, cháu nhận đi.

Liễu Hàn Yên hình như hơi ngạc nhiên, cô chưa từng được nhận món trang sức đặc biệt như vậy, tuy giá trị không cao, nhưng rất ý nghĩa.

Sau khi cô nhận xong, nói “Cảm ơn lão tổ tông” rồi lui về bên cạnh Tần Xuyên.

Sau khi Tần Tường Thụy làm xong chuyện này, liền gật đầu với Tần Hàn, ý bảo ông không còn gì để nói nữa.

Lúc này Tần Hàn mới lên tiếng, nói:

-Hàn Yên à, các cháu theo ông đến nhà thờ tổ, tế liệt tổ liệt tông, rồi đến nhà ăn dùng bữa nhé.

Ông cụ đứng dậy, dẫn đầu đi về phía hậu viện, người gọi, cũng chỉ có Liễu

Hàn Yên, còn về Tần Xuyên, ngay cả một cái liếc mắt cũng không thềm liếc, giống như chẳng có gì cần dạy dỗ hay dặn dò Tần Xuyên vậy.

Giống như, từ đầu đã chẳng trông mong gì ở Tần Xuyên, chẳng qua chỉ muốn để các vị tổ tiên gặp cháu dâu Liễu Hàn Yên thôi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 279: Sờ Thôi Không Quá Đáng Chú

Thực ra Tần Xuyên cũng chẳng muốn đến nhà thờ tổ, nhưng Liễu Hàn Yên cứ kéo hẳn, hẳn không muốn để cho cô khó xử, đành phải đi theo.

Đám nô bộc của Tần gia cũng đi theo hầu hạ, còn những người khác của Tần gia, đều đến nhà ăn trước.

Từ đường Tần gia, không phải nói vào là vào, mà bọn họ cũng không muốn đi xem náo nhiệt.

Những người khác trong Cự Lộc đường đều đứng dậy theo Tần Tường Thụy.

-Đi thôi!

Ông cụ chống gậy, đi đằng trước, tuy năm nay hơn bảy mươi tuổi, nhưng ông không có thói quen để người ta đỡ dậy, võ giả Tiên Thiên cho dù già rồi, cũng có tôn nghiêm của riêng mình.

Hai bên là Tần Minh và mấy vị thúc công, cẩn thận giữ khoảng cách đi theo sau lão tổ tông.

Cả đám người, đi qua một cái sân nhỏ, giẫm lên những viên đá mang theo dấu vết thời gian, chậm rãi đi về phía trước.

May là khi Tần gia xây dựng chùa lối đi khá rộng, nếu không nhiều người cùng đi như vậy, chắc chắn sẽ chật chội.

Đột nhiên, Tần Tường Thụy dừng bước, mấy chục đệ tử Tần gia phía sau, cũng lập tức dừng lại.

Tần Tường Thụy quay đầu lại, hỏi Tần Minh đứng bên cạnh:

-A Mục với A Uy đâu, sao không thấy?

Tần Mục và Tần Uy chính là chú và cha của Tần Xuyên.

-Á...

Tần Minh thấy khó nói, nhưng vẫn thành thực trả lời:

-Chú, tối qua Tần Mục uống say, giờ không biết đã tỉnh dậy chưa...

Mấy thúc công bên cạnh nghe xong, sớm đã lộ vẻ mặt “biết ngay mà”, có chút châm chọc.

-Chắc là sau khi tỉnh lại, lại chạy đi đâu đó làm mấy trò ngu ngốc rồi!

-Haha, tôi đoán là đi đánh bạc, lần trước không phải suýt chút nữa bị cảnh sát bắt rồi sao?

Mấy vị thúc công cười nhạt, mấy thanh niên phía sau cũng cười, dĩ nhiên coi Tần Mục như một tên hề.

-Hừ!

Tần Tường Thụy cười như không cười, trong mắt lộ một tia dị sắc:

-Có cha như vậy, chẳng trách tính cách thẳng nhỏ kia hư hỏng như vậy, ngay cả hành lễ cũng không muốn!

Dù nói là phê bình, nhưng dường như trong giọng nói không phải tức giận lắm.

Mấy vị thúc công bên cạnh bắt đầu phàn nàn, nói cha con Tần Mục và Tần Xuyên chẳng ra thể thống gì, làm mất mặt Tần gia.

Nhưng trong lòng họ, ít nhiều đều cảm thấy kỳ lạ, vì Tần Mục hoang đường như vậy hơn hai mươi năm, Tần Tường Thụy dường như chưa từng quở phạt hay trách mắng đứa cháu trai này lấy một lần.

Hoặc, trong suy nghĩ của ông, thiên tài Tần gia xuất thế tung hoành năm đó, vẫn là cục thịt trong lòng ông.

Tần Tường Thụy cũng không để ý lắm, hỏi:

-A Uy đâu?

-À, vì tập đoàn cần phải gặp một khách hàng người Pháp tương đối quan trọng, nên chiều Tần Uy mới đến, cả thằng bé Tần Hà cũng sẽ đến cùng bố nó!

Tần Minh cười nói.

Tần Tường Thụy gật đầu:

-A Uy vất vả rồi, sản nghiệp tập đoàn Trương Sinh có thể phát triển ổn định, là nhờ nó, Tần Hà cũng lâu không thấy, thằng bé đó năm ngoái đã nửa bước chân vào Tiên Thiên, không biết năm nay có đột phá không. Lớp trẻ của Tần gia chúng ta, còn thiếu một võ giả Tiên Thiên.

Mấy thúc công bên cạnh liên tục khen ngợi Tần Uy, dù sao Tần Uy đúng là đã tốn nhiều công sức vì tập đoàn Trương Sinh của gia tộc, Tần Hà đúng là hổ phụ không sinh khuyển tử.

Trước khi Tần Xuyên trở về, Tần Hà luôn xuất hiện trước mặt mọi người với thân phận đại thiếu gia.

Thất thúc công ôm bụng, cười mím:

-Chú, Tần Khải cháu của cháu, thiên phú cổ võ cũng không tồi, chú có thể trông đợi ở nó, đợt khảo hạch của gia tộc tháng sau, nó sẽ tham gia khảo thí, chắc chắn sẽ không để chú thất vọng!

Tần Tường Thụy hí mắt, cười nói:

-À? Đứa bé đó, ta nhớ rồi, ờ... căn cốt đúng là không tầm thường, được được, ta sẽ nhớ kỹ. Khảo hạch gia tộc cũng chẳng còn mấy ngày nữa, ta có thể nhìn thấy nó phát huy rồi.

-Hi hi, chú yên tâm! Tần Khải nhà cháu chắc chắn sẽ khiến chú vừa lòng!

Thất thúc công dương dương đắc ý nói.

Mấy vị thúc công khác sắc mặt phức tạp, dĩ nhiên họ cũng muốn cháu mình có thể đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, nhưng cảnh giới Tiên Thiên này có thể dễ dàng đạt được vậy sao?

Mấy loại thiên phú này, không có là không có, hầu hết các võ giả, có thể tiến vào Tiên Thiên trước năm mười tuổi, đã là giỏi lắm rồi.

Tần Tường Thụy ngửa mặt lên trời, bùi ngùi thở dài,

-Kể ra, một năm nữa, là đến “Đại hội Chân Long” năm năm một lần rồi.

Đại hội lần trước, Tần gia chúng ta chẳng tìm được một thanh niên nào xuất sắc.

Thập đại thiên tài, ngay cả một vị trí cũng không giành được, tổn thất không chỉ là chính sách quốc gia, phần thưởng về mặt tài chính, mà cả danh vọng thế gia cổ võ của chúng ta.

Lần này, hy vọng Tần Hà và Tần Khải, có thể giành được thể diện cho Tần gia chúng ta.

Tuy liên hôn với Liễu gia, ít nhất có thể bảo vệ địa vị cho Tần gia chúng ta ít nhất mười năm, nhưng nếu không có dòng máu cường đại mới, thì đây không phải chuyện tốt...

Đám thúc công bên cạnh đều gật đầu, “Đại hội Chân Long” là đại hội quan trọng như “Đại hội thế gia”.

Đại hội thế gia là do những thế gia lớn tổ chức, nhưng Đại hội Chân Long, lại là một loại kiểm duyệt của quốc gia đối với các thế gia cổ võ.

Những thanh niên nằm trong Top 10 của Đại hội Chân Long, những môn phái và gia tộc đứng sau họ, đều giành được những phần thưởng phong phú do quốc gia trao tặng, hơn nữa còn được mấy vị thủ trưởng ở trung ương coi trọng.

-Chú, chắc chắn bọn nhỏ sẽ không để chú thất vọng nữa đâu, không chừng trước năm mới, còn có người khác đột phá không chừng, dù sao lứa tuổi hai mươi, cũng là lứa tuổi dễ dàng đột phá võ cảnh nhất.

Tần Minh trấn an nói.

Tần Tường Thụy miễn cưỡng cười cười,

-Cứ hy vọng vậy đi, cái thân già này sẽ cố gắng chống đỡ thêm vào năm nữa, che mưa chắn gió cho mọi người...

Ông cụ nói xong, cười lắc đầu, lại cất bước đi về phía nhà ăn.

Cả đám đệ tử Tần gia, già trẻ lớn bé, sắc mặt đều mất tự nhiên, vấn đề nan giải, đã bày ra trước mặt họ.

Khuyết điểm của Tần gia chính là thiếu thiên tài trẻ tuổi, càng thiếu hơn nữa chính là người nổi nghiệp mang tính mục tiêu mạnh mẽ.

Như Liễu gia, ngay cả cô gái như Liễu Hàn Yên cũng chịu gả đi, đó là vì Liễu gia còn có nhiều thanh niên cấp bậc Tiên Thiên khác, thiếu mình Liễu Hàn Yên, cũng không phải vấn đề lớn.

Tần gia thì không, cho đến giờ họ vẫn chưa có một thanh niên hơn hai mươi tuổi nào, có thể đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, khó trách lão tổ tông lại lo lắng

như vậy.

...

Nhà thờ tổ Tây viện Tần gia.

Đi xuyên qua con đường đá cây cối rậm rạp, Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên, đi đến trước một kiến trúc phong cách cổ xưa vô cùng trang nghiêm.

-Những người khác chờ bên ngoài đi, đừng quấy nhiễu tổ tiên, hai cháu, theo ông vào.

Tần Hán không cho người hầu vào trong hầu hạ, mà chỉ đưa vợ chồng Tần Xuyên vào.

Nhà thờ tổ chia thành tám điện hai hành lang, quy mô rất lớn, ba vách tường và trên xà đá khắc đầy những bức họa, cho thấy tổ tiên Tần gia, đã từng tham gia hoạt động xuất hành của đế vương.

Trên gác phía Bắc có vô số bài vị, ghi rõ những vị tổ tiên làm quan cao nhất thời cổ đại.

Tần Xuyên vốn chẳng có tâm tình gì, nhưng sau khi vào nhà thờ tổ, thấy nơi này thật sự chẳng khác gì viện bảo tàng. Quan trọng là tất cả những di tích cổ này đều là thật, nên lập tức cảm thấy hơi thú vị, hứng thú nhìn xung quanh.

-Vợ! Em nhìn kìa, nhìn kìa, trên na bình bàn đầu, phù tích mộc, tước thế kia đều dùng dao khắc đấy, hơn nữa là lực của một đao!

Đường cong kia những thợ mộc ngày nay chắc chắn không khắc ra được, không đủ lực! trên bảng đá ở đây còn có hình đan phượng triêu dương, từng hạc duyên niên, đồ quyên xương mai, lúc đó chắc không có mấy công cụ gọt giũa gì đó, yêu cầu kỹ thuật quá cao...

Tần Xuyên vốn có kiến thức uyên thâm về lịch sử, đọc được rất nhiều thứ từ

sách cổ, nhìn thấy những thứ này, dĩ nhiên rất vui.

Liễu Hàn Yên không hiểu lắm mấy thứ này, thấp giọng nói:

-Lợi hại lắm à?

-Đó là đương nhiên rồi! Cầm bất cứ hòn đá nào ở đây ra ngoài, chắc chắn có thể bán được mấy trăm ngàn thậm chí là mấy triệu tệ đấy!

Tần Xuyên cười hì hì nói.

Liễu Hàn Yên nhíu mày,

-Không được nói bậy, đây là nhà thờ tổ của tổ tông, một viên gạch một viên ngói còn không được động đến, sao bán được.

Tần Xuyên cười khoan thai:

-Chẳng phải là vì anh muốn em cảm nhận được giá trị của mấy thứ này sao, được rồi được rồi, anh chỉ nhìn, a... cùng lắm là sờ, không quá đáng chứ...

Tần Hàn đi trước, dùng khước mắt liếc nhìn Tần Xuyên, khước miệng khẽ động, nhưng vẫn giữ im lặng.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 280: Nếu Như Cháu Có Năng Lực

Vào trong một gian điện tên Thúy Bách đường, Tần Hán quỳ trên bồ đoàn, cúi người dập đầu với mấy trăm linh vị đối diện.

-Liệt tổ liệt tông Tần gia trên trời, tử tôn Tần Hán đời thứ năm mươi bảy Tần gia, dẫu trường tôn Tần Xuyên đời năm mươi chính, cung với trường tôn tức Liễu Hàn Yên, đến thỉnh an các vị tổ tông.

Lời không nhiều, sau khi nói xong, Tần Hán im lặng đứng dậy, ra hiệu cho hai người trẻ tuổi quỳ xuống.

Trong lòng Tần Xuyên không cam tâm lắm, dù sao cũng oán hận hơn hai mươi năm, đâu thể nào xóa bỏ dễ dàng như vậy.

Liễu Hàn Yên thấy Tần Xuyên dường như không có ý định quỳ xuống, lập tức khó xử, theo quy tắc, cô phải đợi chồng quỳ trước, mới có thể quỳ xuống theo.

Giờ Tần Xuyên đứng yên, cô cũng không tiện nói gì, dù sao trước mặt Tần Hán, cô phải giữ thể diện cho Tần Xuyên.

Đang lúc Tần Xuyên do dự xem có nên quỳ xuống hay không, Tần Hán đứng bên cạnh thấp giọng nói:

-Cháu không quỳ trước mặt ông, về tình có thể hiểu, dù sao ta cũng chưa từng nuôi cháu, cháu có thể hận ta.

Nhưng nếu cháu không quỳ trước liệt tổ liệt tông, tức là quên gốc gác, cháu vĩnh viễn đừng mong điều tra rõ, chuyện năm đó...

Ông cụ nói xong, ánh mắt quắc thước hữu thần, nhìn thẳng Tần Xuyên.

Tần Xuyên chấn động, quả nhiên, Tần Hán hiểu rõ, nguyên nhân hẳn quay về gia tộc là gì, hẳn thực sự muốn biết vài việc năm đó!

Liễu Hàn Yên đứng cạnh nhìn một già một trẻ đấu mắt với nhau, tràn ngập mùi thuốc súng, tâm tình cũng hơi căng thẳng.

May là cuối cùng, Tần Xuyên thu hồi ánh mắt, sau đó quỳ xuống.

Lúc này Liễu Hàn Yên mới nhẹ nhàng thở ra, quỳ xuống hành lễ theo.

Tần Xuyên dập đầu xong, lập tức đứng dậy, nói với Tần Hán:

-Ông già, nhớ kỹ lời ông nói, sớm muộn có một ngày, tôi phải biết được chân tướng!

Mặc dù thực lực Tần Xuyên tuyệt đối vượt qua Tần Hán cảnh giới Tiên Thiên trung cấp, có thể ép hỏi, nhưng hẳn biết, dùng vũ lực không giải quyết được vấn đề này.

Cụ thể ai đúng ai sai, đám người Tần gia như Tần Hán, rốt cuộc có lỗi với hẳn không, vẫn chưa xác định được, hẳn cũng không nghĩ, chuyện này có thể dễ dàng điều tra rõ ràng.

Nếu không phải chân tướng phức tạp, tin tức về mẹ đẻ hẳn sẽ không khó điều tra như vậy.

-Nếu cháu có năng lực, tất cả chân tướng dĩ nhiên sẽ tự hiện ra...

Tần Hán nói xong, cất bước đi ra khỏi nhà thờ tổ.

Ánh mắt Tần Xuyên ngưng tụ, trong đầu nhớ lại ngày hôm đó, những yêu cầu mà người bịt mặt gặp trong bệnh viện nói.

Khảo hạch văn võ, đều đứng đầu, cộng thêm đứng nhất Đại hội thi đấu Thế gia, đây chính là “năng lực” sao?

Nhưng hẳn chỉ muốn biết thân thế của mình, điều này với việc có bao nhiêu bản lĩnh, liên can gì với nhau?

Tần Xuyên không khỏi sốt ruột, hận không thể lập tức kết thúc cuộc khảo hạch, để nhanh chóng nghênh đón Đại hội thi đấu Thế gia sang năm.

-Anh làm sao vậy?

Liễu Hàn Yên hỏi, tuy cô không hiểu hai người đang nói gì, nhưng cô phát hiện cảm xúc của Tần Xuyên rất hỗn loạn.

Tần Xuyên cười cười,

-Không sao, anh đói rồi, đi ăn thôi.

-Ừ.

Cô không hỏi nhiều, nói cho cùng, cô cũng chẳng để ý lắm chuyện trong lòng Tần Xuyên nghĩ gì.

Hai người theo Tần Hán, một đám người hầu đi sau, đến Tứ Hải điện dùng cơm, đây chính là sảnh tiệc cỡ lớn Tần gia dùng để thiết đãi yến tiệc gia tộc trong những ngày lễ tết.

Lúc này, người Tần gia đã ngồi kín tám bàn, ở vị trí bàn tròn đầu tiên, còn lại sáu chỗ trống.

Tần Hán ngồi vào bên cạnh Tần Tường Thụy, nói:

-Theo quy định, hai tiểu bối các cháu phải ngồi ở bàn thứ hai, nhưng đây là bữa tiệc chào mừng Hàn Yên chính thức trở thành con dâu Tần gia chúng ta, cho nên ngồi bàn trên.

Lúc này Tần Xuyên đã khôi phục lại nụ cười thoải mái bình thường, hẳn ngồi ở đâu cũng được, quan trọng là nhìn thấy loại bàn cổ kính, cộng thêm thức ăn vô cùng hấp dẫn, hẳn bắt đầu chảy nước miếng rồi.

-Hi hi, bọn tôi không khách sáo nữa, nào vợ, em cũng ngồi xuống đi.

Tần Xuyên kéo Liễu Hàn Yên ngồi xuống, tiện thể nhìn xung quanh, vẫy tay với mấy người ngồi cùng bàn, căn bản chẳng quen ai.

Khi một người hầu định rót rượu, Tần Xuyên liền che ly lại nói:

-Tôi không uống rượu, được rồi!

Người hầu sửng sờ, dùng ánh mắt trưng cầu nhìn về phía Tần Hán.

Tần Hán cau mày nói:

-Ta nghe ông nội hai của cháu nói, từ lượng của cháu khá tốt, ngay cả Thiên Lý Hương cũng uống được ba cân, sao ngày đầu tiên quay về gia tộc, lại không uống rượu?

Mấy người xung quanh nghe xong, liền xôn xao, mở to hai mắt nhìn Tần Xuyên như nhìn quái vật!

-Thật hay giả vậy!?! Có thể uống được ba cân Thiên Lý Hương!?! Vậy chẳng phải là một vò sao?!

-Gia chủ, anh đừng để Tần Minh lừa! Tôi chưa từng nghe nói có ai có thể uống được hơn một cân Thiên Lý Hương đâu!

Mấy ông già đều không tin.

Tần Minh cười khổ, chuyện này nếu không phải ông tận mắt nhìn thấy, ông cũng không tin Tần Xuyên làm được, ông cũng không biết phải giải thích thế nào.

Một người đàn ông trung niên khôi ngô, khuôn mặt cương nghị, đột nhiên lớn tiếng nói:

-Chư vị thúc bá, huynh đệ tỷ muội, đừng nghi ngờ. Tần Xuyên thực sự có thể uống ba cân Thiên Lý Hương, hơn nữa không hề say, tửu lượng của cậu ấy, hai đứa con trai cháu đã tận mắt nhìn thấy, không phải giả đâu!

Người nói là chú ba của Tần Xuyên, Tần Mãnh.

Mọi người thấy Tần Mãnh nói vậy, đều tin tưởng, vì Tần Mãnh trước nay nổi tiếng ngay thẳng, lời ông nói, chắc chắn không sai.

Trong nháy mắt, mọi người đều nhìn Tần Xuyên bằng ánh mắt kinh ngạc, ít nhất về tửu lượng, Tần Xuyên đã làm mọi người chấn động.

Sau khi Tần Mãnh nói xong, dường như nghĩ gì đó, dùng ánh mắt hiếu kỳ đánh giá Tần Xuyên, hình như trong mắt còn có sắc thái hồi tưởng ký ức.

-Haha, thú vị, tửu lượng của thằng nhỏ này thâm sâu khó lường, thế sao lại không uống rượu?

Người hỏi là Tần Tường Thụy, đây cũng là câu hỏi của hầu hết người Tần gia.

Có năng lực này, sao lại không chịu lộ diện?

Tần Xuyên trả lời giống như lẽ đương nhiên:

-Vì rượu không ngon! Mùi vị Thiên Lý Hương không tệ, giống như nước trái cây, tôi mới uống! Hay là đem đến cho tôi một vò nữa đi?

Mọi người lập tức cảm thấy có một sự im lặng kỳ lạ,, ngay cả một số nô bộc đứng nơi hẻo lánh, suýt chút nữa cũng phụt cười.

Tần Tường Thụy không khỏi ho khan hai tiếng,

-Thiên Lý Hương số lượng có hạn, há có thể để cháu uống tùy tiện. nhưng cháu không uống rượu, vậy thì cháu sẽ dùng thứ gì để kính rượu?

Tần Xuyên quay đầu lại hỏi người hầu kia:

-Cái đó... ở đây có Coca không? Loại không đường ấy?

Sắc mặt người hầu cứng ngắt như đông lại, xấu hổ cười nói:

-Bấm đại thiếu gia, đồ uống cacbon- axit không tốt cho sức khỏe, trong phủ ta không có.

Tần Xuyên thất vọng, người Tần gia ngay cả Cocacola cũng không uống, sống trên đời còn gì vui nữa?

Đang định nói uống nước lọc là được rồi, thì thấy Tần Cầm từ chỗ ngồi đột nhiên đứng dậy.

-Anh, em chia cho anh ít nước ô mai.

Tần Cầm là trường hợp đặc biệt của Tần Gia, cô ấy tự đem theo đồ uống.

Nhưng Tần Cầm vừa nói xong, đã bị Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt hai bên nháy mắt, chuyện này xấu hổ quá, sao để Tần Xuyên uống nước ô mai được?

Khuôn mặt Tần Cầm cũng đỏ lên, sợ hãi phát hiện mình hơi đường đột.

Không ngờ, Tần Xuyên nghe vậy, lập tức cười hì hì cầm ly mình chạy qua!

Đổ chút nước ô mai, sau đó vội vàng chạy về chỗ ngồi.

-Được rồi, được rồi, có đồ uống là có thể kính rượu rồi, mọi người dùng bữa đi!

Vẻ mặt Tần Xuyên vô cùng thản nhiên, giống như hẳn mới là chủ nhân của bữa tiệc.

Đám người Tần gia dờ khóc dờ cười, cha hấn hoang đường, thẳng nhóc này có gì tốt hơn, làm gì có thẳng đàn ông Tần gia nào trong bữa tiệc cả Tần gia tụ hội, lại xin phụ nữ nước trái cây, đúng là không biết xấu hổ!

Tần Minh thì đã quen với tác phong của Tần Xuyên, cười khuyên nhủ:

-Tiểu Xuyên, đợi chút nữa đã, chú cháu và Tần Hà, hôm nay muốn dẫn một vị khách quý ngoại quốc đến đây ăn cơm trưa, chắc sắp đến rồi.

Tần Xuyên sững sờ, chẳng trách còn chừa lại sáu chỗ ngồi, hóa ra còn ba người tới nữa.

Đúng lúc này, Tần Xuyên bỗng phát hiện, bên ngoài có hai cỗ khí tức võ giả Tiên Thiên sơ cấp đang đến gần.

Không lâu sau, bên ngoài có người hầu hô lên:

-Tần Uy Nhị gia, Tần Hà Nhị thiếu gia và ngài Christopher, Chủ tịch ập đoàn tài chính Aster Thụy Điển đến!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 281: Đừng Quan Tâm Chuyện Của Tôi

Âm thanh này vừa phát ra, tất cả những người trong điện Tứ Hải đều nhìn ra ngoài.

Tần Hán hơi nhíu mày, hỏi Tần Minh bên cạnh:

-Là công ty y dược lớn nhất Thụy Điển?

-Đúng vậy, Christopher tiên sinh hiện giữ chức chủ tịch công ty dược phẩm Astra, tập đoàn Trường Sinh chúng ta hợp tác với mấy công ty dược lớn của Bắc Âu, Tây Âu, đều do ông ta làm trung gian, ông ta có vai trò hết sức quan trọng đối với chúng ta.

Tần Minh gật đầu nói.

-Tôi biết rõ ông ta, nhưng sao đột nhiên ông ta lại muốn tới Tần gia chúng ta?

Tần Hán thắc mắc.

Tần Minh cũng lắc đầu:

-Điều này còn chưa hỏi rõ ràng, đợi A Uy vào rồi sẽ biết.

Trong lúc nói chuyện, có một đoàn người đi vào điện Tứ Hải.

Một người đàn ông trung niên mặc bộ Âu phục hiệu Armani, đeo cà vạt, cách ăn mặc rất trau chuốt, tràn đầy phong thái sang trọng của một nhân sĩ thành công đi đầu, đó là Tần UY.

Theo sau ông ta, là một người mặc sơ mi trắng, cao trên 1m8, đeo kính đen,

thoạt nhìn cũng có phần nho nhã, đó là Tần Hà.

Tần Uy vừa đi vừa nói chuyện với một người ngoại quốc da trắng qua phiên dịch, hình như là giới thiệu về cách bố trí và kiến trúc của Tần gia.

Ánh mắt người nước ngoài đầy vẻ tán thưởng, khuôn mặt tươi cười, toát ra khí chất cương nghị.

-Ha ha, Christopher tiên sinh, chào mừng tới Tần gia Giang Nam!

Tần Hán cùng vài người chú nhiệt tình ra ngoài tiếp đón, những người này thuộc thế hệ trước, tiếng Anh còn không biết, nói chi tiếng Thụy Điển, cũng may không thiếu người làm phiên dịch.

Hai nhóm người chào hỏi nhau, vô hình trung gạt Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên qua một bên.

Tần Xuyên thản nhiên nhón một ít hạt dẻ cười trên bàn, bóc vỏ, cho vào miệng nhai.

Hắn nhìn lướt qua Tần Uy và Tần Hà, phát hiện hai cha con nhà họ đã đạt tới cảnh giới tiên thiên, dường như Tần Hà chỉ mới đột phá gần đây, tiên thiên chân khí còn chưa thật sự vững chắc.

Nhưng, vài ông già của Tần gia nhìn Tần Hà bằng ánh mắt ngạc nhiên và vui mừng, hiển nhiên là đã nhận ra tu vi của Tần Hà.

Trên khuôn mặt thoáng hiện một nụ cười nhẹ nhàng, phong thái nhẹ nhàng, như thể tất cả không có gì đáng quan tâm, nhưng ánh mắt của Tần Hà lại ẩn hiện sự sắc bén, thỉnh thoảng lướt nhanh về phía Tần Xuyên.

Khi gặp ánh mắt của Tần Xuyên, Tần Hà nhếch miệng khẽ cười, rồi khẽ gật đầu, coi như chào hỏi.

Sau đó, y dán mắt vào thân thể Liễu Hàn Yên, chỉ có điều Liễu Hàn Yên

hoàn toàn không để ý tới y, cô coi sự ồn ào quanh mình như không có, yên lặng ngồi một cách đơan chính.

Tần Hà nhìn thấy dung mạo của cô, trong mắt hiện ra vẻ say mê, hai tay ngăm nắm chặt vào nhau, run rẩy.

Suy cho cùng, nếu Tần Xuyên không trở về Tần gia, thì y đã có thể kết hôn với cô gái này!

Nghĩ tới một cô gái tựa như thiên tiên giáng thế, lại bị một thằng nhà quê đột ngột cướp đi, Tần Hà không khỏi liếc nhìn Tần Xuyên bằng ánh mắt sắc lạnh.

Nhưng, Tần Xuyên cũng không hơi đâu để ý tới tâm tình của gã em họ của mình, hắn vừa nhai nhai hạt dẻ cười, vừa đưa mắt nhìn người ngoại quốc cao lớn kia.

Dù Christopher đang tươi cười, nhưng không hiểu sao Tần Xuyên vẫn cảm thấy dường như người này có gì đó gượng gạo, bước đi và những động tác nhỏ nhỏ trên tay y, đều có gì đó không được tự nhiên lắm.

Sau màn chào hỏi, Tần Uy vui vẻ đi tới vỗ vai Tần Xuyên.

-Tần Xuyên, giờ mới thật sự gặp mặt cháu, cách đây mấy hôm, chú gặp ba con, còn trách ông ấy không chăm sóc cháu, thật sự là khổ cho cháu. Bất kể như thế nào, chú xin chúc cháu và Liễu tiểu thư bách niên giai lão.

Tần Uy nói, dáng vẻ trông rất phong độ.

Mặc dù lời nói của ông ta có chút giả tạo, nhưng Tần Xuyên cũng cười cười.

-Tần Xuyên, tôi cũng chúc mừng anh và Liễu tiểu thư.

Tần Hà cũng đi tới, bắt tay Tần Xuyên.

Tần Xuyên thầm nghĩ, một là không muốn gọi “Đại ca”, hai là không muốn

gọi “Chị dâu”, xem ra trong lòng thẳng nhóc này vẫn không phục đây.

Tuy nhiên Tần Xuyên cũng không hơi đâu đi chấp nhật với y, hần mỉm cười nắm chặt tay y, nói:

-Không thể tránh khỏi, dù sao tôi và chị dâu cậu là một cặp trời sinh!

Nghe hần nói như vậy, mặt Tần Hà hơi đờ ra, người xung quanh thì lắc đầu, câu nói mặt dày như thế mà hần cũng thốt ra được.

Sau khi mọi người ngồi xuống, bắt đầu thưởng thức bữa tiệc thịnh soạn. Chỉ có điều, mọi người thấy ly nước dâu trên tay Tần Xuyên, cũng không thể tới mời rượu hần.

Tần Xuyên cũng thoải mái ăn uống, thỉnh thoảng còn gấp vào chén cho vợ.

Nhiều người đều rất tò mò, muốn biết một mỹ nữ tuyệt sắc như Liễu Hàn Yên sẽ ăn cơm như thế nào, cho nên khi họ thấy Liễu Hàn Yên ăn những món mà Tần Xuyên gấp cho, ai nấy đều ngạc nhiên.

Thật ra Liễu Hàn Yên ăn rất ít, chỉ một chút đã no, hoàn toàn không thu nhận chút năng lượng thừa nào.

Từ nhỏ, đã được giáo dục kỹ càng theo lối một tiểu thư khuê các, cho nên từng động tác ăn uống của Liễu Hàn Yên đều rất đúng mực, tao nhã, phóng khoáng, khiến các bậc trưởng bối đều hài lòng và thầm khen ngợi.

Trong khi đó, Tần Xuyên lại hoàn toàn ngược lại.

Đám người của Tần gia có cảm giác như trông thấy một thiếu phụ quê mùa đột nhiên bước vào một khách sạn sang trọng, chỉ cầm đầu ăn như hổ đói, như sợ lãng phí lương thực.

Uống xong ly nước dâu, đột nhiên Tần Xuyên cầm một cái chén lên, nhìn sang hai bên:

-Cơm ở đâu vậy? Xới cho tôi một ít cơm, tôi muốn ăn cơm với chân giò!

Mọi người đều trợn tròn mắt, đồng xương xấu hải sản trước mặt hẳn đã cao như một cái núi nhỏ, vậy mà hẳn còn muốn ăn cơm?

Đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu rồi, hầu như tất cả mọi người trong Tần gia đều nghĩ như vậy.

Tần Hán nhú mày, nhưng cũng không thể nói gì đối với khẩu vị của cháu trai, đành phải tiếp tục nói chuyện với người ngoại quốc.

-Christopher tiên sinh, ngài là bằng hữu nhiều năm của Tần gia, sao đột nhiên hôm nay lại có hứng thú đến bái kiến tổ tiên Tần gia chúng tôi?

Không đợi người ngoại quốc trả lời, Tần Uy liền nói:

-Cha, thật ra Christopher tiên sinh đến để cầu y, trên người ông ấy xuất hiện một số triệu chứng bệnh khó trị, tình huống tương đối đặc biệt, vì biết Tần gia chúng ta là cố võ thế gia, chuyên về y dược, cho nên muốn tìm thuốc chữa trị.

-Thì ra là thế! Rất tiếc khi nghe điều này, nhưng triệu chứng của bệnh đó cụ thể ra sao?

Tần Hán hỏi.

Qua phiên dịch, Christopher nói:

-Tần lão tiên sinh, chuyện này hơi phức tạp một chút. Trên thực tế, lúc còn trẻ, tôi từng tham gia binh đoàn kỵ sĩ Lapland. Đó là bộ đội đặc chủng mạnh nhất của quốc gia, hoạt động trong vùng vòng cực Bắc. Đây cũng là lý do ngay từ đầu tôi rất hứng thú đối với một công ty của một cố võ thế gia như Tần gia và muốn tăng cường hợp tác.

-Ồ? Hóa ra Christopher tiên sinh xuất thân từ bộ đội đặc chủng?

Mấy vị trưởng bối của Tần gia đều lộ vẻ hứng thú.

-Đúng vậy, trong thời gian tòng quân, tôi từng bị thương. Trong một cuộc chiến đấu ở vòng cực Bắc, trời đông giá rét, sau khi bị thương, tôi lại bị ngâm thật lâu trong nước biển, mặc dù sống sót, nhưng những vết thương trên người tôi đều để lại di chứng.

-Trước đây còn tạm ổn, nhưng bắt đầu từ năm ngoái, có lẽ do tuổi tác, tay chân tôi bắt đầu khó duỗi rộng, động tác cứng nhắc, thỉnh thoảng xương sống cũng đau...

Christopher thở dài:

-Các bác sĩ nước tôi nói, một số đốt ngón tay của tôi có huyết khối, ảnh hưởng tới thần kinh, sau khi trị liệu một thời gian cũng không có chuyển biến gì tốt đẹp, họ cũng không tìm ra nguyên nhân.

-Hiện giờ, hai ngón tay trái của tôi đã mất cảm giác, cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ cả ánh tay tôi cũng sẽ mất cảm giác. Tôi muốn mời những cao thủ y thuật của Tần gia điều trị giúp tôi, sớm thoát khỏi đau đớn.

Đám Tần Hán cũng như các trưởng bối của Tần gia đều lộ vẻ tự hào, dù sao y thuật của Tần gia cũng được cấp biển chữ vàng, nghe Christopher kể triệu chứng xong, họ cũng không thấy bệnh đó có gì khó trị.

-Hiện nay, y thuật của Tần gia chúng tôi là tinh thâm nhất, không ai có thể hơn được Tứ ca, hay là chiều nay anh xem bệnh cho Christopher tiên sinh một chút đi.

Thất thúc công (ông chú thứ bảy – “thúc công”: ông chú, tức em trai của ông nội) cười ha hả nói.

Tứ thúc công tướng mạo thanh tú, ngồi trên ghế, có vẻ hơi tự đắc, nhưng vẫn khiêm tốn xua tay:

-Không không, xét về y thuật, gia chủ vẫn lợi hại nhất, xin mời gia chủ trị liệu cho khách quý.

Tần Hán cười cười:

-Tứ ca, lát nữa chúng ta cùng chẩn bệnh cho Christopher tiên sinh đi, anh châm cứu, tôi vận khí, chẳng phải lệ cũ là như vậy sao?

-Ha ha, đúng vậy, cha và chú Tư song kiếm hợp bích, thật sự là chưa từng thất bại trước căn bệnh nào.

Tần Uy cười nói.

Sau khi nghe phiên dịch dịch lại, mắt Christopher tiên sinh sáng lên:

-Ồ! Cảm tạ thượng đế! Thì ra Tần gia có nhiều thần y như vậy? May mà tôi chủ trương tập đoàn Astra cố gắng ký kết hợp tác với phía quý vị, xem ra lựa chọn của tôi rất sáng suốt!

Tất cả mọi người cười ha hả, không khí hết sức vui vẻ, không thể nghi ngờ, đây là một cơ hội tốt để Tần gia củng cố quan hệ với đối tác ở châu Âu.

Nhưng, tay đang bưng chén cơm, liên tục tạo ra tiếng muống vét chén, Tần Xuyên lại lo lắng thở dài.

Không ai chú ý tới động tác của hắn, bởi vì mọi người đã bỏ quên hắn, nhưng Liễu Hàn Yên thì không như vậy.

Từ kinh nghiệm mấy ngày nay ở chung, cô biết rõ, chồng mình có y thuật khá cao, thậm chí là người có y thuật cao nhất mà cô từng thấy cho đến lúc này.

Việc hắn chữa khỏi bệnh cho Ôn Văn Viễn và Chu Phương Tinh, đều quá sức tưởng tượng, nhưng Tần Xuyên quá khiêm tốn, không để họ ra ngoài tuyên truyền, mà người thường thì lại không hiểu độ khó của căn bệnh hắn chữa, cho nên cũng không xem trọng.

-Anh sao vậy?

Liều Hàn Yên nhẹ giọng hỏi:

-Bệnh của người kia có vấn đề sao?

Tần Xuyên liếm liếm hột cơm và nước canh dính trên môi, chặc lưỡi:

-Có lẽ vậy, dù sao chuyện này không liên quan tới anh.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 282: Mò Mẫm Dày Vò

Liễu Hàn Yên nhíu đôi mày thanh tú, dường như cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng cũng không nói gì.

Lúc này, Tân Trường Thụy lên tiếng:

-Các vị cha chú của Tân gia, chẳng lẽ không ai nhận thấy, thằng bé Tân Hà đã bước vào cảnh giới tiên thiên sơ cấp rồi sao? Đây là chuyện rất đáng vui mừng của Tân gia chúng ta!

-Ha ha, chú, chuyện này đúng là rất đáng mừng, Tân Hà coi như là người trẻ tuổi nhất trong số các anh chị em, trở thành một tấm gương sáng!

Tân Minh cười nói.

Mấy ông chú đều tấm tắc khen ngợi, tất cả mọi người đều nhìn Tân Hà bằng ánh mắt tán thưởng.

Tân Hà đứng dậy, vẻ mặt khiêm tốn hướng về phía Tân Cầm mọi người cúi đầu tỏ ý cảm ơn:

-Đây đều là nhờ ở cha và các vị trưởng bối bồi dưỡng, cháu chậm chạp không thể tiến vào cảnh giới tiên thiên, phụ sự kỳ vọng của mọi người!

Tân Tử Hằng hâm mộ nói:

-Anh! Anh thật lợi hại, em trai em ngay cả cao cấp hậu thiên cũng không đạt được!

-Hừ! Tiểu tử thối, còn có mặt mũi nói ra!

Tần Mạnh tiếc vì rèn sắt không thành thép, khiển trách một câu.

Mọi người Tần gia cười vang, vui vẻ hơn hở, hiển nhiên là sự đột phá của Tần Hà, khiến họ thấy có hy vọng thi đấu cùng với các thế gia ở đại hội Chân Long vào năm tới.

-Tần Hà, không được kiêu ngạo, nửa năm còn lại phải lo tôi luyện công phu, chuyện công ty có thể không cần lo, để cho các anh em, chị em khác tới đó rèn luyện.

-Cháu dùng tiên thiên chân khí tìm hiểu thấu đáo bí quyết “Trường Sinh Quyết” của Tần gia chúng ta, cháu sẽ đại diện Tần gia tham gia đại hội Chân Long năm tới.

Tần Hán mỉm cười nói, có phần hài lòng đối với đứa cháu này, nó làm ông cảm thấy hãnh diện.

Tần Hà lại chấp tay, nói:

-Ông, từ trước tới giờ, việc chọn lựa người tham gia đại hội Chân Long, luôn được khảo hạch trong gia tộc, ai đứng đầu võ khảo thì được tham gia.

-Mặc dù cháu muốn tham gia để làm vẻ vang cho gia tộc, nhưng không thể phá vỡ quy củ được lưu truyền của tổ tiên.

-Trong gia tộc cũng có không ít các anh chị em chưa tới hai mươi lăm tuổi, đều có cơ hội đại diện Tần gia tham gia đại hội Chân Long, nếu trong số họ có người thắng cháu trong võ khảo, nếu cháu đi, chẳng phải là danh không chính, ngôn không thuận?

-Anh Tần Hà, anh quá khiên tốn rồi, anh là Tiên thiên sơ cấp, điều kiện để tham gia đại hội Chân Long là người từ hai mươi lăm tuổi trở xuống, mà không có ai trong gia tộc ở độ tuổi ấy có tu vi tiên thiên cao cấp! Cho dù tất cả những

người từ ba mươi tuổi trở xuống tham gia khảo hạch, thì cũng không có ai thắng nổi anh đâu!

Không ít người trẻ tuổi của Tần gia bắt đầu tăng bốc Tần Hà.

Ánh mắt Tần Hà đầy vẻ đắc ý, nhưng người ngoài miệng lại liên tục từ chối, không chịu tham dự đại hội Chân Long.

-Không có quy củ, không thành việc lớn. Tần Hà tôi tuyệt đối không thể phá lệ, xin các vị huynh đệ, tử muội, đừng làm tôi khó xử!

Tất cả mọi người đều cảm khái, bất kể là về nhân phẩm hay thực lực, Tần Hà đều thật sự hơn người.

Trong khi đó, Tần Xuyên - người mang tư cách trưởng tôn, lớn hơn Tần Hà mấy tháng, lại xới tiếp chén cơm thứ hai...

Thấy vậy, trong lòng mọi người đều buồn bực, chẳng lẽ lão tổ tông lớn tuổi đầu óc lú lẫn rồi, sao lại đồng ý để một tên vút đi như vậy trở về Tần gia chứ?!

Đúng lúc này, Tần Tường Thụy lên tiếng:

-Tốt, Tần Hà đã nói như vậy, vậy thì tháng sau sẽ thi võ khảo cùng với những người khác, một cách công bình, công chính mà chọn người đứng đầu đi tham gia đại hội Chân Long!

Tất cả mọi người lớn tiếng đáp ứng, nhưng trong lòng mọi người đều biết, cuộc thi võ khảo năm nay, sẽ chỉ là một cuộc biểu diễn mở màn mở mặt danh cho Tần Hà mà thôi.

Bởi vì ngoại trừ Tần Hà, trong gia tộc hoàn toàn không có ai dưới ba mươi tuổi mà có được thực lực tiên thiên.

Riêng một mình ông chú thứ bảy ngồi trên ghế, nhma nhi ly rượu, ánh mắt đầy ý cười...

Lúc cơm trưa kết thúc, Tần Xuyên đã no căng hông, liên tục ợ hơi, hắn đưa mắt nhìn một bàn lớn vẫn còn rất nhiều thức ăn thơm ngon, cảm thấy rất tiếc nuối.

Đối với việc người của Tần gia đang bàn bạc, thảo luận về vấn đề gì, hắn hoàn toàn không có hứng thú để ý tới.

Mọi người trong Tần gia chuẩn bị đến điện Thiên Nhai, nơi chiêu đãi khách, xem gia chủ Tần Hán và Tứ thúc công điều trị cho Christopher.

Cơ hội quan sát để học hỏi như thế này, rất nhiều thanh niên Tần gia sẽ không bỏ qua.

Dù sao, nền tảng tài chính của Tần gia là dựa vào tập đoàn điều chế y dược Trường Sinh, rất nhiều đệ tử Tần gia đã được học y từ nhỏ.

Nhưng Tần Xuyên không hứng thú đối với việc này, từ lời nói của những người trong gia tộc, hắn đã biết rõ, y thuật của Tần gia chỉ sơ sài và bình thường, không có gì đáng xem.

Tần Xuyên nắm bàn tay thon nhỏ của Liễu Hàn Yên, nói:

-Bà xã, mình đi ngủ trưa một lát đi! Đã lâu không đi ngủ với em rồi!

Không ít đệ tử Tần gia đứng cách đó không xa nhìn trộm Liễu Hàn Yên, nghe Tần Xuyên nói như vậy, cả đám đều nhú mào.

Đây quả thật là sự khinh nhờn đối với Nữ Thần trong lòng họ!

Liễu Hàn Yên chớp chớp đôi mắt đẹp:

-Ban ngày ban mặt, ngủ ngủ cái gì? Việc trị liệu cho vị khách quý châu Âu kia là việc đại sự, với tư cách là trưởng tôn, làm sao anh có thể không đi xem chứ?

Đám con cháu Tần gia đều thâm gặt đầu cảm khái, cho rằng Liễu đại tiểu thư đúng là biết điều biết chuyện, vả lại vừa mới được gả vào Tần gia, là đã suy nghĩ cho Tần gia rồi.

Tần Xuyên cảm thấy bất đắc dĩ, hẳn cũng không thể để vợ đi một mình, đành phải vội vàng theo sát một bên.

Trong điện Thiên Nhai, cách bài trí đậm đặc phong cách đời Hán, rộng rãi thoáng đạt.

Christopher đã ngồi trên một chiếc ghế huỳnh đàn, để Tần Hán bắt mạch.

Một đám nam nữ già trẻ Tần gia đứng bên cạnh nhìn xem, thấp giọng trao đổi với nhau, nên trị liệu như thế nào.

Tần Minh đi tới gần Tần Xuyên, cười mỉm, nói:

-Tiểu Xuyên, ta nhớ trước kia cháu từng nói, cháu biết y thuật, còn tới bệnh viện cứu người, đối với chứng bệnh của Christopher tiên sinh, cháu có ý kiến gì không?

Tần Xuyên nhún vai:

-Cháu chưa khám cho ông ấy, làm sao có ý kiến gì được?

Tần Hà vẫn im lặng nghe hai người nói chuyện, lúc này bước tới, mỉm cười nói:

-Thì ra Tần Xuyên cũng biết y thuật? Mặc dù tôi theo ông nội học y từ nhỏ, nhưng trình độ y học vẫn rất nông cạn...

Dù nói với Tần Xuyên, nhưng ánh mắt Tần Hà lại liên tục liếc về phía Liễu Hàn Yên.

Tần Xuyên trợn tròn mắt:

-Rất nông cạn là nói dóc! Đó chẳng phải là chuyện về vang gì! Tôi nghĩ cậu muốn nói y thuật của cậu là thiên hạ vô song mới mới đúng!

Mặt Tần Hà cứng đờ, y chỉ muốn ra vẻ khiêm tốn một chút, rồi chắc chắn sẽ được những người khác ca ngợi vài câu trước mặt Liễu Hàn Yên, ai ngờ, Tần Xuyên lại nói huych tẹt ra như vậy, làm hỏng mất kế hoạch của y.

Đúng lúc này, Tần Hán và Tứ thúc công đã kiểm tra xong.

-Kinh mạch không thông suốt, khí huyết không thuận, có lẽ thật sự có huyết khối kết tụ ở tứ chi. Christopher tiên sinh, chúng tôi dùng kim châm cứu và chân khí phối hợp với nhau, giúp ngài khai thông kinh mạch, lưu thông máu ứ, không tới một tiếng đồng hồ, sẽ thấy được hiệu quả!

Tần Hán tự tin nói.

Christopher nghe phiên dịch nói lại, hết sức vui vẻ gật đầu:

-Vậy thì thật sự quá cảm kích! Chứng bệnh này hành hạ tôi quá lâu rồi!

Rất nhanh, người làm mang kim châm cứu và ghế nằm ra.

Christopher cởi áo quần rồi nằm xuống, Tứ thúc công bắt đầu châm kim cho ông ta.

Tần Hán ở kế bên, song chường hơi đong đưa, vận chân khí Trường Sinh Quyết, một luồng chân khí nhỏ mịn và nhu hòa như vạn sợi tơ đi vào thân thể người ngoại quốc.

Trường Sinh Quyết, nội công gia truyền của Tần gia là một công pháp có hiệu quả mạnh mẽ trong việc kéo dài tuổi thọ, điều trị những chứng bệnh tổn thương, là môn võ công phòng thủ mạnh nhất trong số Ngũ Đại Cổ Võ Thế Gia, nhưng sức sát thương cũng thấp nhất.

Nhiều người trong Tần gia bắt đầu tập trung thưởng thức và học hỏi, dù sao

thì những cơ hội như thế này cũng rất khó có.

-Thật không hổ là gia chủ nha! Chân khí Trường Sinh Quyết được khống chế một cách linh hoạt và tự nhiên.

-Kỹ năng châm cứu của Tứ thúc công cũng vô cùng lão luyện, từng mũi châm đều rất tinh tế và khéo léo...

Những người còn lại trong Tần gia đứng nhìn say sưa, chỉ một mình Tần Xuyên bắt đầu ngáp dài, vô thức buột miệng:

-Mò mò mẫm mẫm dầy vò người ta...

Có lẽ do hiện trường quá yên tĩnh, tất cả mọi người đều đang nín thở nhìn hai thầy thuốc giỏi nhất của gia tộc chữa bệnh, một câu bình luận của Tần Xuyên nghe đặc biệt chói tai.

Hầu như trong nháy mắt, mấy chục cặp mắt bất mãn đổ dồn về phía Tần Xuyên.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 283: Dùng Tay Bắt Cá

-Tần Xuyên, cháu nói như vậy là ý gì? Không hài lòng đối với y thuật của ông nội và Tứ thúc công của cháu sao?

-Hừ, với tư cách trưởng tôn, mà cũng không hiểu chút phép tắc đó? Chẳng lẽ y thuật của hai người còn không bằng cháu?

Mấy vị trưởng bối bắt đầu lên tiếng chất vấn, họ vốn đã không hài lòng đối với Tần Xuyên, bây giờ càng hùng hổ.

Tần Xuyên nhìn mọi người bằng vẻ mặt vô tội, hẳn là bác sĩ, mặc dù không có giấy phép, nhưng đạo đức của một thầy thuốc, hẳn vẫn có.

Trơ mắt nhìn một người bệnh đến cầu y, lại bị mấy ông già mò mẫm trị liệu, đương nhiên là hẳn thấy chướng mắt rồi.

-Trị không khỏi là trị không khỏi, mò mẫm dày vò người ta, lãng phí thời gian, còn không cho nói sao?

Tần Xuyên cũng không sợ đám người đang trừng mắt nhìn hẳn, trên đời này, mạng người là quan trọng nhất.

Tần Minh cau mày nói:

-Tiểu Xuyên, làm sao cháu biết ông và ông chú của cháu không chữa được bệnh cho Christopher tiên sinh?

Liễu Hàn Yên và Tần Cầm đều biết rõ bản lĩnh của Tần Xuyên, cho nên đều tò mò nhìn hẳn.

-Bản thân của việc phối hợp châm cứu và truyền chân khí không có vấn đề gì, đều có thể điều trị phần lớn bệnh ở tứ chi, nhưng làm nghề y, việc đầu tiên là phải biết rõ điểm mấu chốt của căn bệnh nằm ở đâu, ngay từ đầu hai người đã chẩn đoán không chuẩn xác, lại châm một đồng châm lên người người ta, như vậy không phải mất thời gian mà không được việc hay sao?

-Ta nhớ là cháu học ngoại khoa Tây y phải không? Sao còn biết Trung y?

Tần Minh nhớ không rõ lắm, chỉ nhớ mang máng là Tần Xuyên học giải phẫu.

Tần Xuyên cười hì hì:

-Cháu chỉ biết sơ sơ thôi!

-Biết sơ sơ mà dám nói ầu nói tả ở chỗ này?

Tần Xuyên thở ra:

-Y thuật Hoa Hạ vô cùng uyên thâm, cháu nói “biết sơ sơ” cũng không có gì sai ạ!

-Hoang đường! Trình độ Trung y của lão Tứ và gia chủ đều thuộc hàng cao nhất ở Hoa Hạ rồi, chẳng lẽ còn không bằng một thằng nhóc hai mươi mấy tuổi đầu như cậu?

Tam thúc công bất mãn nói.

Lúc này, hai cha con Tần Uy cũng nheo mắt đi tới, Tần Uy mỉm cười nói:

-Các ông chú bớt giận, cháu thấy là Tần Xuyên vừa về nhà, chưa biết trình độ của các vị trưởng bối cao thâm như thế nào, đến lúc nó thấy ra, thì sẽ biết sự thua kém của mình thôi.

-Đúng vậy, Tần Xuyên chưa từng nhìn thấy y thuật tuyệt cao của Tần gia

chúng ta, cứ kiên nhẫn tiếp tục xem đi, sẽ học hỏi được nhiều.

Về mặt bề trên, Tần Hà cười nói.

Tần Xuyên bĩu môi, thầm nghĩ có giải thích đến mấy thì mấy người này cũng không tin, cho nên nói:

-Thôi, tôi chẳng muốn phí lời, không tin cũng không sao, suy cho cùng người ngoại quốc kia có chết thì cũng không liên quan tới tôi...

-Ha ha, chẳng qua là trong cơ thể có huyết khối, vết thương cũ tái phát mà thôi, làm sao nguy hiểm đến tính mạng được? Quả nhiên là chẳng hiểu cóc khò gì!

Lại có mấy người trong Tần gia khinh thường bình luận.

Liễu Hàn Yên chớp chớp mắt, nghiêm trang hỏi:

-Bệnh của ông ta sẽ làm ông ta chết?

Tần Xuyên đáp:

-Đúng vậy, kéo dài một hai năm nữa là hết thuốc chữa.

-Liễu tiểu thư, cô đừng nghe hẳn nói chuyện giật gân, luận về y thuật, Tần gia chúng tôi tương đối có uy tín, thứ y thuật mà Tần Xuyên học ở bên ngoài, cũng không phải là y thuật chính thống.

Tần Hà tới gần, nói.

Cứ tưởng Liễu Hàn Yên sẽ trả lời mình một câu, như vậy hai người mới có đề tài để nói chuyện tiếp, nhưng cô lại làm như không nghe thấy, chỉ nhìn Tần Xuyên khẽ gật đầu:

-Thì ra là thế!

Lần thứ hai bị người đẹp ngó lơ, Tần Hà xấu hổ, vờ như không có việc gì, xoay người bước đi.

Tần Xuyên nhìn thấy cảnh này, suýt nữa phì cười, thẳng nhóc này quá xem trọng bản thân rồi, cứ tưởng trở thành võ giả tiên thiên sơ cấp, là có thể khiến Liễu Hàn Yên chú ý tới.

Thật ra đối với những người không liên quan, Liễu Hàn Yên đều không quan tâm, cho dù người đó có tu vi như thế nào, bối cảnh ra sao, cô cũng chẳng để ý làm gì, thậm chí cũng không thèm nhìn tới.

Tần Hán và Tứ thúc công đang chữa bệnh cho Christopher, cũng nghe thấy tiếng bàn luận của mọi người trong Tần gia và lời lẽ trách cứ của họ đối với Tần Xuyên.

Nhưng hai ông lão đều hết sức tự tin vào trình độ y thuật của mình, cho nên cũng chẳng thèm quan tâm.

Hơn tiếng đồng hồ trôi qua, Tứ thúc công thu châm, Tần Hán thu công.

Hai người nhẹ nhàng để Christopher ngồi dậy.

Một đám người của Tần gia liền xúm lại, Tần Uy cười ha hả hỏi:

-Christopher tiên sinh, ngài cảm thấy thế nào? Ngón tay đã khôi phục cảm giác bình thường rồi chứ?

Trước ánh mắt tràn đầy tin tưởng của mọi người, Christopher lại có vẻ gượng gạo.

Ông ta thử co duỗi ngón tay, rồi nhú mày:

-Ngón tay của tôi...vẫn không có cảm giác, hình như cũng không có chuyển biến tốt đẹp...

Christopher nói xong, được người nâng đỡ, từ từ đứng dậy, đi vài bước, vẫn liên tục lắc đầu.

-Có phải do chỉ mới điều trị xong chưa lâu? Tôi cảm thấy...vẫn y như cũ...

Bị cả đám người Tần gia vây quanh, Christopher rất bức bối.

Mặt tất cả mọi người trong Tần gia đều trở nên khó coi, không khí rất gượng gạo.

Tần Hán và Tứ thúc công nhìn nhau, vẻ mặt đầy kinh ngạc, chuyện gì xảy ra thế này?

Vẻ mặt của Tần Xuyên thì lại là “đương nhiên là thế rồi”, hãnh ngời bên cạnh Liễu Hàn Yên, tặc lưỡi nhấm nháp trà Bích Loa Xuân.

Trong điện Thiên Nhai, người của Tần gia xì xào bàn tán, xem nên làm gì bây giờ, ai cũng thấy tình cảnh này có phần giống như trót leo lên lưng cọp.

Lúc này vừa cam đoan với Christopher là có thể chữa khỏi, bây giờ lại không có tiến triển gì, làm sao ăn nói với vị khách quý này đây?

-Tần gia chủ, có phải các vị chưa dốc hết sức chữa trị? Nếu cần bao nhiêu tiền chữa trị, bao nhiêu dược liệu, tôi có thể chi tiền! Tôi không muốn chữa tới năm mươi tuổi mà đã phải ngồi trên xe lăn!

Giọng nói của Christopher càng lúc càng nóng nảy.

Ông ta không biết tiếng Hoa, chỉ có thể nói chuyện qua phiên dịch, cho nên tâm trạng càng bức xúc.

Ông ta đã bị căn bệnh hành hạ hai năm, là một người rất giàu có, ông ta tuyệt đối không thể chịu đựng được tình cảnh có tiền mà không trị được bệnh.

-Christopher tiên sinh, xin ngài bình tĩnh lại, chúng tôi sẽ xem mạch lại cho

ngài, xem có bỏ sót điều gì không.

-Được, tôi mong là ngày hôm nay sẽ nhận được một tin tức tốt lành.

Christopher lại ngồi xuống.

Đám Tần Uy đều tỏ vẻ lo lắng, nếu trước đó không cam đoan chữa khỏi cho ông ta, thì coi như qua chuyện, nhưng hôm nay đã khiến người ta hy vọng quá lớn, nhưng lại không đạt được hiệu quả gì, đây không phải là đùa bỡn người ta sao?

Nghĩ tới cảnh Christopher phần nộ rời khỏi Tần gia, rồi hậu quả kế tiếp của việc này, lòng bàn tay của Tần Uy bắt đầu toát mồ hôi.

Tần Hán nhìn về phía Tần Uy, thấp giọng nói:

-Bệnh của ông ta có thể rất phức tạp, con tranh thủ thời gian suy nghĩ đối sách, trị không hết bệnh, cũng không thể để mất quan hệ hợp tác với tập đoàn Astra!

Tần Uy cúi đầu:

-Cha, con cũng không có cách nào, y thuật của Tần gia chúng ta rất nổi tiếng, hẳn là người này mắc phải bệnh lạ?

-Anh cả, chuyện này cũng không thể trách Tần Uy, chúng ta hãy ngẫm lại, xem có biện pháp nào khác điều trị cho Christopher tiên sinh...

Những người khác đều không dám xen vào, lúc này không ai có thể nắm chắc là mình có thể trị khỏi bệnh cho vị khách quý, lên tiếng là tự làm mất mặt.

Tuy nhiên, cũng không ít người quay về phía Tần Xuyên, bởi vì lúc này dường như tiểu tử này “đánh bậy đánh bạ” mà lại đoán đúng...Thật đúng là cái mỏ quạ đen, mọi người nghĩ thầm.

Mắt Tần Hà đảo một vòng, đột nhiên nói:

-Ông, vừa rồi Tần Xuyên nói hai người chẩn bệnh sai, dường như y thuật của hẳn rất cao minh, hay là để hẳn thử xem? Là trưởng tôn của Tần gia, hẳn cũng có thể đại diện cho Tần gia chúng ta.

-Tần Hà! Đừng có nói giỡn! Để hẳn thử? Hẳn biết gì về y thuật chứ?

-Đúng vậy, đây đâu phải trò đùa!

Tần Hán cũng nhìn cháu trai bằng ánh mắt phức tạp, do dự một lúc, không biết nên làm thế nào.

Hai cha con Tần Uy và Tần Hà liếc nhìn nhau, đều mỉm cười.

Đương nhiên hai người cho rằng, Tần Xuyên không thể nào chữa được bệnh cho Christopher, nhưng hẳn đã khoác lác như vậy, thì cứ để hẳn thử xem, nếu hẳn tự bôi xấu, thì phải gánh chịu trách nhiệm.

-A Minh, em thấy thế nào?

Tần Hán hỏi người em.

Tần Minh do dự một chút, rồi cười khổ:

-Lúc này hình như Tần Xuyên rất tự tin, hay là để cho nó thử xem? Hiện giờ cũng không còn cách nào khác...

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tần Hán đi tới trước mặt Tần Xuyên, nói:

-Tần Xuyên, cháu có nắm chắc là có thể chữa khỏi cho Christopher tiên sinh không?

Tần Xuyên duỗi lưng một cái:

-Đúng thì sao, không phải mọi người nói cháu nói hươu nói vượn đó sao, y thuật của họ lợi hại như vậy, cứ để họ trị đi.

Nhưng hần vừa nói xong, Liễu Hàn Yên liền lên tiếng:

-Đừng cẩu, anh cũng đâu còn là trẻ con nữa, phải lấy đại cục làm trọng.

Tần Xuyên dờ khóc dờ cười nhìn cô:

-Bà xã, sao em lại “phản thùng” với anh?

-Lương y như từ mẫu, nếu anh có thể chữa khỏi bệnh cho vị tiên sinh kia, thì làm ngay đi, còn chuyện khác, sau này hãy nói.

Liễu Hàn Yên nghiêm nghị nói.

Mọi người trong Tần gia đều nhao nhao tán thưởng, cảm thấy Liễu Hàn Yên rất hiểu đại nghĩa, thật sự là một cô gái tốt, đúng kiểu vợ hiền dâu thảo.

Tần Xuyên rất buồn bực, hần cũng không có nói là không chữa trị, chỉ là lúc này mọi người đều cười nhạo hần, bây giờ lại muốn dùng hần để thử vận may, hần đâu phải là cái túi trút giận của mọi người, dù sao cũng phải phản kháng một chút chứ.

Nhưng Liễu Hàn Yên là một cô gái nghiêm túc, ở trong quân đội coi quốc gia làm trọng, ở nhà thì coi gia tộc làm trọng, dù thế nào cô cũng không coi hần là quan trọng nhất...

Bị cô nhìn chăm chăm, Tần Xuyên cũng không muốn làm cô không vui, đành phải nhịn không nhiều lời với người của Tần gia nữa, chậm rãi đứng lên.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 284: Điện Thoại

-Tần Xuyên, cháu có cần chuẩn bị gì không? Chú sẽ cho người mang đến cho cháu, không cần khẩn trương, trị không được, mọi người cùng nhau nghĩ cách.

Tần Uy cười ha hả nói, ra dáng một bề trên thật lòng yên thương con cháu.

Tần Xuyên gãi gãi đầu, đáp:

-Để cháu nói vài câu với ông ta cái đã...

-À, cháu cần phiên dịch chứ gì, để chú gọi phiên dịch...

Không đợi Tần Uy nói xong, Tần Xuyên đã “Hi” với Christopher rồi.

Kế tiếp, hắn bắt đầu trao đổi với Christopher bằng một thứ tiếng Anh giọng Luân Đôn rất lưu loát.

-Xin chào người anh em đến từ Thụy Điển! Anh có thể nói tiếng Anh được không? Tôi không biết tiếng Thụy Điển, tạm thời thì chưa biết!

Tần Xuyên cười hì hì.

Christopher sửng sốt, suýt nữa không kịp phản ứng, còn tưởng một quý tộc nước Anh đột nhiên xuất hiện ở Tần gia! Người đâu mà nói tiếng Anh chuẩn đến vậy!

-Tôi...tôi biết rồi, ha ha, không ngờ Tần gia lại có người trẻ tuổi nói tiếng Anh giỏi như vậy!

Christopher mỉm cười, ông ta xuất thân từ bộ đội đặc chủng, nói được nhiều

thứ tiếng.

Tần Xuyên ngồi xuống bên cạnh người ngoại quốc, rồi bảo Tú thúc công nhích ra xa một chút.

-Như vậy nói chuyện tiện hơn. Tôi nói anh nghe, y thuật của mấy ông già kia hơi cổ lỗ rồi, hồi nhỏ họ tới trường, chỉ đọc sách giáo khoa suông, không ổn chút nào!

-Hiện giờ phải bắt kịp thời đại, không thể chỉ sờ sờ tay, nhìn sắc mặt, mà coi là chẩn bệnh được, đúng không nào? Khoa học ngày càng phát triển, tư tưởng cũng phải phát triển theo chứ!

Christopher nghe vậy ngẩn người, cái này có liên quan gì không vậy? Nhưng mà...nghe có vẻ rất lợi hại!

-Cậu là...trưởng tôn của Tần gia mà, cậu nói rất có lý, quả thật y thuật phải phát triển theo thời đại.

Tần Xuyên vỗ đùi:

-Đúng vậy! Cho nên họ không chữa được bệnh của anh, không phải là họ không cố hết sức, mà là do họ lớn tuổi rồi, không theo kịp trào lưu.

-Anh nghĩ xem, anh là người Bắc Âu, mà những ca bệnh trong sách của họ đều là người Hoa Hạ, khác nhau một trời một vực, làm sao có thể dùng cùng một phương pháp chữa bệnh được chứ?

Christopher nghe rất có lý, gật đầu nói:

-Vậy thì Tần tiên sinh, ngài có biện pháp gì không?

-Tôi nghĩ, trước hết chúng ta phải gần gũi nhau hơn, để tôi có thể cảm nhận và đồng cảm với sự đau đớn của anh, chỉ bằng anh kể tôi nghe một chút, trong cuộc chiến đấu đó, anh bị thương ở chỗ nào, ngâm trong nước biển bao lâu, cuối

cùng được cứu ra sao...Nhân tiện cũng kể luôn, lúc đó anh giết được bao nhiêu lính địch, được huân chương gì...

Mọi người ở Tần gia giương mắt nhìn, vốn coi Tần Xuyên là một thằng nhà quê từ trên núi xuống, sao đột nhiên lại giỏi tiếng Anh như vậy?

-Hắn nói được tiếng Anh?

-Hình như hắn nói rất chuẩn, y như giọng nói trong phim nước ngoài.

Vài thanh niên nói với nhau.

Đám Tần Hán thuộc thế hệ trước, đương nhiên nghe không hiểu gì, vội bảo phiên dịch dịch lại cho họ nghe.

Phiên dịch vốn phải cố nhịn cười, đau cả ruột, hầu như vừa ôm bụng vừa dịch lại những lời Tần Xuyên nói với Christopher.

-Christopher tiên sinh nói ông ta bị ngâm trong nước biển mười ba tiếng đồng hồ...Tần tiên sinh nói... “sinh thực khí của anh thật là lợi hại, vậy mà nó... không bị đông đá!” Christopher tiên sinh cười ha hả, nói đó là do ông ta có mặc một cái tã đặc biệt...

Lập tức, tất cả mọi người trong Tần gia đều trợn mắt há mồm, đờ ra như hóa đá...

Họ không cách nào nghĩ ra được, hai người kia làm sao có thể thốt ra những câu đối thoại nhảm nhí đến như vậy?

Nhưng dường như Christopher nói chuyện rất vui vẻ, không còn thấy vẻ bực bội lúc nãy nữa, có thể nói là mặt mày hơn hớn!

Dù đã trở thành một doanh nhân lớn, từ trong xương tủy, những người xuất thân từ bộ đội đặc chủng như Christopher vẫn rất “máu” họ thích nhất là khoe khoang “chiến tích vĩ đại” năm xưa của mình trên chiến trường, cho nên gặp

được một người biết khơi gợi và lắng nghe như Tần Xuyên, là đối tượng trò chuyện lý tưởng nhất đối với ông ta.

Tần Minh cười ha hả:

-Thằng bé Tiểu Xuyên này thật là thông minh lanh lợi, bước đầu rất thuận lợi, xem ra Christopher tiên sinh đã hết tức giận rồi.

-Hừ, coi như cũng có chút năng lực.

Tần Hán cũng hỏi mỉm cười.

Vẻ mặt của hai cha con Tần Uy, Tần Hà lại trở nên phức tạp, không ngờ Tần Xuyên vừa ra tay, đã khiến mọi người kinh ngạc, cứu vãn tình hình thấy rõ.

Sau khi tán gẫu một hồi, đột nhiên Tần Xuyên đứng lên, nói:

-Tôi đã nghĩ ra biện pháp chữa trị cho vị lão ca này rồi, mọi người đi chuẩn bị cho một chiếc xe đi!

-Xe? Cháu muốn đi đâu? Tới bệnh viện à?

Tần Uy hỏi.

Tần Xuyên rất nghiêm túc lắc đầu, đáp:

-Từ đường này đi ra ngoài khoảng hai mươi phút, sẽ tới một thị trấn nhỏ đúng không? Ở đó có phòng ngâm chân, tôi dẫn ông ấy đi ngâm chân!

-Hả? Ngâm chân?

Mọi người đều nghĩ hẳn là Tần Xuyên phát điên rồi.

Vẻ mặt buồn bực, Tần Xuyên hỏi lại:

-Thì sao nào? Ngâm chân mát xa mà các vị cũng không biết?

-Dùng châm cứu và chân khí còn không được, ngâm chân mát xa lại có thể chữa được loại bệnh này?

Có người không nhin được, lớn tiếng nói.

Tần Xuyên bĩu môi:

-Rốt cuộc mọi người có muốn chữa khỏi cho ông ấy không vậy? Dù sao ngâm chân cũng là một liệu pháp chăm sóc sức khỏe, bây giờ giữa ban ngày ban mặt, mát xa toàn thân cũng không thích hợp lắm, dẫn khách quý đi chăm sóc sức khỏe một chút, có vấn đề gì lớn đâu?

Christopher cũng cười ha hả đứng dậy, ông ta cũng từng làm mát xa ở nhiều nơi, cảm thấy không có vấn đề gì, nghe nói ngâm chân có thể có tác dụng trị bệnh, đương nhiên vui vẻ muốn thử xem sao.

Ông ta nghĩ, một thanh niên có thể nói tiếng Anh lưu loát với giọng Luân Đôn như vậy, hẳn là sẽ không lừa gạt mình.

Hơn nữa, ông ta biết chắc, người của Tần gia cũng không dám đem ông ta ra làm trò đùa.

-Cham – soc - suc -khoe! Tốt!

Christopher bắt chước giọng Tần Xuyên, vui vẻ giơ ngón cái lên.

-Tốt!

Tần Xuyên cũng giơ ngón cái lên, chạm vào ngón cái của Christopher, hai người cùng cười ha hả.

Các bậc trưởng bối của Tần gia có cảm giác như trời đất sụp đổ.

Tần gia đã tìm về một tên yêu nghiệt chuyên làm bậy rồi!

Christopher đã “tha thiết” như vậy, Tần Hán đành cười gượng, gật đầu:

-A Uy, đi bố trí xe đi! Bố trí nhiều xe một chút...

Họ đều muốn nhìn xem, Tần Xuyên chữa căn bệnh lạ này như thế nào tại tiệm ngâm chân, không yên tâm để một mình Tần Xuyên đi với Christopher.

Tần Xuyên vội vàng chạy tới bên cạnh Liễu Hàn Yên, cười hì hì:

-Bà xã, vì sự trong sạch của anh, em đi cùng giúp anh chứ? Tuyệt đối anh sẽ không làm xằng bậy ở trong đó!

Mọi người nghe vậy đều suýt ngất, cái thằng này, còn có mặt mũi bảo vợ mình cùng đi mát xa chân?

Liễu Hàn Yên cũng không tỏ vẻ hứng thú:

-Chỉ cần có biện pháp phòng hộ, đừng để bị nhiễm bệnh, chuyện khác đối với tôi không quan trọng.

Đám người Tần gia tưởng mình nghe nhầm, rốt cuộc quan hệ giữa đôi vợ chồng này là như thế nào đây?

Nhưng Tần Xuyên không đồng ý, hẳn cảm thấy đi một mình đến mấy chỗ mát xa này, có phần căng thẳng, trên thực tế hẳn cũng chưa tới đó lần nào, mà chỉ xem qua video clip, cho nên hẳn muốn gọi Liễu Hàn Yên đi cùng, cũng là để hưởng thụ một chút.

Liễu Hàn Yên không lay chuyển được hẳn, đành phải gật đầu đồng ý, bất quá cô sẽ không cho phép phụ nữ lạ đụng chạm vào chân của cô.

Không bao lâu sau, bảy tám chiếc xe chờ một đám người đông đảo từ Tần gia chạy về phía thị trấn nhỏ gần đó.

Chủ tiệm mát xa nhìn thấy một dãy xe Mercedes Benz, cười đến rơi nước

mắt, sao giữa ban ngày lại xuất hiện nhiều thân hào thế này?

Hơn nữa là còn có...phụ nữ?

Dù sao đây chỉ là một tiệm ở thị trấn nhỏ, hai mươi mấy người của Tần gia tràn vào, đại sảnh của tiệm lập tức chật ních.

-Tần Xuyên, cháu định chữa trị như thế nào?

Đám Tần Minh rất khẩn trương, những người lớn tuổi đang chờ xem sự việc sẽ như thế nào.

Vẻ mặt thản nhiên, Tần Xuyên nói:

-Ngâm chân là ngâm chân, chứ còn như thế nào nữa? Chọn phòng, đi vào ngâm thôi! À, tôi, bà xã tôi và tiểu Khắc (cách gọi thân mật đối với Christopher) một phòng, những người khác thì tùy ý!

Tiểu Khắc!? Đây là cách xưng hô cứt chó gì thế này?

Nhưng dường như Christopher không quan tâm, y cảm thấy tán gẫu với Tần Xuyên rất thú vị. Người thanh niên này có thể dịch thẳng rất nhiều từ ngữ Hoa Hạ về cổ võ, y được, lịch sử sang tiếng Anh, ông ta chỉ tiếc không thể đưa Tần Xuyên về Thụy Điển chơi mấy tháng.

-Không được, nếu anh làm xằng làm bậy thì sao? Christopher tiên sinh là khách quý của chúng tôi.

Tần Hà lên tiếng ngăn trở.

Tần Xuyên trợn mắt:

-Thì sao nào? Hay là cậu tới trị cho Tiểu Khắc đi!

-Tôi...

Tần Hà ghen lời.

Tần Xuyên khẽ hừ một tiếng, gọi chủ tiệm:

-Ông chủ, cho phòng lớn nhất đi! Gọi hai cô xinh đẹp vào! Chỉ hai người thôi, vợ tôi không cần!

Ông chủ dờ khóc dờ cười, vội gạt đầu lia lịa xác nhận.

Không bao lâu sau, ba người Tần Xuyên đi vào một phòng riêng, tuy nhiên chỉ có hai nữ nhân viên mát xa, nhưng Tần Xuyên lại gọi ba phần thảo dược ngâm chân.

Những người còn lại của Tần gia đều thấp thỏm không yên, rất muốn xem bên này xảy ra chuyện gì, nhưng Tần Xuyên đã khóa trái cửa lại rồi.

Hai nữ nhân viên ngồi xuống, miệng gọi “ông chủ”, nhưng cũng hơi xấu hổ, bởi vì còn có Liễu Hàn Yên với vẻ mặt lạnh lùng đang ngồi bên cạnh quan sát.

Christopher cũng rất tò mò:

-Tần Xuyên, ngâm chân có thể chữa khỏi bệnh cho tôi thật ư? Trước kia tôi cũng thường xuyên đi mát xa, nhưng không có tác dụng.

-Tiểu Khắc, cách mát xa của Hoa Hạ chúng tôi hoàn toàn khác với cách mát xa của phương Tây! Tôi cho anh biết, tôi sẽ dạy cho mấy cô em này ấn những huyệt nào, sau đó để họ ấn huyệt cho anh, bảo đảm hôm nay anh sẽ khôi phục hoàn toàn!

Nói xong, Tần Xuyên cầm một cái ghế đẩu, ngồi xuống rồi bắt đầu hướng dẫn cho hai cô gái cách ấn huyệt chân như thế nào.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 285: Cao Thủ Trong Dân Gian

Tần Xuyên bảo Christopher cởi vớ ra rồi rửa chân sạch sẽ, dù nói rằng làm bác sĩ thì không thể ghét bỏ người bệnh, nhưng không phải người mùi chân thối thì vẫn tốt hơn.

Sau khi lau khô chân cho Christopher, Tần Xuyên bắt đầu dùng ngón tay ấn huyết trên lòng bàn chân của ông ta.

Vừa ấn, hần vừa đưa một luồng Hỏa Liên chân khí tinh thuần vào trong cơ thể của Christopher...

Giờ phút này, trên khuôn mặt của Tần Xuyên không có chút ý tứ vui đùa nào, ánh mắt hần chuyên chú, tinh tế cảm nhận sự biến đổi trong cơ thể của Christopher...

Hai cô nhân viên mát xa xem không hiểu lắm, chỉ cảm thấy không khí xung quanh hơi nóng lên, cũng hơi sừng sốt, đây là lần đầu tiên họ gặp một người khách có “kỹ thuật mát xa” cao siêu như vậy!

Tuy nhiên khách đã muốn làm như vậy, các cô cũng không có ý kiến, lại còn đỡ mất công sức.

Ngược lại Liễu Hàn Yên hơi nheo mắt, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Nhưng cô rất thông minh, biết rõ sở dĩ Tần Xuyên tới đây, là muốn mượn việc mát xa chân để ngụy trang, che giấu tai mắt của người khác, cho nên cô không hỏi, không nói gì.

Chân khí Cửu Phẩm Thanh Liên có thể được che giấu rất kín đáo, hơn nữa

Tần Xuyên cũng không nhả một lúc quá nhiều chân khí, mà chỉ nhẹ nhẹ như tơ, người ngoài không thể nhận ra.

Tần Xuyên làm như vậy là vì suy xét đến hoàn cảnh của mình lúc này.

Ngày hôm nay hẳn trở về Tần gia, không như vẻ ngoài yên ổn, rất nhiều người của Tần gia đều tràn đầy địch ý đối với hắn.

Mặc dù hắn không coi đám người đó vào đâu, nhưng trước mắt, hắn vẫn không thể xác định, trong nội bộ Tần gia có ẩn giấu thế lực muốn gây bất lợi đối với hắn, nếu như để lộ thực lực quá sớm, chẳng khác nào khiến người khác đề cao cảnh giác, chĩa mọi mũi dùi vào hắn.

Hắn muốn bộc lộ tài năng ở một chừng mực nhất định, để không phải chịu quá nhiều hạn chế, nhưng cũng không muốn bộc lộ quá nhiều, ít nhất thì không cần phải để lộ chân khí của mình, chỉ vì trị liệu cho Christopher.

Sau hơn mười giây, Christopher có cảm giác cả người đều nóng lên, dường như mỗi khớp xương đều ấm nóng, toàn thân đổ mồ hôi.

Nhưng ông ta cảm thấy vô cùng thoải mái, hình như đã rất nhiều năm không có được cảm giác dễ chịu như vậy.

Quan trọng nhất là, ông ta phát hiện những ngón tay ở tay trái của mình đã khôi phục cảm giác! Đó là cảm giác nóng hầm hập!

-Hì hì, Tiểu Khắc, một vài tiếng đồng hồ nữa, là anh có thể khôi phục hoàn toàn, bây giờ cứ tiếp tục làm mát xa đi đã.

Christopher kích động đến nỗi suýt nhảy dựng lên, gật mạnh đầu:

-Người anh em Tần Xuyên, thì ra mát xa chân lại hiệu quả như vậy!? Phương pháp chăm sóc sức khỏe của Hoa Hạ quả nhiên lợi hại!

Tần Xuyên xua au tay, ý bảo đừng quá kinh ngạc, đó chỉ là bước đầu mà thôi.

Hắn thấy thời gian đã đủ, liền hướng về phía hai nữ nhân viên, nói:

-Hai cô tới đây, cứ ấn theo những huyệt vị mà tôi nói lúc nãy nhé!

Hai cô gái cũng không thấy có gì đặc biệt, những huyệt vị mà Tần Xuyên hướng dẫn, có vẻ cũng chỉ là những huyệt vị bình thường để chăm sóc sức khỏe.

Nhưng các cô cũng không dám nói gì, chỉ theo đó mà làm.

Tần Xuyên tới nằm lên một chiếc sofa, vừa tiếp nhận mát xa, vừa tiếp tục tán dóc với Christopher, nói về công hiệu rất lớn của môn xoa bóp bí truyền của hắn.

Tinh thần của Christopher cũng rất sảng khoái, cười ha hả kể lại sự anh dũng của mình trong cuộc chiến năm xưa, còn liên tục nhắc lại lời mời Tần Xuyên đến thăm quê ông ta.

-Người anh em Tần Xuyên, sau khi tôi xuất ngũ, liền cưới vợ, rồi tiếp nhận tập đoàn tài chính Astra từ cha vợ của tôi, hai mươi mấy năm qua, luôn cẩn trọng làm việc.

-Trước kia tôi gặp toàn một đám doanh nhân và chính khách bảo thủ và thói nát, lần đầu tiên một gặp được một thanh niên có tri thức uyên bác, lại nói chuyện thú vị như cậu vậy!

-Nếu có cơ hội, nhất định cậu phải tới Thụy Điển, nếu không thì tới Châu Âu cũng được, tôi nhất định phải kết giao với một bằng hữu như cậu!

Tần Xuyên vui vẻ nói:

-Tôi thích nhất là kết giao bằng hữu với người có tiền, anh đã nói như vậy, đến lúc đó tôi dắt díu cả nhà tới tìm anh, thì cũng đừng có ghét bỏ tôi!

Christopher cười đáp:

-Chỉ cần cậu tới, thì có dẫu theo bao nhiêu người nhà cũng không hề gì! Ha ha!

Suy cho cùng, tính cách của Christopher rất hào sảng, chỉ có điều hầu hết mọi người đều quá chú ý tới tư cách chủ tịch tập đoàn của ông ta, mà không để ý tới xuất thân của ông ta.

Tần Xuyên thì ngược lại, trước hết hẳn nói chuyện phiếm, nắm bắt được những cảm xúc chân thật từ tận đáy lòng Christopher, cho nên khiến ông ta cảm thấy hết sức hợp ý.

Việc này có vẻ như không liên quan tới trị liệu, nhưng thật ra lại rất quan trọng.

Nắm tâm lý bệnh nhân, mới có thể khiến bệnh nhân tin tưởng, nói cách khác, nếu không tin tưởng, Christopher sẽ không đồng ý đi mát xa chân.

Đương nhiên, Christopher cũng nhận thấy, Tần Xuyên là một nhân tài thật sự, cho nên ông ta mong muốn hiểu thêm về hẳn và làm bạn với hẳn.

Gần ngâm chân xong, sắp tới lúc xoa bóp lưng, Tần Xuyên cho một nữ nhân viên ra ngoài, rồi cười tủm tỉm đi tới trước mặt Liễu Hàn Yên, nói:

-Bà xã, để tỏ lòng áy náy, anh sẽ rửa chân cho em!

Liễu Hàn Yên nghi hoặc:

-Anh áy náy về cái gì?

-Ngay trước mặt em, anh lại để những cô gái khác sờ soạng vào chân của người chồng đẹp trai, phong độ của em, anh biết em chắc chắn nổi máu ghen, cho nên để đoái công chuộc tội, anh sẽ rửa chân cho em.

Liễu Hàn Yên lắc đầu, nói thẳng:

-Tôi không sao cả.

Ngay cả Tần Xuyên có lăn lộn trên giường với những cô gái khác, cô cũng không để tâm, việc này đối với cô không chẳng có ý nghĩa gì.

Tần Xuyên đành mỉm cười, nói:

-Vậy thì...coi như tăng cường tình cảm vợ chồng vậy! Tiểu Yên Yên à, ngoan nào, để anh rửa chân cho em...Anh là bác sĩ mà, mát xa thoải mái lắm!

Liểu Hàn Yên chịu thua trước sự kiên trì của hã, đành phải ngồi xuống, để mặc hã cởi vớ cho mình. Tần Xuyên nắm bàn chân trắng nõn của người đẹp, bắt đầu xoa chân cho cô.

Do tu luyện Thiên Huyền Băng Ngưng, nhiệt độ cơ thể của Liễu Hàn Yên dễ dàng hạ xuống thấp đến kinh ngạc.

Nhiệt độ cơ thể của người bình thường là 36 độ, nhưng nhiệt độ của Liễu Hàn Yên chưa tới 30 độ, thậm chí có thể hạ xuống 26 độ.

Cho nên, sờ vào chân Liễu Hàn Yên, Tần Xuyên cảm thấy lạnh lạnh, vừa mịn màng vừa mềm mại, rất là thoải mái.

Tần Xuyên vuốt ve bàn chân thanh tú của vợ, yêu thích không muốn rời tay, đến nỗi tự cảm thấy nghi ngờ, không biết có phải mình bị nghiện chân đẹp rồi!

Ban đầu, Liễu Hàn Yên nghĩ ngâm chân cũng không có gì đặc biệt, nhưng khi Tần Xuyên sử dụng các kỹ xảo mát xa chân chính, kích thích một số huyết vị của cô, rốt cuộc Liễu Hàn Yên cảm thấy hai chân tê tê, rất dễ chịu, nhưng lại không thể diễn tả bằng lời.

Khuôn mặt của cô gái vốn luôn lạnh như băng, bắt đầu đỏ ửng lên.

-Bà xã, dễ chịu không?

-Ừm, có.

Liều Hàn Yên rất thành thật.

Ánh mắt hai người giao nhau, một chút tình cảm nhen lên.

Tần Xuyên ngẩn ngơ mỉm cười cười, thật ra hẳn cũng được sờ rất thoải mái.

Christopher nhìn thấy cảnh này, chặc lưỡi hâm mộ:

-Cậu em Tần Xuyên này, cậu thật là may mắn, có y thuật thần kỳ, lại có một người vợ vô cùng xinh đẹp.

Tần Xuyên đắc ý mỉm cười, nhưng trong lòng tự nhủ, tôi còn có rất nhiều hồng nhan tri kỷ nữa kìa!

Trong phòng, ba người thông dong vui vẻ bao nhiêu thì bên ngoài, người của Tần gia lại phiền muộn bấy nhiêu, ai nấy đều hết sức sốt ruột.

Để không quấy rầy Tần Xuyên chữa bệnh, thậm chí Tần Hán còn bao nguyên tiệm, khiến chủ tiệm hết sức mừng rỡ.

Trong đại sảnh, người của Tần gia bàn chuyện nên ứng phó như thế nào với tình hình kế tiếp.

Thật ra mọi người cũng không nghĩ Tần Xuyên sẽ trị được bệnh của Christopher, nếu không phải chính vị khách quý muốn tới đây, họ đã nhất quyết không đi.

-Cái thằng bé Tiểu Xuyên này, rốt cuộc có trị được hay không, thật là sốt ruột chết đi được!

Tần Minh đi tới đi lui.

Tứ thúc công rất bất mãn:

-Gia chủ, sao anh lại để cho nó làm xằng bậy như vậy? Ngâm chân thì có hiệu quả gì chứ? Nó chỉ giúp khơi thông khí huyết, chứ hoàn toàn không có tác dụng gì lớn.

-Ông nội, hay là để cháu đi gõ cửa? Đã hơn một tiếng đồng hồ rồi, lẽ ra phải xong rồi chứ? Cứ lãng phí thời gian như thế này, e rằng Christopher tiên sinh sẽ càng tức giận.

Đúng lúc này, đột nhiên từ hành lang vọng tới tiếng nói cười vui vẻ.

-Ôi! Cảm tạ thượng đế! Quá sức thần kỳ! Tôi có cảm giác nếu bây giờ mà quay về Thụy Điển, sẽ có thể tham gia thi đấu bóng đá cộng đồng được rồi!

Christopher mang đôi vớ chất lượng kém của tiệm, thậm chí ngay cả giày cũng không mang, giẫm chân lên nền gạch mà chạy ra ngoài!

Quả thật ông ta đã rất lâu rồi mới cử động linh hoạt được như vậy, cho nên phấn khởi chạy một vòng quanh đại sảnh, không ngừng vung vẩy hai tay, nhanh nhẹn như đã khôi phục được tuổi thanh xuân!

Già trẻ lớn bé của Tần gia mắt tròn, mắt dẹt nhìn nhau, trên mặt mọi người như khắc lên bốn chữ: “Không có khả năng!”

-Đây...đây là...

Tứ thúc công muôn ngắt xiu, chuyện này đã kích quá lớn vào sự tin tưởng của ông ta.

Tần Hán cũng nhìn chăm chăm, không dám tin tưởng, cũng không nói nên lời.

Hai cha con Tần Uy, Tần Hà như vừa bị ăn một cái tát, từ trong phổi, như có luồng khí sắp nổ tung, nhưng lại phải gượng gượng vui cười.

-Christopher tiên sinh, ngài...hoàn toàn khôi phục rồi sao?

Tần Minh vui mừng hỏi.

-Đúng vậy! Thật là lợi hại! Chăm sóc sức khỏe, tốt lắm!

Christopher giơ ngón tay cái lên, đi tới trước mặt Tần Xuyên, kích động hoa tay múa chân, tạo hình thành một trái tim, nói:

-Xuyên, I love you!

Một tay ôm eo Liễu Hàn Yên, một tay Tần Xuyên cầm miếng dưa hấu do cửa tiệm tặng cho, vừa đi vừa ăn.

Thấy Christopher “tỏ tình”, Tần Xuyên trịnh trọng gật đầu, vể mặt chân thành đáp lại:

-I love you, too!

Chỉ có điều, Tần Xuyên lại nghiêng đầu hôn đánh chụt lên má Liễu Hàn Yên.

Đám người của Tần gia cảm thấy trời đất như quay cuồng, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Sao đột nhiên hai người lại “tình như lửa nóng” như vậy?!

Hơn nữa, lần đầu tiên họ trông thấy Tần Xuyên công khai ôm Liễu Hàn Yên, lại còn hôn cô!

Đám con em trẻ tuổi của Tần gia vốn nghĩ là Liễu Hàn Yên hoàn toàn không coi trọng Tần Xuyên, nhưng lúc này đã thấy, “Nữ Thần” trong mắt bọn họ, đã bị cái tên nhà quê kia đoạt mất rồi!

Tần Hà thấy cảnh đó, mắt như bốc lửa, dựa vào cái gì mà tên đó lại may mắn như vậy?

Không nói bỗng dưng hăn cưới được một người đẹp như Hằng Nga giáng thế, hôm nay gặp phải tình cảnh cùng đường như vậy, vậy mà hăn vẫn có thể mèò mù vớ cá rán, giải quyết được vấn đề nhanh như vậy.

Tất cả mọi người đều nghĩ không ra, chỉ có Liễu Hàn Yên đỡ đỡ liếc nhìn chòng, rồi đưa tay lau mặt, bởi vì bị dính nước dưa hấu của hắn!

-Chuyện này thật sự quá tà dị! Chỉ cần thực hiện một biện pháp chăm sóc sức khỏe bình thường, lập tức bình phục như cũ!

Thất thúc công bụng bự kêu lên, nói thay cho suy nghĩ của rất nhiều người.

Hai cao thủ hàng đầu của Tần gia, phối hợp dùng châm cứu và tiên thiên chân khí đều vô tác dụng, rốt cuộc chỉ cần mát xa một lúc trong tiệm ngâm chân ở thị trấn, lập tức khỏi hẳn! Chuyện này...rốt cuộc có cái gọi là lễ công bằng không vậy?

Thế này thì còn ai cần tới bác sĩ? Tất cả mọi người cứ đi ngâm chân là xong!

Tâm lý của Tần Hàn vốn rất vững vàng, nếu là người khác, e rằng đã vội quay đầu tránh đi rồi!

Tần Uy cố nở nụ cười, tới gần, nói:

-Christopher tiên sinh, chúc mừng ngài. Rốt cuộc ngài đã bình phục, khiến cho trong lòng chúng tôi như hất đi được một gánh nặng.

-Không không không...Là tôi quá làm phiền mọi người chứ! Rất xin lỗi các vị của Tần gia, nếu tôi biết chỉ cần đi một lần tới tiệm ngâm chân, là có thể chữa khỏi bệnh, thì tôi đã không cáu kỉnh. Đây là do tôi không tìm hiểu kỹ càng, sau này tôi muốn nghiên cứu kỹ càng về biện pháp chăm sóc sức khỏe của Hoa Hạ!

Christopher rất xúc động, cảm thấy một quốc gia có nền văn minh cổ như Hoa Hạ, thật sự là có nhiều tri thức thật thâm ảo, quả nhiên là cao thủ trong dân gian!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 286: Thế Giới Hai Người

Người của Tần gia dở khóc dở cười, đây rốt cục là vì làm vẻ vang đất nước hay nói dối bạn bè quốc tế vậy?

Đi ra khỏi cửa tiệm matxa chân, Christopher cũng không có ý quay về Tần gia, định buổi tối ngồi máy bay trở về Thụy Điển.

Khi ở ngoài cửa, Christopher có thể nói là lưu luyến chia tay Tần Xuyên, hai người dùng tiếng Anh trò chuyện với nhau khiến những người Tần gia khác trở thành nhân vật phụ.

Mãi cho tới khi Christopher rời khỏi, người Tần gia mới đi tới.

- Tiểu Xuyên, rốt cục cháu đã làm gì? Tình hình của Christopher tiên sinh sao rồi? Sao matxa chân một lúc đã khỏi rồi?

Tần Minh hỏi.

Tần Xuyên cười hì hì:

- Dù nói thì mọi người cũng không hiểu được, vẫn là thôi đi!

- Hừ, chữa tốt cho người khác liền vênh mặt, cháu không nói sao biết mọi người không hiểu?

Tần Hán cau mày nói.

Tần Xuyên vứt vỏ dưa hấu vừa ăn hết ra:

- Vậy cháu nói đơn giản một chút, đạo lý kỳ thực rất đơn giản...

Cơ thể người hấp thu hai khí Âm Dương, dương chủ trên chủ ngoài, âm chủ dưới chủ trong, Âm Dương hòa hợp, thân thể mạnh khỏe. Chris thì sao, hai khí Âm Dương trong cơ thể không cân đối, trong ngoài không thông, trên dưới không thông, khiến chi khí mạch ông ta phân loạn, tay chân mất dần tri giác.

Vì vậy cháu dùng phương pháp matxa chân để kích thích tam dương ngũ hội(bách hội), khiến cho hai khí Âm Dương trong cơ thể tìm được sự cân đối, do vậy mà khôi phục.

Cả đám người Tần gia nghe xong đều nhú mào, đạo lý này với họ mà nói đều không khó hiểu.

Thế nhưng đơn giản như vậy đã có thể chữa tốt, sao bọn họ lại không làm được?!

- Chỉ dễ dàng như vậy? Có phải cháu không nói ra điểm mấu chốt nào đó?

Tứ thúc công hỏi.

Tần Xuyên bĩu môi, chỉ vào trong tiệm:

- Mọi người cảm thấy những nhân viên trong tiệm này có thể phóng ra chân khí mạnh mẽ sao?

Cả đám người đưa mắt nhìn nhau, bọn họ đương nhiên không cho rằng nhân viên trong tiệm này có thể là cao thủ cổ võ gì cả.

Trong lúc này, mọi người dù cảm thấy trong chuyện này có gì đó cổ quái nhưng lại không biết hỏi như nào.

Dựa theo quy định, sau khi tế bái tổ tông, Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên còn phải ngủ ở Tần gia.

Đoàn xe trở về Tần gia, Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên ngồi ở phía sau xe, nhỏ giọng trò chuyện.

- Rốt cục ông ta có bệnh gì?

Liễu Hàn Yên có chút hiếu kỳ, rốt cục mở miệng hỏi ông xã thần bí.

Tần Xuyên ôm lấy bả vai cô, để cô nàng sát vào một chút, thấp giọng cười khê:

- Lúc đầu anh nói chuyện với ông ta về chuyện bị thương năm đó. Ông ta nói tay chân mình đều bị đạn bắn xuyên qua, khiến xương cốt bị thương, sau đó ngâm mình ở Bắc Băng Dương mười mấy giờ.

Lúc đó anh đã khẳng định ông ta bị khí lạnh nhập thể, hơn nữa không chỉ bị thương kinh mạch mà còn bị thương xương cốt. Sở dĩ chân khí và châm cứu bọn họ dùng không thể chữa khỏi hẳn là do chân khí của họ dương hỏa không đủ vượng, thứ hai là tìm sai vị trí.

Đôi mắt dễ thương của Liễu Hàn Yên chớp chớp:

- Cho nên anh dùng chân khí khu trừ hàn khí trong xương cốt ông ta?

- Kỳ thực cũng chỉ tương đương làm nóng cốt cách của ông ta, lại khiến một số vị trí bị thương khôi phục sức sống. Chỉ cần không chết chân khí cho tốt, tìm đúng vị trí thì việc này không khó.

Tần Xuyên nói.

Liễu Hàn Yên lập tức hiểu ra, ngoài miệng không nói nhưng trong lòng rất bội phục Tần Xuyên. Hẳn có thể từ trong vài câu nói của Christopher, tìm ra được nguyên nhân căn bệnh.

- Bà xã, em không khích lệ anh một chút sao?

Tần Xuyên chờ mong hỏi.

Liễu Hàn Yên đẩy tay Tần Xuyên ra khỏi vai mình, yên lặng nhìn ra ngoài

cửa sổ không nói gì, hiển nhiên là không có ý định kích lệ.

Tần Xuyên tiếc nuối một hồi, tuy rằng thoạt nhìn Liễu Hàn Yên rất ‘phối hợp’, nhưng nói trắng ra là cô cũng chỉ như một người máy, phối hợp nhưng không có bao nhiêu tình cảm ở bên trong.

Thủ đô, hội sở thời đại Vàng.

Trong một căn phòng hoàng gia quý tộc duy nhất, một cô nàng ăn mặc khiêu gợi đang ca hát.

Trên ghế salon, có một thanh niên tướng mạo thanh tú, làn da trắng nõn, như bước từ trong tranh vẽ ra đang ôm hai cô nàng, để cho đối phương mớm rượu, mớm hoa quả cho mình.

Người này tuy rằng mặc đồ hàng hiệu xa hoa, lại có người đẹp làm bạn nhưng sắc mặt có phần âm trầm.

Bên cạnh, một người đàn ông đeo kính báo cáo:

- Vân thiếu gia, tôi đã phái người đi điều tra, điện thoại của chúng đặt trong xe, nhưng người thì không thấy đâu, tín hiệu GPS cũng không thấy, quả thực như bốc hơi khỏi thế giới này vậy!

- Có phải là không muốn làm chuyện này nên đã chạy trốn rồi không?

Một tên tùy tùng khác nói.

Người trẻ tuổi ngồi giữa chính là tiểu công tử Long gia, Long Ngạo Vân.

Gã phái người tới thành phố Đông Hoa chờ đợi, chờ tin tức xử lý Tần Xuyên quay về. Cũng không biết vì sao vợ chồng Tần Xuyên cùng trở về Tần gia, nhưng lại không thấy người của gã báo cáo tin tức.

Cho người đi thăm dò mới phát hiện hai tên này đã không thấy bóng dáng đâu cả!

Loại lâu la giống con rệp này đương nhiên gã chẳng thèm quan tâm, nhưng điều khiến gã căm tức chính là đại thiếu gia phế vật của Tần gia mà dám nhúng chàm người con gái gã vừa ý: Nạp Lan Thấm!

Vừa nghĩ tới Nạp Lan Thấm phong tư trác việt, ánh mắt gợi cảm đòi mạng người, trong mắt gã muốn phóng lửa, phía dưới cứng ngắt!

- Con mẹ nó... Tao muốn thẳng họ Tần kia cút xa một chút! Dám ôm người phụ nữ tao muốn để khiêu vũ, quả thực muốn chết mà! Về phần hai tên kia sao rồi, tao không quan tâm!

Long Ngạo Vân trợn mắt nói.

Tên quân sư quạt mo đeo kính mắt kia đột nhiên nói:

- Vân thiếu, chúng ta phải người tới, rất có thể chúng sẽ không coi vào đâu. Dù sao hiện giờ Tần gia và Liễu gia thông gia, tên họ Tần kia e là cho rằng bản thân có chút trọng lượng. Không bằng chờ tới tháng sau, hẵn ta tới thủ đô bãi phỏng Liễu gia, chúng ta tìm cơ hội hện hẵn ra ngoài một chuyến, cho hẵn biết thế nào là lễ độ.

Long Ngạo Vân nghe xong, nheo mắt, nhếch miệng cười tà:

- Được... Thú vị lắm! Thủ đô chỉ còn một đám nhát chết, đang lo không có người chơi đùa.

- Vân thiếu, ai dám đối đầu với ngài chứ, như vậy chẳng phải là tìm chết sao?

Một tên tùy tùng khác vỗ mông ngựa.

Long Ngạo Vân đặc ý nhéo vị trí mẫn cảm của hai cô nàng bên cạnh, nói:

- Chút nữa cùng tao đi shopping, đã lâu rồi tao không mua trang sức tặng Nạp lan rồi, giúp tao chọn vài sản phẩm mới tặng cho cô ấy! Tao không tin cô ta có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của Long Ngạo Vân này!

Sau khi trở về Tần gia, Liễu Hàn Yên bị Tần Hán gọi đi, dường như là nói chuyện gì liên quan tới hai gia tộc.

Tần Xuyên cũng không có hứng thú tham gia cuộc đối thoại này, định đi dạo chơi xung quanh khu vực của Tần gia.

Đúng lúc này, Tần Cầm đột nhiên gọi điện thoại, hỏi hẳn đang ở đâu, có thời gian gặp mặt không.

Tần Xuyên đang lo không có hướng dẫn viên du lịch, lập tức đồng ý, ngồi xe đi tới nơi ở đẹp nhưng tĩnh mịch của Tần Cầm.

Vốn tưởng rằng em gái có lòng tốt muốn dẫn hẳn đi du ngoạn xung quanh, không ngờ tới Tần Cầm liên hệ giúp Lăng Lạc Tuyết.

Lăng Lạc Tuyết trở về Lăng gia một chuyến, sau đó lại tới Tần gia dường như dung nhan thanh tú hơn một chút.

Mái tóc đen, mặt mộc không trang điểm, áo sơ mi cổ xếp trắng phau, phối hợp chiếc váy ngắn màu vàng tươi, không hề nhìn ra dấu vết giả trai khi trước, rất giống em gái nhà bên, hoa hậu giảng đường đại học.

- Anh tới rồi.

Lăng Lạc Tuyết từ trên ghế đá đứng dậy, khi nhìn thấy Tần Xuyên thì trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, khẽ mỉm cười, trên mặt hơi đỏ ửng.

Tần Xuyên có chút buồn bực:

- Tiểu Tuyết hả, là cô tìm tôi?!

Lần trước hai người bất hòa với nhau, Tần Xuyên còn tưởng cô nàng này cố ý trốn tránh mình, không muốn gặp nhau nữa.

Lăng Lạc Tuyết khẽ gật đầu:

- Ừm, biết rõ anh ở đây, vì vậy mới hẹn gặp anh.

Tần Cầm một bên ưu thương nói:

- Anh, chị Lạc Tuyết sắp về Thần Kiếm môn rồi, tới đây để tạm biệt chúng ta.

- Trở về Thần Kiếm môn? Cô không đi học cùng Cầm nữa sao?

Tần Xuyên cảm thấy bất ngờ.

Lăng Lạc Tuyết nhún vai:

- Vốn sợ Cầm nhi bị người bắt nạt, nhưng hiện giờ có anh bảo vệ rồi, tôi cảm thấy không có vấn đề gì nữa.

- Ừm...

Tần Xuyên gật đầu.

Hai người nhìn nhau, kỳ thực đều có lời muốn nói nhưng lại không biết nói từ đâu, trầm mặc một hồi, không khí có vài phần xấu hổ.

Tần Cầm dường như lính ngộ ra điều gì, cười hì hì:

- Em hơi mệt, vào nhà nghỉ đây, hai người nói chuyện đi.

Cô bé nói xong lập tức trở lại căn phòng cổ kính, đóng cửa lại, dường như là cố ý tạo thế giới của riêng hai người.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 287: Bảo Bối Thần Bí

Hai tay Lăng Lạc Tuyết không biết đặt ở đâu. Trước đây cô đều mặc quần, tay xỏ vào túi, giống như con trai vậy. Nhưng hiện giờ mặc váy, có phần không biết làm sao.

- Ngồi... ngồi đi.

Lăng Lạc Tuyết thấp giọng nói.

Tần Xuyên cười cười:

- Cô đột nhiên trở nên dịu dàng như vậy khiến tôi khó lòng thích ứng đó!

Khuôn mặt Lăng Lạc Tuyết nóng lên, thở phì phò, trừng mắt nhìn hằm, lớn tiếng hỏi:

- Hung dữ mới được sao?

Tần Xuyên càng hoảng sợ, dờ khóc dờ cười:

- Đại tỷ, đừng dọa trái tim nhỏ yếu của tôi mà!

Lăng Lạc Tuyết phát hiện đột nhiên mình không khống chế nổi bản thân, hối hận đồng thời có chút u oán. Tất cả đều do thằng này kích thích mình, mặc váy vào đúng là khiến bản thân thay đổi mà.

Đã sắp phải đi rồi còn chọc mình mất hứng.

Sau khi hai người ngồi xuống, Lăng Lạc Tuyết hít một hơi sâu, đi thẳng vào vấn đề:

- Chuyện của Tống Kiệt là do anh làm sao?

Tần Xuyên nheo mắt, hẳn biết cô nàng này nhất định sẽ hỏi, dù sao Tống Kiệt chết quá mức trùng hợp. Ngày đó bọn họ vừa nói chuyện khả năng giết chết Tống Kiệt, sau đó Tống Kiệt liền chết.

Tần Xuyên có thể phủ nhận, nhưng hẳn cảm thấy như vậy chính là lừa gạt Lăng Lạc Tuyết, nhưng hẳn không thể trực tiếp thừa nhận, chuyện này quá mức miễn cảm.

Vì vậy Tần Xuyên chỉ cười cười, không trả lời.

Nhưng Lăng Lạc Tuyết không phải người ngu, chứng kiến thái độ của Tần Xuyên như vậy, trong lòng đã khẳng định đó nhất định là do thằng này làm!

Lăng Lạc Tuyết hốc mắt đỏ lên, có chút kích động, hồi lâu sau mới nói lên lời:

- Anh... Anh quá xằng bậy rồi, nhớ đâu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, anh biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào sao?

Hôm đó có Long Hồ sơn Lục Nguyên đại trưởng lão có mặt, đó không phải là một nhân vật bình thường. Hơn nữa ở xung quanh bệnh viện bất cứ lúc nào cũng có thể bị quân đội vây quanh.

Tần Xuyên cười nhạt một tiếng, trên mặt bàn có ấm trà, hẳn tự rót một chén, uống một ngụm.

- Cô không cao hứng sao?

Tần Xuyên hỏi.

Lăng Lạc Tuyết lắc đầu:

- Tôi không biết. Vốn tôi cho rằng đời này nhất định không tránh thoát khỏi

vận mệnh, nhất định sẽ bị ép gả vào Tống gia... Nhưng trong nháy mắt kịch bản đã được sửa đổi. Hiện giờ tôi còn không rõ tương lai sẽ như nào, nhưng giờ tôi cảm thấy rất nhẹ nhõm.

Lăng Lạc Tuyết mấp má cặp môi đỏ mọng, ánh mắt rực sáng nhìn Tần Xuyên.

- Anh... vì tôi mới mạo hiểm như vậy sao?

Lăng Lạc Tuyết hỏi xong vấn đề này, tim nhảy loạn như nai con, thậm chí buồn bực vì sao chính mình lại có thể hỏi vấn đề này được chứ!

Tần Xuyên cũng không biết giải thích như nào, kỳ thực mục đích duy nhất của hắn là khiến tai họa ngầm tương lai biến mất, những thứ khác đều là thứ yếu.

- Kỳ thực... cũng không có gì.

Tần Xuyên thành thực nói.

Những lời này rơi vào trong tai Lăng Lạc Tuyết chính là lời chấp nhận, cô không tránh khỏi nở một nụ cười ngọt ngào.

Khuôn mặt cô tươi cười rạng rỡ, xinh đẹp như một bông hoa trên núi tươi mơn mớn. Rất khó tưởng tượng cô nàng tomboy này lại có thời điểm mê người như vậy.

Trong khoảnh khắc này, Tần Xuyên cũng ngẩn ngơ nhìn cô.

Lăng Lạc Tuyết phát hiện ánh mắt Tần Xuyên, lập tức khẳng định suy đoán trong lòng. Cô cảm thấy hôm nay mình mặc váy tới đây đúng là quá sáng suốt!

- Này, anh đừng nhìn tôi chăm chăm như vậy chứ.

Lăng Lạc Tuyết nói.

Tần Xuyên sờ sờ đầu:

- Ha ha... Tôi đã sớm nói rồi, cô ăn mặc như này rất xinh đẹp...

Những lời này nói ra, khuôn mặt Lăng Lạc Tuyết càng đỏ hơn.

Thấy không khí ngày càng mập mờ, Tần Xuyên đành phải nói sang chuyện khác:

- Cô không cần phải kết hôn nữa, sao lại trở về Thần Kiếm môn?

Lăng Lạc Tuyết như trút được gánh nặng, thở dài một hơi, nhỏ giọng nói:

- Bởi vì quan hệ thông gia bị sụp đổ, phía bên Tống gia cũng không quan tâm tới tôi, quan hệ giữa tôi và người nhà cũng không tốt. Thay vì ngày ngày phải đối mặt với họ, còn không bằng trở về sư môn tiếp tục tu luyện.

Bởi vì sang năm là Chân Long đại hội, sáu tháng cuối năm còn có thi đấu thể gia vô cùng quan trọng, tôi phải đại biểu cho sư môn tham gia, còn phải đại biểu cho gia tộc tham gia. Nếu không cố gắng e là đến khi đó sẽ bị mất mặt...

Nói tới đây, Lăng Lạc Tuyết chớp mắt mấy cái, hỏi:

- Tần Xuyên, anh lợi hại như vậy, vì sao người của Tần gia dường như đều không biết? Cổ võ Tần gia đã xuống dốc nhiều năm, nếu để anh tham gia Chân Long đại hội, khẳng định sẽ có cơ hội cao tiến vào top10.

Tần Xuyên bĩu môi:

- Nguyên nhân chuyện này rất phức tạp, dù sao tạm thời tôi muốn ít xuất hiện một chút. Chỉ có điều vì sao cô đại biểu sư môn tham gia Chân Long đại hội mà không phải là đại biểu cho Lăng gia?

Lăng Lạc Tuyết sững sờ:

- Anh không biết quy tắc của Chân Long đại hội sao?

Tần Xuyên lắc đầu, hẳn chỉ biết thi đấu thể gia, cũng không biết về Chân Long đại hội đấu võ tìm ra mười đại thiên tài.

Lăng Lạc Tuyết giật mình, giải thích:

- Chân Long đại hội do quốc gia tổ chức, mục đích là vì giới cổ võ. Nguyên nhân ban đầu là vì tìm ra thanh niên tài俊 có thực lực mạnh mẽ, nhưng ba bốn lần gần đây thì ngày càng được các vị thủ trưởng chú ý, càng thêm vinh dự hơn.

Dựa theo quy tắc, mỗi lần đều có 50 người dự thi. Mười đại môn phái, kể cả tam tông, mỗi môn phái có thể phái ba đệ tử trẻ tuổi dưới 25 tuổi tới tham gia.

Mà top 10 cổ võ thể gia chỉ có thể phái ra một đệ tử. Mười danh sách còn lại do quốc gia đặc biệt lựa chọn, những người bình thường vì thực lực không được tốt lắm, thuần túy chỉ vì tới đó để nổi danh, dựa vào quan hệ mới lên sân đấu tỷ thí một phen.

Tần Xuyên nghe xong mới biết rõ về Chân Long đại hội.

Bởi vì mười đại môn phái là nơi chuyên bồi dưỡng nhân tài cổ võ, mà cổ võ thể gia thì kỳ thực có rất nhiều đệ tử không chuyên chú tới chuyện này, cho nên các môn phái mới có nhiều danh ngạch hơn.

Lăng Lạc Tuyết với tư cách là đệ tử Thần Kiếm môn, thực lực xuất chúng, đương nhiên Thần Kiếm môn nguyện ý để cô chiếm một slot.

Đồng thời Lăng gia cũng vui vẻ làm vậy, để Lăng Lạc Tuyết đại biểu Thần Kiếm môn, còn Lăng gia có thể phái thêm một đệ tử đi tham gia. Như vậy tương đương Lăng gia có hai đệ tử tham gia.

Lăng Lạc Tuyết tiếp tục nói:

- Tặng thưởng của Chân Long đại hội cũng được chú ý. Bởi vì đại biểu cho

vinh dự quốc gia cho nên thưởng rất hậu hĩnh. Lần trước Cơ Vô Song đứng đầu không chỉ trở thành vị tướng quân thứ sáu trong Thiết Phù Đồ, hơn nữa Cơ gia còn chiếm được một cục Thiên Ngoại hàn thiết khai quật khảo cổ được.

- Thiên ngoại hàn thiết?!

Tần Xuyên không khỏi giật mình, hắn đã đọc không ít sách cổ, biết được một số thần binh lợi khí đều do kim loại luyện ra từ thiên thạch chế tạo thành.

Vật như vậy xưa nay có thể nói có thể gặp chứ không thể cầu. Nếu có nó rất có thể chế tạo ra Can Tướng, Mạc Tà thời nay!

Với kiếm khách mà nói, kiếm bình thường kỳ thực không có bao nhiêu tác dụng với kiếm khách cả. Nhưng nếu có một thanh danh kiếm do vẫn thiết tạo thành, có thể thừa nhận tất cả uy lực của kiếm khách, vậy chẳng khác nào như hồ thêm cánh vậy!

- Rất lợi hại nha. Vì việc này sư phụ còn phạt tôi cấm bế, bởi vì không thay sư môn cướp được khối vẫn thạch kia.

Lăng Lạc Tuyết lắc đầu thờ dài.

Tần Xuyên thành thực gật đầu, đúng là hắn cũng có phần động lòng:

- Dựa theo lệ cũ thì phần thưởng lần này cho dù không phải rất tốt thì cũng phải tương đương năm trước đi.

Trong mắt Lăng Lạc Tuyết lóe lên tinh mang:

- Đúng vậy. Kỳ thực hai năm gần đây tôi nghe nói có không ít thiên tài, nhưng tất cả mọi người đều không chịu lộ diện, muốn ẩn dấu thực lực để chiếm đoạt vị trí đứng đầu Chân Long đại hội lần này.

Một nguyên nhân trong đó chính là vì vị trí đứng đầu Chân Long đại hội lần này sẽ khiến môn phái hoặc gia tộc của họ tham gia việc nghiên cứu một bảo bối

nào đó. Đó là một bảo bối mà quốc gia nghiên cứu hơn 20 năm cũng không có thành quả gì...

- Bảo bối nghiên cứu hơn 20 năm? Thứ gì vậy?

Tần Xuyên cảm thấy hứng thú, lần đầu tiên hẳn nghe thấy chuyện này.

Lăng Lạc Tuyết lắc đầu:

- Tôi cũng không biết, là do sư phụ tôi nhắc tới. Ngay cả ba vị tông sư bọn họ cũng chưa thấy qua vật này.

Vốn đây là cơ mật quốc gia cao nhất, nhưng do nghiên cứu không có thành quả nên mới định công khai một bộ phận, để cho có thêm nhiều bên tham gia nghiên cứu bảo bối này... Lần Chân Long đại hội này chính là cơ hội tham gia nghiên cứu.

Tần Xuyên càng nghe càng cảm thấy mơ hồ, chỉ là cơ hội tham gia nghiên cứu đã có thể đánh đồng với Thiên ngoại hàn thiết?

Lăng Lạc Tuyết tiếp tục nói:

- Cần biết Hoa Hạ chúng ta đang phát triển rất nhanh. Vào thời đại hòa bình, tất cả mọi người có thể an tâm tu luyện, hơn nữa rất nhiều người bắt đầu bỏ tiền ra mua được vật có ích với việc tu luyện để hỗ trợ tu luyện.

Năm năm trước, ba người Cơ Vô Song, Liễu Hàn Yên và tôi có ưu thế rất rõ ràng. Nhưng nếu như là lúc này, trình độ của Cơ Vô Song khi đó kỳ thực không coi vào đâu cả.

Cho nên nếu như tôi không trở về môn phái, tu luyện của tôi e là không đuổi kịp. Nhưng mặc kệ như nào, tu luyện dù vất vả thì cũng thoải mái hơn bị gả vào Tống gia...

Tần Xuyên cảm thấy khó hiểu:

- Cô đạt tới cảnh giới này phần lớn đều dựa vào bản thân lĩnh ngộ, còn cần địa điểm mới có thể tu luyện sao? Chẳng lẽ là trở về Thần Kiếm môn có thể ăn thiên tài địa bảo gì đó?

- Trên đời này sao có nhiều linh dược như vậy chứ. Chỉ là Thần Kiếm môn có Thiên Kiếm trì, có thể hỗ trợ tôi lĩnh ngộ kiếm ý... Kiếm ý, anh có hiểu không?

Lăng Lạc Tuyết có chút đắc ý, vung tay trái lên, một luồng kiếm khí sắc bén phóng ra.

Tần Xuyên dở khóc dở cười, cô nàng này lại hỏi mình có hiểu kiếm ý hay không? Nếu lộ cảnh giới kiếm ý của mình ra, e là dọa cô nàng này mắc bệnh tim mất!

- Thiên Kiếm trì là thứ gì?

Thứ Tần Xuyên quan tâm chính là thứ này, mỉm cười hỏi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 288: Tác Dụng Phụ

Lăng Lạc Tuyết tính cách sáng khoái, cho dù đã ăn mặc như con gái nhưng bản sắc không hề thay đổi. Hôm nay nhìn Tần Xuyên thấy càng thuận mắt hơn, đương nhiên không gì biết mà không nói cả.

- Đó là một đầm lạnh phía sau núi của Thần Kiếm môn, không cho phép bất kỳ ai tùy tiện tiến vào. Chỉ khi chuông môn cho phép mới có thể đi vào cấm địa.

Các đời tổ sư tìm kiếm khắp cả Hoa Hạ, tìm được hơn một ngàn thanh danh kiếm qua các triều đại. Những danh kiếm này tuy đa phần đều hỏng, gãy, thậm chí gỉ sét nhưng trên thân chúng vẫn lưu lại một tia kiếm ý của các đời chủ nhân.

Các đời tổ sư sau khi cho những thanh kiếm này vào đầm lạnh, trong đầm lạnh có hơn ngàn loại kiếm ý cùng hội tụ. Chỉ cần người có thiên phú kiếm đạo, tiến vào Thiên Kiếm trì ắt sẽ đạt được thêm nhiều linh cảm.

Rất nhiều sư huynh sư tỷ của tôi đều đốn ngộ kiếm ý của bản thân trong Thiên Kiếm trì...

Tần Xuyên hiểu được, nhưng hắn không cho rằng tu luyện như vậy là tốt. Đốn ngộ cuối cùng cần nhờ bản thân, mượn kiếm ý do các tiền bối cao nhân lưu lại để kích thích linh cảm cuối cùng cũng chỉ có hạn.

Rất có thể chỉ là được một luồng kiếm ý dẫn dắt, sau đó chỉ vẽ theo kiếm ý sẵn có mà thôi!

Loại kiếm ý không phải thuần túy của riêng mình này sẽ có rất nhiều công xiềng, không dễ tăng lên.

Đương nhiên nếu như không theo đuổi cực hạn của kiếm đạo, vậy lĩnh ngộ một môn kiếm ý cũng không tồi, thậm chí có thể nói là rất giỏi.

Cũng không phải ai cũng như Tần Xuyên, từ nhỏ đã có được thiên phú kiếm đạo kinh khủng trái thói thường.

Chỉ có điều Tần Xuyên cảm thấy nếu như tương lai có cơ hội tới Thần Kiếm môn thì cũng có thể tới đó thăm thú một chút. Hẳn không cần lĩnh ngộ kiếm ý của người khác, nhưng cảm thụ một chút có lẽ cũng tạo thành trợ giúp cho việc đề cao kiếm ý của bản thân.

Nhưng trước mắt thì Tần Xuyên không cần, bởi vì thân thể của hắn không chịu nổi cảnh giới kiếm ý, căn bản không phát huy ra thực lực tương xứng.

Nếu như tăng kiếm ý lên, rất có thể hắn chưa đánh ra chiêu thức thì bản thân đã thất khiếu chảy máu mà chết.

Cũng chính vì như vậy mà nhiều năm nay Tần Xuyên không chăm chú luyện kiếm, chỉ không ngừng tăng cao tu vị chân khí, rèn luyện thân thể.

- Sao hả, anh muốn cùng tôi về Thần Kiếm môn để kiến thức một phen không?

Trong mắt Lăng Lạc Tuyết có vài phần chờ mong.

Tần Xuyên ngẩn ra, vẫn là lắc đầu:

- Đợi sau đi, tôi còn phải báo danh tham gia thi văn trong gia tộc, thỉnh thoảng còn phải tới trường tham gia thi, cũng không rảnh.

Trên thực tế thì vài ngày nữa Tần Xuyên sẽ cùng Đường Vi ra nước ngoài, tới tổng bộ của Phoenix.

Lăng Lạc Tuyết lộ ra vẻ tiếc nuối, yên lặng đứng dậy:

- Vậy thì gặp lại sau, tôi phải đi rồi. Không biết bao giờ mới gặp lại.

Tần Xuyên cười, đứng dậy, giang hai tay ra:

- Tiểu Tuyết Nhi, có cần một cái ôm ấm áp để tạm biệt không?

Vốn hẳn chỉ định trêu đùa một chút, không ngờ sau khi do dự một chút thì Lăng Lạc Tuyết chủ động đi tới, ôm lấy hẳn!

Cơ thể mềm mại thơm tho trong lòng khiến Tần Xuyên kinh ngạc đến ngẩn ra, một chút sau mới khôi phục tinh thần, hai tay ôm lấy, vỗ nhẹ lên lưng cô.

- Sao đột nhiên lại nghe lời như vậy, tôi nghĩ cô sẽ mắng tôi không biết xấu hổ chứ.

Tần Xuyên nói.

Lăng Lạc Tuyết tựa đầu trên vai Tần Xuyên, hốc mắt hơi đỏ lên, thấp giọng thủ thỉ:

- Cảm ơn anh, Tần Xuyên...

- Cảm ơn tôi?

Tần Xuyên nghĩ nghĩ, chẳng lẽ là về chuyện của Tống Kiệt?

Nhưng khi Lăng Lạc Tuyết nói những lời tiếp theo thì Tần Xuyên mới biết mình đã nghĩ nhầm.

- Anh biết hông... Trước tôi còn có hai người anh, tôi là con gái nên người nhà đều đặt trọng tâm bồi dưỡng lên người các anh...

Lăng gia tôi nhiều đời tông quân, gia giáo rất nghiêm khắc, trọng nam khinh nữ. Từ nhỏ tôi đi theo sau hai người anh, ăn gì dùng gì đều là đồ thừa của họ cả.

Cha mẹ tôi nuôi nấng tôi như một thằng nhóc vậy, chưa từng quan tâm tôi

muốn mặc quần áo xinh đẹp nào, muốn dùng trang sức gì... Trong mắt họ, tôi chỉ là một đứa con gái sớm muộn gì cũng gả ra bên ngoài, một ngày nào đó sẽ trở thành người của gia tộc khác.

Cho nên từ nhỏ tôi đã rất phản nghịch, nhuộm tóc, đeo bông tai, thiếu nữ bất lương đánh nhau ở trường. Thậm chí khi đánh nhau thì hung ác hơn bất kỳ ai...

Kỳ thực tôi không có hứng thú gì với những chuyện này cả, tôi chỉ muốn bọn họ chú ý tới mình... Cho dù đánh tôi, mắng tôi cũng được... Đừng có coi tôi như không khí...

Lăng Lạc Tuyết khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt long lanh nhìn Tần Xuyên, mỉm cười:

- Cho dù sau này tôi được sư phụ nhìn trúng, tiến vào Thần Kiếm môn, bọn họ cũng chỉ bảo tôi tu luyện cho tốt, tranh thủ vinh dự cho gia tộc...

Từ nhỏ tới lớn không có bất kỳ ai quan tâm tới tóc tôi màu gì, tôi mặc gì, tôi như nào cả...

Tần Xuyên, anh là người đầu tiên bảo tôi mặc váy, thực sự tôi rất vui...

Những lời này của cô khiến Tần Xuyên không biết nói gì cho tốt.

Hắn không ngờ tới Lăng Lạc Tuyết có một tuổi thơ như vậy. Kỳ thực hắn chỉ cảm thấy Lăng Lạc Tuyết có điều kiện tốt như vậy, cách ăn mặc chẳng ra sao thì đúng là thật đáng tiếc.

Ai ngờ chỉ một yêu cầu đơn giản như vậy đã khiến Lăng Lạc Tuyết đợi hai mươi năm.

- Cô không hận cha mẹ hay gia tộc sao?

Tần Xuyên nheo mắt, giọng trầm thấp hỏi.

Lăng Lạc Tuyết đưa tay lau khước mắt ướt nước, cười nhẹ nhõm:

- Nhiều nhất chỉ tức giận, sao có thể hận cha mẹ người nhà của mình được? Nếu như ngay cả người thân của mình cũng hận, vậy sống trên đời này mệt mỏi tới mức nào.

Có lẽ họ đã làm sai rất nhiều chuyện, nhưng tôi cũng không làm đúng, ai cũng có chỗ khó nói và khổ tâm riêng, đơn giản chỉ do mọi người đứng trên vị trí khác nhau mà thôi.

Tần Xuyên ngạc nhiên, không ngờ Lăng Lạc Tuyết lại rộng lòng như vậy, điều này khiến hắn có chút xấu hổ...

Cũng không biết cha mẹ đẻ mình có phải có chuyện gì khổ tâm hay không, Tần gia vứt bỏ hắn hơn hai mươi năm lại tìm hắn về, có phải là có nguyên do gì khác.

Khi Tần Xuyên đang trầm tư, Lăng Lạc Tuyết đã tiêu sái vẫy tay nói lời từ biệt.

- Tôi đi đây! Tần Xuyên! Lần sau gặp mặt thực lực của lão nương nhất định cao hơn anh! Anh không được nói chuyện hôm nay tôi khóc ra ngoài đâu đó!

Lăng Lạc Tuyết khôi phục trạng thái bình thường, quay đầu, rời khỏi.

Tần Xuyên hiểu ý cười cười, đột nhiên phát hiện kỳ thực cô nàng này cũng rất đáng yêu.

- Tiểu Cầm, có phải sau này em muốn làm chó hay không?

Tần Xuyên nói xong, quay đầu nhìn về phía bộ cửa sổ phòng bên cạnh, nha đầu đang nằm sấp ở đó nhìn lên.

Đôi mắt đen nhánh của cô bé đảo quanh, vẫn luôn nhìn về phía ngoài, dáng vẻ khôi hài này khiến cho người khác phải yêu mến.

- Hì hì... Em chỉ muốn đưa mắt nhìn chị Lạc Tuyết đi thôi mà!

- Anh thấy lòng tò mò của em đang quấy rối.

Tần Xuyên lắc đầu.

Tần Cầm giả bộ không hiểu, mở cửa phòng ra:

- Anh vào phòng em ngồi một chút, em có việc muốn hỏi anh!

Dù sao Tần Xuyên cũng không có việc gì, đi vào gian phòng của em gái, nhìn ngó một chút.

Trong khuê phòng của Tần Cầm không thơm ngào ngạt như của các cô gái khác, trái lại có mùi vị thảo dược, chẳng trách trên người nha đầu này lại nồng mùi thuốc như vậy.

Thư phòng và phòng ngủ cùng một chỗ. Trong thư phòng có vài trăm bộ sách, rực rỡ muôn màu, chủ đề gì cũng có, khó trách Lăng Lạc Tuyết lại nói cô bé này là 'học bá'.

- Anh tới đây xem giúp em những phương thuốc này có vấn đề hay không.

Tần Cầm kéo Tần Xuyên, chỉ một đồng đơn thuốc đặt trên bàn sách.

Khi biết Tần Xuyên là một bác sĩ rất lợi hại, Tần Cầm muốn để Tần Xuyên xem giúp những loại thuốc mà mình uống hàng ngày liệu có thể cải tiến hay không.

Tần Xuyên cầm hơn mười đơn thuốc này, nhìn qua vài lần, nói:

- Sao nhiều đơn thuốc rác rưởi như vậy? Ai kê cho em đó?

- Tứ thúc công và ông nội...

Tần Cầm nhỏ giọng nói, le lưỡi.

Tần Xuyên không nói nhảm, cầm lấy một cây bút lông trên bàn, rất nhanh viết ra ba đơn thuốc.

Tần Cầm nhìn chữ viết của Tần Xuyên, hai mắt tỏa sáng. Bình thường cô cũng có luyện tập thư pháp, nhưng khi nhìn khắp những người trẻ tuổi thì không tìm thấy ai có chữ viết tinh xảo tuyệt luân, như nước chảy mây trôi lại tràn ngập vẻ phiêu dạt như này cả.

- Anh! Thư pháp của anh rất tốt đó!

Tần Cầm thậm chí muốn treo mấy phương thuốc này lên tường để thưởng thức.

Tần Xuyên bĩu môi, không khỏi đắc ý. Xem ra thư pháp của mình là một tuyệt chiêu đặc biệt, có tác dụng cực mạnh với các cô gái yêu thích văn học.

- Bốc thuốc dựa theo phương thuốc này, mỗi tuần chỉ cần dùng một lần, những loại thuốc khác thì không cần ăn, cam đoan tình trạng thân thể của em tốt hơn trước kia!

Tần Xuyên nói.

Đúng lúc này, phía ngoài sân truyền tới giọng nói ồm ồm:

- Phương thuốc gì lại lợi hại như vậy?

- Cha?

Tần Cầm nghe thấy, trên mặt nở một nụ cười đáng yêu, đi tới cửa, đón người đàn ông cường tráng kia vào.

Người tới chính là chú ba của Tần Xuyên, Tần Mãnh, cũng là tổng giáo tập cổ võ đường Tần gia.

Khuôn mặt Tần Mãnh tặc tăng, nhưng lại cười hòa ái với con gái nuôi Tần

Cầm, bàn tay lớn sờ sờ tóc con gái, cầm lấy ba phương thuốc kia, chăm chú xem.

Vừa thấy chữ viết trên đó, ánh mắt Tần Mãnh ngưng lại, có phần suy nghĩ nhìn Tần Xuyên.

- Thăng nhóc khá lắm... Chữ cũng như người, cháu ấn dấu sâu đó.

Tần Mãnh cười cổ quái. Thoạt nhìn thì y là một kẻ quê mùa, nhưng kỳ thực tâm tư rất tinh tế. Y biết rõ người có thể đạt tới cảnh giới thư pháp như này tuyệt đối không phải là một thằng nhóc sống trên núi tầm thường.

- Có cần khoa trương như vậy không, chẳng phải chỉ là vài đơn thuốc sao. Các người cho Cầm nhi uống nhiều loại thuốc mạnh như vậy, ngực em ấy cho đến giờ vẫn phẳng chính là vì tác dụng phụ của những phương thuốc này...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 289: Uyên Sồ

- Ai nha!

Tần Cầm vô ý thức dùng tay ôm lấy ngực, khuôn mặt nóng rát:

- Anh lại nói linh tinh rồi!

Da mặt Tần Xuyên rất dày, cười cười xoa tay nói:

- Không cần quá chú ý, hiện giờ rất nhiều người thích màn hình phẳng, Cầm nhi không cần lo lắng không gả được ra ngoài.

Nói xong, hần mặc kệ hai cha con nhà này, đi tới trước mấy giá sách, tìm thể loại mình ưa thích để vượt qua thời gian ở Tần gia.

Gần như mỗi ngày Tần Mãnh đều tới thăm con gái, Tần Cầm là bảo bối của y, thân thể yếu ớt nhiều bệnh, ngày nào không nhìn thì thấy lo lắng.

Trong nhà đột nhiên xuất hiện một bác sĩ tà môn như Tần Xuyên, đương nhiên y muốn để Tần Xuyên xem bệnh cho Tần Cầm.

Hôm nay Tần Xuyên viết ra phương thuốc, y chỉ nhìn một lần đã cảm thấy có chút huyền diệu. Tuy rằng nhiều chỗ không rõ ràng, nhưng dựa theo y lý cơ bản, theo lý thuyết y học thì cũng có thể thử một lần.

Nhưng Tần Mãnh vẫn chưa an tâm, lên tiếng hỏi:

- Tần Xuyên, cháu cảm thấy bệnh của Cầm nhi dùng phương pháp nào có thể trị tốt?

- Biện pháp thì có, chỉ có điều điều kiện chưa đủ.

Tần Xuyên sớm đã cân nhắc qua, một là đến ngày nào đó y thuật của hắn đạt tới cảnh giới hoàn toàn mới, hai là tìm được cỏ Phượng Ngô trong truyền thuyết.

Tần Mãnh thở dài:

- Cháu nói là cỏ Phượng Ngô sao? Cầm nhi đã nói với chú, thứ hư vô mờ mịt như vậy quả thực rất khó tìm.

Tần Xuyên tùy tiện cầm một quyển sách, lật xem, nói:

- Không cần lo lắng, có cháu ở đây thì dù Cầm nhi không thể khỏi hẳn, trong hai ba mươi năm cũng không có chuyện gì.

Tinh thần Tần Mãnh chấn động, hắn chưa nghe ai dám cam đoan như vậy cả! Nhưng Tần Xuyên hứa hẹn như vậy, tất phải có thực lực và lòng tin cực lớn!

- Được. Nếu cháu nói phương thuốc này lợi hại như vậy, chú sẽ để Cầm nhi uống phương thuốc này!

Tần Mãnh cẩn thận đọc ba tờ đơn thuốc, khi nhìn thấy một vị thuốc, Tần Mãnh nhíu mày.

- Ở đây ghi Thiên Sơn tuyết liên thì không vấn đề gì, nhưng phía sau cháu ghi 5000m, đây có ý gì?

- Độ cao so với mực nước biển.

Tần Xuyên ngẩng đầu lên nói:

- Thiên Sơn tuyết liên có nhiều khu vực mọc được, nhưng được hiệu đạt tới tiêu chuẩn thì độ cao phải đạt ngoài 5000m.

Tuyết liên trên thị trường đại đa số đều chỉ chừng 3000m, khi tìm được liệu cần phải cẩn thận một chút. Được liệu như tuyết liên, càng cao thì thân càng ngắn và nhỏ, nếu không hiểu thì hỏi người trong nghề là được.

Tần Mạnh sửng sốt một lúc, đây là lần đầu tiên ông ta nghe thấy phương thuốc có yêu cầu đặc thù với độ cao sinh trưởng của tuyết liên.

Nhưng thứ Tần gia không thiếu nhất là con đường dược liệu, dù sao tập đoàn Trường Sinh cũng sản xuất thuốc Đông Y, cho nên hoàn toàn không thành vấn đề.

Lúc này Tần Xuyên tìm được một quyển sách trên giá, hai mắt sáng ngời, lấy quyển sách xuống, cười hì hì:

- Cầm nhi, cho anh mượn quyển sách này nhé.

Tần Cầm bật cười:

- Anh, đây là quyển sách em đọc khi còn bé, sao anh còn đọc sách này chứ?

Tần Xuyên cười mà không nói, vẻ mặt thần bí.

- Dù sao thì có tác dụng là được!

Cầm sách, từ phòng Tần Cầm đi ra, Tần Xuyên định đi lên các ngọn núi ngắm cảnh, dù sao cũng còn khá lâu mới tối.

Vốn định đi ra khỏi sân nhưng sau khi nghe thấy cuộc đối thoại giữa Tần Mạnh và Tần Cầm lại khiến hấn dừng bước lại...

- Cha, tuyết liên độ cao ngoài 5000m hẳn là rất quý đi? Không cần xa xỉ như vậy đâu, con đã khiến gánh nặng trong nhà nặng như vậy rồi...

- Nha đầu ngốc, cho dù Tần gia chúng ta những năm nay cổ võ có phần suy thoái, nhưng không đến mức chút dược liệu cũng không mua nổi!

Tuyết liên là thứ không dính khói lửa nhân gian, rất xứng với bảo bối Cầm nhi của chúng ta. Tiểu tiên nữ nên hái loại tuyết liên tinh khiết nhất...

Rất khó tưởng tượng Tần Mãnh ngoại hình uy vũ sẽ nói ra những lời ấm áp như này. Nhưng Tần Xuyên nghe xong, không chỉ có sự cảm động, nhiều hơn nữa... là chấn động!!

Trong lòng Tần Xuyên rung động, trong đầu hần lóe lên linh quang, nhưng lại không sờ ra manh mối...

Rốt cục là vấn đề gì... Điểm mấu chốt nằm ở đâu...

Ánh mắt Tần Xuyên lúc sáng lúc tối, võ trán một cái, rốt cục cũng nghĩ ra!

Huyết Hoàng công! Huyết Hoàng công!

Chẳng lẽ... đây chính là nguyên do khiến Huyết Hoàng công tiến triển chậm chạp?!

Nếu như phỏng đoán của hắn là chính xác, thì Huyết Hoàng công chính là một môn công pháp nghịch thiên.

Nói chính xác thì đã vượt qua phạm trù công pháp cổ võ bình thường!

Tần Xuyên không do dự quá lâu, hắn bước nhanh vào một khu rừng nhỏ không người, lấy điện thoại ra, gọi cho Đường Vi.

- Tiểu Xuyên Xuyên, chẳng phải là đang ở Tần gia sao? Sao còn có thời gian gọi điện cho em?

Đường Vi cười hỏi.

Ngữ khí Tần Xuyên có chút nghiêm túc:

- Tiểu Vi Vi, anh hỏi em, em có từng thử dùng một số thiên tài địa bảo để hỗ

trợ tu luyện Huyết Hoàng công hay không?

Đường Vi nghe thấy là chuyện liên quan tới việc tu luyện, không đùa giỡn nữa, nghiêm túc đáp:

- Thiên tài địa bảo loại gì? Nhân sâm? Linh chi? Hay là khoáng thạch hiếm thấy?

- Gì cũng được, chỉ cần ăn chứa tinh hoa trời đất.

Tần Xuyên nói rất mù mờ.

- Trước kia em từng dùng qua một số đan dược làm từ trung dược cực phẩm, nhưng ngoại trừ khiến khí huyết tràn đầy thì cũng không có tác dụng gì.

Đường Vi nói.

Tần Xuyên nheo mắt, hỏi:

- Vậy... Máu thì sao?

- Máu?!

Đường Vi có chút giật mình.

- Đúng vậy.

Tần Xuyên giải thích:

- Kỳ thực sở dĩ công pháp này có cái tên Huyết Hoàng công, anh cảm thấy hẳn là có hàm nghĩa đặc thù. Nó không phải được đặt tên tùy tiện, mà mẫu chốt của công pháp này đều được ẩn dấu trong hai chữ Huyết và Hoàng này.

Trong Thu Thủy của Trang Tử có nói: Uyên Sô đực từ biển Nam bay tới biển Bắc, không phải Ngô Đồng thì không đậu, không phải luyện thực thì không ăn, không phải suối nguồn thì không uống*.

*Giải thích: Uyên Sồ là tên khác của Phượng Hoàng. Luyện thực là gạo trúc(gạo tre), 50-100 năm mới kết hoa một lần, sau khi đơm hoa kết trái thì cũng chết đi, và không phải cây nào cũng có thể tạo thành gạo trúc được.

Đường Vi cũng là người thông minh, lăm bẫm:

- Chẳng lẽ... Huyết Hoàng công cần máu quý mới có thể tu luyện hiệu quả?!

- Đây chỉ là suy đoán của em mà thôi, bởi vì môn công pháp này có tốc độ tăng cường chân khí vô cùng chậm chạp so với công pháp khác, nhưng lại có uy lực mạnh mẽ, chuyện này rất mâu thuẫn!

Mà tiểu Vi Vi có từng nghĩ vì sao người tu luyện môn công pháp này đầu tiên, hội trưởng công hội Phoenix sẽ gây dựng một tổ chức sát thủ? Sao không phải là công hội mạo hiểm hay võ giả?

- Bởi vì chỉ có sát thủ... mới có thể không ngừng nhiễm máu!

Đường Vi cũng giật mình một cái.

Tần Xuyên cười gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng em từng nói người sáng lập công hội Phoenix cũng không thể tu luyện Huyết Hoàng công tới tầng quá cao, anh đoán điều kiện môn công pháp này quá mức hà khắc. Bằng không chính là không đủ hoặc là máu không đủ tốt!

Đường Vi trầm mặc, trái tim cô đang đập thành thịch. Nếu như tất cả là sự thực, dựa vào việc hấp thu tinh hoa huyết dịch mới có thể tăng tốc tu luyện, vậy môn công pháp này... quá tà ác!

Cô cũng không biết mình có nên tiếp tục tu luyện nữa hay không.

- Tiểu Vi Vi, bất kể như nào em cũng phải thử một lần. Anh biết em không muốn đả thương người vô tội, vậy em tìm một vài tên hung ác bại hoại, giết cũng

không có tổn thất gì.

Tần Xuyên nói.

Đường Vi do dự một chút:

- Vâng, để em nghĩ biện pháp.

Cô cảm thấy giết vài tên bại hoại thì cũng có thể tiếp nhận, dù sao cô đã giết quá nhiều người rồi.

Mấu chốt là nếu như tu vị trì trệ không tiến, cô sẽ không có cơ hội báo thù cho người nhà, trước mặt Thánh giáo, tu vị hiện giờ đúng là không chịu nổi một đòn.

Tần Xuyên tỉ mỉ thảo luận với Đường Vi cách thử như nào, không biết từ bao giờ thì sắc trời đã tối.

Cúp điện thoại, trong lòng Tần Xuyên cũng rất nặng nề, tự hỏi bản thân xem suy luận sai ở đâu.

Khi trở về nhà ăn Tần gia, không ít người đang đợi cơm hẵn, thấy hẵn chậm rãi đi tới, rất nhiều người có chút không vui.

- Chỉ là lập chút công lao, đã khiến tất cả mọi người chờ, đúng là không hiểu quy củ.

Có người cảm thấy Tần Xuyên vì chữa được cho Christopher mà vênh mặt với đời.

Tần Xuyên cũng mặc kệ, ngồi xuống ăn cơm, không nói câu nào.

Cũng may không có ai nguyện ý nói chuyện với hẵn cả, cơm nước xong cả hai vợ chồng quay về căn nhà của mình.

Sau khi tiến vào ‘phòng cưới’, Tần Xuyên mới khôi phục tinh thần. Bởi vì hẳn phát hiện Liễu Hàn Yên đang cởi quần áo ngay trước mặt hẳn...

Cô nàng này không coi ai ra gì, căn bản không quan tâm bị ông xã nhìn sạch, tất cả các vị trí đều hiện ra ngay trước mắt Tần Xuyên.

Phía dưới Tần Xuyên nhanh chóng cứng lên, nhưng khi nhìn thấy biểu lộ lạnh như băng của cô thì mới nhớ tới chính mình cũng không thể làm gì cả.

Liễu Hàn Yên rất tự nhiên đi tới cửa phòng tắm, nói:

- Chiều hôm nay... ông hỏi tôi vì sao còn chưa ấy ấy với anh.

Tần Xuyên dờ khóc dờ cười:

- Y thuật của lão già này cũng tạm được, nhìn ra em vẫn là xử nữ cũng rất bình thường.

- Tiếp tục như vậy... phía bên cha tôi cũng biết, e là chúng ta phải làm gì đó để ứng phó.

Liễu Hàn Yên nói.

Ứng phó?!

Tần Xuyên nuốt nước bọt ừng ực, nhìn mái tóc đen nhánh rủ xuống tận hông, nhìn bóng lưng xinh đẹp hoàn mỹ cùng khuôn mặt không chê vào đâu được, trái tim đập thình thịch.

- Bà xã... Em... Em muốn anh... giúp đỡ em sao?

Tần Xuyên không biết mình cười dâm đãng đến mức nào.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 290: Cả Đời Không Cười

Liễu Hàn Yên xoay người lại, không để ý việc dáng người hoàn mỹ hoàn toàn hiện ra trước mặt Tần Xuyên.

Cô chăm chú gật đầu:

- Anh có biện pháp nào không?

Tần Xuyên không nói hai lời, dùng tốc độ nhanh như chớp cởi quần mình ra, lộ ra vũ khí hạng nặng bên trong!

- Bà xã, anh rất khỏe mạnh!

Trần ngập tin tưởng chỉ vào thần binh của mình, vẻ mặt Tần Xuyên đầy cchinsh khí.

Cho dù với tố chất tâm lý của Liễu Hàn Yên cũng không khỏi bị Tần Xuyên dọa, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Sau đó cô lắc đầu, nói:

- Tôi hỏi anh có biện pháp nào để giấu diếm chuyện này hay không...

Nụ cười trên mặt Tần Xuyên chậm rãi tiêu tán, thất vọng một hồi, chặc chặc miệng:

- Bà xã, em suy nghĩ quá đơn giản rồi. Cho dù anh có thể giúp em trải qua vài ngày, nhưng tháng sau, tháng sau nữa thì sao?

Chỉ cần bụng em không lớn lên, bọn họ sẽ không ngừng chất vấn. Cho nên

chuyện này căn bản là không có biện pháp nào vẹn toàn đôi bên cả.

Liều Hàn Yên nhú mày, cô phát hiện đây là một mâu thuẫn không thể điều hòa.

Cho dù cô chạy về Thủy Vân Tĩnh Trai, tìm sư phụ Lăng Vân sư thái cũng vô dụng. Bởi vì dù là tông sư cũng không dám gây khó dễ cho hai đại gia tộc là Tần gia và Liều gia.

Xem gia... Minh nghĩ qua mười năm mới viên phòng là chuyện không thể nào.

Đang khi tâm tình Liều Hàn Yên sa sút, Tần Xuyên lại đi tới trước mặt cô.

Hai cánh tay Tần Xuyên đột nhiên ôm lấy khuôn mặt cô, để cô ngẩng đầu lên.

Tần Xuyên nhếch miệng cười với cô, xoa bóp khuôn mặt non mềm, vuốt ve.

Khuôn mặt không biểu tình của Liều Hàn Yên vì bị biến dạng mà ánh mắt lộ vẻ mờ mịt ngơ ngác, có chút ngây thơ.

- Yên tâm đi, nếu những lão già kia hỏi em vì sao không viên phòng, em cứ để họ tới tìm anh! Chuyện này anh sẽ chống đỡ cho em!

Tần Xuyên sáng khoái nói.

Liều Hàn Yên sửng sờ nhìn hẳn:

- Tại sao muốn giúp em?

Tần Xuyên gãi gãi đầu, kỳ thực hẳn cũng chẳng biết vì sao lại làm những chuyện tổn sức như này cả, chỉ cười cười nói:

- Có thể là trách nhiệm? Có thể là những nguyên nhân khác... Haizzz, dù sao

em thoải mái với anh như vậy, anh giúp em chút việc cũng là nên làm.

Giữa vợ chồng nên giúp đỡ lẫn nhau, thông cảm cho nhau. Dù sao em cũng là bà xã của anh, sớm muộn cũng là người phụ nữ của anh, anh cũng không phải vội vã gì cả.

Liễu Hàn Yên cũng không biết hương vị ở trong lòng như nào, chỉ có điều dường như lời Tần Xuyên nói rất có đạo lý.

- Ừm, tôi biết rồi.

Cô gật gật đầu.

Tần Xuyên đột nhiên kéo tay Liễu Hàn Yên, đi về phía phòng tắm.

- Bà xã, có thể không ấy ấy ấy, nhưng tắm rửa chung thì không có vấn đề gì chứ? Ban ngày anh phát hiện nhiệt độ cơ thể em rất thấp, em ngâm mình liệu có thể khiến bồn nước lạnh lên không... Tới đây tới đây, để cho anh trải nghiệm một chút...

Liễu Hàn Yên cũng không phản kháng, mặc kệ Tần Xuyên kéo cô vào tắm cùng.

Bồn tắm hình tròn, vô cùng rộng rãi.

Đây là lần đầu hai người tắm uyên ương, Tần Xuyên ra tay từ trên xuống dưới, sờ mó tới nghiệm bà xã mình.

Chỉ có điều dường như Liễu Hàn Yên cũng không có cảm giác gì, chỉ như một người máy xinh đẹp, mặc kệ Tần Xuyên sờ mình, cô cũng không có bao nhiêu phản ứng.

Tần Xuyên đã sớm quen chuyện kỳ quái này, vừa sờ vừa suy nghĩ. Khắp thiên hạ có nhiều thằng ghen ghét với mình như vậy, bản thân mình phải biết hài lòng.

- Tôi kỳ lưng cho anh.

Liễu Hàn Yên đột nhiên nghĩ tới điều gì, đột nhiên nói.

Tần Xuyên vui vẻ, gật đầu như gà mổ thóc, ngồi trên một chiếc ghế, để cho bà xã kỳ lưng giúp mình.

Vốn cho rằng Liễu Hàn Yên sẽ dùng tư thế mập mờ một chút, ví dụ như dùng ngực chà lưng cho hắn... Chỉ tiếc Liễu Hàn Yên chỉ là xoa bóp bình thường mà thôi.

- Bà xã, sao em nghĩ tới việc massage lưng cho anh vậy?

- Trước kia đã học trong gia tộc, nghĩa vụ của một người vợ mà thôi, khi tắm vợ phải làm thay cho chồng.

Tần Xuyên câm nín, hóa ra vẫn là có người dạy! Người dạy này đúng là không đủ chuyên nghiệp, tư thế căn bản là không đủ nóng bỏng!

Tắm rửa xong, đổi qua đồ ngủ, hai người lên giường.

Hai bên chiếc giường rộng lớn có long nhãn, táo đỏ, đậu phộng và hạt sen, ngụ ý là sớm sinh quý tử.

Tần Xuyên tiện tay bóc thử một hạt lạc nếm thử, thầm nói:

- Đám người này đúng thực là keo kiệt, bỏ một chút như vậy sao đủ ăn vặt buổi tối được chứ.

Liễu Hàn Yên không lên tiếng, lấy từ trong rương hành lý ra một con gấu bông, sau đó lấy ra một quyển sách tên Chiến dịch Barbarossa.

Cô đặt gấu nhỏ ở bên người, sau đó dựa vào gối đầu, bắt đầu đọc sách.

Lúc này Tần Xuyên mới nhớ tới đêm nay mình cũng có chuyện cần làm, vội

vàng lấy ra quyển sách mượn từ chỗ Tần Cầm.

- Bà xã bà xã! Đêm nay em đừng đọc sách chiến tranh nữa, anh kể truyện cho em nghe! Nghìn lẻ một đêm! Chính bản!

Tần Xuyên khua khua quyển sách trên tay, cười hì hì, trên răng còn dính vò lạc màu đỏ.

Liễu Hàn Yên chớp mắt vài cái:

- Tại sao phải nghe kể truyện?

- Chẳng phải em nói muốn bồi dưỡng tình cảm vợ chồng với anh sao? Truyện Nghìn lẻ một đêm này chẳng phải là rất thích hợp?

- Vì sao?

Liễu Hàn Yên vẫn không hiểu.

- Bắt nguồn của sách này chính là con gái của một tế tướng kể truyện cho hoàng đế nghe, do đó dần dần yêu nhau. Em không biết bây giờ anh đọc truyện cho em nghe sẽ rất lãng mạn sao?

Tần Xuyên cười đắc ý.

Liễu Hàn Yên lắc đầu:

- Đây chỉ là truyền thuyết, hơn nữa tôi không hề tin tưởng tình yêu, đã sớm nói với anh rồi.

Tần Xuyên cảm thấy vô lực, đành nói:

- Hôm nay là đêm thất tịch, em làm vợ, cho ông xã chút mặt mũi được không? Không có thời gian ra ngoài hẹn hò thì tốt xấu gì cũng phải có tiết mục giải trí chứ...

- Được rồi.

Lần này Liễu Hàn Yên không từ chối, cô cảm thấy yêu cầu này rất hợp lý...

Tần Xuyên cảm khái, cô nàng này đúng là chỉ giảng đạo lý mà không chịu nói tới tình cảm mà...

Tần Xuyên đặt cô nàng nằm xuống:

- Em nằm xuống nào, anh kể chuyện cho em, em nằm xuống mới ngủ được...

Tuy rằng Liễu Hàn Yên cảm thấy cách làm của Tần Xuyên đúng là vô nghĩa, nhưng thấy Tần Xuyên hăng hái như vậy cũng chỉ có thể phối hợp làm theo, ôm gấu bông trước người, đôi mắt to sáng ngời, chớp chớp nhìn Tần Xuyên.

Chứng kiến cô nàng lộ ra vẻ đơn thuần như vậy, lại có tư thế vô cùng đáng yêu khiến Tần Xuyên cảm thấy tin mình như đang tan chảy...

- Anh kể đi...

Liễu Hàn Yên nói.

Tần Xuyên khôi phục tinh thần, mở sách ra:

- Tiểu Yên Yên, đêm nay kể cho em Truyện người cả đời không cười... Sao hả, rất phù hợp với khẩu vị của em chứ?

Liễu Hàn Yên có chút nghi hoặc:

- Có truyện như vậy sao?

- Đương nhiên! Ông xã từng lừa em sao?

Tần Xuyên vội vàng đưa mục lục cho cô nhìn.

Phát hiện đúng là có câu truyện như này, Liễu Hàn Yên cũng có thêm vài

phần hứng thú.

- Anh bắt đầu đọc này...

Tần Xuyên hăng giọng vài cái, dùng giọng dụ dàng mà trầm thấp đọc:

- Ngày xưa ngày xưa, có một phú ông có rất nhiều ruộng đất, người hầu, xe ngựa trong nhà thành từng đàn, cuộc sống vinh hoa phú quý vô cùng. Khi ông chết chỉ có một người con nhỏ kế thừa sản nghiệp...

Liễu Hàn Yên đột nhiên hỏi:

- Vì sao ông ta có tiền như vậy lại chỉ có duy nhất một đứa con trai? Không phải là có rất nhiều con mới thích hợp sao?

Tần Xuyên mất hứng nói:

- Tác giả viết như nào thì em nghe như vậy, sao có nhiều vấn đề vậy hả? Nghe lời! Không cho phép cắt ngang anh!

Liễu Hàn Yên đành mang theo nghi vấn tiếp tục nghe truyện...

Dưới ánh đèn đầu giường, Tần Xuyên bắt đầu kể chuyện, mà Liễu Hàn Yên cũng không có vấn đề gì, lắng nghe.

Kể xong, Tần Xuyên hỏi:

- Được rồi, bạn nhỏ Liễu Hàn Yên, em có cảm tưởng gì với câu chuyện này?

Liễu Hàn Yên như có điều suy nghĩ:

- Có phải thân thể phú ông kia có bệnh gì cho nên mới chỉ có một con?

- ...

Tần Xuyên biểu lộ cứng ngắc, yên lặng khép sách lại, sau đó lau mặt, cười

khô:

- Không phải là từ đầu tới cuối em vẫn luôn nghĩ tới vấn đề này chứ?

Liễu Hàn Yên gật đầu, không hề cảm thấy có gì không ổn cả, bởi vì cô cảm thấy bắt đầu câu truyện này đã tồn tại vấn đề.

Tần Xuyên muốn sang Việt Nam tìm Lệ Rơi, hẳn đành đặt quyển sách lên tủ đầu giường, quay đầu nói với cô nàng:

- Trên đời này có nhiều vì sao như vậy hả? Giống như em ôm gấu bông ngủ, anh có từng hỏi vì sao em ôm nó, vì sao tay nó đứt không?

- Anh muốn biết?

Giọng Liễu Hàn Yên trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tần Xuyên sửng sờ:

- Nếu em muốn nói, anh đương nhiên muốn biết.

Liễu Hàn Yên trầm mặc một lúc, yên lặng quay lưng đi:

- Tôi không muốn nói.

Tần Xuyên thiếu chút nữa là từ trên giường té xuống, dở khóc dở cười nhìn bà xã mình, trong lòng cảm thấy đây đúng là một đêm thất tịch khiến người khó quên.

Chỉ có điều hẳn càng thêm tò mò còn gấu bông đứt tay này là có chuyện gì?

Sáng sớm hôm sau.

Liễu Hàn Yên gọi Tần Xuyên dậy, hai người phải đi vấn an lão tổ tông Tần Tường Thụy.

Dù sao trong nhà không quá lâu, khi ở đây thì chút quy củ nhỏ cần phải làm.

Tần Xuyên ngáp một cái, cùng Liễu Hàn Yên tới Đức Nhân đường, vấn an kính trà lão nhân gia, còn cùng nhau dùng bữa sáng.

Chỉ có điều Tần Hán ngồi cùng bàn sắc mặt rất khó coi.

- Tần Xuyên, chút nữa cháu cùng ông tới thư phòng, có một số chuyện cần nói với riêng cháu. Hàn Yên, cháu tạm thời đi đâu đó.

Tần Hán nói.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 291: Chồng Ủng Hộ Em

Tần Xuyên dùng móng cũng hiểu ông già kia muốn nói gì, liền nắm tay Liễu Hàn Yên, nói:

-Muốn đi thì cùng đi, anh quang minh lỗi lạc, không có gì cần phải giấu vợ cả!

Tần Hán khẽ giật mình, nhưng cũng không phản đối,

-Tốt, hai vợ chồng tình cảm như vậy, rất tốt, vậy thì cùng vào thư phòng ông.

Lão tổ tông khuôn mặt hiền hòa mỉm cười nhìn thấy hết tất cả, nhưng lại làm như chẳng nghe thấy gì.

Một phút sau, hai người đến thư phòng của Tần Hán.

Sau khi đóng cửa lại, Tần Hán hỏi thẳng:

-Sao đến giờ vẫn chưa viên phòng?

Liễu Hàn Yên yên lặng nhìn về phía Tần Xuyên, cô không biết anh chàng này định giải thích thế nào.

-Này, ông già, ông quản hơi rộng rồi đấy, chúng tôi thích làm khi nào, là chuyện của chúng tôi, con người ngay cả giao phối mà cũng không có tự do, vậy khác nào heo trong chuồng, bò trong trang trại!?

Tần Xuyên nói.

-Bất hiếu có ba tội, vô hậu là lớn nhất! Cháu là trưởng tôn Tần gia, không

sớm lưu lại đời sau, đây là đại bất hiếu!

Tần Hán hừ nặng nói.

-Đó là vì thời cổ đại toàn có chiến tranh, cho nên động một chút là đứt đoạn hương khói, tôi sẽ chưa chết, đợi vài năm nữa có con cũng như nhau thôi đúng không?

Tần Hán không vui nói:

-Làm sao tính được số trời, người có sớm tối họa phúc, cái này sao cháu có thể chắc chắn như vậy!? Huống hồ, với tư cách là con cháu thế gia, vì chút mơ mộng không thực tế, xem nhẹ lợi ích gia tộc, đây là tội!

Tần Xuyên cũng lười nói nhiều,

-Cô ấy đã vì gia tộc mà gả cho tôi, không cần phải vì gia tộc mà hủy thiên phú tu vi của mình, chuyện này không công bằng với cô ấy!

Nói tóm lại, chuyện này, là chuyện giữa vợ chồng chúng tôi, các người không ai được xen vào, cũng không ai được ép buộc vợ tôi!

Nói xong, Tần Xuyên mặc kệ Tần Hán dựng râu tròng mắt, kéo Liễu Hàn Yên ra ngoài.

Trong lòng Liễu Hàn Yên thấp thỏm không yên, với tính cách của cô sẽ không bướng bỉnh chống lại mệnh lệnh gia tộc như vậy, thậm chí cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý thỏa hiệp.

Nhưng thái độ của Tần Xuyên, thật sự quá ngang bướng.

Nếu là lúc trước, cô sẽ cảm thấy Tần Xuyên đang gắng gượng chống đối, lời nói không đáng tin.

Nhưng bây giờ, cô biết rõ, Tần Xuyên không phải đang nói tùy tiện, hẳn thật

sự đang bảo vệ cô, bảo vệ sự kiên trì còn sót lại của cô.

Hai người đi đến một chỗ không có ai, vẻ mặt nặng nề của Tần Xuyên tan đi, khôi phục lại nụ cười hí hửng bình thường.

-Vợ, lúc này anh “men” không?

Tần Xuyên sờ tóc, trợn mắt nhìn.

Liễu Hàn Yên nhìn Tần Xuyên, thần sắc có vài phần phức tạp:

-Em không biết “men” là thế nào, nhưng... cảm ơn anh.

Tần Xuyên cười một tiếng,

-Được rồi, chuyện này tạm thời cứ thế đi, sau này ai còn chất vấn em, em cứ nói với anh.

-Ừ.

Ánh mắt Liễu Hàn Yên dịu dàng thêm mấy phần.

Ở lại Tần gia một ngày, gặp một đồng người thân không thể gọi được tên, cuối cùng lại phải trở về thành phố Đông Hoa.

Từ đầu đến cuối, cha đẻ Tần Mục không hề xuất hiện, tuy ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng Tần Xuyên ít nhiều cũng có vài cảm xúc.

Còn ánh mắt bất mãn của Tần Hán khi nhìn hấn, hấn chẳng muốn để ý nhiều, dù sao thì họ có thể làm gì được hấn chứ.

...

Sau khi Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên rời đi không lâu, ở một tiểu viện vút đi phía sau núi Tần gia.

Một người đàn ông quần áo tùy tiện, thần thái tản mạn, đang nằm trên bàn đá, mặt đỏ vì say, đang ngáy.

Nơi đây gần như không có ai qua lại, ngoại trừ ít chim thú trong núi, sẽ không có ai quấy rầy giấc ngủ của ông.

Tuy nhiên, lúc này có một người đàn ông trung niên dáng người cao lớn đang bước vào trong sân, nhìn người đàn ông say rượu nằm ngủ giữa ban ngày, liền lộ ra vẻ sàu nảo và bất đắc dĩ.

Người tới, chính là Tần Mãnh.

-Anh cả... Tần Xuyên và vợ nó đi rồi.

Tần Mục nằm trên mặt bàn, tiếng ngáy rất đều, ngủ rất say.

Ánh mắt Tần Mãnh lộ tia hoài niệm, như tự nói với chính mình:

-Có thể nói thế này thì hơi kỳ lạ... Nhưng đứa bé đó, khiến em nhớ đến anh hơn hai mươi năm trước, trước khi anh chưa ôm nó quay về gia tộc...

Haha... có thể cảm giác của em là sai, dù sao anh năm đó, cũng là thiên tài thứ nhất thứ nhì Trung Quốc, còn thằng bé kia y thuật rất giỏi, nhưng so với anh... chênh lệch vẫn quá lớn.

Nói đến đây, Tần Mãnh nhìn anh trai với ánh mắt sâu xa, thấy ông vẫn chưa tỉnh lại, liền có chút thất vọng.

-Anh cả, mong là anh sớm tỉnh lại.

Nói xong, Tần Mãnh quay người rời đi, chỉ để lại một kẻ say đang nằm ngáy trong sân vắng vẻ.

...

Về đến thành phố Đông Hoa, hai vợ chồng Tần Xuyên lại đi hai lối.

Liễu Hàn Yên nhận được lệnh của Bộ chúc hải sơn ninh quốc gia, phải dẫn bộ đội Hàn Thứ, chịu trách nhiệm bảo vệ đặc sứ Chester của Anh đến Đông Hoa.

Nghe nói bên phía Anh muốn ký vài giấy tờ hợp tác hải quân gì đó với Trung Quốc, nhưng cụ thể là gì, ngay cả Liễu Hàn Yên cũng không biết.

Vốn nhiệm vụ này không cần Hàn Thứ ra tay, nhưng vì vài ngày trước đó, có sát thủ thần bí ám sát Thứ trưởng Bộ tổng tham mưu, Tổng Bảo Lâm của Tổng gia, khiến thành phố Đông Hoa thần hồn nát thần tính.

-Tên sát thủ đó, đã chạy thoát khỏi tay trưởng lão Lục Nguyên Long Hồ Sơn, thực lực ít nhất cũng đạt cảnh giới Tiên Thiên trung cấp, thời gian gần đây em phải bố trí nghiêm ngặt, không thể về nhà được.

Liễu Hàn Yên nghiêm túc nói.

Tần Xuyên biết được sự việc, không khỏi vuốt mũi, trong lòng toát mồ hôi.

Sát thủ thần bí cái gì... là chồng em đấy!

-Vợ à, thực ra em không cần để tâm quá, anh cảm thấy... sát thủ kia đã bị dọa ròi, chắc chắn không dám làm chuyện xằng bậy nữa, nhiệm vụ của em không khó lắm đâu.

Tần Xuyên vể mặt thành khẩn khuyên.

Liễu Hàn Yên lắc đầu, cẩn thận nói:

-Kẻ địch có thể lợi dụng tâm lý này của chúng ta, em không thể lơ là được.

Tần Xuyên dở khóc dở cười, nhưng không thể nói rõ, chỉ có thể gật đầu:

-Được... cố gắng lên! Chờ ủng hộ em!

Hôn một cái, tiễn Liễu Hàn Yên đi, Tần Xuyên vó ngựa không dừng đến thăm Đường Vi.

Từ khi nói với Đường Vi phương pháp tu luyện chính xác của Huyết Hoàng Công Khả Năng, không biết cô ấy đã thử chưa.

Lúc Tần Xuyên đến cửa hàng hoa Tử Vi, thấy cô nàng không mở cửa buôn bán.

Gọi điện thoại, biết Đường Vi đang ở nhà, từ trong giọng điệu của cô, Tần Xuyên cảm thấy dường như có gì không đúng, vội chạy đến.

Trong nhà Đường Vi chỉ có một mình cô, lúc mở cửa cho Tần Xuyên, miễn cưỡng nở nụ cười, sắc mặt rất khó coi.

-Tiểu Vi Vi, sao mắt em đỏ vậy? Em khóc à?

Tần Xuyên vừa nhìn, thấy Đường Vi dung nhan tiều tụy, sắc mặt tái nhợt, âm trầm, cô từ trước đến nay là một cô gái xinh đẹp, thoáng chốc lại trở thành như vậy, dĩ nhiên khiến Tần Xuyên rất đau lòng.

Tần Xuyên cũng lười lên lâu, ôm lấy cô, ngồi xuống sa lon, đặt cô ngồi lên đùi mình.

-Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Tần Xuyên hoảng loạn.

Đường Vi cười buồn bã,

-Anh đoán không sai... anh đúng rồi...

Trong lòng Tần Xuyên nghiêm nghị,

-Em thử rồi? Máu!?

Đường Vi gật đầu,

-Tối qua, em đi tìm mấy tên cận bã bán phụ nữ, giết hết toàn bộ... sau đó, em dùng Huyết Hoàng Công trên thi thể họ.

-Kết quả thế nào?

Tần Xuyên căng thẳng hỏi.

Đường Vi cười chua xót:

-Em cũng không biết, mình đã xảy ra chuyện gì... chỉ cảm thấy ngay lập tức có một cỗ năng lượng âm áp tràn vào cơ thể. Tuy không nhiều lắm, nhưng so với luyện công trước đây, chân khí tăng lên thực sự rất khả quan.

Tần Xuyên gật mình, quả nhiên môn công pháp này dựa vào việc hấp thụ năng lượng trong máu, để tăng cường công pháp tu vi!

-Tiểu Vi Vi, đây không phải chuyện đáng mừng sao? Sao em lại khóc?

Đường Vi đau khổ lắc đầu:

-Chẳng lẽ anh không cảm thấy... công pháp này quá tàn nhẫn sao? Em giết bọn họ, rồi hút đi những năng lượng trong máu của họ, em mới có thể tăng tu vi, sau đó em bắt đầu tính toán, em phải hút năng lượng của bao nhiêu người, mới có thể đạt được cảnh giới kế tiếp...

Có thể những người đó, chết không có gì đáng tiếc, nhưng em sợ sau này, càng ngày người em giết càng nhiều, em sẽ không khống chế được bản thân... cuối cùng, em sẽ biến thành một quái vật chỉ biết dựa vào giết người để đạt được lợi ích.

-Tần Xuyên...

Đường Vi ngẩng đầu, nhìn hẳn,

-Em không nói đùa đâu... vì bây giờ trong lòng em vẫn đang tính toán, em phải giết bao nhiêu người nữa mới có thể đạt đến “Tam Biến”...

Giờ em vẫn giữ được sự tỉnh táo của mình, nhưng em sợ càng ngày em sẽ càng lún sâu, có một ngày sẽ rơi vào... Em... em... không muốn biến thành như vậy.

Tần Xuyên kinh ngạc nhìn cô, cũng hiểu được những cảm xúc phức tạp này.

Quả thực, nghĩ kỹ lại, môn công pháp này thật sự tà ác.

Nếu giết người ác, thực sự không coi là quá đáng, nhưng quan trọng là, ai có thể đảm bảo, trước không gian tu vi thăng tiến vô cùng vô tận, vẫn có thể duy trì được bản tâm?

Bản tính Đường Vi lương thiện, nhưng môn công pháp này cần dựa vào thủ đoạn tàn nhẫn mới có thể tăng lên được, điều này khiến bản tâm của cô bắt đầu giao chiến với thiên nhân, tạo ra gút mắc.

Trong mắt Tần Xuyên lóe lên tia suy nghĩ, đưa tay ôm lấy cô, vỗ vỗ lưng cô:

-Đừng sợ, có anh ở đây rồi, anh cảm thấy chuyện này cũng không đơn giản.

-Là sao?

Đường Vi nghi hoặc.

-Tiểu Vi Vi, em nghĩ đi, gần đây anh mới nghe em nói đến Huyết Hoàng Công, sau đó anh nghĩ đến hàm nghĩa phía sau Huyết và Phượng Hoàng Công này. Chẳng lẽ, trước kia những tu luyện giả Huyết Hoàng Công không nghĩ đến sao?

Tần Xuyên phân tích nói:

-Nếu quả thực chỉ cần dựa vào máu là có thể nhanh chóng tăng tu vi, vậy không phải đơn giản quá sao, sư phụ em cũng vậy, tu luyện giả đờ đầu của công pháp này cũng vậy, sao đến cuối đời mới có thể đạt đến Tứ Biến chứ?

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 292: Nguy Cơ Đột Phá

Đường Vi cũng không phải kẻ ngu dốt, cẩn thận suy nghĩ một chút, hiểu được ý của Tần Xuyên.

-Anh nói... thực ra dựa vào việc hấp thụ năng lượng trong máu, cũng không thể giải quyết được vấn đề căn bản?

Tần Xuyên gật đầu,

-Đúng vậy, nếu quả thật dựa vào việc hấp thụ năng lượng trong máu có thể tăng cao tu vi, vậy trong số họ, chắc chắn đã có người sớm đã trở thành ma vương sát nhân rồi. Nhưng trên thực tế, trong số bọn họ không hề có một ai.

Từ đó có thể suy ra hai khả năng, thứ nhất, đương nhiên là họ cũng không biết việc hấp thụ năng lượng trong máu.

Nhưng khả năng thứ hai có tính khả năng cao hơn, trong số họ có người phát hiện được điều này, nhưng đồng thời cũng phát hiện ra, năng lượng trong máu vẫn quá ít, đừng nói là “Ngũ biến”, ngay cả “Tứ biến” cũng khó mà đạt được.

Như vậy, thì dĩ nhiên họ sẽ không vì chuyện này mà biến mình thành Ma vương sát nhân, dù sao làm vậy chỉ gây bất lợi cho mình, khiến mọi người chú ý, đi đến đâu cũng bị người ta xa lánh.

Đường Vi lộ vẻ suy tư,

-Nhưng,... nếu tu luyện giả trước đây biết chuyện này, vì sao vẫn còn truyền thụ lại?

Tần Xuyên cười cười,

-Chuyện này cũng dễ hiểu thôi, chẳng lẽ em quên, Hội trưởng trước, sư phụ của em đã chết như thế nào?

Đường Vi khẽ giật mình,

-Anh nói... người phát hiện phương pháp tu luyện này trước đây, chưa kịp nói ra, đã bị sát hại?

-Rất có thể, vì dù sao đây cũng không phải phương pháp tu luyện bình thường, e là khi chưa có được đệ tử tuyệt đối tin tưởng, thì sẽ không nói ra.

Và một khi đệ tử biết rõ sau khi đột phá Huyết Hoàng Công sẽ có thời kỳ suy yếu, đây là cơ hội rất tốt để giết sư phụ mình, em cũng nói, môn công pháp này, vị trí hội trưởng do đời trước truyền lại đời sau.

Giết sư phụ của mình, có thể trở thành Hội trưởng mới, rất nhiều người không khống chế được sức hấp dẫn này, và khi họ làm như vậy rồi, thì dĩ nhiên cũng sẽ không có cơ hội biết được tin này.

Tần Xuyên nói.

Đường Vi gật đầu,

-Nếu như anh nói, thì phương pháp này chưa phải là tốt nhất, lẽ nào vẫn còn cách khác?

Tần Xuyên suy nghĩ một lát, nói:

-Tạm thời anh vẫn chưa nghĩ ra, nhưng đại khái anh đã có đầu mối, có điều cần thêm chút thời gian nghiệm chứng...

Đường Vi như trút được gánh nặng thở phào một hơi, nghe những gì Tần Xuyên nói, cô cảm thấy thoải mái hơn một chút.

-Tiểu Vi Vi, sắc mặt của em khó coi như vậy, em vẫn chưa ăn gì đúng không, cũng không nghỉ ngơi đúng không? Anh đưa em đi ăn tối, sau đó ngủ một giấc thật ngon, được không nào?

Tần Xuyên ân cần nói.

Đường Vi ôn nhu cười,

-Đợi một lát, hồi sáng Tiểu Nghị đến trường tiểu học học violon rồi, em đợi bảo mẫu dẫn nó về, rồi đi ăn chung, Tiểu Nghị nói từ khi anh rời khỏi tiệm net, lâu lắm rồi không chơi với nó.

Tần Xuyên cười haha,

-Cũng được, dù sao sau này anh cũng thành dượng của nó, phải tạo mối quan hệ tốt với nó chứ!

Đường Vi đỏ mặt, trợn mắt với Tần Xuyên, đang định nói gì đó, điện thoại liền vang lên.

Đường Vi nhìn thấy số điện thoại của Đường Nghị, nghe máy cười hỏi:

-Tiểu Nghị, về rồi à?

Đột nhiên, đầu bên kia điện thoại truyền đến một câu tiếng Anh với giọng nữ xa lạ...

-Huyết Phượng Hoàng... từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?

Ánh mắt Đường Vi ngưng tụ, cầm chặt di động, sắc mặt âm trầm nói:

-Mona!? Sao cô lại giữ điện thoại của Tiểu Nghị!?

Tần Xuyên cũng nghe thấy giọng nói trong điện thoại, nhú mày, cảm thấy không ổn.

Người phụ nữ tên Mona cười âm hiểm:

-Yên tâm đi, đứa bé này rất an toàn, nếu cô muốn gặp nó, nội trong một tiếng nữa phải đến chỗ tôi... Nhớ kỹ, cô chỉ được đi một mình, nếu phát hiện cô tìm người khác, cháu cô và bảo mẫu, sẽ thành những xác chết lạnh băng đấy.

Nói xong, Mona báo một địa điểm ở ngoại ô Đông Hoa, rồi cúp máy.

Đường Vi sắc mặt tái nhợt, vội vàng chạy lên lầu, thay quần áo chuẩn bị đi ra ngoài.

-Xảy ra chuyện gì? Người tên Mona đó là ai?

-Trước đây cô ta là thành viên của Bất Tử Điều Công Hội, nhưng vì nhận nhiệm vụ không đúng quy tắc, trước khi em rời khỏi công hội, đã bị đuổi đi. Cô ấy là một sát thủ biến thái coi việc giết người là niềm vui, em không thể để Tiểu Nghị ở trong tay cô ta thêm phút giây nào nữa!

Đường Vi nước mắt lưng tròng, tay chân luống cuống, dĩ nhiên tinh thần càng bấn loạn hơn.

Tần Xuyên thấy cô lão đảo đi thay quần áo, còn lấy trong ngăn kéo một khẩu súng, liền nhíu mày, chụp tay Đường Vi lại.

-Bình tĩnh nào!!

Tần Xuyên khuyên nhủ,

-Đường Vi mà anh quen, sẽ không căng thẳng vì rơi vào tình trạng nguy cấp!

Đường Vi ra sức lắc đầu, hai mắt đăm lệt,

-Anh bảo em phải bình tĩnh thế nào đấy!? Chắc chắn những người đó đang nhắm vào em nên mới tìm đến Tiểu Nghị! Nó là người thân duy nhất của em đấy!!

-Hành động lỗ mãng căn bản sẽ càng hại Tiểu Nghị!

Tần Xuyên hỏi:

-Thực lực của Mona kia thế nào? Có ai giúp cô ta không? Cô ta có bố trí mai phục không? Mục đích của cô ta là gì!? Em không suy nghĩ gì, cứ đi như vậy, chỉ biết làm theo những gì cô ta nói thôi à!

Đường Vi thở hồng hộc, thì thào:

-VẬY... vậy phải làm sao?

Nếu là việc khác, cô sẽ không hoảng loạn lắm, nhưng Đường Nghị là người thân duy nhất của cô, cô không thể nào khống chế cảm xúc bản thân.

-Em yên tâm, nếu nữ sát thủ kia muốn em đi gặp cô ta, chứng tỏ cô ta có ý đồ gì với em, nên sẽ không dễ dàng giết Tiểu Nghị.

Tần Xuyên nói.

Đường Vi sửng sờ,

-Chẳng lẽ là... Huyết Hoàng công?!

-Hơn phân nửa là như vậy, nếu không, chỉ vì tiền bạc, chắc sẽ không tìm đến em. Cho nên, em không cần sốt ruột, chỉ cần bọn họ chưa lấy được Huyết Hoàng công, chắc chắn sẽ không dễ dàng giết người.

Bọn họ cũng hiểu rõ, một khi bọn họ làm tổn thương Tiểu Nghị, chắc chắn em sẽ không đưa công pháp cho bọn họ, cho nên, quyền chủ động nằm bên phía chúng ta, không thể tự làm loạn trận tuyến được.

Tần Xuyên phân tích nói.

Nghe Tần Xuyên nói vậy, cuối cùng Đường Vi cũng bình tĩnh lại,

-Đúng vậy, Mona là sát thủ đứng TOP 13, thực lực Hậu thiên cao cấp, trên cả em, em đi cũng không cứu được Tiểu Nghị.

-Cho nên, anh cứu.

Tần Xuyên cười nói.

-Nhưng cô ấy nói em chỉ có thể đến một mình...

Đường Vi lo lắng nói.

Tần Xuyên sờ mặt cô,

-Ngốc, cô ta nói em đi một mình thì em đi một mình thật à? Yên tâm đi, chỉ cần cô ta chưa gặp em thì sẽ không làm hại Tiểu Nghị đâu.

-Vậy...

Đường Vi vẫn thấy không yên tâm.

-Honey, anh hỏi một câu, trừ việc để anh đi, em còn có cách nào hay hơn không?

Tần Xuyên hỏi.

Đường Vi lúng ta lúng túng nhìn Tần Xuyên, lắc đầu, thật sự cô không thể nghĩ được cách nào khác.

Giờ khắc này, Đường Vi phát hiện, thực lực của không đủ, chính là điểm trí mạng, ngay cả đứa cháu trai thân yêu nhất cũng không bảo vệ được...

-Đã không còn cách nào khác, vậy thì cứ tin ở anh, anh sẽ đưa Tiểu Nghị trở về bên cạnh em an toàn.

Tần Xuyên nắm chặt tay cô, trịnh trọng nói.

...

Hơn bốn mươi phút sau.

Ở một lâm trường không lớn lắm phía Nam ngoại ô thành phố Đông Hoa.

Nơi này có vài căn phòng nhỏ, trừ những sinh viên huấn luyện quân sự hoặc cắm trại dã ngoại, bình thường gần như không ai đến đây.

Tần Xuyên dừng xe ở cuối một con đường nhỏ, phía trước là song sắt, căn bản không thể lái vào được.

Sau khi hãm xuống xe, dựa theo tọa độ sát thủ Mona nói, đi dọc một con đường đầy lá rụng, đi về phía một ngôi nhà xi măng.

Có một chiếc Corolla dừng cạnh ngôi nhà, đó là xe bảo mẫu Đường Vi dùng để đưa đón Đường Nghị đi học và trị liệu.

Sau khi xác nhận đúng căn nhà này, vẻ mặt Tần Xuyên thoải mái bước đến, cũng không hề che giấu âm thanh bước chân của mình, tiếng chân giẫm lên lá rụng, phát ra âm thanh “sột soạt”.

-Anh là ai?

Một cô gái Châu Á tóc nâu da lúa mạch, mặc quần dài màu xanh quân đội, áo đen bó sát để hở rún, từ trong ngôi nhà bước ra.

Trên tay cô, cầm một thanh súng ngắn Glock không cần che giấu, giống như chỉ cần Tần Xuyên nói sai một câu, sẽ bắn chết Tần Xuyên ngay.

Tần Xuyên híp mắt, tuy hãm cảm nhận được với khoảng cách này, muốn giết chết cô ta rất dễ dàng, nhưng hãm không động thủ.

Vì, hãm phát hiện, Đường Nghị và bảo mẫu, đều không ở đây.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 293: Thâm Uyên

Chuyện này có hai khả năng, thứ nhất, Đường Nghị và bảo mẫu đều ở gần đây, đã được cô ta giấu kỹ.

Thứ hai, hơi phức tạp hơn, cô nàng này còn có đồng bọn, chỉ cử cô ta đến đây một mình để đàm phán với Đường Vi, để phòng bất trắc.

Nhưng, Tần Xuyên nhìn và chiếc xe đỗ ở bên kia, trong lòng đã hiểu được ngọn nguồn.

Hắn vui vẻ cười,

-Người đẹp, cô là Mona à? Chào mừng cô đến Trung Quốc...

Tần Xuyên nói xong, mỉm cười bước đến, định bắt tay Mona.

Mona không nói hai lời, trực tiếp giơ súng nhắm đầu Tần Xuyên, lạnh lùng nói:

-Tôi nhớ mình đã nói rõ, bảo Huyết Phượng hoàng tự tới, anh là ai?

Tần Xuyên căn bản không định trả lời, hắn đi đến trước hai bước, chỉ để kéo ngắn khoảng cách, dễ động thủ hơn ấy mà...

-Đứng lại! Nếu không đứng lại tôi nổ súng!

Mona vô thức lùi về phía sau, từ trước đến nay cô giết người không chớp mắt, nhưng không biết vì sao người đàn ông trước mặt từ trên xuống dưới, chỗ nào cũng có sơ hở, vậy mà cô lại không dám ra tay.

Một cảm giác sợ hãi nằm sâu trong bản năng sát thủ, khiến Mona vô cùng khó chịu, như nghẹn ở cổ họng.

-Người đẹp, tuy cô cũng chẳng đẹp đẽ gì lắm, nhưng tôi đã gọi cô là người đẹp rồi thì cô vẫn nên gọi tôi là anh chàng đẹp trai chứ...

Tần Xuyên tiếp tục bước tới từng bước, hoàn toàn không có ý định dừng lại, tiện thể còn nói ba chuyện linh tinh.

Cuối cùng Mona không thể chịu đựng cảm giác áp bức này, trực tiếp bóp cò!

-Đoàng đoàng!!

Hai tiếng súng liên tiếp vang lên, nhưng vì tâm cảnh của Mona bị tiếng bước chân của Tần Xuyên làm cho rối loạn, nên đều bắn trật!

Thân ảnh của Tần Xuyên như một con báo, dùng cả tay lẫn chân, thi triển kỹ xảo bắt người nhanh như tia chớp.

Một chiêu Hoàn Thủ Lan Giang Hà, khuỷu tay chấn một cái, đánh bay sung của Mona, đồng thời cả thân hình bay ra sau lưng cô, cánh tay chặn dưới họng nữ sát thủ!

Lúc Mona định ra tay phản kích, mới phát hiện, một tay của cô đã bị bẻ ra sau lưng, căn bản không thể nào nhúc nhích được!

Tốc độ, kỹ xảo chiến đấu của người đàn ông này, đều vượt xa cô!

Mona nuốt một ngụm nước bọt, phán đoán của mình chính xác rồi, không thể ngờ tới Huyết Phượng hoàng lại cử người giúp đỡ có thực lực lớn như vậy đến!

May là, bọn họ không chơi trò được ăn cả ngã về không, đã sắp xếp mai phục...

-Nói, ai cử các người đến, có mục đích gì?

Tần Xuyên hỏi, hẩn lo lắng Thánh Giáo âm hồn bất tán, vậy thì phiền phức lắm.

Mona bỗng nhiên nhếch miệng mỉm cười,

-Vị tiên sinh này, tuy không biết anh là ai, nhưng nếu anh không thả tôi ra, tôi cam đoan anh sẽ chết rất thảm...

-Cô đã bị tôi bắt, còn làm được gì đây?

Tần Xuyên hỏi.

-Đúng là tôi không phải đối thủ của anh, nhưng... thiếu niên kia, vẫn nằm trong tay chúng tôi, nếu anh dám động đến tôi, nó sẽ chết!

Mona cười lạnh.

Tần Xuyên cười không thềm để ý,

-Hóa ra... các người cho rằng tôi là đồng bọn của Đường Vi?

Mona sửng sờ, hồ nghi nói:

-Chẳng lẽ không phải sao?

Tần Xuyên cười ha ha, cười đến mức chảy nước mắt, bộ dạng như nghe thấy chuyện quá vớ vẩn.

-Cô nghĩ sao cũng được. Dù sao cô chết, đồng bọn của cô có giết đứa bé kia, thì các cô không thể nào áp chế được Đường Vi, bắt giao huyết Hoàng Công cho các cô được.

Mona biến sắc,

-Anh... anh cũng muốn lấy huyết Hoàng Công?

Tần Xuyên nhún vai, vẻ mặt gian tà,

-Tôi tốn bao nhiêu thời gian để tiếp cận Đường Vi, không thể nào để các người cướp trước được... Đơn giản tôi chỉ muốn biết, ai đứng đằng sau tranh giành vụ làm ăn của tôi.

Cô không muốn nói ra cũng chẳng sao... Tôi cho cô ba giây suy nghĩ, ít nhất, tôi giữ cho cô được toàn thân... ba... hai....

Nghe Tần Xuyên nói vậy, tuy Mona còn hoài nghi, nhưng thực sự không kịp suy nghĩ nhiều!

Cô ả biết, nếu chậm một giây, chắc chắn cô ả sẽ phải chết!

-Martial!!

Mona hét lớn một tiếng!!

Trong cổ áo cô, có giấu một máy truyền tin bỏ túi, để liên lạc với đồng bọn!

Trên một đỉnh cây cách đó vài trăm mét, một gã súng bắn tia đang mai phục, nghe thấy tiếng kêu cứu của Mona, liền nổ súng!

-Bụp!!

Viên đạn của súng ngắm mang theo sóng khí, bay về phía sau ót Tần Xuyên!

Nhưng thời khắc này, dưới sự cảnh giác của Tần Xuyên, khoảng cách của súng ngắm xa đến như vậy, căn bản không thể tạo ra bất kỳ uy hiếp gì!

Tần Xuyên lập tức cúi đầu, tay hơi dùng lực, trực tiếp vịn cổ Mona!

Sát thủ thực lực Hậu Thiên cao cấp, hoàn toàn không thể chống lại nổi Tần Xuyên!

Sau khi nhìn thấy phương hướng của tay súng bắn tia, Tần Xuyên chân chạy

như điên, thi triển thân pháp Hành Vân Đạp Bộ, từng bước lên xuống, như giẫm trên những đám mây, cuời gió mà đi.

Vừa này thấy chiếc xe dừng ở đây, Tần Xuyên đã phỏng đoán.

Nếu như Đường Nghị và bảo mẫu đã bị một chiếc xe khác đem đi, vậy thì Mona không cần phải đem một chiếc xe để bị phát hiện tung tích chạy đến lâm trường này.

Cho nên, bọn Đường Nghị chắc chắn ở gần đây, cách giải thích duy nhất, là Mona còn có đồng bọn mai phục ở đây.

Nói cách khác, chắc chắn Mona đã đem con tin giấu một cách ổn thỏa nhất bên cạnh mình, chứ không đem con tin đến nơi khác, còn mình thì ở trong ngôi nhà kia.

Lúc tay súng bắn tĩa công kích, Tần Xuyên cũng coi như đã xác định được tất cả những suy đoán.

Hắn chỉ dùng vài hơi công phu, đã chạy đến một ngôi nhà khác của lâm trường, thuận tiện khi lướt qua một ngọn cây, còn bẻ một cành cây cầm trên tay...

Đường Nghị và bảo mẫu bị trói trên mặt đất, có băng keo dán miệng họ.

Nhìn thấy Tần Xuyên chạy đến, Đường Nghị nước mắt lưng tròng, mặt đỏ lên “ư ư” cầu cứu, bảo mẫu kia thì khóc như mưa, dĩ nhiên là rất sợ hãi.

Một tên đàn ông trung niên mặt râu quai nón, dáng người cường tráng, tay đầy cơ bắp, đang dùng súng ngắm đặt trên đầu Đường Nghị.

Sau khi gã phát hiện súng ngắm của mình không thể bắn chết Tần Xuyên, đã biết rõ mình không phải đối thủ của Tần Xuyên, cho nên đành liều chết đánh cược một lần.

-Không được đến gần! Bước thêm một bước, tao bắn chết nó!

Tay bắn tia hung hãn lạnh lùng nói.

Ánh mắt Tần Xuyên lóe lên, giơ hai tay, đứng yên tại chỗ,

-Được, tao không đến gần, mà đừng kích động.

Cuối cùng tay súng bắn tia thờ ra, xem ra gã dùng con tin để áp chế vẫn là lựa chọn chính xác, không khỏi nhe răng cười nói:

-Cái con Mona ngu xuẩn đó, lại tin vào mấy lời xảo ngôn của mày, nên mới rối loạn. Nhưng mày nên biết, những lời lẽ giao hoạt đó không ảnh hưởng đến tao đâu!

Tao chỉ có một điều kiện! Để tao đi, sau đó... tao sẽ suy xét đến chuyện thả con tin!

Tần Xuyên thờ dài, giống như rất bất đắc dĩ nói:

-Tao chỉ muốn hỏi mày một câu, ai sai bọn mày đến cướp Huyết Hoàng Công?

-Mày không cần biết những chuyện này, hơn nữa... tao không muốn bàn điều kiện với mày! Mày bớt nói hươu nói vượn đi!

Tay súng bắn tia đặc ý đưa họng súng về phía Đường Nghị chép miệng.

-Thật sao...

Tần Xuyên cười cười:

-Tiếc là mày đã sai rồi.

-Là sao.

Tay súng bắn tia sững sờ.

-Tao căn bản không muốn bàn điều kiện với mày, vì... người chết làm gì có tư cách để bàn điều kiện.

Một quang mang màu xanh, thoáng hiện ra trước mắt tay súng bắn tĩa!

Tốc độ xuất kiếm của Tần Xuyên rất nhanh, nhanh đến mức gã không thể nào phản ứng kịp, nó giống như là hơi thở, hòa vào một thể với Tần Xuyên, không thể nào lần ra tung tích.

Đối phó với mấy loại này, kiếm ý chân chính của Tần Xuyên chẳng cần phải dùng đến, chỉ cần một kiếm, đánh nhẹ một cái, là đủ rồi.

Cành cây nhỏ không biết bị Tần Xuyên vớt qua một bên từ lúc nào, hấn bước đến trước mặt Đường Nghị và bảo mẫu, cởi dây thừng cho hai người.

Có điều, hai người không vui mừng lắm sau khi sống sót qua tai nạn, vì bọn họ đã nhìn thấy cái đầu của tay súng bắn tĩa, từ trên cổ rơi xuống!

-Anh Tần Xuyên!

Đường Nghị ôm chặt Tần Xuyên, căn bản không dám quay đầu nhìn lại.

Bảo mẫu cũng bị dọa đến mức không còn chút huyết sắc, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Tần Xuyên.

Tần Xuyên nhún vai nhận lỗi với họ, cũng chẳng còn cách nào khác, so với phanh ngực mổ bụng, hấn cảm thấy chặt đầu tương đối sạch sẽ hơn.

-Chúng ta đi thôi, Tiểu Nghị, cô cháu chắc chắn rất lo lắng.

Tần Xuyên cười nói.

Sau khi ba người quay lại xe, Tần Xuyên đưa bọn họ về nhà.

Đường Vi đã đứng chờ ngoài cửa từ sớm, thấy Đường Nghị trở về an toàn,

kích động ôm chặt lấy cháu trai, khóc lóc hỏi có bị thương ở đâu không.

Sau khi xác nhận tất cả vẫn ổn, bảo mẫu liền đưa Đường Nghị đi nghỉ ngơi, cả hai người đều cần nghỉ ngơi thật tốt.

Lúc này Đường Vi mới cùng Tần Xuyên vào thư phòng, bàn luận tiền căn hậu quả của chuyện này.

Nghe Tần Xuyên nói xong, Đường Vi lo lắng nói:

-Tên Martial râu quai nón kia, cũng là sát thủ TOP 13, am hiểu về súng bắn tia và các loại súng hạng nặng, là thành viên của đội đột kích Báo Biển trước kia, sau đó vì tiền thưởng, đã gia nhập công hội “Thâm Uyên”, cũng là một trong những thành viên nòng cốt của Thâm Uyên...

-Công hội Thâm Uyên? Lợi hại lắm à?

Tần Xuyên không hiểu mấy chuyện này lắm, tò mò hỏi.

Đường Vi cười đắng chát:

-Đương nhiên là rất lợi hại, hiện tại đang là tổ chức sát thủ đứng thứ hai thế giới. Trước kia lúc sư phụ em còn khỏe mạnh. “Bất Tử Điều” đứng thứ hai thế giới.

Nhưng vì những năm gần đây, không ít sát thủ của “Bất Tử Điều” đã bỏ đi, nên mới suy thoái dần, cho nên rơi xuống TOP 5, còn “Thâm Uyên” thuận lý thành chương trở thành công hội thứ hai.

-Xem ra, chuyện này chắc chắn có liên quan đến Thâm Uyên, tháng sau em phải chính thức đảm nhận chức hội trưởng của “Bất Tử Điều”, nếu như trước đó Huyết Hoàng Công bị cướp, hoặc em bị giết, thì “Bất Tử Điều” hoàn toàn không thể gượng dậy nổi.

Tần Xuyên lộ vẻ suy nghĩ, nói:

-Nếu vậy, mọi chuyện rất không ổn.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 294: Nữ Tu Sĩ

Trước kia lúc “Bất Tử Điều” còn lớn mạnh, dĩ nhiên sẽ không ai dám trêu chọc vào, nhưng hiện tại tuyệt học bí truyền của “Bất Tử Điều” nằm trong tay Đường Vi.

Thực lực của Đường Vi, không đủ để chặn nhiếp rất nhiều người, nên dĩ nhiên cô sẽ như một món tài sản đồ sộ, hiện ra trước mắt mọi người, lại không thể nào phòng bị được.

Với tư cách là công hội trước kia bị “Bất Tử Điều” chèn ép, chắc chắn là sẽ không muốn để “Bất Tử Điều” một lần nữa hưng thịnh.

Đường Vi cười sâu thẳm,

-Bản thân em đã chuẩn bị trước tâm lý rồi, giờ “Bất Tử Điều” đang trong giai đoạn suy yếu, bị công kích cũng là bình thường. Nhưng bọn chúng dám ra tay với Đường Nghị, là em đã làm liên lụy đến nó...

Tần Xuyên nhíu mày, chuyện này, hẳn cũng cảm thấy khá phiền phức.

Bảo vệ Đường Vi không phải chuyện lớn, dù sao Đường Vi cũng có năng lực tự bảo vệ nhất định, còn Đường Nghị vẫn là con nít, lại bị tự kỷ ở mức nào đó, cần phải có người chăm sóc, nên rất khó bảo vệ cho chu toàn.

-Tiểu Vi Vi...

Sau khi suy xét sâu xa, Tần Xuyên ngẩng đầu lên nói:

-Nếu anh nghĩ ra được một cách, có thể giúp Tiểu Nghị có cuộc sống bình

yên, em cần phải hy sinh một chút, em có bằng lòng không?

Đường Vi ngạc nhiên, vội hỏi:

-Có cách gì? Chỉ cần Tiểu Nghị bình yên, em... chuyện gì em cũng làm!

-Cũng không khoa trương như vậy đâu, em đừng kích động quá, chỉ hơi buồn một chút thôi...

Tần Xuyên thở dài, nói ra suy nghĩ của mình...

Thực ra cũng không khó, chỉ muốn đưa Đường Nghị đến một nơi an toàn, không để ai tìm thấy nó, biến nó thành một đứa trẻ không liên quan gì đến Đường Vi.

Đường Nghị cũng chẳng phải võ cổ giả cường đại gì, nó chỉ là một người bình thường.

Mà muốn tìm một người bình thường, thủ đoạn thường dùng nhất, là thông qua tin tức trên internet.

Chuyện Tần Xuyên là, là biến Đường Nghị thành một người khác hoàn toàn xa lạ, xóa hết tất cả những thông tin về Đường Nghị, cho nó một thân phận hoàn toàn mới.

Bởi vậy, Đường Nghị sẽ không tồn tại nữa, chỉ tồn tại một thiếu niên không có quan hệ gì với Đường Vi.

-Một vài quốc gia khi bố trí gián điệp, thực ra cũng làm như vậy, xóa hết những tư liệu thật, nặn ra một thân phận mới khó có thể lần ra dấu vết. Tuổi Tiểu Nghị còn nhỏ, thông tin về nó còn hữu hạn, anh có thể cho nó một thân phận mới, để nó đi khỏi Đông Hoa này.

Nhưng, để đạt được mục đích bảo vệ, sau này Tiểu Vi Vi em không thể đi gặp nó, nói cách khác, nếu để sát thủ khác phát hiện sự tồn tại của Tiểu Nghị, vẫn sẽ

dùng nó để áp chế em.

Tần Xuyên nói.

Nếu Đường Nghị là một thiếu niên bình thường, thì còn đỡ, tiếc là Đường Nghị lại bị tự kỷ, hiện tại đang dần có chuyển biến tốt, không thể chịu quá nhiều kích thích, nên, mang Đường Nghị bên người cũng là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Ánh mắt Đường Vi lóe lên, cô tin vào khả năng hacker của Tần Xuyên, nhưng nghĩ đến chuyện để Đường Nghị một mình lẻ loi, cô lại không đành lòng.

Tần Xuyên biết chuyện này rất khó đưa ra quyết định,

-Hay là em cứ suy nghĩ đi, hai ngày này anh sẽ ở cùng các em, sẽ không để ai đụng đến Tiểu Nghị đâu!

-Không cần!

Thần sắc Đường Vi đột nhiên ngưng tụ, nghiêm nghị nói:

-Căn bản là không còn cách nào tốt hơn, cứ thế này chỉ hại Tiểu Nghị...

-VẬY EM...

Đường Vi cười chua xót nói:

-Tiểu Xuyên Xuyên... anh có thể tạo một thân phận cho bảo mẫu đang chăm sóc Tiểu Nghị kia không? Em không thể tự chăm sóc Tiểu Nghị, nhưng bảo mẫu kia đã chăm sóc nó hơn một năm rồi, hơn nữa cũng xuất thân là cô nhi, vô thân vô cố, em muốn để cô ấy ra nước ngoài sống với Tiểu Nghị.

Tần Xuyên đã hiểu ý Đường Vi, gật đầu nói:

-Chỉ cần em nói với bảo mẫu kia, anh đương nhiên có thể tạo giúp một thân

phận mới.

-Yên tâm đi, trải qua chuyện ngày hôm nay, chắc chắn cô bảo mẫu đó sợ lắm rồi, chỉ ước có thể cao chạy xa bay.

Sau khi hai người thương lượng xong, Đường Vi chịu trách nhiệm đi giải thích với Đường Nghị, đồng thời nói chuyện với bảo mẫu kia, dĩ nhiên với Đường Nghị thì toàn là nói dối, bảo là muốn đưa Đường Nghị ra nước ngoài du học, đồng thời cũng là vì sự an toàn của nó.

Còn về bảo mẫu kia, chỉ cần không lo đến chuyện cơm áo, ra nước ngoài sống cũng chẳng sao, cô vốn biết ngoại ngữ, nếu không đã không được Đường Vi lựa chọn.

Tần Xuyên bỏ thời gian một đêm, giúp Đường Nghị và bảo mẫu có một thân phận hoàn toàn mới, thậm chí lý lịch từ nhỏ đến lớn, đều được sửa lại.

Sau khi dùng thân phận mới đặt vé máy bay, sáng hôm sau, Đường Vi tìm chế sự đau lòng, tiễn cháu trai duy nhất đi.

Trên đường từ sân bay trở về thành phố, Tần Xuyên lái xe, mắt nhìn cô gái bên cạnh, đang nhìn ra ngoài cửa sổ, biết chắc là cô đang lặng lẽ lau nước mắt.

Tần Xuyên rút hai tờ khăn giấy từ phía sau đưa sang:

-Được rồi, đợi khi nào em ngồi vững trên vị trí Hội trưởng công hội Bất Tử Điều rồi, báo thù cho người nhà em xong, em có thể đón Tiểu Nghị về.

Đường Vi nhận khăn giấy, lau sơ sơ, nói:

-Em quyết định, cho dù Huyết Hoàng Công có là tà ma ngoại đạo, em cũng không buông tay...

Tần Xuyên nhếch miệng cười cười,

-Anh nhớ lúc còn bé, sư phụ anh có nói với anh, trên đời này chẳng có công pháp nào là ma đạo, ma do lòng người sinh ra thôi...

Hiện tại Huyết Hoàng công có vẻ hơi giống Tà Môn, nhưng chỉ cần lòng em ngay thẳng, không làm chuyện gì ác, đừng nói là chặt lọc năng lượng trong máu, cho dù ăn tươi nuốt sống, cũng không phải chuyện gì lớn.

Đường Vi lại lần nữa nở nụ cười mê người,

-Có Tiểu Xuyên Xuyên anh giúp em, em cả thấy chẳng bao lâu nữa... Trong một thời gian ngắn, âm mưu của Thánh giáo ở Đông Hoa đã bị anh làm nát bấy rồi sao?

-Chẳng qua là trùng hợp thôi, ai bảo họ chọc vào anh chứ?

Nói đến đây, trong đầu Tần Xuyên, bỗng nhiên nhớ đến bóng dáng của cô nàng Bạch Dạ, hai người đã điên cuồng trong rừng...

Không biết cô nàng đó giờ đang ở đâu, về Anh rồi sao? Hay đang ở nơi nào khác?

Sau này nếu gặp mặt, cô ấy là người của Thánh Giáo, mình chắc chắn là đứng về phía Đường Vi, đúng là hơi đau đầu...

...

Nước Anh, Cotswold, trong một thị trấn nhỏ gần Luân Đôn.

Tại một tiểu giáo đường được xây dựng từ thế kỷ mười tám, vô cùng thanh tĩnh.

Một chiếc xe màu đen chậm rãi dừng trước cổng, kính động mấy con chim màu đen bên ngoài cửa sổ thủy tinh, lạch phạch bay lên.

Một cô gái mang tố chất phương Đông áo trắng, váy đen, cẩn thận bước

xuống xe, đứng trên bậc thang ngoài giáo đường, thở dốc, có chút bất an nhìn vào cổng giáo đường.

Tuy cách ăn mặc rất đơn giản, nhưng khó có thể giấu được khí chất trang nhã, dung nhan như hoa của cô.

Lúc này, cửa mở ra, một nữ tu sĩ chừng ba mấy tuổi, tướng mạo xinh đẹp, vẻ mặt dịu dàng tươi cười dắt một bà cụ da trắng đi ra.

-Phu nhân Peggy, chắc hẳn Thượng Đế sẽ phù hộ con gái bà chiến thắng bệnh tật, bà phải tin sự tồn tại của tín đồ thành kính và Quang Huy chủ...

-Cảm ơn cô, tu sĩ Teresa, lời nói của cô luôn khiến người ta thấy ấm áp, cô chính là thiên sứ Thượng Đế đã cử đến nhân gian...

Tu sĩ Teresa mỉm cười lắc đầu, kiên nhẫn tiễn phu nhân Peggy xuống bậc thang.

Mãi cho đến khi bà cụ gia trắng vẫy tay tạm biệt, Teresa mới yên lặng xoay người, dùng ánh mắt lập tức trở nên lạnh lùng, nhìn vào cô gái trẻ.

-Đến đây.

Ngữ khí của Teresa hoàn toàn khác ban nãy, mang theo giọng điệu ra lệnh không thể kháng cự, không hề có chút sắc thái tình cảm nào.

-Vâng.

Cô gái phương Đông cúi đầu, như con mèo nhỏ sợ hãi, cùng bước vào giáo đường.

Cô rất hâm mộ bà cụ da trắng kia, có thể khiến ánh mắt của tu sĩ trước mặt, dịu dàng đến như vậy.

Trên thực tế, đối với bất cứ người nào trong thị trấn, nữ tu sĩ đều hiền lành

thân thiện như vậy, là ánh sáng mặt trời trong lòng tất cả mọi người...

Nhưng, chỉ có cô biết, trong nháy mắt khi nữ tu sĩ quay lưng đi, bà sẽ như băng lạnh trong đêm tối mãi mãi không thể tan...

-Rầm.

Cửa giáo đường đóng lại.

Trong giáo đường vắng vẻ, nữ tu sĩ Teresa nhìn về phía thập tự giá Cơ Đốc giáo cực lớn, đưa lưng về phía cô gái.

-Cho ta một lý do... để không giết cô.

Cơ thể cô gái áo trắng căng cứng, đôi mắt to trong veo ngập nước, trong đó tràn đầy sợ hãi cùng tuyệt vọng.

-Giáo chủ... ngài muốn giết tôi?

Dường như cô không thể tin, câu đầu tiên của hai người lại bắt đầu như vậy.

-Đầu tư, bố trí vào thành phố Đông Hoa tốn biết bao nhiêu thời gian, nhân lực vật lực cộng lại, đã khó mà tính xuể rồi, vậy mà... cô lại không làm được gì!

Đó chính là cánh cửa đầu tiên để Thánh giáo chúng ta đánh vào Trung Quốc, nhưng ngay cả bước đầu tiên chúng ta cũng không thể bước được. Và tất cả những thất bại đều rất khó hiểu!

Nói cho ta biết, vì sao ta phải giữ lại tính mạng cho cô?

Nữ tu sĩ hỏi lại, ngữ khí còn lạnh hơn những phiến đá dưới đất.

Cô gái áo trắng nghẹn ngào, cố nén những giọt nước mắt sắp trào ra, cảm giác ngực sắp không hít thở nổi...

Cô cố gắng khống chế cảm xúc, khó khăn nói:

-Tôi... đã ba năm lẻ bảy tháng không gặp ngài... Chẳng lẽ ngài vừa gặp tôi, trừ việc muốn giết tôi, không còn muốn nói gì khác?

-Nói gì? Nói tại sao cô lại bại trong tay một phế thiếu gia cổ võ thiếu gia à?

Cảm xúc của nữ tu sĩ vẫn y nguyên không hề chấn động.

Cô gái áo trắng kinh ngạc nhìn bà, lộ vẻ sầu thảm, cười:

-Đúng vậy, có thể nói gì đây, có thể trách ai chứ... ai mà ngờ, phế thiếu gia của cổ võ thế gia... lại như vậy chứ.

-Cô cảm thấy oan ức?

Cô gái áo trắng lắc đầu,

-Không... nếu ngài cảm thấy tôi có tội, vậy thì tôi nên chết rồi... nhưng trước khi tôi chết, tôi có thể... ôm ngài một lần không? Mẹ...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 295: Đao Kiếm Hoa

-Bốp!

Dường như chỉ trong chớp mắt, Teresa xoay người lại, tát một tát lên mặt Bạch Dạ.

Trên mặt Bạch Dạ lập tức có dấu đỏ ửng, máu chảy từ khóe môi cô, màu đỏ thẫm, nhỏ xuống sàn giáo đường.

Bạch Dạ không hề né tránh, trên thực tế, cô có muốn tránh cũng không được.

Tốc độ của tu sĩ Teresa quá nhanh, nếu cô né tránh, e là sẽ càng thảm hại hơn.

-Câm miệng! Gọi ta là “Giáo chủ”!

Bạch Dạ ngẩng đầu, không hề bụm khuôn mặt đang nóng rát lại, mà chỉ nhìn nữ tu sĩ trước mặt bằng ánh mắt phức tạp.

Người phụ nữ xinh đẹp này, nuôi dưỡng cô lớn lên, cô không biết, mình có phải con gái ruột của Teresa hay không, chỉ biết, từ lúc cô hiểu chuyện đến giờ bà là người thân duy nhất trên đời của cô.

Tất cả những quy tắc, tất cả những đạo đức trên này đều là râu ria, cô có thể làm bất kỳ việc gì cho Thánh Giáo, cô có thể vì giáo chủ mà trở thành ma nữ tội ác đầy trời, bởi vì cô chỉ có một người mẹ, một chỗ dựa duy nhất.

Trước khi mười tám tuổi, cô cực khổ luyện công, học tập, e là ngày nào cũng sức cùng lực kiệt, thỉnh thoảng bị đánh, bị phạt, cô đều yên lặng chịu đựng.

Ít nhất, cô còn có thể gọi người phụ nữ này một tiếng “mẹ”, còn những người khác trong Thánh Giáo, đều gọi bà là “Giáo chủ”, thậm chí còn không nhìn thấy được khuôn mặt thật của bà, không nghe thấy giọng nói thật của bà.

Mẹ, chỉ thuộc về một mình cô, như vậy là đủ rồi.

Nhưng, sau khi mười tám tuổi, tất cả đều thay đổi, bà không cho cô gọi “mẹ” nữa, chỉ có thể gọi bà là “Giáo chủ” như những người khác.

Cô không biết vì sao lại như vậy, có lẽ cô làm chưa đủ tốt, hoặc vì mục đích gì khác, Bạch Dạ luôn thử tìm lý do trấn an mình.

Hai người bọn họ đã gần bốn năm trời mới được gặp lại nhau.

Bạch Dạ cũng không hy vọng sẽ có cái ôm ấm áp gì đó, thậm chí là đã chuẩn bị để chịu phạt... Nhưng cô không ngờ, bà lại muốn giết mình!

Hóa ra... trong mắt bà, mình cũng chẳng có gì đặc biệt.

Có một sự đau đớn và tuyệt vọng, khiến Bạch Dạ cảm thấy trên thế gian này chỉ còn một màu trắng xóa.

Cô cười buồn bã,

-Dù sao thì cũng phải chết... mẹ, người đánh chết con đi..

-Phế vật!

Lần này Teresa đá một đá vào bụng Bạch Dạ!

-Rầm!

Bạch Dạ bị đá bay đi như quả bóng, đụng vào dây ghế gỗ dài, phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt ngây ngốc, dường như sắp rơi vào hôn mê.

Teresa như một bóng đen, nhanh đến mức khó mà bắt được, trong nháy mắt

đã đến trước mặt Bạch Dạ, một tay nhấc cô lên.

-Ta chỉ cần một thuộc hạ có thể hoàn thành nhiệm vụ, không cần một đứa con gái như phế vật, cô khiến cho ta thất vọng quá...

Teresa nói xong, ném Bạch Dạ trở lại, cô đung vào phiến đá liên tục mấy lần, xương cốt Bạch Dạ đã gãy mất mấy cái.

Mặc dù cô có tu vi Tiên Thiên, nhưng với sức mạnh khủng bố của Teresa, cô căn bản không thể chống cự lại.

Cuối cùng Bạch Dạ không thể chịu đựng được đả kích về tâm hồn và thể xác, cô hôn mê trong đau đớn, khóe mắt còn chảy xuống một giọt nước mắt...

-Ồ vô dụng,

Teresa chẳng muốn liếc con gái thêm một cái, lớn tiếng gọi:

-Minh Hoa!

Chỉ thấy một đạo thân ảnh đỏ tím, từ một góc đen tối bí mật của giáo đường, có một cô gái mặc áo choàng đỏ tím, cung kính quỳ rạp trên đất.

-Giáo chủ.

-Đao Quỷ và Kiếm Cốt, đến thành phố Đông Hoa rồi chứ?

-Hồi giáo chủ, bọn họ đã đến, đang chờ lệnh.

Minh Hoa cẩn thận trả lời.

-Rất tốt, cô nói với bọn họ, cố gắng tìm được tất cả tư liệu về “Huy Chương Hải Thần” trước khi đặc sứ Chester gặp mặt quân đội Trung Quốc, đừng để bọn họ có cơ hội bố trí xong lực lượng phòng ngự hoàn mỹ.

-Tuân mệnh!

Minh Hoa quay đầu, ánh mắt dưới áo choàng nhìn về phía Bạch Dạ:

-Giáo chủ... Thánh nữ cô ấy...

Teresa vô tình nói:

-Nó một lòng muốn chết, giết nó, thì lợi cho nó quá... đã thất trách như vậy, thì phải tra tấn nó thêm vài ngày.

Cô đích thân đưa nó đi nhốt vào địa lao, dùng xiềng xích sắt xích lại, bỏ đói nó mười ngày nửa tháng, để nó tự suy ngẫm lại!

-Vâng, giáo chủ.

...

Cuối mùa hè, thành phố Đông Hoa vẫn nóng nực khó chịu.

Tần Xuyên ở cùng Đường Vi một ngày, định sau khi làm xong lịch trình Luân Đôn vào đầu tháng 9, thì sẽ đi tìm Lục Tích Nhan và Diệp Tiểu Nhu, bàn việc tạo dựng sự nghiệp.

Đối với Tần Xuyên mà nói, trong yêu cầu của người bịt mắt, khó nhất, đó là qua được thi văn của kỳ khảo thí gia tộc.

Thứ này, liên quan quá nhiều đến thiên thời địa lợi nhân hoà, không phải mình Tần Xuyên quyết định là được.

-Tiểu Nhan Nhan, em thấy... bán bánh nướng có thể kiếm được nhiều tiền không?

Quạt điện thổi vù vù, trong phòng khách nhà Diệp Tiểu Nhu, Tần Xuyên đặt quyển kế hoạch kinh doanh mà Lục Tích Nhan đã làm xong xuống.

Ngồi đối diện hẳn, là hai cô nàng Lục Tích Nhan và Diệp Tiểu Nhu, hai cô

nàng đều mặc áo hai dây mát mẻ, quần đùi váy ngắn rộng thùng thình, đây là cách ăn mặc ở trong nhà vào mùa hè.

Thân hình của hai cô thì không còn gì để nói, đặc biệt là Lục Tích Nhan, dựa vào bàn như vậy, đôi gò bồng đảo căng tròn như đặt hết lên bàn, rãnh ngực hiện sau chiếc cổ áo dạng tròn rất hấp dẫn ánh mắt người khác.

Lục Tích Nhan ra sức gật đầu,

Em với Tiểu Nhu đã nghiên cứu rồi, vì hiện nay nước ta có không ít khoản chi tiêu tiền của công đều bị hủy bỏ rồi, quốc gia cũng quản rất nghiêm rất nhiều khách sạn, nhà hàng lớn, việc làm ăn rất tệ, nửa năm nay, trong thành phố Đông Hoa đã có hơn một trăm hai mươi nhà hàng đóng cửa.

Ngược lại những cửa hàng ăn nhỏ, tiệm ăn vặt, làm ăn rất tốt, đặc biệt là những chỗ có giao hàng tận nơi, trong nội thành hoặc khu dân cư, chuyện buôn bán gần như liên tục 24/24.

-Anh Tần Xuyên, bản kế hoạch kinh doanh tiệm bánh nướng này của chúng ta, không phải chỉ bán bánh nướng, còn bán những món ăn vặt khác, có điều sau khi mời rất nhiều người thử, họ đều nói trong những loại bánh mà em làm, thì bánh nướng rau nấm là ngon nhất, cho nên mới chọn nó làm chủ đạo.

Diệp Tiểu Nhu vui mừng cười nói:

-Đây là phương pháp bí truyền của em, do bà nội em để lại khi còn sống! Không ngờ lại được mọi người ưa thích.

Tần Xuyên tặc lưỡi, chẳng trách Diệp Tiểu Nhu làm bánh nướng lại ngon như vậy, hóa ra cô bé đó có bí quyết tổ truyền.

-Vậy anh có cần trả tiền độc quyền sáng chế không?

Tần Xuyên làm bộ nghiêm túc hỏi.

-Đương nhiên là không cần! Em rất vui khi có thể giúp đỡ anh Tần Xuyên cùng gây dựng sự nghiệp!

Diệp Tiểu Nhu phát phát tay.

Tần Xuyên cười gian tà:

-Cũng đúng, Tiểu Nhu em là của anh, nên cách làm bánh dĩ nhiên cũng của anh rồi.

Diệp Tiểu Nhu mặt đỏ bừng, bị nói như vậy trước mặt Lục Tích Nhan, nên không khỏi hờn dỗi liếc nhìn Tần Xuyên.

Lục Tích Nhan làm bộ như không nghe thấy, nói tiếp:

-Vấn đề bây giờ, là chúng ta thiếu người quản lý, cũng không có thời gian lựa chọn cửa hàng, đến lúc đó sản phẩm có chất lượng, nhưng không đủ số lượng nhân viên được huấn luyện, thì sẽ khó khai trương sớm.

Cho nên, nếu muốn làm, phải thu mua một chuỗi cửa hàng ăn hiện có, tiến hành chỉnh đốn và cải cách, đó là nhanh nhất, em đã điều tra vài chuỗi cửa hàng ăn kinh doanh không tốt, đều là của bản địa, muốn xin ý kiến của anh một chút.

Tần Xuyên gật đầu, vấn đề này hẳn đã nghĩ đến.

Thật ra, vì cuộc thi văn của gia tộc chỉ cho thời gian một năm, rất nhiều đệ tử trong gia tộc quyết định lựa chọn gây dựng sự nghiệp, đều sẽ chọn đầu tư tiền tệ.

Cổ phiếu, vàng bạc, trong thời gian ngắn có thể kiếm được tiền, dựng sào thấy bóng.

Còn làm những sản nghiệp thực thể, tuy vì độ khó cao, có sức thuyết phục về mặt năng lực hơn, khi chấm điểm sẽ có ưu thế hơn, nhưng vì rất khó có thể đi vào quỹ đạo trong thời gian ngắn, nên gần như không ai làm vậy.

Nói không chừng còn mất cả chì lẫn chài, nếu kinh doanh nhỏ, cũng chẳng có ý nghĩa gì, Tần gia sẽ chẳng thêm đẽ vào trong mắt.

-Chỉ cần có đủ tiền, giá chỗ nào rẻ, vị trí chỗ nào tốt thì mua chỗ đó, nhưng phía sau của bản kế hoạch này, cần phải thêm vào một nội dung, phạm vi kinh doanh... có thể rộng thêm một chút.

Tần Xuyên nói.

Lục Tích Nhan cầm bút, nháy mắt mấy cái hỏi:

-Anh nói đi, em ghi lại.

-Thực ra chỉ có một điểm, đó là thêm “Thực phẩm bồi dưỡng sức khỏe Đông Y” vào, tuy chúng ta bán bánh nướng, nhưng cũng bán cả thuốc Đông y bảo vệ sức khỏe,

Tần Xuyên cười nói.

Lục Tích Nhan có chút buồn bực, thuốc Đông sao có thể lẫn lộn với bánh nướng? Nhưng Tần Xuyên đã muốn thêm thì thêm vào dòng này vậy, cũng chẳng có gì lớn.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 296: Tiệc Cưới

Sau khi thương lượng tương đối, Diệp Tiểu Nhu liền vào phòng bếp nấu bữa trưa.

Lục Tích Nhan thì ngồi trong phòng khách, tiếp tục công tác dự toán.

Nhìn cô nàng cực khổ làm việc như vậy, Tần Xuyên khá đau lòng, lại khẳng định lựa chọn trước đây của mình hoàn toàn chính xác, Lục Tích Nhan là một người phụ nữ rất coi trọng sự nghiệp.

Tần Xuyên di chuyển ngồi xuống bên cạnh cô nàng, áp sát đến nói:

-Tiểu Nhan Nhan, em cũng đừng để bản thân phải mệt, đến lúc đó em mà gầy đi cũng chẳng hay chút nào.

Lúc nói, một tay của Tần Xuyên lén lút đưa tay xuống dưới nách cô nàng, nhẹ nhàng véo vào nơi đầy đặn của cô...

-Úi...

Lục Tích Nhan giật mình, suýt chút nữa là hét lên, nhớ ra Diệp Tiểu Nhu vẫn còn ở trong bếp, nên không dám lớn tiếng.

-Anh đừng làm bậy nhé! Em còn đang tính toán đấy.

Khuôn mặt Lục Tích Nhan thoáng ửng hồng nói.

Tần Xuyên cười hì hì, bàn tay không cam tâm rời đi, cái cảm giác mềm mại, căng đầy kia, thật sự rất thoải mái.

-Sợ gì chứ, có bị Tiểu Nhu nhìn thấy cũng chẳng sao, nếu em cảm thấy không công bằng, thì anh cũng có thể đi bóp cô ấy một cái.

Tần Xuyên nghiêm túc nói.

Lục Tích Nhan cảm thấy chẳng thể nói lại người đàn ông nay, đang định nói gì đấy, thì nghe chuông điện thoại vang lên.

Cô vội vàng gỡ tay Tần Xuyên ra, nghe điện thoại.

-Alo, Tư Tư, ừ... tớ nhớ rồi... tớ biết rồi, năm rưỡi chiều nhập tiệc đúng không? Được... yên tâm đi, tớ nhất định sẽ đến.

Cúp điện thoại, đôi lông mày đen như vẽ của Lục Tích Nhan chau lại, một nỗi buồn lắng đọng trên khuôn mặt cô.

Tại Tần Xuyên rất tốt, nghe thấy có một cô gái bảo Lục Tích Nhan đến dự hôn lễ, không khỏi buồn bực nói:

-Nhan Nhan, chẳng phải chỉ đi dự tiệc cưới thôi sao? Sao nhìn em có vẻ đau đầu quá vậy?

Lục Tích Nhan cúi đầu cười khẽ,

-Bạn cùng phòng ký túc xá hồi đại học của em kết hôn... Vốn em không muốn đi, nhưng cô ấy đã gọi điện cho em rồi, đây chỉ là bạn thời em học đại học, cũng hai năm không gặp rồi.

-Vây càng tốt, có thể gặp bạn cũ ôn chuyện mà.

Vẻ mặt Lục Tích Nhan buồn buồn, thấp giọng nói:

-Nhưng người ta ai cũng đi có đôi có cặp... Em đã ba mươi tuổi rồi, chưa kết hôn không nói, đến bạn trai cũng không có,...

Nói xong, Lục Tích Nhan cẩn thận liếc nhìn Tần Xuyên.

Tần Xuyên nhếch miệng, cười xấu xa đưa tay ra nâng cằm cô nàng,

-Tiểu Nhan Nhan, em đúng là giỏi hoạt, nhìn ánh mắt của em, đen lúng liếng thế này, có phải là muốn anh đi cùng em không? Cũng phải, anh đẹp trai thế này, đi cùng em chắc chắn không để em phải mất mặt!

Thực ra trong lòng Lục Tích Nhan cũng đấu tranh rất nhiều, dĩ nhiên cô cũng muốn để Tần Xuyên đi cùng, ở tuổi này của cô, nếu đi dự đám cưới của bạn học chỉ có một mình, rất xấu hổ.

Nhưng dù sao Tần Xuyên cũng là người đã có vợ, tuy rằng vị chính cung nương nương kia hình như chẳng để ý lắm mấy chuyện này...

-Cô.... cô nàng Liễu tiểu thư kia...

Tần Xuyên bĩu môi,

-Em đang nói đến Tiểu Yên Yên đấy à, cô ấy làm gì để ý đến mấy chuyện này của anh, cô ấy đang bận tiếp đón đại sứ nước ngoài rồi, cho dù anh có lên giường với em cô ấy cũng chẳng để ý đâu.

Nói xong câu này, Tần Xuyên cũng không biết mình có cảm giác gì, là vui mừng? Hay mất mát?

Diệp Tiểu Nhu bưng đồ ăn đến, vừa vặn nghe thấy câu này, khuôn mặt với lúm đồng tiền xinh đẹp đỏ bừng, oán hận liếc Tần Xuyên.

Tần Xuyên thấy vậy, vội sửa lại,

-Tiểu Nhu ngoan! Em đừng hiểu lầm! Anh cũng sẽ lăn lộn với em!

-Ai muốn ấy... với anh... Haizz! Anh Tần Xuyên càng ngày càng háo sắc rồi!

Diệp Tiểu Nhu dờ khóc dờ cười xoay người quay về phòng bếp.

Tần Xuyên vội chạy theo,

-Tiểu Nhu Nhu! Đừng thẹn thùng! Anh giúp em nấu ăn!

-Đừng vào đây! Chắc chắn là anh lại muốn sờ mông em...

-Không đâu, không đâu!...

-Úi! Đừng có sờ!

Lục Tích Nhan mỉm cười nhìn Tần Xuyên và Diệp Tiểu Nhu cười giỡn âm ỉ, trong lòng sâu nã.

Tuy mình ba mươi tuổi nhưng vẫn chưa tính là già, nhưng nếu mình giống như Diệp Tiểu Nhu, chỉ mới đầu hai mươi, gặp được Tần Xuyên, có lẽ cuộc sống sẽ hoàn toàn khác hiện nay.

Cô đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian quý báu, cho nên, cô không nỡ từ bỏ hạnh phúc trước mắt, mặc dù biết làm thế này sẽ càng khiến ba mẹ thất vọng, nhưng cô không muốn buông tay...

Chiều, Tần Xuyên đưa Lục Tích Nhan đến một cửa hàng, mua vài bộ quần áo mới.

Đã quyết định đi dự hôn lễ, dĩ nhiên phải ăn mặc đẹp một chút. Quần áo của Lục Tích Nhan trước kia đều lỗi thời rồi, Tần Xuyên muốn cô phải ăn mặc thật xinh đẹp.

Dù Lục Tích Nhan không nói, nhưng Tần Xuyên biết, sâu trong lòng cô gái này, vẫn có một chút tự ti.

Chạng vạng tối, Tần Xuyên lái xe, hai người đến khách sạn Quân Duyệt Đông Hoa.

Đây là một khách sạn năm sao ở thành phố Đông Hoa, mỗi một bàn tiệc gần cả chục ngàn tệ, đến đây tổ chức tiệc đều là những ông chủ lớn.

Lúc hai người xuống xe, đi đến cửa chính nhìn thấy trên bức màn màu sắc sặc sỡ, có tên cô dâu chú rể...

-Đàm Đào Lệ... Triệu Ba?

Lúc Lục Tích Nhan nhìn thấy tên chú rể, lộ vẻ kinh ngạc.

-Tiểu Nhan Nhan, sao vậy?

Tần Xuyên buồn bực.

Lục Tích Nhan lắc đầu gượng gạo,

-Có thể... có thể là trùng hợp thôi.

Đúng lúc này, một cô gái cao gầy tướng mạo bình thường, mặc bộ lễ phục màu hồng, tươi cười gọi:

-Tích Nhan!

-Tư Tư!

Lục Tích Nhan nhìn thấy cô gái, cũng vui vẻ, đi đến ôm nhẹ lấy cô.

-Đúng là cậu rồi! Lần đầu thấy cậu ăn mặc đẹp như vậy, đúng là tứ phải lóa cả mắt luôn đấy!

Cô gái nhìn Lục Tích Nhan từ trên xuống dưới, hâm mộ nói.

Lục Tích Nhan hơi ngượng ngùng, cắn cặp môi đỏ mọng, cúi đầu vuốt tóc đầy phong tình, khiến mấy bảo vệ ở cửa đứng nhìn trân trân...

Cô mặc bộ váy cúp ngực màu đen, để lộ xương quai xanh tinh xảo và bờ vai

trắng, váy chỉ dài đến dưới đầu gối, để lộ ra đôi chân mềm mại nhỏ nhắn trắng như tuyết.

-Đừng nhìn tớ chăm chăm như vậy... Giới thiệu với cậu một chút, đây là bạn trai tớ, tên Tần Xuyên...

Lục Tích Nhan thốt lên hai chữ “bạn trai”, trong lòng cũng rung động.

Tần Xuyên nở nụ cười sáng lạn, nhe hàm răng trắng, chủ động chào hỏi:

-Xin chào, anh tên Đẹp Trai, Tần Xuyên là biệt danh của anh... Người đẹp tên Diệp Tư à, anh có nghe Tiểu Nhan Nhan kể, hồi học đại học em luôn bảo kê cho cô ấy, anh phải cảm ơn em vì đã bảo vệ người phụ nữ của anh.

Diệp Tư cười nhìn tới nhìn lui, chủ động bắt tay Tần Xuyên,

-Anh Tần đẹp trai, em thấy anh rất trẻ, không ngờ da mặt lại dày đến như vậy! Cũng đúng, da mặt không dày làm sao có thể theo đuổi được hoa khôi Lục Tích Nhan của Đại học Đông Hoa bọn em năm đó.

-Quả nhiên! Anh đã nói mà, với tư sắc của Nhan nhan nhà anh, nếu không phải hoa khôi thì vô lý lắm!

Tần Xuyên vể mặt đắc ý.

Diệp Tư nắm tay Lục Tích Nhan, lắc đầu thở dài:

-Xong rồi xong rồi, hôm nay Đàm Đào Lệ định đến để chọc tức cậu, nhưng cậu ăn mặc thế này đến đây, chắc là cướp cả ánh hào quang của cô dâu luôn rồi!

Trời ơi... Tích Nhan, sao cậu càng lớn càng đẹp thế hả? Lẽ nào... nhờ sức mạnh tình yêu?

Lục Tích Nhan bắt đắc dĩ thở dài, hỏi:

-Tư Tư, chú rể tên Triệu Ba kia... không phải là...

Diệp Tư gật đầu, cau mày nói:

-Chính là Triệu Ba cùng khóa với chúng ta đó, chẳng lẽ cậu quên, năm đó Đàm Đào Lệ cũng rất thích anh ấy, nhưng Triệu Ba lại thích cậu, cả khoa đều biết.

Không ngờ bao nhiêu năm trôi qua, đúng là đã để cô ấy chộp được Triệu Ba, nghe nói vì chuyện này, mà năm đó cô ấy đã chạy ra nước ngoài du học chung với Triệu Ba đấy, đúng là cũng liều mạng thật.

Tần Xuyên đứng bên cạnh nghe thấy vậy, mới hiểu vì sao lúc này Lục Tích Nhan có biểu hiện khác thường như thế.

Hóa ra, cô dâu và chú rể này, từng có quan hệ tam giác với cô ấy?

-Haizz, tớ cứ nghĩ Đàm Đào Lệ mời chúng ta tới thật sự để cùng ôn lại chuyện xưa, rồi chúc mừng một chút, nếu biết cô ấy cưới Triệu Ba, tớ đã không giúp cô ấy liên lạc với cậu.

Diệp Tư hơi hối hận.

Lục Tích Nhan cười cười không để ý:

-Được rồi mà, cô ấy cố gắng như vậy cuối cùng cũng theo đuổi được Triệu Ba, chúng ta nên để cô ấy vui vẻ một chút, chúng ta cứ dự hôn lễ một chút rồi đi.

Ba người cùng bước vào đại sảnh bữa tiệc, trước cửa, một cặp cô dâu chú rể ăn mặc đẹp đẽ, đang đứng đón khách.

Nhìn thấy Lục Tích Nhan đến, thần sắc cô dâu chú rể đều thay đổi, điểm khác biệt là, cô dâu cười ngọt ngào mà kiêu ngạo lạ thường, còn chú rể sau khi sững sờ, thần sắc trở nên phức tạp nhìn Tần Xuyên...

-Ôi trời, xem ai đến này, hoa khôi Lục, lâu lắm rồi bọn mình không gặp lại nhau đấy!

Cô dâu Đàm Đào Lệ rất nhiệt tình, tiến lên phía trước nói:

-Tớ cũng chẳng biết cách nào để liên lạc với cậu, nên mới nhờ Diệp Tư mời cậu, không ngờ cậu đến thật, hì hì... Đúng là bất ngờ quá!

Diệp Tư khó chịu,

-Đàm Đào Lệ, cậu nói gì vậy, mọi người đều là bạn học, Tích Nhan đến chúc mừng các cậu là chuyện đương nhiên mà.

-Không phải, đừng hiểu lầm, tớ nghe nói giáo sư Lục của chúng ta cùng một giáo sư đã kết hôn ở Đông Hoa gây ra scandalo, cho nên rất lo lắng.

Đàm Đào Lệ nói đồng thời còn liếc nhìn anh chồng Triệu Ba đứng cạnh.

Triệu Ba bước đến, toàn thân anh mặc bộ đồ Tây màu đen, thắt nơ đỏ, mặt như quan ngọc, mang đậm khí chất của nhân sĩ tinh anh.

Anh ta cười nhạt,

-Tích Nhan, lâu rồi không gặp, em vẫn thế nhỉ. Đạo này vẫn tốt chứ?

Lục Tích Nhan lạnh nhạt gật đầu,

-Ờ, đã không sao rồi.

-Anh cũng nghĩ vậy, Đào Lệ cũng chỉ nghe người khác kể, anh cảm thấy em không phải loại người như vậy, nên cũng không tin.

Triệu Ba cười miễn cưỡng, hơi thất vọng, nhìn về phía Tần Xuyên đứng cạnh, ánh mắt lóe lên, hời hợt nói:

-Anh ta là gì của em?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 297: Người Đàn Ông Cô Ấy Thích

Tuy hỏi về Tần Xuyên, nhưng hoàn toàn không có ý định chào hỏi Tần Xuyên.

-Anh ấy là bạn trai của tôi, tên Tần Xuyên.

Dĩ nhiên Lục Tích Nhan biết, Triệu Ba xem thường Tần Xuyên, điều này khiến cô rất tức giận.

Cho nên, lúc Lục Tích Nhan nói, còn thân mật khoác tay Tần Xuyên.

Ánh mắt Triệu Ba lạnh lẽo, trong lòng không biết có tư vị gì, năm đó anh ta hao tổn biết bao nhiêu tâm tư để viết thư tình, xin một cuộc hẹn, mua hoa mua vé xem phim, đứng đợi Lục Tích Nhan mà cô không đến.

Giờ, anh ta công thành danh toại, phụ nữ xinh đẹp muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, vốn tưởng sau khi Lục Tích Nhan gặp anh ta, sẽ vô cùng hối hận về quyết định năm đó—nhưng trên thực tế, Lục Tích Nhan căn bản chẳng hề để ý đến anh ta.

Ngược lại, Lục Tích Nhan còn tìm được một thanh niên trẻ tuổi làm bạn trai, có vẻ rất ân ái.

Chẳng lẽ thằng nhóc này, có bối cảnh rất ghê gớm?

-Hóa ra là Tần tiên sinh, không biết anh đang làm trong ngành gì nhỉ?

Triệu Ba cười mỉm hỏi.

Đây là lần đầu Tần Xuyên tham dự hôn lễ kiểu này, cười trả lời:

-Giờ tôi đang mở một tiệm net, đang định cùng Nhan Nhan xây dựng sự nghiệp.

Hắn cũng chỉ nói thực, nếu hỏi về công việc, nghiêm túc mà nói, hắn chỉ là một kẻ vô công rồi nghề...

Nghe thấy câu trả lời, trong lòng Triệu Ba và Đàm Đào Lệ đều dấy lên cảm giác khinh miệt.

Gây dựng sự nghiệp? Thời buổi này, không tiền không bối cảnh thì gây dựng sự nghiệp kiểu gì? Mở tiệm net mà cũng theo đuổi được Lục Tích Nhan, chẳng biết là Lục Tích Nhan đang nghĩ gì nữa!

-Không biết Tần tiên sinh đang định gây dựng sự nghiệp kiểu gì?

Triệu Ba cười khẽ.

Tần Xuyên thành thật trả lời:

-Bán bánh nướng.

Lúc này, không chỉ Triệu Ba và Đàm Đào Lệ, ngay cả Diệp Tư đứng bên cạnh suýt nữa thì bật cười.

Đàm Đào Lệ cười khanh khách nói:

-Tích Nhan, hóa ra khẩu vị của cậu là vậy? Sao giống Võ Đại Lang quá vậy? Vốn tưởng cậu thích mấy vị tinh anh trong lĩnh vực kinh doanh, hóa ra cậu thích loại này...

Haizz, nghe bạn cũ khuyên một câu nhé, hiện nay xây dựng sự nghiệp nào có dễ dàng, các cậu lại không có nhiều vốn, chi bằng cậu cứ làm giáo sư sẽ thực tế hơn đấy.

-Tớ từ chức rồi, tớ tin tưởng vào lựa chọn của mình.

Ánh mắt Lục Tích Nhan kiên định nhìn người đàn ông bên cạnh.

Triệu Ba nhìn thấy tất cả, trong lòng dấy lên lửa giận, dựa vào cái gì? loại vô tri không bản lĩnh này lại theo đuổi được Lục Tích Nhan?

Cô nàng này, ba mươi tuổi vẫn chưa già đi, ngược lại càng rực rỡ hơn, khiến anh ta trong lòng ngứa ngáy!

Triệu Ba càng nghĩ càng nặng nề, nói:

-Tích Nhan, anh cảm thấy có lẽ em nên tỉnh táo cân nhắc lại vài chuyện, dù không ở lại trường được nữa, thì cũng không cần đưa ra những quyết định điên rồ như vậy.

Nếu cần giúp đỡ, có thể tìm đến vợ chồng anh, đều là bạn cũ, cũng nên giúp em mà, hơn nữa bản thân em cũng có tri thức tố chất.

Đàm Đào Lệ vẻ mặt kiêu ngạo nhìn Triệu Ba, khoe khoang nói:

-Đúng đấy, Tích Nhan cậu chắc không biết, giờ chồng tớ là một trong mười doanh nghiệp trẻ của thành phố Đông Hoa, công ty chúng tớ năm nay đã giành được ba khoản đầu tư, chuẩn bị lên thị trường chứng khoán, đến lúc đó giá trị ít nhất là một tỷ ba tệ.

Giờ bọn tớ đang tuyển thêm người, nếu cậu đến công ty chúng tớ làm việc, thì tớ sẽ suy nghĩ ưu tiên cho cậu.

Đàm Đào Lệ càng cười càng đắc ý, cô cũng nhận ra, Triệu Ba còn lưu luyến Lục Tích Nhan, nhưng không sao, dù sao hai người cũng đã kết hôn, vợ của người đàn ông này là cô, cho dù ly hôn thì cũng được phân chia tài sản.

Còn Lục Tích Nhan, chỉ có thể sống với thằng nhóc ngu ngốc kia, âm thầm ghen ghét cuộc sống của phu nhân nhà giàu như cô ta!

Lục Tích Nhan cười yếu ớt lắc đầu, cũng không quan tâm đến mấy lời châm chọc này,

-Chúc mừng các cậu đã xây dựng sự nghiệp thành công, nhưng tớ cảm thấy cuộc sống hiện tại rất tốt.

-Haizz, sao cậu chẳng chịu nghe lời khuyên bảo gì cả? Dù cậu không muốn đến công ty chúng tớ, chúng tớ cũng có thể giúp cậu tìm vài mối quan hệ mà!

Đàm Đào Lệ làm nũng cầm tay Triệu Ba, nói:

-Chồng, em nhớ hình như tối nay Chủ tịch thành phố Chu cũng đến đúng không?

Triệu Ba càng ngẩng cao đầu, vẻ mặt hơi hợm gật đầu,

-Ừ, Chủ tịch thành phố Chu quen anh trong một buổi tiệc của các doanh nghiệp, anh ấy rất coi trọng tiềm năng công ty chúng ta, có quan hệ khá tốt với anh, sau khi anh gọi điện cho anh ấy, anh ấy nói có bận cũng tranh thủ thời gian đến dự hôn lễ của chúng ta.

-Thật à? Chủ tịch thành phố Chu Thanh Sơn thành phố Đông Hoa!? Anh ấy không phải con trai Chủ tịch tập đoàn Chu thị sao? Bối cảnh ghê gớm lắm í!

Diệp Tư ngạc nhiên kêu lên.

Đàm Đào Lệ cười đến mức mặt như nở hoa,

-Đúng vậy, chỉ cần Chủ tịch thành phố Chu nói giúp Tích Nhan vài câu, chắc trường đại học sẽ lập tức gọi cậu ấy về.

-Không cần, tớ chỉ muốn cùng Tần Xuyên gầy dựng sự nghiệp, sự nghiệp dạy học của tớ kết thúc rồi.

Lục Tích Nhan không phải loại người thích nhờ vả mối quan hệ, hưởng hồ cô

biết rõ bối cảnh của Tần Xuyên còn lớn hơn cả Chu Thanh Sơn, làm sao còn để ý đến chuyện gặp mặt Chu Thanh Sơn chứ.

Triệu Ba thấy cô nàng này không chịu nhận giúp đỡ, chỉ nghĩ cô không hiểu chuyện, ánh mắt lạnh lẽo, nói:

-Tích Nhan, có một chuyện có thể tương đối phiền phức, vốn tưởng em đến đây một mình, không ngờ em lại dẫn theo bạn trai, chỗ ngồi của mấy bạn học chắc không đủ. Hay là để bạn trai của em ngồi ở bàn tiệc phía sau nhé.

-Haizz, Triệu Ba, đưa bạn trai theo không phải rất bình thường sao? Chúng ta bao nhiêu tuổi rồi, tớ đi với chồng tớ rồi dắt con theo thì cũng không được ngồi à?

Diệp Tư đứng cạnh bất mãn nói.

-Cậu dẫn con theo, nó là trẻ con, còn anh ta là người lớn.

Triệu Ba trưng ra vẻ chẳng còn gì để nói.

Tuy trong lòng Lục Tích Nhan không thoải mái, nhưng chẳng muốn cãi vã, nói:

-Tôi với Tần Xuyên cùng ngồi ở phía sau... chúc hai bạn bách niên giai lão.

Nói xong, Lục Tích Nhan kéo tay Tần Xuyên, đi vào đại sảnh.

Diệp Tư đi theo vào cửa, khó chịu nói:

-Tích Nhan, cậu đừng giận, bọn họ có tiền nên bày đặt đấy! Đúng là quá đáng, các cậu đến chúc mừng, mà họ đối xử với các cậu như vậy đấy!

-Được rồi, Tư Tư, tớ đến chủ yếu để gặp bạn cũ các cậu, chứ không đến để so bì với họ.

Lục Tích Nhan nhìn rất thoáng.

Nhưng, cô vẫn quay đầu lại nhìn Tần Xuyên, thấp thỏm:

-Tần Xuyên, anh có tức giận không?

Tần Xuyên nhún vai,

-Sao lại giận, so đo với họ, chẳng phải chứng tỏ mình cùng đẳng cấp với họ sao?

Lúc này Lục Tích Nhan mới nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần Tần Xuyên không cảm thấy ủy khuất là được.

Diệp Tư ở bên cảm thán:

-Haizz, nói thật, vừa rồi các cậu nên tạo mối quan hệ tốt đẹp với Triệu Ba, chút nữa Chủ tịch thành phố Đông Hoa Chu Thanh Sơn đến, nếu như các cậu muốn gây dựng sự nghiệp, e là chỉ cần có duyên gặp mặt Chủ tịch thành phố một lần, đã là chuyện tốt rồi, có thể mời một ly rượu, vậy sẽ càng hữu dụng hơn!

Trong lòng Tần Xuyên nghĩ, mời Chu Thanh Sơn một ly rượu à? Không bắt thẳng nhãi đó đến đập đầu với hãn coi như không tệ rồi...

Đương nhiên, Tần Xuyên cũng chẳng hứng thú để ý đến những thứ này, hãn phát hiện màu sắc các món ăn trong bữa tiệc cũng không tệ, cứ coi như đến ăn chực bữa cơm vậy.

Lục Tích Nhan và Diệp Tư cùng chào hỏi vài bạn học cũ, nhiều bạn cũ cảm thấy tiếc cho Lục Tích Nhan, không dễ dàng gì mới được làm giáo sư giảng chính, vậy mà lại bị nhà trường “đuổi”.

Còn Tần Xuyên, đều bị đám người này bỏ qua, dù sao Tần Xuyên tuổi còn khá nhỏ, đám bạn học của Lục Tích Nhan, hầu hết đều đã có chút sự nghiệp.

Diệp Tử cùng chồng và con trai ngồi ở một chỗ gần sân khấu, còn Tần Xuyên và Lục Tích Nhan thì lại được bồi bàn dẫn đến ngồi ở một bàn nằm trong góc hẻo lánh.

Bàn đó đều là mấy người thân có quan hệ không gần gũi lắm, là những người cô dâu chú rể không mấy mặn mà.

Dĩ nhiên, Đàm Đào Lệ sợ dung mạo của Lục Tích Nhan sẽ lấn át cả cô dâu, nên mới để cho Lục Tích Nhan ngồi ở nơi không ai chú ý nhất.

Lục Tích Nhan vốn nghĩ Tần Xuyên sẽ rất khó chịu, nhưng không ngờ, Tần Xuyên cùng với mấy ông cụ bà cụ trò chuyện rất vui vẻ, không vì trình độ văn hóa của những người này thấp, lại nói giọng địa phương mà coi thường họ.

-Ông à, ông là ông cậu tư của Triệu Ba ạ? Ủa? Hồi cậu ấy còn nhỏ đái trong quần ạ? Haha.. từ trước đến giờ cháu chẳng đái trong quần!

-Bác gái, đây là gan ngỗng, cholesterol của bác có cao không? Cao thì đừng ăn nhé!...

Nhìn Tần Xuyên vừa ăn đậu phộng, vừa nói chuyện với các vị trưởng bối xa lạ cùng bàn, trong mắt Lục Tích Nhan lộ vẻ ôn nhu.

Đây là người đàn ông mà cô thích... cô không hề nhìn nhầm người.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 298: Đẳng Cấp Khác Nhau

Sau khi Lục Tích Nhan với mấy bạn học cũ ôn chuyện với nhau xong, có vài bạn học nghe nói Hoa khôi Lục Tích Nhan năm đó đã tìm được bạn trai, đều rất tò mò.

Kết quả là, bảy tám bạn cũ, nhờ Diệp Tư dẫn đi, cùng đến chỗ Tần Xuyên xem thử.

Lục Tích Nhan không còn cách nào khác, đành phải giới thiệu Tần Xuyên với những người bạn cũ này, thật ra bình thường họ cũng chẳng thân thiết gì, nhưng cũng phải nể mặt nhau một chút.

Tần Xuyên cảm thấy chẳng có gì, cười cười chào hỏi với bọn họ.

-Tích Nhan, bạn trai cậu làm nghề gì? Tư Tư nói các cậu đang định cùng nhau xây dựng sự nghiệp bán bánh nướng, đúng không?

Một bạn học nữ hỏi.

Lục Tích Nhan gật đầu,

-Đúng vậy, nhưng vẫn chưa bắt đầu chính thức.

-Ôi trời, đừng àm linh tinh! Cậu là thạc sĩ quản trị kinh doanh! Cậu đi học bao nhiêu năm như vậy, sao lại nghĩ đến con đường đi xây dựng sự nghiệp gì đó chứ? Cho dù cậu không thể quay về trường đại học dạy học, bọn tớ cũng có thể giúp cậu mà.

-Đúng vậy, cậu vừa xinh đẹp, lại vừa có tài như vậy, đi đâu mà chẳng tìm

được một chức vị tốt?

Mấy bạn cũ này không chút khách khí nói, trong mắt bọn họ, một là Tần Xuyên vẫn còn trẻ, hai là trông không giống người có tiền.

Bình thường người có tiền đều rất kiêu ngạo, nhưng Tần Xuyên thì rất dễ nói chuyện.

-Tớ nói thật, Tích Nhan cậu đáng tiếc quá, năm đó lúc Triệu Ba theo đuổi cậu, cậu cứ đồng ý đi là được rồi, vì sao phải theo đuổi lý tưởng bản thân gì đó? Để giờ, mất cả chì lẫn chài, trong tay chẳng có gì hết.

-Đúng vậy, còn để Đàm Đào Lệ được lợi nữa, nhìn bộ dạng đặc ý của cô ta kìa... Ngay cả chỗ ngồi cũng không sắp xếp cho các cậu, rõ ràng là cố ý!

Lại có một bạn học nữ tiếc thay cho Lục Tích Nhan.

Lục Tích Nhan cười lắc đầu,

-Không sao, tớ cảm thấy hiện tại rất tốt.

Nói xong, Lục Tích Nhan ngọt ngào liếc nhìn Tần Xuyên ở bên cạnh.

Tần Xuyên đang lệt đậu phụng, quay sang nhìn cô cười hì hì.

Đám bạn cũ thấy cảnh này, đều lắc đầu thở dài.

-Tần Xuyên, anh phải cố gắng lên, Tích Nhan là hoa khôi của khóa bọn này, cô ấy thích anh, thì anh đừng để cho cô ấy phải chịu ủy khuất,

Diệp Tư vỗ vỗ Tần Xuyên bả vai nói.

Trong lòng Tần Xuyên cảm thấy buồn cười, sao có cảm giác Diệp Tư rất giống mẹ Lục Tích Nhan, nhưng cũng biết cô xuất phát từ lòng tốt, nên gật đầu thể hiện không vấn đề.

-Đúng rồi, tớ nghe nói Triệu Ba móc nói được quan hệ với Chu gia, tối nay Chủ tịch thành phố Chu cũng tới, hay là bảo Triệu Ba đem chuyện của Tích Nhan, phản ánh lại với Chủ tịch thành phố, không phải Tích Nhan sẽ được quay lại Đại học Đông Hoa thôi sao?

Một bạn nam nói.

Diệp Tư trợn mắt nhìn anh ta,

-Tớ đã nói với Tích Nhan rồi, nhưng cô ấy không chịu, hơn nữa Chủ tịch thành phố Chu nể mặt Triệu Ba, chịu lộ mặt đi nữa, thì cậu nghĩ cả Chủ tịch thành phố của cả một thành phố lớn, sẽ đi quản mấy việc nhỏ bé này sao?

-Ừ... cũng đúng, căn bản đẳng cấp không giống nhau.

Cả đám bạn học lắc đầu cảm khái.

Dần dần, khách đến dự hôn lễ ngày càng nhiều, gia cảnh Triệu Ba và Đàm Đào Lệ đều không tầm thường, cộng với công ty Triệu Ba sắp lên thị trường chứng khoán, nên càng khí thế.

Đây gọi là, giàu có họ hàng chốn thâm sơn, cả một sảnh tiệc gần trăm bàn đã sắp ngồi chật kín rồi.

Đôi tân lang tân nương Đàm Đào Lệ và Triệu Ba định chuẩn bị tiến hành nghi thức hôn lễ..

Trước khi bước vào hậu trường, họ nhìn thấy đám bạn cũ đang vây quanh Lục Tích Nhan và Tần Xuyên, nên cũng ăn ý bước tới.

-Haha, các bạn cũ, hôm nay khách đông quá, tiếp đãi không được chu toàn rồi,

Triệu Ba vẻ mặt kiêu căng cười, không có chút gì là áy náy.

Một đám nam nữ ba mươi tuổi lúc này còn quở trách cặp vợ chồng này, giờ lập tức đổi giọng, khuôn mặt tươi cười đón chào.

-Làm gì có! Chủ tịch Triệu nhớ đến bọn tớ là đã coi trọng bọn tớ rồi!

-Đúng vậy, đúng vậy, Chủ tịch Triệu, Triệu phu nhân, mau đi chuẩn bị đi!

Đàm Đào Lệ cười đến mức run rẩy cả người,

-Hi hi... xem các cậu nói kia, đều là bạn cũ, không cần khách khí như thế.

Vốn muốn cùng các cậu ôn lại vài chuyện cũ, nhưng bên dưới trừ Chủ tịch thành phố Chu đang đợi, còn có vài lãnh đạo của Chi cục thuế, Cục công thương, bọn tớ cũng bận rộn quá.

-Không sao, không sao, các cậu cứ làm việc của mình đi!

Đám bạn cũ vội cười phát tay, trong mắt tràn đầy hâm mộ.

Có thể mời một vài lãnh đạo đến tham dự hôn lễ, chắc chắn chuyện làm ăn thuận buồm xuôi gió lắm.

-Triệu Ba với Đàm Đào Lệ, chắc là làm ăn phát đạt lắm!

Nhìn cặp vợ chồng vênh vác này đi chuẩn bị làm nghi thức lễ cưới, tất cả mọi người đều cảm khái, lại có một chút ghen tỵ.

Đám bạn cũ đều nhìn Lục Tích Nhan và Tần Xuyên với ánh mắt tiếc nuối, sau đó quay về chỗ ngồi của mình.

Tần Xuyên bụng đã đói kêu ọc ọc, gọi, vẻ mặt đau khổ hỏi:

-Tiểu Nhan Nhan, sao còn chưa được ăn cơm?

-Anh ấy, kết hôn phải đốt pháo, đợi đúng giờ, làm xong nghi lễ mới lên món, chuyện này mà anh cũng không biết à?

Lục Tích Nhan cười nói.

Tần Xuyên phì cười xấu hổ cười cười,

-Trước kia anh chưa từng dự tiệc kiểu này, vì bạn anh chẳng có ai kết hôn cả.

Lục Tích Nhan nhớ ra, Tần Xuyên từng nói, hơn một năm trước hẳn mới từ trên núi xuống, nên cũng bình thường trở lại.

Cô cười xinh đẹp, cầm ít nho trên đĩa trái cây, lột vỏ, đút vào miệng Tần Xuyên.

-Lại đây, em đút anh ít trái cây, a...

Tần Xuyên lập tức ăn một miếng, tiện thể còn mút tay cô nàng, thỏa mãn cười, được một cô gái như vậy hầu hạ, bụng cũng không đói nữa rồi.

Không lâu sau, hôn lễ chính thức bắt đầu, dưới ánh đèn sáng lạn, trong tiếng nhạc đình tai nhức óc, người dẫn chương trình lên giới thiệu.

Tần Xuyên ăn trái cây lâu như vậy, vừa nhìn đã biết phải nghe người dẫn chương trình nói nhảm một hồi mới được ăn cơm, lập tức không vui.

-Tiểu Nhan Nhan, người thành phố bọn em cưới mệt dữ vậy? Còn bao lâu nữa mới được ăn cơm?

-Anh chờ thêm chút nữa, sắp xong rồi, dù sao cũng ăn xong rồi đi, lúc đi cũng phải tạm biệt đám bạn của em nữa.

Lục Tích Nhan trấn an nói.

-Được, vậy anh ra ngoài đi tiểu, khi nào bắt đầu ăn anh lại vào.

Tần Xuyên lắc đầu, đứng dậy đi ra khỏi sảnh tiệc.

Chưa đi được mấy bước, đã gặp một nhóm người, có hai vệ sĩ mặt áo đen đi

đến trước mặt, ba đến năm người đàn ông bộ dạng như ông chủ áo mũ chỉnh tề, vây quanh một người đàn ông mặc đồ tây khí thế bất phàm, ai nấy đều cười nịnh nọt.

Người đến là Chu Thanh Sơn, anh ta tan ca muộn, nhưng vẫn cố đến dự khi hôn lễ bắt đầu.

-Tần tiên sinh!?

Nhìn thấy một thanh niên mặt mũi khó chịu từ sảnh tiệc đi ra, Chu Thanh Sơn sắc mặt nghiêm trang, lập tức trở nên ngạc nhiên.

Từ sau khi chữa cho Chu Phương Tinh, anh ta không có cơ hội bày tỏ lòng cảm ơn với vị cao nhân trẻ tuổi này.

Sau khi được cha là Chu Vân Phong chính thức xác nhận, cũng thông qua thái độ của Tôn gia, Chu Thanh Sơn đã biết, Tần Xuyên chính là Đại thiếu gia Tần gia!

Tuy Tần gia là gia tộc yếu nhất trong ngũ đại cổ võ thế gia, nhưng cũng là so với tất cả các đại hào phú trong cả nước.

Còn trong thành phố Đông Hoa, thậm chí là toàn tỉnh Giang, Tần gia có thế lực to lớn nhường nào.

Vừa nghĩ đến chuyện trước đây mình không có cơ hội để trao đổi với Tần Xuyên, tạo mối quan hệ, Chu Thanh Sơn vô cùng hối hận!

So với một thân cổ võ và y thuật của Tần Xuyên, anh ta coi trọng bối cảnh của Tần Xuyên hơn, nếu Tần gia có thể giúp đỡ Chu gia một chút, nói không chừng Chu gia có thể bước ra khỏi thành phố Đông Hoa, bước vào hàng ngũ gia tộc cấp tỉnh!

Nhưng Đại thiếu gia của Tần gia, há có thể gặp mặt nói chuyện với một Chủ tịch thành phố như anh ta? Người ta giúp anh chữa bệnh cho con gái, đã coi là

đại ân đại đức rồi!

Hơn nữa, Tần Xuyên là “trưởng bối” của anh ta, không thể đường đột đến thăm viếng được.

Không ngờ, hôm nay đến dự đám cưới của một chủ doanh nghiệp trẻ, lại bất ngờ gặp được đại quý nhân!!

Tần Xuyên cũng nhìn thấy anh ta, tùy tiện cười:

-Ồ, anh cũng tới rồi à? Giờ tôi đang định đi tiểu, anh vào trước đi!

Không đợi Chu Thanh Sơn nói gì, Tần Xuyên vội vàng chạy vào nhà vệ sinh.

Chu Thanh Sơn vẻ mặt bất đắc dĩ, anh ta cũng không thể ngăn Tần Xuyên đi tiểu, đành phải chờ vào trong rồi, tranh thủ thời gian đến thăm hỏi Tần Xuyên vậy.

-Chủ tịch thành phố Chu, vị công tử kia là ai?

Mấy ông chủ lớn phía sau đều rất ngạc nhiên, ai mà có thể để Chu Thanh Sơn gọi là “Tiên sinh”.

Chu Thanh Sơn biến sắc, dĩ nhiên sẽ không dễ dàng nói ra, chỉ yên lặng đi vào sảnh tiệc.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 299: Tần Tiên Sinh Nào

Hôn lễ đang tiến hành, nhưng đám người Chu Thanh Sơn bước vào trong sảnh tiệc, vẫn hấp dẫn khá nhiều ánh mắt. Dù sao cũng là Chủ tịch thành phố Đông Hoa, thường xuyên thấy trong TV, có rất nhiều thương nhân và quan chức nhà nước bản địa, đã sớm chuẩn bị đến thăm hỏi Chu Thanh Sơn rồi.

Người chủ trì hôn lễ vội vàng cao giọng tuyên bố:

-Chư vị bằng hữu thân mến, tôi muốn nói cho mọi người biết một tin rất chấn động! Hôm nay trong hôn lễ của Triệu Ba và Đàm Đào Lệ, sẽ được chào đón một vị khách quý cấp cao nhất thành phố Đông Hoa, đó chính là Chủ tịch thành phố Chu kính yêu của chúng ta!

Cả đám khách bên dưới đều vội vàng đứng dậy, lớn tiếng hoan hô và vỗ tay, thậm chí còn hận không thể bước lên làm quen với Chu Thanh Sơn.

Chu Thanh Sơn cũng đã chuẩn bị trước, dẫn hai vệ sĩ đến, để duy trì trật tự.

-Chào mọi người, chào mọi người,

Chu Thanh Sơn vẫy tay hỏi thăm.

Anh ta đang còn nghĩ về Tần Xuyên, không yên lòng bắt tay với một số quần chúng, rồi đi đến bàn tiệc ở vị trí bắt mắt nhất gần sân khấu.

Trong bàn đó, đều là mấy vị Cục trưởng thành phố Đông Hoa, nhưng nhân vật có cấp bậc hành chính, và đều có giao tình với Chu Thanh Sơn.

Thấy Chu Thanh Sơn bước đến, thậm chí còn đứng lên chào hỏi trước, rồi

mới dám ngồi xuống.

Đám bạn học cũ cách đó không xa, thấy Chu Thanh Sơn đến dự đám cưới của Triệu Ba thật, đều vô cùng hâm mộ, mong ngóng trước khi kết thúc tiệc rượu, có thể thông qua Triệu Ba làm quen với Chu Thanh Sơn.

Dĩ nhiên, đây cũng chỉ là hy vọng xa vời của họ.

Không lâu sau, Triệu Ba và Đàm Đào Lệ được cha mẹ hai bên dẫn dắt, đi trên thảm đỏ, lên sân khấu tiến hành thề nguyện.

Đứng trên sân khấu, Triệu Ba không quên cúi đầu chào Chu Thanh Sơn, trông bộ dạng rất thân với Chu Thanh Sơn.

Chu Thanh Sơn cho rằng, Tần Xuyên đến dự hôn lễ, chắc là Triệu Ba có quen với Tần Xuyên, nên cũng cười cười với Triệu Ba, lộ vẻ khách khí.

Nhưng anh ta cũng rất bức bối, sao nhìn xung quanh chẳng thấy bóng dáng Tần Xuyên đâu, Tần Xuyên đáng lẽ phải thuộc loại khách quý mới đúng chứ?

Lần này, những vị khách xung quanh đều tin rằng, Triệu Ba làm ăn rất phát đạt, ngay cả Chủ tịch thành phố cũng tươi cười với gã như vậy, đây là đãi ngộ gì chứ!

Triệu Ba tinh thần dâng cao, mặt mũi hồng hào, càng ngẩng đầu ưỡn ngực, hưởng thụ ánh mắt chú ý của tất cả mọi người.

Đàm Đào Lệ thì như chú chiu non nép vào người khác, ánh mắt ngạo nghễ nhìn vào một góc đằng xa, nơi có Lục Tích Nhan lạnh lùng, lộ vẻ trào phúng.

Xinh đẹp, học giỏi thì sao chứ? Có được sống thoải mái như cô không?

Thậm chí Đàm Đào Lệ cảm thấy, mình nhờ Diệp Tư mời Lục Tích Nhan đến tham dự hôn lễ chẳng qua chỉ vẽ chuyện.

Loại phụ nữ này, làm nhục cô ta cũng chẳng ý nghĩa gì, dù sao cô ta cũng chẳng thể so được với cô, cấp bậc quá thấp.

Vừa nghĩ sau này có thể qua lại với phu nhân Chủ tịch thành phố, thiên kim Chủ tịch thành phố, trong lòng cô như được tưới mật ngọt.

Sau màn thề thốt buồn nôn, nghi thức hôn lễ coi như đã xong, các món ăn được lục tục đưa lên.

Cô dâu chú rể cũng bắt đầu mời rượu, Triệu Ba và Đàm Đào Lệ thậm chí còn chẳng để ý đến người thân của mình, bàn đầu tiên là chạy đến chỗ Chu Thanh Sơn.

-Chủ tịch thành phố Chu! Anh đến đây, đúng là vinh hạnh to lớn dành cho Triệu Ba và vợ!

Triệu Ba phong độ nhân sĩ thành công tươi cười, vừa mời thuốc, vừa bảo người rót rượu cho Chu Thanh Sơn.

Đang định chạm cốc với Chu Thanh Sơn, thấy Chu Thanh Sơn lại đề ly rượu xuống.

Vợ chồng Triệu Ba sững sờ, lập tức cười hỏi:

-Chủ tịch thành phố Chu, anh cảm thấy rượu bị ít à?

-Không phải, chén rượu đầu tiên của cậu ngày hôm nay, không thể mời tôi, phải mời một vị khác mới đúng, đừng lẫn lộn thứ tự!

Triệu Ba thoải mái, cười nói:

-Không sao đâu, Chủ tịch thành phố Chu, ba mẹ hai nhà chúng tôi đều nói nên mời ngài trước!

Chu Thanh Sơn cười nhạt,

-Triệu Ba, vậy là mọi người nhầm rồi, phải mời Tần tiên sinh trước mới đúng! Nhắc mới nhớ, Tần tiên sinh... ngồi ở bàn nào? Sao tôi không thấy?

Triệu Ba và Đàm Đào Lệ sững sờ, hai mặt nhìn nhau, cảm thấy khó hiểu.

-Chủ tịch thành phố Chu, ngài nói là Tần tiên sinh nào? Là Cục trưởng Tần của cục đất đai sao? Hay là Chủ nhiệm Tần của Ngân hàng tín dụng?

Đàm Đào Lệ phản ứng rất nhanh, nhớ ra hai đại nhân vật đều mang họ Tần.

Chu Thanh Sơn chặc lưỡi, thầm nghĩ hai lão đó là thứ gì, đáng để anh ta gọi là “Tiên sinh” sao?

-Cô dâu, chú rể, hai bạn có ý gì vậy, quen biết với Tần tiên sinh mà lại giấu à? Nếu tôi biết sớm, thì đã đến sớm một chút rồi, rốt cuộc Tần tiên sinh ngồi ở bàn nào?

Chu Thanh Sơn tiếp tục truy vấn.

Mấy quan chức ngồi cùng bàn, cùng với vài quan khách bên cạnh đều rất hiếu kỳ, rốt cuộc Chủ tịch thành phố Chu đang tìm đại nhân vật nào vậy?

-Chủ tịch thành phố Chu, Tần tiên sinh mà ngài nói, rốt cuộc là xưng hô thế nào ạ?

Triệu Ba vẻ mặt xấu hổ, nghĩ thầm chẳng lẽ gã đã bỏ lỡ một vị khách quan trọng nào đó rồi sao?

Chu Thanh Sơn nhú mày, có chút mất hứng,

-Còn có thể là ai nữa! Đương nhiên là vị Tần tiên sinh tên có một chữ “Xuyên”!

-Tần... Xuyên?

Triệu Ba và Đàm Đào Lệ đều cẩn thận suy nghĩ một lúc, trong đầu mới chợt nhớ ra cái tên mà suýt chút nữa họ đã quên sạch...

Hình như... đó là tên bạn trai trẻ vô dụng của Lục Tích Nhan mà?!

Sắc mặt hai vợ chồng lập tức có chút khó coi, mất tự nhiên, dự cảm thấy mọi chuyện không được bình thường nữa.

Triệu Ba bất an miễn cưỡng nở nụ cười, muốn xác nhận lại,

-Tần Xuyên mà ngài nói, là một thanh niên hơn hai mươi tuổi?

Chu Thanh Sơn tức giận, cho rằng Triệu Ba cố ý che giấu quan hệ với Tần gia. Dù sao, Tần gia cũng là một gia tộc dấu mặt, có cơ hội xây dựng được mối quan hệ như vậy, dĩ nhiên rất nhiều người đều muốn lạng lẽ che giấu ngoại giới.

Chu Thanh Sơn cũng là người nóng tính, lông mày dựng lên, hừ lạnh một tiếng,

-Triệu Ba, cậu có ý gì? Cậu có biết tôi và Tần tiên sinh quen nhau bao lâu rồi không? Cậu có biết quan hệ giữa Chu gia bọn tôi với Tần tiên sinh không!?

Lúc này khi tôi vừa đến, đã gặp Tần tiên sinh, còn chào hỏi cậu ấy, giờ tôi hỏi cậu Tần tiên sinh ngồi ở đâu, để tôi đến gặp mặt cậu ấy, mời một ly rượu thì có làm sao hả!?

Triệu Ba lập tức luống cuống, vẻ mặt đau khổ vội cười giải thích:

-Không phải vậy! Chủ tịch thành phố Chu! Không phải tôi có ý đó! Tôi chỉ muốn xác nhận lại, tiểu tử mà ngài muốn gặp... À không! Vị Tần tiên sinh đó... có phải là vị mà tôi quen không!

Chu Thanh Sơn rốt cục phát hiện ra chút điều kỳ lạ, cau mày nói:

-Cậu không quen Tần tiên sinh?

Triệu Ba vẻ mặt khó xử, gã nói quen, dĩ nhiên là không đúng, nhưng nói không quen, hình như cũng không hay cho lắm... Tần Xuyên kia, hình như không hề đơn giản!

Đàm Đào Lệ lại không nghĩ nhiều quá, sớm đã bị dọa hết hồn, nên trả lời:

-Tần Xuyên là bạn trai bạn học cũ chúng tôi, đến cùng với bạn cũ của chúng tôi....

-Thì ra là thế!

Chu Thanh Sơn gật đầu, hỏi:

-Anh ấy ngồi đâu?

Triệu Ba và Đàm Đào Lệ đều rất hồ thẹn, chỉ về một góc hẻo lánh phía sau.

Trên bàn kia, Tần Xuyên đang ăn từng miếng tôm hùm, gắp vịt nướng, hoàn toàn không biết chỗ vị trí khách quý, đang “nổ tung” vì hân.

Sau khi Chu Thanh Sơn nhìn thấy, quả thực cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, sao có thể để Tần Xuyên ngồi ở ghế cuối, tên Triệu Ba này muốn chết à!?

Anh ta không dám trì hoãn nữa, cầm một chai rượu nho, nhắc ly rượu, đi về chỗ Tần Xuyên.

Cả đám thấy vậy, cuống quýt đuổi theo, dù sao chuyện này cũng quá ly kỳ, ai mà có thể khiến Chu Thanh Sơn muốn nịnh bợ đến như vậy!?

Bên bàn của mấy bạn cũ, cũng theo dõi sát sao, nghe xong mấy lời kia, nhìn thấy Chu Thanh Sơn đi về phía Tần Xuyên và Lục Tích Nhan, cũng không quản được nhiều, vội vàng chạy đến theo.

Triệu Ba và Đàm Đào Lệ sắp phát điên rồi, ý thức tình hình càng ngày càng không ổn, tuy không biết Tần Xuyên rốt cuộc là ai, nhưng cũng dặt một đám

người đi về phía đó.

Đội nhiếp ảnh, phù dâu phù rể, thậm chí là một đám quan viên và ông chủ lớn, đều theo sát Chu Thanh Sơn, sợ bỏ lỡ chi tiết gì đó, và cũng muốn gặp mặt nhân vật lớn này!

Tần Xuyên đang cầm một đũa gà luộc, chấm xì dầu, ăn ngon miệng, bên miệng vẫn còn dính mỡ.

Đột nhiên nhìn thấy một đám người như thổ phi xông đến, cũng là ngay người, đẩy đẩy Lục Tích Nhan ngồi bên cạnh,

-Honey, mấy bạn học của em định làm gì vậy?

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 300: Thế Diện

Lục Tích Nhan nghe thấy tiếng ồn, nhìn qua, đôi mắt đẹp cũng mở to, thấy khó hiểu.

Chu Thanh Sơn dẫn đầu, như dẫn theo một đại đội quy mô lớn, xuyên qua hơn một nửa sảnh tiệc, vượt qua bảy tám dãy bàn tiệc, đến trước bàn Tần Xuyên.

Đám người đi cùng, vây quanh góc hẻo lánh vốn diện tích không lớn.

Chu Thanh Sơn đã quen có nhiều người đi cùng, nên không để ý lắm, nhìn thấy Tần Xuyên, lập tức cười mỉm hỏi thăm.

-Tần tiên sinh, hóa ra anh ngồi ở đây, tôi tìm anh mãi, lâu lắm không gặp, không ngờ lại gặp anh trong bữa tiệc này.

Đám người vây xem sắc mặt cổ quái, Triệu Ba và Đàm Đào Lệ sắc mặt trắng bệch, còn những bạn cũ khác, đều nhìn Tần Xuyên với ánh mắt khó tin.

Người thanh niên mà họ thấy chẳng có bản lĩnh gì lại phi thường như vậy, là đại nhân vật ngay cả Chủ tịch thành phố Chu cũng muốn nịnh bợ!?

Lục Tích Nhan sau khi kinh ngạc, cũng không để ý lắm, vì với bối cảnh của Tần Xuyên, quen Chu Thanh Sơn cũng là chuyện bình thường.

Tần Xuyên ngồi trên ghế, gặm đùi gà, lười đứng dậy, phiến muện nói:

-Tiểu Chu à, tôi đang ăn, anh dắt cả đám người đến vây quanh tôi làm gì? Xem khi trong vườn bách thú à?

Tiểu Chu!?

Nghe cách xưng hô này, cảm của mọi người đều muốn cảm xuống đất!

Tần Xuyên mới bao nhiêu tuổi, vậy mà lại gọi Chủ tịch thành phố Chu là “Tiểu Chu”!?

Bọn họ không biết, Tần Xuyên dựa theo bối phận để gọi, gọi Tiểu Chu đã là rất khách khí rồi.

Chu Thanh Sơn không hề cảm thấy như vậy không ổn, điều này chứng tỏ Tần Xuyên đã coi anh ta là một hậu bối, liền khách khí cười nói:

-Tần tiên sinh, chẳng phải tôi vội tới đây để mời ngài một ly rượu sao? Lần trước may mà có ngài, Tình Nhi nhà chúng tôi mới không có chuyện gì. tôi vẫn còn chưa mời được ly rượu để cảm ơn ngài mà.

Tần Xuyên vội ngăn lại:

-Này! Tôi không uống rượu!

Chu Thanh Sơn vội dừng lại, ngại ngừng nói:

-Đúng đúng, tôi nhớ ra rồi, Tần tiên sinh ngài không uống rượu.

Anh ta nghiêng đầu, thấy bên cạnh có một chai nước chanh, vội cầm đến rót cho Tần Xuyên một ly.

Mọi người đứng bên trợ mắt nhìn đường đường là Chủ tịch thành phố Đông Hoa mà lại như người hầu, đến thăm hỏi, rồi rót rượu, vô cùng ân cần, đúng là như nằm mơ vậy.

-Vị đại gia này là ai? Thế diện cũng lớn nhỉ!

-Không biết, nhưng sao Triệu Ba lại sắp xếp hăn ngồi ở chỗ này?

Cả đám người xôn xao bàn luận thân phận của Tần Xuyên, điều này khiến cho Triệu Ba và Đàm Đào Lệ như ngồi trên đống lửa.

Chu Thanh Sơn rút cho Tần Xuyên một ly, lại nhìn về phía Lục Tích Nhan, có chút do dự, dò hỏi:

-Vị tiểu thư này, là... bạn gái của Tần tiên sinh?

-Hì hì, Tiểu Chu, cô ấy tên Lục Tích Nhan, là người phụ nữ của tôi.

Tần Xuyên hào sảng giới thiệu.

Khuôn mặt Lục Tích Nhan đỏ bừng, rất khách khí đứng dậy chào hỏi:

-Chào Chủ tịch thành phố Chu.

-Ôi trời! Không không không! Lục tiểu thư mau ngồi xuống đi! Mời ngồi! Cô là bạn của Tần tiên sinh mà lại hành lễ với tôi, sao tôi chịu được!

Chu Thanh Sơn sợ hãi vội bảo Lục Tích Nhan ngồi xuống, đầu gối cũng khom lại, sắp quỳ xuống mất rồi!

Người phụ nữ của Tần Xuyên, thân phận đó chính là lão tổ tông của anh ta đấy.

Hơn nữa, Tần Xuyên đã có đại tiểu thư Liễu gia là vợ rồi, trong tình huống này, vẫn có thể là người phụ nữ của Tần Xuyên, có thể thấy cô nàng này tuyệt đối không tầm thường đâu!

Chu Thanh Sơn cũng nghĩ nhiều rồi, anh ta cũng biết tầm quan trọng của “thì thầm bên gối”, tạo mối quan hệ tốt với Lục Tích Nhan, chắc chắn không sai!

Lục Tích Nhan không ngờ thể diện của Tần Xuyên lại lớn đến như vậy, đành phải ngồi xuống.

-Lục tiểu thư, nể tình tôi một chút, Chu mỗ tôi có thể mời cô một ly chứ!

Lục Tích Nhan cười bất đắc dĩ, gật đầu đẩy ly qua.

Triệu Ba cùng Đàm Đào Lệ, còn cả Diệp Tư và đám bạn cũ đều trở mắt nhìn Chu Thanh Sơn rót nước trái cây cho Lục Tích Nhan.

Trong lòng vợ chồng Triệu Ba có thể nói ngũ vị tạp trần, thậm chí tim đã bắt đầu nhỏ máu rồi!

Bọn họ đã cúi mình, đến rót rượu cho Chu Thanh Sơn, mời rượu, vậy mà người ta chẳng thèm để ý, chỉ ứng phó qua loa.

Còn Lục Tích Nhan chẳng qua được gọi là người phụ nữ của Tần Xuyên, lại được Chu Thanh Sơn “hầu hạ” như vậy!

Triệu Ba nghiến chặt răng, mạch Thái Dương muốn lồi cả lên, hốc mắt đỏ bừng, cố nén sự không cam tâm và sợ hãi.

Gã nghĩ mình đã công thành danh toại, bước lên đỉnh cao của cuộc đời, loại phụ nữ như Lục Tích Nhan mà không chọn gã, là tổn thất lớn của cô ta.

Thật không ngờ, Liễu Trung Nguyên lại tìm được một người đàn ông, có thể giẫm chết gã, khiến gã không thể ngóc đầu lên được!

Đàm Đào Lệ càng xấu hổ đến mức muốn đào lỗ chui xuống, vừa nãy cô còn tưởng ở đây mình mới là người hạnh phúc nhất, là cô dâu sáng chói nhất, nhưng lúc này, những đái ngộ Lục Tích Nhan nhận được, khiến cô ta có cảm giác mình như một con hề!

Cô nhìn thấy chồng mình đứng cạnh suýt chút nữa thì bốc lửa, người đàn ông này trong mắt cô vốn là một người đàn ông đội trời đạp đất, tài hoa hơn người, sự nghiệp thành công, nhưng giờ phút này lại vô dụng như vậy!

Dù công ty sắp lên sàn chứng khoán, dù có tài sản hơn tỷ tệ, nhưng trong mắt

những nhân vật lớn thật sự thì chẳng là cái rắm gì, đến phản ứng cũng lười phản ứng!

Nhìn nụ cười lạnh nhạt của Lục Tích Nhan, cảm nhận được ánh mắt ngưỡng mộ cô trong mắt mọi người, Đàm Đào Lệ tim như tro tàn, cảm giác cố gắng hơn mười năm nay của mình, quả phí sức!

Mình vẫn thua, từ thời đi học, cho đến lúc kết hôn đều thua, mình đã thất bại thảm hại!

-Diệp Tư, bạn trai Tích Nhan rốt cuộc là người như thế nào?

-Làm sao tớ biết được? Tớ cũng hôm nay mới gặp đây này.

Diệp Tư cùng với mấy bạn học nhỏ giọng thảo luận,

-Tớ nói rồi, hoa khôi của chúng ta sao có thể chọn một người đàn ông bình thường được chứ?

-Chả trách Tích Nhan lại nói cô ấy rất thỏa mãn, đúng là, so với kiểu đàn ông này, chút thành tựu của Triệu Ba đúng là chẳng đáng vào đâu, cuối cùng thì Đàm Đào Lệ vẫn không bằng cô ấy nhỉ!

-Cũng đừng nói vậy, Đàm Đào Lệ và Triệu Ba so với chúng ta vẫn hơn rất nhiều, có điều người giỏi có người giỏi hơn, thiên ngoại hữu thiên mà.

Lục Tích Nhan đẹp như vậy, lại cực khổ học hành bao nhiêu năm, giữ mình trong sạch, được như bây giờ là phúc của cô ấy.

Diệp Tư nói.

Những lời này tuy nói rất rõ, nhưng đôi ba câu vẫn lọt vào tai Triệu Ba và Đàm Đào Lệ, mặt hai người đều nóng rát, nhưng lại không dám phát tác, chỉ có thể vờ như không nghe thấy.

Tần Xuyên và Lục Tích Nhan không hề biết, vì hành động rót nước trái cây mời rượu của Chu Thanh Sơn, đã khiến cho Triệu Ba và Đàm Đào Lệ trở thành trò cười của mọi người ở đây, cũng làm họ mất hết mặt mũi.

-Tiểu Chu à, mời rượu gì đó cũng đã đủ rồi, tôi còn phải ăn cơm nữa.

Tần Xuyên và Lục Tích Nhan cùng cụng ly với Chu Thanh Sơn,

-Tần tiên sinh, khó có cơ hội được cùng ăn cơm, sao ngài lại ngồi vị trí thế này? Lục tiểu thư không phải bạn học của Triệu Ba sao? Sao phải ngồi một mình ở đây?

Chu Thanh Sơn tò mò hỏi.

Vừa hỏi ra câu này, mặt Triệu Ba và Đàm Đào Lệ lập tức không còn giọt máu, tim đập mạnh.

Tần Xuyên cười hời hợt,

-Chuyện đó không quan trọng, họ nói là không biết Tích Nhan sẽ dẫn tôi đến cùng, nên không sắp xếp chỗ cho tôi, Tích Nhan vì muốn ở cạnh tôi, nên cũng cùng ngồi phía sau này.

-Cái gì!?

Chu Thanh Sơn khẽ giật mình, anh ta không ngờ vợ chồng Triệu Ba lại khắt khe với Tần Xuyên như vậy!

Khách khứa, bạn cũ xung quanh đều nhìn chăm chăm vợ chồng Triệu Ba muốn xem kịch vui.

Rõ ràng là làm khó dễ Tần Xuyên, cuối cùng không ngờ lại tự lấy đá đập lên chân mình!

-Triệu tổng à... mặt mũi của vợ chồng các anh cũng lớn quá nhỉ, Tần tiên sinh

đến dự hôn lễ của các người, vậy mà cả một chỗ ngồi cũng không sắp xếp được?

Chu Thanh Sơn đã tôi luyện nhiều năm trong quan trường, sao không hiểu được điểm mấu chốt, vợ chồng Triệu Ba này chắc chắn là mắt chó xem thường người khác rồi.

Lúc này, dĩ nhiên là anh ta muốn nắm lấy cơ hội, để nịnh bợ Tần Xuyên.

Triệu Ba nghe thấy hai chữ “Triệu tổng” là biết mọi chuyện không ổn, rõ ràng Chu Thanh Sơn không hài lòng với gã rồi!

-Chu... Chủ tịch thành phố Chu! Ngài hãy nghe tôi nói, vì chúng tôi bận rộn quá, nên không kịp thay đổi đấy ạ!

-Đúng vậy, đúng vậy, thời đi học chúng tôi với Tích Nhan cùng khoa, quan hệ rất tốt mà.

Lòng Đàm Đào Lệ đau như dao cắt, nhưng cũng đành tươi cười nói, còn dùng ánh mắt cầu khẩn, nhìn Lục Tích Nhan.

Đám bạn học thấy hai vợ chồng này ăn nói khép nép chịu tội, đều thầm sung sướng.

Chu Thanh Sơn trầm giọng nói:

-Tôi phải về nghe ngóng lại thử xem, có ai quan hệ tốt lại như thế này không! Triệu tổng à, hình như phu nhân anh xem tôi là thằng ngu ấy nhỉ...

Chuyện này, cho dù Tần tiên sinh rộng lượng không truy cứu, Chu Thanh Sơn tôi với tư cách là quan phụ mẫu của thành phố Đông Hoa, cũng rất đau lòng.

Tôi vốn tưởng, Triệu tổng anh là một chủ doanh nghiệp tuổi trẻ tài cao, xem ra... Anh nhỏ mọn thế này, lại còn khinh người quá đáng nữa.

Triệu Ba và Đàm Đào Lệ mặt xám như tro, không ngờ lại càng chọc cho Chu

Thanh Sơn tức giận hơn.

Triệu Ba đành phải nhìn về phía Tần Xuyên và Lục Tích Nhan xin giúp đỡ,

-Tần tiên sinh, Tích Nhan... chúng tôi đúng là tiếp đãi không chu đáo, xin mọi người đừng để bụng nhé!

-Đúng vậy, Tích Nhan, chúng ta cũng ở cùng ký túc xá, cậu cũng biết, tớ không xinh đẹp bằng cậu, học không giỏi bằng cậu, tớ luôn rất khâm phục cậu mà.

Đàm Đào Lệ cười còn khó coi hơn khóc, thấp giọng cầu xin tha thứ.

Lục Tích Nhan rất dễ mềm lòng, hơn nữa cô cảm thấy mọi chuyện không cần làm lớn lên như vậy, bèn nói với Chu Thanh Sơn:

-Chủ tịch thành phố Chu, hiểu lầm nho nhỏ thôi mà, hôm nay là hôn lễ của họ, mọi người phải vui lên mới phải.

-Đúng vậy, đúng vậy, hồi đi học chúng tôi với Tích Nhan cùng khóa, quan hệ tốt lắm.

Lòng Đàm Đào Lệ đau như dao cắt, nhưng cũng đành tươi cười nói, còn dùng ánh mắt cầu khẩn, nhìn Lục Tích Nhan.

Chu Thanh Sơn có bậc thang để bước xuống, dĩ nhiên liền mỉm cười gật đầu:

-Lục tiểu thư đúng là tốt bụng hào phóng, chẳng trách Tần tiên sinh phải quỳ gối dưới váy thạch lựu của cô. Cô nói không sao, thì sẽ không sao, tôi cũng chỉ muốn nhắc nhở họ chút thôi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 301: Phần Tử Đáng Ngờ

Triệu Ba nhũn hết hai chân, run giọng:

- Cậu Tần, tôi thu xếp để cậu ngồi ở ghế khách quý tại hàng đầu, trước đó đúng là tôi sơ suất, là lỗi của tôi!

Tần Xuyên nghe vậy liền không vui, bĩu môi:

- Mấy người bắt chúng tôi ngồi ở đây, giờ lại muốn tôi ngồi ở hàng đầu. Tôi đến đây để ăn chứ không phải đến canh gác cho mấy người, đừng làm phiền lúc tôi ăn có được không?

Mồ hôi Triệu Ba túa ra như mưa, sợ Tần Xuyên tức giận, y vội cúi gập người 90 độ:

- Cậu Tần! Chúng tôi tuyệt đối không có ý đó! Là do trước đó chúng tôi quá sơ suất! Mong cậu ngàn lần đừng chấp hai vợ chồng tôi! Nể tình tôi và Đào Lệ đều là bạn học của Tích Nhan, cậu đừng để bụng!

Các vị khách ngồi cạnh đó thấy vậy chỉ biết lắc đầu, miệng lưỡi của Triệu Ba còn gì là phong độ của thanh niên thương nhân, giống hệt thái giám trong hoàng cung vậy.

Đàm Đào Lệ cũng cúi đầu theo, nhưng trong mắt lại đầy vẻ ghen ghét, cay đắng, cực kỳ không cam lòng nhưng không biết phải làm sao.

Lục Tích Nhan cảm nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của đám bạn cũ, trong lòng lại thấy chẳng ra sao. Cô không thực sự ghét bỏ Triệu Ba và Đàm Đào Lệ, chỉ thấy bộ dạng lúc này của họ đúng là có chút tội nghiệp.

Tần Xuyên xua tay, quay sang nói với Chu Thanh Sơn:

- Tiểu Chu anh cũng thật là, dẫn cả đám người đến xem tôi ăn làm gì?

Chu Thanh Sơn nghe vậy liền thấy đúng là quá bất lịch sự, vội nói với người bên cạnh:

- Mọi người về chỗ đi, tôi muốn nói chuyện với cậu Tần.

Tuy mọi người rất muốn biết Tần Xuyên là ai, nhưng Chu Thanh Sơn đã lên tiếng nên cũng không dám làm trái, bèn lẳng lẳng giải tán.

Triệu Ba và Đàm Đào Lệ như được đặc xá, mặt mày xám xịt lui đi.

Đáng lẽ là tiệc cưới nở mày nở mặt của họ, nhưng rốt cuộc họ lại giống như kẻ xấu tự làm xấu mặt mình, điều này khiến nhiều người cảm thấy khá buồn cười.

Diệp Tư và vài bạn cũ lớn gan nên không rời khỏi, họ sáp lại gần kích động hỏi Lục Tích Nhan rốt cuộc Tần Xuyên có lai lịch thế nào.

Dĩ nhiên Lục Tích Nhan sẽ không nói quá nhiều với họ, chỉ nói là gia tộc của Tần Xuyên khá lợi hại.

Đám bạn cũ không dám hỏi nhiều nữa, sợ khiến Tần Xuyên không vui.

Chu Thanh Sơn cười tít mắt:

- Cậu Tần, mấy ngày nay ba tôi luôn nhớ đến cậu, hôm nào rảnh có thể mời cậu ăn một bữa không?

Tần Xuyên uống một hớp nước trái cây, liếm môi rồi đáp:

- Dạo này hơi bận, đợi tôi rảnh rồi tính sau...

Trong lòng hẳn nhớ tới Chu Phương Tinh, bèn ghé sát nhỏ giọng:

- Ta nói... Tiểu Chu, có tin gì của Tinh nhi không?

- Tinh nhi?

Vẻ mặt Chu Thanh Sơn trở nên kỳ quái, nhưng đành thật thà trả lời:

- Mấy hôm trước có gọi điện nói đang bận công tác khai phá ở nước ngoài, còn địa điểm cụ thể phải bảo mật, chúng tôi cũng không biết Phương Tinh ở đâu.

- Khi nào cô ấy về?

- Ừm... Tôi cũng không rõ nữa, nhưng thời gian cũng không ngắn đâu.

Chu Thanh Sơn nghe vậy liền lấy làm lạ, bụng nghĩ không lẽ Tần Xuyên thực sự thích con gái của mình?

Nhớ lại trước kia khi thấy tình cảnh hai người trong phòng bệnh, y cũng nghĩ rất nhiều, song cũng không biết nếu Chu Phương Tinh theo Tần Xuyên là tốt hay xấu.

Chung quy bên cạnh Tần Xuyên rõ ràng không chỉ có một người phụ nữ, hôm nay thấy hẳn cùng Lục Tích Nhan đến dự tiệc cưới, chứng tỏ hẳn đối xử không tệ với phụ nữ bên cạnh.

Tần Xuyên thờ dài, có lẽ hẳn nên chủ động tìm Chu Phương Tinh giải thích, nhưng lỡ đâu cô ấy không thích thế này thì sao? Dù gì cô ấy cũng từng nói đợi về nước rồi tính sau.

Đúng lúc này, ngoài sảnh tiệc đột ngột có tiếng ồn.

Tiệc cưới chỉ vừa mới bắt đầu, tuy chú rể cô dâu vừa bị một phen xấu hổ nhưng cũng lấy lại tinh thần đến từng bàn kính rượu.

Đột ngột có một người đàn ông mặc trang phục quản lý khách sạn hối hả chạy vào sảnh tiệc lớn tiếng tìm vợ chồng Triệu Ba.

- Anh Triệu! Có chuyện gấp!

Quản lý đầu đằm mồ hôi, hình như rất luống cuống.

Triệu Ba và Đàm Đào Lệ danh kính rượu với vài lãnh đạo, định đến chỗ hai họ ở hai bên, thấy vẻ mặt của quản lý đều tỏ ra ngạc nhiên.

- Có chuyện gì vậy?

Triệu Ba hỏi.

Quản lý nói với vẻ rất khó xử:

- Thật ngại quá, khách sạn chúng tôi tạm thời nhận được yêu cầu từ quân đội cần phải tiến hành thanh lý điều tra, sơ tán mọi vị khách. Quân đội nghi ngờ có phần tử nguy hiểm trà trộn vào từ bên ngoài, cho nên hôn lễ của hai vị cần phải kết thúc lập tức!

- Cái gì! Sao lại có chuyện này?

Triệu Ba và Đàm Đào Lệ đều kinh ngạc không thôi.

- Không chỉ thế, mọi vị khách có mặt đều phải kiểm tra an toàn trước khi ra ngoài, bao gồm soát người và thăm vấn, đề phòng có khách là đồng lõa của phần tử nguy hiểm!

Đây cũng là lần đầu quản lý gặp phải chuyện này, thật không biết phải đối mặt với các vị khách như thế nào.

Triệu Ba và Đàm Đào Lệ đều đứng trơ ra đó thất thần. Khoan nói đến thật sự có kẻ nguy hiểm ở đây, hôn lễ lần này của họ cũng đủ chuyện “ngoài ý muốn” rồi. Nếu cả việc kính rượu cũng không thể hoàn thành mà chấm dứt hôn lễ giữa chừng, đó chính là tiếc nuối cả đời của họ, mất hết cả mặt mũi!

Mấu chốt là những vị khách họ mời đến còn phải kiểm tra an toàn như kẻ khả

nghi bị thẩm tra, đây nào phải chuyện vui? Gọi là tang sự mới đúng!

- Quản lý, có thể châm chước một chút, để chúng tôi kính rượu xong mới phối hợp với các vị được không? Hôn lễ của chúng tôi mới bắt đầu thôi mà!

Đàm Đào Lệ muốn phát khóc, không dễ gì đợi đến ngày hôm nay, khoan nói việc bị Lục Tích Nhan làm xấu hổ, cả cô dâu cũng không thể làm trọn vẹn thì lại bị đưa đi thẩm vấn.

Quản lý cười bất đắc dĩ:

- Xin lỗi... Đây... đây là lệnh của tướng quân ở quân khu Giang Nam, một khách sạn như chúng tôi sao gánh nổi?

Đúng lúc này, hai đội quân nhân súng đạn đầy đủ, thần sắc anh dũng đã xông vào sảnh tiệc từ bên ngoài, phong tỏa cửa ra vào!

Một người đàn ông trung niên cao gầy có ánh mắt sắc lạnh, đeo cầu vai Thượng tá dẫn theo một đội người quét mắt qua toàn bộ sảnh tiệc.

- Tại sao hôn lễ còn tiếp tục! Toàn bộ đứng dậy! Tất cả xếp hàng tiến hành thẩm tra!

Vị Thượng tá nghiêm khắc quát lên.

Tuy trong số khách mời có không ít doanh nhân hay tiểu thư công tử, nhưng họ đều là dân thường, càng khỏi nhắc đến những người họ hàng bình thường chưa từng trải qua sự đời.

Thấy nhiều quân nhân cầm súng xông vào như thế, mọi người dĩ nhiên trở nên hoảng loạn, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cha mẹ của Triệu Ba và Đàm Đào Lệ đều đến gần hỏi cho rõ đầu đuôi.

Trên mặt hai vợ chồng nóng rức, phải dừng hôn lễ đã đủ tàn nhẫn rồi, đã vậy

còn bắt khách mời của họ phải thãm vấn như nghi phạm, sau này vợ chồng họ còn mặt mũi nào gặp người khác đây?

Đột nhiên Triệu Ba và Đàm Đào Lệ trông thấy Chu Thanh Sơn đang đứng ở đằng xa, sức nhớ vẫn còn Chủ tịch thành phố ở đây, bèn vội chạy đến gần.

- Chủ tịch Chu! Anh phải giúp chúng tôi, ít ra cũng đợi chúng tôi uống hết rượu mừng mới để khách mời đi được không. Tiệc chưa ăn hết, rượu cũng chưa kịp kính, chúng tôi đâu có giống đã kết hôn?

Triệu Ba khẩn cầu.

Nghe xong, Chu Thanh Sơn cũng thấy có phần khó xử. Vợ chồng Triệu Ba nhìn y với ánh mắt tha thiết như thế, y đành đến chỗ vị Thượng tá kia.

- Chào Thượng tá, không biết nên xưng hô thế nào. Tôi là Chu Thanh Sơn, Chủ tịch hiện tại của thành phố Đông Hoa...

Chu Thanh Sơn cười thân thiện, tiến đến định bắt tay với vị Thượng tá đó.

Vị Thượng tá trung niên nheo mắt, lạnh lùng gạt đầu, song không có ý định bắt tay.

- Nhà tác chiến đặc chủng quân khu Giang Nam, Trương Hạo Dương. Tôi biết anh là Chủ tịch thành phố Đông Hoa, nhưng hôm nay là hành động khẩn cấp, toàn quyền do quân đội chúng tôi phụ trách, chính quyền thành phố địa phương không có quyền can thiệp!

Trương Hạo Dương cương quyết nói.

Chu Thanh Sơn phát sượng, không ngờ đối phương lại không nể mặt như thế, y cười:

- Thượng tá Trương, tuy tôi không hiểu cụ thể là điều tra phần tử nguy hiểm thế nào, nhưng trong sảnh tiệc này đều là dân thường cả.

Mọi người nhón nháo chúc mừng hôn lễ của đôi tân nhân, nếu cả rượu mừng cũng không cho họ uống, cơm không cho ăn mà xem họ như nghi phạm để thẩm tra thì có phiền dân quá không? Quân đội nhân dân chúng ta chẳng phải nên lấy dân làm chủ sao?

- Chủ tịch Chu! Ý của anh là uống một buổi rượu mừng còn quan trọng hơn bắt một phần tử khủng bố sao? Nếu như trong số này có kẻ nguy hiểm trà trộn thì anh có biết sẽ gây ra thương vong lớn thế nào không?

Trương Hạo Dương trừng mắt nói.

Lúc này Triệu Ba và Đàm Đào Lệ dẫn cha mẹ hai bên chạy đến cầu xin.

- Chào Thượng tá, khách chúng tôi mời dự hôn lễ đều là họ hàng, bạn bè có quen biết, làm sao có phần tử khủng bố được. Cho dù phải ngừng hôn lễ cũng đừng thăm vấn khách mời của chúng tôi, bằng không hai nhà chúng tôi biết ăn nói thế nào với khách mời đến chúc mừng đây?

Cha của Triệu Ba cầu xin.

Trương Hạo Dương không chút mảy may, bèn gằn giọng:

- Kẻ khủng bố trà trộn vào khách sạn này, các người không biết chúng nguy hiểm thế nào! Nếu chúng nổ bom trong đây thì sao, mấy người muốn chết ở đây phải không?

- Thượng tá Trương, dù có bom nổ cũng không thể do dân thường vô tội đem vào, thẩm tra bọn họ chỉ càng tăng thêm nguy hiểm!

Chu Thanh Sơn đường đường là Chủ tịch, bị xem thường như vậy cũng thấy bực mình.

Trương Hạo Dương cười khẩy:

- Chủ tịch Chu, anh còn cản trở quân vụ của chúng tôi, coi chừng chúng tôi

bắt luôn anh đấy!

- Anh...

Sắc mặt Chu Thanh Sơn hết xanh rồi lại trắng, nhưng không dám nói tiếng nào nữa.

Triệu Ba và Đàm Đào Lệ thấy cả Chu Thanh Sơn cũng sợ nên khó tránh mặt mà ỷ dột, lẽ nào hôn lễ của họ phải kết thúc thảm như thế này à? Sau này họ còn mặt mũi nào gặp thân thích bạn bè nữa?

Lục Tích Nhan ngồi cách đó không xa quan sát mọi chuyện, thấy bạn cũ thể thảm như vậy, trong lòng rất khó chịu.

Cô định hỏi Tần Xuyên có thể giúp họ không, tiếp đó liền thấy hãn đã đến chỗ kia.

- Anh hai Thượng tá, tôi thấy mấy anh làm vậy không hay đâu!

Nhóm Triệu Ba và Đàm Đào Lệ thấy Tần Xuyên ra mặt đều kinh ngạc, liền nghĩ đến hình như thân phận của Tần Xuyên không tầm thường, vì vậy họ đều nhìn hãn đầy trông đợi.

Chu Thanh Sơn càng ngỡ ngàng hơn, y thấy khá có hy vọng lấy lại thể diện.

- Cậu là ai nữa đây?

Trương Hạo Dương phát bực, tại sao hết người này đến người kia đều đến kiểm chuyện với ông?

Tần Xuyên cười nói:

- Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là hành động của anh lần này có vấn đề. Nếu ở đây có bom hẹn giờ hoặc bom điều khiển từ xa thì bây giờ chắc đã nổ rồi, bởi vì đây là lúc đông người nhất. Nếu trong số họ có phần tử khủng bố

mang theo thứ nguy hiểm, vậy các anh điều tra sớm một chút trễ một chút cũng đều như nhau, chi bằng phong tỏa cửa ra vào, đợi mọi người uống xong rượu mừng, không đến mức mọi người chưa ăn được gì đã uống công đến đây chứ. Một bàn tiệc ở đây tốn đến cả chục ngàn, mọi người ăn chẳng bao nhiêu thì quá phô trương lãng phí rồi.

Tần Xuyên ăn nói rất nghiêm túc, thực ra trong lòng hẳn nghĩ vậy, người khác nghe rồi cũng thấy rất có lý.

Nhưng Trương Hạo Dương lại thấy Tần Xuyên đang sỉ nhục trí thông minh của ông.

- Thằng nhóc con, tao thấy mày giống phần tử đáng ngờ! Không biết gì hết, cản trở quân đội bọn tao chấp hành nhiệm vụ. Người đâu! Bắt nó về thẩm vấn!

Trương Hạo Dương quát lên.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 302: Học Một Câu Của Em Vợ

Vừa dứt lời, lập tức có một quân sĩ mặt đen tiến đến định bắt Tần Xuyên.

Mọi người cuối cùng nhận ra họ đang đối mặt với quân nhân thật sự, sắp đụng chuyện rồi!

Lục Tích Nhan tái mặt, mấy bạn cũ bên cạnh cô cũng rất sốt ruột.

- Ấy da! Tích Nhan, bạn trai của cậu cũng lỗ mãng quá đi! Lần này toi rồi! Người bình thường không dây vào quân đội được đâu!

Bọn người Diệp Tư nói.

Không đợi họ lo lắng hết, mấy gã muốn bắt Tần Xuyên chưa kịp đặt tay lên vai hắn thì đã bị hắn tát một bạt tai ngã lăn ra đất!

Đối phó với đám quân sĩ trung cấp này, Tần Xuyên còn không buồn dùng tới chiêu thức. Hắn đè vai một gã khiến gã không tài nào đứng lên được, chân gã liền khụy xuống, kéo cả người chúi về phía trước té nhào.

Tần Xuyên nhú mày:

- Tôi nói đạo lý với anh, anh lại động tay động chân với tôi, quân đội thích ức hiếp người dân như vậy à? Làm việc không chịu dùng não, chỉ biết dùng vũ lực thôi sao?

Không ít người tưởng rằng Tần Xuyên sẽ bị khống chế, nào ngờ hắn đã đánh gục gã quân sĩ kia, đúng là ngạc nhiên liên tiếp.

Chu Thanh Sơn thở phào, cảm thấy có Tần Xuyên chống lưng nên không sợ nữa, bèn cao giọng:

- Cậu Tần nói phải, việc công không phải là giả, nhưng cũng cần có chừng mực, không được phiến dân quá đáng!

- Oa! Tích Nhan! Bạn trai cậu lợi hại như thế sao?

Mấy người bạn đều xúm quanh Lục Tích Nhan sáng rỡ hai mắt.

Đôi mắt Lục Tích Nhan ánh lên vẻ tự hào, nhưng điều khiến cô cảm động nhất là khi mình chưa lên tiếng nhờ giúp, Tần Xuyên đã chủ động đến góp lời cho bạn cô.

Trương Hạo Dương mặc kệ những người có mặt phản đối. Ông có thực lực Hậu Thiên trung cấp, thấy ngón đòn của Tần Xuyên liền nhận ra hẳn là một tay võ cổ!

- Hay lắm! Mà đúng là có vấn đề! Dám chủ động tấn công quân đội à?

Trương Hạo Dương không nhiều lời nữa, liền vận chân khí vung quyền nhắm thẳng Tần Xuyên, sau đó lập tức biến thành chiêu mãnh hổ phá núi bổ xuống như sét đánh!

Tần Xuyên thấy Trương Hạo Dương muốn đánh, liền khẽ lách người sang một bên rồi bắt lấy một cánh tay của ông ta vận xuống.

Trương Hạo Dương không thu thế về được, cả người lặn vòng trên cao!

Tần Xuyên lại vận tay xuống, giở chiêu giao long vẩy đuôi khiến toàn thân Trương Hạo Dương v* t xuống đất như tạ xích!

Một tiếng “rầm” vang lên, cơ thể Trương Hạo Dương nảy lên hai ba lần.

- Thượng tá!

Cả đám quan sĩ hét toáng lên, không dám tin Thượng tá Trương lại bị hạ gục dễ dàng như thế!

Trương Hạo Dương đỏ mặt tía tai, cảm thấy xương cốt toàn thân rã rời. Quan trọng hơn là bị một thanh niên hạ gục bằng một chiêu trước mặt nhiều cấp dưới và người dân như thế, trong lòng ông vừa bàng hoàng vừa cực kỳ nhục nhã.

- Đừng đứng đực ra đó! Mau tóm nó đi!

Trương Hạo Dương nằm trên đất quát tháo.

Đám quân sĩ đứng cạnh bèn giơ mười mấy họng súng đen ngòm nhắm chuẩn vào Tần Xuyên!

Lúc này mọi người đều kinh hoàng lùi xa ra, người thường thấy súng đều cực kỳ sợ hãi.

Cả Lục Tích Nhan cũng tỏ vẻ căng thẳng nắm chặt váy, bắt đầu lo lắng.

Chu Thanh Sơn sốt ruột bèn hét lên:

- Các người có biết cậu Tần là người của gia tộc nào không? Ai cho các người đối xử với cậu Tần như thế?

Trương Hạo Dương lồm cồm bò dậy, nhếch môi cười:

- Gia tộc? Hừ!

Đoạn ông lấy một tờ giấy từ túi mở ra trước mặt mọi người, trên đó là lệnh chính thức, còn phần ký tên và đóng dấu dưới cùng vừa thấy liền kinh ngạc!

- Nhìn rõ đi! Lệnh hành động này của bọn tao là nhận lệnh từ Bộ An ninh nội địa! Gia tộc cái thá gì, lớn hơn Bộ An ninh nội địa sao? Gia tộc có lớn bằng quốc gia không?

Trương Hạo Dương vừa rống lên, mọi người xung quanh liền im phăng phắc, sắc mặt trắng bệch.

Chu Thanh Sơn bắt đầu do dự bất an, có phần hối hận vì đỡ lời cho Tần Xuyên, chẳng ngờ lần hành động này là chấp hành lệnh của Bộ An ninh nội địa.

Một việc không tốt, phen này sợ là mũ quan trên đầu y sắp rớt rồi!

Nhóm người Triệu Ba và Đàm Đào Lệ, đám bạn vây quanh Lục Tích Nhan đều sợ sệt, không ngờ tối nay lại có bộ đội nhận được chỉ huy từ ban ngành tối cao nhất của nhà nước.

- Tích Nhan, chết rồi, phen này bạn trai cậu có chuyện rồi! Ai đấu lại được nhà nước chứ!

Trong mắt Lục Tích Nhan đầy vẻ bất an, nếu không phải cô mềm lòng thì Tần Xuyên cũng không dây vào, lần này phiền phức rồi.

Đúng lúc này, Tần Xuyên bình tĩnh lấy điện thoại từ túi ra gọi điện.

- Dừng tay! Mà muốn làm gì?

Trương Hạo Dương lại rống lên.

Tần Xuyên nói mà không thèm ngẩng đầu:

- Gọi điện cho vợ tôi hỏi thăm tình hình.

Gọi điện cho vợ? Nghĩa là gì?

Mấu chốt là nếu hắn có vợ, tại sao còn đi cùng với Lục Tích Nhan? Mọi người vừa buồn bực vừa không hiểu ra sao.

Trương Hạo Dương tưởng Tần Xuyên đang chọc mình:

- Mà còn nhúc nhích tao hạ lệnh bắn liền đấy?

Tần Xuyên lạnh lùng quắc mắt liếc ông, cười khẩy:

- Ông dám nổ súng... tôi xử ông luôn.

Tần Xuyên không hề sợ đồng súng ống này, đặc biệt là lúc hắn có phòng bị, nhưng nếu Trương Hạo Dương dám nổ súng thì ông ta chết chắc.

Trương Hạo Dương cũng ngây người ra, vốn định ra lệnh bắn, nhưng không hiểu sao lại thấy câu uy hiếp của Tần Xuyên... là sự thật!

Khi ông ta đang chần chừ thấp thỏm thì có người bắt máy.

Đầu bên kia truyền đến giọng lạnh lùng như thường lệ của Liễu Hàn Yên:

- Có chuyện gì?

Tần Xuyên cười:

- Bà xã, có một Thượng tá tên Trương Hạo Dương, em có biết không?

- Ông ấy là cấp dưới của tôi, có gì không?

Liễu Hàn Yên nghi ngờ hỏi.

- À, vậy thì được.

Tần Xuyên kể sơ chuyện trong khách sạn rồi nói:

- Ý của anh là ở đây không có vấn đề, nếu bên em phát hiện có dấu vết của phần tử nguy hiểm thì bọn chúng cũng đi rồi. Hôm nay là ngày vui trọng đại của người ta, anh thấy đừng làm phiền họ.

Liễu Hàn Yên in lặng một lúc rồi nói:

- Anh đưa điện thoại cho Trương Hạo Dương đi.

Dưới ánh mắt nghi ngờ của mọi người, Tần Xuyên đưa điện thoại đến trước mặt Trương Hạo Dương.

Nỗi thấp thỏm từ từ dấy lên trong Trương Hạo Dương, ông nhận lấy điện thoại...

- Là tôi.

Liễu Hàn Yên không cần giới thiệu, bởi vì giọng điệu và cách ăn nói của cô là độc nhất vô nhị.

Trương Hạo Dương cảm thấy một trận phát lạnh từ gót chân xộc thẳng lên đỉnh đầu, ông vội nghiêm túc hẳn lên, hai mắt mở to hết mức có thể!

- Tướng quân!

Nhưng vừa gọi xong, Trương Hạo Dương liền cảm thấy không ổn... Tại sao lại là Liễu Hàn Yên? Tại sao thanh niên trước mắt gọi điện cho vợ, mà vợ hẳn lại là Liễu Hàn Yên?

Khi ông từ từ nhớ ra chồng của Liễu Hàn Yên là ai, cả người ông bắt đầu run lẩy bẩy...

- Ai cho phép ông công khai lệnh của Bộ An ninh? Ai cho phép ông không báo trước mà kéo đến khách sạn lục soát? Ông muốn khoe khoang sự tín nhiệm của quân đội dành cho ông, hay là muốn bôi nhọ quân khu Giang Nam chúng ta?

Liễu Hàn Yên liên tiếp hỏi ba câu khiến Trương Hạo Dương muốn nghẹt thở, bèn hoảng loạn quỳ sụp xuống đất.

Bởi vì Y Phi rời khỏi nên có không ít quân quan như ông ta có cơ hội làm việc cho Liễu Hàn Yên.

Lần đầu nhận được lệnh của Bộ An ninh, lại có quyền lực dẫn cả đội quân đặc chủng điều tra phần tử nguy hiểm, Trương Hạo Dương dĩ nhiên muốn biểu

hiện thật tốt.

Vì muốn điều tra toàn bộ khách sạn này với tốc độ nhanh nhất, ông ta lười báo trước cho cấp quản lý của khách sạn, cứ thế dẫn quân đội xông thẳng vào trong.

Đáng lẽ không ai cản được Trương Hạo Dương, nhưng hoàn toàn không ngờ trước mắt lại xuất hiện đại thiếu gia của Tần gia! Đã vậy còn là chồng của cấp trên ông ta!

- Tướng... tướng quân! Tôi có tội!

Trương Hạo Dương rầu rĩ cúi gục đầu.

Mọi người đứng xung quanh, bao gồm cả đám quân sĩ đều trợn to mắt.

Bọn họ nhìn Tần Xuyên đầy vẻ ngạc nhiên và nể sợ, người thanh niên này có thể ngăn cản cả lệnh của Bộ An ninh nội địa sao?

Vợ của hắn rốt cuộc có lai lịch gì? Quan trọng là thân phận của hắn tôn quý đến đâu?

Triệu Ba và Đàm Đào Lệ sợ đến mức xanh mặt. Vừa nghĩ tới trước đó bọn họ đối xử khinh thường Tần Xuyên như thế, thậm chí còn không để hắn vào mắt, họ hối hận muốn đứt ruột!

Vốn có cơ hội tiếp xúc với nhân vật dữ dội như thế, nhưng bây giờ chỉ cần hắn không ghi hận là được!

Cả đám bạn cũ cũng tưởng Tần Xuyên toi rồi, ai ngờ thân phận của hắn còn ngầu hơn cả quân đội mà Bộ An ninh đã điều động!

Họ vốn muốn hỏi Lục Tích Nhan tại sao Tần Xuyên lại có vợ, nhưng rồi lại thôi... Thứ nhất, dạng đàn ông như thế có vài người phụ nữ cũng là chuyện thường. Thứ hai, bọn họ không dám! Sợ rằng nếu hỏi sẽ khiến Tần Xuyên không

vui!

Tần Xuyên lại thấy chẳng có vấn đề gì, hẳn chỉ nghĩ Bộ An ninh muốn điều động quân đội chấp hành nhiệm vụ thì chắc chắn là cấp tướng quân ra lệnh, một Thượng tá như vậy sao có thể làm chủ?

Quả nhiên, hẳn vừa hỏi Liễu Hàn Yên liền biết lão này chỉ là cáo giả oai hùm mà thôi!

- Đây, trả điện thoại cho tôi! Khóc cái mẹ gì!

Tần Xuyên liền giật điện thoại lại.

Trương Hạo Dương nào dám huênh hoang nữa, ông rụt rè, không ngừng xin lỗi:

- Cậu Tần bớt giận... Tôi... Tôi chỉ là quá nóng ruột, đều là hiểu lầm cả.

Tần Xuyên thấy kệ ông ta, bèn nói chuyện với Liễu Hàn Yên:

- Bà xã, khách sạn này không có vấn đề, anh không phát hiện có ai đặc biệt cả, bên em tìm đến chỗ khác thử xem!

- Ừm.

Liễu Hàn Yên biết nếu Tần Xuyên không phát hiện có vấn đề gì, vậy chứng tỏ phần tử nguy hiểm đã đi xa rồi.

- Hì hì, có gì cần giúp cứ nói với ông xã, tạm biệt em trước nhé, luôn tiện học được một câu của em vợ này, chụt chụt chụt!

Liễu Hàn Yên liền ngây ra, buông một câu “tạm biệt” rồi cúp máy.

Tần Xuyên tiếc ra mặt, cô nàng này đúng là không hiểu phong tình gì hết.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 303: Rốt Cuộc Là Ai?

Tần Xuyên quay đầu lại, thấy cả đám đang trợn mắt há mồm liền xoa tay:

- Còn đứng ngây ra đó làm gì? Hôn lễ nên tiếp tục đi chứ! Quân đội phải giải tán!

Mọi người chưa kịp định thần, quả nhiên liền thấy Trương Hạo Dương nhận được lệnh từ máy bộ đàm dẫn quân đội rời khỏi sảnh tiệc.

Chu Thanh Sơn nhìn mà mắt muốn nổ đom đóm, đây mới đúng là quyền thế ngút trời! Không hổ là đại thiếu gia của Tần gia.

Một lần nữa, y xác định sách lược nịnh bợ Tần Xuyên của mình tuyệt đối không sai! Thậm chí y còn thấy nếu Chu Phương Tinh có thể ở cạnh Tần Xuyên cũng tốt, như thế sẽ lợi hơn nhiều so với gả cô cho con cháu của gia tộc thương nhân bình thường nào đó.

Mà Triệu Ba, Đàm Đào Lệ và đám bạn học lại cảm thấy giống như vừa mới quen biết Tần Xuyên vậy.

Những tướng họ và Tần Xuyên không cùng tầng lớp, hiện giờ nhìn lại đúng là tầng lớp khác nhau theo hướng ngược lại!

Người đàn ông này khiến bọn họ đều phải ngưỡng nhìn lên cao!

Lúc này Lục Tích Nhan đến gần nói với hai vợ chồng mới cưới:

- Triệu Ba, Đàm Đào Lệ, tôi và Tần Xuyên về trước đây, hai cậu cứ tiếp tục kính rượu đi. Cám ơn đã mời tôi đến, chúc hai cậu trăm năm hạnh phúc!

- Hà? À... ừ...

Triệu Ba đờ ra rồi cà lăm, căn bản không rặn được tiếng nào, chỉ biết gật đầu.

Y cảm thấy suy nghĩ ngông cuồng cùng ánh mắt khinh miệt trước đó của mình đúng là ngu hơn heo!

Gương mặt Đàm Đào Lệ nóng ran, cô tưởng mình đã bay lên cành cao thành phượng hoàng, song trước mặt Lục Tích Nhan, hóa ra cô còn không bằng một con gà rừng!

Kết quả hôn lễ của Đàm Đào Lệ còn phải dựa vào người đàn ông của Lục Tích Nhan giúp đỡ!

- Tích... Tích Nhan, cảm ơn cậu... cảm ơn cậu Tần!

Trong lòng Đàm Đào Lệ cực kỳ bất nhẫn, nhưng cũng đành cười trừ nói tiếng cảm ơn.

Lục Tích Nhan biết ở lại chỉ càng thêm ngượng ngùng và phiền phức, cho nên cô sớm kéo tay Tần Xuyên rời khỏi sảnh tiệc.

Tần Xuyên ăn cũng gần no, bèn theo Lục Tích Nhan ra ngoài khách sạn đến bãi đậu xe.

Hai người tay trong tay. Lục Tích Nhan cúi đầu cười khúc khích, thi thoảng lại âu yếm nhìn Tần Xuyên.

- Nhan Nhan ngốc, em cười gì đó?

Tần Xuyên buồn bực hỏi.

Lục Tích Nhan đáp:

- Em thấy vui... Em biết bản thân chắc chắn sẽ không vui cho lắm khi giúp

Triệu Ba, dù gì họ đúng là có chút thành kiến với anh.

Tần Xuyên bật cười ha ha:

- Không sao hết, anh nhìn ánh mắt của em liền biết em mềm lòng rồi, muốn anh giúp họ nhưng sợ anh không vui. Nhưng anh có phải kiểu người keo kiệt thế đâu? Hơn nữa lão Thượng tá họ Trương đó là cấp dưới của tiểu Yên Yên, anh cũng lo rằng họ sẽ phá hỏng danh tiếng của quân đội.

Lục Tích Nhan chột vớ lẽ, thì ra Tần Xuyên còn nghĩ đến việc này nữa, cô phì cười:

- Không ngờ anh cũng thương vợ mình thật đấy!

- Hi hi, đi đâu tìm được bà xã rộng lượng như thế chứ? Dù gì cũng phải nói Nhan Nhan rất rộng lượng, khi này anh gọi cho cô ấy trước mặt nhiều người như vậy, em cũng không giận à?

Thực ra trong bụng Tần Xuyên có chút thấp thỏm. Hẳn biết một khi gọi cho Liễu Hàn Yên trước mặt mọi người, họ sẽ biết giữa hắn và Lục Tích Nhan không phải là quan hệ nam nữ bình thường.

Nhưng chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ công khai, Lục Tích Nhan cũng không thể nói hai người họ là một cặp đang yêu nhau, sẽ tính đến chuyện kết hôn gì đó trước mặt người khác.

Vì vậy so với việc che giấu, chi bằng cứ nói toạc cho rồi. Dù gì Tần Xuyên cũng là kẻ chai mặt, hơn nữa hẳn tin nếu Lục Tích Nhan đã chịu theo mình, chắc chắn cô cũng chuẩn bị sẵn tâm lý cùng đối diện với đủ mọi ánh mắt từ người ngoài.

Đột nhiên Lục Tích Nhan trở nên thương cảm, cô hệt hăng cúi đầu, không nói tiếng nào.

Tần Xuyên sốt ruột, bèn quay qua khẽ ôm lấy bờ vai của Lục Tích Nhan:

- Nhan Nhan, xin lỗi em, anh... có phải anh thô lỗ quá không?

Bờ vai cô khẽ run run, sau cùng không kiềm được cười phá lên, ngẩng đầu tinh nghịch nhìn hẳn.

- Không sao hết, em chỉ muốn thấy bộ dạng anh lo lắng cho em thôi.

Khóe miệng Tần Xuyên co giật, ngay sau đó liền cúi đầu thơm “chụt chụt” mấy phát lên mặt cô, hân hân nhiều đến mức khiến mặt cô ửng đỏ cả một mảng.

- Đây là trừng phạt! Dám chọc anh hả!

Lục Tích Nhan dựa vào ngực Tần Xuyên, dịu dàng nói:

- Muốn trừng phạt thì trừng phạt, dù gì nói trước mặt nhiều người như thế, họ đều biết em là người của anh rồi. Sau này anh mà đối xử không tốt với em, em cũng đành phải theo anh thôi...

Tần Xuyên nhìn người đẹp còn xinh hơn hoa, đầy vẻ nữ tính, gương mặt ửng hồng dự dẫm vào mình, hẳn càng ôm chặt hơn để cảm nhận cơ thể mềm mại ngát hương của cô.

- Tiểu Nhan Nhan, hay là tối nay chúng ta đến chỗ khác chơi? Anh nghe nói rạp chiếu phim có gian riêng cho tình nhân... Anh muốn đi thử.

Tần Xuyên ghé vào tai cô nói.

Lục Tích Nhan như mềm cả người, không cách nào phản kháng:

- Em... em theo anh.

Tần Xuyên tức thì mừng rơn, hẳn liền kéo tay cô chạy đến bãi đậu xe.

Đúng lúc này, từ xa có hai quân sĩ mặc quân trang đi ngang qua bãi đậu xe, họ đang hướng đến chỗ quân đội đang giải tán.

Dưới ánh đèn đường, đèn xe nhấp nháy, các bộ đội mà Trương Hạo Dương điều động đang lục đục lên xe chuyên chở về lại quân khu.

Tần Xuyên khựng lại, cau mày nhìn theo hai quân sĩ đang hối hả chạy đến chỗ tập trung.

Lục Tích Nhan đang e thẹn thấy hăn đột ngột dừng bước, bèn thắc mắc:

- Chuyện gì vậy?

Mắt Tần Xuyên sáng lên, đoạn hăn đưa chìa khóa xe cho Lục Tích Nhan rồi dặn:

- Nhan Nhan, em về xe trước đợi anh, anh đi xác nhận chút chuyện... Nhớ rõ, trốn kỹ trong xe đừng ra ngoài!

Lục Tích Nhan ngây người, nhưng cũng hiểu Tần Xuyên sẽ không vô cớ bỏ rơi cô, bèn ngoan ngoãn gật đầu.

Tần Xuyên lập tức chạy về hướng hai quân sĩ đang vội hội họp với đại đội, chớp mắt đã chặn trước mặt họ!

Hai quân sĩ này liền ngây ra, nhìn Tần Xuyên với ánh mắt kỳ quái.

- Chào anh, có chuyện gì à?

Một trong hai quân sĩ hỏi.

Tần Xuyên cười toét miệng:

- Thực lực của hai anh không tồi, không biết giữ chức vụ gì trong quân khu Giang nam?

Quân sĩ còn lại cười đáp:

- Chúng tôi đang chấp hành quân vụ, xin anh nhường đường.

Trương Hạo Dương đang chỉ huy quân đội lúc này đã phát hiện Tần Xuyên, mới đầu còn ngạc nhiên, tiếp đó liền đeo mặt cười chạy tới.

- Cậu Tần, sao cậu lại ra đây?

Trương Hạo Dương sợ Tần Xuyên không chịu bỏ qua.

Tần Xuyên chỉ vào hai quân sĩ kia rồi hỏi:

- Thượng tá Trương, anh quen hai người này chứ?

Trương Hạo Dương nghi ngờ nhìn sang hai quân sĩ kia, sau đó có vẻ không chắc chắn, nói:

- Hình như chưa từng gặp, hai người tên gì? Ở đội nào?

Ánh mắt hai người đó bắt đầu trốn tránh, một người trong đó cười miễn cưỡng:

- Thượng tá, chúng tôi là người trong quân khu mà...

Trương Hạo Dương nghe vậy liền phát giác có điều bất ổn:

- Hỏi hai người tên gì? Ở đội nào? Chẳng phải nhiệm vụ lần này tôi đã chia đội cho tất cả mọi người sao? Mau nói đi!

Hai quân sĩ im lặng, bước chân bắt đầu có ý lùì lại.

Tần Xuyên bèn cười:

- Thượng tá Trương, tôi thấy hai người này không nói được rồi... Dù gì cũng là hai võ sĩ Hộ Thiên, sao có thể trà trộn vào quân sĩ bình thường được chứ?

- Cái gì?

Trương Hạo Dương kinh ngạc, sau đó trợn mắt lườm hai tên đó:

- Rốt cuộc bọn mày là ai?

Sắc mặt hai “quân sĩ” đó liền sa sầm hung hãn, ngàn lần không ngờ lúc kế hoạch sắp thành công thì giữa chừng lại có kẻ phá đám!

Chúng tức tối quét mắt qua Tần Xuyên rồi xoay người chạy đi!

- Mẹ kiếp, tụi bây chính là phần tử nguy hiểm! Còn muốn trà trộn vào đội ngũ bọn tao làm loạn sao?

Trương Hạo Dương tức hồng hộc. Nếu không phải do Tần Xuyên chỉ điểm giúp ông, lần này có khả năng đã dẫn hai tên gián điệp về, mọi hành động truy bắt đều bị kẻ thù nhìn thấu, thậm chí trong quân khu cũng sẽ đại loạn!

Chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ rồi!

Ông bèn vung tay hét với các quân sĩ sau lưng:

- Bao vây bọn này lại!

- Dạ!!

Ba biên đội lớn tiếng đáp, gần trăm người đứng bọc quanh bãi đậu xe.

Nhưng hai tên đó căn bản không sợ, cứ thế cắm đầu chạy về phía thành phố sầm uất phía bắc, chỉ cần lẩn vào nơi đông người thì sẽ có nhiều cơ hội thoát thân!

Trương Hạo Dương vốn muốn ra lệnh nổ súng, nhưng trong bãi đậu xe này có rất nhiều xe sang, hơn nữa chưa chắc có thể bắn trúng hai tên tội phạm. Lúc đó trong thành phố sẽ lớn chuyện, tổn hại đến tài sản công dân, ông cũng không cách nào ăn nói.

Trương Hạo Dương nghiến răng, bèn xung phong đuổi theo định hợp sức cùng các quân sĩ khác bắt hai tên đó.

Nhờ ưu thế tốc độ lái xe, các quân sĩ liền đánh vòng xe chặn hai tên tội phạm.

Hai tên này tuy có võ nhưng đấu không lại số lượng đông đảo quân sĩ Hoa Hạ, cộng thêm Trương Hạo Dương biết võ cổ, nhất thời như cá vùng vẫy trong lưới, khó mà chạy thoát.

Tần Xuyên bình tĩnh quan sát mọi chuyện, không hề có ý giúp đỡ. Hắn thấy bắt hai tên này chỉ là vấn đề thời gian.

Tần Xuyên định lạng lẽ rời khỏi, tránh việc Trương Hạo Dương đến truy hỏi tại sao hắn phát hiện ra tội phạm.

Nhưng vừa xoay người, hắn chợt phát hiện một luồng uy hiếp cực kỳ mãnh liệt bắt nguồn từ phía bên kia đường ập thẳng đến khu vực đang hỗn chiến!

- Không ổn!

Tuy Tần Xuyên không chặn chắn, nhưng hắn biết Trương Hạo Dương và tất cả quân sĩ đều không ngăn được đợt công kích của cao thủ thần bí kia!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 304: Dao Quỷ

Chỉ thấy một luồng chân khí tựa cuồng phong, thế như chẻ tre lao thẳng đến đám đông!

Trương Hạo Dương và mười mấy quân sĩ đều bị đánh trúng, tất cả đều bị hất tung lên, người thì té gãy hết mấy đoạn xương, kẻ thì hôn mê bất tỉnh.

Một gã mặc đồ đen che mặt có thân hình vạm vỡ như một ngọn núi nhỏ, cao hơn hai mét, lưng cồng một hộp sắt cũng to không kém xuất hiện ngay trong vòng vây!

Hai tên tội phạm bị vây vừa thấy người đến liền tỏ vẻ kính sợ, song cũng rất mừng, rõ ràng thấy sắp được cứu rồi.

Nhưng gã cao to đó chỉ hừ một tiếng rồi vung mạnh tay ra nắm lấy cổ hai tên này.

- Hừ, đồ vô dụng... Có chút nhiệm vụ cũng làm không xong, giữ bọn mày lại có ích gì?

Trong mắt gã hẳn đầy sát khí hiểm ác.

Khi này hai tên này còn rất vui mừng, nhưng ngay sau đó liền hoảng sợ:

- Dao trưởng lão! Xin đừng mà...

Nhưng gã rõ ràng không định để chúng sống sót.

Rắc rắc! Rắc rắc!

Hai tiếng rắc vang lên giòn tan, hai tên này đã bị bóp nát cổ chết tươi!

Chúng đến chết cũng khó tin được lại chết trong tay thủ lĩnh của mình!

Trương Hạo Dương bò dậy, mặt ông xanh rờn, lồng ngực sôi sục máu nóng, biết đối phương sức mạnh cao cường nên không dám tùy tiện ra tay, bèn bảo đám quân sĩ chĩa súng vào gã cao to.

- Mà là ai? Mau giơ tay lên! Còn nhúc nhích tao ra lệnh nổ súng đấy!

Nhưng gã không màng gì đến Trương Hạo Dương, ngẩng cao đầu cười vang mấy tiếng “ha ha ha”.

Từng đợt chân khí mạnh bạo như sóng biển càn quét cuồn cuộn bốc lên khiến cả chục quân sĩ run cầm cập, giống như bị cuồng phong thổi bay bọn họ!

Cuối cùng Tần Xuyên đã xác định thực lực gã này chắc chắn trên mức Tiên Thiên trung cấp, dù chưa đến Tiên Thiên cao cấp nhưng cũng tương đương rồi!

- Hôm nay xem như tụi bây may mắn, tao không rảnh xử lý tụi bây, cút hết cho tao!

Gã cao to rống lên, thân hình như ngọn núi nhỏ chớp mắt rời khỏi vòng vây tựa như phi yến đập tuyết, tung người rồi đáp xuống hai lần thì đã đến đường đối diện, tiếp đó mất hút!

Trương Hạo Dương mềm nhũn toàn thân, thiếu điều ngã lăn ra đất. Còn các quân sĩ khác bắt đầu phun máu tươi, họ đã bị chân khí đánh đến nội thương!

- Thôi rồi... có chuyện lớn rồi!

Trương Hạo Dương bình tĩnh. Đây chắc là phần tử đáng ngờ nhập cảnh mà Bộ An ninh đang truy lùng, nào ngờ chúng chẳng những nắm tin nhanh nhạy, biết trước họ sắp đến tra soát, thậm chí còn lớn gan định thu xếp người trà trộn vào quân đội!

Quan trọng là sức mạnh của kẻ đó lại ở mức cao thủ Tiên Thiên! Hơn nữa thủ đoạn hung ác, cả người của phe mình cũng giết chết bịt miệng!

Vừa nghĩ đến địch trong tối ta ngoài sáng, Trương Hạo Dương vội lấy điện thoại ra báo cáo việc này với Liễu Hàn Yên...

Chẳng ai để ý Tần Xuyên mới này còn ở hiện trường đã bốc hơi mất dạng, hẩn hối hả đuổi theo gã cao to kia!

Tần Xuyên vốn định mặc kệ chuyện này, những nghĩ tới có thể gã này là phần tử khủng bố sẽ giao thủ với Liễu Hàn Yên, hẩn liền thấy lo lắng.

Thực lực của Liễu Hàn Yên tuyệt đối không thể đánh bại gã này.

Cho nên Tần Xuyên tính giải quyết rắc rối này giúp vợ trước, bằng không nếu Liễu Hàn Yên đụng phải gã sẽ rất nguy hiểm!

Đương nhiên Tần Xuyên không chắc mình có thể giết gã hay không, lỡ đâu đánh không lại thì chạy thoát thân cũng không thành vấn đề, ít ra có thể tìm hiểu kẻ địch một chút.

Đầu đường thành phố Đông Hoa tối om, trên nóc những dãy cửa hàng và nhà ở có hai bóng người đang phi thân.

Tốc độ của họ nhanh như tên bắn, gió không ngừng rít gào bên tai.

Tuy gã đó rất nhanh nhẹn, nhưng dù gì thân hình cũng khá thô kệch, hơn nữa khinh công chẳng phải sở trường của y, do đó vẫn bị Tần Xuyên kéo gần khoảng cách.

Thấy Tần Xuyên sắp đuổi kịp, gã nhảy vào một ngõ cụt trong khu khổ cũ. Khi đứng vững trên mặt đất, gã xoay người lại, ánh mắt tối tăm như màn đêm nhìn trừng trừng Tần Xuyên.

- Thăng ranh kia! Mà y là đứa nào? Sao thích lo chuyện bao đồng quá vậy?

Gã dĩ nhiên có thể thấy thực lực của Tần Xuyên không tầm thường, cho nên không vội ra tay mà hỏi rõ đầu đuôi.

Tần Xuyên bắt đầu cảnh giác, giữ một khoảng cách nhất định, thản nhiên nói:

- Tôi mới là người nên hỏi các ông là ai, dám đối đầu với Bộ An ninh Hoa Hạ, gan cũng không nhỏ đâu!

- Có vài chuyện, vài người không phải một thẳng miệng còn hôi sữa như mày dò xét được đâu. Tốt nhất mày mau rút ngay, nể tình mày còn trẻ, thực lực không tệ nên cho mày con đường sống, bằng không đừng trách tao bụng dạ độc ác!

Gã cười đầy ác ý.

Tần Xuyên nhếch miệng:

- Trừ khi ông nói các người đến từ đâu, có mục đích gì, bằng không... Tôi đành phải thấy bao nhiêu giết bấy nhiêu, tránh để các người đến gây chuyện với vợ tôi.

- Ha ha! Cũng mạnh miệng lắm! Vậy để tao xem thử mày mạnh đến đâu!

Sâu trong lòng gã vẫn nghĩ trẻ tuổi như Tần Xuyên không thể là đối thủ của mình.

Gã bèn tung chiêu mãnh hổ xuất chuồng, người như điện chớp tóm lấy ngực của Tần Xuyên.

Tần Xuyên lách mình né tránh, tung chiêu Thông bối quyền đánh trả nhắm vào ngực gã. Nhưng đối phương đã nhanh chóng lùi lại, chỉ cách có mấy mi-li-mét, cú đánh không hề trúng.

Bàn tay của gã đổi từ trao thành đao, liên tục xoay vòng tung mấy đòn liên hoàn bức Tần Xuyên thối lui liên tiếp.

Tần Xuyên lấy chậm đánh nhanh, chân khí Băng Liên tựa băng tờ lạnh buốt làm giảm tốc độ công kích của gã, song chưởng liên hồi, dồn dập tựa mưa giông giáng vào các huyết vị lớn của gã.

Gã liền vận chân khí hộ thể, dùng chưởng pháp phá núi hóa giải thế công của Tần Xuyên.

Chân khí của cả hai phát ra tiếng nổ đôm đốp, quyền chưởng đan xen, chân chạm phải nhau, thi thoảng đập chân vào tường lún cả gạch vữa xi măng.

Qua bốn, năm mươi chiêu liên tiếp, Tần Xuyên phát hiện chân khí của mình và gã kia có thể nói không ngang hàng nhau lắm. Gã vẫn chiếm ưu thế so với công pháp Thanh Liên quyết cửu phẩm của hắn, trên thực tế, tu vi của gã cao hơn hắn một bậc.

Đặt nửa bước vào Tiên Thiên cao cấp, Tần Xuyên đã chuẩn bị sẵn tâm lý, đúng là còn cách Tiên Thiên cao cấp một chặng, nhưng dù gì cũng chạm được ngưỡng cửa rồi.

Dù vậy, cao thủ ở cấp bậc này đã là hiếm thấy trong số cao thủ Tiên Thiên, dù là trong thập đại môn phái cũng sẽ là trụ cột vững chắc!

- Thăng nhóc, tao quả là xem thường mày rồi, chân khí tà môn của mày đúng là phiền phức!

Trong mắt gã lộ một tia hứng thú, cử động năm đấm có phần lạnh lẽo, nhếch một nụ cười tà dưới lớp bọt mặt.

- Đáng lẽ chỉ muốn chơi một chút rồi xử mày luôn, xem ra nếu không dùng bản lĩnh thật sự thì hôm nay không dễ rời khỏi đây rồi, thôi được... Cho mày thấy thực lực chân chính của Đạo gia tao!

Dứt lời, gã đột ngột duỗi tay ra sau, một đọt chân khí xộc vào hộp sắt dài sau lưng.

Leng keng!

Trong tiếng kim loại va chạm, chỉ thấy một thứ vũ khí lóe hàn quang bay ra rơi vào tay gã!

Tần Xuyên tập trung nhìn kỹ, lập tức nhận ra thứ đó!

Trăm mã đao?

Đao này dài khoảng hai mét hơn, cán đao dài một mét, khắp thân đao lấp lánh ánh đen vàng, rõ ràng là được chế tạo từ chất kim loại đặc thù!

- Trăm mã đao này tên là “Quý Hùng”, do danh sư đúc đao tạo thành từ mỏ sắt đen tại tái ngoại cả ngàn năm trước, nặng 50 ký! Đao của Quý Đao tao không chém kẻ vô danh tiểu tốt, mau nói rõ họ tên để tao lấy đầu mày!

Gã Đao Quý ngẩng đầu cuồng ngạo, chĩa Trăm mã đao vào Tần Xuyên.

Tần Xuyên nheo mắt, thì ra gã này chính là “đao khách”.

Chẳng trách hẳn luôn cảm thấy thực lực của gã còn chỗ giấu diếm, bởi vì công phu tay chân và tu vi của gã không tương xứng lắm, có thể nói là quá thường.

Nếu gã là “đao khách” thì mọi chuyện đều rõ rồi!

Kiểm có kiếm ý, đao có đao ý!

Trên thực tế, mọi vũ khí trên đời khi tu luyện đến cảnh giới cao thâm, chúng đều nắm giữ một dạng ý cảnh.

Chỉ là kiếm đứng đầu trăm binh, cho nên có rất nhiều người dùng kiếm, vì vậy kiếm khách lưu truyền rất rộng trong giới võ cổ, nhiều người đã từng nghe nói qua.

Nhưng với các vũ khí khác như đao, thương, côn bồng hoặc cung tên thì ít người sử dụng hơn, đặc biệt là khi vũ khí nóng tung hoành ở thế giới hiện đại, cho nên càng không mấy ai nghiên cứu những thứ này.

Việc này dẫn đến không còn ai hiểu rõ nhiều cảnh giới cao thâm của binh khí, cho rằng chỉ có luyện kiếm mới có thể đạt được thực lực võ cổ vượt mức bình thường, còn vũ khí khác thì chẳng là gì.

Tần Xuyên đọc rộng hiểu nhiều, cũng biết đến không ít điều liên quan đến cảnh giới cao thâm của vũ khí khác từ Phó Thanh Y, cho nên hẳn không quá kinh ngạc.

Có điều đao khách còn quá ít trên thế giới, ít hơn nhiều so với kiếm khách, giống như “Bá Đao Môn” của thập đại môn phái, nghe nói có đến mấy đao khách lợi hại, nhưng chưa từng nghe chút phong thanh trên giang hồ.

Còn về danh hiệu “Đao Quỷ” thì Tần Xuyên chưa từng nghe bao giờ...

Bất kể ra sao, lần đầu chạm mặt đao khách, Tần Xuyên có chút sôi sục khí huyết, trong mắt lượn lờ sương đen, cực kỳ hứng thú.

Hắn muốn thấy cảnh giới “đao ý” của gã này như thế nào.

- Ông không cần biết tên của tôi, bởi vì ông không giết nổi tôi đâu.

Đứt lời, hắn đưa tay ra sau tóm lấy tường gạch vỡ nát, sau khi đồng gạch tan tành, hắn phối hợp chân khí, dùng lực lấy ra một đoạn thép rỉ đã bị đứt.

Đối diện với Đao Quỷ như mãnh hổ xuất chuồng, Trảm mã đao hùng hực sát khí, Tần Xuyên ung dung giơ lên đoạn thép trong tay.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 305: Dao Ý Của Ác Quỷ

Nhìn “vũ khí” Tần Xuyên đang cầm, Dao Quỷ nhú mày:

- Chẳng lẽ mày muốn dùng thứ rác rưởi đó đấu với tao?

Tần Xuyên mỉm cười thần bí:

- Ông chưa hiểu cảnh giới của tôi đâu.

- Ha ha! Hay cho thằng nhóc khẩu xuất cường ngôn! Cho mày ném mùi “Ác quỷ đao ý” của ông đây!

Dao Quỷ rống cười giận dữ, trừng cặp mắt hổ, toàn thân toát ra một luồng gió lạnh thấu xương, khí thế mãnh liệt như bão cát sa mạc, từng đợt sáng vàng ánh kim lấp lánh rực rỡ bao quanh thanh Trảm mã đao!

- Ác quỷ đao ý, quỷ thần tam thảo!

Dao Quỷ quát lớn một tiếng, Trảm mã đao liên tiếp đánh ra ba vết đao khí. Trong lúc mơ hồ, đao khí giăng dày đặc xuất hiện trước mặt Tần Xuyên như một con ác quỷ dữ tợn!

Con ác quỷ này ngoác to cái miệng đỏ ngòm, cả hai vuốt quỷ đồng thời vạch ra những vết sáng màu máu.

Đòn tấn công chưa kịp nổ xuống Tần Xuyên, chỉ với lực phân tán xung quanh của nó cũng đủ khiến bức tường hai bên xuất hiện vài đường nứt!

Xi măng và gạch liên sụp đổ như những tờ giấy mỏng manh!

May thay lúc này là buổi tối, các cửa hàng đã đóng cửa, bằng không đã đè chết người bình thường ở bên trong.

Tần Xuyên biết chân khí của hắn và Đao Quỷ tương đương nhau, cho nên chân khí của hắn tuyệt đối không tài nào chống lại đao khí này.

Vì thế hắn không chút do dự ngưng kết một luồng kiếm khí Thanh Liên, kiếm khí màu xanh thiên thanh xen lẫn màu lam bắn ra từ đoạn thép nhỏ tựa như một luồng suối phun trào.

- Phá!

Tần Xuyên giơ “kiếm” chếch lên rồi đâm tới với tốc độ cực nhanh, kiếm khí liền xé toạc ba vệt đao khí dũng mãnh.

Hệt như trong mây mù, một tia mặt trời sáng rực chọc thủng các tầng mây.

Ầm ầm ầm!

Cửa hàng cũ ở hai bên lại bị công kích có tính hủy diệt, bức tường phía sau lung lay sắp đổ, bốn bề mịt mù bụi bặm.

- Kiếm khí? Mày là kiếm khách?

Đao Quỷ lúc này mới có phản ứng, lập tức hoảng sợ lùi lại ba bước, không dám tin đao ý của mình lại bị một nhát kiếm của Tần Xuyên hóa giải!

Sắc mặt Tần Xuyên nghiêm nghị, không còn vẻ cười cợt ngày thường, ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm, màn khói đen quỷ dị không ngừng lượn lờ quanh người hắn.

Đao Quỷ không cam tâm phát hiện, một người trước giờ luôn ngông cuồng như gã lại cảm thấy một tia sợ hãi khi nhìn người thanh niên trẻ này!

- Mẹ nó, tao không tin một kiếm khách còn trẻ như mày có thể mạnh đến

đâu!

Dường như nghĩ vậy khiến Đao Quỷ thêm phần bạo gan, gã bèn nhắc đao xông tới.

Thân thủ nhanh đến mức không nhìn rõ, dưới chân cuốn đầy bụi, y hết một bóng đen hung ác lao về phía Tần Xuyên bổ mạnh đao xuống!

Đao phong cứng rắn tựa như đá vàng ngọc vỡ.

Keng!

Đao khí và kiếm khí choảng nhau kịch liệt, đột ngột phát ra tiếng lưỡi kim loại va chạm giòn tan!

Tần Xuyên đứng nguyên tại chỗ không động đậy, chỉ có một tay cầm đoạn thép nhỏ kia gắng gượng chống chọi với thanh Trảm mã đao cuộn cuộn ngạo khí!

Sắc mặt đao quý nóng ran, gã cảm thấy mình bị sỉ nhục. Dựa vào đâu chỉ dùng một que đồng nát mà dám đấu với danh đao ngàn năm của gã?

Điều có thể giải thích duy nhất chính là kiếm khí của người thanh niên này mạnh hơn nhiều so với đao khí của gã, hoặc là kiếm ý của hắn đã đạt tới cảnh giới cao hơn.

Giống như đại đao đập nên từ bùn đất chém vào đoạn thép tinh, trông có vẻ đại đao lợi hại, nhưng thực tế lại có khác biệt rất lớn về chất!

Nhưng... có khả năng này sao? Nhìn tên này thế nào cũng mới hai mươi mấy tuổi thôi mà!

Không nghĩ nhiều nữa, Đao Quỷ đỏ hãn cả mắt, Trảm mã đao thế mạnh như chẻ tre, theo thân hình tung bay của gã tán phát ra đao khí bá đạo bùng bùng khí thế.

Ầm! Ầm!

Đao khí vàng ánh kim tựa như những lát cắt bán nguyệt, quanh cảnh giết người trong không gian nhỏ hẹp càng cuồng bạo dị thường.

Tuy nói kiếm là “vua của trăm binh”, nhưng đao cũng là “cửu đoản chi thủ” (*), hai loại vũ khí được sử dụng rộng rãi nhất dĩ nhiên có sức hấp dẫn riêng của nó.

(*) “Cửu đoản chi thủ”: đứng đầu trong chín đoản khí.

Đao hung tàn bá đạo chưa từng có đã hòa hợp với bản tính hung hãn từ nơi sâu thẳm nhất trong nội tâm của võ sĩ như Đao Quỷ.

Mỗi một nhát đao bổ xuống, mỗi một lần chém tới đều phát ra đao ý, uy lực dĩ nhiên tăng gấp bội.

Bị hết đợt đao khí này tới đợt đao khí khác tấn công, Tần Xuyên tránh qua tránh lại, tựa như một chiếc thuyền đơn dập dềnh trên biển lớn.

Đoạn thép trên tay không ngừng quét ra từng đợt kiếm khí Thanh Liên, tựa như một đóa băng liên trong biển lửa có thể dập tắt cơn nóng rực trong thời khắc mấu chốt.

Chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi, hai người đã giao đấu hơn hai mươi chiêu, kiếm khí và đao khí điên cuồng vặn vẹo khiến phòng ốc xung quanh nát thành trăm ngàn mảnh.

Không ít cư dân và người đi đường đều chạy toán loạn, căn bản không dám đến gần khu vực này.

Tuy Đao Quỷ thấy mình chiếm thế thượng phong, nhưng lại không chạm được tới góc áo của Tần Xuyên, trong lòng liền bức hỏa.

Sau khi phát ra ba vệt đao khí, Đao Quỷ bèn vung mạnh, Trảm mã đao múa

may loạn xạ, dùng thân đao xuyên qua mưa đao khí hỗn loạn. Gã chẳng xoay vòng rồi đẩy đao khí tàn bạo hướng về phía Tần Xuyên.

Mặt đất dưới chân Tần Xuyên liền bị uy lực chấn động đến mức lồm xồm tan nát!

Tần Xuyên bèn trừng mắt, đột ngột phát hiện từng thấy đao pháp của gã này ở đâu đó.

Hắn không nghĩ nhiều, bèn hướng người lên khoảng không, đón lấy đao khí là một đợt kiếm khí lao tới!

Kiếm khí Thanh Liên tựa như mưa rơi dày đặc, sắc bén cực kỳ khiến đao khí nặng nề tức thì tan nát, hóa giải thế công lần này.

Đao Quỷ vẫn còn chiêu tiếp theo, gã soải rộng hai tay, Trảm mã đao quét ra một đường vòng cung, mượn đao khí giăng khắp trời để đánh cho Tần Xuyên trở tay không kịp!

-- Chết đi!

Thấy màn đao khí sắc bén càng dày đặc hơn trước sắp giáng xuống, Tần Xuyên đã sớm có chuẩn bị.

-- Thanh Liên kiếm giáp!

Kiếm khí băng lam đúng lúc chặn trước mặt Tần Xuyên, khi đao khí cách hẳn chỉ còn dưới mười phân, kiếm khí tựa như núi lửa phun trào đánh cho đao khí tan nát.

Đao Quỷ xém nữa bị kiếm khí ập tới đột ngột gây thương tích, gã trở mình rơi xuống đất, thối lui vài bước.

Gã vội sờ lên mặt, có một vết kiếm khí sượt qua khiến mặt gã rướm máu.

Đao Quỷ nuốt ực một phát, sợ hãi không thôi. Gã phát hiện mình đã dùng hết thực lực của mình tấn công, nhưng Tần Xuyên trước mắt hoàn toàn vẫn chưa thật sự tung chiêu!

-- Mà rốt cuộc... là ai?

-Đao Quỷ chợt nhận ra mình e là không phải đối thủ của thanh niên này.

Tần Xuyên cười tà:

-- Vấn đề này phải để tôi hỏi ông... Đao pháp khi này ông dùng chắc là “Bá tuyệt đao pháp” của “Bá Đao Môn” phải không...

Đao Quỷ nheo mắt, cơ mặt giựt giựt.

-- “Bá tuyệt đao pháp” chia thành ba bộ phận: trăm, đoạn, chấn. Lúc này rõ ràng ông dùng chiêu thức của hai bộ phận “chấn “ và “đoạn”, lẽ nào ông là người của Bá Đao Môn? Không phải... Bá Đao Môn là một trong thập đại môn phái, sao lại dám đối đầu với quân đội Hoa Hạ? Vậy... ông là phản đồ của Bá Đao Môn?

Đây cũng là lần đầu Tần Xuyên thấy tuyệt học thực sự của Bá Đao Môn, trước đó chỉ thấy trong sách và nghe Phó Thanh Y nhắc tới, nhưng hẳn biết mình sẽ không nhìn lầm.

Ánh mắt Đao Quỷ hấp háy một hồi, gã nói:

-- Không liên quan đến mà.

Tần Xuyên cười khẽ:

-- Ông đừng hiểu lầm... Tôi không hứng thú gì chuyện ông tầm sư học đạo ở đâu... Chỉ là muốn xem thử đao ý của ông có thể đạt đến trình độ nào. Dù gì tìm một đao khách lĩnh ngộ đao ý không hề dễ dàng, tôi còn muốn xem thử có chi tiết nào đáng để cân nhắc không. Nhưng nếu ông đã dốc toàn lực, vậy thì đến

lượt tôi ra tay thôi.

- - Thăng nhóc! Đừng quá ngông cuồng!

-Đao Quỷ giận dữ, Trảm mã đao bất ngờ giơ cao.

-- Ác quỷ đao ý, Thất sát trảm!

Thân thể cường tráng của Đao Quỷ như thể to lớn thêm vài phần, toàn thân giống hệt một trái bom có thể phát nổ bất cứ lúc nào, đao khí bao bọc xung quanh gã.

Đao quang vàng ánh kim ngưng tụ giữa không trung, trong một giây ngắn ngủi đã tăng thêm bảy tầng, tựa như những chiếc gương màu ánh kim chồng chất lên nhau.

Ánh mặt Tần Xuyên nhanh như điện, phút chốc đã nắm được điểm mấu chốt của chiêu này, tay trái liền vung lên mạnh mẽ dứt khoát!

-- Thanh Liên kiếm ý, trảm không!

Kiếm khí biến thành một dải lụa choảng nhau kịch liệt với luồng đao khí kia trên khoảng không.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 306: Cảm Ơn

Ầm! Ầm! Ầm!

Từng tầng từng tầng đao khí một, tổng cộng bảy tầng như một tòa núi lớn nặng nề muốn ép về phía Tần Xuyên.

Thế nhưng Trảm Không kiếm ý như một thanh kiếm sắc bén chém bay tất cả, đâm nát từng tầng một.

Liên tiếp bảy tiếng nổ vang lên, Đao Quỷ hoảng sợ phát hiện ra Thất Sát trảm của bản thân không ngăn được một chiêu này của Tần Xuyên?!

Tuy rằng Trảm Không kiếm ý trên đường bị cản trở, uy lực đã giảm xuống nhưng lúc này Đao Quỷ đã dùng lượng lớn khí lực, thân hình công kênh kia chỉ có thể vung đao cứng rắn ngăn cản, khó mà tránh né!

Bịch!

Một tiếng động trầm đục vang lên, Đao Quỷ nghiêng rãng nghiêng lợi dùng Trảm Mã đao ngăn cản uy lực của Trảm không, quần áo trên người bị kiếm khí tảo ra chém rách, máu tươi chảy ra.

Hai chân gã đã phá vỡ nền xi măng ở dưới, khói xanh bốc lên, khó khăn lắm mới không ngã xuống.

Dù là như vậy, Đao Quỷ bắt đầu há miệng thở dốc, ánh mắt kinh nghi bất định nhìn kiếm khách trẻ tuổi cách đó không xa.

Nếu không phải thanh đao trên tay là một thanh đao tốt, e là một kiếm kia đã

lấy đi tính mạng của hắn!

Tần Xuyên khẽ thở dài một tiếng, giống như tự nói với bản thân:

- Quả nhiên... đao ý của ông quá thấp. Cũng đúng, xem cây đao ông cầm thì quả thực là nó không ôm bao nhiêu hi vọng vào ông...

Ánh mắt Đao Quỷ phức tạp, cảm thấy không cam lòng. Đao trên tay gã đã là đao tốt hiếm thấy trên đời, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ sao?!

Đúng lúc này, Tần Xuyên đã không có hứng thú nhìn Đao Quỷ ra chiêu nữa.

- Một câu thôi, nói ra lai lịch và mục đích của ông, tôi sẽ để ông toàn thân.

Tần Xuyên giơ lên sợi dây thép, không hề có ý thương lượng.

Ánh mắt Đao Quỷ lập lòe, chẳng lẽ mình cả đời oai danh lại chôn vùi trong tay một người trẻ tuổi không có danh tiếng gì sao?!

Đúng lúc này, Tần Xuyên đột nhiên nhướng mày.

- Đờ phắc!

Tần Xuyên đột nhiên phát hiện ra có một luồng khí thể tương xứng với Đao Quỷ đang tiến tới phía sau mình.

Khi hắn quay người lại, nhìn thấy ba thứ gì đó đen thui đang đánh về phía mình!

Lựu đạn sao?! Trong đầu Tần Xuyên chỉ có thể nghĩ tới thứ này.

Dù sao hắn cũng chỉ là thân thể người thường, cho dù là đạn cũng có thể xuyên qua cơ thể, nếu như bị lựu đạn nổ gần như vậy, chắc chắn hắn sẽ chết.

Cũng may hắn có thời gian, vận Thanh Liên kiếm giáp, bảo vệ thân thể của mình!

Ba thứ kia rơi xuống đất.

Xì xì xì!

Trong ba thứ này, hai cái bốc ra khói trắng, cái còn lại lóe lên tia chớp!

Cảnh tượng trước mắt hỗn loạn vô cùng, mấu chốt là ba thứ này đã cắt đứt tiết tấu ra chiêu của hắn.

Tần Xuyên trong lòng chửi ầm lên, bắt nạt nhà quê chưa từng tiếp xúc với công nghệ sao?! Đây căn bản không phải lựu đạn, chẳng lẽ là bom mù và bom khói trong CS?!

Hắn cũng từng chơi đùa hai trò này một thời gian, nhưng bom mù và bom khói không phải hình dạng này!

- Ai đó?!

Vừa dứt lời, không cho hắn kịp suy nghĩ, một luồng hơi thở sắc bén hung mãnh xuyên qua làn khói xông tới!

Kiểm khí?! Kiểm khí lạ lắm?!

Tần Xuyên lập tức ý thức được người tới cũng là một gã kiểm khách!

Không phải là loại gà mờ mới cảm ngộ được kiểm khí như Lăng Lạc Tuyết, mà là kiểm khách đã có được kiểm ý!

Luồng kiểm khí màu trắng xám này mang theo hơi thở chết chóc, yên lặng vô cùng, đánh lên Thanh Liên kiếm giáp của Tần Xuyên.

Đáng tiếc uy lực của kiểm khí này vẫn không thể phá vỡ phòng ngự của Tần Xuyên, chỉ tạo thành một luồng gợn sóng, không có gì xảy ra sau đó.

- Đi!

Một bóng người u ám rơi xuống bên cạnh Đào Quý. Đào Quý biết rõ người tới là ai, không nói hai lời, cùng nhau chạy ra khỏi nơi này.

Khi Tần Xuyên xoay người lại chỉ nhú mào, không đuổi theo.

Tuy rằng hắn có thể đuổi theo, nhưng nếu tiến vào nơi nhiều người, rất có thể sẽ tổn thương rất nhiều quần chúng vô tội, được không bù nổi mất.

Dù sao đối phương là một đao khách, một kiếm khách, hai người liên thủ thì hẳn muốn miểu sát đối phương là chuyện không có khả năng.

Càng quan trọng hơn là hắn lo lắng cho Lục Tích Nhan đang ở bãi đỗ xe trong khách sạn.

Hai kẻ vừa rồi là một đội, rất có thể ở gần khách sạn còn có mai phục, hẳn vội vàng trở về xem.

Không bao lâu sau, Tần Xuyên trở về bãi đỗ xe. Sau khi mở cửa xe, hắn thở phào nhẹ nhõm, Lục Tích Nhan không sao cả!

- Tần Xuyên, anh về rồi hả? Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

Lục Tích Nhan vẻ mặt nghi hoặc và lo lắng.

Trong đầu Tần Xuyên hiện lên vô số suy nghĩ, thờ dài:

- Nhan Nhan, thành phố Đông Hoa xuất hiện một đám phần tử nguy hiểm thực lực rất mạnh, tôi sợ sẽ xảy ra chuyện không may, tối nay không thể đi xem phim cùng cô rồi.

Lục Tích Nhan nghe xong, trong mắt hiện lên một tia mất mát, nhưng rất nhanh đã cười nói:

- Xem phim thì bất cứ lúc nào cũng được, anh có việc thì đi mau.

Tần Xuyên sao lại không nhìn ra thần sắc trong mắt cô, trong lòng cảm thấy áy náy, nhưng khi nghĩ tới hai cao thủ kia có thể gây bất lợi với Liễu Hàn Yên, hẳn lại không thể ngồi yên không quan tâm tới.

- Tiểu Nhan Nhan, tôi đưa cô trở về. Tôi cam đoan sau khi giải quyết xong chuyện này, tôi sẽ bao hết một rạp để xem phim với cô!

Tần Xuyên đưa tay sờ sờ mặt cô, nghiêm túc nói.

Lục Tích Nhan cười ngọt ngào:

- Được rồi, tôi cũng không phải nữ sinh nữa, không cần anh dỗ dành như vậy... Tôi thấy anh nghiêm túc như vậy, khẳng định xảy ra vấn đề không nhỏ, nhưng tôi cũng không thể giúp gì được cho anh. Anh không cần đưa tôi về, tôi gọi xe taxi về cũng được.

Trong lòng Tần Xuyên cảm thấy ấm áp, cô nàng này quá hiểu chuyện đi mà. Nhưng đương nhiên hẳn không thể để Lục Tích Nhan gọi xe trở về, hẳn cũng cảm thấy lo lắng.

Lái xe đưa Lục Tích Nhan quay về nơi ở, Tần Xuyên bấm điện thoại gọi cho Liễu Hàn Yên.

- Chuyện gì, tôi đang bận.

Nghe máy, giọng Liễu Hàn Yên lạnh như băng.

Tần Xuyên cũng đã sớm quen, hỏi:

- Bà xã, em không biết vừa xảy ra chuyện gì sao?!

- Anh nói là chuyện ngoài khách sạn Quân Duyệt?

- Đúng vậy.

- Anh có tin tức gì sao?

Liễu Hàn Yên vội vàng hỏi.

Tần Xuyên nói:

- Giết chết hai binh sĩ giả mạo kia là một đao khách thực lực Tiên Thiên, đi cùng y còn một kiếm khách có thực lực tương đương! Bởi vì đang trong thành phố, anh không có biện pháp đuổi giết chúng, sợ chúng lạm sát người vô tội!

- Đao khách? Kiếm khách?

Liễu Hàn Yên cũng sửng sốt một chút, hít một hơi thật sâu:

- Anh nói là... Anh dùng một địch hai, bọn họ thấy anh còn chạy?

- Ặc...

Tần Xuyên có chút xấu hổ, nhưng sự thật là vậy, đành ừm một tiếng.

Liễu Hàn Yên trầm mặc một lúc, sau đó nói:

- Tôi biết rồi, không có việc gì thì tôi cúp máy đây.

- Này này!

Tần Xuyên lớn tiếng hô:

- Gì mà không có chuyện gì?! Nếu hai tên đó là đối thủ của nhiệm vụ của em, bà xã em nhất định phải đề phòng cẩn thận đó. Chỉ dựa vào em và Hàn Thứ khẳng định là không ngăn cản được! Võ giả bình thường gặp họ chỉ là tìm chết vô nghĩa mà thôi! Em đang ở đâu vậy? Anh tới bảo vệ em!

Liễu Hàn Yên thản nhiên nói:

- Tôi sẽ báo cáo với cấp trên, tăng cường người tới.

- Em báo cáo xong rồi mới cho người tới, tốn bao nhiêu thời gian? Hơn nữa cao thủ có thể đối phó với hai tên này cũng rất khó tìm. Hơn nữa hiện giờ còn chưa rõ chúng có cao thủ nào khác hay không! Bà xã ngoan nào, mau nói cho anh biết em đang ở đâu, anh sẽ tới giúp em.

Tần Xuyên ân cần hỏi thăm.

- Không cần... Cảm ơn anh đã cung cấp tình báo, gặp lại sau.

Liễu Hàn Yên trực tiếp cắt ngang, cúp máy.

Tần Xuyên im lặng một chút, trước tình cảnh nguy hiểm như vậy cô nàng này vẫn muốn tỏ vẻ uy phong của tướng quân!

Hắn lại gọi một cú điện thoại, kết quả lần này đã tắt máy, không gọi được!

Trong lòng Tần Xuyên cảm thấy tức giận, chính mình quan tâm nhưng cô nàng này còn không chịu nhận, vẫn khư khư cố chấp. Đã nói là rất nguy hiểm, sao không chịu tin hắn một lần?

- Anh chớ nóng giận, tôi thấy chắc là Liễu tiểu thư có lo nghĩ riêng.

Lục Tích Nhan bên tay lái phụ cũng biết rõ tình hình, an ủi.

Tần Xuyên cảm khái một hồi, nếu Liễu Hàn Yên thông tình đạt lý như Lục Tích Nhan thì tốt rồi. Hắn gượng cười:

- Tính cách con người rất khó sửa, tôi đưa cô về, sau đó tới quân khu tìm cô ấy.

Đang khi nói chuyện, Tần Xuyên nhấn chân ga, chiếc xe phóng như bay. Sau khi đưa Lục Tích Nhan về nhà, hắn lái ô tô tiến về bộ chỉ huy Hàn Thứ.

Vừa mới vào cửa lớn đã bị bốn binh sĩ gác cửa ngăn cản.

- Thật xin lỗi, tiên sinh, phía trước là địa phận quân khu, tiến vào cần giấy thông hành.

Một binh lính cúi chào nói.

Tần Xuyên cười cười:

- Anh bạn, cho qua đi mà, tôi là ông xã của Liễu tướng quân. Máy người nhìn kỹ mà xem, tôi không lừa mấy người! Chứng nhận thân phận và bằng lái xe của tôi đều ở đây!

Vốn tướng mấy quân nhân này không biết hấn, nhưng ai ngờ cả bốn chiến sĩ đều mỉm cười.

- Tần tiên sinh, chúng tôi biết rõ anh là chồng của Liễu tướng quân. Nếu không phải là anh thì vừa rồi chúng tôi đã nổ súng làm nổ sấm lốp rồi, cần biết hiện giờ chúng tôi đang ở trạng thái phòng ngự cấp hai.

Chỉ là tướng quân đã ra lệnh không cho anh đi vào, xin anh chớ khiến chúng tôi khó xử.

Một người lính khác bất đắc dĩ cười cười.

Sắc mặt Tần Xuyên đen như đáy nồi, cô nàng này sớm đã tính toán hấn vẫn sẽ tới, cho nên đã làm ra chiêu dự phòng!

Hấn nhìn vách tường quân khu, suy nghĩ có nên vượt tường không?

Nhưng chưa cho hấn kịp nghĩ kỹ, một chiến sĩ đã nói:

- Tần tiên sinh, chớ nên đi sai đường. Trên vách tường có phòng thủ tia hồng ngoại, nếu anh kích hoạt hệ thống phòng hộ, đây chính là vi phạm pháp luật. Anh không hi vọng phải lên tòa án chứ?

Tần Xuyên chép chép miệng, lập tức buông tha ý niệm leo tường. Hấn nhíu

mày suy nghĩ hồi lâu, sau đó móc bao thuốc Đại tiền môn trong túi, rút ra hai điếu.

- Các anh em, hút thuốc không?

Tần Xuyên đột nhiên tươi cười như hoa.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 307: Tần Đại Thiếu Gia Ngủ Ngoài Đường

Mấy người lính đều trợn tròn mắt, không phải là bọn họ chưa gặp cảnh mời thuốc, chỉ là chưa từng thấy có người sẽ lấy ra một bao thuốc trị giá ba tệ để mời.

Tần Xuyên nhìn nét mặt của họ, biết rõ chuyện gì xảy ra, nghiêm túc nói:

- Các anh em, tôi biết thuốc này rẻ mạt, chủ yếu vì tôi không hút thuốc lá, trên người không có thuốc khác.

Nhưng tôi tin mấy người đẹp trai không kém gì tôi, không phải là người so đo tiền tài gì cả, dù sao thì nói tới tiền bạc cũng làm tổn thương tình cảm.

Đây chỉ là tâm ý của tôi thôi mà, các anh em cho tôi vào, tôi cam đoan mọi người sẽ không bị xử phạt. Hôm nào tôi mời mọi người tới tiệm Net chơi game, sao hả?

Mấy người lính toát hết mồ hôi hột, thẳng này có bình thường không vậy?! Đây thực sự là Tần đại thiếu gia sao?!

- Tần đại thiếu gia, anh đừng làm khó dễ chúng tôi nữa. Chúng tôi là quân nhân, phục tùng là thiên chức của chúng tôi!

Một binh sĩ cười nói.

Tần Xuyên thấy mấy người này hoàn toàn không có ý định nhường đường, đành phải thu hồi bao thuốc, bắt đầu quay xe.

Bốn binh sĩ cho rằng Tần Xuyên định rời khỏi, ai ngờ Tần Xuyên đỗ xe ở ven

đường, sau đó đi xuống.

- Tần đại thiếu, anh muốn...

- Yên tâm, tôi không đi vào.

Tần Xuyên khoát tay, chạy như điên tới một trạm gác.

Trạm gác kia cũng rất đơn giản, chỉ là một cây ô cỡ lớn, phía dưới có một cái đài xi măng, đủ cho một binh sĩ đứng.

Tần Xuyên đặt mông ngồi xuống, sau đó hô to với mấy binh sĩ:

- Mấy người cứ trở về vị trí canh gác đi, tôi ngồi ở đây chung quy thì không phạm pháp chứ?

Bốn binh sĩ dờ khóc dờ cười. Bọn họ đã thấy qua không ít thiếu gia nhà hào phú, không phải ngạo mạn hung hăng thì là lạnh lùng ít nói.

Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một vị thiếu gia mà giống như người làm công, ngồi trên bệ bê tông chờ đợi, ánh mắt nhìn họ có chút đáng thương.

Chỉ đó điều tính cách của Tần Xuyên cũng khiến họ cảm thấy có chút gần gũi, không có khoảng cách gì.

Kỳ thực Tần Xuyên không quan tâm là ngồi hay nằm. Trước kia khi còn trong núi, nhiều khi tu luyện trong hang động vài tháng. Dù sao hẳn chỉ muốn bảo vệ Liễu Hàn Yên, khoảng cách đủ gần là được.

Bốn anh lính trở về trạm gác của mình, nhưng bên cạnh có một người ngồi cũng không tiện, một người trong đó cầm lấy bộ đàm, thông báo tình hình cho cấp trên, hi vọng Liễu Hàn Yên có thể nhanh chóng ra lệnh xử lý như nào.

Cùng lúc đó, trong một căn phòng trọ tồi tàn ở thành phố Đông Hoa.

Dưới ánh đèn u ám, Đao Quỷ ngồi trên một chiếc sofa, trong tay cầm một bình Bạch Can*, uống ừng ực mấy hụm.

*Bạch Can: Một loại rượu Trung Quốc, từng xuất hiện trong bộ thám tử lừng danh Conan.

Sau đó, gã đổ một chút rượu lên cánh tay trái của mình.

Híz-khà-zzz... Aaaaa...

Rượu đổ lên miệng vết thương, tiến hành khử trùng đơn giản.

Trên khuôn mặt của Đao Quỷ vô cùng u ám, cho tới thời khắc này gã vẫn không tin được mình lại bại dưới tay một người trẻ tuổi không có tiếng tăm.

Ở bên cửa sổ, một tên đàn ông dáng người thon dài mặc đồ đen, bên hông có đeo một thanh trường kiếm. Sắc mặt gã trắng bệch như có bệnh, thoát chừng khoảng 4-50 tuổi.

Nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện ống tay phải của gã trống không, người này chỉ có một cánh tay trái.

- Đao Quỷ, mà quá liều lĩnh, lỗ mãng rồi. Đây là lãnh thổ Hoa Hạ, cao thủ cổ võ mạnh hơn mà tuyệt đối không ít. Chỉ cần không cẩn thận, mà chết thì thôi nhưng khiến hi vọng của giáo chủ bị chôn vùi, không hoàn thành được nhiệm vụ thì đó là tội lớn!

Tên đàn ông cụt tay âm trầm nói.

- Hừ.

Đao Quỷ có vẻ không phục:

- Kiếm Cốt, mà y cứu tao là một chuyện nhưng chớ có ngời đó mà châm chọc! Thử hỏi nếu mà gặp phải một thằng nhóc như vậy, mà có tin đó là một cao thủ Tiên Thiên trung cấp không, còn có tu vị kiếm đạo biến thái như vậy?

Kiếm Cốt nheo mắt, thì thào hai chữ ‘biến thái’...

- Biến thái? Quả thực là biến thái... Tao chưa từng thấy qua ai dùng một sợi dây thép mà có thể phóng ra các loại kiếm ý uy lực tuyệt luân như vậy.

Kiếm Cốt vô ý thức dùng tay trái sờ lên chuôi kiếm của mình, yên lặng lắc đầu.

Đao Quỷ vỗ ghế sô pha, ảo não nói:

- Chúng ta hao tổn tâm cơ, cố ý lộ ra manh mối để chúng phái quân đội đi điều tra, như vậy mới tìm được cơ hội tốt... Nếu không phải do hãn thì hai chúng ta đã có thể trà trộn vào trong quân đội rồi!

Mày nói tiểu tử đó rốt cục là ai? Chẳng lẽ là người của Thần Kiếm môn? Nhưng kiếm chiêu của hãn hoàn toàn không phải của Thần Kiếm môn!

Kiếm Cốt lắc đầu:

- Cao thủ kiếm đạo toàn bộ Hoa Hạ mà tao biết thì không có mấy ai đạt tới cảnh giới kiếm ý như vậy. Thần Kiếm môn tông sư Dược Thương Hải là một, thủ tịch đại đệ tử Mộ Tiêu Hàn cũng có thể coi là một người, mặc khác tao có thể xác định đó chính là người đứng đầu Thiết Phù Đồ Thất Tướng quân, Đệ nhất tướng quân...

- Phong Thần?!

Đao Quỷ giật mình:

- Chẳng lẽ người đó là Phong Thần?! Không phải nói ba người đứng đầu Thiết Phù Đồ vẫn luôn che mặt, không biết rõ thân phận sao? Chẳng lẽ thằng

nhóc đó...

- Không thể nào!

Kiểm Cốt lắc đầu bác bỏ:

- Mà y nghĩ xem, nếu nó là Phong Thần thì chúng ta có cơ hội sống sót sao? Tu vị chân khí của Phong Thần sao mới chỉ Tiên Thiên trung cấp được? Hơn nữa về tuổi tác thì cũng không thể trẻ như vậy được.

Đao Quỷ nghĩ nghĩ một chút, không khỏi thở dài một tiếng:

- Haizz... Hoa Hạ đúng là ngọa hổ tàng long, sao đột nhiên lại xuất hiện một tên cao thủ như vậy... Khó trách thánh nữ lại thất bại trong gang tấc. Xem ra Thánh giáo ta muốn trở về Hoa Hạ, đi tới phục hưng thì đúng là đường xa gánh nặng!

- Cho dù khó đi hơn nữa cũng phải đi... Huống chi hiện giờ xuất hiện các loại thần vật như huy chương Hải Thần. Nếu như có thể phá giải huyền bí bên trong, có lẽ chúng ta có thể khiêu chiến chính phủ Hoa Hạ cũng chưa biết chừng.

Kiểm Cốt nói.

Đao Quỷ gật đầu:

- Chester là Long Hải Hiên gặp mặt đoán chừng là vì chuyện đêm nay mà có thay đổi, chúng ta cần bàn bạc kỹ hơn.

Kiểm Cốt yên lặng xoay người quay về ghế salon:

- Tao đã phái những người còn lại đi điều tra, tin rằng không bao lâu sau sẽ có tin tình báo mới.

Bộ chỉ huy Hàn Thứ, trong phòng họp, Liễu Hàn Yên ngồi ở vị trí lãnh đạo nghe mấy quân nhân cấp dưới thảo luận chuyện xảy ra đêm nay.

Khi đang tranh luận kịch liệt những phần tử kia có phải Thánh giáo hay không, tiếp theo là vấn đề nên phòng vệ thế nào thì có một nữ sĩ quan phụ tá mới nhậm chức của Liễu Hàn Yên đi tới.

Nữ sĩ quan phụ tá tên Lưu Lị này trước kia là phụ tá của Y phi, hiện giờ Y Phi đi nên được đề bạt tới bên cạnh Liễu Hàn Yên.

Lưu Lị cúi chào một cái, sắc mặt có chút phức tạp đi tới bên người Liễu Hàn Yên, dùng giọng nói rất nhỏ, kề tai nói với Liễu Hàn Yên vài câu.

Liễu Hàn Yên có chút nhú mày, sau đó nói:

- Cứ để anh ta ngồi đó, kệ anh ta.

Lưu Lị cười bất đắc dĩ:

- Vâng, tướng quân.

Những người khác trong phòng họp đưa mắt nhìn nhau, tuy rằng hiếu kỳ chuyện gì mà không thể lộ ra như vậy nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Lưu Lị tới báo cáo đương nhiên là chuyện liên quan tới Tần đại thiếu gia...

Cửa đại viện quân khu, Tần Xuyên ngồi một mình ở đó, dần dần chuyển qua nằm, mặc kệ nền xi măng bẩn, cứ nằm ngậm một cọng cỏ, nhìn bầu trời mùa hè.

Trước kia trong núi luôn luôn có thể ngắm nhìn bầu trời đầy sao, nhưng khi ở đây đã lâu chưa từng ngắm nhìn. Cũng may quân khu gần biển, gần đây ít đèn.

Đã qua hai giờ, Tần Xuyên cảm thấy buồn chán vô cùng, bắt đầu tán gẫu cùng các binh sĩ.

- Các anh em... Là anh đó? Mọi người có gì ngon để ăn không? Này... Có bạn gái thì mau về nhà kết hôn, làm lính làm quái gì, có ảnh chụp bạn gái không? Cho tôi nhìn một cái cũng đâu mất gì...

Mấy người lính không trò chuyện cùng hắn thì không quá phù hợp. Khi vừa nhắc tới chuyện này đúng là không dừng lại được, trong lúc nhất thời không khí vô cùng vui vẻ.

Đã sắp tới nửa đêm, Tần Xuyên cảm thấy đòi bụng, vì vậy lấy điện thoại ra, mở apps, bắt đầu tìm các hàng quán xung quanh. Cũng may gần đây còn vài cửa hàng nhỏ.

- Thịt bò hầm miễn... Ừm, các anh em muốn ăn gì, đêm nay tôi mời! Ấy zô, đừng có khách khí! Tôi thấy chân vịt này không tệ đâu! Hả? Một cái chỉ 3 tệ? Rẻ hơn 2 tệ so với trong thành phố! Chọn!

Bốn binh sĩ ở bên cạnh sắp phát điên, thằng này định qua đêm ở đây thật sao?!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 308: Phúc Tạ

Ông chủ quán ăn khuya nghe nói là đưa đồ ăn tới trước cửa quân khu, vô cùng khẩn trương, không dám tới.

Tần Xuyên cũng sợ khi mình rời khỏi thì là lúc kẻ địch tới, đành phải bỏ thêm 20 tệ tiền boa mới khiến ông chủ có gan đi tới.

Ông chủ tiệm nhìn thấy Tần Xuyên ngồi trên bệ xi măng, ăn uống trước cửa quân khu thì cho rằng thằng này bị tâm thần.

Chỉ có điều Tần Xuyên cảm thấy rất tốt, ở đây gió biển lồng lộng, còn có bữa ăn khuya nóng hổi.

Tuy rằng mua cả phần cho mấy binh sĩ đứng gác, nhưng bọn họ đều không dám ăn. Dưới sự khuyến bảo của Tần Xuyên, mấy binh sĩ mới tranh thủ lúc không có anh, ăn nhanh như chớp.

Tán phét đã làm, ăn khuya cũng xong, quan hệ giữa mấy binh sĩ và Tần Xuyên càng thêm gần gũi.

- Tần thiếu gia, sao anh lấy được tướng quân cuả chúng tôi vậy? Thủ đoạn theo đuổi con gái như vậy khiến cho toàn quân chúng tôi đều bội phục!

- Haiz, không phải là tôi theo đuổi cô ấy, là cô ấy muốn gả cho tôi. Căn bản tôi đẹp trai quá, không ngăn nổi nha...

- Ha ha, Tần thiếu gia lại khoác lác rồi!

- Thật đó, sao mấy người lại không tin chứ!

Thời gian lặng lẽ qua đi, khi tới hai giờ sáng thì bắt đầu đổi ca gác, nhưng Tần Xuyên vẫn ngồi nguyên ở đó.

Bốn binh sĩ mới tới dường như đã nhận tử lệnh, không nói chuyện với Tần Xuyên, đứng im như tượng đất.

Chỉ có điều khi họ nhìn thấy mấy cái bát nhựa dùng một lần trên mặt đất, trên mặt không nhìn được hiện vẻ cổ quái.

Tần Xuyên thấy không có ai để trò chuyện, định tìm một nơi ẩn nấp, luyện công cả đêm thì có một nữ sĩ quan đi ra.

- Tần thiếu gia, tôi là sĩ quan phụ tá của tướng quân, tôi là Lưu Lệ.

- He he, tôi biết là bà xã khăng định không đành lòng để tôi qua đêm ở ngoài mà.

Tần Xuyên vội vàng đứng bật dậy.

Lưu Lệ cười cười:

- Ý của tướng quân là... Mời ngài trở về.

Khuôn mặt Tần Xuyên cứng đờ lại, đặt móng ngồi xuống:

- Tôi không đi, tôi phải đợi ở đây, trừ khi cô ấy tới gặp tôi.

Lưu Lệ im lặng, vị Tần đại thiếu gia này quả thực là cứng đầu, điểm này rất giống tướng quân nhà mình.

- Nếu đã như vậy thì xin đi vào cùng tôi.

Lưu Lệ thờ dài, Liễu Hàn Yên nói với cô nếu Tần Xuyên không chịu đi, vậy cho hắn tiến vào văn phòng.

Trong lòng Tần Xuyên mừng thầm, quả nhiên vẫn phải thỏa hiệp. Hắn liên

tục gật đầu, theo Lưu Lệ tiến vào đại viện.

Đi vào văn phòng bộ chỉ huy, Liễu Hàn Yên chỉ bật đèn bàn, đang xem bản đồ.

Thấy Tần Xuyên đi vào, trên mặt cô vẫn không có chút biểu tình gì cả, chỉ nhàn nhạt nói:

- Đóng cửa lại.

Tần Xuyên đóng cửa lại, chạy tới trước bàn, cười nói:

- Bà xã, em để anh đi vào sớm một chút chẳng phải là được rồi sao? Cần gì phải chờ tới lúc này chứ?

Liễu Hàn Yên đóng bản đồ lại, lạnh lùng nhìn Tần Xuyên:

- Tôi đã thông báo với cục An toàn, tăng cường số người, vì sao anh vẫn không chịu đi?

- Nhiều người cũng không có tác dụng, anh cần phải bảo vệ em!

Tần Xuyên nói rất thản nhiên.

- Vậy anh có nghĩ tới việc nếu ngay cả bản thân cũng cần anh phải bảo vệ, tôi dựa vào đâu để bảo vệ thủ trưởng và đất nước?

Liễu Hàn Yên hỏi.

Tần Xuyên sửng sờ:

- Anh quan tâm tới an toàn của họ làm quái gì? Anh chỉ muốn em an toàn là được rồi!

Đôi mắt xinh đẹp của Liễu Hàn Yên lóe lên, hít sâu một hơi:

- Đừng ngây thơ như vậy... Chuyện nào đơn giản như anh nghĩ?

- Chuyện này có gì mà ngây thơ? Chẳng lẽ anh biết rõ có hai cao thủ, có thực lực tiêu diệt Hàn Thứ nhưng lại bỏ mặc? Hơn nữa em thông báo cho cục An toàn, tìm hai võ giả Tiên Thiên trung cấp tới, chuyện này có quá phận không? Chẳng lẽ tìm hai võ giả như vậy mà cục An toàn cũng không tìm ra?

Tần Xuyên buồn bực trong lòng.

- Lý do? Dựa vào đâu để tôi nói cho cục An toàn kẻ địch có kiếm khách và đao khách? Nếu như thủ trưởng hỏi tôi bằng cách nào mà tôi đào thoát khỏi hai người bọn chúng, tôi phải giải thích như nào?

Liễu Hàn Yên hỏi lại.

Tần Xuyên nhất thời không biết nói gì, hẳn cũng chưa nghĩ tới chuyện này. Bởi vì từ đầu tới cuối người nhìn thấy hai kẻ đó là mình, mà thực lực của mình thì cục An toàn cũng không rõ.

Chuyện này tương đương với việc Liễu Hàn Yên muốn tìm ra hai võ giả như vậy là vô cùng gượng ép.

- Chuyện này... Vậy hãy để cho anh ở đây để bảo vệ em.

Tần Xuyên cười ôn hòa:

- Dù sao ở đây chuyện gì cũng nghe theo em, anh lưu lại cũng không trái với quy định gì chứ?

Liễu Hàn Yên nhíu mày hồi lâu, càng bực bội hơn:

- Anh lưu lại dùng danh nghĩa gì? Chẳng lẽ nói với các quan quân và binh sĩ là anh bảo vệ tôi? Có phải là nói cho họ biết một mình tôi ở trong quân doanh rất cô đơn, muốn ông xã tới cùng? Anh cảm thấy bọn họ sẽ nhìn tôi với ánh mắt gì?! Anh nói xem về sau tôi sẽ phải dẫn binh như nào?!

Tần Xuyên cẩn thận suy ngẫm, thấy lời bà xã rất có đạo lý. Chính mình ở lại quân doanh trong chốc lát thì còn được, nhưng chỉ cần qua đêm vậy nhất định sẽ xuất hiện vô số tin đồn.

Nữ tướng quân, đặc biệt lại là mỹ nữ như Liễu Hàn Yên vốn đã bị rất nhiều người chú ý, nếu ông xã qua đêm ở quân doanh vậy nhất định sẽ bị mọi người đàm tiếu.

Nhưng Tần Xuyên cảm thấy thanh danh không quan trọng bằng tính mạng.

- Bà xã, người khác muốn nói vậy mặc kệ cho họ nói, em dựa vào thực lực để ngồi lên vị trí này, cần gì phải để ý tới ánh mắt người khác?

Tần Xuyên nghiêm túc nói.

Liễu Hàn Yên thấy thằng này sống chết cũng không chịu đi, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên vẻ lạnh lùng tức giận, vỗ bàn, đột ngột đứng dậy.

- Anh đừng cho rằng ai cũng như mình vậy! Anh có thể mặt dày bởi vì anh là con trai, rất nhiều chuyện có thể không quan tâm tới ánh mắt người khác!

Anh không phải một người lính, không cần phục tùng quân quy! Anh không bị gia tộc giao phó sứ mạng, anh không hiểu cái gì là vinh dự gia tộc!

Liễu Hàn Yên thôi nếu như sợ chết thì đã không vào quân đội, càng không suất lĩnh Hàn Thứ! Anh có biết tôi với tư cách là một cô gái, cố gắng đến mức nào mới đi được tới một bước này?!

Anh có biết cái gì gọi là tự tôn của quân nhân không? Anh biết thanh danh của tôi sẽ ảnh hưởng như nào tới danh dự Liễu gia không?! Chuyện đó có ý nghĩa như nào, anh biết không hả?!

Tôi xin anh, anh có thể trở nên trưởng thành một chút hay không?!

Liễu Hàn Yên tức giận tới bộ ngực sửa phụng phòng, trong đôi mắt như trắng

lạnh kia lóe lên vẻ giận dữ.

Tần Xuyên bị một trận răn dạy như vậy, tâm tình cũng tụt xuống tận đáy, trong lòng đủ loại hương vị.

Những lời của cô có lẽ là do bị đè nén quá lâu, đã sớm muốn nói ra. Chỉ là tính tình Liễu Hàn Yên ít lời, chỉ bộc phát một lần đã tạo thành lực sát thương cực mạnh...

Tần Xuyên vẫn cười cười, thấp giọng nói:

- Bà xã... Anh biết em không dễ dàng mới được như hiện giờ, nhưng nếu như hai tên kia tới, anh sợ...

- Cho dù là đao khách và kiếm khách thì họ cũng không phải là vô địch! Quân đội đương nhiên có phương pháp đối phó của quân đội, cho dù là sư phụ tôi là tông sư cũng không có năng lực là địch với quân đội, chẳng lẽ anh không hiểu điều này sao?!

Liễu Hàn Yên trừng mắt nhìn Tần Xuyên.

Tần Xuyên bĩu môi:

- Anh biết là quân đội có hệ thống phòng ngự của riêng mình, nhưng mọi hành động đều có thương vong, em lại thích làm gương cho binh sĩ... Anh chỉ nghĩ là nếu như có anh ở đây, ít nhất cũng có thể đảm bảo sự an toàn cho em...

Rầm!

Liễu Hàn Yên vỗ mạnh lên bàn, ánh mắt như gió lạnh thấu xương, trực tiếp cắt đứt lời Tần Xuyên.

- Câm miệng! Nếu sợ chết thì còn gọi gì là quân nhân?! Tôi không muốn nói nhảm với anh nữa! Anh lập tức rời khỏi! Tôi không muốn nhìn thấy anh!!

Rốt cục sắc mặt Tần Xuyên cũng trầm xuống, không hề có vẻ tươi cười như trước.

- Liễu Hàn Yên! Em làm một tướng quân, không sợ chết thì không sai. Nhưng anh lo lắng cho bà xã của mình chẳng lẽ cũng sai sao?! Rõ ràng có thể khiến bà xã an toàn về nhà, sao anh phải trơ mắt nhìn cô ấy vào sinh ra tử?!

Em mắng anh mặt dày, không hiểu quân quy, không có cảm giác vinh dự, anh không có lời nào để nói! Tần Xuyên này từ nhỏ đến lớn không có gia tộc không có cha mẹ, thậm chí là không có quốc gia! Anh cần thứ vinh dự gia tộc cứ chớ đó làm gì?!

Nhưng anh là chồng em! Anh chỉ đơn thuần quan tâm tới an nguy của em! Trong mắt em... chỉ là sự ấu trĩ tới buồn cười sao?!

Tần Xuyên giật tới đỏ mắt, hai tay nắm chặt.

Trong văn phòng rơi vào trầm lặng, dưới ánh đèn bàn, ánh mắt hai người giao nhau, có sự phức tạp lạ lẫm trước đó chưa từng có.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 309: Người Tốt

Một lúc sau, cổ họng Liễu Hàn Yên có chút nghẹn ngào, trong mắt xuất hiện tơ máu, lạnh lùng tới cùng cực:

- Tôi đã sớm nói với anh rồi, tôi không tin thứ gọi là tình yêu. Làm vợ anh là trách nhiệm của tôi, cho tới bây giờ tôi chưa từng yêu cầu anh quan tâm tới tôi.

Sự thực thì anh muốn quan tâm ai là chuyện của anh, nhưng công là công, tư là tư. Trong quân doanh của tôi, khi tôi đáp chấp hành nhiệm vụ, vậy không cần sự quan tâm của anh!

Cô lấy điện thoại ra, hạ lệnh:

- Lưu Li, dẫn Tần Xuyên ra ngoài.

Nói xong, Liễu Hàn Yên xoay người qua chỗ khác, quay lưng về phía Tần Xuyên, không nói câu nào.

Tần Xuyên có xúc động muốn xông lên tóm lấy cô nàng này, chất vấn chẳng lẽ ý chí của cô là sắt đá hay sao? Chẳng lẽ vinh dự và sứ mạng còn quan trọng hơn cả tính mạng?!

Nhưng hẳn biết cho dù làm gì thì Liễu Hàn Yên cũng chỉ dùng ánh mắt quật cường nhìn lại, thái độ vẫn không chút thay đổi.

Tần Xuyên đột nhiên cảm thấy uể oải, vốn tưởng rằng mấy ngày ở chung đã có thể khiến thái độ của Liễu Hàn Yên thay đổi, hóa ra chỉ là ảo tưởng của hắn mà thôi.

Mãi cho tới khi Lưu Lệ đi vào trong phòng, cô cảm thấy không khí rất bất thường, nhưng chỉ có thể kiên trì nói với Tần Xuyên:

- Tần tiên sinh, mời!

Vốn Lưu Lệ cho rằng Tần Xuyên sẽ không phối hợp, nhưng ngoài ý muốn chính là Tần Xuyên trực tiếp xoay người rời khỏi.

Hơn nữa thoạt nhìn thì Tần Xuyên vô cùng bình tĩnh, không hề giận dữ hay tức giận gì cả, chỉ yên lặng rời khỏi.

Đợi khi Tần Xuyên rời khỏi, Lưu Lệ mới ngơ ngác nhìn về phía bóng lưng Liễu Hàn Yên.

- Tướng quân...

Lưu Lệ không biết làm gì, trong lòng có phần chua xót.

- Cô ra ngoài đi.

Liễu Hàn Yên lộ vẻ mệt mỏi.

- Vâng.

Lưu Lệ thở dài, lui ra ngoài đóng cửa lại.

Hồi lâu sau, Liễu Hàn Yên mới yên lặng quay người, kéo ngăn bàn làm việc cuối cùng ra.

Cô lấy một bản bút kí dày cộp từ bên trong, chậm rãi mở ra.

Bên trong có kẹp một tấm ảnh đã ố vàng, dường như đã chụp từ hơn chục năm trước...

Liễu Hàn Yên nhìn ảnh chụp, ánh mắt long lanh, có phần mê mang, cuối cùng cô lắc đầu, khép bút kí lại.

Sau khi rời khỏi đại viện quân khi, Tần Xuyên lái xe nhanh như bay.

Hắn không trở về Bích Hải Sơn Trang. Vừa nghĩ tới nơi đó là phòng cưới của Liễu Hàn Yên, hắn liền không muốn trở về.

Nghĩ nghĩ một chút, hắn gửi tin nhắn hỏi Lục Tích Nhan, hỏi cô ngủ chưa. Chỉ vài giây sau, Lục Tích Nhan nhắn lại: Chưa ngủ.

Tần Xuyên cũng không nghĩ nhiều, đi tới phòng trọ của Diệp Tiểu Nhu, Lục Tích Nhan mở cửa cho hắn.

- Suyt, nhỏ nhẹ một chút, tiểu Nhu đang ngủ.

Lục Tích Nhan mặc một chiếc áo T shirt bằng bông mỏng tang, chiếc quần đùi rộng thùng thình làm dáng vẻ có phần lôi thôi. Nhưng vì dáng người rất đẹp lên ăn mặc như vậy cũng có thể lộ ra một hương vị hấp dẫn khác.

Thấy Tần Xuyên đứng ở cửa mà không nói lời nào, Lục Tích Nhan dụi dụi mắt quan tâm:

- Sao vậy? Xảy ra chuyện gì hả?

Tần Xuyên không nói câu nào, tiến lên ôm trầm lấy thân thể thơm tho mềm mại kia.

- A...

Lục Tích Nhan mở lớn đôi mắt, bởi vì Tần Xuyên không nói gì lại tiếp tục hôn cô.

Hai tay hai chân cô vì khẩn trương mà có phần cứng ngắc. Khi đầu lưỡi Tần Xuyên không ngừng quấy phá trong miệng, hơi thở của cô cũng dần dần đập, thân thể nóng lên, hai chân nhũn ra.

Tần Xuyên đưa ngược tay ra giữ lấy cửa, ôm lấy cô, vừa đi vừa hôn nồng nhiệt, đi tới chiếc sofa cũ kỹ.

- Ừm...

Lục Tích Nhan yêu kiều kêu một tiếng, ngã lên chiếc sofa, ngay sau đó cảm nhận được thân thể nặng nề của Tần Xuyên đè lên.

Tần Xuyên hôn cô tới choáng váng, hai má đỏ ửng. Đột nhiên hăn ngừng đầu lên, đưa tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của cô.

- Tiểu Nhan Nhan... Thực xin lỗi, đêm nay không dẫn chị đi xem phim...

- Không sao... Không sao đâu!

Lục Tích Nhan thở gấp, đầu óc phản ứng cũng chậm chạp, không biết tại sao Tần Xuyên lại đột nhiên tình cảm như vậy.

Đầu Tần Xuyên tựa vào ngực cô, Lục Tích Nhan cảm thấy ngực thịt của mình bị đè ép, hơi thở nóng rực của Tần Xuyên đầy kích thích phả vào núi đồi.

- Tần Xuyên... Cậu... Cậu sao vậy?

- Nhan Nhan, chị thích tôi không?

Tần Xuyên trầm thấp hỏi.

Đôi mắt xinh đẹp của Lục Tích Nhan nheo lại, sau đó ngượng ngùng mà thềm kín 'ừm' một tiếng.

- Ha ha...

Tần Xuyên cười ngây ngô:

- Tôi cũng rất thích chị, thực sự rất thích. Khi ở bên chị có cảm giác của tiểu Nhu.

Lục Tích Nhan càng nghe càng thẹn thùng, ngoài ra còn có chút mơ hồ:

- Tần Xuyên, cậu làm sao vậy?

Tần Xuyên đưa chân chống đỡ thân thể, từ cao nhìn xuống, nhìn thẳng vào hai mắt của Lục Tích Nhan.

- Tôi muốn chị!

Tần Xuyên nói xong, một tay có phần bá đạo tiến vào góc dưới áo của Lục Tích Nhan, kéo vạt áo lên, bắt lấy cục thịt mềm mại căng tròn.

- A...

Lục Tích Nhan dường như có chút đau, nhú lông mày, nhưng lại có cảm giác thoải mái khó hiểu, khiến cho mặt mày hàm xuân.

Lúc này Tần Xuyên lại hôn nhiệt tình, không chỉ là cặp môi đỏ mọng mà còn một đường đi xuống dưới, liếm láp núi đôi đang lộ ra ngoài không khí...

Lục Tích Nhan dù đã 30, thân thể đang ở độ tuổi chín nhất, nhưng dù sao cô cũng là hoàng hoa khuê nữ, khi bị kích thích như vậy, toàn thân tỏa ra hormone nữ tính vô cùng nồng nặc.

Toàn thân cô bần rần, căn bản không thể ngăn cản thể công của Tần Xuyên. Trong lòng cô sớm đã tiếp nhận đối phương, cảm thấy vui sướng nhưng lại có chút không ổn..

Lần đầu tiên của họ không phải ở trên chiếc sofa cũ nát, cũng không thể mù mờ mà bắt đầu vậy được.

Đó không phải thứ cô muốn, cũng không phải thứ mà khi trước Tần Xuyên hứa hẹn.

Khi một tay Tần Xuyên mò tới giữa hai đùi, sắp khiến cô mất đi phương

hương, không biết Lục Tích Nhan lấy đâu ra sức lực, đưa tay bắt lấy tay Tần Xuyên!

- Đợi đã!

Lúc này hai má Lục Tích Nhan đã đỏ bừng, con người trong suốt nhìn Tần Xuyên.

Lúc này trong mắt Tần Xuyên đang bừng cháy. Sau lần làm chuyện đó với Bạch Dạ, mấy ngày nay hãn chưa được nếm lại mùi nam nữ. Thân thể Lục Tích Nhan lại là vưu vật hiếm thấy, khiến hãn khó mà kìm lòng.

- Nhan Nhan... Sao vậy hả?

Lục Tích Nhan khẽ lắc đầu:

- Tần Xuyên, chúng ta không thể như vậy được... Chuyện này quá đột ngột, tôi chưa chuẩn bị tốt...

Tần Xuyên ngây ngẩn cả người, giống như vừa bị sét đánh vậy. Ý thức của hãn bừng tỉnh khiến đại não hoàn toàn trống rỗng.

Hãn đột nhiên ngồi dậy, rời khỏi người Lục Tích Nhan, ngồi trên ghế salon, dùng sức vò đầu mình.

Cảm giác hồi hận, xấu hổ dâng lên trong lòng Tần Xuyên.

- Chết tiệt... Rốt cục mình đang làm gì...

Tần Xuyên đau khổ thì thào:

- Sao tôi có thể... vì chuyện như vậy mà làm thế với chị...

Lục Tích Nhan chậm rãi đứng dậy, chỉnh trang lại quần áo, nhìn dáng vẻ dẫn vật của Tần Xuyên, cũng thấy đau lòng.

Cô nhẹ nhàng tới gần, bàn tay mềm mại đặt trên đầu Tần Xuyên.

- Cậu chớ đau khổ, tôi không giận cậu đâu. Dù tôi không biết chuyện gì xảy ra nhưng tôi sẽ luôn yên lặng ở bên mà ủng hộ cậu.

Tần Xuyên chậm rãi ngoảnh đầu lại, nhìn Lục Tích Nhan, nở nụ cười sâu thẳm:

- Nhan Nhan, chị cũng không biết tôi gặp phải chuyện gì đã nói ủng hộ tôi?

Lục Tích Nhan mỉm cười, chăm chú gật đầu:

- Bởi vì tôi biết cậu là người tốt, mặc kệ làm gì thì cũng có lý do của nó.

Trong lòng Tần Xuyên càng thêm đau đớn, cô gái này trăm phần trăm tin nhiệm hẳn, lại dịu dàng như nước, chẳng khác nào một dòng nước ấm chảy róc rách, hòa tan trái tim lạnh như băng của hẳn.

Phiền muộn khi trước cứ quẩn lầy suy nghĩ giờ cũng không đáng vào đâu.

Tần Xuyên cảm kích nhìn Lục Tích Nhan, hai tay ôm lấy vai cô:

- Tôi không ngờ chị lại thiện lương như vậy. Chị biết không, nếu không phải ngày đó tôi quên mang bao, tôi đã ăn tươi chị tại nhà chị rồi...

Vốn tưởng rằng cô sẽ có chút kinh ngạc hoặc không vui, nhưng không ngờ Lục Tích Nhan lại cười rất tự nhiên, gật đầu nói:

- Tôi sớm đã đoán ra.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 310: Thần Vật

Tần Xuyên vẻ mặt xấu hổ, gượng cười nói:

- Chị đoán được? Không phải chứ... Chị đã đoán được còn nói tôi là người tốt?!

- Vào thời điểm này cậu có thể nhìn được, mặc kệ là nguyên nhân gì thì đều có thể nói lên cậu là người có trách nhiệm.

Lục Tích Nhan cười nói.

Tần Xuyên ngạc nhiên, bị cô nói vậy có chút xấu hổ, gãi gãi đầu:

- Kỳ thực... Tôi cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ sợ tạo thành nhiều phiền toái.

Lục Tích Nhan bật cười:

- Hóa ra cậu cũng có lúc thẹn thùng.

Tần Xuyên nhú mày, đưa tay nhéo nhéo má cô:

- Đừng kích thích tôi, coi chừng tôi không nhìn được sử làm thịt chị.

Lục Tích Nhan hai mắt chớp chớp, nói:

- Trước khi Tần đại thiếu gia làm thịt tiểu nữ tử, có thể cho tôi biết rốt cục là chuyện gì đã kích thích cậu không?

Trước mắt Tần Xuyên hiện lên bóng lưng lạnh lùng của Liễu Hàn Yên, bất

đắc dĩ thờ dài.

- Kỳ thực nói ra cũng rất đơn giản, không phải chỉ là tôi lo lắng cô ấy gặp nguy hiểm, muốn bảo vệ cô ấy, nhưng mặt nóng dán mông lạnh, ngược lại còn bị quở trách một trận, nói tôi là đồ ấu trĩ!

Tần Xuyên cười tự giễu:

- Đạo bất đồng bất tương vi mưu, nhưng dù sao tôi và cô ấy cũng là vợ chồng, sau này biết phải như nào?!

Lục Tích Nhan nghĩ nghĩ, khẽ gật đầu, sau đó đột nhiên lại nở nụ cười.

Tần Xuyên buồn bực:

- Nhan Nhan, chị cười gì vậy?

- Tôi... tôi cũng không biết, liệu có phải do tuổi tôi lớn hơn hai người nên mới có thể cảm thấy như vậy... Kỳ thực tôi cảm thấy cả hai người đều rất ấu trĩ. Rõ ràng hai người đều có đạo lý, cần gì phải quật cường tạo thành mâu thuẫn, ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện chẳng phải là đã tốt sao?

Lục Tích Nhan cười lắc đầu.

Tần Xuyên bĩu môi:

- Tôi không cãi nhau với cô ấy... Cô ấy ghét bỏ tôi, tôi không thèm quan tâm tới cô ấy nữa!

- Nói dối... Nếu trong lòng cậu không thực sự quan tâm tới Liễu tiểu thư, vậy cảm xúc sẽ không mãnh liệt như vậy. Tôi chưa từng thấy cậu như vậy bao giờ.

Lục Tích Nhan chọc chọc trán Tần Xuyên.

Tần Xuyên trầm mặc, dù hãn không muốn nhưng vẫn phải thừa nhận trong

lòng đang lo lắng cho sự an nguy của bà xã.

Cũng không biết tại sao chính mình lại muốn bảo hộ một cô nàng cả ngày lạnh như băng, không nở nổi một nụ cười, suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện quốc gia đại sự như vậy.

Lục Tích Nhan đột nhiên kéo tay Tần Xuyên, nhỏ giọng nói:

- Đi theo tôi.

Tần Xuyên nghi hoặc đi theo cô vào trong phòng ngủ, phát hiện trên bàn sách có một chiếc Laptop, còn có một đồng sách.

Đèn bàn vẫn bật sáng chứng tỏ Lục Tích Nhan vẫn còn đang làm việc.

Tần Xuyên thương tiếc nói:

- Nhan Nhan, không phải là lúc này chị vẫn nghĩ tới chuyện mở công ty chứ? Sao muộn như vậy rồi chị vẫn không ngủ, chị phải chú ý chăm sóc sức khỏe bản thân đó.

Lục Tích Nhan đưa tay lật đồng tài liệu dày cộp, lắc đầu:

- Cậu biết không, chuyện đang làm là thứ ta đã mong ước mười năm rồi. Tôi không hề thấy mệt mỏi chút nào, bởi vì tôi rất vui vẻ.

Tần Xuyên kinh ngạc nhưng hẳn có thể cảm nhận sự kiên định trong lời nói của cô.

- Đi thôi.

Lục Tích Nhan quay đầu lại nói.

- Há? Gì chứ?

Tần Xuyên có phần khó hiểu.

- Hãy làm theo những gì mà trái tim cậu mách bảo, chỉ cần cậu cảm thấy chính xác, vậy đừng do dự gì cả. Đời người kỳ thực rất ngắn, không có bao nhiêu cơ hội để hối hận.

Giống như trước khi tôi gặp cậu vậy, mười năm cũng không dám ra khỏi cửa trường, không dám làm chuyện mà mình muốn. Hiện giờ nghĩ lại, cảm thấy mình đã lãng phí mười năm vô ích.

Nếu khi trước dù chỉ một lần năm bắt cơ hội, như những người bạn khác rời khỏi trường học, lăn lộn trong xã hội, có lẽ tôi cũng không bị tên đê tiện Trần Niên kia lấn lướt.

Cho nên tôi cảm thấy nếu cậu không nên hành động theo cảm tình nhất thời mà kháng cự suy nghĩ trong lòng. Vì có lẽ cuối cùng có thể Liễu tiểu thư sẽ tức giận, sẽ bất mãn với cậu... Nhưng ít nhất cậu cũng không thẹn với lương tâm mình, không có gì tiếc nuối.

Tôi cảm thấy con người khi còn sống thì quá trình trải nghiệm vừa lựa chọn quan trọng hơn so với kết quả cuối cùng...

Tần Xuyên lúng túng nhìn cô, không nói lên lời.

Quá trình và lựa chọn quan trọng hơn kết quả...

Hơn mười giây sau, Tần Xuyên bật cười, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Lục Tích Nhan.

- Có thể tôi đã làm sai một chuyện.

- Chuyện gì?

Lục Tích Nhan hỏi.

- Tôi đã tìm ra chị trong trường đại học, kéo chị ra giúp tôi mở công ty, khiến đại học Đông Hoa mất đi một giảng viên ưu tú.

Tần Xuyên trừng mắt nhìn cô.

Khuôn mặt Lục Tích Nhan đỏ lên, cúi đầu nói:

- Tôi... tôi chỉ nói lên suy nghĩ của tôi, không phải dạy dỗ gì cậu cả, cậu đừng ghét bỏ tôi tỏ vẻ người lớn là được.

Tần Xuyên cười thoải mái, mở hai tay ra, dùng sức ôm Lục Tích Nhan:

- Chị nói đúng, bất kể cô ấy ý kiến gì, bất kể cô ấy có nguyện ý không, dù sao thì tôi cũng không thể trơ mắt nhìn cô ấy gặp nguy hiểm, tôi phải làm gì đó.

Lục Tích Nhan tò mò ngẩng đầu:

- Cậu định trở về quân khu.

Tần Xuyên nghĩ nghĩ, cười thần bí:

- Tôi có biện pháp xử lý rất tốt, chỉ có điều trước khi tôi đi, tiểu Nhan Nhan, tới đây nào, hôn một cái!

Một tiếng sau, Tần Xuyên lái xe tới bãi biển gần quân khu Giang Nam.

Hắn ngồi trong xe, lấy ra một chiếc Laptop có kết nối mạng không dây. Thứ này hắn lấy từ trong tiệm Net, vốn là thứ thuộc về Khâu Húc, nhưng hiện giờ cha con họ Khâu đang ở bệnh viện, đương nhiên là quy cho hắn dùng.

Laptop cấu hình bình thường, chỉ có thể chơi vài game 3D phổ thông, nhưng Tần Xuyên cũng không cần cấu hình quá khỏe, kỹ thuật của hắn có thể đền bù thiếu sót về máy móc.

Quen tay hay làm, Tần Xuyên tiến vào trạng thái Hacker Phoenix, mục tiêu lần này không phải đâu khác mà chính là đại bản doanh của bà xã, bộ chỉ huy

Hàn Thứ.

Liễu Hàn Yên không cho hãn tiến vào, không cho hãn ở bên bảo vệ, vậy hãn không thềm vào, nhưng hãn phải theo dõi!

Theo dõi hành tung của cô, hiểu rõ bố trí quân sự, cũng đảm bảo có thể nhanh chóng đuổi tới hiện trường.

Tần Xuyên biết rõ hack server quân đội, giám sát hành động của quân đội có thể sẽ mất đầu, nhưng nếu đối phương không phát hiện ra, vậy cũng không có vấn đề gì cả.

Tần Xuyên cảm thấy trước đây mình quá ngu xuẩn, có phương pháp tốt như vậy cần gì đi chịu cơn giận của bà xã. Quả nhiên là bản thân vẫn chưa trải nghiệm đủ, cách làm người có quá nhiều thiếu sót.

Lắc đầu một cái, Tần Xuyên không nghĩ nhiều, hãn cài Trojan vào trong bộ chỉ huy Hàn Thứ, sau đó lại tìm kiếm trong nội thành Đông Hoa, điều tra một số tin tức khả nghi.

Nếu như có thể tìm ra hành tung của hai tên đao khách và kiếm khách kia vậy càng đỡ tốn công rồi.

Đáng tiếc cho tới lúc hừng đông vẫn không tìm ra được manh mối hữu dụng gì, ngược lại từ bộ chỉ huy Hàn Thứ có thông tin mới truyền tới.

- Tướng quân, chuyên cơ của đại sứ Chester khoảng 2h nữa sẽ đáp xuống sân bay quân dụng của chúng ta. Phó tổng tham mưu trưởng Long Hải Hiên và các lãnh đạo, chuyên gia có liên quan đã xuất phát từ khách sạn đi tới đó đón tiếp rồi.

Người nói chính là Lưu Li.

Giọng Liễu Hàn Yên truyền tới:

- Triệu tập đội Hàn Thứ số một, số ba, cùng tôi đi hộ tống thủ trưởng. Đội số hai đi xác nhận sân bay có an toàn hay không lần cuối...

- Vâng...

Tần Xuyên nghe xong, biết được bà xã xuất động, vội vàng tìm tín hiệu GPS trong chiếc Hummer của Liễu Hàn Yên. Chỉ cần theo dõi chiếc xe kia, vậy sẽ biết được Liễu Hàn Yên dẫn binh đi đâu.

Tần Xuyên làm xong tất cả, cười tự giễu. Với tư cách là một người chồng, vì bảo vệ bà xã mà làm tới mức này, từ cổ chí kim thì hẳn là người đầu tiên đi!

Không bao lâu sau, chiếc Hummer của Liễu Hàn Yên rời khỏi quân khu. Tần Xuyên đợi sau khi khoảng cách kéo ra mới đuổi theo phía sau, chắc chắn khiến họ không hoài nghi.

Bộ đội Hàn Thứ theo kế hoạch thì tới khách sạn chiêu đãi, bảo vệ những quan chức từ thủ đô tới, sau đó mới tiến tới sân bay quân dụng.

Cũng may trên đường không có thiết bị quấy nhiễu, Tần Xuyên rất đơn giản theo dõi, tiện đường còn mua sữa đậu nành với bánh nước, ăn điểm tâm, miễn cho khi đánh nhau bị đói.

Đã sắp tới hai giờ, Tần Xuyên từ trong tín hiệu nghe trộm biết được chuyên cơ của đại sứ Chester đã hạ xuống.

Đợi khi đoàn người hàn huyên xong, tiến lên xe, Tần Xuyên lại đi theo bọn họ tới một khách sạn nghỉ dưỡng năm sao ở ngoại ô thành phố, Lục Liễu Sơn Trang.

Chỗ đó đã được bao trọn, chuyên môn dùng để tiếp đãi khách quý.

Sở dĩ không tổ chức trong thành phố là vì nội dung cuộc nói chuyện này vô

cùng cơ mật, vượt qua những cuộc ngoại giao bình thường.

Tần Xuyên cũng rất hiếu kỳ là chuyện gì mà có thể hấp dẫn hai tên đao khách cùng kiếm khách kia, vì vậy chuyển tín hiệu nghe trộm tới trong chiếc Mercedes chống đạn của đại sứ Chester và Long Hải Hiên.

- Chester tiên sinh, lần này quý quốc chủ động đề nghị hợp tác khiến cho chúng tôi rất có lòng tin về việc phá giải thần vật. Ngày hôm qua thủ trưởng số một còn đích thân gọi điện thoại chỉ thị, cần phải bảo vệ Chester tiên sinh, còn phải đảm bảo an toàn cho tất cả tư liệu về huy chương Hải Thần.

- Từ trước tới nay chúng tôi đều rất có lòng tin với lực lượng bảo an của Hoa Hạ, dù sao thì Hoa Hạ cũng là một nước lớn, bằng không chúng tôi cũng không mang huy chương Hải Thần từ xa ngàn dặm tới đây.

- Cái gì?!

Dường như Long Hải Hiên có chút kinh ngạc:

- Ngài... Ngài nói là phía các ngài không phải mang tư liệu về huy chương Hải Thần tới mà là mang đồ thật?!

Chester thấp giọng cười nói:

- Long tiên sinh, xin thứ lỗi vì đã không nói chuyện này cho các ngài biết. Chúng tôi cũng sợ cầm đồ vật tới sẽ có sức hấp dẫn quá lớn, tạo thành áp lực với bảo an của các ngài.

Kỳ thực... Chúng tôi cũng không có bất kỳ tư liệu nghiên cứu gì cả, bởi vì... nghiên cứu huy chương Hải Thần vẫn không hề có tiến triển nào rõ ràng... Thần vật đúng là quá mức thần bí...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 311: Viêm Long Lân

Long Hải Hiên sững sờ một lúc, sau đó thở dài một hơi:

- Không ngờ bên các ngài cũng như vậy.

- Há? Viêm Long Lân mà Hoa Hạ tìm được cũng không nghiên cứu ra lai lịch cụ thể sao?

Chester hiểu kỳ hỏi.

- Ha ha, đâu chỉ có không rõ lai lịch. Hơn hai mươi năm trước, từ khi chúng tôi tìm được nó đến nay đã căn bản không thể phân tích chất liệu của nó là gì, chỉ biết là nó có thể hấp thu một lượng nhiệt rất lớn.

- Thậm chí chúng tôi còn sử dụng tới lò phản ứng nhiệt hạch, dùng nhiệt độ lên tới vài trăm triệu độ để tiến hành thí nghiệm kiểm tra, nhưng Viêm Long Lân vẫn không hề chịu ảnh hưởng, ngược lại hấp thu toàn bộ năng lượng của phản ứng nhiệt hạch!

- Cái gì?!

Chester cả kinh:

- Vậy chẳng phải nói... Cho dù là năng lượng nổ của vũ khí hạt nhân thì Viêm Long Lân cũng có thể hấp thu?!

Long Hải Hiên nhếch miệng người, trong mắt hừng hực khát vọng:

- Đúng vậy, nếu như có thể nghiên cứu ra nguyên lý trong đó, đây tuyệt đối là

tiến bộ khoa học kỹ thuật vĩ đại!

Thử nghĩ một chút xem, nếu có một quốc gia có năng lực biến vũ khí hạt nhân thành thứ không hề có lực sát thương, thì thế giới sẽ thay đổi như nào?!

Cũng khó trách đại sứ Chester lại hoảng sợ như vậy, thậm chí thềm thở phào vì người Hoa Hạ chưa nghiên cứu ra nguyên lý của Viêm Long Lân.

- Chester tiên sinh, nếu bên các ngài có thành ý mang huy chương Hải Thần tới, ký kết hiệp nghị cùng nghiên cứu với chúng tôi, đây đúng là một sự tín nhiệm quý giá.

- đương nhiên Lân chúng tôi có bao nhiêu bí mật của Viêm Long sẽ chia sẻ bấy nhiêu, chỉ cần có thể tạo phúc cho nhân loại, vậy không nên che dấu.

Địa cầu rất bao la, hoàn toàn có thể chứa được nhân dân hai nước chúng ta chung sống hài hòa, không phải sao?

- Ha ha... Long tiên sinh nói đúng...

Chester cười thoải mái.

Tần Xuyên vừa lái xe, vừa nghe trộm, sau khi nghe nói những lời này, trái tim đập thình thịch.

Đây đúng là một tin tức chấn động lòng người!

Thần vật? Huy chương Hải Thần? Viêm Long Lân? Rốt cục nó từ đâu ra? Đó là những thứ gì?!

CLGT?! Năng lượng phản ứng hạt nhân cũng có thể hấp thu?!

Vậy huy chương Hải Thần có năng lực kinh khủng thế nào?

Tần Xuyên vốn chỉ định đi theo để bảo vệ Liễu Hàn Yên, nào ngờ tùy tiện nghe trộm lại nghe được tin tức cơ mật cấp cao nhất này.

Loại cơ mật này không thể lộ ra, cho nên mấy vị thủ trưởng tối cao kia không thể tự mình hỏi tới, chỉ có thể âm thầm phái lực lượng nòng cốt trong quân đội như Long Hải Hiên tới thảo luận. Bởi vì quan viên như vậy không phải dân chúng bình thường có thể biết tới, có tính bảo mật hơn.

Tần Xuyên nhớ ra hình như lần Chân Long đại hội sang năm, gia tộc thẳng trận sẽ có cơ hội tham gia nghiên cứu bảo vật nào đó, chẳng lẽ chính là Viêm Long Lĩnh?

Nếu như vật đó thực sự lợi hại như vậy, Tần Xuyên đột nhiên có hứng thú đi tranh đoạt cái danh đệ nhất thiên tài...

Dù sao thi đấu thế gia sang năm, chính mình dù như nào cũng phải lộ thực lực, thời gian trước vài tháng cũng không sao cả.

Đoàn xe tiến thẳng tới trước, trên con đường tới khách sạn nghỉ dưỡng dần dần xuất hiện càng nhiều đồi cây.

Đoạn đường này rất dễ tiến hành mai phục, mà Liễu Hàn Yên cũng sớm cân nhắc tới, cho nên khi tiến vào đoạn đường này đã sắp xếp một tiểu đội chuyên môn canh gác, cấm bất cứ xe cá nhân nào tiến vào.

Xe của Tần Xuyên đi theo tới đó, phát hiện đường không thông. Có hai quân nhân đi tới, cúi chào một cái, sau đó yêu cầu Tần Xuyên quay xe rời khỏi.

Tần Xuyên rất bất đắc dĩ, đành lái xe tìm một chỗ bí mật để cất dấu, khóa xe lại, cầm điện thoại, tiến vào khu rừng cây bên đường.

Cũng may tố chất thân thể của hắn tốt, sức chịu đựng cao, hơn 10km đường vẫn có thể theo kịp. Dù sao đoàn xe đi trên đường nhỏ uốn lượn, tốc độ cũng không cao.

Khi Tần Xuyên nhảy qua một cái cây lớn, hẫng đột ngột dừng lại.

Hẫng cúi đầu, phát hiện trên một cánh cây có dấu vết một mảnh vỏ cây bị ma sát mà rơi xuống.

Tần Xuyên ý thức được trước khi hẫng tới nơi này đã có cao thủ khinh công khác ghé qua rừng cây!

- Không xong!

Quả nhiên đám người kia đã điều tra ra được địa điểm gặp mặt lần này ở Lục Liễu sơn trang, cho nên sớm tiến hành mai phục.

Tần Xuyên không dám chần chừ nữa, tốc độ tăng lên, thân hình như một cơn gió thổi qua rừng cây...

Đoàn xe hộ tống Long Hải Hiên và đại sứ Chester, phía trước là một chiếc xe bọc thép, mà chiếc xe thứ hai chính là chiếc Hummer của Liễu Hàn Yên.

Liễu Hàn Yên ngồi ở vị trí lái phụ, phụ tá Lưu Lị lái xe.

- Tướng quân, còn chưa đầy 6km nữa là có thể tới Lục Liễu sơn trang. Khi tới đó đã có hệ thống phòng ngự DRS tiên tiến nhất của chúng ta giám sát, có thể đảm bảo không chút sơ hở.

Lưu Lị cười nói.

Ánh mắt Liễu Hàn Yên chuyên chú nhìn về phía trước:

- Đừng thả lỏng! Nếu như mục tiêu của những phần tử kia đúng thực là đại sứ Chester, bọn chúng không thể nào đợi chúng ta tới khách sạn mới ra tay.

- Cho dù chúng mai phục trong rừng cây cũng không thể làm được gì, tất cả

xe của chúng ta đều được chống đạn, hơn nữa có ra đa cảm ứng nhiệt. Chỉ cần chúng xuất hiện trong phạm vi 300m, chúng ta có thể phát hiện được.

Lưu Lị có phần thoải mái nói.

Liễu Hàn Yên cũng hiểu được mình dùng công nghệ cao để bố trí phòng vệ hẳn là không có vấn đề gì. Nhưng không biết vì sao trong lòng cô vẫn có chút thấp thỏm không yên.

- Tướng quân, vì sao lần này đại sứ Chester tới thành phố Đông Hoa chúng ta, nhưng không hề có tin tức tung ra? Ông ấy với tư cách là đặc sứ thủ tướng nước Anh, không phải là cấp bậc rất cao sao?

Lưu Lị hỏi.

Liễu Hàn Yên nhú mày:

- Có một số việc không nên hỏi, cũng chớ có hỏi.

Lưu Lị cười xấu hổ, cô cũng chỉ muốn tìm chủ đề nói chuyện phiếm mà thôi. Trước đây tất cả toàn do Y Phi làm phụ tá, cô không có cơ hội ngồi cùng xe với Liễu Hàn Yên, cho nên hiện giờ có thể lái xe cho Liễu Hàn Yên khiến cô có chút ít kích động.

Chỉ có điều dường như Liễu Hàn Yên không có hứng thú với bí mật phía sau nhiệm vụ lần này, chỉ thuần túy nghĩ tới việc bảo vệ sự an toàn của hai người đó.

Ngay khi Lưu Lị ổn định lại tinh thần, chăm chú lái xe thì từ trong chiếc xe bọc thép phía trước truyền ra tín hiệu.

- Báo cáo!! Rađa cảm ứng nhiệt phát hiện ở phía trước có chướng ngại mục tiêu không rõ!

- Có người?

Lưu Lệ buồn bực:

- Không phải chúng ta đã phong tỏa đường sao? Tướng quân, làm sao bây giờ?

Ánh mắt Liễu Hàn Yên lập lòe, dường như ý thức được điều gì, hô:

- Tất cả lập tức dừng xe!

Lời cô vừa dứt, lập tức có biến xảy ra!

Ầm ầm!

Ánh lửa lóe lên từ con đường phía trước, lực nổ của thuốc nổ mạnh khiến cho chiếc xe bọc thép bị hất tung.

Cùng lúc đó, ở hai bên đường, những quả boom che dấu trong rừng cây cũng bị kích nổ từ xa.

Ầm ầm ầm!!

Liên tiếp những tiếng nổ mạnh vang lên khiến cho mấy chiếc xe quân sự bay vào hàng rào, thậm chí có chiếc rơi xuống sườn dốc bên cạnh!

Con đường vốn không rộng rãi gì giờ trở nên vô cùng hỗn loạn, khắp nơi đều là mùi thuốc nổ cùng mùi cháy khét khó chịu.

Lưu Lệ cũng phanh gấp lại, nhưng chiếc Hummer bị một cỗ nhiệt nổ ở bên cạnh nuốt lấy, cô theo bản năng xoay chuyển vô lăng, chiếc xe bị bay ra ngoài!

Xẹttttttt

Tiếng lốp xe ma sát với mặt đường vang lên, chiếc xe bị sóng xung kích làm mất trọng tâm, đụng vào chướng ngại vật, phá hủy, lăn xuống sườn dốc!

Ầm ầm ầm!

Chiếc xe lăn năm vòng, trần xe bị va đập tới tới biến dạng, sau đó mới được mấy cái cây đỡ lấy.

trong thời gian ngắn Liễu Hàn Yên không kịp phản ứng, đầu óc cũng choáng váng. Đối phương lại chôn thuốc nổ trên đường, hơn nữa tiến hành kích nổ chuẩn xác, chẳng lẽ năng lực điều tra và khống chế của họ còn mạnh hơn quân đội Hoa Hạ?!

Trước khi radar cảm ứng nhiệt phát hiện trước khi kíp nổ thì không thể điều tra ra tin tức, hơn nữa hiển nhiên đối phương đã rất bố trí rất tỉ mỉ, khiến cho bọn họ không nhìn ra sơ hở gì.

Túi khí trong xe bung ra, nhưng vì lực quá mạnh khiến Lưu Lệ ở bên đã bị hôn mê bất tỉnh, ở mũi còn xuất huyết.

- Lưu Lệ! Lưu Lệ!

Liễu Hàn Yên đẩy trợ thủ của mình, xác nhận cô còn thở hay không, vội vàng tung một chưởng, đánh bay cánh cửa xe đã bị va đập tới biến dạng.

Cô kéo Lưu Lệ từ ghế lái ra, sau đó lập tức thi triển khinh công, nhanh chóng chạy tới chỗ đại sứ Chester.

Mười mấy quân nhân trong xe cũng đã đi ra, đều lộ ra vẻ bối rối, cầm súng nhìn xung quanh.

- Toàn bộ rút lui! Rời khỏi nơi này!

Liễu Hàn Yên lập tức hạ lệnh, cô lo kẻ địch còn mai phục thuốc nổ ở gần đây.

Quân đội vội vàng nhận lệnh lui về sau, bọn họ cũng lo lắng bình xăng xe có thể nổ tung.

Liễu Hàn Yên dẫn theo hai sĩ quân cấp tá đi tới chiếc Mercedes mà đại sứ Chester và Long Hải Hiên ngồi. Cũng may chiếc xe này ở phía sau, chỉ va đập

vào vành đai bảo vệ.

Long Hải Hiên mặc quân trang trung tướng chờ đại sứ Chester đang hoảng sợ xuống xe, hai quan quân thực lực Hậu Thiên cao cấp đang chú ý tới động tĩnh xung quanh.

- Liễu tướng quân! Chuyện gì xảy ra?!

Long Hải Hiên dáng người cao lớn, ngũ quan cương nghị vô cùng tức giận hỏi Liễu Hàn Yên.

Liễu Hàn Yên cúi chào, như tự trách trả lời:

- Thủ trưởng, kẻ địch dường như đã biết trước lộ tuyến di chuyển và vị trí cụ thể của chúng ta, đã chôn thuốc nổ từ rất sớm, hiện giờ chỉ e đang chạy tới đây. Nơi này rất nguy hiểm, tôi bảo vệ hai vị rời khỏi, đồng thời liên hệ bộ đội tiếp viện!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 312: Ngoại Hiệu Đẹp Trai

- Rút lui?! Cô bảo chúng tôi rút lui sao?! Còn kịp hả?!

Liễu Hàn Yên vô cùng giận dữ, y vừa đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì, ngay sau đó đã có chuyện xảy ra, đây khác nào tát vào mặt của y chứ!

- Cục An toàn đã để cô giữ bí mật hoàn toàn về nhiệm vụ lần này, hôm qua mới xác định địa điểm hội nghị lần cuối, như vậy chính vì phối hợp và nhân nhượng công tác bảo vệ an toàn của các cô, vì sao vẫn xảy ra sơ hở lớn như vậy?!

Trong mắt Liễu Hàn Yên hiện vẻ hoang mang lẫn hổ thẹn, cô cũng không nghĩ ra vì sao kẻ địch lại phản ứng nhanh như vậy.

- Thủ trưởng, là do tôi thất trách, có trách phạt tôi cũng không thể nói gì. Nhưng hiện giờ nếu không đi, ở đây sẽ càng nguy hiểm.

Liễu Hàn Yên nói.

Long Hải Hiên hừ một tiếng thật nặng nề, quay đầu lại nói:

- Chester tiên sinh, để cho ngài bị kinh hãi rồi, xin cùng chúng tôi rời khỏi đây.

Chester biết rõ chuyện đã xảy ra, nói nhảm nhiều cũng vô dụng, ôm chiếc vali màu bạc trong tay vào ngực, gật đầu nói:

- Đi!

Long Hải Hiên nhìn chiếc vali chất liệu đặc thù kia, trước đây y còn tưởng bên trong là một số tư liệu, nhưng giờ phút này lại biết quá nửa bên trong là huy chương Hải Thần.

- Liễu tướng quân, thứ Chester tiên sinh mang theo quan trọng hơn tất cả tính mạng mọi người ở đây! Tuyệt đối không được xảy ra sơ xuất!

Liễu Hàn Yên khẽ gật đầu:

- Mời hai vị lui lại cùng bộ đội, tôi sẽ bọc hậu. Trong vòng năm phút sẽ có xe chạy tới, phi cơ trực thăng cũng đã cất cánh từ quân khu.

Long Hải Hiên và Chester không nói gì nữa, vội vàng đi theo quân sĩ bảo vệ.

Còn hai quan quân cấp tá dẫn theo vài thân binh ở lại bọc hậu cùng Liễu Hàn Yên.

Một tên quan quật đột nhiên chỉ chỉ vào Liễu Hàn Yên:

- Tướng quân! Trên đầu ngài...

Liễu Hàn Yên sửng sờ, lúc này mới phát hiện góc trái trên cùng của mình có chút ẩm ướt.

Cô đưa tay lên sờ, phát hiện bàn tay một màu đỏ tươi, chính là vết thương do vừa rồi đập đầu ở trong xe gây ra.

- Tôi không sao.

Liễu Hàn Yên thản nhiên nói một câu, rồi nói với hai người:

- Hai người chia làm hai tổ, một tổ cố gắng kéo những chiến sĩ kẹt trong xe ra, đưa tới khu vực an toàn, chờ xe cứu thương tới.

- Những người còn lại tập trung tinh thần đề phòng, nếu có kẻ địch tới gần,

trực tiếp hạ gục!

- Rõ!

Một gã quân nhân lập tức triển khai công tác cứu hộ binh sĩ bị thương, một người khác thì để bảy tám binh lính cầm súng trong tay, đi tới phía xa xa.

Đúng lúc này, từ bên cạnh con đường phía trước có hơn mười người đàn ông đeo mặt nạ xám bạc chạy ra!

Trên tay hơn mười người này cầm MP5, bên hông đeo vũ khí lạnh như đao kiếm, nhanh nhẹn như báo săn, lao tới chỗ đám người Liễu Hàn Yên.

Không ai ngờ tới đám người này từ rừng cây lao ra mà không phải trốn trên đường cái!

- Tất cả nằm xuống!

Liễu Hàn Yên vừa hô một tiếng thì mọi chuyện đã quá trễ!

Bụp bụp bụp...

Tiếng súng liên tục vang lên, đạn bay như châu chấu nhắm về phía các binh sĩ còn sống.

Những binh sĩ này cũng là hạng dũng cảm, đấu hỏa lực với đối phương, mạnh mẽ chống cự.

Nhưng họ bị đối phương đánh bất ngờ, hơn nữa những kẻ này đều là cao thủ chiến đấu. Chỉ trong 5s, chúng đã diệt trừ tất cả binh sĩ ngoại trừ Liễu Hàn Yên và hai sĩ quan cấp tá!

Hơn mười người đeo mặt nạ này điên cuồng xả đạn tới chỗ Liễu Hàn Yên.

Chỉ có điều sau khi cô vận chân khí Băng Ngưng, số đạn này không thể khiến

cô bị thương.

Mắt thấy cấp dưới của mình bị giết, Liễu Hàn Yên không thể tha thứ dễ dàng, phóng tới nghênh đón, đưa tay chém ra những mảnh băng thứ do hơi nước ngưng kết!

Trong tiếng băng thứ xé gió, mắt thấy mười tên đeo mặt nạ kia sắp bị giết chết...

Nhưng một luồng kiếm quang xám trắng như tử khí từ trong rừng bắn ra, chém nát toàn bộ số hàn khí Băng Ngưng này!

- Kiếm khách?!

Liễu Hàn Yên nhớ tới những lời Tần Xuyên nói, quả nhiên là nhóm người kia!

Kiếm Cốt chỉ còn tay trái thân mặc áo đen, sắc mặt xám tro từ trong rừng cây đi ra.

Tay trái y cầm một thanh kiếm đã trải qua vô số năm tháng, trên thân kiếm hiện đầy vết nứt, thậm chí có không ít nơi xuất những lỗ hổng, nhưng không tiến hành bất kỳ sửa chữa.

- Cục An toàn của Hoa Hạ đúng là quá coi thường, lại phái một cô gái tới hộ tống.

Kiếm Cốt than nhẹ, lệnh cho thủ hạ sau lưng:

- Chúng mày xông tới giết, cô ta để tao giải quyết!

Mười người đeo mặt nạ sau khi cúi đầu, tất cả xách súng xông lên.

Nhưng đương nhiên Liễu Hàn Yên không cho phép việc này xảy ra, hai tay ngưng tụ rất nhiều hơi lạnh, sương trắng mịt mù!

- Băng Ngưng chường!

Hai chường đánh ra, trên mặt đất xuất hiện một lớp băng tinh mỏng, trở nên trơn trượt, ảnh hưởng lớn tới tốc độ của đám người đeo mặt nạ.

- Thiên Huyền Băng Ngưng? Thú vị... Hóa ra cô chính là thiên tài thứ hai Liễu Hàn Yên mà lần Chân Long đại hội trước chọn ra?

- Ta muốn xem đệ tử tông sư có bao nhiêu năng lực?!

Kiểm Cốt cười lạnh một tiếng, trường kiếm tay trái vung lên, một luồng kiếm khí xám trắng bay ra.

- Phá lãng thức!

Kiểm khí như một cơn gió mạnh trên đất băng, thổi bay tất cả băng tinh trên đất, mang theo một luồng sát khí sắc bén.

Khi nó lan gần tới một chiếc xe bọc thép, thậm chí thép tấm cũng bị chém một vết, từ đó có thể thấy được uy lực!

Liễu Hàn Yên vô cùng tập trung, dùng tốc độ nhanh nhất nhảy lên, tránh được một kiếm này.

Cô biết rõ đối thủ rất mạnh, nhưng cô nhanh chóng đã phát hiện được dù là kiếm khí hay kiếm ý của tên kiếm khách này nếu so với Tần Xuyên thì có chênh lệch không nhỏ.

Có lẽ vì từng chứng kiến Tần Xuyên một chiêu đập chết cha con Iga Kumitsu, Liễu Hàn Yên so sánh một chút, cảm thấy mình vẫn có cơ hội đánh một trận, dù sao cô từng ngang tay với Lăng Lạc Tuyết.

Chỉ cần mình có thể ngăn cản đối phương chừng năm phút là có thể đợi viện quân tới!

Trên khuôn mặt tái nhợt của Kiếm Cốt hiện lên nụ cười tàn ác:

- Có gan đó!

Tay trái y lại nhắc lên, chém ra hơn mười kiếm trong nháy mắt, lập tức xuất hiện hơn mười luồng quang ngân màu trắng!

- Toái tinh thức!

Kiểm khí như những con dao găm sắc bén, nhanh chóng bay về phía Liễu Hàn Yên.

Sắp thấy Liễu Hàn Yên sẽ bị vô số kiếm khí chém chết, nhưng đột nhiên lại 'biến mất' giữa không trung!

- Huyền băng vô ảnh!

Liễu Hàn Yên xuất hiện ở bên trái Kiếm Cốt, tiện tay đánh ra một chiêu Băng Ngưng chưởng, giải quyết một tên đeo mặt nạ bên người, sau đó lại đánh ra một chưởng về phía Kiếm Cốt!

Nhưng Kiếm Cốt căn bản không hề e ngại, trực tiếp vung kiếm, kiếm khí tiêu diệt sạch hàn khí.

- Hừ, Thiên Huyền Băng Ngưng quả nhiên là có chút môn đạo, chỉ có điều tu vi của cô vẫn quá kém, xem ra cũng chỉ có chút năng lực như vậy, không thú vị...

đương nhiên Liễu Hàn Yên không phục:

- Tôi cũng không thấy kiếm ý của người lợi hại là bao.

- Ha ha...

Kiếm Cốt cười tà:

- Tiểu cô nương, cô sai rồi. Ta chỉ dùng chưa tới bảy thành chân khí, tiếp nữa, vừa rồi ta chỉ dùng một vài kiếm chiêu bình thường, không hề dùng tới kiếm ý...

Ánh mắt Liễu Hàn Yên ngưng lại, lập tức cảm thấy tình hình không ổn!

Quả nhiên hơi thở toàn thân Kiếm Cốt thay đổi, giống như biến mất trong một mảnh tử khí, một luồng kiếm khí khiến người khác phải sợ hãi từ trong kiếm của đối phương bay ra.

- Bạch Cốt Kiếm ý, Quỷ khóc!

Sau khi một kiếm bay ra, thân hình Kiếm Cốt cũng bay về phía Liễu Hàn Yên!

Giống như một đầu lâu hư ảo hung tàn mang theo sự đáng sợ khiến người hít thở không thông muốn cắn nuốt lấy cô!

Liễu Hàn Yên dốc hết mười thành Băng Ngưng chân khí, chân khí như suối phun, điên cuồng phóng tới chỗ miệng khô lâu dính máu kia!

Kiểm khí màu xám trắng va chạm vào chân khí Băng Ngưng, kiếm khí thể như chẻ tre, chưa đầy 1s đã đánh tan chân khí của Liễu Hàn Yên.

- Vạn trượng băng lao!

Liễu Hàn Yên ngưng tụ ra ba mặt huyền băng, định phá gãy kiếm khí, nhưng lại bị kiếm khí xuyên qua, phá thành mảnh nhỏ!

Chưa bao giờ Liễu Hàn Yên cảm nhận thấy tử vong cách mình gần như thế. Cô phát hiện mình đã quá khinh địch, Kiếm Cốt ra tay nghiêm túc, chỉ cần một chiêu đã có thể đánh bại cô!

Cô định tránh thoát một chiêu này, nhưng phạm vi của một chiêu này quá rộng, muốn tránh cũng không thể tránh!

Bùm!

Đúng lúc này, một tiếng nổ truyền tới!

Trước mắt Liễu Hàn Yên xuất hiện một luồng kiếm quang màu xanh da trời lẫn xanh lá cây, như một màn sáng vô cùng thoải mái chấn nát luồng kiếm ý của Kiếm Cốt!

Kiếm Cốt ở giữa không trung phát hiện thấy nguy hiểm, cũng may ngừng lại hạ xuống kịp mới tránh thoát được lực phản tác dụng.

- Lại là mày?!

Kiếm Cốt cảm nhận luồng kiếm khí này lập tức ý thức được chính là cao thủ thần bí mà tối qua y và Đao Quỷ gặp!

Một người hai tay để trần, chỉ mặc một cái quần lửng, trên mặt đeo một mảnh vải rách, chỉ lộ ra đôi mắt, trên tay cầm một cành cây nhỏ đang đứng ở giữa đường.

Cả đám người đeo mặt nạ nhìn thấy hăn đều vô ý thức sờ sờ mặt nạ, đột nhiên cảm thấy trang phục của mình còn đẹp chán.

Dù cho thẳng này đã che mặt nhưng Liễu Hàn Yên vẫn có thể nhận ra được, hăn không phải Tần Xuyên thì là ai chứ?!

- Tần Xuyên? Sao anh lại ở đây?

Liễu Hàn Yên cũng không ngờ được, Tần Xuyên sau khi nảy sinh mâu thuẫn rời khỏi, nhưng trong lúc nguy cấp lại xuất hiện.

- Cô nương, cô nhận lầm người rồi, tại hạ là Xích Bạc đại hiệp, không phải Tần Xuyên trong lời cô!

Tần Xuyên lên tiếng bằng giọng thâm trầm.

Đương nhiên hẳn không thể mặt dày mà thừa nhận tới đây bảo vệ cô, cũng không tiện bộc lộ ra thực lực, vì vậy lấy cho mình một cái ngoại hiệu thật đẹp trai!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 313: Phiêu Miểu 13 Thức

Tất cả những người trên đường trầm mặc vài giây, dường như là bị ngoại hiệu ‘đẹp trai’ này ‘làm cho choáng váng’!

Trong mắt Liễu Hàn Yên hiện lên vẻ phức tạp, cũng không có phản ứng gì.

Trong lòng Tần Xuyên buồn bực, chẳng lẽ danh hào của mình chưa đủ vang dội sao? Chẳng lẽ phải xưng là ‘Đại hiệp cõi trần’ hay ‘siêu nhân sị đồ’ mới bá?

Lúc này sắc mặt Kiếm Cốt thay đổi liên tục, y không có biện pháp nào đối phó với kiếm ý của Tần Xuyên cả.

- Các hạ rốt cục là ai, vì sao nhiều lần đối đầu với chúng ta?!

Kiếm Cốt nhíu mày hỏi.

Tần Xuyên bĩu môi, đung đưa cành cây trên tay:

- Các người đều phải chết, hỏi nhiều như vậy làm gì? Tôi có muốn hỏi các người từ đâu chui ra vậy? Có mục đích gì? Trả lời tốt thì tôi sẽ lưu toàn thân cho!

Kiếm Cốt nheo mắt:

- Tuy rằng thực lực của các hạ kinh người, nhưng muốn giết chúng ta thì quá coi thường người khác rồi!

- Tôi đếm ba câu, nếu không trả lời thì coi như xong.

Tần Xuyên giơ ngón tay:

- Ba...

- Kiểm trưởng lão, làm sao bây giờ?!

Một người đeo mặt nạ hỏi.

Kiểm Cốt quyết đoán hạ lệnh:

- Giết!!

Mười người đeo mặt nạ lập tức rút đao kiếm bên hông ra, lao nhanh tới chỗ Tần Xuyên, sát khí đằng đằng!

- Giết!

Tần Xuyên cũng lười đáp, xem ra đám người này không muốn phối hợp.

- Thanh Liên kiếm ý, nhất bộ... thập sát!

Thân hình Tần Xuyên biến mất, cành cây nhỏ trong tay như thần binh lợi khí, phóng ra kiếm khí hủy diệt tất cả!

Kiểm quang như một tia laser màu xanh da trời lặn xanh lá cây, xẹt qua cổ họng đám người đeo mặt nạ!

Khi Tần Xuyên xuất hiện một lần nữa đã đứng sau lưng đám người đeo mặt nạ!

Phụt phụt phụt phụt...

Mười cái đầu cùng bay lên, máu tươi từ cổ phun ra. Mười người như cương thi, đứng nguyên vài giây tại chỗ, đứng giữa một vũng máu.

Liễu Hàn Yên đứng ở sau, vừa đi ra khỏi cảm xúc phức tạp kia thì thấy cảnh tượng Tần Xuyên một chiêu giết chết tất cả những người đeo mặt nạ!

Phải biết đám người đeo mặt nạ đều là võ giả Hậu Thiên, đều có chân khí hộ thể nhất định!

Liễu Hàn Yên cảm thấy một luồng khí lạnh từ gan bàn chân len lỏi lên tới đầu, người che mặt trước mắt nhìn trông rất buồn cười nhưng khi ra tay lại y như một bạo quân giết chóc, khí thế như vạn sét cùng đánh vậy!

Thậm chí Liễu Hàn Yên bắt đầu nghi ngờ rốt cục đâu mới là Tần Xuyên chân chính?!

- Tướng... tướng quân... Vị cao thủ này là ai vậy?

Hai tên sĩ quan còn sống sót lúc này đang trốn sau lưng Liễu Hàn Yên, chứng kiến cảnh tượng hung tàn trước mắt, toàn thân run lên.

Liễu Hàn Yên nghẹn họng một chút, sau đó mới thản nhiên đáp:

- Không phải là hãn đã tự giới thiệu sao, hãn là Xích Bạc đại hiệp.

Hai tên quan quân nghẹn họng, chuyện này cũng quá qua loa đi.

Cùng lúc đó, Kiếm Cốt nhìn thấy thủ hạ của mình toàn bộ bị diệt, tay trái cầm kiếm khẽ run lên.

Khi y phát hiện Tần Xuyên định ra chiêu, vốn có ý ngăn cản, nhưng khi y vừa định ra tay thì đã không thể ra tay!

Vì y căn bản không thể ngăn cản kiếm ý của Tần Xuyên, cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn thủ hạ chết hết!

- Việc đã tới nước này, ta cũng không có mặt mũi nào trở về, chỉ có thể dùng kiếm này quyết sinh tử với các hạ!

Kiếm Cốt ôm tâm tư liệu chết, triển khai tấn công về phía Tần Xuyên.

- Thất Tinh thức!

Chân Kiếm Cốt điểm lên mặt đất một cái, thân hình như ảo ảnh, trường kiếm trong tay bắn ra bảy luồng kiếm quang, tấn công về phía bảy tử huyết của Tần Xuyên!

Tần Xuyên hí hí mắt, có chút hiếu kỳ, cũng không phản công mà vận Thanh Liên kiếm giáp.

Một màn sáng kiếm khí màu xanh được tạo ra, bảy luồng kiếm khí này căn bản không thể khiến Tần Xuyên bị thương.

- Phá lãng!

Kiểm Cốt nhào lộn về sau, lập tức chém ra một kiếm, kiếm khí như sóng vỗ ầm ầm, phóng tới chỗ Tần Xuyên.

Liễu Hàn Yên ở gần đó thấy vậy, vốn tưởng rằng Tần Xuyên sẽ né tránh, nào ngờ hẵn lại đứng im.

Ầm ầm!

Kiểm khí va chạm với kiếm giáp của Tần Xuyên, Tần Xuyên đứng im ngáp một cái, trên khuôn mặt sau lớp mặt nạ tỏ vẻ chán chường.

- Đây... Dùng kiếm ý mạnh nhất của ông đi. Thần Kiếm môn Phiêu Miểu 13 thức đối phó với người khác thì còn được, nhưng không có tác dụng đêch gì với tôi đâu.

Tần Xuyên cười nói.

Kiểm Cốt sững sờ, đột nhiên lui lại.

- Há?!

Liễu Hàn Yên cũng có phần kinh hãi:

- Y là người của Thần Kiếm môn?!

Tần Xuyên nhún vai, quay đầu nói với cô nàng:

- Có phải là người của Thần Kiếm môn hay không thì không rõ. Nhưng Phá Lãng, Thất Tinh đều là tuyệt chiêu bên trong Phiêu Miểu mười ba thức, một trong hai đại tuyệt học của Thần Kiếm môn. Võ học này chỉ truyền cho đệ tử dòng chính có thiên phú cực cao... Chỉ có điều xem tuổi tác của y thì chắc chắn không phải là người những năm gần đây của Thần Kiếm môn.

Lúc này Liễu Hàn Yên cẩn thận nhớ lại, quả thực nhớ ra trước đây Lăng Lạc Tuyết so chiêu với cô, hình như cũng dùng chiêu thức như vậy.

Chỉ có điều vừa rồi quá khẩn trương, kiếm chiêu của đối phương lại lộ ra tà khí, cô mới không kịp phản ứng.

Nhưng Tần Xuyên lại có hiểu biết về tuyệt học của Thần Kiếm môn, hẳn rất cục biết được những điều này từ đâu?

Dù sao Phiêu Miểu mười ba thức và Thần Môn thất tuyệt kiếm được xưng là hai đại tuyệt kỹ của Thần Kiếm môn, không có bao nhiêu người có cơ hội nhìn thấy cả.

Kiểm Cốt bật cười âm hiểm:

- Ánh mắt khá lắm. Kiếm chiêu của ta toàn bộ dùng tay trái đánh, hoàn toàn không giống với mười ba thức nguyên bản. Không ngờ các hạ trẻ tuổi như vậy lại phân biệt được.

- He he, ông cũng coi như thông minh. Nếu như ông không dùng kiếm tay trái, ông cũng chỉ là kiếm khách nhị lưu. Nhưng do dùng tay trái nên miễn cưỡng coi là nhất lưu. Hẳn là chính ông chặt đứt tay phải của mình đi?

Tần Xuyên khẽ cười.

Kiểm Cốt sững sờ, lần này y bị chấn động:

- Sao... sao mà y biết?

- Não phải của người khống chế tay trái, mà não phải là bản năng, một kiếm khách tốt nếu như ra chiêu cần dựa vào suy nghĩ, vậy quá nửa là kiếm chiêu chậm hơn nửa phần.

Nếu như ông ép buộc bản thân sử dụng kiếm tay trái, kiếm của ông sẽ dựa vào bản năng, cho nên kiếm càng lúc càng nhanh...

Tần Xuyên chẹp chẹp miệng:

- Đáng tiếc nha... Kiếm khách ép buộc mình dùng kiếm tay trái cuối cùng chỉ là đốt cháy giai đoạn, trói buộc ở hình thức. Cảnh giới kiếm ý của ông cũng chỉ có thể đạt tới tầng này mà thôi.

Toàn thân Kiếm Cốt phát run, mồ hôi sau lưng chảy ròng ròng.

Năm đó y vì nóng lòng cầu thành, chính mình chém đứt tay phải, khổ luyện kiếm tay trái, chuyện này chỉ mình y biết.

Không ngờ Tần Xuyên lại đoán được bí mật này!

Giải thích duy nhất là lĩnh ngộ, hiểu biết của Tần Xuyên về kiếm đạo đã vượt xa y quá nhiều, cho nên Tần Xuyên có thể hiểu rõ mạch luyện kiếm của y.

Liễu Hàn Yên cách đó không xa cũng mở rộng tầm mắt, không ngờ tới luyện kiếm dùng tay trái hay tay phải cũng có sự khác nhau như vậy!

Tên Kiếm Cốt này cũng là kẻ hung tàn, vì tăng lên thực lực kiếm đạo của bản thân mà tự chém tay mình, có thể tưởng tượng được quyết tâm trong đó.

- Mày là người có cảnh giới kiếm đạo cao nhất mà tao từng thấy, chết ở trong tay mày cũng chính là vinh quang của một kiếm khách!

Kiểm Cốt nói xong, ánh mắt lộ vẻ quyết liệt chết, toàn thân phóng ra tất cả kiếm khí Bạch Cốt mình có.

Trong nhất thời, trên con đường gió lạnh từng cơn, rừng cây bên cạnh như có vô số tiếng gào khóc thảm thiết, gào thét không ngừng.

- Bạch Cốt Kiếm ý, Thi Ma kiếm!

Trường kiếm trong tay Kiếm Cốt theo một góc độ vô cùng xảo trá, từ dưới đánh lên, đâm nghiêng về phía Tần Xuyên, đồng thời kiếm quang không ngừng to hơn!

Kiểm khí màu trắng như được ngưng kết từ tử khí, hơn nữa từ dưới đất không ngừng toát ra hơi thở giống như oan hồn, quấn quanh thân kiếm.

Kiểm khí ngưng tụ tạo thành mũi kiếm thi ma, nhanh chóng phóng to, tạo thành một thanh kiếm dài hai ba mươi mét, rộng hai ba mét chém về phía Tần Xuyên!

Chỉ riêng quý khí âm trầm đã có thể chấn nát cỏ cây xung quanh!

Liễu Hàn Yên và hai tên quan quân kia tụ tập chân khí toàn thân mới miễn cưỡng không bị kiếm khí làm bị thương, nhưng vẫn bị kiếm chiêu hung ác trước mắt khiến cho trong lòng run sợ.

Chỉ có Tần Xuyên vẫn đứng im tại chỗ, cành cây nhỏ trong tay cử trọng nhược khinh chém ra một luồng kiếm khí...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 314: Lỗ Mãng

- Thanh Liên kiếm ý, Lược ảnh!

Một luồng kiếm khí y hệt trăng tròn như một mặt trăng sáng xuyên qua sương mù dày đặc.

Khi mũi kiếm Thi Ma đụng vào luồng kiếm khí này, ở giữa xuất hiện một lỗ hổng, sau đó không ngừng bị xé rách, căn nát!

- Làm sao có thể!?

Mắt nhìn thấy một chiêu kiếm ý mạnh nhất của mình đơn giản bị phá vỡ, trong lòng Kiếm Cốt tràn ngập sự không cam lòng!

Ngay khi y cho rằng một chiêu của mình ít nhất có thể triệt tiêu kiếm ý của Tần Xuyên, định đánh ra một chiêu nữa thì không ngờ mặt trăng kia lại quay lại!

Luồng kiếm khí này chính xác chém lên vai trái của Kiếm Cốt!

- A...

Cánh tay trái nắm chặt trường kiếm bay ra ngoài!

Tần Xuyên không trực tiếp giết chết y, mà chỉ chém đứt tay đối phương!

Kiếm Cốt té ngã trên đất, đau tới lăn lộn, sắc mặt càng thêm tái nhợt, không chút sức sống.

Tần Xuyên thản nhiên nói:

- Giết nhiều binh sĩ vô tội như vậy, kỳ thực ông cũng nên chết rồi. Chỉ có điều trên người ông có không ít thứ có thể tìm hiểu, tạm thời tha cho ông một mạng!

Tần Xuyên vô cùng buồn bực, hôm trước là Đao Quỷ, hôm nay lại là Kiếm Cốt, một tên của Bá Đao môn, một tên của Thần Kiếm môn, sao chúng có thể biết được tuyệt học độc môn của mười đại môn phái?!

Hơn nữa đây đều là những công phu chỉ đệ tử dòng chính mới học được, bởi vậy có thể thấy chúng rất có thể là nhân vật quan trọng của hai đại môn phái.

Tần Xuyên cảm thấy phía sau chuyện này có lẽ có rất nhiều bí mật.

Kiếm Cốt thở yếu ớt, cười lạnh:

- Lãng phí thời gian... Tao sẽ không nói gì đâu.

- Chớ có chắc chắn như vậy, vạn nhất ông nói thì sao, đúng hay không?

Tần Xuyên không nói nhảm nữa, đi tới một cước đá ngắt Kiếm Cốt.

Liễu Hàn Yên thấy vậy, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Cô rất muốn lưu lại một người sống để mang về thẩm vấn, đồng thời cũng cho người nhà những binh lính chết trận này một câu trả lời thỏa đáng.

- Hai người bắt y lại, mang về.

Liễu Hàn Yên ra lệnh cho hai quan quân.

Hai quan quân lớn tiếng tuân mệnh, bắt được cao thủ như vậy, họ cũng được dính chút công lao.

Bởi vì Kiếm Cốt đã mất đi hai tay, bản thân lại bị trọng thương hôn mê, hiển nhiên là không hề có lực uy hiếp gì, bị hai quan quân mang đi.

Liễu Hàn Yên đi tới trước mặt Tần Xuyên, nói:

- Tần Xuyên, anh theo dõi tới đây hay sao?

- Theo dõi? Anh không có mà!

Tần Xuyên vứt cành cây nhỏ đi, xoay người sang chỗ khác, hắng giọng một cái:

- Xích Bạc đại hiệp ta đây hành hiệp trượng nghĩa, thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ...

Liễu Hàn Yên nhú chặt mày nguyệt, có phần ghen lời, trực tiếp cắt ngang:

- Ở đây không có người khác! Chớ có ấu trĩ như vậy!

Tần Xuyên nghe thấy hai từ ‘ấu trĩ’, lập tức tranh luận:

- Này! Anh làm đại hiệp một chút cũng ấu trĩ sao? Siêu nhân người ta mặc sịp đồ bay khắp thế giới tiêu diệt lưu manh, sao em không bảo anh ta ấu trĩ!

- Tôi chưa từng xem siêu nhân.

Liễu Hàn Yên lạnh lùng đáp.

- Anh...

Một bụng văn thơ của Tần Xuyên ghen ở cổ họng, sừng sốt không nói lên lời, cuối cùng thầm nghĩ dù sao cũng đã bảo vệ được bà xã, cô ấy không có chuyện gì là tốt rồi.

Tần Xuyên bĩu môi, đi tới rùng cây ở bên đường:

- Anh đi đây, đợi chút nữa bị người khác nhìn thấy thì phiền to.

Đợi vài giây sau, phía sau lưng vang lên giọng của Liễu Hàn Yên...

- Bất kể như nào, hôm nay cũng phải cảm ơn anh!

Tần Xuyên dừng chân lại, trong lòng không biết có hương vị gì. Tuy nói Liễu Hàn Yên cảm ơn hẳn, nhưng nói trắng ra là cô ấy vẫn phân chia giới hạn giữa hai người rất rõ ràng, giống như hai công ty ký hợp đồng vậy.

Một người chồng bảo vệ bà xã của mình mà bị đáp lại một câu ‘cảm ơn’, Tần Xuyên không biết mình nên khóc hay nên cười nữa.

Đang lúc Tần Xuyên định rời đi, trong thiết bị thông tin của Liễu Hàn Yên truyền ra tiếng hét.

- Tướng quân! Không tốt rồi! Có sát thủ mai phục từ sau đánh tới!

Liễu Hàn Yên ngay lập tức chạy về phía bộ đội đang rút lui.

Tần Xuyên cũng nghĩ tới còn có một tên Đao Quỷ vẫn chưa xuất hiện, hóa ra là đánh bọc ở sau!

Xem ra đám người này rất thèm khát có được huy chương Hải Thần!

Long Hải Hiên và đại sứ Chester đang rời khỏi hiện trường, tiến tới nơi tiếp viện với bộ đội thì đã bị Đao Quỷ cao lớn như một ngọn núi nhỏ ngăn ở giữa đường.

Đao Quỷ khiêng Trảm Mã đao Quỷ Hùng trên vai, nhe răng cười đi tới phía đại sứ Chester.

- Rốt cục các người là ai?!

Hai người Long Hải Hiên trốn sau một đám quân sĩ, cảnh giác lớn tiếng hỏi.

- Ông đây là ai không có quan hệ gì với các người cả, mau giao vali kia cho ông, như vậy hôm nay ông sẽ tha cho chúng bây một mạng.

Đao Quỷ nhếch miệng cười.

Mục đích của chúng là cướp đi huy chương Hải Thần, không muốn tốn nhiều thời gian để giết người.

- Si tâm vọng tưởng! Bần già!

Long Hải Hiên lớn tiếng hạ lệnh.

Hơn mười khẩu súng đồng thời nã đạn, tiếng đạn nổ liên tiếp vang lên, tất cả đều nhắm về phía Đao Quỷ.

Nhưng toàn thân Đao Quỷ tỏa ra đao khí màu vàng lợt, tất cả viên đạn như bắn lên tường đồng vách sắt vậy, biến dạng rồi rơi xuống đất.

- Hừ! Không biết tốt xấu! Ông đây không nhiều kiên nhẫn như vậy!

Tay phải Đao Quỷ vung lên, một luồng đao khí màu vàng lợt thể như chẻ tre chém ra.

Mặt đất bị đao khí chém ra một đường rãnh, bụi đá bay tung tóe, đao khí cuồng mãnh chém lên người một binh sĩ, chém binh sĩ này thành hai nửa.

Máu tươi từ vết chém bắn tung tóe, chấn nhiếp tất cả mọi người có mặt!

Đao Quỷ đặng đặng sát khí, sắc mặt âm trầm, bước nhanh tới trước mặt Chester, túm lấy chiếc vali.

Đại sứ Chester bị dọa đái ra máu, nào dám phản kháng, trơ mắt nhìn Đao Quỷ cướp chiếc vali đi.

- Cảm ơn nhiều, đặc sứ tiên sinh.

Đao Quỷ cười lớn, xoay người rời đi.

Tuy rằng già có thể giết chết Chester và Long Hải Hiên, nhưng việc này sẽ

khiến thể diện của nước Anh và Hoa Hạ bị tổn hại. Chuyện này mà làm lớn, lúc đó sẽ chỉ thúc đẩy hai nước tăng cường hợp tác, chung sức đối phó Thánh giáo, như vậy đúng là được không bù nổi mất.

Nếu như hôm nay lưu lại tính mạng hai người, đến khi đó phía bên Anh sẽ trách Hoa Hạ không làm tốt công tác bảo an, mà Hoa Hạ sẽ vì mặt mũi, tranh chấp với bên Anh, đây mới là kết quả tốt nhất.

- Đứng lại!

Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lẽo vang lên, hàn thử do hơi nước ngưng thành liên tiếp đâm về phía sau Đao Quỷ!

Liễu Hàn Yên đạp không đuổi tới, thân hình như một tiên tử.

Đao Quỷ cũng không quay đầu lại, đao khí trên người đột ngột tăng lên, chấn vỡ tất cả băng thứ.

- Hừ! Hôm nay ông đây không rảnh chơi đùa với con nhóc như cô!

Đao Quỷ nhảy lên, tiến vào rừng sâu núi thẳm!

Long Hải Hiên thấy thế, la lớn:

- Liễu tướng quân! Nhanh đuổi bắt gã! Chớ để gã chạy thoát! Tôi sẽ phái máy bay trợ giúp!

Liễu Hàn Yên căn bản không cần ông ta nhắc nhở cũng đã đuổi vào rừng cây.

Tuy rằng là vùng dã ngoại hoang vu, căn bản không có ai đi tới, nhưng hai người đều có chân khí hộ thể, mạnh mẽ xông lên, di động trong rừng cây nhanh như chớp.

Luận tu vi, Liễu Hàn Yên còn kém xa đao quỷ, nhưng về khinh công thì cô không hề rơi vào thế hạ phong, vẫn luôn bám sau.

Chỉ qua chừng dăm phút, phía trước xuất hiện một sườn đất hoang đầy cỏ. Đao Quỷ dừng lại trên một tảng đá lớn, quay người lại.

Cùng lúc đó, tay phải gã vung lên, Trảm Mã đao chém ra một đao khí bán nguyệt về phía Liễu Hàn Yên!

Liễu Hàn Yên trước đó đã bị lần đối chiến cùng Kiếm Cốt dạy dỗ, lúc này sớm đã đề phòng. Bởi vì cô biết rõ chính mình không thể đánh bại được Đao Quỷ, nhưng nếu chỉ xét phòng ngự và né tránh, đối phương cũng khó đánh bại cô trong thời gian ngắn được.

Giờ khắc này, Liễu Hàn Yên lảng không thi triển Yến Tử toàn vận thức, một lần nữa nhảy lên cao, tránh được một đao kia!

Thế nhưng khi Liễu Hàn Yên sắp rơi xuống đất, cô chợt thấy khoe miệng Đao Quỷ hiện lên một nụ cười cổ quái...

- Không xong rồi!

Trong lòng Liễu Hàn Yên kêu lên, biết rõ mình đã trúng mai phục, nhưng lúc này đã không kịp phản ứng!

Vù...

Một bóng người như mũi tên nhọn từ phía sau bay ra, tiếp lấy thân thể cô, lăn vài vòng trên mặt đất.

Gần như cùng lúc, tiếng nổ lớn vang lên, ánh lửa chói mắt từ vị trí Liễu Hàn Yên sắp rơi xuống phóng ra.

Lúc này chỗ đó đã bị nổ ra một cái hố sâu!

Rất hiển nhiên, đám người Đao Quỷ đã sớm chôn thuốc nổ ở đây, nếu có người truy kích thì sẽ kích hoạt thuốc nổ, tiêu diệt đối phương!

Tần Xuyên kịp thời đuổi tới, sau khi biết tình hình không ổn, ôm bà xã tránh xa hơn 10m, may mắn mới thoát khỏi hiểm cảnh!

Nếu như vừa rồi đứng ở đó, cho dù là võ giả Tiên Thiên có chân khí hộ thể cũng ắt bị nội thương nghiêm trọng, thậm chí đứt tay gãy chân!

Khuôn mặt Liễu Hàn Yên trắng bệch, cô cũng kinh hồn một phen, không ngờ chỉ trong thời gian ngắn mình đã đi dạo quỷ môn quan tận hai vòng.

Nhưng cả hai lần đều được người chồng hờ này cứu giúp!

- Khụ khụ... khụ khụ...

Người Tần Xuyên đầy bụi đất, đứng dậy, cười khố:

- Anh nói này... Bà xã, em đừng lỗ mãng như vậy có được không?

Em không đánh lại gã, vậy đuổi theo làm gì. Mấu chốt là gã dừng lại, em cũng dừng lại sao, sao em ngu như vậy?!

Trong con mắt xinh đẹp của Liễu Hàn Yên lóe lên vẻ long lanh, hít thở có chút gấp, quật cường nói:

- Ngu thì ngu, hành động lần này do tôi thất trách, tôi phải chịu trách nhiệm tới cùng.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 315: Nghe Rõ Chứ

- Vậy cũng không thể biết rõ cừ tử nhất sinh mà vẫn xông lên chứ! Em đang lấy tính mạng của mình để đùa giỡn sau?!

Lúc này Tần Xuyên cũng đã nổi giận, đến lúc nào cô nàng này mới có thể suy nghĩ cho mình một chút?!

Đao Quỷ đứng cách đó không xa thấy Tần Xuyên xuất hiện, sắc mặt trở nên nghiêm trọng vô cùng, biết rõ không thể dừng lại nữa, quay đầu bỏ chạy!

Liễu Hàn Yên thấy vậy, vội vàng đứng dậy, định đuổi theo.

Nhưng Tần Xuyên lập tức tóm cô lại, hô lớn:

- Đừng đi! Rất nguy hiểm!

Liễu Hàn Yên dùng sức giãy ra, nhưng Tần Xuyên không thả, ánh mắt cô lạnh như băng:

- Thả tôi ra! Tôi nói cho anh biết, đừng có nhúng tay vào hành động của tôi!

- Óc em có phải làm bằng cơ thịt không?! Em đánh không lại gã! Toàn bộ Hoa Hạ nhiều cổ võ giả và quân đội như vậy, dựa vào đâu cần một cô gái như em xông lên đầu tiên?!

Tần Xuyên cảm thấy khó tin, hẳn vốn cho rằng nhân vật như vậy chỉ có trên TV, nào ngờ nhà mình cũng có một người.

Vẻ mặt Liễu Hàn Yên lạnh lùng, kiên quyết nói:

- Anh có thể coi tôi không biết nói lý, nhưng tôi không thể trơ mắt nhìn nhiều binh sĩ như vậy chết đi. Với tư cách là một trưởng quan lại bỏ mặc cho tên hung đồ như vậy rời khỏi!

Tôi là con gái nhà họ Liễu, tôi là quân nhân, chấp hành nhiệm vụ là lựa chọn của tôi, không cần anh xen vào!

Tần Xuyên hít một hơi thật sâu, nặng nề gật đầu:

- Được, nếu em đã nói như vậy, vậy anh sẽ nói cho em được rõ, em chấp hành quân lệnh của mình là chuyện của em.

Nhưng em là người phụ nữ của anh, anh phải bảo vệ bà xã mình, không để cho em bị thương, đây là lựa chọn của anh, là tự do của anh, em không cần xen vào!

- Anh nói bậy bạ gì vậy?! Chuyện cá nhân của tôi có thể so với chuyện quân đội sao?!

Ánh mắt Tần Xuyên sáng rực nhìn cô:

- Anh mặc kệ quân đội, quốc gia hay quân lệnh chó chết gì đó, anh chỉ biết tháng sau anh phải dẫn em tới thủ đô thặng bánh trung thu cho bề trên, anh chỉ biết là Tiên Tiên đang chờ em trở về Đông Hoa, anh chỉ biết mười năm sau em phải sinh con cho anh! Liễu Hàn Yên! Em nghe rõ chứ?!

Từng câu từng chữ như những kim châm đâm vào đại não Liễu Hàn Yên.

Liễu Hàn Yên kinh ngạc đứng yên tại chỗ, trong lúc nhất thời như bị mất hồn, ngơ ngác nhìn Tần Xuyên.

Nội tâm bình thản như nước của cô giống như xuất hiện một tảng đá lớn ném vào, tạo thành vô số gợn sóng.

Tần Xuyên nhìn thần sắc mờ mịt của bà xã, vô ý thức đưa tay vuốt vuốt sợi

tóc trên trán, nơi đó còn một ít máu đọng, chỉ là miệng vết thương đã đông lại rồi.

Tần Xuyên sờ sờ lên khuôn mặt bà xã, cúi đầu, hôn phớt lên bờ môi lạnh buốt, cũng không có dự vọng gì, chỉ thuần túy an ủi bà xã.

Liễu Hàn Yên dần khôi phục tinh thần, cảm xúc ổn định lại.

- Em yên tâm đi.

Giọng Tần Xuyên ấm áp:

- Tên Đào Quỷ kia chạy không thoát, cái vali kia... có vấn đề.

Liễu Hàn Yên có chút nghi hoặc:

- Anh có ý gì?

Tần Xuyên thờ dài, nói:

- Em không cảm thấy kỳ quái sao, thứ quan trọng như vậy sao lại được để trong một chiếc vali mật mã, hơn nữa còn để một đại sứ không hề có sức chiến đấu cầm giữ.

Mấu chốt là rõ ràng do quân đội phụ trách nghênh đón, lại không dùng máy bay chiến đấu, chỉ dùng xe con để hộ tống, đây chẳng phải là tạo cơ hội cho người khác cướp đoạt sao?

Anh cảm thấy cho dù quân đội Hoa Hạ nguyện ý, phía Anh cũng không chịu, chuyện này quá tùy ý rồi.

Những điểm đáng ngờ này về sau Tần Xuyên mới nghĩ ra, đáng tiếc không có thời gian nói với Liễu Hàn Yên.

Liễu Hàn Yên cẩn thận suy nghĩ, cũng phát hiện ra có điểm không đúng, nhú

mày:

- Ý anh là... chiếc vali kia dùng để ngụy trang?
- Không chỉ là ngụy trang, anh nghi bên trong có thiết bị theo dõi.

Tần Xuyên cười nói:

- Em có thể thông báo cho họ qua bộ đàm là em không đuổi kịp, dựa vào phản ứng của họ, anh đoán bọn họ sẽ để em mau trở về, căn bản sẽ không hề trách tội.

Liễu Hàn Yên lập tức thừ, quả nhiên đúng như lời Tần Xuyên nói, Long Hải Hiên chỉ lệnh cho cô lập tức trở về đơn vị, không hề có ý trách cứ!

Liễu Hàn Yên kinh ngạc nhìn Tần Xuyên, không ngờ mọi chuyện đều bị Tần Xuyên đoán trúng!

Nếu như phân tích của anh không có vấn đề thì hẳn huy chương Hải Thần phải được hộ tống qua một con đường bí mật khác. Mà toàn bộ đội ngũ hộ tống đều dồn cả vào đây. Với mục tiêu đảm bảo đội ngũ vận chuyển chính thức đến nơi bình yên.

Tần Xuyên nói.

Liễu Hàn Yên nghe xong, trong mắt lộ ra ánh nhìn thống khổ. Không hề nghi ngờ, đám binh lính dưới tay nàng chẳng khác nào pháo hôi.

-Tốt rồi, em quay về với mọi người đi. Anh sẽ lặng lẽ bảo hộ em

Tần Xuyên nói.

Liễu Hàn Yên vốn không muốn Tần Xuyên đi theo, nhưng nhớ tới thái độ vừa rồi của hắn, cô biết là có khuyên cũng vô ích.

Tuy nhiên, nàng vẫn có không ít thắc mắc:

-Làm sao anh biết chuyện huy chương Hải Thần? làm sao anh đoán được chính xác chúng tôi đang ở đâu?

-Hả? hihi. Bi bi vợ yêu, anh có điện thoại.

Tần Xuyên giả vờ cười cười, dùng ngón tay ra hiệu nghe điện thoại sau đó quay người bỏ chạy.

Sau khi bộ đội tăng viện chạy tới làm nổ tung hiện trường, Long Hải Hiên cùng Chester đã ngồi trên một con SUV cỡ lớn, chuẩn bị tiến về sơn trang Lục Liễu.

Tuy nhiên, vì con đường đang phải sửa chữa nên phải dọn dẹp một ít chướng ngại vật. Hai người cũng không vội đi ngay.

-Ngài Chestes, vừa rồi ta đã bị giật mình. Hành động của ngài thật là siêu quá đi. Hóa ra là ngài cố ý giao cái rương kia cho đạo tặc.

Long Hải Hiên biết chân tướng sự việc liền cười đến đỏ cả mặt.

-Long tiên sinh, nếu như không cần đến thủ đoạn, làm sao có thể hộ tống huy chương Hải Thần đến nơi an toàn? Lại diệt trừ được đám người theo dõi kia...

Chester nói giọng đặc ý.

Long Hải Hiên gật đầu:

-Nói như vậy, huy chương Hải Thần đã chính thức đã do trực thăng tiếp theo đưa đến trong sơn trang rồi?

-Đúng vậy, tin tức này chỉ có Quân khu 6 chúng ta cùng Bộ trưởng Bộ An ninh quý quốc biết được. Những đạo tặc kia không thể nào ngờ tới.

Chester lấy ra một cái điện thoại không có nhãn hiệu, màu đen ra, ấn màn hình phía sau. Mặt trên là một hệ thống đặc chế. Y mở một tấm bản đồ GPS, trên bản đồ xuất hiện một điểm đỏ.

-Long tiên sinh xem này, tên đạo tặc kia đã cầm rương hòm chạy tới phía cảng Đông Hoa rồi, bám theo tín hiệu của Bộ An ninh quý quốc tung ra. Có lẽ bọn họ phái người đi đuổi bắt đạo tặc, có lẽ, cũng bắt được không ít đồng đảng của hắn.

Chester nói.

Long Hải Hiên cười lớn:

- Mặc kệ đám người này đến từ tổ chức nào, dám đối chọi với hai nước chúng ta, chính là lấy trứng chọi đá, tự rước lấy nhục.

Lúc này Liễu Hàn Yên về tới hiện trường, nghe được đối thoại của hai người Long Hải Hiên, rốt cục xác nhận suy đoán của Tần Xuyên.

- Chester tiên sinh, thủ trưởng.

Liễu Hàn Yên đứng ở ngoài cửa xe.

- À, Liễu tướng quân về rồi sao. Ha ha, đã khổ cực rồi, lần này cô biểu hiện rất tốt, còn bắt được một người sống, khi về sẽ ghi công cho cô!

Long Hải Hiên khen ngợi.

Liễu Hàn Yên lại dùng tiếng Anh hỏi:

- Chester tiên sinh, nếu bên các ngài từ lúc bắt đầu đã có kế hoạch, vì sao không đề cập trước với chúng tôi?

Chester sửng sờ, lập tức cười nói:

- Vị nữ tướng quân này, lần hành động này chính là cơ mật cao nhất, cho dù là nhóm người chính thức hộ tống huy chương Hải Thần cũng không biết mình đang hộ tống gì. Chỉ khi giữ bí mật như vậy, giấu diếm đa số mọi người mới có thể đảm bảo an toàn.

- Nhưng mười mấy binh sĩ chết đi lần này, tính mạng của mười mấy người trẻ tuổi đều đã hi sinh một cách vô ích! Nếu như chúng tôi biết rõ kế hoạch, ít nhất cũng có thể giảm thiểu thương vong tới mức thấp nhất! Không phải sao?!

Ánh mắt Liễu Hàn Yên lạnh như băng, chất vấn.

Long Hải Hiên giận dữ, vỗ ghế:

- Liễu Hàn Yên! Cô có thái độ gì vậy?! Nhân từ thì không cầm binh! Hi sinh luôn khó mà tránh khỏi! Có được ắt có mất, chẳng lẽ cha cô Liễu tư lệnh chưa dạy cô sao?!

Liễu Hàn Yên cắn chặt môi, siết chặt hai tay. Cô không nói gì nữa vì cô biết tất cả đã quá trễ.

Long Hải Hiên cho rằng Liễu Hàn Yên đã chịu thua, khẽ hừ một tiếng:

- Đúng rồi, nghe một thượng tá cấp dưới của các cô nói, có một cao thủ đột nhiên xuất hiện, giúp các cô chế ngự cao thủ của đối phương, cô biết người đó không? Có lai lịch gì?

Liễu Hàn Yên lạnh nhạt biết:

- Tôi chỉ biết anh ta là Xích Bạc đại hiệp, những thứ khác đều không biết.

- Xích Bạc đại hiệp?

Long Hải Hiên ngậy người hồi lâu, không nói được chữ gì.

Lúc này phía trước truyền tới tin tức chương ngại vật đã được giải quyết,

đoàn xe có thể tiếp tục thông hành.

Long Hải Hiền cũng đêch quan tâm tới đám siêu nhân sịp đồ cứu giúp thế giới gì đó, nhiệt tình nói với Chester:

- Chester tiên sinh, giờ chúng ta cùng nhau đi tới khách sạn, đội ngũ nghiên cứu của chúng ta cũng đã đợi ở đó. Tôi cũng rất nóng lòng muốn biết hình dáng của huy chương Hải Thần như nào rồi!

Đoàn xe tiếp tục tiến tới, không bao lâu sau đã tới một tòa khách sạn nghỉ dưỡng xây dựng ven hồ.

Những khu biệt thự ven biển, đài phun phong cách châu Âu, bể bơi rộng lớn khiến khu khách sạn nhìn từ xa rất xa hoa.

Lúc này có rất nhiều binh sĩ canh giữ xung quanh, cứ mười bước lại có một trạm gác, cảm ứng hồng ngoại cùng radar giám sát liên tục hoạt động, bảo vệ khách sạn vô cùng kín kẽ.

Thế nhưng khi đoàn xe chỉ còn cách khách sạn chừng 300m, đột nhiên nhìn thấy 3-5 khu biệt thự trong khách sạn đột nhiên bốc lên khói đen cuồn cuộn!

Ầm! Ầm ầm!

Tiếng nổ vang lên! Ánh lửa đột ngột phóng lên trời!

Ps: Giang Sịp bận làm đồ án, nhờ em chữa cháy nửa sau chap 315, em ko theo bộ này nên ko nắm được tình tiết xưng hô... dịch tạm để các bác đọc ... tạm. Mong nhận được sự thông cảm ạ. Và xin cảm ơn rất nhiều!

Thánh cô!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 316: Diễn Rất Tốt

Trong thoáng chốc, đoàn xe dừng trên đường, không dám tới gần.

Long Hải Hiên nhìn thấy ngọn lửa bao trùm nhà hàng Độ Giả, giận tím mặt nói:

-Tại sao lại như vậy? Sao nhà hàng lại bị tập kích?

Một sĩ quan cùng ngồi trong xe sợ hãi nói:

-Thủ trưởng, chúng tôi không nhận được bất cứ tín hiệu cảnh báo nào! Không có ai xâm nhập cả!

-Không có ai xâm nhập? Chẳng lẽ là...

Long Hải Hiên sửng sờ.

Những người khác cũng nghĩ tới, chỉ có thể là nội gian!

Mặt Chester cũng tái nhợt, kêu lên:

-Không xong rồi! Huy chương Hải Thần đã được đưa tới nhà hàng! Phải mau chóng đi bảo vệ huy chương!

Nhưng Long Hải Hiên lại không quan tâm lắm đến việc đó, lập tức mở cửa xe nhảy xuống, hô lớn:

-Liễu tướng quân đâu rồi!?

Mấy binh sĩ chỉ một chiếc xe jeep đang hướng về phía tử điểm, báo cáo:

-Thủ trưởng, tướng quân ở đó!

Long Hải Hiên quay lại nhìn, quả nhiên thấy Liễu Hàn Yên một mình một xe, đang nổ máy chạy về phía nhà hàng.

Long Hải Hiên đang bực mình vì Liễu Hàn Yên đơn thương độc mã đi như vậy, chợt nghe chuông điện thoại của mình vang lên.

Thấy là Ban An ninh gọi tới, y lập tức nhận cuộc gọi, sau khi nghe xong, mặt liền tái nhợt.

-Cái gì? Xe vận tải?

Long Hải Hiên đặt điện thoại xuống, chạy về xe, nói với Chester:

-Chester tiên sinh, bọn trộm vớt cái rương đó trên một chiếc xe vận tải ở cảng Đông Hoa! Chúng đã phát hiện cái rương không thích hợp, binh lính của chúng ta đã tới đó, nhưng không thu được gì cả!

Chester sợ run, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vừa nghĩ tới huy chương Hải Thần mất đi từ tay mình, y muốn ngất xỉu.

-Long tiên sinh! Mau liên lạc với nhân viên của tổ trực thăng trực ban! Xác định vật kia còn ở đó không!

Chester kêu lên, cả người run rẩy.

Long Hải Hiên lập tức truyền tin tới người phụ trách tổ lái trực thăng, nhưng không ai trả lời.

-Chết tiệt!

Long Hải Hiên chửi một câu, tâm trạng vui vẻ trước đó, hoàn toàn tan biến, trở thành nặng nề bực bội, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục liên lạc với Ban An ninh, nhanh chóng phong tỏa tất cả các con đường xung quanh, đồng thời

phái trực thăng triển khai tuần tra.

Nhưng vùng phụ cận toàn là đồi núi rậm rạp, việc lục soát hết sức gian nan.

Cùng lúc đó, khi lái xe tới nhà hàng, vẻ mặt của Liễu Hàn Yên cũng rất nặng nề.

Phía trước nhà hàng đã biến thành một biển lửa, hiển nhiên là thủ phạm phá hoại đã đốt một số vật dễ cháy, thậm chí là cả đường ống dẫn gas.

Điều đó đã khiến rất nhiều binh sĩ vô tội và nhân viên phục vụ của nhà hàng bị thương vong.

Mọi người bỏ chạy tứ tán, nhưng Liễu Hàn Yên vẫn muốn tìm tung tích của huy chương Hải Thần, thời gian vô cùng cấp bách.

Liễu Hàn Yên cũng không biết phải làm sao, bởi vì sự tình xảy ra quá đột ngột.

Cô tưởng rằng kế hoạch lần này của Ban An ninh quốc gia Hoa Hạ và cơ quan tình báo MI6 Anh quốc, là không chê vào đâu được, nhưng hiển nhiên là đối phương cũng đã có chuẩn bị trước, ăn miếng trả miếng tới cùng!

Hoang mang không biết nên làm thế nào, trong đầu Liễu Hàn Yên chợt hiện ra bóng dáng của một chàng trai...

Cô rút điện thoại di động ra, nhớ Tần Xuyên từng nói, có chuyện gì thì gọi điện cho hắn...

Nhưng cô do dự một lát, lại thả điện thoại xuống.

Nơi này quá nguy hiểm, cô không muốn hắn tới.

Nhưng đúng lúc này, trong khu rừng ven đường phía trước, đột nhiên một bóng người chạy ra, đó là Tần Xuyên.

Trong lúc đoàn xe dừng lại, Tần Xuyên dùng khinh công, chạy tới vùng phụ cận nhà hàng.

Hắn thấy Liễu Hàn Yên ngồi trong xe cầm lấy điện thoại, rồi lại bỏ xuống, im lặng không nói, rốt cuộc khi nào cô gái này mới trở nên yếu đuối một chút?

Lẽ nào gọi mình một tiếng để mình đến hỗ trợ, lại khó mở miệng như vậy sao? Lòng tự tôn đến mức như thế này, khiến Tần Xuyên cảm thấy hơi quá.

Tần Xuyên vọt tới, nhảy lên xe jeep, sau khi chụp lấy nóc xe, liền đưa tay còn lại mở cửa xe.

Theo bản năng, Liễu Hàn Yên giảm tốc độ xe xuống, để Tần Xuyên ngồi ở vị trí lái phụ.

-Anh...

-Anh làm sao!? Ngay cả một cuộc gọi mà em cũng không muốn gọi, anh không canh chừng trên đường, thì có thể làm sao bây giờ?

Tần Xuyên bắt lực than thở.

Trong mắt Liễu Hàn Yên có một chút lo lắng không rõ nguyên nhân:

-Nhưng có thể sẽ rất nguy hiểm, dù anh rất lợi hại, nhưng nếu gặp phải một vụ nổ mạnh, thì cũng có thể gặp chuyện không may!

Tần Xuyên sững sốt, trong lời nói của cô, dường như rất lo lắng cho sự an nguy của hắn.

Chẳng lẽ...Liễu Hàn Yên không nhờ hắn hỗ trợ, không cho hắn bảo vệ cô, là vì sợ hắn gặp nguy hiểm?

-Yên tâm đi, anh còn rất nhiều việc phải làm, sẽ không chết ngay đâu. Trước hết, hãy nói về tình huống trước mắt.

Tần Xuyên cũng thấy khó hiểu, sao đột nhiên phía trước nhà hàng lại bị cháy?

Liễu Hàn Yên nhíu mày:

-Hẳn là đối phương biết huy chương Hải Thần thật đã được trực thăng chuyển tới nhà hàng, mới sai nội ứng ở bên trong phá hoại, rồi nhân lúc hỗn loạn, mang huy chương Hải Thần đi. Nói cách khác, không thể có chuyện người bên ngoài mạnh mẽ tấn công hoặc trà trộn vào.

-Có nhiều người có tư cách tiếp cận trực thăng không?

Tần Xuyên hỏi.

-Đương nhiên là khá nhiều, bởi vì trước đó không ai biết, huy chương Hải Thần được chở từ đâu tới, chắc chắn phải là sĩ quan cấp tá trở lên mới có cơ hội tiếp cận và lấy thứ gì đó đi.

Tần Xuyên nheo nheo mắt:

-Như vậy thì...trong thời gian ngắn nhất, phải tìm bắt người có khả năng cao nhất ra tay trộm huy chương Hải Thần.

Lúc này Liễu Hàn Yên đã lái xe tới bên ngoài nhà hàng, binh lính đang sơ tán dân thường và một số chuyên gia.

Khói đen tràn ngập, ánh lửa nổi lên bốn phía, cảnh tượng hết sức hỗn loạn.

-Không còn thời gian nữa rồi, trước hết tới chỗ trực thăng rồi nói sau.

Nhưng Tần Xuyên đã kéo cô lại, lắc đầu:

-Đừng gấp gáp, nếu như nó ở chỗ trực thăng, không thể biết được là lúc nào bay đi, nhưng nếu nó đã bị lấy đi, dù chúng ta đi tìm trực thăng thì chỉ phí thời gian mà thôi.

-Vậy làm sao bây giờ?

Liễu Hàn Yên hỏi theo phản xạ tự nhiên.

-Anh nghĩ có một người rất khả nghi, em phải điều tra trước, xem hắn ở đâu.

-Ai vậy?

-Trương Hạo Dương.

Suy nghĩ một chút, rồi Tần Xuyên nói lên cái tên này:

-Hắn có tham gia hành động lần này không?

Phản ứng của Liễu Hàn Yên rất nhạy bén, cô nhanh chóng nhận biết tình thế, vội nhảy xuống xe, tóm lấy một thượng úy chỉ huy, hỏi:

-Thượng tá Trương Hạo Dương ở đâu?

-Thượng tá Trương đích thân dẫn người tới phía bắc nhà hàng tổ chức cứu hỏa và sơ tán

Liễu Hàn Yên chạy về xe, cũng bất chấp hai bên là bồn hoa, lái xe vượt qua một cách thô bạo, đi tắt về phía bắc của nhà hàng.

-Tôi sơ suất quá, lẽ ra phải nghĩ ra sớm, Đao Quý kia hung tàn như vậy, ngay cả người của chúng cũng bị giết, vì sao đêm đó lại buông tha cho Trương Hạo Dương?

Liễu Hàn Yên đập mạnh vào vô lăng, vô cùng căm giận trước sự phản bội của cấp dưới.

Tần Xuyên cảm khái:

-Không chỉ có như vậy, ngầm kỹ lại, đêm đó nếu như không bị anh ngăn cản, hai binh sĩ giả mạo đã có thể trà trộn vào quân khu của bọn em. Nhưng các binh

sĩ đều biết nhau, nếu có binh sĩ phát hiện và nói có binh sĩ lạ xâm nhập, chắc hẳn sẽ gây ra rối loạn.

-Mà bản thân Trương Hạo Dương là thượng tá, hẳn có thể bịa ra một cái cớ, để hai binh sĩ giả mạo kia không bị tố giác.

-Chỉ có thể nói, tên Trương Hạo Dương đó diễn quá tốt, khiến chúng ta không để ý một số chi tiết...Nhớ lại chuyện ở nhà kho lần trước, là do nội gian gây ra, lần này cũng vậy, có lẽ là người của Thánh giáo gây ra. Thánh giáo này thật sự là đáng lo ngại...

Được Tần Xuyên nhắc nhở như vậy, Liễu Hàn Yên càng tin chắc Trương Hạo Dương là nội ứng, ánh mắt càng lạnh như băng.

Chỉ trong chốc lát, hai người lái xe đến phía bắc nhà hàng, nhìn thấy xác người đầy trên mặt đất, ngoại trừ nhân viên của nhà hàng ra, còn có rất nhiều quân nhân đang dùng vòi cứu hỏa để chữa cháy, thì bị kẻ địch bắn từ phía sau!

Tần Xuyên xuống xe, đưa tay sờ mũi vài người, phát hiện họ đều đã chết.

-Muộn rồi, không còn cứu được nữa.

Tần Xuyên thương xót, những quân nhân này, trước khi chết đều đang bận bịu cứu hỏa, cứu người, rốt cuộc không biết mình chết như thế nào.

Liễu Hàn Yên đưa mắt nhìn xung quanh, thấy cách đó không xa trên đám cỏ, in hằn dấu bánh xe.

-Hắn chạy về phía kia, phía đó đường không tốt, có thể đuổi kịp.

Tần Xuyên lo lắng cô đi một mình không tốt, lập tức quay trở lại xe.

Trong cơn tức giận, Liễu Hàn Yên đạp mạnh chân ga, chiếc xe kêu lên “vù” một tiếng, phóng vụt về phía trước!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 317: Một Kiểm Chấn Động

Theo vết bánh xe, hai người đuổi theo.

Cũng may, xe jeep vốn xuất sắc về tính năng băng đồng, hơn nữa sau khi được lắp lại sảm lốp xe, chạy vun vút trên trên đường sinh lầy, tiến về phía thủ đô, tốc độ không bị ảnh hưởng nhiều lắm.

Khi xe đi tới trước một rừng cây rậm rạp, một chiếc xe bị vứt bỏ đập vào tầm mắt.

-Trương Hạo Dương bỏ xe chạy vào rừng rồi!

Tần Xuyên nghi hoặc:

-Chạy vào rừng khác nào chờ bị tóm?

-Nhất định có nguyên nhân khác, nếu không hẳn sẽ không bỏ xe lại.

Liễu Hàn Yên lao xuống xe, liền chạy về phía rừng cây, mặc dù khắp nơi là cỏ dại và bụi cây, nhưng cô dùng liên tục dùng Băng Ngưng chân khí mở đường, tốc độ cũng rất nhanh.

Tần Xuyên theo sát phía sau, kinh công của hắn cũng tương đương với Liễu Hàn Yên, muốn chạy nhanh hơn cô cũng khó.

Khu rừng rất rậm rạp, rất khó tìm người ẩn trong đó, nhưng từ nhỏ Liễu Hàn Yên đã trải qua một số khóa huấn luyện đặc biệt về truy kích dã ngoại, chỉ cần tìm được một số dấu vết, là có thể phán đoán chính xác phương hướng.

Cũng may tu vi của gã Trương Hạo Dương kia cũng bình thường, có lẽ không bao lâu nữa là có thể tìm được.

Khi hai người chạy được khoảng một dặm, trên trời bỗng truyền tới tiếng cánh quạt quay âm âm.

-Là trực thăng!

Tần Xuyên ngẩng lên, nhìn thấy hai người ngồi trên một chiếc trực thăng dân dụng, bay về phía trước.

Hai người có chạy nhanh cỡ nào, cũng không thể nhanh bằng một chiếc trực thăng.

-Hèn gì hẳn muốn vào rừng, ra là có có trực thăng tiếp ứng!

Tần Xuyên kêu lên, kế hoạch của đối phương thật sự là chu đáo, lúc này có điều động trực thăng của quân đội thì cũng không còn kịp nữa.

Liễu Hàn Yên vẫn không dừng bước, ỷ vào chân khí bảo vệ cơ thể, cô chạy băng băng về phía trực thăng, liên tục đụng phải và làm gãy vô số cành cây, chạy theo đường thẳng mà đuổi tới, giống như một con rô bốt không biết đau đớn là gì.

Tần Xuyên chạy phía sau, nhìn thấy cảnh đó, há hốc mồm, chẳng lẽ mình đã cưới “được” một nữ anh hùng? Thế này còn hơn cả đàn ông luôn!

Khi trực thăng từ từ bay thấp xuống, phía trước xuất hiện một khu vực tương đối trống trải đầy lau sậy và cỏ dại.

Lúc này đang giữa trưa, ánh mặt trời hết sức gay gắt.

Trương Hạo Dương mồ hôi đầy đầu, khắp người đầy bùn đất và lá cỏ, chặt vật ôm một cái rương kim loại, đang không ngừng phất tay hò hét.

-Mau đón tôi lên! Mau lên! Bọn họ đuổi tới rồi!

Trên trục thăng, viên phi công lập tức thả thang dây xuống.

Trương Hạo Dương túm lấy thang dây, trèo lên, lớn tiếng hét lên:

-Mau bay đi! Mau đi!

Trục thăng bắt đầu bay lên cao, bay về phía trước, Trương Hạo Dương nhìn chăm chăm về phía hai người đang đuổi theo với vẻ mặt đề phòng.

Khi Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên chạy tới nơi, Trương Hạo Dương đã bay lên bảy tám mét.

Liễu Hàn Yên tung người lên cao, nhưng vẫn còn cách y chừng hai mét.

Cái khó ló cái khôn, Liễu Hàn Yên ném ra một khối Băng Ngưng chân khí, khối băng mạnh mẽ bay về phía Trương Hạo Dương.

Cho dù cô ném không trúng Trương Hạo Dương, nhưng chỉ cần Băng Ngưng chân khí cắt đứt thang dây, là có thể đạt được hiệu quả.

Nhưng không ngờ viên phi công đã liệu trước tình thế này, lập tức nghiêng người cúi xuống, kéo thang dây và cả Trương Hạo Dương sang phía khác.

Trương Hạo Dương cảm thấy có một luồng khí lạnh xé gió bay sượt qua tai mình, thoát hiểm trong gang tấc, không khỏi cười như điên:

-Ha ha ha, họ Liễu kia, bây giờ mới đuổi tới, quá muộn rồi! Bộ cô cho rằng ông đây sợ một con nha đầu như cô sao? Hừ! Ông đây chờ ngày hôm nay đã lâu rồi!

Liễu Hàn Yên rơi trở lại mặt đất, nghe lời sỉ nhục của gã ta cũng không thêm hé răng, vẫn một mạch chạy tới, nhưng hiển nhiên là không đuổi kịp.

Giữa lúc cô hết đường xoay sở, Tần Xuyên đã từ phía sau bay vọt lên cao!

-Bà xã, đẩy anh một cái!

Liễu Hàn Yên hơi ngần người, nhưng lập tức hiểu ra, hai tay liền đẩy mạnh lên trên.

Một chân của Tần Xuyên vừa vịn đập vào lòng bàn tay của cô, lợi dụng lực đẩy để lấy đà bay lên cao.

Động tác này của hắn khiến Liễu Hàn Yên đã rất mệt mỏi vì chạy này giờ bị mất thăng bằng.

Cô không giữ được trọng tâm, thân hình lão đảo lui về phía sau vài bước, mới gượng lại được mà không ngã xuống.

Cô ngẩng đầu nhìn lên, Tần Xuyên đã thi triển thân pháp Thê Vân Tung, thân hình vọt lên tới độ cao mười mét!

Hắn cầm một ống sậy, quanh người có một làn kiếm khí xanh lam lượn lờ, giống như một vị kiếm tiên giáng thế, phiêu dật bất phàm!

Chẳng lẽ hắn muốn dùng kiếm khí đánh rơi trực thăng?

Liễu Hàn Yên nhìn không rời mắt, không dám chớp mắt, sợ sẽ bỏ qua bất kỳ chi tiết nào, bởi vì cảnh này...thật sự quá điên cuồng!

-Thanh Liên kiếm ý, trăm không!

Tâm ý của Tần Xuyên vô cùng kiên định, hắn rất tự tin đối với kiếm ý của mình, trong tình huống lực sát thương phóng ra chính xác, phạm vi công kích sẽ càng xa, tuyệt đối có thể đánh trúng trực thăng.

Ống sậy lay động, một luồng kiếm khí hình bán nguyệt như rồng xanh lao ra biển khơi, khí thế cuồn cuộn, vút lên trời cao!

Đang búi vào thang dây, Trương Hạo Dương tái mặt, chẳng lẽ tên thiếu gia vô dụng họ Tần gia này là quái vật?

Mắt mở trừng trừng nhìn đạo kiếm khí như tia laser bắn tới, Trương Hạo Dương lạnh toát cả người, sợ đến mức nhắm tịt hai mắt!

-Ầm!

Trong một giây, kiếm khí đánh trúng đuôi trực thăng, thân trực thăng chấn động dữ dội, đuôi trực thăng bị phá nứt ra, rồi không chịu nổi sức nặng của chính nó, liền gãy rời ra!

Động cơ trực thăng cũng xảy ra vấn đề, gào rít dữ dội, rồi ngưng chuyển động, từ trên không trung bắt đầu rơi xuống.

Tần Xuyên văng vàng đáp xuống đất, ném ống sậy đi, cũng không thèm liếc nhìn, liền xoay người đi về phía Liễu Hàn Yên.

Sau lưng hắn, chiếc trực thăng nặng nề rơi xuống đất, rồi nổ tung, lửa cháy ngùn ngụt!

Trương Hạo Dương và viên phi công đều rơi xuống, chìm trong vụ nổ.

Sức chấn động của vụ nổ, khiến lau sậy và cỏ dại bốn phía đều bị dập đi.

Liễu Hàn Yên kinh ngạc nhìn chàng trai đang đi về phía mình, trong lòng hết sức chấn động.

Một kiếm vừa rời của Tần Xuyên, trông có vẻ như nhẹ nhàng hời hợt, nhưng tầm sát thương của nó bao trùm một chu vi năm mươi thước, nên biết rằng, tầm bắn tối đa của súng lục cũng chỉ là năm mươi thước!

Nhưng quan trọng hơn là, sau chu vi năm mươi thước, kiếm khí của Tần Xuyên vẫn tiếp tục có sức sát thương cao!

Cô từng nghe sư phụ là Lăng Vân sư thái kể, trong thời đại hoàng kim của cổ võ, một số kiếm khách hàng đầu của Hoa Hạ có thể lấy đầu của kẻ địch ở khoảng cách hơn trăm thước!

Cô nghe mà cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bởi vì càng xuất thủ ra xa, uy lực của chân khí sẽ càng nhỏ, thông thường thì khi tiên thiên võ giả bắn chân khí ra xa mười thước, sức sát thương sẽ giảm mạnh.

Nhưng ngày hôm nay, cô mới được tận mắt chứng kiến cái cảnh giới mà Lăng Vân sư Thái nói tới, nó thật sự có tồn tại!

Kiếm là loại binh khí hàng đầu trong các loại vũ khí, một kiếm khách có thể vượt trội một cổ võ giả bình thường, cũng không phải là người không có tên tuổi.

Tần Xuyên đi tới trước mặt Liễu Hàn Yên, nhẹ nhàng vuốt tóc, tự tin xoay người lại một cách hết sức phóng khoáng, vui vẻ hỏi:

-Bà xã, có phải em bị vẻ đẹp trái phong độ của anh mê hoặc mất rồi?

Liễu Hàn Yên lấy lại tinh thần, im lặng một lát, nói:

-Đi dập lửa trước đã, lửa mà lan tới gần rừng cây là không xong đâu.

Nụ cười của Tần Xuyên đờ ra, phiền muộn kêu lên “Ôi”.

Liễu Hàn Yên chạy tới trước đồng xác chết, lập tức đánh ra hơn mười chưởng, dùng Băng Ngưng chân khí dập tắt lửa.

Tần Xuyên đứng ở phía sau nhìn tới, cảm thấy cô gái này có khả năng thiên phú làm một nhân viên cứu hỏa.

Viên phi công đã bị vụ nổ làm cho thịt nát xương tan, không còn tìm được thi thể toàn vẹn, nhưng Trương Hạo Dương bị bỏng toàn thân, vẫn đang nằm trên mặt đất cháy đen, cách đó không xa, đang hấp hối.

Dù vậy, y vẫn ôm chặt cái rương kim loại, không chịu buông ra.

Liễu Hàn Yên đi tới trước mặt y, nhìn thẳng vào mắt kẻ từng là cấp dưới của mình, vẻ mặt đầy phức tạp, hỏi:

-Tại sao anh lại phản bội?

Trương Hạo Dương ngẩng khuôn mặt bị phỏng lên, khẽ cười gằn:

-Tại sao ư? Cô thật là ngây thơ! Đương nhiên là vì tiền, có tiền mới có thể ung dung sung sướng!

-Chẳng lẽ trong mắt anh, danh dự của quân nhân và lòng trung thành đối với đất nước, còn không bằng một chữ “tiền” sao?

Liễu Hàn Yên cảm thấy hoang mang.

-Ha ha...

Trương Hạo Dương cười to, do phổi bị xuất huyết, y bắt đầu ho ra máu, miệng y đầy máu tươi, ho khan:

-Khụ khụ...Trung thành? Danh dự? Cô bị lừa đá, đầu óc u mê rồi sao?

-Lý tưởng cao như vậy, có bản lĩnh như vậy, sao lũ sĩ quan cấp tướng các người không ra tiền phương giẫm lên địa lôi đi? Đi chờ đạn đi?

-Ông đây vất vả biết bao nhiêu, mới lên được chức thượng tá, biết bao nhiêu lần suýt mất mạng? Tôi tận trung, nhưng tôi được cái gì?

-Có cơ hội phát lên, có ai lại muốn tham gia quân ngũ làm gì để chịu khổ? Ha ha...

Thương thế của Trương Hạo Dương càng lúc càng nghiêm trọng, ý thức bắt đầu mơ hồ, rốt cuộc một hơi thở lên bị đứt đoạn, mạng sống lập tức rời bỏ y.

Liều Hàn Yên ngậy người tại chỗ, không nói nên lời. Cô cứ ngỡ Trương Hạo Dương sẽ nói ra một số điều diễn tả nỗi khổ tâm của y, một số lý do để cô có thể thông cảm.

Nhưng không ngờ, chỉ vì muốn hưởng thụ cuộc sống vật chất, mà y sẵn sàng phản bội đất nước, phản bội chiến hữu.

Tần Xuyên đi tới, cúi xuống lấy chiếc rương mật mã trong tay Trương Hạo Dương, đưa cho Liều Hàn Yên.

-Đừng chờ ra như vậy nữa! Anh biết lý do hăn nói khiến em khó chịu, nhưng mỗi người đều có chí hướng riêng của mình, em tận trung, tận lực như vậy là đã hết trách nhiệm rồi, cần gì phải quản nhiều như vậy chứ? Trên đời này, vốn không có chuyện phân biệt rạch ròi giữa thiện và ác, không phải sao?

Ánh mắt lóe sáng, Liều Hàn Yên từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về mặt ung dung nhẹ nhõm của hăn, khóe miệng cũng hơi nhếch lên, tạo thành một nụ cười thoáng qua hiếm thấy.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 318: Khoảnh Khắc Vĩnh Hằng

Bỗng dưng một luồng ánh sáng phát ra từ chiếc rương, ánh sáng phát ra càng mạnh, trái tim của Liễu Hàn Yên càng đập dữ dội, ý thức của cô bắt đầu trở nên mơ hồ, thân thể mềm nhũn, té xuống.

-Bà xã!

Tần Xuyên kêu lên hoảng hốt, vội lao tới đón lấy thân hình của Liễu Hàn Yên, đã thấy cả người cô không còn chút sức lực nào, tay chân đều lạnh lẽo, hoàn toàn không giống nhiệt độ ấm áp của một con người.

-Ầm!

Một tiếng nổ vang lên, cái rương vỡ tan tành, một vật thể mỏng dẹt hình năm cạnh, tỏa ra ánh sáng màu lam, trông rất giống một chiếc huy chương bay ra.

Hiển nhiên, vật gậy ra vụ nổ, chính là huy chương Hải Thần.

Trên thân nó không có bất cứ chữ hoặc đồ hình gì, giống như một miếng nham thạch, hoặc một miếng kim loại, hoàn toàn không thể xác định chất liệu của nó.

Dường như huy chương Hải Thần có linh tính, nó xoay tròn giữa không trung một lúc, rồi nhắm về phía Liễu Hàn Yên, hóa thành một luồng sáng xanh lam, bay tới phía trên trán cô.

Thị lực của Tần Xuyên hoàn toàn không thể nắm được quỹ đạo của huy chương Hải Thần, nhưng hắn đã tìm ra nhân tố khiến diễn ra dị biến, đó là máu!

Hôm nay trán Liễu Hàn Yên bị trầy xước, dù vết thương đã khép miệng, nhưng máu khô vẫn còn dính ở chân tóc.

Ban đầu huy chương Hải Thần bất động, chỉ khi Liễu Hàn Yên đưa đầu tới gần nó, mới xảy ra dị biến, có lẽ là vì nó có cảm ứng đối với máu.

Thế nhưng...vì sao lại là máu của Liễu Hàn Yên? Hay nói cách khác, phỏng đoán của hãn có chính xác?

Tâm tư rối loạn, Tần Xuyên lo lắng, không biết làm thế nào cho phải.

-Bà xã! Em sao rồi?

Tần Xuyên kêu lớn, nhưng Liễu Hàn Yên trong lòng hãn vẫn mê man, hoàn toàn không đáp lại, giống như đã chết, không còn chút huyết sắc nào.

Dường như huy chương Hải Thần “thích chơi đùa”, ánh sáng màu lam sẫm không ngừng phóng ra, từng luồng li ti đi vào cơ thể của Liễu Hàn Yên.

-Mẹ kiếp! Mà làm cái quái gì vậy?!

Tần Xuyên bất chấp tất cả, chụp lấy huy chương Hải Thần, chỉ cảm thấy vật này lạnh thấu xương, chứ không có phản ứng gì đặc biệt.

Dù Tần Xuyên cố sức di chuyển nó đi, nhưng vô phương đưa nó ra xa trán của Liễu Hàn Yên.

Tần Xuyên thay đổi biện pháp, liền ôm Liễu Hàn Yên chạy ra xa, nhưng huy chương Hải Thần vẫn theo sát, không chịu buông tha!

Cứ như thể vật này treo lơ lửng trên không trung, nhưng đã hoàn toàn gắn chặt với Liễu Hàn Yên với một khoảng cách không đổi.

Dần dần, mạch máu trên cơ thể Liễu Hàn Yên bắt đầu lộ rõ.

Mạch máu không còn là màu đỏ, mà là màu xanh lam! Thậm chí da cô cũng bắt đầu biến thành màu lam...

Tần Xuyên ngấn người mà nhìn, đây rốt cuộc là Liễu Hàn Yên bị trúng độc, hay hẳn bị ảo giác?

Nhưng nguy hiểm nhất, là hơi thở của Liễu Hàn Yên càng lúc càng yếu ớt, dường như hết sức đau đớn, thân thể co quắp, run rẩy.

Tần Xuyên lập tức đưa tay ấn lên cổ tay của cô bắt mạch, vừa nghe mạch, hẳn liền toát mồ hôi lạnh.

Sức lực của cô đang không ngừng suy sụp, giống như một cây đèn gần hết dầu, bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Chẳng lẽ...huy chương Hải Thần đang hút sinh mệnh lực của Liễu Hàn Yên?

Tuy không thể giải thích về mặt y học, nhưng Tần Xuyên vẫn cảm thấy lo lắng như vậy.

Mắt thấy vợ mình vừa rồi còn cười nói với mình, bây giờ sắp phải ngọc nát hương tan, Tần Xuyên hết sức phẫn nộ, trong mắt đầy tia máu và nước mắt.

Cứ tiếp tục như thế này, chỉ sợ thêm một phút nữa thôi, là mạch của Liễu Hàn Yên sẽ ngừng đập!

-Khốn kiếp!

Tần Xuyên bất chấp hậu quả ra sao, buông Liễu Hàn Yên xuống, chạy đi vài bước.

Hắn không cần phải cầm vật gì đó làm kiếm, cả người lập tức bộc phát ra kiếm khí cuộn cuộn!

Thanh Liên kiếm khí như một ngọn núi lửa hoạt động, tạo thành một vòng

hình rồng xung quanh người Tần Xuyên, biến tất cả cây cỏ, cát đá thành bụi!

Kiểm khí như có thực chất, ngưng tụ trên người và cánh tay Tần Xuyên, mỗi đạo kiếm khí, đều tạo ra một sự đè ép mạnh mẽ.

Như ở trong một không gian có cường độ áp suất rất cao, đồng thời với việc phóng ra kiếm khí, mỗi bộ phận trên cơ thể, mỗi kinh mạch và tế bào của Tần Xuyên đều rơi vào một thử thách hết sức to lớn.

-Phụt!

Còn chưa ra chiêu, các bộ phận trên cơ thể Tần Xuyên đều xuất hiện tổn thương, hãn thấy cổ họng ngòn ngọt, liền phun ra một ngụm máu tươi.

Với thực lực, tu vi và tình trạng cơ thể hiện giờ của hãn, hãn hoàn toàn chưa thể tiếp nhận cảnh giới kiếm ý cao nhất!

Nhưng hãn cần phải dùng một đòn cực mạnh để đối phó với huy chương Hải Thần, bởi vì thời gian hữu hạn, hãn không còn lựa chọn nào khác.

Cho dù sau một kiếm này, bản thân hãn sẽ bị thương nặng, thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng, hãn cũng phải liều mạng một lần!

Cùng với sự thúc đẩy kiếm khí của Tần Xuyên, trong chu vi một dặm, đông đảo chim chóc hoảng loạn bay khỏi rừng cây, một số loài vật sống trong hang hốc cũng chạy trốn chết.

Sự uy hiếp có tính hủy diệt của kiếm khí tràn ngập quanh Tần Xuyên trong chu vi vài trăm thước, thậm chí, khiến những con cá trong hồ cũng giạt mình lặn xuống phía dưới.

Nếu như chưa mê man, Liễu Hàn Yên mà nhìn thấy Tần Xuyên lúc này, hãn cô cũng sẽ kinh ngạc đến nín thở!

Lúc này, dù là một bậc tông sư về võ thuật, cũng không dám chạm vào kiếm

khí của hắn, càng không dám đón một kiếm của hắn!

-Huy chương Hải Thần...nếu mày có ý thức, thì hãy nghe lời cảnh cáo cuối cùng của tao, mau buông vợ tao ra!

Miệng hắn đầy máu tươi, máu mũi đặc sệt cũng đang chảy xuống, nhưng ánh mắt hắn sáng rực, tràn đầy kiên quyết.

Tay phải giơ cao, ngón tay làm kiếm, kiếm khí màu lam ngưng tụ ở đầu ngón tay của hắn, tạo thành một thanh kiếm lớn, lấp lánh ánh sáng.

Dường như huy chương Hải Thần có ý thức, nhưng nó không lùi bước, trái lại còn tục phóng ra luồng khí sắc nhọn màu lam, như muốn khiêu khích Tần Xuyên.

Nó hoàn toàn không sợ kiếm khí của Tần Xuyên!

Thấy tình trạng của Liễu Hàn Yên đã không thể chậm trễ nữa, rốt cuộc Tần Xuyên không chút do dự, tay phải từ từ đưa ra phía sau, theo đó kiếm quang to lớn cũng ở phía sau lưng hắn.

Tần Xuyên hít vào một hơi thật dài, lẩm bẩm:

-Lão nhân...Ông bảo ta đừng dùng kiếm ý, nhưng ngày hôm nay, không thể không dùng đến...Bất Hủ Thanh Liên, khoảnh khắc trở thành vĩnh viễn!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 319: Năng Lượng Thần Bí

Trong khoảnh khắc quyết định xuất chiêu, Tần Xuyên cảm thấy trong lòng bình tĩnh hơn bao giờ hết.

Trong đầu hắn, vô số hình ảnh trong quá khứ hiện về...

Năm mười ba tuổi, hắn đọc câu thơ của người xưa “Triều khán thủy đông lưu, mộ khán nhật tây trụ” (Sớm mai nhìn nước chảy về hướng đông, buổi chiều ngắm mặt trời lặn về tây), bỗng nhiên lĩnh hội, tuy nói thời gian không chờ người, nhưng mỗi ngày mặt trời mọc, mặt trời lặn, đều là duy nhất.

“Cổn cổn Trường Giang đông thệ thủy, lãng hoa đào tận anh hùng” (Trường Giang cuộn cuộn chảy về đông

Sóng vùi dập hết anh hùng – Bài Lâm giang tiên của Dương Thận đời Minh, bản dịch của Phan Kế Bính)

Năm mười sáu tuổi, Tần Xuyên ở trong núi đọc mấy câu từ, bỗng nhiên giác ngộ.

Dòng Trường Giang và Hoàng Hà tuôn chảy, anh hùng đều mất đi, nhưng thời gian vẫn ghi khắc hình bóng của họ, ký ức càng vượt qua thời gian và không gian.

Thời gian chỉ là một cái chớp mắt, nhưng một cái chớp mắt, cũng có thể trở thành vĩnh hằng!

Vì vậy, kiếm ý Bất Hủ Thanh Liên siêu việt đã ra đời từ đó.

Tần Xuyên chưa bao giờ sử dụng quá một kiếm, bởi vì khi ở tại môn phái, sau khi lĩnh ngộ được chiêu này, hẳn không thể đưa kiếm ý lên cảnh giới cao hơn, vì phát hiện thân thể của mình không cách nào chịu đựng nổi, cũng may là lúc đó có sư phụ hẳn ở bên, ông đã ngăn hẳn không tự gây ra tai họa cho chính mình.

Bởi vậy Phó Thanh Y đã căn dặn hẳn, chớ nóng vội cầu thành, coi chừng lợi bất cập hại.

Một khi thi triển kiếm ý vượt quá giới hạn, chẳng may bị thương, chẳng khác nào tạo cơ hội cho kẻ địch, cũng có thể khiến mình bị thương khó khỏi, tổn hại tới nền tảng tu vi.

Nhưng ngày hôm nay, bản năng cho hẳn biết, không thể không sử dụng!

Tần Xuyên nhắm mắt lại, hết sức tập trung, tay trái đỡ lấy cổ tay phải, dùng hết sức lực toàn thân, đôi tay từ từ giơ lên, trông có vẻ ung dung nhẹ nhàng nhưng thật ra tập trung sức lực rất lớn, vạch lên một quỹ tích lưu loát trôi chảy như mây bay nước chảy, vung thanh quang kiếm lên.

Giây phút này, quang ảnh trùng điệp, như xem phim đèn chiếu, rõ ràng Tần Xuyên chỉ vung lên một kiếm, nhưng lại tạo vô số hư ảnh như đang thực hiện cùng một động tác với hẳn.

Dường như mỗi động tác đều đọng lại trong thời gian, vĩnh viễn dừng hình!

Kiếm quang vạch thành một vòng cung, giống như một cái quạt xòe ra, cũng giống như một con chim công xòe đuôi, ánh sáng lấp lánh đủ màu, nhưng lại ẩn chứa một sức mạnh hủy thiên diệt địa!

Khi kiếm ảnh bay lên, gần như đồng thời, một luồng sáng màu xanh mà mắt thường không thể nhận ra, xuất hiện ở phía trên huy chương Hải Thần.

Tần Xuyên đã sớm hiểu được ý nghĩa thâm sâu của câu “Biến phức tạp thành

giản đơn, trở lại nguyên trạng” rồi (nguyên văn “Hóa phần vi giản, phản phác quy chân”)

Đối với hắn, dùng chiêu này để phá hủy cả một đội quân hay chỉ phá hủy một chiếc huy chương nhỏ, đều nằm trong tầm khống chế của hắn.

Tất cả uy lực, đều ngưng tụ trong một đạo kiếm phong nhỏ bé này.

Một kiếm này của Tần Xuyên, như cắt rời không gian, ngưng tụ thời gian!

Khoảnh khắc kiếm vung lên, đã hóa thành vĩnh hằng! (!!!)

Một kiếm đâm ra...

Khi kiếm ý tan đi, cả người Tần Xuyên như hư thoát, ngã phịch xuống đất, máu miệng không ngừng phun ra, mặt mày tái nhợt.

Kiểm quang được ngưng tụ thật lớn lúc này đã hóa thành vô số điểm sáng, tiêu tan trong không khí...

Trong khoảnh khắc, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng một giây sau đó, biển lau sậy phía xa xa như bị chặt đứt bởi một đường đao duy nhất của một vị thần, vô số lau sậy rào rào rơi xuống, đã bị nghiền nát bẩy.

Trên mặt đất xuất hiện một khe rãnh sâu không thấy đáy, khe dài và hẹp, thẳng tắp, cho đến tận tầng nham thạch mới thôi vỡ vụn!

Dư ba của kiếm khí vẫn kéo dài đến hai ba trăm thước, cắt ngang cành của mấy cây gỗ sam, mới ngừng lại.

Một kiếm này, đủ để phá tan đá núi!

Đây là một kiếm với uy lực kiếm khí cao nhất mà Tần Xuyên có thể ngưng tụ được, bởi vì hãn sợ làm Liễu Hàn Yên bị thương, cho nên phải tìm một góc độ thích hợp nhất để xuất chiêu.

Dù vậy, uy lực của một kiếm này khiến chính Tần Xuyên cũng cảm thấy khó tin nổi.

Nên biết rằng, bởi vì thân thể hãn có giới hạn, cho nên vẫn chưa thể phát huy toàn bộ uy lực của chiêu này, có thể nói, theo sự đề thăng của tu vi và tố chất cơ thể của kiếm khách, thì kiếm ý cũng không ngừng tăng theo.

Tần Xuyên không thể tưởng tượng được, nếu một ngày kia mình có thể dễ dàng khống chế kiếm ý ở cảnh giới này, thì sức chiến đấu của mình sẽ mạnh tới cỡ nào!

Mặc dù cảm thấy cả người đau đớn và tê dại, nội tạng như đảo lộn, khí tức trong cơ thể cũng rối loạn, nhưng kết quả này đã tốt hơn nhiều so với suy nghĩ của Tần Xuyên.

Không chết, đã là vô cùng may mắn!

Đương nhiên, nếu lúc này có ai đánh lén hãn, chỉ cần một cây súng lục nhỏ là có thể giết chết hãn, đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao gắng gượng sử dụng kiếm ý quá sức mình, sẽ rơi vào tình thế nguy hiểm.

Tần Xuyên không thêm điều trị thương thế của mình, mà ngẩng lên nhìn chăm chăm vào huy chương Hải Thần...

Lập tức, trái tim hãn như rơi vào hầm băng!

Mặc dù hào quang từ huy chương Hải Thần mờ đi một chút, nhưng vẫn treo lơ lửng ở đó, cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào sắp rơi hoặc ngừng hoạt động.

Tần Xuyên cảm thấy tuyệt vọng, nhìn hơi thở càng lúc càng yếu của vợ, lòng nóng như lửa đốt.

Hắn khó đứng dậy nổi, chỉ có thể cắn răng chịu đựng đau nhức, bò tới bên cạnh Liễu Hàn Yên, hai tay túm lấy huy chương Hải Thần, nhìn chăm chăm vào nó.

-Rốt cuộc mày là cái thứ gì? Mày muốn làm quái gì?!

Huy chương Hải Thần không có phản ứng, vẫn dùng luồng sáng màu lam tác động lên cơ thể của Liễu Hàn Yên.

Nó không hề có một chút thương tổn nào.

Tần Xuyên cố gắng trấn tĩnh lại, suy nghĩ tìm cách nào cứu vãn tình thế.

Đột nhiên, ánh mắt Tần Xuyên khựng lại, hắn vừa nhớ tới một chuyện mà trước kia chưa nghĩ thông suốt.

-Huyết Hoàng công...

Trước kia, Tần Xuyên cho rằng Huyết Hoàng công dựa vào máu để lớn mạnh là có điểm gì đó kỳ quặc, nhưng trong nhất thời, không nghĩ ra được điểm mấu chốt ở đâu.

Lúc này, hắn nhìn huy chương Hải Thần trước mắt, bỗng có một ý niệm, nếu như hắn dùng huy chương Hải Thần làm năng lượng, sử dụng phương pháp luyện khí Huyết Hoàng công để thử hấp thu năng lượng đó, biết đâu có thể có hiệu quả?

Mặc dù trước kia Tần Xuyên có luyện Huyết Hoàng công, theo tâm pháp thì thời gian còn chưa đủ, nhưng cũng nắm rõ phương pháp tu luyện.

Liều mạng thôi!

Tần Xuyên cũng không nghĩ ra được biện pháp nào khác, bèn ngồi xếp bằng, cũng bất chấp mình đang bị xuất huyết trong cơ thể, máu miệng, máu mũi không

ngừng chảy ra, mạnh mẽ bắt đầu vận công theo phương pháp luyện khí của Huyết Hoàng công.

Quả nhiên chân khí bắt đầu có phản ứng kỳ diệu, chân khí trong cơ thể hần nhanh chóng hội tụ ở đan điền, hình thành một vòng nước xoáy...

Khi Tần Xuyên đưa ý thức tới gần huy chương Hải Thần, ánh sáng của nó không ngừng mờ tỏ một cách bất định, tựa như xáo động bất an.

Có tác dụng rồi!

Tần Xuyên vui mừng, cũng không nghĩ mình làm như thế này có phải là tự sát hay không, trước hết cứ hấp thu đã rồi tính sau!

Hần càng vận công, năng lượng màu đen thần bí trong cơ thể hần cũng bắt đầu dung hợp với chân khí của hần ở đan điền.

Tần Xuyên cảm thấy hoang mang, chẳng lẽ năng lượng màu đen đang dâng lên cuồn cuộn kia, cũng là một loại năng lượng có thể bị hần hấp thu? Vậy sau khi hấp thu, sẽ có kết quả như thế nào?

Dường như khi hần sinh ra, trong cơ thể đã có năng lượng màu đen kia, Phó Thanh Y cũng không biết nó là cái gì, nhưng rõ ràng trong thời gian một năm, từ một kẻ vứt đi, kinh mạch của hần đã được sửa chữa, thực lực được khôi phục, là nhờ ở nó.

Tần Xuyên hơi do dự, nhưng thấy cơ thể mình cũng không có phản ứng gì khác lạ, trong đan điền rất khoan khoái, cũng không suy nghĩ nhiều.

Muốn phú quý, phải mạo hiểm, muốn nâng cao tu vi, phải liều mạng sống!

Lúc này, rốt cuộc huy chương Hải Thần ngừng hấp thu từ cơ thể của Liễu Hàn Yên, nó hướng về phía Tần Xuyên, bay tới!

Tần Xuyên vui mừng, mạng sống của Liễu Hàn Yên vẫn có thể cứu được,

phương pháp của mình thành công rồi!

May mà mình biết được phương pháp luyện công kỳ lạ này từ Đường Vi, nếu không hôm nay đành thúc thủ rồi, đây có lẽ là ý trời.

Nhưng sau đó, tình huống lại trở nên nghiêm trọng.

Năng lượng màu xanh lam do huy chương Hải Thần phóng ra, bắt đầu chui vào cơ thể Tần Xuyên, một luồng khí lạnh thấu xương, một năng lượng to lớn như muốn làm hãn đông cứng lại thành một khối băng, khiến Tần Xuyên đau đớn không chịu nổi, phải kêu lên thảm thiết.

-Aaaaaaa...!

Tần Xuyên có cảm giác thân thể của mình bị xâm lấn, như bị người ta chém đứt da thịt, rồi đem bỏ vào phòng đông lạnh, lại dùng búa gỗ mạnh, thật sự là bị dày vò một cách khủng khiếp.

Ngay trước khi luồng năng lượng kia muốn xâm nhập vào tâm mạch của Tần Xuyên, hãn ý thức được, e rằng mình sẽ phải chết trước Liễu Hàn Yên...Chỉ là không biết, chiếc huy chương kia có tiếp tục sát hại cô hay không.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, luồng năng lượng màu đen trong cơ thể Tần Xuyên như bắt đầu có phản ứng, từng đám sương mù màu đen càng lúc càng mạnh mẽ, sau khi thoát ra khỏi cơ thể Tần Xuyên, liền bao phủ cả người hãn.

Như gặp phải việc gì hết sức kinh khủng, sau khi bị luồng năng lượng màu đen kia bao phủ, lập tức huy chương Hải Thần mất đi ánh sáng, càng lúc càng mờ dần, rồi rơi đánh “cạch” trên mặt đất, y như một miếng kim loại nhỏ!

Lúc này Tần Xuyên hầu như đã mất đi ý thức, hãn thực sự quá mệt mỏi, thể xác và tinh thần đều rũ liệt, trong ngoài đều bị thương, mặt tái nhợt, tay chân run rẩy, ngã trên mặt đất.

Trước khi trong mắt tối sầm đi, Tần Xuyên vẫn không thể giải thích được, rốt

cuộc là điều gì xảy ra...

Sau khi hãn hôn mê, luồng khí màu đen bắt đầu trở về cơ thể của hãn.

Một phần năng lượng màu đen hợp nhất với chân khí của hãn, từ từ xoay chuyển, xuyên qua lục phủ ngũ tạng và huyết mạch toàn thân của Tần Xuyên, bắt đầu chữa trị.

Chân khí vốn hỗn loạn, đã bước đầu ổn định lại...

Cùng lúc đó, Liễu Hàn Yên từ từ khôi phục khí sắc, cơ thể cô phát ra ánh sáng màu lam lấp lánh, thậm chí có thể nhìn thấy những đường kinh mạch màu xanh.

Mãi cho đến khi cô từ từ mở mắt ra, ánh sáng đó mới tan vào cơ thể cô, hoàn toàn lắng xuống, lặng yên không một tiếng động...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 320: Chết Hay Là Nằm Mơ

-Phù...

Liễu Hàn Yên cảm thấy dường như hơi thở tức nghẹn trong lồng ngực, sau khi thở mạnh một hơi, ý thức lập tức trở nên rõ ràng một cách khác thường.

Cô chỉ nhớ là sau khi huy chương Hải Thần phản ứng, cô gục vào lòng Tần Xuyên, không thể suy nghĩ được gì nữa, thân thể vô cùng lạnh lẽo.

Lúc đó cô mở to mắt nhìn Tần Xuyên nỗ lực ngăn cản huy chương Hải Thần nhưng thất bại, rồi rút cuộc ngất đi.

Nhưng sao bây giờ lại thấy rất khoan khoái, hơn nữa...hình như Băng Ngưng chân khí trong cơ thể hoàn toàn khác trước.

Liễu Hàn Yên không kịp ngẫm nghĩ kỹ về sự biến đổi khác thường trong cơ thể, ánh mắt chợt khựng lại, bởi cô thấy cách đó không xa, Tần Xuyên nằm trên mặt đất, cả người đầy máu!

Trên mặt, trên quần áo của hắn, rất nhiều máu đã đông lại thành băng, toàn thân bị bao phủ bởi một lớp sương giá lạnh lẽo.

-Tần Xuyên!

Liễu Hàn Yên lao tới bên người hắn, đưa tay run rẩy sờ trước mũi hắn.

Khi nhận ra Tần Xuyên không còn chút hơi thở nào, cô kinh hãi rút tay lại.

-Tần Xuyên...Anh đừng làm em sợ...Anh chưa chết đâu, có phải không?

Liễu Hàn Yên không muốn tin ở mắt mình, cô muốn dùng chân khí kiểm tra tình trạng cơ thể của Tần Xuyên, chữa thương cho hắn, nhưng cô không phải là bác sĩ, cũng không dám làm càn.

Không thể làm gì khác hơn, cô đặt hai tay trước ngực Tần Xuyên cố khôi phục nhịp tim và hơi thở cho hắn.

Nhưng mặc cho cô cố gắng cấp cứu, gào thét gọi tên hắn, Tần Xuyên vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, dường như đã chết rồi.

Cô không đầu hàng, bóp cho miệng Tần Xuyên hé ra, làm hô hấp nhân tạo cho hắn.

Nhưng khi thấy miệng hắn đầy máu, thậm chí còn có máu bầm, lập tức nước mắt cô tuôn ra như đê vỡ, không thể kìm chế được nữa.

Cô không biết đã bao nhiêu năm rồi mình không khóc lóc một cách đau thương như vậy, nước mắt nóng hổi lặng lẽ rơi xuống, hòa tan băng sương trên người Tần Xuyên.

Nhìn thấy băng giá bao phủ cả người Tần Xuyên, theo bản năng, cô đưa mắt nhìn sang bên, quả nhiên trông thấy huy chương Hải Thần đã trở thành một miếng kim loại có vẻ ngoài bình thường, rơi nằm trong đám cỏ dại.

Cho dù không tận mắt nhìn thấy, cô cũng có thể đoán được đại khái, do Tần Xuyên cố đưa huy chương Hải Thần trên người cô đi chỗ khác, rốt cuộc bị trúng chiêu.

Chỉ cần nhìn màu máu đỏ tươi trong miệng hắn, cô biết hắn đã chịu nhiều đau đớn mới cứu được cô.

Vừa nghĩ tới đó, trong lòng Liễu Hàn Yên càng đau xót, cũng bất chấp miệng mồm hắn đầy những máu, liền cúi xuống kề môi vào miệng hắn, làm hô hấp nhân tạo.

Qua một hồi lâu, Tần Xuyên vẫn không tỉnh lại, nhưng mặt mũi Liễu Hàn Yên đã dính đầy máu hòa với nước mắt.

Biết thời gian đã qua rất lâu, Liễu Hàn Yên dừng động tác, nhẹ nhàng lau khuôn mặt máu me của Tần Xuyên.

Cô ngẩn ngơ ngăm nhìn khuôn mặt bình thản hiem thấy như đang ngủ của Tần Xuyên, như muốn thỏa niềm thương tiếc.

-Sao anh lại ngốc như vậy...Đã bảo anh đừng quan tâm em...Em đối xử tệ với anh như vậy, hung dữ với anh như vậy...sao anh còn theo em làm cái gì...

Liễu Hàn Yên lẩm bẫm, ánh mắt hàm chứa nỗi đau đớn và hối hận:

-Em không nên đồng ý để anh bảo vệ em, người đáng chết vốn là em, hoàn toàn không liên quan đến anh...

-Tại sao ông trời lại ác như vậy, lẽ ra mười lăm năm trước em nên chết đi...Tại sao mười lăm năm sau, anh lại phải chết thay em...Anh bảo từ nay về sau em sẽ phải sống như thế nào đây...

Hai tay nắm chặt trước ngực, bộ quân phục dính đầy máu, cả người rũ xuống, Liễu Hàn Yên có cảm giác trái tim của mình tan nát.

Biết bao kỷ niệm đau đớn, biết bao đêm chìm trong ác mộng, dòng suy nghĩ dâng trào như thủy triều lên, khiến tinh thần cô như muốn sụp đổ.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên trong cổ họng Tần Xuyên phát ra một tiếng thở nặng nhọc...

-Hu...

Mặc dù âm thanh rất nhỏ, nhưng Liễu Hàn Yên vẫn nghe được.

Cô liền nín khóc, vội vàng cúi xuống nâng Tần Xuyên lên.

-Tần Xuyên! Tần Xuyên!

Trong lúc cô kêu to, Tần Xuyên hít vào một hơi thật dài, rồi từ từ mở mắt ra.

Lúc này, cơ thể Tần Xuyên đã tự khôi phục được tương đối.

Nhờ có Liễu Hàn Yên hô hấp nhân tạo, máu bầm nghẹn ở cổ họng của hắn đã được thông suốt, không khí tràn vào phổi, giúp hắn sống lại.

Nhưng Liễu Hàn Yên không biết điều đó, cô chỉ cảm thấy hắn tỉnh lại được là nhờ “kỳ tích” xảy ra.

Lúc Tần Xuyên mở mắt ra, liền thấy khuôn mặt giàn giụa nước mắt nhưng sáng ngời vì mừng rỡ của vợ.

Hắn ngơ ngẩn nhếch miệng cười:

-Bà xã...Anh chết rồi hay anh đang nằm mơ?

Liễu Hàn Yên lắc đầu:

-Anh không chết, cũng không nằm mơ, anh sống lại rồi!

-Không có lẽ...khi anh còn sống, chưa từng thấy em cười như vậy...

Trong đầu Tần Xuyên mờ mịt, cả một thời gian dài thiếu dưỡng khí, khó có thể khôi phục nhanh chóng, giọng hắn phát âm hơi đót.

Liễu Hàn Yên ngăm nhìn chàng trai cực kỳ suy yếu, nghe hắn nói như vậy, trong lòng càng chua xót.

Trong lúc cô định nói điều gì đó, Tần Xuyên không gượng nổi nữa, liền gục đầu xuống, thiếp đi.

Tuy thân thể đã hồi phục, nhưng tinh khí thần của hắn tiêu hao rất lớn, hắn cần nghỉ ngơi lâu hơn.

Liễu Hàn Yên gắng sức ôm hãn, đặt đầu hãn dựa vào ngực mình, sau khi cảm nhận được tiếng tim hãn đập, liền lau nước mắt, trở lại dáng vẻ thanh tao nhưng lạnh lùng trước đó.

Cô xốc Tần Xuyên lên lưng, nhật huy chương Hải Thần lên, rồi đi từng một về phía tiệm rượu.

Một cô gái công một chàng trai cả người đầy máu, đi qua những bụi cỏ và lùm cây hoang vu.

Mấy tiếng đồng hồ sau.

Liễu Hàn Yên lái xe một mình đưa Tần Xuyên đến bệnh viện điều trị, rồi mới quay về quân bộ, giao huy chương Hải Thần cho Long Hải Hiên.

Cô kể lại ngắn gọn sự việc xảy ra cho người của quân bộ nghe, biết trong đơn vị có nội gian, tất cả mọi người đều toát mồ hôi lạnh, hơi xấu hổ.

Suy cho cùng, nếu huy chương Hải Thần bị mất ở trong quân đội Hoa Hạ bởi nội gian, thì sẽ rất mất mặt trước ngoại quốc.

Mà những cấp trên đề bạt Trương Hạo Dương đương nhiên đều có trách nhiệm trong vụ này, cho nên cũng không ai dám khơi lại sai lầm của Liễu Hàn Yên nữa.

Liễu Hàn Yên cũng không nói về Tần Xuyên. Mặc dù người của quân đội cảm thấy hơi kỳ quặc, nhưng đối với vị nữ tướng lĩnh còn trẻ vừa lập công lớn này, Ban An ninh và quân đội cũng không dám hỏi nhiều, chỉ bày tỏ sự ghi công, sau này sẽ khen thưởng.

Nhưng Liễu Hàn Yên không nhận công lao, lấy lý do bản thân thất trách, từ chối sự khen thưởng, đồng thời giao chức vụ tổng chỉ huy công tác bảo vệ an ninh cho một tướng lĩnh khác.

Người của quân đội cảm thấy thắc mắc, nhưng còn bận phải đi điều tra thẩm

vấn, cho nên cũng không dây dưa.

Liễu Hàn Yên quay lại bệnh viện, ngồi trong phòng bệnh, chờ Tần Xuyên tỉnh lại.

Bệnh viện đã kiểm tra nhưng không tìm thấy vết thương trên người Tần Xuyên, chỉ thấy cơ thể hắn rất suy yếu, cho nên tưởng hắn bị bệnh, Liễu Hàn Yên ở lại chăm sóc cho chồng, là lẽ đương nhiên.

Trong mắt người ngoài, một thiếu gia vô dụng của nhà họ Tần, không đáng để họ phải mất công đi điều tra.

...

Lúc sẩm tối, mặt trời đã ngả về tây.

Nơi trực thăng rơi, sau khi được quân đội lục soát và dọn dẹp, đã trở lại yên tĩnh.

Lúc này, có một cặp nam nữ người da trắng phương tây, đi tới khu vực này.

Người nam mặc sơ mi trắng, quần tây, tóc vàng, mắt xanh, thoạt nhìn trên dưới bốn mươi, dáng vẻ như một thân sĩ trí thức.

Người phụ nữ mặc một chiếc áo ngắn tay bó sát người và váy ngắn ôm sát hông, cực kỳ nóng bỏng, đeo một đôi kính râm lớn, trông rất mốt.

Nhưng nếu nhìn kỹ, cổ đại phía trước cơ thể người phụ nữ này không thể đựng tới hai chân của cô, tất cả đều bị một luồng khí đẩy dạt ra.

Hiển nhiên chân khí của người phụ nữ này không tầm thường, trong lúc bước đi mới có thể khiến cổ đại không quất vào đôi chân thon dài trắng muốt.

-Saifandi, hình như chúng ta tới chậm rồi, ở đây không có bất cứ thứ gì, ngoại trừ mùi lửa cháy...

Người phụ nữ gọi cảm nói.

Người đàn ông đưa mắt nhìn quanh:

-Như thế này không phải càng rất tốt sao? Fiona, ít nhất ở đây tạm thời không có muỗi, loài vật mà cô rất ghét.

-Chúng ta tới đây là để tìm manh mối về huy chương Hải Thần, nếu tránh muỗi, tôi đã tới spa trong khách sạn Hilton mà nghỉ ngơi rồi!

Fiona nhún vai.

Hai người dùng một loại tiếng Hán tiêu chuẩn theo giọng Đức, đầy phong vị cổ kính.

Đúng lúc này, khước mắt Fiona liếc ngang, như chạm phải cái gì, khuôn mặt hết sức sừng sốt, vội chạy tới.

-Mau tới đó!

Saifandi theo sát phía sau, hai người chạy về phía đó, đó là một vùng lau sậy bị tàn phá tả tơi.

-Sao vậy?

Saifandi hỏi.

Fiona chỉ chỉ đám lau sậy kia:

-Anh nhìn đám lau sậy kia đi...

Saifandi chăm chú quan sát một lát, trong thoáng chốc vẻ mặt trở nên ngưng trọng, không nói một lời, liền chạy vào trong đám lau sậy.

Giữa đám lau sậy, có một cái rãnh dài gần trăm mét, giống như một cái miệng khổng lồ trên mặt đất, sâu đến tận lớp nham thạch cứng rắn.

Hai người có bản lĩnh hơn người, cho nên mới phát hiện được sự bất thường trong đám lau sậy, trong khi đám binh sĩ đến thu dọn trước đó, chỉ nghĩ đây là dấu vết của một trận đánh nhau, cũng không nghiên cứu kỹ, càng không vào trong đám lau sậy để tìm manh mối.

-Vết nứt trong đám lau sậy này, là do...

Giọng Saifandi hơi run run.

Fiona cũng hít vào một hơi không khí lạnh, yên lặng móc trong túi ra một chiếc điện thoại di động, quay lại cảnh tượng trước mắt.

Điện thoại di động của cô ta rất đặc biệt, toàn thân đen kịt, mặt trái in một đóa hoa tu – líp trang nhã, chỉ khi khúc xạ mới thấy rõ, hết sức tinh xảo.

-Saifandi, anh cảm thấy...đây là ai làm?

Fiona lấy lại bình tĩnh, hỏi.

Saifandi phân tích:

-Vết nứt rất mới, độ ẩm còn cao, cho thấy nó mới xuất hiện ngày hôm nay. Rất có thể đây là do người của quân đội Hoa Hạ gây ra, trong lúc tranh đoạt huy chương Hải Thần.

-Sức mạnh gì mà có thể gây ra sự phá hoại như vậy?

Fiona phân vân nhíu mày.

Saifandi cười khố:

-Tôi chỉ có thể xác định được một điều, người dưới trình độ tông sư, không thể thực hiện hành động vĩ đại này.

Fiona thở dài, cười nói:

-Xem ra, nhiệm vụ của chúng ta phải sớm kết thúc. Tôi cũng không ngờ, trong lúc điều tra, lại bị một tông sư nhúng tay vào.

-Chết tiệt thật, người Hoa Hạ rất狡 hoạt, bọn họ phao tin trong quân đội không có tông sư! Đột nhiên lại xuất hiện một người như vậy! Chúng ta phải quay về báo cáo chuyện này với Ulysses đại nhân.

Fiona thở hển hển lắc đầu, xoay người bước đi, Saifandi cũng lắc đầu một cách bất đắc dĩ, theo cô ta rời khỏi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 321: Trở Mặt Vô Tình

Trong phòng VIP của bệnh viện, dưới ánh đèn trắng tĩnh lặng, Tần Xuyên nằm yên lặng trên giường.

Đã vào đêm, cánh cửa phòng mở ra, Chu Phương Ngữ mặc áo khoác trắng, cô bưng một khay đồ ăn, trên đó là những món ăn đủ dinh dưỡng đơn giản của bệnh viện.

Mấy chuyện đưa cơm lật vạt này, mấy y tá bình thường làm là được, nhưng Liễu Hàn Yên quá đặc biệt, y tá bình thường cũng không dám tới gần, Chu Phương Ngữ lại quen biết với Tần Xuyên, nên viện trưởng đặc biệt giao việc này cho Chu Phương Ngữ phụ trách.

Chu Phương Ngữ cảm thấy đúng là chuyện bé xé ra to, nhưng không biết trong lòng nghĩ gì, cũng đồng ý.

Lúc này, nhìn vị trí bên cạnh giường bệnh, một nữ tướng quân nhan sắc tuyệt đẹp, sống lưng thẳng tắp, Chu Phương Ngữ khẽ thở dài một hơi.

Dù cô mặc quân trang, dù cô có lai lịch hiển hách, nhưng cuối cùng, cô vẫn là một người phụ nữ bình thường lo lắng khi chồng bệnh.

Nghĩ đến đây, tâm tình Chu Phương Ngữ lại thấy tâm tình bình thản, cảm thấy nói chuyện với Liễu Hàn Yên không phải là gánh nặng nữa.

-Liễu... Liễu tiểu thư, cô vẫn chưa ăn cơm tối, tôi đem đến cho cô.

Chu Phương Ngữ cười dịu dàng bước đến, đem khay đồ ăn đặt sang một bên.

Liều Hàn Yên lạnh nhạt nhìn cô, lễ phép nói một câu “Cảm ơn”.

Có điều, cô cũng chẳng có tâm tình mà ăn.

-A... rất nhiều người không thích đồ ăn bệnh viện, đúng là mùi vị không được ngon lắm...

Chu Phương Ngữ định khuyên một câu.

-Tôi không kén ăn.

Liều Hàn Yên trực tiếp trả lời:

-Chỉ không muốn ăn thôi.

Chu Phương Ngữ im lặng, mấp máy môi, cô đã hiểu thế nào gọi là “khó nói chuyện”.

Nhìn Tần Xuyên nằm trên giường, Chu Phương Ngữ đổi chủ đề:

-Cô yên tâm đi. Sau khi kiểm tra tất cả các chức năng cơ thể của Tần Xuyên đều rất bình thường, chỉ mệt mỏi quá độ, suy nhược tinh thần, có lẽ tối nay sẽ tỉnh lại.

-Ừ.

Liều Hàn Yên trả lời, không nói gì khác.

-Sao anh ấy lại bệnh? Sao lại đột nhiên thay đổi như vậy?

Chu Phương Ngữ biết Tần Xuyên nằm viện chỉ chưa đầy mấy phút, nên cũng không hiểu rõ tình hình lắm.

Trong mắt cô, Tần Xuyên y thuật cao, lại có cổ võ, không thể nào mắc mấy loại bệnh này.

Liễu Hàn Yên im lặng, cô cảm thấy trả lời câu hỏi này quá dài, hơn nữa còn dính đến quá nhiều bí mật và vấn đề riêng tư, mà cô lại không muốn lừa người khác, cho nên, lựa chọn trầm mặc không nói.

Chu Phương Ngữ trong lòng tuy không thoải mái, nhưng cũng ngại quấy rầy tiếp, đành im lặng rời khỏi phòng bệnh.

Nhìn người đàn ông trên giường, trong đôi mắt của nữ bác sĩ hiện lên sắc thái u oán.

Có một người vợ xinh đẹp như tiên yêu thương hẳn, lại còn trêu chọc phụ nữ xung quanh, khiến các cô ấy điên loạn vì hắn, tên này đúng là quá thất đức... Chu Phương Ngữ thầm nghĩ.

Nửa đêm, có một cú điện thoại gọi đến di động của Liễu Hàn Yên.

Liễu Hàn Yên liếc nhìn, là cha Liễu Trung Nguyên gọi đến, đành phải nghe máy.

-Ba.

-Hừ!

Trong giọng nói của Liễu Trung Nguyên mang theo sự tức giận,

-Trong đầu con đang nghĩ gì vậy! Sao lại từ chối lãnh công lao?!

Liễu Hàn Yên đáp:

-Vì... con không có công.

Cô nhìn Tần Xuyên trên giường, rất muốn nói, thật ra đây đều là công lao của Tần Xuyên, là công lao của thiếu gia phế vật trong mắt người ngoài...

Không chỉ thế, kẻ đột nhập vào kho quân cảng đã bị hắn đánh chết, Atula do

hắn đánh bại, cha con Iga cũng đều do hắn giết...

Nhưng, cô không thể nói ra, không phải chỉ vì Tần Xuyên không cho cô nói, mà vì những tin tức này, sẽ mang đến cho Tần Xuyên rất nhiều phiền phức, tạo ra nhiều cơn sóng dữ.

-Cho dù trong việc bảo vệ an toàn con có thiếu sót, nhưng đã khen thưởng thì con cứ nhận đi, còn lại Liễu gia tự dọn dẹp cho! Đúng là ngu ngốc!

Ba hỏi con lần nữa, vì sao từ bỏ quyền chỉ huy công tác bảo vệ lần này?! Con có biết đây là cơ hội rất tốt để con nâng cao kinh nghiệm lý lịch không! Và nó cũng sẽ là thời cơ tốt để tiếp cận và tìm hiểu bảo vật kia!?

Đừng nói với ba, là con muốn đi chăm sóc Tần Xuyên kia, báo cáo kiểm tra sức khỏe của nó ba đã xem rồi, hoàn toàn không có vấn đề gì! người của Tần gia không ai đến chăm sóc, con đến đó làm quái gì!?

Liễu Trung Nguyên giận không có chỗ trút, nếu không phải ban ngày ông bận duyệt binh, thì ông hận không thể lập tức bay ngay đến thành phố Đông Hoa để dạy dỗ đứa con gái lớn này một trận.

Liễu Hàn Yên cắn môi, yên lặng một lát, hít sâu một hơi...

-Bởi vì... anh ấy là chồng con.

Liễu Trung Nguyên ở đầu kia điện thoại dường như không ngờ con gái sẽ trả lời như vậy, cứng ngắc một lúc lâu.

Cuối cùng, Liễu Trung Nguyên khẽ hừ một tiếng,

-Hôm nay muộn rồi, tháng sau con về lại Bắc Kinh, ba mới dạy dỗ con lần nữa!

Nói xong, cúp điện thoại.

Tuy rằng đã gác máy, nhưng Liễu Hàn Yên vẫn nói câu “Tạm biệt ba”.

Trong phòng bệnh lại một lần nữa khôi phục sự yên lặng, ngoại trừ tiếng côn trùng thỉnh thoảng kêu ngoài cửa sổ thì không còn gì khác.

Mãi cho đến hai giờ sáng, Tần Xuyên trên giường cuối cùng cũng giật giật bờ môi khô khốc, mở mắt ra.

Tần Xuyên như mới mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ, hắn hình như nhìn thấy vợ mình vừa khóc lại vừa cười, sau đó hắn cảm thấy hình như giấc mơ này không tệ, dù sao mơ cũng trái với sự thật.

Nhìn thấy mình đang ở bệnh viện, Tần Xuyên biết là mình đã sống, sau đó lắc đầu, nhìn thấy người phụ nữ ngồi bên cạnh.

Khuôn mặt Liễu Hàn Yên rất bình tĩnh, có điều khóe môi hơi nở nụ cười.

-Anh tỉnh rồi...

Tần Xuyên cảm thấy cơ thể không vấn đề gì, từ từ chống người ngồi dậy, cười hỏi:

-Vợ, em không sao chứ? Cái Huy chương Hải Thần gì đó không làm gì em chứ?

Liễu Hàn Yên khẽ gật đầu, trong mắt có ánh sáng lấp lánh:

-Em đã trả lại nó cho Bộ an ninh rồi.

-Vậ à...

Tần Xuyên bĩu môi, cảm thấy đáng tiếc, hắn nhớ rõ trước khi hôn mê, mình đã thử được năng lượng gì đó từ trong Huy chương Hải Thần, năng lượng đó to lớn dị thường, mặc dù tương đối nguy hiểm, nhưng hắn có thể đoán ra, thứ này thực sự có ẩn chứa uy lực cường đại.

Nếu có thể chiếm được, nghiên cứu cẩn thận, không chừng có thể có được thu hoạch khác.

-Đúng rồi, vợ, hình như anh thấy em ôm anh khóc hu hu, trên mặt còn rất nhiều máu nữa, có thật vậy không?

Tần Xuyên quả thực không nhớ rõ, lúc hẩn tỉnh lại, mọi thứ rất mơ hồ.

Liễu Hàn Yên mặc không biểu tình, hỏi lại:

-Anh cảm thấy có thật không?

-Hì hì... em đừng giận, anh cũng nghĩ là mình nằm mơ, đùa thôi mà.

Tần Xuyên khoát tay.

Đang nói chuyện, Tần Xuyên đánh giá Liễu Hàn Yên, ồ lên một tiếng.

-Vợ, chân khí của em hình như mạnh hơn rồi, hình như Huy chương Hải Thần kia đã làm thay đổi cơ thể em! Em có cảm thấy tu vi của mình thăng tiến không?

Liễu Hàn Yên gật gật đầu, cô cũng cảm nhận được,

-Đúng vậy.

-Haha, không ngờ anh mày mò tìm cách cứu em thử, vậy mà thành công thật, Tiểu Yên Yên, có phải em cảm động lắm không? Cho nên mới ngồi bên giường của anh chờ anh tỉnh lại?

Tâm tình của Tần Xuyên khá tốt, dù sao Liễu Hàn Yên cũng tình nguyện ngồi bên giường bệnh với hẩn, điều này chứng tỏ quan hệ giữa hai người có tiến bộ rồi!

Liễu Hàn Yên ánh mắt buồn bã,

-Anh có từng nghĩ, anh làm lung tung như vậy có thể sẽ chết không?

-Cái này mà nghĩ cái gì, anh cũng đâu thể trơ mắt nhìn em chết được chứ.

Tần Xuyên cười nói.

Liễu Hàn Yên đột nhiên đứng dậy, xoay người về hướng khác, quay lưng về phía Tần Xuyên.

Cô không muốn để người đàn ông này thấy, trong mắt mình đã lấp lánh nước mắt.

Sau khi khôi phục lại bình tĩnh, Liễu Hàn Yên lạnh lùng nói:

-Anh đúng là ngu xuẩn...

-A?

Tần Xuyên sững sờ, không hiểu vì sao không khí đột nhiên thay đổi rồi.

-Tôi kết hôn với anh, chỉ vì hoàn thành sứ mạng gia tộc, tôi căn bản không hề thích anh, cho dù anh có cứu tôi, tôi cũng chẳng cảm kích gì lắm... vì tôi không nhờ anh cứu tôi.

Sở dĩ tôi ở đây chờ anh tỉnh lại, là vì cha tôi muốn tôi diễn một vở kịch cho Tần gia nhà anh xem, giờ vở diễn “người vợ tốt” đã kết thúc, tôi còn có quân vụ, đi trước đây.

Nói xong, Liễu Hàn Yên bước đến trước cửa, mở cửa, trước khi đi, còn quăng lại một câu:

-Chuyện về Huy chương Hải Thần, không được phép tiết lộ, nếu xảy ra chuyện, liên lụy đến tôi, đừng trách tôi trở mặt.

Cửa nặng nề đóng lại, trong phòng chỉ còn mình Tần Xuyên, thần sắc hoang

mang, lẻ loi trờ trọi ngời đó.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 322: Thay Đổi Sách Lược

Liễu Hàn Yên rời đi gần 10 phút, Tần Xuyên mới hồi phục tinh thần khỏi tình trạng ngây ra như phỗng.

Sắc mặt hần lạnh lùng, ánh mắt vô thần, nhìn xung quanh, cảm thấy cổ họng khô khốc.

Nhìn bên cạnh thấy có một mâm thức ăn chưa ai ăn, không nói gì cầm sang, mở chai nước trên khay, uống ừng ực hết chai.

Sau đó cầm quả táo cắn từng miếng, ăn xong lại cầm chén cháo lên, bắt đầu ăn như hổ đói...

Cho đến khi ăn hết tất cả mọi thứ, kể cả gói dưa muối, Tần Xuyên mới thở dài một hơi, cảm giác tâm trạng của mình đã ổn định.

Gãi đầu, suy nghĩ, dù sao tính cô ấy vốn vậy, mình làm chồng cô ấy chỉ cần không thẹn với lương tâm là được rồi.

Tần Xuyên nhéo mặt mình, nở nụ cười, gật đầu mạnh.

Không tiếp tục nghĩ về vấn đề vợ chồng nữa, Tần Xuyên vui đầu nghĩ về việc tu luyện của bản thân.

Hần nhớ rõ, mình đã sử dụng thành công pháp môn luyện khí trong Huyết Hoàng Công, hình thành một vòng xoáy đặc biệt trong đan điền, đem chân khí dung hợp với năng lượng đen trong cơ thể.

Hiện tại cơ thể của hắn đã khôi phục, cuối cùng đã có thể bắt đầu thử phương

pháp tu luyện mới nhất của mình.

Tần Xuyên có dự cảm, hẳn có thể tìm được một con đường tu luyện “tiên tiến” hơn.

Cả đêm kế tiếp, Tần Xuyên đều luyện công, tạo hình cho môn pháp luyện khí này, đem nó phối hợp với bí quyết Thanh Liên cửu phẩm, hỗ trợ lẫn nhau.

Thời gian dần trôi, cuối cùng Tần Xuyên cũng nắm được bí quyết, khiến chân khí và năng lượng màu đen của mình, bắt đầu giao hòa với nhau từng chút từng chút một.

Hắn phát hiện, năng lượng màu đen trong cơ thể mình như một nguồn năng lượng không đáy, không biết từ đâu chui ra, nhưng không thể nào dung hợp hết được.

Mãi cho đến hừng đông, lúc Tần Xuyên mở mắt ra, quả thực không thể tin được—mình, đột phá!?

Từ Băng Liên Ngũ phẩm, thăng lên Băng Liên Lục phẩm!

Thực lực từ Tiên Thiên trung cấp, đã bước thẳng vào cảnh giới Tiên Thiên cao cấp!

Hắn bây giờ, chỉ thiếu một cấp nữa, là có thể bước vào cảnh giới Thanh Liên!

Vì mình dung hợp một phần sức mạnh màu đen, nên mới có bước nhảy vọt khổng lồ này!

Đương nhiên, cũng có một nguyên nhân, là bản thân Tần Xuyên kiên trì luyện công, hơn nữa hẳn đã hết lần này đến lần khác khiêu chiến giới hạn bản thân.

Nhưng không thể nghi ngờ là, năng lượng màu đen kia đã giúp hắn rất nhiều!

Tiên Thiên cao cấp, nghĩa là Tần Xuyên có thể nâng cao uy lực kiếm ý, nghĩa là, dưới Tông Sư, gần như không có địch thủ!

Tim Tần Xuyên đập mạnh, xem ra Huyết Hoàng Công là một môn “Thần công”! nếu không nhờ pháp môn luyện khí trong này, e là mình phải tốn ít nhất hai ba năm nữa mới có thể bước vào Tiên Thiên cao cấp!

Nhưng hôm nay, cảnh giới Tiên Thiên đã hoàn toàn không đủ thỏa mãn hãn nữa rồi!

Tiếp theo, chỉ cần hãn bước vào cảnh giới Thanh Liên, là có thể đạt tới thực lực Tông Sư, đương nhiên, về mặt cảnh giới cũng cần phải theo kịp mới được.

Nhưng phàm là Tông Sư, cho dù là ở lĩnh vực nào, bất kể quyền cước công phu hay đao kiếm binh khí, đều đạt đến một cảnh giới.

Nhưng, cái Tần Xuyên không thiếu nhất chính là cảnh giới! Hãn chỉ cần có một tu vi nhất định, là có thể lập tức thăng lên Tông Sư!

Nghĩ đến điều này, Tần Xuyên quả thực muốn cười ra nước mắt, giấc mơ vô địch thiên hạ của mình, hình như cũng không khó thực hiện!

Cái hãn cần, chỉ là thời gian! Thời gian!

Tiên Thiên Cao cấp cách Tông Sư một cái hào cực rộng, nhanh thì một năm, chậm thì ba đến năm năm, cái này Tần Xuyên cũng không thể nói chính xác, nhưng so với những cổ võ giả khác, mình đã nhanh như thiểm điện rồi! Hoàn toàn bất chấp đạo lý rồi!

Một bụng tức bị Liễu Hàn Yên chọc hồi tối, lúc này đã tan thành mây khói, Tần Xuyên ngồi ở trên giường, cười ngậy ngô một hồi lâu, vội vàng bước xuống đi vào nhà vệ sinh, thay quần áo, chạy ra khỏi phòng bệnh.

Quần áo bao gồm di động, đồ tùy thân, đều được đặt sẵn ở đằng kia cho hãn, cũng rất tiện lợi.

Sau khi thăng lên Tiên Thiên cao cấp, không biết có phải vì chân khí trở nên mạnh mẽ hay không, mà cơ thể mình thật sự cũng đã mạnh hơn một chút, Tần Xuyên phát hiện, thính lực, khứu giác, thị lực của mình đều trở nên vô cùng nhạy cảm.

Từ xa đã có thể nghe thấy vài tiếng người nói chuyện, ngửi thấy mùi vài người, điều này khiến Tần Xuyên chưa thể thích ứng được ngay.

Đột nhiên, điện thoại vang lên, Tần Xuyên nhìn qua, là Tần Cầm gọi đến.

-Anh!

Tần Cầm ngọt ngào gọi, dường như tâm tình rất tốt,

-Anh đến trường chưa?

Tần Xuyên gãi gãi đầu,

-Không, sao vậy?

-Ôi trời, anh toàn bỏ học, anh quên rồi à, hôm nay thi đấy!

Tần Xuyên đột nhiên nhớ ra, đúng là có chuyện này, nhưng hẳn đột nhiên phát hiện, hình như mình đã chẳng cần thiết phải tham gia thi thố, kiếm văn bằng gì đó.

Trước kia là vì, mình không thể nào chắc chắn, phải mất bao lâu mới có thể vô địch thiên hạ, nhưng bây giờ, có lẽ mình chẳng cần tốn bao nhiêu năm nữa, là có cơ hội thăng lên Tông Sư rồi.

Mình đạt đến cảnh giới Tông Sư rồi, đám người Tần gia cũng không dám không nói chân tướng với mình!

Hắn cảm thấy, việc cấp bách bây giờ, là đem những gì mình phát hiện nói cho

Đường Vi, để cô ấy cũng sớm gặt hái được lợi ích!

-Cầm Nhi, anh lười học lắm, chẳng đi nữa!

-A?

Tần Cầm vô cùng nghi hoặc,

-Anh, không phải anh nói muốn tham gia thi văn sao? Sao đột nhiên lại không muốn học nữa?

-Anh đổi ý rồi, nói chung là không học nữa, nhưng em yên tâm, ở trường có ai dám bắt nạt em, em cứ nói với anh

Tần Xuyên nói.

Tần Cầm dờ khóc dờ cười,

-Ôi trời, em không thèm nói chuyện với anh nữa, dù sao anh cũng là trưởng bối của em. Nhưng mà anh nên đến trường một chuyến đi, ba em tìm anh đó!

Chú ba Tần Mạnh tìm mình? Tần Xuyên buồn bực, nhưng vẫn đồng ý đến đó.

Vào trường Đại học Đông Hoa, Tần Xuyên không vào phòng thi, mà đi thẳng đến một đình nhỏ yên tĩnh trong trường, gặp Tần Mạnh.

Tần Mạnh mặc áo sơ mi hoa, quần lửng, trông rất thoải mái, không hề giống Tam gia Tần gia.

Ông đưa cho Tần Xuyên một cái túi màu đỏ, bộ mặt tươi cười,

-Cho cháu, là quà cảm ơn của chú ba.

-Quà cảm ơn?

Tần Xuyên mở túi ra xem, quả nhiên đúng như những gì hẳn người thấy, là một cây nhân sâm núi Trường Bạch, Tần Xuyên người mù là biết đây là hàng quý ba trăm năm trở lên, chẳng trách Tần Mãnh lại đích thân đem đến.

-May mà có phương thuốc của cháu, giờ Cầm Nhi khí sắc tốt hơn trước rất nhiều, người cũng có tinh thần hơn, không cần uống thuốc hàng ngày nữa, trên mặt nó luôn nở nụ cười, chú thật sự cảm ơn cháu.

Tần Mãnh cảm khái vỗ vỗ bả vai Tần Xuyên, rất thoả mãn.

Tần Xuyên mỉm cười,

-Hóa ra là việc này, cháu nói rồi mà, uống thuốc của cháu, chỉ cần Cầm Nhi không hoạt động mạnh, thì chẳng khác nào người bình thường!

Giờ hẳn đang suy nghĩ, khi nào trở thành Tông Sư rồi, thi triển Liên Hoa Thần Châm, thử xem có thể chữa được bệnh cho Tần Cầm không.

Vẻ mặt Tần Mãnh vô cùng vui mừng, lập tức hỏi:

-Chú nghe Cầm Nhi nói, cháu không muốn đi thi? Cháu không thi văn nữa à?

-Không thi nữa, vốn cháu cũng chẳng hứng thú lắm.

Tần Xuyên khoát khoát tay.

-Vì sao?

-Không thi là không thi, dù sao cháu cũng có lý do riêng.

Tần Xuyên nói.

Tần Mãnh lắc đầu, thở dài:

-Tính tình cháu, đúng là giống ba cháu hồi trẻ như đúc, thôi, cháu đã tìm lại niềm vui cho Cầm Nhi, dù cháu lựa chọn thế nào, chú ba cũng đứng về phía

cháu!

Tần Xuyên vẻ mặt nghi hoặc, có chút buồn bực hỏi thăm:

-Cái đó... chú ba, cháu nghe nói, Cầm Nhi không phải con gái ruột của chú, nhưng sao cháu cảm thấy, chú đối xử với cô bé còn tốt hơn cả hai thằng nhóc Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt vậy?

Tần Mãnh cười mỉm nói:

-Thằng nhóc xấu xa, thực ra cháu muốn hỏi từ lâu rồi đúng không?

Tần Xuyên da mặt dày nhếch miệng cười, gật gật đầu.

-Thực ra... cũng chẳng phải bí mật gì,

Tần Mãnh bước hai bước, tiến vào bên cột đình, vịn nhẹ, nhớ lại chuyện xưa nói:

-Mẹ đẻ của Cầm Nhi... là mối tình đầu của chú, cũng là người phụ nữ chú yêu nhất đời này...

Hóa ra, năm đó Tần Mãnh và người phụ nữ kia là bạn học đại học, đáng tiếc cô gái kia là con gái nhà bình thường, Tần Hán không cho phép bọn họ kết hôn.

Cô gái kia cũng là người cứng cỏi, bị mấy hạ nhân mà Tần Hán phái đến đối xử rất khắc nghiệt thậm chí bị người đời khinh bạc, nhưng vẫn lẳng lặng chịu đựng, không phàn nàn trước mặt Tần Mãnh.

Qua mấy năm cực khổ, Tần Mãnh một lòng muốn ở cạnh cô gái kia, thậm chí còn định rời khỏi gia tộc!

Nhưng vào thời khắc mấu chốt, cô ấy lại thay đổi ý định, yêu người đàn ông khác, không lâu sau thì kết hôn.

Tần Mãnh nản lòng thoái chí, suýt chút nữa là giết đến nhà người kia, để hỏi rõ một câu, nhưng lại bị Tần Hán ngăn cấm.

Ông cảm thấy người phụ nữ kia đã phản bội ông, nên cũng lấy vợ, sinh ra hai con trai.

Không ngờ, vài năm sau, truyền đến tin dữ, người phụ nữ kia bệnh qua đời, cô ấy một mình dẫn theo con gái, còn chồng thì đã ly dị từ lâu.

Trước kia thực ra cô không hề thích người đàn ông kia, nhưng vì không muốn liên lụy đến Tần Mãnh, cho nên mới lấy ông ta.

-... Sau khi chú biết cô ấy qua đời, Cầm Nhi sẽ bị đưa vào cô nhi viện, nên đã đưa Cầm Nhi về Tần gia, chăm sóc nó như con gái, có điều không ngờ là, sức khỏe của nó càng lúc càng yếu, suýt âm dương cách biệt mấy lần.

Ba chú, cũng áy náy với mẹ của Cầm Nhi, cho nên cũng rất yêu thương Cầm Nhi.

Tuy nó không phải con ruột của chú, nhưng nó đã phải chịu nhiều thiệt thòi vì chú, nên chú sẽ đối xử với nó tốt hơn con ruột mình, đây là lời thề của chú trước mộ mẹ nó.

Dù Tần Mãnh bề ngoài tục tằn, nhưng kể xong câu chuyện này, khóe mắt hơi ươn ướt.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 323: Dựa Vào Cái Gì Mà Phải Giúp Cậu

Tần Xuyên nghe xong cũng vô cùng cảm khái, kỳ thực con người khi già rồi, tim cũng sẽ mềm đi, e là nhìn thấy Tần Cầm lớn lên từng ngày, mấy người già như Tần Hán, cũng đều hối hận vì sao lúc đầu lại không chấp nhận mẹ đẻ của Tần Cầm.

-Thực ra, cũng phải trách bản thân chú, nếu lúc đầu chú đủ tỉnh táo đứng trên góc độ khác suy nghĩ, nghĩ thay cho mẹ Cầm Nhi, thì sẽ hiểu, vì sao cô ấy lại muốn lấy người khác.

Nói trắng ra, lúc đó còn trẻ lỗ mãng, nên đã làm sai nhiều việc, cũng không biết và không hiểu phụ nữ, giờ nghĩ lại, là do chú có quá nhiều sai lầm, nên đã bỏ lỡ cô ấy.

Tần Mạnh lắc đầu.

Tần Xuyên nghĩ, không kìm được hỏi:

-Chú ba... Chú có từng nghĩ, Tần Cầm không chừng là con gái ruột của chú không?

-Thằng nhóc thối! Cháu đang nghĩ cái gì vậy!

Tần Mạnh cười mắng:

-Cháu cho rằng con cháu Tần gia chúng ta, có thể tùy tiện nhận hay không nhận sao? Khi đưa Tần Cầm về gia tộc đã kiểm tra thử rồi! Chuyện này, Cầm Nhi cũng biết rất rõ.

Không chỉ nó, lúc ba cháu ôm cháu trở về gia tộc, cũng đã được kiểm định, xác nhận cháu là cốt nhục của Tần gia, nếu không chỉ dựa vào lời anh cả nói, cháu nghĩ các trưởng bối trong gia tộc sẽ tin à?

Tần Xuyên bĩu môi, mẹ đẻ Tần Cầm là con gái nhà bình thường, nhưng bọn họ lại yêu thương Tần Cầm đến vậy.

Còn mình là ruột thịt, sao lại bị bọn họ vứt bỏ không để ý đến? điều này đúng là khiến người ta nghi ngờ?

-Chú biết cháu đang nghĩ gì.

Tần Mãnh cười vỗ vai cháu trai:

-Cháu đừng tưởng rằng, ông nội cố ý hà khắc với cháu, dù sao cháu cũng là trưởng tôn trưởng tử, nên phải đối xử nghiêm khắc, Tần Cầm là con gái, không cần phải gánh vác sứ mạng gia tộc gì cả.

Cháu thì khác, trọng trách của Tần gia sau này, không chừng phải đặt lên vai cháu, đừng phụ lòng kỳ vọng của các trưởng bối.

Đương nhiên, chú biết trong lòng cháu dù ít dù nhiều vẫn có vài oán giận và khó hiểu, thật ra chú cũng không biết, anh cả và cha năm đó vì sao phải đưa cháu đến Thanh Liên Môn, nhưng... lần này cháu thi triển y thuật, chú đại khái cũng cảm nhận được, có lẽ bọn họ có vài tính toán nào đó.

Tần Xuyên không nghĩ vậy, hẳn không phải Liễu Hàn Yên, khi nào cũng coi trọng vinh quang gia tộc, trước mắt hẳn chỉ muốn biết được câu trả lời về thân thế, còn rốt cuộc giữa mình và gia tộc có quan hệ gì, từ từ tính sau.

Có điều, chuyện tình cảm của Tần Mãnh, cũng khiến hẳn rất cảm động, giữa hai người quả thực cần phải tiếp xúc và hiểu nhau nhiều hơn.

Hắn không khỏi nhớ lại những gì Liễu Hàn Yên nói với hắn trong bệnh viện, cần thận ngẫm lại, hình như với tính cách của Liễu Hàn Yên, dù có muốn làm

tổn thương người khác, cũng không nói thẳng như vậy.

Hình như... cô nàng này đang cố ý nói năng sức bèn.

Tần Xuyên không tìm được nghi ngờ, có phải Liễu Hàn Yên có nỗi khổ tâm gì, nên mới đối xử với hằn lạnh lùng như vậy?

Chuyện này một sớm một chiều không thể nói rõ, Tần Xuyên định quan sát thêm một thời gian hăng tính.

Rời khỏi đại học Đông Hoa, Tần Xuyên đang định ngồi vào xe của mình, đột nhiên phát hiện phía trước có một bóng dáng quen thuộc đang chạy đến.

Kim Tiểu Khai tóc tai lộn xộn, vẻ mặt kinh hoàng, như tìm được ngọn cỏ cứu mạng, bổ nhào đến cửa xe Tần Xuyên.

-Lão đại! Lão đại cứu em đi!

Tần Xuyên không hiểu ra sao.

-Xảy ra chuyện gì? Cậu làm sao vậy? Cậu không thi à?

Nhìn kỹ, thấy khóe mắt Kim Tiểu Khai còn dính máu, hình như vừa bị người ta đánh.

-Lão đại, đừng nói nữa! Những người kia sắp đuổi kịp rồi! Em không muốn chết!

Đang nói chuyện, có năm sáu người cao lớn, sắc mặt bất thiện, dáng vẻ như lưu manh, đi về phía Kim Tiểu Khai.

Một người đàn ông mặt ngựa, tay thọc vào túi quần, ngậm điếu thuốc, cười tà nói:

-Kim thiếu gia, đừng chạy, chạy trời không khỏi nắng đâu, mà mau ngoan

ngoãn phối hợp với tụi tao đi, tụi tao là người văn minh, sẽ không đánh mày đâu.

Tần Xuyên nháy mắt, ngạc nhiên nói:

-Họ là ai? Không phải nhà cậu nhiều tiền lắm à, họ định bắt cóc cậu à?

Kim Tiểu Khai vẻ mặt đau khổ nói:

-Lão đại, không phải năm nay đang bắt kẻ tham ô sao, bác của em là lãnh đạo thành phố, với ba em... phạm sai lầm, tuần trước bị bắt! Mẹ em phát bệnh tim nên phải vào viện rồi!

Giờ toàn bộ tài sản của nhà em đều bị đóng băng! Xe và nhà niêm phong hết rồi, ba em còn nợ tiền nữa, chủ nợ tìm người của bang Đông Thanh đến đòi nợ, nhưng thẻ ngân hàng của em bị đóng băng rồi, thật sự không còn đồng nào hết!

Tần Xuyên ngạc nhiên, không ngờ trong một thời gian ngắn, thằng nhóc này từ một công tử nhà giàu đã biến thành thằng nhóc nghèo mạt rệp rồi!

Chẳng trách, dạo này ai nấy đều ham tiền, chẳng được mấy quan chức là sạch sẽ, thế nên cũng đành phải xử lý bớt thôi.

-Vị tiên sinh này, làm phiền một chút, anh có quen với Kim thiếu gia không? Nhờ anh dàn xếp một chút, chúng tôi chỉ tìm cậu ấy để đòi nợ, nợ thì phải trả, đây là thiên kinh địa nghĩa mà, đúng không nào...

Tên mặt ngựa kẹp điếu thuốc, nói ra mấy câu buồn nôn.

Dù sao Tần Xuyên cũng đang lái chiếc Mercedes AMG, tên mặt ngựa này tuy là giang hồ, cũng không dám tùy tiện đắc tội, phải khách sáo một chút.

Kim Tiểu Khai vẻ mặt cầu xin nhìn Tần Xuyên bằng ánh mắt cầu khẩn, sợ Tần Xuyên từ chối.

Tần Xuyên hí mắt, nói:

-Cậu ta nợ bao nhiêu?

Tên mặt ngựa giơ một ngón tay lên, quơ quơ:

-Không nhiều, chỉ năm trăm ngàn tệ, nói rồi, tiền mặt nhé.

Tần Xuyên gật gật đầu, nói với Kim Tiểu Khai:

-Năm trăm ngàn tệ, mất bao lâu cậu mới kiếm được?

-Hả?

Kim Tiểu Khai ấp a ấp úng,

-Lão đại... em kiếm đâu ra năm trăm ngàn tệ?

-Cái này phải tự hỏi cậu chứ, toàn thế giới người ta đều đang kiếm tiền, chẳng lẽ ngay cả kiếm tiền cậu cũng không biết? Đâu ai bắt cậu kiếm năm trăm ngàn tệ trong một ngày, cho dù cho cậu vay, cậu cũng phải trả dần từng tháng từng tháng đúng không.

-Em...

Kim Tiểu Khai cúi đầu.

-Chẳng lẽ từ nhỏ đến lớn, chỉ biết tiêu tiền, không biết kiếm tiền?

Tần Xuyên hỏi.

Kim Tiểu Khai đầu cúi thấp, trước kia gã làm gì nghĩ đến chuyện kiếm tiền, không phá hết tiền của nhà đã may lắm rồi.

Tần Xuyên cười nói:

-Cậu muốn tôi giúp cậu, cũng không thể giúp không được, cậu phải chứng minh, cậu đáng để tôi giúp chứ, nếu không, nhà cậu nợ tiền, trả nợ là chuyện

đương nhiên rồi.

Kim Tiểu Khai trợn mắt há mồm, đúng vậy, dựa vào cái gì mà muốn Tần Xuyên vô duyên vô cớ giúp gã? Vì hắn gọi vài tiếng “Lão đại” sao? Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy?

-Hahaha... vị tiên sinh này nói rất có lý, dựa vào cái gì mà phải giúp mày? Mày giờ đâu còn là Đại thiếu gia của Kim gia nữa, giờ mày chẳng có đồng nào, còn chẳng bằng thằng ăn mày nữa là!

Mấy tên đàn em bên cạnh tên mặt ngựa bật cười.

-Loại con ông cháu cha như mày, không có cha mẹ là cái quái gì chứ, chắc nó chẳng biết đi làm như thế nào, làm việc như thế nào đâu?

-Phì, bắt nó về, bán đi Thái làm pê đê đi! Da thịt nó mềm mịn thế này, chắc bán cũng được giá đấy!

Kim Tiểu Khai nghe vậy mặt đỏ bừng, tràn đầy kinh hoàng, trong mắt tràn ngập không cam lòng.

Tần Xuyên lắc đầu, khởi động xe, không nói câu nào đạp chân ga rời đi.

Kim Tiểu Khai vốn định ra lên, nhưng nghĩ đến mấy câu hỏi của Tần Xuyên, thì không dám nữa...

Gã chợt phát hiện, mình ngoài thân phận Kim thiếu gia ra, hình như chẳng có gì nữa...

Tần Xuyên lái xe đi, nhìn qua gương chiếu hậu, thấy Kim Tiểu Khai bị đám lưu manh vô tình bắt đi.

Hắn mỉm cười, tạm thời không muốn để ý đến nữa, trải qua chuyện này, có thể khiến Kim Tiểu Khai lột xác hay không, còn phải xem lại.

Tần Xuyên đem theo Nhân sâm ba trăm năm kia, đi tìm Đường Vi.

Hắn đã xác định, pháp môn trong Huyết Hoàng Công, có thể hấp thụ được năng lượng ngoài máu, vậy rốt cuộc năng lượng thì, thì có thể hấp thụ được?

Dựa theo ghi chép trong sách cổ, nguồn gốc của chân khí là ở tinh túy của trời đất, chẳng hạn như nhân sâm, linh chi, những dược liệu quý giá này đều hội tụ những tinh túy của trời đất, nên mới có lời đồn có thể chữa được bách bệnh.

Tần Xuyên muốn thử xem, có thể để Đường Vi hấp thụ được cây nhân sâm này không.

Vào cửa hàng bán hoa của Đường Vi, không có khách khứa, Đường Vi đang ngồi trên xích đu, xem điện thoại.

Nhìn thấy Tần Xuyên đột nhiên đến, cô nở nụ cười xinh đẹp,

-Ngày mới mới xuất phát, sao qua chỗ em sớm vậy?

Tần Xuyên tò mò hỏi:

-Đang xem cái gì vậy, thấy nhập tâm quá?

-Một tiểu thuyết ngôn tình tên “Hồng trang kinh mộng”.

Đường Vi nói.

-Ai viết?

-Hình như tên Bánh nướng nấm khô.

-Tên hay, anh thích ăn!

Tần Xuyên cười hì hì,

-Đọc hay không?

-Chẳng biết có hay không nữa, dù sao em đọc này giờ mà cũng chẳng hiểu, vẫn đang đọc,

Đường Vi đầu đầu sờ huyết thái dương,

-Cảm thấy không theo kịp trào lưu giới trẻ à.

Tần Xuyên cười kéo ghế lại gần Đường Vi:

-Đi, anh nhớ chỗ này của em có giường, chúng ta lên giường nào.

Khuôn mặt Đường Vi đỏ bừng, trợn mắt,

-Giữa ban ngày ban mặt, anh chạy đến chỗ em để làm chuyện đó? Đã cùng nhau đi Luân Đôn rồi, còn vội vã gì nữa?

Tần Xuyên im lặng, đem suy nghĩ của mình nói với cô.

Đường Vi nghe xong, mắt lóe sáng, rất vui vẻ:

-Đúng vậy... sao em lại không nghĩ ra nhỉ! Cổ võ thế gia kia, không phải cũng dùng những dược liệu quý giá để bổ trợ tu luyện sao.

Tần Xuyên phẩy phẩy tay,

-Cho nên, đây là một việc rất rất nghiêm túc. Tiểu Vi Vi em càng ngày càng giống một cô gái phóng đảng, sao đừng một chút là nghĩ đến chuyện kia vậy?

-Giả vờ giả vịt!

Đường Vi cầm túi đồ, vào bên trong,

-Đóng cửa tiệm, treo bảng “Tạm nghỉ” đi!

Rất nhanh, Tần Xuyên đã đóng cửa tiệm xong, cùng cô bước vào gian phòng nghỉ nho nhỏ.

Đường Vi ngồi trên giường, cẩn thận lấy nhân sâm ba trăm tuổi trong túi ra.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 324: Tiên Tiên Tiên

Sau khi cẩn thận nhìn ngắm củ nhân sâm, Đường Vi nhìn về phía Tần Xuyên,

-Củ nhân sâm ba trăm tuổi hàng thật giá thật này, để em dùng thật à?

Tần Xuyên tiêu sái vỗ ngực,

-Chẳng qua chỉ là nhân sâm trăm năm thôi mà? Anh có cả một xe lửa để cho em dùng đấy Tiểu Vi Vi!

-Đồ mặt dày, toàn nói những câu dễ nghe... vậy em cũng không khách sáo nữa nhé.

Đường Vi vui mừng cầm chặt củ nhân sâm, bắt đầu vận công.

Cô dùng công pháp Huyết Hoàng Công chính tông, không lâu sau, trên cơ thể bắt đầu có ánh sáng đỏ trong suốt.

Sự chú ý bắt đầu di chuyển sang củ nhân sâm trước mặt, một chuyện thần kỳ đã diễn ra!

Củ nhân sâm kia vốn màu trắng vàng, hình như bắt đầu phai màu, rồi dần dần trở nên khô héo!

Đường Vi dừng vận công, mở đôi mắt sáng, vui vẻ nói:

-Thật sự có một tia năng lượng đã bị em hấp thụ! Có điều hình như năng lượng của nhân sâm này rất ít, chỉ một chút là hết rồi! Nhưng vẫn nhiều hơn so với máu người!

Tần Xuyên sờ cằm, suy nghĩ một lúc,

-Xem ra dược liệu Đông y, cho dù là tinh hoa mấy trăm năm, cũng có tác dụng hữu hạn... Có điều ít nhất là anh đã đoán đúng, Huyết Hoàng Công có thể hấp thụ năng lượng của vào bảo bối đặc biệt.

-Phát hiện như vậy là tuyệt vời lắm rồi, ít nhất sau này em có thể nghĩ cách để sưu tập mấy thứ có tinh hoa trời đất, giúp em tu luyện.

Đường Vi rất kích động.

Tần Xuyên cười cười, thực ra hắn đã cân nhắc, đem năng lượng đen trong cơ thể mình, để Đường Vi hấp thụ, nhưng một là hắn thực sự không thể nào khống chế được năng lượng này, hai là hắn cũng không biết có an toàn không.

Năng lượng màu đen này hiện nay nhìn có vẻ rất cường đại, có tác dụng hơn nhân sâm trăm năm rất nhiều, nhưng lỡ như không thể khống chế tốt, có thể sẽ hại chết Đường Vi.

Còn về Huy chương Hải Thần kia, Tần Xuyên không dám tùy tiện thử, cho dù có cơ hội lấy được, cũng phải nghiên cứu cẩn thận đã.

Xem ra, mình phải nghĩ cách giúp cô nàng sưu tập các bảo bối trên thế giới, chủ yếu theo hai cách, một đương nhiên là theo cách “không bình thường”, hai là theo cách bình thường nhất, đương nhiên là mua.

Mua đồ, dĩ nhiên phải dùng tiền, Tần Xuyên không có tiền, cho nên kiếm tiền hình như cũng là một chuyện tương đối quan trọng rồi.

Đường Vi cũng cân nhắc đến những chuyện này, bản thân cô có một công ty buôn bán hoa, tuy rằng tài sản không ít, nhưng muốn thỏa mãn nhu cầu tu luyện không ngừng, hình như chút tiền này căn bản không đủ.

-Tiểu Vi Vi, anh cảm thấy... lúc này chúng ta nên bàn luận về chuyện kinh doanh rồi.

Tần Xuyên cười bất đắc dĩ.

Đôi mắt đẹp của Đường Vi chớp chớp,

-Lần trước anh nói muốn mở công ty, với bản lĩnh của anh, chắc chắn đã suy nghĩ nên làm gì cụ thể? Với y thuật của anh, buôn bán thuốc cũng có thể kiếm được rất nhiều tiền đó!

Trong tay em còn hơn hai chục triệu tệ tiền mặt, tính cả cổ phần công ty, nhiều nhất có thể cung cấp được ba tỷ, sau này em sẽ giao cho anh!

Tần Xuyên im lặng,

-Sao mà nói như kiểu chỉ mình anh phải nghĩ cách kiếm tiền vậy?

Đường Vi nhảy từ trên giường xuống, ôm cổ Tần Xuyên, bám lên người hắn, trừng mắt giảo hoạt,

-Tiểu Xuyên Xuyên, em còn phải kế nhiệm vị trí hội trưởng Bất Tử Điều, sau này có thể thường xuyên phải bay tới bay lui khắp thế giới, cửa hàng hoa và công ty đều không quản lý được, cho nên đưa tiền cho anh, nhờ anh kiếm tiền để nuôi em mà!

-Sát thủ không phải càng kiếm được nhiều tiền hơn à?

Tần Xuyên hỏi.

-Sao... anh không nuôi em à?

Đường Vi giả bộ u oán nói.

-Đâu có... anh ước gì ngay cả cơm hàng ngày cũng được đút cho em ấy chứ!

Cô nàng chỉ mặc một chiếc áo mỏng, lúc này hai ngọn núi đầy đà đang dán chặt lên ngực Tần Xuyên, mềm mại, thậm chí có thể cảm nhận được hai điểm

nho nhỏ kia đang cọ qua cọ lại.

Tần Xuyên nhìn cặp môi đỏ mọng kiêu diễm đang chu lên, nuốt nước miếng, không quản nhiều nữa, ôm lấy cô nàng lao lên giường.

Vừa lăn qua lăn lại, vừa hôn nhau, đậu hủ ăn được đều ăn cả, chỉ còn thiếu bước cuối cùng là chưa làm thôi.

Đêm đến, Tần Xuyên nằm trên giường, ôm lấy cô gái mặt đỏ ửng, hỏi:

-Tiểu Vi Vi, em có biết bang Đông Thanh gì đó không?

-Ừ... là một trong những bang hội nhỏ mới xuất hiện ở thành phố Đông Hoa, sao đột nhiên lại hỏi vậy?

Tần Xuyên nhếch miệng cười,

-Bọn họ có bắt một người, anh định tối nay đi xem thử.

Tần Xuyên kể lại chuyện Kim Tiểu Khai, sau khi Đường Vi nghe xong, cười đến mức không ngậm miệng lại được.

-Anh đúng là xấu xa! Nhà người ta xảy ra chuyện lớn, đã hoảng hốt lắm rồi, vậy mà còn hỏi người ta vay năm trăm ngàn có trả được không! Em cảm thấy Kim Tiểu Khai này không khoác lác lừa anh đã là tốt lắm rồi!

Tần Xuyên gật đầu,

-Đúng vậy, nếu lúc đó nó nói với anh, nó có thể kiếm được tiền, để anh thay nó dẹp đám côn đồ kia trước, dĩ nhiên anh chẳng có hứng thú để ý đến nó làm quái gì.

Có điều hình như nó cũng ý thức được gì đấy, anh cảm thấy nó cũng không tệ, cứ để nó chịu khổ trước, để ghi nhớ sâu sắc, tránh sau này không hiểu gì về cảm giác nguy hiểm.

Đường Vi lập tức hiểu ý hẩn, cười nói:

-Chúng ta ăn tối trước, rồi em đưa anh đến chỗ bang Đông Thanh.

Màn đêm buông xuống.

Hai người ăn ở một tiệm cơm nhỏ hường thụ bữa tối ấm áp dành cho hai người xong, ngồi vào xe Tân Xuyên, đến một khu giao giữa trung tâm và ngoại ô.

Trước một căn nhà cấp bốn đèn đuốc sáng trưng, xe dừng lại.

-Bang chủ Đông Thanh Bang, trước đây là người thân của Ôn gia Đăng Long hội, cũng là anh em họ của Ôn Thụy Dương, giờ tự lập môn hộ rồi.

Nếu chúng ta vào đòi người, chắc chắn anh ta chẳng dám nói gì đâu.

Đường Vi nói.

Tân Xuyên lắc đầu,

-Chúng ta đến chuộc người, nợ tiền phải trả là lẽ đương nhiên, nếu Kim Tiểu Khai không đáng để chuộc, thì tính sau.

Đường Vi trợn mắt nhìn hẩn, sờ chi phiếu trong túi quần mình:

-Còn chưa kiếm được một đồng nào để nuôi em, giờ đã bắt em bỏ ra năm trăm ngàn, Tiểu Xuyên Xuyên anh quá độc ác.

Tân Xuyên da mặt dày cười hì hì, làm bộ nghe không hiểu.

Thực ra hai người đến, sớm đã thu hút sự chú ý của mấy đàn em canh cổng, lúc này họ đã vây đến.

-Tiên sinh, tiểu thư, hai người tìm ai?

-Nói với lão đại của các anh, Tần Xuyên và Đường Vi đến tìm anh ta có việc.

Tần Xuyên lễ phép cười cười.

Hai tên đàn em lập tức biến sắc, dĩ nhiên hai cái tên này, bọn họ đã nghe qua!

Dù sao, bang Tứ Hải cũng do Tần Xuyên và Đường Vi tiêu diệt, Ôn Văn Viễn cũng do Tần Xuyên cứu!

-Tần... Tần tiên sinh, Đường đại tiểu thư, chờ một chút!

Hai tên đàn em vội vàng chạy hết tốc lực vào báo cáo, sợ đứng một mình ở đây với hai người này.

Không lâu sau cửa chính mở ra, Ôn Gia Uy mặc quần áo tơ lụa, ngay cả dép cũng chưa kịp thay, mang theo một đám đàn em, từ bên trong chạy ra.

Trong đám người này, có cả tên mặt ngựa ban ngày gặp Tần Xuyên.

-Ôi! Tần tiên sinh! Đường đại tiểu thư! Đúng là khách quý khách quý! Tôi là Ôn Gia Uy! Tôi có nghe bác cả nhắc đến Tần tiên sinh, mời vào trong ngồi ạ!

Tần Xuyên và Đường Vi cùng đám người bước vào trong căn nhà lớn trang hoàng như cung điện Châu Âu.

Bên trong có cả bàn chơi mạt chược, bên cạnh có ba phụ nữ đang đứng, có người còn trẻ, có người ba bốn mươi tuổi, có lẽ là nữ quyến trong nhà.

-Cút lên lầu hết đi!

Ôn Gia Uy nghiêm khắc trừng mắt, bảo nữ quyến tránh đi.

Tần Xuyên khoát tay, ngồi xuống sofa, cười nói:

-Bang chủ Ôn đừng căng thẳng quá, chúng tôi tới bàn chuyện làm ăn, không phải đến gây phiền phức cho anh.

Ôn Gia Uy trán toát mồ hôi lạnh, vừa nghe không phải đến gây phiền phức, lập tức thở phào, cười lấy lòng hỏi:

-Tần tiên sinh có việc gì cứ nói, tôi xin lắng nghe!

Tần Xuyên nhìn xung quanh, lại nhìn về phía tên mặt ngựa:

-Kim Tiểu Khai đâu? có lẽ trong một ngày các anh chưa đưa cậu ta đi Thái đâu nhỉ?

Tên mặt ngựa lúc này mới biết, người đàn ông trước mặt chính là “thủ phạm” đẹp bang Tứ Hải, nhớ lại bộ dạng hút thuốc ngạo nghễ trước mặt Tần Xuyên ban sáng, sợ đến mức sắp đá ra quần, lúc này không hề nghe thấy Tần Xuyên đang hỏi gì y.

Thấy đàn em cứ đứng sững, Ôn Gia Uy vỗ sau ót y,

-Đồ ngu! Tần tiên sinh đang hỏi mày đó! Tiểu tử họ Kim vứt đâu rồi?

Lúc này tên mặt ngựa mới khôi phục tinh thần, run rẩy nói:

-Lão đại... không phải anh bảo em nhất người ở nhà kho ạ? Còn cử các anh em đi xử lý...

Ôn Gia Uy cười xấu hổ:

-Tần tiên sinh, người ở đây, chắc chắn chưa chết! Chưa chết! Chúng tôi cũng chỉ nhận tiền người ta, thay người ta đòi nợ, chỉ muốn biết Kim gia nó có lén giấu tiền ở đâu nữa không...

Tần Xuyên cười gật đầu, ra vẻ có thể hiểu,

-VẬY CẬU TA CÓ NÔN TIỀN RA KHÔNG?

Ôn Gia Uy thở dài,

-Mấy người nhà nước đều có hỏa nhãn kim tinh, cái gì tịch thu niêm phong được đều làm hết, thu hết, năm trăm ngàn này chắc không đòi được nữa rồi.

Tần Xuyên đứng dậy, nói:

-Tôi đi gặp anh ta.

Ôn Gia Uy đích thân dẫn đường, Tần Xuyên đi đến một nhà kho nhỏ gần đó, Ôn Gia Uy cũng cẩn thận, nhà kho này cũng không dùng danh nghĩa của gã để thuê, để tránh khi nhốt người sẽ bị dính líu.

Sau khi Tần Xuyên vào, lập tức nhìn thấy Kim Tiểu Khai bị xích lại, mặt mũi bầm dập nằm trên đất, trước mặt cậu ta còn có một khay cho chó, có chút cơm thừa, vừa ít nước.

Ôn Gia Uy hơi xấu hổ, nhưng muốn thu dọn cũng không kịp nữa rồi.

Tần Xuyên cũng chẳng thấy gì, cũng không thể trông chờ bang hội đòi nợ khách khí với anh, không bị người ta đánh chết ném xuống biển coi như không tệ rồi.

Kim Tiểu Khai thấy có người bước vào, tưởng lại đến đánh cậu ta, bèn khóc lóc hét:

-Đừng đánh tôi! Đừng đánh tôi! nhà tôi hết tiền thật rồi!

Vừa nhìn thấy Tần Xuyên, tiếng khóc của cậu ta mới dừng lại, lộ tia hy vọng,

-Lão đại! Lão đại Tần Xuyên! Quả nhiên là anh tới cứu em?

Tần Xuyên ngồi xổm, cười gật đầu:

-Tôi thấy dù sao chúng ta cũng là bạn học một thời gian, cũng nên giúp cậu, cho nên tôi cho cậu thêm một cơ hội, vẫn câu hỏi cũ—vì sao tôi phải giúp cậu? Cho tôi một lý do...

Kim Tiểu Khai lúc này còn lộ vẻ vui mừng, giờ lập tức thành sầu não, cậu cô đơn cúi đầu, nghẹn ngào khóc rống lên...

-Lão đại... thực ra cả buổi trưa em đều nghĩ về câu hỏi của anh... thực sự em là thứ phết vật... em không biết phải trả lời anh thế nào, nhưng... nhưng em muốn sống! Em không muốn bị bán đi Thái làm pê đê! Hu hu...

Mấy người đàn ông đứng cạnh Ôn Gia Uy đều lộ vẻ coi thường, trong mắt họ, loại công tử này đều là công tử bột, không biết vì sao Tần Xuyên lại chạy đến đây vì loại người này.

Tần Xuyên thỏa mãn gật đầu, nói:

-Bang chủ Ôn, anh cầm lấy, chi phiếu năm trăm ngàn này của anh, giao dịch xong!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 325: Vẫn Giống Một Con Người

Biết Tần Xuyên muốn dẫn Kim Tiểu Khai đi, Ôn Gia Uy sống chết không dám nhận năm trăm ngàn, cuối cùng Tần Xuyên đành phải đe dọa, mới khiến tên này nơm nớp lo sợ nhận chi phiếu.

Kim Tiểu Khai cả người mang theo thương tích, vô cùng chật vật đến phòng khám nhỏ gần đó băng bó, bôi chút thuốc nước.

Kim Tiểu Khai cả ngày đói bụng bụng kêu “ọc ọc”, cậu ta sống sung sướng an nhàn đã quen, bảo cậu ta ăn thức ăn của chó kia, cậu ta thực sự không nuốt được.

Sau khi Tần Xuyên đưa Đường Vi về nhà, bèn lái xe đến một quán ven đường.

Hai người ngồi xuống, Tần Xuyên chọn hai bát mì hoành thánh, một khay há cáo, tổng cộng cũng mười tệ.

Kim Tiểu Khai ăn như hổ đói, ăn xong mì hoành thánh, ăn tiếp bốn cái há cáo, nhìn bốn cái còn lại, ánh mắt mong đợi ngó Tần Xuyên.

-Ăn đi, tôi không đói!

Tần Xuyên đẩy bốn cái há cáo còn lại đến trước mặt cậu.

Kim Tiểu Khai cũng không khách sáo, đem há cáo bỏ vào miệng, ngay cả đũa cũng lười dùng.

Nhét đũa vào miệng nên suýt chút nữa là nghẹn chết, may là Tần Xuyên đưa

cho ly trà lúa mạch nên mới nuốt xuống được.

-Lão đại... đồ.... đồ ăn ở đây ngon quá, em cứ nghĩ đồ ở những chỗ này không phải thứ dành cho người ăn!

Kim Tiểu Khai nước mắt lưng tròng nói.

Tần Xuyên cười cười,

-Những thứ cậu không biết còn nhiều lắm, thế nào, có phải phát hiện ra, thế giới này hoàn toàn khác trước đây không?

Kim Tiểu Khai ngẩn ngơ một hồi, cậu nhìn xung quanh, nhìn xe cộ, dòng người đi qua đi lại, nhìn những tòa nhà cao tầng phía xa xa, nhìn những ngôi nhà lụp xụp ở gần đây.

Sau đó, cậu yên lặng cúi đầu:

-Lão đại, em sẽ nghĩ cách kiếm tiền, đến lúc đó sẽ trả lại anh năm trăm ngàn kia.

-Cậu định kiếm tiền bằng cách nào? Lập nghiệp từ hai bàn tay trắng à, năm trăm ngàn không dễ kiếm đâu.

Tần Xuyên cười hỏi.

Kim Tiểu Khai không biết nói gì, cậu biết, với một con ông cháu cha có gia đình gặp chuyện, có rất nhiều chỗ sẽ không chịu nhận cậu, dù sao thành tích của cậu cũng chẳng có gì xuất sắc.

Mà cậu cũng chẳng có sở trường gì, thậm chí còn chẳng có bằng cấp nào thật.

Kim Tiểu Khai cười khoan thai, nói:

-Giờ em vẫn chưa nghĩ ra nên làm gì, hình như em chẳng biết làm gì cả,

nhưng em có thể đến chỗ ông ngoại em trước, họ sống ở nông thôn, đến lúc đó xem thử có tìm được việc gì không.

-Hay tôi cho cậu một công việc, thế nào?

Tần Xuyên cười hỏi.

Kim Tiểu Khai sững sờ, trên mặt lập tức vui vẻ, nhưng lại chần chừ,

-Lão đại, em không có kinh nghiệm làm việc gì, hơn nữa bối cảnh cũng mất sạch vào doanh nghiệp của Tần gia có khiến anh khó xử không?

-Ai nói là để cậu vào công ty Tần gia? Là công ty của tôi thuê cậu, tôi sắp mở công ty rồi, đang thiếu người đáng tin đây.

Tần Xuyên nói vắn tắt chuyện mình muốn tự xây dựng sự nghiệp kiếm tiền, thực ra là muốn Kim Tiểu Khai làm nhân viên của Lục Tích Nhan.

Mặc dù, Lục Tích Nhan đã chuẩn bị tuyển người, nhưng cô nàng này dù sao cũng không có nhiều kinh nghiệm quản lý thực tế, hơn nữa còn quá xinh đẹp, trong công việc có rất nhiều bất tiện.

Nếu có người như Kim Tiểu Khai, vốn đã từng là thiếu gia, tầm mắt cao, hơn nữa kiến thức rộng, đối với chuyện thương trường cũng hiểu biết hơn người, có thể có tác dụng vào những thời khắc mấu chốt.

Tần Xuyên cũng không lo lắng gì, quản lý công ty hoạt động, chắc chắn Lục Tích Nhan có thể làm tốt.

Sợ là chỉ sợ những thứ “năm ngoài quy tắc”, những người quản lý thuộc phái trường lớp như Lục Tích Nhan, chắc chắn không thể đối phó được mấy chuyện đen tối trên thương trường.

Còn Kim Tiểu Khai thì khác, hoàn cảnh sống của cậu ta, từ nhỏ đến lớn, đều đã trải qua những chuyện này, mưa dầm thấm đất, chắc chắn cũng hiểu được ít

nhiều.

Tầm mắt của Kim Tiểu Khai cũng khá tốt, nếu không đã không nịnh bợ Tần Xuyên từ lúc chưa có ai chú ý đến hắn rồi.

Cho nên, lúc này cậu ta lập tức hiểu ý Tần Xuyên.

Kim Tiểu Khai kích động, bất chấp ánh mắt mọi người, quỳ xuống trước mặt Tần Xuyên, hốt mắt đỏ hoe:

-Lão đại! Mạng em là do anh cứu! Sau này em sẽ cố gắng làm việc, báo đáp ân tình của anh!

Tần Xuyên thoả mãn cười gật đầu, thẳng nhóc này đúng là hiểu cách lấy lòng, nếu như lúc này cậu ta khoa chân múa tay, nói mình có rất nhiều năng lực, chắc chắn sẽ như thế này thế kia, để Tần Xuyên yên tâm, vậy thì Tần Xuyên sẽ chẳng thèm để ý đến cậu ta nữa.

Nhưng Kim Tiểu Khai đã hạ tầm mắt xuống, vứt bỏ tất cả thể diện, quỳ xuống bên đường, điều này chứng tỏ, mạng của cậu ta là của Tần Xuyên, cậu ta phải nỗ lực làm việc, để Tần Xuyên không nghi ngờ lòng trung thành của cậu ta.

Cho dù Kim Tiểu Khai cố ý, hay thật lòng, ít nhất cũng chứng tỏ cậu ta là người thông minh.

Sau đó, Tần Xuyên lập tức dắt Kim Tiểu Khai, đi tìm Lục Tích Nhan, nói rõ thẳng nhóc này sau này do cô ấy quản lý.

Hai người vốn quen nhau, lúc đó Lục Tích Nhan vẫn còn là giáo viên, cho nên cũng tương đối quen thuộc, người đã từng là Kim đại thiếu gia, giờ lại trở thành “cấp dưới” đầu tiên của cô, khiến Lục Tích Nhan hiểu rõ thế nào là thế sự vô thường, cảm thấy thổn thức không thôi.

Kim Tiểu Khai đã từng trêu chọc Lục Tích Nhan, giờ gặp mặt không dám lỗ mãng nữa, mở miệng ngậm miệng đều gọi “Lục tổng”.

Tốc độ đổi giọng này, khiến Lục Tích Nhan có chút dở khóc dở cười, nhưng dù ít dù nhiều, cô cũng hiểu dụng ý của Tần Xuyên khi tìm Kim Tiểu Khai đến.

Vì Kim Tiểu Khai nhà không có, mẹ nằm viện, Tần Xuyên để cho Lục Tích Nhan giúp đỡ cậu ta, tạm thời cho cậu ta mượn ít tiền, thuê một căn phòng nhỏ gần bệnh viện.

Trước khi chia tay, Kim Tiểu Khai khóc không thành tiếng, cậu ta không ngờ, ngay cả tiền chữa bệnh cho mẹ cậu Tần Xuyên đã suy nghĩ đến rồi.

-Lão đại... một phế vật như em... mà anh lại tin tưởng em như vậy... em... em....

Tần Xuyên vỗ vai cậu ta,

-Trên đời này ai mà chẳng có điểm tốt? Cho dù là một đồng phân cũng có thể làm phân hóa học, huống hồ là... Nhìn cậu thế nào cũng giống một con người mà.

Nước Anh, Cotswold.

Thời tiết tháng chín của Anh rất thoải mái, cảnh cửa nhà bằng đá màu mật ong cửa được các cư dân bản địa giúp đỡ làm xong.

Tu sĩ Teresa đứng trước cửa, nở nụ cười “dụ hoặc” dịu dàng tạm biệt họ.

Sau khi tất cả cư dân rời đi rồi, Teresa quay về phòng, đóng cửa lại, khóa trái.

Trên mặt bà đã không còn nụ cười như tắm gió xuân nữa, mà chỉ còn ánh mắt âm trầm đáng sợ.

Đến bên lò sưởi ấm áp trong phòng, di chuyển pho tượng thánh mẫu Maria trang trọng!

-Ầm ầm...

Giá sách bên cạnh, từ từ di chuyển để lộ một lối vào âm đ*o.

Teresa đi vào âm đ*o xong, giá sách tự động khép lại, bên ngoài không thể nhận ra bất kỳ dấu vết đặc biệt nào.

Bà đi dọc cầu thang, sau khi đi xuống tầng hầm thứ hai, bước đến cửa một phòng giam bằng đá.

Bên trong, Bạch Dạ mặc áo trắng mỏng, xích bằng xích sắt, ôm đầu gối, ngồi trên giường đá.

Da cô tái nhợt, người gầy gò, khớp tay chân đều nổi hằn lên, khiến cho người ta không khỏi thương tiếc.

Hai mắt cô mơ màng, không hề có thần thái, giống như căn bản không biết có người đứng ngoài phòng giam nhìn cô.

Teresa hừ lạnh một tiếng, cũng không nhiều lời, tiếp tục đi xuống cầu thang.

Đi xuống tầng ba, một phòng họp rộng rãi, trên bức tường xung quanh, đều có đèn đá, tỏa ra ánh sáng lạnh lạnh.

Xung quanh bàn họp dài, đã có bảy tám nhân vật nòng cốt của Thánh giáo dòng chín, cùng với mười mấy thành viên quan trọng, trong đó có Đạo Quỷ từ Trung Quốc đột ngột trở về.

-Giáo chủ!

Cả đám thấy Teresa đến, lập tức đứng dậy cúi đầu chào.

Teresa lạnh lùng trả lời, khoát tay ra hiệu ngồi xuống, sau đó ánh mắt lạnh băng đảo qua tất cả mọi người.

Cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người Đào Quý.

-Ta cần một lý do, hai đao khách và kiếm khách Tiên Thiên trung cấp, sao ngay cả bộ đội “Hàn Thú” cũng không đối phó được! Lẽ nào phải để đích thân bốn giáo chủ đi Trung Quốc một chuyến mới có thể đem Huy chương Hải Thần về đây!?

Đào Quý nghiêm nghị đứng dậy, hồ thẹn nói:

-Giáo chủ, vốn tất cả đều không chút sơ hở, không ngờ, Tần Xuyên kia lại xông đến! Tên đó là một kiếm khách cường đại, trước kia chúng ta đã coi thường hắn!

Teresa híp mắt,

-Tần Xuyên? Chính là thằng nhóc hủy cả cơ nghiệp của chúng ta ở Đông Hoa sao?

-Đúng vậy, Kiếm Cốt đã bị hắn chặt đứt tay trái nên mới bị bắt. Hai người chúng tôi liên thủ, cũng không phai đối thủ của hắn!

-A? Nói như vậy... Tần Xuyên này, lần lượt làm hỏng hai chuyện lớn của chúng ta...

-Đúng vậy, giáo chủ, hình như tên này đối đầu với chúng ta, hơn nữa thực lực cường đại, chưa tiêu diệt hắn, chắc chắn chúng ta không thể nào có hành động gì ở Đông Hoa!

Đào Quý nói.

Teresa gõ nhẹ lên bàn, trong mắt lóe lên tia chớp.

-Kiếm Cốt... thế nào rồi?

Đào Quý gật đầu nói:

-Giáo chủ yên tâm, Kiếm Cốt đã uống thuốc độc tự vẫn, tuyệt đối không để lộ thông tin gì về thánh giáo chúng ta?

-Chắc chắn hẳn không dám rồi, trừ phi hẳn muốn vợ con mình mất mạng.

Teresa cười lạnh một tiếng, gọi

-Freyja.

Một cô gái tóc đỏ xinh đẹp ngồi ở sau cùng, khiêm tốn đứng dậy hỏi:

-Giáo chủ có gì phân phó?

-Ta nhớ trước đây cô báo tin về, nói Tần Xuyên đang định đưa Huyết Phượng Hoàng, đến tổng bộ Bất Tử Điện ở Luân Đôn, đúng không?

-Đúng vậy,

Freyja trả lời:

-Có lẽ hai ngày nữa sẽ tới.

Teresa quay đầu nhìn về phía cô gái mặc áo đen che mặt bên trái,

-Minh Hoa, hỏi thử bên Tam đại công hội "Mặt Nhật", "Thâm uyên" và "Mê Vụ", có hứng thú mở rộng quy mô công hội không...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 326: Tổng Bộ Phoenix

Luân Đôn, sân bay quốc tế Heathrow, một trận mưa phùn vừa qua, trên mặt đường còn hơi ẩm ướt.

Trước cổng bay số ba, có một người đàn ông tóc ngắn, mặc áo khoác da màu đen, áo trong màu xám, thỉnh thoảng lại liếc nhìn đồng hồ.

Bên cạnh gã là một người đẹp da trắng, dáng người cao gầy, mặc váy hoa, trên tay cầm một bó hoa.

Hai người đứng chung với nhau, giống như một đôi tình nhân bình thường, vừa thời thượng lại vừa hấp dẫn.

Người qua đường chắc chắn không thể nào ngờ được, một cặp nam nữ trông đẹp như ánh mặt trời, lại là sát thủ chuyên nghiệp vô cùng khủng bố của thế giới ngầm.

-Shirley, hai người bọn họ đến rồi!

Huyết Vũ hai mắt tỏa sáng, thấy một cặp nam nữ bước ra.

Shirley lập tức chạy đến nghênh đón, tặng hoa cho Đường Vi đang nở nụ cười tươi rạng rỡ.

-Hội trưởng tôn kính, chào mừng cô quay lại Luân Đôn.

Đường Vi mặc váy liền thân có thắt lưng màu tím nhạt, xinh đẹp mê người, trông bắt mắt nhất trong đám người cùng bước ra.

Cô tháo kính râm xuống, sau khi nhận hoa liền ôm Shirley một cái.

-Còn tặng hoa nữa à? Long trọng thế?

-Đương nhiên là để chúc mừng ngài sắp chính thức kế thừa vị trí hội trưởng, phải tranh thủ thể hiện một chút chứ.

Shirley cười nói.

Đường Vi bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài,

-Không phải là do các cô ép tôi thừa kế à, chỉ hy vọng mọi việc có thể thuận lợi thôi.

Lúc này Huyết Vũ bước đến, khiêm tốn cúi thấp đầu:

-Tần tiên sinh, cảm ơn ngài đã đến cùng.

Tần Xuyên mặc áo có mũ màu đen, quần jean trắng, trông chẳng khác gì những thanh niên bình thường, hẳn đã xem dự báo thời tiết, nói ở Luân Đôn thỉnh thoảng có mưa, nên đã chọn trang phục thể này.

Lúc này đi cùng với Đường Vi xinh đẹp trang nhã, chẳng hề giống bạn trai, mà giống như thằng nhóc tùy tùng hơn.

Có điều, Huyết Vũ và Shirley đều đã được chứng kiến thực lực của Tần Xuyên, nên có sự tôn trọng xuất phát từ đáy lòng đối với Tần Xuyên.

Trên thực tế, có Tần Xuyên làm chỗ dựa, bọn họ cũng không dám theo quy tắc của hội, tiến cử Đường Vi làm Hội trưởng.

-Sao hôm nay hai người không mang mặt nạ? Để lộ chân dung như vậy có sao không?

Tần Xuyên cười hì hì hỏi.

Huyết Vũ đáp lại:

-Trừ lúc thực hiện công tác ám sát, bình thường chúng tôi không đeo mặt nạ, mặt nạ chỉ dùng để thể hiện chúng tôi thuộc Công hội nào, thực ra cũng không quan trọng.

Tần Xuyên giật mình, hẳn không rõ công việc sát thủ lắm, xem ra có rất nhiều thứ không giống như người thường nghĩ.

Lên chiếc Bentley BROOKLANDS, cả đám người đến khách sạn Hyde phía Bắc Luân Đôn.

Ngồi ở trong xe, Đường Vi có chút cảm khái, chiếc xe này là chiếc xe chuyên dùng cho hội trưởng Công hội Phoenix, số lượng có hạn trên toàn cầu chỉ có hơn năm trăm chiếc, giá trị sưu tầm cực lớn.

Trước kia sự phụ của cô dùng, không ngờ bây giờ người ngồi nó lại là cô.

Tần Xuyên chẳng hề để ý lắm đến chuyện của Công hội lần này, hẳn dựa vào cửa sổ, nhìn ngắm quang cảnh lịch sử tự nhiên của Luân Đôn, bên ngoài, tâm tình rất vui vẻ.

-Tiểu Vi Vi, kia là sông Thames đúng không?

Tần Xuyên chỉ vào một con sông hỏi.

Đường Vi lắc đầu, cười trả lời:

-Không phải, từ sân bay đến khách sạn chúng ta, không cần đi qua sông Thames, có điều sẽ đi qua đập chứa nước Brent...

-Đập chứa nước có gì đẹp chứ! Anh muốn đưa em đi dạo trên bờ sông Thames! Nghe nói chỗ đó được câu cá đúng không?

Tần Xuyên hỏi.

Đường Vi lập tức ghen lời, suy nghĩ một hồi lâu, nói:

-Chuyện này em cũng không biết...

-Hì hì, chứng tỏ em cũng chưa thỏa sức vui chơi ở đây, đây là lần đầu anh xuất ngoại, đợi chúng ta xong việc, sẽ chơi thêm hai ngày rồi mới về!

Tần Xuyên cười hớn hở nói.

Shirley ngồi ghế phụ phía trước tò mò hỏi:

-Tần tiên sinh, ngày lần đầu xuất ngoại, vậy sao tiếng Anh của ngài lại đúng chuẩn Luân Đôn vậy? Đúng là y chang như người đọc tin tức trong bản tin BBC vậy.

Tần Xuyên vẻ mặt bình tĩnh nói:

-Bởi vì tôi là thiên tài ngôn ngữ, học tiếng gì thường chỉ cần một ngày là đủ rồi.

Shirley và Huyết Vũ ngồi trước sắc mặt cứng ngắc cười cười, hiển nhiên đều cảm thấy Tần Xuyên đang nói đùa.

Tần Xuyên bĩu môi, chẳng muốn giải thích thêm, nói thật với họ mà họ cũng không tin.

Sau khi vào khách sạn, người quản lý khách sạn cung kính dẫn hai người đến phòng tổng thống, không cần phải làm thủ tục check in gì cả.

Quản lý là một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, vô cùng cung kính nói:

-Phu nhân tôn quý, nếu có yêu cầu gì, mời liên hệ với tôi bất cứ lúc nào.

Đường Vi khẽ gật đầu, bảo ông cứ lui đi.

Tiến vào căn phòng xa hoa rộng rãi, Tần Xuyên không mang hành lý đặt

mông ngồi xuống sofa mềm mại, tò mò hỏi:

-Tiểu Vi Vi, công hội của bọn em ở đâu? Không phải nói tối nay sẽ tổ chức Lễ kỷ niệm sao?

Đường Vi lấy quần áo trong vali ra, khẽ cười nói:

-Hóa ra cũng có lúc anh lại hồ đồ... chúng ta đã đến công hội rồi.

-Cái gì!?

Tần Xuyên sững sờ, nhớ lại thái độ cung kính của quản ký khách sạn kia, dờ khóc dờ cười:

-Chẳng lẽ khách sạn này chính là công hội Phoenix bọn em?

Đường Vi bật cười, gật gật đầu:

-Chẳng lẽ anh cho rằng, công hội sát thủ phải ở trong tầng hầm nào đó? Hay trong rừng sâu núi thẳm?

Tần Xuyên gãi gãi đầu, ngẫm lại cũng đúng, giờ là thời đại nào rồi, công hội sát thủ muốn giấu cũng không được, chắc chắn là phải ẩn mình ở thành phố.

-Mỗi một công hội sát thủ lớn, đều là tâm huyết của ít nhất mấy đời người, dĩ nhiên Công hội sẽ có tài sản cố định riêng, hoặc là mở công ty, hoặc mở doanh nghiệp, cũng có thể mở khách sạn như bọn em.

Khách sạn Hyde này, cổ phần chủ yếu do Công hội Phoenix khống chế, CEO đương nhiệm là người quản lý do công hội bọn em thuê.

Làm sát thủ, dù sao cũng không ổn định, rất nhiều sát thủ sau khi về hưu, cần dưỡng lão, dĩ nhiên Công hội muốn chi trả tiền dưỡng lão cho họ, thu nhập của khách sạn, đều dùng vào những việc đó.

Đường Vi giải thích.

Tần Xuyên nghe xong thấy rất mới lạ, hóa ra làm sát thủ vẫn có “Bảo hiểm dưỡng lão”!?

-Dĩ nhiên, tiền dưỡng lão kia hầu hết các sát thủ đều không nhận được, vì đối với sát thủ mà nói, rất khó có ngày hoàn toàn rửa tay gác kiếm, những sát thủ thật sự cường đại không thể nào chết, thì căn bản chẳng cần nhận lương hưu.

Đường Vi thốn thức nói.

Hai người nói chuyện phiếm một lát, Đường Vi kể cho Tần Xuyên nghe chuyện của công hội. Hóa ra khách sạn này, chính là tổng bộ hành chính của công hội Phoenix.

Sau khi tất cả các nhiệm trên toàn thế giới được báo về công hội, nhân viên chuyên trách của công hội sẽ sắp xếp độ khó, sau đó tiến cử với khách hàng những sát thủ nào có thể chấp hành nhiệm vụ.

Đương nhiên, nếu khách hàng tự yêu cầu sát thủ nào ra tay, giá cả thường sẽ tương đối cao.

Sát thủ của Phoenix, trừ những hoạt động bắt buộc, bình thường rất ít khi đến đây, điều này cũng là để đảm bảo khách sạn có thể kinh doanh ổn định.

Thời gian dần đến nửa đêm.

Huyết Vũ người mặc đồ tây màu đen, cùng với Shirley mặc lễ phục trắng, lại một lần nữa mời hai người tiến vào đại sảnh yến hội của Phoenix.

Lúc này Đường Vi đã thay đổi bộ váy dài đỏ rực có in hình phượng hoàng, tà váy như ngọn lửa, khiến cho cơ thể cao gầy, nhưng đầy đà của cô càng toát lên vẻ dung dung đẹp đẽ, tràn đầy khí phách.

Tần Xuyên vốn không định thay đồ, nhưng sợ mất mặt Đường Vi, nên cũng

tạm thời tìm một bộ âu phục cắt may thủ công để mặc vào.

Sau khi hai người bước vào thang máy khách sạn, dùng một thẻ từ cảm ứng đặc biệt, thang máy tự động đi xuống.

Vốn ở nơi thấp nhất còn một tầng hầm, nhưng khách sạn đi qua tầng này, vẫn tiếp tục đi xuống.

Lúc này Tần Xuyên mới phát hiện, khách sạn còn có một tầng hầm khác!

Sau khi cửa thang máy mở ra, phía trước có một thông đạo dài, hai bên vách tường có ngọn đèn màu vàng, chiếu sáng mấy bức họa.

Đường Vi đi trên thảm, giới thiệu,

-Tiểu Xuyên Xuyên, anh nhìn đi, trên vách tường là tổ tiên của Phoenix bọn em, những sát thủ đạt trình độ cao nhất của công hội Phoenix bọn em, chỉ những sát thủ trung thành nhất mới có tư cách treo chân dung ở đây.

-Tần tiên sinh, không biết ngài có hứng thú gia nhập công hội của chúng tôi không? Ngài chỉ cần đăng ký thôi, không cần phải thực hiện nghĩa vụ của công hội, nhiệm vụ nào ngài hứng thú thì ngài có thể ra tay, tin rằng với thực lực của ngài, trong tương lai không xa sẽ được treo ảnh ở đây.

Huyết Vũ mong mỏi hỏi.

Tần Xuyên liếc mắt,

-Cái mỏ quạ của anh, tôi đang sống yên lành, sao lại đem hình treo ở đây?

Huyết Vũ cười xấu hổ,

-Tần tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi, tôi không có ý đó...

-Hình như làm sát thủ, thực hiện nhiệm vụ xong nhận được nhiều tiền lắm

hả?

Tần Xuyên híp mắt, hăn đang rất thiếu tiền, hình như làm sát thủ kiếm được nhiều tiền lắm.

-Dĩ nhiên rồi, dù sao cũng mua bán tính mạng mà, những nhiệm vụ có độ khó cao, thường có thể kiếm được vài triệu thậm chí là vài chục triệu đô, đương nhiên, chỉ số nguy hiểm cũng cực kỳ cao. Trên thực tế, chỉ cần xếp hạng sát thủ cao, e là một nhiệm vụ nhỏ, cũng nhận được tiền lơoan cực lớn.

Huyết Vũ nói.

Tần Xuyên bắt đầu cân nhắc, nếu hăn làm sát thủ, dĩ nhiên cũng không khó, nhưng hăn không muốn giết người vì tiền.

Hăn có giết người, cũng là vì bảo vệ những người hăn thương yêu, chứ không phải bán mạng vì tiền.

Nói cách khác, hăn hoàn toàn có thể cướp ngân hàng, giết người phóng hỏa trên khắp thế giới, chứ chẳng cần phải mở công ty để kiếm tiền.

Vì từ nhỏ, sư phụ Phó Thanh Y đã dạy hăn, tu luyện cổ võ, thật ra là tu luyện nhân tâm, nếu như dùng vũ lực để theo đuổi vật chất, thì mãi mãi không thể đạt được vị trí đỉnh phong chân chính.

Đây cũng là lý do vì sao rất nhiều cổ võ giả cường đại, lại không làm sát thủ, lính đánh thuê, cho dù cả đời họ có sống trong bần hàn vẫn vui vẻ chịu đựng.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 327: Chiến Thư Sinh Tử

Có điều, bản thân hẳn không làm sát thủ, nhưng cũng có thể nghĩ cách, giúp công hội sát thủ làm ăn.

Tần Xuyên đang suy nghĩ tính khả năng cụ thể để kiếm tiền, thì bốn người đã bước vào đại sảnh yến hội.

Lúc này, dường như họ đã tiến vào một cung đình Châu Âu trung cổ, ánh đèn thủy tinh màu sắc trên cao, những tấm thảm thủ công Ba Tư tinh xảo, trên mặt đất lát bằng đá cẩm thạch đen.

Trên tường là những bức phù điêu tôn giáo hay những thần thoại tinh mỹ, từ sử thi Homer đến Napoléon Đại Đế, truyền kỳ sự tích nào nên có đều có hết.

Rất nhiều nam nam nữ nữ, mặc những bộ quần áo khác nhau, màu da khác nhau, đến từ khắp nơi trên thế giới đều đang ăn uống linh đình.

Tham gia buổi lễ Kế nhiệm đêm nay, không chỉ là tầng quản lý và sát thủ của Phoenix, mà còn có đại diện của vài công hội có quan hệ tốt khác, cùng với vài đại diện phía nhà tư sản quan trọng.

Có không ít người đeo mặt nạ tinh mỹ, đương nhiên hầu hết mọi người đều không mang mặt nạ, chuyện này đều dựa vào nhu cầu của mỗi người.

Dù sao, có rất nhiều người là nhân vật nổi tiếng ngoài xã hội, để lộ mặt ở đây cũng không tiện.

Đã là công hội sát thủ, thì rất khó đứng độc lập trong thế giới nhỏ của riêng mình, cũng như các bang hội, băng đảng Mafia, đều cần liên hệ ở khắp nơi, phải

có quan hệ với một vài quan chức quốc gia, thương nhân, đây là điều bắt buộc.

Người bình thường thường nghĩ nghề sát thủ là một nghề rất khủng bố âm trầm, nhưng thực ra đối với sát thủ mà nói, họ chỉ đang làm những vụ giao dịch ngoài vòng pháp luật mà thôi!

Họ cũng cần quan hệ xã giao, cần tạo mối quan hệ, thậm chí còn phải chào hàng, quảng cáo!

Khi nhìn thấy Huyết Vũ dẫn Đường Vi vào hội trường, gần một trăm cặp mắt đồng loạt nhìn qua, tiếng vỗ tay hoan nghênh lập tức phát ra.

Lúc đầu Đường Vi hơi căng thẳng, nhưng nhìn sang Tần Xuyên đứng bên cạnh, cảm thấy đã có người đàn ông này làm chỗ dựa cho cô, cô không cần phải e sợ gì cả.

Cô rụt rè mà thân thiện phất tay chào hỏi các tân khách và thành viên công hội, hàn huyên với một vài người quen biết đã lâu.

Cô một thân lẻ phụng hoàng lửa, vô cùng chói mắt, nhanh chóng dùng sự tự tin để chinh phục không ít người vẫn còn nghi ngờ năng lực của cô.

Huyết Vũ đứng cạnh với tư cách là trợ tá, giúp Đường Vi giới thiệu với vài nhân vật lớn mà cô không biết, dù sao với tư cách đệ tử hội trường trước của Đường Vi, rất nhiều người cô chưa được gặp.

Shirley cũng không theo sau, cô đi chung với Tần Xuyên, nói cho Tần Xuyên một vài chuyện trong hội, sợ không tiếp đón kỹ vị “đại gia” thực sự này.

-Shirley, chương trình tối nay thế nào?

Tần Xuyên thấy Đường Vi đang đi xã giao, hẳn cũng chẳng có việc gì làm, cầm một ly nước trái cây, thuận miệng hỏi.

-Thực ra chương trình rất đơn giản, chỉ đợi các quan chức của hiệp hội sát thủ

đến, trước là tuyên thệ “Tín điều của thích khách” sau đó sẽ tiến hành giơ tay biểu quyết, nếu chiếm 2/3 số phiếu trở lên coi như được thông qua, có thể kể nhiệm.

Shirley trả lời.

-Tín điều của thích khách? hiệp hội sát thủ? Đó là gì?

Tần Xuyên hiếu kỳ.

Shirley cười nói:

-Tín điều của thích khách là bộ giới luật thép của sát thủ trên toàn thế giới dần dần hình thành từ mấy trăm năm qua, ai muốn làm sát thủ kiếm tiền, cũng không được vi phạm những điều khoản đó, nếu không sẽ bị coi là phản nghịch, bị trục xuất hoặc sát hại.

Dù nghề sát thủ quá đáng sợ đối với người thường, nhưng trên thực tế, người bình thường chính là cha mẹ cơm áo của chúng ta, vì vậy khi làm việc chúng ta phải tránh làm ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của mọi người, nên sát thủ nào có đăng ký vào tổ chức, đều biết những quy định này.

Còn Hiệp hội sát thủ, ngài có thể hiểu là, tất cả những Công hội sát thủ chính quy trên thế giới, đều là những quốc gia, còn hiệp hội, tương đương với Liên hợp quốc.

Sự hiện hữu của nó đương nhiên sẽ không can thiệp và “Nội chính” của từng công hội, nhưng họ sẽ tiến hành xếp hạng sát thủ, công hội, và còn quản lý những sát thủ tự do không muốn gia nhập các công hội, và tuyên bố một vài nhiệm vụ.

Khi có một công hội sát thủ nào đó vi phạm “Tín điều của thích khách” bọn họ sẽ tập kết một lượng lớn cao thủ, để xử phạt.

Tần Xuyên ngạc nhiên, ngành sát thủ này không ngờ lại chuyên nghiệp như

vậy! Chẳng trách chính phủ các nước đều biết rõ có bao nhiêu công hội, nhưng vẫn mắt nhắm mắt mở, hóa ra người ta cũng rất có quy tắc!

-Vậy Hiệp hội sát thủ kia, có thể xếp hạng vậy thì chắc chắn rất có quyền lực đúng không, người làm trong đó được lựa chọn như thế nào?

Tần Xuyên khó hiểu nói.

Ánh mắt Shirley lộ vẻ ngưỡng mộ:

-Hội trưởng Hiệp hội, đều là những cường giả siêu cấp được đề cử trong giới sát thủ, do Hội trưởng của các công hội chính quy tiến hành biểu quyết.

Hiện tại Hội trưởng hiệp hội là sát thủ truyền kỳ "Man Vương" Bul-Kathos, ông từng là sát thủ đứng đầu bảng xếp hạng 17 năm, cho đến khi tiếp nhận vị trí hội trưởng mới rời khỏi bảng xếp hạng.

Có nhiều người trong ngành đều cho rằng, nếu Man Vương chịu xuất sơn, tuy ông đã quy ẩn đã nhiều năm không thấy bóng dáng, nhưng ông vẫn có thể đứng trong hàng sát thủ TOP 3 thế giới, dù sao từ khi ông xuất đạo đến giờ chưa từng có ai thắng được ông ta.

Tần Xuyên tuy rất muốn biết thực lực sát thủ TOP 3 như thế nào, nhưng cũng biết chỉ trong chốc lát không thể nói rõ được, nên cũng không hỏi nữa.

Lúc này, góc đông bắc của hội trường, ngay lối đi dành cho khách, vang lên tiếng ồn ào.

-Sao Hội phó Cisovsky cũng đến? bình thường chẳng phải chỉ cần nhân viên chấp hành đến là được sao?

-Hình như có gì đó không phải... các anh xem, đằng sau không phải Balogh hội trưởng công hội Thâm Uyên sao?

-Đúng vậy! Sao công hội Thâm Uyên đến đông vậy?

Nghe mọi người nói vậy, Shirley sắc mặt nghiêm trọng, bất chấp Tần Xuyên cũng chạy nhanh qua bên đó.

Tần Xuyên cũng bực bội, sao đột nhiên không khí hội trường lại bất thường vậy?

Hắn đành phải cầm nước trái cây, hấp tấp chạy xuyên qua đám người, qua đó ngó thử.

Vừa mới đến gần một chút, Tần Xuyên nhướn mày, người đến... thực lực không hề thấp.

Ngoại trừ ông già đi đầu, có khí tức Tiên Thiên trung cấp, gã đàn ông mặc áo da đỏ tóc dài xoắn đằng sau, có uy áp mà chỉ Tiên Thiên cao cấp mới có!

Nếu không phải Tần Xuyên cũng vừa đột phá Tiên Thiên cao cấp, thì đúng là không thể nhận ra được thực lực của gã!

Tên đàn ông này ăn mặc khoa trương, lộ vẻ không kiêng nể ai, sau khi bước vào, cũng chẳng chào hỏi ai, ánh mắt như loài sói hoang vừa dã tính vừa tham lam.

Phía sau gã, còn có hai Tiên Thiên sơ cấp, bốn năm nam nữ là Hậu Thiên cao cấp, cả đám đều ăn mặc quái dị, giống như đi dự party Halloween, dùng ánh mắt khinh thường nhìn hầu hết mọi người trong hội trường.

Lúc này, Đường Vi và Huyết Vũ đều chạy ra nghênh đón.

-Chào mừng ngài đến, Cisovsky tiên sinh.

Đường Vi tuy rằng tâm tình rất căng thẳng, nhưng vẫn cố gắng trấn định nở nụ cười xinh đẹp.

-Haha, vị này chính là truyền nhân của hội trường trước, tân hội trường Đường tiểu thư à.

Cisovsky rất khách khí bắt tay Đường Vi.

Ông là một người Nga đầu trọc, dáng người hơi mập, khoảng năm sáu mươi tuổi, có vẻ rất hiền hòa.

Nhưng tất cả những người có mặt ở đây đều không dám coi thường ông, chưa nói đến chuyện ông là một trong số ít đầu sỏ mấy đại quân của nước Nga hiện nay, thủ hạ đông vô cùng.

Mà bản thân ông lúc trẻ cũng là quyền vương siêu cấp của giới quyền vương chợ đen, sau này lại học một đại sư môn khí công, học được nội công chân khí xong, lại càng nhanh chóng lọt vào TOP 5 sát thủ!

Quan trọng nhất là, ông và Man Vương Bul-Kathos quen nhau từ lâu là bạn bè chí giao, nếu không, Man Vương đã không lui về phía sau màn, giao hết công việc hàng ngày cho Hội phó Cisovsky xử lý.

-Cisovsky tiên sinh, không ngờ ngài lại đột nhiên ghé đến, không biết mấy vị đồng nghiệp công hội Thâm Uyên phía sau đến đây có mục đích gì?

Đường Vi hỏi.

Cisovsky cười quay nhìn phía sau,

-Kể ra thì cũng hơi mất hứng, Balogh tiên sinh của Công hội Thâm Uyên hôm nay muốn đến đây để gửi “Chiến thư sinh tử” cho Công hội Phoenix!

Theo quy định của Hiệp hội, khi các công hội Top 10 tiến hành Sinh tử chiến phải do Hội trưởng hoặc Hội phó đích thân đến hiện trường, thì mới có thể phán định chiến thư có hiệu lực, Bul Kathos không biết chạy đâu mất, nên tôi đành phải tới vậy.

Lời vừa nói ra, rất nhiều thành viên và khách mời của công hội Phoenix đều hít một hơi lạnh!

-Chiến thư sinh tử? Là thứ gì vậy.

Tần Xuyên buồn bực, lách vào đứng cạnh một người đàn ông mặc âu phục, hỏi.

Người đàn ông kia xem ra cũng là sát thủ của Phoenix, đánh giá Tần Xuyên từ trên xuống dưới, nhìn như gặp phải quý, nhưng hình như Tần Xuyên có quen biết với bọn Huyết Vũ, nên đành phải trả lời:

-Vị tiên sinh này, Công hội sát thủ luôn mạnh thắng yếu chết, cho nên ngẫm cho phép các công hội chiếm đoạt lẫn nhau.

Nhưng để tránh hành vi trả thù và chiến đấu sống mái với quy mô lớn, nên Hiệp hội sát thủ quy định dùng phương thức “Chiến thư sinh tử” để tiến hành chiến đấu lôi đài.

Công hội hạ chiến thư, và công hội bị hạ chiến thư, chỉ được phép cử tối đa ba sát thủ, trước sự chứng kiến của nhân viên công chứng Hiệp hội, tiến hành Sinh tử chiến.

Bên nào thua, phải bị xóa tên trong Hiệp hội, hơn nữa tất cả mọi thứ của Công hội đều thuộc về bên thắng, đương nhiên, nếu các sát thủ phía dưới không muốn, cũng có thể tự rời đi, nhưng không được phép mang theo tài sản của công hội.

Tần Xuyên giật mình gật đầu, hóa ra là “Cá lớn nuốt cá bé”! Giống như kiểu doanh nghiệp lớn nuốt chửng doanh nghiệp nhỏ vậy!

-Công hội Thâm Uyên kia trâu lắm à?

Tần Xuyên cười hì hì hỏi.

Người đàn ông mặc âu phục đã nghi ngờ chắc Tần Xuyên bị điên rồi, ánh mắt cổ quái nhìn hẩn, thở dài giải thích:

-Công hội TOP 3 thế giới hiện nay, là Mạt Nhật, Thâm Uyên và Mê Vụ, Thâm Uyên là đương kim công hội sát thủ thứ hai thế giới, ngài nói họ có lợi hại không?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 328: Nếu Rảnh Dạy Tôi Với

-Trông thấy chưa, vị tiên sinh mặc áo da đỏ kia, đừng thấy anh ta xấu xí mà coi thường, anh ta là "Viêm Ma" Balogh hội trưởng Thâm Uyên đấy!

Là đương kim sát thủ TOP 4, là đệ năng giả hệ hỏa trời sinh, hơn nữa còn là võ giả Tiên Thiên cao cấp, một “Phần Diệt Quyền” là có thể khiến những viên đạn bay qua thành nước thép!

Nghe nói năm đó khi “Hiệp hội Hồng Long Ma Pháp” phát hiện được thiên phú của anh ta, rất hy vọng anh ta gia nhập hiệp hội, đáng tiếc trước nay anh ta chỉ thích giết người, cho nên mới làm sát thủ.

Người đàn ông mặc âu phục nói đến mức nước bọt bay tứ tung, dĩ nhiên cũng cảm thấy Công hội đang gặp phải tai vạ lớn, nên rất không lạc quan.

Nhưng Tần Xuyên lại chẳng chút lo lắng, vỗ vai anh ta, nghiêm mặt hỏi tiếp:

-Người anh em, cái Hiệp hội Hồng Long Ma Pháp mà anh nói là thứ gì vậy?

Nội tâm người mặc âu phục muốn vỡ tung, chẳng muốn giải thích tiếp với Tần Xuyên, quay đầu bước đi.

Tần Xuyên bắt đắ dĩ chặ chặ miệng, uống hết nước trái cây, xem ra hẳn phải bớt chút thời gian, nhờ một ai đó phổ cập cho hẳn ít kiến thức căn bản của thế giới ngầm.

Lúc này, sau khi đã bày tỏ ý định muốn hạ Chiến thư sinh tử xong, Balogh hội trưởng công hội Thâm Uyên chạy đến trước mặt đám người của công hội Phoenix.

-Mọi việc, Cisovsky tiên sinh đã nói hết rồi, Phoenix đã không còn là Phoenix trước kia nữa, các người nên nhìn nhận sự thật, lựa quyền bỏ cuộc thì tốt hơn đấy.

Đột nhiên nhận được tin này, chắc chắn sẽ không tiêu hóa kịp, tôi có thể cho các người ba phút để suy nghĩ...

Balogh nói xong, đưa tay ra sau, một nữ sát thủ lập tức cầm một điếu xì gà Cohiba đưa lên.

Sau khi gã ngậm xì gà, ngón tay xoẹt lên một ngọn lửa, mỗi điếu xì gà.

Động tác này, rõ ràng là để thị uy, nhưng đám người Phoenix dù giận cũng chẳng dám nói gì.

Tần Xuyên đứng phía sau nhìn thấy cảnh này, vô cùng ngưỡng mộ, “cái bật lửa” này cool quá! Nếu hãn cũng biết chiêu này thì tốt biết mấy! Đây chính là điểm lợi của dị năng giả!

Huyết Vũ hơi sốt ruột nói:

-Hội trưởng Balogh, tuy Chiến thư sinh tử là một hình thức xác nhập được quy định bằng văn bản rõ ràng trong Hiệp hội, nhưng không phải oan gia tử địch, thông thường căn bản không cần phải dùng đến điều lệ này.

Phoenix chúng tôi cùng quý bên chẳng có oán thù gì sâu đậm, ngài hà tất phải ép người như vậy?

-Haha...

Balogh nhún vai,

-Lý do rất đơn giản, có người bỏ ra mười triệu đô la để tôi ra chiến thư này, tôi cảm thấy Phoenix dù sao cũng chẳng được mấy cao thủ, so với kéo dài chút hơi tàn, chi bằng quy thuận Thâm Uyên bọn tôi.

Để tôi giúp các người nhận những đơn hàng lớn, kiếm được nhiều tiền, chẳng phải đáng tin cậy hơn một con nhóc ngay cả cảnh giới Tiên Thiên cũng chưa với tới này sao?

Mọi người xôn xao, sao lại có khách hàng đặt đơn hàng như vậy? Dù không phải không tuân theo quy định, nhưng như vậy cũng rất mạo hiểm.

Dù sao, Phoenix cũng có căn cơ thâm sâu, không ai có thể nói chính xác, đối diện với sống chết, có cao thủ ẩn mặt nào xuất hiện không.

Cho nên, Công hội Thâm Uyên chịu nhận đơn hàng này, chỉ có thể chứng tỏ, bản thân bọn họ cũng có ý định chiếm đoạt công hội Phoenix.

Đường Vi nhíu mày, thần sắc lãnh diễm nói:

-Hội trưởng Balogh, chẳng lẽ trong mắt anh, giá trị của Công hội chỉ có tiền tài thôi sao? Tôi biết Công hội Thâm Uyên do một tay anh lập nên, trong một thời gian ngắn tầm hai mươi mấy năm đã là đương kim thứ hai thế giới.

Hiện tại thực sự các anh kinh doanh rất tốt, kiếm được rất nhiều tiền, nhưng các anh có thể đảm bảo, vài chục năm nữa, vẫn có thể huy hoàng như vậy không?

Anh đừng quên, Phoenix đã tồn tại mấy trăm năm, vì sao chúng tôi có thể duy trì đến hiện tại, đó là vì chúng tôi có tín ngưỡng và có niềm tin vào công hội.

Cho dù hiện tại chúng tôi đang gặp vài trắc trở nhỏ, nhưng không có nghĩa, chúng tôi có thể dễ dàng từ bỏ công hội của mình.

Lời vừa nói ra, rất nhiều thành viên nòng cốt của Công hội Phoenix đều gật đầu liên tục, trong mắt dấy lên ý chí chiến đấu và sự tự hào.

Sát thủ bình thường rất cơ độc, rất nhiều sát thủ tìm đến công hội, là để có một chỗ dựa, lâu dần, các sát thủ cũng sẽ có tình cảm đặc biệt với công hội.

Balogh cười nhạo nói:

-Đúng là quan niệm mục nát... chỉ có kẻ yếu mới dùng cách an ủi tinh thần này.

Con đàn bà kia, nếu đầu óc mảy thông minh, tốt nhất đừng có ý định làm hội trưởng, cản trở thuộc hạ phát tài, đây không phải quyết định sáng suốt đâu.

Đường Vi không hề sợ, cô biết, nhiều thủ hạ bên dưới vẫn chưa thực sự tin phục cô, chỉ khi cô thể hiện đầy đủ sự gan dạ, thì mới có thể thuyết phục được mọi người, cho nên đây hoàn toàn là một cơ hội tốt!

Cô cười lạnh phản bác:

-Nếu một công hội nào đó lớn mạnh, kiếm được nhiều, sát thủ lập tức chạy đến công hội đó, vậy thì tôi muốn hỏi, vì sao sát thủ của Thâm Uyên các anh, không chạy đến công hội "Tận Thế" đang đứng đầu đi?

Nếu công hội yếu nên bị công hội mạnh chiếm đoạt, vậy thì chẳng phải Thâm Uyên các anh cũng sớm nên quy thuận Tận Thế đi à? Hội trưởng Balogh, có phải anh nên làm Hội phó của Tận Thế đi không?

Balogh ghen hống, mũi giật giật, ánh mắt tối tăm, hừ lạnh nói:

-Tận thế? Thâm Uyên bọn tao sớm muộn gì cũng vượt qua bọn nó! Nhưng, Phoenix bọn này, tối nay phải biến mất! Từ nay về sau, sẽ là căn cứ thứ hai của Công Hội Thâm Uyên bọn tôi.

Nghe Balogh nói như chém đinh chặt sắt, mọi người biết rõ, Thâm Uyên là quyết tâm muốn "ăn" Phoenix rồi.

Người của công hội bắt đầu nhao nhao bàn luận, toàn bộ áp lực đều đặt lên Hội trưởng sắp tiếp nhận Đường Vi.

Đường Vi yên lặng xoay người, nhìn Tần Xuyên đứng phía sau.

Huyết Vũ thấy thế, lập tức nhỏ giọng nói:

-Hội trưởng, Balogh là dị năng giả có tu vi Tiên Thiên cao cấp! Dù toàn công hội chúng ta cộng lại, cũng không thể thắng hắn... Tàn tiên sinh tuy thực lực cũng cao cường, nhưng giao đấu với Balogh, e cũng rất nguy hiểm.

Tàn Xuyên lúc này bước lên phía trước, hỏi:

-Hạ chiến thư này, là buộc phải đấu võ à?

Đường Vi đáp:

-Có thể từ chối, nhưng sẽ ảnh hưởng rất lớn đến công hội, đồng nghĩa với việc vứt bỏ tôn nghiêm... tin này mà truyền đi, e là các khách hàng lớn sẽ không tìm đến công hội chúng ta nữa.

Tàn Xuyên gật đầu đã hiểu, thực ra, với mấy công hội lớn này mà nói, không có thể diện, thì chẳng thể nào tồn tại được nữa.

-Anh biết rồi, để anh nói chuyện với họ.

Nói xong, Tàn Xuyên mặc kệ ánh mắt người ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đi đến trước mặt Balogh.

-Hì hì, chúc các vị buổi tối tốt lành, tự giới thiệu một chút,tôi họ BIG tên SHUAI-GE, mọi người cứ gọi tên tôi là được.

Tàn Xuyên nhiệt tình bắt tay Cisovsky, sau đó đưa tay về phía Balogh.

Ánh mắt Balogh cổ quái nhìn hắn, không đưa tay ra,

-Đẹp trai? Không phải mày tên Tàn Xuyên à?

Tàn Xuyên sững sờ, vui mừng nói:

-Anh biết tôi? Chẳng lẽ ở nước ngoài tôi nổi tiếng vậy sao? Sao không ai nói

tôi biết nhi! Không đúng... đây là lần đầu tôi xuất ngoại mà?

Tần Xuyên gãi gãi đầu, đúng là không thể hiểu nổi.

-Rất không may, đơn hàng thứ hai của vị khách hàng lớn của chúng tao, là tối nay phải giết mày... Tần Xuyên.

Balogh mặt đầy râu, nở nụ cười như ác ma.

Sát thủ chấp hành nhiệm vụ, bình thường chia ra hai loại, ám sát, minh sát.

Ám sát thường là những sát thủ có trình độ bình thường hoặc dựa vào vũ khí. Minh sát, là lựa chọn của những sát thủ mạnh, không sợ bị người ta ghi hận trả thù, giết người ngay trước mặt.

Với thực lực của Balogh, đương nhiên không cần phải che giấu.

Tần Xuyên sắc mặt vẫn vậy, lại cười nhẹ,

-Ra vậy... nói vậy, tối nay tôi phải đánh với anh một trận đúng không?

-Không phải là đánh một trận, mà là phải giết chết mày.

Balogh phì khói thuốc lên mặt Tần Xuyên.

Tần Xuyên “khục khục” hai tiếng, cười nói:

-Người anh em, chúng ta thương lượng một chút, tôi thấy anh cũng là nhân tài, là người đàn ông có thể dùng ngón tay mồi thuốc! không đơn giản đâu! Sau này... anh lẫn lộn với tôi, được không?

Balogh híp mắt, nghi ngờ tai gã xảy ra vấn đề rồi, trên thực tế, tất cả những người khác có mặt ở đây, đều nhìn Tần Xuyên trân trối.

Nếu không phải tiếng Anh của Tần Xuyên thật sự siêu chuẩn, họ sẽ cho rằng thằng này nói sai gì rồi.

Chẳng lẽ hấn điên rồi sao? Cuồng vọng cũng không cần phải cuồng như vậy chứ!?

Sát thủ TOP 4, dị năng giả thiên tài, Viêm Ma Balogh tu vi Tiên Thiên cao cấp, mà phải lăn lộn với thằng nhóc không biết chui ra từ xó xỉnh nào như mày?

-Người này là ai? Bị điên à?

-Không rõ lắm, hình như đi chung với bọn Huyết Vũ?

-Hấn khùng rồi! Chút nữa sẽ bị cháy thành than cho coi!

Đám người bên dưới đều lắc đầu thở dài, cảm thấy Tần Xuyên chết chắc rồi.

Đường Vi dù rất có lòng tin ở Tần Xuyên, nhưng thấy hấn kích thích Balogh như vậy, cũng đổ mồ hôi thay hấn.

Còn mấy sát thủ của Phoenix như Huyết Vũ, sớm đã sợ đến mức căng cứng toàn thân rồi, sợ Balogh đột nhiên động thủ.

Hai sát thủ Tiên Thiên sơ cấp đứng sau Balogh, đã lộ hung quang, muốn tiến lên động thủ làm thịt Tần Xuyên.

Nhưng Balogh khoát tay, ngăn bọn họ, gã giận quá hóa cười, hai đầu lông mày mang theo mây đen.

-Tần tiên sinh, anh có biết anh đang nói gì không?

Tần Xuyên một tay rất tự nhiên khoác lên vai Balogh, ghé sát nói:

-Anh đừng vội, nghe tôi nói hết đã... Tôi cảm thấy, sau này Công hội Thâm Uyên các anh nên để Phoenix quản!

Anh ấy à, để tôi bảo kê, hôm nay ai bảo anh đến giết tôi, tôi mà giết họ rồi, nhiệm vụ này coi như chẳng có thù lao, tự động vô hiệu lực, cũng không thể nói

là do anh không hoàn thành nhiệm vụ, có đúng không nào?

Thông thường mà nói, trừ người đẹp ra, tôi hầu như không chủ động khoác vai ai đâu... nhưng tiểu tử anh có thể dùng ngón tay mồi thuốc, tôi muốn khi nào anh rảnh thì dạy tôi với, nên mới cho anh một cơ hội nịnh nọt tôi đấy, anh thấy thế nào?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 329: Thích Khách Đẹp Trai

Tần Xuyên nghiêm trang giảng giải đạo lý, nhưng mấy câu này khiến Balogh nổi trận lôi đình!

-Tuy rằng sát thủ chúng tao nhận nhiệm vụ, giết chết mục tiêu, không cần biết rõ lý do, nhưng giờ tao đã hiểu, vì sao mà phải chết rồi...

Tần Xuyên thở dài,

-Người anh em à, sao anh nghe mà không chịu hiểu vậy? Tôi chỉ muốn anh dạy tôi, làm thế nào để mỗi thuốc bằng ngón tay, dạy hay không nói một câu thôi!

-Dạy mà? Mà sẽ học được à?

Balogh khinh thường cười nói.

-Lừa của hội trưởng tao, là dị năng trời sinh, cái loại ngay cả dị năng giả là gì cũng không hiểu như mà, mà muốn học? Mà không sợ bị người ta cười rụng răng à?

Nữ sát thủ Tiên Thiên sơ cấp phía sau cười khẩy nói.

Đám người của Công hội Thâm Uyên đều cười nhạt, dường như đoán ra tối nay Tần Xuyên chắc chắn chết thảm.

Còn những tân khách khác, đều lắc đầu thở dài, cảm thấy Tần Xuyên đúng là quá thiếu kiến thức, hỏi một câu quá ngu ngẩn!

Tần Xuyên vỗ đầu một cái,

-Đây không phải tạo ra nhờ công pháp sao? Má nó, sao anh không nói sớm? Lãng phí tình cảm của tôi!

Không học được kỹ xảo mỗi thuốc cực cool, Tần Xuyên lập tức mất hứng, đi đến bên cạnh Đường Vi, ôm vai cô:

-Tiểu Vi Vi, đăng ký làm sát thủ có nhanh không?

-Đăng kí? Không khó, thủ tục rất đơn giản, bình thường chỉ cần có người đứng ra bảo đảm, là anh có thể bước vào giới sát thủ, có điều những thứ này với anh chẳng là vấn đề gì cả.

Đường Vi nháy mắt mấy cái, cười nói:

-Tiểu Xuyên Xuyên, anh muốn đăng ký làm sát thủ à?

-Đúng vậy, gia nhập Pheonix, không phải bọn họ ra chiến thư sao, cứ để mình anh xuất chiến được rồi.

Giọng nói của Tần Xuyên không lớn lắm, nhưng lúc này cả hội trường yên tĩnh, tất cả mọi người đều nghe thấy, nhất thời, mọi người lại một lần nữa hóa đá...

Một mình? Thăng này định một mình, đối mặt với Thâm Uyên tinh nhuệ do Balogh dẫn đầu?

Huyết Vũ đứng cạnh, sắc mặt ngại ngùng, bước đến nói nhỏ:

-Tần tiên sinh, tôi biết thực lực của ngài phi phàm, trước đây cũng nhìn thấy thủ đoạn ngài đánh chết Hồng Nguyệt, nhưng Balogh thì khác! Sát thủ được xếp vào TOP 5 thực lực thuộc một đẳng cấp khác!

Hắn có chân khí Tiên Thiên cao cấp phối hợp với diễm hỏa của Phần Diệt

Quyền, lực công phá đã vượt xa phạm trù chân khí Tiên Thiên rồi! Tôi cảm thấy ngài nên suy nghĩ một chút...

-Đúng vậy, Tàn tiên sinh, không phải Trung Quốc có câu, còn rừng xanh lo gì không có củi sao?

Shirley cũng bước lên khuyên nhủ.

Tần Xuyên bực mình liếc nhìn bọn họ,

-Chẳng phải chỉ là một Dị năng giả Tiên Thiên cao cấp thôi sao? Sao các người lại sợ đến ngốc luôn vậy? Chẳng lẽ các người thực sự có cách giải quyết nào hay hơn?

Huyết Vũ và Shirley liếc nhìn nhau, đột nhiên phát hiện, đúng là chẳng còn cách nào cả!

Cũng không thể để hai người bọn họ lên được, vậy chẳng phải sẽ bị Balogh một chiêu tiêu diệt sao?

Đường Vi ánh mắt lóe lên một chút, cười nhạt nói:

-Huyết Vũ, đăng ký cho Tần Xuyên đi.

-Được, Hội trưởng.

Huyết Vũ bất đắc dĩ, kêu người cầm máy tính bảng đến.

Đường Vi đi đến bên cạnh Cisovsky,

-Cisovsky tiên sinh, tin là ngài đã nghe thấy, chúng tôi cần thời gian để chuẩn bị, giúp người yêu tôi đăng ký một chút.

Cisovsky đang cầm một ly Vodka, uống rất vui vẻ, bày tỏ hoàn toàn không có vấn đề gì,

-Haha, xem ra Đường tiểu thư có một người đàn ông có thể dựa được, thanh niên này đến từ Trung Quốc, không biết thực lực thế nào, mà có thể để Đường tiểu thư tin tưởng cậu ta đến như vậy?

-Qua đêm nay, tất cả mọi người sẽ biết.

Đường Vi vô cùng tin tưởng Tần Xuyên, cô quen Tần Xuyên từ lâu, biết hẳn không phải dạng người lỗ mãng.

Balogh quay đầu, ánh mắt như rắn độc liếc nhìn người của công hội Phoenix,

-Bất kể là ai ra tay, kết cục cũng đã định sẵn.

Tôi khuyên tầng quản lý và cổ đông của công hội Phoenix đêm nay hãy mở to mắt nhìn kỹ, các người sẽ nhanh chóng hiểu ra rằng, ai sẽ đưa các người lên đến đỉnh cao!

Đám cổ đông và tầng quản lý của Phoenix đều nhìn nhau, thực ra bọn họ cũng rất nghi ngờ, Đường Vi lựa chọn tin tưởng Tần Xuyên có chính xác không.

Nhưng hiện tại cũng không còn cách nào khác, đành phải thay ngựa chết bằng ngựa bệnh thối.

-Tần tiên sinh, tất cả những thông tin khác đều đã xong, xin hỏi ngài định dùng biệt danh sát thủ gì?

Huyết Vũ tìm một nữ nhân viên văn phòng đeo kính, bắt đầu dùng máy tính bảng đăng ký cho Tần Xuyên.

Tần Xuyên nghĩ, cũng không thể dùng tên thật được, vì vậy nói:

-Đã vậy gọi là

“Sát thủ đẹp trai nội hàm giàu có anh tuấn mê người” đi!

Nữ trợ lý đăng ký sắp phát điên rồi, chưa từng thấy một sát thủ nào lại lấy cái tên kỳ quái như vậy!

Đám người công hội Phoenix càng im lặng, rốt cuộc Đường Vi tìm đâu ra cái tên này vậy?

-Sao vậy? Tên đó có người đặt rồi à!?

Tần Xuyên tò mò hỏi.

Mọi người nghĩ thầm, ai mà thèm cướp cái tên như bệnh nhân tâm thần vậy chứ.

Lúc này Đường Vi bước đến, trợn mắt nhìn Tần Xuyên,

-Anh không thể lấy cái biệt danh nào ngắn một chút à? Tên dài như vậy ai mà nhớ nổi chứ?

Tần Xuyên cười ngại ngùng, hóa ra là vậy, đành châm chước, nói:

-Vậy thì gọi là Brilliant-Assassin! Dịch qua tiếng Hoa là “Thích khách đẹp trai”!

Cái từ Brilliant này, thể hiện tài hoa hơn người, sáng chói lóa, so với việc trực tiếp dùng một từ ngữ hình dung biểu đạt sự đẹp đẽ, thì dùng từ này giàu ý nghĩa nội hàm hơn.

Đường Vi cũng không thể không bội phục, khả năng ngôn ngữ của tên này đúng là số một, cô không ngờ có thể đặt được một cái tên như vậy.

Rõ ràng là một cái tên rất thô, nhưng đổi từ, lại thể hiện sự cao nhã.

Tất cả mọi người đều dở khóc dở cười nhìn Tần Xuyên, thằng này đúng là không biết xấu hổ!

-Được rồi, Thích khách đẹp trai tiên sinh... thủ tục đăng ký của ngài đã hoàn thành, chào mừng ngài gia nhập công hội Phoenix chúng tôi.

Nữ nhân viên văn phòng nhanh chóng làm xong thủ tục.

Thực ra hầu hết, nhập hội đều phải xét duyệt, nhưng Tần Xuyên do Đường Vi và Huyết Vũ trực tiếp đề cử, cho nên hầu hết trình tự đều được tinh lược rồi.

Tần Xuyên đặc ý cười ha ha, bởi như vậy, sau này giới sát thủ gặp hẳn đều phải gọi hắn là “Thích khách đẹp trai”, nghĩ lại cảm thấy rất chuẩn xác!

Người của công hội Thâm Uyên không thể chịu nổi nữa, một kẻ ngu ngốc như vậy, mà đòi khiêu chiến với Hội trưởng của bọn họ sao?!

-Nếu đã làm xong thì chuẩn bị chờ chết đi, không phải chúng ta đã có thể bắt đầu lôi đài Sinh Tử rồi sao?

Balogh thần sắc đã càng ngày càng khó coi.

Cisovsky lúc này đã uống đến mức mặt mũi hơi đỏ, lớn tiếng nói:

-Sau khi hai bên lựa chọn xong thành viên chiến đấu, sẽ lên đài thi đấu! Tôi nghĩ Pheonix có lẽ cũng có sân bãi để luận bàn chứ nhỉ?

Đường Vi hít thở sâu một hơi, gật đầu nói:

-Mời mọi người dời bước, tiến đến sân huấn luyện Thần Điều!

Sân huấn luyện mà cô nói, thực ra chỉ cần đi xuyên qua một con đường ở sảnh tiệc là đến.

Đây chính là nơi để các sát thủ trong công hội bàn luận kỹ xảo, nối liền tầng hai với tầng ba, tạo thành một không gian khá cao, bốn phía dùng nham thạch cực đại bảo vệ.

Hội phó Cisovsky đứng giữa sân, sau khi xác nhận sân bãi không có vấn đề gì, tuyên bố:

-Căn cứ quy định của Hiệp hội sát thủ, công hội Thâm Uyên gửi Chiến thư sinh tử cho Công hội Phoenix, hai bên chọn ra tối đa ba thành viên, tiến hành đấu xoay vòng.

Điều kiện thắng là đối phương nhận thua, mất sức chiến đấu, có thể đánh chết. Người chiến thắng cuối cùng, có thể thu Công hội thua theo quy định.

Được rồi, sát thủ hai bên, xin mời đấu trận đầu tiên...

-Chờ một chút!

Tần Xuyên giơ tay lên:

-Tôi có một nghi vấn!

Cisovsky cười mỉm hỏi:

-Sát thủ đẹp trai, cậu có vấn đề gì?

Mọi người nghe Cisovsky gọi Tần Xuyên như vậy, đều không nhịn được cười, đúng là một biệt danh chả ra sao!

-Có thể ba người cùng lên đánh, thành trận ba đánh một không?

Tần Xuyên hỏi.

Không đợi Cisovsky trả lời, Balogh đối diện mỉm cười nói:

-Thằng ngu, giờ thì sợ rồi sao? Muốn ba người công hội bọn mày lên đánh một mình bốn hội trưởng hả? Tùy bọn mày, cả Công hội mày cộng lại, cũng không phải đối thủ của tao!

Trong mắt Balogh tràn đầy tự tin, dù sao cũng thành danh khi còn trẻ, lại tung

hành trong giới sát thủ mấy chục năm, quả thực là có năng lực.

Tần Xuyên cười vô hại,

-Đầu tiên, anh nên gọi tôi là Sát thủ đẹp trai, tiếp theo, anh hiểu sai ý tôi rồi... tôi cảm thấy, từng người bên công hội Thâm Uyên các anh lên tìm cái chết tương đối phiền phức.

Chi bằng cả ba cùng lên, tôi làm thật các người nhanh một chút, cũng tiện cho mọi người ở đây mau chóng quay lại sảnh tiệc vui vẻ tiếp! Dù sao người phụ nữ của tôi còn phải tiến hành nghi thức kế nhiệm chức hội trưởng nữa mà!

Cả hội trường đều tĩnh mịch, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, tất cả mọi người nhìn Tần Xuyên giống như gặp quỷ.

Nếu như nói, Tần Xuyên dám khiêu chiến Balogh, đủ để mọi người khiếp sợ, thì giờ đây ý định một mình đánh với ba võ giả Tiên Thiên của hắn, thực sự đã dọa cho người ta mắc bệnh tim luôn rồi!

-Không phải chứ, tại tôi có vấn đề rồi sao?

-Đã từng thấy kẻ không sợ chết, nhưng chưa từng thấy ai lại muốn tìm cái chết đến như vậy!

Có thành viên Phoenix nói khẽ với nhau.

Huyết Vũ và Shirley thì hoàn toàn không còn gì để nói, thậm chí bọn họ nghi ngờ, để Tần Xuyên cùng Đường Vi đến Phoenix có phải là quyết định chính xác không?

Nếu đến lúc thua Thâm Uyên rồi, e là lửa giận của Balogh vẫn chưa tiêu, sẽ dấy sang các sát thủ khác trong hội, như vậy thực sự không ổn!

Cuối cùng thì Balogh không thể nén được cơn giận nữa, Tần Xuyên đã ba lần bảy lượt khiêu chiến cực hạn nhẫn nại của gã, lúc này thì nó hoàn toàn bạo phát

rồi!

-Muốn chết...

Balogh nghiêng rặng nghiêng lợi, hai đấm nắm chặt, khớp xương kêu rắc rắc, một cổ chân khí đỏ như lửa, như đang thiêu cháy cả đồng cỏ, làn sóng nhiệt phùng phùng, lan tỏa khắp sân huấn luyện mấy trăm mét!

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 330: Đừng Nghịch

Hầu hết những người không có tu vi ở hiện trường đều lập tức cảm thấy hít thở trở nên khó khăn, bèn thối lui ra xa.

Sát thủ của Công hội Phoenix sắc mặt thay đổi, tuy từng nghe nói đến sự khủng bố của “Viêm Ma” nhưng không ngờ chỉ vừa phát ra khí tức, đã kinh người như vậy!

Khởi nguồn của nội công, sớm đã không thể nào khảo cứu được, tuy rằng bắt nguồn từ Trung Quốc là không thể tranh luận, nhưng rốt cuộc là từ ngàn năm trước, hay xuất hiện từ vạn năm trước, sớm đã không thể nào chứng minh.

Nhưng trong giòng chảy thời gian dài dằng dẳng này, phương pháp tu luyện nội công cổ võ, đã sớm truyền đi khắp thế giới, đủ các quy tắc nội công, khiến cho phương Tây cũng có rất nhiều cao thủ cổ võ.

Balogh chính là một nhân vật nổi bật trong số đó, chân khí của gã, sau khi dung hợp với dị năng hỏa diễm của gã, đã trở thành một loại chân khí đặc biệt, cuồng dã hung hãn, nhiệt độ cao làm cho người ta sợ hãi.

Thần kỳ là, nhiệt độ của chân khí lại không hề ảnh hưởng đến cơ thể và quần áo của gã, đây là một lực khống chế cực cao siêu.

Gã ném áo khoác da đỏ ra sau lưng, thân ảnh như một đạo cầu vòng màu đỏ, bay lên lôi đài làm bằng nham thạch.

-Thình!

Hai chân nặng nề giẫm lên đá, hòn đá xuất hiện sự nứt nẻ, thậm chí bắt đầu

nóng đỏ vì nhiệt lượng.

Chỉ riêng khí thể bước lên đài, đã khiến nhiều người chấn động không nói nên lời.

-Lên đi, chịu chết đi!

Balogh ngoắc đầu ngón tay với Tần Xuyên đứng bên dưới.

Rất nhiều người không đành lòng nhìn thêm, dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán ra, sau khi Tần Xuyên lên, ngay cả chết thế nào cũng không được biết, không thành than đã may mắn lắm rồi!

Tần Xuyên bĩu môi,

-Các người thực sự không lên cùng nhau à? Haizz... vậy cũng được, coi như tiết mục mua vui cho buổi tối hôm nay đi.

Nói xong, Tần Xuyên nhìn xung quanh, thấy bên sân huấn luyện có một giá vũ khí, vội chạy tới, cầm một cây kiếm ngắn rất bình thường.

-Tần tiên sinh! Nếu muốn dùng vũ khí, tôi cử người đi tìm giúp ngài một vũ khí hợp kim độ cứng cao nhé! Loại kiếm bình thường này căn bản không thể nào chịu được nhiệt độ cao của chân khí hủy diệt đâu!

Huyết Vũ tranh thủ thời gian khuyên nhủ.

Tần Xuyên khoát khoát tay,

-Không sao, không sao, vũ khí này là được rồi, tôi tiện tay lấy nó, pose một chút ấy mà!

Tần Xuyên cười ha hả đi đến bên lôi đài, không hề bay lên, mà chỉ đi từng bậc thang lên trên đài.

-Còn tưởng người này thật sự có bản lĩnh, xem ra chỉ như tên ngốc thôi, chân khí của Balogh ngay cả đạn cũng lập tức bị dung hóa thành nước sắt, kiếm mà chống lại được à!

-Đúng vậy, xem ra sau đêm nay Phoenix phải đổi chủ rồi, từ nay về sau sẽ không có Phoenix nữa!

-Không sao, dù sao cổ phần của chúng ta vẫn được Hiệp hội sát thủ bảo vệ, không chừng thuộc về Thâm Uyên, lại càng đáng tiền hơn!

Mấy cổ đông đều lắc đầu, bắt đầu bàn luận về việc đầu tư, không ai có thể hiểu được, rốt cuộc Đường Vi lấy đâu ra niềm tin mà cử một tên ngu ngốc như vậy lên đài.

Ngay cả Balogh sau khi cơn tức giận đi qua, nhìn thấy hành động của Tần Xuyên, lạnh lùng nói:

-Tao khuyên mày đổi vũ khí đi, cây kiếm này của mày, e là chưa đến gần cơ thể tao đã tan chảy rồi...

-Có nhiều thời gian nói nhảm như vậy thì tranh thủ xuất chiêu đi! Để tôi xem thử tiêu chuẩn sát thủ TOP 4 thế giới như thế nào?

Tần Xuyên cũng chẳng bày ra tư thế gì với cây kiếm vô dụng này, chỉ coi nó như gậy chỉ huy, khoa chân múa tay về phía Balogh.

Hai con người của Balogh như lửa cháy, chân khí xoay vòng quanh người, giống như ông mặt trời đỏ rực vậy!

-Vô tri có thể tha thứ, nhưng mày sẽ phải trả giá vì sự càn rỡ của mày!

Dưới chân Balogh xẹt qua hai vệt đỏ rực, thân ảnh như liệt diễm lướt qua, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Tần Xuyên!

Sau khi nhảy lên cao, Balogh đột nhiên ngoặt lại, nhanh chóng rơi xuống!

Một chiêu “Dung Nham Trùng Kích” của Phần Diệt Quyền như sao chổi đụng vào địa cầu, hỏa cầu cực lớn bất chấp đạo lý hoàn toàn bao trùm vị trí Tần Xuyên đang đứng!

-Oành!!

Một đạo sóng nhiệt trùng kích, cuốn khắp sân bãi, ngoại trừ mấy võ giả đẳng cấp Tiên Thiên như Cisovsky, mấy võ giả Hậu Thiên bình thường đều cảm thấy hít thở không thông, rất nhiều vị khách bình thường đều ngã xuống đất!

Vị trí Tần Xuyên đang đứng, vòng tròn bên cạnh, đã có một hố sâu một mét, hơn nữa không ít nham thạch đều biến thành nham thạch nóng chảy!

E là Phần Diệt Quyền không đánh trúng người, nhưng nhiệt độ này cũng có thể lập tức sấy người ta thành người khô rồi!

-Tần tiên sinh

Huyết Vũ và Shirley đều lo lắng nhìn về phía lôi đài.

Đường Vi tuy rằng tin tưởng Tần Xuyên, nhưng nhìn thấy thực lực của Balogh rồi, cả người vẫn ướm dẫm mồ hôi lạnh, đôi mắt đẹp sốt ruột nhìn vào chỗ cái hố.

Nhưng khiến người ta bất ngờ là, chỗ đó chẳng có gì cả,

Balogh hiển nhiên cũng sửng sờ, nhưng gã lập tức quay lại, liền thấy Tần Xuyên đã di chuyển đến sau lưng gã!

Tần Xuyên vẻ mặt bình tĩnh đứng đó, lắc đầu:

-Uy lực mạnh lắm, nhưng vẫn còn khiếm khuyết một chút về tốc độ, ít nhất với tốc độ này mà muốn đánh trúng tôi, thì còn thiếu một chút nữa.

Mấy người dưới lôi đài hít một hơi lạnh, lúc này họ chỉ nhìn thấy một đạo

hỏa quang phóng tới, ngay cả bóng người cũng không thấy rõ, nhưng Tần Xuyên lại né được!?

Chẳng lẽ tên này thật sự có thực lực để đấu với Balogh? Không ít người trong đầu bắt đầu nảy sinh câu hỏi.

-Hừ!

Balogh cũng không bất ngờ lắm,

-Nghe chủ thuê nói, thực lực của mày không tầm thường, xem ra tao thực sự phải cẩn thận thêm chút nữa.

Tần Xuyên cười nói:

-Tôi tin, chủ thuê của anh chắc chắn chưa nói với anh tình hình thực tế, nếu không... anh cũng không đến để tìm cái chết rồi!

-Haha! Thăng ngu, một đấm lúc này của tao chỉ là thăm dò thôi, mày thực sự nghĩ rằng, Balogh Viêm Ma tao chỉ có chút thực lực thế thôi sao?

Balogh nói xong, nổi giận gầm lên một tiếng, chân khí toàn thân một lần nữa bộc phát, so với lần trước đã tăng lên gấp đôi!

Cơ thể gã vốn trông hơi trảng kiện, cơ bắp căng phồng, cơ thể lại cao lên vài phân.

-Phân Dã Phong Bạo!

Lúc Balogh lao về phía Tần Xuyên một lần nữa, xung quanh người đã ngưng tụ thành một vòng xoáy hỏa diễm, có mấy hòn đá bị cuốn vào, liến hóa thành nham thạch nóng chảy đỏ thẫm.

Chiêu này phạm vi sát thương cực lớn, thi triển khi tác chiến quần thể, gần như có thể đánh bại một liên đội trong thời gian ngắn!

Mắt thấy nửa lôì ãi ã bị Balogh khống chế, cuối cùng những người bên dưới ã nhìn thấy sự khủng bố của “Viêm Ma”!

-Quá biến thái! Đây ãu phải cỗ vũ, phải là ma pháp sư hệ hỏa mới ãúng!

-Dù sao cũng là Dị năng giả hỏa hệ thiên tài mà Hiệp hội Hồng Long Ma Pháp muốn lôì kéo, chúng ta nên chạy xa xa thôi!

Đám người kia bị dọa cho mặt không cắt ra ãược giọt máu, dưới ánh lửa soi chiếu, khuôn mặt mọi người ãều ãỏ rức.

Đám sát thủ của công hội Thâm Uyên thì vô cùng kiêu ngạo và tự hào, có thể khiến Hội trưởng của họ xuất ra thực lực, tên gốc này nên cảm thấy thỏa mãn.

Ngay trong lúc cơn lốc liệt ãiễm cuộn cuộn sắp bao phủ Tần Xuyên, không hề có ãường lui, Tần Xuyên thâm thở dài...

-Haizz... chẳng có chút sức lực.

Tần Xuyên rút kiếm, múa một ãường kiếm, kiếm khí như hoa sen mới nở, ưu nhã tách ra.

-Thanh Liên Kiếm Ý, Lược Ảnh...

Vòng tròn kiếm ý ãột nhiên phóng ra, ãạo thứ nhất, giống như ãao găm cắt mỡ bò, cắt một miệng lớn trên lốc xoáy liệt ãiễm.

Còn ãạo kiếm khí thứ hai, trực tiếp chui vào cơ thể Balogh...

Trong chốc lát, lốc xoáy hỏa ãiễm, nhiệt lượng trên lôì ãi ãiễm bỗng nhiên giảm xuống, giống như cả thế giới ãều rơi vào im lặng!

Khi mà tất cả mọi người ãều nghĩ xung ãột kịch liệt sẽ xảy ra, sự yên lặng quỷ dị này, khiến người ta ớn lạnh!

Balogh như trúng tà, nắm chặt hai quyền, đứng nguyên tại chỗ, không hề nhúc nhích, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Tần Xuyên, nhưng không hề bước thêm bước nào!

Ngay trong lúc mọi người cảm thấy khó hiểu, hơn hai trăm cặp mắt nhìn chăm chú, Tần Xuyên thản nhiên vung vẩy đoản kiếm trong tay, đi đến bên cạnh, phất tay về phía Cisovsky ở bên dưới.

-Ông cụ này, trận đầu tiên kết thúc rồi, bảo tuyến thủ tiếp theo của họ lên đài đi!

Lời vừa nói ra, cả hiện trường như nổ tung!

-Hắn nói vậy là sao?!

-Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hắn thắng à!?

Người của công hội Thâm Uyên đều cảm thấy kỳ lạ, hét lớn về phía lôi đài:

-Hội trưởng! Hội trưởng sao ngài lại không ra tay!?

Cisovsky cũng có chút do dự, nhìn lên khán đài, định mở miệng hỏi Balogh có ý gì, nhưng lúc sắp mở miệng, thì lại lập tức ngậm miệng lại!

Trong đôi con ngươi vốn say khướt của Cisovsky, bắn ra hai tia quang mang, như gặp phải quỷ!

-Sao... sao lại...

Trong ánh mắt khó hiểu của mọi người, Balogh trên lôi đài, trên trán gã bắt đầu bắn ra từng đạo máu tươi!

Máu từ trên tóc của gã chảy xuống, từ miệng mũi gã, từ trong quần trong áo rỉ ra...

Trên mặt Tần Xuyên vẫn giữ nụ cười vô hại, cầm kiếm chỉ chỉ đám người công hội Thâm Uyên.

-Các người đừng nghịch ngợm nữa, hội trưởng của các người đã bị tôi chém thành hai khúc rồi, các người còn hỏi hử vì sao không ra tay? Chẳng lẽ các người muốn nhìn thấy cương thi à!

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều hít một hơi lạnh, nhưng lại cảm thấy không thể nào, Balogh đường đường là sát thủ TOP 4, ngay cả Tần Xuyên mà không tiếp nổi một chiêu sao?

-Nói hươu nói vượn! Hội trưởng bọn tao không thể thua được! chắc chắn mày đã dùng quỷ kế gì đó!

Một nữ sát thủ của công hội Thâm Uyên không kèm được, tức giận nhảy lên đài, vừa mới đụng phải cơ thể Balogh, đã bị dọa cho sợ hãi...

-A!

Nữ sát thủ hét lên một tiếng, sợ hãi ôm đầu khóc rống lên.

Chỉ nhìn thấy cơ thể của Balogh, đã thành ra hai nửa, nằm chồng lên nhau trên mặt đất! Tất cả nội tạng đều rơi khỏi cơ thể!

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 331: Thử Xa Cúc

Tần Xuyên nhún vai,

-Đã nói là thành hai nửa rồi, vốn đang yên đang lành, tự nhiên đụng vào, làm người ta ăn mất cả ngon...

Sau một hồi yên tĩnh, cả sân đấu lập tức sôi trào!

Rất nhiều người đều ra sức dụi mắt, còn tưởng mình nhìn nhầm, đây là cảnh chỉ có thể xuất hiện trong phim, giữa quang và ảnh, một kiếm giải quyết đối thủ!

Nhưng trên đài là Viêm Ma Balogh đấy! Là Dị năng giả thiên tài, sát thủ đứng TOP 4, thế mà bị một kiếm làm thịt như vậy sao!?

-Thượng Đế à... hãy nói với con đây là ảo giác...

Có cổ đông của Phoenix bắt đầu vẽ cây thánh giá trước ngực.

-Hóa ra hẳn nói muốn một dịch ba, xem ra là toàn bộ người của Công hội Thâm Uyên cùng lên, cũng chẳng đủ dính kẽ răng của hẳn!

Những người bên dưới đều nhìn Tần Xuyên như quái vật, có người không thể hiểu nổi, lúc này đã xảy ra chuyện gì!

Đôi bàn tay mềm mại bị Đường Vi nắm chặt, giờ mới thả lỏng, ánh mắt kích động mà tự hào nhìn người đàn ông của mình.

Huyết Vũ và Shirley vô cùng vui mừng, toàn thân hưng phấn đến phát run, ánh mắt sung bái và cuồng nhiệt nhìn Tần Xuyên.

-Có một tin đến giờ mới nói với mọi người!

Đường Vi giơ tay lên, ra hiệu cho người của Công hội Phoenix yên lặng.

Thấy mọi người đều nhìn về phía cô, Đường Vi kiêu ngạo tuyên bố:

-Trên thực tế, Hồng Nguyệt kẻ từng phản bội Phoenix, giết hại sư phụ tôi cũng do người yêu tôi giết! hơn nữa, cũng chỉ dùng một kiểu!

Cả đám sát thủ và tân khách lại một lần nữa giật mình, nhưng lần này mọi người đều có thể tin phục, vì thực lực của Hồng Nguyệt, kém Balogh quá nhiều.

Tần Xuyên cười hỏi đám người công hội Thâm Uyên ở phía sau:

-Các người có muốn tiếp tục nữa không? Nếu muốn báo thù thay cho hội trưởng các người, tôi cũng không để ý đâu, cùng lên hết đi!

Đám người Công hội Thâm Uyên lộ vẻ không cam lòng, nhưng có thể làm được gì chứ, họ biết rõ, lên tức là chịu chết.

Nữ sát thủ đang sợ hãi kia đột nhiên đứng dậy, nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn lại thi thể Balogh nữa.

Cô quay về phía Tần Xuyên và Cisovsky, nói:

-Thích khách đẹp trai tiên sinh, thực lực của ngài chúng tôi xem thế là đủ, chúng tôi nhận thua, Cisovsky tiên sinh, tuyên phán kết quả đi ạ!

Cisovsky cũng hiểu không cần phải tiếp tục đánh nữa, thực lực của Tần Xuyên, ngay cả ông cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

-Haha, cũng được, dù sao sau này cũng đều là người của Công hội Phoenix, mọi người phải chung sống hòa thuận, nỗ lực vì ngành sát thủ lớn mạnh của chúng ta!

Lý do thoái thác Cisovsky, khiến Tần Xuyên dở khóc dở cười, ngành sát thủ lớn mạnh... câu này buồn cười quá!

Hôm nay coi như hẳn đã thấy gương mặt thực sự của ngành sát thủ này, đều là những vụ làm ăn dựa vào buôn bán mạng người, giao dịch mua bán chẳng khác gì chợ bán rau!

Thấy không cần phải đánh tiếp, Tần Xuyên vội vàng chạy xuống, đặt kiếm trở lại giá.

Đám người thấy hẳn xuống, đều yên lặng tránh ra một lối đi, lúc này, đã không còn ai dám khinh thường hẳn.

Nói đùa... một kiếm giết chết người đàn ông như Balogh! Nói không chừng đây là nhân vật cấp Tông Sư đấy!

Cho dù là phương Đông hay phương Tây, đều nghe khá nhiều lời đồn về cao thủ cấp Tông Sư, lánh đời ẩn thế, nhưng điều khiến người ta khó hiểu là, Tần Xuyên còn trẻ như vậy, sao có thể biến thái đến thế?

Không thể nghĩ ra nguyên nhân, nhưng người có mặt ở đây đã bắt đầu muốn nịnh bợ Tần Xuyên, tạo tình cảm.

-Tần tiên sinh, có thể để lại cách liên hệ không? Tôi là đại diện của tập đoàn Buffett, cũng là cổ đông của Công hội Phoenix, muốn cùng ngài kết bạn...

Một lão thân sĩ đeo mặt nạ bước đến ân cần thăm hỏi.

Tần Xuyên liếc mắt,

-Ngại quá, tôi không có hứng thú với đàn ông...

-Thích khách đẹp trai, xin chào, hoan nghênh gia nhập công hội, tôi là người phụ trách Phoenix ở Châu Mỹ, rất hân hạnh được ở chung công hội với ngài!

Những người phụ trách công hội cũng bắt đầu bước đến chào hỏi.

Nữ thích khách, những phụ nữ giàu có áo quần đẹp đẽ cũng bắt đầu liếc mắt đưa tình với Tần Xuyên, bọn họ cũng chẳng thèm để ý Tần Xuyên là người yêu của Đường Vi, dù sao trong giới này, những người đàn ông mạnh mẽ đều có rất nhiều tình nhân.

-Tần đẹp trai, em là Alice, có thể gọi anh là anh Tần yêu quý không...

Một nữ sát thủ da trắng thực lực Hậu Thiên không hề ngại ngần dùng ngực cạ vào tay Tần Xuyên.

-Honey, Alice là bà già ba lăm tuổi rồi đấy! Tối nay hãy để em ở cạnh anh, có được không? Em tên Chim Sẻ Thông... kỹ thuật của em tuyệt lắm đấy,

Lại một nữ sát thủ tóc vàng mắt xanh khác kéo tay Tần Xuyên làm nũng.

Tần Xuyên bị một đám người vây quanh, bị một đám người đẹp bao lấy, lập tức không chống đỡ được, tuy đã không còn là xử nam nữa, nhưng mấy trận chiến son phấn thế này, vẫn khiến hắn khá ngại ngùng.

Quan trọng là, Đường Vi đứng cách đó không xa dĩ nhiên sắc mặt rất không vui, có điều tối nay cô sẽ là Hội trưởng, nên không tiện phát tác, hơn nữa, hơn nữa xảy ra quan hệ giữa sát thủ với sát thủ, cũng là chuyện rất bình thường.

Mọi người đều dùng lưỡi dao để sống qua ngày, có trời mới biết qua đêm nay đã chết hay chưa, lên giường để an ủi nhau một chút, là chuyện bình thường đến mức không thể bình thường hơn, chẳng có gì đáng kể.

Đây chính là lý do vì sao mấy sát thủ này không ngại Đường Vi đang có mặt, vẫn dám khiêu khích Tần Xuyên bằng mọi cách.

-Hội trưởng, xem ra sau đêm nay Tần tiên sinh sẽ nổi danh trong giới sát thủ rồi, sau này danh xưng “Thích khách đẹp trai” này, không chừng sẽ leo lên TOP 3 đó!

Huyết Vũ ở bên cười nói.

-Hì hì... có điều vừa nổi tiếng, bên cạnh chắc chắn sẽ không thiếu người đẹp, nếu hội trường mà không đuổi các cô ấy đi í à, tôi sợ tối nay Tần tiên sinh sẽ không chống lại được sức hấp dẫn này đâu.

Shirley ranh mãnh nói.

Đường Vi cắn chặt răng, dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Tần Xuyên từ xa, để hẳn dừng quá đặc ý.

Lúc này, đám người công hội Thâm Uyên, dưới sự dẫn dắt của một nam một nữ cấp Thiên Thiên sơ cấp, đi đến trước mặt Đường Vi.

Nữ sát thủ với tư cách đại diện, mở miệng nói:

-Hội trường Hỏa Phượng Hoàng, tôi là nhân vật thứ hai của Thâm Uyên, biệt danh “Thỷ Xa Cúc”, giờ tôi dẫn đầu các thành viên công hội của tôi, chính thức quy hàng ngài!

Đường Vi nghe xong, cũng không tiện quản bên Tần Xuyên nữa, cười hào phóng:

-Sát thủ TOP 17 Thỷ Xa Cúc tiểu thư, sớm đã nghe tên cô, chào mừng các cô gia nhập Phoenix!

-Xin cho phép tôi đại diện thành viên công hội được gửi lời chào đến ngài!

Thỷ Xa Cúc vẻ mặt nghiêm túc, cất bước tiến lên, cúi đầu, làm bộ quỳ xuống.

Chính lúc tất cả mọi người trong công hội Phoenix đều cảm thấy vô cùng tự hào lúc, Tần Xuyên bị người đẹp và tân khách vây quanh, cảm thấy có gì đó khác thường!

-Cẩn thận!!

Tần Xuyên hét lớn một tiếng.

Gần như đồng thời, Cisovsky uống rượu cách đó không xa, trong mắt cũng bắn lên hai đạo tinh mang,

-To gan!!

Khiến cho Cisovsky và Tần Xuyên đồng thời bạo phát, chứng tỏ khả năng che giấu của Thử Xa Cúc vô cùng giỏi, nhưng đến cuối cùng đã để lộ ra một tia sát khí!

Hai người có tu vi cao nhất ở đây, dĩ nhiên phát hiện ra điểm này sớm nhất.

Còn đám người Đường Vi, khi phát hiện ra thì đã muộn!

-Đi chết đi! Tao phải báo thù cho Hội trưởng!

Thử Xa Cúc như phát điên, hai mắt rơi lệ, toàn thân phóng ra chân khí Tiên Thiên bén nhọn thấu xương.

Ba ngón tay kề sát nhau, đâm thẳng vào tim Đường Vi!

Đường Vi chỉ có tu vị Hậu Thiên, dù Huyết Vũ bên cạnh có thực lực Tiên Thiên sơ cấp, nhưng với khoảng cách gần như vậy, anh ta có vận công ngăn cản, cũng không kịp nữa rồi!

Dĩ nhiên Thử Xa Cúc đã chọn đúng thời cơ, thấy Tần Xuyên và Cisovsky đều không ở cạnh Đường Vi, còn Huyết Vũ thực lực không bằng cô, nên sau khi tiếp cận mới ra đòn sát thủ!

Mắt nhìn thấy đòn tấn công tất sát trước mắt, Đường Vi không kịp nghĩ nhiều, gần như theo bản năng vận Huyết Hoàng Công, trên người phát tán chân khí huyết sắc!

Trong mắt mọi người, Đường Vi tuyệt đối không thể đỡ được đòn này của Thủy Xa Cúc, Tiên Thiên đánh Hậu Thiên, tức là chèn ép rồi.

Nhưng chân khí kia như ngàn vạn châm mang, đụng vào chân khí của Huyết Hoàng Công, đã khiến mọi người mở rộng tầm mắt!

Không hiểu vì sao, sau khi chân khí của Thủy Xa Cúc tiếp xúc với Đường Vi, giống như chia năm xẻ bảy, hỗn loạn không khống chế được, uy lực giảm đi!

Vốn có thể một đòn đánh xuyên qua cơ thể Đường Vi, giờ lại run rẩy giữa không trung, uy lực giảm đi rất nhiều!

-Sao lại như vậy!?

Thủy Xa Cúc không thể tin được, chân khí của mình giống như bị một vòng xoáy nuốt chửng, tuy không phải tất cả, nhưng thực sự đã mất đi quá nhiều!

Vừa rồi trong thời khắc sinh tử, Đường Vi theo bản năng sử dụng Huyết Hoàng Công, phát động pháp môn hấp thụ năng lượng, vốn lúc luyện công mới dùng đến, nhưng cô thực sự quá căng thẳng, muốn phóng thích chân khí, cuối cùng lại thành hấp thụ!

Đúng là may mắn, vậy mà kỳ tích đã xuất hiện!

Thấy Thủy Xa Cúc muốn đụng đến mình, nhưng chân khí của cô ta lại bị tán loạn.

Giống như một thanh kiếm đang đâm về phía mình, vậy mà nửa trước của thanh kiếm lại biến mất! Lực sát thương giảm mạnh!

Đường Vi nhân cơ hội lùi về sau, tránh đòn này, kinh ngạc nhìn nữ sát thủ đột nhiên bạo phát.

Tuy Thủy Xa Cúc không biết vì sao lại thất bại, nhưng ả không do dự nhiều, dự định lại liều chết giết Đường Vi.

Tất nhiên Tần Xuyên sẽ không cho ả có cơ hội này, đang định ra tay, thì phát hiện không được rồi.

Bụp!

Một năm đấm giống như chùy sắt, đột nhiên xuyên qua eo của Thỷ Xa Cúc!

Hội phó Cisovsky vừa nãy mặt đang còn lơ mơ hưởng thụ rượu, giờ đã hung ác xuất hiện sau lưng nữ sát thủ, một đấm lấy đi tính mạng của ả!

Thỷ Xa Cúc cúi đầu, nhìn trong bụng mình xuất hiện một năm đấm, không dám tin quay đầu lại, nhìn ông già.

-Thua trong Sinh tử chiến, lén trả thù, trái với quy định của hiệp hội, giết không tha!

Cisovsky sắc mặt lãnh khốc nói.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 332: Fans Hâm Mộ Nữ

Vừa nói xong, liền rút năm đấm khỏi bụng Thỷ Xa Cúc.

Nữ sát thủ chết ngay tại chỗ, cái chết vô cùng thê thảm.

Không ít người thần sắc căng cứng nhìn Cisovsky, không ngờ đã rời khỏi bảng xếp hạng, nhậm chức ở hiệp hội nhiều năm, ông già TOP 5 sát thủ năm đó, vẫn mạnh đến như vậy.

Một sát thủ Tiên Thiên sơ cấp, một đấm chết tươi, so với một kiếm của Tần Xuyên ban nãy, trông cũng liều lĩnh hơn.

Tần Xuyên híp mắt, tuy hẳn không giao thủ với Cisovsky, nhưng vẫn ngầm cảm thấy, nếu ông già này nghiêm túc, e là còn mạnh hơn Balogh bị chém thành hai mảnh lúc nãy.

Xem ra, bảng xếp hạng sát thủ, thực sự cũng chỉ ở mức độ nào đó.

Bởi vì sát thủ dựa vào điểm tích lũy nhiệm vụ để xếp hạng, chứ không phải thật sự nói ai mạnh hơn, ai yếu hơn.

Đương nhiên, có thể lọt vào TOP 10, chẳng ai mà yếu cả.

Nhưng sau khi Tần Xuyên giao thủ với Atula, Hồng Nguyệt, Balogh, phát hiện, tuy xếp hạng của Balogh cao nhất, nhưng thật sự ứng chiến, đối kháng chính diện, thì Atula đứng thứ bảy lại mạnh hơn.

Có lẽ là bởi vì, Phần Diệt Quyền và dị năng hệ hỏa của Balogh, khiến cách chiến đấu của gã có vẻ hoa lệ hơn, giết người cũng nhiều hơn, cho nên mới xếp

hạng 4.

Nhưng năng lực phòng ngự siêu cường của Atula, cùng với sự tập trung, tấn công đơn giản và hiệu quả, thực ra lúc đánh solo lại chiếm ưu thế hơn.

Vốn vì một kiếm giết chết Balogh, trong lòng Tần Xuyên có hơi đắc ý, nhưng lúc này, hấn lập tức trầm lại.

Núi cao có núi cao hơn, giết Balogh rồi, không có nghĩa là mình rất giỏi.

-Đa tạ Cisovsky tiên sinh chủ trì công đạo

Đường Vi cũng sợ hãi, thờ dài một hơi.

Cisovsky nhếch miệng cười haha, lấy khăn ướt từ chỗ bồi bàn, lau vết máu trên tay,

-Chẳng qua tôi chỉ dựa theo quy định, duy trì trật tự của giới sát thủ thôi.

Ông nói xong, ánh mắt âm trầm nhìn về phía đám người công hội Thâm Uyên.

-Thâm Uyên đã bị xóa tên, muốn rời đi cứ rời đi, nhưng muốn báo thù Phoenix vì Cuộc chiến sinh tử, Hiệp hội sát thủ quyết không dung túng!

Đám sát thủ tinh anh của Thâm Uyên liên tục lắc đầu không ngừng, bày tỏ ban này là ý kiến cá nhân của Thử Xa Cúc, không liên quan gì đến họ, bọn họ bằng lòng thuần phục Hội trưởng mới.

Cisovsky cười thỏa mãn, cầm một ly Vodka, uống một hơi cạn sạch, sau đó sai bước đi về hướng Tần Xuyên.

-Thích khách đẹp trai tiên sinh, tôi rất thích cậu, sau này gặp Bul-Kathos, tôi sẽ kể cho hấn nghe về cậu, tôi cảm thấy có lẽ hấn thấy hứng thú khi làm quen với một thanh niên tài tuấn như cậu!

Cisovsky nói xong, vỗ vai Tần Xuyên rồi quay về sảnh tiệc, dù sao thì vẫn còn phải tuyên thệ kể nhiệm, đã tốn khá nhiều thời gian rồi.

Tuy rằng có gặp chút trắc trở, nhưng nghi thức kể nhiệm của Đường Vi vẫn thành công mỹ mãn.

Hơn nữa cổ đông và thành viên quan trọng của Phoenix đều rất hài lòng với chuyện thu phục được Thâm Uyên tối nay, tuy thực lực của Đường Vi cũng cần phải nâng cao, nhưng có Tần Xuyên ở đây, bọn họ cảm thấy mọi thứ đều rất ổn thỏa.

Đợi khi tiệc tối kết thúc, Đường Vi không thể chờ được nữa vội dắt Tần Xuyên trở về phòng.

Mấy cô nàng nóng bỏng đã chằm Tần Xuyên đều rất tiếc nuối, nhưng đêm nay đành chịu thua vậy.

Tần Xuyên biết vì sao Đường Vi lại gấp gáp như vậy, thực ra hẳn cũng rất muốn làm rõ, lúc này khi Thỷ Xa Cúc ám sát, đã có chuyện gì xảy ra.

Bước vào phòng, Đường Vi lập tức rót cho mình một chén trà lài, thẩm cổ họng, khôi phục bình tĩnh.

-Tiểu Xuyên Xuyên, hình như em đã phát hiện ra cách sử dụng thật sự của Huyết Hoàng công!

Tần Xuyên hí mắt,

-Có phải là hấp thu chân khí không?

Đường Vi ra sức gật đầu,

-Dù chỉ là một phần, nhưng thật sự đã bị hấp thu vào đan điền của em rồi! Có điều chân khí hấp thu có hạn, hơn nữa không có được năng lượng như nhân sâm lần trước, chân khí hình như không thể chuyển hóa thành tu vi của em lắm!

Tần Xuyên bước vài bước trong phòng, phân tích nói:

-Thật ra thì cũng chẳng có gì khó hiểu, vốn công pháp Huyết Hoàng Công có thể hấp thu năng lượng, còn chân khí với tư cách là một hình thức năng lượng, có lẽ cũng có thể hấp thu, nhưng chân khí là loại năng lượng tương đối thứ cấp, nên không có trợ giúp lớn lắm đối với tu vi.

-Nhưng ít nhất là em đã nắm được một cách chiến đấu mới, vào thời khắc mấu chốt có thể bảo vệ tính mạng!

Đường Vi tương đối thỏa mãn, cô càng ngày càng cảm thấy tâm đắc đối với Huyết Hoàng Công rồi.

Sau đó, Tần Xuyên muốn thử một chút, hẳn chỉ dùng môn pháp luyện khí, thì có thể hấp thu được chân khí không, nên bảo Đường Vi thử tấn công một chút.

Kết quả cho thấy, chỉ thuần túy tu luyện mình công pháp Huyết Hoàng công, thì mới có hiệu quả hấp thu chân khí, xem ra đây thực sự là đặc tính chỉ Huyết Hoàng công mới có.

Đêm dài yên tĩnh.

Tần Xuyên và Đường Vi ngồi uống café, ngồi ngoài ban công, thảo luận về kế hoạch kiếm tiền từ Công hội sát thủ.

Chuyện đầu tiên cần làm rất đơn giản, đó là thu thập tư liệu cả hai sát thủ đã chết Balogh và Thủy Xa Cúc, với địa vị của Balogh, tài khoản ngân hàng của gã chắc chắn là một món tài phú khổng lồ.

Tần Xuyên định dùng kỹ thuật hacker của hẳn, đầu tiên là lấy hết sạch số tiền mà có ngu mới không lấy kia, dù sao thì hẳn cũng đang cần vốn để gây dựng sự nghiệp.

Tiếp theo, đó là vấn đề hoa hồng của các sát thủ trong công hội, qua đêm nay, Phoenix đã đứng yên ổn ở vị trí công hội sát thủ thứ hai thế giới, phí sát thủ chắc

chấn được nâng cao...

Hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, tuy Đường Vi rất vui, nhưng cũng hơi mệt mỏi, sau khi thảo luận kha khá, liền đứng dậy định tắm rửa đi ngủ.

Tần Xuyên nghe nói muốn tắm rửa, vội nghiêm túc đi theo, bắt đầu cởi quần áo.

-Anh làm gì vậy?

Đường Vi vừa cởi váy, để lộ quần lót gợi cảm và áo ngực viền ren màu đỏ tím, thì thấy Tần Xuyên chỉ mặc mỗi quần sịp!

-Không phải đi tắm sao, vợ chồng già rồi, tắm chung đi, tắm hai lần lãng phí nước lắm!

Tần Xuyên nói như kiểu rất có lý.

Đường Vi suy nghĩ, mỉm cười nói:

-Tắm chung cũng được, nhưng không được làm chuyện xấu đó!

Tần Xuyên rất thất vọng

-Tiểu Vi Vi à, chúng ta đang ở một nơi rất lãng mạn, vẫn không được à?

-Hôm nay em hơi mệt, không có tâm trạng, đây là lần đầu của em nên em không muốn quá tùy tiện...

Đường Vi có chút ngại ngùng nhìn hắn.

Thực ra đêm nay may mà có Tần Xuyên, mọi chuyện mới thuận lợi như vậy, trái tim thiếu nữ của cô sớm đã buộc lên người đàn ông kém mình đến mấy tuổi này rồi, nhưng bởi vì quá quan tâm, nên mới muốn lần đầu tiên của hai người sẽ diễn ra trong trạng thái tốt nhất.

Tần Xuyên cũng hiểu, tuy tiếc nuối, nhưng được tắm chung cũng tốt lắm rồi, nên cười hì hì ôm cô nàng bước vào phòng tắm.

Hơi nước tràn ngập, hai người nằm trong bồn tắm hình trong, hai móng vuốt của Tần Xuyên căn bản không để cho cô nàng được tắm rửa tử tế.

-Ui da, anh đừng quậy nữa, cứ sờ lung tung thế này, sao... sao mà em tắm được...

-He he, Tiểu Vi Vi có thể tắm giúp anh, còn anh tắm giúp em, ôi... em ấy à, chỗ này của em căng lên rồi này, ngoài miệng cứ nói không cần, cơ thể của em thành thật hơn đấy.

Tần Xuyên ôm lấy cơ thể mềm mại từ phía sau, hai tay bao lấy vị trí vừa mềm mại vừa đàn hồi, không ngừng xoa nắn.

Đường Vi mặt mũi đỏ bừng, kiều diễm ướt át, cũng không biết là do không khí nóng nực hay do bị sờ mó.

-Tắm ở trên xong rồi... giờ tắm ở dưới...

-Á! Đừng đụng vào chỗ đó!

Cô nàng muốn ngăn cản, nhưng tay lại yếu ớt chẳng có chút sức, căn bản không thể ngăn được bàn tay tà ác của Tần Xuyên.

Cổ họng Tần Xuyên phát ra tiếng nuốt nước bọt “ực ực”, thực ra hắn cũng rất kích động, tuy nói lần trước có làm chuyện đó với Bạch Dạ, nhưng đây là lần đầu hắn dùng tay sờ vào chỗ ấy của phụ nữ, vẫn còn rất lạ lẫm!

Chỉ mới đụng tay vào cánh hoa mềm mại kia, đã khiến cho hắn sôi máu, máu mũi sắp phun hết ra rồi!

-Anh... anh đừng sờ... anh...

Cả người Đường Vi sắp hóa thành nước, tan vào trong bồn tắm luôn rồi.

Tuy bình thường cô vô cùng xinh đẹp, nhưng dù sao cũng là hoàng hoa khuê nữ, bị đàn ông dùng tay vuốt ve ở chỗ đó, đúng là năm mơ cũng chưa từng trải qua!

-Tiểu Vi Vi... sao chỗ này của em lại chảy nước vậy...

-Anh đừng hỏi nữa!

Giọng Đường Vi như sắp khóc, tên này không biết thật hay là cố ý vậy!?

Đúng lúc này, cơ thể Đường Vi khẽ động, đột nhiên cảm thấy phía dưới đùi đụng phải cái gì đó, con thỏ bé nhỏ giật mình, cơ thể mềm mại lập tức căng lên!

Tần Xuyên cười khoan thai:

-Tiểu Vi Vi, đừng sợ, anh sẽ không vào trong đâu, có điều cái món này thì anh không thể nào khống chế được, em cứ coi như không có chuyện gì đi..

-Ừm... ừm...

Tim Đường Vi đập nhanh như hươu chạy, bắt đầu cảm thấy hơi sợ, lẽ nào sau này mình phải nhận cái thứ to như thế này sao?

Trong lúc hai người đang tìm chế khó khăn, không khí đang vô cùng mờ ám, tiếng chuông điện thoại lại vang lên!

Đường Vi có thói quen tốt là đi đâu cũng mang điện thoại theo, điện thoại đang để ở một nơi cách bồn tắm không xa.

Cô thừa cơ chạy trốn chết, không để ý đến tấm thân nõn nà ướt đầm đang để lộ ra, cứ thế bước khỏi bồn tắm, cầm điện thoại lên.

Hít sâu hai hơi, Đường Vi quay lưng lại không nhìn Tần Xuyên, rồi mới nghe

máy...

-Alo, Huyết Vũ, sao vậy?

Ở đầu bên kia đường như Huyết Vũ cũng khá ngại ngùng:

-Hội trưởng, khuya thế này đáng lẽ không nên quấy rầy, nhưng chúng tôi bắt được một nữ sát thủ lén la lét lút, cô ta nói là tìm Tần tiên sinh.. cho nên mới...

Đường Vi sửng sờ, quay đầu lại nhìn về phía Tần Xuyên, hai đầu lông mày mang theo bất mãn,

-Hừ, loại phụ nữ này, anh bắt được thì cứ đuổi đi, không chịu đi thì giết!

Tần Xuyên hơi sốt ruột, sao nói giết là giết vậy? Mình đẹp trai nên có fans nữ là chuyện bình thường! Cho dù không ngủ, nhưng ký một cái tên cũng được mà!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 333: Thâm Tình

-Không phải! Không phải! Hội trưởng hiểu lầm rồi! Không phải cô ta muốn quyến rũ Tần tiên sinh, mà cô ta nói có tin quan trọng muốn nói với Tần tiên sinh, cô ta tên Freyja...

Huyết Vũ vội giải thích.

-Freyja?

Cái tên này đối với hai người mà nói đều không xa lạ gì, đặc biệt là Đường Vi, lúc đầu ở nhà Bạch Dạ, đã bị Freyja đả thương, mạng sống như treo trên sợi chỉ!

Nghe thấy là Freyja, Tần Xuyên lập tức nghĩ tới Bạch Dạ đã lâu không có tin tức...

Tuy rằng hai người không có tình cảm gì, thậm chí Bạch Dạ còn là kẻ thù muốn giết hãm, nhưng dù sao hai người cũng là lần đầu tiên của nhau.

Tần Xuyên cũng muốn biết, gần đây Bạch Dạ sống thế nào, nên nhìn Đường Vi bằng đôi mắt trông mong.

Đường Vi thầm thở dài, tuy cô không hỏi kỹ, nhưng sao mà không nhận ra, giữa Bạch Dạ kia và Tần Xuyên có quan hệ đặc biệt.

-Anh bảo cô ấy đến phòng thương vụ chờ, nửa tiếng nữa chúng tôi sẽ xuống.

-Vâng, hội trưởng.

Hiện tại Huyết Vũ đã hoàn toàn coi Đường Vi như cấp trên, trong giọng nói có sự tôn trọng đặc biệt.

Dĩ nhiên, lúc ở sân huấn luyện Đường Vi có thể thần kỳ ngăn được đòn tấn công tất sát của Thủy Xa Cúc kia, khiến không ít người cảm thấy, Đường Vi đang che giấu thực lực.

Tần Xuyên bước ra khỏi bồn tắm, cười ha ha nói:

-Anh cứ nghĩ Tiểu Vi Vi sẽ đuổi cô nàng cút xéo chứ.

Dù sao người nhà của Đường Vi, cũng do Thánh Giáo giết chết, đối với Đường Vi mà nói, chủ tớ Bạch Dạ và Freyja đều là kẻ thù.

-Nếu em bảo cô ta cút, anh đồng ý chứ?

Đường Vi hỏi lại.

Tần Xuyên nghẹn lời, không biết trả lời thế nào.

-Tắm mau đi, mặc quần áo rồi còn đi xuống!

Đường Vi không hỏi nhiều, nhàn nhạt nói.

Hai người tắm rửa nhanh, ăn mặc chỉnh tề, bước xuống phòng thương vụ ở dưới lầu.

Freyja tóc đỏ, mặc áo khoác Burberry, sắc mặt hơi tiều tụy, do Huyết Vũ đích thân giám sát, ngồi trên một cái ghế.

Nhìn thấy hai người Tần Xuyên bước đến, Freyja ánh mắt phức tạp đứng dậy, sau đó câu đầu tiên khi mở miệng là:

-Quả nhiên anh không chết.

-Nói càn! Ai cho cô nói chuyện với Tần tiên sinh như vậy!?

Huyết Vũ đứng cạnh trợn mắt nói.

Tần Xuyên khoát tay, thản nhiên ngồi xuống sofa,

-Vậy thì cô nói đi, người ủy thác Công hội Thâm Uyên, chính là Thánh Giáo các cô đúng không?

Đường Vi và Huyết Vũ đều sững sờ, kinh ngạc nhìn Freyja.

-Đúng vậy.

Freyja cười khở,

-Anh đã phá hoại những bố trí của chúng tôi ở thành phố Đông Hoa, khiến chúng tôi tổn thất nghiêm trọng, giáo chủ hận anh thấu xương, cố ý công bố ủy thác với ba công hội lớn Tận Thế, Thâm Uyên và Mê Vụ, giết anh, và chiếm Phoenix.

Hai vị “Tà Kiếm” và “Vụ nữ” đã từ chối nhiệm vụ, chỉ có "Viêm Ma" Balogh tiếp nhận...Vốn nghĩ với thực lực của Công hội Thâm Uyên, hoàn thành hai nhiệm vụ này sẽ chẳng vấn đề gì, xem ra Hội trưởng đã đánh giá sai thực lực của anh...

Đường Vi và Huyết Vũ nghe vậy, không khỏi hít sâu một hơi.

"Tà kiếm" Mạc Tà, “Vụ Nữ” Misty đều là hai đại sát thủ siêu cấp đứng TOP 5 và TOP 3, cũng là hội trưởng của Tận Thế và Mê Vụ.

Bọn họ giống như Balogh, đều là những sát thủ bất bại, thật ra không ai biết, thực lực của hai người này như thế nào.

-Thánh giáo... Hừ, quả là một đám nhát gan! Mượn đao giết người, cũng xứng với chữ “Thánh” sao?

Huyết Vũ khinh thường nói.

Freyja nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh ta,

-Tin tôi đi, giáo chủ của chúng tôi trước nay chưa biết sợ là gì, có điều thói quen của bà là hạ tổn thất của bốn giáo đến mức thấp nhất thôi... chuyện có thể dùng tiền để giải quyết thì không cần phải dùng mạng của người phe mình.

-Cái này thì tôi đồng ý, thực ra tôi rất ngạc nhiên, Thánh Giáo các người rốt cuộc lấy đâu ra nhiều tiền như vậy. Tôi đã cố ý điều tra tư liệu của tổng công ty tập đoàn Vân Sơn, tuy rằng rất lợi hại, nhưng cũng không thể có nhiều tiền để các người có hành động điên cuồng như vậy được.

Tiền của các người giống như có một nguồn bất tận, quả thực là nhiều hơn cả một quốc gia, hơn nữa còn có đường dây súng đạn cực mạnh, đây không phải có tiền là có thể làm được.

Đường Vi rót cho mình một ly rượu vang đỏ, híp mắt cười nói.

Freyja lễ phép cười lắc đầu,

-Tuy rằng tôi lén người trong giáo đến đây gặp các người, nhưng tôi không có ý định phản bội tín ngưỡng của tôi, tôi sẽ không nói cho các người biết những bí mật này.

-Ah? Cô lén đến à? Nhưng lại không muốn phản bội Thánh giáo, vậy cô tới đây làm gì?

Tần Xuyên tò mò hỏi.

Freyja hít thở sâu một hơi, giống như hạ quyết tâm, bỗng nhiên quỳ gối.

Thấy cô nàng tóc đỏ này đột nhiên quỳ xuống, Tần Xuyên không hiểu chuyện gì.

-Này, cô làm sao vậy?

Tần Xuyên và những người bên cạnh ngẩn người.

Freyja ngẩng đầu, ánh mắt khẩn thiết nói:

-Xin Tần tiên sinh hãy cứu chủ nhân của tôi!

-Chủ nhân của cô... Bạch Dạ?

Tần Xuyên lập tức nhảy từ trên ghế salon xuống, nghiêm túc hỏi:

-Cô ấy bị làm sao?!

Phản ứng này, khiến Huyết Vũ đứng cạnh nghi hoặc, trong mắt Đường Vi mang theo tia u oán.

Tần Xuyên cũng ý thức được phản ứng của mình quá rõ ràng, ngại ngừng ho khan một tiếng.

Hắn cũng không biết vì sao, lại có tình cảm đặc biệt với Bạch Dạ, dù biết cô nàng này muốn giết mình, nhưng hắn vẫn không kìm được mà quan tâm.

Chẳng lẽ, mình thực sự là một kẻ si tình? Ngay cả bản thân Tần Xuyên cũng không thể tin.

Trong mắt Freyja mang theo một giọt óng ánh,

-Bởi vì toàn bộ kế hoạch tác chiến ở thành phố Đông Hoa thất bại, nên cô ấy bị giáo chủ giam ở địa lao, dùng xuyên xích để xích... mỗi ngày giáo chủ chỉ cho một chút thức ăn và nước uống, bà muốn chủ nhân ốm đói khát! Để cô ấy bị dày vò đến chết!

-Cái gì!?

Tần Xuyên vốn tưởng Bạch Dạ về Châu Âu, dù bị trừng phạt, cũng chỉ bị đánh một trận gì đó, không ngờ, lại bị nhốt ở địa lao, còn không ngừng bị dày

vò!

Đường Vi đứng cạnh lạnh lùng nói:

-Anh đừng tin lời một phía của cô ta. Người Thánh Giáo đều là những cao thủ diễn xuất. Cô ta trung thành với Thánh Giáo như vậy, sao lại lén đến tìm anh vì Bạch Dạ chứ, còn muốn anh cứu cô ta? Cái này hơn phân nửa là cái bẫy rồi!

-Đúng vậy! Tần tiên sinh, tuy tôi không biết giữa anh và Bạch Dạ có quan hệ gì, nhưng cứu người của họ trong địa bàn của Thánh Giáo, việc này quá nguy hiểm!

Huyết Vũ khuyên.

Freyja lập tức nghiêm mặt nói:

-Đường tiểu thư, tôi biết tôi đã từng động thủ với cô, từng bắt kính với cô, đây đều là cá nhân tôi mạo phạm, nếu như cô muốn đòi lại, muốn dùng dao giết tôi, tôi cũng không có gì để nói! Nhưng những gì tôi nói về chủ nhân, đều là sự thật 100%!

Đường Vi quay đầu đi chỗ khác,

-Tôi chẳng có hứng giết cô, muốn giết, cũng phải giết lãnh đạo Thánh Giáo các cô!

Freyja đành phải ngoảnh đầu, khao khát chờ Tần Xuyên đồng ý.

Tần Xuyên thần sắc phức tạp, tuy rằng có lòng tin đối với thực lực của mình, không đến mức chịu chết, nhưng rốt cuộc Thánh Giáo có bao nhiêu cao thủ, hẳn không nắm chắc.

Freyja thấy Tần Xuyên do dự, cắn răng nói:

-Tôi biết, lời thỉnh cầu này rất vô lễ, nhưng thực sự tôi cũng không biết tìm ai

có thể cứu được chủ nhân của tôi, cho nên chỉ có thể đến cầu xin anh!

Đúng vậy, Freyja tôi không muốn phản bội Thánh Giáo, nhưng tánh mạng của tôi là của chủ nhân cho, chủ nhân đối với tôi ân trọng như núi, tôi không thể trơ mắt nhìn cô ấy chết được.

Tần tiên sinh, nếu anh có thể giúp tôi cứu được chủ nhân ra, sau này tôi sẽ đổi đãi với anh như chủ nhân, kính dâng tất cả lên cho anh!

Freyja nói xong, nặng nề đập mạnh trán xuống sàn nhà, nước mắt rơi từng giọt từng giọt.

Cả phòng trầm lặng.

Trong đầu Tần Xuyên, hiện lên hình ảnh lần đầu tiên gặp Bạch Dạ, cô ấy mặc Hán phục, rót trà độc cho mình, rồi mọi cảnh lại thay đổi, đến lần cuối cùng trong rừng cây, bóng lưng cô gái ấy tập tễnh lê cơ thể mệt mỏi rời đi...

Hắn và cô, rốt cuộc có quan hệ gì, Tần Xuyên cũng không biết.

Có đáng để hăn mạo hiểm tính mạng để cứu giúp không? Tần Xuyên cũng không rõ lắm.

Nhưng... có một số việc nếu như không làm, có thể sau này sẽ hối hận cả đời.

Tần Xuyên không thích như vậy, cho nên tuy có lúc hăn ần nhẫn, nhưng cũng có lúc sẽ bộc phát.

Nhân sinh đặc ý tu tận hoan.

Tần Xuyên thở dài, đang định quay đầu lại nói với Đường Vi một tiếng, thì thấy Đường Vi đã quay đầu đi ra ngoài, cửa đóng “rầm” một cái.

-Haizz....

Tần Xuyên bất đắc dĩ cười khổ, xem ra Đường Vi đã đoán được gì đó, nên giận mình rồi.

Mình đi cứu Bạch Dạ, buồn nhất, e là Đường Vi, dù sao đó cũng là kẻ thù của cô.

Trong lúc Tần Xuyên đang buồn rầu, không biết làm thế nào để an ủi Đường Vi, thì Đường Vi lại quay lại.

Cô đến trước mặt Tần Xuyên, đưa cho hăn chìa khóa chiếc Land Rover.

-Tiểu Vi Vi... em...

Tần Xuyên khẽ giật mình, hóa ra cô gái này đi sắp xếp xe giúp hăn.

-Bảng số xe là Y246WE, ở dưới lầu. Em ghét quyết định này của anh, nhưng đây là tự do của anh, yêu cầu duy nhất là... lúc trở về phải an toàn.

Vẻ mặt Đường Vi không tình nguyện, giọng nói mang theo chua xót.

Tần Xuyên cảm động đến mức hận không thể ôm lấy cô hôn hai tiếng đồng hồ, đây chính là sức hấp dẫn của Đường Vi, nhưng lúc này dĩ nhiên hăn cũng chẳng có tâm tình này.

Nhận chìa khóa, Tần Xuyên trịnh trọng gật gật đầu, rồi nói với Freyja:

-Dẫn đường, xuất phát.

Freyja vội lau nước mắt, mặt mũi tràn đầy hưng phấn và cảm kích, đây là lần đầu tiên, Tần Xuyên nhìn thấy biểu cảm xúc của cô nàng này như vậy, xem ra Bạch Dạ thực sự rất quan trọng đối với cô.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 334: Ai Là Người Phụ Nữ Của Anh

Thị trấn Cotswold phía Tây Nam nước Anh, chính là một địa danh du lịch nổi tiếng nước Anh, thậm chí là cả thế giới.

Hơn hai trăm thôn làng, đều được xây dựng khi ngành lông dê thời Trung cổ phát đạt.

Xuất phát từ Luân Đôn, đi qua đường quốc lộ M40 và A40, cũng chẳng cần tốn bao nhiêu thời gian là tới, đặc biệt là vào lúc đêm khuya xe cộ rất ít.

Freyja dẫn đường, Tần Xuyên lái xe, đến một nơi tên gọi Burton on the water.

Một dòng sông tên Windrush chảy qua thôn trang, có sáu cây cầu đá vòm thấp có lịch sử hơn hai trăm năm bắc ngang qua.

Cây xanh râm mát khắp thị trấn nhỏ, những ngôi nhà bằng gạch màu mật ong đã vài trăm năm tuổi, mang đầy phong cách tươi mát tự nhiên.

Tần Xuyên không thể nào ngờ được rằng, Thánh Giáo hung danh khắp toàn thế giới, mà lại có đại bản doanh ở một nơi cảnh sắc hợp lòng người đến như vậy.

-Tần tiên sinh, thêm khoảng hai trăm mét phía trước, có thể dừng xe lại.

Freyja nói.

Tần Xuyên gật đầu, thấy đã đến mục tiêu rồi, hần hỏi:

-Cô nhờ tôi cứu Bạch Dạ, là vì biết quan hệ giữa tôi và cô ấy?

Freyja sững sốt, lập tức “ừ” một tiếng,

-Chủ nhân có nói với tôi, thực ra... cũng không khó phát hiện.

Tần Xuyên không khỏi cười cười

-Cô ấy nói thế nào về tôi?

Freyja do dự, nhưng vẫn thành thật nói:

-Cô ấy nói muốn giết chết anh.

Tần Xuyên nhíu mày, mình đúng là không biết tự trọng, lại đi cứu một người phụ nữ muốn giết mình...

Land Rover được dừng cách một giáo đường phong cách cổ xưa không xa, xuống xe, xung quanh chỉ có tiếng côn trùng kêu.

-Tần tiên sinh, chút nữa chúng ta phải cố gắng nhỏ giọng, giáo chủ ở căn phòng sát giáo đường, chúng ta đừng kinh động đến bà ấy.

Lỡ như giáo chủ phát hiện ra chúng ta... Thứ cho tôi vô năng, tôi không biết rõ lắm thực lực của giáo chủ đạt đến cảnh giới nào, cho nên tôi cũng chẳng biết phải làm sao...

Freyja rất lo lắng, sợ Tần Xuyên bước vào rồi thân mình cũng khó giữ.

Tần Xuyên nói:

-Cô chỉ cần dẫn đường, đến lúc phải đánh nhau, cứ để đó cho tôi là được.

Freyja gật đầu, đi đến trước cổng giáo đường.

Cổng không khóa, sau khi bước vào giáo đường, tuy chỉ có ánh trăng, nhưng

Freyja vẫn có thể tìm đến đúng cơ quan được giấu sau một bức tượng thiên sứ.

Phía sau tượng Thánh Mẫu, một phiến đá trên mặt đất chầm chậm di chuyển, xuất hiện một lối vào thông đạo.

-Tần tiên sinh, chủ nhân ở tầng hầm thứ hai, tôi dẫn đường cho anh!

Freyja dường như cũng sợ Tần Xuyên hiểu lầm là bị rơi vào bẫy, nên không nói hai lời, tự mình xuống trước.

Tần Xuyên cũng chẳng để ý lắm, đến cũng đến rồi, cứ chuẩn bị tốt tâm lý thôi.

Bất ngờ là, đường dẫn đến tầng hai, không hề có người nào canh giữ.

Thông đạo làm bằng đá, hai bên có ngọn đèn dầu sáng lờ mờ, ánh sáng phiêu dật bất định.

-Tần tiên sinh đừng thấy kỳ quái, chỗ này vô cùng an toàn, thật ra chẳng có ai phát hiện được đâu, cho nên cử người đến canh giữ có khi lại khiến người ngoài nghi ngờ.

Freyja giải thích.

Tần Xuyên cũng cảm thấy thế, dù sao cho hãn nghị, chắc chắn hẳn cũng không thể nghĩ ra được, đại bản doanh của Thánh giáo lại ở một thị trấn nhỏ chim hót hoa nở, còn là một giáo đường nữa!

Bước vào tầng hai, khoảng cách với thạch lao càng lúc càng gần, cảm xúc của Tần Xuyên bắt đầu thấp thỏm không yên.

Đến trước cửa nhà lao, nhìn qua khe cửa, thấy cảnh tượng bên trong, hơi thở của Tần Xuyên cứng lại, trong lòng lộ bộ một phát!

-Bạch Dạ...

Cô gái mặc áo trắng mỏng manh, đang nằm lạnh run trên giường đá lạnh như băng, hai chân cô trần trụi, toàn thân gầy đến mức có thể nhìn thấy khớp xương, màu tóc cũng ảm đạm không chút độ bóng.

Dù nhìn thế nào, cũng không còn vẻ đẹp mê ly như xưa, giống như hai người khác biệt!

Cô giống như chú mèo con bị bệnh nặng, co rúc trong góc tối không người, chờ sinh mệnh từ chậm rãi kết thúc.

-Chủ nhân... hình như chủ nhân bệnh rồi...

Mắt Freyja đã đỏ lên, hốc mắt toàn là nước mắt.

Bạch Dạ ở bên trong phản ứng rất chậm chạp, cuối cùng nghe thấy tiếng động ở cửa, mới mơ màng nhìn qua.

Tần Xuyên nén cơn giận, dùng sức đẩy cửa, phát hiện không hề có động tĩnh gì, hỏi:

-Cửa này mở thế nào?

Freyja trả lời:

-Nhà tù này được xây bằng đá đặc biệt khai thác từ một nơi cách đây ba trăm dặm, bên ngoài được gia công đặc biệt, đạn giáp bình thường đều không phá được, có cơ quan mở ra, nhưng tôi không rõ cơ quan đó nằm ở đâu...

-Vậy thì cô tránh ra đi!

Tần Xuyên chẳng muốn lãng phí thời gian, ngừng tụ chân khí Thanh Liên Tiên Thiên cao cấp, trên tay không ngừng ngừng tụ, cùng tần suất đặc biệt, chân khí bắt đầu xao động khác thường, bắt đầu có từng trận âm thanh như lôi phong, đang xoay chuyển trong lòng bàn tay hắn.

-Lôi Hỏa Kim Cương chường!

Chường pháp Kim Cương này có nguồn gốc từ Mật Tông Tây Vực, có sức mạnh của sét đánh vỡ đá, không phải chân khí Tiên Thiên cao cấp, thì không thể nào phát huy uy năng, mà hiện tại, dùng nó vào lúc này rất thích hợp.

Tần Xuyên từ nhỏ đã xem đủ các chiêu thức và công pháp cổ võ, hơn nữa đã nhìn thấy là không bao giờ quên, vào thời khắc mấu chốt, sẽ chẳng bao giờ thiếu cách giải quyết.

Chân khí cuồng bạo giống như sấm sét đánh lên cửa đá, cửa đá nặng nề chắc nịch đã bị đánh thành năm bảy mảnh!

-Ầm!

Một tiếng nổ vang lên, trong thông đạo truyền đến tiếng vọng.

Freyja bị một ít đá vụn bắn vào, cảm thấy cả người đau nhức, không khỏi âm thầm kinh hãi!

Chân khí của người đàn ông này, đã có thể thôi động được chường pháp mãnh liệt như vậy sao!? Chẳng trách Balogh không phải đối thủ của hắn!

Trong lúc Freyja sợ hãi thán phục, Tần Xuyên đã đi vào bên trong, đưa tay nắm lấy cổ tay Bạch Dạ, bắt đầu bắt mạch.

-Anh... sao anh lại đến đây...

Cuối cùng Bạch Dạ cũng tỉnh táo hơn một chút, nhìn thấy Tần Xuyên, đôi mắt vốn âm đạm, bỗng lóe lên kia kinh dị.

-Trước tiên đừng hỏi nhiều... với tu vi của cô, sẽ không bị thương hàn nặng như vậy được? Cơ thể cô đã suy nhược đến mức nào chứ!?

Sau khi Tần Xuyên bắt mạch, thầm thở ra, nhưng lại rất đau lòng.

-Tôi... tôi không cần anh quan tâm...

Bạch Dạ thở hỗn hển, nhanh chóng ho khan.

Tần Xuyên không muốn nói nhảm nhiều, định ôm cô rời đi.

Nhưng vừa ôm mới phát hiện, chân Bạch Dạ đã bị xích!

-Tần tiên sinh, xích này làm bằng huyền thiết, dù là chân khí Tiên Thiên cao cấp cũng không thể phá hủy được!

Freyja chạy vào, đề nghị nói:

-Tôi cảm thấy nên phá hủy bức tường nổi xích sắt, đem cả xích sắt theo.

Tần Xuyên lắc đầu,

-Không cần.

Nói xong, tay trái Tần Xuyên vừa nhấc lên, một kiếm khí như điện quang xẹt qua, sau một đợt tia lửa, xích sắt đã bị chặt đứt!

Freyja và Bạch Dạ đều giật mình, kiếm khí của người đàn ông này... đã mạnh đến nhường này!?

Một cái ôm công chúa, Tần Xuyên đã nhẹ nhàng ôm Bạch Dạ bước ra ngoài.

Bạch Dạ đã vô cùng suy nhược, tuy giãy dụa, nhưng không tác dụng gì, cô rưng rưng nước mắt, không ngừng oán trách:

-Freyja... cô điên rồi... sao cô lại bảo hấn cứu tôi!? Cô... cô phản bội Thánh Giáo...

-Chủ nhân, cho dù cô muốn trừng phạt tôi, thậm chí giết tôi, tôi cũng cam tâm tình nguyện! Mạng của tôi là do cô cho, nhìn cô bệnh chết như vậy, tôi không làm được!

Bạch Dạ gầy yếu đau khổ lắc đầu, nước mắt tuôn rơi, bàn tay nhỏ như chỉ còn trơ mỗi xương, vô lực đánh vào ngực Tần Xuyên, rồi lên mặt Tần Xuyên.

-Tên hỗn đản này... thả tôi ra... tôi sẽ không đi theo anh...

Tần Xuyên cúi đầu, ánh mắt lạnh lùng nói:

-Câm miệng! Muốn mạng tôi, cũng chờ cơ thể cô khôi phục đi rồi mạng! Tôi quyết không cho phép người phụ nữ của mình chết ở nơi như thế này!

-Ai... ai là người phụ nữ của anh!

-Cô! Bạch Dạ!

Trước đây Tần Xuyên không hiểu vì sao mình lại quan tâm đến cô gái này, nhưng giờ khắc này, thấy Bạch Dạ yếu ớt như vậy, cô đơn nằm trên giường đá lạnh lẽo, cuối cùng hắn cũng nhận ra được một điều—người con gái cùng hắn trải qua lần đầu tiên này, sớm đã cắm rễ sâu trong lòng hắn rồi.

Cơ thể mềm mại của Bạch Dạ run rẩy, ánh mắt ngập nước nhìn hắn, cuối cùng trầm mặc...

Bước ra cửa giáo đường, lúc Tần Xuyên định bước xuống cầu thang, thì lập tức dừng lại.

Một nữ tu sĩ tướng mạo xinh đẹp toàn thân mặc đồ đen, đang đứng đối diện với đêm đen, giang hai tay, ra vẻ thành kính cầu xin.

-Giáo... giáo chủ...

Giọng Freyja run rẩy.

Thần sắc Bạch Dạ càng thêm phức tạp, không nói gì.

Sau khi Tần Xuyên híp mắt, cũng chẳng dừng lại, tiếp tục ôm Bạch Dạ bước

đi.

-Tuy rằng ta sớm đã đoán ra, thứ con hoang ti tiện người, sẽ có một ngày phản bội ta vì con nha đầu này, nhưng không ngờ... người lại làm chuyện phản bội ngu xuẩn như vậy!

Trong lúc đó, tu sĩ Teresa giống như bóng đen, từ dưới bậc thang nhanh chóng xoay người, đánh về phía Freyja!

Freyja nhắm mắt lại, thực lực của cô căn bản không tránh được chiêu của Teresa, nên cũng định chờ chết.

Tần Xuyên hai chân nhún một cái xuống đất, cơ thể nhanh chóng lùi ra sau, bay lên đá, thay Freyja đỡ một đòn này!

-Ầm!

Chân khí của hai người bị kích động, uy lực dư ba khiến cho Freyja bị đẩy lùi mấy bước.

Teresa ngoái đầu nhìn lại, nở nụ cười lạnh nhìn Tần Xuyên,

-Chàng thanh niên, không ngờ cậu lại là một kẻ đa tình, muốn đem thứ phế vật này đi thì thôi, ngay cả kẻ hầu của nó cũng muốn đưa đi cùng à?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 335: Cao Thủ Thật Sự

-Tôi không có hứng đánh nhau với bà.

Tần Xuyên thần sắc nghiêm túc hiểm có,

-Hôm nay tôi chữa cho bà một mạng, mau xéo mẹ nó đi!

Bạch Dạ và Freyja đều kinh ngạc nhìn hắn, chẳng lẽ Tần Xuyên cảm thấy, ngay cả giáo chủ cũng không phải đối thủ của hắn!? Hắn thực sự có vốn liếng hay chỉ cuồng ngạo như vậy thôi!?

-Haha... muốn bốn giáo chủ để ngôi và tiểu tiện nhân này đi, thì cũng phải xem người có bản lĩnh đó không nữa.

Trên tay Teresa, đột nhiên có một ngọn lửa đen, ẩn chứa sức mạnh âm trầm khiến người ta tuyệt vọng.

Đây chính là mặt hắc ám của Thiên Quang Minh Diệt, chân khí phóng ra đều có lực sát thương.

Uy áp cổ chân khí này của Teresa, tuyệt đối là trên Tiên Thiên cao cấp, e là đã đến rất gần với Tông Sư, nói bà đã nửa bước tiến vào Tông Sư vẫn chưa đủ.

Cộng thêm bản thân có công pháp thượng đẳng Thiên Quang Minh Diệt, chất lượng của chân khí này, so với Balogh đã giao đấu trước đây mà nói, không chỉ cao hơn một bậc!

Tần Xuyên nhú mày, hắn không sợ, nhưng hắn ý thức được đây sẽ là một trận ác chiến.

Yên lặng giao Bạch Dạ cho Freyja, bảo Freyja dìu cô, rồi quay về phía Teresa.

-Tôi cho bà thêm một cơ hội... nhưng do bà không chịu dừng tay, vậy thì không liên quan đến tôi nữa rồi...

Thực ra lúc này Tần Xuyên muốn bỏ một kiếm về phía Teresa, nhưng môn quy của Thanh Liên, yêu cầu phải chờ cho người của Thánh Giáo một cơ hội sống, dù hẳn rất không muốn, nhưng cũng đành phải kìm lại.

Có điều hiện nay, tự Teresa muốn đánh, vậy thì chẳng còn gì tốt bằng!

-Bớt nói nhảm đi! Minh Diệt Chưởng!

Teresa lại một lần nữa thi triển thân pháp “Bộ Phong Tróc ảnh”, cơ thể như dung nhập vào trong bóng đêm, di chuyển nhanh chóng trong gió, mang theo hắc điểm nồng dượng giống như chưởng ảnh chân khí, đột nhiên tách ra trước mặt Tần Xuyên!

Giống như có ngàn vạn chưởng ảnh, trong nháy mắt lao ra che kín đất trời, không có kẽ hở, tầng tầng lớp lớp!

Cộng thêm sức ép của bản thân chân khí, khiến người ta như rơi vào một không gian hắc ám sâu thẳm, ngay cả thở cũng khó khăn!

Thân ảnh của Tần Xuyên nhanh chóng thối lui, hẳn vốn có ý định dùng Sậu Vũ Kiếm Ý để phản kích, nhưng phát hiện ngay cả thời gian để thi triển kiếm ý đối phương cũng chẳng cho!

Đây chính là một cao thủ thực sự, có thể tạo áp lực trong chiến đấu!

Uy lực kiếm ý của Tần Xuyên rất lớn, nhưng phải cho hẳn kẽ hở để sử dụng mới được.

Võ giả như Teresa, sớm đã hiểu tính quan trọng của việc chế địch chiếm tiên

cơ, mỗi một chiêu một thức, đều thu hẹp khoảng cách, làm đến mức không thể chệ vào đâu được, làm đến mức như sét đánh không kịp bưng tai!

-Rầm rầm rầm rầm rầm!!

Những tiếng nổ mạnh không ngừng, chính là tiếng vang của vòng bảo hộ từ chân khí Thanh Liên của Tần Xuyên không ngừng bị đánh vỡ.

Thân ảnh Tần Xuyên bay ngược ra xa, dùng Xuất Xà Hình Bước, đi tới đi lui, giống như một con rắn nước vô cùng linh hoạt, bơi lội trong nước.

Hắn muốn dựa vào những phương hướng không ngừng thay đổi, làm giảm tốc độ tấn công của Teresa, để có cơ hội sử dụng kiếm ý.

Nhưng, Teresa đã nắm được tâm lý của hắn, nên lại đi trước một bước, một Minh Diệt Chưởng đánh vào chỗ hiểm của Tần Xuyên!

Trong nháy mắt, đã đánh hơn ba mươi chiêu, Tần Xuyên liên tục thối lui, bị uy lực của Minh Diệt Chưởng chặn động đến mức khí huyết sôi trào, nội tức hỗn loạn!

Tốc độ giao thủ và di chuyển của hai người rất nhanh, nhanh đến mức phi nhân loại, Bạch Dạ và Freyja đứng ở cửa gió đường, căn bản không thể nào nhìn thấy rõ phương hướng cụ thể của hai người.

-Hừ hừ! Thăng nhóc! Thiên phú có mạnh đến mấy cũng có giới hạn! người thân mang tuyệt kỹ, biết đủ loại cổ võ, nhưng quyền cước và thân pháp căn bản nhất, mới là nền tảng của chiến đấu!

Thân pháp của người chưa tu luyện đến mức Lộ hỏa thuần thanh, muốn dựa vào thực lực này khiêu chiến với bốn giáo chủ, cứu tiểu tiện nhân này, đúng là đi tìm cái chết!

Thân ảnh của Teresa hăng hái bay lên trên cao rồi nhanh chóng lao xuống, như chim ưng bắt thỏ, hai móng vuốt giơ ra!

-Dạ Ma Trào!

Quý viêm màu đen ngưng tụ thành trảo ngân, hiện ra trước mặt Tần Xuyên, xé rách không gian, cũng xé rách chân khí Thanh Liên của Tần Xuyên!

Chỗ trảo ấn giao nhau, đem theo một lực tấn công đặc biệt, vừa vặn đánh trúng ngực Tần Xuyên!

Một cỗ chân khí màu đen oanh tạc, Tần Xuyên vừa định dùng thủ pháp Tứ Lưỡng Bát Thiên Cân để đưa chân khí này đi, thì đã không kịp nữa!

-Bình!

Tần Xuyên bị đánh đến mức tâm mạch đau nhức, nhổ ra một ngụm máu, cơ thể bay đi!

Lăn lộn trên không trung liên tục mấy vòng, Tần Xuyên ngã vào một bồn hoa, đè hư một lượng hoa lớn.

Bạch Dạ và Freyja đứng ngoài giáo đường thần sắc căng cứng, nhìn không chớp mắt.

Nhưng Teresa căn bản không để cho Tần Xuyên có cơ hội để thở, thân ảnh lại nhanh chóng di chuyển, hai chân bốc lửa, một cú đá ngang đá xuống vị trí Tần Xuyên!

Nhưng chân vừa đá được một nửa, Teresa lập tức dừng lại, cơ thể lại ngã ra sau, dừng tấn công!

Hóa ra Tần Xuyên đã nắm bắt được khe hở lúc mình kéo giãn khoảng cách, tay trái chụp một cành cây nhỏ, xoay người chém ra một đạo kiếm khí!

Uy lực kiếm mang màu xanh, khiến Teresa vô thức không dám đối chọi, đành phải lui về sau, vận khí tấn công lần nữa.

Nhưng lúc này Tần Xuyên khó khăn lắm mới có cơ hội phản công, làm sao có thể nằm yên trên mặt đất, sau khi một tay chống người đứng dậy, kiếm khí xé nát trời sao như những giọt mưa điên cuồng, bắn về phía Teresa!

-Sậu Vũ!

Kiểm khí vừa xong, Teresa đã đoán ra được, thân ảnh lóe lên, tránh được một chiêu kiếm ý này!

Tần Xuyên sửng sờ, đột nhiên tỉnh ngộ, giáo chủ Thánh giáo mà mình đang đối mặt này, không giống với những cao thủ trước kia!

Teresa đã luyện cổ võ đến cảnh giới Lô Hỏa Thuần Thanh, nói cách khác, bà như một chiến hạm, và chiến hạm Teresa này có động cơ gần như hoàn mỹ, rồi lại có cả ra đa tiên tiến nữa.

Còn chiến hạm Tần Xuyên, tuy giả vờ lắp đặt “Kiếm ý” là vũ khí kỹ thuật cao vô cùng mạnh, [T-R-U-Y-E-N-F-U-L-L-.-V-N] nhưng động cơ trụ cột, ra đa của chiến hạm chưa đạt đến mức tốt nhất, cho nên vào thời khắc mấu chốt, vẫn bị chậm nửa nhịp.

Cảnh giới cổ võ này, có lẽ chỉ người bịt mặt gặp trong bệnh viện kia, mới có thể đánh đồng với Teresa!

-Hừ, kiếm khách... kiếm ý quả nhiên lợi hại, đáng tiếc, dù sao người cũng còn trẻ, tuy người là thiên tài kiếm đạo, nhưng cũng không thể luyện cổ võ được cao thâm như kiếm ý của người!

Người bây giờ, cho dù có lực sát thương cường đại, người cũng chẳng thể nào đánh trúng được ta, đồng nghĩa với phí sức thôi!

Teresa khinh thường cười lạnh, thân ảnh như ngàn vạn quỹ ảnh lập lòe lao nhanh đến xung quanh Tần Xuyên.

Tần Xuyên nhú chặt lông mày, ý thức được mình đã khinh địch, kiếm ý có

manh, thì cũng không phải vô địch, một võ giả mạnh thật sự, bất kỳ một khiếm khuyết nào cũng có thể trở thành điểm trí mạng!

Nhưng cũng may, hẳn cảm thấy cổ võ của mình với Teresa chênh lệch không nhiều, cũng không phải không có cách nào bù đắp.

Vì, dù sao bà cũng chưa đạt đến Tông Sư!

-Ảnh Đột Tập!

Teresa lại làm khó thêm lần nữa, một bóng đen bay thẳng đến sau lưng Tần Xuyên, nhưng bước chân thì phiêu dạt bất định, căn bản khó nắm được phương hướng tấn công cuối cùng của bà!

-Thanh Liên Kiếm Giáp!

Tần Xuyên biết không thể do dự, dứt khoát phóng ra kiếm khí hộ pháp, trong vòng vây cả vô số ánh sáng xanh, lớp phòng ngự của Tần Xuyên như tường đồng vách sắt!

Teresa quả nhiên cũng sợ uy lực của kiếm khí này, thân ảnh vòng vèo, không dám tùy tiện tiến công.

-Hừ, vận dụng kiếm khí rất hiểm thấy, nhưng người chỉ dựa vào phòng ngự như vậy, là có thể sống được sao? Người cảm thấy với tu vi của người, có thể phóng kiếm khí chống đỡ được bao lâu!?

Teresa cười lạnh hỏi.

Tần Xuyên cũng biết, mình khó có thể duy trì Thanh Liên Kiếm Giáp quá lâu, hơn nữa mình đã có chút nội thương, nên càng khó chống trụ.

Lúc này, khóe miệng Teresa nở nụ cười mỉa mỉ.

-Thằng nhóc, tối nay sẽ cho người biết một chút về tuyệt học của Thánh giáo

ta, “Dạ Ma Âm”!

Nói xong, Teresa hít sâu một hơi, dồn khí đan điền, sau đó lại dùng một loại tần suất sóng âm đặc biệt, phối hợp với chân khí Minh Diệt, từ trong miệng hét lên!

Một âm thanh như phát ra từ cự kính chốn biển sâu, phát ra từ miệng Teresa!

Tần Xuyên đứng trong kiếm khí hộ giáp, vừa nghe thấy ba chữ Dạ Ma Âm đã thâm than không hay rồi, nhưng đã không còn kịp nữa!

Sóng âm này như giai điệu đòi mạng, xuyên qua kiếm khí hộ giáp, chui vào tai Tần Xuyên!

Tần Xuyên cảm thấy toàn thân tê dại, trong cơ thể vốn khí huyết hỗn loạn, bắt đầu xao động bất an, tâm thần có chút không tập trung, một cảm xúc bạo ngược đang sinh sôi trong nội tâm của hắn!

Dạ Ma Âm, đây là Âm Ba Công được ghi lại trong Thiên Quang Minh Diệt, từng được các thiên tài Ma Môn sáng tạo ra, thông qua nghiên cứu tiếng hò hét ở chiến trường cổ.

Dem những âm thanh dễ khiến con người ta đau khổ và tức giận nhất, dung hợp vào trong chân khí, khuếch tán ra.

Môn công phu này do một người chân khí thâm hậu xuất ra, có thể khiến hàng trăm ngàn người bình thường thất khiếu chảy máu chết trong thời gian ngắn! Ma Môn đồ sát tù binh, đều dùng loại công phu này.

Lúc này Teresa không phải muốn đồ sát, nên đã khống chế sóng âm trong phạm vi nhỏ, chỉ dùng để đối phó mình Tần Xuyên!

Không lâu sau, huyết dịch toàn thân Tần Xuyên bắt đầu ngược dòng, cơ bắp toàn thân cứng ngắc, đầu muốn nứt ra!

-Ah!!

Tần Xuyên hét thảm một tiếng, ôm lấy đầu, Thanh Liên kiếm giáp bao quanh cơ thể bỗng nhiên tan đi!

-Đi chết đi!

Teresa thấy Tần Xuyên không thể phản kháng, trong mắt hiện lên một tia đắc ý, phi thân đánh ra mấy chục Minh Diệt Chương!

Không ngờ, Tần Xuyên lúc này còn ôm đầu kêu thảm thiết, đứng dậy đưa tay phải vẽ lên không trung, chém ra một kiếm ý phản nộ!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 336: Kiếm Thanh Đế

-Trảm không!

Thanh kiếm sáng loáng như ánh trăng chém về phía Teresa như mãnh thú.

Thân pháp Teresa nhanh phi thường, vừa thấy tình hình có vẻ không ổn đã thi triển chiêu pháp “Lý dực long môn”, thân mình cong lên, thay đổi quỹ tích rơi xuống.

Hình ảnh chưởng pháp đều tan biến, kiếm trảm không cũng không đã thương được tới người.

Toàn bộ cảnh tượng mạo hiểm này đã lọt vào mắt Bạch Dạ và Freyja. Lúc này, hai người đều đã hoa mắt chóng mặt, sớm không phân biệt được giữa hai người ai vừa ra chiêu, chỉ biết được rằng sinh tử vừa lướt qua trước mắt họ.

Teresa rơi xuống đất, ngạc nhiên nhìn Tần Xuyên:

-Giỏi lắm, dám chơi xấu sao!

Tần Xuyên nhổ ra một ngụm máu, cảm thấy trong mũi có gì đó nóng nóng chảy ra. Hắn đưa tay lên quệt thì thấy mũi mình đã chảy máu.

Hắn nhếch miệng cười tà:

-Dạ ma âm của người có lợi hại đến đâu cũng chỉ có hiệu quả với những kẻ ý chí không kiên định mà thôi, còn với ta... chẳng qua chỉ là đồ chơi cho trẻ con mà thôi.

Thật ra, Tần Xuyên rất cảm kích. Năm đó, lão đầu tử truyền thụ cho hắn kinh nghiệm kiếm pháp trong thác nước khổng lồ dưới núi. Phải biết rằng, tạp âm và lực xung kích ở đó tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Tu luyện khắc khổ như vậy khiến hắn có thể chịu đựng được sức công phá của âm ba. Tuy cũng bị tổn hại nhưng ít nhất đầu óc vẫn còn tỉnh táo.

-Quả đúng là ngựa non háu đá, không biết sợ chết là gì. Nếu người đã không sợ Dạ Ma âm thì hãy ném thử “Thất tương huyền ảnh thủ” của bốn giáo chủ đây.

Vừa dứt lời, Teresa đã biến mất khỏi chỗ vừa rồi, rồi lại hiện ra ở chỗ khác, thoảng cái đã công kích Tần Xuyên từ bảy vị trí xung quanh người hắn.

Thất tương huyền ảnh thủ là môn tuyệt học tổng hợp từ Minh Diệt chương và Thất Tương chương. Phải có thực lực Tiên Thiên cao cấp mới có thể thi triển được công phu này.

Bởi vì nếu không đạt tới Tiên Thiên cao cấp, độ ngưng tụ của chân khí không đủ, thì không thể nào ra chiêu từ 7 hướng được.

Tần Xuyên biết rõ công phu quyền cước của mình không phải là đối thủ của Teresa, mù quáng sử dụng đao kiếm chỉ làm lãng phí chân khí của hắn mà thôi.

-Thanh Liên kiếm ý, kiếm Thanh Đế.

Ánh mắt Tần Xuyên nhanh như điện, tay phải ngưng tụ một đạo kiếm khí màu xanh, một loạt kiếm khí màu canh liên tục sinh trưởng, tụ hội cực nhanh tạo nên một một vầng sáng vừa dài vừa mạnh mẽ, vô cùng chói mắt.

Thoạt nhìn tưởng như có một thanh kiếm thực sự xuất hiện trên tay Tần Xuyên.

“Lễ ký” có câu: “Kỳ đế Đại Hạo, kỳ thần Cú Mang”

Đại Hạo là một trong năm vị đế vương thời thượng cổ. Thanh Đế còn được

gọi là Thái Hạo, ở phía Đông, nắm giữ mùa xuân và hoa cỏ trên thế gian.

Còn Cú Mang là thần gỗ, nắm giữ sự sinh tồn của cây cối.

Năm đó, lúc Tần Xuyên đọc được văn hiến cổ đại của Thanh Đế và Cú Mang đã xúc động mà phát ra câu nói này. Lúc đó hẳn nghĩ, nếu như đưa kiếm khí Thanh Liên trở thành một loài cây bồng bồng sức sống để những thứ khác trên tay hẳn không ngừng sinh trưởng, chẳng phải có thể ngưng khí thành kiếm, mãi mãi không tiêu tan hay sao?

Kết quả là, kiếm ý Thanh Đế đã được ra đời.

Thường ngày, Tần Xuyên rất ít khi dùng đến kiếm ý, nguyên nhân là vì kiếm khí phát ra trong thời gian dài, có thể giải quyết vấn đề chiến đấu, nhưng chiến đấu ở cự ly gần lại không phải là một sự lựa chọn tốt nhất.

Nhưng hôm nay thì khác, thủ đoạn công kích từ xa của hắn rất khó làm ảnh hưởng đến Teresa. Hắn nhận ra rằng, mình nhất định phải dùng kiếm thuật cự ly gần thôi.

Hắn không có vũ khí gì trong tay, dĩ nhiên chỉ có thể dùng kiếm Thanh Đế. Mặc dù làm như vậy sẽ đẩy đẩy nhanh tốc độ tiêu hao kiếm khí, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác.

Trong chớp mắt, thất tướng huyền ảnh thủ đã công kích tới bên người hắn. Tần Xuyên vung kiếm Thanh Đế trong tay, tạo nên một góc quét 360 độ.

-Dạ chiến tám hướng!

Bàn về công phu quyền cước, quả thật Tần Xuyên không thể bằng được Teresa, nhưng khi có kiếm trong tay, Tần Xuyên lại không hề sợ hãi.

Tất tướng huyền ảnh thủ công kích từ bảy hướng, nhưng Tần Xuyên lại có thể trực tiếp đâm xuyên qua tám điểm ở tám hướng.

Thất đạo huyễn ảnh bị phá vỡ. Teresa thực sự xuất hiện ở vị trí thứ tám thoát nhìn tưởng không có người, nhưng kiếm của Tần Xuyên lại đâm tới đúng lúc.

Teresa tỏ ra bối rối, vội vàng lui về phía sau, tránh được một kiếm của Tần Xuyên.

-Thanh phong phát sơn cương!

Tần Xuyên thấy cơ hội đã tới liền phi thân lên. Kiếm Thanh đế linh hoạt như một con rắn lục công kích về phía Teresa một cách điên cuồng.

Chiêu kiếm của hắn đã hóa phần vi giản, như thể một cơn gió mát lướt qua dãy núi, xuyên qua mỗi khe hở thâm sâu.

Teresa bị chiêu kiếm hoàn mỹ đánh cho chặt vật, tránh trái tránh phải liên tục.

-Tên tiểu tử khốn kiếp! Xem người có được bao nhiêu kiếm khí chống đỡ giúp người!

Teresa nghiêng răng nghiêng lợi.

Quả thật, Tần Xuyên không dùng kiếm Thanh Đế là vì còn có một nguyên nhân khác, đó chính là dùng kiếm chiêu này hao phí quá nhiều kiếm khí.

Các loại kiếm thông thường không thể chống đỡ nổi kiếm ý của Tần Xuyên, có khi kiếm đã bị phế.

Vì thế, từ trước đến nay Tần Xuyên chưa từng dùng kiếm của mình. Muốn dùng kiếm của hắn, nhất định phải dùng kiếm Thanh Đế.

-Nếu người không phải tông sư thì đừng mong có thể ngăn được kiếm của ta! Trước khi kiếm khí của ta hao hết, ta sẽ kết liễu người.

Giọng nói của Tần Xuyên lạnh như băng, ánh mắt quyết liệt, kiếm trên tay lại biến đổi mang theo lực sát thương rất lớn.

-Lục kiếm thức!

Múi kiếm Thanh Đế liên biến đổi, giải phóng ra ý niệm giết chóc trước nay chưa từng có. Mỗi kiếm đâm ra đều mang theo áp lực vô cùng lớn, vô số chiêu thức đều biến thành chém, bổ, đập... vô cùng cuồng phong mạnh mẽ.

Về phương diện sử dụng kiếm thuật cận chiến, Tần Xuyên đã sớm vượt khỏi cấp độ sử dụng chiêu kiếm, chiêu kiếm của hắn đều do tự hắn phát ra.

Mỗi kiếm chém ra không phải là kiếm mà là một loại môn pháp đặc biệt, một loại linh ngộ phát ra từ bên trong.

Thân ảnh Tần Xuyên được kiếm bao quanh. Trong bóng đêm, hắn và kiếm thậm chí cảnh sắc này còn dung hòa làm một thể liên tiếp công kích Teresa.

-Xoẹt, xoẹt!

Quần áo trên người Teresa hở ra mấy lỗ lớn, thậm chí có chỗ đã chảy máu.

Bên ngoài giáo đường, Bạch Dạ và Freyja sợ hết hồn. Tưởng rằng Tần Xuyên không phải là đối thủ của giáo chủ, nhưng hiện giờ có vẻ Tần Xuyên còn mạnh hơn giáo chủ một bậc.

Một người rốt cục đã lĩnh ngộ đến cảnh giới nào của kiếm mới có thể thi triển những kiếm pháp xuất trần thoát tục đến vậy.

Đây đã không còn là kiếm khách mà đã trở thành kiếm thánh, kiếm tiên.

Teresa cũng nhận ra, mình không phải đang đánh nhau với Tần Xuyên, mà là đang giao đấu với trời, với đất.

Bà ta chỉ là một người phàm, bị trời đất chèn ép dĩ nhiên không thể nào phản kháng được.

-Ảnh tập kích!

Toàn thân Teresa đen lên, như thể muốn chém đứt mọi nguy hiểm đang bủa vây lấy thân thể để tiến hành phản công.

Nhưng đây là tình trạng nguy cấp, toàn thân bà ta cong lên, xông ra bên ngoài.

Bà ta không phải muốn tiến công mà là muốn tháo chạy.

Thấy Teresa định chui vào trong bóng đêm, chạy về phía bên kia bờ sông, Tần Xuyên đã định đuổi theo.

Thế nhưng Bạch Dạ lại dùng hết sức lực hét lớn:

- Đừng đuổi theo, đừng giết mẹ của tôi!

Tần Xuyên dừng khựng lại, quay đầu nhìn sắc mặt trắng bệch của cô ta.

-Cô nói gì? Bà ta là mẹ của cô?

Ánh mắt Bạch Dạ đầy đau khổ, nhưng rồi cô ta vẫn gật đầu:

- Tôi không biết bà ấy có phải mẹ ruột của tôi hay không... nhưng... tôi được bà ấy nuôi lớn.

Tần Xuyên dùng ánh mắt thăm dò nhìn Freyja.

Freyja cũng gật đầu:

- Chủ nhân không lượm gặt người. Chủ nhân là thánh nữ của thánh giáo chúng tôi, là con gái của giáo chủ...

Ánh mắt Tần Xuyên chật lóe lên, hít sâu một hơi. Giờ này có muốn đuổi theo Teresa cũng không còn kịp nữa rồi.

Xua tan kiếm Thanh Đế đi, Tần Xuyên cũng thấy vô cùng mệt mỏi. Hắn đi tới, một tay ôm lấy Bạch Dạ đi về phía chiếc xe.

-Có một người mẹ như vậy cũng thật khổ cho cô, mấy ngày nay cô đã vất vả nhiều rồi.

Tần Xuyên lẩm bẫm trong miệng.

Ánh mắt Bạch Dạ rất ảm đạm, nói cái gì cũng không trả lời.

Freyja thì hơi lo lắng:

- Anh Tần, vết thương của anh sao rồi, nếu không để tôi lái xe cho.

Tần Xuyên ho khan hai tiếng. Tuy thân thể có hơi mệt do hao phí quá nhiều chân khí nhưng thân thể vẫn hồi phục rất nhanh.

-Không cần, cậu ngồi đằng sau chăm sóc Bạch Dạ, tôi lái xe là được rồi, tránh để trên đường nhờ có xảy ra chuyện gì lại không kịp phát hiện.

Ba người lên xe. Tần Xuyên cũng biết không nên ở lại đây lâu, vội vàng lái xe về phía đường cao tốc, chạy về London.

Sau khi ba người Tần Xuyên rời đi. Khoảng mười phút sau thì Teresa trong trạng thái chật vật trở về tới giáo đường.

Bà ta nhìn thấy cảnh tượng bừa bãi sau cuộc chiến đấu hỗn loạn, ánh mắt hiện lên một chút suy tư.

Sau đó, bà ta lấy điện thoại ra bấm. Điểm kỳ lạ nằm ở chỗ, số điện thoại này không phải số mà là một chuỗi ký tự phức tạp.

Không bao lâu sau, điện thoại có người nghe. Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói lười biếng của một người phụ nữ, giọng nói phát ra là tiếng Anh Mỹ.

-Giáo chủ Teresa thân yêu, tôi cứ nghĩ phải một tháng nữa bà mới gọi cho tôi cơ, sao lại... Cơ hội có được huy chương Hải Thần đã bị bà lãng phí, lãng phí

thêm cả mấy tỷ, bà có cảm tưởng gì đây?

Trong lời nói của người đó tràn đầy ý tứ bất mãn và châm chọc.

Teresa cung kính nói:

-Tiểu thư Adria tôn quý, tuy lần trước chúng ta không thể có được huy chương Hải Thần, nhưng tôi đã phát hiện ra một tin tức rất có ích, có thể cô sẽ cần đến...

-Ồ? Bà nói xem sao.

-Tôi đã tìm được một người thanh niên, sư môn của hắn chính là tông môn thân bí và lâu đời nhất Hoa Hạ, Thanh Liên môn... cũng chính là cao thủ đã hủy diệt Thánh giáo chúng tôi, hại chúng tôi phải dời khỏi Hoa Hạ.

Sắc mặt Teresa âm trầm.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 337: Tinh Chi Bỉ Ngạn

Bên kia điện thoại, tiểu thư Adria im bật không nói gì. Một lúc lâu rồi, cô ta mới hít một hơi dài, như thể vừa mới bình ổn được tâm trạng chấn động của mình.

-Bà nói là... môn phái bảo vệ “Tinh chi bỉ ngạn” sao?

Ánh mắt Teresa lóe sáng, gật đầu đáp:

-Nếu “Tinh chi bỉ ngạn” thật sự tồn tại vậy thì Thanh Liên môn chính là tông môn bảo vệ nó. Môn phái này không hề có tiếng tăm gì ở Hoa Hạ, nhưng tôi đã phát người đi điều tra, có khả năng họ là một tông môn thân bí mà tôi đang tìm, dù trên bản đồ không tìm thấy.

Adria nghi ngờ nói:

-Cao thủ mà môn phái kia phái tới đã đuổi các người khỏi Hoa Hạ. Người thanh niên bà gặp kia lẽ nào thực lực không bằngbaf’?

Teresa cười lạnh:

-Tuy rằng thực lực của hắn khiến tôi rất kinh ngạc nhưng tuổi còn nhỏ, chưa thể khống chế được khả năng. Tối nay tôi giả bộ không địch lại hắn để hắn đi, có lẽ hắn sẽ buông lỏng cảnh giác với tôi.

-Đã như vậy... tôi cần có thêm một kết luận rõ ràng. Tôi cần biết môn phái Thanh Liên đó ở chỗ nào của Hoa Hạ.

Adria ra lệnh.

-Đây không phải là chuyện dễ dàng gì. Thánh giáo của chúng tôi đã mất 2000 năm tìm kiếm Thanh Liên môn mà không tìm ra. Vì thế... cho dù bây giờ có tìm được người thuộc môn phái của họ cũng không thể thành công trong thời gian ngắn được.

-Huống hồ... ngộ cao thủ mấy trăm năm trước của Thanh Liên môn còn sống, chọc giận y... Tiểu thư Adria, thứ cho tôi nói thật, chỉ sợ ngay cả “Trang viên” không gì là không thể cũng không chống đỡ nổi cơn thịnh nộ của y.

Adria cười khanh khách:

-Chính vì chúng ta phải thận trọng nên mới cần sự tồn tại của bà... Giáo chủ Teresa, “trang viên” của chúng tôi sẽ tiếp tục hỗ trợ tiền bạc và các hỗ trợ khác cho bà.

-Nhưng tôi hy vọng bà có thể khiến cho mọi việc tiến triển thuận lợi. Cho dù là thần vật hay là Tinh chi bí ngạn, những thứ này còn quan trọng hơn tiền chúng tôi bỏ ra rất nhiều.

Teresa mỉm cười:

-Xin tiểu thư Adria cứ yên tâm, Thánh giáo chúng tôi sẽ không để cho Trang viên thất vọng đâu.

-Ít nhất trong đêm nay, tôi đã diễn một vở kịch hoàn mỹ. Tin tôi đi, không bao lâu nữa, chúng tôi sẽ có tin tức về Thanh Liên môn.

-Rất tốt, chuyện này tôi sẽ nói cho các ông ở trang viên biết, mong sớm nhận được hồi âm...

Sau khi ngắt điện thoại, Teresa nhìn về phía con đường trống rỗng, trong mắt lóe lên nhiều suy tư.

Cuối cùng, trên người bà ta tỏa ra từng luồng ánh sáng trắng nhu hòa, thánh khiết, đó chính là một mặt trong sáng của Thiên Quang Minh Diệt.

- Xoay chuyển trời đất.

Sau khi ánh sáng trắng lóe lên, mấy vết thương trên người Teresa đều khép lại, khiến người ta không thể nhận ra bà ta vừa bị thương.

Hai ngày sau khi trở lại Lindon cũng không thấy người của Thánh giáo tới quấy rầy.

Trong lòng Tần Xuyên bắt đầu có những nghi vấn nhất định. Hẳn thấy giáo thủ Thánh giáo không phải là kiểu người dễ dàng nhận thua như vậy. Huống hồ đây là nước Anh không phải là Hoa Hạ, lẽ ra phải dùng một ít thủ đoạn để đối phó với hẳn mới phải.

Thế nhưng, hai ngày qua đi, bên phía Thánh giáo vẫn không hề có động tĩnh gì.

Tần Xuyên đem sự nghi ngờ đó nói với Đường Vi. Cô ta lại không thấy có gì kỳ quái. Dù sao, Tần Xuyên đã đánh bại Teresa, chắc chắn Thánh giáo sẽ không ra tay đối phó Tần Xuyên đơn giản như vậy.

Nhất thời không biết có phải Thánh giáo sợ thật hay không nhưng Tần Xuyên cũng không quan tâm nhiều đến thế. Hẳn giữ những nghi vấn đó trong lòng, định quan sát thêm rồi tính sau.

Được Tần Xuyên tận tình điều trị nên bệnh tình của Bạch Dạ đã tốt lên rất nhiều. Cô ta chỉ bị suy nhược, dù sao cũng là con nhà võ, có đồ ăn và thuốc, cơ thể hồi phục rất nhanh.

Lúc này, Freyja cũng không thể quay lại Thánh giáo, lúc nào cũng ở bên người Bạch Dạ, tiếp tục làm người hầu của cô ta.

Chỉ có điều, Freyja cũng rất tuân thủ lời hứa, bắt đầu cư xử như người hầu với hẳn, chuyện này cũng khiến Tần Xuyên thấy là lạ.

Dù sao thì Freyja có làn da trắng nõn, đôi mắt màu xanh của con lai, tư thái này khiến Tần Xuyeen có những suy nghĩ đặc biệt.

Sau buổi trưa ở khách sạn Hải Đức.

Trên bàn công lộ thiên, gió thổi hiu hiu, uống một ly trà, bên cạnh là một mâm điểm tâm theo kiểu Anh.

Tần Xuyên hưởng thụ cuộc sống như thái thượng hoàng, tay gõ nhẹ lên chiếc laptop cao cấp.

Xem tin tức trên thế giới luôn khiến Tần Xuyên cảm thấy rất thú vị.

Công hội Phoenix sau khi mở rộng đã trở về vị trí thứ hai trên thế giới. Tin tức “thích khách đẹp trai” một kiếm giết chết Balogh lan truyền với tốc độ cực nhanh.

Hiện nay, tuy traong danh sách sát thủ, Tần Xuyên chưa được xếp hạng nhưng đã được thế giới ngầm xem như thần bảo vệ của công hội Phoenix.

Nhiều người biết chuyện đều đặt biệt danh cho Tần Xuyên trong các diễn đàn của thế giới ngầm.

Vì là nhân vật mới, có người gọi là “Ngôi sao mới” Cũng vì hắn đã đánh chết được Viêm ma, nên được tôn là “Đồ ma kiếm thánh”. Có người còn trực tiếp đặt cho hắn cái tên ma quỷ là “Kiếm ma”, vì thế hắn thấy mình trở nên quá tà môn.

Cuối cùng, Tần Xuyên không biết xấu hổ đã tự đặt cho mình một cái biệt danh là: BrilliantAssassin-Spellsword.

Ý của nó chính là “Kiếm sỹ ma – thích khách đẹp trai”. Vì vậy, người phương Tây có thể hiểu được ý nghĩa trong đó, mà người phương Đông cũng hiểu được ý nghĩa của “kiếm ma”.

Những người khác trong công hội lại cảm thấy, gọi Tần Xuyên như vậy rất

chuẩn xác. Chỉ có Đường Vi là trợn mắt lên, vì cô biết, Tần Xuyên chỉ đang đùa cho vui mà thôi...

Thế nhưng có nhiều người lại thảo luận rất sôi nổi. Kiếm ma và sát thủ Tà Kiếm nổi danh đã lâu rồi cuộc ai mạnh hơn ai...

Nói tóm lại, cái tên “Kiếm ma” đã dậy sóng trong thế giới ngầm. Danh tiếng nổi như cồn khiến nhiều sát thủ muốn gia nhập công hội Phoenix.

Chuyện này khiến cho một hội trưởng mới nhậm chức như Đường Vi đầu óc choáng váng. Dù sao việc xét duyệt sát thủ gia nhập cô cũng phải tham gia.

Chỉ có điều, tuy nói, đâu đâu cũng bàn tán đến Tần Xuyên, nhưng ở Hoa Hạ lại không mấy người để ý đến.

Hoa Hạ quản lý rất nghiêm khắc với thế giới ngầm, không giao du nhiều với các thế lực bên ngoài. Nói một cách tương đối là một khu vực độc lập ngăn cách với bên ngoài.

Uy danh “Kiếm ma” của Tần Xuyên và các danh hiệu khác cho dù truyền tới Hoa Hạ, cũng phải mất một thời gian, chắc chắn cũng chẳng ai liên tưởng đến vị thiếu gia bị vứt bỏ của nhà họ Tần.

Thật ra chuyện này cũng rất hợp ý Tần Xuyên. Hắn không muốn về nước để bị coi như là phần tử nguy hiểm cao độ.

Mấu chốt của vấn đề là, nếu người của Thanh Liên môn chú ý tới hắn, hắn cũng không nắm chắc việc có thể bảo vệ được mình.

Xem xong những lời thổi phồng trên mạng, Tần Xuyên thỏa mãn tắt máy đi.

Sau khi hoạt động ngón tay một lát, Tần Xuyên xem xét những hồ sơ mà Đường Vi đưa lên. Danh sách này là những sát thủ đã tử vong của công hội Phoenix, trong đó người lớn tuổi nhất là chết 200, 300 năm, cũng có người mới chết mấy năm.

Sát thủ có thói quen lưu giữ đồ vật liên quan đến gia đình ở ngân hàng Thụy Sĩ, nhưng bọn họ thường không có cơ hội dùng đến thì đã đi gặp Diêm Vương.

Vì thế, ngân hàng Thụy Sĩ nắm trong tay một lượng lớn tiền bạc không thể được lấy ra.

Tần Xuyên đang lo không biết lấy tiền từ đâu, thì sau khi lấy được khoảng 500 triệu EURO trong tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ, cuối cùng Tần Xuyên mới nhận ra, tiền còn có thể kiếm được bằng cách đó.

Hắn không biết trộm tiền nhờ công nghệ Hacker, nhưng lấy tiền từ các tài khoản của người chết ở ngân hàng Thụy Sĩ không phải là trộm. Dù sao thì đó cũng là đồ vô chủ, trong Tần Xuyên cũng không thấy có lỗi với ai.

Đối với Tần Xuyên, hệ thống bảo vệ của ngân hàng Thụy Sĩ chỉ là rác rưởi, còn kém xa mạng lưới của Cục an ninh Hoa Hạ. Vì thế, không tới hai ngày nữa, hắn sẽ có được tài khoản của hơn 100 sát thủ.

-Cảnh tượng đẹp như vậy, đây cũng là lần đầu tiên du lịch nước ngoài, lẽ nào anh muốn một mình cười ngây ngô trước màn hình máy tính sao?

Một giọng nói trong trẻo ngọt ngào vang lên, người đó chính là Bạch Dạ có vẻ đã khôi phục tinh thần.

Cô ta mặc một chiếc áo khoác màu tranh da trời, bên trong là áo sơ mi, bên dưới là một chiếc váy ngắn màu xanh, lộ ra đôi chân trắng như tuyết, thon gọn xinh xắn.

Nhìn kỹ mới thấy, trên ngực cô cài một chiếc huy hiệu.

-Trường nữ sinh Pierce?

Tần Xuyên im lặng:

-Còn tưởng chỉ là quần áo bình thường, sao lại là đồng phục trường nữ sinh cấp 3? Em lấy ở đâu ra vậy?

Bạch Dạ ngồi bên cạnh hẳn, rồi chỉ chỉ sau lưng:

-Freyja giúp em tìm. Sao vậy, học sinh thì không vui sao? Em còn định bảo cô ấy tìm cho em đồng phục y tá của bệnh viện Maria, anh có muốn em mặc cho anh xem không?

Tần Xuyên nuốt nước miếng, cười khoan thai:

-Không cần gấp, về sau từ từ xem, từ từ xem...

Bạch Dạ nhìn bộ dạng nam nhân chảy nước miếng liền bật cười, thò tay véo mặt Tần Xuyên.

-Nhìn anh này... sao lại thế chứ, còn dám tự gọi mình là “Kiếm ma”, mặc đồng phục y tá là có thể thỏa mãn anh sao?

Tần Xuyên thấy nụ cười của cô liền hỏi lại:

-Em không hận anh sao?

Thần sắc Bạch Dạ trầm trọng, trong mắt lộ ra nhiều thần thái phức tạp. Cuối cùng cô khẽ cười:

-Dù sao cũng không về được Thánh giáo nữa, sau này mà đời khỏi anh em chỉ còn con đường chết. Em hận hay không hận còn được lựa chọn nữa sao?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 338: Xếp Thứ Mấy Trong Bảng Xếp Hạng Những Người Đại Gia

Tần Xuyên gật đầu, âm trầm nói:

-Yên tâm đi, không bao lâu nữa, em cũng sẽ bị lôi cuốn bởi sức hút của anh mà thôi.

Bạch Dạ không thèm quan tâm đến cái kẻ tự cường bản thân này, cô bảo người hầu đứng bên cạnh:

- Freyja, rót cho tôi một ly trà.

Freyja vội vàng rót một ly hồng trà, đưa cho Bạch Dạ.

Tần Xuyên nhíu mày nói:

- Ngay cả một ly trà em cũng bảo Freyja rót cho sao? Thật là lười biếng quá đi!

-Anh quản được sao? Freyja thích chăm sóc cho em, đúng không Freyja?

Bạch Dạ quay đầu cười hỏi Freyja.

Freyja mỉm cười gật đầu, vẻ mặt đầy thỏa mãn.

Tần Xuyên cười gượng, không phải hai người này có mối quan hệ đặc biệt gì đó đấy chứ? Phải quan sát thêm thôi...

Bạch Dạ cũng không biết về suy nghĩ của người đàn ông trước mắt, cô ta đang nhìn màn hình máy tính của Tần Xuyên.

-Này, rốt cục anh đang làm gì thế hả? Cái này... không phải là các thông số liên quan đến ngân hàng Thụy Sĩ sao?

Tần Xuyên cũng không giấu diếm gì. Nếu hắn đã coi Bạch Dạ là người phụ nữ của mình, dĩ nhiên hắn cũng không cần giấu cô. Vì thế hắn kể hết kế hoạch lấy tiền của người đã mất cho cô nghe.

Sau khi nghe xong, Bạch Dạ ngây ngô như gặp ma, nhìn nhìn dò xét Tần Xuyên:

-Suýt chút nữa thì quên, ngài Phoenix còn là một hacker siêu đẳng... Chỉ có điều, anh lợi hại hơn em nghĩ đó, ngay cả hệ thống an ninh của ngân hàng Thụy Sĩ mà cũng bị anh phá bỏ.

-Cũng không phải quá khó. Hệ thống của họ có rất nhiều lỗ hổng. Anh chỉ đem số tiền đó chuyển vào tài khoản của mình ở đó mà thôi. Bọn họ không thể điều tra ra bất cứ manh mối nào, muốn tìm ra cũng không có chứng cứ.

Tần Xuyên nhún vai.

Bạch Dạ dờ khóc dờ cười:

-Anh thấy vậy thôi. Em thì thấy đây quả thật là một chuyện không thể tưởng tượng nổi. Rốt cục anh học được khả năng này ở đâu ra vậy?

-Tự học thôi mà... Trước đây lúc ở quán net rảnh rỗi quá nên tìm việc làm cho đỡ chán.

Tần Xuyên cười hì hì. Kỹ thuật này còn kém xa kiếm thuật của hắn.

Bạch Dạ im lặng:

- Hóa ra hai ngày nay anh cứ ngồi ngây ngô trước màn hình máy tính là vì chuyện trộm tiền này đây hả?

-Trộm cái gì chứ? Anh chỉ đang dùng đúng tác dụng của nó mà thôi. Nền kinh tế thế giới đang rơi vào giai đoạn khó khăn, anh chỉ giúp nền kinh tế thế giới phát triển mà thôi. Những khoản tiền này anh đều dùng để mua đồ mà*!

Tần Xuyên nói chuyện đầy vẻ chính nghĩa.

Bạch Dạ bật cười để nghe như tiếng chuông bạc:

-Được được... nhà kinh tế học đại tài ơi, anh đã đầu tư được bao nhiêu tiền cho nền kinh tế thế giới rồi?

Tần Xuyên nhìn số liệu thống kê, nhàn nhạt nói:

-Cũng không phải chi tiêu hết chỗ đó. Vì hàng hóa cũng không dễ kiếm, dù sao... trước mắt mới tiêu khoảng 3,7 tỷ EURO...

-Phụt...

Bạch Dạ vừa mới uống được một ngụm hồng trà đã phun hết cả ra ngoài.

Bạch Dạ đã từng được giáo dục trong môi trường quý tộc, vì thế hành động thất lễ đó của cô khiến Tần Xuyên vô cùng kinh ngạc.

Tần Xuyên lau nước trà trên mặt:

-Tiểu Dạ à, không phải em bảo em không hận anh sao? Sao em lại phun hết cả nước vào mặt anh thế?

-Ai hận anh chứ? Em không nghe lầm đấy chứ? Cái gì mà... 3,7 tỷ Euro?

-Đúng vậy!

Vẻ mặt Tần Xuyên khó hiểu:

-Nhiều quá sao?

Trên thực tế, nếu là trước đây, Tần Xuyên sẽ cảm thấy khoản tiền này rất lớn, nhưng hai ngày nay hẳn chỉ cần mất chút sức lực đã lấy được một khoản tiền lớn, đơn vị tiền tệ nhỏ nhất cũng phải tính bằng chục triệu.

Hơn nữa, Tần Xuyên cũng không coi trọng tiền bạc, hẳn chỉ cảm thấy đây là thứ cứ đến mà đi... Vì thế có tiêu hơn 3 tỷ Euro cũng không khác mấy với việc tiêu hơn 30000 Euro...

Dù sao thì số tiền đó cũng không phải hẳn kiếm ra, chỉ lấy ra mà dùng nên dĩ nhiên hẳn cũng chẳng thấy đau lòng.

Chủ tớ Bạch Dạ và Freyja đều nhìn Tần Xuyên như nhìn quái vật.

-Vậy... vậy tổng cộng trong tài khoản của anh có bao nhiêu tiền vậy?

Bạch Dạ dò hỏi cẩn thận. Cho dù cô đã từng nắm trong tay công ty ở Hoa Hạ của tập đoàn Vân Sơn, nhưng trong tay cũng chưa từng có một khoản tiền mặt lên tới 3,7 tỷ Euro.

Khoản tiền này bằng 35 tỷ tiền Hoa Hạ.

Tần Xuyên chuyển sang màn hình khác cho Bạch Dạ xem.

Bạch Dạ nháy mắt mấy cái, nhìn con số dài ngoằng ngoằng, đếm rõ ràng xem phía sau có mấy con số. Sau đó cô chuyển màn hình về vị trí cũ.

Bạch Dạ hít một hơi sâu, cười khổ nói:

-May mà người có thể lấy được tư liệu về những sát thủ này rồi công phá hệ thống an ninh của ngân hàng Thụy Sĩ chỉ có một mình anh, nếu không nền kinh tế thế giới này sẽ trở nên hỗn loạn mất...

Công hội Phoenix là công hội có đội ngũ sát thủ hùng hậu nhất thế giới. Số lượng sát thủ hy sinh dưới tác động của công hội nhiều không đếm xuể.

Số tiền Tần Xuyên lấy được cho dù không tính là tài sản nhưng cũng đáng để người ta phải tặc lưỡi.

Cho dù Bạch Dạ đã gặp nhiều người giàu nhưng cô ta cũng chưa từng thấy cách Tần Xuyên kiếm tiền như vậy.

-Tiểu Dạ, em nói xem, nếu giờ anh mà được vào bảng xếp hạng những người giàu có của Forbes thì anh sẽ xếp thứ mấy?

Bạch Dạ hơi nâng đầu lên, tư thái ưu nhã trả lời Tần Xuyên:

-Ngài Tần yêu quý, những người xuất hiện trong bảng xếp hạng đó chẳng qua đều là những người có tiền trong mắt những người bình thường mà thôi.

-Những kẻ có tiền thực sự không thèm lộ mặt trước công chúng.

-Số tiền bây giờ anh đang nắm giữ, cho dù cộng hết tài sản của 10 người giàu nhất thế giới cũng đều kém anh rất xa. Có gì anh phải so sánh với người ta chứ?

Tần Xuyên nghe xong liền đi tìm thông tin về những người giàu nhất thế giới. Quả thật thực tế giống như những gì Bạch Dạ đã nói.

Trong lúc vô tình thu thập tiền bạc của những sát thủ đã mất, hẳn đã tạo nên một hiện tượng không hợp lẽ thường thì phải.

Dĩ nhiên, chuyện này cũng không khiến Tần Xuyên vui vẻ cho lắm vì tiền của hẳn tới quá dễ dàng.

-Cho dù muốn so sánh anh cũng phải so sánh với những người giàu giấu mặt kia kìa. Những gia tộc cổ nhân cơ hội cải cách nông nghiệp để tích trữ tiền của, vợ vét tiền bạc, xây dựng đế chế tư bản riêng, tiền bạc có được đều vô cùng lớn. Nếu có cơ hội gặp được những người đó, anh có thể so sánh với họ.[T-R-U-Y-E-N-F-U-L-L-.-V-N]

Bạch Dạ cười nói rồi nhấp một ngụm trà.

Tần Xuyên lấy lại tinh thần rồi hỏi:

-Tiểu Dạ, vậy em biết những gia tộc đó là ai không? Họ ở đâu?

-Để làm gì vậy.. Anh còn muốn cướp tiền từ trên tay họ sao? Những gia tộc đó đều ẩn mình ở các thành phố. Chỉ có một vài gia tộc có cổ phần trong các công ty hay tập đoàn lớn, nhưng chắc chắn họ sẽ không chính thức lộ diện.

-Hơn nữa, thông thường, những gia tộc này đều là một thể cùng chung lợi ích. Nếu anh có ý định động đến, cho dù anh có là tông sư đi chăng nữa cũng sẽ thất bại thôi.

Bạch Dạ cảnh cáo.

Tần Xuyên bĩu môi tiếc nuối. Hắn còn tưởng rằng đã tìm ra một cách làm giàu mới, dù sao tiền của những gia tộc kia phần lớn đều đến từ những con đường bất chính, thậm chí có cái còn cướp từ Hoa Hạ, hắn đi “mượn” cũng chả sao.

Bạch Dạ thấy người đàn ông trước mặt có vẻ còn chưa thỏa mãn:

-Rốt cục anh muốn có bao nhiêu tiền nữa hả? Anh có biết rằng, sau khi anh vơ vét tiền từ tài khoản của những sát thủ đã mất đó, tiền của anh tuy không bằng những gia tộc giấu mặt, nhưng cũng đã rất biến thái rồi không hả?

-Ít nhất thì cho đến giờ này em chưa từng gặp một người nào có nhiều tiền như vậy! Chỉ sợ, ngay cả chủ tịch của những ngân hàng lớn trên thế giới gặp anh cũng đều phải quỳ xuống thôi.

Tần Xuyên thờ dãi:

-Anh muốn bọn họ quỳ xuống làm gì? Tiền của anh cũng sẽ không gửi vào đó, anh muốn dùng để mua bảo bối dùng cơ!

-Anh mua bảo bối gì chứ?

Bạch Dạ vẫn còn buồn bực, sao đột nhiên Tần Xuyên lại muốn kiếm nhiều tiền như vậy.

Tần Xuyên cho Bạch Dạ xem giao diện mình đang đấu giá mua các loại thảo dược úy hiếm như nhân sâm, đông trùng hạ thảo, ngưu hoàng, linh chi.

-Anh điên rồi sao? Mua những dược liệu quý hiếm đó làm gì?

Bạch Dạ mở to mắt, ngây ngốc nhìn Tần Xuyên.

Tần Xuyên cười nói:

-Muốn dùng cho Vi Vi tu luyện. Cô ấy luyện công cần dùng một lượng dược liệu quý giá rất lớn. Ngoài ra anh còn định mua một số mỏ kim cương ở Zambia, Uruguay, Nam Phi.

Sau thí nghiệm của Đường Vi, cô ta đã phát hiện ra, ngoài những dược liệu là tinh hoa của trời đất, kim cương cũng đem lại không ít năng lượng, nhưng nhất định phải là kim cương tự nhiên.

Hắn đã sớm nghe Chiêm Bốc Sư người Gypsy nói, kim cương có chứa năng lượng và từ trường. Xem ra, đến nay, quả thật kim cương có nhiều điểm đặc biệt.

Một mỏ kim cương đáng giá khoảng hơn 1 tỷ, thậm chí còn lên đến 10 tỷ, vì thế Tần Xuyên luôn thấy tiền của mình không đủ.

Tuy rằng Đường Vi có thể cảm thấy thế đã đủ nhiều, nhưng Tần Xuyên hy vọng có thể khiến cô không ngừng nâng cao thực lực, điều này có ích cho cả hai người.

Bạch Dạ lần đầu tiên nghe đến việc “luyện công” lại đốt tiền đến thế, nhưng cô cũng hiểu vì sao Tần Xuyên lại cần tiền đến vậy.

Bạch Dạ suy nghĩ trong giây lát rồi lắc đầu nói:

-Nếu anh muốn thu mua những đồ có giá trị lớn đến vậy, em thấy anh làm như vậy là chưa có kế hoạch.

-Nếu thành lập một công ty chuyên phụ trách việc thu mua và vận hành kinh doanh, tiến hành hệ thống quản lý, như vậy anh vừa có thể thoải mái thu mua những thứ mình cần, lại vừa có thể giảm thiểu chi phí, thậm chí còn có thể thu được thêm lợi nhuận từ việc sản xuất.

Tần Xuyên ngậy người rồi sờ đầu nói:

-Đúng vậy, sao anh không nghĩ ra nhỉ... Tiểu Dạ, không phải em đã từng là Hội trưởng thương hội rồi từng làm tổng giám đốc rồi sao. Nếu không, em giúp anh mở công ty này đi?

-Hừ, anh mua thuốc bổ, mua mỏ kim cương cho Đường Vi, một lần tiêu tốn mấy chục tỷ, em lại chả được gì. Anh chẳng coi em ra gì cả, em dựa vào cái gì mà giúp anh chứ.

Bạch Dạ quay đầu, nhìn chăm chăm vào đống điểm tâm trên bàn, có vẻ đang đói bụng.

Freyja cẩn thận lấy ra một miếng bánh vị nho đưa đến miệng cô:

-Chủ nhân, thân thể cô đã gầy đi nhiều rồi đó, giờ nên ăn chút điểm tâm đi.

Hai mắt Bạch Dạ tỏa sáng. Quả thật, với thể trạng hiện giờ, cô có thể ăn chút điểm tâm rồi. Vì vậy, cô vui sướng cắn một miếng rồi ranh mãnh nhìn người đàn ông trước mặt.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 339: Sự Vui Vẻ Lãng Mạn

Nhìn ánh mắt làm nũng cô, Tần Xuyên hoài nghi đó có phải là Bạch Dạ mình quen biết hay không.

Tần Xuyên nghĩ đến tác dụng phụ của Thiên Quang Minh Diệt rồi lờ mờ đoán rằng, hẳn đây là một nhân cách mình chưa từng thấy?

-Tiểu Dạ, em... rất cục em có mấy nhân cách vậy?

Tần Xuyên mở miệng hỏi.

-Anh có ý gì hả! Em chính là em! Còn có thể là ai nữa chứ?

Bạch Dạ tức giận đập bàn.

Chuyện này khiến Tần Xuyên có thể xác định, cô lại bộc phát ra một nhân cách khác rồi.

Tuy không rõ nhân tố khiến nhân cách con người thay đổi là gì, nhưng Bạch Dạ trước mắt dường như là một thiếu nữ trẻ tuổi bình thường. Tuy tính tình có kiêu ngạo của đại tiểu thư, nhưng dường như đã tốt hơn trước.

Mà nhìn thái độ của Freyja, dường như cô ta không hề cảm thấy ngạc nhiên trước sự thay đổi nhân cách của chủ nhân mình, như thể đã quá quen với việc đó.

Sau khi tự vấn bản thân, Tần Xuyên vội vàng cầm một miếng sandwich đưa đến miệng cô, nịnh nọt:

-Tiểu Dạ, đừng nói thế mà. Anh đưa tiền cho em, em muốn mua gì thì mua

nhé! Cùng lắm em mua cho mình một mỏ kim cương là được mà.

Thật ra, Tần Xuyên không thích kinh doanh. Mỗi khi nghĩ đến việc cầm tiền đi tiêu, hẳn đều thấy phiền toái. Trước mắt có một người tinh thông buôn bán, kinh doanh như tiểu Dạ, hẳn phải nghĩ cách trở nên lười biếng thôi.

Khóe miệng Bạch Dạ nhếch lên vui vẻ, lông mày rung rung hỏi lại:

-Thật sao? Tiền đều để cho em quản lý sao?

-Còn có thể giả được sao? Trong số những người con gái của anh, chỉ có em là người biết quản lý tiền bạc nhất!

Lời này của Tần Xuyên không phải quá khoa trương, bàn đến thiên phú kinh doanh chắc chắn khả năng của Bạch Dạ là tốt nhất.

-Xem ra anh cũng có mắt nhìn người đó. Hà hà, vậy tiểu thư đây sẽ chịu một chút khó khăn, giúp anh mở công ty vậy...

Bạch Dạ vừa nói, vừa ăn luôn miếng sandwich Tần Xuyên đưa đến tận miệng.

Tần Xuyên mừng thầm. Bạch Dạ bây giờ rất dễ nói chuyện, dễ đối phó hơn Bạch Dạ thâm trầm, quỷ kế trước đây rất nhiều.

-Tiểu Dạ, có gì cần anh làm không? Em cứ nói nhé, ngoài tiền ra thì còn cần anh giúp gì nữa?

-Anh không động não suy nghĩ sao? Thân phận hiện nay của em chính là phần tử nguy hiểm trên toàn cầu. Anh có kỹ thuật hacker lợi hại như vậy, trước tiên hãy giúp em làm một thân phận mới đi... Còn những việc khác, chỉ cần anh cho em biết mật mã tài khoản ngân hàng của anh là được.

Bạch Dạ nói đầy tự tin.

Làm một thân phận giả đối với Tần Xuyên mà nói vô cùng dễ dàng, chẳng

bao lâu nữa sẽ ổn thỏa.

Bạch Dạ phờn nằng thêm một lát, rồi há miệng ngáp ngắn ngáp dài:

-Em mệt rồi, em đi ngủ một lát đây. Anh tiếp tục kiếm tiền nhé.

Nói xong, cô nhảy chân sáo rời khỏi đó như một học sinh thực sự.

Tần Xuyên thấy Freyja cũng định đi, liền nhỏ giọng gọi lại.

-Freyja, rốt cục Bạch Dạ có mấy nhân cách vậy?

Tần Xuyên nhân cơ hội này định hỏi cho rõ ràng.

-Anh cũng nhận ra rồi sao?

-Phí lời, đây đâu có phải Bạch Dạ! Có khi sắp liều mạng với cô em vợ kia của tôi rồi!

Tần Xuyên liền nghĩ đến Liễu Thiển Thiển

Freyja mỉm cười, giơ 4 ngón tay lên rồi nói:

-Theo như những gì tôi chứng kiến, chủ nhân có ít nhất 4 nhân cách. Ngoài nhân cách muốn giết người là chủ nhân có thể khống chế được, còn ba nhân cách khác có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Cơ mặt Tần Xuyên giật giật, sừng sốt hồi lâu, không biết nói thêm điều gì.

Cả buổi trưa, Tần Xuyên đều lên mạng chơi. Hãn đã chán kiểm tra tiền của mình trong tài khoản ngân hàng ở Thụy Sĩ rồi, vì hãn không đếm nổi con số đó nữa.

Khi màn đêm buông xuống, Tần Xuyên nhấn nút enter, xem như đã hoàn thành công việc.

Hắn vội vàng chạy tới văn phòng bên dưới mặt đất của công hội Phoenix, chạy thẳng đến văn phòng của Đường Vi. Trên đường đi hắn không bị ai chặn lại, mọi người đều sùng bái nhìn hắn, cung kính gọi một tiếng:

-Kiếm Ma đại nhân!

Lòng tự trọng của Tần Xuyên đã được thỏa mãn. Hắn hiểu rõ, vì sao những nhân vật lớn rõ ràng biết rằng những người này đang nịnh hót nhưng lại vẫn để bọ họ.

Đường Vi đang ngồi ở bàn làm việc, lật xem đồng tài liệu cần xét duyệt. Những người này đều là những sát thủ muốn xin gia nhập công hội, ngoài ra có một vài danh sách các sát thủ vốn thuộc công hội Thâm Uyên.

Lúc đầu, cô tưởng rằng những sát thủ thuộc công hội Thâm Uyên sẽ phải nhục nhã dời đi, không ngờ vì lực chấn áp của Tần Xuyên quá mạnh mẽ, những sát thủ này không những không bỏ đi mà số lượng chỉ có tăng chứ không giảm.

Tần Xuyên đã trông thấy một đĩa thức ăn nguội lạnh đặt gần bàn làm việc của cô mà chưa có ai đụng tới.

-Tiểu Vi, sao em không ăn cơm vậy?

Tần Xuyên đau lòng nhíu mi, đi tới bên cạnh cô.

Đường Vi ngẩng đầu, miễn cưỡng mỉm cười:

-Em quên mất... Hình như em cũng không đói lắm. Danh sách em đưa cho anh, anh tìm kiếm đến đâu rồi? Kiếm được bao nhiêu tiền nữa rồi?

Tần Xuyên giật giật lông mày, mở laptop ra cho Đường Vi xem thông tin về tài khoản.

Đường Vi thấy con số trong tài khoản ngân hàng thì ngây người, không biết nói gì cho phải. Sau khi ngây ngô một lúc, cô mới nói:

-Đây không phải là số chứng minh thư mà là số tiền trong tài khoản của anh sao?

-Làm gì mà khoa trương đến thế chứ. Dù sao thì anh cũng tính toán rồi, đủ để mua hàng trăm mỏ kim cương, dữ trữ khoảng mấy trăm nghìn được liệu. Nhưng vấn đề hiện nay là, những thứ đó không phải nói mua là mua được ngay, cần tìm người đi thu xếp, thương lượng, bàn bạc giá cả.

Tần Xuyên trả lời.

Ánh mắt Đường Vi ngọt ngào:

-Tiểu Xuyên, xem ra, lúc đầu em lựa chọn đi theo anh quả nhiên là đúng. Có những thứ này, ít nhất em có thể đẩy nhanh tốc độ công phá “Tam biến”. Đến lúc đó, em có thể giúp được anh rồi!

-Chỉ có điều... hiện nay em đang bận bịu chuyện công hội, cũng không có thời gian đi tìm kiếm những thứ đó. Anh định phái ai đi xử lý?

Tần Xuyên do dự trong giây lát rồi kể chuyện mình đã giao tiền cho Bạch Dạ, để Bạch Dạ lo chuyện mở công ty.

Nghe Tần Xuyên nói muốn giao những thứ này cho Bạch Dạ quản lý, sắc mặt Đường Vi liền trở nên nặng nề.

-Anh đúng là thoải mái thật đấy! Lúc đầu, cô ta đối xử với anh với em như vậy, bây giờ không những anh hết lòng chăm sóc cô ta, mà còn giao hết tiền cho cô ta. Vậy sau này, em luyện công cần những đồ vật gì, có phải đều phải đi báo cáo với cô ta hay không.

Đường Vi nói ghen tỵ, quả nhiên là không hài lòng với cách làm của Tần Xuyên.

Tần Xuyên lắc đầu. Hắn đã đoán trước được chuyện này nên chỉ cười hì hì nhỉnh nọt:

-Tiểu Vi, giữa chúng ta không cần nói đến tiền được không? Dù sao thì có anh ở đây là sẽ có tiền. Nếu Bạch Dạ mà bắt nạt em, anh sẽ lấy tiền về ngay, tuyệt đối sẽ không để em bị bắt nạt, được không?

Lúc này, sắc mặt Đường Vi mới tốt lên một chút. Thật ra, phụ nữ tức giận cũng chỉ vì muốn nghe đàn ông dỗ dành mình, chứ không phải có suy nghĩ muốn làm việc gì khác.

-Đi, đừng làm nữa. Chúng ta còn chưa có thời gian đi dạo London, ăn cơm. Anh thấy dạo này em gầy đi nhiều đó

Tần Xuyên tranh thủ lấy lòng.

Đường Vi bật cười:

-Làm gì đến mức, em chỉ mới không ăn một bữa cơm mà thôi.

-Vậy cũng không được, dáng người của em hoàn mỹ như vậy, gầy đi một chút cũng là tổn thất lớn.

-Hà hà, tiểu Xuyên, em thấy dạo này miệng lưỡi của anh càng ngày càng dẻo đó.

Sau khi được Tần Xuyên dỗ ngon dỗ ngọt, Đường Vi cũng không so đo chuyện Bạch Dạ quản lý tiền bạc nữa. Hai người nắm tay nhau rời khỏi công hôi, đi về trung tâm thành phố London.

Muốn hẹn hò dĩ nhiên phải chọn được chỗ tốt. Những thứ này, Tần Xuyên đã tính kỹ rồi.

Tần Xuyên đã tìm được một nhà hàng nằm gần khu phố buôn bán Oxford nhận nhíp.

Hai người cùng thưởng thức một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến. Tần Xuyên

dùng tiếng Anh bản địa gọi bò nước kiểu Anh, phối cùng mù tạt, chọn thêm một phần vây cá Dover phối cùng nước chanh.

Bồi bàn vô cùng kinh ngạc. Người phương Đông này nói tiếng Anh rất chuẩn mực, hơn nữa lại hiểu rất rõ về đồ ăn, vì thế mà anh ta cũng tỏ ra tôn kính thêm mấy phần.

Ánh mắt Đường Vi dịu dàng nhìn sang Tần Xuyên qua ánh nến.

-Nếu không phải em đã biết thì thực sự không thể nhận ra, đây là lần đầu tiên anh ra nước ngoài đó tiểu Xuyên. Nhìn anh như người lớn lên ở đây vậy!

Tần Xuyên trừng mắt:

-Cũng chỉ là học thuộc sách du lịch mà thôi, không có gì to tát cả.

-Vậy nhà du lịch Tần Xuyên ơi, chúng ta ăn xong sẽ đi đâu?

Đường Vi hỏi đầy mong chờ.

-À... một lát nữa em sẽ biết. Anh sẽ cho tiểu Vi một sự bất ngờ đầy lãng mạn

Tần Xuyên nhếch miệng cười.

-Đồ ngốc, làm gì có sự bất ngờ nào lại nói ra trước như vậy chứ.

Đường Vi mỉm cười:

Chỉ có điều, cho dù Tần Xuyên có nói ra, Đường Vi vẫn rất vui.

Sau khi dùng xong bữa tối, Tần Xuyên đưa cô tới bờ sông Thames.

Cảnh đêm sáng bừng ở London, du thuyền đi đi lại lại, gió đem quét qua mặt hai người khiến lòng người nao nao.

-Tiểu Xuyên, lẽ nào bất ngờ mà anh nói tới là đưa em đi dạo dọc bờ sông

sao?

Đường Vi dựa vào người Tần Xuyên hỏi.

-Sao đây có thể là bất ngờ được chứ, phía trước mới đúng...

Tần Xuyên chỉ về vòng quay rực rỡ màu sắc phía xa.

Đó là kiến trúc tiêu biểu ở London, đôi mắt của London. Do được xây dựng từ nghìn năm trước nên được gọi là vòng quay ngàn năm.

Tuy không ngờ Tần Xuyên lại đưa mình tới đài quan sát ngắm cảnh đêm London, nhưng Đường Vi cũng không vui cho lắm. Dù sao thì chuyện này cũng giống việc xem phim, như các đôi tình nhân đang đi hẹn hò.

Đường Vi hơi thất vọng nhưng cũng vẫn mỉm cười sáng lạn. Cô ta cảm thấy người đàn ông này rất dễ tâm, dù Tần Xuyên cũng chưa có nhiều kinh nghiệm yêu đương.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 340: Ngừng Thời Gian Vì Em

-Tiểu Vi Vi, con mắt Luân Đôn cao đến hơn 130m, đứng trên đó có thể nhìn toàn cảnh Luân Đôn, phong cảnh nhất định rất đẹp.

-Ừm, anh thật vất vả.

Đường Vi cười nói.

Cô tưởng rằng chỉ lên đó ngắm cảnh, nhưng việc xảy ra sau đó khiến cô bất ngờ.

Tần Xuyên đã đặt vé trên mạng, nhưng không phải chỉ mua vé cho hai người, mà đặt luôn tất cả vé của ba khoang hành khách!

Một khoang có thể chứa hơn hai mươi người, ba khoang là hơn sáu mươi người.

Khi hai người đến khoang giữa, hai khoang bên cạnh đều trống, nên đã trở thành thế giới chỉ của hai người.

Điều này khiến Đường Vi khá bất ngờ. Dù sao thì ngồi đu quay trong một không gian khoáng đãng thế này là một cảm giác hoàn toàn khác.

-Tiểu Xuyên Xuyên, sao anh mua được nhiều vé vậy, họ để cho anh mua sao?

Đu quay dần đi lên, Đường Vi tò mò hỏi.

Tần Xuyên cười hì hì:

-Anh mua trên danh nghĩa của đoàn du lịch đấy. Dù sao thì chỉ cần giả bộ có

hơn sáu mươi người là được.

Đường Vi dựa đầu vào vai hắn.

-Quên mất, anh còn hack được cả mạng bán vé của họ kia mà.

-Nếu không phải vì mua hết tất cả số vé hơi chướng mắt, thì anh có thể khiến cho cả đù quay chỉ có hai chúng ta.

Tần Xuyên hơi tiếc nuối.

-Thôi được rồi, làm như thế này là giỏi lắm rồi.

Đường Vi khen một câu, nhìn cảnh sắc ngày một rộng mở bên ngoài, ánh mắt ngập tràn sự hạnh phúc.

Khoang đù quay không ngừng đưa lên cao, trong bán kính hai mươi lăm dặm Anh, cảnh sắc như một biển sao của Luân Đôn thu hết vào tầm mắt.

Sông Thames như một dải ngân hà lấp lánh, không có điểm dừng, trải dài đến tận chân trời.

Tần Xuyên ôm lấy cô gái. Đường Vi nép vào lòng hắn, hưởng thụ thời khắc tươi đẹp.

-Em thích chứ?

Tần Xuyên dịu dàng hỏi.

-Ừm.

Đường Vi cười ngọt ngào:

-Hèn gì anh muốn đưa em tới đây. Đúng là đẹp thật.

-Em thích là được rồi.

Tần Xuyên nói.

Khoang hành khách ngày một lên cao, sắp lên đến điểm cao nhất.

-Thật hi vọng thời gian có thể dừng lại mãi ở phút giây này...rời khỏi mặt đất, vất bỏ mọi muộn phiền, giữa không trung, chỉ có hai chúng ta...

Đường Vi cảm động nói.

Một tay của Tần Xuyên nhẹ nhàng vuốt vai cô:

-Mặc dù không thể dừng lại ở phút giây này mãi, nhưng dừng lại lâu một chút ở trên này thì không thành vấn đề.

Đường Vi lườm hăn:

-Anh không đọc phần giới thiệu bên dưới à, quay một vòng chỉ có nửa tiếng thôi. Chẳng lẽ anh muốn đi vòng nửa sao?

Tần Xuyên nhoẻn miệng cười:

-Vì thế anh mới nói, anh phải dành cho em một sự lãng mạn bất ngờ.

Đường Vi lúng túng hỏi:

-Gì cơ...đi đu quay không phải là điều bất ngờ anh nói sao?

Tần Xuyên lắc đầu, chớp mắt một cách thần bí:

-Em yêu, điều bất ngờ anh muốn dành cho em, là làm cho thời gian ngừng lại vì em...

-Thời...Thời gian ngừng lại? Sao làm được chứ?

Khi Đường Vi còn đang hoài nghi về câu nói của Tần Xuyên, thì hăn đã đặt tay trái lên cửa sổ, đầu ngón tay ngưng tụ thành một đường ánh sáng xanh...

Vù!

Kiểm khi Thanh Liên như một đường ánh sáng mỏng manh không thể nhìn thấy, lập tức bắn vào trục quay chính của đu quay.

Kít kít!

Sau khi trục quay của mắt Luân Đôn xẹt tia lửa, khói bốc lên, nó đã bị kiểm khí của Tần Xuyên phá hỏng!

Chỉ vài giây sau, đu quay dừng lại, đúng lúc đu quay lấy lại cân bằng đó, khoang hành khách của Tần Xuyên ngồi ở đúng chỗ cao nhất của đu quay!

Khi Đường Vi ý thức được Tần Xuyên đã làm gì, cô kinh ngạc đến mức không thốt nên lời.

Tần Xuyên quay người, ôm lấy eo cô rồi dịu dàng nói:

-Được rồi, như những gì em muốn, cô Tiểu Vi Vi thân mến, thời gian đã dừng lại vì em. Em muốn dừng lại ở điểm cao nhất để ngắm cảnh bao lâu, thì cứ việc...Ừm, nếu ai dám đến sửa nó, thì anh sẽ giết ngay.

Đường Vi ngớ người một lúc mới dờ khóc dờ cười, đâm vào ngực Tần Xuyên.

-Anh thật xấu xa! Làm hỏng cả kiến trúc mang tính đặc trưng của Luân Đôn. Những người ngồi ở vị trí khác nhất định sẽ sợ chết khiếp mất?

-Kệ họ, chỉ cần Tiểu Vi Vi của anh thích là được.

Tần Xuyên cười hì hì đáp.

Đường Vi quay đầu lại, nhìn cảnh đêm bao la đã dừng lại trước mắt, lòng như bị chuốc rượu vậy, mê say nhìn nó.

Điều bất ngờ mà hẳn dành cho cô, không ngờ lại là “dừng thời gian”.

Có lẽ trên thế giới này, chẳng một người đàn ông nào sẽ làm vậy vì người phụ nữ của mình.

Đường Vi ôm chặt lấy hẳn, sau đó nhắc đầu nói:

-Tiểu Xuyên Xuyên, em không muốn ngắm cảnh đêm nữa.

-A? Anh mới làm thời gian ngừng lại mà em không xem nữa à? Vừa rồi em nói muốn thời gian dừng lại mãi ở giây phút này mà?

Tần Xuyên chán nản. Tâm lý phụ nữ thay đổi như chong chóng vậy, đành cười nói:

-Vậy em muốn làm gì? Hôm nay anh sẽ chiều em hết!

Đường Vi cười, trong mắt cô như có ngàn vì sao lấp lánh.

-Hôn em đi...

...

Yên lặng mười mấy giây, Tần Xuyên ôm lấy cô, hôn thật sâu.

Ở độ cao hơn 130 mét, hai người hôn nhau, rất lâu không muốn xa rời. Đường như mắt Luân Đôn dừng lại, khiến họ cũng muốn dừng lại mãi.

Gần nửa tiếng sau, tay Tần Xuyên bất giác cho vào trong chiếc áo mỏng của Đường Vi.

Áo lót bên trong cũng bị Tần Xuyên đẩy lên. Bàn tay hẳn đặt hết lên bờ ngực mềm mại đầy đà, hưởng thụ cảm giác tuyệt diệu.

Đường Vi thở gấp, để hẳn tự do trên cơ thể mình. Thật ra, nếu đây không phải là trên đu quay, cô còn muốn đem tất cả của bản thân cho Tần Xuyên.

Nhưng đúng lúc hai người đang tràn ngập tình cảm, vô cùng ám muội, một tiếng chuông điện thoại phá đám vang lên.

Đường Vi đành bỏ Tần Xuyên ra, không quên hôn hân, ngụ ý xin lỗi.

Tần Xuyên rút tay khỏi áo cô, ngửi mùi hương trên tay, nở nụ cười vui mừng.

Đường Vi nhìn thấy động tác này của hân, vừa vui vừa thẹn, lườm hân một cái rồi mới nhắc máy.

-Sao thế, Shirley.

Đường Vi cố gắng làm giọng nói của mình trở nên bình thường.

Shirley đáp:

-Hội trưởng, chủ tịch ngân hàng Thụy Sĩ – ngài Weber đột nhiên đến đây. Ông ấy muốn gặp Tần tiên sinh...Phải xử lý thế nào đây ạ?

-Chủ tịch ngân hàng Thụy Sĩ?

Đường Vi kinh ngạc, đây không phải là nhân vật tầm thường.

Là cơ quan quản lý tài sản đứng đầu thế giới, Chủ tịch ngân hàng Thụy Sĩ là nhân vật lớn mà các nguyên thủ quốc gia đều phải kính trọng.

Thường thì chỉ có người khác xin gặp ông ấy. Ông ấy đích thân đến gặp Tần Xuyên thế này, có thể thấy sức ảnh hưởng của Tần Xuyên đã lớn đến mức cả ngân hàng Thụy Điển đều bất an!

-Hãy để ngài Weber đợi ở phòng dành cho khách quý, chúng tôi sẽ về ngay.

Đường Vi nói xong bèn ngắt điện thoại.

Đến tận khi cúp điện thoại, cô vẫn cảm thấy bất ngờ. Mới vài ngày, mà cô đã có thể khiến cho Chủ tịch ngân hàng Thụy Điển phải ngồi chờ ngoan ngoãn

trong khách sạn!

Tất cả những điều này đều là kỳ tích mà người đàn ông trước mặt cô tạo nên!

Tần Xuyên gãi đầu:

-Tiểu Vi Vi, chẳng lẽ việc anh lấy tiền từ ngân hàng của họ đưa vào tài khoản mình đã bị họ phát hiện rồi sao?

Đường Vi thở dài:

-Nhất định là bị phát hiện rồi. Dù sao thì cũng do số tiền trong tài khoản của anh nhiều đến mức khó tin. Loại tài khoản đó nhất định sẽ khiến ngân hàng Thụy Điển để ý.

Nhưng có lẽ không phải đến để gây phiền toái đâu. Dù sao thì nếu họ muốn gây phiền toái, sẽ phải phái quân đội đến, chứ không phải là Chủ tịch chạy đến đây.

-Nếu biết sớm thì đã chia nhỏ tiền ra mấy trăm tài khoản rồi. Anh suy nghĩ cũng chưa chu toàn.

Tần Xuyên ảo não nói.

-Đừng kết luận sớm quá, em thấy...Weber đến tìm anh, có lẽ không phải là chuyện xấu.

Đường Vi suy nghĩ rồi nói.

Dù thế nào, hai người cũng phải về rồi. Tần Xuyên còn chưa hết ý nguyện với cơ thể cô, nhưng đành ôm lấy Đường Vi, bay thẳng từ đó quay xuống.

Với khinh công của Tần Xuyên, độ cao hơn một trăm mét, chỉ cần lộn vài vòng, bay trong không gian, là có thể tiếp đất một cách nhẹ nhàng.

May mà là buổi tối, nên mặc dù có vài người nhìn thấy nhưng cũng không gây ra động tĩnh gì lớn, rất nhiều người tưởng mình bị hoa mắt.

Một tiếng sau, hai người về khách sạn. Thay bộ đồ nghiêm chỉnh rồi đến phòng khách quý.

Người đi cùng còn có những thành viên chính của tầng lớp quản lý như Huyết vũ và Shirley.

Weber không phải đến đây một mình, mà ông ấy còn dẫn theo mấy người nam nữ trông rất tinh anh và khôi ngô.

Vị Chủ tịch ở địa vị cao này, mặc dù đã ngoài năm mươi, tóc bạc hết, nhưng vẫn rất nghiêm chỉnh, cử chỉ nho nhã đúng mực.

Thấy Tần Xuyên, đôi mắt của ông ấy bèn sáng lên, đứng dậy nắm chặt tay Tần Xuyên.

-Rất vinh dự được gặp anh. Không biết nên gọi anh là Kiếm ma Các Hạ, Thích Khách Các Hạ đẹp trai, hay là Tần tiên sinh?

Điều khiến mọi người bất ngờ là, khi Weber nói chuyện với Tần Liệt, còn cố ý khom lưng, thái độ như gặp cấp trên vậy.

Điều này khiến Huyết vũ và những người khác đều ngớ ra. Cần phải biết rằng, chỉ có những lãnh đạo quốc gia mới khiến Weber phải khiêm nhường đến vậy.

Tần Xuyên thì không hiểu về mặt này. Hắn cười ha ha, rồi vỗ vai Chủ tịch Weber rất tự nhiên:

-Ông lớn tuổi rồi, gọi tôi là Tiểu Tần là được, hoặc gọi tôi là Kiếm Ma đẹp trai lấy lòng, tôi thấy cũng được.

Đám người bên cạnh trở mắt. Đường Vi thì cười không ngớt. Anh chàng này

đúng là dễ làm quen, gặp ai cũng không căng thẳng.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 341: Lời Nói Của Tần Xuyên

Weber hiểu rộng biết nhiều, ông gần như hiểu được phần nào tính cách của Tần Xuyên, bèn gật đầu mỉm cười:

- Vậy gọi cậu là cậu Tần nhé, tôi là Weber Aishel, trước mắt là Chủ tịch của tập đoàn ngân hàng Thụy Sĩ, hôm nay rất hân hạnh được gặp cậu.

Tần Xuyên cũng thoải mái, hãnh xua tay rồi nói:

- Đừng khách sáo! Đến đây thì là bạn, mọi người ngồi, ngồi đi! Tiểu Vi Vi, đem trà cho mọi người... À không, đem cà phê lên!

- Ha ha, không cần phiền đến cậu, chúng tôi đã uống đủ cà phê rồi, vẫn mong có thể nhanh chóng bàn chuyện chính với cậu Tần.

Weber mỉm cười.

Hai người họ ngồi trên sofa gần nhau, còn người của mỗi bên thì ngồi ở những vị trí khác.

Các vị cấp cao của ngân hàng bên Weber đều tò mò nhìn Tần Xuyên với ánh mắt kỳ quái, hình như người thanh niên Hoa Hạ trẻ tuổi này khiến họ cảm thấy khó mà tưởng tượng.

- Ông We, chuyện gì vậy?

Sau khi ung dung ngồi xuống, Tần Xuyên liền hỏi.

Ông... ông We? Đây là cái giống gì thế! Hãnh ta nghĩ ra được cũng hay thật!

Mọi người đều cười bất đắc dĩ trong bụng.

May mà Weber không để ý việc này, ông bèn thẳng thắn:

- Cậu Tần, tôi muốn hỏi làm thế nào cậu có thể vượt qua hệ thống an ninh của chúng tôi, rồi chuyển mấy trăm khoản tiền vào tài khoản của cậu? Kỹ sư máy tính của chúng tôi không hề phát hiện ra vấn đề gì, nếu chẳng phải số tiền trong tài khoản của cậu tăng nhiều đến mức khác thường, thậm chí đến nay chúng tôi cũng không phát hiện ra được.

Quả nhiên là thế! Tần Xuyên và Đường Vi đều quay sang nhìn nhau.

Hình như sợ Tần Xuyên hiểu lầm, Weber vội cười, chêm thêm một câu:

- Yên tâm đi, cậu Tần, hôm nay chúng tôi đến tìm cậu không phải để đòi lại số tiền đó. Trên thực tế, kỹ thuật của cậu quá cao siêu, mọi khoản tiền đều chuyển vào tài khoản của cậu theo cách thức phù hợp với quy luật và trình tự, cho nên về mặt pháp luật chúng tôi ko có quyền đòi tiền lại... Có điều chúng tôi rất muốn biết rốt cuộc hệ thống có vấn đề ở đâu, đây mới là nguyên nhân chúng tôi vội vàng tới đây gặp cậu.

Weber cũng hết cách, giống như biết rõ tiền trong nhà mình bị trộm mất, nhưng ông chỉ có thể trơ mắt nhìn tên trộm này mót tiền. Báo cảnh sát cũng được, dùng súng bắn hấn cũng được, tên trộm này không hề có phản ứng gì, vẫn cứ thế mà trộm! Giống như hấn có một tầng hào quang vô hạn vậy!

Từ khi làm Chủ tịch đến giờ, đây là lần đầu ông đụng phải một hacker biến thái như thế, không thể gọi hấn là hacker nữa, mà phải gọi là “thánh hack” mới đúng!

Hết lần này tới lần khác, họ làm ngân hàng nên phải luôn duy trì công việc mà không thể đóng hệ thống, cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Xuyên lấy tiền.

Nghĩ đi nghĩ lại, sau cùng Weber bàn bạc với cấp cao trong công ty quyết định đến tìm Tần Xuyên.

May mà Tần Xuyên không giở trò gì với địa chỉ và thân phận của hắn, có thể nói là hắn không sợ gì hết, họ vừa tìm liền thấy mục tiêu.

Mấy ngày nay, khi biết Tần Xuyên chính là Kiếm Ma phong quang vô hạn ở thế giới ngầm, Chủ tịch ngân hàng Thụy Sĩ càng không dám dây vào. Với kiểu người này, họ tốt nhất là nên lôi kéo giao hảo, dù gì người có tiền đều sợ chết.

Nghe họ nói không phải đến đòi tiền, Tần Xuyên liền cười tít mắt. Xem ra ông già này cũng biết nói lý lẽ, dù gì khoản tiền đó cũng được lấy bằng “đường lối chính quy” mà!

- Hệ thống an ninh của các người rác rưởi như thế vốn rất dễ lấy tiền, còn cần giải thích sao?

Tần Xuyên cười hì hì nói.

Mấy người Thụy Sĩ đều tỏ vẻ sượng sùng. Hệ thống của họ là hệ thống an ninh ngân hàng lớn mạnh nhất toàn thế giới, vậy mà Tần Xuyên lại nói là rác rưởi!

Khó nói nhất là họ không tài nào phản bác, bởi vì Tần Xuyên đúng là tới lui như không! Công phá hệ thống của họ thoải mái như về nhà vậy!

- Cậu Tần, mong cậu chỉ ra sai sót! Rốt cuộc hệ thống của chúng tôi có vấn đề ở đâu?

Một người đàn ông da trắng đeo kính, dáng người khá gầy lên tiếng.

Weber bèn giới thiệu:

- Anh ta là York, quản lý an ninh của chúng tôi, từng là hacker nổi tiếng trên thế giới, sau này gia nhập vào ban ngành an ninh của ngân hàng lo về vấn đề kỹ

thuật, mong cậu chỉ rõ cho anh ta biết.

Tần Xuyên cầm ly cà phê lên hớp một ngụm, chắc lưỡi nói:

- Hệ thống của các người dùng ngôn ngữ lập trình C để viết phải không?

- Đúng vậy.

York gật đầu.

- Vậy chẳng phải toi rồi sao? Dùng ngôn ngữ C để viết hệ thống ngân hàng, nhiều lỗ hổng là phải rồi!

Tần Xuyên nhún vai nói.

- Xin cậu giải thích cụ thể lỗ hổng nằm ở đâu?

York vặn hỏi.

Tần Xuyên khó xử đáp:

- Việc này phải nói đến ba ngày ba đêm, quá nhiều lỗ hổng, tuy ngôn ngữ này không tệ, nhưng đặt trong ngân hàng các người thì hơi yếu đấy!

York vẫn thấy mù mờ:

- Nhưng... Hệ thống ngân hàng toàn thế giới hầu như đều viết bằng ngôn ngữ C, lẽ nào có ngôn ngữ khác thích hợp hơn à?

Tần Xuyên gật đầu:

- Tôi dùng ngôn ngữ “QC” an toàn hơn nhiều... À, đương nhiên rồi, chỉ là người khác khó tấn công, còn tôi vẫn có thể tấn công, dù gì cũng là ngôn ngữ của tôi mà.

York bàng hoàng, bèn khiêm tốn hỏi:

- Thứ cho tôi nói thẳng, trước giờ chưa từng nghe nói có ngôn ngữ QC gì đó.

Tần Xuyên bật cười:

- Đương nhiên là chưa từng rồi, bởi vì nó là một loại ngôn ngữ máy tính do tôi sáng tạo. Trình tự mà tôi viết đều dùng ngôn ngữ QC, bao gồm cả hệ thống an ninh máy tính của tôi cũng dùng nó.

Ngay tức thì mặt của York liền biến sắc, y nuốt nước miếng rồi nói:

- Cậu tự sáng tạo một ngôn ngữ lập trình sao?

Tần Xuyên gật đầu, buồn bực nói:

- Anh làm gì mà như thấy quý vậy, ê, chẳng phải anh cũng là hacker à? Lẽ nào máy tính của anh lại dùng ngôn ngữ của kẻ khác để lập trình sao?

York nuốt nước miếng, trên mặt nóng ran... Y xem như là một trong những hacker đỉnh nhất thế giới rồi, nhưng cũng chưa giỏi đến mức tự sáng tạo một ngôn ngữ lập trình mới.

Weber cùng những người bên cạnh đều nhìn York, họ không hiểu về các vấn đề kỹ thuật, nhưng nghe Tần Xuyên nói quản lý an ninh cao nhất của họ hình như rất yếu...

York phát hiện ánh mắt của Chủ tịch nhìn mình có vẻ nghi ngờ nên rất khó chịu. Y lấy lại bình tĩnh, bèn ngờ vực hỏi:

- Cậu Tần, có thể cho chúng tôi xem thử ngôn ngữ QC mà cậu viết không?

- Thế nào, anh cũng muốn thử hack máy tính của tôi?

Tần Xuyên cười hỏi.

York lắc đầu:

- Kỹ thuật của cậu cực kỳ xuất sắc, tôi cảm thấy chỉ dựa vào một mình tôi thì không được, nhưng tôi có quen biết mấy hacker trong mười người đứng đầu trên thế giới, tôi có thể xin họ cùng giúp để tấn công máy tính của cậu. Nếu ngôn ngữ QC của cậu thật sự khó tấn công thì chúng tôi không thể nói gì nữa, có lẽ đúng như cậu nói, ngôn ngữ C có quá nhiều lỗ hổng.

Nhóm người Weber đứng cạnh cũng gật đầu, cảm thấy đề nghị này không tệ, họ cũng muốn xem thử Tần Xuyên có phải đang nỡ hay không.

Tần Xuyên thấy không hề gì, hẳn cũng muốn xem thử các hacker khác trên thế giới rốt cuộc có trình độ thế nào.

Không lâu sau, sau khi York nói chuyện với các hacker khác, nhóm này cực kỳ hứng thú muốn thử xem ngôn ngữ QC như thế nào.

Tần Xuyên bảo người đem laptop của mình đến, sau khi mở lên liền chơi trò gỡ mìn.

Sau khi chuẩn bị đâu ra đó, York gật đầu với Weber rồi nói:

- Cậu Tần, trong nửa tiếng sau, tôi và năm hacker khác sẽ tấn công máy tính của cậu, mong cậu chuẩn bị sẵn sàng.

Tần Xuyên ngáp sai quai hàm:

- Không còn sớm nữa, các người làm mau đi.

York nhíu mày, bị xem thường như thế dĩ nhiên càng nghiêm túc hơn, ngón tay của y lướt như bay trên bàn phím.

Mấy người xem tò mò đến sau lưng York nhìn những dòng ký tự nhảy liên tục trên màn hình đều hoa mắt.

Rồi họ quay qua nhìn Tần Xuyên, hẳn vẫn tiếp tục chơi trò gỡ mìn, màn hình vẫn là hệ thống cửa sổ bình thường, hoàn toàn không thấy bóng dáng ngôn ngữ

đặc thù nào hết.

Đường Vi cực kỳ tràn đầy tự tin với Tần Xuyên, cô dựa vào vai hẵn nhìn hẵn chơi mà không chút lo lắng.

Trải qua vài chuyện gần đây, với bất cứ chuyện động trời nào mà Tần Xuyên làm, Đường Vi đều cảm thấy đều là lẽ đương nhiên.

Hơn 20 phút trôi qua, thời hạn càng lúc càng gần, York ngồi trước máy tính mà mồ hôi đã túa ra đầy trán.

Y quay sang nhìn Tần Xuyên, phát hiện hẵn vẫn đang chơi gỡ mìn, còn chơi rất tập trung nên tức muốn ngứa răng.

Tần Xuyên không hề viết lệnh phòng ngự nào, cứ để họ thoải mái tấn công.

Ngay lúc này, Tần Xuyên đã qua vòng thứ mười của trò gỡ mìn cấp cao, hẵn không muốn chơi tiếp nữa, bèn lớn tiếng nói:

- Đồng chí hacker kia, mấy người xong chưa? Tôi sắp đóng trò gỡ mìn đấy!

- Cậu cứ tự nhiên!

York đang cố gắng tìm lỗ hổng, hơi đâu quan tâm đến hẵn.

Tần Xuyên bĩu môi, bèn đóng cửa sổ trò chơi lại.

Bất thành linh, trên màn hình của York đột ngột trắng toát, sau đó liền xuất hiện một hình trái bom!

Trái bom liền phát nổ “bùm” một tiếng.

Sau đó máy tính của York đã hoàn toàn chết ngắt!

Trong phòng khách, mọi người đều im phăng phắc. Toàn thân York đều toát mồ hôi lạnh, y cứng nhắc quay đầu nhìn Tần Xuyên.

- Đã nói rồi mà, tôi sắp đóng trò gở mình. Hệ thống ngôn ngữ QC của tôi sẽ tự động lên chế độ phản kích khi đóng bất cứ chương trình nào, mọi máy tính đang tìm cách hack đều bị “nổ”.

Tần Xuyên cười vô tội.

- Không! Không thể nào!

York cực kỳ hoảng sợ, vội dùng điện thoại liên hệ với các hacker khác. Y cũng nhanh chóng nhận được tin nhắn trả lời, ai cũng bị như thế, máy tính của họ đều bị “nổ” hết!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 342: Người Thứ Năm

- Chúa ơi! York! Rốt cuộc anh bảo chúng tôi tấn công chỗ nào vậy? Không lẽ là Bộ Quốc phòng Mỹ à?

- Vi-rút chết dịch! Tôi không mở máy lên được nữa!

- Không thể nào! Trước giờ tôi chưa từng thấy hệ thống an ninh phản kích nhanh như vậy!

Dần dần, các hacker đó đều bắt đầu oán trách York điên cuồng, giúp y một tay, kết quả máy tính của mình lại hoàn toàn tê liệt!

York dầm đìa mồ hôi, biết nhất thời không thể giải thích rõ nên tắt luôn điện thoại.

Y quay lại nhìn Tần Xuyên, cúi gập người khiêm tốn nói:

- Cậu Tần! Tôi chịu thua rồi! Chúng tôi không tài nào hiểu được trình độ của máy tính của cậu, sợ là cả thế giới này cũng không ai có thể đấu với cậu, cậu đã vượt qua cả thời đại này!

Vừa dứt lời, các nhân viên cấp cao khác của Thụy Sĩ và cả Chủ tịch Weber đều hít sâu một hơi.

Thậm chí cả người của công hội Bất Tử Điều cũng nhìn Tần Xuyên với ánh mắt sùng bái.

Một thanh niên trẻ măng không chỉ có tu vi cao thâm khó lường, đã vậy còn là đệ nhất hacker siêu cấp trên thế giới, rốt cuộc chỉ số thông minh và trí tuệ cỡ

nào mới làm được?

Nhưng Tần Xuyên không nghĩ vậy, hần lắc đầu cảm thán:

- Tôi chắc chắn không phải đứng nhất thế giới, cũng không đi trước thời đại này. Chỉ ít tôi mất hơn một năm vẫn chưa thể công phá hệ thống bảo mật trung tâm của Bộ an ninh nội địa Hoa Hạ, thậm chí còn khiến một tổ chức bí mật phát hiện ra tôi. Cho nên trên thế giới này, có ít nhất hai hacker ngang tài ngang sức với tôi, thậm chí còn hơn cả tôi. Chỉ là mỗi người đều có chủ riêng, không gây phiền phức cho ngân hàng mấy người mà thôi.

Đám người Thụy Sĩ đành cười trừ, nghĩ bụng ai lại rảnh hơi tấn công Bộ an ninh nội địa Hoa Hạ? Chỉ có tên điên như Tần Xuyên mới tấn công hơn một năm trời! Thời gian lâu như thế không bị phát hiện mới lạ đó!

Nhưng Tần Xuyên nói thế, đám người Thụy Sĩ đều đành mặt lại.

Nghĩ tới hệ thống an ninh của họ “lạc hậu” như thế thì làm sao chịu được.

Vài người liền đưa mắt ra hiệu, sau cùng Weber gật đầu, khẩn thiết nói với Tần Xuyên:

- Cậu Tần, có thể vinh hạnh được hợp tác một dự án với cậu không?

Tần Xuyên chớp mắt đáp:

- Chỉ cần không phải đòi tiền thì dễ nói thôi!

Weber cười bất đắc dĩ, lắc đầu liên hồi:

- Đâu dám đòi tiền cậu, chúng tôi còn muốn bỏ ra số tiền lớn mời cậu làm cố vấn an ninh, tạo ra một hệ thống an ninh hoàn toàn mới. Để báo đáp, chúng tôi sẽ xem cậu là khách hàng “hắc kim”, đồng thời cấp cho cậu chế độ lớn nhất.

Nghe vậy, cả nhóm người Đường Vi đều tỏ vẻ kinh ngạc, nhìn Tần Xuyên

một cách ngưỡng mộ.

Duy chỉ có Tần Xuyên không hiểu mô tê gì, chỉ hỏi:

- Là cái gì?

Đường Vi đẩy hẳn một phát:

- Ấy da, đến lúc này mà anh không biết gì cả sao? Khách hàng hắc kim của ngân hàng Thụy Sĩ có thể sở hữu thẻ hắc kim, chỉ có nhân vật kiệt xuất nhất trên thế giới được Chủ tịch ngân hàng được thừa nhận mới có tư cách này. Nếu người đó không đủ giỏi, cho dù là người giàu nhất thế giới hỏi tới, họ cũng chưa chắc cho đâu.

Weber lại xua tay, cười nói:

- Cô Đường, nếu là người giàu nhất thế giới, có thẻ hắc kim cũng không thành vấn đề, nhưng... Giới hạn cao nhất của khách hàng hắc kim ở ngân hàng chúng tôi là “thẻ vô hạn”, từ khi có loại thẻ này, trên thế giới chưa có đến năm người sở hữu nó.

Vừa dứt lời, mọi người có mắt đều há hốc miệng.

- Thẻ vô hạn? Có nghĩa là được cà thẻ không giới hạn sao?

Tần Xuyên cười hì hì hỏi, hình như thứ này khá hay ho.

Weber gật đầu đáp:

- Đúng thế, không giới hạn tài khoản, cậu dùng bao nhiêu thì cà bấy nhiêu. Sở dĩ cấp cho cậu thẻ vô hạn hắc kim là vì chúng tôi cho rằng nếu cậu chế tạo hệ thống an ninh, cho dù cậu muốn lấy tiền từ ngân hàng chúng tôi thì cũng tới lui tự nhiên. Chúng tôi hy vọng có thể ký một hợp đồng rõ ràng với cậu, cấp cho cậu đãi ngộ khách quý cao nhất, cũng mong cậu sau này có thể chiếu theo chế độ quy định... Nói thật, chúng tôi cũng không cảm thấy người như cậu lại có lúc

thiếu tiền...

Nhóm người Weber cũng không thể nghĩ ra cách khác, ngân cũng không được, đánh cũng không xong, đến lúc đó hãn mà tức lên xử họ thì toi rồi!

Do đó họ đành chọn sách lược “nế mặt lẫn nhau”.

Nói trắng ra, chỉ cần Tần Xuyên không lấy tiền một cách đường hoàng từ ngân hàng của họ, mọi người đều làm theo quy tắc, hãn muốn vay bao nhiêu thì cứ việc vay.

Cùng lắm khi tiền nhiều một chút, họ sẽ nài nỉ Tần Xuyên đến nơi khác “mượn” một ít trả lại.

Với thực lực hacker của Tần Xuyên thì lấy tiền từ đâu cũng không thành vấn đề.

Cộng thêm trong tài khoản của Tần Xuyên đã có nhiều tiền như thế, cũng chưa chắc cần vay tiền của họ.

Nhóm Weber cũng không giữ chức cả đời, chỉ mong lúc họ còn trong nhiệm kỳ không gặp trở ngại gì, đừng để bị mất mặt.

- Cậu Tần, cậu nghĩ thế nào?

Weber nhìn hãn chờ đợi, ánh mắt có phần thỉnh cầu.

Đường đường là Chủ tịch ngân hàng Thụy Sĩ gặp nguyên thủ quốc gia vẫn đứng thẳng người, chỉ khi gặp Tần Xuyên lại như chuột thấy mèo, điều này cũng khiến người ta cực kỳ cảm khái.

Tần Xuyên sờ cằm, đắn đo một lúc, lại ngại ngần hỏi một câu khiến mọi người có mặt muốn trào máu họng.

- Vậy... ông We này, thẻ hắc kim vô hạn có hoạt động tích điểm đổi quà hay

đổi thẻ đồ xăng không?

Tất cả đều muốn hóa đá, Weber thì sắp òa khóc, mẹ nó, tên này rốt cuộc có hiểu ý nghĩa của “thẻ vô hạn” hay không!

- Đừng quậy nữa! Anh tưởng nó là thẻ tín dụng thường chỉ có giới hạn hai, ba chục ngàn sao? Lo mấy thứ đó làm gì?

Đường Vi dờ khóc dờ cười thụi cho hấn một đấm.

Tần Xuyên cười hà hà:

- Anh đâu có thường dùng thẻ tín dụng, thấy người ta cuối năm tích điểm đổi thẻ nạp tiền, máy cạo râu gì đó, anh cũng muốn thử xem... Thôi đi thôi đi, không có thì không có, anh đây rất dễ chịu.

Weber liền sờ vào chỗ tim của mình, sau đó lấy thuốc trợ tim dạng chai xịt ra dùng.

Sau cùng, mọi chuyện xem như bàn bạc ổn thỏa.

Tần Xuyên sẽ bỏ ra hai ngày giúp làm mới hệ thống ngân hàng Thụy Sĩ, còn bên họ cũng sẽ đưa thẻ hắc kim vô hạn đến tận tay Tần Xuyên.

Thẻ hắc kim mà Tần Xuyên nhận được khác với thẻ đen thông thường, nó được phủ một lớp vụn kim cương nhiều vô kể với ý nghĩa tiền bên trong nhiều vô hạn như sao trên trời.

Trên thẻ ngoại trừ dấu hiệu của ngân hàng Thụy Sĩ thì chỉ có tên của Tần Xuyên, phía góc phải có một số hiệu đặc thù là V.

Đây là số 5 của số La Mã, có nghĩa rằng Tần Xuyên là người thứ năm trên toàn thế giới nhận được thẻ này.

Tần Xuyên rất muốn biết bốn người trước nhận được thẻ này là ai, nhưng

Weber làm thế nào cũng không chịu nói.

Ông chỉ cẩn thận nói một câu:

- Dù là ai thì ngân hàng Thụy Sĩ cũng không dây vào được.

Mới đầu các vị cấp cao của ngân hàng không tin với một hệ thống an ninh khổng lồ như thế, Tần Xuyên chỉ mất hai ngày là có thể hoàn thành, cho nên họ bảo York ở cùng với Tần Xuyên.

Kết quả hai ngày sau, Tần Xuyên đúng là đã hoàn thành, hơn nữa kiểm tra xong xuôi lại rất thành công.

York xem Tần Xuyên viết mà người như một thẳng góc, chỉ hận không thể bái sư học nghệ, đáng tiếc hẳn lại lấy lý do “không nhận đệ tử không phải mỹ nữ” để từ chối.

Việc phải làm ở London gần như sắp hoàn tất, Lục Tích Nhan ở trong nước bèn gọi điện sốt ruột hỏi Tần Xuyên khi nào về.

Thời hạn báo danh cuối cùng của cuộc thi văn của Tần Xuyên đã đến, nếu hẳn không về sẽ không kịp.

Bây giờ Tần Xuyên không còn lo lắng về vấn đề tiền bạc của mình, nhưng hẳn vẫn phải đi báo danh. Dù gì người bịt mắt đó yêu cầu văn võ phải đứng nhất, hẳn phải tuân thủ từng bước mới được.

Có điều trong thời gian ngắn Đường Vi không thể về Hoa Hạ. Hai công hội lớn hợp lại cộng thêm tu luyện, cô có quá nhiều việc phải làm.

Người cùng Tần Xuyên về thành phố Đông Hoa là Bạch Dạ và Freya.

Có thân phận mới do Tần Xuyên tạo ra, Bạch Dạ xuất nhập cảnh không có vấn đề, chỉ cần cô không quá phô trương ra vào những nơi công cộng gây chú ý, cũng sẽ không có người đến gây phiền phức.

Tần Xuyên giao một khoản tiền cho Bạch Dạ bảo cô đăng kí một công ty đầu tư tên là “BAS”, đây là tên viết tắt, lấy từ biệt hiệu của Tần Xuyên là “BrilliantAssassin-Spellsword”.

Hai người bàn bạc một hồi, hẳn sẽ để Bạch Dạ tiến hành thu hút đầu tư, sau đó xây công xưởng và kho chế tạo gần nơi sản xuất thạch anh chủ yếu.

Mỏ thạch anh và dược liệu quý giá đều được tập trung trong những kho hàng đó, thuận tiện cho Đường Vi dễ dàng hấp thụ những năng lượng ấy trong lúc cần tu luyện.

Bạch Dạ không có hứng thú biết vì sao khi Đường Vi tu luyện lại cần mấy thứ đó, cô chỉ thấy thích khi có thể vung tiền cho đã tay.

Đồng thời, Bạch Dạ cũng bàn về rất nhiều chi tiết liên quan đến việc đăng ký công ty ở các đảo hay đảo quốc nhỏ, như vậy có thể tránh được rất nhiều thuế má.

Tần Xuyên không lo mấy việc này, hẳn không thiếu tiền, nộp bao nhiêu thuế cũng chẳng hề gì.

Sau khi đặt vé máy bay, Tần Xuyên, Bạch Dạ và Freya ngồi khoang hạng nhất trở về Hoa Hạ.

Tuy không yên tâm về Đường Vi, nhưng Tần Xuyên cũng biết không thể mãi ở bên cạnh, cô cũng không thích luôn sống trong vòng bảo vệ của hẳn. Tần Xuyên đành dặn cô nên cẩn thận, có vấn đề gì phải liên lạc kịp thời.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 343: Tác Dụng Phụ

Có lẽ vì quá lo lắng, mãi đến khi lên máy bay Tần Xuyên mới vỗ đầu, buồn bực nhớ ra mình lại quên vui vẻ một lần với Đường Vi rồi.

Lần này không biết phải qua bao lâu mới có thể gặp lại cô nàng, Tần Xuyên dí sát vào cửa sổ máy bay ngóng mắt về phía London mà lòng khó chịu.

Quả nhiên hẳn quá thuần khiết rồi, còn vì công việc mà quên luôn việc ngủ với cô nàng!

Bạch Dạ đứng lúc ngồi cạnh Tần Xuyên, thấy hần mặt đầy tiếc nuối liền nhớ ra điều gì đó, bèn cười ranh mãnh:

- Vẫn không nở sao, máy bay vẫn chưa cất cánh, hay là anh chạy xuống, hai ngày nữa hẵng về Hoa Hạ?

Tần Xuyên bèn ngồi ngay lại, đặng hăng một tiếng:

- Cũng không có gì, chỉ là có vài cảnh đẹp vẫn chưa đi, cảm thấy lần đầu ra nước ngoài chưa đủ trọn vẹn.

- À... Thì ra là vì cảnh đẹp, không phải vì phụ nữ à. Vậy thì bớt việc rồi, đáng lẽ em còn muốn cho anh một vài kích thích nhỏ trên máy bay nữa chứ.

Bạch Dạ giả vờ cầm một tờ báo lên xem, buột miệng nói.

Kích thích nhỏ trên máy bay?

Tần Xuyên vênh tai lên, sáp lại gần cười hì hì:

- Tiểu Dạ Dạ, em nói vậy là có ý gì?

Tuy đã cùng ngủ với Bạch Dạ một lần, nhưng mấy hôm nay Tần Xuyên không hề đụng đến cô.

Dù gì “nhân cách” cùng làm với hần là một Bạch Dạ gợi cảm quyến rũ, không phải là Bạch Dạ kiều thiên kim tiểu thư, xinh đẹp dễ thương này.

Lỡ đâu Bạch Dạ này bị dọa khiến cô nàng tức giận, Tần Xuyên cũng lo là không thể thu xếp được, hần vẫn mong Bạch Dạ có thể giúp mình làm ăn.

Bạch Dạ mím môi, quắc mắt nhìn Tần Xuyên:

- Muốn biết à?

Tần Xuyên gật đầu như gà mổ thóc.

- Đợi máy bay cất cánh rồi nói.

Đôi mắt của Bạch Dạ sáng ngời, tựa như đang giấu bí mật gì đó.

Tần Xuyên lấy làm bất đắc dĩ, đành ôm bụng sốt ruột, hận không thể xông vào buồng lái giúp cơ trưởng lái máy bay.

Hành trình bay từ London về Hoa Hạ dĩ nhiên rất xa, phần lớn thời gian các hành khách đều chán đến mức ngủ gà ngủ gật.

Khi máy bay lên trời cao di chuyển được khoảng sáu, bảy tiếng, trong máy bay cực kỳ yên tĩnh, tiếp viên cũng không đi qua đi lại để tránh làm phiền giấc ngủ của hành khách.

Trong khoang hạng nhất tối om, các hành khách đều hạ thấp lưng ghế, đắp mền bắt đầu đi ngủ.

Tần Xuyên vốn tưởng Bạch Dạ chỉ đùa với hần, căn bản không nghĩ đến

“kích thích nhỏ” là gì, trong lòng thấy hột hăng.

Kết quả... Đột nhiên có một bàn tay nhỏ nhắn từ từ mò vào đùi của hắn...

Tần Xuyên giật nảy mình, bèn quay ngoắt đầu qua nhìn, Bạch Dạ đang nhìn hắn chăm chăm với ánh mắt quyến rũ ám chỉ nồng nhiệt.

Cô nàng khẽ cắn môi, bàn tay nhỏ linh hoạt kéo khóa quần của Tần Xuyên, sau đó đưa vào trong...

“Ừc”, Tần Xuyên nuốt nước miếng, cả người căng như dây đàn.

Hắn cảm thấy nơi đó của mình đã cứng như thép, còn bàn tay nhỏ của Bạch Dạ không thể nắm trọn thứ đó.

Nhưng cô cứ di chuyển lên xuống như thế, cử chỉ chậm rãi, thi thoảng còn dùng đầu ngón tay ấn nhẹ...

- Hừ...

Tần Xuyên hít sâu một hơi, cô nàng này tuyệt đối đã học được không ít kỹ xảo, cả người hắn như muốn bay lên chín tầng mây.

Nhưng khổ nỗi quần hắn quá chật, ngồi trên ghế cực kỳ không thoải mái, cầm cự rất khó chịu.

Tần Xuyên đưa ánh mắt tội nghiệp nhìn Bạch Dạ thầm thì:

- Tiểu Dạ Dạ, chúng ta phải làm ở đây sao?

- Anh không nhịn được nữa à?

Bạch Dạ hỏi một cách đầy mê hoặc.

Tần Xuyên gật đầu:

- Cứ tiếp tục thế này thì anh nhịn chết mất!

Dường như Bạch Dạ đã thắp cháy đồng củi khô ở bụng Tần Xuyên trong cả chuyến đi này, hẳn cần gấp một phen đột phá để phát tiết!

Bất thành linh Bạch Dạ rút tay lại, làm như chưa có gì xảy ra, nói:

- Được rồi, vậy anh cứ nhịn đi!

Mặt Tần Xuyên xanh rờn! Lúc then chốt nhất mà cô nàng lại hắt hủi hẳn như vậy à? Thế này thì hẳn làm sao vượt qua mười mấy tiếng đồng hồ trên máy bay chứ?

Nếu bên cạnh không có phụ nữ thì chẳng sao, nhưng bây giờ có một người đẹp như Bạch Dạ ngồi kế, còn là người phụ nữ của mình, Tần Xuyên có muốn nghĩ khác đi cũng khó!

- Em... em không giúp anh giải quyết à?

Tần Xuyên thiếu điều muốn nhảy dựng lên rồi.

Bạch Dạ lờm hẩn một phát:

- Ai bảo anh ăn hiếp em lúc ở trong rừng? Tại sao em phải giúp anh giải quyết? Thế nào, chẳng lẽ anh muốn làm trong khoang ngồi sao? Để người khác tham quan à?

Tần Xuyên nhịn gấp lắm rồi, hình như đúng là không thể làm được, xem ra cô nàng này đã sớm chuẩn bị quyển rũ để mình khó chịu đến chết!

Tần Xuyên hận không thể đấm ngực dậm chân, ăn hiếp một thanh niên mới “khai phá” chưa lâu, cô gái này đúng là rất nhẫn tâm!

Nhưng đúng lúc này, Bạch Dạ quét mắt xuống phía dưới của Tần Xuyên nhìn chỗ đó đang nhô cao, gương mặt cô liền ửng hồng, bèn hỏi:

- Anh khó chịu lắm sao?

Tần Xuyên bực mình:

- Nếu em ị không ra thì có dễ chịu không?

- Biến anh đi! Hai việc này giống nhau à! Gớm gớm gớm!

Bạch Dạ liền đánh vào chỗ đó của Tần Xuyên.

Cơ thể Tần Xuyên lại giật bắn lên, hấn nghiến chặt răng. Cô nàng mà còn làm thế, hấn sẽ dứt khoát đập chặn lên cả hai rồi làm với cô!

Nhưng Bạch Dạ lại đột nhiên ngoắc tay về phía Freya đang ngồi bên kia lối đi.

Thực ra Freya luôn để ý hai người họ đang làm gì, lúc này lặng lẽ ló đầu ra hỏi:

- Chủ nhân, có dặn dò gì?

- Giúp cậu Tần yêu quý của chúng ta vào phòng vệ sinh giải quyết, cô biết làm thế nào mà.

Bạch Dạ chớp mắt.

Nghe vậy, Freya liền sững người, sau đó gật đầu không chút do dự rồi đứng dậy đến gần.

- Cậu Tần, chúng ta vào phòng vệ sinh một chuyến đi.

Tần Xuyên nhú mày hỏi Bạch Dạ:

- Họa do em gây ra, sao có thể để Freya đập lửa chứ?

Bạch Dạ hừ một tiếng:

- Lần trước là vì tiện nhân đó làm loạn, em có muốn làm với anh đâu. Nếu anh muốn dập lửa cứ tìm Freya, nếu không muốn thì nhin chết luôn đi!

Nếu không phải đang ngồi trên máy bay, Tần Xuyên còn muốn bổ nhào vào cô nàng đang ra oai này lăn xuống đất!

“Tiện nhân” đó chẳng phải là em sao? Em không muốn làm tại sao còn mò lung tung như thế!

Nhưng nhìn qua người đẹp tóc đỏ máu lai xinh đẹp như Freya, cô mặc đồng phục OL được cắt may tinh xảo, thân hình toàn những đường cong quyến rũ, Tần Xuyên cũng có chút xúc động.

Nhớ lại lần trước Freya có nói nếu cứu được Bạch Dạ, cô sẽ hầu hạ Tần Xuyên như chủ nhân, xem như hấn đã hiểu hàm ý trong đó rồi.

Tần Xuyên trừng mắt nhìn Bạch Dạ, sau đó nhắc mông đủng đỉnh đi theo Freya khẽ khàng vào phòng vệ sinh của khoang hạng nhất.

May mà những người khác đều ngủ, không phát hiện ra chuyện này.

Phòng vệ sinh của khoang hạng nhất rộng hơn nhiều so với khoang kinh tế, tiện cho hai người hành sự.

- Cậu Tần, cậu muốn tôi dùng miệng hay thân thể giải quyết vấn đề của cậu?

Freya khóa cửa lại rồi đi thẳng vào vấn đề.

Tần Xuyên liền ngậy người. Hấn luôn cảm thấy Freya làm việc rất cứng nhắc, không ngờ làm chuyện này lại trực tiếp như thế!

- Hì hì... Cô thẳng thắn như thế, tôi thấy ngại lắm... Đây là máy bay, chúng ta làm đơn giản thôi, tôi còn chưa chuẩn bị biện pháp bảo vệ mà...

Freya nghe vậy liền hiểu ý gật đầu:

- Vậy được, tôi sẽ dùng miệng...

Cô gái ngoan ngoãn quỳ xuống, để Tần Xuyên ngồi trên bồn cầu, sau đó kéo quần xuống giúp hắn.

Hơn nửa tiếng sau, Tần Xuyên bước ra khỏi phòng vệ sinh.

Hắn cảm thấy mình bước đi như được gió nâng, cực kỳ lâng lâng thoải mái. Sau khi về tới chỗ ngồi, trên mặt hắn là nụ cười đầy thỏa mãn.

Bạch Dạ đầy vẻ khinh thường:

- Nhìn anh đi, may mà giao tiền cho em, bằng không chắc chắn sẽ lấy tiền đi khắp nơi chơi phụ nữ.

Tần Xuyên muốn phản bác vài câu, nhưng nghĩ kỹ lại hình như mình đúng là không có sức không chế, nếu có người đẹp nằm trước mặt có lẽ sẽ không nhịn nổi.

Vì vậy Tần Xuyên đành phải câm lặng. Kế cũng lạ, với tu vi và cảnh giới của hắn mà nói đáng lẽ phải rất có sức khống chế với phụ nữ mới đúng.

Nhưng không hiểu vì sao trong người hắn luôn có một dạng bản năng cố chấp với phụ nữ, hơn nữa tu vi hắn càng cao, gần như không ngừng mạnh hơn nên khó mà khống chế.

Lẽ nào... đây là “tác dụng phụ” của năng lượng màu đen thần bí đó? Trong đầu Tần Xuyên chỉ nghĩ vậy trong phút chốc, không đào sâu hơn, bởi vì... Freya đã trở ra rồi.

Cô gái máu lai hình như lo rằng miệng của mình có mùi lạ nên luôn mím chặt môi khi ra ngoài, đi ngang qua hai người gật đầu rồi trở về chỗ ngồi, không nói tiếng nào.

Trong mắt Bạch Dạ lóe lên một tia hiếu kỳ, bèn hỏi Tần Xuyên:

- Miệng và lưỡi của Freya nhà tôi có thoải mái không?

- Thoải mái, rất thoải mái, vừa mềm vừa trơn.

Tần Xuyên nhếch miệng cười, người ta phục vụ rất tốt, đương nhiên phải khen ngợi.

Freya ngồi đối diện mỉm cười, gật đầu tỏ ý cảm ơn.

- Anh cũng thẳng thắn đấy!

Bạch Dạ thấy Tần Xuyên không biết xấu hổ nên thấy vô vị, không chọc hấn nữa.

Trong đoạn đường còn lại, Bạch Dạ yên lặng hơn nhiều, không biết ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Tần Xuyên nhìn cô gái đang ngủ say, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn. Thực ra bất kể có bao nhiêu nhân cách, cô vẫn là một cô gái hơn hai mươi tuổi, cần được hấn bảo vệ và yêu thương.

Mãi đến lúc về tới thành phố Đông Hoa, Bạch Dạ mới tỉnh giấc, cô lấy chăn ra, chớp đôi mắt lim dim.

- Tiểu Dạ Dạ, em tỉnh rồi à, nè, uống nước đi.

Tần Xuyên đưa ly nước đã rót sẵn cho cô.

Nhưng Bạch Dạ đột ngột nhìn hấn với vẻ lạnh lùng xa cách:

- Đừng gọi tôi như thế, quan hệ giữa chúng ta không thân thiết vậy đâu!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 344: Gián Điệp

Nụ cười của Tần Xuyên sượng trân, ngay sau đó liền hiểu vì sao, hãnh cảm thán:

- Lại biến thành Bạch Dạ đầu tiên mà anh biết sao?

Bạch Dạ nhú mày:

- Trên đời này chỉ có một Bạch Dạ, đó chính là tôi! Đám tiện nhân kia chỉ là tác dụng phụ do luyện công mà thôi!

Tần Xuyên không nhìn được bật cười, uống hết ly nước rồi lắc đầu cảm khái.

- Anh cười cái gì?

Bạch Dạ thấy không hiểu.

Tần Xuyên nói:

- Lẽ nào cô không để ý mỗi một nhân cách của cô đều nói mình là duy nhất sao? Nhân cách nào cũng nói những kẻ khác là tiện nhân, sao tôi lại thấy cô luôn tự chửi mình, bộ không sống tốt với nhau được à?

- Hừ! Tôi mới là duy nhất!

Bạch Dạ vẫn kiên quyết.

- Được được được, cô là lão đại, còn họ là lão nhị, lão tam với lão tứ! Phải rồi, tôi còn chưa biết có lão ngũ lão lục không nữa!

Tần Xuyên lắc đầu, chắc cô nàng này không có thêm nhân cách nào đâu.

Bạch Dạ lườm hằm một phát, ánh mắt sắc lạnh:

- Nhân cách phân liệt vui lắm à! Chuyện kiểu này chẳng có gì đáng cười cả!

Tần Xuyên vội xua tay:

- Tôi không chọc cô, dù gì tôi cũng là người đàn ông của cô, sau này phải sống tốt với cô, hiểu cô nhiều một chút cũng nên thôi!

- Anh nói bậy gì đấy? Tôi không hề thừa nhận mà!

Bạch Dạ cự tuyệt gay gắt:

- Mấy lời của đám tiện nhân đó nói không đại diện cho bản thân tôi!

Tần Xuyên thấy Bạch Dạ sắp lên cơn nên cũng không muốn chọc tức cô nữa, dù gì đợi đến khi trở về các nhân cách khác sẽ dễ ở cùng hơn.

Bạch Dạ nheo mắt, đột nhiên cười khẩy hỏi ngược lại:

- Anh không sợ tôi là gián điệp dùng khổ nhục kế do Thánh giáo phái tới à? Yên tâm giao tài sản và việc kinh doanh cho tôi sao? Nếu tôi làm hại phụ nữ bên cạnh anh thì thế nào?

Tần Xuyên cười:

- Tôi tin cô, cô không làm vậy đâu.

- Tại sao?

Bạch Dạ thắc mắc.

- Bởi vì tôi đối xử rất tốt với người của tôi, đương nhiên cũng sẽ đối tốt với cô, thế thì cô sẽ không muốn phản bội tôi nữa.

Tần Xuyên cười, nói đầy tin tưởng.

Bạch Dạ ngậy ra một hồi, đôi mắt ngời sáng, sau cùng hừ khê một tiếng:

- Không biết nhục, ai là phụ nữ của anh?

Bị nói thế cũng không hề gì, Tần Xuyên đương nhiên từng nghĩ đến khả năng Thánh giáo gài Bạch Dạ vào bên cạnh mình, nhưng hắn không thể vì lo lắng sợ hãi mà cự tuyệt cô.

Có vài chuyện rõ ràng biết có nguy hiểm, nhưng cũng phải tiếp nhận.

Máy bay hạ cánh xuống khung cảnh quen thuộc.

Sau khi về thành phố Đông Hoa, Bạch Dạ và Freya đến ở tại khách sạn Hilton trước, định lo việc ở công ty trong vài hôm, đồng thời cũng tìm một chỗ ở khác.

Một nữ cường nhân tài giỏi như Bạch Dạ không cần Tần Xuyên nhúng tay nhiều vào chuyện của cô, mọi chuyện đều được lo liệu đâu ra đấy.

Việc kinh doanh mà hắn để Bạch Dạ làm tạm thời không thể cho Tần gia biết, bởi vì ảnh hưởng quá lớn. Khoan nói danh tiếng “Kiếm Ma” của hắn bị tiết lộ dẫn đến rất nhiều sự chú ý, hơn nữa còn liên lụy đến việc tu luyện của Đường Vi, có quá nhiều bí mật.

Tần Xuyên không rõ Huyết Phượng công của Đường Vi mạnh đến đâu, nhưng hắn có dự cảm một khi cô trưởng thành hơn, nó tuyệt đối sẽ là trợ lực rất mạnh.

Bất kể thế nào, thi văn của gia tộc vẫn tiến hành theo kế hoạch, chẳng qua bây giờ Tần Xuyên không thiếu tiền nữa.

Sau khi hắn gọi điện cho Lục Tích Nhan liền đến nhà của Diệp Tiểu Nhu.

Vừa vào cửa, hẳn liền ngửi thấy mùi đồ ăn thơm nức mũi, Lục Tích Nhan và Diệp Tiểu Nhu đã làm một bàn toàn những món sở trường.

- A, anh Tần Xuyên về rồi!

Diệp Tiểu Nhu đặt một đĩa sườn chiên tỏi xuống bàn, quay đầu lại thì thấy Tần Xuyên đi vào.

Cô đang mặc tạp dề nhưng vẫn vui vẻ chạy đến ôm Tần Xuyên.

Trong lòng Tần Xuyên ấm lại, thấy vẻ thật tình không chút giả dối trên mặt Diệp Tiểu Nhu, hẳn chợt nhận ra mình đã xem cô là người nhà rồi.

- Ừ, anh về nhà rồi.

Tần Xuyên cười nói.

- Nước Anh vui không?

Diệp Tiểu Nhu tò mò hỏi.

- Muốn biết thì lần sau sẽ dẫn em theo.

Tần Xuyên đáp.

- Hay quá hay quá!

Diệp Tiểu Nhu cười ngọt lịm:

- Nhưng đợi có thời gian rồi tính sau.

- Đạo này sức khỏe chú Đông Cường thế nào rồi, sắp xuất viện chưa?

Tần Xuyên quan tâm hỏi.

- Đúng rồi, tháng này có thể xuất viện, ba sốt ruột muốn chết luôn. Sau khi

dùng đông trùng hạ thảo mà anh mua thì sức khỏe ba tốt lắm, nói nếu không đi làm thì cả người mốc meo hết.

Diệp Tiểu Nhu vui vẻ nói.

Tần Xuyên gật đầu:

- Đợi đến lúc xuất viện, anh cùng em đến đón chú ấy ăn một bữa ngon để chúc mừng.

- Ừ! Cảm ơn anh Tần Xuyên!

Trong mắt Diệp Tiểu Nhu đầy cảm động.

- Cô ngốc, hiếu thảo với ba vợ là chuyện nên làm mà.

Tần Xuyên nhướn mày nói.

Đúng lúc Diệp Tiểu Nhu đang đỏ mặt ngại ngùng, Lục Tích Nhan bưng một nôi đất đi ra, cười tinh nghịch:

- Được rồi, mới mấy ngày không gặp đã anh anh em em như thế, có cần vậy không?

Lục Tích Nhan mặc áo sọc màu lam nhạt phối với váy dài ngang đầu gối và vớ đen, không mất vẻ đảm đang của phụ nữ, lại không thiếu nét trưởng thành dịu dàng, tựa như một thiếu phụ tan làm về nhà lo nội trợ vậy.

Tần Xuyên đến gần vỗ một cái vào hông của cô.

- Tiểu Nhan Nhan, em không nhớ anh à?

Lục Tích Nhan hét lên, ôm lấy hông của mình, chu mỏ;

- Em đâu phải tiểu Nhu, xa anh một chút mà làm như không sống nổi nữa vậy!

Tần Xuyên nghe vậy liền kéo cô ôm vào lòng, lại vỗ cái “bốp” vào chỗ đầy đàn hồi đó.

- Ấy da! Anh... anh đừng đánh nữa, nó đỏ lên hết...

- Vậy em nói thật đi, có nhớ anh không?

Tần Xuyên cười gian hởi.

Lục Tích Nhan ửng hồng hai má, chỉ cắn môi dưới gật đầu, trong ánh mắt trách cứ tràn đầy phong tình xinh đẹp.

Lúc này Tần Xuyên mới thỏa mãn thơm lên má cô rồi buông tay ra.

Lúc sắp ăn, Tần Xuyên phát hiện trên bàn dư một đôi đũa, bèn hỏi:

- Còn người khác nữa à?

- Phải rồi, nghe nói anh về nên em kêu Kim Tiểu Khai cùng đến ăn chung. Máy hôm nay cậu ấy giúp chúng ta chạy tới chạy lui không ít công ty, vất vả lắm rồi.

Lục Tích Nhan nói.

Nghe vậy, Tần Xuyên cảm thấy thú vị:

- Nói vậy thì cậu ta cũng có chút năng lực?

- Đâu chỉ có năng lực, em thấy chỉ số cảm xúc (EQ) của cậu ta đặc biệt cao. Đáng lý thì những người chuyên giao thiệp luôn là phụ nữ đẹp chiếm ưu thế, nhưng đàn ông như cậu ta cũng có thể gặp người phụ trách của rất nhiều công ty, chỉ có thể nói cậu ta rất giỏi giao tiếp.

Lục Tích Nhan khen ngợi.

Diệp Tiểu Nhu cũng gật đầu:

- Anh Tần Xuyên, mắt nhìn người của anh khá đúng đấy, cậu ta biết rất nhiều quan hệ, giúp được chúng ta rất nhiều.

Gương mặt của Tần Xuyên cũng rạng rỡ hơn. Vốn dĩ khi học ở đại học, các học sinh khác không đến gần hẳn, chỉ có Kim Tiểu Khai nhanh nhẹn bắt chuyện, cậu ta nhất định có chỉ số cảm xúc cao bẩm sinh.

Nói chuyện giữa chừng, Kim Tiểu Khai gõ cửa bước vào. Y từng là con cháu nhà giàu, vậy mà mấy hôm nay da dẻ cháy nắng không ít, nhìn có sức sống hơn hẳn.

Kim Tiểu Khai mặc áo sơ mi trắng với quần tây, rất ra dáng một nhân viên nghiệp vụ.

- Lão đại! Anh về rồi! Chị Lục, chị Diệp!

Kim Tiểu Khai rất cung kính chào hỏi hai cô gái.

Thực ra lúc đầu Lục Tích Nhan và Diệp Tiểu Nhu không quen cho lắm, hề gặp hai người là Kim Tiểu Khai lại gọi như thế, nhưng sau này cũng chấp nhận, có lẽ đây là lý do mà Kim Tiểu Khai có thể giao thiệp rất tốt.

Tần Xuyên hài lòng gật đầu cười, bảo y ngồi xuống rồi vỗ vai:

- Tôi không nhìn lầm người, cậu vất vả rồi.

Kim Tiểu Khai cười đầy hứng thú, trước đây y cảm thấy cuộc đời không có mục tiêu gì, dù sao cũng chỉ kiếm ăn rồi đợi chết.

Nhưng hiện tại tuy gia cảnh giàu có không còn, nhưng cuộc sống lại thú vị hơn, hơn nữa được thấy rất nhiều chuyện nên cũng thông suốt hơn nhiều.

- Lão đại, anh yên tâm, tuy quy mô kinh doanh của chúng ta không quá lớn, tiền mặt cũng không nhiều, nhưng em nhất định cố gắng giúp anh đứng nhất thi văn của gia tộc!

Kim Tiểu Khai vỗ ngực, tràn đầy tự tin.

- Được rồi, đừng mạnh miệng nữa, cậu mới chạy có mấy ngày điều tra vài doanh nghiệp đã tự xem mình là người thành công rồi.

Lục Tích Nhan dạy bảo một câu.

Kim Tiểu Khai xấu hổ sờ đầu, lại bất cần nỗ một câu.

Tần Xuyên cầm đùi gà lên gặm một miếng, cười nói đầy ẩn ý:

- Về vấn đề tài chính và quy mô khởi nghiệp, anh phải điều chỉnh một chút, cụ thể ra sao thì buổi chiều anh sẽ nói rõ với mọi người, ngày mai sẽ đến Tần gia đưa tài liệu.

Cả đêm không ngủ.

Sáng hôm sau, Tần Xuyên lái xe đưa Lục Tích Nhan đến Tần gia trước.

Lục Tích Nhan ngồi ở ghế phụ ôm túi công văn trong lòng, ánh mắt chứa đầy tâm tư, có thể thấy rõ sự căng thẳng và thấp thỏm.

Tần Xuyên thì rất thoải mái, đưa một lọ kẹo cao su qua nhưng Lục Tích Nhan lại lắc đầu, không có chút hứng thú.

Tần Xuyên bèn cười:

- Tiểu Nhan Nhan, tối qua cả đêm không ngủ, nhìn em hình như không mệt chút nào hết?

Lục Tích Nhan lườm hần:

- Mưa tự nhiên rơi xuống từ trên trời, sau đó nhật lên, phát hiện không phải nước mà làn là tiền, anh thấy em có ngủ được không?

- Vậy chẳng phải càng tốt hơn à? Muốn làm gì thì làm, dự toán muốn dùng

bao nhiêu có bấy nhiêu.

Tần Xuyên cười hì hì.

- Đầu tư càng nhiều thì phải kiếm về càng nhiều mới được, bằng không thành tích thi văn của anh làm sao cao được? Giờ em cảm thấy áp lực rất lớn.

Lục Tích Nhan cười bất đắc dĩ.

Tần Xuyên bảo cô bớt lo, bản thân hẳn đã có dự tính, trong lúc nói chuyện thì hai người đã đến nơi của Tần gia tự lúc nào.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 345: Tinh Anh Của Tần Gia

Một lần nữa đến Tần Gia, Tần Xuyên đã quen đường.

Có điều khu vực gia tộc ngoằn ngoèo ngã rẽ, rộng lớn bát ngát như công viên rừng rậm vẫn khiến Lục Tích Nhan thấy bỡ ngỡ không thôi.

Khi xe dừng hẳn, hai anh em Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt cố ý đến trước dẫn đường cho Tần Xuyên.

Gặp Lục Tích Nhan, hai anh em đều nhìn với ánh mắt kỳ lạ, hỏi sơ qua vài câu rồi không nhiều lời nữa.

Từ lần gặp đầu tiên đến nay trải qua không ít chuyện, hai anh em đều biết anh cả này không đơn giản như họ từng nghĩ.

Hơn nữa Tần Xuyên khống chế rất tốt bệnh tình của Tần Cầm, Tần Mãnh cũng ba lần bảy lượt nhắc họ phải kính trọng Tần Xuyên, cho nên bây giờ khá khách sáo với hẳn.

- Anh hai, anh đến gấp thật, qua hết hôm nay cho tới ngày mai đã là hạn chót báo danh thi văn rồi. Hôm nay là ngày tuyên bố kết quả xét duyệt thi văn, tất cả con cháu Tần Gia tham gia đều đang ở trong phòng họp.

Tần Tử Hằng nói.

Tần Xuyên gật đầu:

- Chẳng phải đúng lúc à, báo danh hết trong một lần luôn.

Tần Tử Việt tò mò:

- Anh hai, anh định làm nghề gì? Bây giờ kinh tế thế giới không khá lắm, nếu không thể trưng cầu được số tiền khởi nghiệp quá cao từ gia tộc, đi khắp nơi móc nối thu hút đầu tư cũng không dễ.

Tần Xuyên nhếch miệng cười, sáng khoái nói không chút giấu diếm:

- Bán đồ ăn, sản phẩm chủ chốt là bánh rau khô chiên. (*)

(*) Bánh rau khô chiên là một món ăn vặt của vùng Giang Nam, nhân gồm rau cải khô và một ít thịt.

- Bán... bán bánh chiên?

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt đều quay sang nhìn nhau, cảm thấy ù ù cạc cạc.

Bài trí trong phòng họp của Tần Gia hoàn toàn khác với nhà cũ, trông giống phòng hội nghị theo hướng hiện đại hơn.

Những người phụ trách công tác thi văn là cốt cán cấp cao của tập đoàn Trường Sinh của Tần gia, đồng thời chắc chắn không phải là con cháu Tần gia.

Còn tổng giám khảo của cuộc thi chính là lão tổ tông Tần Tường Thụy, khi chưa đến lúc chốt kết quả thì ông sẽ không can dự.

Trong phòng họp có hơn hai mươi người trẻ tuổi gồm cả nam lẫn nữ, họ đều là con cháu Tần Gia đa phần trên dưới tuổi 25, cũng có người gần 30 tuổi.

Trong số họ, người có thực lực mạnh nhất đều là cấp Hậu Thiên, không có ai đặc biệt tinh thông võ cổ, rõ ràng đều dốc hết tinh lực học tập kinh doanh.

Thấy Tần Xuyên xuất hiện, họ đều đứng dậy chào hỏi thân tình, song cũng có người không buồn hỏi tới.

Tần Xuyên cũng chẳng để bụng, dù gì những ai chào hỏi thì làm quen, còn ai mặc kệ thì cũng bớt phiền lòng.

- Anh hai, bên kia là ban xét duyệt, tổng cộng năm người, họ đều là cốt cán trung tâm thuộc cấp bộ trưởng hoặc tổng giám ban ngành trung cao cấp. Các anh đưa sách kế hoạch đi, các anh là người cuối cùng nộp đấy.

Tần Tử Hằng nói.

Tần Xuyên dẫn Lục Tích Nhan đến trước ban xét duyệt, cô liền nộp sách kế hoạch cho họ.

Một người đàn ông trung niên đeo kính, trông có vẻ kỹ tính bắt tay với hai người Tần Xuyên.

- Tần Xuyên phải không, tôi là Lưu Gia Vinh, phó giám khảo thi văn Tần gia đợt này, đảm nhiệm chức Phó Chủ tịch tập đoàn Trường Sinh.

Lưu Gia Vinh không hề có ý nịnh nọt chỉ vì Tần Xuyên là con cháu trưởng của Tần Gia, y nói chuyện rất nghiêm túc.

Tần Xuyên cũng rất hiểu, dù gì cũng đến làm giám khảo, chắc chắn đều là người làm việc đảng hoàng đâu ra đấy.

Lưu Gia Vinh thản nhiên nhìn lướt qua Lục Tích Nhan, gật đầu nói:

- Biết rồi, có một việc cần phải nhắc hai người. Hai người đến quá trễ, đáng lẽ phải cùng nộp sách kế hoạch vào ngày 1 tháng 9, tuy chúng tôi có thể xét duyệt nhưng cũng cần một chút thời gian, hơn nữa không có cơ hội duyệt lại, cuối cùng số tiền khởi nghiệp của hai người sẽ không có thời gian bàn bạc.

Tần Xuyên vốn không để ý những chuyện này, vì hẳn không thiếu tiền nên cũng thoải mái gật đầu.

- Không sao, thấy đáng bao nhiêu thì đưa bấy nhiêu vậy.

Tần Xuyên nói.

Lưu Gia Vinh nhú mày, vốn tưởng Tần Xuyên sẽ tranh cãi với họ, nhưng hình như người thanh niên này hoàn toàn không có ý kiến gì.

Lẽ nào hẳn cho rằng vì mình là con cháu trưởng nên sẽ nhận được ưu đãi? Đúng là quá xem thường các giám khảo như họ rồi!

Dần dần, trong lòng các vị giám khảo đều có ấn tượng không tốt với Tần Xuyên.

Tần Xuyên dẫn Lục Tích Nhan đến chỗ đợi tìm vị trí trống nào đó ngồi xuống.

Lúc này Lục Tích Nhan mới nhỏ tiếng trách móc:

- Khi này anh chắc chắn làm mất lòng giám khảo rồi, sao anh lại tỏ ra không để ý đến nhận xét của họ vậy?

- Anh có sao? Anh chỉ có gì nói đó thôi mà, để họ xem rồi đưa tiền là được.

Tần Xuyên trả lời.

- Điểm này anh không bằng Kim Tiểu Khai, tuy các giám khảo đều công chính nhưng tìm người làm từ thiện, anh phải khiến giám khảo thấy họ được xem trọng thì họ mới vui.

Lục Tích Nhan nói.

Tần Xuyên vò đầu bứt tóc cười trừ. Làm người mệt quá, xem ra hẳn đúng là không hợp làm kinh doanh, chỉ hợp “lấy tiền” từ ngân hàng.

Lúc này, một cô gái gọi cảm mặc váy trễ ngực màu xám đến trước mặt hai người, trên gương mặt trang điểm nhẹ nở một nụ cười đầy quyến rũ.

- Chào cậu, Tần Xuyên, ông nội tôi chính là ông chú ba của cậu, rất vui được gặp cậu!

Tần Dĩnh chủ động cúi người bắt tay với Tần Xuyên, từ góc độ của hắn mà nhìn có thể thấy rõ bên trong cô gái không hề mặc đồ bảo hộ!

Tần Xuyên vội dời mắt sang chỗ khác, di gì cũng là chị em có quan hệ máu mủ với mình.

- Chào chị chào chị.

Tần Xuyên ngại ngùng cười.

Tần Dĩnh bắt gặp ánh mắt của Tần Xuyên nhưng không hề lấy làm xấu hổ, ngược lại còn tự nhiên chào hỏi Lục Tích Nhan:

- Nên xưng hô với cô thế nào?

Lục Tích Nhan bèn tự giới thiệu, nói mình là quản lý của Tần Xuyên.

HÌNH như Tần Dĩnh rất có hứng thú, cô liền ngồi cạnh Lục Tích Nhan hỏi trước kia làm ở đâu, ngay sau đó lại cụt hứng không hỏi nhiều nữa.

- Tần Xuyên, nghe chị khuyên một câu. Chị thấy cậu nên bỏ đợt thi văn lần này sẽ tốt hơn, trước kia cậu luôn ở trong núi, không có quan hệ xã hội, cũng không có thành tích về kinh doanh. Cậu không thể đạt thành tích tốt trong thi văn đâu, thậm chí còn khó đạt tư cách.

- Cứ thử thôi, dù gì cũng đã nộp lên rồi.

Tần Xuyên nhún vai.

Tần Dĩnh nheo mắt:

- Nói thật với cậu, chỉ với số tiền khởi nghiệp gia tộc giao cho, cậu còn không

thể tạo được thành tích gì trong xã hội hiện giờ, hưởng hồ chỉ có thời gian một năm. Cho nên các anh chị em tham gia thi văn đều có sẵn mạng lưới quan hệ kinh doanh, đặc biệt còn có vài người chuyên cho vay nữa. Cậu lại không có căn cơ gì, cho dù là con cháu trưởng Tần Gia cũng không có ai xếp thứ hạng tốt hay cho cậu ưu đãi đặc biệt gì đâu.

- Cám ơn chị Tần Dĩnh nhắc nhở, tôi hiểu rồi.

Tần Xuyên trả lời.

Tần Dĩnh thấy Tần Xuyên hình như không có ý bỏ cuộc, trong mắt lóe lên một tia mỉa mai, cười khẩy một tiếng rồi lắc đầu đi mất.

Khi Tần Dĩnh rời khỏi, Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt vội sáp lại gần.

- Anh hai, Tần Dĩnh nói chuyện gì với anh vậy?

Tần Xuyên nhìn họ với ánh mắt kỳ lạ:

- Khẩn trương vậy làm gì? Chị ấy nói những người khác đều có mạng lưới quan hệ bên ngoài, có rất nhiều tiền đầu tư, bảo tôi không tiền thì đừng đến báo danh.

Tần Tử Hằng cảm thán:

- Tần Dĩnh là một trong hai người mạnh nhất đợt thi văn này. Danh tiếng của cô ấy trong thế hệ chúng ta rất tậ, đời sống riêng rất loạn, có điều vì khôn khéo nên giao lưu với đủ hạng người, vì vậy muốn khởi nghiệp hay kiếm tiền đều dễ dàng. Em thấy cô ấy không xem anh là đối thủ, có điều anh vẫn là con cháu trưởng, hơn nữa lại lấy con gái của Liễu gia, cô ấy sợ Liễu gia giúp anh nên mới đến thăm dò.

Tần Xuyên chột vờ lẽ, hèn gì cô ta lộ ngực cũng không có chút biểu cảm, thì ra quen lộ rồi!

- Cậu nói là hai người, người còn lại là ai?

Lục Tích Nhan hiểu kỳ hỏi.

Tần Tử Việt bữu môi hất cằm sang một người mặc đồ tây đang dán mắt vào máy tính xem cổ phiếu ở trước mặt:

- Người còn lại là Tần Hàng, cháu của ông chú sáu, anh ta là người có tài kinh doanh bẩm sinh nhất trong số chúng ta. Năm ngoái trở về sau khi bỏ học ở học viện kinh doanh thuộc đại học Illinois, anh ta chỉ tự dựa vào chứng khoán mở hai công ty ở Mỹ, sau khi bán lại đã kiếm hơn bốn trăm triệu đô-la. Não của anh ta giống hệt máy tính vậy, kiếm tiền dễ như ăn cháo, trong số những người đến tham gia thi văn, ngoại trừ Tần Dĩnh có cơ hội thì không còn ai thắng được anh ta!

Tần Xuyên gõ một cú lên đầu em trai:

- Bậy bạ! Đứng nhất tất nhiên là anh!

Tần Tử Việt đau điếng, uất ức nói:

- Anh hai, em nói thật, tuy Tần Dĩnh muốn thăm dò anh nhưng nói cũng không sai, dù bọn em chưa tham gia thi văn nhưng thấy cũng nhiều rồi. Tuy quy định thi văn không thể dựa vào danh nghĩa Tần Gia để có tiền khởi nghiệp, nhưng quy định này chỉ là thùng rỗng kêu to. Đơn giản là vì những người tham gia đều dựa vào bản lĩnh tự nghĩ cách gom góp tiền đầu tư, chung quy gia tộc sẽ không hoàn tiền cho họ. Người không có căn cơ nào như anh tham gia thi văn thì thôi đi, đẳng này còn buôn bán bánh chiên, em thấy cho anh thông qua cũng xem như cám ơn trời đất rồi!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 346: Đặt Cược

Về mặt ung dung, Tần Xuyên nói:

-Không thông qua thì không thông qua, cùng lắm thì không tham gia. Tôi muốn mở công ty, muốn bán cái gì là việc của tôi, không cần họ cấp tiền.

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt dờ khóc, dờ cười, thầm nghĩ gia tộc không cấp tiền cho người, người không nên bỏ tiền ra đầu tư khởi nghiệp, hơn nữa không qua được văn khảo, chẳng khác nào không có cơ hội gia nhập hàng ngũ lãnh đạo của gia tộc.

Thứ nhất là không có thực lực cổ võ, thứ hai không có tài năng kinh doanh, thì vị trí trưởng tôn có khác nào như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than?

Tuy nhiên hai anh em cũng không nói nhiều, suy cho cùng Tần Xuyên cũng không có quan hệ gì với họ, chỉ cần có thiện ý nhắc nhở như vậy là được.

Bởi vì việc xét duyệt còn mất một thời gian dài nữa, không bao lâu sau, một nữ giám khảo đi tới, thông báo mọi người có thể đi ăn cơm trưa, buổi chiều sẽ trở lại để nghe tuyên bố kết quả xét duyệt.

Tần gia có nhiều nơi để dùng cơm, dù sao sản nghiệp to lớn, hàng ngày đều có đông người trong nhà và khách khứa ăn cơm.

Nhìn thấy những người khác trong Tần gia đều đi tới một nhà ăn gần đó để dùng cơm, Tần Xuyên cũng dẫn Lục Tích Nhan đi theo.

Trong nhà ăn rộng rãi, các đầu bếp đứng thành vòng tròn, mang thức ăn đã làm xong ra, giống như ở một buổi tiệc búp – phê.

Mà bàn trong nhà ăn rất lớn, không có bàn nhỏ, để sau khi ăn xong, mọi người trong gia tộc có thể giao lưu, trao đổi cho thêm phần khăng khí.

Thấy trong nhà ăn đã có mười mấy người đang dùng bữa, Lục Tích Nhan buột miệng:

-Tần Xuyên, gia tộc anh thật đông người!

Thật sự thì Tần Xuyên cũng hơi kinh ngạc, tuy nhiên ngẫm lại, có rất nhiều ông chú, con cái họ lại có con cháu, đương nhiên là nhiều người rồi!

-Hi hi, Lục tiểu thư, Tết tới Tần gia chúng tôi ăn Tất Niên, cô sẽ thấy thế nào là nhiều người, rất nhiều anh chị em trong họ cùng ngồi ăn chung Tất Niên vài chục năm, mà cũng không biết phải gọi nhau là gì!

Tần Tử Hằng cười nói.

Lục Tích Nhan đỡ khóc đỡ cười, cô sinh ra trong một gia đình bình thường, hoàn toàn không thể tưởng tượng được điều đó.

Bốn người cùng ngồi vào một chỗ ở giữa, lần lượt có một số con em trong Tần gia cũng đến ăn cơm.

Có người nhận biết hai anh em Tần Tử Hằng, Tần Tử Việt, có người lại chào hỏi Tần Xuyên làm quen.

Trong lúc dùng cơm, họ hỏi Tần Xuyên chuẩn bị làm gì, Tần Xuyên cũng không giấu diếm, nói hẳn định bán bánh nướng, mọi người đều cho rằng hẳn nói đùa, đều cười xòa.

Lúc này, Tần Hàng mặc Âu phục, đi giày da, tóc chải mượt, bưng món ăn đi ngang qua. Phía sau y, có mấy nam nữ đi theo, hẳn là đám “Thiên Lô sai đâu đánh đó” của y.

Đột nhiên, Tần Hàng dừng bước, đứng lại trước mặt bọn Tần Xuyên, nhìn

bọn họ bằng ánh mắt có phần suy tư.

Nhìn thấy nhân vật trẻ tuổi có tài năng xuất sắc về kinh doanh, mọi người không hỏi có chút căng thẳng.

-Anh Hàng, cùng ngồi chứ?

Một thanh niên trong Tần gia cười hỏi.

Tần Hàng không trả lời người kia, mà đưa phần ăn cho một người phía sau cầm giúp, rồi đi tới trước mặt Lục Tích Nhan.

-Cô giáo Lục?

Tần Hàng hỏi.

Lục Tích Nhan hơi bất ngờ, thì ra Tần Hàng không dừng lại để tìm người khác, mà là tìm cô?

Cô cầm khăn lau tay, đứng dậy cười nói:

-Tôi là Lục Tích Nhan, chúng ta quen nhau sao?

Khuôn mặt Tần Hàng hơi lộ ra vẻ cười hờ hững:

-Cũng không quen, nhưng tôi từng thấy ảnh và bài viết của cô trên tạp chí thương mại Hoa Hạ, luận giải của cô về vốn chứng khoán rất sâu sắc, tôi rất thích.

-Về sau, tôi lại đọc một bài viết khác của cô, cảm thấy cô là một nhân tài ở trường đại học, nhưng lại không được trọng dụng.

-Ồ...

Lúc này Lục Tích Nhan mới hiểu ra, cười nói:

-Đó hẳn là bài viết hai năm trước đây, không ngờ Tần tiên sinh còn nhớ rõ. Hơn nữa hiện giờ tôi đã rời khỏi Đại học Đông Hoa, tiên sinh không cần gọi tôi là giáo sư.

Tần Hàng nhìn lướt qua Tần Xuyên, hơi nhíu mày:

-Lục tiểu thư, nếu như cô muốn lập nghiệp, tôi sẽ dành một vị trí cho cô, tôi tin là với tài năng của cô, hoàn toàn tha hồ thi thố.

Nhiều con em Tần gia đều trầm kinh ngạc, đưa mắt nhìn về phía Lục Tích Nhan.

Vốn tưởng rằng cô chỉ là một thư ký của Tần Xuyên, không ngờ lại từng là giáo sư đại học, có lẽ là nhân tài hợp ý của Tần Xuyên.

Điều mấu chốt là, hoàn toàn bất chấp sự có mặt của Tần Xuyên, Tần Hàng lại công khai “đào góc tường” của hắn, không coi trọng tôn của Tần gia vào đâu!

Lục Tích Nhan đương nhiên cảm nhận được mùi thuốc súng xung quanh, mỉm cười với vẻ áy náy:

-Đa tạ Tần Hàng tiên sinh coi trọng, tuy nhiên tôi chỉ muốn làm việc với Tần Xuyên.

Tần Hàng nhíu mày:

-Thứ lỗi cho lời nói thẳng của tôi, ở đây không có bất cứ ai có thể khống chế một nhân tài như Lục tiểu thư, buộc cô đi theo một kẻ không có năng lực, chỉ có tiếng mà không có miếng, làm phí phạm thời gian và công sức của Lục tiểu thư. Chúng ta làm kinh tế, mỗi phút mỗi giây đều là tiền!

-Tôi tin ở năng lực của Tần Hàng tiên sinh, nhưng...tôi không hề có ý định rời bỏ Tần Xuyên.

Lần thứ hai, Lục Tích Nhan nhẹ nhàng từ chối.

Tần Hàng tỏ vẻ không thể hiểu được:

-Lục tiểu thư, có phải hẳn dùng thủ đoạn nào đó ép buộc cô? Theo tôi biết, ngoài công việc quản lý tiệm nét, về sau lại nhờ tới gia tộc trợ giúp để mua tiệm nét ra, Tần Xuyên chưa từng kinh doanh bất cứ việc gì, một cô gái thông thạo về kinh tế như cô, sao lại muốn làm việc cho hẳn?

-Này, cậu vẫn không chịu yên?

Rốt cuộc Tần Xuyên không nhịn được nữa, ném đũa xuống bàn:

-Người phụ nữ của tôi thích làm việc cho tôi, thì có liên quan quái gì tới cậu chứ?! Cậu cũng có trả tiền đâu? Cậu quản được sao?

Nghe Tần Xuyên nói “người phụ nữ của tôi”, Lục Tích Nhan vừa vui sướng vừa ngỡ ngàng, đưa tay đụng đụng cánh tay Tần Xuyên, ra hiệu cho hẳn đừng lớn tiếng.

Nhưng Tần Xuyên mặc kệ, đứng bật dậy, đưa tay ôm Lục Tích Nhan, rồi hôn “chụt, chụt, chụt” lên mặt cô ba cái liên tiếp.

-Bây giờ đã biết vì sao cô ấy muốn giúp tôi rồi chứ? Cô ấy là của tôi!

Lục Tích Nhan sợ ngây người, không ngờ Tần Xuyên lại dám nói lên quan hệ giữa hai người trước mặt nhiều người như vậy.

Mặt cô đỏ bừng như mặt chín, vừa căng thẳng vừa lo lắng không yên, nhưng đồng thời lại cảm thấy hạnh phúc.

Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt lắc đầu cười khổ, ông anh họ của hai người quả thật bạo miệng, câu nói này vừa thốt ra, cả Tần gia đều biết quan hệ giữa hẳn và Lục Tích Nhan.

Mặc dù việc con em trong một đại gia tộc có vài ba phụ nữ là chuyện bình thường, nhưng vợ của Tần Xuyên là Liễu Hàn Yên, tin này mà truyền tới Liễu

gia, không biết có lớn chuyện không đây?

-Hừ, không ngờ cũng có lúc tôi nhìn sai.

Tần Hàng khinh thường cười nhạt:

-Cứ tưởng Lục tiểu thư là một cô gái hiện đại ôm nhiều hoài bão, không ngờ lại có một quyết định ngu xuẩn như vậy, chẳng khác nào những cô gái lẳng lơ, chỉ muốn làm kẻ ăn bám đàn ông mà thôi!

Vừa nghe câu này, mặt Lục Tích Nhan sa sầm:

-Tần Hàng tiên sinh, quan hệ giữa tôi và Tần Xuyên không giống như anh nghĩ, tôi giúp anh ấy bởi vì anh ấy ưu tú, hơn nữa, những lời nói vừa rồi của anh, đã cho thấy anh kém xa Tần Xuyên!

Tần Xuyên thầm mở cờ trong bụng vì Lục Tích Nhan bảo vệ mình, vui vẻ nói:

-Tiểu Nhan Nhan, em nói vậy là không ổn rồi, sao lại có thể đem hẳn ra mà so sánh với anh?

Lục Tích Nhan cười, gật đầu:

-Ừm, anh nói đúng.

Thấy hai người công khai thân mật với nhau, nhiều người trong Tần gia không biết phải nói gì, riêng Tần Hàng, vẻ mặt hết sức khó coi.

Tần Hàng liếc nhìn đồng hồ đeo tay:

-Vậy là tôi phí mất ba phút đồng hồ rồi, không hiểu sao lại đi nói chuyện với một cặp nam nữ không ra gì như vậy, đây quả thật là một quyết định ngu ngốc của tôi.

-Thôi được, đợi tới ngày này sang năm, tất cả mọi người sẽ thấy hai người khốn khổ như thế nào, còn tôi, thành công cỡ nào!

Tần Hàng cười lạnh, đang định bước đi, nhưng Tần Xuyên đã gọi lại.

-Đứng lại!

Ánh mắt lạnh lùng, Tần Xuyên lên tiếng:

-Cậu mắng chửi người yêu của tôi, rồi cứ đi như vậy là xong ư?

Vừa rồi Tần Hàng nói Lục Tích Nhan là “kẻ ăn bám”, đương nhiên Tần Xuyên rất bất mãn, nếu không vì nể mặt y là người của Tần gia, Tần Xuyên đã cho y một đấm rồi.

Tần Hàng đút hai tay trong túi quần, khinh miệt nhìn Tần Xuyên:

-Sao? Chẳng lẽ anh muốn đánh tôi? Tôi nhớ không lầm thì ngay cả võ khảo anh cũng chưa từng tham gia, chẳng lẽ không dám đi thi võ khảo, nhưng dám ẩu đả ở nhà ăn?

-Cậu còn chưa đủ tư cách để bị tôi đánh, chỉ có điều, cậu cho rằng mình rất lợi hại trong việc kinh doanh, vậy thì chúng ta đánh cuộc đi!

-Chẳng lẽ anh muốn so thành tích văn khảo với tôi?

Vẻ mặt Tần Hàng như nghe kể chuyện cười.

-Đúng vậy, khi có kết quả văn khảo năm tới, nếu như tôi thắng, cậu phải xin lỗi người yêu của tôi, đồng thời phải sang tên tất cả tài sản của cậu cho cô ấy.

Tần Xuyên cười nói.

Mọi người ngẩn người nhìn Tần Xuyên, theo họ thấy, Tần Xuyên muốn thắng được Tần Hàng, là hoàn toàn không thể.

Tần Hàng giận quá hóa cười:

-Tốt, vậy nếu tôi thắng, nhưng tôi lại kinh tởm tài sản của anh, thì làm thế nào?

-Cậu nói xem?

Tần Xuyên ngửa tay ra, dù thế nào thì hẳn cũng sẽ không thua.

Ánh mắt liếc ngang, Tần Hàng chỉ tay về phía Lục Tích Nhan:

-Tôi muốn cô ấy!

-Không được!

Tần Xuyên kiên quyết từ chối

-Tôi sẽ không đem người yêu ra đặt cược!

Thân thể mềm mại của Lục Tích Nhan run lên, cô cho rằng Tần Xuyên sẽ đồng ý, dù sao cô biết rõ, hẳn rất chắc chắn.

Nhưng Tần Xuyên lại dứt khoát từ chối như vậy, khiến cô hết sức cảm động, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 347: Thô Lỗ Như Vậ

Thật ra Lục Tích Nhan cũng biết, bất kể về dung mạo, tuổi tác, xuất thân hoặc tài năng, cô không có mặt nào đặc biệt ưu tú, cho nên cũng không hy vọng xa vời là sẽ có bao nhiêu ảnh hưởng đối với hắn.

Hôm nay cô có thể thoát khỏi tình thế khó khăn, tất cả đều nhờ ở Tần Xuyên, cô cảm thấy như vậy đã là rất thỏa mãn rồi.

Giờ phút này, cô phát hiện mình có một vị trí quan trọng trong lòng Tần Xuyên như vậy, đương nhiên là hết sức vui mừng.

Trên thực tế, đối với Tần Xuyên, hồng nhan tri kỷ đều là vô giá, không thể đem ra đặt cược được.

Tần Hàng lắc đầu thở ra:

-Vậ anh còn có thứ gì đáng giá để đánh cược với tôi? Anh vốn chỉ là thứ khố rách áo ôm, đừng có mà ghi chi phiếu khống cho tôi đó!

Tần Xuyên do dự, đang định hủy bỏ không đánh cược nữa, lại nghe Lục Tích Nhan lên tiếng:

-Cứ đem tôi ra đặt cược là được.

Cô nói.

Tần Xuyên sửng sốt:

-Nhan Nhan, sao em lại...

-Em muốn như vậy, sẽ không trách anh, bởi vì điều này chứng tỏ em tuyệt đối tin ở anh!

Mắt chớp chớp, Lục Tích Nhan đưa mắt nhìn Tần Xuyên.

Tần Xuyên không nói gì, mặc dù hẳn không muốn, nhưng thấy Lục Tích Nhan đã nói như vậy, đành phải chấp nhận.

-Tốt! Tôi sẽ đợi một năm, một năm sau, Lục tiểu thư sẽ là người của tôi!

Tần Hàng cười ha hả, rồi xoay người dẫn đồng bọn đi tới chỗ khác ăn cơm.

Tần Tử Hằng cười khố:

-Đại ca, anh cũng quá tùy tiện rồi! Chuyện như vậy mà anh cũng nói được!? Anh có biết mỗi tháng Tần Hàng kiếm được bao nhiêu tiền nhờ chơi cờ phiêu không? Hơn mười triệu đấy!

-Đúng vậy, đến lúc đó chỉ có thể tìm các chú, các bác hòa giải, đều là huynh đệ Tần gia, cũng đừng gây khó cho nhau.

Tần Tử Việt thờ dài.

Hai anh em xoay qua bàn bạc tương lai làm cách nào giải quyết êm chuyện này, ai cũng nhăn mặt nhíu mày suy nghĩ, riêng “khố chủ” thì lại ngồi xuống tiếp tục ăn.

Tần Xuyên hoàn toàn không lo lắng tới chuyện vừa rồi, đưa đũa gắp một miếng thịt ngâm dấm, đút cho Lục Tích Nhan.

-Nào, Tiểu Nhan Nhan, để anh đút em ăn, lúc này em bảo vệ anh, thưởng cho em một miếng này! A...há miệng ra nào!

Mặt đỏ tới tận mang tai, nhưng Lục Tích Nhan vẫn há miệng cho hẳn đút vào.

Người bên cạnh nhìn đôi nam nữ đang thân mật ngọt ngào với nhau, không còn lời nào để nói.

-Cũng đúng, Lục tiểu thư là nhân tài ngay cả Tần Hàng cũng muốn giành về, có Lục tiểu thư giúp sức, không chừng cũng có cơ hội thủ thắng.

Lúc này, có người trong Tần gia lên tiếng.

-Tuy nhiên thấy cũng lạ, vì sao Lục tiểu thư có năng lực như vậy, nhưng trước đây chưa từng nghe nói tới, lẽ ra phải nổi tiếng từ trường đại học mới phải chứ?

Một đám người xì xầm bàn tán, ai cũng hiếu kỳ.

Lục Tích Nhan cúi đầu cười cười, cũng không giải thích, dù sao tính cô vốn tự ti, điều đó có liên quan tới việc trước kia bị thầy cô giáo áp bách.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Tần Xuyên dẫn Lục Tích Nhan đi dạo trong phủ của Tần gia, hai anh em Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt cũng cùng đi, dù sao đây cũng là do Tần Mãnh đặc biệt sắp đặt.

Khi đi trên con đường nhỏ giữa rừng có cảnh sắc rất đẹp, Tần Xuyên nhớ tới cuộc võ khảo mà hấn bỏ qua, liền hỏi hai anh em Tần Tử Hằng về kết quả võ khảo.

Nghe nhắc tới võ khảo, vẻ mặt hai anh em đều hết sức khác lạ.

-Đại ca, hôm đó anh không tới, thật là đáng tiếc, Tần gia ta xuất hiện một tiểu quái vật!

Tần Tử Hằng than thở.

-Hà?

Tần Xuyên thích thú:

-Là thế nào?

-Ban đầu mọi người cho rằng cuộc thi võ năm nay sẽ không gay cấn, bởi vì nhất định là Nhị ca sẽ giành được vị trí thứ nhất, dù sao anh ấy đã đột phá tới cảnh giới tiên thiên rồi, nhưng không ngờ, Tần Khải – cháu nội của Thất thúc công từ đầu cứ tằm ngấm tằm ngấm, tới vòng thứ ba, lại đánh cho Nhị ca rơi lùi đài!

-Mấu chốt là, chỉ với ba quyền, hắn đã đánh cho Nhị ca thổ huyết!

Tần Khải?

Tần Xuyên nhớ lại, hình như lúc đó Thất thúc công mập mạp từng đặc y khoe khoang về đứa cháu này, xem ra tên đó thật sự có năng lực.

-Hôm đó ông nội rất vui vẻ, nói Tần Khải đặc biệt linh hội được Trường Sinh Công, hơn nữa công phu quyền cước hể sức vững vàng, quyền pháp đặc biệt có phong thái, không chừng sau này sẽ có thể linh hội được “quyền ý”!

Đối với cổ võ, hể võ giả nào tu luyện đến trình độ cao thâm, đều sẽ có các loại phạm trù ý cảnh, kiếm ý, đao ý, khi đạt tới cảnh giới tông sư, tất nhiên cũng đạt tới một ý cảnh nào đó rồi.

Một khi đạt tới ý cảnh, trình độ sẽ chênh lệch một trời một vực so với võ giả bình thường.

Tần Khải được đánh giá là sẽ có thể linh ngộ được quyền ý, có thể thấy là y có tài năng thiên phú.

-Ài, đáng tiếc cho Nhị ca, chỉ giành được vị trí thứ hai, cũng không có cơ hội đi tham gia đại hội Chân Long.

Tần Tử Hằng nói.

-Thật ra thì như vậy cũng tốt, Nhị ca vốn đã làm việc rất tốt ở tập đoàn

Trường Sinh, không cần phải đi đầu về võ thuật, chỉ cần có cảnh giới tiên thiên, thì địa vị của Nhị ca trong gia tộc cũng ổn lắm rồi.

Tần Xuyên không có hứng thú nghe hai người thảo luận về Tần Hà, nhưng lại nghĩ tới Tần Khải.

Nếu như trước đây, hẳn hoàn toàn không quan tâm đến đại hội Chân Long, nhưng đại hội Chân Long lần này, một khi giành được thắng lợi, thì sẽ có cơ hội tiếp xúc với Viêm Long Lĩnh.

Người khác không rõ ràng lắm, nhưng Tần Xuyên có thể đoán được đại khái, Viêm Long Lĩnh và huy chương Hải Thần đều ẩn chứa năng lượng khổng lồ.

Quan trọng hơn là, huy chương Hải Thần còn giúp Liễu Hàn Yên tăng cao tu vi, đây là bí mật mà ngay cả chính phủ các nước cũng không biết.

Vật quý giá như vậy, đương nhiên Tần Xuyên muốn tìm hiểu càng nhiều càng tốt, một ngày kia, nếu như võ công của hắn đủ cao, thậm chí hắn còn muốn đoạt lấy nó.

Bởi vì, rất có thể là khi đạt tới trình độ càng cao trong võ đạo, sẽ càng gặp phải vô số điều chưa biết.

Hiện tại, Tần Xuyên đã không còn cơ hội tham gia đại hội Chân Long, mà hắn cũng không có hứng thú tới đó.

Nhưng nếu Tần Khải có thể giành được thắng lợi, vậy có nghĩa là Tần gia có cơ hội tiếp cận Viêm Long Lĩnh?

Nghĩ như vậy, Tần Xuyên quyết định sẽ tìm cơ hội gặp Tần Khải.

Khi trở lại phòng nghị sự, đúng lúc các giám khảo về ý cảnh xét duyệt tất cả tài liệu, bắt đầu công bố danh sách những con em trong gia tộc vượt qua kỳ thi.

Lưu Gia Vinh, Phó tổng giám đốc tập đoàn Trường Sinh cầm trên tay một tờ

danh sách, đứng trên bục bắt đầu lớn tiếng tuyên bố.

-Trong cuộc văn khảo lần này, có tất cả ba mươi bảy con em Tần gia tham gia, căn cứ vào sở trường đặc biệt và thành tích đạt được khi kiểm tra, tám người trong số đó sẽ được bố trí tới những nơi khác nhau để nhậm chức, hai mươi chín người còn lại sẽ được kiểm tra về năng lực kinh doanh. [T-R-U-Y-E-N-F-U-L-L-.-V-N]

-Dự án của hai mươi chín người được thông qua, dựa vào sự bàn bạc của năm giám khảo, phê chuẩn số tiền cấp để khởi nghiệp, được sắp xếp từ cao đến thấp như sau...

Lưu Gia vinh đưa mắt nhìn lướt qua các con em Tần gia đang có mặt, lại tiếp tục đọc:

-Tần HànG, Tần Dĩnh, Tần Phong...

Những người có tên trong danh sách lần lượt được đọc lên, mà đúng như mọi người dự đoán, số vốn cấp cho Tần Hàng và Tần Dĩnh là lớn nhất, nhì.

Khi đọc tới người thứ hai mươi chín, Lưu Gia Vinh xướng lên hai tiếng “Tần Xuyên”.

Lập tức, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía trường tôn của Tần gia.

Tần Xuyên nhếch miệng cười, hẳn cũng không thèm để ý điều này, chỉ cần được duyệt là được.

Tuy nhiên rõ ràng là những người khác đều cười nhạo hần, sau khi đã xác định là Tần Xuyên không có năng lực cạnh tranh những vị trí hàng đầu, bọn họ đều bỏ đi.

Ngồi ở phía trước, Tần Hàng nhanh nhẹn gấp laptop lại, chỉnh lại quần áo, rồi liền đứng dậy bước đi.

Khi đi ngang qua chỗ Tần Xuyên, Tần Hàng cười nhạt:

-Bắt đầu bằng cách đứng nhất từ dưới lên, một thứ phế vật như vậy, mà cũng làm trưởng tôn? Hừ, thảo nào ngay từ nhỏ đã bị vất vào xó núi.

Tần Hàng vừa dứt lời, Tần Xuyên đã đứng bật dậy, đuổi theo túm lưng áo y.

Không để Tần Hàng kịp đứng vững, Tần Xuyên đã đâm thẳng vào mặt y!

-A!

Tuy Tần Xuyên không dùng sức, nhưng Tần Hàng hoàn toàn không hề luyện võ, có tổ chất cơ thể hết sức bình thường, kính mắt của của y lập tức vỡ nát, đau đớn kêu lên, miệng chảy máu, một cái răng rớt ra.

Lục Tích Nhan và đám Tần Tử Hằng, Tần Tử Việt đều đứng dậy, hết sức kinh hoảng, không ai ngờ rằng Tần Xuyên vừa đứng lên đã đánh ngay.

Đám con cháu Tần gia ở phía trước cũng ngăn người sợ hãi, Lưu Gia Vinh và mấy giám khảo vội chạy tới ngăn cản.

Tần Hàng đưa tay sờ khóe miệng đầy máu, lại nhìn chiếc răng gãy rơi trên mặt đất, đau đến nỗi nước mắt chảy giàn giụa.

Y chỉ vào Tần Xuyên:

-Mày...mày dám đánh tao!? Mày biết đây là chỗ nào không?

-Mẹ kiếp, lúc này ông đây đã muốn giã cho mày một trận rồi!

Tần Xuyên mắng, chân liền bước tới trước một bước, đá vào bụng Tần Hàng.

Cú đá được Tần Xuyên khống chế lực vừa phải, tuy không làm Tần Hàng bị thương nặng, nhưng vẫn khiến gan ruột y như lộn tùng phèo, lập tức nôn mửa tại chỗ!

-Tần Xuyên, làm cái gì vậy? Điên rồi sao?

Lưu Gia Vinh giận dữ, ông ta cũng mặc kệ Tần Xuyên là trưởng tôn Tần gia, ở Tần gia thì phải giữ quy củ.

Tần Xuyên bĩu môi:

-Không có gì, chỉ là giáo huấn cho tên này biết chút lễ phép, để hắn nói chuyện sạch sẽ một chút.

-Cậu...cậu thật là thô lỗ! Tôi sẽ báo chuyện này cho gia chủ, chờ mà chịu phạt đi!

Lưu Gia Vinh nói xong, liền tới nâng Tần Hàng dậy, nhẹ nhàng an ủi:

-Tần Hàng, cháu đừng chấp nhặt với hắn làm gì, hắn ở ngoài lỗ mãng quen tạt rồi, không biết quy củ là gì, tổn hại của cháu, nhất định sẽ được các vị trưởng bối đền bù.

Lúc này Tần Hàng ói đầy đất, mặt mày tái mét, gắng gượng bò dậy, run rẩy đeo lại cặp kính, căm thù nhìn Tần Xuyên:

-Mày nhớ kỹ cuộc đánh cược đó, ngày hôm nay mày dám đánh tao, sau này có hối hận cũng không kịp đâu!

Nói xong, Tần Hàng sợ Tần Xuyên lại đánh tiếp, vội dẫn người chạy ra ngoài.

Lưu Gia Vinh và mấy giám khảo trừng mắt nhìn Tần Xuyên, mắng:

-Người như cậu mà cũng tới tham gia văn khảo! Đáng lẽ chúng tôi nên từ chối duyệt cho cậu!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 348: Siêu Nhân Biến Thân

Vẻ mặt vô tội, Tần Xuyên giang tay ra:

-Là hãn chủi tôi trước, chẳng lẽ còn muốn tôi từ từ nói lý lẽ với hãn sao? Sao các vị không trách hãn, mà lại trách tôi?

-Hãn chủi cái gì?

Lưu Gia Vinh hỏi.

-Chủi tôi là “đồ phế vật”! Ông xem tôi đẹp trai phong độ như thế này, dư sức làm người mẫu, giống phế vật chỗ nào chứ?!

Tần Xuyên chỉ vào mặt mình, lời lẽ đầy chính nghĩa.

Mọi người đều im lặng, không ai nói gì, trong lòng thầm nghĩ, đứng nhất từ dưới lên, không phải là “phế vật” thì là cái gì? Người ta chỉ nói sự thật mà thôi!

Lục Tích Nhan vỗ nhẹ sau lưng Tần Xuyên:

-Được rồi, mặc hãn nói đi, mình được duyệt là được rồi.

Đánh cũng đã đánh rồi, Tần Xuyên cũng không muốn tranh cãi, liền dẫn Lục Tích Nhan rời khỏi phòng nghị sự.

Sự việc xong xuôi, Tần Xuyên lái xe đưa Lục Tích Nhan đi, chuẩn bị quay về Đông Hoa.

Vừa ra khỏi địa bàn của Tần gia, Tần Xuyên đỗ lại một chỗ đậu xe ven đường.

-Tiểu Nhan Nhan, anh có chút việc, có thể mất chừng hai tiếng đồng hồ, khi nào trời tối, em vào khu phục vụ ăn tạm chút gì đó nhé!

Tần Xuyên nói.

Lục Tích Nhan khó hiểu:

-Anh không đi xe sao?

-Hì hì, lái xe dễ bị chú ý, anh muốn âm thầm một chút.

Tần Xuyên đi tới một cửa hàng trong khu phục vụ, mua một chiếc mặt nạ siêu nhân, loại đồ chơi dành cho trẻ con.

Sau đó, trước ánh mắt nghi hoặc của Lục Tích Nhan, hắn đi vòng qua khu phục vụ, chạy vào trong rừng.

Với cảnh giới tiên thiên, Tần Xuyên chạy trên đường núi như đi trên đất bằng, chân khí thu phóng như thường, một cú nhảy vượt xa mấy chục thước (!), nhanh như cắt.

Không bao lâu sau, Tần Xuyên đã về tới nhà tổ của Tần gia, lặng lẽ đi tới ngọn núi nơi Thất thúc công đang ở.

Trên bãi đất trống dùng để luyện công ở trong khu rừng, bày nhiều mai hoa thung và giá cắm vũ khí.

Lúc này, một thanh niên trẻ tuổi cao khoảng mét chín, mắt hổ mày rậm, nước da màu đồng, cơ thể như được đúc bằng sắt, đang luyện công, mồ hôi chảy xuống như mưa.

Y đang nâng một khối đá chừng năm trăm cân, khối đá được y liên tục tung lên cao, rồi văng vàng đón lấy.

Trên mặt đất in hai vết chân thật sâu, giống như được máy đóng cọc đóng

xuống vậy!

Tần Xuyên núp trên cây, hẳn không cần hỏi cũng biết, tên nhóc này là Tần Khải, bởi vì khí tức của gã đúng là vừa đạt tới sơ cấp tiên thiên.

Tuy nhiên khác với Tần Hà, Trường Sinh Công của Tần Khải đã luyện tới mức vững vàng rồi, hơn nữa chân khí dày đặc và kéo dài, có thể thấy là y hết sức chú ý đến kiến thức cơ bản, tu luyện khắc khổ.

Một lão bộc đi tới, dè dặt hỏi:

-Cậu Tần Khải, cậu đã luyện cả ngày rồi, cũng chưa ăn cơm trưa, hay là cậu ăn chút gì nhé?

-Tôi nâng thêm ba trăm cái, rồi mới đi ăn.

Tần Khải nói, giọng như chuông đồng.

Lão bộc thở dài, dường như cũng đã quen với chuyện này rồi, liền lui xuống.

Tần Xuyên nheo mắt, trầm nghĩ, tiểu tử này hẳn là một tên si võ, không thấy hứng thú đối với chuyện gì khác, cho nên tuổi còn trẻ mà đã có được thực lực như thế này.

Nhưng suy cho cùng, xét về khả năng lĩnh ngộ, gã cũng không phải là thiên tài, nếu không thì đã nổi tiếng lâu rồi.

Sau một lúc quan sát Tần Khải kỹ càng, Tần Xuyên đeo mặt nạ lên, rồi nhảy xuống khỏi cành cây.

-Anh là ai?

Thấy một người đeo mặt nạ xuất hiện, thế mà với tu vi của mình, cũng không phát hiện được, Tần Khải giật mình, ném khối đá lớn sang bên cạnh, tảng đá rơi xuống, khiến mặt đất rung chuyển như động đất.

-Đừng hoảng sợ, tôi không có ác ý. Chỉ là tôi thấy cậu cứ cầm đầu luyện như một con lừa, cho nên muốn chỉ điểm cho cậu một chút.

Tần Xuyên nói, cố làm cho giọng nói của mình trầm xuống.

-Hừ! Lũ trộm cắp các người, ngay cả mặt cũng không để lộ, dựa vào cái gì mà đòi chỉ điểm ai? Xem chiêu!

Tần Khải mạnh mẽ lao tới, vung đôi nắm đấm to lớn, mang theo Trường Sinh chân khí cuộn cuộn, đó là chiêu “Kim Ngưu nội đĩnh” (Trâu vàng nổi giận), tấn công Tần Xuyên.

Tần Xuyên thờ dài, tiểu tử này tính cách quá nóng nảy, liền ung dung né người tránh thoát.

-Long Hành Hồ Phác! (Rồng chụp hổ vồ)

Tần Khải xoay người, mặc dù thân thể to lớn, nhưng cũng rất nhanh nhẹn, liền tiếp tục đánh về phía Tần Xuyên một loạt liên hoàn quyền.

Vù vù vù! Tiếng xé gió liên tục vang lên bên tai Tần Xuyên.

Nhưng lần nào cũng vậy, Tần Xuyên đều có thể đoán trước được phương hướng đòn đánh của y, luôn kịp tránh khỏi.

-Đồ chết nhất! Chỉ biết chạy trốn thôi sao?

Tần Khải cảm thấy thân pháp của đối thủ rất kỳ lạ, dường như tu vi cũng không kém mình, cho nên hết sức tập trung chú ý.

Tần Xuyên thăm dò một lát, liền tăng tốc lướt tới một bước, một chân khống chế gót chân Tần Khải, đồng thời tay phải trượt tới trước cổ tay y, tay trái ấn trước ngực y, chân bước tay vung phối hợp nhịp nhàng.

Tần Khải hoàn toàn không phát hiện được thời điểm ra chiêu của Tần Xuyên,

đến lúc phát hiện ra thì đã muộn, trọng tâm đã không giữ được nữa!

Tần Xuyên vận người hất Tần Khải ngã xuống đánh “huych” một cái, rồi rơi xuống một hố đất nhỏ.

-Chiêu “Tòa Bộ Biệt Xuất” này coi như là quà gặp mặt tặng cho cậu!

Tần Xuyên nhẹ nhàng phủi phủi bụi đất trên người.

Tần Khải thở hổn hển dưới hố, ánh mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ và không cam lòng, lúng ta lúng túng nói:

-Anh...rất cuộc anh là ai?

Tần Xuyên không trả lời, chột lướit tới phía trước cách đó không xa, nhặt lấy một hòn đá.

-Tôi có một đề nghị, có nghe hay không là tùy cậu.

-Đề nghị gì?

Tần Khải leo khỏi hố, tuy y nóng nảy, nhưng không phải là kẻ ngu xuẩn, biết đánh không lại, cũng không tiếp tục đánh nữa.

Tần Xuyên ném tảng đá trong tay lên, rồi vận ra một luồng chân khí, như một bàn tay vô hình, luồng chân khí đó giữ tảng đá lơ lửng giữa không trung.

Cách bàn tay Tần Xuyên hơn mười phân, tảng đá lắc lư nhẹ nhẹ, nhưng không rơi xuống.

-Nếu như cậu có thể làm được như tôi, thì sẽ hữu dụng hơn nhiều so với việc cậu nâng lên hạ xuống một tảng đá nghìn cân. Đến lúc đó, cậu sẽ rõ vì sao lúc tôi ra chiêu, cậu luôn phát hiện quá muộn.

Tần Xuyên nói.

Tần Khải nhíu mày:

-Chuyện đó thì có khó gì?

Y cũng nhặt một tảng đá trên mặt đất, ném ra phía trước, định dùng chân khí đỡ nó, nhưng tảng đá lập tức rơi xuống dưới.

Y thử lại lần nữa, tảng đá lại bị chân khí chấn vỡ nát!

Tần Khải xấu hổ đỏ mặt, mới biết chuyện đó không phải dễ làm...

-Anh muốn tôi luyện tập lực khống chế khí tức?

Tần Khải ngẩng lên định hỏi cho rõ, nhưng chợt phát hiện, người đeo mặt đã biến mất!

-Quá cao siêu! Ngay cả một chút tiếng gió thổi cũng không có, rốt cuộc hẳn ta là ai?

Tần Khải thầm kinh hãi, mơ hồ nghĩ, mình vừa gặp được một tuyệt thế cao nhân.

Rồi chợt nở một nụ cười phấn khởi, y vỗ vỗ hông, đi tìm những hòn đá nhỏ, định tìm một đồng đá lớn để khổ luyện.

...

Khi Tần Xuyên trở lại khu phục vụ, Lục Tích Nhan đã mua một cây kem ống, đang vừa ăn vừa bấm điện thoại.

-Sao không mua cho anh với?

Tần Xuyên hỏi.

-Ai biết lúc nào thì anh quay lại?

Lục Tích Nhan lờm hẩn, những vẫn đi mua cho hẩn một cây.

Hai người trở lại Đông Hoa, trên đường đi Lục Tích Nhan cũng không hỏi Tân Xuyên đã đi đâu, chỉ mân mê chiếc mặt nạ kia, cảm thấy rất thú vị.

-Tiểu Nhan Nhan, bọn họ cấp cho chúng ta bao nhiêu vốn khởi nghiệp?

Tân Xuyên lái xe, thuận miệng hỏi.

Lục Tích Nhan cười cười:

-Một trăm ngàn!

Tân Xuyên nghe xong, không kìm được, cũng mỉm cười:

-Đúng là đứng nhất từ dưới lên...Còn không đủ trả một năm tiền thuê một cửa hàng ở Đông Hoa...

-Dù sao họ cho chúng ta tham gia là được rồi, cũng không cần họ cấp vốn, tôi vẫn tin tưởng ở kế hoạch của mình.

Lục Tích Nhan tự tin nói.

Tân Xuyên gật đầu:

-Mấy hôm nữa mình thành lập công ty đi, dù sao việc chuẩn bị và điều tra thị trường đã làm xong.

-Anh định đổi nơi ở mới tốt hơn cho em và Tiểu Nhu, mua xe cho hai người, dù sao sắp làm bà chủ rồi, không thể dùng taxi đi làm.

-Không cần đâu, chỗ ở hiện nay của bọn tôi cũng rất tốt mà.

Lục Tích Nhan vội lắc đầu.

-Tốt cái gì chứ? Khi chú Đông Cường xuất viện, chẳng lẽ để chú ở chung với

hai người các cô? Hơn nữa, hiện giờ anh có tiền rồi, mặc kệ em có muốn hay không, anh vẫn cứ mua cho em!

Tần Xuyên kiên quyết.

Lục Tích Nhan mấp máy môi, nhưng biết nó gì cũng không khuyên được hẳn, đành im lặng chấp nhận lòng tốt của hẳn.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Tần Xuyên reo lên.

Tần Xuyên cầm lên nhìn, đó là cô em vợ Liễu Tiên Tiên gọi tới

-Anh rể, anh rể!

Trong điện thoại vang lên tiếng gọi hồn nhiên quen thuộc.

Đã lâu không gặp cô bé, Tần Xuyên cũng hơi nhớ:

-Sao vậy em?

-Anh là đồ vô lương tâm! Đi nước ngoài chơi mà không dẫn em theo thì đã đành, về nước cũng không gọi điện, em chỉ có một mình ở thủ đô, anh cũng không tới chơi với em!

Liễu Tiên Tiên oán trách nói.

Tần Xuyên xấu hổ cười:

-Không bao lâu nữa tới Tết Trung Thu rồi, anh và chị em sẽ đi đón em, ráng đợi vài ngày nữa đi.

-Anh rể...có phải anh và chị cãi nhau không?

Liễu Tiên Tiên chột hỏi.

Tần Xuyên ngạc nhiên:

-Sao em lại hỏi như vậy?

-Ngày hôm qua em gọi điện thoại cho chị, hỏi chừng nào anh về, chị nói chị bận nhiều việc lắm không hơi đâu mà đi lo chuyện của anh.

Trong đầu Tần Xuyên hiện lên khuôn mặt lạnh lùng của Liễu Hàn Yên, cô nàng này cũng thật là, đi nói những điều như vậy với em gái, chẳng phải là làm Liễu Tiên Tiên lo lắng sao?

-Anh chị không sao đâu, chị em hay cáu kỉnh vậy thôi, vài ngày nữa tới thủ đô, em sẽ thấy ngay mà!

Quanh co một hồi, rốt cuộc cũng khiến cô em vợ bớt buồn, Tần Xuyên thở ra, cười khẽ.

Nhớ lại, mình đi nước ngoài nhiều ngày như vậy, rồi trở về cho tới bây giờ, Liễu Hàn Yên cũng không hề liên lạc, thật sự là hoàn toàn không biết mình đã về.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 349: Bữa Cơm Tối Dưới Ánh Nến

Đêm đó, khi trở lại khu nhà cao cấp của Bích Hải Sơn Trang, Tần Xuyên vẫn không thấy Liễu Hàn Yên về.

Dường như từ ngày chia tay ở bệnh viện, cô cũng không quay về nhà.

Luyện công và tắm rửa xong, Tần Xuyên ra ngồi trước sân thượng, nhìn mặt biển mênh mông phía xa xa, suy nghĩ ngây người.

Hay là...mình chủ động một chút? Mặc dù luôn bị dội nước lạnh vào mặt, nhưng mình là đàn ông, độ lượng một chút vẫn hơn.

Huống hồ, mình cũng hơi nhớ cô ấy.

Nghĩ vậy, Tần Xuyên cầm lấy điện thoại di động, gọi cho Liễu Hàn Yên.

Qua một hồi lâu, Liễu Hàn Yên mới nhận cuộc gọi, lập tức đi thẳng vào vấn đề:

-Có việc gì vậy?

Tần Xuyên nghe giọng nói lạnh như băng của cô, cầm lòng không đậu, hỏi:

-Bà xã, em bận lắm sao?

-Không có việc gì thì tôi cúp đây.

-Ấy ấy! Đừng vội! Anh muốn hỏi một chút, khi nào em về nhà? Chúng ta cùng ăn cơm nói chuyện, nhớ em quá!

Tần Xuyên cười nói.

Ở đầu bên kia, Liễu Hàn Yên yên lặng một lúc rồi thản nhiên nói:

-Bốn ngày nữa.

-Được được, buổi tối bốn ngày sau, anh sẽ ở nhà nấu cơm, hai vợ chồng mình sum họp.

-Ừ.

Liễu Hàn Yên đáp.

-Hi hi...bà xã, dạo này anh ra nước ngoài buôn bán lời được một số tiền, em muốn quà gì, anh mua?

Tần Xuyên chưa nói xong, Liễu Hàn Yên đã cúp điện thoại.

Tần Xuyên bất đắc dĩ bĩu môi, biết trước là sẽ như vậy mà, cũng may là hăn cũng đã quen rồi.

Bốn ngày kế tiếp, hăn vô cùng bận rộn.

Việc khởi nghiệp chính thức bắt đầu, Tần Xuyên còn nhận được điện thoại của Tần Minh gọi tới, chất vấn hăn rốt cuộc suy nghĩ cái gì, đang yên đang lành, không chịu đi học MBA (MBA: viết tắt của Master of Business Administration – Thạc sĩ chuyên ngành Quản trị Kinh doanh), lại muốn đi bán bánh nướng, bộ điên rồi sao?

Tần Xuyên bảo ông lão đừng hỏi nhiều, hăn tự có dự định của mình, Tần Minh tức giận đến mức cả buổi không nói nên lời.

Rõ ràng là, các bậc trưởng bối của Tần gia lại một lần nữa thất vọng đối với Tần Xuyên, nghĩ là hăn làm chuyện quá hồ đồ.

Tần Xuyên cũng không có thời gian quan tâm họ nghĩ như thế nào, dù sao thì cuối cùng họ cũng sẽ hiểu ra thôi.

Trong mấy ngày này, Lục Tích Nhan gấp rút liên lạc với phía Bạch Dạ, nhận được tài chính từ công ty đầu tư do Bạch Dạ thành lập, cứ thế này xem như đã có một khoản đầu tư đáng kể.

Sau đó, dựa vào tin tức thu thập được, Lục Tích Nhan mua ba công ty thực phẩm ở thành phố Đông Hoa, sát nhập thành công ty thực phẩm SB, là viết tắt của hai chữ “Shao-bing” (Bánh nướng), mặc dù nghe rất ngớ ngẩn, nhưng rất dễ nhớ.

Đây là do Tần Xuyên khăng khăng đặt tên này, mặc kệ hai cô gái khuyên thế nào cũng không lay chuyển, cho nên rốt cuộc hai cô cũng đành phải chấp nhận.

Tần Xuyên lại dẫn Diệp Tiểu Nhu đi cùng, xem mấy nhà có vị trí và đường giao thông thuận tiện ở Đông Hoa.

Cuối cùng, Tần Xuyên bỏ ra mười lăm triệu mua hai tòa nhà của Đông Ly Hoa Viên, cho Lục Tích Nhan và Diệp Tiểu Nhu mỗi người một tòa.

Ngoài ra, hẳn lại bỏ ra sáu triệu, mua cho mỗi người một chiếc Mercedes Benz SL63, khiến Diệp Tiểu Nhu cuống cuống lo đi học lái xe, cô còn chưa có bằng lái.

Chủ nhật, Tần Xuyên, Lục Tích Nhan và Diệp Tiểu Nhu cùng tới cửa hàng chính treo biển “Ăn Bánh Nướng”, các công nhân trong tiệm đang hoàn tất những bước trang hoàng cuối cùng, chuẩn bị chính thức khai trương trong tháng.

Do trước đó, hệ thống cửa hàng bán quà vật đã được đưa vào hoạt động, cho nên số lượng công việc còn lại cũng không nhiều, chỉ cần sơn sửa lại, thay biển quảng cáo và một số dụng cụ là xong.

-Dự tính trong vòng hai tháng, cả thành phố Đông Hoa sẽ có mười hai cửa

tiệm “Ăn Bánh Nướng” được khai trương, ngoại trừ cửa tiệm chính này có quy mô hơi lớn, có thể chứa bốn mươi mấy khách hàng dùng cơm cùng lúc, những tiệm khác chỉ chứa được hai mươi người.

Lục Tích Nhan nói.

Tần Xuyên gật đầu, hỏi Diệp Tiểu Nhu:

-Bánh ngọt và món ăn vặt đặc biệt đã chuẩn bị xong chưa?

Diệp Tiểu Nhu cười:

-Đã thử nghiệm nhiều lần rồi, những loại bánh mất quá nhiều thời gian thực hiện, không để được lâu, đều loại bỏ, còn lại là những loại bánh có thể làm nhanh và bán chạy, chủ yếu là bánh nướng nấm và rau, được chia làm bốn loại mùi vị khác nhau, đáp ứng nhu cầu của nhiều người khác nhau.

-Vậy thì tốt rồi, anh tin là công thức bánh do Tiểu Nhu phối chế, tuyệt đối sẽ không làm khách hàng thất vọng.

Tần Xuyên nói.

Lục Tích Nhan nói:

-Chúng tôi đã nghiên cứu thị trường, loại nào mà khách hàng có nhu cầu thì mới làm. Vấn đề còn lại là quảng cáo như thế nào, anh có nghĩ ra biện pháp đặc biệt gì không?

Tần Xuyên chớp chớp mắt:

-Phải làm một quảng cáo, phát trên đài truyền hình và Internet, cũng không cần nhiều đài truyền hình, một mình đài truyền hình Giang Tỉnh là được rồi.

-Phát quảng cáo trên ti vi? Như vậy cần phải mời minh tinh? Như vậy chi phí sẽ lớn lắm?

Lục Tích Nhan do dự.

Tần Xuyên cười, nhìn Diệp Tiểu Nhu bĩu môi:

-Anh đã sớm chuẩn bị kế hoạch quảng cáo rồi, cũng không cần mời diễn viên ngôi sao, chỉ cần Tiểu Nhu của chúng ta diễn một chút là được!

-Bảo em đi đóng quảng cáo?

Diệp Tiểu Nhu vừa nghe đã sững sốt, rồi lắc đầu lia lịa như cái trống bỏi:

-Cái này làm sao làm được! Em...em rất sợ quay phim!

Tần Xuyên cười một cách thần bí:

-Yên tâm đi! Tiểu Nhu này, quảng cáo này không cần em nói, không cần em biểu diễn, rất đơn giản, chắc chắn em sẽ làm được.

Lục Tích Nhan và Diệp Tiểu Nhu nhìn nhau, đều không hiểu rốt cuộc hẳn tính làm cái gì.

Suốt buổi chiều, Tần Xuyên giải thích kế hoạch quảng cáo cho hai cô gái nghe, nghe xong, cả Lục Tích Nhan và Diệp Tiểu Nhu đều dở khóc dở cười.

-Chị Lục, như vậy có được không đây? Cho tới bây giờ, em chưa từng thấy loại quảng cáo nào như vậy cả...

Diệp Tiểu Nhu thấp thỏm không yên.

Lục Tích Nhan xoa xoa trán, suy nghĩ rồi nói:

-Chị cũng không biết nữa, nhưng nếu chúng ta muốn có được hiệu quả trong thời gian ngắn nhất, hình thức quảng cáo chưa ai sử dụng này, có thể có tác dụng...

Thấy trao đổi đã khá rõ ràng, Tần Xuyên liền đứng dậy:

-Nhan Nhan, em và Tiểu Nhu chọn công ty quảng cáo, tìm một đạo diễn đáng tin cậy, về mặt này có lẽ Kim Tiểu Khai có người quen, đến lúc đó sẽ liên hệ với đài truyền hình. Anh đi trước đây.

Diệp Tiểu Nhu hỏi:

-Anh Tần Xuyên, hôm nay anh không ăn cơm cùng bọn em sao?

Tần Xuyên lúng túng gãi gãi đầu:

-Tối nay...Hàn Yên về, hiếm khi có dịp, bọn anh hẹn cùng ăn cơm tối...

Vừa nghe nói Liễu Hàn Yên về nhà, Diệp Tiểu Nhu liền “ồ” lên, ngọt ngào cười nói:

-Vậy anh mau về nhà đi.

Lục Tích Nhan cũng phát phát tay, tỏ vẻ đã hiểu, nói thật lòng, đối với quan hệ vợ chồng kỳ lạ giữa Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên, hai cô đều thấy rất khó hiểu, chỉ là không tiện hỏi nhiều.

Tần Xuyên chạy tới siêu thị mua một ít rau và hoa quả tươi, hẳn nhớ là Liễu Hàn Yên không thích ăn thịt cá cho lắm, cho nên mới chọn thức ăn chay.

Về tới nhà, hẳn bắt đầu giờ tài nghệ nấu ăn như lúc còn ở Thanh Liên môn ra, làm một bàn đầy thức ăn.

Đốt nến lên, mở nhạc, khui một chai rượu vang, Tần Xuyên cầm tạp dề sốt ruột nhìn ra cửa sổ với vẻ nghi hoặc.

Cũng không còn sớm nữa, Liễu Hàn Yên là người rất đúng giờ, cô đã nói về ăn cơm, lẽ ra giờ này đã về mới đúng.

Có thể là bị kẹt xe? Tần Xuyên nghĩ vậy, cho nên ngồi dưới ánh nến mờ tỏ, đợi nửa tiếng đồng hồ.

Thức ăn đã nguội lạnh, vẫn không thấy bóng dáng của cô.

Tần Xuyên cầm điện thoại lên, bấm số, nhưng không gọi được.

Hắn gọi liên tục mấy cuộc, nhưng điện thoại đều không thể kết nối.

Nếu đang trên đường về nhà, không thể xảy ra tình huống như thế này, vậy rốt cuộc cô đang ở đâu?

Tần Xuyên nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nghĩ không ra, bèn không chờ nữa, quyết định lái xe tới quân khu Giang Nam.

Xe phóng nhanh trên đường, dọc đường hắn lại gọi vài cuộc, nhưng vẫn không được.

Khi tới bên ngoài trụ sở quân khu, xe của Tần Xuyên bị hai người lính chặn lại.

-Tiên sinh, xin đưa ra giấy chứng nhận liên quan.

Người lính nghiêm nghị nói.

-Tôi tới tìm Liễu thiếu tướng của các anh, cô ấy có ở đây không?

Tần Xuyên hỏi.

Hai người lính đều lộ vẻ kinh ngạc, nhìn kỹ Tần Xuyên, cuối cùng cũng nhận ra hắn.

-Ngài là Tần tiên sinh, chồng của Liễu thiếu tướng?

Hai binh sĩ nghi hoặc hỏi lại:

-Ngài thật sự không biết Liễu thiếu tướng ở đâu?

Tần Xuyên sốt ruột:

-Hỏi vợ vẫn! Cô ấy nói với tôi là đêm nay sẽ về nhà, tôi đến giờ này vẫn không thấy, mới đến đây tìm, chẳng lẽ cô ấy không ở trong quân khu?

Hai bisi nghe vậy, mặt mày đều ngượng ngịu, ánh mắt phức tạp nhìn nhau ra hiệu, không ai chịu mở miệng trả lời.

Trong khoảng khắc, trái tim Tần Xuyên thắt lại:

-Có phải vợ tôi xảy ra chuyện gì rồi không?

Tần Xuyên không ngốc, nhớ tới lời của Liễu Tiên Tiên nói chị cô ấy bận nhiều việc, thái độ cáu kỉnh, hẳn càng lo lắng, chuyện không bình thường rồi...

Không hiểu sao Liễu Hàn Yên có thái độ nóng nảy đối với cô em gái mà cô luôn yêu quý, cho dù là do áp lực công việc quá lớn, vợ chồng có mâu thuẫn, cô cũng sẽ không nói như vậy để em gái phải lo lắng.

Liễu Hàn Yên nói với Liễu Tiên Tiên bằng thái độ như vậy, chắc chắn là do có tình huống đặc thù!

-Tần tiên sinh, ngài trở về đi, Liễu thiếu tướng không có ở trong đó, nếu cô ấy đã không nói với ngài, chúng tôi phải tuân thủ kỷ luật, sẽ giữ bí mật đối với ngài.

Một binh sĩ áy náy nói.

Tần Xuyên không thèm nói dông dài nữa, liền xuống xe, rảo bước đi vào bên trong.

-Ài! Tần tiên sinh không vào được!

Hai binh sĩ bước tới định giữ Tần Xuyên lại, nhưng chưa kịp tới gần, đã bị hấn một tay tóm lấy một người, như tóm hai con búp bê, rồi thuận tay ném đi, hai người liền văng xa ba bốn thước!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 350: Nhịn Mày Lâu Rồi

Hai binh sĩ bị ném ngã xuống đất đều giận người, chẳng phải người ta nói Tần Xuyên là “phế vật” sao? Sao sức lực hăn lại mạnh mẽ như vậy? Hơn nữa, hình như hăn còn luyện cổ võ!?

Hai người lập tức đứng lên, dùng bộ đàm báo cáo có người xông vào.

Vẻ mặt điềm tĩnh, Tần Xuyên rảo bước về phía bộ chỉ huy, phía trước là một đám binh sĩ cầm súng.

-Đứng lại! Bước tới nữa là chúng tôi nổ súng!

Một sĩ quan trong đội tuần tra hô to.

Tần Xuyên bất chấp, tốc độ không giảm mà còn tăng thêm, hoàn toàn không coi mừaì họng súng đen ngòm kia vào đâu.

-Mẹ kiếp! Tự tiện xông vào quân khu, tội đáng chết! Nổ súng!

Trong nháy mắt, đạn vãi ra như châu chấu, dày đặc bay về phía Tần Xuyên.

-Đoàng, đoàng, đoàng!

Trong ánh lửa chớp nháy liên tục, khói thuốc súng tràn ngập, thân hình Tần Xuyên như một cái bóng, trong chớp mắt đã phá tan vòng vây.

Mười mấy binh sĩ trợn mắt há mồm nhìn vỏ đạn rơi đầy, tất cả đều choáng váng, chẳng lẽ họ bắn không trúng phát nào!?

Tần Xuyên vọt tới phòng làm việc của Liễu Hàn Yên, đẩy cửa ra, thấy bên

trong không một bóng người.

Hắn quay đầu lại, chạy tới thao trường rộng lớn, lúc này đã có hàng trăm binh sĩ và sĩ quan tiếp cận, tiến hành bao vây hắn lại.

Buổi tối trên thao trường, trong phút chốc binh lính các binh chủng đã tụ tập, súng vác vai, đạn lên nòng, vẻ mặt nghiêm nghị và khẩn trương.

Dưới ánh sáng trắng lóa của mấy chiếc đèn pha, Tần Xuyên một thân một mình đứng giữa sân, đối mặt với ánh mắt khác lạ của mọi người.

-Vợ của tôi ở đâu?

Tần Xuyên bất chấp ánh mắt mọi người nhìn mình như kẻ thù, hét to.

Trong đám binh lính có người nhận ra Tần Xuyên, liền nói cho nhau, rồi đều hạ súng xuống.

-Hóa ra là Tần tiên sinh, chồng của Liễu thiếu tướng.

Một viên thượng tá thở ra, nói:

-Tần tiên sinh, nể ngài là người thân của Liễu thiếu tướng, chuyện đêm nay coi như chúng tôi không thấy.

-Ngài mau trở về đi, chúng tôi hiểu sự lo lắng của ngài, mỗi chiến sĩ trong quân doanh chúng tôi cũng hết sức bất an, nhưng việc này không gấp được, phải cân nhắc tất cả các mặt.

Tần Xuyên càng nghi hoặc:

-Ý anh là sao? Lo lắng cái gì? Rốt cuộc vợ tôi đã xảy ra chuyện gì?!

Giữa lúc cả đám không biết nên giải thích như thế nào, chợt có hô lên:

-Cơ tướng quân tới!

Một đám binh sĩ tránh ra, tạo thành một con đường, cúi chào một cách tôn kính, mấy sĩ quan cấp tá cũng đứng nghiêm.

Đối với “Vô Song công tử”, người từng đứng đầu đại hội Chân Long, mới hai mươi tuổi đã giành được danh hiệu đệ nhất thiên tài của Hoa Hạ, các quân nhân đều rất sùng bái.

Mặc quân phục, đội nón lính, vẻ mặt uy nghiêm, Cơ Vô Song dẫn theo vài tướng lĩnh thân cận dưới quyền, đi tới giữa sân.

Y nhìn Tần Xuyên bằng ánh mắt kiêu căng, giọng điệu đầy chính nghĩa, nói:

-Tần Xuyên, ở đây không phải nơi anh có thể làm càn, đừng tưởng rằng mình là trưởng tôn của Tần gia, là có thể có đặc quyền! Đối với tôi, dù là vua cũng phải chịu tội như dân thường! Huống chi anh chỉ là một thằng khố rách áo ôm!

-Sao anh lại ở chỗ này? Không phải đã được điều động tới quân khu Tây Nam rồi sao?

Tần Xuyên nhú mày, nhận thấy tình huống càng lúc càng không ổn.

Cơ Vô Song nheo mắt:

-Đây là quân lệnh, tôi là quân nhân, quân lệnh như núi. Lúc này, ở đây do tôi định đoạt, về phần lý do, không cần cho anh biết!

-Vậy tôi hỏi anh, vợ của tôi ở đâu?!

Tần Xuyên đã hết nhẫn nại nữa.

Cơ Vô Song hừ lạnh:

-Hàn Yên ở đâu, là bí mật quân sự, anh không có tư cách biết điều đó!

Tần Xuyên nắm chặt tay thành quả đấm, nghiến răng nói:

-Cơ Vô Song, nhân lúc tôi còn nhẫn nhịn được, không muốn đánh anh một trận, tôi khuyên anh tốt nhất là trả lời câu hỏi của tôi!

Hắn vừa nói ra, mọi người không khỏi nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ lạ.

Chẳng lẽ do tìm không được vợ mình, người thanh niên này điên mất rồi?

Hắn chỉ là một thiếu gia vứt đi của Tần gia, chẳng qua là nhờ có một người vợ lợi hại, mọi người mới kính trọng hắn mà gọi là “Tần tiên sinh”, nếu không có Liễu Hàn Yên, hắn chẳng là cái thá gì cả!

Hiện giờ, hắn lại muốn đánh Cơ Vô Song? Đây chẳng những là lấy trứng chọi đá, mà là ngu xuẩn tự tìm đường chết!

-Ha ha ha!

Cơ Vô Song ngửa đầu cười to:

-Tần Xuyên, tôi không nghe lầm chứ? Anh muốn đánh tôi một trận? Ở quân khu này, ở trước mặt cấp dưới của tôi, anh nói muốn đánh tôi? Khó lắm đó! Sau khi trở về Tần gia, học được chút võ nghệ, nên muốn so chiêu với tôi sao?

Đám tướng lĩnh phía sau Cơ Vô Song đều cười ồ lên.

-Cơ tướng quân, có lẽ hắn điên mất rồi, ngài nói với hắn làm quái gì, đuổi đi là được!

-Đúng đó, gọi người tống hắn ra ngoài là xong, chấp nhận làm gì với loại người không hiểu chuyện ấy chứ!

Cơ Vô Song xua xua tay, than thở:

-Trên danh nghĩa, hắn là chồng của Hàn Yên, chẳng qua là tôi nể mặt Hàn Yên, mọi người đừng nên quá lời.

Nói xong, Cơ Vô Song vẫy tay gọi một thượng tá:

-Sai người đưa hãn ra ngoài, hiện giờ chúng ta không có thời gian tiếp hãn, vừa rồi ai để hãn vào, đều bị phạt!

Viên thượng tá gật đầu, lập tức dẫn hai người lính đi tới, định đưa Tần Xuyên đi.

Nhưng, lúc này khuôn mặt trở nên hết sức lạnh lùng, Tần Xuyên đi về phía Cơ Vô Song.

-Tần tiên sinh, nhân lúc chúng tôi còn nói lý lẽ, mau rời khỏi đây đi!

Một viên thượng tá trình độ hậu thiên, đưa tay chụp vào vai Tần Xuyên.

Nhưng, Tần Xuyên đã lắc vai, khiến tay viên thượng tá bị chấn động, cổ tay tê dại, liền lùi lại!

Một luồng kinh phong từ cơ thể Tần Xuyên truyền đi, hai binh sĩ định túm lấy hãn, đều bị văng ra, ngã xuống đất.

Chỉ trong phút chốc, trong mắt Tần Xuyên đã dâng đầy một màn khí màu đen, so với mấy tháng trước, năng lượng màu đen trong người hãn càng ngày càng dung hợp, lộ rõ uy lực, khí tức càng bạo ngược, uy mãnh, giống như bóng một con thú khổng lồ bao phủ cả thao trường!

Dường như chỉ trong thoáng chốc, Tần Xuyên đã thay đổi thành một người khác, mọi người thấy như vậy, đều lúng túng không nói nên lời.

-Hay quá! Khí thế thật mạnh mẽ!

Một người lính run rẩy, nói ra điều mà phần lớn mọi người đều nghĩ.

Cơ Vô Song cũng biến sắc, thân hình bất giác căng thẳng, nhìn Tần Xuyên dường như vô cùng xa lạ trước mắt, sững sờ không nói nên lời.

-Tôi hỏi anh, vợ tôi ở đâu, anh đừng nên rườm lời với tôi! Ông đây nhịn mà lâu rồi, đáng tiếc là mà không biết quý trọng điều đó...

Tần Xuyên đi tới trước mặt Cơ Vô Song, cách không tới hai thước.

Cơ Vô Song cảm thấy một khí thế mạnh mẽ như biếm găm, khiến theo bản năng cảm nhận được nguy cơ, liền lui về phía sau một bước.

Cảnh tượng này lọt vào mắt không ít người ở đây, tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc!

Vô Song công tử, Cơ Vô Song tướng quân, lại bị khí thế của một thiếu gia vô dụng của Tần gia áp đảo đến nỗi phải lùi lại?

Cơ Vô Song cũng biết vừa rồi mình để lộ sự khiếp sợ, nghĩ tới mình lại bị một tên “phế vật” như vậy hù dọa, khuôn mặt y lập tức đỏ gay!

Y đã dò xét kỹ, phát hiện Tần Xuyên không có tu vi chân khí gì cả, có lẽ mình nhạy cảm quá!

Một tên phế vật không có chân khí, việc gì mình phải sợ?

-Tần Xuyên, vì Hàn Yên, tôi mới cho anh mặt mũi, nếu anh không biết xấu hổ, thì đừng trách tôi hạ thủ vô tình!

Cơ Vô Song không do dự nữa, để lấy lại thể diện, liền bước tới dùng Long Trảo Cầm Nã Thủ chụp vào vai Tần Xuyên.

Khoe miệng Tần Xuyên hiện lên nụ cười nhạt đầy khinh thường, cánh tay trái khẽ nâng lên, khí thế như sét đánh, bàn tay trái thành trảo tấn công lại Cơ Vô Song!

Tất cả mọi người không kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra, cổ tay Cơ Vô Song đã bị Tần Xuyên khống chế!

-Tốc độ chậm chạp như thế, ngay cả sức mạnh cũng không đủ, thực sự là bôi nhọ uy danh của Long Trảo Thủ rồi!

Vẻ mặt không chút thay đổi, Tần Xuyên hờ hững bình phẩm.

Mấy trăm binh lính đứng chung quanh đều hít vào một hơi không khí lạnh, không thể tin ở mắt mình.

Long Trảo Thủ là tuyệt kỹ mà Cơ Vô Song khổ luyện từ nhỏ, thanh niên cùng thời không ai có thể bì kịp, trước kia cũng là nhờ vào tuyệt học này mà y thể hiện uy phong ở đại hội Chân Long.

Nhưng hiện giờ, mới ra một chiêu đã bị Tần Xuyên phá giải rồi!?

Cơ Vô Song ghen hống nhìn Tần Xuyên trân trối, từ khi ra đời, y luôn được xưng tụng là đệ nhất thiên tài, làm sao có thể chịu được sự thất bại nhục nhã này?

-Bổn tướng quân đã nhường nhịn, mi còn không biết điều, vậy đừng trách ta ra tay quá nặng!

Cả người Cơ Vô Song đột ngột xuất ra một tầng Chiến Long chân khí màu bạc cuồn cuộn, có lẽ đã đạt tới mức cao nhất của sơ cấp tiên thiên, giống như một con rồng bạc uốn quanh người y!

-Cơ tướng quân không nên dùng chân khí! Chân khí của ngài quá mạnh mẽ, coi chừng sẽ giết chết hẳn!

Vài tướng lĩnh phía sau kêu lên, sợ Tần Xuyên bị giết chết, sẽ đắc tội với Tần gia, lợi bất cập hại.

Nhưng trong mắt Cơ Vô Song hiện lên vẻ độc ác, y luôn muốn tìm cơ hội giết chết Tần Xuyên, dù sao đây là tên đã cướp đi người mà y thầm yêu.

Hôm nay Tần Xuyên chủ động khiêu chiến, y đã thầm quyết định, không làm

thì thôi, đã làm là một chiêu lấy mạng, mới thỏa nỗi hận trong lòng!

-Chiến Long Trảo!

Cơ Vô Song chợt quát lên, luồng Chiên Long chân khí trên tay như pháo sáng, lóe ra luồng sáng chói mắt, chân khí phát ra sức chấn động mãnh liệt, muốn chấn gãy tay Tần Xuyên, đồng thời một trảo bóp nát cổ hắn!

Trong khoảnh khắc mọi người đều cho rằng Tần Xuyên chắc chắn phải chết, chợt nghe một tiếng vang lạnh lói.

-Chát!

Cánh tay trái của Tần Xuyên hiện ra một luồng sáng màu lam, sau khi hết Chiến Long Trảo của Cơ Vô Song văng ra, hắn liền trở tay đánh một bạt tai trên khuôn mặt đẹp trai của Cơ Vô Song!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 351: Phế Vật Và Thiên Tài

Chân khí Tiên Thiên cao cấp đấu với chân khí Tiên Thiên sơ cấp, lần này Tần Xuyên chưa đánh nát tay Cơ Vô Song đã là nhẹ nhàng lắm rồi.

Cho dù vậy, Cơ Vô Song vẫn bị đập cho thất điên bát đảo, mắt hoa mày váng ngã nhào xuống đất!

Mấy trăm tướng sĩ nhìn thấy thế cũng đờ người như phỗng, không dám tin vào mắt mình.

- Có phải tôi hoa mắt rồi không? Cơ tướng quân bị đánh bại rồi?

- Anh không nhầm đâu... hơn nữa tướng quân còn bị tát cho một cái ngã lăn ra đất... - Ai nấy đều rì rào bàn tán.

Tất cả nhìn Tần Xuyên vẻ kinh dị.

Tần Xuyên cũng không ngán gì ánh mắt của bọn họ, hãnh chỉ làm việc hãnh cảm thấy nên làm.

Không nhịn được nữa rồi, cũng không cần nhịn nữa rồi, ngay cả vợ cũng chẳng tìm thấy đâu, có làm lộ thực lực của mình cũng chẳng sao!

- Hỏi anh một lần cuối, vợ tôi ở đâu... - Tần Xuyên gằn giọng hỏi.

Cơ Vô Song bò dậy, nhổ ra một ngụm máu, trừng mắt hung hãn nhìn Tần Xuyên như sói đói nhìn mồi.

- Đừng quá tự tin, ban nãy ta quá chủ quan, không ngờ anh cũng có tí bản

lĩnh... Khinh thường Long Trảo Thủ của bản tướng quân, anh sẽ phải hối hận!

Cơ Vô Song lại triệu tập chân khí Chiến Long, lần thứ hai lao đến tấn công Tần Xuyên!

- Chiến Long Thám Vân!

Long Trảo của Cơ Vô Song nhằm thẳng cổ họng Tần Xuyên, đường tấn công bất quy tắc, nhìn như lạc trong tầng mây.

Nhưng lần này Tần Xuyên vẫn chỉ khẽ nghiêng người một cái là đã phá được chiêu của Cơ Vô Song.

Mặt Cơ Vô Song trắng như giấy, mồ hôi túa ra như tắm, run rẩy nhìn xuống bàn tay đang bị Tần Xuyên khóa chặt, không dám tin vào mắt mình nữa.

- Không... không thể nào... Làm sao... anh có thể!?

Cơ Vô Song không hiểu nổi vì sao Tần Xuyên nhìn thì như chẳng có chân khí tu vi gì mà lại có thể phá vỡ chiêu tấn công của mình.

Tần Xuyên thờ dài, ánh mắt sáng lạnh như ánh trăng.

- Đúng là không chết không chịu thua đây... Đã thế tôi sẽ cho anh sáng mắt ra một tí xem uy lực thật sự của Long Trảo Thủ, vua của trảo công, là như thế nào!

Nói rồi Tần Xuyên xoay người, ném Cơ Vô Song đi một quãng bốn năm mét.

- Khí Quán Long Trảo!

Tần Xuyên xuống tấn tọa mã, chân khí cuộn lên đổ vào hai cánh tay rồi kết lại, biến hai bàn tay thành trảo cứng như thép!

- Long Trảo Thủ, Bộ Phong Thức!

Tần Xuyên tấn lên một bước, dáng như mình rồng, mắt như ngọc rồng tay tựa móng rồng, giống như rồng vàng hạ phàm, vô cùng oai phong凛冽!

Long Trảo Thủ của Tần Xuyên và Long Trảo Thủ của Cơ Vô Song thật là một trời một vực!

Nói cách khác, Long Trảo Thủ của Cơ Vô Song nhìn như trăm rắn, Long Trảo Thủ của Tần Xuyên nhìn như Thần Long nơi chín tầng trời!

Hai trảo của Tần Xuyên đánh ra khắp người Cơ Vô Song, xuất ra từng luồng gió lạnh thấu xương, chân khí sắc như dao, vết trảo chẳng chịt.

Cơ Vô Song định đấu lại nhưng mỗi lần đón đánh đều bị Long Trảo của Tần Xuyên khóa chặt đường đi, cuối cùng lại tự mình bị thương nặng!

Phụt!

Cơ Vô Song phun máu tươi, ngực bị đánh cho tóe máu, nội tạng nhộn nhạo đau nhức!

- Bộ Phong Thức này tặng cho anh, vì anh dám loạn gọi tên vợ tôi!

Tần Xuyên dứt lời, không hề dừng lại, tấn mạnh xuống một lần nữa, giữ thế của hai trảo.

- Phủ Cầm Thức!

Long Trảo của Tần Xuyên nhìn như đang gảy đàn, chao lượn tung bay, sóng âm tỏa ra từng đợt, đánh cho toàn thân Cơ Vô Song tóe máu!

- Chiêu này là cho anh, không biết trên dưới cao thấp, cuồng vọng tự cao tự đại, tự mình chuốc họa vào thân!

Phủ Cầm Thức kết thúc, Cơ Vô Song đã choáng váng đứng không vững nữa.

Quân trang trên người ý cũng bị xé tơi tả, mặt mũi sưng húp bầm tím bầm xanh, máu mồm máu mũi bê bết, bộ dạng vô cùng thê thảm.

Nhưng Tần Xuyên không hề định ngừng lại, hai cánh tay lại sử dụng, toàn thân nhảy lên không như cuồng long bắt mồi.

- Thấu Cốt Thức!

Thân ảnh Tần Xuyên hóa thành ánh chớp, lóa lên như điện, đánh liên tiếp mấy trảo lên người Cơ Vô Song, rồi hiện ra sau lưng y.

Khi hai tay Tần Xuyên tán chân khí đi, thu hồi Long Trảo Công lại, sau lưng hân vang lên một tiếng “phịch”.

Cơ Vô Song ngã quy xuống đất, máu me bê bết, mắt trợn trắng đau đớn ngã xoài xuống.

Cả sân tập rơi vào im lặng, trừ tiếng gió thổi lao xao trên ngọn cây ra, không còn bất cứ một tiếng động nào khác!

Mấy phút trước mọi người vẫn coi Tần Xuyên là một phế thiếu của thế gia cổ võ, là một phế vật bất tài chỉ biết dựa vào phụ nữ.

Ngược lại, Cơ Vô Song là cao thủ siêu cấp có tương lai huy hoàng nhất, tướng quân cảnh giới Tiên Thiên, thiên tài bậc nhất của Trung Quốc.

Nhưng chỉ sau tích tắc, phế vật Tần Xuyên đối đầu với thiên tài Cơ Vô Song, lại dùng chính Long Trảo Thủ mà Cơ Vô Song “am hiểu” nhất đánh cho Cơ Vô Song không còn đường nào mà đỡ, đại bại ngất lịm!

Tất cả mọi người như rơi vào cõi mộng, thế này là thế nào? Nếu Cơ Vô Song là thiên tài thì Tần Xuyên là gì? Thần tiên? Hay là quái vật!?

Mấy trăm người – kể cả các cấp dưới của Cơ Vô Song – đều nhìn Tần Xuyên, vừa nghi hoặc vừa sợ hãi.

Nhưng Tần Xuyên không hề để ý đến bọn họ mà đi thẳng đến trước mặt Cơ Vô Song.

Đặt một chân lên đầu Cơ Vô Song.

Thiên tài bậc nhất Trung Quốc, tướng quân thứ sáu trong bảy đại tướng quân, công tử Vô Song, bị đè nghiêng dưới gót giày Tần Xuyên!

Không ai dám bước lên ngăn cản vì ai cũng hiểu, không ngăn được!

Không ngăn được người đàn ông này!

Cơ Vô Song toàn thân đau nhức, dần dần tỉnh lại, nhận ra Tần Xuyên đang giẫm lên đầu mình thì vô cùng sợ hãi!

- Không được... không được giết tôi... Tôi là Cơ Vô Song... là người nhà họ Cơ!

Lúc này Cơ Vô Song không để ý đến thể diện nữa, chỉ cầu mạng sống!

Tần Xuyên khẽ chỉnh lại cổ áo, lầm bầm:

- Cũng chẳng biết anh đã nhìn rõ chưa, ban nãy mới là Long Trảo Công đích thực, cổ phách cứng cáp, cương mãnh tuyệt luân, không hề dài dòng lằng nhằng, mỗi chiêu đều là đòn chí mạng...

Nhưng thật ra anh cũng chẳng cần hiểu đâu, vì... anh không bao giờ có cơ hội luyện nữa.

Trong mắt Tần Xuyên hiện lên một tia sát khí, định một cước giẫm nát đầu Cơ Vô Song.

- A!! Đừng!!

Nghĩ đến việc mất đi tất cả những gì mình đang có, lại nghĩ đầu mình sắp

thành cháo nát rồi, Cơ Vô Song khóc òa sợ hãi, trong quần thậm chí còn xuất hiện một bãi chất lỏng hôi thối!

Nhìn thấy công tử Vô Song sợ hãi thành thế này, không ít quân lính đều tỏ ý khinh thường.

Điều căn bản đầu tiên của quân nhân là không sợ sống chết, không ngờ ngay cả điều ấy Cơ Vô Song cũng không làm được.

Tần Xuyên không nghĩ nhiều như thế, giữ tên này lại cũng không hại gì lắm nhưng rất phiền toái.

Nhưng đúng lúc hần định đập xuống thì nghe thấy một tiếng kêu tang thương nhưng đờn dạc...

- Tần Xuyên dừng lại, không được giết người!

Một đoàn sĩ quan cao cấp đang đi tới, đi đầu là một vị tướng dáng người bậc trung, sắc mặt hơi tiêu tụy nhưng đôi mắt lại sáng quắc tinh tường.

Quân sĩ nhận ra người mới đến, ai nấy đều kính cẩn đứng thẳng, hô to:

- Kim tư lệnh!

Tần Xuyên nheo mắt, Kim tư lệnh?

Hần nhớ ra tư lệnh của Quân khu Giang Nam hình như cũng họ Kim, nhưng hình như rất ít người nhắc đến ông ta, ông ta còn là thủ trưởng trực tiếp của Liễu Hàn Yên ở Quân khu Giang Nam.

Lên đến chức tư lệnh, chắc chắn không phải người bình thường.

Nhưng vị Kim tư lệnh này bước chân không chắc chắn, cơ thể suy nhược, không hề giống người xuất thân từ quân nhân.

Khiến Tần Xuyên kinh ngạc là, đi sau Kim tư lệnh là một người đàn ông trung niên mà hắn từng gặp, thậm chí còn từng cọ xát với – Lăng Thiết Tâm!

Ba của Lăng Lạc Tuyết, tướng quân ở Quân khu Giang Nam, nhưng trước đây Tần Xuyên chưa từng gặp, không ngờ ông ta lại khá thân thiết với Kim tư lệnh.

Thật ra lúc này trong lòng Lăng Thiết Tâm đang lẫn lộn đủ loại cảm xúc, đặc biệt khi nhìn thấy Tần Xuyên đang giẫm bẹp Cơ Vô Song dưới chân, ông ta thật sự bị chấn động!

Trước đây ông ta còn khinh thường Tần Xuyên ra mắt, không hề đối xử với hắn như chủ nhân tương lai của nhà họ Tần.

Nhưng với tình hình hôm nay, ông ta nghi ngờ không biết có phải nhà họ Tần cố ý giấu diếm không? Con trai trưởng của nhà họ Tần lại có thể mạnh đến mức đánh bại được Cơ Vô Song!?

Nếu thật sự như vậy, nhà họ Tần – vốn có mối quan hệ giao hảo với nhà họ Lăng – có thể sẽ nổi dậy quay lại rồi!

Trong đầu Lăng Thiết Tâm đã hiện lên rất nhiều phương thức đối xử khác với Tần Xuyên.

- Ha ha... Ai cũng nói con trai trưởng nhà họ Tần là đồ bỏ đi, Kim mỗ vẫn không tin, ông Tần cao minh như vậy chắc chắn sẽ không dùng một kẻ vô dụng để kết thông gia với nhà họ Liễu rồi.

Hôm nay đúng là đã chứng minh Kim mỗ không nhìn lầm người, tiểu tử Tần Xuyên à, thực lực của cậu khiến người khác phải kính cẩn ngưỡng mộ - Kim tư lệnh cười nói, không hề có ý trách Tần Xuyên.

Tần Xuyên không bận tâm xem người trước mặt mình là ai, nói thẳng:

- Nếu ông là tư lệnh chắc chắn biết cấp dưới của mình ở đâu, rốt cuộc đã xảy

ra chuyện gì với vợ tôi!

Kim tư lệnh khoát khoát tay nói:

- Đừng vội, thả Cơ Vô Song ra đã... Nếu tôi không nhìn nhầm thì công lực của Cơ Vô Song đã bị cậu phế đi rồi, hơn nữa gân mạch trên mình cũng bị tổn thương nặng nề, không còn khả năng luyện công nữa.

Cậu giết người ta, nhà họ Cơ chắc chắn không để cậu yên, chi bằng để người ta sống, đỡ gây nên một mối thù máu, ý cậu thế nào?

- Vợ tôi đâu...

- Cậu tha cho Cơ Vô Song, để Kim mỗ tôi nói chuyện với nhà họ Cơ, rồi tôi sẽ nói chuyện của Liễu tướng quân cho cậu nghe – Kim tư lệnh chỉ biết cười khờ trước sự cứng đầu của Tần Xuyên.

Tần Xuyên nghĩ một hồi, cân nhắc thiệt hơn rồi cuối cùng cũng nhấc chân khỏi đầu Cơ Vô Song.

Dù sao thì điều quan trọng nhất bây giờ vẫn là tìm thấy Liễu Hàn Yên đã.

Kim tư lệnh phất tay ra hiệu cho quân sĩ mang Cơ Vô Song đang bay hồn lạc phách, nhào thành một đống đi.

Tất cả mọi người đều tròn mắt nhìn người mà mới nãy còn là “thiên tài bậc nhất” không ai địch nổi đi, không khỏi tự cảm thán mãi.

Kim tư lệnh hơi suy nghĩ một chút, chờ đến khi tất cả quân lính đều đã tản đi hết rồi mới nói với Tần Xuyên:

- Theo tôi đến Bộ chỉ huy tác chiến, cậu sẽ biết vợ cậu đang ở đâu.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 352: Hành Động Cơ Mật

Tần Xuyên đi theo Kim tư lệnh đến Bộ Tác chiến.

Lăng Thiết Tâm đi cùng Tần Xuyên, kéo tay áo Tần Xuyên ra hiệu đi lui lại phía sau, cách Kim tư lệnh một đoạn.

Rồi Lăng Thiết Tâm hạ giọng nói:

- Cậu phải lễ phép với Kim tư lệnh, tuy Kim tư lệnh không được khỏe, đã phải trải qua mấy lần phẫu thuật nên không hay đến quân doanh, nhưng ông ấy là thành viên chủ chốt của nhà họ Kim, một trong bốn đại vương tộc.

Nếu cậu có thể thiết lập một mối quan hệ tốt đẹp với Kim tư lệnh, sẽ rất có ích cho việc thành lập mối quan hệ giữ hai nhà Kim Tần đấy!

Đại gia chủ của nhà họ Kim là phụ thân của Kim tư lệnh, hiện là lãnh đạo thứ ba của Trung Quốc chúng ta!

Trong bốn đại vương tộc, thực lực của nhà họ Kim chỉ xếp sau nhà họ Long, nói nhà họ Kim một tay che cả bầu trời cũng không phải nói quá!

Tần Xuyên nghĩ thầm, quyền thế có lớn thế nào thì cũng chẳng liên quan gì đến hãn, hãn chẳng có tí hứng thú nào với vị trí người đứng đầu nhà họ Tần, nói chính xác hơn thì địa vị ấy không đủ để thỏa mãn hãn.

Nhưng ở cương vị tư lệnh quân khu Giang Nam, đã trải qua nhiều lần phẫu thuật, phải ở nhà tĩnh dưỡng thời gian dài mà Kim Sách vẫn tại chức, cho thấy thực lực của nhà họ Kim thực sự rất hùng mạnh, quân đội cũng không dám động vào người nhà họ.

- Sao chú lại tự nhiên muốn giúp tôi thành lập mạng lưới quan hệ xã giao thế? Không phải chú rất khinh thường tôi sao? – Tần Xuyên nửa cười nửa không nhìn Lăng Thiết Tâm.

Ông chú này cũng gió chiều nào theo chiều ấy đây, lúc đầu thấy mình là phế thiếu đã khinh thường ra mặt, bây giờ biết được một phần thực lực của mình bắt đầu thay đổi suy nghĩ rồi.

Lăng Thiết Tâm không hề đỏ mặt, chỉ hừ nhẹ:

- Tôi biết cậu đang nghĩ gì, chẳng qua tôi đang làm chuyện tôi nên làm thôi. Nếu cậu chỉ là đồ phế vật tôi đã chẳng mất công để ý đến cậu làm gì. Nhưng nhà họ Tần đã âm thầm bồi dưỡng cậu, tôi tự nhiên sẽ cố gắng giúp đỡ.

Tần Xuyên nghĩ thầm, nhà họ Tần có bồi dưỡng hẳn cái gì đâu, nhưng hẳn cũng không buồn giải thích với Lăng Thiết Tâm.

Trụ sở của Bộ chỉ huy tác chiến là một tòa nhà độc lập rộng lớn, với rất nhiều màn hình lớn hiển thị các chiến dịch và trận đánh, cùng đủ các loại bản đồ và tuyến đường.

Mấy nhân viên kỹ thuật đang có mặt đều cung kính cúi chào Kim tư lệnh.

Khi đi đến đài trung tâm, Tần Xuyên nhận ra cả cái đài lớn như màn hình chiếu phim này là một màn hình cảm ứng.

Kim tư lệnh tự tay thao tác một số lần, trên màn hình liền hiện ra bản đồ một vùng biển, trên đó có rất nhiều đảo.

- Tần Xuyên, có biết đây là đâu không? – Kim Sách hỏi.

Tần Xuyên sớm đã nhớ rõ bản đồ thế giới, hẳn chỉ cần liếc một cái là đã nhận ra.

- Vùng biển phía nam Trung Quốc, giáp ranh lãnh hải Phillipine.

- Đúng - Kim Sách gạt đầu, cầm lên một cây chỉ thị chỉ vào một hòn đảo nhỏ trên bản đồ nói – Liễu tướng quân đang ở trên hòn đảo vô danh mang số hiệu 0708 này!

Hòn đảo này nằm ở địa phận vùng biển quốc tế, không quốc gia nào được quyền chiếm lĩnh, nói cách khác là một hòn đảo vô chủ.

Tần Xuyên kinh ngạc, chẳng trách mình không gọi được cho cô ấy, hóa ra cô ấy ở tận chỗ xa xôi này!

- Vợ tôi đến đây làm gì?

Kim tư lệnh lạnh lùng nói:

- Đây vốn là chuyện quân sự cơ mật của chúng tôi, nhưng cậu đã đến đây tôi cũng hào phóng nói cho cậu biết.

Liễu tướng quân dẫn theo ba binh đoàn tinh nhuệ của Trung Quốc, tổng cộng sáu mươi tám người, lên đảo để tiêu diệt một nhóm lính đánh thuê.

Tần Xuyên thầm rùng mình hỏi:

- Lính đánh thuê bình thường không cần đến Hàn Thứ ra quân, bọn chúng là ai? Hơn nữa bọn chúng không ở trên lãnh thổ Trung Quốc, tại sao lại phải đến tận đó tiêu diệt bọn chúng?

- Chuyện này bắt đầu từ vụ nhà kho quân sự lần trước...

Kim Sách ngắn gọn tóm tắt nội dung sự việc, Tần Xuyên nhanh chóng hiểu ra vấn đề.

Ban đầu binh đoàn Cuồng Triều bị Thánh giáo lợi dụng, sai Gấu Lớn và Đại Bàng Sắt là hai cao thủ cảnh giới Tiên Thiên sơ cấp mang theo rất nhiều quân đến để phá hủy văn vật của Trung Quốc.

Không ngờ Gấu Lớn và Đại Bàng Sắt đều tử trận, khiến lực lượng của Cuồng Triều giảm sút đáng kể.

Đứng đầu đoàn quân Cuồng Triều là “Song Dao Khách” Phá Lãng – một trong mười ba binh vương.

Phá Lãng là người có thù tất báo, nhưng rất trọng tình nghĩa, cho nên rất nhiều cường giả đều kết nghĩa sinh tử với y.

Chết mất nhiều anh em như vậy, Phá Lãng không cam lòng, sau một thời gian bày mưu tính kế, dưới lệnh của Phá Lãng, binh đoàn Cuồng Triều đã liên kết với binh đoàn Nhiệt Phong Bạo.

Đứng đầu binh đoàn Nhiệt Phong Bạo cũng là một trong mười ba binh vương, tên Zahidi, còn có biệt danh “ác mãng”, người này đã từng giao chiến với rất nhiều cao thủ thuộc bộ đội đặc chủng của Trung Quốc ở biên giới Tây Nam.

Cho nên hai người liên kết với nhau, muốn trả thù Trung Quốc.

Mấy ngày trước, một chiếc thuyền buôn của Trung Quốc bị cướp trên vùng biển này, người trên thuyền không ai thoát được, hơn nữa một vật quốc bảo của chính phủ Trung Quốc đặt từ nước ngoài về cũng bị bọn Phá Lãng và Zahidi cướp mất.

- ... Theo những gì chúng tôi điều tra được, binh đoàn của Phá Lãng và Zahidi rất tinh nhuệ, đóng quân trên hòn đảo quốc tế đó, nơi đó là nơi không có ai quản lý, chỉ cần tìm ra được người mua phù hợp thì bọn chúng sẽ bán quốc bảo đi, thu được một món tiền khổng lồ.

Tuy chúng ta có quân hạm đóng ở gần hòn đảo đó nhưng nếu dùng cách quân sự sẽ bị vệ tinh nước ngoài phát hiện, dấy lên dư luận quốc tế, ngoài ra cũng sẽ thu hút sự chú ý của các quốc gia khác, tăng khả năng họ lén đến vùng biển quốc tế để chiếm đoạt quốc bảo của chúng ta.

Quan trọng nhất, cũng là điều chúng tôi lo nhất, tấn công trực diện rất có khả năng sẽ phá hủy quốc bảo, thế nên biện pháp giải quyết ổn thỏa nhất là phái tinh binh đến hòn đảo đó, lên đoạt lại quốc bảo!

Hàn Thứ của Liễu tướng quân là đoàn quân tinh nhuệ gần hòn đảo đó nhất, vì vậy quân đội và Bộ An ninh đã cùng ra lệnh cho Liễu tướng quân dẫn quân lên hòn đảo đó đoạt lại quốc bảo, đồng thời tiêu diệt đám quân ô hợp kia! – Kim Sách nói.

Tần Xuyên bực mình nói:

- Chẳng lẽ các ông không biết người mà đám Cuồng Triều căm ghét nhất bây giờ chính là vợ tôi à? Lúc trước người của bọn chúng chết ở đây, chắc chắn vô cùng căm thù cô ấy, các ông còn sai cô ấy đi!?

Hơn nữa có đến tận hai binh đoàn, hai binh vương, để vợ tôi một mình địch lại hai, các ông nghĩ sao thế hả!?

Kim Sách nheo mắt cười:

- Sao lại không thể lấy một địch hai? Lần trước không phải một mình Liễu tướng quân cũng đã tiêu diệt được hai cha con Iga Kumitsu sao? Iga Kumitsu là võ giả cảnh giới Tiên Thiên bậc trung... không lẽ... người làm nên chiến tích này không phải Liễu tướng quân?

Tần Xuyên sửng người, lúc này hẳn mới nhận thức được rằng, trong mắt quân đội, Liễu Hàn Yên đã vượt ra khỏi mức Tiên Thiên sơ cấp xa lắm rồi!

Cho nên họ mới cho rằng phái Liễu Hàn Yên đi đánh lại Phá Lãng và Zahidi hoàn toàn không có vấn đề gì cả.

Tần Xuyên vừa buồn vừa lo đấm mạnh xuống bàn, trong lòng như lửa đốt, còn áy náy vô cùng...

Vì sao cô ấy lại ngốc thế, người có phải do cô ấy giết đâu, chỉ vì giữ bí mật tu

vi của mình mà hấn khoác hết tất cả lên người cô ấy.

Bây giờ biết đi đến đó chỉ có một phần mười cơ hội sống sót trở về mà cũng không nói với hấn, chỉ lẳng lặng vâng mệnh xuất kích.

Nếu bốn ngày trước cô ấy nói rõ chuyện cho mình biết, mình có thể lẳng lẽ theo cùng cô ấy, cho dù có thể không hoàn thành được nhiệm vụ nhưng cũng có thể bảo vệ được cô ấy...

Không lẽ đây chính là sự kiêu ngạo của cô ấy? Thà chết chứ không chịu nhờ người khác bảo vệ?

Lòng Tần Xuyên rối như tơ vò.

- Lẽ nào, đám Iga Kumitsu là do cậu giết? – Lăng Thiết Tâm đứng bên cạnh thất kinh, lúc đấy Tần Xuyên đúng là cũng có mặt thật.

Tần Xuyên không trả lời, hỏi:

- Quốc bảo là cái gì?

- Đây là bí mật quốc gia, không thể nói được – Kim tư lệnh đáp.

Tần Xuyên hít sâu một hơi, đôi mắt như tóe lửa, hỏi tiếp:

- Tình hình bây giờ thế nào, chiến sự ra sao rồi?

Kim Sách lắc đầu:

- Từ mười giờ ba mươi sáu phút sáng nay bắt đầu mất liên lạc, nhưng cuối cùng Liễu tướng quân trả lời nói trên đảo xuất hiện một số cao thủ không rõ lai lịch, Hàn Thứ đã thiệt hại quá nửa, cần viện trợ.

Tần Xuyên lạnh hết người, run lên bần bật:

- Đừng nói là các ông định sai Cơ Vô Song mang quân đi trợ giúp đấy nhé?

Kim Sách nói:

- Bộ đội Long Chiến của Cơ Vô Song vốn là một phần của kế hoạch, nhưng Hàn Thứ là một trong ba mũi nhọn còn không địch lại được đám lính đánh thuê đó, chỉ phái Long Chiến đi cũng không giúp được gì.

Cho nên chúng tôi đang thương thuyết với Bộ An ninh, hi vọng có thể phái một số tướng quân trong số bảy tướng quân Thiết Phù Đồ cầm quân đi viện trợ.

- Chờ được các ông làm xong hết những thủ tục này, điều được binh rồi đưa được quân đến vùng biển đó thì không phải đã quá muộn rồi sao!? – Tần Xuyên cả giận nói.

Lăng Thiết Tam đứng bên cau mày nói:

- Tần Xuyên xem lại thái độ của mình! Cậu tưởng Kim tư lệnh không sốt ruột sao? Nhưng sốt ruột có giải quyết được vấn đề không? Nếu chỉ đơn giản là tiêu diệt đám lính đánh thuê đó thì chỉ cần mấy quả đạn pháo là xong việc!

Nhưng chúng ta còn phải cân nhắc đến dư luận quốc tế, muốn tìm lại quốc bảo, ngoài ra còn phải cố hết khả năng để bảo toàn quân sĩ, càng cần đảm bảo không đưa quân chi viện vào chỗ chết, cậu có biết câu chuyện phức tạp đến thế nào không!?

Tần Xuyên cười nhạt nói:

- Tôi chỉ là một người dân thường không hiểu gì quốc gia đại sự, tôi chỉ biết vợ tôi đang gặp nguy hiểm, tôi phải đi cứu cô ấy về!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 353: Người Thần Phạt

- Cậu đi cứu? Định cứu thế nào? Cậu có biết cầm quân không? Biết bố trí chiến thuật không? – Lăng Thiết Tâm chất vấn.

Tần Xuyên không hề nao núng trả lời ngay:

- Tất cả đều không cần! Một mình tôi là đủ!

Nhìn ánh mắt tự tin pha vẻ điên cuồng của người đàn ông trẻ này, Lăng Thiết Tâm và Kim Sách đều nín thở.

Cậu ta không nói đùa, cậu ta thật sự định đơn thương độc mã đi cứu người!?

Cậu nhóc này định dùng sức một người để đấu lại hai đại binh đoàn và cả những kẻ địch bí hiểm chưa rõ lai lịch?

- Tôi không thuộc về bất cứ chỗ nào, đi đến đó cũng không cần ai phê chuẩn, tôi chỉ cần các ông chuẩn bị cho tôi một chiếc máy bay thả tôi xuống hòn đảo đó, còn lại tôi sẽ tự giải quyết!

Tần Xuyên nóng lòng như lửa đốt, hận mình không thể mọc cánh bay ngay đến bên cạnh Liễu Hàn Yên.

Không biết bây giờ cô ấy thế nào rồi, hòn đảo nhỏ xíu như thế, chẳng may rơi vào mai phục thì sống chết được quyết định trong nháy mắt.

- Đồ điên... Tần Xuyên cậu điên rồi! Cậu có biết hành động này lỗ mãng thế nào không hả!? – Lăng Thiết Tâm nổi giận đùng đùng.

Kim Sách không nói gì, dường như đang cẩn thận suy nghĩ cân nhắc tính khả thi của đề nghị Tần Xuyên đưa ra.

- Tôi hiểu rất rõ tôi nên làm gì, nếu các người ngăn cản tôi, tôi sẽ tự đi cướp máy bay, các người có thể suy tính đến hậu quả - Tần Xuyên lạnh lùng nói.

- Cậu...

Lăng Thiết Tâm không nói gì được nữa, tức điên người, nhà họ Tần mãi mới xuất hiện một nhân tài, vì một người con gái mà sẵn sàng nhảy vào chỗ chết, làm sao ông ta không tức giận cho được!?

Tần Xuyên nói với Kim tư lệnh:

- Bây giờ để tôi đi, kết quả xấu nhất là tôi và vợ tôi bỏ mạng tại đó, nhưng nếu tôi thành công, không những có thể giành lại quốc bảo, mà còn có thể bảo toàn được tối đa tính mạng của quân sĩ.

Đang là buổi tối, dễ ẩn mình, nếu còn lần nữa chờ đến trời sáng, tỉ lệ sống sót của người trên đảo sẽ giảm xuống đáng kể, các ông chắc biết rõ!

Hơn nữa nhân dịp đêm xuống bọn chúng có thể mang quốc bảo chuyển đi theo đường thủy, mỗi giây mỗi phút ban đêm đều là nguy cơ mất đi quốc bảo!

Hắn vừa dứt lời, mọi người đều im lặng, Tần Xuyên nói không hề sai.

Kim Sách trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cậu đã thương tướng quân Cơ Vô Song, vốn cần phải xử tội, nhưng lần này tôi cho cậu cơ hội lấy công chuộc tội, đi cứu Liễu tướng quân và quân đội Hàn Thứ về.

Tôi sẽ sắp đặt máy bay đưa cậu đến vùng biển đó ngay lập tức, sau khi đến đó, tình hình chưa rõ thế nào, tất cả đều phải dựa vào bản thân cậu thôi.

- Tư lệnh!?

Lăng Thiết Tâm và các tướng lĩnh khác đều giật mình nhìn Kim Sách, không ngờ ông lại đồng ý thật.

Kim Sách khoát tay ngăn lại, ra ý mọi người bình tĩnh đừng nóng vội:

- Yên tâm, chuyện này tôi sẽ nói rõ với quân đội và Bộ An ninh.

Tần Xuyên không nói gì thêm, rảo chân bước ra khỏi trụ sở bộ Tác chiến, hẳn không muốn lãng phí bất cứ giây phút nào, chỉ muốn nhanh chóng tìm thấy Liễu Hàn Yên.

...

Nửa đêm, trên hòn đảo vô danh thuộc vùng biển quốc tế. Một chiếc máy bay không mang bất cứ nhãn hiệu nào lặng lẽ hạ độ cao.

Máy bay tương đối nhỏ, chỉ có một phi công và Tần Xuyên.

- Tần tiên sinh! Chúng ta đã đến đích, một lúc nữa tôi mở cửa khoang, đếm ngược từ mười rồi anh nhảy xuống! Chỉ thị từ tư lệnh, tôi không thể dừng lại lâu!

Phi công lớn giọng nói.

Tần Xuyên mặc sơ mi trắng, quần âu vàng nhạt, giống như đang đi nghỉ dưỡng, quần áo cũng không kịp thay đứng ở cửa khoang máy bay gật đầu.

Không mấy lâu sau, khoang cabin bật mở, khí lạnh bên ngoài xộc vào trong cabin!

- Mười... chín... tám!

Phi công đang đếm ngược, bỗng nhận ra có gì đó không đúng!

Anh ta hốt hoảng ngoái lại kêu lên:

- Tần tiên sinh! Sao anh không đeo dù theo!???

Tần Xuyên liếc cậu phi công, bình thản nói:

- Vì tôi không cần...

Vừa nói xong Tần Xuyên đã đếm nhẩm “ba... hai... một” rồi nhyar ra khỏi máy bay!

Thân hình Tần Xuyên lập tức biến mất vào khoảng không mấy nghìn mét, chìm ngấm trong bóng tối bên dưới.

Phi công ngậy người đóng cửa khoang lại, quay máy bay trở lại căn cứ trong đất liền.

Anh ta nói vào radio:

- Báo cáo Bộ chỉ huy... Đây là J782 đã hoàn thành nhiệm vụ...

- Rất tốt, Tần Xuyên nhảy dù có thuận lợi không? – Kim tư lệnh hỏi từ Bộ chỉ huy.

Phi công nuốt nước bọt, lúng túng trả lời:

- Không... không biết...

- Không biết? Là sao?! – Kim Sách hoang mang hỏi.

Phi công sắp khóc đến nơi, chẳng khác nào nhìn thấy ma, nói:

- Thừa tư lệnh, Tần tiên sinh không mang dù đã nhảy thẳng xuống rồi!

...

...

- Học học học...

Tiếng thở dốc vang lên từ rừng cây trên đảo, theo sau đó là tiếng giày giẫm loạt soạt trên cỏ.

Bốn năm tên lính xuất hiện, lưng mang bao đạn tay cầm súng, đang chăm chú tìm kiếm xung quanh.

- Chết tiệt, tìm hơn nửa ngày trời, con nhóc nữ tướng quân trốn đi đâu mất rồi, làm ông nội đây mệt hết cả người! – Một tên phàn nàn.

- Mệt thế nào cũng phải tìm! Một mình ả đã giết chết năm mươi ba anh em chúng ta, không lột da róc xương cô ta chúng ta không còn mặt mũi nào gặp lại những anh em đã chết nữa!

- Hà hà, đám lính của ả bị chúng ta giết sạch cả rồi, hôm nay chém được sáu cái đầu lính Tàu, thật hả lòng hả dạ!

- Chúng mày nói xem, đại ca Phá Lãng và đại ca Zahidi bắt chúng ta tìm bằng được cô ta về, có phải là vì cô ta xinh đẹp nên bọn họ muốn chiếm hữu cô ta không? – Một tên cười gian xảo hỏi.

Một trận cười nổi lên, một tên khác nói:

- Cô ta đúng là xinh đẹp hiếm thấy! Trên đời khó mà gặp được người xinh đẹp thế, chỉ tiếc giết người không chớp mắt, độc ác quá, trừ khi giết cô ta rồi, chứ nếu cô ta còn sống không có cơ động vào cô ta đâu!

- Thằng khốn này, ngay cả đến xác phụ nữ cũng không tha! Ha ha! Nhưng cũng chỉ còn lại một mình cô ta rồi, cùng lắm đến tảng sáng làm tìm thấy, mày sẽ có cơ hội ném thử!

Mấy tên lính này vừa thở hồng hộc vừa ăn nói bỗ bã không ngừng.

Phía trước hiện ra một hồ nước ngọt nhỏ, một tên lính vội chạy tới nói:

- Chỗ này có nước ngọt, đậu má, ông đây khát chết rồi, anh em đến uống một tí đi!

Hòn đảo này thuộc vành đai nhiệt đới, trên đảo có rất nhiều hồ nước ngọt nhỏ hình thành từ lượng mưa phong phú hàng năm, nên không ai trong số chúng cảm thấy bất ngờ.

Đã tìm kiếm cả buổi, vừa mệt vừa khát, cả đám đều muốn chạy đến uống cho thỏa thích.

Nhưng bọn chúng vừa đến gần, bỗng có một bóng người lao ra từ đáy hồ!

Rào rào rào!

Bọt nước bắn tung khắp nơi, kết lại thành băng!

Tốc tốc tốc

Những giọt băng bị một luồng khí quạt bay về phía đám lính, không khác gì đạn bắn tứ phía!

Cả đám chưa kịp hiểu đang xảy ra chuyện gì đã ngã gục xuống bên hồ nước, tên đi sau cùng đưa tay ôm lấy cổ họng đang trào máu, tay run run chỉ vào cô gái vừa hiện ra từ hồ nước.

Quân phục trên người ướt đẫm, tóc dính bết vào mặt, sắc mặt tái nhợt nhưng đôi mắt cô gái sáng lạnh như ánh trăng đêm đông, se lại đầy khắc nghiệt.

- Mà... mà... ở trong nước...

Chưa nói hết câu tên lính đã ngã gục xuống, chết ngay tức khắc.

Xử lý xong đám lính, hai chân Liễu Hàn Yên mềm nhũn, cô ngã rạp xuống

bên hồ nước, thở không ra hơi.

Sắc mặt cô chuyển sang màu đỏ ửng bệnh lý, cô ho ra một ngụm máu, đôi môi tái nhợt ướt sắc máu đỏ.

Cô ôm lấy lồng ngực đang đau nhói, đôi mắt trong trẻo ánh lên vẻ quật cường.

Trên đảo đột nhiên xuất hiện cao thủ không rõ danh tính, phá vỡ tất cả kế hoạch của cô, không chỉ đánh cho cô trọng thương mà còn phá tan quân đội Hàn Thứ của cô nữa.

Từ xế chiều đến giờ tất cả quân của cô đều đã tử trận, chỉ còn một mình cô phá vỡ vòng vây chạy thoát.

Đối phương tức tốc ra lệnh tìm kiếm săn lùng cô khắp đảo, cô lại bị thương, chỉ có thể tìm chỗ ẩn thân tạm thời.

Từ sau khi bị ảnh hưởng từ huy chương Hải Thần lần trước, cô phát hiện ra khả năng khống chế nước của mình càng ngày càng mạnh, cũng càng ngày càng thân nước hơn.

Cô thử ẩn mình trong hồ để nghỉ, phát hiện mình có thể ở trong nước cả mười phút mà không cần ngoi lên để thở.

Thế là cô ẩn mình trong nước, hi vọng có thể chờ đến lúc quân tiếp viện đến cứu.

Không ngờ đám lính này lại đến đây uống nước, rơi vào bước đường cùng, Liễu Hàn Yên đành xuất hiện giết đám lính này đi.

- Cô được lắm... nghĩ ra cách trốn trong hồ nước, nhưng tiếc thay vẫn bị phát hiện, e rằng cô không còn được thấy mặt trời mọc lần nữa đâu.

Một người da đen đầu trọc dùng tiếng Anh nói, rồi nhảy ra từ sau một tảng đá

đăng xa, bước tới gần Liễu Hàn Yên.

Người đó đeo bên hông một thanh kiếm dài La Mã, trước ngực đeo một tấm huy chương, trên đó là hình một đóa hoa tulip màu đen tinh xảo.

Nhìn thấy người này, Liễu Hàn Yên cảm thấy loạng choạng đứng dậy.

- Rốt cuộc các người là ai... Sao lại đến đây... Hai binh đoàn Cuồng Triều và Nhiệt Phong Bạo là do các người thuê hay sao? – Liễu Hàn Yên nghi ngờ hỏi, tình hình trên đảo trái ngược hoàn toàn với tin tình báo cô nhận được.

Người da đen nói về khâm phục:

- Nếu tôi không nhầm thì cô bị kỹ sĩ trưởng của chúng tôi đã thương vào lúc mười một giờ sáng nay, chịu một quyền đó không chết đã hiếm có rồi, cô còn có thể duy trì đến bây giờ, trên đường chạy trốn giết được tổng cộng hơn hai mươi người...

Bây giờ cô cũng sức cùng lực kiệt rồi, nhưng vẫn không để ý đến sống chết của mình mà muốn biết lai lịch của chúng tôi... Vị nữ tướng Trung Quốc này, Benteke tôi xin ngỏ lời khâm phục...

Nói rồi Benteke thật sự khom người cúi chào Liễu Hàn Yên.

- Kỹ sĩ trưởng? Tulip... - Liễu Hàn Yên nắm được từ khóa, suy nghĩ một hồi.

Hình như cô đã nghe thấy hai cụm từ này ở đâu đó...

Một tia sáng bỗng lóe lên trong đầu cô, Liễu Hàn Yên lớn giọng hỏi:

- Các người là “người thần phật” của Đồng minh Hoa Tulip!?

Thân hình suy yếu của Liễu Hàn Yên đông cứng lại, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ khiếp sợ, cô từng tưởng rằng hội đồng minh Hoa Tulip chỉ có trong truyền thuyết, không hề có quân đội hay người thần phật thực thuộc.

Nhưng bây giờ hình như mọi thứ đã sáng tỏ đâu vào đấy, bọn họ thật sự tồn tại!?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 354: Người Đàn Ông Trầm Lặng

Benteke hơi mỉm cười, rút trường kiếm bên hông ra:

- Không ngờ tướng quân lại biết đến chúng tôi... Nhưng điều này cũng không quan trọng nữa rồi.

Tôi rất kính trọng tướng quân là một nữ dũng sĩ, nghi lễ tôn kính nhất cho một dũng sĩ bại trận là chặt đầu, cái thủ cấp xinh đẹp này của tướng quân tôi xin nhận.

Liễu Hàn Yên cắn chặt bờ môi dưới nhuộm máu, cảnh giác nhìn người kiếm sĩ da đen.

Chân khí Băng Ngưng sắc xanh trắng trên tay cô lại hiện ra, nhưng đã phiêu tán không định, nội thương khiến kinh mạch trong cơ thể cô vô cùng đau đớn, bây giờ cô chỉ còn dựa vào nghị lực phi thường để gắng gượng mà thôi.

Benteke nheo mắt nói:

- Đã bị thương như thế này rồi mà vẫn muốn phản kháng, thật khiến người ta phải khâm phục.

Liễu Hàn Yên không cất tiếng, trong mắt cô không hề có sự sợ hãi, mà chỉ có vẻ hệt hắng và nuối tiếc.

Thanh kiếm trên tay Benteke khẽ động, phản chiếu ánh trăng lạnh lẽo, thân hình ông ta nhao về phía Liễu Hàn Yên.

Thanh kiếm chuyển động theo một quỹ đạo gọn gàng, chính xác, nhằm thẳng

vào cổ Liễu Hàn Yên.

Toàn thân Liễu Hàn Yên đã vô cùng mệt mỏi, căn bản không còn khả năng thi triển khinh công, đành ngã xuống đất lẩn tránh đường kiếm.

Benteke như hòa làm một với kiếm, kiếm múa lên như hoa, trong bóng tối nhìn giống một con rắn bạc nhảy múa, nhằm đâm vào khắp người Liễu Hàn Yên.

Ông ta là một kiếm sĩ điển hình của phương Tây, kiếm thuật lấy đâm, chèn, xoắn làm chủ, mỗi đường kiếm đều gọn gàng linh hoạt.

Tuy bản thân chiêu thức của kiếm thuật đơn giản, nhìn có vẻ công kềnh nhưng chân khí của Benteke vững chắc, cước pháp phiêu dật, tuy thân hình to lớn nhưng vẫn rất nhanh nhẹn.

Liễu Hàn Yên né đông tránh tây, nhiều lần chỉ sai một li là bị đâm trúng tim.

Chân khí của Benteke xuyên thấu qua rất nhiều cây cối xung quanh, một khoảng rừng khá lớn bị cắt thành từng mảnh.

- Tà tước phần kiếm!

Sử hết mười chiêu, tần suất ra kiếm của Benteke bỗng nhanh hơn hẳn, Liễu Hàn Yên không kịp trở tay.

Vốn đã rất mệt mỏi, Liễu Hàn Yên dựa vào cơ thể dẻo dai nhanh nhẹn của mình, xoạc thẳng chân nắm chặt thanh kiếm.

- Băng Ngưng Chưởng!

Một tay Liễu Hàn Yên chống đất, cơ thể uốn thành hình cánh cung, một chưởng đánh vào sau lưng Benteke.

Nhưng vẫn chậm mất nửa nhịp, Benteke xoay người tránh được, quay lại đâm trả một kiếm, mang theo chân khí Thất Luyện tấn công vào vùng bụng của

Liễu Hàn Yên.

Thấy mình sắp bị chém thành hai đoạn, Liễu Hàn Yên không biết lấy đâu ra khí lực, dồn mạnh chân khí xuống chân, lùi phắt lại.

Nhưng lần này cô không khống chế được thế đi, cả người đâm sầm vào một gốc cây, xương cốt rã rời muốn gãy.

- A... - Liễu Hàn Yên chật vật gượng đứng lên, không nhịn được rên lên một tiếng.

Nhưng cô cũng biết khoảnh khắc vừa rồi mình cực kỳ may mắn, nếu Benteke không dùng chân khí mà dùng kiếm khí thì chắc cô đã không tránh được.

- Thân thủ tốt lắm, đáng tiếc, sự phản kháng của tướng quân dừng lại ở đây thôi.

Benteke bước đến chỗ Liễu Hàn Yên, tay giơ cao thanh kiếm La Mã đang cuộn đầy chân khí.

Ánh mắt Liễu Hàn Yên chập chờn bất định, cô đoán đối phương ở tầm Tiên Thiên bậc trung.

Từ sau khi thay đổi, chân khí của cô đã mạnh lên hẳn, rõ ràng là chân khí Tiên Thiên sơ cấp lại có thể đấu với võ giả Tiên Thiên trung cấp.

Đáng tiếc mình đã bị kỵ sĩ trưởng của bọn họ đả thương, nếu không cũng sẽ không lâm vào thế bất lực không thể chống đỡ nổi như bây giờ.

- Vì sao Đồng minh Hoa Tulip lại đối đầu với Trung Quốc – Liễu Hàn Yên thử kéo dài thời gian.

Benteke nhíu mày:

- Lời của tướng quân không đúng lắm, chỗ này là vùng biển quốc tế, hòn đảo

này cũng không có chủ, những thứ ở đây ai mạnh sẽ lấy được.

Chúng tôi chỉ muốn lấy thứ mà chúng tôi muốn thôi, đám Trung Quốc các người lại muốn cướp đi, tất trở thành kẻ thù của chúng tôi rồi.

- Các người đánh cướp thuyền buôn, giết người vô tội, cướp quốc bảo của chúng tôi, tất cả đều là các người khiêu chiến trước! – Liễu Hàn Yên ho khan mấy tiếng, khóe miệng lại ứa máu tươi.

Benteke sầm mặt xuống:

- Tướng quân có sợ hãi cũng không cần vu oan cho hội Hoa Tulip đen như thế! Chúng tôi chưa từng cướp bóc thuyền buôn Trung Quốc, cũng không hề giết hại người của tướng quân!

Huống hồ hòn đảo này không thuộc quyền của Trung Quốc, phát hiện ra bảo vật là các thổ dân trên đảo này và một số đảo phụ cận, nếu nói đến quyền sở hữu cũng là của các thổ dân, sao lại là quốc bảo của các người được!?

Liễu Hàn Yên hơi giật mình, cô nhận thấy Benteke vô cùng nghiêm túc và phẫn nộ, không giống như đang nói dối.

Sao lại thế được? Theo như tin cô nhận được, thuyền buôn bị cướp, người trên thuyền đều bị giết, quốc bảo bị thất lạc...

Liễu Hàn Yên vô cùng hoang mang, trong đầu xuất hiện một suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi, cô không muốn tin...

- Hừ, á khẩu không nói được nữa chứ gì? Vậy thì đi chết đi!

Benteke giơ cao trường kiếm, định một nhát chặt đứt đầu Liễu Hàn Yên.

Liễu Hàn Yên đương nhiên không chịu khoanh tay chờ chết, nhưng khi cô định nghiêng người nhảy sang hồ nước bên tay trái, chỗ trái tim bỗng đau thắt lại!

Học!

Cô phun ra một búng máu, thân thể không còn gượng được nữa, đông cứng lại, không thể nhảy tránh đi đâu được nữa.

Trong thời khắc sinh tử này, trước mắt Liễu Hàn Yên bỗng hiện lên cảnh ở nhà, một người đàn ông ngồi bên bàn ăn nhìn đồng hồ, chờ đợi trong im lặng...

Cả đời cô coi trọng lời hứa, thế mà rốt cuộc lại không hoàn thành được lời hứa cuối cùng của mình...

Xin lỗi anh, em không thể về nhà đoàn tụ với anh được nữa... Cô áy náy như thằm.

Nghìn cân treo sợi tóc!

Một luồng sáng xanh bỗng thoáng hiện trong không trung.

Ánh sáng xanh không chói mắt không rực rỡ, nhưng nhanh như chớp điện ngang trời.

Như một đường dao cắt ngang âm dương, phá vỡ thời không.

Cả Liễu Hàn Yên đang chờ chết lẫn Benteke đang vung kiếm đều không cảm nhận được sự hiện diện của ánh sáng này, nó đã rơi thẳng xuống mặt đất từ độ cao mấy chục mét trong không trung!

Điểm cuối của ánh sáng xanh găm vào đỉnh đầu của Benteke...

Động tác của Benteke đông cứng lại!

Trường kiếm La Mã trong tay người kiếm sĩ da đen cũng ngừng lại!

Cùng lúc đó, một bóng người lao xuống, như thiên thần hạ phàm!

Chân khí bùng ra từ hai cánh tay, tạo nên hai phản lực có tác dụng giảm xóc

rất hiệu quả khi chạm đất.

Thân ảnh Tần Xuyên trở nên vô cùng nhẹ nhàng, hai chân từ từ chạm đất.

Đôi mắt xinh đẹp của Liễu Hàn Yên mở to, không tin được vào những gì mình đang thấy.

Người đàn ông mà cô vừa nghĩ tới đáng ra đang ở thành phố Đông Hoa, làm thế nào lại bất thành linh xuất hiện trong rừng cây trên hòn đảo hoang vu này!

- Tần... Tần Xuyên? Là anh ư...

Liễu Hàn Yên run rẩy thì thào, cô nghĩ mình đang nằm mơ hoặc giả mình chết rồi cũng nên.

Lúc này Tần Xuyên lại rất bình tĩnh, không nói gì cũng không biểu lộ gì, chỉ nhìn cô.

Hắn đi đến bên cạnh Benteke, đẩy ông ta một cái như đẩy thùng rác.

Thân hình Benteke rời thành hai nửa, kiếm khí đã cắt đôi cơ thể ông ta, ngã phịch xuống đất, máu và nội tạng tuôn ra.

Tần Xuyên đi đến bên cạnh Liễu Hàn Yên, mặc kệ người cô đang ướm sững, nắm cánh tay cô bắt mạch.

Khi cảm nhận được bàn tay ấm áp của chồng, nước mắt của Liễu Hàn Yên như nước lũ tràn bờ, cuối cùng cũng không ngăn lại được nữa.

Hai hàng nước mắt trong veo lạnh buốt chảy ra, Liễu Hàn Yên ghen ngào nhìn Tần Xuyên, đầu óc trống rỗng...

Tần Xuyên nhíu chặt mày, đầu mày vì tức giận mà chớp động liên tục, hẳn trừng mắt nhìn cô, không nói năng gì, giật tung ngực áo của cô.

Hành động đó khiến Liễu Hàn Yên bối rối, cô không biết anh chàng đang định làm gì.

Tần Xuyên cũng mặc kệ, tiếp tục cởi áo sơ mi mặc trong của cô, mở ra một khoảng ngực trắng như tuyết...

Nhưng ở dưới ngực có một khoảng bị thương màu đỏ tím, là nội thương do chân khí tạo thành, nếu gần thêm một chút nữa thân hình cô sẽ bị đánh cong vồng, tim cũng bị đánh vỡ!

Có thể thấy cô ấy đã trải qua thời khắc nguy hiểm như thế nào!

- Tần Xuyên... Em...

Liễu Hàn Yên muốn giải thích nhưng Tần Xuyên không còn lòng dạ nào nghe, kéo cô đứng thẳng dậy!

Rồi Tần Xuyên tìm một thân cây, đẩy Liễu Hàn Yên áp thẳng vào thân cây.

Tay phải Tần Xuyên ngưng tụ chân khí Hỏa Liên, ngón tay cử động nhanh như mưa điểm huyết vào các huyết đạo sống lưng và mạng sườn Liễu Hàn Yên.

Chân khí ào ào tuôn vào trong cơ thể Liễu Hàn Yên, nhưng chúng chuyển động theo quy luật nhất định, bắt đầu khai thông kinh mạch toàn thân.

Liễu Hàn Yên biết Tần Xuyên đang trị thương khẩn cấp cho mình nên im lặng, không dám quấy rầy.

Không biết vì sao nhưng trước kia Tần Xuyên nhiều lời vô cùng nói mãi không hết, có khi cô còn cảm thấy phiền.

Bây giờ, đối diện với người chồng đang im lặng không nói tiếng nào, cô lại mong Tần Xuyên mở lời...

Vì người đàn ông trầm lặng này khiến cô sợ hãi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 355: Anh Đưa Em Đi

Khoảng ba phút sau, chân khí Hỏa Liên đã đánh tan những khối máu tụ trong người Liễu Hàn Yên, truyền sức sống cho kinh mạch toàn thân cô.

Chân khí Hỏa Liên trên tay Tần Xuyên lập tức chuyển thành Băng Liên, vàng sáng xanh lam nhập vào cơ thể Liễu Hàn Yên.

Chân khí lưu chuyển rất nhanh, Liễu Hàn Yên cảm thấy có một luồng khí lạnh ngắt đang lan tỏa trong kinh mạch khắp cơ thể mình.

Vết thương trên ngực cô nhanh chóng khép lại, huyết mạch toàn thân được phục hồi, tuy cần khoảng hai ngày mới bình phục hoàn toàn được nhưng cô cũng đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm.

Liễu Hàn Yên vô cùng kinh ngạc nhìn Tần Xuyên.

Cách chữa thương kỳ diệu này cô mới thấy lần đầu!

Tần Xuyên thu hồi chân khí, chấm dứt chữa thương, đồng thời xoay người Liễu Hàn Yên lại.

Hai người nhìn nhau, Tần Xuyên lẳng lặng dùng một tay ôm lấy khuôn mặt cô gái, ngón cái nhẹ nhàng lau đi vết máu trên khóe môi cô.

- Tần... Ừm...!!

Liễu Hàn Yên vừa định nói đã bị Tần Xuyên hôn nghiêng lấy!

Nụ hôn của Tần Xuyên nóng bỏng mà thô ráp, đong đầy cảm xúc mãnh liệt

bị đè nén, cứ như đang có một ngọn núi lửa bùng cháy trong cơ thể!

Liễu Hàn Yên bị tấn chặt vào thân cây, toàn thân bị đè sát không nhúc nhích được.

Thật ra cô cũng không muốn phản kháng, trước đây cô nghĩ rằng nam nữ hôn nhau hay nắm tay cũng chỉ là một dạng tác động qua lại, không có ý nghĩa gì đặc biệt cả.

Nhưng lúc này, cô bỗng hiểu ra vì sao lại có hôn, vì đây là một cách truyền đạt siêu việt...

Anh ấy im lặng, anh ấy tức giận, không vì gì khác, chỉ là vì... anh ấy đang sợ, sợ mình chết còn hơn cả mình... Liễu Hàn Yên nghĩ thầm.

Tuy trong miệng Liễu Hàn Yên toàn mùi máu, tuy cô gần như không biết cách hôn, thậm chí phối hợp như thế nào cũng không biết, nhưng tất cả chỉ là tiểu tiết không đáng nói.

Tần Xuyên chỉ muốn dùng phương pháp bản năng nhất, nguyên thủy nhất để xác nhận vợ mình vẫn còn sống, cô ấy thật sự đang ở trước mắt mình!

Đến khi Liễu Hàn Yên căng cứng toàn thân, run lên lấy bầy không thở nổi nữa, Tần Xuyên mới buông đôi môi đỏ mọng của cô ra.

Liễu hàn yên vô thức chạm nhẹ lên viền môi, cảm nhận rõ vết răng của Tần Xuyên lưu lại, mới thấy vừa rồi hẳn thô lỗ đến thế nào...

Nhưng cô không hề tức giận, ánh mắt hiền hòa nhìn chồng, trong lòng có một cảm giác rất khó nói thành lời.

Tần Xuyên hít sâu một hơi, ôm vợ vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng cô.

- Không sao... Không sao rồi, anh ở đây – Tần Xuyên khe khẽ thì thầm vào tai cô.

- Vâng – Liễu Hàn Yên chớp chớp mắt, thu lại những giọt nước mắt đang chuẩn bị tràn mi.

Một lúc sau Tần Xuyên nghĩ xong, hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì? Kẻ nào làm em bị thương?

Liễu Hàn Yên nói không giấu diếm:

- Theo kế hoạch từ trước, sau khi em dẫn theo ba cánh quân tinh nhuệ của Hàn Thứ lên đảo sẽ mở đợt tấn công từ ba mặt, vây quét binh đoàn Cuồng Triều và Nhiệt Phong Bạo.

Nhưng không ngờ bọn chúng chuẩn bị tốt hơn chúng em tưởng nhiều, không chỉ chiếm ưu thế về hỏa lực, mà trang bị vũ khí cá nhân cũng hơn hẳn.

Tuy sau khi chịu ảnh hưởng từ huy chương Hải Thần, chân khí của em đã có tiến bộ, cho dù là võ giả cảnh giới Tiên Thiên bậc trung em cũng có thể tự tin đấu lại.

Nhưng... Xuất hiện người thần phạt của Đồng minh Hoa Tulip, thực lực cao dị thường, còn có một kỵ sĩ trưởng ở đây, ông ta chỉ ra một đòn em đã trọng thương rồi...

Nếu không phải quân lính của em dùng tính mạng của mình yểm hộ, em cũng đã bỏ mạng ở đó...

- Đồng minh Hoa Tulip? Người thần phạt là cái gì? – Tần Xuyên nhíu mày, hẳn chưa từng nghe đến hai cái tên này.

Liễu Hàn Yên thương cảm giải thích:

- Trước đây em cũng nghĩ họ chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Đó là một tổ chức châu Âu vô cùng cổ xưa, là liên minh của các gia tộc hùng mạnh, lấy hoa tulip làm biểu tượng cao quý nên mới có tên hội Đồng minh Hoa Tulip.

Bọn họ có một nhánh võ trang độc lập là “người thần phật”. Nghe nói thủ lĩnh của người thần phật là nhân vật cấp tông sư, hơn nữa rất có khả năng không chỉ có một người.

Phía dưới thủ lĩnh là “ky sĩ trưởng”, “vệ sĩ trưởng”, số lượng thế nào em không rõ lắm, nhưng người da đen ban này chắc chỉ ở cấp vệ sĩ trưởng, nhưng thực lực ở cảnh giới Tiên Thiên bậc trung, có thể thấy thực lực của tổ chức bọn họ vô cùng hùng mạnh.

Tần Xuyên nhíu mày, xem ra trên đời này còn quá nhiều thế lực ẩn mặt, nhưng Đồng minh Hoa Tulip sao lại ở đây?

- Anh thì sao? Tại sao anh lại đến đây? – Liễu Hàn Yên ân cần hỏi.

Nghe rồi Tần Xuyên lập tức trách:

- Còn dám hỏi anh cơ đấy!? Em biết đến đây là chín chết một sống mà vẫn không chịu nói cho anh biết!? Anh nhờ em giữ bí mật cho anh, đúng, nhưng không có nghĩa là em phải đi tìm lấy cái chết chứ!

Cho dù em không muốn tiết lộ ra ngoài, anh cũng có thể nghĩ cách âm thầm giúp em, chẳng lẽ để chồng em bảo vệ cho em lại khó như thế sao?

Anh biết lòng tự tôn của em, em còn phải gìn giữ vinh quang gia đình mình, nhưng đâm đầu vào chỗ chết không phải vinh quang mà là ngu xuẩn! Hiểu chưa!?

Liễu Hàn Yên cụp mắt xuống, mấp máy môi nhưng không phản bác gì, rồi ngược đôi mắt trong veo nhưng lạnh lùng nhìn chồng, hỏi:

- Một mình anh đến thôi sao?

- Nói vớ vẩn! Anh không đến một mình, chẳng nhẽ lại chờ đám bạn bè quân đội kia họp hành thương lượng định kế hoạch tập trung quân đội chán chê rồi mới chọn ngày lành tháng tốt ra quân à!? – Tần Xuyên tức giận nói.

Liễu Hàn Yên ngạc nhiên:

- Không lẽ... anh tiết lộ thực lực của mình rồi?

- Không mấy đâu, nhưng anh không nhịn được phế Cơ Vô Song đi rồi, nhưng mấy chuyện này em đừng lo! Chỉ cần cứu được em ra, thì có tiết lộ ra ngoài cũng chẳng sao!

- Cái gì? Anh... anh phế bỏ võ công của Cơ Vô Song rồi!? – Liễu Hàn Yên thất kinh thốt lên, để đến được đây anh chàng này đã làm những chuyện kinh thiên động địa nào rồi không biết!?

Tần Xuyên nhìn vợ vẻ lạ lùng:

- Này, Liễu Hàn Yên, em ý gì thế hả? Cơ Vô Song bị anh phế đi, em rất lo lắng quan tâm? Em có hứng thú với y à?

- Hà... đừng nói năng linh tinh! Em lo cho anh... Anh còn có sức nghĩ linh tinh nữa cơ đấy!?

Liễu Hàn Yên muốn phát điên, lúc nào rồi mà anh chàng còn có tâm tư đi ghen bóng ghen gió nữa!?

Tần Xuyên bĩu môi, bất kể thế nào vẫn ôm chặt cô trong lòng:

- Nghĩ nhiều thế làm gì, em biết không, em làm anh sợ gần chết... Nếu không phải ban nãy nghe thấy đám ngu ngốc kia nói chuyện, gỡ dù ra nhảy xuống thì chưa chắc đã kịp cứu được em...

Bà xã à, lần sau không được như thế nữa, cho dù em có không thích anh, em ghét anh, thì cũng để anh bảo vệ em, được không...

Liễu Hàn Yên giật mình, áy náy khó xử vô cùng, cô vòng tay ôm chặt eo chồng.

- Vâng – Liễu Hàn Yên khẽ gật, tựa đầu lên ngực Tần Xuyên.

Hai người ôm chặt lấy nhau, tận hưởng khoảnh khắc ấm áp ngăn ngủi của đêm tối.

Dưới ánh trăng trên hải đảo, trong tiếng côn trùng, tiếng sóng biển và tiếng rừng cây, tiếng thở của hai người hòa quyện thành một bức tranh tuyệt đẹp.

Nhưng chưa được đến năm phút sau đã có tiếng bước chân lạo xạo từ phía bắc rừng cây, rồi mấy luồng đèn pin gắn trên đầu súng lướt qua.

- Ai đấy!? – Một người hét lên bằng thứ tiếng Anh chập vá.

Tần Xuyên buông vợ ra, ánh mắt lập tức trở nên đờ đờ sát khí, lửa giận vừa ghì xuống lại bốc lên ngùn ngụt!

Không để Liễu Hàn Yên nói gì, Tần Xuyên đã chao người lao vào trong rừng cây!

Pằng pằng pằng!

Súng máy vừa nổ được mấy tiếng đã có tiếng người la hét thảm thiết.

- A!!! Không!!!!

Sau đó là tiếng xương cốt vỡ vụn, bốn năm tên lính đều lần lượt đi về Quỷ Môn Quan.

Tần Xuyên ôm tất cả súng của đám lính đi ra đưa cho Liễu Hàn Yên.

- Thương thể của em vừa đỡ, gặp nguy hiểm đừng dùng chân khí cứ dùng súng đạn xử lý trước, anh đưa em đến mạn bắc đảo tìm chỗ trốn đã.

Theo kế hoạch thì sáng sớm mai quân cứu viện sẽ đến đây, lúc đó em có thể về nhà rồi.

Liễu Hàn Yên nghe xong lập tức nhận ra điều không ổn:

- Anh thì sao? Em đi trốn, thế còn anh?

Ánh mắt Tần Xuyên như ánh mắt của sói đói lạc trong hoang mạc:

- Tên kỹ sĩ trưởng gì gì đấy của bọn Tulip làm em bị thương, đám bọn chúng còn truy sát em đến nông nỗi này, em nghĩ là anh sẽ tha cho chúng nó à?

Liễu Hàn Yên kinh ngạc nói:

- Anh... anh định một mình đánh lại tất cả bọn chúng?

- Không đánh – Tần Xuyên lắc đầu, nói chắc nịch – Anh đi giết người!

Không biết vì sao, nhưng khi Tần Xuyên nói hai chữ “giết người”, toàn thân Liễu Hàn Yên run lên vì tức giận.

Tuy cảm thấy hết sức điên rồ, kỹ sĩ trưởng có thực lực ở cảnh giới Tiên Thiên cấp cao, nhưng nhìn thấy vẻ tự tin đến điên cuồng vô bờ bến của chồng, Liễu Hàn Yên cảm thấy, anh ấy chắc chắn sẽ làm được!

- Em muốn đi cùng anh... - Liễu Hàn Yên ngoan cường nói – Không phải anh nói sẽ bảo vệ em sao? Thế thì để em đi cùng anh, em phải báo thù cho quân sĩ của em!

Tần Xuyên hơi sững người rồi bật cười ha hả:

- Được lắm! Thế này mới đúng là vợ của anh! Đi nào! Anh đưa em đi chém quân thù!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 356: Lò Sát Sinh Rừng Nhiệt Đới

Khẩu hiệu này khiến Liễu Hàn Yên không biết nói gì, chỉ có điều với tính cách băng giá như cô nhưng khi nghe xong lại có chút máu nóng.

Tần Xuyên thuận tay nhặt một cành cây gãy dưới đất lên, sau đó cầm như đang nắm một thanh đại đao, bước nhanh về phía giữa đảo.

Hắn cũng không cần giấu tiếng bước chân của mình, nếu có người phát hiện ra tung tích của họ, hắn liền lao đến và giải quyết bằng cái chết.

- Ai bên đó?

Mấy bóng đen nhảy ra từ trên tảng đá, dùng đèn pin chiếu vào hai người.

Tần Xuyên không nói hai lời, vung một đường lên như tấm lụa đột nhiên bay ra.

Kiếm khí như gió, nhanh kinh hồn, tạt qua người của bốn tên lính đánh thuê.

Hai cái đầu bay xuống, máu tươi phụt ra, hai người kia thì nửa thân rơi xuống thành hai đoạn.

Bởi vì trong bóng tối nên giữa những lính đánh thuê đó cũng khó mà tránh được đụng phải nhau, thông thường khi đụng phải nhau rồi thì sẽ làm rõ thân phận đối phương.

Nhưng nếu là Tần Xuyên, chỉ cần có người chạy ra hỏi hắn là ai, hắn đều không tạo ngoại lệ mà vung kiếm lên giải quyết.

Uy lực của một đường kiếm này làm cho những tên lính đánh thuê tầm thường không chống đỡ nổi.

Đi thêm hai trăm mét nữa, trên đường lại gặp thêm hai tốp lính đánh thuê, nhưng cũng không ngoại lệ, không đợi bọn chúng thấy rõ Tần Xuyên ở đâu, thì đã bị đường kiếm chặt đứt người rồi.

Đầu, chân tay, ngũ quan rơi lả tả đầy đất, máu tươi lênh láng nhuộm hồng cả cây cối.

Máu lan dần trên bùn đất và cây cỏ ẩm ướt, mùi máu càng ngày càng nồng nặc trên đảo.

Cánh rừng nhiệt đới rậm rạp trở thành lò sát sinh của Tần Xuyên. Trong mắt hắn, đám người truy sát Liễu Hàn Yên căn bản không phải là người, chỉ là đám súc sinh đợi làm thịt mà thôi.

Với tu vi cao cấp hơn người của hắn thì chỉ cần vung ra kiếm khí bình thường, chém giết một ngày cũng không là vấn đề, cho nên kiếm khí vung lên cũng không gì ngăn cản được.

Liễu Hàn Yên đi theo phía sau người đàn ông, nhìn Tần Xuyên bước đi như trong chốn không người, bất kỳ nguy hiểm nào cũng chỉ là chuyện nhỏ, không hề có lực sát thương.

Một người một kiếm, đơn giản là gặp thần giết thần, gặp quỷ hạ quỷ, tung hoành vô địch!

Cho dù là đao kiếm hay đạn đạo, chỉ cần xuất hiện trước mặt người đàn ông này thì với một đường kiếm khí, nháy mắt đã biến mất!

Mấu chốt là Tần Xuyên tu vi cao thâm, còn biết liệu địch thiên cơ, kẻ địch còn chưa phát hiện ra hắn, thì hắn đã dùng khí cơ tìm ra vị trí của đối phương.

Mỗi lần ra tay, Liễu Hàn Yên đều không nhìn ra được là hắn dùng chiêu gì,

dường như người đàn ông này chỉ thuận tay vạch một đường thì cành cây gãy trên tay liền có thể xuất ra một lực cực kỳ mạnh mẽ.

Nếu như là người con gái bình thường, nhìn một màn máu tanh này nôn mửa thậm chí là ngất xỉu.

Nhưng Liễu Hàn Yên lại hoàn toàn bình thường, đối với kẻ địch muốn giết cô, cô không hề có lòng thương tiếc.

Trên chiến trường, không phải anh chết thì chính là tôi chết, từ xưa đến nay đã là vậy.

- Vợ, xem anh giết người, em có cảm thấy vô vị không? Nếu không thì lần sau gặp mấy tên khác, anh để lại cho em hai tên để em giết?

Tần Xuyên quay đầu lại hỏi thăm.

Liễu Hàn Yên lắc đầu:

- Không cần, sát sinh là điều không nên.

Tần Xuyên nhún vai:

- Cũng đúng, đám người này yếu ớt như vậy, ra tay cũng không cần tí sức lực nào.

Liễu Hàn Yên cảm thán, đám lính đánh thuê này quanh năm hoạt động gần xích đạo, trải qua bách chiến, sao có thể yếu ớt được?

Chỉ có thể nói, không phải bọn chúng quá yếu ớt, là người quá mạnh rồi.

Dĩ nhiên là cô không định nói những lời trong lòng ra, nếu không thì với tính tự đắc của hãn thì chỉ cần khen hãn một câu, hãn sẽ vui mừng mà tự biên tự diễn một hồi.

Hai người không ngừng tiến về vị trí trung tâm hòn đảo, cũng gặp phải ngày càng nhiều kẻ địch.

Nhưng dưới những đường vung kiếm khí của Tần Xuyên, không có một đám kẻ địch nào có thể tiến gần hẳn trong phạm vi 10m.

Trong lòng Liễu Hàn Yên thầm tính toán, thủ hạ của cô đã chết 67 người, nhưng trong khoảng thời gian ngắn vừa rồi hẳn đã giết 73 tên địch.

Mặc dù trong đó có một bộ phận là vì trời tối nên nhìn không tốt khó mà phòng bị, nhưng hiệu suất giết người cũng cao kinh người.

- Tiếp tục đi 100m, chính là một khe đất trống ở giữa đảo, người của đồng minh Tulip hình như đang ở đó tìm cái gì đó.

Trong mắt Liễu Hàn Yên lộ ra vẻ nghi ngờ, nhớ lại những điều mà Benteke trước đó đã nói, bọn họ chỉ đến đảo để tìm bảo bối, thì càng cảm thấy lo lắng.

Tần Xuyên cười khẽ một tiếng:

- Quả nhiên, cái gọi là thương thuyền hay quốc bảo đều là gạt người...

Liễu Hàn Yên ngạc nhiên:

- Anh cũng biết chuyện này?

- Em là quân nhân, cấp trên giao nhiệm vụ cho em, có thể em sẽ không nghĩ nhiều mà lập tức hành động, nhưng anh thì khác, khi bọn họ nói với anh là thương thuyền bị bắt, không còn cơ may thoát được, còn bị cướp mất quốc bảo gì đó thì anh đã rất nghi ngờ rồi..

Nếu là quốc bảo, tại sao lại là thương thuyền vận chuyển? Tại sao lại không có hạm đội hộ vệ? Mấu chốt là, chuyện này hoàn toàn có thể báo cáo ra, nói là hải tặc xuất hiện, sau đó khoa chiêng gõ trống phái quân đội đi xử lý là được, dư luận quốc tế chẳng lẽ còn giúp đỡ đám hải tặc kia sao?

Nói trắng ra, tất cả đều là lời nói dối của bọn họ mà thôi, còn về mục đích của bọn họ là gì, thì anh cũng không biết, chỉ e là phải đợi đến khi nhìn thấy bảo bối mới biết được.

Chỉ có điều, mặc kệ nguyên nhân là gì, anh cũng không muốn có quan hệ nhiều với bọn họ. Dù sao thì chỉ cần nhanh chóng tới cứu em, những cái khác không thành vấn đề.

Liễu Hàn Yên đi đằng sau Tần Xuyên, nghe hẳn phân tích, một khoảng thời gian dài cô ấp úng không nói được gì.

Cô càng ngày càng không hiểu được người đàn ông này, rốt cuộc đâu mới là con người thật của hắn?

Vào lúc cô rơi vào trầm tư, đột nhiên phía trước xuất hiện rất nhiều cột sáng, giống như vô số đèn pha nhỏ chiếu về phía bọn họ.

- Cẩn thận!

Liễu Hàn Yên kinh nghiệm trong phú, biết rõ một đội lớn kẻ địch xông đến chắc chắn là do tiếng súng vừa nãy đã gây sự chú ý.

Lời vừa dứt, một trận mưa đạn bay ra từ trong bụi rậm bên cạnh.

- Phụt. phụt. phụt...

Ánh lửa dữ dội xé toạc bóng đêm, đạn bay ra tới tấp mà dữ dội, phá nát cả cành cây um tùm và thân cây.

Tần Xuyên sớm đã có phòng bị, chân khí bẩm sinh cao cấp hình thành một bức màn phòng hộ trước mặt hắn, giống như một từ trường tĩnh, vô hình chung khống chế cả một khu vực.

Viên đạn rơi trên tấm chân khí, tất cả uy lực đều biến mất, biến thành từng vỏ đạn kim loại, rơi xuống mặt đất một cách vô dụng.

Chỉ trong khoảng một phút, trên mặt đầy đều là vỏ đạn với mùi thuốc súng nồng nặc.

Liễu Hàn Yên đứng sau người đàn ông, nhìn mặt đất đầy vỏ đạn và một tay Tần Xuyên phóng ra chân khí, phát hiện ra nhắc nhở của mình hoàn toàn là thừa thãi.

Với tu vi hiện tại của Tần Xuyên, đạn đạo bình thường gần như không thể gây ra sức sát thương cho hắn, trừ khi có đạn xuyên thấu có sức phá hoại vô cùng lớn, phóng ra trong khoảng cách gần, hơn nữa với tiền đề là Tần Xuyên không né tránh. [T-R-U-Y-E-N-F-U-L-L-.-V-N]

- Vợ, hình như có hai con cá lớn đến.

Tần Xuyên lộ ra ý cười hưng phấn, rốt cuộc cũng không cần phải chém dưa thái rau rồi.

Liễu Hàn Yên cũng không biết phải nói thế nào nữa, tại sao trong một chiến trường sinh tử như thế này mà trong mắt Tần Xuyên lại chỉ như một sân chơi bình thường.

Đám quân địch nấp sau rừng cây phát hiện ra, đạn của bọn chúng hình như không có tác dụng, nên mới đi ra từ phía sau.

Đi đầu tiên là hai người đàn ông, một người đầu mang khăn đen, mặt lớn, áo ba lỗ màu đen, bên hông mang hai cây đao cong của Ba tư.

Một người còn lại thì đầu trọc, cao hơn 1m9, nước da ngăm đen, khuôn mặt lồi lõm rõ ràng, cánh tay thon dài, xích bạc quấn nửa người trên, toàn thân cơ bắp cường tráng.

Bên cạnh hai người họ là hai, ba mươi tên lính đánh thuê hung hãn, sẵn sàng lao vào bất cứ lúc nào, mỗi tên ít nhất đều có thực lực Hậu Thiên sơ cấp.

Liễu Hàn Yên bước lên trước một bước, ánh mắt lộ ra sát ý, thấp giọng nói:

- Tên mang hai đao là đội trưởng Cuồng triều Phá Lãng, tên đầu trọc là đội trưởng Nhiệt phong Trát Tây Địch. Trưa nay em đã giao tranh với họ, nếu từng tên một thì không đáng sợ nhưng khi đã liên thủ lại thì rất khó nhằn.

Bởi vì không ít tráng sĩ đã chết dưới tay hai bọn chúng, Liễu Hàn Yên lúc này hận không thể tự mình xông lên một đao chém chết kẻ địch.

Nhưng Tần Xuyên biết thương thế của cô vẫn chưa lành, vỗ nhẹ bả vai cô để cô bình tĩnh lại.

- Trong lúc trên đảo lại xuất hiện một cao thủ như vậy, thực sự là làm cho người khác bất ngờ.

Hai tay Phá Lãng nắm lên dây lư. đen tối nhìn Tần Xuyên

Trát Tây Địch cười nham hiểm nói:

- Liễu Hàn Yên, không ngờ em không những chưa chết, còn tìm một tên thư sinh vô dụng đến giúp, hà hà... không chết càng tốt, đêm dài đằng đằng, những huynh đệ của anh đang lo nữ nhân không đủ dùng.

Lời này vừa nói ra, Liễu Hàn Yên nghĩ ngay ra một chuyện:

- Bọn mày đã bắt Lưu Ly?

Lưu Lệ chính là phó quan của cô, trước không tham gia hành động của đội, mang theo hai binh sĩ trấn thủ trên điểm vào đất liền, vốn tưởng rằng cũng bị giết chết rồi, không ngờ là bị bắt.

- Tướng quân...!

Một giọng nữ khóc lóc vang lên, xuất hiện từ phía sau rừng cây.

Phá Lãng vỗ tay:

- Đưa cô ta ra gặp cấp trên của mình đi.

Một gã lính đánh thuê cường tráng vác một cô gái trên người không mảnh vải che thân, tóc tai bù xù trên vai đi ra từ bóng tối.

Đám lính đánh thuê lộ ra một tràng cười dâm dăng, ánh mắt như vô số cánh tay sờ loạn trên người Lưu Lệ.

Trên người Lưu Lệ đầy vết thâm tím và trầy da, hai cánh tay và chân đều bị gãy, không có chút lực phản kháng, mà giữa đùi cô đầy vết máu, cho thấy cô đã bị không biết bao nhiêu nam nhân lẳng nhục qua.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 357: Ác Ma Xuất Hiện

Nhìn thấy một cảnh này, trong mắt Liễu Hàn Yên như sắp phun lửa, thân thể không ngừng run rẩy, hai hàm răng nghiến chặt.

Không tưởng tượng nổi, Lưu Ly đã bị đối đãi như thế nào, một cô gái đối mặt với hơn một trăm tên đàn ông thô lỗ, chân tay bị phế, hơn nữa còn không ngừng bị giẫm đạp.

Bọn chúng căn bản không đối xử với nàng là người, mà là một công cụ để phát tiết.

Trát Tây Địch giơ tay ra vuốt cằm Lưu Lệ, bắt cô phải ngẩng đầu lên.

Trên mặt Lưu Ly đầy vệt nước mắt, mũi chảy máu, sưng phồng, đôi mắt cô tràn đầy vẻ tuyệt vọng và khuất nhục, khóc lóc:

- Tướng quân... mặc kệ tôi... mau trốn đi...

Trên thực tế, Lưu Ly đã lâm vào trạng thái thần trí hỗn loạn. Cô chỉ là một quân nhân bình thường, chưa từng nhận huấn luyện chịu đựng tinh thần của đặc công, cho nên sự lăng nhục của thân thể, tạo ra một bóng ma tâm lý không ngừng mở rộng.

Thế giới tinh thần của cô sắp sụp đổ rồi, thậm chí không chú ý đến Tần Xuyên ở phía trước Liễu Hàn Yên, tại sao lại xuất hiện ở đây.

- Ha ha ha... Liễu Hàn Yên, đây là phó quan của cô sao, là tôi bắt được, tôi cũng là người đầu tiên của cô ta!

Tiểu tiện nhân này, trông cũng chả ra sao, lại phản kháng quá kịch liệt, tôi cũng là vì tốt cho cô ta, cho nên bẻ gãy gân tay chân, như vậy liền ngoan hơn!

Trát Tây Địch vừa nói, vừa thè lưỡi liếm trên mặt Lưu Ly.

Lưu Ly rơi những giọt nước mắt thống khổ, nhưng căn bản không có cách nào phản kháng.

Phá Lãng cười to, đi đến bên cạnh, một bàn tay đánh xuống mông Lưu Ly, khiến chỗ đó sưng đỏ vô cùng.

- Con gái Trung Quốc các cô, mùi vị quả thật không tệ, nghe nói ở Trung Quốc cô em là đệ nhất mỹ nữ, xem ra đêm nay anh em chúng ta đều có phúc rồi...

Liễu Hàn Yên không thể nhịn được nữa, giơ khẩu súng tự động trong tay lên, muốn bắn về phía mấy người đàn ông.

Nhưng mà, liền thấy tên vác Lưu Ly cầm một thanh đao kề lên cổ Lưu Lệ.

- Đến đây! Nổ súng đi! Chỉ cần cô dám phản kháng, bộ hạ này của cô sẽ không ngừng chảy máu!

Trát Tây Địch nhe răng cười.

Hai tay Liễu Hàn Yên run run, cô phát hiện bản thân không làm được, một là nếu cô nổ súng cũng không cách nào làm tổn thương Phá Lãng và Trát Tây Địch, hai là Lưu Lệ đã thảm như vậy rồi, nếu bản thân còn không để ý đến sống chết của cô ấy thì tâm sao có thể yên?

Cô biết mình không thể bị loại cảm xúc này khống chế nhưng tại thời khắc này, lòng của cô bỗng trở lên yếu ớt và hoang mang rồi.

Tần Xuyên mặt trầm như nước, ánh mắt không chút cảm xúc mà nhìn đám người đối diện.

Chỉ tính những lời vũ nhục mà chúng nói với Liễu Hàn Yên cũng đủ để giết chúng đến ngàn vạn lần!

Hơn nữa, mặc dù hãn và Lưu Ly này không hề quen biết, chỉ gặp qua hai lần, nhưng một đám đàn ông dùng phương pháp này đối đãi với một nữ nhân, lại làm cho hãn càng vững thêm một suy nghĩ.

- Các người như vậy... mà còn xưng hiệu là thập tam binh vương gì đó, người bình chọn đúng là có mắt không trông.

Tần Xuyên bình thản cất tiếng, cất bước lên trước, mỗi bước chân đều phảng phất giảm lên nhịp tim của đám người, trầm trọng hữu lực.

- Tần Xuyên, anh đừng...

Liễu Hàn Yên lòng hoảng hốt, sợ hãn cứ đi qua như vậy thì đối phương sẽ trực tiếp giết Lưu Lệ.

Tần Xuyên giơ tay, ra hiệu cô an tâm, không có vấn đề.

Phá Lãng và Trát Tây Địch đều là võ giả đỉnh phong Tiên Thiên, mẫu chốt là nhiều năm đưa quân đi tác chiến, kinh nghiệm rất phong phú.

Bọn họ vừa rồi cũng hiểu rõ, Liễu Hàn Yên bị thương không cần lo, thực sự cần cảnh giác chính là Tần Xuyên.

Thấy Tần Xuyên lại gần, sắc mặt hai người đều trở lên căng thẳng.

- Đứng lại, tiến thêm 3m thì cô ta sẽ chết!

Trát Tây Địch chỉ vào Lưu Ly bên cạnh.

Tần Xuyên cúi đầu, tính toán trong lòng, nếu mình xuất kiếm khí, thời gian kiếm khí đến và thời gian đối phương cần thần kinh phản xạ để hạ thủ...

Phá Lãng và Trát Tây Địch thấy hấn đứng lại bất động, cho rằng Tần Xuyên vẫn còn biết sợ, lập tức lộ ra nụ cười đắc ý.

Quả nhiên là có con tim vẫn có ích hơn.

- Tao biết mày là một cao thủ, nhưng mày căn bản không biết, sau lưng chúng ta, người thuê chúng ta là một kẻ như thế nào, tốt nhất là mày ngoan ngoãn giơ tay lên đi.

Phá Lãng cười lạnh.

Trát Tây Địch vịn hai tay, mỗi đốt lại vang lên tiếng răng rắc.

- Mặc dù không biết tại sao mày đến đây, nhưng mà đáng tiếc, mày đến nhầm chỗ rồi, tiêu tử thôi...

Lúc này, Tần Xuyên mới ngẩng đầu lên, trong mắt đầy vẻ đen tối, khoe miệng hơi nhếch lên.

- Thật sao?

Đúng vào khoảnh khắc Tần Xuyên nói hai chữ này, Phá Lãng và Trát Tây Địch đột nhiên cảm thấy có một cơn lạnh buốt chạy từ sau lưng làm cho bọn chúng dựng cả lông tơ!

Chỉ trong chớp mắt, Tần Xuyên đã biến mất!

Nửa giây sau, Trát Tây Địch và Phá Lãng dựa vào bản năng chiến đấu tránh về phía sau.

Thanh liên kiếm ý, nhất bộ thập sát!!

Một tia sáng xanh xẹt qua người bọn họ, chỉ còn một ly thôi là đã lấy mạng của chúng!

Nhưng có lẽ bọn họ bởi vì tu vi cao, kinh nghiệm chiến đấu phong phú nên mới có thể tránh được một kiếm này, tất cả những chiến sĩ phía sau bọn họ đều không phản ứng kịp!

Thanh liên kiếm khí giống như một tia laser, xẹt qua cổ bảy, tám tên.

- Phập phập phập

Đầu người bay lên, máu phun ra như suối.

Không biết từ lúc nào, Tần Xuyên đã từ trước mặt đi đến phía sau bọn chúng, đồng thời nắm lấy Lưu Lệ bên hông.

Cả đám lính đánh thuê sau khi ý thức được chuyện gì xảy ra thì liền giống như gặp quỷ, tất cả đều rầm rầm tản đi, trốn rất xa.

Khi bọn chúng nhìn lại cảnh cây trên tay Tần Xuyên, thì đều vô thức nuốt nước bọt, lộ ra vẻ mặt không dám tin.

- Kiếm... kiếm khách... là một kiếm khách?

Phá Lãng rút mạnh hai thanh đao bên hông ra, sắc mặt đã vì bất an mà trở nên vặn vẹo.

Tần Xuyên không chút hoang mang ôm Lưu Ly trở về bên cạnh Liễu Hàn Yên, giao cô gái đang run rẩy và vô cùng đáng thương giao cho Liễu Hàn Yên chăm sóc.

Liễu Hàn Yên cởi chiếc áo khoác quân nhân rách nát trên người bao gọn lấy Lưu Lệ, cảm kích gật đầu với Tần Xuyên.

Người đàn ông này, dùng chiêu với tốc độ ánh sáng, giải quyết khốn cục cứu Lưu Lệ ra!

Chỉ e Phá Lãng và Trát Tây Địch đã sớm thấy sự lợi hại của Tần Xuyên,

tuyệt đối không cho Tần Xuyên có cơ hội đến gần như vậy.

Quay người, lại một lần nữa đối mặt với đám lính đánh thuê.

Tần Xuyên lộ ra một nụ cười tà khí, năng lượng kỳ dị màu đen trong mắt càng phát ra mạnh hơn.

- Làm sao bây giờ... hiện tại bọn mày không còn con tim rồi.

Cả đám lính đánh thuê đều lộ ra vẻ hoảng sợ, giống như một ác ma bóng đêm, đang đứng trước bọn họ không ngừng mở rộng một cái lưới khổng lồ, tóm tất cả bọn họ về địa ngục!

Ngay cả Liễu Hàn Yên khi ngoảnh đầu lại cũng nhìn thấy sát khí mạnh mẽ và áp đảo phát ra trên người hắn!

Biết rõ trên chiến trường mà khí thế yếu đi tương đương với việc thua trận, cho nên Phá Lãng cắn chặt răng, giận dữ hét lớn:

- Đừng sợ! hắn chỉ có một người! một thanh kiếm có mạnh hơn cũng chỉ là một thanh kiếm! trên đảo đều là huynh đệ của chúng ta, mỗi người một đao liền có thể biến hắn thành thịt vụn!

- Không sai! Nhiệt Phong, giết đi!

Trát Tây Địch cũng gầm lên một tiếng, chân khí bộc phát, cơ bắp toàn thân nổi lên cuồn cuộn, hai tay vung điên loạn như điên xà.

- Tiên hạ thủ vi cường, giết!

Trát Tây Địch vừa hạ lệnh, những tên lính đánh thuê khác đều lấy lại chân khí, xông đến vây Tần Xuyên.

Nhìn đám người không hề có chút phối hợp, chỉ thuần túy lấy thịt đè người, Tần Xuyên vốn định một kiếm giải quyết.

Nhưng lại chuyển kiếm, hấn cảm thấy, không thể để cho bọn chúng chết quá dễ dàng...

Mắt thấy Xà hình trực quyền của Trát Tây Địch đang hướng đến, Tần Xuyên lùi về phía sau, thi triển bộ pháp tinh diệu Xuất kiến phùng sát trôn, nhẹ nhàng tránh được, né sau lưng bao bọc của hai người.

Cành cây gãy trên tay lại liên tục xuất ra những kiếm khí mảnh không thể nhìn ra, trực tiếp công kích vào đũng quần hai tên lính đánh thuê!

Cùng với hai đường kiếm khí, giữa hai chân của hai tên lính đánh thuê phụt ra hai luồng máu, thấm ướt quần lót!

Từ trong rừng truyền ra tiếng gào thảm thiết của tên lính đánh thuê, bọn họ đều không biết Tần Xuyên làm thế nào biến bọn chúng thành thái giám!

Với cổ võ thủy chuẩn của Tần Xuyên, tuy chưa đến được mức Lô hỏa thuần thanh, nhưng muốn tránh được sự tiến công của đám người thô kệch này thì thực sự là quá đơn giản.

Hấn giẫm Du long bộ, mỗi bước đi đều như trường long, qua lại như nước lũ ập đến, khó mà ngăn cản, tiến lùi tự nhiên.

Cành cây trên tay thì thi triển Tiểu tàng kiếm pháp, lấy “điểm”, “đâm” làm chủ yếu. Mặc dù kiếm pháp này khá đơn giản, chỉ có thể coi là kiếm thuật cỡ trung, nhưng sau khi được Tần Xuyên tiêu sái mà thi triển ra, mỗi một kiếm đều trúng lão nhị của đám lính đánh thuê!

Kiểm khí xuyên qua đám lính đánh thuê, chưa qua một khắc, hai ba mươi tên lính đánh thuê đều ôm bộ hạ mà lăn lộn dưới đất.

Phá Lãnh nhìn bộ hạ mình đều biến thành thái giám, thẹn quá hóa giận, vung song đao lên, hướng về phía Tần Xuyên mà ập xuống như từng lớp thủy triều!

- Chó săn Trung Quốc! Nạp mạng đi.

Phá Lãng rống to.

Đây chính là tuyệt kỹ thành danh của y, Loạn lưu song đao trăm!

Chỉ đáng tiếc, ngay cả đao quý của ý đao Tần Xuyên cũng không xem ra gì, với loại này, căn bản không xuất được loại đao pháp nào có uy hiếp.

Khóe mắt Tần Xuyên liếc một cái, đưa tay vung lên một đường kiếm “ trăm không”, tiêu sái chém ra!

Tất cả Tiên thiên chân khí, cương khí hộ thể đều vô dụng! trong khoảnh khắc đều bị xé rách phòng ngự!

Hai tiếng kim loại bị cắt đứt vang lên, hai thanh thép tinh bảo của Phá Lãng trực tiếp bị đứt đoạn, bắn vung lên!

Mà người Phá Lãng vẫn còn trên không trung, đầu cũng bị chém đôi như quả dưa hấu bị cắt thành hai nửa, tách đôi bay ra!

Hai mảnh đầu rơi xuống đất, tròng mắt rơi ra, đường đường đội trưởng Phá Lãng Cuồng triều của Thập tam binh vương chết vô cùng thê thảm.

Trát Tây Địch cùng với ba, năm tên lính ở bên đều nghẹn họng nhìn trần trối, cảm thấy một sự tuyệt vọng phát ra từ nội tâm.

Nhưng mà Tần Xuyên vẫn chưa hả giận, đi đến chỗ thân thể của Phá Lãng, một cước giẫm nát ngực Phá Lãng, giẫm cho toàn bộ xương ngực đều lõm xuống, khiến nội tạng cũng bị lòi ra!

Cả người Tần Xuyên đốt lên một năng lượng màu đen đậm đặc, giống như một ác ma từ địa ngục, ánh mắt lạnh khốc khiến người khác không dám nhìn.

- Chỉ là một đám một kiếm một tên cũng dám vũ nhục người phụ nữ của ta?

Dứt lời, Tần Xuyên ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng mà khát máu bắn về phía Trát Tây Địch.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 358: Đội Trưởng Kỵ Sĩ

Trát Tây Địch toàn thân lạnh buốt, xà quyền của y mặc dù tu luyện đã được coi là tinh thâm, nhưng trước mặt Tần Xuyên cũng chỉ như đám con nít, hoàn toàn không bắt được.

Trên thực tế, với tu vi chân khí của Tần Xuyên, cho dù Trát Tây Địch có đánh trúng Tần Xuyên cũng không gây ra bao nhiêu lực sát thương.

Lúc này thấy Phá Lãng chết dưới một nhát kiếm, Trát Tây Địch đã biết, mạng của y chắc chắn không thể thoát được.

- Lui!

Trát Tây Địch hét lên một tiếng, mang theo mấy tên còn sống sót chạy vào giữa đảo

Nhưng Tần Xuyên sao lại cho chúng có cơ hội đó, chỉ một thân pháp công phu nhỏ một tắc cũng đã đuổi kịp bọn chúng.

Một kiếm xuất ra, cũng không thềm liếc một cái, lạnh lùng chém đứt ngang người mấy tên lính đánh thuê, máu bắn tung tóe.

Trát Tây Địch thấy đường lui bị chặn, máu độc ác nảy lên cùng với sự liều mạng, quay đầu chạy về hướng Liễu Hàn Yên và Lưu Lệ.

Suy nghĩ của y rất đơn giản - đi nạp mạng cho Tần Xuyên, không bằng đi bắt cóc tin.

Không đợi cho y hoàn toàn quay người, cành cây trên tay Tần Xuyên đã xuất

ra một trận mưa ánh kiếm như vũ bão.

Những tia sáng màu xanh xuyên qua các đốt ngón tay, các huyết vị của Trát Tây Địch.

Chỉ một giây sau, toàn thân Trát Tây Địch bắt đầu chảy máu, giống như một cái sàng, hai chân mềm nhũn, đầu gối bị đâm không biết bao nhiêu lỗ kiếm.

Đầu hắn ngã xuống đất, toàn thân run rẩy, hai con mắt trợn trừng, đầy sợ hãi.

Chưa bao giờ có người khiến y cảm nhận được áp lực đảo lộn mạnh như vậy! giống như một ngọn núi đang từ từ đổ xuống ép y dần dần đi vào chỗ chết!

- Mà... rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ mà... cũng là tướng quân của Thiết phủ đồ?

Trát Tây Địch không cam lòng, miệng nhổ ra máu hồng.

Tần Xuyên căn bản cũng lười trả lời câu hỏi như vậy, mặc cho y mang theo sự nghi hoặc hoang mang xuống địa ngục.

Hắn ném nhánh cây đi, yên lặng đến bên cạnh Liễu Hàn Yên, nói:

- Vợ à, anh không đâm xuyên qua đầu và tim y. Y hiện tại vẫn cảm thấy đau đớn, ít nhất còn có thể sống khoảng 2 phút nữa, hai máy tên thái giám trên mặt đất vẫn còn có thể thở...

Muốn chúng chậm rãi chịu đau đớn mà chết hay là muốn cho chúng chết ngay, do em chọn.

Tần Xuyên cố gắng không trực tiếp giết chết đám người này, chính là để Liễu Hàn Yên có thể phát tiết sự phẫn nộ trong lòng.

- Được.

Cô gật gật đầu.

Lúc này thương thế của Liễu Hàn Yên vẫn chưa hồi phục, cũng không được động chân khí, cho nên một tay nắm súng trường, đi đến trước mặt Trát Tây Địch.

Miệng súng nhắm thẳng vào trán Trát Tây Địch, Liễu Hàn Yên không nói hai lời bóp cò súng!

- Pằng...

Mấy chục viên đạn phóng ra, đầu Trát Tây Địch đã bốc khói, hoàn toàn biến thành đồng thiet.

Máu tươi còn bắn lên mặt của Liễu Hàn Yên, nhưng cô không có chút phản ứng.

Lưu Lệ thì từng hàng lệ nóng hổi lăn dài xuống má, đại thù đã được báo, nhìn về phía Tần Xuyên vô cùng cảm kích.

Rốt cục cô cũng hiểu rõ, tại sao lúc trước hẳn có thể giữ được mạng dưới tay Thánh giáo.

Khả năng bắn súng của Liễu Hàn Yên rất chuẩn, cô nhật tiếp một khẩu súng từ trên đất, sau khi bắn liên tiếp hai phát đám lính đánh thuê trên mặt đất, bọn chúng đều nổ đầu chết tức khắc.

Mặc dù nói là dựa vào nam nhân, nhưng cũng coi như cô tự tay báo thù cho thủ hạ của mình. Liễu Hàn Yên đỏ mắt, gật đầu với Tần Xuyên:

- Cảm ơn anh...

Tần Xuyên lại không cười nổi, nhìn những vết thương chồng chất của Lưu Lệ, nói:

- Em chăm sóc cho cô ta, anh đi tìm kẻ đứng sau.

Hai đám lính đánh thuê này chỉ là tốt thí, chủ mưu thực sự của lần này nhất định là đồng minh Tulip.

Nhưng đúng lúc này, có tiếng cánh quạt trực thăng truyền đến từ phía xa.

- Không hay rồi, bọn chúng muốn bỏ chạy!

Tần Xuyên lập tức nói:

- Anh đi trước, vợ, em phải chú ý cẩn thận.

Liễu Hàn Yên cũng biết sự tình cấp bách, nếu như để bọn chúng cầm bảo bối chạy trốn, đồng nghĩa mọi công sức đều vô ích, vì vậy thúc giục Tần Xuyên mau đi.

Tần Xuyên giống như một con hắc báo lanh lẹ, xuyên qua rừng cây, chạy nhanh đến trung tâm đảo.

Vừa đến một khe núi, không nhìn thấy một bóng người của Tulip đen, nhưng Tần Xuyên lại ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc đến ghê người.

Nhìn kỹ lại, trong một cái hố cực lớn tại khe núi, hàng trăm thi thể bị ném vào.

Nhìn cách ăn mặc và màu da của những thi thể có thể thấy đây là thổ dân của khu vực hải đảo này, có thể vì một nguyên nhân nào đó mà bị sát hại một cách tàn nhẫn.

Nhìn thấy trong đó còn có những đứa trẻ sơ sinh vẫn được bọc tã lọt cũng bị đạn xuyên qua, ném vào trong đồng xác chết, da đầu Tần Xuyên run lên, năng lượng đen vừa tan đi lại một lần nữa điên cuồng trào ra.

Hắn không thể tưởng tượng nổi, đám người này vì cái gì, mà lại dã man sát

hại những người thổ dân không tranh với đời này?

Nhìn tiếp về phía trước, bên một mặt núi bị các loại đạn dược và các thiết bị đào bới tạo ra một cái hố cực lớn, giống như một đồ vật gì đó bị đào đi.

Tần Xuyên ngẩng đầu nhìn hướng trực thăng bay đi, đang định muốn đuổi theo, nhưng khước mắt lại liếc thấy một người đang vẫy tay với hắn.

Không ngờ là một người đàn ông nằm trong đám thi thể đang ra hiệu cho hắn.

Người đàn ông mặc sơ mi, quần âu, trông không giống như thổ dân nhưng cũng bị ném vào cùng.

Tần Xuyên cũng không nghĩ ngợi được nhiều, chạy xuống lôi y ra khỏi đám thi thể đầy máu. Hỏi:

- Anh là ai?

Người đàn ông đau đớn chỉ vào eo bụng, y đã bị trúng đạn, mất rất nhiều máu, nhưng vẫn cắn răng nghiêng lợi chỉ về hướng ngược lại của trực thăng.

- Anh... anh đừng quan tâm tôi là ai! Bọn chúng dùng trực thăng để đánh lừa anh! Bọn chúng cho rằng viện quân Trung Quốc đến rồi, thấy tình hình thì không phải nên liên hệ trực thăng để dẫn anh đi ngược hướng!

Phương thức rời đi của bọn chúng là... là ca nô che giấu ở bờ biển.... mau đuổi theo đi! Đám người đó... đã mang báu vật đi rồi...

Tần Xuyên nhú mày, những lời người sắp chết nói thường không phải nói dối, hắn tuy không biết người này là ai nhưng cảm giác y cũng sẽ sắp chết rồi mà vẫn lừa hắn.

- Anh cố gắng chịu đựng.

Tần Xuyên nhanh chóng dùng chân khí giúp cho vết thương của y ngừng chảy máu, sau đó chạy về hướng ngược lại của trực thăng.

Tần Xuyên đã tăng tốc đến thân pháp nhanh nhất, thậm chí còn dùng chân khí làm phản lực, ỷ vào thân thể thần mộc của mình mà đâm gãy mấy cây, nhưng tốc độ cũng không giảm đi một nửa.

Qua nửa phút, phía trước rốt cục cũng xuất hiện một bóng người, nhưng uy lực chân khí của đối phương cũng bị Tần Xuyên bắt được.

Năm sáu võ giả gần đạt cao cấp Hậu thiên, Tần Xuyên căn bản không để vào mắt, chỉ là phía đối phương còn có hai võ giả trung cấp Tiên thiên không tầm thường.

Mấu chốt là, phía đầu tiên có một võ giả cao cấp Tiên thiên!

Võ giả cao cấp Tiên Thiên trên đời là cực kỳ hiếm, tuy rằng là cùng cấp bậc, mạnh yếu đều có sự phân biệt rõ rệt, nhưng có tu vi của Tiên thiên cao cấp, đã chứng minh người này là một cao thủ cỡ võ độc nhất trong vạn người, không đơn giản chút nào.

Trong lòng Tần Xuyên thầm nghĩ, có lẽ kẻ này chính là một quyền làm Liễu Hàn Yên trọng thương, bằng không với thương thế bình thường, với Thiên huyền băng ngưng, thương tích của cô đã sớm hồi phục rồi.

- School Sava! người cùng ngài Kauffmann chạy đi! những người khác theo ta đối phó kẻ địch!

Lúc này, một tên tóc nâu da trắng tướng mạo anh tuấn hét lớn bằng tiếng Pháp.

Sáu võ giả Hậu thiên trên vai có dấu ấn quân hàm của Tulip đen lập tức dừng bước theo y, rút kiếm từ hông ra.

Võ giả mang giáp và nón đen đầu tiên chính là đội trưởng kỵ sĩ Kauffmann, y

im lặng lùi lại, trên tay còn ôm hộp mật mã.

Y không ngoảnh đầu, hiển nhiên là trong mắt y, chuyện đào bảo bối đem đi là chuyện quan trọng nhất, trên hết tất cả!

Một người võ giả trung niên khác tên là School Sava, tuy vẻ mặt vẫn còn bần khổ, lưỡng lực, nhưng vẫn lớn tiếng nói:

- Jose, không nên khinh địch!

Rút một thanh kiếm phương Tây cổ xưa bản rộng từ trên vai, tên võ giả da trắng tên Jose ngưng tụ chân khí trung cấp Tiên thiên của mình, bày ra tư thế sẵn sàng đón địch.

- Đến đây! Tao là đội trưởng kỵ sĩ, thủ hạ của đại nhân Kauffmann thuộc Tulip đen, Jose- Salama! Nói tên của mày đi!

Trong rừng cây tối đen tại sườn núi, Jose và sáu gã thủ hạ đã chuẩn bị cùng Tần Xuyên một trận sống chết.

Nhưng trong mắt Tần Xuyên, làm gì còn chỗ trống cho đám người tay nhúng tay vào?

Ánh mắt hần hiện đã như hai tia hàn quang nhìn xuyên trăm mắt, khóa chặt tại người Kauffmann.

- Thanh liên kiếm ý... một bước... giết mưòi!

Tần Xuyên phán đoán trong khoảnh khắc, trong trường hợp không giảm tốc độ thì dùng chiêu này dễ dàng vượt qua phòng ngự của đám người Jose này nhất.

Tần Xuyên vốn đã nhanh như gió lốc, lại thêm lực đẩy của kiếm khí, tăng tốc nhanh như tia chớp trong chớp mắt!

Ánh kiếm xanh xé toạc màu đen của cánh rừng, phóng ra một nguồn sáng

như hồ quang mê người, sáu cái đầu bay lên, máu bắn tung tóe lên cành cây.

Còn đội trưởng kỵ sĩ dù sao cũng có thực lực của Tiên thiên trung cấp, sau khi dựa vào chân khí để kháng trụ một kiếm này thì chấn kinh, toàn thân toát mồ hôi lạnh, mắt trợn trừng!

Tần Xuyên giống như một cái bóng hình, xẹt qua người y, lại tăng tốc hướng về phía Kauffmann!

Kỵ sĩ mặc áo giáp đen quay phắt người lại, đem vali mật mã ném cho tên râu quai nón School Sava bên cạnh.

- Mang đi! Tên người Trung Quốc này khác với những người trước, các người cầm cự không nổi, để ta đối phó!

Kauffmann nói xong, rút thương kỵ sĩ từ sau lưng ra.

Chiếc thương kỵ sĩ đen này càng giống với một thanh trọng kiếm đen hơn, so với trường mâu dài tới 4,5 m truyền thống thì phải cắt đi một nửa chiều dài.

Chỉ có điều chỗ hình vuông mang mũi nhọn của đầu thương lại có hàn quang sáng chói, cực kỳ chói mắt.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 359: Rốt Cuộc Mà Là Ai?

- Ngài Kauffmann?

School Sava – một trong những vệ sĩ trưởng cảm thấy rất lo lắng, hô to.

- Đi mau! Đây là lệnh.

Tu vi của Kauffmann cao nhất, kinh nghiệm cũng phong phú nên khi phát hiện Phá Lãng đi cùng với Zahidi vọng tới từng tiếng súng liền phán đoán được ngay có chuyện gì xảy ra.

Đó chắc chắn không phải là tiếng súng giết chết kẻ địch, mà chỉ là tiếng bọn họ bị đánh gục.

Cảm thấy người tới khó đối phó, y quyết định chạy trốn chứ không nghênh chiến.

Không ngờ việc gọi trực thăng tới thu hút sự chú ý lại bị Tần Xuyên “phát hiện”.

School Sava rơi vào tình thế bất đắc dĩ chỉ còn biết ôm hòm bỏ chạy.

Nhưng làm sao Tần Xuyên để cho chúng được như ý. Toàn thân hãn phóng ra Thanh Liên kiếm khí khiến cho cả ngoài tòa ra nhiều luồng sáng.

- Thanh Liên kiếm giáp.

Tần Xuyên chẳng hề e ngại mà xông tới chỗ School Sava đang ôm cái rương, mà chẳng thèm quan tâm tới kỵ sĩ trưởng Kauffmann.

Kauffmann cảm thấy bị khinh thường liền hừ lạnh, giơ tay đặt lên kỵ sĩ thương rồi sai bước. Y lao thẳng tới chặn đường Tần Xuyên, bộ áo giáp màu đen mà y mặc phát ra những tiếng lanh canh.

- Đối thủ của mày chính là tao.

Cây thương đen của Kauffmann như hóa thành một dải màu đen kèm theo đó thân người bám theo sau lao tới với tốc độ không hề giảm mà còn tăng lên.

- Tinh Vẫn!

Chân khí Tiên Thiên cao cấp vững chắc nặng nề phủ quanh cây hắc thương tỏa lên rồi ập xuống khiến cho y như hóa thành một tảng thiên thạch màu đen lao thẳng tới trước mặt Tần Xuyên.

Còn Tần Xuyên thì cho rằng bản thân có thể dựa vào Thanh Liên kiếm giáp tiến thẳng nhưng không ngờ bên phía đối phương có gợn sóng lan tới kèm theo đó là chân khí mãnh liệt như thủy triều đẩy lùi Thanh liên kiếm giáp của hắn.

Rầm!

Tần Xuyên lùi lại năm, ba bước mới cố gắng đứng vững. mặc dù không bị thương nhưng hắn vẫn phải cau mày nhìn Kauffmann đứng trước mặt.

Chẳng trách mà người này có thể dùng một chiêu đánh cho Liễu Hàn Yên đã tăng tiến tu vi bị nội thương. Thương pháp của y rất bá đạo, cộng thêm loại vũ khí hạng nặng tạo thêm áp lực được y phát huy hết sức tinh tế.

Lúc này, vệ sĩ trưởng José cũng đã trở lại bên cạnh Kauffmann mà nói một cách nghiêm túc:

- Ngài Kauffmann! Ở đây cứ giao cho tôi! Ngài với School Sava cứ đi trước!

- Không! José! Người đi trước. Để ta đối phó với tên kiếm khách Hoa Hạ này được rồi.

Kauffmann trầm giọng.

- Nhưng...

- Cứ nghe lệnh ta!

José cảm thấy bất đắc dĩ nhưng đành phải tận dụng thời gian rút lui.

Tần Xuyên thấy hai vệ sĩ trưởng biến mất, liền biết không thể kéo dài thời gian thêm nữa.

Hắn vung tay phát ra Trảm Không kiếm ý. kiếm khí hình bán nguyệt màu xanh rít lên lao về phía Kauffmann

- Chút tài mọn!

Kauffmann đuổi José xong nên rảnh tay, lại cầm kỵ sĩ thương phóng ra kéo theo một làn sóng gợn.

Xì xì xì

Những đốm lửa liên tục bắn ra cho thấy đầu thương giao chiến với kiếm khí của Tần Xuyên khó chia hơn kém.

Kauffmann cảm giác cánh tay của mình hơi khó đỡ được cái kiếm khí hung hãn của Tần Xuyên nhưng y vẫn ương ngạnh, gầm lên một tiếng giận dữ phát ra chân khí đẩy mạnh về phía trước, phá tan kiếm khí Trảm Không của Tần Xuyên.

Tần Xuyên không ngờ thẳng này lại có thể đỡ thẳng Trảm không của chính hắn.

Nên nhớ lần trước ở Luân Đôn, Viêm Ma Balogh có thực lực tiên thiên cao cấp nhưng hoàn toàn không đỡ nổi sự phá hoại của Trảm không.

Nhìn kỹ, Tần Xuyên phát hiện không phải chân khí của Kauffmann lợi hại

mà là thanh Kỵ sĩ thương màu đen cùng với bộ giáp của y có chất liệu không tầm thường.

- Hừ! Phát hiện ra rồi?

Kauffmann kêu gọi thanh Kỵ sĩ thương lên chỉ về phía Tần Xuyên:

- cây thương này tên là “Tinh mang màu đen” do 16 đời Vu vương tìm kiếm tinh thiết hiếm có chế tạo ra, lại đúc thêm máu của một trăm tên dị đoan cao cấp. cho dù người có là một tên kiếm khách mạnh mẽ thì kiếm khí của người cũng không thể nào phát hủy được cây thương này.

Tần Xuyên sững sờ. Vu Vương? Dị đoan là những cái gì? hẳn thực sự không biết nhiều lắm đối với mấy thế lực ở phương Tây.

- Cái tên dùng thương...Nói vậy người là kẻ làm vợ ta bị thương?

Tần Xuyên trầm giọng hỏi.

Kauffmann suy nghĩ một chút rồi hỏi:

- Người muốn nói tới...nữ thương Hoa Hạ? Đó là vợ người? vậy thì xin lỗi. đúng vậy là do ta. Cứ tưởng một thương có thể lấy mạng của ả nhưng không ngờ lại để ả chạy thoát.

Tần Xuyên cười lạnh, hơi rung rung nhánh cây trong tay:

- Mà nhận là được rồi. Như vậy...khi tao làm thịt mày cũng vui hơn một chút.

Kauffmann chẳng thèm để ý:

- Đừng mơ. Kiếm khí của mày có lợi hại đến mấy thì cũng chẳng thể phá được Hắc Kim giáp của tao. Chưa kể tao còn có thương quý cùng với tu vi Tiên thiên cao cấp. Tao khuyên mày hãy giữ lấy chút sức lực. Giữa tao với mày còn

chưa biết ai chết đâu.

- Mà sai rồi.

Tần Xuyên thở một hơi thật dài, tập trung tinh thần:

- Làm người con gái của tao bị thương thì chắc chắn phải chết.

Vừa dứt lời, Tần Xuyên lập tức tấn công Kauffmann điên cuồng.

Chẳng khác nào có vô số những cơn gió lớn kèm theo mưa ập tới trước mặt Kauffmann. Mỗi một giọt mưa đều là kiếm khí có tính xuyên thấu rất lợi hại.

- Sậu vũ!

Một quả cầu ánh sáng màu xanh bao phủ Kauffmann. Y bị địch bao vây bốn phía nên hoàn toàn không biết Tần Xuyên tấn công mình từ hướng nào.

Chân khí Tiên thiên cao cấp của y cố gắng làm chậm lại một vài thế công, nhưng nếu không nhờ bộ giáp, lại thêm kỹ sĩ thương quét khắp bốn phía thì người y đã thủng lỗ chỗ.

Đinh đinh đinh...

Những gợn sóng hoa lửa chẳng chịt như những cây dây leo xuất hiện trên người Kauffmann. Ngay trên bộ giáp màu đen của y xuất hiện những cái lỗ thật nhỏ.

Rõ ràng mặc dù kiếm khí Sậu vũ của Tần Xuyên không thể phá ngay hàng phòng ngự của y nhưng cũng làm cho áo giáp của y bắt đầu không chịu nổi.

Kauffmann biết cứ tiếp tục như vậy không thể được nên định dùng Kỹ sĩ thương quét ngang tìm bóng dáng Tần Xuyên.

Nhưng thân pháp của Tần Xuyên hết sức linh hoạt. Một khi đã tập trung, có

thể nói mỗi bước đều đi trước Kauffmann, không để cho y đuổi kịp.

Một tay Tần Xuyên vung vẩy nhánh cây, kiếm khí lao ra mãnh liệt liên tiếp, chẳng khác nào có mấy chục cây súng máy cùng bắn phá khiến cho Kauffmann phải hoa mắt.

Thời gian trôi qua, Kauffmann phát hiện do bộ giáp liên tục bị ăn mòn nên thần kinh cũng bắt đầu hỗn loạn, thính giác gần như mất hết.

Đây là một mục đích của Tần Xuyên. Đối phương mặc bộ giáp này đúng là có sức phòng ngự cực mạnh nhưng lại có điểm yếu.

Bên trong lớp kim loại sẽ phát ra những tiếng động, hòa với nhau làm cho tinh thần của Kauffmann sẽ sụp đổ.

Cao thủ đánh nhau, một khi tâm đã rối loạn sẽ mắc nhiều sơ hở.

Tần Xuyên thấy đã đến lúc liền lui lại một bước rồi xoay người phát ra một lưỡi đao ánh sáng bằng kiếm khí.

- Lược Ảnh!

Kauffmann toát mồ hôi đầm đìa, bị những đòn tấn công như thủy triều của Tần Xuyên làm cho không kịp chuẩn bị, cố gắng cầm Kỵ sĩ thương chống cự.

Rầm!

Sau khi gươm Kỵ sĩ thương lên, Kauffmann cho rằng mình ngăn cản được kiếm ý đó. Ai ngờ ẩn giấu sau đó còn có một luồng kiếm quang khác khiến cho y gần như mất hết can đảm.

Không

Lược Ảnh giống như một con ác thú nhe nanh cắn đứt một cánh tay trái của Kauffmann.

Bộ giáp đen chịu đựng quá nhiều kiếm khí tấn công đã không chống nổi uy lực hung tàn của Lược Ảnh. cánh tay của Kauffmann rơi xuống đất, chảy đầy máu tươi.

Kauffmann không thể tin được, đường đường một kỵ sĩ trường có thực lực Tiên thiên cao cấp như mình mà lại bị một thanh niên Hoa Hạ không rõ lai lịch làm cho vất vả như thế.

- Cuối cùng mày là ai?

Kauffmann hoảng sợ kêu to.

- Tao là chồng của Liễu Hàn Yên.

Tần Xuyên gầm lên một tiếng phát ra một đạo kiếm khí bổ trúng cái mũ của Kauffmann.

Một khi đã mất khí thế, chiến giáp có mệnh tới mấy cũng chẳng khác nào tờ giấy.

Kauffmann chỉ mặc một chiếc áo giáp đơn giản ở bên trong, đầu tóc rối tung để lộ một gương mặt đầy mồ hôi, ước chừng bốn năm mươi tuổi.

Không còn giáp bảo vệ, y lập tức mất hết cảm giác an toàn, chưa nói tới việc gãy một cánh tay, võ kỹ rơi vào thế hạ phong, y không còn là đối thủ của Tần Xuyên.

- Anh bạn! Anh bạn hãy nghe tôi nói! Chúng ta thuộc thế lực đồng minh Tu Líp, nếu cậu không phải người của quân đội Hoa Hạ thì sao không bàn chuyện lớn với chúng tôi

- Với thực lực của cậu, Kauffmann tôi có thể dốc hết sức để cậu được vào Thần Phạt, trở thành một trong những thủ lĩnh của chúng tôi.

Kauffmann nảy ra ý định lôi kéo đồng thời để cho mình sống sót.

Một võ giả Thiên thiên cao cấp tham gia vào nhiệm vụ này cứ tưởng rằng hết sức nhẹ nhàng, để chắc chắn, y còn cố tình thuê hai đội lính đánh thuê bản địa.

Ai ngờ, trong Thiên Sát lại xuất hiện một tên quái vật như Tần Xuyên. Bực nhất là cái thằng này tới đây như chỉ để tìm vợ của nó.

- Không thích! Tao chỉ muốn báo thù cho vợ.

Tần Xuyên nói xong, nhẹ nhàng phóng ra mấy đạo kiếm khí khiến cho máu thịt Kauffmann bay tứ tung.

Trong tiếng kêu thảm thiết, cánh tay còn lại cùng hai cái đùi của Kauffmann cũng bị cắt đứt. quan trọng hai cái chân vẫn ở bên trong áo giáp nên khi thân thể của y đổ xuống, hai cái chân vẫn đứng nguyên.

- Mà y cứ từ từ mà chảy máu và sấm hối đã làm cho vợ tao bị thương. Hai thằng đàn em của mà y cũng đừng mong chạy thoát.

Tần Xuyên chẳng thèm để ý tới Kauffmann, như hóa thành một luồng sáng xông về phía bờ biển.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 360: Liên Hệ Bí Mật

Trên mặt biển đen như mực, một chiếc ca nô đã khởi động động cơ.

Jose ở trên và School Sava đang ôm va li mật mã thì ngẩng đầu nhìn, hy vọng có thể thấy Kaufman nhảy từ vách núi xuống, cùng rời đi với họ.

- School Sava! Hay là tôi ở đây đợi, anh mang bảo vật rời khỏi đây trước! Về đến thuyền mẹ là bảo bối được an toàn rồi!

Jose nghiêm túc nói.

Trên mặt School Sava hiện ra vẻ do dự:

- Thế nhờ lát nữa Kaufman đại nhân cần nhanh chóng rời đi, tôi lại không về kịp thì làm thế nào?

Jose cắn răng nói:

- Chúng ta đã đợi lâu như vậy rồi, tôi nói câu này hơi khó nghe nhé, có thể Kaufman đại nhân cũng không thể ngăn cản tên người Trung Quốc có thực lực quỷ dị kia... Chúng ta... nên lấy nhiệm vụ làm trọng thì hơn!

Mặt School Sava lộ vẻ không cam lòng:

- Chết tiệt, tại sao lại xuất hiện một con quái vật như vậy chứ? Vốn dĩ tất cả đều đã hoàn thành thuận lợi rồi...

- Nếu đã xảy ra rồi thì đành chấp nhận, tin chắc rằng thủ lĩnh sẽ hiểu nỗi khổ của chúng ta.

Jose lắc đầu thờ dài:

- Đi nhanh đi, School Sava, tôi ở đây chờ Kaufman đại nhân!

Nói xong, Jose liền nhảy trở về bên cạnh bờ.

School Sava thờ dài, ca nô bắt đầu xuất phát.

Nhưng vào lúc này, một bóng đen bỗng nhảy từ trên vách núi xuống!

- Kaufman đại nhân?

Jose và School Sava ngẩng đầu, kêu lên đầy vui vẻ, nhưng sau đó lại phát hiện người đến không phải là trưởng kỵ sĩ của bọn họ!

Trong chốc lát, hai người đều đã hiểu mọi chuyện, Jose quay đầu gào:

- Nhanh! School Sava! Đi mau!!

School Sava đã lái đi được mấy chục mét đương nhiên biết nguy hiểm đang rình rập, gần như là tăng mã lực lên cao nhất, tiếng động cơ cano kêu ầm ĩ.

Tần Xuyên đuổi đến, trong lòng chỉ muốn chửi thề, hăn chạy quá nhanh, kết quả không để ý phía trước là vách núi!

Cũng may, khinh công của hăn tuy không phải đạt trình độ cao nhất, thậm chí còn kém hơn Liễu Hàn Yên một chút nhưng đuổi theo chiếc ca nô vừa khởi hành chưa bao lâu này thì vẫn thừa sức!

Sau khi đạp vài bước trên không, mượn tác dụng lực phản của chân khí, Tần Xuyên thi triển bộ pháp “đạp tuyết tìm mai”, như đang đi dạo trên không trung.

Nhanh chóng trượt xuống, Tần Xuyên chỉ còn cách chiếc ca nô trên biển đó hai ba chục mét!

- Trảm không!

Một kiếm xuống dưới, như là Thanh Long phá mây, lại vừa như là một chùm ánh sáng chặt ngang chiếc ca nô đó!

"Ầm ầm!"

Bình xăng của ca nô nổ, cả chiếc ca nô nổ thành một đồng lửa!

School Sava sợ đến mức sớm đã nhảy xuống biển, ôm chặt va li mật mã, không biết làm sao.

- Chẳng lẽ các người không biết võ cổ Trung Quốc bọn ta còn có tuyệt kỹ khinh công sao?

Tần Xuyên vừa hạ xuống biển liền nhón chân điểm nhẹ mặt nước, biến thành thân pháp chuồn chuồn lướt nước, chỉ trong nháy mắt đã đến chỗ School Sava.

Một kiếm xuống dưới, School Sava đang bơi đầu lìa khỏi cổ, Tần Xuyên xoay người, nhặt va li mật mã kia lên, đi vòng vèo quay trở lại bờ biển.

Tất cả động tác của hắn, lẳng không chém ca nô, người lao đến giết người cướp va li về, một hơi là xong.

Jose ở trên bờ chứng kiến hết thấy, há to miệng, hoàn toàn nói không nên lời.

Anh ta và School Sava đều là võ giả Tiên Thiên trung cấp, nhưng cương khí hộ thể của hai người chẳng có sức chống cự nào dưới mũi kiếm của Tần Xuyên.

Tần Xuyên giết bọn họ như cao thủ Tiên Thiên, như là chém dưa thái rau vậy, vô cùng thành thạo!

Dù kiếm khách hiếm gặp nhưng cũng không phải chưa từng gặp, chỉ là bọn họ chưa từng gặp kiếm khách nào “biến thái” như vậy!

Tần Xuyên trở lại trên bờ cát, cũng không để ý tới Jose còn đang ngẩn người, sau khi dùng kiếm khí mở va li bảo hiểm ra, hắn lấy ra một vật được bọc bằng

khăn màu đen...

Dưới ánh trăng, Tần Xuyên nhìn rõ “bảo bối” đó là cái gì.

Đây là một miếng khoáng vật cỡ quái màu vàng đất, nói nó là khoáng vật là vì nhìn nó rất giống hòn đá nhưng lại không nhìn ra rốt cục nó thuộc chất liệu gì.

Toàn thân màu vàng đất, có hình đa giác không theo quy tắc, giống như là bên ngoài hòn đá trát một lớp bùn đất vậy.

Nhưng không hiểu sao hắn có thể cảm thấy một luồng áp lực đặc biệt ở phía trên hòn đá này, như là hòn đá này vô cùng nặng... nhưng rõ ràng nó không nặng lắm.

- Thứ các người tìm... chính là thứ này sao? Đây là gì thế?

Tần Xuyên vừa tự quan sát vừa thuận miệng hỏi Jose ở bên cạnh.

Giơ kiếm trong tay lên, Jose vẻ mặt kiên quyết:

- Thân là một thành viên của Tulip đen, tôi sẽ không nhận thua đâu! Đừng mong biết được điều gì từ miệng tôi!

Tần Xuyên liếc mắt nhìn anh ta, mỉm cười:

- Ngủ ngốc... Anh thật sự tưởng rằng tôi cần đáp án từng miệng anh à? Dù anh có nói cho tôi biết hay không, tôi cũng sẽ giết anh! Chỉ riêng việc các người giết bao nhiêu người dân vô tội như vậy là đã không có tư cách sống trên đời này rồi!

- Hừ, mạnh được yếu thua, bọn chúng chỉ là một đám cấp thấp ti tiện, tiến hóa thất bại, chẳng khác nào dê bò nuôi nhốt trong chuồng! Chúng dám chiếm hữu thần vật là khinh nhờn thần vật! Thần vật chỉ có thể thuộc về Tulip! Giết!

Nói xong, Jose hét lớn một tiếng, mặc kệ tất cả vận chân khí, ra sức bổ kiếm

về phía Tần Xuyên!

Nhưng không đợi anh ta bước đến bước thứ hai, một vệt sáng đã chạm vào đầu anh ta!

Máu tươi chảy ra từ trên trán của Jose, đầu anh ta đã bị cắt làm hai nửa.

Tần Xuyên vung xong nhát kiếm cuối cùng này, cành hoa nhỏ trên tay cuối cùng cũng đến lúc “tận số”, hóa thành bột phấn, phiêu tán trên bờ biển.

Đêm nay, Tần Xuyên giết quá nhiều người, tính cả võ giả Tiên Thiên, từ sơ cấp đến cao cấp, hãn cũng đã giết sáu người, hãn đã giết người đến tê dại rồi.

Vì thế, sau khi một kiếm giết chết Tiên Thiên trung cấp Jose, Tần Xuyên cũng chẳng có hứng liếc nhìn kiệt tác của mình.

Hãn cầm hòn đá màu vàng trên tay, híp mắt suy tư...

Thần vật? Dù tên này nói muốn giữ bí mật nhưng anh ta lại dùng từ “thần vật” để hình dung thứ này.

Chẳng lẽ thứ này giống như huy chương Hải Thần, Viêm Long Lân, đều là vật phẩm chứa năng lượng rất mạnh sao?

Nói như vậy, chẳng lẽ trên thế giới còn có nhiều “thần vật” khác nữa sao? Chẳng lẽ những mảnh vỡ năng lượng này đã từng ở cạnh nhau? Vậy chúng đến từ đâu đây?

Tần Xuyên mơ hồ phát giác được, suy đoán của hãn có lẽ không sai, hơn nữa ngoại trừ nước Anh cùng Trung Quốc ra, còn có các thế lực khác đang tìm những thần vật này.

Nhưng so với những quái vật khổng lồ kia, cho dù bản thân Tần Xuyên hãn thực lực không tệ cũng không thể chống lại chính diện với bọn chúng.

Điều Tần Xuyên muốn làm chính là giấu tài, âm thầm nghĩ biện pháp làm rõ lai lịch của những vật này.

Hắn có dự cảm những thần vật này có liên quan đến mình, vì hắn nhớ sức mạnh màu đen trong cơ thể mình lúc đầu cũng có cảm ứng đặc biệt với huy chương Hải Thần...

Có lẽ câu đố về thân thể của bản thân nằm ngay trong những thần vật này ấy chứ?

Lắc đầu, Tần Xuyên thoáng cái cũng không nghĩ được nhiều, hắn nhớ còn có một người sống đang bị thương ở giữa đảo, hỏi gã có thể sẽ biết được một chút thông tin, hơn nữa Liễu Hàn Yên cùng Lưu Ly cũng vẫn đang chờ hắn.

Hắn rất nhanh liền giấu kỹ hòn đá vào trong túi quần mình, quay về đảo.

Vì không yên tâm về người phụ nữ của mình, sợ còn có tên yêu nghiệt nào còn sống nên Tần Xuyên tìm Liễu Hàn Yên trước.

Nhưng khi trông thấy Liễu Hàn Yên, một màn trước mặt khiến Tần Xuyên có chút ngạc nhiên mà không biết làm sao...

Liễu Hàn Yên cũng mặc kệ trên mặt đất đầy bùn nhão và máu bắn thiu, hai đầu gối quỳ trên mặt đất, mà trước mặt cô là Lưu Ly đã không còn dấu hiệu của sự sống...

Đầu của Lưu Ly chảy máu tươi, đạn bắn vào khoang miệng của cô, xuyên qua đầu lâu, chết vô cùng nhanh chóng.

- Vợ ơi... sao lại...

Tần Xuyên trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì, bởi vì hắn nhìn thấy vai Liễu Hàn Yên đang run rẩy, cô đang cố gắng khống chế chính mình không gào khóc.

Liễu Hàn Yên mắt đỏ bừng, nghẹn ngào nói:

- Em... em không kịp... ngăn cản cô ấy...

Mặt Tần Xuyên mặt một hồi âm đạm, cho dù Liễu Hàn Yên không nói rõ ràng nhưng hẳn cũng có thể đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Tất nhiên là Lưu Ly thừa dịp Liễu Hàn Yên không chú ý, cầm khẩu súng tự sát.

Đã bị vô số người đàn ông làm nhục, lại ở trên đảo hoang khắp nơi đều là thi thể này, e là thế giới tinh thần của Lưu Ly sớm đã sụp đổ rồi.

Chỉ cần nghĩ đến việc quay về nước phải đối mặt với những chiến hữu trong quân đội, đối mặt với người thân của mình, lòng tự tôn của Lưu Ly tất sẽ vỡ thành mảnh nhỏ, chìm xuống vực sâu.

Đối với cô mà nói, e là tiếp tục sống chỉ là một loại đau khổ, chỉ có “chết trận” trên đảo mới là một loại giải thoát.

Tần Xuyên yên lặng đi đến sau lưng Liễu Hàn Yên, từ phía sau ôm lấy cô, an ủi:

- Đây không phải lỗi của em, nếu trách thì chỉ trách đám người không nói chân tướng nhiệm vụ cho các em, phải các em đến lấy tính mạng ra đặt cược...

Dù sao Liễu Hàn Yên cũng từng chịu quá nhiều sinh ly tử biệt rồi, sau khi nghe thấy lời nói của Tần Xuyên, cô cũng dần bình tĩnh khỏi bi thương.

Trong mắt cô chứa đựng óng ánh, quay đầu lại hỏi:

- Anh phát hiện ra gì rồi? Đuổi theo lấy lại được quốc bảo đó chưa?

Tần Xuyên do dự, nói:

- Anh nghĩ... đây chắc chắn chẳng phải quốc bảo gì, còn về việc đã xảy ra chuyện gì thì chắc có người biết rõ hơn.

Liều Hàn Yên nghi hoặc nhìn người đàn ông trước mặt, Tần Xuyên cũng không nói nhiều, kéo cô dậy, đi về phía hướng chôn các thi thể.

Người đàn ông bị thương do súng kia dù đã cầm máu nhưng hình như vẫn vì mất máu quá nhiều mà đang hấp hối ở đó.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 361: Anh Không Giận Sao

Sau khi Liễu Hàn Yên nhìn thấy người đàn ông đó thì hơi kinh ngạc. Nhưng sau khi nhìn thấy cái hố to đầy xác người dân ở phía sau, cô kinh hãi khủng khiếp.

- Chuyện gì thế này?

Buổi sáng khi Liễu Hàn Yên đến đây, cũng chưa vào khu vực này, vì thế chưa nhìn thấy cảnh tượng ở đây.

Tần Xuyên đỡ người đàn ông đang hấp hối dậy, bắt mạch rồi chau mày nói:

- Không cứu được nữa rồi. Mất máu nhiều quá. Ở đây lại không truyền máu được, khí tạng không cứu được nữa rồi.

- Không....Không cần cứu nữa...

Người đàn ông run lẩy bẩy nói:

- Tôi đã tạo quá nhiều nghiệp chướng... nên ông trời trừng phạt tôi.

Tần Xuyên hỏi:

- Anh là ai?

- Tôi là Anastasia...là một phiên dịch, đến đây để giúp các anh nói chuyện với thổ dân...Họ nhận được tin rằng ở đây có một bảo bối, giấu trong bộ lạc, muốn tôi dẫn họ đến hỏi thổ dân.

Nhưng thổ dân coi thứ đó là ân điển mà thần linh ban cho, không muốn nói ra

vị trí cụ thể của nó. Họ bèn bảo tôi hỏi từng người một, ai không nói thì giết...

Mặc dù lời của Anastasia đứt đoạn, tiếng Anh nói thều thào, nhưng Tần Xuyên vẫn nghe được đại ý.

Mười mấy ngày trước, tù trưởng thổ dân tại đây đã chết vì ốm, nhưng lại sống dậy. Sau đó nói là thần linh đã ban tặng một bảo vật trên đảo của họ.

Điều này làm cho cả bộ lạc đều sôi sùng sục, truyền tin tức trên đảo có “bảo vật thần linh ban tặng” ra ngoài, nên mới có những đồng minh của Tulip.

Thổ dân dũng cảm chống lại, không nói ra vị trí của bảo vật, nên bị đồng minh Tulip giết hại, tù trưởng cũng chết.

Cuối cùng, họ đào được bảo vật bên trong “ngọn núi thần” trên đảo này.

Để giữ bí mật, họ cũng giết luôn cả người phiên dịch đã hoàn thành nhiệm vụ là Anastasia, và vất vào hố.

Nhưng Anastasia không chống cự như những người thổ dân, mà đã né tránh, nên chỉ bị trúng đạn, không chết ngay.

Người phiên dịch Anastasia là người dân sống ở vùng này, nên rất ân hận về việc thổ dân bị sát hại.

Trong giây phút cuối cùng của cuộc đời, anh ta không ngừng cầu xin thượng đế, đến khi tắt thở.

Tần Xuyên đặt Anastasia lên mặt đất rồi đứng dậy, quay ra phía Liễu Hàn Yên, nhìn sắc mặt phức tạp của cô gái, nói:

- Thật ra em đã biết từ trước, rằng họ đã lừa em trong nhiệm vụ lần này đúng không?

Ánh mắt Liễu Hàn Yên lấp lánh, mang theo chút hoang mang, nhưng hơn thế

nữa là sự đau khổ day dứt.

Thấy cô gái không nói gì, Tần Xuyên thở dài nói tiếp:

- Nếu anh đoán không nhầm, thì họ cũng nghe tin trên đảo này có bảo vật, lại biết được hành tung của hai binh đoàn Cuồng Triều, Nhiệt Phong Bạo, nên đã chắc chắn về việc này.

Họ muốn giấu em, là vì lần hành động này có thể liên quan đến “Thần Vật”. Mà họ phải cố gắng giấu những thông tin về thần vật, không thể để cho những binh sĩ bình thường biết.

Chỉ là họ không ngờ rằng, người kiếm tìm kho báu thực sự trên hòn đảo này, không phải là hai binh đoàn kia, mà là đồng minh Tu lip.

- Thần vật?

Liễu Hàn yên lúng túng nói:

- Anh nói là...Thứ họ tìm được là thần vật ư?

Tần Xuyên không giấu nữa, mà lấy hòn đá màu vàng kia từ trong túi ra.

- Đây chính là thứ họ tìm được, cũng chính là “Quốc Bảo” mà các em đang tìm đấy.

Liễu Hàn yên run run, lấy hòn đá từ tay Tần Xuyên, nhìn nó một lúc, không thấy có gì đặc biệt cả.

Mắt cô đầy tia máu, mái tóc ướt che đi một nửa gương mặt xinh đẹp, trông rất tiều tụy.

- Chỉ vì thứ này...mà phải khiến nhiều chiến sĩ phải chết như vậy, nhiều sinh mạng vô tội phải chết như vậy ư?

Tần Xuyên cúi đầu cười nhẹ:

- Em vẫn chưa hiểu ư? Đừng nói là những chiến sĩ Hàn Thử bình thường đó, dù là em, người đã trở thành Thất tướng quân, họ cũng sẵn sàng vất bỏ em chỉ vì thứ này.

Họ muốn sở hữu thứ này trogn bí mật, không bị người ngoài biết và đoạt mất. Còn về việc hành động bí mật đó phải khiến bao nhiêu người chết, đều là thứ yếu thôi.

Liễu Hàn Yên trầm lặng hồi lâu, không lên tiếng.

Cuối cùng, cô đặt hòn đá vào túi quần mình, lau máu và nước mắt trên mặt rồi nói:

- Em sẽ giữ thứ này.

Tần Xuyên ngó ra, nhìn cô gái đã bình tĩnh lại, trên mặt không có chút cảm xúc nào, nói khó hiểu:

- Liễu Hàn Yên, chẳng lẽ em muốn nộp thứ này cho cấp trên sao?

Họ coi em và những chiến sĩ của em như những quân cờ, có thể vất bỏ bất cứ lúc nào. Những chiến sĩ đó, đến tận lúc chết cũng không biết nhiệm vụ thật sự của mình là gì, tại sao mình phải chết. Em làm như vậy, liệu có xứng đáng với họ không?

Liễu Hàn Yên ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn người con trai đó:

- Em biết rõ mình đang làm gì! Em là một quân nhân, em chỉ làm những việc có ích cho quốc gia và nhân dân!

- Em...Anh...

Tần Xuyên tức đến độ chỉ muốn đánh cho cô gái này một trận. Nhưng đó lại

là vợ mình, không thể làm được, hấn tức tộ nói:

- Dù là nộ lên trên, thì anh phải là người nộ mới phải chứ!? Anh cướp nó về cơ mà!

Mặc dù Tần Xuyên không chắc đây có phải là thần vật không, nhưng hấn còn chưa nghiên cứu tỉ mỉ, sao đã nộ cho nhà nước được?

Hơn nữa, thứ này có thể liên quan đến thân thể của hấn, sao hấn có thể đưa cho người khác? Hấn không đi cướp huy chương Hải Thần và vây Viêm Long về đã tốt lắm rồi!

Liễu Hàn Yên thì ra về dù có đánh chết cũng không trả hấn, cô ngẩng cao đầu nói:

- Trừ phi anh giết em, nếu không em sẽ không trả cho anh.

Tần Xuyên không nói được gì nữa, đành trơ mắt nhìn Liễu Hàn Yên quay đầu đi vào rừng.

Đang suy nghĩ xem có nên dùng thủ đoạn để cướp hòn đá về không, thì hấn bỗng nghe thấy tiếng Liễu Hàn Yên vang lên:

- Nếu anh dám ra tay cướp nó, em sẽ tự sát.

...

Tần Xuyên không làm gì được nữa. Vợ người ta đều nghĩ cho chồng, còn hấn thì hay rồi, lấy phải cô vợ chuyên nghĩ cho nhà nước, đúng là “có phúc”.

Với tính cách cứng rắn của Liễu Hàn Yên, nếu hấn ra tay cướp lại, cô gái đó sẽ tự sát thật. Tần Xuyên không hề nghi ngờ về điều này.

Lắc đầu, hấn chỉ đành hi vọng thứ này không phải là thần vật. Nếu không, về sau nếu hấn lấy lại thì sẽ phiền to.

Đi theo cô gái, Tần Xuyên gạt đi cuộc cãi cọ vừa rồi, hỏi:

- Em muốn đến bờ biển sao?

Liễu Hàn Yên lắc đầu:

- Em muốn tìm được những chiến sĩ đã chết, chờ trời sáng đưa họ về nhà...

Tần Xuyên thăm thở dài, thật ra, Liễu Hàn Yên rất tốt, chỉ là một vài suy nghĩ của cô quá bảo thủ.

Nếu như mỗi vị lãnh đạo đều có suy nghĩ giống cô ấy thì không sao. Nhưng thật ra, chỉ mình cô ngốc này ở đó tuân thủ nguyên tắc.

Người được đưa lên đầu tiên là Lưu Ly ở gần nhất. Mới chết không lâu, mà xác Lưu Ly đã nhẹ bằng, như bị rút sạch mọi thứ bên trong vậy.

Khẩu súng cô ấy dùng để tự sát cũng rơi trên mặt đất.

Liễu Hàn Yên cúi đầu nhìn khẩu súng, mắt đầy sự tự trách và không cam tâm.

Tần Xuyên bèn nghĩ, nếu như đám người đó cắt hết gân tay Lưu Ly thì còn đỡ. Đẳng này, để lại cho cô ấy hai ngón tay cử động được, đây chẳng phải là muốn để cô ấy tự sát sao.

Nhưng xét cho cùng thì, đám người này cũng chỉ muốn Lưu Ly không phản kháng được. Nếu chặt hết tay chân của cô ấy, chết nhanh quá thì chúng cũng chẳng chơi được lâu như vậy.

- Em đến bờ biển đi. Em cũng vẫn chưa hồi phục. Anh sẽ tìm những người khác rồi bê đến bờ biển cho em.

Tần Xuyên nhìn vẻ mặt thất thần của vợ, cũng không nhẫn tâm.

Hơn một tiếng sau, bên bờ biển.

Tần Xuyên đã mang hết tất cả các chiến sĩ Hàn Thử về bờ biển. [T-R-U-Y-E-N-F-U-L-L-.-V-N]Không ít người đã không còn cơ thể nguyên vẹn, nhưng Tần Xuyên cũng tìm về.

Sau khi nhóm một đống lửa, Tần Xuyên để Liễu Hàn Yên ngồi cạnh đống lửa cho ấm, tiện thể hong khô quần áo ướt trên người cô.

Liễu Hàn Yên thấy chồng bận túi bụi, cũng không nói gì. May mà Tần Xuyên đã quen với sự yên lặng này của cô.

Không lâu sau, Tần Xuyên lại đi quanh bờ biển một vòng, khi trở về, tay hẳn cầm hai quả dưa, và một chút trai.

- Hì hì, vợ à, từ sáng giờ em chưa ăn gì, đói rồi phải không. Chỗ này chẳng có gì ngon cả, nướng trai có lẽ còn ăn được.

Tần Xuyên dùng ngón tay đục vỡ quả dưa, lấy một cái cây rỗng ruột làm ống hút, cắm vào rồi đưa cho cô.

Liễu Hàn Yên ngạc nhiên nhìn chồng. Vừa rồi cô lấy mất thần vật, vốn tưởng rằng Tần Xuyên sẽ tức giận, nhưng không ngờ, Tần Xuyên không những tìm thi thể các chiến sĩ cho cô, còn đi tìm đồ ăn thức uống.

Cầm quả dưa đã cắm “ống hút”, nhìn đống trai đang nướng trên đám lửa, Liễu Hàn Yên ngây người, nhìn chồng không nói nên lời.

Tần Xuyên cầm một quả dưa, hít sâu bầu không khí trong lành bên bờ biển, hút “chùn chụt”. Thấy vợ nhìn hẳn ngây người, bèn buồn bực nói:

- Này vợ, em sao thế? Không uống nước dưa à? Hay anh lên đảo tìm nước ngọt cho em uống nhé?

Liễu Hàn Yên giờ mới tỉnh ra, chớp chớp đôi mắt, tò mò hỏi:

- Anh...Không giận sao?

- Giận? Giận gì?

Tần Xuyên nghĩ một lúc, rồi đột nhiên cười nói:

- Em muốn nói việc nộp cho nhà nước à? Hì hì, đương nhiên là giận chứ. Nhưng nộp cho nhà nước là lựa chọn của em, anh còn làm gì được đâu?

Anh đâu có thể để vợ mình chết vì một thứ lạ hoặc lạ hươu chứ. Dù sao, sau này anh trở nên mạnh mẽ rồi, nếu cần có thể lấy về mà.

Liễu Hàn Yên vuốt sợi tóc bị gió thổi bay, nhìn đồng lửa và người đàn ông đang ngồi hưởng thụ trên bờ biển, lòng chợt xúc động.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 362: Không Hề Quan Tâm

Tần Xuyên thấy vợ cứ nhìn mình chăm chăm, bèn đỏ mặt, không nuốt nổi nước dừa nữa.

- Vợ à, sao em cứ nhìn anh chăm chăm thế? Lấy nhau lâu rồi mà, chẳng lẽ em thấy anh ngày càng đẹp trai sao?

- Chúng ta mới kết hôn hai tháng.

Liễu Hàn Yên nghiêm chỉnh đính chính.

Tần Xuyên xấu hổ cười, nhìn đám trai trong đồng lửa đã chín, có mấy con mở miệng rồi, bèn dùng một cây gậy nhỏ khều trai ra ngoài.

Phù phù...

Tần Xuyên ngồi bên cạnh vợ, cầm một con trai lên, thổi cho nguội.

Lấy thịt bên trong ra, hẵn đưa đến miệng vợ.

Liễu Hàn Yên nhìn thứ đen sì này, bèn nhúu mày, không muốn ăn.

- Cái gì đây?

Từ nhỏ cô đều ăn sung mặc sướng, dù trong quân đội cũng được ăn uống đàng hoàng, chưa từng ăn loại trai này.

Tần Xuyên cười giải thích:

- Trai là một loài động vật nhuyễn thể rất thường thấy bên bờ biển. Từ thời cổ

đại đã coi nó như một loại thức ăn ngon, thậm chí còn có thể dùng làm thuốc. Trong “Gia Hữu Thảo Mộc” từng ghi chép, nó có tác dụng “giải tỏa mệt mỏi, trị thiếu máu”. Đúng lúc em bị thương lại rất mệt, thứ này rất có ích cho em đấy.

Liễu Hàn Yên ngạc nhiên nhìn chồng mình. Không ngờ, hẳn tìm bữa chút đồ ăn từ bờ biển về, mà còn có thể lôi một đồng kiến thức y học cổ ra để giải thích.

- Nào, ngoan nào, a, mở miệng ra nào.

Tần Xuyên nói như dỗ trẻ con.

Liễu Hàn Yên không chịu nổi nữa, đành cố nuốt con trai vào bụng.

May mà mùi vị ngon hơn là cô tưởng. Mặc dù nướng hơi quá lửa, nhưng mùi vị vẫn không tệ.

- Thứ này phải chín hẳn mới ăn được. Vì nó là động vật ăn lọc, vì thế có rất nhiều ký sinh trùng và vi khuẩn. Ăn sống sẽ ngon hơn, nhưng sẽ bị kiết lị, sốt. Mặc dù chúng ta có chân khí, không dễ bị bệnh, cơ thể cũng ổn định hơn.

Tần Xuyên vừa nói đâu ra đấy, vừa khều đồng trai đã chín ra ngoài, đưa cho vợ ăn.

Liễu Hàn Yên cảm thấy để đàn ông dứt cho ăn như vậy hơi kỳ, bèn lấy một cành cây khều trai ra, muốn cạy ra ăn.

Nhưng Tần Xuyên lập tức ngăn cô lại, nói:

- Nếu nó chưa mở miệng thì đừng ăn nữa. Con này chết rồi, không ăn được đâu. Trai sống là khi chín sẽ tự mở miệng ra.

Liễu Hàn Yên chớp mắt, không ngờ chỉ ăn trai thôi, mà còn lắm chuyện như vậy sao?

- Sao anh lại biết những điều này?

Liễu Hàn Yên tò mò hỏi:

- Chẳng phải trước giờ anh luôn ở trong núi sao?

Tần Xuyên ngó người, mắt nhớ lại ký ức hồi trước, lắc đầu cười nói:

- Đâu phải chỉ biển mới có động vật thân mềm. Thật ra động vật thân mềm ở nước ngọt cũng na ná thôi. Ngày xưa anh ăn không biết bao nhiêu nghêu sò, nhờ chúng mới sống được. Đương nhiên là anh hiểu rất rõ rồi.

- Tại sao phải ăn thứ này hơn nửa năm?

Liễu Hàn Yên càng tò mò hơn. Cô rất muốn biết, những trải nghiệm gì đã khiến Tần Xuyên trẻ như vậy mà lại có tu vi cao đến thế.

Tần Xuyên gãi gãi đầu, cũng không biết nói gì.

- Bị nhốt trong một sơn cốc, ở đó đâu có gì ăn, đành phải ăn những thứ linh tinh này thôi. Đâu thể nhịn đói được đúng không?

- Tự anh bị rơi vào trong à?

- Không phải, anh bị sư phụ vất vào trong đó. Mẹ kiếp...Nếu không phải dưới sơn cốc có hồ nước, thì toi mạng rồi.

Đến tận bây giờ, Tần Xuyên vẫn tức giận khi nhớ đến những năm tháng đó.

Phó Thanh Y là loại sư phụ không hề gợi ý cho đệ tử chút nào. Để kệ đệ tử ngộ ra bao nhiêu được bấy nhiêu, thậm chí đệ tử có sống sót hay không cũng mặc kệ.

- Hồi đó anh bao nhiêu tuổi?

Mắt Liễu Hàn Yên sáng lên, như tìm được một đại lục mới vậy.

Tần Xuyên nghĩ một lúc rồi đáp:

- Hình như là...12, 13 gì đó. Anh cũng không nhớ nữa. Nói chung là, anh không muốn nhớ lại quãng thời gian đó!

Liễu Hàn Yên ngó người nhìn chồng. Không ngờ anh ta sống một mình ở một sơn cốc hơn nửa năm lúc mười hai tuổi!?

Khi huấn luyện đặc công, có một bài huấn luyện là “giam cầm sợ hãi”. Tức là nhốt một người vào một không gian riêng biệt không có ai tiếp xúc trong một thời gian dài.

Thường thì, những người hoạt bát sẽ không thể chịu nổi cảm giác cô đơn này trong khoảng một tuần. Người chịu được cô đơn, một tháng sau tinh thần cũng sẽ phát hoảng.

Nhưng Tần Xuyên là một đứa trẻ, bản tính của trẻ con là suy nghĩ lung tung, hoạt bát hiếu động, vậy mà lại sống trong sơn cốc hơn nửa năm ư?

- Vậy, anh ra khỏi đó thế nào? Sư phụ đón anh ra ư?

Bình thường Liễu Hàn Yên không thích hỏi nhiều, nhưng lần này cô không nín được nữa.

Tần Sơn lờm nói:

- Ông già đó đâu có tốt như vậy. Bình thường anh cũng không giỏi khinh công, chỉ đành dùng gỗ và đá làm thành thang ở trên vách sơn cốc, cắm gỗ vào khe đá, rồi làm thành thang!

Haiz, em nghĩ mà xem, nếu như thời tiết tốt còn đỡ. Trong sơn cốc đó suốt ngày mưa, mùa đông cũng mưa, hơi một chút là trên gỗ mọc rêu. Mọc rêu thì sẽ trơn, lại phải thay, cứ thế hơn nửa năm mới leo ra ngoài được!

Mặc dù Tần Xuyên nói rất nhẹ nhàng, nhưng khi Liễu Hàn Yên nghe những lời này, cô không nói được gì nữa.

Trước mặt cô hiện ra một cảnh tượng. Một cậu bé mười hai tuổi, ở một sơn cốc không người, chịu mưa chịu gió, chịu rét chịu đói, hơn nửa năm trời, xây một cái thang mấy trăm mét, mặc kệ có thể bị rơi xuống toi mạng, để trèo lên trên.

Đôi mắt ướt của Liễu Hàn Yên nhìn chăm chăm vào chàng trai trước mặt, đột nhiên, cô cảm thấy Tần Xuyên mà cô biết ngày càng xa lạ...

- Này, Liễu Hàn Yên, rốt cuộc em có ăn không hả? Đừng ra vẻ hả hê vậy được không?! Lúc đó anh đói đến mức da bọc xương đến!

Tần Xuyên nói đoạn, rồi nhét một con trai vào miệng vợ, ký ức không hay, hẳn không muốn nhắc lại nhiều!

Liễu Hàn Yên không biết thứ trong miệng có vị gì, chỉ là, cô dần ngộ ra điều gì đó...

Nếu một người từ nhỏ đã chịu đựng được sự cô đơn đó, còn có thể không ngừng nỗ lực để vượt khỏi tuyệt cảnh, thì sự kiên cường, nghị lực của người đó có lẽ không ai bì kịp.

Người như vậy, nếu dốc lòng tập võ, thì không thành công cũng khó!

Đương nhiên, điều tiên quyết là phải như Tần Xuyên, tự vượt qua được!

Màn đêm dần trôi đi, đám lửa cũng tắt dần.

Vì ở vĩ độ thấp, nên trời sáng khá nhanh.

Khi một quân hạm đi đến gần đảo, Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên đã nhìn thấy quốc kỳ phía trên từ đằng xa, người trên thuyền cũng phát hiện ra họ.

Người đến đón họ là Kim Sách. Điều này cho thấy y xem trọng hành động lần này thế nào.

Thấy Liễu Hàn Yên và Tần Xuyên đều có mặt, lại nhìn đồng thi thể trên bờ biển, mắt Kim Sách lóe lên sự thắc mắc.

Phía sau Kim Sách, đám quan quân trong đó có Lăng Thiết Tâm, cũng không hiểu chuyện gì xảy ra.

Có điều, Lăng Thiết Tâm thấy Tần Xuyên bình yên vô sự, nên thở phào nhẹ nhõm.

Tần Xuyên vừa nghĩ đến việc vợ mình muốn nộp thứ đó lên cấp trên, lòng bèn rất buồn. Nhưng hẳn không còn cách nào khác. Đành lắc đầu, ngồi trên bãi biển, không nhìn thêm.

Liễu Hàn Yên tự lên thuyền, cúi chào Kim Sách.

- Tư lệnh.

Kim Sách cũng đáp lễ, vui mừng gật đầu:

- Liễu tướng quân không sao, thật tốt quá!

- Nhưng những chiến sĩ khác đều đã tử trận cả rồi.

Trong mắt Liễu Hàn Yên lại tràn ngập bi thương.

Kim Sách thì không để ý đến những thứ này, vội hỏi:

- Đã hoàn thành nhiệm vụ chưa!? Đã tìm được quốc bảo chưa?!

Liễu Hàn Yên hơi run người, hai tay dán chặt vào túi quần mình, mắt nhìn cấp trên.

- Tư lệnh...Ngài không muốn hỏi xem, chiến sĩ của ta sại sao lại chết ư? Chẳng lẽ ngài không thấy trên bờ biển chất đầy thi thể ư?

Tiếng nói của Liễu Hàn Yên vừa giận dữ, vừa run rẩy, lòng cô nặng trĩu.

Kim Sách chau mày nói:

- Đã chiến đấu thì nhất định phải hi sinh, sứ mệnh của quân nhân là vậy. Chỉ cần hoàn thành được nhiệm vụ, họ sẽ trở thành những anh hùng!

Liễu Hàn Yên nắm chặt tay, cắn môi, trong mắt hiện lên cảnh tượng những chiến sĩ chết trước mặt mình, hiện lên hình ảnh Lưu Ly tự tay bóp cò tự sát...

Đột nhiên, cô cúi đầu nở nụ cười nhàn nhạt.

Kim Sách rất sốt sắng:

- Liễu Hàn Yên! Rốt cuộc cô đang nghĩ gì vậy!? Tôi hỏi cô, đã hoàn thành nhiệm vụ chưa!? Quốc bảo đâu!?

Hít vào một hơi thật sâu, Liễu Hàn Yên ngẩng đầu, chỉ vào hòn đảo:

- Ở giữa có một ngọn núi bị đào bới. Sau khi Tần Xuyên tới đã đánh đuổi bọn họ đi rồi. Họ cũng không lấy đi thứ gì. Có thể là không đào được gì cả.

Kim Sách vừa nghe vậy, lập tức chỉ huy:

- Lãng tướng quân, anh lập tức dẫn người đi kiểm tra khu vực đó! Không được bỏ qua một chi tiết nào!

- Vâng!

Lãng Thiết Tâm vội dẫn người đi.

Kim Sách lại nói:

- Liễu tướng quân, cô và Tần Xuyên đều vất vả rồi. Lần hành động này, tôi biết cô rất vất vả. Sau khi về tôi sẽ nói với cô.

Nói xong, Kim Sách không nói thêm gì nữa, mà trở lại khoang thuyền, muốn báo cáo với cấp trên tình hình mới nhất.

Liễu Hàn Yên trở lại bãi biển như người mất hồn. Tại Tần Xuyên rất thính, hẳn đã nghe thấy cuộc nói chuyện giữa vợ và Kim tư lệnh.

Hắn rất bất ngờ, Liễu Hàn Yên không nộp thứ đó cho cấp trên ư?

- Em làm sao thế?

Tần Xuyên buồn bực.

Liễu Hàn Yên buồn bã nói:

- Chỉ cần ông ấy...hỏi một câu thôi, tại sao các chiến sĩ lại chết...Em sẽ đưa thứ đó ra...Nhưng, ông ấy không hề quan tâm.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 363: Thế Này Chẳng Tốt Sao

Đáng lẽ ra, vợ mình không nộp thứ đó, Tần Xuyên phải thấy vui mới phải. Nhưng không hiểu tại sao, nhìn ánh mắt thất vọng tới cực điểm của Liễu Hàn Yên, lòng Tần Xuyên không vui chút nào, mà lại hơi buồn.

Có lẽ, thất vọng hết lần này đến lần khác, khiến niềm tin nhỏ bé trong lòng cô ấy dần rạn nứt, cuối cùng vỡ vụn.

Nhưng đó không phải là điều mà cô ấy muốn, đây chỉ là màn kết bất đắc dĩ.

Nhân lúc không ai nhìn thấy, Liễu Hàn Yên đưa hòn đá cho Tần Xuyên.

Tần Xuyên không do dự. Để thứ này bên cạnh hẳn dù sao cũng an toàn hơn.

Vì có nhiều người, công việc kiểm tra trên đảo được tiến hành rất nhanh chóng.

Sau khi xử lý xong, đưa thi thể các chiến sĩ lên thuyền, quân hạm lập tức trở về vùng biển của mình.

Trong buồng chỉ huy, những chỉ huy đầu não đang bàn luận về báo cáo điều tra.

Sau khi tất cả các thi thể đều được trình báo, và làm rõ được lai lịch của những chiến sĩ đến từ phương tây này, Kim Sách, Lăng Thiết Tâm và những người khác đều lộ vẻ chấn động.

- Anh chắc chắn rằng, tất cả đều do một mình Tần Xuyên giết sao?

Kim Sách cầm tờ báo cáo hỏi.

Lăng Thiết Tâm gật mạnh đầu, lòng vừa mừng rỡ vừa thấp thỏm. Sao Tần gia lại có một quái vật như thế này chứ?

Xem ra, về sau Lăng gia càng phải trung thành đứng cùng hàng ngũ với Tần gia rồi!

- Đúng vậy. Thời gian mà những người này chết đều là sau khi Tần Xuyên đến. Bản thân tôi cũng thấy Liễu tướng quân không phải là đối thủ của những cao thủ như kỵ sĩ trưởng trong đám người kia.

Lăng Thiết Tâm cũng khẳng định lại.

Kim Sách hít một hơi thật sâu, y nhìn hai người trẻ tuổi đang ngủ gà ngủ gật ở boong thuyền qua tấm kính buồng chỉ huy.

- Tần gia sắp quật khởi sao...

Những chỉ huy có mặt cũng ngậm gật đầu, ai nấy đều tán thành.

...

Sau khi về thành phố Đông Hoa, không ai dám trách Tần Xuyên về việc Cơ Vô Song, cũng không ai dám hỏi về thần vật nữa.

Hai vợ chồng Tần Lôi rời khỏi quân khu trong ánh mắt ngưỡng mộ của đám quân sĩ.

Khi về đến Bích Hải sơn Trang đã là nửa đêm, ngoài trời trắng sáng sao thưa.

Tần Xuyên mở cửa, vào phòng với vợ. Vừa vào đã thấy một bàn thức ăn lạnh lẽo

Trong con mắt vốn không có biểu cảm gì của Liễu Hàn Yên bỗng sáng lên.

Cô nhìn những món ăn để qua đêm đã không mấy ngon mắt và ngọn nến đã cháy sạch, cốc nước ngọt chưa uống ngụm nào, người ngớ ra.

Cuối cùng, cô nhìn sang Tần Xuyên bên cạnh.

Cô nhớ ra rồi. Trước đó cô đồng ý với Tần Xuyên sẽ về ăn cơm với hắn...

Nghĩ đến việc Tần Xuyên bận tới bận lui nấu cả đồng món ăn, rồi đốt nến, đợi cô về, không hiểu tại sao, Liễu Hàn Yên thấy mũi cay cay, mắt nóng nóng.

Tần Xuyên nhìn bàn đầy thức ăn đã biến dạng, ngượng ngập gãi đầu, cười nói:

- Thật ra khi mới nấu xong trông cũng ngon lắm. Không ngờ mới một ngày mà đã thành thế này rồi.

Em lên tầng tắm rửa thay quần áo đi đã, để anh dọn dẹp đồng này.

Thấy Tần Xuyên muốn bê đồ ăn vào bếp, Liễu Hàn Yên bèn đi tới ngăn hắn lại.

- Không cần đâu.

Liễu Hàn Yên cầm lấy tay chồng, lắc đầu.

Sau đó cô ngồi vào bàn, cầm đũa lên.

Dưới ánh mắt khó hiểu của Tần Xuyên, Liễu Hàn Yên gắp những món ăn đã lạnh ngắt, cho vào miệng, rồi nhai từ tốn.

Ăn hết món này, lại đến món khác, cứ thế, cô nếm hết tất cả các món.

Cuối cùng, uống chút nước ngọt, Liễu Hàn Yên mới quay ra cười với Tần Xuyên:

- Ngon lắm.

Tần Lôi thất thần nhìn vợ làm hết những điều này, trong lòng rất ảm áp. Cuối cùng, hần cười thoải mái.

- Vợ này, em có thấy là, hình như biểu cảm và cảm xúc của em phong phú hơn một chút rồi?

Tần Lôi bước lên, nhẹ nhàng sờ tóc vợ nói.

Liễu Hàn Yên hơi ngớ ra, rồi chậm chậm chớp mắt:

- Thật sao?

Tần Xuyên gật đầu:

- Trước kia anh thấy em giống như người máy vậy. Nhưng giờ thì thấy em hơi giống người rồi.

- Thế chẳng phải tốt hơn sao?

- Tốt thì tốt, nhưng ăn đồ ăn lạnh sẽ bị tiêu chảy đấy.

- Ừm, thế em đi rửa bát đây...

Hai ngày nghỉ ngơi sau đó, Liễu Hàn Yên được Tần Xuyên giúp chữa khỏi nội thương, rồi mới về quân đội.

Dù Liễu Hàn Yên bất mãn với Kim Sách, nhưng cô cũng không thể ở nhà, xuất ngũ. Dù sao điều này còn liên quan đến quan hệ của Liễu gia.

Lúc mới đầu, Liễu Hàn Yên còn hơi lo lắng, liệu người của Cơ gia có gây phiền phức cho Tần Xuyên không, hoặc cấp trên gọi Tần Xuyên đi trách phạt không. Nhưng lạ lùng là, không có ai đến tìm Tần Xuyên cả.

Dường như việc đại náo quân doanh, máu rửa toàn đảo cũng không gây ra sóng gió gì.

Tần Xuyên đương nhiên cũng rất thoải mái, hẳn nghiên cứu mảnh vỡ màu vàng hai ngày, dùng chân khí khởi động nó, nhưng cũng không thấy nó có động tĩnh gì.

Cuối cùng, Tần Xuyên đành thăm đào một cái hố trong vườn, vùi thứ đó xuống đất, tính sau.

...

Cùng lúc đó, trong phòng họp cấp cao bộ An Ninh Quốc Thổ kinh thành, thì không bình lặng đến thế.

Căn phòng này được xây bằng chất liệu màu đen gần trong suốt. Có rất nhiều đèn tín hiệu đang nhấp nháy ở các góc, khiến ánh sáng của căn phòng rất kỳ dị.

Bên cạnh chiếc bàn họp hình tròn cực lớn ở giữa, là những nhân vật quyền cao chức trọng đang ngồi đó.

Người ngồi cao nhất, là một ông già khoảng bảy mươi tuổi, đang là Bộ phó thường vụ bộ An Ninh Quốc Thổ - Tổng Bảo Khôn.

Tổng Bảo Khôn cũng là gia chủ đương nhiệm của Tổng gia, vì Bộ trưởng Bộ An Ninh Quốc Thổ là nhân vật bí mật, thường thì, Tổng Bảo Khôn là người quyết định tối cao của Bộ An Ninh Quốc Thổ.

Những cuộc họp được chính Tổng Bảo Khôn đích thân chủ trì, là hội nghị cấp tối cao của Bộ An Ninh Quốc Thổ.

- Mọi người đều đã đến đủ rồi. Giờ chúng ta sẽ chính thức bắt đầu cuộc hội nghị thảo luận về thông tin xuất hiện thần vật trên đảo và tình hình liên quan của Tần Xuyên và Cơ gia.

Vừa dứt lời, ba bức tường màu đen của phòng họp bí mật đột nhiên sáng lên!

Trên mỗi bức tường xuất hiện một chiếc mặt nạ, màu xanh, màu vàng và màu

tím.

Trên chiếc mặt nạ viết ba từ “Phong Thần”, “Thiết Sư” và “Ám Nguyệt”.

Đây chính là danh hiệu của ba vị tướng quân thần bí nhất trong bảy vị tướng quân của Thiết Phù Đồ.

Dù là tham gia hội nghị cấp tối cao, ba vị tướng đứng đầu trong Thiết Phù Đồ cũng không xuất hiện với gương mặt thật, mà đều tham dự từ xa.

- Việc đầu tiên.

Tổng Bảo Khôn nhìn tập tài liệu rồi nói:

- Về thông tin trước đó nhận được, khu vực biển phía nam xuất hiện thần vật, Kim tử lệnh - người phụ trách quân khu Giang Nam đã nộp tất cả các khoáng vật được cho là có thể là thần vật đào được cho phòng nghiên cứu đặc biệt của quân ta, tướng quân Long Hải Hoa, có phát hiện gì không?

Một thiếu tướng ngồi đối diện, bên ngoài quần áo quân đội còn khoác thêm chiếc áo khoác trắng dài, đeo kính, trông khá nho nhã.

Nhưng y là con trưởng của Gia chủ hiện tại của Long gia. Trưởng phòng nghiên cứu đặc biệt quân đội Trung Hoa, chuyên nghiên cứu thần vật, đều do y phụ trách chính.

Gia chủ Long gia là thủ trưởng số hai của quân đội, không cần nói cũng biết địa vị cao đến đâu. Long Hải Hoa là người kế thừa đứng đầu. Đương nhiên không ai dám coi thường y.

- Qua xác nhận và kiểm tra, những khoáng vật đó đều là khoáng vật bình thường trên trái đất. Không có thần vật.

Long Hải Hoa nói đầy tiếc nuối.

Những người có mặt ở đây dường như cũng đoán được điều đó, không ai cảm thấy kỳ lạ.

- Nếu đã vậy, thì thông tin đó phần lớn là giả. Việc này sẽ chấm dứt tại đây.

Tổng Bảo Khôn kết luận rồi nhìn xung quanh:

- Các vị có ý kiến gì khác không?

Tất cả yên lặng, mọi người đều nghĩ như vậy.

Nếu như dễ dàng có được thần vật đến vậy, thì không còn là thần vật nữa rồi.

- Việc thứ hai, là về Tần Xuyên. Người này đại náo quân khu Giang Nam, đây là tội chết, lại khiến tướng quân Cơ Vô Song bị thương nặng, đến mức tướng quân Cơ đến giờ vẫn nằm trong bệnh viện, và mất hết tu vi, nhưng...

Không đợi Tổng Bảo Khôn nói hết, một người đàn ông trung niên ở phía dưới bèn lớn tiếng ngắt lời:

- Bộ trưởng Tổng, còn phải nói tiếp sao!? Hai việc này, có việc nào không phải tội chết chứ?

Người này khôi ngô, chỉ khoảng bốn mươi tuổi, mái tóc đen nhánh, thái dương giống như lưỡi dao. Đây chính là gia chủ của đệ nhất cố võ thế gia thời nay – Cơ Vạn Lý!

Là Tổng tư lệnh của quân khu tây nam, lại là cha đẻ của Cơ Vô Song, đương nhiên lúc này Cơ Vạn Lý rất phẫn nộ.

Vốn dĩ, Cơ Vô Song được mang danh là đệ nhất thiên tài của Trung Hoa, còn thống lĩnh đội quân Long Chiến, đứng thứ sáu trong số bảy tướng quân, là niềm tự hào của Cơ gia!

Nhưng giờ đây, Cơ Vô Song lại bị một tên bỏ đi là Tần Xuyên dùng Long

Trảo thủ đánh thành tàn phế trước mặt mọi người!

Việc này đã làm mất thể diện của Cơ gia, khiến Cơ Vạn Lý cũng rơi từ trên chín tầng mây xuống địa ngục. Cả gia tộc cũng như ngồi trên đống lửa!

Lần này vào kinh, Cơ Vạn Lý cũng đã không định nhẫn nhịn nữa. Vừa nhắc đến Tần Xuyên, mắt y đã nổi lên sát khí!

Tống Bảo Khôn nheo mắt, nhìn Cơ Vạn Lý qua ánh sáng không mấy rõ ràng của phòng họp, nói:

- Tư lệnh Cơ, đây là kinh thành, là Bộ An ninh Quốc Thổ, anh còn không để Tống mỗ tôi nói hết lời, chẳng lẽ Cơ gia các anh định tạo phản sao?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 364: Đề Cử Không Ngần Ngại

Sắc mặt Cơ Vạn Lý bất ổn. Mặc dù thực lực của Cơ gia đứng đầu trong ngũ đại cố võ thế gia, nhưng nếu so sánh với Tống gia vương tộc thì vẫn kém hơn một chút.

Vì vậy, thấy mặt Tống Bảo Khôn trầm xuống, Cơ Vạn Lý cũng khiêm nhường hơn, nói:

- Bộ trưởng Tống, đây không phải là vấn đề giữa hai nhà chúng ta. Mà là hành động của Tần Xuyên đã phạm pháp, chiếu theo luật thì đây là tội chết!

Sắc mặt Tống Bảo Khôn vẫn chưa khá hơn. Y nói:

- Tần Xuyên quả thực có hơi lỗ mãng, nhưng cậu ta dựa vào sức của mình, để bình định hai binh đoàn lớn đến làm nhiễu loạn vùng biển phía nam của ta là Cường Triều và Nhiệt Phong bạo, còn giết một kỵ sĩ trưởng, ba vệ sỹ trưởng của tổ chức xâm lược bí mật châu Âu – đồng minh Tulip. Đây là một kỳ công.

Cộng thêm việc cha con Iga Kumitsu trước đó và những ác đồ của Thánh giáo. Cái chết của những tên nghịch tặc này đều có liên quan đến Tần Xuyên... Một người trẻ tuổi tài năng như vậy, Tống mỡ cho rằng, phải dạy bảo nhiều hơn, chứ không phải là cứ chăm chăm vào những chỗ chưa tốt của cậu ta. Các vị thấy thế nào?

Những người đứng đầu có mặt đều yên lặng, không ai muốn là người đầu tiên lên tiếng.

Cơ Vạn Lý thấy vậy bèn nghiêm mặt nói:

- Bộ trưởng Tổng, thiên tử phạm tội thì cũng xử phạt như dân thường, không thể vì Tần Xuyên có chút thực lực mà kẻ cậ ta lộng hành đúng không?!

- Hừ, Cơ Vạn Lý, nếu nói như anh, vậy thì con trai của anh – Cơ Vô Song, không nên đánh nhau với Tần Xuyên trong quân đội. Đây cũng là phạm quân pháp. Sao anh không nhắc đến việc này?

Người thiếu tướng nêu ý kiến khá trẻ, lông mày như lưỡi kiếm, trông rất khí khái. Trên phù hiệu của y có in chữ: “Quân đoàn sáu”.

Người này là con thứ ba của Liễu gia – Liễu Trung Hưng, Tư lệnh quân đoàn sáu. Người này có địa vị ngang hàng với anh cả của Liễu gia – Liễu Trung Nguyên. Một nhà có hai tư lệnh, gọi là “Song tháp Liễu gia”.

Vì Liễu Trung Nguyên là cha vợ của Tần Xuyên, thân phận khá miễn cảm, nên Liễu gia cho Liễu Trung Hưng đến tham gia hội nghị.

Cơ Vạn Lý trầm giọng:

- Liễu Trung Hưng, tôi biết Liễu gia các anh giờ đang cảm thấy như nhật được một cửa quý. Thằng con rể bỏ đi biến thành một cao thủ. Nhưng anh đừng quên, quốc pháp là cao nhất!

- Liễu gia chúng tôi chỉ bàn đến sự việc, chứ không bàn đến người. Tần Xuyên đúng là cháu rể của tôi, nhưng nếu hành động của nó tội nhiều hơn công, thì tôi cũng sẽ không bao biện.

Nhưng tất cả mọi việc đã xảy ra cho thấy Tần Xuyên đã lập công lớn, dựa vào đâu mà phạt nặng nó chứ!?

Liễu Trung Hưng không nhún nhường!

Trong phòng họp, không khí bắt đầu trở nên căng thẳng.

Thực lực của Cơ gia trong quân đội đứng đầu trong cổ võ thế gia. Nhưng

Liễu gia có hai vị đại tư lệnh, cũng không kém là bao. Nên người có thể đứng lên đấu lý với Cơ gia, thật ra chỉ có Liễu gia.

Mặc dù gia tộc Nạp Lan, Tần gia đứng thứ tư, thứ năm trong ngũ đại cố võ thế gia, nhưng gần như không có người trong quân đội, nên không có ai được mời đến cuộc họp lần này.

Tống Bảo Khôn nheo mắt, hỏi vị tướng lĩnh trung niên râu quai nón bên trái:

- Sở tướng quân thấy sao?

Sở Thiên Khoát là gia chủ đương nhiệm của Sở gia, đứng thứ tư trong thất tướng quân Thiết Phù Đồ, là người đứng vị trí cao nhất trong các thành viên công khai của thất tướng quân.

Là gia tộc cốt lõi của Bộ hậu cần quân đội, Sở gia là một gia tộc luôn được Thủ trưởng số 1 tin tưởng. Mặc dù không phải là vương tộc, thậm chí chỉ đứng thứ 8 trong số các cố võ thế gia, chưa từng leo lên được vị trí đầu tiên, nhưng cũng là gia tộc ổn định nhất.

Sở Thiên Khoát giờ là Tổng tư lệnh quân khu kinh thành, và nắm trong tay mười tám đội quân tinh nhuệ nhất phía bắc, bảo vệ thủ trưởng tối cao 24/24. Vì vậy địa vị của y khiến Tống Bảo Khôn cũng phải khách sáo.

Sở Thiên Khoát mặt vuông, râu quai nón, trông hơi hoang dã, nhưng trong con mắt sâu đầy ánh sáng. Đây là dấu hiệu cho thấy chân khí đã tu luyện đến đỉnh cao.

- Tôi chưa từng gặp Tần Xuyên, cũng không biết người này xuất thân từ đâu, tính cách thế nào. Nên không dám đoán bừa.

Nhưng, cậu ta làm tất cả những điều đó, chỉ vì muốn tìm được Liễu Hàn Yên tướng quân. Xuất phát điểm chỉ là vì một người đàn ông quan tâm đến vợ mình, chứ không hề có ác ý gì.

Vì vậy. Sở dĩ cảm thấy, phải tiếp xúc thêm với cậu ta mới đánh giá được. Khó khăn lắm mới xuất hiện một thiên tài xuất chúng như vậy. Dù không để cậu ta cống hiến cho đất nước, cũng không nên để cậu ta thất vọng về tầng lớp cấp cao của nước nhà.

Tổng Bảo Khôn vừa nghe vậy, mặt nở nụ cười, gật đầu nói:

- Tôi cũng nghĩ vậy. Thanh niên trẻ tuổi mắc sai lầm là điều bình thường. Chỉ cần không phải là người bất chính, thì dạy bảo cẩn thận nhất định sẽ thành tài.

Cơ Vạn Lý nghe mọi người dần đứng về phía Tần Xuyên, trong lòng thầm nghĩ không xong rồi. Đây là điều mà y không muốn thấy nhất.

- Bộ trưởng Tổng! Anh đừng quên. Trước kia Tần Xuyên rất thất lễ với người của Tổng gia. Anh thấy cậu ta sẽ biết hiểu những điều anh làm cho cậu ta hay sao?

Sắc mặt Tổng Bảo Khôn biến đổi. Y biết là đang nói đến việc của Tổng Kiệt. Bèn đáp:

- Từ trước đến nay, Tổng gia chúng tôi luôn ân oán rạch ròi. Làm việc không suy nghĩ đến việc riêng. Đây cũng là lý do tại sao Thủ trưởng luôn để Tổng gia chúng tôi quản lý Bộ An Ninh Quốc Thổ. Tư lệnh Cơ...Anh nói như vậy, chẳng lẽ ý muốn bảo Tổng mỗi tôi lấy việc chung trả thù riêng ư? [T-R-U-Y-E-N-F-U-L-L-.-V-N]

- Hừ!

Cơ Vạn Lý không thắng lý được, tức giận hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

- Bộ trưởng Tổng. Tôi có một đề nghị.

Liễu Trung Hưng ngạo nghễ nói:

- Mấy ngày nữa, Tần Xuyên và cháu gái tôi sẽ cùng về Kinh thành, để cùng đến nhà thờ tổ họ Liễu, cùng ăn Trung Thu.

Đến lúc đó, hay là bảo Tần Xuyên đến Bộ An Ninh một chuyến, mọi người cùng nói chuyện với cậu ta, để xem tính cách cậu ta thế nào, cũng để làm rõ nguyên do mọi chuyện.

Đứng trên nguyên tắc “không ngại đề cử người thân”, Liễu Trung Hưng tôi xin mạnh dạn nói một câu: thất tướng quân đã thiếu một người, hay là để Tần Xuyên thay thế chỗ đó, được không?

Vừa dứt lời, sắc mặt cơ Vạn Lý càng khó coi hơn.

Cơ Vô Song trước đó là tướng quân thứ sáu, nhưng giờ đây y đã bị phế, nên vị trí đó đang trống.

Mắt Tống Bảo Khôn sáng lên, gật đầu cười nói:

- Câu “Không ngại đề cử người thân” thật hay. Tướng quân Liễu nói ra những câu này cũng rất khí phách. Tống mỗ đương nhiên là chấp nhận điều này. Chỉ cần Tần Xuyên phù hợp với điều kiện đưa ra là được.

Thấy không ai có ý kiến khác, Tống Bảo Khôn lại nhìn xung quanh, nhìn ba vị tướng Phong Thần, Thiết Sư, Âm Nguyệt, xem liệu có ai muốn nói gì không.

Nhưng ba vị tướng đều không có ý định đó.

Tống Bảo Khôn cũng không ngạc nhiên, hầu như mỗi cuộc họp, ba vị tướng này đều không nói gì, đặc biệt là Phong Thần – người đứng đầu, gần như chưa nêu ý kiến bao giờ.

- Cuộc họp hôm nay kết thúc ở đây!

Vừa dứt lời, ba chiếc mặt nạ trên tường cũng biến mất.

...

Thành phố Đông Hoa, sơn trang Bích Hải.

Khu nhà cao cấp vốn được rao bán của Bạch Dạ, giờ lại được Bạch Dạ dùng một thân phận khác để mua về.

Giờ đây, Bạch Dạ lại thành hàng xóm của Tần Xuyên, như những sóng gió từng xảy ra do Thánh giáo chưa từng xảy ra vậy.

Vào buổi trưa nắng vàng rực rỡ, trong hồ tắm lộ thiên ở tầng hai, một cô gái mặc bộ bikini hoa xanh trắng bước từ nước lên bờ như một nàng tiên cá.

Vẫy vẫy sợi tóc ướt, Bạch Dạ lắc lư bước về phía Tần Xuyên. Bờ ngực căng tròn rung rung, eo con kiến, hông núng nính, trông rất hấp dẫn.

Chỉ đáng tiếc là, Bạch Dạ bây giờ rất lạnh lùng với Tần Xuyên, không để Tần Xuyên động chạm nhiều.

Tần Xuyên mặc chiếc quần đùi, chỉ có thể cầm cốc nước ép Freyja, mút ống hút, trơ mắt nhìn cơ thể hấp dẫn đó.

- Trông điệu bộ của anh kìa...Tên kỹ sĩ trưởng chết trong tay anh chắc chắn sẽ ấm ức lắm.

Bạch Dạ hết cách với Tần Xuyên, ngồi lên chiếc ghế tắm nắng, cầm cốc nước chanh lên uống.

Tần Xuyên nhìn thấy, một giọt nước chanh chảy ra khỏi môi Bạch Dạ, chảy xuống cằm cô, rồi lại nhỏ lên bờ ngực trắng ngần của cô.

Tần Xuyên nuốt nước bọt, chỉ muốn lao ra, hít ngay giọt nước kia.

Bạch Dạ đột nhiên cười ranh mãnh:

- Này, đồ dê già, anh chạy bổ đến cứu Liễu Hàn Yên, mà cô ấy cũng không cho anh xxx à?

- Hì hì, Tiểu Dạ Dạ, quan hệ giữa anh và vợ rất thuần khiết, em đừng nghĩ lung tung.

- Đồ điên.

Bạch Dạ lắc lắc đầu, thờ dãi:

- Lần này anh có thứ để làm rồi đây. Có lẽ bốn đại vương tộc và ngũ đại thế gia đều đã chú ý đến anh rồi, thậm chí có khi còn làm kinh động đến mấy vị thủ trưởng nữa.

Nếu họ chỉ tìm anh còn đỡ. Nếu họ điều tra cả đến em thì em lại phải đổi chỗ ở khác. Đến lúc đó, anh đừng trách em lấy tiền của anh chạy ra nước ngoài nhé.

Tần Xuyên vừa nghe vậy, xụ mặt nói:

- Chứ còn gì nữa! Điện thoại của anh bị khủng bố suốt! Ai cũng gọi điện cho anh, mà anh có quen họ đâu!

Mấy người nhà họ Tần nữa, như uống nhầm thuốc vậy, tất cả kéo đến làm thân với anh. Trước kia khi anh mới về gia tộc, họ còn chẳng thèm để ý đến anh!

Bạch Dạ cười mà như không:

- Trước kia, anh cùng lắm chỉ là người thừa kế dự bị. Giờ đây, anh đã chắc chắn sẽ trở thành gia chủ kỳ kế tiếp. Đương nhiên họ phải đến nịnh anh trước rồi.

Đúng lúc đó, trên con đường nhựa phía đằng xa, có hai chiếc xe con lái về phía chỗ ở của Tần Xuyên.

- Hình như có người đến tìm anh. Em thấy anh nên về đi.

Tần Xuyên vốn định mặc kệ, nhưng hẵn thấy hai chiếc xe đó hơi quen. Nghĩ một lúc, hẵn nhảy lên, dùng khinh công bay về nhà.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 365: Sống Không Bằng Chết

Sau khi cánh cửa lớn mở ra, hai chiếc xe Benz với biển xe rất bắt mắt lái đến trước khu nhà cấp cao rồi dừng lại.

Hai nhóm người bước xuống. Đó là Tân Minh, cha con Tần Hải, và Liễu Trung Kinh của Liễu gia.

Người của Tân gia và Liễu gia rõ ràng là cùng hẹn nhau đến đây. Chắc chắn phải gặp được Tần Xuyên mới thôi.

Vì lúc đầu Tân Minh giúp đỡ mua căn hộ này, nên y có chìa khóa. Đám người đi thẳng vào trong khu nhà.

Khi nhìn thấy Tần Xuyên mặc quần cộc đứng ở phòng khách, Tân Minh và Liễu Trung Kinh đều ngớ ra. Sau đó lại nở nụ cười rất tươi.

- Ha ha, tên tiểu tử này, khó khăn lắm mới bắt gặp được con đây. Sao không nghe điện thoại chứ. Còn tưởng con trốn đi rồi kìa!

Tần Minh bước lên, vui vẻ vỗ vai tên cháu trai.

Tần Xuyên liền nhớ ra hai chiếc biển xe hình như là của hai người nhà này của hẳn. Vừa gặp quả nhiên là đúng, bèn thở dài:

- Tìm con làm gì vậy?

- Sao thế, gặp ông Hai mà không vui vậy sao? Ha ha, tên tiểu tử thôi, đúng là không lên tiếng thì thôi, lên tiếng là làm kinh động người khác! Sao con không nói sớm, có tu vi cao đến thế chứ!?

Tần Minh và cha con Tần hải đều nhìn kỹ Tần Xuyên từ đầu đến chân. Họ đều không thể hiểu nổi, tại sao không cảm nhận được chút gì về tu vi nội lực trên người Tần Xuyên.

- Tại sao phải nói ra chứ? Con đâu có muốn bì tị với ai.

Tần Xuyên bĩu môi.

Tần Hải cười nói:

- Ha ha, có thực lực mà cũng không rêu rao, đây là phẩm chất đáng quý hiếm hoi. Những người lớn tuổi trong gia tộc đều đánh giá con rất cao đấy.

Tần Xuyên chau mày:

- Hôm nay mọi người đến không phải chỉ để khen con chứ?

- Tiểu tử này, khen con mà con còn không thích nghe sao?

Tần Minh cười mẫn. Nhưng không hề giận chút nào cả.

- Ông Hai mang đến một tin cho con. Hôm tới trước khi con đến kinh thành, hãy về nhà một chuyến, có vài việc ông con muốn dặn dò.

Tần Xuyên không vui:

- Sao lại phải về nữa ạ?

Vừa nghĩ đến phải về Tần gia, sẽ có vô số người nhìn hằm như nhìn khi trong vườn bách thú, Tần Xuyên đã cảm thấy khó chịu.

- Tần Xuyên à, con về đi, lần này con gây ra động tĩnh rất lớn. Người lớn tuổi trong họ đều muốn con có thể nắm lấy cơ hội. Hôm nay chú đến đây, cũng là để báo cho con một tin. Liệu gia chúng ta và Tần gia cũng đã đồng thuận, sẽ giúp con tìm một vị trí tốt trong quân đội.

Tiền thế, chú cũng muốn nói với con rằng. Trong cuộc họp Bộ An Ninh quốc thổ vừa diễn ra, các lãnh đạo cấp cao có thái độ tốt với con. Nói vậy để con chuẩn bị tâm lý trước, để đến lúc đó đến kinh thành không bị rối loạn...

Tần Xuyên vừa nghe Liễu Trung Kinh nói, mới biết rằng, hai nhà Tần – Liễu đã quyết định trải đường cho hãn vào tầng lớp cao cấp trong quân đội.

Từ trước đến giờ, Tần gia thiếu sức ảnh hưởng trong quân đội, còn Liễu gia thì đương nhiên hi vọng thực lực của Tần gia sẽ tăng nhanh.

Dù chỉ là sức ảnh hưởng của mình Tần Xuyên, cũng giúp đỡ rất lớn cho Liễu gia. Dù sao thì trong sự việc Tần Xuyên đồng ý một mình đi lên đảo để cứu Liễu Hàn Yên đã cho thấy Tần Xuyên thực hiện rất tốt vai trò con rể của mình.

Tần Xuyên nghe xong, đầu như nổ ra. Để cho hãn thay Cơ Vô Song làm thất tướng quân ư? Hãn đâu có lòng dạ nào làm điều đó chứ?

Có điều, hãn cũng biết rằng, nếu như bác bỏ luôn, Tần gia và Liễu gia sẽ khuyên giải hãn hết lời không thôi.

Hãn liền vờ đồng ý ngoài mặt, đến khi vào thủ đô rồi sẽ từ chối.

...

Nam tinh, một quần thể kiến trúc vĩ đại xây men theo mạch núi, chính là nơi ở của Cơ gia.

Trong một căn phòng bày biện đơn giản nhưng lại rất tỉ mỉ, trên một chiếc giường lớn, Cơ Vô Song đang nhìn trần nhà bằng con mắt vô hồn.

Trên tay y cầm mấy chiếc ống truyền, khắp người quần đầy băng, trên đầu cũng vậy, giống như một xác ướp, mùi thuốc kháng sinh bốc lên.

Cơ Vô Song không thể ngủ nổi. Chỉ cần y vừa chớp mắt, là sẽ mơ thấy cảnh tượng y bị Tần Xuyên giẫm lên đầu trước mấy trăm quân sĩ, sợ đến nỗi đá ra

quần.

Thậm chí, hình như Liễu Hàn Yên cũng xuất hiện trước mắt y, cười nhạo y không tự lượng sức mình, cười y rằng đến giờ cũng vẫn không hiểu tại sao cô ấy chọn Tần Xuyên chứ không phải là y – Cơ Vô Song.

Y cảm thấy một sự si nhục sống không bằng chết. Y không cầm nổi nước mắt, cuối cùng, trong mắt y chỉ còn đầy sự ám độc và oán giận.

Cộc cộc...

Hai tiếng gõ cửa vang lên rồi cửa được đẩy ra.

Cơ Vạn Lý vẫn mặc nguyên quân phục bước vào, nhìn con trai cả bằng vẻ mặt đượm buồn rồi thở dài.

Cơ Vô Song thấy cha, cất tiếng khó khăn:

- Cha...Bên trên, thế nào rồi...

Cơ Vạn Lý tiếc nuối lắc đầu:

- Đám tiểu nhân giáo hoạt của Tống gia, trước đó rõ ràng là rất ghét Tần Xuyên, còn ngầm lên kế hoạch báo thù Tần gia, nhưng lần này ánh sáng của Tần Xuyên quả là quá lớn, đến họ cũng muốn lôi kéo.

Họ không những không muốn trách cứ Tần Xuyên, mà còn muốn để Tần Xuyên gia nhập vào Bộ An Ninh Quốc Thổ, để họ sử dụng...Nói trắng ra là, vẫn là món mà Tống gia giỏi nhất, lợi dụng những cao thủ của gia tộc khác, củng cố địa vị của Tống gia trong mắt thủ trường.

Vừa nghe đến đây, mắt Cơ Vô Song đỏ lên, y nghiến răng:

- Vào Bộ An Ninh ư? Chẳng lẽ...Chẳng lẽ...

Cơ Vạn Lý sầm nét mặt:

- Đúng vậy, họ muốn để Tần Xuyên...thay con gia nhập thất tướng quân Thiết Phù Đồ.

- Không! Không được!

Cơ Vô Song giận đến mức người run lên, thậm chí khiến chiếc kim truyền nước trên tay cũng bật ra ngoài. Cơ thể y đau đớn, nhưng không bằng nỗi đau trong lòng y.

- Sao thế được...sao họ có thể đối xử với con như vậy!?

Cơ Vạn Lý vội bước lên ấn người con trai xuống, không để y động đậy:

- Vô Song! Con nghe đây! Dù tu vi của con đã mất, dù tên tiểu tử họ Tần kia đang nổi như cồn, nhưng cũng chỉ là bây giờ thôi!

Về sau đời còn dài lắm, Cơ gia chúng ta không dễ bị bắt nạt như họ nghĩ đâu! Tần Xuyên làm thế này với con, cha nhất định sẽ nghĩ cách để đối phó với họ!

Tổng gia muốn đưa Tần Xuyên lên ngôi, để họ lợi dụng, còn Liễu gia thì muốn lấn át chúng ta, để trở thành đệ nhất thế gia, đây chỉ là những hoang tưởng của họ mà thôi!

Hơn ba tháng sau, khi Chân Long Đại Hội khai mạc, Cơ gia chúng ta vẫn sẽ làm chấn động cả nước! Đến lúc đó, chúng ta sẽ làm nhục Tần gia, để giải tỏa nỗi hận này cho con!

Hai mắt Cơ Vô Song run rẩy, lộ ra thần sắc phức tạp:

- Cha...cha nói...để Vô Danh xuất thế sao?

- Đúng vậy, với thực lực của Vô Danh, Cơ gia chúng ta nhất định sẽ giữ vững cái tên đệ nhất thế gia của mình!

Cơ Vạn Lý nói chắc nịch.

Cơ Vô Song yên lặng một lúc lâu rồi lộ ra một nụ cười thoải mái:

- Đúng thế... Vô Danh nhất định có thể cứu vãn mọi thứ cho Cơ gia chúng ta... Cha, con thật vô dụng. Nếu con có thể giống Vô Danh, thiên bẩm tuyệt đỉnh, thì sẽ không xảy ra chuyện như hôm nay nữa.

- Ôi... con à, con không phải nói những điều này nữa. Dù thế nào, con cũng là con trai của Cơ Vạn Lý ta. Thiên bẩm là do trời cho, không phải muốn là được.

Khi con hồi phục, cha sẽ tìm một chức vụ cho con trong doanh nghiệp của Cơ gia chúng ta. Dù không thể đi theo quân đội, cũng có thể đổi nghề làm thương nhân, cũng vẫn có thể cống hiến cho gia tộc.

Cơ Vạn Lý thăm thía an ủi con mình.

- Cảm ơn cha, con nhất định sẽ không làm cha thất vọng...

Cơ Vô Song mỉm cười. Không ai phát hiện ra rằng, một tay của y đang nắm chặt nắm đất, run rẩy khôn cùng.

...

Thành phố Đông Hoa, một buổi sớm vừa trải qua một trận mưa, không khí rất trong lành.

Tần Xuyên đã mua một bó hoa từ sớm, chạy đến dãy nhà của Diệp Tiểu Nhu. Sau khi đón được cô, hăng hèn chạy tới bệnh viện.

Được Chu Phương Ngữ dẫn, Diệp Đông Cường chính thức bước ra khỏi khu nhập viện của bệnh viện, chào những bác sỹ và y tá.

Năm viện gần ba tháng, Diệp Đông Cường đã hoàn toàn bình phục, nhìn ánh sáng mặt trời sau cơn mưa bên ngoài, trên mặt ngập tràn niềm vui hạnh phúc.

Ba tháng, tỉnh thoảng y lại nghe thấy Tiểu Nhu nói với mình rằng, bên ngoài đã có bao sự thay đổi. Người thay đổi nhiều nhất chính là Tần Xuyên.

Hơn một năm trước, đây còn là một tiểu tử đáng thương lang thang đầu đường xó chợ. Giờ đã như một con rồng thăng thiên, mang đến những ngạc nhiên không ngớt.

- Cha, cuối cùng chúng ta cũng về nhà được rồi.

Diệu Tiểu Nhu lau nước ở khóe mắt, đưa bó hoa vào tay cha mình.

Diệp Đông Cường xoa đầu con gái, rồi lại vỗ mạnh vào vai Tần Xuyên, không nói nên lời.

Tần Xuyên thấy Chu Phương Ngữ, bèn nhớ đến Chu Phương Tinh ở nước ngoài, bèn hỏi:

- Chu tiên sinh, có tin tức gì của Tinh Nhi không?

Chu Phương Ngữ nhìn hẩn bằng biểu cảm phức tạp. Sau khi được cha nói cho về gia thế hơn người của Tần Xuyên, Chu gia của họ không thể trèo cao, Chu Phương Ngữ đã buồn bã một thời gian dài.

Vốn tưởng rằng, Tần Xuyên là tên đòi trèo cao, nhưng giờ mới biết rằng, người ta là hoàng tử bạch mã, chỉ là hái một đóa hoa trên đường mà thôi.

- Nếu anh muốn biết, sao không tự đi mà hỏi?

Thái độ của Chu Phương Ngữ không mấy thay đổi.

Tần Xuyên dờ khóc dờ cười:

- Tôi có thể đi tìm cô ấy. Nhưng có lẽ cô ấy sẽ giận.

Mặc dù kỹ thuật hack có thể giúp Tần Xuyên tìm được manh mối của Chu

Phương Tinh nhưng làm thế sẽ bị nghi ngờ là ăn gian.

- Là anh không hề nhớ gì đến chị tôi. Anh chỉ giỏi lý do lý trấu thôi. Nhưng thế cũng được, để chị tôi đỡ phải rơi vào miệng cọp. Đồ phụ tình! Hừ!

Chu Phương Ngữ nói xong, hất mạnh chiếc đuôi gà, rồi đi mất.

Tần Xuyên ngó ra, hăn đâu có làm gì cô ấy chứ, càng chưa từng “phụ tình” cô ấy mà. Sao nghe giọng điệu giống như giữa họ đã từng có gì vậy.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 366: Tìm Bạn Trai Sao?

Rời khỏi bệnh viện, Diệp Đông Cường đến hoa viên Đông Ly mà sau này sẽ ở.

Phòng ở mới tinh được sắp xếp gọn gàng mà trang nhã, bên ngoài là cây xanh râm mát, hoa cỏ mọc thành bụi, mấy cây hoa quế nở sớm tỏa ra hương thơm mê người.

Lúc vừa xuống xe, Diệp Đông Cường có chút sững sờ, tuy đã nghe con gái nói rằng Tần Xuyên mua phòng cho họ nhưng thật sự không ngờ lại là ngôi nhà lớn đến như vậy.

Diệp Đông Cường vất vả gần hai mươi năm, chưa từng ở một căn phòng nào như thế này, lúc tới cửa còn không ngừng mài giày vào tấm thảm lau, sợ sẽ mang theo bụi đất vào nhà.

Vào trong phòng, tất cả các thiết bị đồ dùng đều đã được sửa sang, sắp xếp gọn gàng, sàn nhà được lát bằng gạch men thời phục cổ khiến cho cả căn phòng trở nên đặc biệt và xa hoa, đồ dùng trong nhà đều mang kiểu dáng Châu Âu, thiết bị điện tân tiến, tất cả mọi thứ đều có đủ.

Ngay cả nói chuyện cũng không được lưu loát nữa, Diệp Đông Cường nắm lấy tay Tần Xuyên, hỏi:

- Tiểu Xuyên à, căn phòng này chắc chắn là đắt lắm đúng không? Tặng cho Tiểu Nhu căn phòng này thật là quá quý giá rồi.

Tần Xuyên cười, nói:

- Chỉ cần chú Đông Cường với Tiểu Nhu ở thấy thoải mái là được, còn tiền chỉ là chuyện nhỏ thôi. Hơn nữa, chúng ta là người một nhà, nói gì đến tặng hay cho chứ.

Diệp Đông Cường cảm thấy rất vui nhưng trong lòng cũng thấy hổ thẹn.

- Cháu nói xem, chú cũng mới chỉ mời cháu ăn được mấy bữa cơm rau đạm bạc mà mới hơn một năm cháu lại cho bố con chú chỗ ở tốt như vậy. Chú thật sự là không biết phải cảm ơn cháu như thế nào mới tốt.

Tần Xuyên rất muốn nói, thật ra vào lúc hăn cô đơn cùng bất lực nhất là bố con họ cho hăn cái gọi là sự ấm áp, nó còn đáng quý hơn nhiều so với nhà lầu xe hơi, nhưng mấy lời tình cảm như vậy hăn lại không thể nói ra được.

- Chú Đông Cường, chỉ cần chú không phản đối cháu cùng Tiểu Nhu ở bên nhau là cháu đã thấy vui lắm rồi.

Diệp Đông Cường nghe vậy thì thở dài, vỗ vai Tần Xuyên.

- Ở trong bệnh viện chú cũng đã nghĩ thông suốt rồi, Tiểu Nhu thích cháu như vậy, mà cháu cũng đối xử với nó rất tốt, lại còn hiếu thuận với chú như vậy, chú cũng sẽ không quản nhiều nữa, chỉ cần những đứa thấy vui thì sao cũng được.

Diệp Tiểu Nhu đứng ở một bên vẫn luôn không dám nói chuyện, khuôn mặt ửng hồng, kéo tay bố, nói:

- Bố à, để con dẫn bố đi xem phòng ngủ của bố nhé, xem bố có thích không, tất cả đồ đạc đều là anh Tần Xuyên cùng con đi mua đấy.

- Ha ha, cái con nhỏ này, bọn bố đang bàn chuyện đứng đắn, con xấu hổ cái gì chứ?

Diệp Đông Cường vui vẻ cười mãi không ngừng, không lay chuyện được con gái kéo đi đành phải đi lên lầu xem phòng.

Lúc này, Lục Tích Nhan đi mua thức ăn ở bên ngoài trở về, đi vào nhà thấy hình ảnh Diệp Tiểu Nhu cười cười nói nói lôi kéo bố cô lên lầu, trong mắt cô hiện lên sự hoài niệm.

Tần Xuyên hỏi:

- Tiểu Nhan Nhan, em cũng nhớ nhà à?

- Ừm.

Lục Tích Nhan cũng không có ý che giấu gì cả.

- Đến Tết sẽ về nhà một chuyến, cũng đã hơn nửa năm rồi chưa gặp bố mẹ, gần đây công việc bận rộn ngay cả điện thoại cũng chưa gọi về nữa.

- Vậy em đã nói cho bọn họ biết là hiện tại em đã có bạn trai chưa?

Tần Xuyên tò mò hỏi.

Lục Tích Nhan đỏ mặt, ngại ngùng cúi đầu, nói:

- Nếu như em nói cho bọn họ biết... Bọn họ nhất định sẽ hỏi rất nhiều, hơn nữa có khi còn bắt em phải mang anh về nhà gặp mặt, như vậy sẽ rất phiền toái.

- Có gì mà phiền toái chứ? Anh rất thích được gặp bọn họ mà!

Tần Xuyên sáng khoái nói.

- Thật sao?

Lục Tích Nhan vui vẻ nhưng rất nhanh lại lắc đầu.

- Không được, không được. Bố mẹ em đều rất truyền thống, bọn họ nhất định sẽ không chấp nhận được quan hệ của hai chúng ta...

Tần Xuyên gãi đầu.

- Nhưng cũng không thể không nói cho bọn họ biết được, bọn họ chắc chắn thay em sắp xếp. Hay là em gọi điện cho bọn họ, nói chuyện rồi từ từ giải thích cho bọn họ hiểu.

Lục Tích Nhan do dự một lát rồi gật đầu, nói:

- Vậy được rồi, đợi lát nữa em sẽ gọi điện về nhà...

Tần Xuyên cầm chiếc túi nilon trong tay cô, nói:

- Còn chờ cái gì nữa chứ, bây giờ gọi ngay đi, hai ngày nữa là tới Tết Trung Thu rồi, anh không thể cùng em về quê thăm bọn họ được nhưng ít nhất thì cũng phải hỏi thăm một tiếng chứ!

Lục Tích Nhan dờ khóc dờ cười, cũng không biết là nên cảm động hay bất an nữa, không thể chịu đựng được Tần Xuyên cứ liên tục yêu cầu nên đành phải lấy điện thoại ra bấm số điện thoại của bố cô.

Điện thoại vang lên vài hồi chuông bên kia mới có người bắt máy.

- Có phải là con gái không đó?

Một giọng nói khàn khàn mà tang thương truyền đến, là bố của cô, Lục Quốc Khánh.

- Bố... Là con đây!

Lục Tích Nhan cầm chặt điện thoại, trong giọng nói có chút khẩn trương.

- Ai da, con nhóc này, sao lâu vậy rồi mà không gọi điện về nhà hả? Có phải là bận lắm đúng không?

Lục Quốc Khánh cười ha hả nói.

- Dạ, con đổi công việc khác rồi, dạo gần đây công việc hơi nhiều ...

Lục Tích Nhan kể đơn giản cho bố cô nghe chuyện sau khi rời khỏi trường đại học ra ngoài bắt đầu thành lập công ty, đương nhiên là cô không nói tình huống thực tế, tránh cho bố mẹ khó chịu.

Lục Quốc Khánh là một nông dân chất phác, đối với mấy chuyện như thành lập công ty gì đó cũng không hiểu nhiều lắm nên cũng không để ý, sau khi nghe xong thì thờ dài nói:

- Con chỉ cần giống như con gái những nhà khác tìm một công việc đủ sống là được rồi, bố hỏi con, đã tìm được bạn trai chưa? Nếu như không tìm được thì thật sự là sẽ không thể gả ra ngoài được đâu đấy, con cũng đã 30 rồi...

Tần Xuyên ở bên cạnh nghe vậy thì lập tức nở nụ cười, dùng ngón tay chỉ chỉ vào mình ra hiệu cho cô.

Lục Tích Nhan nghĩ nghĩ, dù sao thì sớm muộn cũng phải nói ra nên đành cắn răng nói:

- Bố à, hôm nay con gọi điện cho bố là muốn nói với bố mẹ một chuyện, con có bạn trai rồi...

- Thật hả?

Lục Quốc Khánh vui vẻ cười ha ha, ở bên kia điện thoại hô to:

- Mẹ nó ơi? Mau tới đây đi! Mau lai đây nghe này! Con gái mình có bạn trai rồi!

Không bao lâu sau, đầu bên kia vang lên tiếng nói của một người phụ nữ:

- Tiểu Nhan à, con rể là người ở đâu? Bao nhiêu tuổi? Tình hình gia đình thế nào? Hai người làm sao mà quen biết nhau?...

Mẹ cô là Hồ Thúy Lan hỏi một đống vấn đề khiến Lục Tích Nhan cảm thấy thốn tận rốn.

- Ai da, mẹ à, những vấn đề này đợi khi nào hai người gặp mặt anh ấy rồi nói sau đi, nói qua điện thoại không thể rành mạch được...

Lục Tích Nhan cũng không biết phải nói thế nào nữa.

Hồ Thúy Lan cười “hô hô” mãi không ngừng được.

- Được, được, mẹ tin tưởng vào con mắt của con gái mẹ, dù sao thì con cũng phải nhanh chóng mang con rể về nhà mình, nếu không thì để mẹ với bố con đến Đông Hoa tìm con, gặp nhau rồi nói rõ với nhau.

Hai vị ở nhà dường như đã quyết định xong xuôi chuyện này, cười nói vui vẻ rồi cúp điện thoại.

Gọi xong một cuộc điện thoại dường như là lấy mất nửa cái mạng nhỏ của Lục Tích Nhan rồi, trắng mắt liếc Tần Xuyên:

- Lần này thì anh hài lòng chưa? Nếu như bố mẹ em thật sự đến tìm em thì em cũng biết phải giải thích thế nào cho họ hiểu nữa.

- Chắc chắn sẽ có cách giải quyết mà, em xem không phải chú Đông Cường cũng đã chấp nhận anh rồi sao, anh nhất định sẽ đối xử thật tốt với bố mẹ chúng ta.

- Không phải là em nghi ngờ lòng hiếu thảo của anh, chỉ là bố mẹ em không giống với chú Diệp, tư tưởng của bọn họ rất truyền thống,...

- Nếu như bọn họ không đồng ý, cùng lắm thì anh sẽ quỳ xuống dập đầu với họ, thấy anh thành tâm như vậy chắc chắn bọn họ sẽ đồng ý.

Tần Xuyên cười nói.

- Anh... ai da, tùy anh!

Lục Tích Nhan nhìn người đàn ông này mà không còn cách nào khác mà cô cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, liền đi vào bếp nấu ăn.

Bởi vì hôm nay Diệp Đông Cường xuất viện nên cô mới cố ý đến giúp Diệp Tiểu Nhu làm một bàn thức ăn để chúc mừng.

Trong không khí bữa cơm trưa vui vẻ ấm áp, Diệp Đông Cường dường như cũng không dùng mấy sức khoác vai Tần Xuyên, nói về những chuyện mà mình đã nghe thấy và gặp phải trong bệnh viện.

Trận ốm này dường như đã khiến cho Diệp Đông Cường già đi cả chục tuổi, mới uống có chút rượu mà đã bắt đầu nói chuyện không ngừng rồi.

Một cuộc điện thoại gọi đến điện thoại của Diệp Tiểu Nhu, cô nghe điện thoại, nói mấy câu đồng ý.

- Có phải là phía bên đài truyền hình gọi tới không?

Lục Tích Nhan dường như nghĩ đến cái gì đó liền hỏi một câu.

Diệp Tiểu Nhu gật đầu, có chút có lỗi nói với bố cô:

- Bố à, có thể con phải đi trước rồi, chiều nay còn có một buổi quay quảng cáo.

- Quay quảng cáo?

Diệp Đông Cường có chút không vui.

- Con gái à, không phải con đang đi làm sao? Sao lại phải đi quay quảng cáo?

Đợi Diệp Tiểu Nhu phải giải thích với ông đó là quảng cáo của công ty, lúc này ông mới hiểu cho cô.

Tần Xuyên nghi hoặc hỏi:

- Sao vẫn chưa quay xong quảng cáo vậy?

Lục Tích Nhan bất đắc dĩ cười nói:

- Làm gì nhanh như vậy được, phải tìm được công ty quảng cáo lại còn phải mời được đạo diễn giỏi cùng với studio cho thuê cảnh phù hợp, đều cần khá nhiều thời gian mới làm xong được.

Chỗ chúng ta thuê là studio của đài truyền hình Đông Hoa, đến chiều tối hôm nay cuối cùng cũng đến lượt chúng ta, mà Tiểu Nhu lấy tư cách là nữ chính duy nhất nên phải nhanh chóng tới đó.

Tần Xuyên giật mình, xem gia việc quay quảng cáo cũng không đơn giản chút nào, vì vậy nói:

- Vậy thì để anh đưa Tiểu Nhu tới đó, Nhan Nhan phiền em giúp anh thu dọn một chút.

Bởi vì Diệp Tiểu Nhu vẫn chưa học được lái xe, nên bình thường đi làm đều đi cùng Lục Tích Nhan, hôm nay đúng lúc có Tần Xuyên ở đây nên dĩ nhiên là do hắn đưa đi.

Đài truyền hình Đông Hoa ở nội thành cách chỗ này cũng không xa lắm.

Không đến bốn mươi phút sau, Tần Xuyên cùng Diệp Tiểu Nhu đã đến trước cửa đài truyền hình, đang định đi vào tòa nhà thì lại thấy ở phía trước có một đám khoảng hai ba trăm cô gái nhỏ đang giơ banner rồi lôi kéo băng dôn, rất rõ ràng đây đều là học sinh cấp 3.

Trên những chiếc banner đều có chữ “Trương Hàn” rồi “MR.Z” các loại, chắc là tên của một minh tinh nào đấy.

- Trương Hàn này là ai vậy? Nổi tiếng lắm sao?

Tần Xuyên hỏi cô gái đứng cạnh mình.

Diệp Tiểu Nhu cũng mờ mịt lắc đầu, nói:

- Anh Tần Xuyên, anh cũng biết là em không bao giờ để ý đến giới giải trí mà, làm sao mà em biết được.

Sau đó hai người nhìn nhau cười cười, đều cảm thấy có chút “Bi ai”, hai người bọn họ cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi vậy mà lại cách biệt với thế hệ trẻ hiện tại một khoảng xa như vậy.

Nhưng cũng chẳng thể trách được, Tần Xuyên mới xuống núi được hai năm, có quá nhiều chuyện cần phải quan tâm, làm sao có thể để ý được đến ngành giải trí. Còn về phần Diệp Tiểu Nhu thì là do cuộc sống mà cô trải qua quá khó khăn, nên không thể giống như những cô gái khác đi theo đuổi thần tượng gì đó.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 367: Nổi Tiếng Lắm Sao?

Sau khi lách được khỏi đám Fans hâm mộ, đến trước mặt bảo vệ đài truyền hình, Tần Xuyên nói bọn họ tới là để quay quảng cáo, bảo vệ với vẻ mặt lạnh lùng gọi điện thoại xác nhận sau đó với cho bọn họ đi vào.

Sau khi đi vào trong đài truyền hình, Kim Tiểu Khai phụ trách kiên hệ với công ty quảng cáo đã đứng đợi sẵn ở đại sảnh.

Nhìn thấy Tần Xuyên, Kim Tiểu Khai vô cùng vui mừng.

- Lão đại, anh cũng tới đây à? He he, anh đến là em có người đáng để tin cậy rồi. Nếu không á, để em liên hệ với mấy người trong giới phim ảnh đó thì thật không biết đến bao giờ mới được.

- Bớt nịnh hót rồi nhanh chóng dẫn đường đi.

Tần Xuyên không thể chịu nổi cái kiểu buồn nôn này nhưng Kim Tiểu Khai lại không để ý chút nào ngược lại còn cười vô cùng vui vẻ.

Đi vào trong thang máy lên tầng mười ba, Kim Tiểu Khai dẫn hai người vào trong studio, hàng loạt các loại đèn chiếu sáng, nhân viên dàn cảnh cũng đang bận rộn qua lại làm việc.

Một người đàn ông có mái tóc dài, nhìn qua khoảng bốn mươi tuổi, đang ngồi trên ghế, phía sau có trợ lý đấm lưng cho gã.

- Lão đại, vị này là đạo diễn Triệu Vân Siêu chúng ta mời đến để quay quảng cáo. Đạo diễn Triệu là đạo diễn hàng đầu ở nước ta hiện nay, quay cái gì là hot cái đó, rất có tài năng!

Tần Xuyên sừng sốt, hẳn nhớ là đã nói với Lục Tích Nhan rằng chỉ cần tìm một đạo diễn bình thường để quay cũng được rồi, xem ra cô ấy không yên tâm nên đã mời một đạo diễn nổi tiếng.

Đạo diễn Triệu Vân Siêu cũng không thèm đứng lên mà chỉ liếc mắt nhìn Tần Xuyên cùng Diệp Tiểu Nhu rồi nhú mày nói:

- Sao còn mang cả người không liên quan vào đây vậy?

Kim Tiểu Khai vội vàng giới thiệu:

- Đạo diễn Triệu, đây là tổng giám đốc của chúng tôi, họ Tần, tiền quảng cáo đều là do anh ấy đầu tư nên muốn qua đây quan sát quá trình quay quảng cáo.

Triệu Vân Siêu hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói:

- Tôi mà thèm quan tâm hẳn ta có phải tổng giám đốc của các người hay không sao? Tổng giám đốc tôi cũng thấy nhiều rồi! Mời tôi quay quảng cáo có ai mà không phải là tổng giám đốc chứ!

Tổng giám đốc Vương của Tập đoàn Vạn Đại, Tổng giám đốc Mã của tập đoàn Airy, công ty của bọn họ mời tôi quay quảng cáo cũng không thấy bọn họ đến nơi quay quảng cáo bao giờ! Chỗ này người không phận sự miễn vào! Đi ra ngoài!

Sắc mặt Kim Tiểu Khai nhăn nhó, nhỏ giọng nói với Tần Xuyên:

- Lão đại, anh đừng nóng giận, cái tên Triệu Vân Siêu này hiện nay đang rất nổi tiếng, nếu mình không mời gã thì cũng có công ty khác mời cho nên tính tình gã có chút kiêu ngạo.

Tần Xuyên nhú mày, mặc dù trong lòng hẳn rất không thoải mái nhưng cũng không muốn chỉ vì chuyện như thế này mà gây chuyện ở đài truyền hình, dù sao thì đây cũng là do nhân viên vất vả mới sắp xếp được.

- Vậy anh ra ngoài đợi Tiểu Nhu quay xong rồi cùng nhau về nhà!

Tần Xuyên bất đắc dĩ nói.

Diệp Tiểu Nhu có chút khẩn trương, yếu ớt gật đầu nói:

- Được ạ.

Đợi sau khi Tần Xuyên rời khỏi studio, Triệu Vân Siêu gọi stylist đến rồi chỉ chỉ vào Diệp Tiểu Nhu, nói:

- Giúp cô ta thay quần áo, trang điểm rồi đưa ra đây.

Kim Tiểu Khai tranh thủ thêm một câu:

- Phiền cô đừng thay cho cô ấy bộ quần áo nào quá lộ liễu, Diệp tiểu thư của chúng tôi không thích như vậy.

Stylist gật đầu tỏ ý đã hiểu nhưng Triệu Vân Siêu lại trầm mặt nói:

- Đã là quay quảng cáo thì phải có tinh thần chuyên nghiệp! Cho dù bắt cô trần truồng quay quảng cáo thì cô cũng phải quay! Tôi nói thế nào thì là như vậy, nếu như các người thích làm gì thì làm thì còn mời tôi đến để làm gì?

Kim Tiểu Khai cười cười cũng không muốn chống đối lại với Triệu Vân Siêu, chỉ là nháy mắt ra hiệu với stylist chú ý một chút là được.

Sau khi vào phòng hóa trang, khoảng một tiếng sau, Diệp Tiểu Nhu thay một bộ váy liền thân màu trắng, để lộ ra đôi tay trắng nhỏ nhắn cùng cặp chân mềm mại xinh đẹp, cũng may là truyền hình xét duyệt khá khắt khe nên cũng không có mấy thứ như lộ ngực gì đó.

Khuôn mặt trang điểm một chút, mái tóc tết thành một bím tóc dài để một bên, Diệp Tiểu Nhu tựa như Bích Ba tiên nữ từ trên trời giáng xuống vậy, vô cùng tươi mát động lòng người.

Lúc Diệp Tiểu Nhu muốn đẩy cửa phòng hóa trang để đi ra ngoài thì đột nhiên cửa bị mở ra, [T-R-U-Y-E-N-F-U-L-L-.-V-N] một mỹ nam tuấn tú cao hơn một mét tám, mặc một bộ âu phục màu tím, tay chân thon dài, trên người có mùi nước hoa Cổ Long đi cùng mấy người trợ lý cùng vệ sĩ bước vào.

Một tên phụ trách của đài truyền hình đi sát bên cạnh, cười nịnh nọt giải thích:

- Thật là ngại quá, Trương Hàn tiên sinh, đài truyền hình chúng tôi không có phòng hóa trang riêng nên chỉ có thể ủy khuất anh một chút vậy.

Trương Hàn không kiên nhẫn mà khoát tay, muốn nói cái gì đó thì lại thấy Diệp Tiểu Nhu đang muốn ra ngoài.

Hai mắt anh ta tỏa sáng, lại lộ ra chút nghi ngờ:

- Vị mỹ nữ này là...

Một đám người bên cạnh đều không trả lời được, còn stylist đứng bên cạnh lại vô cùng nhiệt tình mà giới thiệu:

- Rất vui khi gặp anh, Trương tiên sinh, tôi là stylist dưới trướng của đạo diễn Triệu Vân Siêu, cô ấy là Diệp Tiểu Nhu, là người mẫu quay quảng cáo cùng chúng tôi hôm nay.

Diệp Tiểu Nhu ngượng ngùng cúi đầu, cô không biết cái người tên Trương Hàn này là ai nhưng cũng biết đây là một minh tinh thu hút được rất nhiều Fans nữ hâm mộ.

- Ồ... Chưa gặp bao giờ, là người mới vào ngành sao?

Giọng nói của Trương Hàn đầy từ tính cùng mỉa mai.

Stylist gật đầu, nói:

- Đúng vậy, đây là quảng cáo đầu tiên của Diệp tiểu thư đấy!

Ánh mắt Trương Hàn lấp lánh, khẽ vươn tay đến trước mắt Diệp Tiểu Nhu, bày ra bộ dáng tươi cười khiêm tốn, nói:

- Cô Diệp, xin chào, tôi là Trương Hàn!

Diệp Tiểu Nhu cẩn thận giương mắt nhìn anh ta cũng không đưa tay ra nắm tay anh ta mà chỉ gật đầu, nói một tiếng:

- Chào anh!

Trương Hàn sững sốt, cảm thấy vô cùng hứng thú nhưng những nhân viên đứng bên cạnh thì lại không vui chút nào.

- Cô gái này có biết lễ phép là gì không vậy? Trương Hàn muốn bắt tay với cô là vinh hạnh của cô đấy! Cô bị ngớ ngẩn hay sao vậy?

Một cô trợ lý trừng mắt nói.

Trương Hàn khoát tay chặn lại, không vui nói:

- Đừng dọa cô Diệp nữa, hôm nay chúng ta đến là để ghi hình, tuyên truyền ca khúc mới không phải là đến để cãi nhau.

Diệp Tiểu Nhu chưa từng gặp phải loại chuyện này bao giờ, bởi vì mặc bộ váy này lộ tay lộ đùi khiến cô vô cùng ngại ngùng, lúc này hận không thể chạy trốn khỏi đây ngay lập tức.

- Xin.. xin nhường đường.

Giọng nói của Diệp Tiểu Nhu yếu ớt như tiếng muỗi kêu nói.

Trương Hàn híp mắt cười, ra hiệu cho mọi người tránh đường.

Sau khi Diệp Tiểu Nhu ra khỏi phòng hóa trang, stylist chạy theo, kích động

khó hiểu hỏi:

- Diệp tiểu thư! Cô thật đúng là quá may mắn rồi đó! Xem ra là Trương Hàn đã vừa ý cô rồi! Cô chắc chắn sẽ nổi tiếng!

- Vừa...vừa ý tôi? Nổi tiếng? Là có ý gì?

Diệp Tiểu Nhu không hiểu hỏi.

Stylist che miệng cười, nói:

- Nhìn cái ánh mắt đơn thuần của cô này! Người đàn ông lúc này chính là thích cái bộ dạng này của cô đấy!

- Không phải... Tôi thực sự không hiểu lắm, anh ta là ai? Nổi tiếng lắm sao?

Diệp Tiểu Nhu có chút không vui.

Stylist kinh ngạc há to miệng:

- Oh my god! Diệp tiểu thư, cô thật sự không biết à? Chẳng lẽ cô không xem Tivi không xem tin tức giải trí bao giờ à? Trong vòng ba năm này Trương Hàn là tiểu Thiên Vương nổi tiếng nhanh nhất đấy!

Ban đầu anh ta debut ở Hàn Quốc, sau đó thì về nước hoạt động, khiêu vũ ca hát đều đứng đầu đó! Hiện nay tất cả các đạo diễn nổi tiếng đều muốn mời anh ấy, muốn hưởng sái sự nổi tiếng của anh ấy đấy!

Quan trọng nhất là nữ minh tinh nào có quan hệ với anh ấy lập tức sẽ được thăng lên mấy hạng ấy chứ! Các công ty giải trí tranh nhau kí hợp đồng, không muốn nổi tiếng cũng khó!

Diệp Tiểu Nhu nghe xong thì cũng mờ mịt chẳng hiểu gì mà cô cũng không có hứng thú với chuyện này nên chỉ miễn cưỡng cười cười, mong đợi có thể nhanh chóng quay xong quảng cáo rồi về nhà, dù sao thì Tần Xuyên cũng vẫn

đang đợi cô ở bên ngoài.

Sau khi Tiểu Nhu bước vào studio, đạo diễn Triệu Vân Siêu nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cách ăn mặc của cô, trong mắt hiện lên tia tà sắc.

- Xoay người ra chỗ khác, sau đó cúi người xuống.

Triệu Vân Siêu chỉ huy.

Mặc dù Diệp Tiểu Nhu đơn thuần nhưng cũng không phải là gốc gác, tưởng tượng một chút, hiện tại mình đang mặc một chiếc váy ngắn như vậy, nếu như quay lại rồi cúi xuống không phải sẽ quần lót cũng mong cô sẽ bị lộ hết ra sao?

- Vì...vì sao?

Diệp Tiểu Nhu đương nhiên là có chút không muốn nghe theo.

Triệu Vân Siêu cau mày, nhếch miệng nói:

- Tôi bảo cô làm thì cô cứ làm đi! Tôi là đạo diễn! Tôi phải nắm được dáng người của người mẫu thì mới có thể chọn được góc quay đẹp nhất chứ! Cô thì biết cái gì!

Diệp Tiểu Nhu cắn môi dưới, vẫn lắc đầu lia lịa:

- Thật sự xin lỗi đạo diễn, tôi không thể làm như vậy được.

- Cô có ý gì hả?

Triệu Vân Siêu ném mạnh tập kịch bản trên tay xuống, giận dữ đứng dậy hét lớn:

- Cô cho là tôi muốn lợi dụng cô sao? Trong cái giới này phụ nữ muốn được Triệu Vân Siêu tôi đây lợi dụng không thiếu! Cô cho rằng tôi sẽ nhìn trúng một

người mẫu nhỏ như cô sao?

Nếu như không phải là thời gian này tôi đúng lúc ở thành phố Đông Hoa thì các người cho rằng có thể mời được tôi đến quay cái quảng cáo rách này này hay sao?

- Đạo diễn Triệu! Xin đạo diễn Triệu đừng nóng giận!

Kim Tiểu Khai lúc này hốt hải chạy vào, lúc nãy anh ta đi ra ngoài mua cho Tần Xuyên đang chờ ở bên ngoài chút đồ uống, lúc vừa mới bước vào đã thấy Triệu Vân Siêu đang nổi bão quát tháo.

- Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên Diệp tiểu thư quay quảng cáo nên không quen với cái này, ông đại nhân đại lượng bỏ qua cho, quay quảng cáo xong chúng tôi sẽ mời mọi người ra ngoài quẩy một trận!

Kim Tiểu Khai khách khí cười nói.

Vẻ mặt Triệu Vân Siêu âm trầm, hừ lạnh nói:

- Quẩy cái rắm! Nhanh chóng quay xong rồi còn rời khỏi đây!

Nói xong, gã liền để cho trợ lý đến giảng cho Diệp Tiểu Nhu biết nội dung kịch bản lát nữa sẽ quay.

Diệp Tiểu Nhu mới nghe một chút liền phát hiện ra có chỗ không đúng lắm, nhú chặt lông mày nói:

- Cái kịch bản này... không giống với cái lúc trước chúng ta đã thỏa thuận với nhau, không phải chúng ta chỉ quay quảng cáo thôi sao?

Kim Tiểu Khai cũng thấy khác nên hỏi:

- Đạo diễn Triệu, sao kịch bản quảng cáo lại thay đổi vậy?

Triệu Vân Siêu cười nhạt nói:

- Là tôi sửa đấy, không được sao? Quảng cáo mà mấy người ngoài ngành như các người nghĩ ra là để cho người xem sao? Hoặc là nghe theo tôi hoặc là không quay chụp gì nữa!

Kim Tiểu Khai vô cùng khó xử, mời được Triệu Vân Siêu là vận may từ trên trời rơi xuống cho bọn họ, phải biết là có rất nhiều công ty muốn mời còn không mời được gã đến quay quảng cáo cho.

Thế nhưng kịch bản quảng cáo là do Tần Xuyên yêu cầu, không biết là Tần Xuyên có đồng ý sửa đổi hay không?

- Đạo diễn Triệu, ông chờ tôi một chút, để tôi gọi điện hỏi Tổng giám đốc xem sao...

Kim Tiểu Khai bắt đầu gọi điện thoại cho Tần Xuyên.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 368: Chị Em

Tần Xuyên đang ngồi trong phòng nghỉ ở tầng một uống cà phê, xem tivi, ngay sau đó liền nhận điện thoại.

- Lão đại, ở chỗ này có chuyện rồi, chả là thế này, Đạo diễn Triệu muốn sửa kịch bản theo ý của ông ấy...

Kim Tiểu Khai ngăn gọn giải thích chuyện sửa đổi kịch bản.

Tần Xuyên nghe xong thì bĩu môi, nói:

- Không được, cái đó không phải là những quảng cáo phổ thông hằng ngày hay sao? Quảng cáo mà chúng ta muốn làm chính là cái mà để mọi người xem không muốn đổi kênh kia! Cậu nói với gã, phải quay theo yêu cầu của tôi, chúng ta là người bỏ tiền, thua lỗ chúng ta cũng sẽ chịu trách nhiệm! Cái này không có gì để mà thương lượng nữa!

Kim Tiểu Khai cũng không còn gì để do dự nữa bởi với anh ta mà nói thì lời nói của Tần Xuyên chính là luật thép.

Sau khi ngắt điện thoại, Kim Tiểu Khai nói nhỏ với Triệu Vân Siêu:

- Đạo diễn Triệu, thật ngại quá, Tổng giám đốc của chúng tôi nói phải quay theo kịch bản của anh ấy, thua lỗ sẽ do chúng tôi tự chịu!

Ai ngờ Triệu Vân Siêu lại không chịu nhượng bộ, cười ha ha nói:

- Là cái thằng nhóc vừa nãy sao? Lại còn là Tổng giám đốc gì nữa chứ... Chẳng qua cũng chỉ là con ông cháu cha thôi, nếu như các người đã nói như vậy

thì quảng cáo này tôi sẽ không quay nữa! Dù sao thì trên hợp đồng cũng đã nói viết rất rõ ràng là tôi là người có quyền bỏ không quay quảng cáo, không quay gì nữa, đi thôi!

Nhân viên công tác trong tổ quay phim nhao nhao nhưng lại không dám nói gì, đạo diễn nói phải đi vậy thì bọn họ cũng chỉ có thể lại từ từ thu dọn dụng cụ thôi.

Kim Tiểu Khai cùng Diệp Tiểu Nhu có chút sững sốt, sao Triệu Vân Siêu lại có thể nói đi là đi luôn chứ!

Phải biết là bọn họ đã đặt một khoản tiền đặt cọc vô cùng lớn, hơn nữa tiền thuê studio cũng tốn cả một đồng tiền, cộng thêm các khoản phí chi tiêu lặt vặt nữa, con số không hề nhỏ chút nào.

Quan trọng nhất là, bọn họ lại còn phải tìm một đạo diễn khác để quay quảng cáo, lại phải bàn chuyện hợp tác với đài truyền hình một lần nữa, cứ phải thường xuyên đi đi lại lại như vậy, thời gian tuyên truyền sẽ bị chậm trễ ít nhất là nửa tháng!

Mà hiện nay công ty của bọn họ lại mới bắt đầu hoạt động không lâu, nếu bị chậm trễ sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn tới hoạt động của công ty.

Tần Xuyên cũng không phải thiếu tiền, nhưng để có thể thành lập được khối cơ nghiệp này cũng đã phải trả một cái giá rất lớn, nếu như quảng cáo lần này bị chậm trễ có nghĩa là ngay từ bước đi đầu tiên đã vấp ngã rồi.

Kim Tiểu Khai đành phải tiếp tục thương lượng với Triệu Vân Siêu nhưng gã lại bày ra bộ dạng “Ngựa tốt không ăn cỏ quay đầu”, nhất định không chịu quay nữa.

Diệp Tiểu Nhu liền bị stylist đưa đến phòng hóa trang để tháo trang sức và thay quần áo.

Sau khi quay lại phòng hóa trang, Trương Hàn đang ngồi trên một chiếc ghế sofa, còn có trợ lý đang đứng massage cho anh ta. Thấy Diệp Tiểu Nhu nhanh như vậy đã bị người ta đưa quay lại thì có chút bất ngờ.

- Cô Diệp à, sao nhanh như vậy mà đã quay xong rồi à?

Diệp Tiểu Nhu lắc đầu, đơn giản nói:

- Không quay nữa.

Trương Hàn muốn hỏi xem là đã xảy ra chuyện gì, nhưng Diệp Tiểu Nhu lại không muốn thêm gì, chỉ có điều là stylist đứng bên cạnh thao thao bất tuyệt nói hết tất cả từ đầu đến cuối mọi chuyện cho anh ta biết.

Trương Hàn nghe xong liền nói:

- Thật ra thì cá nhân tôi cùng cả công ty của tôi cũng có chút giao tình với vị đạo diễn Triệu đó, nếu như tôi ra mặt nói chuyện với ông ấy, chắc có lẽ ông ấy sẽ tiếp tục quay đấy.

Diệp Tiểu Nhu nghe xong, cuối cùng thì cũng có chút tinh thần, hỏi lại:

- Thật sao?

Trương Hàn tà mị cười cười:

- Đương nhiên là tôi sẽ không lừa cô.

- Vậy... vậy anh Trương có thể giúp chúng tôi khuyên nhủ đạo diễn Triệu được chứ?

Diệp Tiểu Nhu không hy vọng Tần Xuyên vừa mới bắt đầu sự nghiệp đã gặp phải khó khăn, giúp được tí nào thì hay tí ấy.

Trương Hàn nhàn nhạt cười nói:

- Khuyên nhủ cũng được thôi nhưng cô Diệp phải đồng ý lát nữa sẽ cùng tôi ra ngoài đi ăn cơm tối mới được.

- Há?

Diệp Tiểu Nhu nghe xong liền cảnh giác không nói gì.

Trương Hàn khoát tay cười nói:

- Cô Diệp đừng hiểu lầm, là thế này, sắp tới tôi có một ca khúc mới cần phải quay MV, đang cần tìm một nữ chính giống như cô Diệp đây nên tôi muốn kết bạn với cô Diệp, rồi nói chuyện cùng hợp tác.

Những người trong phòng hóa trang đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Diệp Tiểu Nhu, tất cả mọi người đều hiểu đây là loại “Hợp tác” như thế nào, nhưng đổi lại là Diệp Tiểu Nhu sẽ được nổi tiếng.

Nhưng Diệp Tiểu Nhu lại không hề vui vẻ chút nào, bởi trước đây lúc tìm việc cũng suýt từng bị người ta lừa nên cô vô cùng cảnh giác.

- Rất cảm ơn ý tốt của anh Trương nhưng tôi không hề có ý định sẽ bước chân vào giới giải trí.

Trương Hàn cau mày, chỉ là một cô nhóc mà lại có thể từ chối lời mời của anh ta lại càng khiến anh ta nổi lên tính chinh phục của đàn ông.

- Chi bằng cô Diệp hãy cứ suy nghĩ một lát, đợi tôi ghi hình xong sẽ đưa cô về, trên đường về chúng ta có thể bàn bạc lại sau.

Diệp Tiểu Nhu lắc đầu.

- Không được, bạn trai tôi vẫn đang đợi tôi ở bên ngoài.

Nói xong câu đó, Diệp Tiểu Nhu cũng không muốn nói thêm câu nào với Trương Hàn nữa.

Đợi sau khi Diệp Tiểu Nhu đi vào phòng thay đồ, Trương Hàn trầm mặt xuống, gọi hai người vệ sĩ áo đen đến, phân phó vài câu vao tai hai người họ.

Hai người vệ sĩ gật đầu tỏ ý đã hiểu rồi sau đó rời khỏi phòng hóa trang.

Còn bên kia, Kim Tiểu Khai chạy xuống tầng một, tìm thấy Tần Xuyên đang ngồi trong khu vui chơi giải trí.

- Lão đại, phải làm thế nào bây giờ? Cái lão Triệu Vân Siêu đó thật sự muốn đi rồi. Nếu như trong ngày hôm nay mà chúng ta không tìm được đạo diễn cùng tổ quay phim khác để quay quảng cáo thì chúng ta sẽ phải làm lại tất cả từ đầu đấy!

Tần Xuyên cũng thật sự không ngờ cái lão họ Triệu đó lại có thể làm vậy, khó tránh khỏi cảm thấy kì quái hỏi:

- Nếu như gã đã không muốn làm vụ làm ăn này thì lần trước sao lại đồng ý ký kết hợp đồng? Hơn thế nữa ngay từ đầu chúng ta đã bàn bạc xong phần yêu cầu rồi mà, tại sao khi không gã lại không chịu làm theo yêu cầu đã thỏa thuận trước đó? Chẳng lẽ gã không biết tiếc thời gian sao?

- Thế mới nói! Lão đại, anh nói xem có phải là người này đầu óc có vấn đề không?

Kim Tiểu Khai cũng không thể chịu đựng được nữa mà bắt đầu văng lời chửi tục.

Tần Xuyên suy nghĩ một lát, nói:

- Kim Tiểu Khai, cậu có mang theo laptop đến đây không?

Kim Tiểu Khai gật đầu.

- Đương nhiên là phải mang theo rồi, ngày nào em cũng chạy qua chạy lại ở bên ngoài, không mang theo thì làm việc kiểu gì?

Nói xong Kim Tiểu Khai mở cặp công văn của mình rồi lôi ra một chiếc laptop.

Bởi vì nếu như Triệu Vân Siêu cùng cả đoàn quay phim muốn rời đi thì cũng cần phải mất một khoảng thời gian cho nên Tần Xuyên cũng không cần phải gấp lắm.

Việc hẩn cần làm cũng rất đơn giản, chỉ cần tra xem tên chết tiệt này có phải là người như hẩn nghĩ hay không, có quan hệ với những người như thế nào...

Kim Tiểu Khai nhìn Tần Xuyên gõ lên máy tính một đống những kí tự cổ quái, nhìn thấy hoa cả mắt, phải mất một lúc lâu sau anh ta mới hiểu được, thì ra Tần Xuyên là một Hacker!

Kim Tiểu Khai không thể không sùng bái nhìn Tần Xuyên, một người phải “Trâu bò” lắm thì mới có thể nhét cả một đống kiến thức vào trong đầu như vậy được chứ!

Nam Tinh, bên bờ biển có một tòa nhà ba mươi sáu tầng sừng sững được đặt ở đây, đó là một trong Top 10 tập đoàn đầu tư lớn nhất Trung Quốc, là tổng bộ của tập đoàn Mỹ Nghệ.

Người sáng lập ra nó chính là Đệ nhất thiên tài thương nghiệp Cơ Mỹ Nghệ của Cơ gia.

Với tư cách là con gái cả của người đứng đầu Cơ gia Cơ Vạn Lý, bởi vì lý do căn cốt nên từ nhỏ Cơ Mỹ Nghệ đã không học võ nhưng lại tinh thông thương nghiệp, hai mươi tuổi đã đứng lên sáng lập ra tập đoàn đầu tư, sau hơn mười năm đã trở thành trụ cột thương nghiệp trẻ tuổi nhất của Cơ gia.

Lúc này, trong phòng Chủ tịch của tòa nhà Mỹ Nghệ, Cơ Mỹ Nghệ mặc một bộ sườn xám đỏ rực gợi cảm, mái tóc búi cao, toát lên vẻ phong tình của một người phụ nữ thành thực đang ngồi trên chiếc ghế da lớn, tiếp đãi hai người đàn ông trẻ tuổi đến thăm.

Người thanh niên mặc âu phục cười nói vui vẻ rõ ràng là em họ của Tần Xuyên, Tần Uy!

Mặc dù năm nay trong cuộc thi đấu võ của gia tộc đã thu Tần Khải nhưng Tần Uy không hề chán nản chút nào mà lại bắt đầu lên một kế hoạch khác.

Cậu ta biết nếu như cứ tiếp tục như vậy, Tần Xuyên sớm hay muộn cũng sẽ đứng ra kế thừa gia tộc, nhất là khi nghe được tin thực lực của Tần Xuyên có thể đánh bại được cả Cơ Vô Song, nên càng khiến cho cậu ta ăn không ngon ngủ không yên.

Trên thực tế, chuyện Tần Xuyên có thể một mình đánh bại sáu võ sư của Tiên Thiên đã được đại bộ phận những người trong Bộ an toàn Quốc gia cùng Quân đội giữ bí mật.

Bởi dù sao thì sức ảnh hưởng của tin tức này quá lớn, chính vì vậy khi rơi vào tai các đại gia tộc thì đều là chuyện Tần Xuyên đánh bại Cơ Vô Song, rồi dẫn theo hai binh đoàn đi cứu Liễu Hàn Yên.

Còn tin tức về tổ chức đồng minh Tulip cũng không một ai biết.

Trên thực tế, độ bí mật của tổ chức đồng minh Tulip, ngay cả Bộ an toàn Quốc gia cũng không hiểu rõ hết được, bọn họ cũng không thể biết được, võ sư thượng cấp rốt cuộc phải có tiêu chuẩn gì mới có thể làm?

Tất cả mọi người đều ôm nghi vấn có thật là Tần Xuyên có thể đánh bại được sáu võ sư của Tiên Thiên hay không?

-...Có Chủ tịch Cơ thần cơ diệu toán ở đây thì công ty SB mà Tần Xuyên thành lập chắc chắn sẽ ra trận chưa thắng người đã chết rồi, ha ha!

Tần Uy cười nói.

Cơ Mỹ Nghệ nhẹ nhàng vuốt ve chiếc chén Thanh Hoa trong tay, hé miệng cười nói:

- Tôi cũng giống như hai vị Tần thiếu gia, đều không muốn nhìn thấy một người luôn làm xằng làm bậy, làm nhiễu loạn các quy tắc của một gia tộc có nền tảng võ học lâu đời như vậy lên tiếp nhận chức Gia chủ Tần gia. Việc này gây bất lợi cho cả hai nhà chúng ta, chính vì vậy nếu như có thể giúp cho Tần Hàng thiếu gia vượt qua được Tần Xuyên trong cuộc thi Văn, tôi nhất định sẽ không từ chối.

- Nếu như chỉ dựa vào việc đánh lén vào giai đoạn tuyên truyền mà muốn cho công ty của Tần Xuyên phải đóng cửa thì vẫn chưa đủ. Tiếp theo chúng ta còn phải thổi phồng tin tức tiêu cực về hàng hóa mà bọn họ cung cấp ra thị trường.

Người thanh niên có sắc mặt lạnh lùng chính là Tần Hàng, người đã đánh cược so tài trong cuộc thi Văn với Tần Xuyên.

Biết tu vi của Tần Xuyên kinh người như vậy, Tần Hàng cũng vô cùng lo lắng, bởi vì nếu cứ như vậy Tần Xuyên chắc chắn sẽ có thể thuận lợi tiếp nhận chức Gia chủ Tần gia. Anh ta lại là người xảy ra xung đột, mâu thuẫn với Tần Xuyên, như vậy chắc chắn tương lai sẽ không có ngày nào được yên thân!

Cho nên lúc Tần Uy tìm đến anh ta đã đồng ý ngay lập tức, cùng nhau đối phó với Tần Xuyên.

Cơ Mỹ Nghệ cười khanh khách, nói:

- Thiếu gia Tần Hàng nói không sai, đợi sau đợt tuyên truyền của bọn họ bị đả kích tôi sẽ tìm người tặng thêm cho họ “Niềm vui bất ngờ”, nói tóm lại thì Thiếu gia Tần Hàng có thể yên tâm tập trung làm công việc kinh doanh cổ phiếu của cậu đi, có tôi đứng sau hỗ trợ, dù cậu mua cổ phiếu của công ty nào thì cũng nhất định sẽ có lợi nhuận.

- Vậy tôi phải cảm ơn Chủ tịch Cơ nhiều rồi.

Tần Hàng cũng cười cười đáp lại.

- Ha ha... Không cần phải cảm ơn, so về tuổi tác thì tôi cũng không lớn hơn các cậu là bao nhiêu, cứ gọi một tiếng chị là được rồi.

Cơ Mỹ Nghệ vuốt tóc mái, vô cùng phong tình nói.

Người phụ nữ bề ngoài cũng không được tính là rất đẹp nhưng lại rất biết cách bày ra sự mê hoặc quyến rũ khiến cho đàn ông huyết mạch sục sôi.

Tần Uy cùng Tần Hàng đều là người lão luyện trong những người lão luyện, đương nhiên có thể nhìn ra được Cơ Mỹ Nghệ chắc chắn là muốn gì đó.

- Vậy... chúng em cung kính không bằng tuân lệnh, chị Cơ.

Tần Uy tủm tỉm cười nói.

- Em trai thật là ngoan, thật ra thì... chị có chuyện muốn nhờ vả các em một chút.

Cơ Mỹ Nghệ nói xong liền đứng lên lắc mông đi đến trước sofa hai người đang ngồi rồi đặt mông ngồi xuống vị trí bên cạnh Tần Uy.

Ngay lập tức một loại mùi hương giống như mùi hoa lan nhưng cũng giống xạ hương bay vào mũi Tần Uy.

Sau đó, Cơ Mỹ Nghệ đặt bàn tay đeo vòng ngọc của mình lên đùi Tần Uy, nhẹ nhàng vân vê.

- Em trai Tần Uy, chị muốn hỏi một chút... Nếu như có cách có thể khiến cho Tần Xuyên biến mất, cậu có muốn nghe không?

Ánh mắt Cơ Mỹ Nghệ lóe lên hỏi.

- Biến mất?

Tần Uy cùng Tần Hàng hít vào một ngụm khí lạnh, không khí trong phòng

làm việc ngay lập tức trở nên quý dị...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 369: Thích Chơi Trò Này

Bên trong đại sảnh đài truyền hình Đông Hoa

Tần Xuyên im lặng nhìn vào dữ liệu tài khoản ngân hàng, trong đó có tư liệu về tập đoàn đầu tư mang tên “Mỹ Nghệ”, hẩn híp mắt cười.

- Lão đại, đây là cái gì vậy?

Kim Tiểu Khai mặc dù bình thường cũng khá là nhanh nhẹn nhưng lúc này nhìn vào cũng không biết những thứ này có nghĩa là gì.

Tần Xuyên dùng một tay khoác lên vai người anh em này của mình, nói:

- Tôi còn tưởng là cậu lại có bản lĩnh lớn như vậy, có thể mời được đạo diễn hàng đầu trong cả nước đến quay cái quảng cáo bánh nướng của chúng ta nữa kìa, hóa ra... lại là do người ta chủ động tìm đến.

- Hà? Vậy là có ý gì?

Kim Tiểu Khai khó hiểu, nghĩ nghĩ một lát liền giật mình nói:

- Lão đại, ý của anh là cái tên họ Triệu đó cố ý đến phá chúng ta? Ngay từ đầu lão ta đã không hề có ý muốn quay quảng cáo với chúng ta rồi đúng không?

- Tám chín phần mười là như vậy!

Tần Xuyên khẳng định.

Kim Tiểu Khai vỗ đùi, tức giận nói:

- Lão đại! Cái này thì thật sự là không thể nhịn được nữa rồi! Lão ta nghĩ mình ngon lắm chắc? Lừa gạt Kim Tiểu Khai em đây không tính làm gì, nhưng lão ta sao lại có gan dám điếu võ giường oai trên đầu của lão đại kia chứ!

- Được rồi, cậu thật đúng là chỉ trực tìm được cơ hội là vượt môn ngựa (nịnh hót) thôi! Để tôi đi tìm lão ta “hàn huyên tâm sự”, quảng cáo ngày hôm nay lão ta không quay cũng phải quay!

Tần Xuyên lấy điện thoại ra chụp lại phần tài liệu về cái tài khoản ngân hàng kia sau đó trả lại laptop cho Kim Tiểu Khai.

Kim Tiểu Khai vô cùng hưng phấn, đang muốn cùng Tần Xuyên đi tìm cái gã họ Triệu đó tính sổ thì lại bị Tần Xuyên ngăn cản.

- Cậu đứng ở đây đợi Tiểu Nhu, tránh lúc cô đi ra lại không tìm thấy ai.

Mặc dù Kim Tiểu Khai cảm thấy có chút tiếc nuối nhưng vẫn đành phải ngoan ngoãn ở lại.

Tần Xuyên muốn tìm thấy Triệu Vân Siêu cũng không khó khăn mấy, chỉ cần hỏi một nhân viên công tác đang thu dọn đồ đạc là đã biết Triệu Vân Siêu đã đi vào phòng nghỉ của gã.

Lúc đến phòng nghỉ thì thấy cửa được mở ra, Triệu Vân Siêu đi cùng hai trợ lý của gã, tay kẹp điếu xì gà, đeo kính râm, đang chuẩn bị rời khỏi đài truyền hình.

- Đạo diễn Triệu, chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện một lát không?

Tần Xuyên đứng cản đường đi, cả người đều toát ra vẻ vô hại.

Hắn không muốn phải động tay động chân với những người bình thường, nếu như nói chuyện mà có thể giải quyết được vấn đề thì không nhất thiết phải dùng đến bạo lực làm gì.

Từ nhỏ Phó Thanh Y đã nói với hẳn rằng võ thuật của người học võ là để bảo vệ không phải là để chinh phục, chính vì vậy Tần Xuyên chưa bao giờ có ý nghĩ rằng mình biết võ tức là mình hơn người khác một cái đầu.

Nhìn thấy Tần Xuyên, Triệu Vân Siêu cau mày không kiên nhẫn nói:

- Đã nói là không quay chụp gì hết rồi mà! Tôi còn có nhiều việc phải làm! Không rảnh để lãng phí thời gian với cái công ty cái gì cũng không hiểu như các người!

Tần Xuyên lắc đầu, nói:

- Nếu như tôi nhớ không lầm thì chúng ta đã kí hợp đồng rồi, mặc dù ông có quyền từ bỏ không quay nhưng lại có nghĩa vụ phải quay theo yêu cầu của chúng tôi.

Tôi biết ông là một đạo diễn nổi tiếng không sợ phải lên tòa án cũng không thiếu việc để làm, nhưng mọi người đều đã là người lớn cả rồi, đã kí hợp đồng rồi thì không thể nói không làm là không làm đúng không?

- Ha ha... Nói chuyện với mấy đứa trẻ ranh con ông cháu bọn cậu thật là bực mình mà, muốn kiện chứ gì? Cứ việc kiện đi! Một năm tôi bỏ ra mấy trăm vạn để nuôi hội đồng luật sư không phải là để đó trang trí, cậu cứ việc đi kiện đi! Tránh ra!

Triệu Vân Siêu phun một ngụm khói trắng vào mặt của Tần Xuyên.

Sắc mặt Tần Xuyên trở nên khó coi, tiến lên không nói lời nào liền một tay nắm lấy gáy của Triệu Vân Siêu, còn tay kia tóm lấy điếu xì gà, dùng đầu có lửa ấn ngay vào bụng gã.

- AAA!

Áo sơ mi bị đốt cháy thủng một lỗ, lửa nóng đốt cháy bụng của Triệu Vân Siêu.

Hai người trợ lý đứng ở hai bên đều trợn mắt lên nhìn, một lúc sau mới có phản ứng, muốn tiến lên tách Tần Xuyên ra thì lại bị Tần Xuyên dùng chân quét một đường liền lăn ra đất kêu la thảm thiết.

Tần Xuyên nắm lấy cổ Triệu Vân Siêu, ánh mắt lạnh như băng nói:

- Đầu tiên, tôi không hút thuốc lá, tiếp theo, tôi không thích người khác hút thuốc trước mặt tôi, và cuối cùng ông phun khói thuốc vào mặt tôi thì có nghĩa là ông phải ăn hết chỗ khói thuốc đó.

Nói xong Tần Xuyên cầm lấy điều xì gà, dùng sức nhét vào mồm Triệu Vân Siêu!

Điều xì gà bị ép biến dạng, nhét vào mồm Triệu Vân Siêu, khiến gã không ngừng nôn ọe, hai mắt trở nên trắng dã.

Sau khi nhét điều xì gà vào mồm Triệu Vân Siêu, Tần Xuyên mặt không đổi sắc, một cước đá văng cửa phòng nghỉ rồi ném Triệu Vân Siêu vào.

Trên bụng Triệu Vân Siêu đau đớn không nói, trong mồm gã còn kinh khủng hơn, gã nước mắt nước mũi tèm lem, chật vật móc điều thuốc ở trong mồm ra.

- Mày...mày là đồ khốn kiếp! Mày dám động thủ đánh người! Tao phải kiện mày! Mày cứ chờ mà ngồi tù mọt gông đi!

Tần Xuyên cũng nhanh không chậm lấy điện thoại ra, mở menu ảnh, sau đó giơ máy tấm ảnh chụp lúc nãy ra trước mặt Triệu Vân Siêu.

- Vậy thì trước khi ông đi kiện tôi hãy giải thích xem số tiền này là từ đâu mà ông có?

Triệu Vân Siêu nhìn vào tấm ảnh, ngay lập tức sắc mặt gã trắng bệch, đó chính là tài khoản ngân hàng của gã, trong đó còn có một mục ghi rõ có một khoản tiền chuyển cho hần từ một công ty con của tập đoàn Mỹ Nghệ.

Số tiền đó là để gã tới đây giả vờ là quay quảng cáo, sau đó sẽ chơi Tần Xuyên một ván.

Mặc dù gã không biết làm như vậy để làm gì nhưng thế lực của tập đoàn Mỹ Nghệ, một đạo diễn như gã thật sự là không dám trêu chọc, hơn nữa còn có tiền đương nhiên là gã rất vui vẻ mà làm rồi.

Bởi trong mắt gã, dù cho công ty của Tần Xuyên có bối cảnh lớn thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể lớn mạnh bằng tập đoàn Mỹ Nghệ.

Dù cho lúc này Tần Xuyên có nắm được chứng cứ thì gã cũng không sợ, dù sao thì cũng có tập đoàn Mỹ Nghệ chống sau lưng, gã biết mình không cần phải sợ mấy cái loại này.

- Tao... Tao không biết mày nói cái gì cả! Tao kiếm tiền thì có vấn đề gì sao? Ngược lại là mày! Dám đánh cắp tư liệu tài khoản ngân hàng của tao, mày đang phạm pháp đấy có biết không hả?

Vẻ mặt Triệu Vân Siêu vô cùng đặc ý.

Tần Xuyên nhếch miệng, nói:

- Hình như ông vẫn chưa biết một chuyện...

- Chuyện gì?

Triệu Vân Siêu nghi hoặc hỏi lại.

- Nếu như ông là vì nguyên nhân công việc mà gây phiền toái cho tôi thì tôi nhận. Nhưng ông lại là nhận tiền của người khác rồi đến gây phiền phức cho tôi thì đây không còn là một vấn đề bình thường nữa rồi! Ông cho rằng đám người kia thật sự sẽ quan tâm đến một con tốt thí như ông sao?

Tần Xuyên cười tà nói.

Sắc mặt Triệu Vân Siêu âm tình bất định, hừ lạnh nói:

- Mà ý tưởng đe dọa tao như vậy hữu dụng sao? Trợ lý của tao đã đi gọi bảo vệ rồi, đợi lát nữa thôi thì cả cảnh sát cũng tới đây, đợi đến lúc đấy mà cứ đợi mà bắt đi nhá!

Tần Xuyên nhíu mày, ngọn lửa giận trong lòng hấn bùng cháy, xem ra là mình muốn chơi trò cạnh tranh công bằng cũng bọn họ nhưng bọn họ lại không muốn!

Nếu đã thích chơi trò ngầm đâm chọc nhau như vậy thì cũng đừng trách hấn ác!

Đang lúc Tần Xuyên muốn nói cái gì đó thì ở cửa lại xuất hiện hai tên vệ sĩ mặc áo đen.

- Anh là Tần Xuyên?

Tên vệ sĩ đầu đình lên tiếng hỏi.

Tần Xuyên quay đầu lại nhìn, tên vệ sĩ này nhìn rất lạ, chắc chắn không phải là vệ sĩ của Triệu Vân Siêu.

- Có chuyện gì sao?

Tần Xuyên không vui hỏi lại.

Tên vệ sĩ đầu đình đó đi vào trong phòng, đầu tiên là nghi hoặc nhìn Triệu Vân Siêu đang nằm dưới đất, sau đó lên tiếng nói:

- Ông chủ của tôi có chuyện muốn với anh.

- Ông chủ của các anh là ai?

- Trương Hàn tiên sinh.

Tên vệ sĩ đó kiêu ngạo nói.

Tần Xuyên nháy mắt mấy cái, rồi hỏi:

- Trương Hàn... Là minh tinh mà có rất nhiều Fans hâm mộ đang đứng ở ngoài đường reo hò đó hả?

- Hừ, giả vờ không biết ông chủ của chúng tôi? Loại người tự cho mình là đúng như anh chúng tôi cũng gặp nhiều rồi!

Tên vệ sĩ cười khẩy khing thường.

- Không biết thì nói là không biết thôi, thế rốt cuộc là tìm tôi có chuyện gì?

Tần Xuyên nhíu mày.

- Rất đơn giản!

Tên vệ sĩ đầu đình nhe răng ra cười, nói:

- Lát nữa ông chủ của chúng tôi muốn đi ăn cơm tối cùng Diệp tiểu thư, thế nên anh có thể đi về rồi.

- Ăn tối cùng Tiểu Nhu? Vậy Tiểu Nhu đã đồng ý chưa?

Tần Xuyên có chút sửng sốt.

- Diệp tiểu thư sẽ đồng ý thôi, trước giờ không một người phụ nữ nào có thể cự tuyệt được lời mời của ông chủ tôi.

Tên vệ sĩ cười tà nói.

Tần Xuyên nghe xong thì im lặng không nói gì, có chút không kiên nhẫn mà gãi gãi đầu mấy cái, quay đầu lại liếc mắt nhìn Triệu Vân Siêu đang ở một bên xem kịch vui.

- Người trong cái vòng giải trí như các người đều thích chơi cái trò này sao? Chẳng trách cổ nhân lại gọi các người là gánh hát (tầng lớp thấp nhất, bị khinh thường nhất thời cổ đại), quả nhiên cũng là có cái lý của nó...

Tên vệ sĩ kia nghe thấy lời của hắn nói thì lửa giận ngập trời.

- Mẹ kiếp! Mày dám mắng ông chủ của bọn tao là gánh hát à? Chán sống rồi hả?

Tên vệ sĩ đó trợn mắt quát.

Tần Xuyên cười lạnh nói:

- Về nói với ông chủ của chúng may, nên làm cái gì thì làm cái đó đi, ông đây không quan tâm anh ta có phải là minh tinh hay là cái quái gì, có bao nhiêu người hâm mộ, nếu như dám đụng vào phụ nữ của tao thì tao sẽ ném hắn từ tầng cao nhất của tòa nhà này xuống đất đấy!

- Thằng nhãi này, muốn chết hả?

Tên vệ sĩ đầu đình đó tức điên lên lao vào vung tay muốn dấm vào mặt của Tần Xuyên.

Tần Xuyên làm sao có thể đánh nhau cùng mấy tên vớ vẩn như thế này được chứ, hắn chỉ tùy tiện vươn tay nhanh như chớp nắm được năm dấm của tên vệ sĩ sau đó “nhẹ nhàng” bóp một cái.

- Rắc rắc!

Tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, năm dấm của tên vệ sĩ ngay lập tức biến thành một đồng thịt mềm cùng xương cốt vỡ nát.

- AAAAAA!!!!!!!!!!

Tên vệ sĩ gào thét như một tên tâm thần.

Tên vệ sĩ kia nhìn thấy cảnh này, sắc mặt vì bị dọa mà trở nên trắng bệch, biết là đã gặp phải người luyện võ, ngay lập tức quay đầu bỏ chạy!

- Bảo vệ! Bảo vệ đâu? Có người hành hung đánh người!

Tên bảo vệ đó vừa chạy vừa kêu la dọc hành lang.

Rất hiển nhiên nếu như mọi người trông thấy cảnh tượng trong phòng nghỉ lúc này nhất định sẽ cho rằng là Tần Xuyên động thủ đánh người trước.

Nhưng Tần Xuyên cũng chẳng quan tâm, sau khi dùng một đấm đánh cho tên vệ sĩ đầu đình kia ngất xỉu thì lại đi đến trước mặt Triệu Vân Siêu.

Triệu Vân Siêu bị dọa cho sợ xanh cả mặt, cúi đầu che lấy mặt kêu lên:

- Cậu... đừng... cậu đừng đến đây!

- Chuyện đã đến nước này xem ra là ông phải đi với tôi một chuyến rồi.

Tần Xuyên mặc kệ Triệu Vân Siêu giãy dụa như thế nào, một tay túm lấy gã, lôi xềnh xệch đến phòng hóa trang.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 370: Bối Cảnh Phi Phàm

Hình ảnh một đạo diễn nổi tiếng lại bị lôi xềnh xệch đến phòng hóa trang đương nhiên là nhanh chóng bị lan truyền ra khắp cả đài truyền hình.

Lãnh đạo đài truyền hình biết tin thì vô cùng chấn động, với tư cách là một đài truyền hình địa phương nếu như chuyện này bị truyền ra ngoài bộ họ bị cách chức là điều không thể tránh khỏi!

Vì vậy, Giám đốc đài truyền hình là Thành Long ngay lập tức hạ lệnh cho đội trưởng đội bảo vệ dẫn người đến phòng hóa trang giải quyết tình huống khẩn cấp hiện nay, hơn thế nữa còn phải gọi điện báo cảnh sát để cảnh sát thành phố Đông Hoa tới đây ngay.

Ngay từ đầu Tần Xuyên cũng đã biết sự việc nhất định sẽ thành ra như vậy nhưng hãn cũng quan tâm, vẫn tiếp tục kéo Triệu Vân Siêu như kéo một bao hành lý đến phòng hóa trang.

Lúc này, Diệp Tiểu Nhu đã tháo hết trang sức và cũng đã thay bộ quần áo của mình vào, đột nhiên lại nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn, sau đó nhìn thấy Tần Xuyên đang kéo đạo diễn Triệu Vân Siêu vào, cái miệng nhỏ nhắn của cô giật giật, há hốc.

- Anh Tần Xuyên, anh.. Sao anh lại lôi đạo diễn như vậy?
- Không có gì, chỉ là sợ ông ta chạy mất thôi. Ông ở đó chờ một lát!

Tần Xuyên cười cười ném Triệu Vân Siêu sang một bên, sau đó đi về phía Trương Hàn.

Bên cạnh Trương Hàn lúc này chỉ còn lại một tên vệ sĩ cùng vài nhân viên đi theo anh ta, thấy Tần Xuyên đang đi về phía bọn họ, tất cả đều vô cùng khẩn trương.

- Thật không ngờ, bạn trai của cô Diệp đây lại là người không coi vương pháp ra gì như vậy, anh đánh vệ sĩ của tôi lại còn dám vác xác tới đây, lá gan cũng không nhỏ đâu nhỉ!

Trương Hàn bày ra vẻ mặt chính nghĩa nói.

Vẻ mặt Diệp Tiểu Nhu khó hiểu hỏi:

- Anh Tần Xuyên, anh đánh vệ sĩ của anh ta hay sao? Đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Anh ta nói muốn đưa em đi ăn cơm tối, cho người đến bảo anh đi về trước, Tiểu Nhu, em thật sự muốn đi ăn cơm cùng anh ta hay sao?

Tần Xuyên cười hỏi.

Diệp Tiểu Nhu nghe vậy thì rốt cục cũng đã hiểu chuyện gì đã xảy ra, ngay lập tức lắc đầu, vội vàng giải thích:

- Đương nhiên là không phải vậy! Là anh ta nói bậy đấy! Em không hề đồng ý với anh ta!

Cô gái nhỏ vô cùng giận dữ, đôi mắt phượng trừng Trương Hàn nói:

- Không ngờ anh lại loại người này! Tôi đồng ý với anh khi nào?

Trương Hàn hừ lạnh, nói:

- Đồ điên, tôi mời cô bao giờ? Muốn nổi tiếng đến điên rồi sao? Rõ ràng là bạn trai của cô gây sự rồi đánh vệ sĩ của tôi trước!

Trương Hàn chối không còn một mảnh, dù sao thì cũng không có chứng cứ, hơn nữa người ở đây cũng sẽ không đời nào mà giúp Tần Xuyên chính vì vậy anh ta hoàn toàn không sợ.

- Anh...Anh ngậm máu phun người! Anh Tần Xuyên không phải là loại người tùy tiện ra tay đánh người khác! Nhất định là do anh phái vệ sĩ của anh đi làm khó anh ấy!

Diệp Tiểu Nhu cảm thấy khó thở, cô thật không ngờ mình lại mang phiền toái như vậy đến cho Tần Xuyên.

Tần Xuyên thoải mái cười cười, sờ lên đầu Diệp Tiểu Nhu để cô đừng quá kích động.

- Được rồi, Tiểu Như, không cần phải tranh luận với anh ta làm gì, dù sao thì sau này anh ta cũng không thể yên ổn sống tiếp trên đời này nữa rồi!

Vẻ mặt Trương Hàn cười nhạt, như là nghe được chuyện cười buồn cười nhất thiên hạ này vậy.

- Đầu óc anh có vấn đề à? Anh hãy nhìn ra ngoài cửa đi, theo anh thì ai mới là người không sống yên ổn nữa hả?

Ở ngoài cửa, đội trưởng đội bảo vệ dẫn theo vài tên bảo vệ xông vào phòng hóa trang.

Đến cùng bọn họ còn có mấy vị lãnh đạo của đài truyền hình, Thành Long người đứng đầu đài truyền hình là một người đàn ông trung niên mập mạp, đang vội vàng chạy tới, trên mặt rần rụa mồ hôi.

Ông ta chạy vào nhìn thấy cảnh tượng trong phòng liền nhanh chóng chạy đến dìu Triệu Vân Siêu vẫn đang nằm dưới đất lên, sau đó chạy đến nói lời xin lỗi với Trương Hàn.

- Đạo diễn Triệu, Trương tiên sinh, thật sự là vô cùng xin lỗi hai vị. Chuyện

xảy ra hôm nay quả thật là quá bất ngờ, hai vị yên tâm tôi đã báo cảnh sát rồi, một lát nữa cảnh sát sẽ đến đây.

Với những đạo diễn cùng minh tinh hàng đầu như thế này đương nhiên là Thành Long không dám chọc vào họ, liền bày ra vẻ mặt vô cùng đáng thương.

Đồng thời, ông ta hung dữ chỉ vào Tần Xuyên, quát:

- Chính là cậu! Đã thuê studio của chúng tôi lại còn dám ra tay đánh người? Bảo vệ đâu bắt cậu ta lại.

Tần Xuyên thờ dài, thấy đám bảo vệ hùng hổ xông lên muốn động thủ đánh hấn liền đá một cước, nhưng mà hấn cũng chỉ đá vào những vị trí khớp xương mà thôi.

Bọn họ cũng chỉ là người kiếm miếng cơm ăn thôi, không thù không oán nên Tần Xuyên cũng không muốn làm bọn họ bị thương quá nặng chỉ cần trong một thời gian ngắn không thể dậy được là được rồi.

Thành Long choáng váng nhìn, cảm thấy mình thuê đám bảo vệ này về đúng là để làm cảnh, một chút tác dụng cũng không có!

Sau khi Tần Xuyên xử lý đám phiền phức nhỏ nhỏ ấy xong thì quay lại nhìn về phía Trương Hàn, nói:

- Kỳ thật là cho đến hôm nay tôi mới biết anh, nhưng một tên khốn nạn như anh mà lại là minh tinh, là thần tượng, tôi cảm thấy giữ lại một người như anh thật sự là chút không thích hợp cho lắm!

Vừa đúng lúc hôm nay ở dưới lầu có rất nhiều Fans hâm mộ của anh, theo tôi thấy thì cần phải làm cho mấy cô nhóc ấy tinh tảo lại và cần phải nhìn lại cách làm người của anh!

- Anh...Anh muốn làm gì?

Tần Xuyên sờ sờ cằm, nói:

- Vốn dĩ ban đầu tôi định sẽ ném anh từ trên tầng cao nhất của tòa nhà này xuống, nhưng nếu làm như vậy thì lúc anh “đáp đất” sẽ thành một đồng thệ vụn nát bét, với những Fans hâm mộ nữ kia mà nói thì hình ảnh như vậy quá tanh tưởi!

Tôi thấy hay là anh cởi sạch quần áo rồi đi ra ngoài “dạo” một vòng, anh thấy thế nào? Trước khi kết thúc kiếp sống mình tinh thì ít nhất cũng còn có thể cho Fans hâm mộ của anh hưởng được chút lợi lộc chứ!

Mọi người nghe xong thì lập tức lạnh hết sống lưng, Trương Hàn là một ca sĩ thần tượng, nếu như trần chuồng chạy ở bên ngoài một vòng thì đảm bảo danh tiếng sẽ hoàn toàn bị hủy hoại!

Trương Hàn bắt đầu thấy khẩn trương, nhưng anh ta lại nghĩ đến bối cảnh của mình, nghĩ đến công ty quản lý của mình thì lại cảm thấy có thêm sức mạnh.

- Hừ, anh có biết Tổng giám đốc của công ty chúng tôi là ai không? Nếu anh dám động vào tôi, đảm bảo anh sẽ không sống yên đâu!

Ngữ khí của Tần Xuyên trầm xuống:

- Anh dám có ý đồ với người phụ nữ của tôi, lại còn phái vệ sĩ đến uy hiếp tôi, tôi không làm thệ anh là đã khách khí với anh lắm rồi đó! Tổng giám đốc của công ty anh là ai liên quan gì đến tôi?

Nói xong, Tần Xuyên liền tiến lên mặt không biểu tình đẩy tên bảo vệ đang chắn trước mặt ra, nắm lấy cổ áo của Trương Hàn, mạnh mẽ xé tan tành!

- Xoẹt!

Quần áo Trương Hàn bị Tần Xuyên xé rách rơi xuống đất.

- Đồ điên! Đồ điên này! Các người mau tới cứu tôi!

Trương Hàn hoảng sợ hét lên, những người bên cạnh đều biết được thân thủ của Tần Xuyên nên không một ai dám tiến lên ngăn cản.

Giám đốc đài truyền hình Thành Long thì gào thét như bị tâm thần:

- Cảnh sát đâu? Sao cảnh sát vẫn chưa tới? Các người mau lên ngăn cản hẳn ta lại!

Nhưng cho dù là ai kêu gào thì cũng vô dụng bởi vì Tần Xuyên đã xé cái quần của Trương Hàn rồi thành một đống vải vụn rồi.

Sau đó hẳn liền vớ lấy một cây son môi trên bàn trang điểm rồi vẽ loạn lên mặt của Trương Hàn, còn quay lưng anh ta lại viết lên mấy chữ “Tôi là đồ háo sắc” to đùng.

- Anh... Anh làm gì vậy hả? Anh viết cái gì đó?

Trương Hàn sợ đến nỗi khóc lên, lớp phấn trang điểm trên mặt đều bị thấm ướt.

Những người đứng xem đều bị dọa cho choáng váng, nếu như ra ngoài chạy một vòng với bộ dạng này không biết đám Fans hâm mộ kia sẽ nghĩ như thế nào, nhưng Trương Hàn chắc chắn sẽ “hot nhất quả đất”.

Ngay cả Diệp Tiểu Nhu cũng không thể nhịn được mà cười phá lên, nhưng cũng lại lo lắng cho Tần Xuyên, nếu như lỡ may công ty quản lý của Trương Hàn thật sự là vô cùng lợi hại thì phải làm thế nào?

Dưới tình thế cấp bách, Trương Hàn điên cuồng hô to:

- Mau gọi điện cho Tổng giám đốc Chu! Mau gọi cho Tổng giám đốc Chu! Gọi ông ấy đến cứu tôi!

Trợ lý ở bên cạnh nghe xong liền giật mình bưng tỉnh, cầm lấy điện thoại của Trương Hàn, sau khi tìm được số điện thoại liền bấm gọi.

Trương Hàn bày ra vẻ mặt hung dữ dọa dẫm, không hề có một chút hình tượng của một thần tượng, kêu la nói:

- Họ Tần kia! Mà chết chắc rồi! Bối cảnh của Tổng giám đốc Chu bọn tao, cả đất nước Trung Quốc này không một ai là có gan chọc vào đâu đấy! Mà dám động vào tao, cho dù bố mày có là Thị trưởng thành phố Đông Hoa thì mày cũng phải xong đời!

Sắc mặt của những người có mặt trong phòng hóa trang đều vô cùng nghiêm nghị, những người biết chuyện dường như đều nhớ ra công ty quản lý của Trương Hàn là công ty nào.

Giám đốc đài truyền hình Thành Long cùng Triệu Vân Siêu thấy vậy thì vô cùng hưng phấn, cười ha hả.

- Đúng là bối cảnh của Trương tiên sinh vẫn là lớn nhất! Vậy mà lại có thể trực tiếp gọi điện thoại cho Tổng giám đốc Chu!

- Bảo sao Tổng giám đốc Chu lại tự mình ký hợp đồng với một minh tinh từ Hàn Quốc trở về, thì ra là có quan hệ đặc biệt với Tổng giám đốc Chu!

Triệu Vân Siêu tỏ ra hâm mộ đồng thời cũng cảm thấy lần này Tần Xuyên dù có hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Diệp Tiểu Nhu lo lắng nhìn Tần Xuyên, nói:

- Anh Tần Xuyên,... Có khi nào có chuyện không anh?

Tần Xuyên nhìn vẻ mặt hung hãn của Trương Hàn, trong miệng lẩm nhẩm “Tổng giám đốc Chu, Tổng giám đốc Chu,...” Là họ Chu, chẳng lẽ là người của Chu gia hay sao?

Lúc này điện thoại đã được kết nối, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng nói của một người đàn ông.

- Trương Hàn à? Có việc gì thế?

Trợ lý nhanh chóng trả lời:

- Tổng... Tổng giám đốc Chu! Thật xin lỗi! Tôi là trợ lý của Trương tiên sinh, hiện tại Trương tiên sinh đang ở trong studio của Đông Hoa bị một người đàn ông bị điên đến gây phiền phức! Hắn còn động tay động chân với Trương tiên sinh nữa, hơn nữa còn biết võ, hiện tại Trương tiên sinh đang vô cùng nguy hiểm!

- Cái gì?

Tổng giám đốc Chu trầm giọng hỏi:

- Là thằng khốn nào hả? Hắn ta không biết cậu ấy là người của công ty giải trí Bang Hoa chúng ta sao?

- Tổng giám đốc Chu! Ngài hãy mau phái người đến cứu tôi! Người này muốn làm nhục tôi!

Trương Hàn gào lên với người ở đầu bên kia điện thoại.

Thính lực của Tần Xuyên rất tốt, lúc nghe thấy giọng nói của người đàn ông kia lại nghe thấy anh ta nhắc đến “Công ty giải trí Bang Hoa” liền ngay lập tức nhớ ra người đó là ai.

Hắn nhanh chóng đi đến cướp điện thoại trong tay người trợ lý rồi lên tiếng hỏi người bên kia điện thoại:

- Chu Chí Bang?

Vốn ban đầu trợ lý của Trương Hàn còn hơi sốt ruột, muốn cướp lại điện thoại nhưng lại nghe thấy Tần Xuyên mở miệng nói, tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Chu Chí Bang? Tần Xuyên vậy mà lại có thể biết được Tổng giám đốc Chu vốn tên là gì!?

Chẳng lẽ hẳn đã biết bối cảnh của Công ty giải trí Bang Hoa mà còn dám diễu võ giương oai ở chỗ này?

Chu Chí Bang ở đầu bên kia điện thoại không kịp phản ứng, cẩn thận nhớ lại thanh âm này trong kí ức của mình, sao đó do dự hỏi:

- Đúng vậy... Là Tần Xuyên đúng không?

Chu Chí Bang, là lão Tứ của Chu gia, lần trước đã từng gặp Tần Xuyên một lần trong vũ hội ở Đại học Đông Hoa.

Con cái Chu gia đều theo nghiệp kinh doanh, mặc dù Chu Chí Bang đang đi học Tiến sĩ nhưng từ mấy năm trước đã độc lập về mặt tài chính tự mình thành lập nên Công ty giải trí Hoa Bang.

Tiến quân vào ngành giải trí với tư cách là một đại gia trẻ tuổi, trong giới giải trí này Chu Chí Bang vô cùng nổi tiếng, hơn nữa lại có nguồn tài chính đầu tư vô cùng lớn, bối cảnh lớn mạnh, nên đã khiến cho tất cả mọi người đều gọi anh ta là Tổng giám đốc Chu mà không một ai dám gọi tên thật của anh ta.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 371: Quay Quay Quay

Trong những buổi vũ hội sang trọng thế này, mọi người đều là con cháu thế gia, thậm chí là con cháu vương tộc, mới có thể so sánh ngang hàng với con cháu Chu gia.

Đối với người bình thường mà nói, cái tên Chu Chí Bang này không thể gọi tùy tiện.

- Là tôi.

Tần Xuyên bình tĩnh trả lời.

Lập tức, cả phòng hóa trang, có thể nói ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, tất cả mọi người đều há hốc mồm nhìn Tần Xuyên.

Trương Hàn cũng câm như hến, một tiếng thở dài nghẹn trong họng, không biết nên nói gì.

Đám trợ lý và thợ trang điểm đi cùng đều xanh mặt, biết trước thì đã không gọi điện rồi!

Chu Chí Bang ở kia cũng dở khóc dở cười,

- Đúng là anh à? Haha... gần đây anh nổi tiếng quá, làm thẳng nhóc Cơ Vô Song kia cũng phải sững sờ, đã thành phế nhân rồi, lần trước thấy anh trong vũ hội quá bất thường, không ngờ Tần đại thiếu gia lại thật sự mạnh mẽ như vậy!

Với tư cách là một trong bốn đại vương tộc, tuy Chu gia không có sức ảnh hưởng gì trong quân đội, nhưng các kênh thông tin hoàn toàn không bị rơi vào

thế hạ phong, dĩ nhiên cũng biết được những chuyện này.

Tần Xuyên rất mạnh, Tần gia có thể sẽ quật khởi, đề tài này, sớm là đề tài hàng đầu của đám con cháu thế gia rồi.

Cũng giống như dân chúng bình thường, ở mỗi giới, đều có những nhân vật đang hot.

Không thể nghi ngờ, hiện tại Tần Xuyên chính là con gà đang hot của đám nhà giàu, hot đến mức không thể hot hơn được nữa.

Gia chủ của Chu gia cũng bày tỏ thái độ với đám con cháu, phải coi trọng Tần gia hơn, đối với Tần Xuyên, thì cố gắng bày tỏ sự hữu hảo.

- Cũng đâu phải tôi muốn chơi hăn, là tại hăn chọc tôi trước.

Tần Xuyên chỉnh lời nói của y.

- Haha, tôi hiểu, tôi hiểu... Nhưng sao anh lại động đến nghệ sĩ của công ty tôi? Tôi có trêu chọc gì anh đâu?

Chu Chí Bang khách khí hỏi.

Tần Xuyên nhìn Trương Hàn vẻ mặt đang kinh ngạc, cười lạnh nói:

- Anh không trêu chọc tôi, nhưng nghệ sĩ này của anh, muốn ra tay với người phụ nữ của tôi, còn cử vệ sĩ của hăn đến hù dọa tôi, hăn còn nói... Có Chu tổng anh ở đây, chắc chắn tôi xong đời rồi.

Chu Chí Bang lập tức trầm mặc, cho dù không chứng kiến, nhưng cũng có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Thực ra việc này, nếu trong tình huống bình thường, chắc chắn không thể coi là việc gì, y có thể tùy tiện sắp xếp được.

Nhưng, hôm nay Trương Hàn lại trêu chọc Tần Xuyên, không nói đến chuyện hiện tại Tần Xuyên là cao thủ trẻ tuổi được giai cấp cao của nhà nước để ý đến, chỉ dựa vào thân phận người kế thừa Tần gia tương lai, cũng đã rất có phân lượng rồi.

Vương tộc và thế gia, cái giới hào phú này, tuy thường xuyên cạnh tranh đấu đá lẫn nhau, nhưng dù sao mọi người cũng cùng một đẳng cấp, nói chung, mọi người đều là người nhà, tụ tập, vũ hội gì đó, cúi đầu ngẩng đầu đều nhìn thấy nhau.

Chu Chí Bang chỉ hơi cân nhắc một chút, đã biết cách xử lý, cười ha ha:

- Còn có chuyện như vậy nữa à? Xem ra công tác quản lý của tôi hơi thiếu sót, các nghệ sĩ bên dưới đá cầm lông gà làm lệnh tiễn à.

Hôm nay anh cứ thay tôi xử lý Trương Hàn, tôi cũng đang muốn giết gà dọa khỉ, để các nghệ sĩ khác biết rõ thân phận của mình, biết mình đang ở đâu.

- Tôi cũng nghĩ vậy, quyết định thế đi nhé.

Tần Xuyên mỉm cười, họ Chu quả nhiên đều là người thông minh.

- Được, được, Tần Xuyên, nếu rảnh anh đến công ty chúng tôi chơi, chỗ chúng tôi không thiếu người mẫu xinh đẹp đâu, nhưng mà anh đừng nói lại với Liễu tiểu thư nhé, haha...

Chu Chí Bang nửa khách khí nửa thiệt tình nói, dù sao coi như y cũng đã từ bỏ một nghệ sĩ kiếm được tiền, nếu có thể thu hoạch được giao tình với Tần Xuyên, nói chung cũng đáng.

- Được, nhưng dạo này bận quá, đợi khi nào rảnh hẵng tính.

Tần Xuyên tùy tiện ứng phó rồi cúp máy.

Cuộc trò chuyện chấm dứt, người trong phòng hóa trang, đều đang trong

trạng thái suy tư, còn Diệp Tiểu Nhu thì ánh mắt sùng bái và vui vẻ nhìn Tần Xuyên, chẳng lo lắng gì cả.

Tần Xuyên ném di động lại cho trợ lý kia, cười nói với Trương Hàn:

- Làm sao bây giờ, Chu Chí Bang nói... muốn giết gà dọa khỉ, mà hình như con “gà” đó là anh đấy.

Người Trương Hàn đều phát run, khóc lóc ôm lấy chân Tần Xuyên, quỳ trên đất cầu khẩn:

- Tần tiên sinh! Tần thiếu gia! Tôi không biết ngài là quý nhân, ngài rộng lượng, tha cho tôi đi!

Có thể khiến Chu Chí Bang từ bỏ một nghệ sĩ thần tượng đang hot, còn không một chút tức giận, mời hẳn đến làm khách, nhân vật như vậy, kẻ đần cũng có thể đoán ra địa vị phi phàm.

Triệu Vân Siêu đứng cạnh hai chân đều run rẩy, sợ đến mức sắp đái trong quần.

Nhậm Thành Long như nghĩ ra điều gì đó, vội vàng cử người xuống dưới, ngăn cảnh sát lại, sợ cảnh sát tới, lại chọc cho Tần Xuyên tức giận.

Tần Xuyên đâu thèm để ý đến lời cầu xin của Trương Hàn, dám có ý định với người phụ nữ của hắn, không đánh chết gã là may rồi.

Một tay kéo cổ Trương Hàn ra thang máy bên ngoài, đi thẳng xuống lầu một.

Cửa thang máy vừa mở ra, Trương Hàn cởi truồng bị đá ra thang máy, các fans nữ bên ngoài, nhìn thấy một người đàn ông trần truồng đột nhiên xuất hiện giữa đại sảnh, liền sợ ngây người.

Vì tổng cộng ở cổng còn hai bảo vệ, ban nãy đám fans hâm mộ còn có chút trật tự. Giờ nhìn thấy cảnh này, sao còn có thể an phận chứ?

Lập tức, đám fans hâm mộ như thủy triều phá tan sự ngăn cản của hai bảo vệ, chạy vào đại sảnh lầu một.

Lúc đó, Tần Xuyên sớm đã đóng cửa thang máy, quay lại lầu trên rồi.

Chỉ để lại một mình Trương Hàn chạy trốn chết, cơ thể trần truồng sắp phát điên, bị đám fans hâm mộ vây quanh trong đại sảnh...

Chuyện xảy ra tiếp theo, Tần Xuyên chẳng có hứng thú biết rõ, sau khi hẳn quay lại phòng hóa trang, mỉm cười đến trước mặt Triệu Vân Siêu.

- Đạo diễn Triệu, chuyện lúc nãy chúng ta mới nói được một nửa, tôi cảm thấy...

- Tôi quay! Tôi quay! Tần tiên sinh! Tôi lập tức quay quảng cáo cho ngài!

Triệu Vân Siêu như sắp khóc giơ tay lên, cướp lời nói muốn quay.

Tần Xuyên làm bộ nghi ngờ nói:

- Không phải anh nói, kế hoạch của tôi không ok? Không phải anh nói phải sửa lại toàn bộ à?

- Không sửa! Không sửa gì cả! Tần tiên sinh ngài đúng là kỳ tài của giới quảng cáo! Sáng kiến quảng cáo như vậy, trước nay tôi chưa thấy bao giờ! Đúng là quá lợi hại!!

Triệu Vân Siêu lập tức nghĩ ra không biết bao nhiêu từ ngữ ngợi khen.

Diệp Tiểu Nhu nhỏ giọng nói:

- Nhưng mà... em... em tẩy trang rồi, phải trang điểm lại sao?

- Không! Không cần! Diệp tiểu thư lệ chất bẩm sinh, giống như tiên nữ, không trang điểm cũng đẹp lắm rồi!

Triệu Vân Siêu vẻ mặt nịnh nọt cười.

Tần Xuyên nhìn đồng hồ trong di động, thở dài:

- Nhưng mà... chút nữa bọn tôi phải về nhà ăn cơm nữa, bị chậm trễ nhiều thời gian thế này, có kịp không?

- Kịp! Chắc chắn là kịp! Ngài yên tâm, tôi đảm bảo chắc chắn về chất lượng, sẽ quay cho ngài một quảng cáo OK!

Triệu Vân Siêu sắp chảy cả nước mắt, sợ Tần Xuyên không cho gã cơ hội chuộc tội.

Tần Xuyên cười thỏa mãn, vỗ vai gã:

- Anh xem, cứ như vậy từ trước có phải tốt hơn không? Mọi người đều ký hợp đồng rồi, thì cứ hợp tác cho tốt, đâu phải là trả thiếu tiền cho anh đâu chứ?

Thực ra thì tập đoàn Mỹ Nghệ gì đó, cũng chẳng tồn tại bao lâu đâu, anh cứ ngoan ngoãn làm việc cho tôi chẳng phải ổn thỏa sao, anh nói đúng không?

Tần Xuyên cũng chẳng phải nói đùa, hẳn đã nổi giận với cái cô Cơ Mỹ Nghệ gì đó của Cơ gia rồi, không ngoan ngoãn kinh doanh đi, còn ra mặt thay em trai cô ta? Dẫn lửa vào thân như vậy thì chẳng trách Tần Xuyên hẳn được.

Triệu Vân Siêu giật mình, vội cười gật đầu không ngừng, ngay cả bụng bị bông, vị thuốc lá trong miệng, cũng chẳng để ý được nữa.

Sau đó, dĩ nhiên là bắt đầu quay lại quảng cáo.

Tuy Triệu Vân Siêu nói rất nhiều câu lấy lòng, nhưng có một câu gã không hề nói sai, lần quay quảng cáo này, thật sự rất nhanh.

Vừa chạng vạng tối, đã kết thúc công việc đúng giờ, Tần Xuyên ở bên cạnh nảy ra ý tưởng, nói tỉ mỉ, còn những thứ thuộc về chuyên môn, thì do Triệu Vân

Siêu phụ trách.

Công việc kết thúc, để Kim Tiểu Khai xử lý những việc còn lại, Tần Xuyên đưa Diệp Tiểu Nhu lên xe để về nhà.

Cho đến khi ngồi vào xe, Diệp Tiểu Nhu cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi, thấp thỏm không yên hỏi:

- Anh Tần Xuyên, quảng cáo này của chúng ta được thật à? Sao em cứ thấy kỳ kỳ.

- Em cảm thấy kỳ kỳ là đúng, không kỳ lạ, ai mà muốn xem?

Tần Xuyên cười nói.

Diệp Tiểu Nhu thở dài, không nghĩ nhiều nữa, cười nhẹ nói:

- Anh Tần Xuyên, chúng ta ăn cơm xong còn phải đưa ba đến nhà vài người, đều là những chú bác đến thăm lúc ba em bệnh, hay anh tranh thủ đến Bắc Kinh trước đi xem phim với chị Lục đi?

- Xem phim?

Tần Xuyên nhớ ra, lần trước đã hứa sẽ đi xem phim với Lục Tích Nhan, nhưng đến giờ vẫn chưa đi được.

- Đúng vậy, chị Lục nói với em, anh là đồ thất hứa đấy.

Diệp Tiểu Nhu cười hì hì nói.

Tần Xuyên xấu hổ cười:

- Được, được, anh với Nhan Nhan đi xem phim, lần sau đưa Tiểu Nhu em đi xem, trước giờ anh rất công bằng, không bạc đãi ai cả.

Diệp Tiểu Nhu mặt đỏ bừng, cô nghĩ, bọn họ quen nhau hơn một năm rồi, lúc

đầu vì cuộc sống khó khăn, vừa đi học vừa đi làm, nên thực sự chưa từng đi xem phim, không khỏi có chút mong đợi.

...

Buổi tối, trong một khách sạn năm sao ở tỉnh Nam.

Trên một chiếc giường lớn xa hoa, Tần Hà đang nằm thờ hồng hộc.

Trong đôi mắt y chứa đầy hỏa diễm, nhìn Cơ Mỹ Nghệ đầu tóc bù xù, hơn ba mươi tuổi đang như một nữ kỹ sĩ rong ruổi trên người mình.

Dường như Cơ Mỹ Nghệ chưa dùng hết sức lực, không ngừng đòi hỏi, đã khiến Tần Hà trẻ trung cường tráng hơi không chống đỡ nổi.

- Cậu em nhỏ Tần Hà,,, cậu thờ một chút đi, chị vẫn sung sướng đủ đâu!

Cơ thể Cơ Mỹ Nghệ không ngừng nhún lên nhún xuống, tần suất cực nhanh.

Tần Hà thầm hối hận, nếu biết người phụ nữ này “hung hãn” như vậy, thì đã gọi Tần Hàng lên cùng rồi, tiếc là Tần Hàng nhát gan, không dám chơi đại tiểu thư Cơ gia, trốn ở phòng bên cạnh nói có việc phải làm.

Nhìn bộ dạng Cơ Mỹ Nghệ, rõ ràng là muốn “ăn” cả hai chàng trai trẻ bọn họ, giờ thì hay rồi, có mình Tần Hà, nên bị ép cho một muốn chết!

Trong lúc Cơ Mỹ Nghệ đang hưng phấn sắp lên tới đỉnh, điện thoại vang lên.

Cơ Mỹ Nghệ mặt mũi bực bội, liếc nhìn dãy số, định nếu là ai đó không đáng nhắc đến, thì không nghe, nhưng nhìn thấy số điện thoại kia là của ai, đành phải nghe máy.

Đương nhiên, mông cô ta vẫn không ngừng hoạt động.

- Có việc gì nói mau đi!

Giọng Cơ Mỹ Nghệ đầy uy nghiêm, e rằng không ai có thể nghĩ rằng ả ta đang còn hăng hái chơi trò đồ mờ hôi trên người một chàng trai trẻ.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 372: Kéo Gần Khoảng Cách

Đầu bên kia điện thoại là trợ lý số một của Cơ Mỹ Nghệ, đi theo cô nhiều năm, trước nay đều rõ, trừ phi là chuyện quan trọng, nếu không sẽ không gọi điện vào lúc này, quấy rầy “chuyện tốt” của sếp.

- Chủ tịch Cơ, bên thành phố Đông Hoa xảy ra sự cố rồi, Triệu Vân Siêu đã trả tiền lại cho chúng ta, giúp công ty Tần Xuyên quay quảng cáo, hẳn nói có Chu tổng của Giải trí Bang Hoa đứng bên phía Tần Xuyên, hẳn không dám đắc tội hai bên, mong chúng ta thứ lỗi.

- Giải trí Bang Hoa? Chu Chí Bang? Tại sao hẳn lại dính vào chuyện này?

Cơ Mỹ Nghệ kinh ngạc.

Tần Hà lúc này đang bị “cười”, sau khi nghe thấy tên Chu Chí Bang, toàn thân khẽ run lên, phía dưới lập tức xì xuống!

- Hừ...

Cơ Mỹ Nghệ cảm giác bên dưới có một dòng nhiệt dũng mãnh tuôn ra, mắt nhìn chàng trai bên dưới, thờ dài, loại người này đúng là vô dụng, nghe thấy Chu gia và Tần Xuyên có quan hệ, đã bị dọa đến mức không lên được nữa.

Tần Hà xấu hổ cười cười, không kìm được hỏi:

- Tình hình thế nào?

Cơ Mỹ Nghệ leo xuống khỏi người gã, tiện tay lấy một miếng khăn ướt đầu giường, lau phía dưới của mình, sau đó mở loa ngoài điện thoại.

- Nói rõ mọi chuyện đi...

Cơ Mỹ Nghệ cũng chẳng có tâm trạng chơi tiếp, cầm một liều thuốc nữ lên, ngâm trong miệng mỗi thuốc, nhả ra một ngụm khói.

Trợ lý kể lại mọi chuyện, kể cả chuyện giữa đường xuất hiện Trương Hàn, dẫn đến mâu thuẫn, báo cáo lại.

- Chủ tịch Cơ, tiếp theo phải làm thế nào?

Trợ lý hỏi.

Cơ Mỹ Nghệ hí hí mắt,

- Chẳng cần làm gì cả, xem ra thái độ của bốn đại vương tộc đối với Tần Xuyên hoàn toàn khác nhau rồi, giờ có nghĩ thủ đoạn gì khác để đùa chết hẳn, cũng không được nữa rồi.

Sau khi cúp máy, Cơ Mỹ Nghệ khảy khảy tàn thuốc, như cười như không nhìn Tần Hà mặt mũi u sầu bên cạnh.

- Cậu em Tần Hà, hồi sáng, cậu và Tần Hàng nói, phải suy nghĩ lại, mới trả lời chị, giờ cậu cũng thấy rồi đấy...

Hiện tại Tần Xuyên đã là nhân vật hot của các đại gia tộc, trừ Cơ gia tôi có năng lực giúp các cậu ra, các gia tộc khác sẽ không giúp cậu đâu.

Nếu các cậu không thể nhẫn tâm, diệt trừ Tần Xuyên sớm, vậy thì sau này, các cậu đợi Tần Xuyên thượng vị rồi, muốn lật mình cũng chẳng kịp đâu.

Tần Hà vẻ mặt lo lắng, gã suy nghĩ một lúc lâu, cầm điện thoại, gọi cho Tần Hàng phòng bên cạnh.

Không lâu sau, Tần Hàng bước vào, người thấy trong phòng ngập tràn mùi vị giao hoan đặc thù, Tần Hàng hơi xấu hổ.

Đặc biệt là, Cơ Mỹ Nghệ không có ý định mặc quần áo, cứ như vậy một tay chống cằm, hút thuốc, ánh mắt mê hoặc nhìn Tần Hàng.

- Sao vậy, chị Mỹ Nghệ, Tần Hà.

Tần Hàng cố gắng khống chế ánh mắt của mình không nhìn ngắm cơ thể Cơ Mỹ Nghệ.

Tuy đây là một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, nhưng tướng mạo, cơ thể, khí chất thật sự đều rất hấp dẫn.

Tần Hà kể lại chuyện xảy ra ở thành phố Đông Hoa, trình trọng nói:

- Tần Hàng, cậu cảm thấy... còn có cơ hội thăng thăng nhóc kia không?

Tần Hàng sửng sộ, lộ ra chút thất thố:

- Thế này... sao lại như vậy, cho dù hãn có thể đánh bại tướng quân Cơ Vô Song, cũng không thể khiến Vương tộc khách khí với hãn như vậy chứ?! Không phải là cá nhân Chu Chí Bang muốn tạo giao tình với hãn chứ?

- Hì hì...

Cơ Mỹ Nghệ cười nũng nịu,

- Cậu em Tần Hàng, cậu ngây thơ quá, tuy cậu rất biết làm kinh tế, nhưng cậu thật sự không hiểu người của tứ đại vương tộc.

Cậu phải hiểu, chuyện của minh tinh Trương Hàn kia, thực ra là Tần Xuyên đang chèn ép Chu Chí Bang, để Chu Chí Bang rút lui.

Cho dù Chu Chí Bang có giao tình với Tần Xuyên, nhưng công nhiên chịu thua Tần Xuyên như vậy, dù bản thân anh ta đồng ý, Chu gia cũng sẽ không chấp nhận.

Cho nên, điều này có thể chứng minh một chuyện... là trường bối Chu gia, đã ra chỉ thị với đám tiểu bối bên dưới, phải dùng lễ đối đãi với Tần Xuyên.

Cơ Mỹ Nghệ vừa nói vậy, sắc mặt Tần Hà và Tần Hàng càng thêm khó coi, quả thực, chuyện này, Chu gia làm vậy rất kỳ lạ.

Nếu là trước đây, với tư cách là gia tộc yếu nhất trong ngũ đại cố võ thế gia, sao có thể khiến Chu gia nể mặt như vậy được?

Cơ Mỹ Nghệ tiếp tục lạnh lùng nói:

- Hơn nữa, nhìn bề mặt, Tần Xuyên quả thực đã đánh bại em trai tôi, cho nên thanh danh nhanh chóng lan truyền, nhưng các cậu đừng quên, sau đó hắn còn ra nước ngoài cứu Liễu Hàn Yên về!

Hắn không đơn thuần đánh bại một mình em trai tôi, mà ở nước ngoài rốt cuộc hắn đã đánh bại những cao thủ thế nào, chỉ có Tổng gia của Bộ an ninh quốc gia và Kim gia khống chế quân khu Giang Nam hiểu rõ nhất.

Lúc cha tôi đi Bắc Kinh họp, cũng không hiểu rõ được, rốt cuộc ở nước ngoài thành quả chiến đấu của Tần Xuyên như thế nào, rất nhiều tin tức, có lẽ giữa các vương tộc biết rõ, nhưng chúng ta không thể biết.

Nói trắng ra, người thanh niên có thể khiến tứ đại vương tộc coi trọng như vậy, tuyệt đối không phải là người mà các cậu chỉ dựa vào thi văn gia tộc là có thể thắng được, mà thi võ, các cậu càng không phải đối thủ của hắn.

Tần Hà hít sâu một hơi, sắc mặt Tần Hàng cũng âm tình bất định.

Cuối cùng, dường như hai anh em đã hạ quyết tâm, cùng gật đầu nhẹ.

- Chị Mỹ Nghệ, chúng tôi... có lẽ có vài việc, cần phải có kế hoạch.

Tần Hà trầm giọng nói, ánh mắt đầy âm tàn.

Cơ Mỹ Nghệ cười hì hì, nhả khói trắng, ném đầu thuốc, trườn đến trước mặt Tần Hà, bàn tay lạnh buốt sờ bên dưới của Tần Hà!

Tần Hà giật mình, cổ họng khô khốc, không khỏi sợ hãi, lẽ nào ả còn chưa ăn no sao?

- Chuyện này phải từng bước một... nếu đã làm, phải một chiêu trí mạng không để lại hậu hoạn! Từ này về sau, chúng ta đã ngồi chung một thuyền, chỉ với các cậu giao lưu tình tình cảm trước, rút ngắn khoảng cách, rồi mới bàn chuyện công...

Cơ Mỹ Nghệ nói xong, quay đầu nhìn Tần Hà đứng bên cạnh, đầu lưỡi đỏ liếm liếm môi.

...

Thành phố Đông Hoa, màn đêm buông xuống.

Trải qua chuyện ở Đài truyền hình hồi chiều, sau khi Tần Xuyên trở về, gọi điện cho Bạch Dạ, chuyện Cơ gia muốn đánh bại hẳn trong chuyện kinh doanh, hẳn không định cho qua như vậy.

Tuy khoản tiền hẳn đầu tư xây dựng sự nghiệp không thể đầu tư quá nhiều, nhưng ngoài đầu tư, nếu hẳn muốn đối phó với nguồn vốn kinh doanh của Cơ gia, vậy thì quá đơn giản.

Dù sao, hẳn cũng có tiền, Cơ gia muốn chơi với hẳn, thì hẳn phải đùa chết bọn họ.

Làm mấy chuyện cạnh tranh mua bán này, Bạch Dạ chuyên nghiệp nhất, sau khi nghe Tần Xuyên kể xong, cô nói mình sẽ sắp xếp.

Tần Xuyên cũng không để ý nhiều, chắc chắn Bạch Dạ biết phải nên làm gì hơn hẳn.

Ăn tối xong, Diệp Tiểu Nhu và ba đi thăm nhà người thân, để lại Lục Tích Nhan và Tần Xuyên, cho hai người có thời gian riêng với nhau.

Tần Xuyên nhìn bóng lưng Lục Tích Nhan đeo tạp dề, đứng rửa chén, vòng eo mềm mại nhỏ nhắn, bờ mông đầy đặn, trong độ quần jean áo trắng đơn giản lại lộ ra những đường cong mê người.

Nhưng, Tần Xuyên không muốn đến đó ăn đậu hũ, mà chỉ nhớ đến lời hẹn đi xem phim với cô.

- Tiểu Nhan Nhan, chúng ta đi xem phim nhé, lần trước vẫn chưa kịp đi.

Tần Xuyên đề nghị.

Lục Tích Nhan dừng động tác trên tay, quay đầu kinh ngạc nhìn hẳn, lập tức gật đầu cười:

- Ừ.

Tần Xuyên rất nhanh nhẹn, cầm di động mở phần mềm đặt vé online, hỏi cô thích xem phim gì.

- Trừ phim kinh dị, phim gì cũng được

Lục Tích Nhan không để ý lắm.

Tần Xuyên lập tức chọn một bộ phim ngôn tình văn nghệ, với tính cách của Lục Tích Nhan, có lẽ sẽ thích loại hình này.

Đợi Lục Tích Nhan làm việc nhà xong, hai người lên xe đến rạp chiếu phim gần đó.

Tần Xuyên lần đầu đi xem phim trong rạp, cũng thấy rất mới lạ, mua xong hai ly CocaCola, một hộp bắp rang lớn, chuẩn bị đầy đủ xong, mới kéo tay cô gái bước vào trong rạp chiếu.

Người xem loại phim ngôn tình này không nhiều, rạp không lớn, chỉ có vài cặp tình nhân thừa thớt.

Trong ánh sáng lờ mờ, một cặp tình nhân, phim còn chưa chiếu hai người đã bắt đầu ngồi đó ôm nhau, hôn nhau.

Tần Xuyên thấy vậy, trong lòng không khỏi mừng thầm, xem ra rạp chiếu phim đúng là một nơi tốt, đáng ra nên đi sớm.

Lục Tích Nhan ngồi cạnh thì xấu hổ, nhéo hông Tần Xuyên, nhỏ giọng nói:

- Đừng có nhìn chăm chăm, coi chừng người ta tức giận!

Hai người ngồi sau cặp tình nhân, không lâu sau, phim bắt đầu.

Thấy trên màn hình phát đoạn chỉ thị tắt điện thoại, Tần Xuyên và Lục Tích Nhan đều ngoan ngoãn nghe theo.

Hai người đều lần đầu vào rạp chiếu phim, nên rất nghiêm túc, sợ bị người ta bực mình.

Phim bắt đầu chiếu, mười phút trôi qua, Tần Xuyên cũng bắt đầu rục rịch, hẳn thấy nam chính cầm tay nữ chính, tay cũng bắt đầu không yên, đặt lên đùi Lục Tích Nhan...

Trong bóng tối cơ thể Lục Tích Nhan căng cứng, hơi thở nặng nề, cắn môi dưới, làm như không biết gì.

Nhưng tay Tần Xuyên rất quá đáng, dần dần mò vào trong áo quần của cô, sờ da thịt tinh tế ở eo cô.

Bàn tay lớn nóng hổi, cứ vuốt ve bên hông, rồi đến lưng, lại đến mé ngực, suýt chút nữa là đã chạm vào đỉnh núi cao ngất của cô rồi.

Đồng thời, đầu Tần Xuyên cũng dần dựa sát vào cô.

Lục Tích Nhan muốn né tránh, nhưng trong lòng lại không muốn, cứ giãy dụa, giằng co, Tần Xuyên thì càng lúc càng sáp lại gần, hai bên đã có thể nghe thấy nhịp thở của nhau.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 373: Vô Danh

Đúng lúc Tần Xuyên sắp hôn cô, lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại của chàng trai ngồi phía trước.

Ngay lập tức, đã làm hỏng kế hoạch thân mật trong rạp chiếu phim của Tần Xuyên, hấn bực bội nhìn tên đàn ông lưng hùm vai gấu kia, trong lòng tức tối, không phải xem phim phải yên lặng à? Sao điện thoại của thằng này không khóa, cũng không chỉnh sang chế độ rung?

Điều khiến Tần Xuyên phiền muộn vẫn còn ở phía sau, dĩ nhiên là tên này cũng bắt đầu nghe điện thoại.

- Alo! Đông Tử à, sao? Đang xem phim này! Hahaha! Tối nhậu hả? Ok!...

Giọng tên này rất lớn, vừa cười vừa đùa giỡn với người trong điện thoại, nói hơn một phút, trong rạp chiếu phim nho nhỏ, tất cả mọi người đều nhíu mày nhìn gã.

Nhưng, cũng không ai đứng dậy nói gì, dù sao hiện tượng này, người thường xem phim cũng gặp vài lần rồi, kể ra thì cũng không đáng để gây ra mâu thuẫn.

Nhưng Tần Xuyên thì khác, nhìn thấy cảnh này thì giật mình, lần đầu đi xem phim, sao lại đụng phải cái tên chẳng hiểu quy tắc gì vậy?

Đây là lần đầu tiên hấn đi xem phim với Lục Tích Nhan, thời khắc quan trọng như vậy, không thể nào dễ dàng cho qua như vậy, đi xem phim mà không được xem phim là sao?

Dĩ nhiên Tần Xuyên không vui, đưa tay qua, nhẹ nhàng gõ vai tên kia vài cái.

Người đàn ông này vạm vỡ, lưng hùm vai gấu, đến gần nhìn mới thấy, bên hông quần áo còn có đinh tán, chỗ cổ còn có hình xăm.

Gã đang gọi điện, quay đầu lại, không vui nói:

- Cái gì?

Tần Xuyên khách khí cười cười:

- Ông anh, gọi điện thì ra ngoài đi, xem phim phải yên lặng một chút đúng không nào?

- Mẹ mày dám quản cả tao à? Mày xem là chuyện của mày, hay mắt mày mù? Tai mày điếc rồi?

Tên đàn ông trợn mắt nói.

Lục Tích Nhan ngồi cạnh kéo Tần Xuyên, nhỏ giọng nói:

- Được rồi, để hắn đi đi.

Nhưng Tần Xuyên cũng có sĩ diện, mình đâu làm gì sai, đương nhiên sẽ không lui bước, mặt tươi cười, nói tiếp:

- Xem phim thì đừng quấy rầy người khác, đó là phép lịch sự tối thiểu.

- Haha! Phép lịch sự tối thiểu? tao thấy đầu óc mày bị úng nước thì có!?! Mày ở nước ngoài về à? Bày đặt bắt chước nước ngoài há? Phì! Ông đây ghét nhất cái loại giả vờ ghê gớm này, đây không phải nước ngoài há! Mẹ mày, không quen nhìn thấy ông đây gọi điện thoại thì rút ra khỏi nước đi!

Tần Xuyên bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười,

- Ngại quá, đây là lần đầu tôi đi xem phim.

Tên đàn ông và bạn gái gã đều cười ha hả:

- Hóa ra là thằng hai lúa! Nhớ cho kỹ! Bớt lo chuyện bao đồng đi! Mẹ nó mày rảnh việc đi lo chuyện người khác à!

Những người khác trong rạp chiếu phim đều lộ vẻ bất mãn, nhưng không ai đứng ra nói gì, dù sao nhìn dáng người và cử chỉ của gã đàn ông, cũng biết chẳng phải hạng đứng đắn gì.

Tần Xuyên nhếch miệng nói:

- Tôi cảnh cáo lần cuối cùng, hoặc là ra ngoài gọi điện, hoặc câm miệng.

Ai ngờ tên đàn ông phía trước bỗng nhiên đứng lên, cúp điện thoại, nhe răng cười và xắn tay áo, bắt đầu khởi động vai.

- Mẹ nó, hôm nay gặp quý à. Hai lúa lên thành phố dám xen vào việc của ông đây? Cảnh cáo? Để ông đây đánh cho mày một trận trước đã!

Tên đàn ông vung nắm đấm, đánh vào mặt Tần Xuyên.

Trong khi tất cả mọi người đều nghĩ Tần Xuyên bị đánh, thì lại thấy tên đàn ông lưng hùm vai gấu này ngã lăn ra sau!

“Ầm ầm ầm” sau khi đụng vài cái, bị ném xuống nền đất dưới hàng ghế.

Tần Xuyên nhanh nhẹn như một con khỉ, nhảy xuống, xốc tên kia lên, tung liên hoàn đấm.

Mặc dù chỉ đấm hơn mười đấm bình thường, nhưng cũng đã đánh cho tên đàn ông kia bầm dập mặt mũi.

Tất cả mọi người đều đứng dậy, ngơ ngác nhìn tên đàn ông cao gần mét chín, bị Tần Xuyên đánh cho kêu oai oái.

Lục Tích Nhan buồn rầu ôm trán, lần đầu hẹn hò đi xem phim mà lại gặp phải chuyện này.

Thực ra, người bình thường nhìn thấy cử chỉ không văn minh này, nhin một chút là được, nhưng Tần Xuyên lại là một người không nhin được, [T-R-U-Y-E-N-F-U-L-L--V-N] hơn nữa đối với một vài chuyện tương đối tích cực, thế nên, tên đàn ông kia đã được dịp chặn lỗ châu mai rồi!

Chưa đánh được bao lâu, tên đàn ông kia đã sùi bọt mép, nằm hôn mê trên mặt đất.

Cô nàng bạn gái tóc nhuộm màu rực rỡ co lại trong góc, không dám tiến lên ngăn cản.

Tần Xuyên buồn bực đá tên kia một đá, thấy gã bất tỉnh như thi thể, thì không có hứng đánh nữa, bèn vẫy tay gọi Lục Tích Nhan, ý bảo cô cùng đi.

Đánh nhau rồi, hẳn chẳng còn hứng xem phim nữa.

Mãi cho đến khi Tần Xuyên và Lục Tích Nhan đi rồi, vài phút trôi qua, mới có người đi ra ngoài tìm nhân viên, nói với họ có người bị đánh bất tỉnh.

Tần Xuyên không biết, ngày hôm sau chuyện này đã lên báo, tiêu đề là “Đi xem phim không tắt điện thoại, người đàn ông bị đánh thành người thực vật”.

Không ít thị dân đều khen ngợi, ở các rạp chiếu phim khắp thành phố Đông Hoa, không khí vô cùng “yên tĩnh”.

Sau này tuy cảnh sát điều tra ra Tần Xuyên làm, nhưng vì thân phận đặc biệt, cộng thêm bản thân hẳn lý lịch trong sạch, nên cũng chẳng xử lý chuyện này.

Tần Xuyên sau khi rời khỏi rạp chiếu phim, cũng không biết gì về những chuyện xảy ra sau này.

Hắn nắm tay Lục Tích Nhan, đi vào trong một cửa hàng, mua mỗi người một ly Frappuccino, uống đồ lạnh, hạ hỏa.

Lục Tích Nhan nhìn Tần Xuyên mặt mũi bực bội bên cạnh, không kìm được

cười phì:

- Anh cũng thật là, chẳng phải người ta chỉ gọi điện thoại thôi sao, có cần khiến mọi việc trở nên như vậy không?

- Tiểu Nhan Nhan, sao em nói vậy được? Đây là lần đầu hẹn hò xem phim của chúng ta, vậy mà bị hấn phá hết, anh không tức giận sao được?

Tần Xuyên nói.

- Anh ấy... người ta nhìn được, sao anh không nhìn được một chú Lục Tích Nhan cười nói. t chứ?

- Đó là vì họ nhát gan, ông đây không sợ trời không sợ đất, hấn làm sai sao lại không thể ngăn cản hấn chứ?

Tần Xuyên bĩu môi.

Thế nhưng, Tần Xuyên lại thấy có chút tiếc nuối nói:

- Chỉ tiếc cho lần đầu đi xem phim của chúng ta, coi như tiêu tùng rồi, bộ phim tám mươi phút mới xem được hai mươi phút.

Đôi mắt Lục Tích Nhan sáng lấp lánh, cười xinh đẹp:

- Thực ra vậy cũng tốt, ít nhất... lần đầu đi xem phim, rất đặc biệt.

Tần Xuyên nhìn sang, thấy nụ cười phát ra từ tận đáy lòng của cô, không khỏi ngây người, nháy mắt mấy cái nói:

- Tiểu Nhan Nhan, có ai nói với em, khi em cười rất đẹp không?

Lục Tích Nhan khẽ giật mình, cắn cặp môi đỏ mọng lắc đầu.

- Hì hì, vậy thì giờ có rồi, anh nói đấy!

- Nói năng ngọt xớt, em chẳng thèm tin anh đâu, chắc chắn với người con gái nào anh cũng nói vậy.

Trong lòng Lục Tích Nhan cảm thấy rất ngọt ngào, nhưng ngoài miệng thì không chịu nhận.

Tần Xuyên cầm lấy tay cô,

- Cho dù em có tin hay không, thì em vẫn rất đẹp! Đi! Chúng ta không xem phim nữa, anh mua quần áo cho em!

- Mua quần áo? Lần trước không phải đã mua cho em với Tiểu Lục rất nhiều rồi à?

Lục Tích Nhan buồn bực.

- Mua cho ba mẹ nữa chứ, họ đều biết có con rể rồi, sao lại không tặng chút quà được? Quê em ở miền Bắc, trời lạnh lắm, phải mua chút đồ ấm chứ!

Tần Xuyên nghiêm túc suy nghĩ, nhìn xung quanh xem có thương hiệu nào phù hợp, giống như hạ quyết tâm, nhất định phải khiến hai ông bà vui vẻ.

Lục Tích Nhan bị hấn dắt đi, theo sát phía sau, ngấn ngờ nhìn hấn, ánh mắt càng trở nên dịu dàng.

...

Tĩnh Nam, Cơ phủ.

Trong một cái sân nhỏ đặc biệt tường đá cao ba mét, chính là nơi hầu hết mọi người trong phủ đều bị cấm—sân luyện công của

Vị nhị thiếu gia của gia tộc Cơ Vô Danh này, dù là trong tộc, cũng rất ít người từng gặp y, trên thực tế, có lời đồn, căn bản không hề có nhị thiếu gia Cơ Vô Danh!

Y gần như không bước chân ra khỏi nhà, luôn sống trong sân luyện công này.

Nhưng, trong phủ có lời đồn, Nhị thiếu gia Cơ Vô Danh mới chính là thiên tài trăm năm có một của giới trẻ Cơ gia, so với Cơ Vô Song đứng đầu Đại Hội Thanh Long còn lợi hại hơn mấy lần.

Đương nhiên, hầu hết mọi người đều cho rằng đây chỉ là lời đồn, vì Cơ Vô Song đã là cao thủ đỉnh phong Tiên Thiên sơ cấp, nếu mạnh hơn gã gấp mấy lần, vậy chẳng phải Cơ Vô Danh kia quá biến thái sao?

Hơn nữa, nếu quả thật lợi hại như vậy, sao Cơ Vô Danh lại không ra ngoài tranh giành vinh quang lớn hơn cho Cơ gia?

Nói tóm lại, rốt cuộc Cơ Vô Danh là người như thế nào, ngoại trừ những thành viên nòng cốt của Cơ gia, và những anh chị em của y, người ngoài chỉ có thể nắm được những tin đồn thất thiệt.

Trong bóng đêm, cánh cổng sắt của sân luyện công bị mở ra.

Cơ Vạn Lý cởi bộ quân trang áo trắng quần đen ra, bước vào sân nhỏ đã nửa năm rồi ông không tới.

Bình thường, trừ ông cụ đưa cơm, những người khác không được sự cho phép của ông, không ai được đến gần sân này.

Chính giữa sân luyện công tối tăm, là một căn nhà nhỏ, tuy nhà không lớn, nhưng lại được làm bằng sắt thép cực kỳ kiên cố, dù là đạn đạo cũng khó gây tổn hại gì cho nó.

Cơ Vạn Lý bước đến gần vài bước, đã cảm thấy tim mình đập nhanh hơn một chút, không phải ông sợ, mà là có một loại áp lực truyền tới, khiến cho cơ thể ông căng thẳng theo bản năng.

Nhú mào lại, Cơ Vạn Lý thở dài, trong lòng không biết nên vui hay nên lo lắng.

Đột nhiên một giọng nói từ trong nhà truyền ra.

- Nửa năm không gặp, sao cha vào chỗ con trai mà cũng phải cẩn thận đến như vậy?

Trong giọng nói, mang theo sự trào phúng, lại có một sự tự tin không thể nào nói rõ.

Cơ Vạn Lý xấu hổ ho khan, ưỡn ngực đi vào bên trong,

- Vô Danh, hơn nửa năm nay cha bận rộn quân vụ, không ngờ, tu vi của con lại tiến bộ đến thế.

Vừa vào trong phòng, ánh mắt như ánh sao, từ trên giường đá trong góc phóng qua, rõ ràng là ánh mắt của một chàng trai trẻ tuổi!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 374: Cho Năm Kg Thịt Bò Sống

Một chàng trai mặt mũi râu ria, tóc tai không biết đã bao năm chưa cắt dài đến tận hông, trờu sổng mũi cao thẳng và đôi mày kiếm sắc bén, không thể nào nhận ra được dung mạo.

Nửa thân trên cỏi trần, cơ bắp trông bình thường, không cường tráng lắm, nhưng nếu người thành thạo vừa nhìn sẽ phát hiện được, mỗi cơ bắp của y đều được phân bố theo tỉ lệ hoàn mỹ nhất, không có chút dư thừa, cũng không chút khiếm khuyết.

Nửa thân dưới mặc chiếc quần vải thô rộng thùng thình, hai bàn chân trống không, móng chân gần biến thành màu đen rồi.

E là không ai có thể ngờ, đường đường là nhị thiếu gia của Cơ gia, lại trông giống một kẻ lang thang như vậy.

Thứ duy nhất đáng giá trên người y, là trên tay đeo một sợi dây màu đỏ, trên sợi dây đỏ, có luồn chuỗi bồ đề kim cương màu đỏ đậm sáng bóng.

- Ở đây, trờu luyện công, có chuyện gì khác để làm chứ, nếu tu vi của con vẫn không tăng tiến vậy chẳng phải con là thằng ngu à?

Cơ Vô Danh nhếch miệng cười nói.

Cơ Vạn Lý nói:

- Cha biết trong lòng con không vui, quanh năm cứ phải ở đây, nên rất bất mãn với cha, nhưng con yên tâm, con sắp được ra ngoài rồi.

- Ah?

Cơ Vô Danh nở nụ cười nghiền ngẫm, vuốt mái tóc dài của mình nói:

- Xem ra... trong nhà xảy ra chuyện lớn rồi?

Cơ Vạn Lý thở dài,

- Thực ra... anh trai con... nó... bị người ta phế rồi!

Cơ Vô Danh hí hí mắt, lập tức khinh thường nói:

- Hóa ra là chút chuyện nhỏ thôi à, lúc trước anh cả muốn đoạt được danh xưng đệ nhất thiên tài Trung Quốc, dĩ nhiên là phải chuẩn bị nhận sự ghen ghét của mọi người xung quanh với.

Thực lực anh ấy, cũng chỉ như vậy, cao thủ mạnh hơn anh ấy, quá nhiều, bị người ta phế cũng chẳng có gì kỳ lạ, đừng hy vọng con ra mặt thay cho anh ấy, muốn đi thì trường bồi các người đi đi.

Nói xong, Cơ Vô Danh nằm vật xuống giường đá, chân này gác lên đầu gối chân kia, từ động tác của y, giường đá phát ra tiếng kim loại va chạm “coong coong”.

Hóa ra, hai chân Cơ Vô Danh, đều được xích bằng khóa sắt đặc biệt vừa to vừa thô như cánh tay, đoạn cuối khóa sắt, treo một quả cầu sắt cực lớn nặng mấy trăm ký!

Dù là đàn ông trưởng thành, không phải bốn năm người thì đừng mơ nhắc được quả cầu sắt kia, nhưng một mình Cơ Vô Song, mỗi chân đều treo một quả cầu sắt!

Khó có thể tưởng tượng, y làm thế nào mà có kéo được trọng lượng ngàn cân này để sống qua ngày.

Cơ Vạn Lý khóa sắt trên chân con trai, lộ vẻ không đành lòng, lắc đầu nghiêm nghị nói:

- Cũng không phải là cao thủ thành danh nào đó đối địch với nó, mà là... trưởng tôn trưởng tử Tần gia, thiếu gia Tần Xuyên đã từng bị vứt bỏ, đã phế anh cả con!

- Cái gì?

Cơ Vô Danh sững sờ, quay đầu lại, cuối cùng ánh mắt đã lộ vẻ hứng thú.

- Cái thằng... nghe nói bị vứt bỏ đó, ngay cả mẹ ruột cũng không biết là ai à? Không phải nó bằng tuổi con sao?

- Đúng vậy, cũng chẳng biết nó học đâu ra được bản lĩnh rất cổ quái, trước mặt mấy trăm tướng sĩ quân đội, dùng Long Thủ Trảo mà anh cả con rất am hiểu, phế đi anh cả con, quả thực là một sự nhục nhã to lớn đối với Cơ gia chúng ta!

Cơ Vạn Lý sắc mặt âm trầm, nghiêng răng nghiêng lợi.

Thế nhưng, Cơ Vô Danh lại cười “ha ha” mấy tiếng, ngồi bật dậy:

- Thú vị! Chẳng cần dùng công phu gì khác, chỉ dùng Long Trảo Thủ? Nói thử xem, tu vi của hã, như thế nào?

Cơ Vạn Lý lắc đầu,

- Cũng không rõ lắm, rốt cuộc tu vi của hã như thế nào, nhưng trước đây khi gặp người trừng phạt của đồng minh Tulip, chỉ một mình, đã đánh bại một kỵ sĩ trưởng, ba vệ sĩ trưởng, tiện thể còn chém chết Phá Lãng và Sytry trong mười ba Binh vương, cũng đã một mình đánh bại sáu đại cao thủ Tiên Thiên, thực lực dù chưa đạt đến Tiên Thiên cao cấp, thì có lẽ cũng xấp xỉ đó.

- Tiên Thiên cao cấp?

Nụ cười trên mặt Cơ Vô Danh càng lúc càng tươi,

- Thú vị... trong lứa trẻ, coi như con đã có thể gặp được một cao thủ rồi.

- Vô Danh, đừng kinh địch, Tần Xuyên này tuyệt đối không phải người đơn giản, tuy con có thiên phú dị bẩm, là thiên tài cổ võ trăm năm có một của Cơ gia chúng ta, nhưng con một biết, một khi bản thân phát huy toàn lực, sẽ vô cùng nguy hiểm.

Cơ Vạn Lý lo lắng nói.

Cơ Vô Danh ngẩng đầu, đùa giỡn nói:

- Cha à, cha đã đến tìm con, dĩ nhiên là đã đến bước đường cùng rồi, mấy câu nhảm nhí này bỏ qua đi... nói, muốn con đối phó với Tần Xuyên thế nào? Năm đăm của con, không thể nhịn được nữa rồi.

Cơ Vô Danh nắm chặt năm đăm, xương khớp kêu “răng rắc”, một cỗ chân khí Tiên Thiên màu đỏ thẫm tràn ngập nhân tâm, không ngừng xao động.

Nhìn thấy thần thái của con trai như vậy, Cơ Vạn Lý cắn răng một cái, không do dự nhiều, nói:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đại hội Thanh Long tháng một, Tần gia sẽ phái Tần Xuyên tham gia, Đại hội Thanh Long lần này, có lẽ các gia tộc đều coi trọng Tần Xuyên, nhưng chúng ta tuyệt đối không thể bại dưới tay Tần gia!

Kẻ thắng trong đại hội lần này, sẽ có phân lượng hơn bất kỳ kỳ đại hội nào trước đây, chiến thắng Tần Xuyên, đủ để Cơ gia chúng ta bước thêm một tầng cao, hơn nữa, chúng ta sẽ có cơ hội quý giá đầu tiên, tham gia nghiên cứu “Thần vật”!

Cơ Vô Danh nhú mày,

- Cái gì? Còn phải đợi đến tháng một? Vậy chẳng phải còn hơn ba tháng nữa?

Đáng ghét... cái thần vật chó má gì đó, con chẳng thèm! Ba tháng sau đến gọi con!

Nói xong, Cơ Vô Danh bực bội nắm vật xuống một lần nữa, quay mặt vào vách tường, không thèm để ý đến Cơ Vạn Lý nữa.

Cơ Vạn Lý bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, cả gia tộc đều cung kính với gia chủ ông, nhưng chỉ mình Cơ Vô Danh này hoàn toàn không coi người cha đẻ là ông ra gì.

Nhưng từ trước đến nay ông chưa từng bất mãn Cơ Vô Danh, chỉ có sự áy náy, cũng không cho phép bất kỳ ai trong gia tộc, được nói câu nào không hay về Cơ Vô Danh.

Khi bước nhanh ra đại viện, đột nhiên nghe thấy giọng Cơ Vô Danh truyền ra từ trong ngôi nhà đá...

- Bắt đầu từ tháng này, mỗi ngày đem đến cho con năm kg thịt bò sống! Thịt phải còn máu! Mẹ nó... ngày nào cũng ăn chay, tham gia Thanh Long đại hội sao có sức mà đánh nhau!

Cơ Vạn Lý đứng ở cửa, nghe yêu cầu của con trai, dờ khóc dờ cười, nhưng đành phải nghe theo...

...

Có lẽ để tuyên bố mùa hạ đã đi xa, thành phố Đông Hoa bắt đầu những trận mưa đông.

Những hạt mưa như hoa rơi tan tác, sấm chớp giữa trời đen.

Bích Hải Sơn Trang.

Phía Đông nhà của Tần Xuyên, không có đường, chỉ là vách núi.

Dưới vách núi, cuồng phong gào thét, mưa dông dữ dội, sóng biển đánh vào đá ngầm, bọt nước văng khắp nơi.

Không ai có thể ngờ, có một người đàn ông, có thể đứng yên trên một hòn đá ngầm trụi lủi, nhìn biển đêm gào thét, mây đen vần vũ giống như bốn bề yên tĩnh.

Người này, dĩ nhiên là Tần Xuyên.

Sáng sau khi Tần Xuyên rời giường, muốn luyện công thì phát hiện trời mưa sét đánh, trong đầu bỗng nhiên nảy ra vài suy nghĩ khó hiểu.

Hắn cảm thấy có gì đó rất quen thuộc, là dấu hiệu sắp ngộ ra thứ gì đó mới.

Hắn biết, đã đến lúc tâm thần ổn định, tổng kết lại những tu luyện và trận chiến gần đây, mà mò kiếm ý mới rồi.

Kết quả là, Tần Xuyên mặc đồ ngủ, nhảy xuống vách đá, cứ đứng đó một buổi sáng.

Chẳng biết bao nhiêu thời gian trôi qua, trong mắt Tần Xuyên bắn ra hai đạo tinh mang, cơ thể dùng chiêu Phi Long Thăng Thiên, xoay người chạy đi!

Sau đó, tay Tần Xuyên hiện lên kiếm chỉ, cơ thể lơ lửng, một cỗ kiếm khí màu xanh hội tụ xung quanh cơ thể hắn, cả người phát ra hoa quang vô cùng đẹp đẽ!

Trong chốc lát, vô số kiếm quang màu xanh, như vô số ảo ảnh, chồng chéo lên nhau, phát ra những tiếng vang giống như sét đánh!

- Ầm! Ầm! Ầm!!

Luồng kiếm quang thứ nhất đánh lên khối đá ngầm cực lớn, đá ngầm như bị kim loại ngang ngành đâm vào, làm xuất hiện khe hở!

Trong hai giây ngắn ngủi, sáu bảy đạo kiếm quang đánh vào đá ngầm, kiếm quang và kiếm thanh đan xen, thanh thế rất lớn.

Vào thời khắc Tần Xuyên rơi xuống biển, khối đá ngầm cực lớn đã biến mất khỏi vị trí ban đầu, chỉ để lại một hố rộng, bị nước biển che lấp.

- Phù phù!

Tần Xuyên rơi xuống biển, sau một hồi lạnh buốt, cả người hấn run lên.

Nhỡ ra một ngum nước biển, Tần Xuyên cười ha hả, bơi về phía hòn đá ngầm bên cạnh, trong đầu quyết định, sau khi cường hóa chiêu này, sẽ gọi nó là “Lôi Vũ”.

Đây là bản cường hóa của Sậu Vũ, nhưng lại có điểm khác biệt, tuy độ dày đặc của kiếm xuất ra giảm bớt, nhưng tần suất lại khó nắm bắt, thanh thế cũng lớn hơn.

Đối phó với những kẻ địch khả năng phòng ngự tương đối mạnh, Sậu Vũ thường không có tác dụng lớn, nhưng chiêu Lôi Vũ này đã có thể bù đắp nó.

Sau khi hấp tấp chạy về nhà, Tần Xuyên đang định tắm rửa, thì nghe chuông điện thoại vang lên, cẩn thận cầm lên xem. Thấy Bạch Dạ đã gọi cho hấn mười cuộc điện thoại.

Tần Xuyên vội nghe máy, ngại ngần hỏi:

- Tiểu Dạ Dạ, sao vậy?

- Anh làm gì mà không nghe máy?

Bạch Dạ thiếu kiên nhẫn hỏi.

- Hì hì, anh xuống dưới vách núi luyện công, hôm nay anh ngộ ra một kiếm ý vô cùng lợi hại, anh nói em nghe...

Không để Tần Xuyên tiếp tục hưng phấn kể lể, Bạch Dạ cắt ngang lời hắn.

- Được rồi, được rồi! Lộn xộn gì nữa! Làm như em không có võ công hay là em là đứa trẻ ba tuổi? Kiếm ý mới một buổi sáng là có thể mài mò ra sao? Cùng cô nàng nào đó dây dưa thì cứ nói thẳng ra là được rồi!

Chỗ em có một người, anh phải đến gặp, mau lên!

Nói xong, Bạch Dạ cúp máy.

Tần Xuyên phì cười, đúng là mình chỉ dùng một buổi sáng thật mà, sao cô ấy lại không tin chứ?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 375: Thần Thánh Phương Nào

Tắm rửa đơn giản, thay quần áo, Tần Xuyên đến nhà Bạch Dạ ở sát vách.

Trong căn phòng khách theo phong cách Châu Âu, Bạch Dạ mặc bộ Bavaria truyền thống nước Đức, động tác ừ nhã uống trà chiều.

Cô mặc áo trắng, váy dài màu xanh da trời, trên đầu còn cài một cài tóc mang phong cách nông thôn. Không biết cô nàng này nghĩ gì, mà lại ăn mặc thế này chứ.

Dĩ nhiên, cô xinh đẹp, rất rất xinh đẹp.

- Anh đến rồi à, em giới thiệu với anh một chút, vị này là Lý Vân Tân tiểu thư.

Bạch Dạ đưa tay ra hiệu, đứng dậy chỉ vào salon bên cạnh, hơi gật đầu với một cô gái thanh tú.

Cô gái này tầm khoảng ba mươi tuổi, mặc bộ váy xám, tóc búi, từ cử chỉ lộ vẻ giỏi giang và hào phóng.

Tần Xuyên nháy mắt mấy cái, cười cười chào hỏi, ra hiệu Lý Vân Tân ngồi xuống.

- Có chuyện gì vậy?

Đôi mắt xinh đẹp của Bạch Dạ nheo lại, cười nói:

- Không phải hôm qua anh bảo em xử lý Tập đoàn Mỹ Nghệ sao, còn bảo em

đánh về mặt kinh doanh. Nhưng sau khi em suy nghĩ cẩn thận, thật ra nếu anh muốn chơi chết Cơ gia, xả giận hoàn toàn, thì vẫn còn cách tốt hơn nhiều.

- Ồ? Nói thử xem nào?

Tần Xuyên hứng thú.

Bạch Dạ vẫy tay về phía Lý Vân Tân:

- Vân Tân, cô nói với Tần tiên sinh đi.

Lý Vân Tân cung kính gật đầu, đi đến bên cạnh Tần Xuyên, đưa một xấp tài liệu cho Tần Xuyên.

- Tần tiên sinh, đây là tư liệu tôi đã điều tra về Tập đoàn Mỹ Nghệ, mời ngài xem qua.

Tần Xuyên nhìn xấp tài liệu dày đặc, tùy tiện lật vài cái, ngại ngần nói:

- Nhiều nội dung thế này, cô nói sơ lược với tôi là được rồi.

Lý Vân Tân nở nụ cười thấu hiểu, nói:

- Tóm lại là, Chủ tịch tập đoàn Mỹ Nghệ, Cơ Mỹ Nghệ, là một nhân tài kinh doanh, tuy nhiên vẫn kém Bạch tiểu thư một chút, nhưng cũng có thể coi là nữ cường nhân.

Trong số những vụ đầu tư của cô ta, 70% là thành công, cho nên tài chính của công ty cô ta rất mạnh, và càng làm càng lớn.

- Có Cơ gia đứng sau lưng làm chỗ dựa, dù thế nào cũng không thể lỗ được, cái này tôi hiểu, cho nên mới bảo những người chuyên nghiệp như các cô đi xử lý chứ.

Tần Xuyên nói.

Lý Vân Tân nói:

- Tần tiên sinh, hôm qua sau khi Bạch tiểu thư nói với tôi, Bạch tiểu thư đã đưa ra một chủ trương, tôi cho rằng thích hợp với yêu cầu của ngài hơn.

- Đừng thừa nước đục thả câu nữa, nói thẳng đi?

Tần Xuyên dờ khóc dờ cười.

Lý Vân Tân nhìn Bạch Dạ, rồi mới nói tiếp:

- Chúng ta không đánh vào Tập đoàn Mỹ Nghệ, không những vậy, chúng ta còn phải giúp Tập đoàn Mỹ Nghệ gia tăng tốc độ mở rộng trong một năm này, để sự nghiệp của Tập đoàn Mỹ Nghệ nhanh chóng bước lên một tầm cao mới!

Nhưng chính vào giờ phút đó, chúng ta sẽ từng bước xới tái Tập đoàn Mỹ Nghệ, đến khi Cơ Mỹ Nghệ phát hiện ra đế quốc kinh doanh mà cô ta tạo ra, đều thành áo cưới của Tần tiên sinh ngài, cô ta chỉ là người làm công cho ngài thôi!

Theo điều tra cho thấy, năm năm trước sau khi Cơ gia chinh đốn cải cách, nguồn kinh tế chủ yếu, là Tập đoàn Mỹ Nghệ, nó chiếm 70% tổng kinh tế của Cơ gia, chỉ cần chúng ta nắm được Tập đoàn Mỹ Nghệ, đồng nghĩa đã nắm giữ được mạch máu của Cơ gia.

Tần Xuyên nghe xong, cảm thấy vô cùng thú vị, nhưng lập tức cau mày nói:

- Làm vậy cũng được, nhưng sẽ không bị cô ta phát hiện chứ?

- Yên tâm đi, cứ để Vân Tân làm mấy việc này, chắc chắn Cơ Mỹ Nghệ không thể phát hiện ra đâu, thực lực của cô ấy tương đương với Cơ Mỹ Nghệ, chỉ cần cho cô ấy nguồn vốn dồi dào, nuốt trôi Tập đoàn Mỹ Nghệ, chẳng khó chút nào.

Bạch Dạ tự tin nói.

Tần Xuyên không khỏi đánh giá cô nàng bình thường trước mặt:

- Lý tiểu thư, trước đây cô làm gì? Sao Tiểu Dạ Dạ lại tin tưởng cô như vậy?

Lý Vân Tân mỉm cười cúi đầu:

- Tôi chỉ là bại tướng dưới tay Bạch tiểu thư.

Bạch Dạ cười hì hì nói:

- Có thể anh không biết, hai năm trước, trong giới kinh tế ngầm quốc tế, cô ấy có biệt danh “CLOUD”, được xưng là “người đào vàng trốn trên tầng mây”, là cao thủ rửa tiền và tội phạm tài chính nổi tiếng thế giới, đang bị Cục điều tra liên bang Mỹ truy nã.

Hai năm trước khi cô ấy muốn lừa em để khống chế cổ phần Tập đoàn Vân Sơn, đã bị em phát hiện, em cố ý gài bẫy, để cô ấy bị bắt, sau đó lại hủy bỏ chứng cứ, để cô ấy vô tội và được thả ra.

Từ đó về sau, cô ấy chuyên rửa tiền thay em, giúp em làm vài chuyện em không tiện đích thân ra tay, giống như chuyện ăn Tập đoàn Mỹ Nghệ lần này, -T-R-U-Y-E-N-F-U-L-L-.-V-N-giao cho cô ấy chắc chắn là an toàn hơn em, dù sao em cũng không tiện ra mặt.

Lý Vân Tân khiêm tốn nói:

- Đi theo Bạch tiểu thư, tôi học hỏi được rất nhiều, hơn nữa cũng chẳng cần phải lo lắng như lúc trước, tôi rất cảm kích ơn tri ngộ của Bạch tiểu thư.

Tần Xuyên nghe vậy thì sững sờ, mới biết hóa ra Bạch Dạ còn có những mối quan hệ như vậy, không khỏi cười hỏi:

- Tiểu Dạ Dạ, có phải em còn quen nhiều người giỏi kinh doanh lắm đúng không? Hay là tìm về hết đi, làm việc giúp anh thì hay quá? Chẳng phải đây là lúc chúng ta cần dùng người sao?

- Hừ! Đúng là em quen rất nhiều cao thủ, nhưng em đâu có ngu, để cho anh biết hết những người đó, như vậy giá trị của em đối với anh không phải nhỏ đi nhiều sao?

Bạch Dạ hừ nhẹ nói.

- Trời ơi, chúng ta là người một nhà rồi, đừng nói vậy chứ!

Tần Xuyên chen đến ngồi xuống bên cạnh Bạch Dạ, nịnh nọt cười nói.

Bạch Dạ không có cách nào đối phó với tên da mặt dày này, chán ghét đầy hân, nhưng không đẩy được.

Lý Vân Tân thấy nữ chủ nhân và Tần Xuyên bắt đầu tán tỉnh nhau, rất thức thời cúi đầu nói:

- Tần tiên sinh, Bạch tiểu thư, nếu như không có chuyện gì khác, tôi về chuẩn bị, ngày mai bắt đầu, chính thức triển khai, mở rộng kế hoạch này.

Bạch Dạ gật đầu, nói:

- Cần tiền, cứ tìm Tần tiên sinh, cái gì anh ấy thiếu chứ tiền không thiếu.

Lý Vân Tân cười gật đầu:

- Vâng, tôi hiểu rồi.

Tần Xuyên sửng sờ:

- Tiểu Dạ Dạ, không phải anh đưa hết tiền cho em rồi sao?

- Nói ít thôi, tưởng em không biết, anh lén giấu tiền riêng à?

- Nhưng em cũng không thể lấy hết tiền của anh được.

Tần Xuyên buồn bã nói.

- Anh sợ cái gì? Không đủ tiền thì lấy tiền trong Ngân hàng Thụy Sĩ ra! Hệ thống ngân hàng Thụy Sĩ không phải do anh thiết kế à, đối với anh mà nói tiền chẳng phải chỉ là con số thôi sao?

- Ủ ờnhi! Em nói cũng đúng...

Lý Vân Tân lập tức toát mồ hôi lạnh, ông chủ lớn này rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy!?

Cô sợ nghe thấy những bí mật không nên nghe, vội quay người, đi nhanh ra khỏi nhà Bạch Dạ.

Đợi Lý Vân Tân đi, Tần Xuyên sờ bụng thấy đói, thế là hỏi Bạch Dạ có ăn cơm không.

Dĩ nhiên Bạch Dạ đã ăn rồi, định bảo Freyja làm chút gì cho Tần Xuyên ăn, nhưng Tần Xuyên từ chối.

- Tiểu Dạ Dạ, anh đột nhiên nhớ ra, ngày mốt là phải đến nhà ba vợ anh ở Bắc Kinh, tết Trung thu phải tặng bánh Trung thu mà anh vẫn chưa mua, anh cùng em đi mua bánh Trung thu đi!

Tần Xuyên vỗ trán một cái, tiếp tục nói thầm:

- Còn phải tặng chú Đông Cường nữa, ba mẹ ở quê của Tiểu Nhan Nhan cũng phải tặng, nhà của Tiểu Chu... cũng phải tặng hai hộp.

Bạch Dạ sắp phát điên:

- Anh điên à? Anh cảm thấy Liễu gia thiếu bánh Trung thu à?

- Tặng bánh Trung thu là lễ tiết, không phải chỉ là chút đồ ăn.

Tần Xuyên cười hì hì, nói:

- Trước kia anh không có vợ không người thân, hơn nữa cũng không có tiền, giờ có đủ rồi, những lễ tiết nên có thì vẫn phải có, giữa người thân với nhau nên hòa thuận.

Nói đến người thân, ánh mắt Bạch Dạ lộ ra tia âm đạm, người thân? Cô có người thân sao?

Nhưng rất nhanh, Bạch Dạ cũng đã nghĩ ra, thật ra trước kia Tần Xuyên cũng không có người thân, hoặc lẽ đối với hắn mà nói, tình thân khó có được rất đáng quý trọng.

Nghĩ như vậy, lòng Bạch Dạ như mềm đi.

- Tiểu Dạ Dạ, đi thôi, cứ ở nhà mãi mập lên xấu xí lắm.

Tần Xuyên vuốt tóc cô nói.

Bạch Dạ thở dài một hơi:

- Đúng là phục anh rồi.

Cuối cùng, Bạch Dạ vẫn đồng ý, bảo Freyja lái xe, đưa hai người đến cửa hàng.

Freyja cũng rất biết điều vừa đến nơi liền tránh đi, để không gian riêng cho chủ nhân, dù sao hai người này cũng không cần vệ sĩ đi theo.

Vì không phải cuối tuần, nên cửa hàng không đông người lắm.

Dù vậy, dung mạo và trang phục dân tộc đặc biệt của Bạch Dạ vẫn hấp dẫn nhiều ánh mắt chú ý.

Tần Xuyên đặc ý cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đứng trong cửa hàng lựa bánh Trung thu, thỉnh thoảng còn hỏi cô thích ăn vị nào, hỏi người lớn tuổi thích vị gì.

Bạch Dạ làm sao biết được mấy chuyện này, chỉ cảm thấy tên này đúng là cực phẩm, đường đường là kiếm khách Tiên Thiên cao cấp, vậy mà lại giống như một tiểu thị dân, suy nghĩ mấy thứ linh tinh này.

Cuối cùng, Tần Xuyên ôm tám hộp bánh trung thu, định tặng cho mỗi nhà hai hộp.

Đến lúc đi ngang qua một tiệm bánh Trung thu thịt tươi, Tần Xuyên dừng bước, hỏi ông chủ một hộp bánh Trung thu thịt tươi nóng.

Bạch Dạ cổ quái hỏi:

- Không phải anh mua đủ rồi sao, lẽ nào anh còn muốn tặng cha vợ nào nữa?

Tần Xuyên quay đầu nhìn về phía cô,

- Hộp này không tặng, để em với anh ăn.

- Với em?

Trong lòng Bạch Dạ bỗng có cảm xúc khác thường, ánh mắt trốn tránh:

- Vô vị...

- Sao lại vô vị, anh nhớ em nói, em không biết cha mẹ ruột của em là ai, anh ấy à, từ nhỏ ba mẹ đã không cần anh.

Anh không thể gặp ba mẹ em, em cũng không gặp được ba mẹ anh. Nhưng Tết trung thu là thời điểm gia đình đoàn tụ, anh muốn cùng em ăn chút bánh Trung thu, để cả nhà chúng ta cùng đoàn tụ một chút.

Tần Xuyên cười nói.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 376: Em Không Thích Không Được Sao

Bạch Dạ nghe xong, cúi đầu không lên tiếng.

Tần Xuyên thấy cô đồng ý, cũng cười hì hì trả tiền, cầm hộp bánh Trung Thu, cùng bước ra khỏi cửa hàng.

Lúc này sắc trời đã tối, Tần Xuyên cả ngày chưa ăn cơm, bụng đã kêu rột rột, muốn tìm một tiệm ăn nào đó, nhưng vào trong đó mà ăn bánh Trung Thu, thấy cũng hơi kỳ kỳ.

Vừa hay nhìn thấy một cửa hàng tiện lợi, mắt Tần Xuyên sang lên, hỏi Bạch Dạ đứng cạnh,

- Hay là chúng ta đi ăn mì tôm đi, nhanh gọn, mà ngồi đó ăn bánh Trung Thu thì cũng chẳng ai quản.

- Mì tôm? Là thứ gì vậy?

Bạch Dạ nháy mắt, vẻ mặt nghi hoặc.

Tần Xuyên muốn té ngựa trên mặt đất,

- Tiểu Dạ Dạ, ngay đến mì tôm là gì em cũng không biết à!? Là mì ăn liền đó!!

- Ờ... anh đang nói là mì ăn liền à.

Bạch Dạ đỏ mặt, chột nhó ra, hình như người ta còn gọi là mì tôm.

Tần Xuyên nghi ngờ nói:

- Không phải chứ, ngay cả mì tôm em cũng chưa ăn bao giờ à?

Mặt Bạch Dạ càng đỏ hơn, từ nhỏ đến giờ cô lớn lên trong Thanh giáo, nhận sự giáo dục của xã hội thượng lưu, quý tộc, lại do luyện

Mì tôm là thứ không tốt cho sức khỏe, với tư cách thánh nữ, sao có cơ hội tiếp xúc với nó chứ?

Cho nên, trong thế giới của Bạch Dạ, không tồn tại mì tôm.

- Em... em không thích ăn! Không được sao?

Bạch Dạ trừng mắt nhìn hần nói.

Tần Xuyên cười hì hì,

- Được rồi, mắc cỡ cái gì? Đâu phải chưa từng ăn sơn hào hải vị gì, chẳng qua chỉ chưa ăn mì thôi mà! Đi, anh đưa em đi ăn!

Không để ý đến sự giãy dụa của Bạch Dạ, Tần Xuyên dắt tay cô, đi vào cửa hàng tiện lợi đối diện.

Sau khi mua hai hộp mì tôm, Tần Xuyên lại đi mua thêm hai cây xúc xích hun khói và đậu hũ khô ngũ vị hương.

Trên chiếc bàn dài của cửa hàng tiện lợi có nước nóng để chế mì tôm, sau khi Tần Xuyên mở hai hộp mì, bỏ gia vị, đổ nước nóng, làm rất thành thạo.

Vì lúc làm thuê ở tiệm internet, Tần Xuyên cũng thường ăn mì tôm, dù sao Diệp Tiểu Nhu cũng không thể dựa cho cơm cho hần từ bữa sang đến bữa khuya.

Bạch Dạ chẳng hiểu gì cả, chỉ ngồi đó nhìn hần chạy qua chạy lại, không lâu sau, một hộp mì đã được chế xong đặt trước mặt cô.

- Xúc xích hun khói với đậu hũ này em muốn ăn nguội thì đừng bỏ vào, anh

thích ăn nóng, nên bỏ vào rồi.

Tần Xuyên nói xong, lột một cây xúc xích bỏ vào trong hộp mì.

Bạch Dạ mở to mắt, tò mò nhìn cây xúc xích hun khói, thì thào tự nói:

- Hóa ra là xúc xích hun khói dài như vậy à...

Tần Xuyên dờ khóc dờ cười,

- Hóa ra ngay cả cây xúc xích xông khói dài thế nào em cũng không biết!
Tiểu Dạ Dạ, trước đây em sống thế nào vậy?

- Sao chứ! Em không thích ăn xúc xích xông khói không được hả!?

Bạch Dạ tức giận nói.

Tần Xuyên nheo mắt cười tà:

- Xúc xích xông khói này không thích, vậy “xúc xích xông khói” của anh có thích không?

Bạch Dạ suy nghĩ cẩn thận một lát, mới nghĩ ra, Tần Xuyên đang ám chỉ điều gì.

Cô xấu hổ đánh vào ngực hằm,

- Anh xấu xa!

Tần Xuyên không tức giận, cầm miếng bánh trung thu đút vào miệng cô,

- Được, được, anh xấu xa, anh hạ lưu, em không thích ăn xúc xích xông khói, ăn bánh!

Bạch Dạ hít hà mũi ngọc, ngửi mùi thấy rất thơm, đi dạo cả một buổi chiều cũng đói bụng rồi, tai tay nhận miếng bánh Trung thu, miệng nhỏ bắt đầu ăn

từng miếng nhỏ.

Tinh tế thưởng thức mùi vị, Bạch Dạ bất ngờ cảm thấy, bánh Trung Thu này ăn rất ngon, không khỏi ăn nhanh hơn.

Trên thực tế, ngay cả loại bánh trung thu thịt tươi này cũng là lần đầu tiên Bạch Dạ được ăn, đối với cô mà nói, loại cửa hàng tiện lợi này, đồ ăn vặt, mì tôm người dân bình thường hay ăn, trước giờ đều chưa từng tiếp xúc.

Cô chợt phát hiện, hơn hai mươi năm qua, hình như mình đã bỏ lỡ rất nhiều thứ.

Cô giống như nữ vương từ nhỏ đã đứng trên đỉnh kim tự tháp, ánh mắt của cô chỉ nhìn thẳng về phía trước, thậm chí là nhìn lên vòm trời, mà quên mất nhìn ngắm thế giới rộng rãi bên dưới.

Không lâu sau, Tần Xuyên xốc hộp mì tôm của cô lên, một mùi thơm bay lên.

Bạch Dạ nhìn những sợi mì rẻ tiền nhất từ nhỏ tới giờ chưa từng nhìn thấy, cầm nĩa nhựa, bắt đầu cuộn một tí, giống như đang ăn mì Ý ở nhà hàng tây sang trọng.

Tần Xuyên ăn như hổ đói, tiếng húp nước súp soap không ngừng vang lên.

Bạch Dạ nhìn tướng ăn của hắn, rất bất mãn, thứ đồ rẻ như vậy, có thể ngon thế sao?

Nhưng cô ăn được vài miếng, mới kinh ngạc nhận ra rằng, mùi vị thật sự rất đặc biệt.

Chỉ mười phút sau, Tần Xuyên đã ăn xong phần của mình, bắt đầu chống cằm, nhìn Bạch Dạ ăn mì tôm, gắp đậu hũ khô, cắn xúc xích xông khói.

Dường như Bạch Dạ cũng quên mất mình đang ăn gì, sau khi ăn ngon lành

xong, không kìm được ợ một tiếng.

Cô vô thức đưa tay sang bên cạnh, muốn lấy khăn ướt lau miệng, nhưng vừa sờ qua liền phát hiện chẳng có gì cả.

Tần Xuyên đưa cho cô một tờ khăn giấy, cười hỏi:

- Ăn ngon không?

Bạch Dạ nhận khăn giấy, sau khi lau miệng xong, má lúm đồng tiền hiện lên, hăng giọng một cái, nhỏ giọng nói:

- Bình thường, cũng được.

Tần Xuyên nhìn bộ dạng ngượng ngùng của cô, cười ôn hòa,

- Anh... anh cười cái gì?

Bạch Dạ không biết vì sao, tim đập như hươu chạy, từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên đối mặt với một người đàn ông mà cô lại thiếu tự tin như vậy.

Tần Xuyên bỗng nhiên thò tay, chậm rãi sờ hai má Bạch Dạ.

Bạch Dạ căng thẳng cúi đầu, nhắm mắt.

Nhưng Tần Xuyên không làm gì khác, chỉ dùng ngón tay nhẹ nhàng sờ xuống dưới má cô.

- Sao lại xấu hổ như vậy, ở đây em còn dính nước canh chưa lau, anh lau giúp em thôi mà.

Bạch Dạ bối rối mở mắt, cãi lại:

- Em... em xấu hổ gì chứ, em mệt rồi, buồn ngủ thôi!

Tần Xuyên cười thầm, vốn tưởng, nhân cách nữ cường nhân của Bạch Dạ,

tương đối lạnh lùng không thú vị, nhưng hôm nay xem ra, bề ngoài có vẻ cô không muốn tiếp xúc với người khác, nhưng một khi đã tiếp xúc được thế giới nội tâm của cô rồi, thì cô rất đáng yêu.

Tần Xuyên không muốn phá vỡ sự kiêu ngạo của cô, cho nên gật đầu nói:

- Được rồi, cũng chẳng còn thời gian nữa, chúng ta về.

- Ừm,... để em gọi cho Freyja.

Không lâu sau, Freyja lái xe đến trước cửa tiệm, sau khi hai người lên xe, Tần Xuyên ôm lấy vai Bạch Dạ.

- Anh làm gì vậy?

Bạch Dạ cử động, nhưng không tránh đi.

- Không phải em mệt rồi à? Dựa vào vai anh ngủ đi.

Tần Xuyên trừng mắt nhìn,

- Chẳng lẽ em không mệt à?

Bạch Dạ im lặng hoàn toàn, mặc kệ hấn, dựa đầu ngã vào vai Tần Xuyên, nhắm mắt lại không nói.

Trong xe mở nhạc nhẹ nhàng, chế độ giảm xóc của xe Bentley rất tốt, gần như không có cảm giác xóc nảy.

Bạch Dạ cảm thấy mí mắt mình càng lúc càng nặng, trong không gian chỉ có mùi trên người Tần Xuyên, còn cảm nhận được nhiệt độ từ người hấn truyền sang.

Cô cảm thấy tim mình rất bình an, chỉ muốn dựa như vậy, ngủ thật say, không cần phải tỉnh dậy...

40 phút sau, xe đã về đến Bích Hải Sơn Trang.

- Chủ nhân, đến rồi.

Freyja nhìn lại, lập tức kinh ngạc mà mở to mắt, bởi vì Bạch Dạ đã ngủ thật rồi!

Tần Xuyên ra hiệu dừng lên tiếng, nên biết, một võ giả Tiên Thiên bình thường ngủ rất dễ tỉnh giấc, lúc này Bạch Dạ về đến nhà rồi mà vẫn chưa tỉnh, chứng tỏ toàn thân cô đang thả lỏng, tiến vào giấc ngủ say rồi.

Điều này khiến Tần Xuyên rất vui, điều này chứng tỏ, ở bên cạnh hẳn, Bạch Dạ hoàn toàn tin tưởng hẳn.

- Tôi bế cô ấy lên lầu.

Tần Xuyên dùng khẩu hình miệng nói.

Freyja mỉm cười gật đầu, nhẹ chân nhẹ tay mở cửa xe để Tần Xuyên bế Bạch Dạ ra.

Thấy Bạch Dạ ngủ rất say, trong mắt Freyja lóng lánh, sau khi về lại Trung Quốc, đây là lần đầu tiên cô thấy Bạch Dạ ngủ say.

Vào trong phòng Bạch Dạ, phong cách trang trí giống như con người Bạch Dạ, vô cùng kỳ quái, những trang phục hiếm thấy và vật phẩm của mọi thời đại cái gì cũng có, giống như một viện bảo tàng thu nhỏ vậy.

Tần Xuyên đặt cô lên một chiếc giường lớn Ba Tư, nhìn thấy tư thế ngủ điềm nhiên, trên môi còn nở nụ cười của Bạch Dạ, Tần Xuyên không kìm được nuốt nước miếng.

Tuy rất muốn nhào tới, nhưng hẳn không đành lòng quấy rầy giấc ngủ của cô nên đành thôi.

Nhìn sắc trời bên ngoài cũng đã muộn, Tần Xuyên thấy giường khá lớn nên nghĩ thầm, mình cũng chẳng có việc gì, ngủ chung một lúc cũng không sao nhỉ?

Kết quả là, hắn chạy đến phòng bên cạnh, tắm rửa xong lại chạy lên giường Bạch Dạ, cùng ngủ chung giường chung gối.

Một đêm lặng lẽ trôi qua.

Ánh nắng sớm mai chiếu vào trong phòng ngủ, Tần Xuyên cảm thấy mặt mình ngứa ngứa.

Mở mắt ra, vô thức đưa tay chụp lấy, cuối cùng lại chụp được một bàn tay nhỏ bé đang trượt trên mặt hắn.

Tần Xuyên thở ra một hơi, lật người, rơi vào tầm mắt, là khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Dạ, và khuôn mặt cũng có chút “lạ lẫm”.

- Tiểu Dạ Dạ... em...

Đôi lông mày cô như sóng nước mùa xuân, đầy phong tình, đôi môi đỏ tươi, lộ vẻ hấp dẫn mê người.

- Tiểu bại hoại, ngủ chỗ em có thoải mái không? Sao ngay cả nói chuyện cũng không rõ ràng thế này?

Đôi mắt nhuận nước của Bạch Dạ nháy nháy, bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh, chủ động lục lọi chỗ đùi Tần Xuyên...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 377: Cạnh Nhà Cô

Khi bàn tay bé nhỏ kia đụng chạm khiến Tần Xuyên lập tức chào cờ, cuối cùng Tần Xuyên đã ý thức được, chuyện gì đang xảy ra!

- Em... là Bạch Dạ kia?

Cô nàng hơi chu miệng,

- Bạch Dạ nào? Trên đời này chẳng phải có một Bạch Dạ là em sao?

Tần Xuyên nhìn biểu hiện mê người này, xác định chắc chắn phán đoán của mình không hề sai, cô nàng này lại trở về nhân cách lúc hai người xảy ra lần đầu tiên trong rừng cây rồi!

Tần Xuyên nuốt một ngụm nước bọt, tim đập nhanh hơn, cười hì hì nói:

- Đúng đúng, em là Bạch Dạ, là Tiểu Dạ Dạ của anh.

Dù là nhân cách nào của Bạch Dạ, điểm tương đồng duy nhất là, “các cô” đều kiên trì cho rằng, mình mới là Bạch Dạ thật sự.

Tần Xuyên cũng lười tranh luận với “các cô” rốt cuộc ai mới là Bạch Dạ, mấy vấn đề đau đầu này, cứ để cho người phụ nữ của mình suy nghĩ đi.

- Hí hí,

Bạch Dạ cười vui vẻ, một tay sờ nắn bên dưới của Tần Xuyên, híp mắt phượng ranh mãnh nói:

- Honey, anh cứu em từ địa lao ra, em vẫn chưa báo đáp cho anh đúng không

nào, hôm nay hãy để chúng ta vui vẻ một ngày được không nào?

Trong lòng Tần Xuyên mừng như điên,

- Một... một ngày? Cả một ngày sao?

Bạch Dạ gật đầu,

- Đúng vậy, honey, anh thấy được không?

- Được! Là đàn ông có gì mà không được chứ?!

Tần Xuyên lập tức gật đầu, nhưng lại nhớ ra ngay, hình như hôm nay phải về Tần gia một chuyến.

Thật ra thì với hần chẳng để tâm lắm, so với việc gặp mặt đám người Tần gia, thà rằng hần “chơi” với Bạch Dạ cả ngày còn hơn!

Bạch Dạ bỗng nhiên xoay người, cặp đùi trắng như tuyết cười lên người Tần Xuyên, cúi người xuống, dùng đầu lưỡi thơm tho của cô liếm đôi má Tần Xuyên, thậm chí là liếm cả tai Tần Xuyên.

- Honey, thực ra ngày đó sau khi anh chinh phục em, em cũng đã thành người phụ nữ của anh rồi, em có thể gọi anh là chồng chứ?

- Chô... chồng?

Tần Xuyên ngẩn người, cô nàng này quá hấp dẫn rồi.

Kể ra, Liễu Hàn Yên đường đường chính chính kết hôn với hần còn chưa từng gọi hần là chồng, không ngờ, cô nàng này lại gọi mình bằng từ này, vậy mà lại rất có lực sát thương!

- Đương nhiên là được, Tiểu Dạ Dạ thích gọi thế nào cũng được.

Dù sao Tần Xuyên cũng chỉ mới nếm mùi đời, bị nhân cách gọi cảm này của

Bạch Dạ dụ dỗ, lập tức không có chút sức kháng cự nào.

Từ nhỏ thứ mà Bạch Dạ học, không chỉ bao gồm những kiến thức về cổ võ, lễ tiết quý tộc và kinh doanh, cô còn học cách sử dụng sắc đẹp của mình mê hoặc đàn ông, đạt được lợi ích cho mình.

Tuy bình thường với tư cách là nữ cường nhân Bạch Dạ khinh thường việc sử dụng sắc đẹp của mình, nhưng không có nghĩa sâu thẳm trong nội tâm của cô không biết những việc này.

Nhân cách hiện tại, đã đem toàn bộ những cách mê hoặc đàn ông đã được học từ nhỏ giấu trong đáy lòng cô ra.

Mỗi ánh mắt, mỗi biểu hiện, mỗi cử chỉ, thậm chí ngay cả hơi thở mang theo sự yếu ớt, đều được tính toán kỹ, để nhanh chóng khiến đàn ông phát điên vì cô.

Tần Xuyên biết, chắc chắn là Bạch Dạ đã được huấn luyện qua nên mới như vậy, nhưng hẳn biết, cơ thể Bạch Dạ trong sạch, như vậy là đủ, hơn nữa, ai lại không thích phụ nữ bề ngoài cao quý lạnh lùng, lúc lên giường lại nhiệt tình như lửa chứ?

Bạch Dạ vừa xấu hổ lại vui mừng, dùng mặt cọ cọ vào ngực Tần Xuyên, ngọt ngào gọi:

- Chồng ơi, cả đời này em sẽ là người của anh, anh phải đối xử với em tốt một chút đấy nhé!

- Ừ... ừ!

Tần Xuyên ngay cả nói cũng không nên lời rồi, vì bên dưới của hắn, đã bị bàn tay bé nhỏ của Bạch Dạ, giữ lấy!

Tay Bạch Dạ như có một cỗ ma lực, mỗi một ngón tay mềm mại nhỏ nhắn vừa động, đã khiến Tần Xuyên cảm thấy như có luồng điện truyền từ phía dưới thân mình đi ngược lên!

- Híz-khà-zzz...

Tần Xuyên cảm thấy mình sắp không xong rồi, run giọng nói:

- Tiểu Dạ Dạ, em... em cởi quần anh ra trước đã nhé, tí nữa làm đơ quần thì phiền phức lắm.

Bạch Dạ ngẩng đầu, tóc xanh như thác nước chảy xuống, đôi mắt như hồ ly chín đuôi nháy một cái.

- Không đâu, em đảm bảo sẽ không để nó lãng phí đâu...

Không đợi Tần Xuyên nghĩ xem cô muốn nói gì thì đã thấy cả người Bạch Dạ mềm mại trượt ra phía sau.

Rất nhanh, Tần Xuyên đã hiểu được ý cô...

Tuy không phải lần đầu Tần Xuyên nếm trải chuyện này, trước kia Đường Vi và Freyja đều đã là như vậy cho hẳn, nhưng so với Bạch Dạ, kỹ thuật của Freyja thua rất xa!

Tuy nói đều tiến vào cảm giác mềm mại thoải mái, nhưng Bạch Dạ sử dụng đầu lưỡi của mình, với lực tấn công mạnh, khiến cho Tần Xuyên cảm thấy rất sung sướng.

Tần Xuyên cứ nghĩ mình sẽ chống đỡ được trong chốc lát, nhưng chẳng bao lâu đã bị tước vũ khí rồi, đương nhiên, điều này cũng liên quan đến việc hàng bị tích trữ trong thời gian quá lâu.

Trước mặt hẳn, Bạch Dạ nuốt sạch tất cả không để sót một giọt nào, điều này càng khiến máu của Tần Xuyên xông thẳng lên não, không kìm được nữa, lao về phía cô nàng!

- Chồng à! Anh... anh lợi hại quá! A...

Bạch Dạ kêu lên một tiếng, không ngờ Tần Xuyên khôi phục sức chiến đấu nhanh như vậy, khả năng khôi phục của thần mộc thật kinh người, bao gồm cả phương diện này cũng vậy.

Trong lúc nhất thời, trong phòng chỉ còn lại tiếng rên khe khẽ của chim hoàng anh, hoan ái vô biên.

Freyja đang đi lên để mời ông bà chủ xuống ăn cơm, nhưng chưa lên đến lầu trên, đã nghe thấy tiếng rên của Bạch Dạ.

Freyja rất thấu hiểu mỉm cười, không quấy rầy thêm nữa.

Hai tiếng sau, Bạch Dạ mồ hôi đầm đìa, toàn thân xụi lơ mềm như cọng bún, tuy thiên, thể lực của cô cũng rất dồi dào, thấy tinh lực của Tần Xuyên dường như chưa dùng hết, trong đôi mắt đẹp của cô lại hừng hực hỏa diễm.

- Chồng à, em sẽ cho anh thấy, em thu thập anh thế nào!

Lại thêm một lần mây mưa cuồng nhiệt, Bạch Dạ tiện tay cầm khăn tay lau phía dưới ướt sũng, sau đó lắc hông, đi xuống giường.

Cô đi đến trước tủ quần áo phòng ngủ, mở cửa ra.

Tần Xuyên lập tức choáng váng, thấy bên trong sắp xếp rất gọn gàng, mấy chục bộ quần áo, trừ những bộ trang phục thời thượng, còn có hán phục thuần khiết ưu nhã, quần áo đời Đường hoa lệ, kimono Nhật Bản, sườn xám cận đại, còn có áo quần nữ nô tỳ, nữ cảnh sát, y tá...

- Chồng à, anh thích bộ nào, em mặc vào rồi hầu hạ anh tiếp nhé.

Bạch Dạ dịu dàng hỏi.

Tần Xuyên không biết thiên đường trong truyền thuyết là như thế nào, nhưng hẳn cảm thấy, thiên đường cũng chẳng thể nào hơn được căn phòng riêng này của Bạch Dạ!

- Vậy... vậy thì... bộ đồ nữ cảnh sát nhé.

Tần Xuyên ngại ngùng cười, hẳn chưa có cơ hội tiếp xúc với nữ cảnh sát xinh đẹp mà.

- Hì hì... hóa ra chồng lại thích loại này, được.

Bạch Dạ lập tức lấy bộ đồ đó xuống, bắt đầu mặc ngay trước mặt Tần Xuyên.

Không lâu sau, Bạch Dạ mặc tất đen, cúc áo trước ngực mở ra để lộ áo lót viền ren, đội mũ cảnh sát, bước đến trước mặt Tần Xuyên.

- Chồng ơi, chúng ta chơi trò đóng kịch nhé?

Bạch Dạ mong chờ hỏi.

- Chơi cái khi gì! anh không nhịn được nữa rồi!

Tần Xuyên ôm chầm lấy cô, đặt trên giường, vì Bạch Dạ căn bản không mặc quần lót, cho nên Tần Xuyên có thể đâm thẳng vào từ phía sau!

Bạch Dạ vừa thở gấp, vừa quay đầu lại giả vờ tức giận phàn nàn:

- Bại hoại, em... em sẽ bắt anh...

Tần Xuyên nghe thấy vậy da đầu run lên, lúc này trong đầu hẳn chỉ có một suy nghĩ—có phải chết trên chiếc giường này hẳn cảm thấy cũng đáng!

Đang làm đến đoạn cao trào nhất, có người gọi vào di động Tần Xuyên!

Tần Xuyên buồn bực liếc nhìn điện thoại, đang định bấm tắt, nhưng nhìn thấy số gọi đến, cơ thể liền dừng lại.

Bạch Dạ cũng chú ý đến, mặt cô đỏ bừng, nhìn thấy cái tên trên điện thoại, mắt húng chu miệng.

- Đáng ghét, cô ta gọi đến làm gì.

Nói xong, Bạch Dạ định cúp máy.

Tần Xuyên vội giành lại, căng thẳng nói:

- Tiểu Dạ Dạ, ngoan nào, để anh nghe máy đã, không nghe máy không hay lắm đâu.

Người gọi dĩ nhiên là Liễu Hàn Yên, chắc là cô đã về đến nhà, nên muốn gọi hẳn về Tần gia.

Liễu Hàn Yên rất coi trọng chuyện này, nếu như không giải thích đàng hoàng, Tần Xuyên sợ sau này lại xảy ra chiến tranh lạnh, vất vả lắm quan hệ vợ chồng mới xích gần lại được một chút, hẳn không muốn mất trắng như vậy.

- Ừm. Tiểu Dạ Dạ ngoan, em đừng lên tiếng nhé.

Tần Xuyên phát hiện mình cũng hơi sợ vợ.

Thấy Bạch Dạ gật đầu, Tần Xuyên mới nghe máy, hăng giọng nói:

- Vợ à, về nhà rồi à?

- Ừ, em đã chuẩn bị xong, anh đang ở đâu?

Liễu Hàn Yên nhàn nhạt hỏi.

- Anh...

Không đợi Tần Xuyên nói tiếp, Bạch Dạ đột nhiên dụi dằm hét lên:

- Chồng đang ở trên giường với tôi! Sát nhà cô í!

Tần Xuyên như hóa đá, miệng mở to, tay cầm điện thoại run lên sút nữa thì làm rơi mất điện thoại.

Đáng chết hơn, là bên dưới của hần lập tức mềm nhũn!

- Hì hì...

Bạch Dạ cười như một tiểu ác ma, hất mái tóc dài, liếc nhìn nói:

- Chồng làm gì mà sợ vậy, không phải anh nói Liễu tiểu thư không quan tâm anh có người phụ nữ khác sao? Bọn em cùng phục vụ anh không tốt à?

Tần Xuyên khóc không ra nước mắt, không kịp được đánh “bốp” một cái vào mũi Bạch Dạ.

Nhưng đánh xong hần lại hối hận, Bạch Dạ nũng nịu “ớ” một tiếng.

Thính lực của Liễu Hàn Yên rất tốt, chắc chắn đã nghe hết những âm thanh này không sót chút nào.

- Á...

Tần Xuyên thấy đầu bên kia điện thoại không hề nói tiếng nào, hoàn toàn trầm mặc, đành miễn cưỡng cười nhỏ giọng nói:

- Vợ à.. cái đó... anh...

Tần Xuyên lời vừa đến miệng, lại bị nghẹn chẳng biết nói gì, đành lén trừng mắt nhìn Bạch Dạ, cũng vì tiểu hồ ly này làm hại!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 378: Em Là Em

Tần Xuyên không đành lòng trừng phạt Bạch Dạ, dù sao lòng bàn tay, mu bàn tay cũng đều là thịt, hơn nữa, chuyện này nói cho cùng cũng là lựa chọn của chính mình, muốn ở lại đây chơi với Bạch Dạ một ngày.

Trong lúc Tần Xuyên thấp thỏm không yên, Liễu Hàn Yên đầu bên kia điện thoại rất bình tĩnh nói:

- Em không qua đó đâu, anh xong việc thì về, trước ba giờ chiều, chúng ta phải về gia tộc.

Nói xong, không đợi Tần Xuyên kịp nói gì, Liễu Hàn Yên đã cúp máy.

Tần Xuyên ngơ ngác cất kỹ điện thoại, trong lòng vô số khúc mắc, cũng không biết tình hình Liễu Hàn Yên thế nào, thế này là giận? hay là không giận?

Thế nhưng, Bạch Dạ đã rất không vui, cô dùng bờ hông cong vút chạm lấy phía dưới của Tần Xuyên, chu miệng:

- Chồng, sao của anh nhỏ đi mất rồi... trượt ra mất tiêu rồi đây này...

Tần Xuyên suýt nữa thì rơi nước mắt, bị kinh động như vậy, hẳn không bị bắt lặc là may lắm rồi!

- Cô nàng tiểu hồ ly này! Anh phải đánh đòn em mới được!

Tần Xuyên buồn phiền đánh lên hông Bạch Dạ vài cái, khiến cô nàng phải kêu la liên tục.

- Chồng ơi, nhẹ chút, sưng rồi đây này.

Bạch Dạ yếu ớt mang theo chút oan ức nói:

- Em biết rồi, sau này em ngoan ngoan làm vợ nhỏ, không xen mồm vào nữa...

Tần Xuyên dở khóc dở cười, đây là vấn đề vợ lớn vợ nhỏ sao?

Nhưng nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của Bạch Dạ, dù biết cô nàng giả vờ, nhưng cũng khiến dục vọng của Tần Xuyên dâng lên lần nữa.

Một là không làm, còn không thì phải làm cho xong, sau đó hăng về cũng không muộn.

- Nữ cảnh sát nhỏ bé, xem anh trừng phạt em đây!

- Wao!! Vào nữa rồi, to quá...

Lại hơn nữa tiếng sau, Tần Xuyên nhìn cô nàng mặt mũi hồng hào nằm lý trên giường, đặc chí ôm cô trong lòng vào phòng tắm tắm rửa.

Sau khi mặc quần áo xong, Tần Xuyên lại ôm lấy cô, hôn một cái,

- Tiểu Dạ Dạ, anh phải đi Bắc Kinh vài ngày, em ở nhà đừng lười biếng, chuyện thu mua mỏ thủy tinh và mấy thảo dược quý giá, không thể lơ là đấy nhé.

Bạch Dạ lười biếng nỉ non:

- Người ta biết rồi... nhưng mà chồng không cho em ăn mỗi ngày, em sợ chẳng có sức đâu mà kinh doanh.

Tần Xuyên im lặng, nhân cách này, dường như không nhiệt tình với chuyện kinh doanh lắm, xem ra nhân cách khác nhau, có lợi nhưng cũng có hại.

Xem ra, không thể để Bạch Dạ ở nhân cách này mãi.

Nhưng dù thế nào, kiến thức của Bạch Dạ cũng ở trong đầu của cô, trừ phi cô không muốn làm, chứ chắc chắn không thể làm sai chuyện gì.

Tần Xuyên bước đến ban công, định dùng khinh công bay thẳng về, nhưng đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó quay đầu nói với Bạch Dạ:

- Tiểu Dạ Dạ, anh không ở đây, em không được muốn người đàn ông khác đấy!

Tần Xuyên sợ Bạch Dạ nhân cách này sẽ đi tìm đàn ông bên ngoài, tuy nói khả năng không lớn lắm, nhưng lỡ như dục vọng quá mạnh mẽ thì sao?

Bạch Dạ cười hì hì, dùng tay vỗ lên giường:

- Chồng đừng đùa em nữa, trừ anh ra, em chẳng vừa mắt tên đàn ông nào cả! Yên tâm đi, người ta không phải loại đàn bà đó... I LOVE YOU!

Bạch Dạ hôn gió, nháy mắt nói.

Tần Xuyên ngại ngùng cười, cũng đúng, nếu Bạch Dạ thực sự là loại đàn bà đó, có lẽ đã không thể giữ được trinh tiết mãi cho đến khi gặp hắn.

Dây dưa với Bạch Dạ một lúc, Tần Xuyên mang theo tâm trạng căng thẳng, nhảy lên nhảy xuống mấy cái, về đến nhà mình.

Trong đình cỏ bên ngoài khu nhà cao cấp, Liễu Hàn Yên mặc áo khoác xanh nhạt, quần xanh nhạt thanh nhã, ngồi một mình ở đó ngắm cảnh biển phía xa xa.

Gió thổi tung mái tóc xanh của cô, đôi mắt cô như làn thu thủy, dường như cảnh và người đã dung hợp thành một bức tranh tuyệt đẹp.

- Về rồi à?

Không đợi Tần Xuyên mở miệng, Liễu Hàn Yên rất bình tĩnh đứng dậy, nói khẽ:

- Có cần chuẩn bị gì không, nếu không, chúng ta lái xe đi được rồi đấy.

Tần Xuyên sững sốt nửa ngày, phát hiện cô nàng không hề tức giận, và cũng không hỏi thêm gì chuyện ban nãy, tự nhiên một bụng giải thích vừa nghĩ ra, đều uổng phí mất rồi.

Hắn gãi gãi đầu, lúc này mới nhớ ra, Liễu Hàn Yên đã từng nói không để ý chuyện hắn tìm phụ nữ bên ngoài, vốn tưởng quan hệ giữa hai người xích gần hơn một chút, cô sẽ dần để ý, nhưng xem ra, Liễu Hàn Yên vẫn không quan tâm.

Hắn là cô không để ý mấy chuyện nam nữ này? Tần Xuyên không biết nên vui hay nên buồn, nhưng cứ có cảm giác mình không được xem trọng.

- Hay để anh đi thay đồ đã?

Tần Xuyên cười gượng nói.

Liễu Hàn Yên gật đầu:

- Ừm, đúng rồi, đổi bộ nào đứng đắn một chút rồi hẵng đi.

Tần Xuyên cười ngượng nhùng, hắn nào nghĩ đến chuyện thay bộ nào đứng đắn, chẳng qua trên người hắn còn lưu lại mùi phụ nữ, chỉ cần mũi hơi thính một chút là có thể ngửi được đây là mùi gì.

Sau khi thay quần dài áo sơ mi sạch sẽ, Tần Xuyên lái xe, đưa Liễu Hàn Yên cùng về Tần gia.

Trên đường, Liễu Hàn Yên nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn không có ý định nói chuyện với Tần Xuyên.

Tần Xuyên thực sự không tìm được, sợ trong lòng cô thầm tức giận, cẩn thận

hỏi:

- Vợ ơi, em giận à?

Liều Hàn Yên quay đầu nhìn hẳn,

- Giận gì?

- Thì... thì lúc này trong điện thoại...

Tần Xuyên cũng không dám nói rõ.

Liều Hàn Yên nháy mắt, nói:

- Trước kia em nói với anh rồi, có thể tìm phụ nữ bên ngoài đúng không, chỉ cần anh cảm thấy những người phụ nữ đó không gây phiền phức cho anh là được.

Tần Xuyên nghi ngờ nói:

- Em thật sự không ngại?

Liều Hàn Yên buồn bực,

- Vì sao lại ngại? Anh là một người đàn ông bình thường, thỏa mãn nhu cầu sinh lý là bản năng của anh, giống như hổ muốn ăn thịt, nai muốn ăn cỏ thôi.

Em là vợ anh, lại không thể giải quyết giúp anh, anh đi tìm người phụ nữ khác không phải rất bình thường sao?

- Đạo lý này là đạo lý...

Tần Xuyên nghe vẫn thấy kỳ kỳ,

- Nhưng, những cặp vợ chồng khác, dù không thể làm, cũng không thoải mái được như em.

Liễu Hàn Yên quay đầu đi chỗ khác, nhàn nhạt nói:

- Người khác là người khác, em là em.

Một câu nói, đã chặn được những câu khác của Tần Xuyên.

Quay về Tần gia, dĩ nhiên cảm thấy không khí hoàn toàn khác trước đây.

Tần Xuyên vừa xuống xe, Tần Tử Hằng và Tần Tử Việt đã đem theo một đám con cháu và người hầu Tần gia, mặt mũi tươi cười chạy ra chào đón.

- Haha, anh cả, anh với chị dâu sao giờ mới về, cơm trưa cũng chẳng về ăn!

- Đúng đấy, bọn em còn nói với mấy anh chị em khác, anh cả là người rất rộng lượng, tí nữa anh làm quen với họ nhé!

Tần Tử Việt nói.

Những anh chị em khác của Tần gia cũng đều vội vã tự giới thiệu tên mình, là người của mạch nào.

Tần Xuyên im lặng một lúc, chau mày nhìn họ,

- Này, các người đừng chặn cổng vậy chứ, để tôi vào trước đã có được không hả?

Đám con cháu Tần gia vội vàng tránh đường, nhiệt tình đón chào Tần Xuyên trở về.

Tần Xuyên nhún vai với Liễu Hàn Yên, chuyện này, nằm mơ hẳn cũng không nghĩ tới.

Liễu Hàn Yên thì cảm thấy rất bình thường, thật ra trong suy nghĩ của cô, với thực lực của Tần Xuyên, hẳn nên sớm được thừa hưởng đãi ngộ của người thừa kế này.

Lúc này Tần Cầm cũng đột nhiên từ bên trong chạy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, rất mừng rỡ:

- Anh Tần Xuyên! Chị dâu! Hai người tới rồi à, ông nội đợi ở trong lâu lắm rồi.

- Đợi lâu lắm rồi? Sao họ phải đợi, cứ ăn chút đồ nướng, uống chút CocaCola đi không được sao.

Tần Xuyên bĩu môi.

Liễu Hàn Yên kéo kéo tay áo chồng, sáng giọng:

- Đừng nói lung tung, trường bối đang coi trọng anh đấy, còn nữa, họ không uống CocaCola.

Tần Xuyên cười khoan thai, thực ra hẳn cũng không biết, vì sao lại gọi hẳn về nữa,

Vào trong đại sảnh, ngồi trên ghế chính, dĩ nhiên là lão tổ tông Tần Tường Thụy, tiếp đến là gia chủ Tần Hán.

Đám thúc công Tần Minh, đều chia ra ngồi hai bên, dường như mười một chi mạch chính đều đã đến đầy đủ.

Còn đám văn bối trẻ trung Tần Uy, Tần Mãnh, đều ngồi phía sau, từng cấp độ được chia rất rõ ràng.

Còn, một vài văn bối có địa vị khá cao như Tần Hà, Tần Khải, Tần Hàng, vị trí cũng ở phía trên một chút.

- Haha, bọn trẻ về rồi.

Lão tổ tông Tần Tường Thụy nở nụ cười hòa ái trên khuôn mặt đầy nếp nhăn, vẫy tay:

- Lại đây, lại đây.

Tần Xuyên buồn bực, làm sao vậy chứ, nhưng vẫn bước qua.

Tần Tường Thụy bỗng đưa tay quay, nắm lấy một tay Tần Xuyên.

Rất nhanh, Tần Xuyên hiểu được ý của ông già này, một cổ chân khí mang tính thăm dò tiến vào cơ thể Tần Xuyên.

Đây là đang kiểm tra tu vi của Tần Xuyên.

Đáng tiếc, với thực lực của Tần Tường Thụy muốn kiểm tra tu vi của Tần Xuyên vẫn còn kém một chút, cộng thêm Tần Xuyên có bí quyết Thanh Liên Cửu phẩm, là công pháp che giấu chân khí cao cấp, hoàn toàn không có ý để lộ.

Tất cả mọi người ở đây, bao gồm cả Tần Hán, đều mang ánh mắt mong chờ lẫn tò mò, nhìn cảnh này.

Ai ngờ, Tần Tường Thụy nghi hoặc, thả tay Tần Xuyên ra,

- Đứa trẻ này, vì sao ta không thể cảm nhận được tu vi của con?

Tần Xuyên cười hì hì nói:

- Vì tu vi của con chẳng ra làm sao, không cần phải bêu xấu mình.

- Hừ, mới nổi tiếng một chút đã vênh đuôi lên rồi.

Tần Hán ngồi bên cười mắng,

- Con cho rằng các trưởng bối ngôi đây đều ngu cả à? Trên đời này thực sự có một vài công pháp, có thể che giấu được tu vi, chẳng qua con đã luyện một trong những môn đó thôi.

- Ông đã biết sao còn hỏi con làm gì?

Tần Xuyên liếc mắt.

- Con...

Tần Hán khó thở, thẳng nhóc này đúng là chẳng coi ông nội này ra gì.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 379: Anh Rất Xem Trọng Em

Tần Tường Thụy cười ôn hòa khoát tay, nói:

- Được rồi, được rồi, không quan trọng, tóm lại là đứa trẻ này đã thực sự chấn hưng tên tuổi Tần gia chúng ta, liệt tổ liệt tông trên trời có linh thiêng, thật sự đã phù hộ cho Tần gia chúng ta.

- Ha ha, quyết định đưa đứa nhỏ này đến Thanh Liên môn của anh cả và A Mục năm đó, xem ra đúng là nhìn xa trông rộng. Thanh Liên môn này tuy không có thanh danh gì trên giang hồ, nhưng hẳn là tông môn cường đại lánh đời ẩn thế gì đó, nếu không không thể dạy dỗ được đứa trẻ như Tần Xuyên.

Tần Minh ngồi bên nịnh bợ.

Tần Hán hí híp mắt, cũng không nói nhiều về chủ đề Thanh Liên môn, chỉ mỉm cười gật đầu.

Tất cả những thúc công mạch khác, đa phần đều bất mãn nhìn Tần Hán, dĩ nhiên bọn họ hiểu, Thanh Liên môn hẳn là tông môn ẩn thế gì đó.

Trên đời này, quả thật có rất nhiều tông môn thần bí lưu truyền từ thời cổ đại tới nay, bọn họ lánh đời ẩn thế, chỉ tuyển chọn đệ tử bọn họ vừa ý, đời này truyền qua đời khác.

Rất nhiều tông môn, nghe nói thực lực còn mạnh hơn nhiều mười đại môn phái Trung Quốc hiện nay, chỉ là người ta dốc lòng tu luyện võ đạo, tìm tòi nghiên cứu vòng tuần hoàn thiên lý, không đòi hỏi thế sự mà thôi.

Thậm chí còn có tin đồn, mấy nhân vật quyền cao chức trọng Trung Quốc,

sau lưng đều có bóng dáng của mấy tông môn ẩn thế, nhưng đó cũng chỉ là lời đồn.

Tần gia là cổ võ thế gia, còn chưa tới được đẳng cấp Vương tộc, càng không thể tiếp xúc được với bối cảnh của mấy vị thủ trưởng kia, chỉ có thể suy đoán như vậy.

Nhưng, được Tần Minh tâm bốc như vậy, các thúc công khác ít nhiều cũng phải khen ngợi vài câu, chẳng hạn như Tần Hán biết cảnh dẫn dắt gia tộc, lại một lần nữa giúp Tần gia khôi phục vinh quang gì đấy.

Tần Tường Thụy thấy cũng đã đủ rồi, nên đưa tay ra hiệu cho mọi người im lặng, nói:

- Đứa nhỏ Tần Xuyên này, quả thực đã làm Tần gia ta mở mặt, và cũng đã chèn ép được sĩ khí Cơ gia.

Nhưng, dù sao Cơ gia cũng không phải chỉ có một Cơ Vô Song, năng lực của bọn họ, không thể kém hơn Tần gia chúng ta, đây chỉ có thể được coi là một đợt phá nhỏ nhỏ.

Các con cháu khác của Tần gia, cũng phải học theo tấm gương của Tần Xuyên, chăm chỉ luyện võ, phải giỏi kinh doanh, giỏi cả chính trị.

Gia tộc gia tộc, chữ “Tộc” này, có nguồn gốc rất lâu đời, nó có nghĩa là người một nhà, là cùng chiến đấu dưới một ngọn cờ, chứ không phải một người, hãy nhớ lấy, nhớ lấy...

Đám con cháu mười một mạch đều yên lặng gật đầu, chỉ ít ngoài mặt, tất cả mọi người rất cung kính nghe lời.

Sau khi Tần Tường Thụy nói xong, bắt đầu cầm chén trà nhỏ lên phẩm trà, bảo Tần Hán nói chuyện tiếp.

Tần Hán hăng giọng một cái, nói:

- Chư vị, như lão tổ tông đã nói, đứa cháu Tần Xuyên này của tôi, coi như cũng lập được chút công lao. Tu vi của nó, đã có tinh tiên, cho nên chúng ta phải suy nghĩ cho đại cục của Tần gia, tôi cho rằng, cần điều chỉnh vị trí của Tần Xuyên ở gia tộc.

Tần Mãnh bên cạnh cười nói:

- Ba, lúc đầu con đã nói, đứa nhỏ Tần Xuyên này tinh thông y thuật, chữa được bệnh của Cầm nhi nhà con, điều trị tốt như vậy, không hề thua kém vị danh y nào trong thiên hạ.

Giờ, tu vi của nó lại siêu quần, đánh bại Cơ Vô Song, còn khiến tứ đại vương tộc khách khí với chúng ta, con cảm thấy, nên trọng thưởng cho nó, còn phải chia một ít tài sản gia tộc cho nó nữa.

Tần Hán thoả mãn gật đầu, đứa con trai thứ ba này tiếp lời rất đúng lúc.

Cha con Tần Uy, Tần Hà, ngoài mặt tươi cười, nhưng lại chẳng nói câu nào.

- Ngay cả Cơ Vô Song Tần Xuyên cũng có thể đánh bại, vậy chắc chắn là người đứng đầu trong đám trẻ của gia tộc chúng ta, chi bằng để nó thay thế Tần Khải, tham gia Đại hội Chân Long tháng một năm sau, mọi người cảm thấy thế nào?

Ngũ thúc công quan hệ khá tốt với Tần Hán đề nghị nói.

Không có người nói tiếp, ánh mắt của mọi người, đều tập trung lên vị trí Thất thúc công dáng người mập mạp, vì Tần Khải là cháu của ông.

Trên mặt Thất thúc công mang theo chút giận dữ, giống như cũng đã sớm đoán được điều này.

Thấy ánh mắt mọi người đều nhìn mình, ông hừ lạnh nói:

- Nếu tất cả mọi người nghĩ như vậy, nhất mạch chúng tôi cũng không có gì để nói.

Thất thúc công nói xong, quay đầu nhìn cháu trai Tần Khải da ngăm đen, dáng người khô ngô bằng ánh mắt có lỗi.

- A Khải, con nên nghĩ thoáng một chút, phải suy nghĩ cho đại cục của gia tộc.

Tần Khải nắm chặt hai nắm đấm, đặt trên đùi, ngồi ngay ngắn, ánh mắt có chút bốc đồng nhìn chăm chăm Tần Xuyên đang ở chính giữa.

Trong khi tất cả mọi người đều cho rằng, nhân vật chính của Đại hội Chân Long sẽ thay đổi, Tần Xuyên lại nói—

- Đừng! Con không muốn đi đánh nhau!

Tần Xuyên sớm đã nghĩ tới chuyện này rồi, giành giải nhất Đại hội Chân Long đối với hắn mà nói gần như chẳng có gì phải lo lắng, <Nguồn: Truyện FULL chấm VN> nhưng nếu giành giải nhất nghĩa là đã giành được danh hiệu đệ nhất thiên tài Trung Quốc, tin này lỡ như rơi vào tai người Thanh Liên môn, chẳng phải sẽ xảy ra chuyện sao?

Giờ mình có chút danh tiếng nhỏ giữa các gia tộc rồi, không thể tiếp tục càn rỡ đánh bóng thêm tên tuổi nữa, đợi qua năm sau, thực lực của mình nếu đạt được Thanh Liên thất phẩm thì sẽ an toàn hơn nhiều.

Hơn nữa, hắn cũng chẳng hứng thú gì với Viêm Long Lĩnh kia, thứ này hơn phân nữa là năng lượng thể, rơi vào tay hắn chẳng qua cũng như hạt đất hạt cát, chẳng tác dụng gì cả.

Hắn muốn từ từ gia tăng thực lực, đến lúc đó, nếu thật sự cần, thì cướp lại cũng được.

Còn chuyện tranh giành vinh quang gia tộc cho Tần gia gì đấy, Tần Xuyên

càng không hứng thú, năm đó không nuôi hãn, dựa vào cái gì mà lại bắt hãn phải bỏ sức chịu nguy hiểm vì gia tộc?

Đợi sang năng hãn giành được hạng nhất thi văn, hỏi người bịt mắt kia về thân thế của mình.

Những con cháu trẻ tuổi và các vị thúc công, đều sững sờ nhìn hãn, không thể hiểu, rốt cuộc Tần Xuyên có ý gì.

Có lẽ, hãn sợ? Hay là hãn không đủ thực lực để tham gia Đại hội Chân Long, đánh bại Cơ Vô Song chẳng qua chỉ là trùng hợp?

Ngay cả Liễu Hàn Yên cũng cảm thấy khó hiểu, nghi hoặc nhìn chòng.

- Linh tinh! Mọi người đều ủy thác kỳ vọng vào con, cho con cơ hội lập công cho gia tộc, Tần Khải đã rộng lượng nhường vị trí lại cho con, con còn không chịu đi?

Trong mắt Tần Hán chứa một tia bất mãn.

Tần Xuyên chắc miệng, nháy mắt với Tần Khải, nói:

- Tiểu Khải, không cần em nhường cho anh, anh thật sự không muốn đi, đại hội đó cứ để em đi đi, anh xem trọng em!

Lập tức, tất cả mọi người có mặt ở đây đều sững sờ.

- Tần Xuyên! Đây không phải trò đùa! Đại hội Chân Long liên quan đến vinh quang của gia tộc, đó là để các thủ trưởng nhìn thấy được diện mạo tinh thần của giới trẻ Tần gia, con cho rằng đang đi mua rau ngoài chợ, tùy tiện chọn hàng nào thì mua hàng đó sao!?

Tần Hán nghiêm mặt răn dạy.

- Con mặc kệ, dù sao con cũng không đi, hôm nay mọi người gọi con tới, là

muốn nói chuyện này à, vậy thì quên đi!

Tần Xuyên khoát tay, nói xong định xoay người rời đi.

Liễu Hàn Yên thở dài, tuy cô không biết vì sao hấn lại từ chối, nhưng phu xướng phụ tùy, cô cũng chỉ đành im lặng xoay người rời đi.

Đột nhiên, Tần Khải ngồi bên kia không kìm chế được.

Chàng thanh niên cao to giọng nói như chuông đồng hét lên:

- Đứng lại!

Mọi người đều giật mình nhìn Tần Khải, đứa trẻ trước nay luôn ôn hòa, đột nhiên lại tức giận như vậy.

Tần Xuyên quay đầu nhìn cậu, thẳng nhóc này chính là “tiềm lực” của Tần gia trong mắt hấn, tương đối có cảm tình, liền cười hỏi:

- Tiểu Khải, sao vậy?

Tần Khải bước đến chính giữa, lớn tiếng hỏi:

- Tuy ánh đánh bại Cơ Vô Song, nhưng lúc đầu anh không tham gia dự thi võ gia tộc, tôi mới là người đánh bại Tần Hà trong trận thi võ, nên mới dành được danh ngạch.

Các công đều muốn tôi nhường danh ngạch Đại hội Chân Long lại cho anh, tôi không có gì để nói, nhưng anh coi thường danh ngạch này thì tôi không đồng ý!

- Anh... thật sự là anh không muốn đi mà, đây không phải là vấn đề coi thường hay không..

Thực ra trong lòng Tần Xuyên thực sự không coi thường danh ngạch này,

đánh nhau với mấy đứa nhóc này, căn bản chẳng có ý nghĩa gì.

- Tôi nói cho anh biết, Cơ Vô Song năm năm trước dành được danh hiệu đệ nhất thiên tài Trung Quốc, nhưng đó là năm năm trước! Năm năm có rất nhiều thay đổi!

Giờ anh có thể đánh bại Cơ Vô Song, nhưng chưa chắc đã là đối thủ của Tần Khải tôi, tôi rèn luyện cực khổ hơn bất kỳ người nào, tôi không nghĩ mình lại kém hơn Cơ Vô Song!

- Cái này anh đồng ý, không chừng Cơ Vô Song lại không mạnh bằng cậu đấy.

Tần Xuyên gật gật đầu nói.

Trong mắt Tần Khải tràn ngập chiến ý, chỉ vào Tần Xuyên nói:

- Vậy anh có dám chấp nhận lời khiêu chiến của tôi không? Nếu anh không dám, vậy chứng tỏ anh đang chột dạ!

Trong lúc nhất thời, không khí cả đại sảnh trở nên căng thẳng.

Nhưng không ít thanh thiếu niên và thúc bá nhìn Tần Khải bằng ánh mắt tán dương.

- Giỏi! Không hổ là cháu của lão Thất ta! Gia chủ, thứ cho A Khải nhà tôi đắc tội! Nhưng nếu thật sự không dựa vào thực chiến phân thắng bại, nói thật, lão Thất tôi cũng không phục!

Thất thúc công đập bàn nói.

Mấy thúc công khác đều im lặng gật đầu, Tam thúc công nói:

- Thực ra đây cũng là một cách, cho dù có muốn nhường danh ngạch cho Tần Xuyên, thì cũng nên để A Khải tâm phục khẩu phục.

Tần Hán gật đầu, sự việc đã vậy, nếu cứ trực tiếp thay người đúng là không công bằng.

- Ba, để không tổn thương hòa khí trong gia tộc, chi bằng để Tần Xuyên và Tần Khải đấu một trận, dù sao bên ngoài cũng có một sân luyện võ, mọi người cùng ra đó xem rồi hẵng quyết định đối người cũng không muộn.

Lúc này Tần Uy cười lên tiếng.

Tần Hà hí hí mắt, cũng đứng dậy thở dài nói:

- Ông nội, Tần Hà cũng cảm thấy nên để anh cả đấu với Tần Khải một trận, cháu bại dưới tay Tần Khải khâm phục khẩu phục, thực lực của Tần Khải rõ như ban ngày, chưa hẳn đã thua anh cả.

Đứng cạnh nhìn thấy hai ba con này nói vậy, Tần Xuyên cười thầm, đúng là đang ước mình và Tần Khải đánh cho lưỡng bại câu thương.

Đáng tiếc, bọn họ quá coi thường mình.

- Được, mọi người đã nói vậy, Tần Xuyên con đấu với Tần Khải một trận đi, để tránh người ta bàn ra tán vào.

Tần Hán nói.

Tần Xuyên bĩu môi:

- Con nói rồi, con không tham gia! Không tham gia thì đấu cái quái gì! Con còn chưa ăn cơm trưa, phải đi kiếm gì ăn trước đã!

Nói xong, Tần Xuyên hai tay nhét túi quần, huýt sáo, thành thoi bước ra ngoài.

- Mà... mà đứng lại!

Tần Hán giận dữ, nhưng không giữ được Tần Xuyên.

Tần Khải đứng sau nhìn thấy cảnh này, lập tức cảm thấy mình bị khinh thường, hỏa khí dâng lên.

Trong lúc đó, trên người Tần Khải phóng xuất ra chân khí Trường Sinh cuồn bạo, như một khối liệt hỏa hùng hực, xen lẫn sức mạnh cơn tức của cậu.

- Tần Xuyên! Nếu là đàn ông thì đừng đừng chính chính đấu với tôi ba trăm hiệp đi! Tần Khải tôi không chấp nhận được loại người thích trốn tránh, giả vờ huyền bí!

Tần Khải cơ bắp xông thẳng lên trước, giống như trâu điên, một chiêu “Lực lượng thiên sơn” chú trọng sức mạnh nhất trong Trường Sinh quyền tung ra, giống như đạo lốc xoáy bay thẳng đến sau lưng Tần Xuyên!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 380: Bắt Nạt Mấy Bạn Nhỏ

Đám người đang ngồi đều sợ hãi, không ai ngờ, Tần Khải lại ra tay không lưu tình như vậy, mười phần công lực không nói, còn dùng quyền thuật thuần túy sức mạnh bá đạo như vậy.

- A Khải! Không được dùng chiêu này!

Thất thúc công gần như lập tức hết lên.

- Anh Tần Xuyên cẩn thận!

Giọng nói dịu dàng của Tần Cầm vang lên, nhưng cũng không dám nhìn.

Mông của đám người Tần Hán gần như đều rời khỏi vị trí, mắt mở to, tim treo lơ lửng.

Hai cha con Tần Uy và Tần Hà trong mắt lộ vẻ vui mừng, với một đám này, nếu Tần Xuyên trúng chiêu sau lưng, không chết thì cũng phải liệt dương hai ba tháng! Thậm chí là sẽ bị di chứng!

Người bình tĩnh nhất chỉ có Liễu Hàn Yên, vì cô biết rất rõ, thực lực của Tần Xuyên và Tần Khải cách nhau rất xa...

Trong lúc tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn chăm chăm sau lưng Tần Xuyên, xem hẳn có bị một đòn Trường Quyền khí thể như cầu vòng này đánh trúng không, thì một cảnh tượng khiến người ta rung động xuất hiện!

Trong chớp mắt, ngay tại giây phút năm đám của Tần Khải sắp chạm vào áo sơ mi của Tần Xuyên, một sức mạnh vô hình đã bao vây lấy năm đám của Tần

Khải!

Ngay sau đó, năm đấm của Tần Xuyên như muối bỏ biển, chẳng thấy bóng dáng đâu, ngược lại một sức mạnh phản tác bành trướng hơn, mạnh mẽ hơn, đẩy lùi cơ thể Tần Khải ra sau!

Tần Khải cảm thấy mình đang đối diện với một sức mạnh thâm sâu như biển cả, một cơn sóng dữ cuộn trào đã hoàn toàn bao phủ cậu!

- Rầm!!

Sóng khí chấn động, tạo ra một cơn gió mạnh.

Trong nháy mắt, Tần Khải từ kẻ công kích, đã trở thành người bị công kích!

Cơ thể khô ngô của Tần Khải, không thể khống chế, giống như một quả đạn pháo, bị chân khí hộ thể của Tần Xuyên đánh bay đi!

- A Khải!!

Thất thúc công kinh hô, sắc mặt trắng bệch.

Sau khi Tần Khải bay đi phun ra một ngụm máu tươi thì ngã xuống đè sập hai ba chiếc bàn ghế!

Trong tiếng crack crack của gỗ gãy, Tần Khải nằm xuống đất, thổ ra hai ngụm máu.

Tất cả mọi người sợ ngây người, chuyện gì đã xảy ra vậy? Sao không hề có chiêu thức gì, chỉ đứng yên một chỗ mà có thể đánh bay người ta!?

Trong mắt Tần Khải tràn đầy sự bất ngờ và khiếp sợ, ngơ ngác nhìn trần nhà, chậm rãi ý thức được rằng, có một chuyện vô cùng khủng bố-- Tần Xuyên không hề xuất chiêu nào, chỉ dùng chân khí hộ thể đã đánh bại cậu!

Mặt cậu đỏ bừng bóng rớt, cậu còn đòi đại chiến ba trăm hiệp với Tần Xuyên? Nhưng người ta chẳng cần dùng chiêu nao, một hiệp cũng chẳng cần!!

- Haizz...

Một tiếng thở dài của Tần Xuyên, khiến mọi người thu hồi sự kinh ngạc lại!

Toàn bộ người Tần gia, thần sắc như gặp quỷ, nhìn Tần Xuyên, thậm chí còn có thể nghe thấy mấy chục tiếng nuốt nước miếng.

Chấn động, quá chấn động!

Những người ở đây đều hiểu về võ, vừa rồi Tần Xuyên chỉ dùng chân khí hệ thể, đã hóa giải một đòn dùng toàn lực của Tần Khải, rồi còn dựa vào lực phản tác để khiến Tần Khải bị thương.

Nên biết, lúc đầu khi thi võ, Tần Hà là Tiên Thiên sơ cấp, ngay cả cú đấm chỉ tám phần sức mạnh của Tần Khải còn không chịu được!

Mọi người không thể biết rằng, một đấm này của Tần Khải, đối với thực lực Tiên Thiên cao cấp của Tần Xuyên, cộng thêm cơ thể thần mộc, lại thêm công pháp đặc thù của Tần Xuyên, thì nó chẳng qua chỉ giống như nắm đấm của đứa trẻ ba tuổi, chẳng hề có lực sát thương.

- Anh đã nói rồi, đấu cái quái gì... chẳng chịu nghe khuyên bảo gì cả. Là đàn ông không thể liêu lĩnh như vậy, cậu xem cậu đi, bị anh ngộ thương mất rồi.

Nếu bạn gái cậu nhìn thấy cậu nằm trên giường không nhúc nhích được, không sốt ruột sao, rồi lỡ như cậu bị thương lâu quá, người ta hồng hạnh xuất tường, không phải cậu khóc chết à.

Tần Xuyên lắc đầu thở dài, xoay người, đi đến bên cạnh Tần Khải.

Người trong Tần gia sắp phát điên rồi, đến lúc này rồi, mà trong đầu thằng này chỉ nghĩ đến mấy chuyện linh tinh vậy thôi sao?!

Nhưng, lại chẳng có ai dám cười Tần Xuyên, trong mắt mọi người, thực lực của Tần Xuyên cao thâm khó lường, khiến người ta không rét mà run!

Lão tổ tông Tần Tường Thụy hai mắt lóe lên tia tinh mang, vô cùng hưng phấn, không ngừng gật đầu tán thưởng,

- Tốt... tốt lắm! Nội lực rất tốt!

- Thăng nhóc này, quả thực còn biến thái hơn anh cả năm đó!

Tần Mạnh vô cùng kích động, giống như nhìn thấy Tần Mục hơn hai mươi năm trước.

Trong mắt Tần Hán lóe lên tia dị sắc, nhưng trên miệng cũng nở nụ cười vui vẻ.

Trong lúc nhất thời, đám con cháu trẻ tuổi đều lộ ra thần sắc sùng bái, nghi hoặc và bất đắc dĩ, bọn họ rất hối hận, vì không sớm tạo mối quan hệ với Tần Xuyên, còn có một số thì sợ Tần Xuyên tìm đến tính sổ.

Sắc mặt Tần Hà âm trầm, hai tay run nhẹ, còn sắc mặt Tần Hàng thì tái nhợt, mồ hôi lạnh ứa ra.

Bọn họ ý thức được rằng, nếu như không nghĩ cách giết chết Tần Xuyên, bọn họ thật sự không có cơ hội trở mình rồi!

Tần Xuyên cũng mặc kệ những người này nghĩ thế nào, cũng không thể nào che giấu được nữa, vậy thì đành bộc lộ tu vi nội công, bịt miệng họ lại thôi.

Nhưng, điều khiến hắn cảm thấy vui là một đám vừa rồi của Tần Khải, đã cải thiện được việc khống chế sức mạnh và kinh khí so với trước kia, xem ra quả thực đã dựa vào những chỉ điểm ngầm của hắn trước kia để tu luyện.

Trẻ nhỏ dễ dạy, không chừng cậu ta có thể dành được hạng nhất ở Đại hội Chân Long? Trong lòng Tần Xuyên thầm gật đầu.

- Cái đó... có ai giúp giùm, đỡ cậu bé ngốc ấy ngồi lên ghế không.

Tần Xuyên cười nói với người bên cạnh.

Hai người đàn ông nhà Thất thúc công, khôi phục tinh thần, không biết Tần Xuyên muốn làm gì, nhưng vẫn đỡ Tần Khải dậy.

- A Khải, con thấy thế nào?

Thất thúc công căng thẳng đau lòng hỏi.

Tần Khải sắc mặt tái nhợt lắc đầu, ra hiệu không sao, ánh mắt cậu sững sờ nhìn Tần Xuyên, lộ ra vẻ xấu hổ.

- Tôi thua...

Tần Xuyên mỉm cười nói:

- Thanh niên đừng để ý đến mấy chuyện này, thua cũng không sao, ngã một lần khôn thêm một chút! Sau này đừng kích động như vậy là được!

Những người bên cạnh trợn trắng mắt, nói cứ như mình là trường bối ấy nhỉ.

Tần Xuyên lập tức bảo mọi người tránh ra, dưới ánh nhìn kinh ngạc của mọi người, hấn đi xuyên qua, dùng phương pháp Liên Hoa Thần Châm để trị liệu, thay thế bằng điểm huyết, đánh mấy đạo chân khí vào người Tần Khải.

Tuy không hiệu quả bằng châm cứu, nhưng Tần Khải chỉ bị nội thương bình thường, trị như vậy cũng đủ rồi.

Nhưng “trị liệu nhỏ” đối với Tần Xuyên, trong mắt người khác cũng là một chuyện đáng kinh ngạc.

Sau khi thân ảnh Tần Xuyên dừng lại, trị liệu đã hoàn tất, mọi người đều lộ vẻ nghi ngờ.

Người cảm thấy ngạc nhiên nhất, dĩ nhiên là Tần Khải, cậu chợt phát hiện, khí huyết của mình đã bình ổn, nội thương cũng không đau đớn nữa, tuy không cách nào vận khí, nhưng chỉ cần điều trị sơ một chút, là có thể khôi phục.

- Sang năm cậu còn phải đại diện gia tộc đi thi đấu, tôi giúp cậu hồi phục nhanh một chút, kéo đến lúc đó luyện công không tiến bộ lại đến tìm tôi.

Tần Xuyên cười hì hì, quay đầu dặt tay Liễu Hàn Yên, chỉ để lại một bóng lưng, người Tần gia không nói nên lời.

Tuổi còn trẻ, cổ võ trác tuyệt, y thuật siêu quần, Thanh Liên môn kia chắc chắn là một tông môn siêu cấp lánh đời, mới có thể dạy dỗ được một tiểu quái vật như vậy!?

Vào trong nhà ăn Tần gia, Tần Xuyên bảo người hầu lấy ít thức ăn ra, bắt đầu ăn như hổ đói.

Liễu Hàn Yên hỏi:

- Sao anh lại để lộ thực lực như vậy, nhưng lại không chịu tham gia Đại hội Chân Long giúp gia tộc, có được không?

- Anh mà tham gia đại hội đó, đồng nghĩa với việc bắt nạt các bạn trẻ, chả có ý nghĩa gì, vợ à, chồng của em đầu đội trời chân đạp đất, không làm mấy việc bắt nạt kẻ yếu.

Tần Xuyên nghiêm trang nói.

Liễu Hàn Yên chẳng muốn cùng hăn cãi cọ, thấy hăn quyết tâm không đi, cũng không ép buộc, nữa, nói:

- Vậy tí nữa ăn xong chúng ta đi thôi, mai chúng ta phải bay đi Bắc Kinh rồi.

Tần Xuyên vui vẻ gật đầu:

- Được, anh cũng nhớ em vợ rồi.

Nhắc đến Liễu Thiên Thiên, Liễu Hàn Yên cũng không kìm được nở nụ cười mỉm.

Lúc Tần Xuyên định đi, cha con Tần Minh và Tần Hải, cùng với một đám con cháu trẻ tuổi chạy đến.

Trước kia ánh mắt của đám con cháu trẻ tuổi đều dừng trên người Liễu Hàn Yên, nhưng hôm nay, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm Tần Xuyên.

Dường như bắt đầu hiểu ra, vì sao Liễu Hàn Yên lại cam tâm tình nguyện gả cho Tần Xuyên.

Tần Hải vỗ vai Tần Xuyên, nói:

- Thăng nhóc này, con làm mọi người sợ đến rơi cả mắt, vậy mà lại không chịu đi tham dự Đại hội Chân Long, bác cả sắp bị con làm tức chết rồi!

- Haizz, cũng chẳng biết gia môn may mắn hay gia môn bất hạnh nữa, sinh ra yêu nghiệt như con, đi Bắc Kinh đừng làm bậy, ở đó là đầm rồng hang hổ, đừng để ba vợ con khó xử.

Tần Minh khuyên nhủ.

Tần Xuyên bĩu môi,

- Đi thì cũng phải đi rồi, giờ nói vậy có tác dụng gì, chẳng có chút lợi ích thực tế nào đúng không ạ? Có bánh Trung thu không để con đem một ít đi Bắc Kinh?

- Cái thằng ngốc này, chúng ta không phải nhà bình thường, tặng bánh Trung thu cái gì, đây là thư viết tay của ông nội con, sau này đến đưa cho ba vợ con, coi như là lễ tiết, để ông ấy mở ra con đường kết giao với người các gia tộc khác cho con ở Bắc Kinh. Còn mấy thứ dung tục ấy, những thế gia như chúng ta còn

cần sao?

Tần Minh đưa một cuộn giấy cột dây tơ vàng cho Tần Xuyên.

Tần Xuyên chẳng hứng thú với mấy thứ này, đưa thư cho Liễu Hàn Yên, để cô giao lại cho Liễu Trung Nguyên.

Không ăn được, tặng người ta không thấy mất mặt à!

Trong nụ cười nịnh nọt tiễn đưa của đám con cháu Tần gia, hai người Tần Xuyên rời đi, quay lại thành phố Đông Hoa.

Sáng hôm sau, Tần Xuyên mang theo hai hộp bánh Trung Thu, cùng vợ lên máy bay đi Bắc Kinh.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 381: Con Đang Đùa À?

Trong sân bay thủ đô, Liễu Hàn Yên nhìn hai hộp bánh Trung Thu trên tay chồng, ánh mắt lộ vẻ kỳ lạ, nhưng cũng không hỏi.

Tần Xuyên thì không ngừng ba hoa, nói mình đích thân mua hai hộp bánh này, tuyệt nhiên không đề cập tới việc mình cũng mua bánh Trung Thu cho Diệp Đông Cường, cho cha mẹ của Lục Tích Nhan và Chu gia!

Quản gia của nhà họ Liễu đã đợi sẵn, là một người đàn ông lớn tuổi tên là Liễu Thành, ăn mặc khá kỹ càng, đầy vẻ nghiêm cẩn của người thuộc một gia tộc lớn.

Nhìn thấy lão quản gia, trong mắt Liễu Hàn Yên thoáng hiện chút vui vẻ:

- Ông Thành!

- Ôi, đại tiểu thư, nghe nói trước đó cô gặp nguy hiểm, tôi rất lo lắng, thấy cô không sao, thật sự là quá tốt!

Liễu Thành cười vui vẻ, mắt nhắm lại như sợi chỉ, rồi đưa nhìn Tần Xuyên:

- Vị này là cô gia Tần Xuyên đấy à? Tôi tên là Liễu Thành, là quản gia của Liễu gia, chào mừng Tần cô gia tới thủ đô.

Tần Xuyên cũng cười ha hả bắt tay ông lão, nói nhỏ vào tai ông ta:

- Liễu Chanh chẳng phải là hoa quả sao? Ông à, tên của ông cũng khá đặc biệt đó!

Khuôn mặt tươi cười của Liễu Thành bị đứng hình, rồi lập tức cười ha hả:

- Cô gia, tôi là “Thành” trong chữ “thành thị”, chứ không phải “quả chanh”!

- Ô, vậy thì đáng tiếc quá!

Tần Xuyên tiếc nuối nói.

- Đáng tiếc? Vì sao vậy?

Liễu Thành khó hiểu hỏi lại.

Tần Xuyên đáp:

- Cũng không có gì, chỉ là...tôi thấy tên là chanh thì...khá ngon miệng, lại dễ nhớ!

- Ha ha...Cô gia thật là vui tính, tôi chăm sóc tiểu thư từ nhỏ, chưa bao giờ nghĩ là chồng của đại tiểu thư là người như thế này.

- Tuy nhiên thoát nhìn, cô cậu đúng là bổ sung cho nhau, ha ha...Phu nhân dưới tuổi vàng có linh thiêng, có lẽ cũng có thể nhắm mắt.

Liễu Thành bùi ngùi nói.

- Phu nhân? Là mẹ vợ của tôi?

Tần Xuyên hỏi.

- Dạ, đúng vậy.

Liễu Thành gật đầu.

Liễu Hàn Yên nghe vậy, ánh mắt đầy phức tạp như có điều suy nghĩ, cúi đầu không nói.

Tần Xuyên cảm thấy không khí trở nên là lạ, chợt nhớ là từ trước tới giờ không thấy mẹ của Liễu Hàn Yên đâu, hình như là bà đã qua đời khi cô còn bé.

Hơn nữa, Liễu Hàn Yên cũng không đề cập tới mẹ mình, hẳn là chuyện quá khứ có điều gì đó đặc thù?

Chỉ có điều hẳn cũng không có ý hỏi thẳng Liễu Hàn Yên, mẹ của cô vì sao mà mất, đành giấu nghi vấn ở trong lòng, dù sao sau này cũng sẽ có lúc biết được mà thôi.

Tần Xuyên lên một chiếc Cadillac màu đen, phía trước và phía sau là bảy chiếc BMW hộ vệ, đủ thể hiện sự coi trọng của Liễu gia đối với Tần Xuyên.

Quản gia Liễu Thành ngồi bên cạnh tài xế, cung kính nói:

- Cô gia, tính tình của đại tiểu thư điềm đạm ít nói, có thể cũng chưa nói với cậu chuyện đó. Tình huống của Liễu gia chúng tôi có chỗ khác với Tần gia, cậu có cần tôi giải thích sơ qua một chút không?

Tần Xuyên nhìn vợ ngồi bên cạnh, trầm nghĩ, lạnh lùng là lạnh lùng, nói cái gì mà điềm đạm ít nói? Nhưng hẳn vẫn cười đáp:

- Có gì cần giao đãi, ông cứ nói.

Liễu Thành cười mỉm, gật đầu:

- Là như thế này, Liễu gia chúng tôi không đông người như Tần gia của cậu, tổng cộng chỉ bảy chi. Thế hệ đồng lứa với ông cụ đều đã lui về tuyến sau, không can thiệp vào việc gia tộc nữa.

- Những người quản lý công việc hiện nay đều cùng trang lứa với ông chủ. Ngoại trừ ông chủ với tư cách là gia chủ, là Tổng tư lệnh quân khu phía bắc ra, địa vị cao nhất là Tam gia và Tứ gia.

- Tam gia tên là Liễu Trung Hưng, là em ruột của ông chủ, hiện làm Tư lệnh

tập đoàn quân đệ lục. Mà Tứ Gia Liễu Trung Kỳ, là anh họ ông chủ, lúc còn trẻ đi lính bị cụt một chân, cho nên lui về làm quan chức cao cấp ở Ban hậu cần.

- Hôm nay cậu tới, tất nhiên sẽ gặp những vị lão gia này, chắc hẳn cậu đã gặp Nhị gia Liễu Trung Kinh rồi, các lão gia khác như Tam gia và Tứ gia, cậu có thể tìm phương cách thích hợp để tiếp xúc.

Tần Xuyên gật đầu, trong lòng không khỏi cảm khái, trong đại gia tộc, quả nhiên địa vị và quyền thế là trên hết.

Tuy Liễu Thành nói là giới thiệu sơ qua về tình hình ở Liễu gia, nhưng trên thực tế, chẳng khác gì là nói cho Tần Xuyên biết, ngoại trừ Tam gia, Tứ gia, thì không nhất thiết phải kết thân người của các chi khác.

Ý kiến này có lẽ do Liễu Trung Nguyên, cha vợ hẳn chỉ thị.

- Tôi biết, cảm ơn bác “Chanh”!

Tần Xuyên nhếch miệng cười cười.

Liễu Thành dứt lời, cũng không nói gì thêm, cười cười lắc đầu.

Thủ đô bị kẹt xe, sau nửa tiếng đồng hồ, hai người mới tới được một tòa nhà lớn cổ kính.

Trong nội thành mà có thể có được một tòa nhà gồm mười mấy gian, rường cột chạm trổ, đủ thấy Liễu gia có địa vị rất cao.

Ngoài cửa viện là hai mươi mấy binh sĩ cầm súng qua lại tuần tra, mỗi người đều có thực lực sơ cấp hậu thiên, đều là thân binh do chính Liễu gia đào tạo.

Ở bãi đậu xe, đã có hai dãy, gồm ba, bốn chục chiếc xe đậu sẵn, hiển nhiên là Tết Trung Thu tới rồi, có nhiều thành viên của Liễu gia tụ tập về đây.

Xuống xe, Tần Xuyên cầm hai hộp bánh Trung Thu, cùng Liễu Hàn Yên đi

dọc theo con đường lát đá đầy những vết tích bể dâu, <Đọc nhanh nhất tại Truyện FULL chấm VN> vượt qua tiền viện, rồi đi về phía phòng khách chính có treo bảng ghi bốn chữ “ Tinh Trung Báo Quốc” (Tận trung với Tổ quốc”).

Dọc đường, người làm của Liễu gia nhìn thấy hai người đều cung kính đứng ở hai bên đường, khom lưng cúi chào và thăm hỏi.

Chỉ có điều, thấy bánh Trung Thu trên tay Tần Xuyên, họ đều nhìn với vẻ khác thường.

Trong lòng Tần Xuyên cũng hơi thấp thỏm, nhỏ giọng nói với Liễu Hàn Yên vốn vẫn thản nhiên như không:

- Bà xã, em có gọi điện báo trước cho cha không vậy? Cha có hỏi anh không?

Liễu Hàn Yên hờ hững nhìn hẳn, trả lời:

- Không có.

Tần Xuyên buồn bực:

- Thường ngày, hai cha con em không liên lạc với nhau sao?

- Trừ phi có việc, còn không thì cũng không liên lạc.

Liễu Hàn Yên trả lời rất thành thật.

Khuôn mặt tươi cười của Tần Xuyên đờ ra, hay thật, chẳng lẽ hai cha con có điều bất hòa? Nếu vậy, một đứa con rể tới thăm nhà cha vợ như hẳn, phải làm thế nào cho phải đây?

Cũng không kịp suy nghĩ nữa, Tần Xuyên đã bước vào đại sảnh cổ kính, trên ba vách tường là hình mấy vị tổ tiên của Liễu gia, chính giữa phòng thờ một pho tượng Nhạc vương gia.

Phong cách của cả Liễu gia hoàn toàn khác biệt với Tần gia, rất hiển nhiên, khái niệm “Gia quốc thiên hạ” (Tề gia, trị quốc, bình thiên hạ) đã ăn sâu trong quan niệm truyền thống của mọi người trong Liễu gia.

Sinh trưởng trong hoàn cảnh như vậy, cũng khó trách Liễu Hàn Yên coi trọng gia tộc và quốc gia đến thế.

Lúc này, trong sảnh đã đầy người ngồi, ngồi ở vị trí đầu tiên là một ông lão mặc quân phục kiểu cũ màu xanh sẫm, mặt mũi hiền lành.

Bên phải ông lão là một người đàn ông trung niên mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn, khuôn mặt khôi ngô, không giận mà uy, thân hình thẳng tắp, dáng vẻ quyết đoán.

Ngồi gần ông lão, đa số là những người đàn ông tuổi trung niên, có người mặc Âu phục, có người mặc quân phục, phía sau lưng họ là những thanh niên vai dưới.

Tần Xuyên chỉ nhận biết Liễu Trung Kinh, hai cha con Liễu Tuyên và người từngغام liên hệ trước đó là Liễu Vân.

Một đám quan chức cao cấp của Liễu gia thấy Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên vào cửa, ánh mắt đều tập trung vào Tần Xuyên với vẻ hết sức phức tạp, như là nghiên cứu đồ vật gì vậy.

Điều khiến Tần Xuyên buồn bực chính là, trong cả đại sảnh, ngoại trừ Liễu Hàn Yên ra, không hề có một thành viên nữ nào khác, chẳng lẽ phụ nữ của Liễu gia khan hiếm tới mức đó? Không đúng, Liễu Tiên Tiên cũng không có mặt luôn!

Nhưng hẳn cũng không làm gì được, thấy không ai lên tiếng, đành gượng cười, cầm bánh Trung Thu đi tới.

- Hì hì, người ngồi ở vị trí đầu tiên, lại phong độ nhất, chắc chắn là nhạc phụ

của con rồi! Lần đầu gặp mặt, cũng không có gì đặc biệt, con chỉ mua hai hộp bánh Trung Thu, xin nhạc phụ đừng chê...Ban đầu con muốn mua cua, nhưng mang cua lên máy bay rất phiền phức...

Một đám trường bối trong đại sảnh đều nhú mào, riêng Liễu Trung Kinh thì cười khỗ.

Nhiều thanh niên vai dưới cảm thấy buồn cười, nhưng cố ngồi nghiêm chỉnh.

Thấy Tần Xuyên đi tới trước mặt mình, tay ôm hai hộp bánh Trung Thu, trong đôi mắt hổ của Liễu Trung Nguyên lóe lên những tia sáng khó hiểu.

- Con...đang đùa ta đấy à?

Giọng trầm và nặng, Liễu Trung Nguyên hỏi thẳng.

- Đùa?

Tần Xuyên nhìn phản ứng của mọi người chung quanh, vẻ mặt ngờ ngàng:

- Dạ không có! Con lên mạng tra, thấy nói Tết Trung Thu đến nhà cha mẹ vợ, phải biếu bánh Trung Thu, chẳng lẽ không đúng?

- À, đương nhiên còn biết nhà của cha không thiếu bánh trái, nhưng đây là tấm lòng của con...

Rốt cuộc, có mấy thanh niên không nhịn được nữa cười phì, cứ như nhìn thấy cảnh gì đó rất buồn cười vậy.

Vài trường bối liền quay đầu lại trừng mắt, ngăn họ không được lộn xộn.

Lúc này, một ông già mặc quân phục ngồi bên cạnh cười ha hả, lên tiếng:

- Trung Nguyên à, con đừng trách thẳng bé này, từ nhỏ nó đã không ở trong Tần gia, Tần gia cũng không dạy cho nó biết lễ tiết của tổ tiên. Ta lại thấy nó rất

chân thành, rất hiếu thảo.

Nói xong, ông lão vẫy tay gọi người tới nhận bánh Trung Thu, rồi nhìn Tần Xuyên, nói:

- Cháu à, cháu nhìn xem hễ Hàn Yên làm cái gì thì làm theo nó là được.

Lúc này Tần Xuyên mới quay đầu lại, thấy Liễu Hàn Yên đã quỳ trong đại sảnh, đang nhìn hẳn bằng ánh mắt bình tĩnh.

Rất hiển nhiên, Liễu Hàn Yên biết rõ phải làm như thế nào, chỉ là cô... quá “lười”, không hề giảng giải cho Tần Xuyên nghe về quy củ của Liễu gia, có lẽ phải nói nhiều như vậy, đối với cô là một việc nặng nề.

Vẻ mặt đầy xấu hổ, Tần Xuyên cười cười:

- Thì ra là phải quỳ! Đúng rồi, con xem trong sách cổ, thấy nói là phải khấu đầu lạy tạ nhạc phụ, xấu hổ thật!

Tần Xuyên vội vàng chạy tới bên cạnh Liễu Hàn Yên, cũng quỳ xuống.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 382: Con Muốn Làm Cái Gì?

Liễu Trung Nguyên đưa tay về phía ông lão ngồi bên cạnh, nghiêm nghị nói:

- Đây là phụ thân của ta, ông nội của Hàn Yên. Lần này lão nhân gia đặc biệt trở về gia tộc, là để gặp con. Đây là để thể hiện sự coi trọng của Liễu gia đối với quan hệ thông gia cùng Tần gia.

Tần Xuyên giật mình, nhớ lại ông nội của Liễu Hàn Yên tên là Liễu Chí Ngôn, từng là tư lệnh một phương.

Những người đàn ông cao tuổi của Tần gia đều đã từng năm trọng binh, có lẽ thủ trưởng của họ đều phải có phần kiên nhẫn. Các ông lão của Liễu gia cũng rất thức thời, lui về rất gọn gàng, việc của gia tộc đều giao lại cho con cháu quản lý, không màng đến nữa.

Liễu Chí Ngôn cười ha hả, hoàn toàn không có vẻ gì là người từng năm giữ vị trí rất quan trọng trong quân đội, khá hiền hòa nói:

- Ông già này chỉ vì nhớ tới cháu gái, không biết nó được gả cho thanh niên tài năng đẹp trai như thế nào, mới về mà xem. Tần Xuyên à, cháu cũng đừng căng thẳng quá.

Tần Xuyên cười hì hì:

- Ông nội, con đâu có căng thẳng!

Quả thật hẳn không hề căng thẳng, chẳng qua là ông nội của vợ thôi mà, hẳn cũng không cần nghĩ nhiều.

Liễu Chí Ngôn lại hơi ngạc nhiên, rồi vui vẻ nói:

- Thăng nhỏ này, gọi ta là ông nội thật là lưu loát.

Liễu Hàn Yên cũng không liếc nhìn Tần Xuyên, trước đó cô cũng không thấy hẳn gọi Tần Hán một tiếng ông nội, ngược lại, dường như lại đặc biệt thân thiết với các trưởng bối của Liễu gia.

Lễ tiết kế tiếp cũng không có gì phiền phức, sau khi quỳ xuống, chỉ dập đầu qua loa, rồi đứng dậy đi tới trước mặt hai trưởng bối, lại quỳ xuống dâng trà, là xong.

Đến thời này rồi, rất nhiều lễ nghi phiền phức trong các đại gia tộc đã được đơn giản hóa rất nhiều.

Liễu Hàn Yên trao thư của Tần Hán cho Liễu Trung Nguyên, ông ta nhận lấy, liền mở ra xem đi xem lại mấy lần, coi như đã xác nhận chuyện giữa hai nhà đã ổn thỏa.

Sau đó, Liễu Trung Nguyên đứng dậy, lần lượt giới thiệu cho Tần Xuyên biết những chú bác khác ở đây.

Trong đương nhiên bao gồm Liễu Trung Hưng và Liễu Trung Kỳ.

- Chàng trai, lúc ở trên đảo cháu làm tốt lắm, rất đáng mặt nam tử hán, quân đội Hoa Hạ chúng ta đang cần nhân tài như cháu.

Liễu Trung Hưng vỗ vỗ mạnh vào vai Tần Xuyên.

Liễu Trung Kỳ ngồi trên xe lăn, thoạt trông có vẻ khá nghiêm trang, chỉ gật đầu một cái.

Sau khi giải thích xong, mọi người đi ra phía sau phòng khách dùng cơm.

Đi được nửa đường, Liễu Hàn Yên bỗng nói:

- Tôi đi trước, ăn xong sẽ tìm anh.

Tần Xuyên nghi hoặc hỏi:

- Bà xã, em không cùng ăn cơm với anh sao?

Liễu Hàn Yên lắc đầu:

- Liễu gia chúng tôi quy định, vào những ngày lễ quan trọng, nam nữ tách ra dùng cơm.

Lúc này Tần Xuyên mới chợt hiểu, thảo nào vừa rồi trong phòng khách không có phụ nữ nào, xem ra thì chủ nghĩa nam quyền ở Liễu gia quá nặng

Tuy cảm thấy điều đó có phần thái quá, nhưng vừa mới đến, Tần Xuyên cũng không thể khoa tay múa chân với người của Liễu gia, đành phải yên lặng gật đầu.

Tới chỗ dùng cơm, với tư cách cô gia, Tần Xuyên bị tách ra, được xếp ngồi chung bàn với trưởng bối.

Đi đường lâu, Tần Xuyên cũng đã đói bụng, hẳn không có thói quen uống rượu, ngồi xuống là bắt đầu ăn, cũng không nghĩ gì khác.

Không bao lâu sau, Tần Xuyên có cảm giác là lạ, phát hiện Liễu Trung Nguyên ngồi bên cạnh đang nhìn mình với vẻ mặt đầy thâm ý.

- Tần Xuyên, lại đây, chú mời cháu một ly, chao mừng cháu lần đầu tiên tới Liễu gia, chúng ta là người một nhà rồi, có gì tuyệt đối đừng khách khí.

Liễu Trung Kinh đứng dậy, cụng ly với Tần Xuyên, coi như nhắc nhở hẳn một chút.

Lúc này Tần Xuyên mới nhớ ra, hôm nay mình còn có “nhiệm vụ”, với tư cách là người dưới, phải mời rượu các chú, các bác mới được.

Trong trường hợp này, hẳn cũng không thể uống Coca Cola không đường, nhìn ly rượu chừng ba, bốn phần của mình, nói với người làm ở phía sau:

- Lại đây, rót đầy ly giúp tôi, một chút rượu này làm sao có thể biểu đạt sự tôn trọng của tôi đối với các chú, các bác chứ!

Người làm làm theo lời hẳn, rót đầy ly rượu chứa được nửa cân.

- Ha ha, sáng khoái lắm!

Liều Trung Kinh nhìn những người khác trong bàn, nói:

- Có thể mọi người không biết, tửu lượng của Tần Xuyên rất cao, mọi người tuyệt đối đừng khách khí với nó!

Tần Xuyên thâm nghĩ, chẳng qua là thân thể đã miễn dịch đối với rượu cồn, chẳng có gì đáng nói.

- Ô? Tôi muốn chứng kiến tửu lượng của người phương nam, bọn chúng ta ở đây, chưa chắc đã hơn được.

Liều Trung Hưng cũng giơ ly rượu lên:

- Nào, Tần Xuyên, chú với cháu cạn ba ly!

Rất hiển nhiên, do đã biết rõ một chút về thực lực của Tần Xuyên, Liều Trung Hưng tỏ ra khá niềm nở.

Tần Xuyên cũng không nghĩ nhiều, đối với hẳn thì rượu cũng như nước, chỉ là rượu không dễ uống như nước.

Sau khi uống năm sáu ly với Liều Trung Kinh và Liều Trung Hưng, Tần Xuyên bắt đầu mời rượu hai cha con Liều Chí Ngôn, Liều Trung Nguyên.

- Ông nôi, nhạc phụ, con kính rượu hai người, xin tùy ý!

Tần Xuyên sợ người làm rót rượu quá chậm, bèn gọi họ đi lấy một mớ ly, rót mười mấy ly, đặt sẵn trên khay.

Mỗi khi đi tới trước mặt một vị trưởng bối, Tần Xuyên lại ngửa đầu cạn một ly.

Mấy người trẻ tuổi cùng bàn thấy cách uống rượu của Tần Xuyên, đều cười thầm.

- Xem ra đầu óc gã Hai Lúa này không bình thường rồi, rượu của Liễu gia chúng ta là 58 độ, mà hắn uống kiểu như vậy, chắc chắn lát nữa sẽ ngủ như lợn chết!

- Thoạt nhìn đã biết hắn chưa từng trải việc đời, lúc này trong đại sảnh, trông hắn thật buồn cười.

- Có thật là hắn đánh bại Cơ Vô Song không? Hay là có uẩn khúc gì trong chuyện đó? Sao nhìn đi nhìn lại, tôi vẫn thấy hắn chỉ là một thằng ngốc...

Một đám thanh niên Liễu gia thì thầm bàn tán, vốn gần đây ở thủ đô lan truyền lời đồn, thiếu gia bị vứt bỏ của Tần gia đã vươn mình, đánh bại Cơ Vô Song, trở thành người nổi tiếng, nhưng khi nhìn thấy hắn tận mắt, mọi người lại cảm thấy chênh lệch một trời một vực so với tưởng tượng.

Mới đầu, các vị trưởng bối còn nghĩ không hề gì, có rất nhiều người luyện võ có tử lượng cao, nhưng thời gian dần qua, khi Tần Xuyên cứ tiếp tục mời rượu chú bác, mỗi lần đều uống đủ ba ly, thì chuyện đã bắt đầu trở nên không bình thường rồi.

- Tần Xuyên này, tâm ý của cháu, các chú có thể cảm nhận được, cũng đừng uống say! Lát nữa còn phải nói chuyện nghiêm chỉnh nữa!

Liễu Trung Hưng khuyên.

- Không sao, cháu còn phải đi kính các huynh đệ vài chén.

Tần Xuyên cười, lại đi tới trước mặt một người ngồi bàn khác.

Đám thanh niên đang lén bình phẩm về Tần Xuyên đều nhìn hẩn bằng ánh mắt hoang mang, thầm nghĩ sao thẳng khi gió này còn chưa say?

Tần Xuyên đâu quan tâm bọn họ nghĩ gì, vốn vẫn là theo nếp tới trước mặt một người, hỏi tên họ người đó, rồi mặc kệ người đó có đồng ý hay không, liền cụng ly rồi uống ngay.

Mấy lượt như vậy, Tần Xuyên đã cho vào bụng hơn mười ly rượu, giữa chừng còn chạy tới toa-lét hai lần, khiến người ta dở khóc dở cười.

Mười rượu xong, mọi người kinh ngạc khi phát hiện Tần Xuyên không có vẻ gì là say rượu, ung dung như không có chuyện gì xảy ra, lại trở về chỗ cũ, bẻ một cái đùi gà ngồi ăn.

Ngay cả Liễu Chí Ngôn và Liễu Trung Nguyên cũng đều nhìn Tần Xuyên bằng ánh mắt hết sức lạ lùng.

- Cháu này, cháu không say thật chứ?

Liễu Chí Ngôn vỗ vỗ vai Tần Xuyên, ân cần nói:

- Nếu thấy khó chịu trong người, cứ nói ông nội nghe.

Tần Xuyên mỉm cười:

- Dạ, thật sự là không sao. Cháu là người tham ăn, tham uống, chỉ có điều là cháu thật sự không thích uống rượu, lần sau nếu chuẩn bị trước một ít Coca Cola không đường cho cháu, cháu sẽ rất vui.

Mọi người đều lặng lẽ, hồi lâu không nói nên lời, đây là người thế quái nào vậy?

Ăn nửa chừng, rốt cuộc Liễu Trung Nguyên lên tiếng, đi thẳng vào việc chính:

- Tần Xuyên, trước lúc con tới, ta đã nhờ Nhị thúc đi tìm con, có lẽ con đã nghe nói, bên Ban An ninh Quốc gia đang trống vị trí Đệ Lục tướng quân trong Thất tướng quân.

- Ban An ninh có ý định tìm con đi phỏng vấn, đây là cơ hội rất tốt, con lo chuẩn bị đi, có gì không hiểu, có thể hỏi ông, cũng có thể hỏi Tam thúc của con. Đến lúc đó, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, vị trí đó là của con rồi.

Liễu Trung Nguyên nói không nhỏ, cho nên tất cả người của Liễu gia trong nhà ăn đều nghe rõ ràng.

Đám thanh niên trẻ tuổi, kể cả người cao ngạo như Liễu Vân và Liễu Tuyên, đều có chút thèm muốn và ghen tị nhìn Tần Xuyên.

Được Liễu gia và Tần gia kết hợp tiến cử, hơn nữa chính Ban An ninh Quốc gia cũng mời, chắc chắn Tần Xuyên có thể giành được vị trí Đệ Lục tướng quân rồi.

Điều đó có nghĩa, Tần Xuyên một bước lên trời, vừa được phong hàm tướng, vừa có lực lượng binh sĩ riêng.

Khi tới các nơi trong nước, quan chức địa phương đều phải nể mặt hẳn, thậm chí sau này còn có cơ hội từng bước thay thế vị trí một số vị tướng trong Thiết Phật.

Hơn nữa, Tần Xuyên vốn không có danh vị gì, khi kết hôn với Liễu Hàn Yên, địa vị còn không bằng vợ mình.

Chỉ khi nào trở thành Đệ Lục tướng quân, mới xem như vượt qua Liễu Hàn Yên, lúc đó người ngoài hoàn toàn không nói gì được.

Trong khi mọi người đều nghĩ rằng, Tần Xuyên sẽ vui vẻ đáp ứng, thì hẳn lại

giã gãi đầu, liếm liếm vết dầu mỡ dính bên mép, cười nói:

- Nhạc phụ, lúc đó con chưa nói với nhạc phụ và mọi người, con không có ý định gia nhập quân đội và Ban An ninh quốc gia, cái gọi là “Đệ Lục tướng quân” gì đó, con không muốn làm.

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều trợn mắt há mồm, rồi xôn xao bàn tán.

- Cái gì?

Liễu Trung Nguyên cũng bất ngờ, nhíu chặt đôi mày:

- Tiểu tử, con đang nói cái gì vậy?! Con có nghe rõ không vậy? Không phải là bắt con đi tù, mà là cho con đi làm tướng!

Tần Xuyên gật đầu, cười nói:

- Đúng vậy, con không muốn làm tướng, làm lính gì cả.

- Vậy con muốn làm cái gì? Làm nguyên soái ư? Nước ta không có nguyên soái!

Liễu Trung Nguyên uy nghiêm hỏi.

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tần Xuyên nuốt nước bọt, thành thật trả lời:

- Con làm chồng của Hàn Yên là được rồi, đâu có ai quy định, sống nhất định phải làm tướng quân đâu?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 383: Cương Quyết

- Nói bậy!

Liễu Trung Nguyên trừng mắt, tức giận vỗ mạnh xuống bàn.

- Nam tử hán đại trượng phu, sao có thể cột chặt trên người vợ được!? Khi nào con trở thành Đệ Lục tướng quân, tay nắm binh quyền, ta lập tức bảo con bé Hàn Yên từ chức, về nhà sinh con, rồi ở nhà dạy con, giúp chồng, không cần phải xuất đầu lộ diện ở bên ngoài!

Tần Xuyên nghe vậy, giật mình nói:

- Cái gì? Nhạc phụ, ngài muốn vợ con vứt bỏ quân hàm và chức vụ?

- Đúng vậy, phụ nữ nên an phận thủ thường, nếu không phải trước kia Lăng Vân sư thái vừa ý con bé đó, ta cũng sẽ không cho nó có cơ hội tham gia đại hội Chân Long!

- Hiện nay nó đã là gái có chồng, nên thu xếp cho ổn thỏa, làm điều mà phụ nữ phải làm, sinh con đẻ cái mới là bổn phận của nó!

Liễu Trung Nguyên nói.

- Chuyện này không thể được!

Vẻ Tần Xuyên trở nên nghiêm nghị:

- Cô ấy đã tập trung nhiều tinh thần và sức lực cho Hàn Thứ như vậy, dành rất nhiều tình cảm, đổ cả máu và nước mắt, hơn nữa cô ấy cũng không làm gì

sai, tại sao lại muốn cô ấy vứt bỏ tất cả?

Tất cả mọi người trong Liễu gia đều tập trung chú ý vào cuộc tranh luận giữa Tần Xuyên và Liễu Trung Nguyên.

Trên thực tế, từ lâu trong nội bộ Liễu gia đã có nhiều người nghĩ rằng Liễu Hàn Yên là con gái, không nên bộc lộ tài năng, đây là điều không tốt đối với nề nếp gia đình của Liễu gia.

Mọi người tưởng rằng, Tần Xuyên cưới một người vợ cường thế như vậy, hẳn là sẽ bất mãn, không ngờ Liễu Trung Nguyên nói muốn Liễu Hàn Yên rời bỏ chức vụ trong quân đội, Tần Xuyên lại bảo vệ cô.

Mặt sa sầm, Liễu Trung Nguyên nói:

- Chuyện này con không cần phải xen vào! Nó là con nhà Liễu gia chúng ta, phải tuân theo quyết định của gia tộc ta! Tam tông tứ đức, mới là điều nó nên quan tâm, còn việc thực thi quân vụ, dẫn quân đi đánh giặc, ném trái bẫy nhiều đó là đủ rồi.

- Cô ấy gả cho con, là vợ của con, cô ấy có cách sống riêng của mình, cũng có sự tự tôn của mình, ai ép buộc cô ấy rời bỏ cương vị công tác, con sẽ không đồng ý!

Tần Xuyên tuyên bố, một bước cũng không nhường.

- Con...

Liễu Trung Nguyên không ngờ trước đó Tần Xuyên vừa mới cười toe toét, hết sức lễ phép như vậy, nhưng vừa nghe nói tới chuyện này, lại phản ứng mạnh mẽ như vậy.

Liễu Chí Ngôn nheo nheo mắt, vỗ vai Liễu Trung Nguyên, nói:

- Thôi được rồi, Trung Nguyên à, đây là Tần Xuyên xót cho Hàn Yên, vậy là

tốt mà. Về việc Hàn Yên có muốn rời bỏ cương vị công tác trong quân đội hay không, sau này chúng ta sẽ từ từ nói chuyện, hôm nay là Trung Thu, đừng làm tổn thương hòa khí người trong nhà.

- Vâng, thưa cha.

Liễu Trung Nguyên trừng mắt nhìn Tần Xuyên, tạm thời nén giận.

Sau khi dùng cơm xong, Tần Xuyên được quản gia Liễu Thành hướng dẫn, đi tới phòng hăn sẽ ở lại.

Thật ra chỗ này trước kia là nơi ở của Liễu Hàn Yên, bây giờ được sửa sang lại, còn dán chữ song hỉ đỏ rực, mặc dù hôn lễ của hai người còn chưa định rõ thời gian, nhưng chắc chắn sẽ kết hôn.

Liễu Hàn Yên đang chờ hăn ở trong phòng, nhìn thấy Tần Xuyên vào cửa, cô liền bảo người làm lui ra, rồi nhìn Tần Xuyên với vẻ phức tạp.

- Anh cãi nhau với cha hả?

Tần Xuyên đang ngắm nhìn cách bài trí trong phòng, chỗ ở của Liễu Hàn Yên không giống khuê phòng của các cô gái bình thường, đồ đạc ít đã đành, mà không khí cũng vắng lặng, lạnh lẽo, chỉ có vài bức tranh thủy mặc và hai thanh trường kiếm treo trên tường.

Nghe hỏi, hăn quay đầu lại cười nói:

- Em nghe người làm nói hả? Hì hì, bà xã yên tâm đi, anh đã nói rồi, có anh ở đây, em không cần phải lo gia tộc bức bách em, anh nói được thì làm được.

Liễu Hàn Yên khẽ thở dài:

- Chuyện này, anh cũng đừng can thiệp vào, tự tôi sẽ giải quyết lấy.

Tần Xuyên nghe xong, nói với vẻ không vui:

- Làm sao anh có thể mặc kệ? Sinh con cũng đâu phải là chuyện riêng của em? Hơn nữa, rõ ràng là quan niệm nam quyền của họ quá nặng, trong đám người kia, hoàn toàn không có người trẻ tuổi nào có tu vi cao hơn em, dựa vào cái gì mà bọn họ uy phong lẫm lẫm ở bên ngoài, còn em thì phải từ bỏ chức vụ lui về?

Ánh mắt Liễu Hàn Yên âm đạm:

- Cho dù anh can thiệp, cũng không thay đổi được gì, cha đã muốn chúng ta sớm tổ chức hôn lễ, rồi sinh con cho Tần gia và Liễu gia, củng cố quan hệ giữa hai nhà.

- Hiện giờ, thực lực của anh đã dần dần được khắp nơi coi trọng, cha và mấy trưởng bối chắc chắn càng coi trọng quan hệ thông gia này, tất cả đều là việc không thể làm trái lại.

- Hì hì, vậy cũng chưa hẳn, em quá coi thường chồng em rồi!

Tần Xuyên tới bên bàn, rót chén trà nóng, nhấp một ngụm, rồi cười mỉm nói.

Liễu Hàn Yên nghi hoặc nhìn hắn, không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, đành khuyên:

- Anh đừng làm càn làm ẩu, làm các trưởng bối tức giận, không phải là việc sáng suốt.

Tần Xuyên cũng không muốn tiếp tục nói về đề tài này, cười hỏi:

- Bà xã, thời khóa biểu mấy ngày này của chúng ta như thế nào?

Liễu Hàn Yên trầm than, cô biết rõ, tuy hầu như lúc nào Tần Xuyên cũng đều nghe theo cô, nhưng một khi hắn đã quyết định làm điều gì, thì cô sẽ không khuyên được hắn.

Cô chỉ hy vọng Tần Xuyên không làm chuyện gì vượt quá giới hạn, nếu

không sẽ làm mọi chuyện trở nên rất ảm ỉ.

- Xế chiều hôm nay cũng không có việc gì, nghỉ ngơi trong chốc lát, tối nay sẽ có một số bà con trong chi thứ tới thăm hỏi, đến lúc đó tôi không thể lộ diện, một mình anh chú ý ít nói một chút là được.

- Ngày mai, có hội nghị gia tộc, anh với tôi đều phải tham gia, có nhiều việc phải thảo luận. Còn ngày mốt, anh phải đi gặp mấy vị thủ trưởng của Ban An ninh Quốc gia.

- Tối mai, anh và tôi sẽ tham dự tiệc tối Trung Thu từ thiện do chính phủ tổ chức, không phải là đi quyên tiền, mà chủ yếu là gặp một số nhân vật có máu mặt của các đại gia tộc.

Liễu Hàn Yên nói xong, Tần Xuyên mới nhận ra, hẳn tưởng sẽ được đi chơi thỏa thích, hóa ra đều không có thời gian rảnh.

- Ban An ninh, anh không đi, tiệc từ thiện, anh cũng không muốn đi. Bà xã, hay là tụi mình đi chơi đi!

Tần Xuyên cười hì hì.

Đúng lúc này, bên ngoài vọng tới một giọng nói đáng yêu quen thuộc.

- Chơi!? Anh rể muốn đi ra ngoài chơi hả? Dẫn em đi với!

Hai quả đu đủ trước ngực không ngừng lay động, Liễu Tiên Tiên như một cơn gió nhỏ, cười ngọt ngào, từ bên ngoài chạy vào.

Tần Xuyên ngăm ngía, không khỏi cười hình hích:

- Em vợ, hình như em càng nở nang hơn trước thì phải!

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, mông và ngực của Liễu Tiên Tiên có xu hướng càng ngày càng to lớn.

Liễu Tiên Tiên chu cái miệng nhỏ nhắn, đầy vẻ đáng thương, nói:

- Người ta ngày nào cũng bị nhốt ở chỗ này, cha lại bắt người ta học đàn tranh và thư họa, tu thân dưỡng tính, không đi ra ngoài hoạt động, đương nhiên là béo lên rồi!

Tần Xuyên nghĩ thầm, người bình thường có béo lên, cũng không béo cỡ như cô đâu, nhưng ngại không nói ra trước mặt vợ.

- Chị!

Liễu Tiên Tiên ôm lấy Liễu Hàn Yên, do chiều cao chênh lệch, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vừa vịn đặt trên bộ ngực của Liễu Hàn Yên:

- Chị và anh rể đi chơi, dẫn em đi với!

Liễu Hàn Yên dịu dàng mỉm cười, vuốt ve khuôn mặt tròn trịa của em gái:

- Anh rể em tối nay phải đi xã giao, chị với em đi ra ngoài một chút, thật ra vài ngày nữa anh chị trở về Đông Hoa, sẽ dẫn em theo, đến lúc đó em sẽ được tự do.

Liễu Tiên Tiên nghe vậy, lập tức nước mắt lưng tròng:

- Tốt quá, rốt cuộc em không phải đối mặt với cha nữa, lần nào thấy em, ông cũng trừng mắt nhìn em mà không nói một lời!

Tần Xuyên cười khố, xem ra hai chị em nhà này đều không quá thân cận với Liễu Trung Nguyên, nhưng điều đó cũng có thể hiểu được, dường như quan niệm trọng nam khinh nữ của Liễu Trung Nguyên rất nặng.

Nhưng cũng lạ, nếu ông ta không quan tâm con gái, vậy thì tại sao trước kia không tái giá để kiếm con trai? Chẳng lẽ là...ông ấy có vấn đề...về phương diện kia?

Tần Xuyên ngẫm nghĩ một mình, cũng nghĩ không ra.

Xế chiều, với sự dẫn dắt của hai chị em, Tần Xuyên đi dạo quanh Liễu gia một vòng, nhận thấy tuy diện tích của Liễu gia không quá lớn như Tần gia, nhưng như người ta thường nói “chim sẻ tuy nhỏ vẫn có đầy đủ ngũ tạng”, thứ cần có đều có, kết cấu càng cô đọng chặt chẽ.

Màn đêm buông xuống, Liễu Hàn Yên dẫn Liễu Tiên Tiên ra ngoài dạo chơi, Tần Xuyên một mình đi gặp đám thân thích của Liễu gia.

Liễu Trung Nguyên đặc biệt dành thời gian để đi cùng con rể, tỏ vẻ rất coi trọng hẳn.

Trên đường cha vợ và con rể đi về phía nhà ăn, Liễu Trung Nguyên lên tiếng:

- Hôn lễ của con và Hàn Yên, đã nói với Tần lão, sẽ tổ chức vào đầu xuân sang năm, thời điểm đó vừa vặn có ngày hoàng đạo.

- Chỉ có điều, trước đó tốt nhất là con giải quyết ổn thỏa quan hệ với những phụ nữ khác bên cạnh con, để cho họ đều an phận thủ thường, đến lúc đó đừng gây ra hỗn loạn.

Lập tức Tần Xuyên xấu hổ đỏ mặt, lại có phần khó hiểu, hỏi

- Nhạc phụ, cha biết rõ là con có phụ nữ khác?

Liễu Trung Nguyên liếc nhìn hẳn, khinh thường nói:

- Con cho rằng việc đó có thể giấu diếm được bọn ta sao?

- Vậy...Vậy sao cha...

Tần Xuyên ngạc nhiên, ấp úng, bà xã đã cởi mở lắm rồi, sao ngay cả cha vợ cũng vậy?

- Nam tử hán đại trượng phu, ba vợ bốn nàng hầu cũng là có thể, chỉ cần đừng để nội bộ mâu thuẫn, gia tộc mất mặt, thì ta cũng sẽ không quan tâm đến. Số đàn ông giống như con ở Tần gia và Liễu gia, cũng không ít đâu.

- Chỉ có điều, nếu con để những phụ nữ đó quấy lầy, đến lúc đó xảy ra chuyện gì làm người ta chê cười, khiến Liễu gia xấu hổ mất mặt, thì đừng trách ta không khách khí!

- Nhất là về vấn đề địa vị gia tộc và người thừa kế, không thể để xảy ra bất cứ sai lầm nào!

Khi nói những lời này, trong mắt Liễu Trung Nguyên lóe lên sát khí.

Chắc chắn là, nếu như những phụ nữ khác muốn giành giật vị trí với Liễu Hàn Yên, hoặc sinh con hoán đổi thứ bậc, e rằng ông ta sẽ không do dự mà hạ lệnh giết chết bọn họ.

Tần Xuyên vội xua tay ra hiệu sẽ không xảy ra vấn đề gì, trong lòng thầm cười khỗ, thảo nào Liễu Hàn Yên độ lượng như vậy, có một người cha như thế này, muốn hẹp hòi cũng khó!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 384: Dựa Vào Cái Gì Mà Muốn Anh Ta Đi?

Chỉ có điều, Tần Xuyên cũng bắt đầu cảnh giác, xem ra Liễu gia đã chú ý tới những phụ nữ khác bên cạnh mình rồi, sau này mình phải lưu ý bảo vệ họ mới được.

Một đêm tiệc tùng, Tần Xuyên chợt phát hiện, thân thích trong đại gia tộc cũng không dễ đối phó như dân thường, mỗi người đều ngoài cười nhưng trong không cười, khiến hắn cũng mất đi phần nào hứng thú tiếp xúc với họ.

Nửa đêm trở lại chỗ ở, hắn thấy Liễu Hàn Yên đã tắm rửa xong, mặc đồ ngủ nằm trên giường.

Cô cầm trên tay một cuốn sách, lặng lẽ đọc, khi thấy Tần Xuyên về, cũng chỉ khẽ gật đầu, chứ không nói gì.

Tần Xuyên cũng đã quen, đi tắm rửa tẩy mùi rượu trên người, mặc quần áo ngủ do người làm chuẩn bị sẵn, rồi đi tới bên bàn, định rót nước trà uống.

Nhưng vừa mới rót ra chén, chợt nghe hương vị của nó, Tần Xuyên đã nhú mày, trở nên cảnh giác.

Bà xã, em không uống nước trà này đây chứ?

Tần Xuyên vội ngẩng lên hỏi.

Liễu Hàn Yên nhìn hắn, lắc đầu:

Không uống.

Tần Xuyên thở phào nhẹ nhõm:

Vậy là tốt rồi, cũng không biết ai làm, trà này có bỏ Lục Dục Tán, nếu em uống rồi, anh sẽ phải giải trừ dược tính trong người em.

Lục Dục Tán là một loại thuốc kích dục được ghi trong sách thuốc cổ, hầu như không có hại cho cơ thể, sau khi uống vào, bất kể là nam nữ, đều bị kích thích rất mạnh.

Rất hiển nhiên, các trưởng bối Liễu gia hy vọng tối nay hai người có thể thực hiện việc...gia tăng dân số, cho nên mới bỏ thuốc này vào nước trà.

Vì muốn Liễu Hàn Yên vâng lời sinh con, họ cố làm bằng được.

Liễu Hàn Yên nghe xong, cũng không lộ vẻ bất ngờ, chỉ gật gật đầu, tỏ ý đã biết.

Tần Xuyên sửng sờ:

Bà xã, em đã đoán trước được là họ làm như vậy?

Liễu Hàn Yên hơi do dự một chút, rồi chợt kéo ngăn kéo tủ đầu giường ở bên cạnh, lấy ra một cái lư hương bằng đồng đỏ.

Trước khi anh về, một bà già trong nhà đã đưa cái này tới, bảo tôi khuya nay đốt lên, nói rằng đây là hương an thần, giúp ngủ ngon...Nhưng tôi biết thứ này, đây là Thất Xảo Đoàn Tụ Hương, cho nên không đốt lên.

Liễu Hàn Yên nói.

Tần Xuyên nghe vậy, cơn giận bùng lên:

Là cha ra lệnh?

Liễu Hàn Yên lắc đầu:

Tôi không rõ ràng lắm, nhưng nhất định đây là mệnh lệnh của trưởng bối, người hầu mới dám làm như vậy.

“Mẹ kiếp!” Tần Xuyên không kìm được lửa giận trong lòng, ngày hôm nay, ấn tượng của hắn đối với Liễu gia cứ trượt dài xuống.

Sao họ lại có thể đối xử với em như vậy!? Em là đại tiểu thư của Liễu gia, chứ đâu phải cái máy đẻ! Không được! Anh phải nói chuyện rõ ràng với họ, ai còn dám cho em uống mấy loại thuốc vớ vẩn này, anh sẽ tọng thuốc vào họng người đó! Để họ uống cho đã miệng!

Thấy Tần Xuyên nói xong, quả thật muốn ra khỏi cửa, Liễu Hàn Yên bất chấp mình đang đi chân trần, mặc đồ ngủ, liền nhảy từ trên giường xuống, ngăn hắn lại.

Đừng đi!

Ánh mắt Liễu Hàn Yên lộ ra một chút cầu khẩn:

Xin anh đó, cứ coi như không biết gì đi!

Tần Xuyên kinh ngạc quay đầu lại:

Bà xã, sao cứ phải nhẫn nhịn như vậy? Anh nể mặt em, cho nên mới khách khí với bọn họ, bọn họ hoàn toàn không coi trọng em, anh thấy mà giận thay cho em!

Tôi...tôi biết, nhưng dù sao họ cũng đều là trưởng bối của tôi, thân nhân của tôi, dù sao họ cũng chỉ nghĩ đến việc duy trì hương hỏa, lo lắng cho gia tộc...

Anh có thể đồng ý với giữ lại sự trinh trắng cho tôi, là tôi thỏa mãn lắm rồi, nếu như không còn cách nào khác, thì tôi cũng đành chấp nhận thôi.

Khuôn mặt thanh tú nhưng lạnh lùng của Liễu Hàn Yên thoáng hiện nét cười:

Mọi người đều có số phận của mình, đã sinh ra trong cái nhà này, có được tất có mất, có vài thứ dù sao cũng nên buông bỏ.

Tần Xuyên nhìn cô đăm đăm một hồi, rồi hỏi ngược lại:

Em biết vì sao anh từ chối làm Đệ Lục tướng quân của Thiết Phật không? Đồng thời cũng từ chối gia nhập Ban An ninh Quốc gia?

Thật sự là Liễu Hàn Yên cũng cảm thấy khó hiểu, thành thật lắc đầu:

Vì sao?

Tần Xuyên mỉm cười:

Thật ra, cũng như em, anh không muốn từ bỏ việc luyện công, không muốn sinh con quá sớm, là lý do thứ nhất. Đối với anh, điều đó cản trở con đường đi tới của anh.

Sống trên đời này, cái quý giá nhất không phải tiền tài, thậm chí không phải tính mạng, mà là hai chữ “Tự do”!

Tự do?

Liễu Hàn Yên lúng túng nhìn hẳn, rất ít khi Tần Xuyên nói chuyện nghiêm túc với cô như vậy.

Tần Xuyên yên lặng đi tới bên cạnh tủ đầu giường của Liễu Hàn Yên, cầm lấy cuốn truyện ký tiếng Anh mà cô đang xem, nói:

Anh biết rõ em thích đọc sách, không biết em đã từng đọc tác phẩm của De Tocqueville chưa? (1)

Alexis-Charles-Henri Maurice Clérel de Tocqueville là một nhân vật đại biểu cho tư tưởng tự do dân chủ của nước Pháp, ông ta đã từng nói: “Những người mong muốn bất cứ điều gì khác ngoài tự do, vốn được sinh ra để làm nô lệ”

Tuy nói như vậy có hơi bất công, nhưng anh cho rằng, trên đời này có lẽ không có thứ gì quý giá hơn tự do.

Cho nên, lần đó em nói với anh, muốn hoàn thành tâm nguyện, muốn luyện Thiên Huyền Băng Ngưng tới tầng thứ mười, mong anh cho em thời gian mười năm...Anh không hề do dự đã đồng ý với em.

Bởi vì anh nghĩ rằng, đó là tự do của em, và với tư cách chồng em, anh nên tôn trọng lựa chọn của em.

Liễu Hàn Yên kinh ngạc nhìn Tần Xuyên, dường như có phần không dám tin rằng hắn vừa giải thích với cô bằng những lời lẽ thấm thía như vậy.

Cô biết thật ra Tần Xuyên rất hiểu biết, chứ không hề hời hợt nông cạn như thoạt nhìn vẻ ngoài, nhưng cô không ngờ, ngay cả tác phẩm nổi tiếng của Âu Mỹ, hắn cũng từng đọc qua.

Đương nhiên, quan trọng hơn cả là, lời lẽ của hắn như lưỡi dao nhọn đâm sâu vào lòng tự tôn của cô.

Cô mấp máy môi, đôi mắt hơi ướn, nói:

Sinh con dưỡng cái, giúp chồng dạy con, vốn là việc của phụ nữ, cha và các chú bác hy vọng tôi sớm thực hiện những việc đó, cũng không phải là hà khắc hoặc làm khó dễ.

Còn anh nữa, bảo anh làm tướng, là vì tốt cho anh, để anh công thành danh toại, càng mau chóng kế nhiệm tốt vị trí trưởng tộc Tần gia, đối đãi với anh như vậy, sao có thể so sánh với nô lệ mất đi tự do được?

Tần Xuyên mỉm cười, đặt quyển sách xuống, đi tới trước mặt Liễu Hàn Yên, đặt hai tay lên vai cô.

Bà xã gốc ghéch của anh, em có biết, thời La Mã cổ đại, nô lệ được định nghĩa như thế nào không?

Liễu Hàn Yên lắc đầu, cô thật sự không biết.

Thời La Mã cổ đại, bác sĩ, giáo sư, đều là tầng lớp vô cùng giàu có, nhưng họ đều bị gọi là nô lệ trí thức. Mặc dù họ không phải mang xiềng xích, nhưng vẫn bị nhà cầm quyền trưng dụng, sử dụng tri thức của họ để phụng sự cho tầng lớp cầm quyền.

Những chiến sĩ có sức lực hùng mạnh, nhìn thì rất oai phong, nhưng rốt cuộc vẫn không thoát khỏi bị quân đội trưng dụng, họ cũng là nô lệ.

Nói thẳng ra, phán xét một người có phải là nô lệ hay không, không phải căn cứ vào hãn ta có bao nhiêu giàu sang, cuộc sống được nhiều đãi ngộ, mà là hãn có thể quyết định cuộc đời của mình hay không!

Tần Xuyên nói xong, nhìn Liễu Hàn Yên ngơ ngác xuất thần, mỉm cười vuốt má cô.

Được rồi, anh nói nhiều như vậy, thật ra có thể tóm gọn trong một câu: Chỉ cần anh còn sống, không ai có thể ép buộc vợ của anh làm bất cứ việc gì!

Trong phòng yên lặng hồi lâu, ánh mắt long lanh, Liễu Hàn Yên lặng lẽ nhìn Tần Xuyên đăm đăm, cả buổi không nói nên lời.

Cuối cùng, Tần Xuyên cười hì hì, môm lấy cô:

Nào, chúng ta đi ngủ thôi! Bà xã, lần trước anh kể một câu chuyện xưa cho em nghe, đêm nay sẽ kể chuyện khác...

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên cùng tới phòng hội nghị của gia tộc.

Khác với hôm qua, Tần Xuyên nắm tay Liễu Hàn Yên một cách rất tự nhiên,

tỏ ra quan hệ giữa hai người rất đăm thắm, mà Liễu Hàn Yên cũng không có biểu hiện kháng cự.

Trong phòng hội nghị, không khí trang nghiêm, đã có mười mấy nhân vật chủ yếu trong bảy chi của Liễu gia, khuôn mặt ai cũng nghiêm nghị.

Trong đó có rất ít người là phụ nữ, họ cũng mặc quân phục, những phụ nữ bình thường trong gia tộc hoàn toàn không thể tới gần.

Nhìn thấy Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên tay trong tay đi vào đại sảnh, nhiều người lộ vẻ khác lạ.

Liễu Chí Ngôn đã đi khỏi, người chủ trì hội nghị là Liễu Trung Nguyên.

Đợi mọi người đến đông đủ, Liễu Trung Nguyên liền lên tiếng:

Theo lệ cũ, ta lập tức đi thẳng vào vấn đề. Ngày hôm nay sẽ thảo luận hai việc, việc thứ nhất, đương nhiên là thu xếp để Tần Xuyên gia nhập Thất tướng quân của Thiết Phật, cần phải chuẩn bị như thế nào.

Việc thứ hai, đó là sau khi con gái ta từ chức Tổng chỉ huy Hàn Thứ, rời bỏ Thất tướng quân, cần quyết định xem ai sẽ thay thế, trước mắt xem ra, Anh nhi, trưởng tử của lão Tứ là xuất sắc nhất...

Liễu Trung Nguyên còn chưa nói xong, Tần Xuyên đã giơ tay lên:

Nhạc phụ, hai việc này đều không cần thảo luận, bởi vì con không nhậm chức trong quân đội, vợ con cũng sẽ không từ chức.

Lớn mật!

Liễu Trung Kỳ vỗ vào xe lăn, sa sầm mặt, nói:

Gia chủ nói chuyện, khi nào tới lượt cậu xen vào!?

Liễu Anh ngồi ở sau lưng cha, đó là một chàng trai trẻ tuổi, đôi mắt nhỏ và dài, da mặt trắng nõn, mặc sơ mi trắng quần tây, thoạt nhìn có phần nho nhã, nhưng lúc này, y đang nhìn Tần Xuyên bằng ánh mắt hết sức hung hăng.

Tần Xuyên, dù cháu có muốn đảm nhiệm vị trí Đệ Lục tướng quân hay không, cũng đừng vội bác bỏ, cho dù cháu đi phỏng vấn, chưa chắc đã được Ban An ninh Quốc gia thật sự thông qua.

Chỉ có điều, việc Hàn Yên từ bỏ vị trí Đệ Thất tướng quân và Liễu Anh thay thế, thật ra là trong gia tộc chúng ta đã thảo luận từ trước rồi, cháu cũng đừng có dư hơi mà can thiệp.

Liễu Trung Hưng có lòng tốt nhắc nhở.

Tần Xuyên liếc nhìn Liễu Anh một cái, rồi thản nhiên trả lời:

Thực lực của anh ta không tệ, nhưng vẫn không bằng vợ cháu, dựa vào cái gì mà lại muốn anh ta thay thế?

(1) Alexis-Charles-Henri Maurice Clérel de Tocqueville là đại biểu Quốc hội, Phó Chủ tịch Quốc hội và Bộ trưởng Ngoại giao của Pháp. Ông là tác giả của một số khảo luận về hệ thống chính trị của Hoa Kỳ sau này trở thành tác phẩm kinh điển (Wikipedia)

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 385: Cậu Cũng Đừng Hối Hận Đó!

Tần Xuyên vừa dứt lời, tất cả người của Liễu gia có mặt trong đại sảnh đều biến sắc, ai cũng kinh ngạc, có người còn tức giận trừng mắt nhìn Tần Xuyên.

Liễu Hàn Yên cũng không ngờ, Tần Xuyên lại thẳng thừng như vậy, ngay trước mặt tất cả mọi người, công khai và mạnh mẽ bảo vệ vị trí của cô. Cô không khỏi mở to đôi mắt đẹp, nhìn Tần Xuyên, không nói nên lời.

Mặt Liễu Anh đã tối sầm như có mây đen che phủ, hai nắm đấm nắm chặt, ánh mắt như sói dữ, nhưng tiếc là, dù ánh mắt y có sắc bén hơn nữa, Tần Xuyên cũng coi như không.

Làm càn! Một tiểu bối như cậu thì biết cái gì? Hai việc này đều đã được một đám trưởng bối bọn ta suy tính kỹ càng, Liễu Anh là anh họ của Hàn Yên, tuy chỉ lớn hơn có mấy tháng, nhưng cậu kết hôn với Hàn Yên, cũng nên tôn trọng mà gọi Liễu Anh một tiếng huynh trưởng, chứ sao lại không biết lớn nhỏ như vậy!?

Liễu Lão Lục bất mãn lên tiếng dạy dỗ.

Tần Xuyên một bước cũng không nhường, trả lời thẳng:

Huynh trưởng thì huynh trưởng, nhưng thực lực của anh ấy kém xa so với vợ cháu! Hơn nữa, vợ cháu cũng không làm chuyện gì sai, các chú bác ép buộc cô ấy quay về làm một bà nội trợ, chẳng khác nào nhốt một con chim nhỏ vào lồng sắt, cháu không thể trở mắt nhìn vợ mình bị mọi người ức hiếp như vậy!

Ức hiếp!? Cậu nói mấy lão già chúng ta muốn Hàn Yên ở nhà làm bốn phận

của một người phụ nữ là ước hiếp nó!? Chẳng lẽ cậu muốn nó ở bên ngoài làm tướng, chứ không muốn nó sinh con đẻ cái!? Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại (Trong ba tội bất hiếu, không có con nối dõi là tội lớn nhất), cậu có hiếu hay không?

Liễu Lão Ngũ cũng nổi giận, đứng dậy quát to.

Tần Xuyên đột nhiên đứng phắt dậy, lớn tiếng nói:

Chính vì cô ấy là vợ của cháu, cho nên quyết định khi nào sinh con cũng là việc của cháu! Hơn nữa, sinh con vẫn có thể xin nghỉ phép, ai nói sinh con thì phải từ bỏ chức vụ?

Cậu...

Liễu Lão Ngũ còn muốn tiếp tục tranh luận, Liễu Trung Nguyên đã vỗ bàn, quát lớn:

Đủ rồi!

Trong mắt Liễu Trung Nguyên như có sấm sét bắt đầu nổi lên, nghiêm nghị liếc nhìn Tần Xuyên:

Chàng trai, đừng tưởng là Liễu gia chúng ta tiếp đãi cậu long trọng, mà tự coi mình cao hơn người. Đây là Liễu gia chúng ta nể nang Tần gia, chứ không phải nể nang một mình cậu!

Với tư cách nhạc phụ của cậu, ta khuyên cậu một cậu, đừng quá tự cho mình là đúng, mà phải hiểu rõ ràng thân phận của mình!

Đám mây ông chú, ông bác của Liễu gia đều lộ vẻ kiêu ngạo, nhìn Tần Xuyên với vẻ khinh thường.

Cho dù Tần Xuyên thật sự trở thành Đệ Lục tướng quân, trong đại gia tộc phân chia gia tài đẳng cấp một cách rõ ràng, các trưởng bối cũng sẽ không thấy

hắn quá lợi hại, dù sao thực lực của một người là có hạn, ngay cả có là tông sư, cũng không thể khinh thường tất cả, chứ đừng nói là Tần Xuyên.

Hai cha con Liễu Trung Kỳ và Liễu Anh càng lộ ra nét cười khinh miệt.

Quy củ cũng không biết, thật là tự coi mình quá cao rồi!

Liễu Trung Kỳ giễu cợt.

Tần Xuyên tỉnh bơ như không, nói:

Ở đây, mỗi câu mỗi chữ tôi nói ra, cũng đều là với tư cách chồng của Liễu Hàn Yên, không có chút quan hệ nào với Tần gia, tôi biết rất rõ thân phận của mình!

Ngược lại, có một số người hoàn toàn không có tư cách thay thế vợ của tôi, không nên dựa vào lực lượng của gia tộc mà gắng gượng chen vào, đây mới gọi là tự cho mình là đúng!

Liễu Anh nghe xong, rớt cuộc không nhìn được nữa, đứng bật dậy, hung hãn nói:

Tần Xuyên! Đừng tưởng rằng anh là trưởng tôn của Tần gia, thì Liễu Anh này sẽ kiêng nể! Anh hoàn toàn không biết thực lực của tôi, đừng ở chỗ này ăn nói lung tung, anh chẳng là cái thá gì đâu!

Tần Xuyên cười khẽ:

Không cần phải trợn mắt to như vậy, dù có chống mắt lên mà trừng tôi, thực lực của anh cũng không tăng lên được đâu.

Liễu Trung Kỳ tức tối đến nỗi cả người run rẩy, giận dữ mắng:

Tiểu tử vô liêm sỉ! Cậu biết cái gì!? Thực lực của Liễu Anh con ta, là được cả gia tộc tán thành! Nó chính là hỏa thể trời sinh, là người thích hợp nhất trong

chúng ta để luyện Tử Dương Công tổ truyền của Liễu gia!

Trước kia nó chuyên tâm học võ, lại ra nước ngoài học tập, cho nên mới không hiển lộ tài năng trong gia tộc. Bây giờ nó đã thành tài trở về, Tử Dương công cũng đã luyện tới tầng thứ tám Tử Dương Khai Thiên! Hơn nữa, nó còn là trung cấp tiên thiên võ giả trẻ tuổi nhất của Liễu gia chúng ta!

Cậu cho rằng, cậu đánh bại được Cơ Vô Song là rất giỏi sao? Cho tới bây giờ, Anh nhi nhà chúng ta không hề coi Cơ Vô Song là cái thá gì! Cậu có hiểu không!?

Liễu Trung Kỳ nói năng rất mạnh mẽ, hiển nhiên là rất kiêu ngạo về con trai mình, hoàn toàn không coi Tần Xuyên vào đâu.

Mấy vị chú, bác khác của Liễu gia và đám thanh niên đều gật đầu, có phần tán thưởng và hâm mộ nhìn Liễu Anh, dù sao đối với rất nhiều tiên tài võ học, trình độ trung cấp tiên thiên võ giả, được xem là thành tựu cao nhất cả đời.

Liễu Anh còn trẻ mà đã đạt tới trung cấp tiên thiên, một khi đến tuổi trung niên, rất có khả năng sẽ lên tới cao cấp tiên thiên, sẽ trở thành võ giả mạnh nhất trong các thế gia cổ võ, dù sao có rất ít người đạt tới trình độ tông sư.

Mọi người tưởng rằng Tần Xuyên nghe nói Liễu Anh là trung cấp tiên thiên, thì sẽ chịu phục, nào ngờ, Tần Xuyên bĩu môi, nói:

Trung cấp tiên thiên thì sao nào? Vẫn không phải là đối thủ của vợ tôi!

Nghe Tần Xuyên nói vậy, không ít người liếc nhìn hằm hằm ánh mắt như thể hằm là người điên.

Thậm chí Liễu Hàn Yên cũng nhìn hằm hồi lâu với vẻ kinh ngạc, cô cũng không rõ là thực lực của mình đã đạt tới cấp độ nào, cũng không biết sức chiến đấu của Liễu Anh ra sao.

Chẳng lẽ theo đánh giá của Tần Xuyên, chân khí sau khi biến đổi của cô đã

vượt qua trình độ trung cấp tiên thiên của Liễu Anh?

Bất giác, Liễu Hàn Yên cúi đầu suy nghĩ.

Liễu Trung Kỳ giận quá hóa cười:

Ha ha, nói như vậy, thực lực của con bé Hàn Yên cũng đã lên tới trung cấp tiên thiên?

Tần Xuyên lắc đầu:

Không có!

Thật sự là dốt đặc cán mai! Sơ cấp tiên thiên mà dám nói là có thể đánh bại trung cấp tiên thiên? <Đọc nhanh nhất tại Truyện FULL chấm VN> Cho dù Hàn Yên luyện Thiên Huyền Băng Ngưng, có tác dụng khắc chế nhất định đối với Tử Dương Công của Liễu gia chúng ta, nhưng tu vi của hai phía hết sức chênh lệch, không thể nào vượt qua! Ngay cả điều này cũng không hiểu, thế thì việc cậu đánh bại Cơ Vô Song chỉ là may mắn mà thôi!

Vẻ mặt khinh thường, Liễu Trung Kỳ nói.

Những người còn lại trong Liễu gia đều yên lặng lắc đầu thờ dài, xem ra ngay cả lý luận cổ võ cơ bản, gã Tần Xuyên này cũng không hiểu biết đầy đủ.

Nhưng Tần Xuyên lại mỉm cười:

Chính các vị không biết gì, lại đổ cho tôi!?

Câm miệng!

Liễu Trung Nguyên nghe tới đó, giận tím mặt, ra lệnh:

Miệng nói nhảm mà không biết thẹn! Mau mau quỳ xuống nhận lỗi với Tứ thúc, Ngũ thúc và Lục thúc đi! Xin các bị trưởng bồi tha thứ!

Tất cả mọi người đều nhìn Tần Xuyên với vẻ giễu cợt, chờ hắn quỳ xuống.

Liễu Trung Kỳ và lão Ngũ, lão Lục, đều thản nhiên ngồi đó, thể hiện dáng vẻ bề trên.

Tha thứ?

Mặt Tần Xuyên đổi sắc một cách khác lạ, cười lạnh:

Tôi không cần xin các vị điều đó! Nói về trưởng bối, trên đời này cũng chia làm hai loại, một là loại đáng tôn kính, trước một trưởng bối như vậy, tôi cũng cam tâm tình nguyện quỳ xuống dập đầu.

Nhưng đối với loại trưởng bối thứ hai, ý mình tuổi cao sống lâu, lên mặt kẻ cả, không biết cũng làm bộ hiểu biết, thì tôi chỉ coi họ là những tên hề nháy nhót trong một vở hài kịch, xéo đi càng xa càng tốt!

Đám trưởng bối của Liễu gia như hắn nói như vậy, tức giận mặt mày đỏ gay, nói không nên lời.

Không ai ngờ rằng, một gã ngày hôm qua thoạt nhìn có vẻ khiêm tốn, ngoan ngoãn quỳ xuống kính trà trưởng bối, còn lễ phép mời rượu khắp hết mọi người trong gia tộc, hôm nay lại kiêu căng như vậy!

Ngay cả đám chú bác Liễu Trung Kinh và Liễu Trung Hưng, vốn có cảm tình với Tần Xuyên, cũng cau mày.

Sao lại thế này? Gia chủ, anh thật sự muốn dung túng cho con rể anh không biết lễ độ như vậy sao?

Liễu Trung Kỳ chất vấn.

Liễu Trung Nguyên trầm ngâm một lát, rồi nói:

Tần Xuyên, Hàn Yên có muốn từ chức hay không, không phải do con quyết

định, ý nguyện của bản thân nó, mới là điều mấu chốt.

Con cho rằng, nó sẽ giống như con, chẳng phân biệt được nặng nhẹ, gạt bỏ lợi ích của gia tộc qua một bên, để giành danh lợi cho chính mình sao?

Tần Xuyên quay đầu lại nhìn về phía Liễu Hàn Yên:

Cô ấy không mưu lợi cho bản thân, cô ấy chỉ muốn chứng minh, cô ấy không thua kém so với đám nam nhân của Liễu gia.

Thân hình mềm mại của Liễu Hàn Yên hơi run lên, cô ngẩng lên nhìn Tần Xuyên, thấy vậy, hần mím cười với cô.

Hừ...

Liễu Trung Nguyên cao giọng nói:

Con mới lập gia đình với Hàn Yên một thời gian ngắn ngủi như vậy, con cho rằng con hiểu được nó sao? Ta là cha nó, ta biết rõ, Hàn Yên có thể phân định đúng sai!

Vậy sao?

Tần Xuyên không lùi bước, còn đáp lại:

Nhưng con cảm thấy, cha không hiểu chút gì về cô ấy.

Liễu Trung Nguyên nheo mắt:

Chuyện đó, chúng ta cứ hỏi Hàn Yên, xem nó có đồng ý với quyết nghị của gia tộc hay không, có đồng ý rời bỏ chức vụ hay không! Nếu nó đồng ý, con nhất định phải dập đầu trước mặt các trưởng bối ở đây mà nhận lỗi!

Nghe vậy, ánh mắt Liễu Hàn Yên lộ ra một chút lo lắng, nhìn Tần Xuyên một cách lo lắng.

Tần Xuyên quay đầu lại liếc nhìn cô, rồi như đã quyết định, khẽ cười nói:

Được! Nhưng nếu vợ con không muốn làm theo sự sắp xếp của trường bồi, thì cha và các chú phải cho cô ấy cơ hội chứng tỏ bản thân, không được vung tay múa chân can thiệp vào tương lai của cô ấy!

Nhiều người thầm lắc đầu, cảm thấy Tần Xuyên quá ngu xuẩn.

Còn ai không biết, Liễu Hàn Yên nổi tiếng là phục tùng sự sắp xếp của cha mình và gia tộc, nếu không, cô đã không máy móc tuân theo hôn ước, đồng ý lấy một người từng bị vứt bỏ như Tần Xuyên.

Từ nhỏ đến lớn, Liễu Hàn Yên chưa từng làm trái lời Liễu Trung Nguyên và Liễu gia, cô như một con rô bốt, gia tộc điều khiển cô làm cái gì, cô làm cái đó.

Ha ha, tiểu tử, cậu đừng hối hận đó!

Liễu Lão Ngũ thỏa mãn đắc chí ngồi xuống, chờ Tần Xuyên dập đầu nhận lỗi.

Ánh mắt lạnh như băng, Liễu Trung Nguyên nhìn về phía con gái, ra lệnh:

Hàn Yên, con đứng lên, nói cho mọi người biết, cho cả chồng con, người đang còn mơ hồ, con có bằng lòng rời khỏi quân đội hay không, để Liễu Anh thay thế!?

Cả đại sảnh đều yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều tập trung vào Liễu Hàn Yên.

Liễu Hàn Yên nắm chặt đôi bàn tay trắng nõn, móng tay như muốn ghim vào lòng bàn tay.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 386: Tử Dương Công

Thân hình cứng đờ, Liễu Hàn Yên đứng dậy, đi tới giữa phòng, ánh mắt phức tạp nhưng mờ mịt lướt qua tất cả mọi người.

Cô nhìn về mặt uy nghiêm của cha, lại nhìn dáng vẻ thúc giục và không kiên nhẫn của các trưởng bối trong họ.

Cuối cùng, cô nhìn về phía Tần Xuyên ở bên cạnh.

Tần Xuyên thoải mái mỉm cười, trong mắt như biểu lộ, bất kể cô lựa chọn như thế nào, hẳn đều vui lòng chấp nhận.

Liễu Hàn Yên lưỡng lự một lúc, rồi đột nhiên quỳ xuống, cúi đầu.

Lúc này, mặt mày đám Liễu Trung Kỳ trở nên hơn hờ, họ cảm thấy rõ ràng là Liễu Hàn Yên vẫn còn biết chừng mực, biết mình nên làm gì cho gia tộc.

Tần Xuyên mặt không đổi sắc, vẫn ung dung khẽ mỉm cười nhìn vợ, không để tâm đến những ánh mắt giễu cợt quanh mình.

Rốt cuộc, Liễu Hàn Yên bắt đầu mở miệng...

- Cha, các chú, các bác, Hàn Yên...không muốn!

- ...!

Lập tức, cả đại sảnh im lặng như tờ.

Tuy Liễu Hàn Yên nói không lớn, nhưng cũng không nhỏ, ai cũng có thể nghe rõ ràng.

Không chỉ hai cha con Liễu Trung Kỳ, Liễu Anh và những người khác, lộ vẻ kinh ngạc, mà ngay cả Liễu Trung Nguyên cũng lộ vẻ khó tin nổi.

- Con...con lặp lại một lần nữa xem!?

Liễu Trung Nguyên trầm giọng nói.

Liễu Hàn Yên mạnh mẽ ngẩng đầu lên, trong đôi mắt sáng lóe lên vẻ quật cường:

- Cha, bất kể cha hỏi con bao nhiêu lần, câu trả lời của con vẫn là như vậy: Con không muốn!

Nói xong, Liễu Hàn Yên quay đầu lại, nhìn về phía Tần Xuyên đang đứng gần bên.

Tần Xuyên giơ ngón tay cái lên, mỉm cười nhìn cô.

Trên khuôn mặt Liễu Hàn Yên cũng thoáng hiện một nét cười thư thái, như một giọt sương đọng trên một đóa sen nơi thanh vắng.

Thật ra, Tần Xuyên cũng không trao đổi trước với Liễu Hàn Yên, trong lòng hẳn cũng không rõ ràng lắm, cô có thật sự mong muốn sống vì bản thân mình, một lần đưa ra lựa chọn cho chính bản thân mình.

Đây là một cuộc đánh cược, nhưng rất may là Tần Xuyên đã thắng, những lời hăn nói tối hôm qua đã không uổng phí.

Liễu Hàn Yên sống hai mươi mấy năm, rốt cuộc đã dám một lần chống đối, không nghe theo sự sắp xếp của gia tộc, tranh đấu giành lấy sự tôn trọng cho bản thân mình.

- Vô liêm sỉ!

Liễu Trung Nguyên đập bàn, thẹn quá hóa giận:

- Rốt cuộc là con bị nó cho uống bùa mê thuốc lú gì vậy?! Ai cho phép con làm trái lời cha?

- Không phải đâu cha!

Liễu Hàn Yên quay đầu lại, giải thích:

- Con chỉ muốn chứng minh, con luôn luôn sống đầy nỗ lực, tuy anh họ Liễu Anh của con có thể gọi là đệ nhất thiên tài của gia tộc chúng ta cũng không quá lời, nhưng chưa chắc là con không bằng anh ấy!

- Ha ha, thật là buồn cười! Liễu Hàn Yên, trước kia cháu gắng gượng lắm mới giành được vị trí thứ hai ở đại hội Chân Long, đánh không lại cả Cơ Vô Song, bây giờ lại nói là ngang tài với Anh nhi, cháu cho rằng nói như vậy là đáng tin ư?

Liễu Trung Kỳ trách cứ.

Liễu Trung Nguyên cũng lạnh lùng nói:

- Con rút ra ngoài cho ta! Trở về phòng suy nghĩ cho kỹ càng! Chuyện này không phải con nói không muốn là được đâu!

Nghe vậy, Tần Xuyên lộ vẻ không vui, lập tức cúi xuống đỡ Liễu Hàn Yên dậy, giọng trở nên lạnh lùng:

- Nhạc phụ, và cả các vị trưởng bối của Liễu gia, chẳng lẽ các vị đánh cược thua mà không chịu nhận sao?

- Mới vừa rồi, đã nói là chỉ cần vợ tôi không muốn, thì các vị sẽ cho cô ấy một cơ hội để cô ấy chứng tỏ bản thân, chẳng lẽ bây giờ đổi ý rồi?

- Chứng tỏ? Chứng tỏ như thế nào? Chẳng lẽ cậu lại muốn Anh nhi nhà chúng tôi đọ sức một trận với Hàn Yên? Trung cấp tiên thiên đánh nhau với sơ cấp tiên thiên, hay là huynh trưởng đánh em gái, lão Tứ này không gánh nổi

chuyện đó đâu!

Liễu Trung Kinh khịt mũi khinh bỉ.

Tần Xuyên mỉm cười:

- Nhưng sao cháu lại cảm thấy, con của chú không dám so tài với vợ cháu?

- Anh nói cái gì? Tôi mà sợ cô ấy?

Liễu Anh bỗng đứng bật dậy, tức giận hét to.

Liễu Hàn Yên phân vân nhìn Tần Xuyên, cô biết, với thực lực của mình, tất nhiên là Tần Xuyên có thể thấy rõ trình độ của Liễu Anh.

Nhưng theo lẽ thường, võ giả có trình độ trung cấp tiên thiên đánh nhau với võ gia sơ cấp tiên thiên, hoàn toàn không có gì phải lo lắng, huống chi, Tử Dương Công tuyệt đối không kém Thiên Huyền Băng Ngưng.

Trong lúc cô đang còn đang nghi hoặc, Liễu Trung Nguyên lại lên tiếng:

- Hàn Yên, con thật sự muốn tỷ thí với Liễu Anh?

Liễu Hàn Yên quay đầu lại, nhìn thấy đôi mắt sắc bén như thể nhìn thấu suốt tâm tư của mình, cô chưa bao giờ dám đối mặt với cha mình, nhưng không biết vì sao, hình như do có Tần Xuyên ở bên cạnh, hôm nay cô không còn sợ hãi như trước.

Như có ma xui quỷ khiến, Liễu Hàn Yên khẽ gật đầu:

- Con muốn thử xem, nếu con thật sự không bằng anh họ, con cũng sẽ cam tâm tình nguyện rút lui.

- Được!

Liễu Trung Nguyên cũng không nói nhiều, liền quay sang hỏi Liễu Trung Kỳ:

- Lão Tứ, anh nghĩ như thế nào?

- Hừ, nếu đã như vậy, Anh nhi nhà tôi cũng sẽ không ngại cho một số người thấy rõ ràng sự thật, chú thấy có đúng không? Anh nhi!

Liễu Anh xoay xoay cái cổ, cười lạnh:

- Miễn là không ai nói tôi là anh trai ăn hiếp em gái, thì sao cũng được. Thật ra từ lâu tôi cũng đã muốn lĩnh giáo tuyệt học của Thủy Vân Tĩnh Trai rồi.

Thế là cuộc tỷ thí đã được ấn định.

- Đã như thế, mọi người chúng ta tới luyện võ trường ở bên ngoài trước đi, con gái Hàn Yên của tôi và Anh nhi, con trai của lão Tứ sẽ có một cuộc tỷ thí điểm tới là dừng. Nếu Anh nhi thắng, đương nhiên sẽ hợp lẽ mà thay thế Hàn Yên; còn nếu con gái tôi may mắn thắng, thì chúng ta sẽ cho nó một cơ hội, mọi người nghĩ thế nào?

Liễu Trung Nguyên đưa mắt nhìn lướt qua mọi người một lượt.

Mấy vị trưởng bối của Liễu gia liền châu đầu ghé tai bàn bạc, mọi người đều nghĩ rằng làm như vậy cũng không có vấn đề gì.

Việc đã đến nước này, nếu Liễu Anh không thể hiện thực lực mạnh mẽ của mình, thì e rằng, cho dù nội bộ Liễu gia có thể chấp nhận, nhưng chuyện đến tai gia tộc khác, sẽ có điều tiếng không hay.

Dù sao, tuy Liễu Hàn Yên là nữ, nhưng cũng là đệ nhất mỹ nữ của một đại gia tộc, người ái mộ cô rất nhiều, tất nhiên sẽ có người nghĩ Liễu gia đối xử bất công với cô.

- Cuộc tỷ thí này cũng không có nhiều lợi ích, chúng tôi xin nghe theo sự sắp xếp của gia chủ.

Đám Liễu Lão Lục lên tiếng đồng ý.

Tần Xuyên liền bước tới, mạnh dạn cầm tay Liễu Hàn Yên, cười hì hì:

- Bà xã à, lát nữa em cứ yên tâm mà đánh, anh sẽ cố vũ cho em! Yên tâm đi, anh nói em làm được, thì chắc chắn là được!

Liễu Hàn Yên nhìn vẻ mặt hân hoan của hắn, cảm giác căng thẳng trong lòng cũng giảm đi một chút, khẽ gật đầu mỉm cười.

Mọi người đi tới luyện võ trường của Liễu gia.

Nhiều người làm và vệ sĩ biết cuộc tỷ thí của Liễu Hàn Yên và Liễu Anh sắp diễn ra, cũng đều đi tới, đương nhiên cũng có đám trẻ con của Liễu gia còn đang luyện võ, kiễng chân lên chờ đợi.

Dù sao, Liễu Anh và Liễu Hàn Yên vốn được xem là nhân tài số một, số hai trong số những người trẻ tuổi.

Thấy Liễu Hàn Yên và Liễu Anh đi tới luyện võ trường, Tần Xuyên vung vẩy một ngọn cờ thưởng không biết nhờ được ở đâu, lớn tiếng kêu lên:

- Bà xã, cố lên! Bà xã, cố lên!

Nhìn thấy cảnh tượng này đám nhóc Liễu gia đều cười nghiêng ngả.

Liễu Trung Nguyên đi tới, đoạt lấy ngọn cờ, vút trên mặt đất, nghiêm nghị nói:

- Luận võ cần phải trang trọng! Con làm như vậy thì ra cái thể thống gì?

- Hì hì, con muốn tạo không khí sôi nổi thôi mà, cha đừng căng quá!

Tần Xuyên xua xua tay, nhướn mày nói:

- Nhạc phụ à, lát nữa vợ con thắng rồi, cha định thưởng cái gì cho cô ấy vậy? Dù sao cô ấy cũng là con gái của cha, mang lại vẻ vang cho cha, thì cha cũng

nên thể hiện một chút chứ ạ?

Liễu Trung Nguyên hừ một tiếng nặng nề:

- Thăng? Lấy gì mà thăng? Con cho rằng, Tử Dương Công của Liễu gia chúng ta dễ đối phó như vậy hay sao?

- Thăng bé Liễu Anh đã luyện tới tầng thứ tám Tử Dương Khai Thiên, nắm rõ tất cả các chiêu thức của Tam Dương Vô Cực Thủ, cộng thêm sức mạnh của trung cấp thiên thiên chân khí, cơ hội để Hàn Yên chiến thắng ấy à, còn chưa tới một phần mười!

- Vậy sao? Chúng ta xem xong rồi nói sau.

Tần Xuyên cười thần bí, cũng không tranh luận làm gì.

Giữa luyện võ trường, Liễu Hàn Yên mặc quân phục, mái tóc dài phơ phất, hiên ngang đứng trên mặt sân ghép từ những khối đá vuông chắc nịch, vẻ mặt điềm tĩnh, ánh mắt sâu thẳm.

Liễu Anh đã cởi áo khoác, chỉ mặc quân tây và sơ mi trắng, nổi rõ những đường nét của cơ bắp.

- Hàn Yên, đừng trách anh ra tay quá nặng, vì ít ra, anh phải thể hiện sự tôn trọng đối với sư phụ Lăng Vân sư thái của em.

Liễu Anh cười tà nói.

- Em cũng sẽ thi đấu rất nghiêm túc.

Liễu Hàn Yên nhẹ nhàng nói.

Sau cuộc đối thoại ngắn ngủi, trước những đôi mắt chăm chú của mọi người, hai người bắt đầu cuộc tỷ thí.

- Âm! Âm!

Hai luồng chân khí một lam một tím do hai người phóng ra, trong nháy mắt, đập dồn trong không khí như hai luồng sóng gợn.

Liễu Anh gầm lên một tiếng, tấn công trước với ý định tiên hạ thủ vi cường.

Hai chân y đập mạnh xuống đất, thân hình bay lên, bàn tay đưa ra, phóng ra một chỉ long trời lở đất!

- Nhất Dương Trùng Thiên Chỉ!

Một luồng Tử Dương chân khí nóng rực bay thẳng về phía Liễu Hàn Yên.

Liễu Hàn Yên vội lui về phía sau, thi triển môn khinh công sở trường của mình, nhẹ nhàng di chuyển xung quanh, cố gắng tìm góc độ để phản công.

Nhất Dương Trùng Thiên Chỉ của Liễu Anh rơi xuống đất, để lại một vết cháy xém đen sì, nếu khối đá không đặc biệt bền chắc, mà là một khối đá thông thường, thì có thể đã bị nổ tung rồi.

Tử Dương Công của Liễu gia được xưng tụng là một trong những công pháp thuộc hỏa cực mạnh trong giới cổ võ thể gia, chí cương chí dương, rất thích hợp để nam giới tu luyện.

Nó được chia làm chín tầng, gồm ba phần Xích Dương, Bạch Dương và Tử Dương, mỗi phần lại chia thành tiền, trung, hậu.

Phối hợp với nó cùng tu luyện, còn có môn Tam Dương Vô Cực Thủ.

Sau khi luyện tới Tử Dương, mới có thể luyện toàn bộ chiêu thức của Tam Dương Vô Cực Thủ, trình độ càng cao, chiêu thức càng mạnh mẽ.

Tục truyền, Liễu gia từng có một vị tổ tông sau khi đạt tới cảnh giới tông sư, đã luyện công pháp đó tới tầng thứ chín Tử Dương Phần Thiên, thi triển ra đại

sát chiêu Tam Dương Vô Cực Thủ, đủ để làm tan sắt nát đá, hủy diệt tất cả, đương thời có thể nói là vô địch thiên hạ.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 387: Khúc Ca Của Băng Và Lửa

Hiện nay, tuy Liễu Anh mới đạt tới trung cấp tiên thiên và luyện môn đó tới tầng thứ tám, nhưng cũng đã đầy sức hủy diệt, như một mặt trời nhỏ màu tím, bùng cháy sáng rực!

Nhất Dương Trùng Thiên Chỉ là một chỉ pháp cơ bản nhất của Tam Dương Vô Cực Thủ, như một ngọn lửa nóng tàn khốc bay thẳng tới, muốn xuyên thủng và đốt cháy địch thủ.

Tuy nói đây là cuộc tỷ thí điểm tới là dừng, nhưng hiển nhiên là vừa bắt đầu, Liễu Anh đã ra chiêu thẳng tay.

- Vù! Vù vù!

Từng luồng Tử Dương chân khí như chùm tia laser bắn về phía Liễu Hàn Yên, để lại những vết cháy đen sì ở những nơi cô từng đứng!

Liễu Hàn Yên thi triển thân pháp Vân Sơn Vụ Nhiễm của Thủy Vân Tĩnh Trai, trông cô như một nàng tiên, tay áo tung bay phất phới, chạy nhảy qua lại như thoi đưa giữa rừng núi trùng điệp, dáng người mềm mại, đầy linh khí.

Cuộc đọ sức giữa cương và nhu đã bắt đầu.

- Ha ha ha! En họ Hàn Yên, sao em chỉ né tránh không vậy? Chẳng lẽ Thủy Vân Tĩnh Trai không có tuyệt học nào khác!?

Sau khi bắn ra ba mươi mấy chỉ, Liễu Anh ngạo mạn cười ha hả.

Liễu Hàn Yên im lặng, lúc này thấy Liễu Anh dừng lại, cô liền vòng qua, liên

tục đánh ra mười mấy chưởng!

- Băng Vân Loạn!

Băng Ngưng chân khí như tuyết bay đầy trời, như từ đỉnh núi sụp xuống, tạo thành một trận tuyết lở mạnh mẽ.

Trong khoảnh khắc, trong sân gió lạnh nổi lên, nhiệt độ không khí hạ xuống.

Liễu Anh không chút e sợ, song chưởng mở ra, hai luồng Tử Dương chân khí như hai ngọn lửa hùng hực bao quanh hai tay y.

- Song Long Thôn Nhật Quyên!

Hai bàn tay y như cuồng long xé mây, cứng rắn nghênh tiếp tầng tầng lớp lớp Băng Ngưng chân khí.

Nắm đấm được Tử Dương chân khí bao quanh, liên tục vung ra phía trước với khí thế mạnh mẽ mà linh hoạt.

Từ xa nhìn lại, trông như hai con rồng màu tím, không ngừng chạy qua chạy lại như con thoi, liên tục chớp, cắn, thanh thế kinh người.

Chưa tới vài giây, Băng Ngưng chân khí của Liễu Hàn Yên đã bị bốc hơi toàn bộ.

Đám trường bối đứng xem đều hơi vui mừng, có thể luyện Tam Dương Vô Cực Thủ tới trình độ này, rõ ràng Liễu Anh đúng là nhân tài trong số những người trẻ tuổi.

Những người trẻ tuổi Liễu Anh đều lộ vẻ lo lắng, cảm thấy trình độ của Liễu Anh so với mình, chênh lệch càng lúc càng lớn.

Ngược lại, Tần Xuyên không cảm thấy quá bất ngờ, Liễu Anh có thực lực cỡ này, là nằm trong dự liệu của hắn.

Trong luyện võ trường, Liễu Anh thừa cơ truy kích, Song Long Thôn Nhật Quyền đan xen qua lại như hai con cườm long, khiến Liễu Hàn Yên liên tục thối lui.

Liễu Hàn Yên nhận thấy, Băng Ngưng chân khí của mình dường như khó thể ngăn cản Tử Dương chân khí với sức hủy diệt kinh người kia, mỗi lần chân khí của cô đánh ra, đều một đi không trở lại, không thấy chút hiệu quả nào!

Sau ba mươi mấy chiêu qua lại, Liễu Hàn Yên đã rơi vào tình thế hết sức nguy hiểm, mà Liễu Anh thì càng đánh càng hăng, không cho cô chút cơ hội nào.

Những người xem xung quanh đều yên lặng lắc đầu, lại nhìn về phía Tần Xuyên với vẻ giễu cợt.

Rõ ràng là trung cấp tiên thiên hoàn toàn áp đảo rồi.

- Em gái ngoan, dù em né tránh như thế nào, cũng đến lúc sẽ trúng chiêu, chỉ bằng em chịu thua đi, kéo lại bị chấn thương gân cốt.

Liễu Anh cười to, nói.

Liễu Hàn Yên vẫn không lên tiếng, sự kiêu ngạo và quật cường trong lòng cô đã được kích phát đến mức cao nhất.

Cô vốn có sức lực dẻo dai, do nhận nhiệm vụ trong quân đội một thời gian lâu dài, cũng đủ sức thích ứng với rất nhiều tình thế không thuận lợi, tuy đang rơi vào thế hạ phong, nhưng không chút hoảng hốt.

Ngược lại, những lời châm chọc của Liễu Anh, càng làm cho một cô gái ngoan cường từ trong máu như cô rất không phục, dần dần càng trở nên kiên cường mạnh mẽ hơn.

Đôi mắt Liễu Hàn Yên mơ hồ lóe ra những tia sáng màu lam sẫm, chân khí của cô bất tri bất giác càng thêm lạnh lẽo thấu xương, ngưng tụ càng lúc càng

vững chắc.

Thấp thoáng trong đó, như có từng luồng sáng màu lam chạy tán loạn trên người Liễu Hàn Yên, vô cùng rực rỡ.

- Ồ?

Có trường bối bắt đầu kêu lên một cách nghi hoặc.

- Sao vậy?

- Sao tôi có cảm giác...hình như độ nóng đang giảm xuống...Chân khí của Hàn Yên có vẻ khác biệt so với lúc trước.

- Điều đó sao có thể? Trong lúc chiến đấu mà chân khí vẫn đột phá ư?

Những người khác cũng không quá chú ý.

Trên thực tế, Liễu Anh là người có cảm nhận rõ ràng và trực tiếp nhất, y nhận ra, quyền của mình càng lúc càng khó công phá tuyến phòng ngự của Liễu Hàn Yên.

Hơn nữa, tốc độ và sự nhanh nhạy của Liễu Hàn Yên đều dần dần nhanh hơn, như thể cô đang tiến vào một trạng thái mới.

Đôi mắt sắc bén của Liễu Anh lóe lên, y đã có chút bất an, muốn nhanh chóng kết thúc cuộc chiến.

Sau mấy đường quyền không hiệu quả, Liễu Anh lập tức tức biến chiêu, một cước vung lên, đá ra một luồng Tử Dương chân khí thật dài, giống như một ngọn sóng lớn dâng lên.

- Thập Vạn Hỏa Cấp!

Đôi chân Liễu Anh như cuồng phong, Tử Dương chân khí như ngọn lửa cháy

trong gió, liên tục tấn công Liễu Hàn Yên, những nơi ngọn lửa đi qua, một ngọn cỏ cũng không còn!

- Hay lắm! Thập Vạn Hỏa Cấp này thi triển ra rất gọn gàng và linh hoạt, cường lực mạnh mẽ, xem ra là đã lĩnh hội sâu sắc tinh túy của Tam Dương Vô Cực Thủ.

Liễu Trung Hưng không khỏi tán thưởng, mấy chú bác khác cũng không gạt gù liên tục.

- Xem ra Hàn Yên lành ít dữ nhiều rồi!

Ngay cả Liễu Trung Kinh chưa từng luyện cổ võ, cũng nhìn ra là Liễu Hàn Yên có vẻ thất thế.

Trong sân, trông Liễu Hàn Yên như ảo ảnh, ngọn lửa từ đôi chân Liễu Anh liên tục tấn công về phía cô, mọi góc độ có thể né tránh, đều bị khống chế.

Nhưng đột nhiên ánh mắt cô ngưng tụ, đứng lại tại chỗ, song chưởng liên tục hoán vị trên dưới, một luồng chân khí càng lạnh lẽo hơn trước, hình thành một khối không khí như một cái cối xay lớn.

- Lãnh Nhược Băng Tâm!

Song chưởng Liễu Hàn Yên mở ra hai bên, khối không khí tạo thành một tấm thuẫn trông như một vòng nước xoáy ngay trước mặt cô.

- Rầm rầm rầm!

Tử Dương chân khí như một ngọn lửa lớn điên cuồng, xông thẳng tới tấm thuẫn hàn khí bảo vệ Liễu Hàn Yên.

Khi mọi người cho rằng, Liễu Hàn Yên chỉ như nổ mạnh hết đà, thì kinh ngạc phát hiện, sau hàng loạt tiếng nổ mạnh, ngọn lửa hùng hực kia đã hoàn toàn bị dập tắt!

- Sao có thể như vậy được?

Liễu Anh phát hiện hai chân của mình suýt nữa bị hút vào và đóng băng, vội vàng lui về phía sau.

Không để y kịp ngẫm nghĩ, Liễu Hàn Yên đưa về phía y, hơi xoay tròn, tấm thuẫn lớn Băng Ngưng chân khí kia lập tức được cô thu hồi vào lòng bàn tay.

Đôi mắt cô như hai viên ngọc lam rực rỡ nhất, toàn bộ những người của Liễu gia có mặt rất cuộc nhận ra, chân khí và phong thái của cô đều có vẻ khác trước.

Vẻ mặt không chút thay đổi, trông cô như một nữ thần được tạc bằng băng.

- Hay cho Thiên Huyền Băng Ngưng! Tiếp tục thử Tam Dương Liệt Thiên chương xem!

Người của Liễu gia nghe vậy, đều thốt ra tiếng kêu kinh ngạc.

Tam Dương Liệt Thiên chương có uy lực còn mạnh mẽ hơn nhiều so với Tam Dương Vô Cực Thủ, sau khi kết hợp ba loại chân khí một cách khéo léo, sẽ xuất hiện một hình thái không ổn định.

Chương pháp này giống như một quả bom nổ chậm, sau khi phóng ra, có thể tạo ra một vụ nổ mãnh liệt, nếu không có thâm cừ đại hận, hầu như không ai dùng tới.

- Anh nhi! Dùng chiêu này phải thận trọng!

Liễu Trung Hưng kêu to, các chú bác khác cũng muốn khuyên can.

Nhưng tất cả đều đã muộn, giữa hai lòng bàn tay của Liễu Anh đã xuất hiện một ngọn lửa bao gồm ba ngọn màu đỏ thẫm, màu trắng và màu tím, trong chớp mắt đã hợp lại làm một, sau khi ngưng tụ thành một uy lực như sấm vang chớp giật, liền đánh về phía Liễu Hàn Yên.

Y không muốn cho Liễu Hàn Yên bất cứ cơ hội nào, dù có cảm giác mình sẽ không thua, y cũng không muốn mạo hiểm.

Đôi mắt với đoàn tấn công điên cuồng từ phía Liễu Anh, Liễu Hàn Yên lại nhắm mắt lại, quay đầu sang phía khác.

Chỉ có điều, tay phải của cô cử động theo một quy tắc kỳ diệu mà phức tạp, khiến Băng Ngưng chân khí và khối không khí trước đó hòa lẫn vào nhau.

- Thiên Trọng Băng Tuyết Bạo!

Một chưởng của Liễu Hàn Yên cuộn cuộn đánh từ trên xuống, như dồn tất cả tuyết đọng trên đầu núi vào một chưởng này mà đánh ra!

Trong quá trình lăn xuống, hàng nghìn, hàng vạn bông tuyết va chạm nhau kịch liệt, nổ tung.

Băng Ngưng chân khí như đời núi lấp biển, vòng xoáy chân khí màu xanh và trắng bao trùm lên Liễu Anh phía đối diện.

Tam Dương Thiên Liệt chưởng mãnh liệt kia hoàn toàn không có tác dụng trong băng tuyết, như một quả bom trở thành pháo lép, chỉ tạo thành những tiếng nổ “bốp, bốp” trầm đục.

Liễu Anh nhận ra hai tay hai chân của mình nhanh chóng bị đông cứng lại, Tử Dương chân khí của mình cũng đã bị Băng Ngưng chân khí dập tắt mất rồi!

Một trận băng tuyết ngập trời qua đi, Liễu Anh ngơ ngác đứng tại chỗ, mặt như sương lạnh.

Mà Liễu Hàn Yên đã xuất hiện trước mặt y không biết từ khi nào, thủ đao (tay chụm lại thành đao) đã đặt ở cổ họng của Liễu Anh!

Mọi người ở luyện võ trường, ngoại trừ Tần Xuyên, đều kinh ngạc ngẩn người!

Kết quả của trận đấu này thật bất ngờ, vậy mà Liễu Hàn Yên lại thắng!?

Sơ cấp tiên thiên chân khí lại có thể áp đảo trung cấp tiên thiên chân khí!

- Sao có thể...Nó...nó thật sự là sơ cấp tiên thiên ư?

Liễu Trung Kỳ thấy con mình thua, nghiến răng nghiến lợi:

- Hay là con bé che giấu thực lực?

- Không, lão Tứ, Hàn Yên thật sự là sơ cấp, tôi có thể bảo đảm.

Liễu Trung Hưng nghiêm nghị nói.

Ngay cả Liễu Trung Nguyên cũng không có cách nào hiểu được, thấy con gái mình giành được phần thắng, ông ta nhìn về phía Tần Xuyên, hỏi:

- Con đã biết trước là chân khí của nó sẽ không rơi vào tình huống không thuận lợi? Như thế là thế nào?

Tần Xuyên đang muốn chạy tới ôm lấy Liễu Hàn Yên, chúc mừng cô, nghe cha vợ hỏi vậy, liền nhếch miệng cười:

- Chân khí quả thật có phân loại mạnh yếu, nhưng phân loại theo chất lượng cao thấp, chứ không phải chỉ đánh giá thực lực tuyệt đối của một người một cách đơn giản qua trình độ trung cấp hay sơ cấp?

- Cũng như khi võ giả trung cấp tiên thiên gặp phải kiếm khách sơ cấp tiên thiên, thì chất lượng kiếm khí của kiếm khách đủ để ngang hàng, thậm chí vượt qua trung cấp tiên thiên chân khí.

- Băng Ngưng chân khí của vợ con đã đạt tới chất lượng cao, tuy là vẫn ở mức độ sơ cấp tiên thiên, nhưng xét về bản chất, đã vượt qua phạm vi sơ cấp rồi!

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 388: Có Chết Cũng Không Thể Trách Tôi

Lời nói của Tần Xuyên khiến vẻ mặt tất cả mọi người ở đây đều biến đổi, mặc dù cao thủ của Liễu gia rất nhiều, đều có nhận thức khác nhau đối với việc tu luyện, nhưng tất cả đều bị đóng khung trong một số lý luận truyền thống.

Được Tần Xuyên nói rõ ra như vậy, mọi người mới phát hiện, dường như trước kia mình đều không để ý tới một việc, đó là chỉ một mực theo đuổi nâng cao tu vi chân khí, mà bỏ quên việc đi sâu nghiên cứu chất lượng chân khí.

- Quả thật là rất có lý, năng lực chiến đấu như nhau, nhưng võ giả nào có kiến thức cơ bản vững chắc hơn, thường có thể phát huy uy lực chiến đấu của mình cao hơn, đặt vào trường hợp chân khí, cũng là tương tự.

Liễu Trung Hưng gật đầu nói.

- Không hổ là đệ tử sau cùng vừa ý của Lăng Vân sư thái, con bé Hàn Yên này đúng là tiến bộ kinh người!

Liễu Trung Kinh cũng khen ngợi.

- Đúng vậy, không ngờ là cảnh giới sơ cấp tiên thiên lại chiến thắng vượt cấp đối với Anh nhi, như vậy một khi Hàn Yên đạt tới trung cấp tiên thiên, chẳng phải sẽ tương đương với cao cấp tiên thiên hay sao?!

Bên ngoài sân, với vẻ mặt âm trầm, Liễu Trung Kỳ ngồi trên xe lăn, cả người liên tục run rẩy, dường như đang suy nghĩ đối sách.

Còn Liễu Anh, y đứng giữa luyện võ trường, mặt xám như tro tàn, ngây ra như phỗng, không thể tin được, vậy mà mình lại thua!

Rõ ràng ban đầu y chiếm thượng phong, còn buông lời chế nhạo Liễu Hàn Yên, nào ngờ rốt cuộc y mới là... “làm trò cười”!

- Đa tạ anh họ Liễu Anh.

Liễu Hàn Yên cũng không có vẻ gì là đặc biệt phấn khởi, nhưng trong đôi mắt sáng của cô, lại lấp lánh niềm vui.

Mình thành công rồi, mình thật sự đã đánh bại trung cấp tiên thiên Liễu Anh!

Điều càng làm trái tim cô nhảy thình thịch trong lồng ngực đó là, đây là lần đầu tiên cô cãi lại mệnh lệnh của gia tộc để giành lấy cơ hội công bình cho bản thân mình, và cô đã làm được!

Cái cảm giác hạnh phúc khổ tận cam lai, sau cơn mưa trời lại sáng, khiến mắt cô nóng lên, khóe mắt hơi ướt.

Bất giác Liễu Hàn Yên quay đầu lại nhìn về phía Tần Xuyên.

Đúng lúc đó, Tần Xuyên đã tươi cười chạy về phía cô, mặc kệ ánh mắt của mọi người xung quanh, ôm chầm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô.

- Bà xã, anh đã nói em có thể làm được mà!? Em xem, cũng đâu phải rất khó, phải không nào? Em vui lắm phải không?

Ánh mắt dịu dàng, Liễu Hàn Yên đắm đắm nhìn hẳn, mỉm cười khẽ gật đầu:

- Ừm.

- Vui như vậy, vậy thì nhất định phải hôn một cái để chúc mừng nào!

Tần Xuyên nói xong, định hôn vào đôi môi môi đỏ mọng của cô.

Nhưng Liễu Hàn Yên đã đưa tay ngăn hẳn lại, hơi mất tự nhiên nhìn về phía các trưởng bối ở phía xa xa, cúi đầu thì thào:

- Trước mặt rất nhiều trường bối, đừng làm như vậy!

Tần Xuyên mất hứng, thầm nghĩ họ muốn nhìn cứ để họ nhìn đi, không ngờ Liễu Hàn Yên lại có tính hay ngượng ngùng như vậy! (!)

Chỉ có điều đám trường bối và các con em cùng thế hệ với Liễu Hàn Yên, đều lộ vẻ hơi kinh ngạc và khó hiểu.

Dường như người của Liễu gia càng đặc biệt bất ngờ khi Liễu Hàn Yên lại biểu lộ dáng vẻ đầy nữ tính như vậy, nên biết, ở hiện trường có rất nhiều người của Liễu gia, cho tới bây giờ họ vẫn chưa từng thấy Liễu Hàn Yên tươi cười, lần nào gặp mặt, cô cũng đều chào hỏi một cách máy móc, không hề tùy tiện qua loa.

Ánh mắt lấp lánh, có phần uy nghiêm, Liễu Trung Nguyên đưa mắt nhìn hai người.

Trong khi đó, ánh mắt của chú Hai Liễu Trung Kinh và chú Ba Liễu Trung Hưng, vốn có phần ưa thích Tần Xuyên, đầy vẻ vui mừng.

Đột nhiên, từ trên xe lăn, Liễu Trung Kỳ lên tiếng, tỏ vẻ hơi hoài nghi:

- Không ngờ, thực lực của con bé Hàn Yên lại đột nhiên tăng mạnh như vậy, quả thật tài nghệ của Anh nhi nhà chúng tôi không bằng rồi.

- Chỉ có điều, đột nhiên tôi nghĩ tới một vấn đề, trước đây mọi người nói, ở trên hòn đảo tại hải ngoại, Tần Xuyên đánh bại nhiều cao thủ, lập nhiều công lao.

- Nhưng hôm nay, thực lực của Hàn Yên phi thường như vậy, thật sự là nó cần Tần Xuyên cứu viện sao? Lúc đó ở trên đảo, không phải là Hàn Yên đánh bại đám giặc kia đấy chứ?

Ông ta vừa nói ra, tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc và nghi hoặc, đưa mắt nhìn nhau, rồi nhìn về phía Tần Xuyên đang đứng ở giữa.

Quả thật, với thực lực mà cô vừa biểu hiện, Liễu Hàn Yên có cần Tần Xuyên hỗ trợ, mới có thể thoát hiểm trên hòn đảo kia?

Dù sao Ban An ninh quốc gia cũng không chứng thực đầy đủ và công khai thực lực của tổ chức Tuy-líp đồng minh, cho nên người ngoài cũng không thể nào biết được, những cao thủ ở trên đảo khi đó, mạnh như thế nào.

Liễu Trung Hưng nghiêm mặt nói:

- Lão Tứ, hội nghị lần đó, tôi có đại diện cho gia tộc tham gia, quả thật Tần Xuyên đã lập công, việc này hẳn là không giả.

- Anh đi tham gia hội nghị, tài liệu mà anh nhìn thấy, đều đã trải qua xử lý, hiện trường cụ thể như thế nào, cũng không ai biết, đúng không nào?

Liễu Trung Kỳ hỏi ngược lại.

Liễu Trung Hưng nhíu mày, tuy cảm thấy nói như vậy có phần cường từ đoạt lý, nhưng không cách nào phản bác, bởi vì tài liệu mà ông ta nhìn thấy, quả thật chưa chắc đã chuẩn xác.

- Lúc này tôi còn thấy khó hiểu, vì sao tiểu tử này không muốn thay thế Cơ Vô Song, đảm nhiệm chức vụ Đệ Lục tướng quân, <Đọc nhanh nhất tại Truyện F.U.L.L chấm VN> nhưng bây giờ thì tôi đã hiểu đại khái, hẳn là cậu ta sợ đến lúc lòi đuôi! Chung quy là, lúc ở trên đảo, hai người có thể sống sót, đều nhờ vào Liễu Hàn Yên!

Liễu Trung Kỳ khinh thường hừ một tiếng.

Tần Xuyên thở dài:

- Tôi thật sự khâm phục chú, thật đúng là cái gì cũng có thể nghĩ ra được! Một chuyện không liên quan như vậy, cũng có thể đem vào cuộc luận võ này. Không phải là chú muốn, tôi không gia nhập Thiết Phật, để cho con của chú gia

nhập hay sao?

Liễu Trung Kỳ cười lạnh:

- Tiểu tử, đừng đánh trống lảng! Anh nhi nhà chúng tôi đúng là không bằng Hàn Yên, điều đó không cần phải nói nữa, nhưng cậu giả vờ giả vịt, cố làm ra vẻ thần bí, làm bộ không quan tâm đến danh tiếng Thất tướng quân, đây không phải là điều một nam tử hán đại đại trượng phu nên làm!

- Chú có bệnh không vậy? Tôi không muốn làm tướng quân là phạm pháp sao? Hay là trái với tiêu chuẩn đạo đức?

Tần Xuyên phản kích không chút nể nang.

- Cậu...cậu dám mắng tôi có bệnh?!

Liễu Trung Kỳ đập mạnh vào xe lăn, tức giận đến nổi nổi trận lôi đình.

Tần Xuyên đang muốn nói gì đó, Liễu Hàn Yên vội kéo tay hắn, khuyên nhủ:

- Được rồi, Tứ thúc chỉ là vì thấy Liễu Anh thất bại, trong lòng không thoải mái, anh đừng tranh hơn thua với chú.

Tần Xuyên hít sâu vào một hơi, nghe vợ khuyên như vậy, cũng tạm thời nín nhịn.

Cũng không ngờ tới, Liễu Anh vốn đang nản lòng thối chí và cảm thấy vô cùng nhục nhã, lúc này vừa nghe cha nói như vậy, ánh mắt lại lóe lên những tia sáng sắc bén.

Mang một bụng tràn đầy uất ức và lửa giận, y đang không biết trút vào đâu, lúc này chợt nghĩ, nếu có thể vạch trần bộ mặt thật của Tần Xuyên, thì tất cả mọi chuyện sẽ khác đi!

Trong mắt y, trên người Tần Xuyên hoàn toàn không thấy có tu vi gì cả, hơn

nữa, hai ngày qua, Tần Xuyên gặp ai cũng cười hi hi ha ha, không hề có cái ngạo khí của một cao thủ.

Y càng nghĩ, càng cảm thấy cha mình nói rất có lý, Tần Xuyên nhất định là không có bản lĩnh thật sự, hẳn có đánh bại Cơ Vô Song đi nữa, e rằng là do Cơ Vô Song quá khinh địch mà thôi.

Thấy Tần Xuyên muốn đi, Liễu Anh lớn tiếng nói:

- Đứng lại! Nhận lỗi với cha tôi đi!

- Nhận lỗi?

Cơn tức giận mà Tần Xuyên vừa đè xuống, lại đột ngột bùng lên, hẳn quay đầu lại, cười nhạt:

- Dựa vào cái gì? Vào cái sự đã thua mà còn không biết xấu hổ của hai cha con các người sao?

- Lớn mật! Mày dám sỉ nhục cha con tao như vậy, mặc kệ mày có là đại thiếu gia của Tần gia hay là con rể của Liễu gia, hôm nay tao phải dạy cho mày một bài học!

Liễu Anh nhìn thấy phép khích tướng của mình có hiệu quả, thầm mừng rỡ, cũng không để cho Tần Xuyên nói tiếp, trên người liền phát ra Tử Dương chân khí, lao về phía Tần Xuyên.

Người của Liễu gia bốn phía xung quanh đều giật mình biến sắc, mặc dù Tần Xuyên có phần không lễ phép, nhưng cũng không đến mức phải gây chiến như vậy.

Nhưng có muốn ngăn lại đã không kịp, bởi vì tốc độ của Liễu Anh cực nhanh, năm ngón tay phải mở ra, chân khí như sóng dữ bắt đầu khởi động, đột ngột phóng ra!

- Không ổn! Tần Xuyên coi chừng!

- Liễu Anh, đừng quá kích động!

Liễu Trung Nguyên hét lớn:

- Hàn Yên, ngăn anh con lại!

Hiển nhiên, Liễu Trung Nguyên và nhiều người trong Liễu gia sợ Tần Xuyên không đủ thực lực, sẽ bị thương, như vậy thì khó ăn nói với Tần gia.

Nhưng, mặc dù nhìn thấy Liễu Anh tấn công Tần Xuyên, Liễu Hàn Yên cũng không nhúc nhích, chỉ đứng yên nhìn, có điều trong mắt cô lộ ra một chút bất đắc dĩ...

Tam Dương Vô Cực Thủ!

Chân khí chói lọi màu tím, mang theo lửa cháy rực, đập vào phía sau lưng Tần Xuyên!

- Âm!

Một tiếng nổ thật lớn trầm đục, trên người Tần Xuyên hiện lên một vầng sáng xanh, đứng đó với vẻ mặt ung dung hờ hững, thậm chí còn không thèm liếc nhìn Liễu Anh đang đánh từ phía sau tới.

Trong ánh mắt mở to của mọi người, hiện ra một cảnh tượng mà có năm mộng cũng không thấy được!

Liễu Anh lao tới với khí thế như lốc xoáy, nhưng chưa đánh trúng được Tần Xuyên, thì đã như điều đứt dây, bay ngược trở lại!

- Phụt!

Liễu Anh phun ra một chùm huyết vụ, nặng nề ngã trên mặt đất, mặt không

còn chút máu, cả người không ngừng run rẩy.

Y khó tin ngẩng đầu lên nhìn Tần Xuyên phía xa xa, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ từ tận đáy lòng.

Tam Dương Vô Cực Thủ của y, giống như là đánh vào một tòa núi bằng kim cương, chẳng những núi không hề hấn gì, mà ngược lại, mặt mũi y đều bầm dập.

Khó có thể tưởng tượng, bản thân mình mang thực lực trung cấp tiên thiên, vậy mà ngay cả công phá tầng phòng ngự của Tần Xuyên cũng không làm được!?

Tất cả mọi người của Liễu gia đều kinh ngạc ngậy người, so với việc vừa rồi Liễu Hàn Yên đánh bại Liễu Anh, điều này càng khiến họ kích động hơn nhiều.

Liễu Trung Nguyên, Liễu Trung Kinh và Liễu Trung Hưng đều không khỏi há miệng, nói không nên lời. Họ phát hiện, lo lắng vừa rồi của mình, hoàn toàn là dư thừa!

Mà Liễu Trung Kỳ, thấy con mình lại bị đánh bại, hơn nữa còn thua nhục nhã hơn lần trước, uất giận đến nổi suýt bất tỉnh.

- Nay, anh không chết đấy chứ?

Tần Xuyên quay đầu lại nhìn về phía Liễu Anh, câu nói của hắn khiến tất cả mọi người như bưng tỉnh.

- Nể anh là anh họ của Hàn Yên, cho nên ngay cả một chiêu tôi cũng không đánh ra, như vậy nếu anh có chết, cũng không thể trách tôi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 389: Cuộc Nói Chuyện Bất Ngờ

Đang muốn tranh thủ điều trị nội thương, lại bị Tần Xuyên nói một câu như vậy, Liễu Anh tức giận đến mức lại phun ra một ngụm máu.

- Mày...mày...

Miệng đầy máu tươi, Liễu Anh tức giận đến mức hai mắt trắng dã, hôn mê ngay tại chỗ!

- Anh nhi!

Nhiều trường bối Liễu gia đều lo lắng, vội chạy tới xem tình trạng của y.

Liễu Trung Kỳ càng giận không kìm được, vừa bảo người làm đẩy xe lăn của mình tới trước, vừa chỉ vào Tần Xuyên, mắng to:

- Rốt cuộc mày có ý đồ gì?

Vẻ mặt vô tội, Tần Xuyên hỏi lại:

- Cháu có ý đồ gì ư? Cháu đã đứng yên tại chỗ cho anh ấy đánh kia mà, anh ấy bị thương cũng trách cháu được!? Chẳng lẽ cháu phải bị anh ta đánh chết thì mới được? Cái này...Liễu gia có lợi hại hơn nữa, thì cũng phải nói chuyện có lý lẽ một chút chứ!

Lời lẽ của hắn khiến Liễu Trung Kỳ nghẹn họng, hoàn toàn không thể đáp lại được lấy nửa lời!

Đúng vậy, từ đầu đến cuối, Tần Xuyên chỉ đứng yên, không có bất cứ động

tác nào, hơn nữa hẳn còn đưa lưng về phía Liễu Anh, dưới tình huống như vậy, Liễu Anh bị chấn động đến nổi thổ huyết, có thể trách ai được?!

Liễu Hàn Yên ở gần hai người nhất, đưa mắt liếc nhìn Tần Xuyên với vẻ thấu hiểu, cô nhận thấy rõ ràng, vừa rồi Tần Xuyên đã tăng cường chân khí bảo vệ cơ thể.

Trông như hẳn rất tùy ý, nhưng một khi hẳn đã phóng cao cấp tiên thiên Thanh Liên chân khí ra, thì Liễu Anh không bị sức phản chấn làm bị thương mới lạ!

Đương nhiên, đó cũng là do tâm Liễu Anh quá ác độc, Tam Dương Vô Cực Thủ của y càng mạnh mẽ, thì phản lực càng lớn.

Rõ ràng, nếu Liễu Anh không khinh người quá đáng, y cũng không tự ném hậu quả xấu.

Cho nên, Liễu Hàn Yên cũng không nói gì, dù sao Tần Xuyên đã cho Liễu Anh quá nhiều cơ hội.

Hiện giờ, đối với Tần Xuyên, để giải quyết một trung cấp tiên thiên võ giả, hẳn chỉ cần một đòn.

- Được rồi, chuyện hôm nay dừng ở đây, mau dẫn Liễu Anh đi chữa thương, còn những chuyện khác, về sau bàn lại!

Liễu Trung Nguyên ra lệnh, thật ra những người chứng kiến đều không oán giận gì Tần Xuyên.

Người sáng suốt có thể thấy ra, Tần Xuyên rất mạnh, nhưng hoàn toàn không nhận ra được, rốt cuộc hẳn ở cảnh giới nào, đây mới là điểm khiến họ kinh sợ nhất!

Tần gia muốn quật khởi, phải coi trọng Tần Xuyên, đây là ý nghĩ của hầu hết mọi người trong Liễu gia.

Tiếp đó, cũng không cần mở cuộc họp nữa, Liễu Hàn Yên đã chứng minh bằng thực lực của mình, cô là người không thể thay thế, mà Tần Xuyên muốn làm gì, cũng không ai có thể ngăn cản.

Chỉ có điều, một cuộc họp vốn định mở cả ngày, đã đột ngột kết thúc.

...

Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên vừa về tới chỗ ở, Liễu Tiên Tiên đã nghe tiếng mà chạy tới, quần quít lấy hai người, đòi ra ngoài chơi.

Rõ ràng cô bé này hết sức buồn chán khi phải ở trong nhà, có cơ hội là liền muốn chuồn đi, chỉ là đi một mình thì không dám, sợ Liễu Trung Nguyên trách mắng.

Đương nhiên là Tần Xuyên lập tức đáp ứng, hẳn cũng không muốn đối mặt với đám người đáng ghét của Liễu gia, nhưng khi ba người muốn đi, quản gia Liễu Thành lại đến tìm Liễu Hàn Yên.

Thì ra là Liễu Trung Nguyên gọi cô đi một mình tới, có việc muốn nói.

- Bà xã, có phải là cha muốn trách phạt em vì đã cãi lệnh? Hay là anh đi với em?

Tần Xuyên hơi lo lắng.

Liễu Hàn Yên ngẫm nghĩ, rồi lắc đầu nói:

- Cha không phải người nói mà không giữ lời, để tôi đi một mình được rồi. Anh cùng Tiên Tiên đi chơi đi, chú ý đừng để nó làm chuyện hồ đồ là được.

Tần Xuyên thấy cô nói như vậy, cũng không tiện cùng đi, đành dặn cô nếu có chuyện lớn thì liên lạc với hắn.

Rời khỏi đại viện của Liễu gia, Tần Xuyên gạt những chuyện phiền lòng qua một bên, cười hỏi Liễu Tiên Tiên:

- Em vợ, anh cũng không quen thuộc đối với thủ đô, em muốn đi đâu chơi?

Liễu Tiên Tiên hồn nhiên cười:

- Anh rể, cơm trưa em còn chưa ăn, chúng ta đi ăn vịt nướng đi, xong rồi hãy đi chơi, được không?

Tần Xuyên trầm nghĩ, ăn thịt vịt nướng không tính là “hồ đồ”, đương nhiên là không có ý kiến. Hai người lên xe chạy tới khu buôn bán trong thành phố.

...

Trong phòng của Liễu Trung Nguyên ở Liễu gia. Trên tường treo một bức bản đồ, trên giá sách bày các loại sách binh thư, vũ khí và chiến tranh một cách ngăn nắp.

Liễu Trung Nguyên đã thay quân phục bằng áo sơ mi, đang ngồi sau bàn, vẻ mặt trầm tư.

Lúc này, có tiếng gõ cửa.

- Vào đi.

Liễu Trung Nguyên lấy lại tinh thần, khuôn mặt lộ vẻ nghiêm nghị.

Liễu Hàn Yên đẩy cửa đi vào thư phòng, gài cửa lại, rồi bước vào trong phòng, mặt không chút thay đổi đưa mắt nhìn cha.

- Cha gọi con?

Liễu Trung Nguyên gật gật đầu, khoát tay nói:

- Ngồi xuống đi.

Liều Hàn Yên tìm một cái ghế gần nhất ngồi xuống, rồi cũng không chủ động lên tiếng, như thể nếu không ai hỏi tới cô, cô có thể im lặng như vậy cả ngày.

Qua chừng nửa phút, Liều Trung Nguyên mới lên tiếng:

- Chuyện ngày hôm nay, là Tần Xuyên bảo con làm hay là ý nguyện của con?

Liều Hàn Yên ngẩng lên, nhìn cha, giọng trong trẻo trả lời:

- Là quyết định của chính con.

- Chân khí của con tiến bộ vượt bậc như vậy, sao không sớm nói cho cha biết?

Liều Trung Nguyên lại hỏi.

- Bởi vì con cũng không biết, rốt cuộc là tiến bộ tới đâu.

Liều Hàn Yên theo sự thật mà nói:

- Nếu không phải anh Tần Xuyên nói con có thể, con cũng không dám so chiêu với anh Liều Anh.

Liều Trung Nguyên nheo mắt, lập tức gật gật đầu:

- Rốt cuộc thì, thực lực của Tần Xuyên ở cảnh giới nào?

Nghe cha hỏi vậy, Liều Hàn Yên trầm ngâm suy nghĩ một lát, rồi nói:

- Con cũng không biết, tóm lại là...rất mạnh...

- À...

Liều Trung Nguyên chột cười khẽ:

- Tốt, tốt lắm...Người ta thường nói, nữ sinh ngoại tộc...Hôm nay coi như ta

cũng đã thấy được, <Đọc nhanh nhất tại Truyện F.U.L.L chấm VN> xem ra con đã thật sự coi mình là vợ của Tần Xuyên rồi, ở trước mặt ta, vẫn giữ bí mật cho nó.

Liễu Hàn Yên mấp má môi, nhưng im lặng, quả thật cô không muốn lộ ra nhiều thông tin về thực lực của Tần Xuyên, như vậy sẽ tốt hơn đối với việc bảo vệ an toàn cho hắn.

Nhưng, trong đó cũng có một phần nguyên nhân, là cô thật sự không biết rõ Tần Xuyên đang ở cảnh giới nào, dù sao, cô chưa thấy được ranh giới cao nhất của hắn ở nơi nào.

Chỉ có điều, vậy mà Liễu Trung Nguyên lại bật cười, khiến cô hơi bất ngờ.

- Ngày mai nó phải tới Ban An ninh, trước khi đi, nó đều có cơ hội để thay đổi chủ ý, việc gia nhập Thất tướng quân có được quân quyền, tuyệt đối là chuyện tốt.

- Con trở về, có thể khuyên nó thì khuyên, chuyện này đối với Liễu gia chúng ta và Tần gia, đều rất có lợi, đừng bởi vì nó lười biếng mà dễ dàng bỏ lỡ.

Liễu Trung Nguyên nói xong, khước miệng hơi nhếch lên, lại nói tiếp:

- Có thể thấy được, nó thật sự quan tâm con, lời nói của con, có lẽ nó sẽ nghe một chút.

Liễu Hàn Yên cúi đầu, hai tay nắm lấy hai đùi mình, cũng không đáp lời.

Cô ngỡ Liễu Trung Nguyên sẽ thẳng thường răn dạy cô một trận, không ngờ ông lại nói chuyện nhẹ nhàng với cô, y như trò chuyện bình thường.

Cách nói chuyện như vậy, theo trí nhớ của cô, dường như chưa từng có.

Bất giác, trong lòng Liễu Hàn Yên dâng lên một khát vọng, muốn nói ra nguyện vọng của mình.

- Cha...

Cô nhìn Liễu Trung Nguyên, nói:

- Nếu như không còn chuyện gì nữa, con muốn...tới thăm chỗ ở của mẹ...

Liễu Trung Nguyên nheo nheo mắt, một tay vỗ nhẹ nhẹ mấy cái trên bàn, rồi gật đầu thờ dài:

- Đi thôi, đợi lát nữa, ta sẽ bảo Liễu Thành mang chìa khóa tới cho con.

- Cảm ơn cha.

Có phần vội vã, Liễu Hàn Yên lập tức đứng dậy, khẽ gật đầu một cái, rồi xoay người định đi.

Lúc cô sắp ra khỏi cửa phòng, đột nhiên Liễu Trung Nguyên lại nói:

- Chàng trai mà con lấy làm chồng, cũng không tệ lắm...

Liễu Hàn Yên giật mình dừng bước, quay đầu lại nhìn người cha đã lấy lại vẻ nghiêm trang.

Cô không dám tin, vừa rồi Liễu Trung Nguyên vậy mà lại khen ngợi Tần Xuyên? Chẳng phải ông rất phản cảm đối với sự liêu lĩnh của hắn sao?

Nhưng trong lúc nhất thời, Liễu Hàn Yên cũng không biết phải nói gì, đành máy móc gật gật đầu, đi ra cửa phòng.

Đợi khi tiếng chân Liễu Hàn Yên đã đi xa, Liễu Trung Nguyên mới lặng lẽ kéo một ngăn kéo dưới bàn ra.

Từ trong đó, ông ta lấy ra một tấm ảnh cũ đã được bọc nhựa, nhẹ nhàng đưa ngón tay thô ráp vuốt ve khuôn mặt một người phụ nữ trên tấm ảnh.

Trong mắt Liễu Trung Nguyên hiện ra vẻ nhớ nhung sâu sắc, thì thào lắm

bấm:

- Xem ra...con gái của chúng ta...đã thật sự trưởng thành rồi...

...

Trong phòng làm việc của Ủy viên hội đồng quản trị Cơ Mỹ Nghệ, ở trụ sở Tập đoàn Mỹ nghệ tỉnh Nam.

Mặc một chiếc váy dài màu đen, làm nổi rõ dáng người này nở một cách tinh tế, Cơ Mỹ Nghệ đang niềm nở mỉm cười.

Cô tự tay rót một chén trà Thiết Quan Âm thượng hạng, đưa cho một người phụ nữ mặc chiếc váy đồng phục thanh tú phía đối diện.

- Mời Lý tiểu thư, đây là trà do chính tôi sưu tầm, cô xem có hợp khẩu vị hay không?

Lý Vân Tân cảm ơn mà đón nhận, nhấp một ngụm rồi nói:

- Quả nhiên là trà ngon! Phẩm chất trà của Cơ tiểu thư giống như phẩm chất đầu tư của cô, đều tuyệt vời, không hổ là tài nữ trên thương trường.

Cơ Mỹ Nghệ vội xua tay:

- Cái này thì không dám, tôi chỉ là múa rìu qua mắt thợ, không đáng nhắc đến so với Lý tiểu thư tuổi còn trẻ, mà đã có thể đảm nhiệm vị trí phụ trách ở tập đoàn tài chính Morgan!

Cơ Mỹ Nghệ khen lấy lòng, trong lòng lại hơi nghi hoặc.

Tập đoàn tài chính Morgan là một trong số vài tập đoàn tài chính lớn có vốn liếng hùng hậu nhưng lại không quá phô trương, trên trường quốc tế.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, người phụ trách tập đoàn này đột nhiên

tìm tới cô, hơn nữa còn muốn hợp tác đầu tư mấy dự án, quả thật là...bánh từ trên trời rơi xuống.

Tuổi còn trẻ, mà Cơ Mỹ Nghệ có thể trở thành một trong những trụ cột kinh doanh đáng tin cậy nhất của Cơ gia, hoàn toàn không phải dựa vào vận may và bối cảnh của gia tộc, lúc này cô vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, biết rõ thiên hạ không ai cho không ai cái gì cả.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 390: Cô Em Vợ “Hiếu Chuyện”

Đối mặt với Lý Vân Tân, một nữ doanh nhân Hoa kiều có quốc tịch nước ngoài, có thể nói là từ trên trời giáng xuống, Cơ Mỹ Nghệ thấy còn có rất nhiều bí ẩn chưa được làm rõ, cho nên bên ngoài có vẻ khách khí, nhưng trong lòng cô lại đề cao cảnh giác.

- Cơ tiểu thư, lúc trước tôi đã phái thư ký chuyển một bản kế hoạch đến tay cô, chắc hẳn cô đã xem qua rồi?

Lý Vân Tân đi thẳng vào vấn đề.

Cơ Mỹ Nghệ gật đầu, mỉm cười nói:

- Tôi đã xem, không ngờ tập đoàn tài chính Morgan lại muốn hợp tác đầu tư với tập đoàn Mỹ Nghệ chúng tôi trong năm nay, điều này đương nhiên là khiến công ty chúng tôi rất vui mừng, nhưng, thứ cho tôi có phần không rõ, vì sao quý tập đoàn lại đột nhiên chọn chúng tôi?

Lý Vân Tân nhấp một ngụm trà, rồi ung dung nói:

- Cơ tiểu thư, có thể là do bản kế hoạch của chúng tôi không ghi rõ, cho nên cô đã hiểu lầm một điều.

- Ồ? Chuyện gì vậy?

Cơ Mỹ Nghệ nghi hoặc.

- Chúng tôi cũng không trực tiếp tham gia đầu tư, trên thực tế, chúng tôi sẽ chỉ bỏ ra 30% kim ngạch dự toán. Nói cách khác, số vốn 20% còn lại, yêu cầu

tập đoàn Mỹ Nghệ ứng trước cho tập đoàn chúng tôi!

- Cái gì?

Cơ Mỹ Nghệ sững sờ, thầm chửi “mẹ kiếp!” (!), nói đùa cái gì vậy, tưởng là “người giàu” lắm tiền muốn tới cùng mình hợp tác, rốt cuộc còn muốn mình ứng vốn ra trước!

Giống như có một ông chủ lớn đi tới, thoạt nhìn đầy người hàng hiệu, nhưng khi tới trước mặt bạn, lại đột nhiên giơ tay ra, hỏi mượn bạn mấy đồng mua bánh trái để ăn điểm tâm!

May mà Cơ Mỹ Nghệ nhiều năm từng trải trên thương trường, cũng không biểu lộ sự khó chịu của mình ra ngoài.

- Lý tiểu thư, tôi có phần không hiểu ý của quý tập đoàn, nếu muốn cùng hợp tác, hơn nữa, tài chính của quý tập đoàn vượt xa tập đoàn Mỹ Nghệ chúng tôi, lẽ ra, quý tập đoàn đề nghị đầu tư dự án, thì phải xuất nhiều vốn hơn mới phải chứ?

Cơ Mỹ Nghệ cười hỏi.

Lý Vân Tân khẽ thờ dài, nói:

- Trên thực tế, giai đoạn đầu tư thứ nhất, bỏ ra 30% vốn đầu tư, đã là giới hạn cao nhất mà chúng tôi có thể chấp nhận. Cơ tiểu thư không biết đó thôi, những dự án đầu tư chủ yếu của tập đoàn chúng tôi, đều ở tại Bắc Mỹ và Tây Á, chúng tôi vẫn chưa dám tùy tiện thâm nhập thị trường Hoa Hạ.

- Bởi vì, ở Hoa Hạ, chúng tôi còn chưa có một đối tác có sự hậu thuẫn của chính quyền, mấy năm nay, chúng tôi vẫn luôn tìm kiếm một đối tác vừa có tiềm lực, vừa có tinh thần mạo hiểm.

- Thứ cho tôi nói thẳng, lựa chọn đầu tiên của chúng tôi trước đây là Chu Chí Bang tiên sinh của Chu gia, nhưng tập đoàn Vĩnh Lạc của ông ấy dù sao cũng đứng trong top 10 tập đoàn siêu cấp của thế giới, không có hứng thú nhường cho

chúng tôi một phần bánh.

- Cho nên...quý tập đoàn tìm tới chúng tôi?

Cơ Mỹ Nghệ hiểu ra, hóa ra là có chuyện như vậy.

Xem ra đây là do tập đoàn tài chính Morgan chưa quen thuộc với tình hình ở đây, không dám ngay từ đầu tùy tiện đầu tư quá nhiều.

- Đúng vậy, những năm qua, tập đoàn Mỹ Nghệ đạt được những thành tích nổi bật, không thể tách rời sự lãnh đạo anh minh của Cơ tiểu thư. Người chúng ta coi trọng là Cơ tiểu thư, về phần quy mô công ty, đợi sau khi chúng ta hợp tác được một năm, đương nhiên sẽ cùng mở rộng.

Lý Vân Tân nói xong, đưa tay ra sau lưng, một nữ trợ lý người da trắng, lập tức đưa một bản tài liệu tới.

- Cơ tiểu thư, đây là bản dự thảo hợp tác của chúng tôi, bên trong có nói rõ, nếu sau hai quý, chúng ta thấy việc đầu tư có hiệu quả, chúng ta sẽ lần lượt gia tăng vốn đầu tư. Sau cùng, số vốn của chúng tôi và quý công ty là như nhau, mỗi bên 50%.

Cơ Mỹ Nghệ nhận lấy bản tài liệu, khẽ gật đầu, cô xem như đã hiểu rõ ràng, đơn giản là bọn ngoại quốc giao hoạt này chỉ muốn xem thử, với bản lĩnh của cô, có thể thật sự kiếm tiền một cách thuận lợi hay không thôi.

Trong lòng Cơ Mỹ Nghệ có một chút khinh thường, tập đoàn tài chính Morgan khi khô gì, cũng chỉ là một đám nhát gan không dám quyết đoán thôi!

Vẻ mặt bất đắc dĩ, Lý Vân Tân đứng lên, nói:

- Cơ tiểu thư, tuy hiện tại tôi phụ trách ở nghiệp vụ Đông Phương của tập đoàn, nhưng dù sao năng lực có hạn, bản hợp đồng này đã bao gồm những điều kiện tốt nhất mà tôi có thể tranh thủ được, chính vì vậy, xin cô cân nhắc kỹ, chúng tôi mong chờ sẽ được hợp tác với quý công ty.

- Tôi hiểu, tôi sẽ lập tức tổ chức hội nghị, tiến hành thương thảo, tin rằng trong tuần này sẽ có câu trả lời cho cô.

Cơ Mỹ Nghệ đứng lên bắt tay Lý Vân Tân thật chặt, cười mỉm nói.

Mấy phút sau, sau khi tiễn Lý Vân Tân và trợ lý, Cơ Mỹ Nghệ trở lại văn phòng.

Sau khi xem xong bản kế hoạch trên bàn, cô cầm lấy điện thoại, bấm một dãy số.

- Là tôi đây, tra giúp tôi về tình huống của tập đoàn tài chính Morgan, cũng tra một chút về một người phụ nữ tên là Lý Vân Tân...Rất gấp, ngày mai tôi sẽ phải trả lời cho người ta rồi.

Cùng lúc đó, Lý Vân Tân ngồi trong một chiếc Mercedes S600, rời khỏi tòa nhà cao tầng Mỹ Nghệ.

Cô cũng lấy điện thoại di động ra, định gọi điện thoại, vừa kéo tới dãy số của Bạch Dạ, cô hơi do dự, rồi lắc đầu, tìm số của Tần Xuyên, gọi tới.

...

Trên một quảng trường sầm uất ở thủ đô, người đến người đi, hết sức náo nhiệt.

Trong tiệm thơm nồng mùi thịt vịt nướng, Tần Xuyên và Liễu Tiên Tiên đang ngồi ăn như gió cuốn.

Hai tay Liễu Tiên Tiên cầm một cuốn quăn vịt nướng, chắm vào tương ngọt, “a ùm” một tiếng, cắn một cái đứt hơn phân nửa cuốn!

Rồi cô nhét gọn lòn nửa cuốn còn lại vào miệng, cả khuôn mặt nhỏ nhắn căng ra tròn quay!

- Um...Um...Um...

Liễu Tiên Tiên vừa nhai ngấu nghiến, vừa nói:

- Anh rề! Anh ăn mau đi! Ăn xong rồi gọi thêm con nữa!

Tần Xuyên gượng cười nhìn cô, lại nhìn hai bộ xương vịt trên bàn, rốt cuộc đã hiểu vì sao ngực Liễu Tiên Tiên càng ngày càng to rồi.

- Úi cha! Anh rề không đứng đắn nha! Anh nhìn chăm chăm vào ngực người ta làm gì vậy!?

Liễu Tiên Tiên vòng hai tay che trước ngực, nhưng càng đè ép như vậy, trước ngực cô càng nổi rõ hai khối thịt lớn.

Tần Xuyên hơi ngượng, mỉm cười:

- Anh đâu có nhìn ngực em đâu? Anh đang nhìn mặt em đấy chứ! Thật sự là càng ngày em càng xinh đẹp!

- Anh nói xạo! Ánh mắt của anh tố cáo tâm địa của anh rồi!

Như hiểu rõ tất cả, Liễu Tiên Tiên liếc xéo hần.

Tần Xuyên im lặng, chẳng phải từ trước đến giờ ánh mắt của mình...rất trong sáng sao ta? Ngẫm lại, hần cũng không cãi nhau với cô, cúi đầu ngoan ngoãn ăn.

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên, Tần Xuyên nhìn dãy số, là Lý Vân Tân, liền bắt máy.

- À, Lý tiểu thư, sao rồi?

- Tần tiên sinh, ngài khỏe chứ? Chuyện là thế này, chúng tôi đã thuận lợi tiếp xúc bước đầu với Cơ Mỹ Nghệ, tôi nghĩ có lẽ phải báo cáo với ngài một chút, về tài chính cần sử dụng và kế hoạch tiếp theo...

Giọng điệu của Lý Vân Tân rất cung kính.

Tần Xuyên nào có tâm trạng để nghe kỹ càng như vậy, liền ngắt lời:

- Cô chỉ cần nói cho tôi biết, trước mắt phát triển như thế nào là được, những chuyện khác tôi tin ở tính toán chuyên nghiệp của cô...Hơn nữa, tôi nghĩ cô sẽ không làm chuyện ngu xuẩn...

Phía bên kia đầu dây, Lý Vân Tân im lặng một hồi, trong lòng hơi sợ hãi.

Tuy Tần Xuyên nói một cách hời hợt, nhưng cô tin rằng, một người đàn ông có thể khiến Bạch Dạ chịu đặt quan hệ, tuyệt đối sẽ không bình dị và gần gũi như vẻ ngoài, đó là người mà cô tuyệt đối không nên trêu vào.

Cho nên, Lý Vân Tân liền kể lại sơ lược sự việc cho Tần Xuyên nghe.

Sau khi nghe xong, Tần Xuyên cầm lon Coca Cola không đường uống một ngụm, rồi hỏi:

- Chuyện khác không có vấn đề gì, nhưng vì sao cô muốn Cơ Mỹ Nghệ xuất ra nhiều tiền? Chúng ta không thiếu tiền, lại yêu cầu cô ta ứng trước cho chúng ta, lỡ làm cô ta e sợ thì sao?

Lý Vân Tân cười nói:

- Tần tiên sinh, tôi nghĩ thế này...Muốn cho một người xa lạ tin tưởng mình, thay vì mang lại lợi ích cho họ, nên tìm kiếm sự trợ giúp của họ. Nhất là, đối với một phụ nữ như Cơ Mỹ Nghệ, sẽ không vì lợi ích trước mắt mà dễ dàng tin người khác.

Tần Xuyên hơi sững sốt, nhưng ngẫm lại, lại thấy rất có lý, xem ra, một người vốn phạm tội lừa đảo tài chính như Lý Vân Tân, đúng là có hiểu biết về tâm lý con người.

- Cô nói đúng, tôi không hỏi gì nữa, cô tiếp tục làm việc đi.

Tần Xuyên nói xong, liền cúp điện thoại.

Đột nhiên, Tần Xuyên nhận ra có gì đó không bình thường, thì ra phía đối diện, Liễu Tiên Tiên đang mở tròn đôi mắt to đen lúng liếng, ngẩn người nhìn hằm không chớp.

Tần Xuyên khó hiểu:

- Em vợ, em nhìn anh kiểu gì vậy hả?

- Anh rể...

Liễu Tiên Tiên lúng túng:

- Anh biết không, lúc anh chăm chú nói chuyện, trông anh đẹp trai hơn lúc bình thường rất nhiều!

Tần Xuyên nghe vậy, trọng bụng nở hoa, vẻ mặt thâm trầm, nói:

- Thật ra anh không hề muốn rêu rao quá mức, đáng tiếc là vẫn bị em phát hiện ra điều đó! Vô phương thôi, anh rất khinh thường cái việc dựa vào bản mặt mà kiếm cơm này, cho nên thường ngày đành phải cố ý che giấu mức độ đẹp trai của mình đi!

Liễu Tiên Tiên chu môi:

- Anh rể đẹp trai, em rất hiểu anh, anh thật sự rất tài hoa...

- Em vợ à, em hiểu anh là tốt, anh cũng chỉ hy vọng người ở bên cạnh mình hiểu cho mình là được rồi.

- Anh rể...

Cô bé đổi giọng, nghe sao mà dịu dàng êm ái.

- Há?

Vẻ mặt hòa nhã, Tần Xuyên cười hớn hờ.

- Trên môi em dính rất nhiều tương, anh giúp em làm sạch nó được không?

Đôi mắt đầy vẻ trông mong, Liễu Tiên Tiên hỏi.

- Chuyện nhỏ! Để anh rể giúp em!

Tần Xuyên đương nhiên sẵn lòng, cô em vợ này “hiểu chuyện” như vậy, phải chăm sóc kỹ càng mới đúng!

Khi Tần Xuyên cầm chiếc khăn ướt lên, Liễu Tiên Tiên lại nói:

- Anh rể, em thấy trong phim Hàn quốc, nhân vật nam chính đều dùng miệng để làm sạch cho nhân vật nữ chính đấy...Anh...Anh cũng dùng miệng...được không?

Hả? Dùng miệng!?

Tần Xuyên giật nảy người, đã thấy Liễu Tiên Tiên nhắm mắt lại, vẻ mặt đầy khao khát, đôi mi khẽ rung động, chu đôi môi đỏ mọng ra, chờ hăn...dùng miệng lau tương cho cô!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 391: Không Chịu Được

Tần Xuyên có năm mơ cũng không ngờ đến việc này. Đây rõ ràng là em vợ đang xin được hôn hãnh!

- Cái này...Em vợ à, làm thế này không hay lắm. Anh biết sức hấp dẫn của anh rất lớn, nhưng dù sao thì anh cũng là anh rể của em kia mà.

Tần Xuyên giả bộ nghiêm chỉnh nói.

Liễu Tiên Tiên không nói gì, chỉ mở đôi môi ra, hơi đưa đầu lưỡi hồng ra ngoài, phát ra tiếng “ư” nho nhỏ...

Lần này, cậu nhỏ phía dưới Tần Xuyên đều đã dựng cả lên!

Cô em vợ mặt dễ thương, ngực nở phồng, lại còn kèm theo biểu cảm khao khát như vậy. Hãnh là anh rể, chẳng lẽ lại không đáp ứng cho cô ấy ư?

Hơn nữa, trước đó cũng sờ mông rồi, cũng ôm nhau mấy lần rồi. Hôm nay chỉ là để cô em vợ vui vẻ một chút, chắc chẳng sao đâu.

Tần Xuyên nghiêm nghị tự nghĩ một loạt các lý do trong đầu. Nói cho cùng thì, chính hãnh cũng không chịu được nữa!

Nuốt nước bọt, Tần Xuyên đưa người ra phía trước, rồi chu mỏ ra, muốn hôn lên môi Liễu Tiên Tiên...

- Được lắm!!

Đột nhiên, Liễu Tiên Tiên lùi mạnh người ra phía sau, đứng bật dậy, một tay

chống nạnh, một tay chỉ vào Tần Xuyên, tức giận nói:

- Tên anh rể dê già kia! Quả nhiên là anh có mưu đồ bất chính với tôi! Tôi phải đi nói cho chị tôi!!

Vừa dứt lời, không ít khách trong phòng ăn đều kinh ngạc nhìn về phía họ.

Tần Xuyên cứng họng, muốn khóc mà không còn nước mắt:

- Em vợ à, đừng đùa như vậy chứ! Rõ ràng là em bảo anh hôn em mà!

- Tôi bảo anh hôn là anh được hôn à!? Tôi chỉ kiểm tra nội tâm xấu xa của anh thôi anh hiểu chưa?! Vậy mà anh muốn làm tới thật à!!

Liễu Tiên Tiên ngẩng đầu, cười đắc ý:

- Ở đây nhiều người nhìn thấy như vậy, hơn nữa chỗ này còn có camera giám sát nữa. Anh rể, anh hết chối nhé!

Tần Xuyên rất ảm ức, nhưng hăn cũng không sợ:

- Em muốn làm gì? Nói với chị em à? Em nói đi! Anh không sợ đâu!

Nói đoạn, Tần Xuyên tiếp tục ăn thịt vịt cuộn, không để ý đến Liễu Tiên Tiên nữa.

Cô gái thấy vậy, bèn bất an:

- Anh...Anh không sợ thật à? Tôi đi mách chị tôi đây!

- Đi đi, cùng lắm là về sau không chơi với em nữa. Có phải anh ngủ với em đâu mà sợ. Chẳng lẽ chị em cãi nhau với anh chỉ vì chuyện nhỏ này à?

Tần Xuyên nói thản nhiên.

Liễu Tiên Tiên liền buồn bã, bĩu môi một cách đáng thương, mắt ngân ngấn

nước:

- Anh rể, anh thật xấu tính...Chẳng lẽ anh không để em uy hiếp anh một lần được sao?

- Uy hiếp anh?

Tần Xuyên nghi ngờ:

- Sao phải uy hiếp anh chứ?

Liều Tiên Tiên nhỏ giọng nói:

- Em...Em muốn đến hộp đêm chơi.

Tần Xuyên nghe vậy liền hiểu ra. Hèn gì, hóa ra nha đầu này muốn đến những chỗ không được cho phép chơi.

Với sự nghiêm khắc của Liều gia, nhất định sẽ không cho Liều Tiên Tiên đến hộp đêm chơi. Dù chỉ là khiêu vũ, uống rượu cùng bạn cũng không được.

Liều Tiên Tiên chạy đến bên Tần Xuyên, dùng tay kéo lấy áo Tần Xuyên rồi nũng nịu:

- Anh rể, em sai rồi, em phải nói thật với anh mới đúng...Tối nay là tiệc sinh nhật của anh Chu Chí Minh. Em nhận được giấy mời. Anh ấy mời rất nhiều ca sỹ nổi tiếng đến biểu diễn ở bar của anh ấy, vừa náo nhiệt vừa kích thích nữa. Lại còn được biết nhiều loại thông tin trên trời dưới biển, anh dẫn em đến đó chơi được không?

- Chu Chí Minh? Lại là người của Chu gia sao?

Tần Xuyên nhớ hình như trong tài liệu của Chu gia có người này.

- Đúng thế, anh ấy là con thứ 4 của Chu gia. Anh ấy mở các hộp đêm. Trên

toàn quốc, gần như những thành phố cấp 1 đều có hộp đêm của anh ấy.

Hơn nữa vì anh ấy vừa đẹp trai lại phong lưu, quen rất nhiều cô gái. Nên những thanh niên con nhà thế gia trong kinh thành đều thích chơi với anh ấy, để còn được tiếp xúc với những cô gái đó.

Khi Liễu Tiên Tiên nói chuyện, sắc mặt đưa tin vệt.

Tần Xuyên hết lời. Cô gái này đúng là sinh viên đại học, nên rất thích những việc này.

Hắn nghĩ một chút rồi lắc đầu nói:

- Em đừng đi nữa. Đến lúc đó, nếu bị chị em biết, nhất định sẽ trách anh để em đi chơi lung tung.

- Hừ, anh đúng là sợ vợ.

Liễu Tiên Tiên bĩu môi.

- Đừng hòng dùng kế khích tướng với anh, không có tác dụng gì đâu.

Tần Xuyên thản nhiên.

Liễu Tiên Tiên lè lưỡi:

- Em biết rồi. Anh rể à, nhất định anh cũng chưa đến hộp đêm bao giờ, vì vậy anh xấu hổ đúng không? Hay là vì, anh nghe nói anh Chu Chí Minh rất đẹp trai, nên sợ bị người khác so bì, sợ không có cô gái nào để ý đến anh nữa?

- Cái gì?

Tần Xuyên đập bàn, nghiêm túc nói:

- Làm gì có chuyện không có cô gái nào để ý đến anh chứ!? Đi, để anh cho em thấy sức hấp dẫn của anh rể em!

Liễu Tiên Tiên vui vẻ nhảy lên, ôm lấy Tần Xuyên:

- Em biết mà, anh rể em rất tự tin!

Tần Xuyên cười một tiếng, thật không thay đổi được cô nhóc này. Thôi vậy, để cô bé vui vẻ một chút, dù sao thì vài ngày nữa cũng về Đông Hoa đi học rồi.

Một tiếng sau.

Tần Xuyên dẫn Liễu Tiên Tiên đến một khu thương mại phồn hoa, bên ngoài một hộp đêm tên “Minh Ký”.

Bảo vệ đứng ngoài cửa kiểm tra thông tin của Liễu Tiên Tiên rồi mới cho họ đi vào. Vì hôm nay là tiệc sinh nhật, hộp đêm chỉ cho những người được mời vào.

Liễu Tiên Tiên và Chu Tiểu Bình của Chu gia biết nhau từ nhỏ. Mặc dù hai cô gái thích đấu đá, nhưng cũng có thể coi đó là một biểu hiện của tình bạn.

Vì vậy, mấy công tử của Chu gia đều biết Liễu Tiên Tiên, gặp nhau mấy lần. Chu Chí Minh là tay cừ trong việc giao tiếp. Y biết rằng không tiếp xúc được với Liễu Hàn yên, đành gửi giấy mời cho Liễu Tiên Tiên.

Liễu Tiên tiên cũng chưa đến hộp đêm nhiều. Chỉ dám lén lút đến đây mấy lần. May mà cô ấy là con gái của Liễu gia, Chu Chí Minh ngầm cho người bảo vệ cô, nên không có ai thất lễ với cô.

Bước vào trong sảnh lớn ánh đèn lấp lánh và sành điệu, đã có rất nhiều trai gái mặc quần áo hàng hiệu, tay đeo đồng hồ xịn, rất xinh đẹp đứng đó uống rượu, nhảy múa, cười đùa.

Thấy Liễu Tiên Tiên và Tần Xuyên vào, không ít nam nữ đều đến chào, có vẻ như Liễu Tiên Tiên quen được khá nhiều người ở đây.

Còn về Tần Xuyên, mọi người tưởng hẳn là người tùy tùng hoặc vệ sĩ của cô.

Không mấy ai để ý đến hắn, dù sao thì hắn cũng là gương mặt mới.

Đến tận khi có một người thanh niên nhận ra Tần Xuyên, không ít người mới chú ý đến hắn.

- Không ngờ Tần thiếu đang hot gần đây cũng tham gia bữa tiệc sinh nhật của tôi, thật là vinh hạnh quá.

Người đang đi tới chính là Chu Chí Minh, nhân vật chính đêm nay.

Y mặc một chiếc áo sơ mi hiệu Zegna giá trị hơn mười nghìn Tệ, đeo một chiếc đồng hồ Patek Philippe, tóc hơi xoắn, để chút râu thưa, trông hơi thiếu sức sống.

Bên cạnh y là hai mỹ nữ dáng vẻ như một người mẫu, một người váy đỏ một người váy đen, vừa bốc lửa vừa gợi cảm.

Giơ tay lấy một ly Scotland Whiskey từ tay nhân viên phục vụ, Chu Chí Minh đích thân đưa ly rượu đến trước mặt Tần Xuyên.

Tần Xuyên nhìn ly rượu màu hổ phách, lắc đầu nói:

- Tôi không thích uống rượu. Cho tôi xin một cốc CocaCola trắng.

Chu Chí Minh hơi ngớ người, rồi cười cười mở:

- Có cá tính lắm. Tôi thích anh rồi đấy. Phục vụ đâu, lấy cho Tần thiếu một cốc Coca trắng.

Nhân viên phục vụ lấy tới rất nhanh, rồi cung kính đưa cho Tần Xuyên.

Lúc này, đã có rất nhiều người đang bàn tán rầm rì về một số tin đồn về Tần Xuyên. Thông tin mà mọi người bàn nhiều nhất, đương nhiên là Tần Xuyên lấy Liễu Hàn Yên. Đây là điều khiến rất nhiều người đàn ông phải vỡ mộng. Một việc nữa, đó là việc Tần Xuyên đánh bại Cơ Vô Song.

Tần Xuyên ngán ngẩm phát hiện ra rằng, ở nơi đây, điều mà đám con cháu thế gia chú ý đến, phần nhiều là đời sống riêng tư của hắn, chú không phải là cổ võ hay là địa vị.

Có thể thấy rằng, điều mà giới trẻ quan tâm khá khác biệt so với những người lớn tuổi.

Chu Chí Minh cụng ly với Tần Xuyên rồi mỉm cười giơ ly với Liễu Tiên Tiên:

- Đúng là phải cảm ơn Tiên Tiên, nếu không có lẽ tôi cũng không có cơ hội mời được Tần thiếu đến đây. Tôi nghe anh tôi nói, Tần thiếu là một nhân vật đáng để làm quen. Những người trẻ tuổi có thể làm anh tôi đánh giá như vậy không nhiều. Tần thiếu đúng là không đơn giản.

Luồng tin của Chu Chí Minh rất nhạy bén. Biết được Tần Xuyên rất có thể sẽ trở thành tướng quân thứ sáu, nắm thực quyền trong tay. Và rất có khả năng trở thành gia chủ Tần gia, đương nhiên y phải dốc sức để kết giao.

- Tôi chỉ đến đây chơi cùng em vợ thôi, không có ý gì khác, anh cứ làm việc của mình đi.

Tần Xuyên cười nói.

Chu Chí Minh bèn đứng hình. Người khác đều muốn được nói chuyện nhiều với y. Vậy mà Tần Xuyên còn muốn xua y đi cho nhanh.

Có điều, càng là người như vậy, thì càng có khí chất. Chu Chí Minh nheo nheo mắt, rồi đánh giá Tần Xuyên cao hơn.

- Lần đầu tiên Tần thiếu đến chỗ tôi, sao tôi có thể lơ là chứ. Hôm nay tôi đã bảo đầu bếp chuẩn bị chút đồ ăn nhẹ. Mặc dù không thể mở tiệc chiêu đãi được, nhưng cũng tỏ chút lòng thành với anh.

Nói xong, Chu Chí Minh nói vài câu với người bồi bàn, rồi gọi Tần Xuyên và

Liễu Tiên Tiên đến ngồi ở ghế sofa bên sà nằy.

Rất nhiều con cháu thế gia tinh ý nhìn thấy cảnh này đều hơi bất ngờ. Có thể khiến Chu Chí Minh gạt qua những người khác, để đến chiêu đãi riêng, đây là đãi ngộ rất cao rồi.

Một vài nữ minh tinh ăn mặc rất hot bắt đầu nghe ngóng về lai lịch của Tần Xuyên, để tiếp cận hẳn.

Nhưng vừa nghe đây là chồng của nữ tướng quân, các nữ minh tinh đó liền từ bỏ ý định ngay lập tức.

- Anh rể à, anh Chí Minh rất hay đi du lịch thế giới, nếm nhiều món ăn ngon ở các quốc gia. Những món ăn mà anh ấy dùng để chiêu đãi người khác, nhất định không phải hạng xoàng.

Liễu Tiên Tiên vừa nói vừa tặc lưỡi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 392: Tiểu Sư Muội

- Ha ha. Tiên Tiên, đừng nói đùa nữa. Tôi đang rất lo lắng đây. Nhờ đâu Tần thiếu không thích, thì hôm nay việc nịnh hót của tôi chẳng nên trò trống gì rồi!

Chu Minh Chí khách sáo nói.

Tần Xuyên thầm cười, đúng là phải công nhận rằng, con cháu Chu gia mặc dù cũng là thành viên của tứ đại vương tộc, nhưng khiêm nhường hơn nhiều. Có lẽ vì gia tộc của họ nghiêng về kinh doanh là nhiều, nên lời lẽ của họ khiến người nghe rất mát tai.

Con người dù thanh cao đến đâu, thật ra cũng đều thích nghe nịnh. Con cháu của Chu gia hiểu rất rõ định luật này.

Người ta khách sáo như vậy, Tần Xuyên đương nhiên cũng phải khách sáo một chút.

- Tôi không thích cũng không sao. Em vợ tôi thích là được rồi.

Tần Xuyên nói.

Liễu Tiên Tiên gật mạnh đầu, rất thích câu nói này.

Chu Chí Minh cười:

- Vậy thì đành phải nhờ Tiên Tiên chút nữa nói tốt giùm tôi vài câu. Nếu không về sau tôi gặp người lớn tuổi trong gia tộc, họ sẽ trách tôi tiếp đãi không chu đáo mất.

Nói đoạn, hai người phụ vụ bèn đưa khay thức ăn màu bạc tới.

- Đồ ăn không nhiều, Tần thiếu và Tiên Tiên đừng giận nhé.

Chu Minh Chí tự bỏ chiếc nắp màu bạc ra.

Những người bên cạnh đều hiếu kỳ nhìn về phía họ. Đám người phát hiện ra rằng, bên trong là hai thứ nho nhỏ được gói bằng giấy bạc, chỉ lớn bằng một quả bóng bàn.

Liễu Tiên Tiên không thèm xem có nóng hay không. Vội vàng xé tờ giấy bạc ra.

- Ồ, đây là...chim sẻ ư?

Liễu Tiên Tiên nhìn một con chim nhỏ được nướng rất thơm ở trong, chu mỏ nói:

- Anh Chí Minh, đồ ăn ngon mà anh nói, hóa ra là chim sẻ nướng à!

Tần Xuyên nheo nheo mắt rồi nói:

- Đây không phải là chim sẻ thường, mà là sẻ đất Châu Âu đúng không.

Chu Chí Minh đang định giải thích, nghe Tần Xuyên nói vậy, bèn bất ngờ nói:

- Tần thiếu, anh biết loại chim này ư? Anh đã từng ăn rồi à?

Tần Xuyên nhún vai nói:

- Trước kia khi còn ở trong núi, tôi thường xuyên nướng ăn, nhưng sau khi xuống núi thì không ăn nữa.

Chu Chí Minh hơi lúng túng. Vốn y tưởng mình đã chuẩn bị được món đặc biệt. Ai ngờ, người ta là “người dân dã”, nên đã quen với những món tự nhiên

này!

Tần Xuyên lại nói:

- Tôi đã đọc vài tài liệu, phát hiện ra đây là động vật trước ngưỡng tuyệt chủng, còn được pháp luật bảo vệ. Vậy mà cũng ăn được sao?

- Ha ha, đối với người bình thường, đây là động vật trước ngưỡng tuyệt chủng. Nhưng chúng ta ăn ở đây, cũng không ai dám kiểm tra đâu. Anh cứ yên tâm.

Đây là một món rất ngon, tôi đã dọn riêng đầu bếp phải dùng đúng các hương liệu của Pháp để làm đấy. Đầu tiên phải nhúng con chim sẻ vào rượu Armagnac đến chết ngạt, rồi nhổ lông đem nướng, bên ngoài thì cháy bên trong lại mềm.

Hai vị chỉ cần cho cả con chim vào miệng, ăn cả xương, xem có ngon không.

Chú Chí Minh nói đây hi vọng.

Tần Xuyên nghĩ một lát, rồi đẩy cả hai con chim đến chỗ Liễu Tiên Tiên:

- Em vợ, trước kia anh ăn nhiều rồi, giờ không ăn nữa, em ăn đi.

Liễu Tiên Tiên ngửi mùi đã muốn chảy nước miếng. Nhưng khi nghĩ đến việc loại chim này đã đứng bên bờ tuyệt chủng, cô lại không nỡ.

- Anh Chí Minh, hai con này chết rồi, nên em ăn. Nếu còn những con khác còn sống, thì anh phải thả đi nhé.

Liễu Tiên Tiên nói.

Chu Chí Minh dờ khóc dờ cười. Nhìn ánh mắt thuần chất của Liễu Tiên Tiên, không nỡ từ chối, đành phải đồng ý.

Khi Liễu Tiên Tiên đang ăn món ăn quý giá này một cách hưởng thụ, không

ít người đi vào.

Một trong số đó có người của Chu gia. Chú Chí Bang và em gái Chu Chí Bình cùng đến chúc mừng sinh nhật cho Chu Chí Minh. Không khí bèn sôi động hẳn lên.

Chu Chí Minh mời Tần Xuyên cùng qua đó làm quen. Nhưng Tần Xuyên không hứng thú. Hắn chỉ đi cùng Liễu Tiên Tiên đến đây xem thế nào thôi. Hắn chỉ ngồi sô pha, uống Coca, <Đọc nhanh nhất tại Truyện F.U.L.L chấm VN> ăn hoa quả là được rồi, chẳng muốn để tâm đến những người đó.

Chu Chí Bang và những người khác của Chu gia đều đến chào Tần Xuyên. Nhưng vì người trong hộp đêm quá nhiều, nên cũng không thể nói chuyện nhiều. Họ chỉ chúc Tần Xuyên vài câu thẳng chức.

Chu Tiểu Bình thấy Liễu Tiên Tiên cũng đến, liền nghênh ngang tiến tới.

Đầu tiên, cô lịch sự chào Tần Xuyên, rồi lập tức đổi giọng nói với Liễu Tiên Tiên:

- Này bò sữa, sao cô vừa đến đã ăn thế? Béo thế kia rồi còn ăn lắm vậy!

Liễu Tiên Tiên vừa nghe, liền không ăn nữa:

- Này công chúa Thái Bình, cô ăn no đầy bụng rồi mà vẫn còn phẳng lì như vậy. Cô ghen tị với tôi đúng không!

- Cô dám nói với tôi thế à! Cô có tin tôi sẽ gọi điện cho người của Liễu gia, để bố cô biết cô đang ở đây không!?

Chu Tiểu Bình lấy điện thoại ra, uy hiếp.

Liễu Tiên Tiên tức quá nhảy dựng lên:

- Tiện nhân kia! Cô chết với tôi!

Vừa dứt lời, Liễu Tiên Tiên lao ra, đánh đũa với Chu Tiểu Bình. Sau đó hai cô gái lên sàn nhảy chạy qua chạy lại. Đâu có giống sinh viên đại học, mà giống như hai đứa trẻ chưa lớn vậy!

Những con cháu thế gia xung quanh nhìn thấy cảnh này dường như đều không lấy làm lạ. Cũng không ai đi ngăn họ lại, dường như hai cô gái này đánh nhau là chuyện quá bình thường.

- Em vợ! Cẩn thận ngã đấy!

Tần Xuyên gọi to một tiếng, rồi cười, Liễu Tiên Tiên đi chơi với Chu Tiểu Bình rồi, hãnh đảnh ngồi một mình ở đây nhìn những cô gái xinh đẹp trên sàn nhảy.

Nhưng bên cạnh hãnh quá nhiều gái đẹp, những nữ minh tinh son phấn trát đầy trên mặt kia không thể lọt vào mắt hãnh.

Đột nhiên một hương vị quen thuộc xuất hiện trên sàn nhảy.

Bộ váy body đơn giản, đôi giày cao gót màu đen bóng loáng, đôi chân dài trắng muốt, bên cạnh rất nhiều cô gái, trông cô vô cùng hoàn mỹ. Mái tóc xõa ngang vai đơn giản, khiến cho Nạp Lan Thấm mặc dù trang điểm giản đơn, nhưng giống như nàng công chúa của đêm nay, lả lướt bước về phía Tần Xuyên.

Rất nhiều người thanh niên dùng ánh mắt tham lam và ngưỡng mộ nhìn cô, còn những minh tinh và hot girl kia thì lại ganh ghét.

Nhưng, không có thanh niên nào dám bắt chuyện với Nạp Lan Thấm.

Nơi mà Nạp Lan Thấm đi qua, mọi người đều tự động nhường đường, giống như cô có sức hút của một nữ vương vậy.

Tần Xuyên không chú tâm vào gương mặt của Nạp Lan Thấm. Mặc dù cô rất xinh đẹp, nhưng xét cho cùng vẫn không hoàn hảo được như Liễu Hàn Yên. Thứ khiến hãnh chú ý, là đôi chân dài miên man của Nạp Lan Thấm.

Lần trước khi gặp mặt, vì cô mặc váy dài, nên Tần Lôi không nhìn nhiều. Hôm nay vừa gặp, Tần Lôi đã phát hiện ra một chi tiết đặc biệt...

- Anh yêu, em có thể ngồi cạnh anh không?

Ánh mắt Nạp Lan Thấm đầy thâm ý, nhìn Tần Xuyên cười. Không đợi Tần Xuyên trả lời, cô đã ngồi xuống cạnh hắn.

Tần Xuyên ngửi thấy một mùi thơm, đó là một mùi thơm hòa trộn giữa mùi nước hoa và mùi trinh nữ.

Phát hiện ra xung quanh có rất nhiều ánh mắt ghen tị và thắc mắc đổ dồn về phía mình, Tần Xuyên thở dài:

- Nạp Lan tiểu thư, cô không học tử tế ở Đông Hoa, mà lại chạy tới đây làm gì?

- Chương trình học của em kết thúc rồi, có đi tới đó cũng vậy thôi. Anh Chí Minh mời em đến dự tiệc sinh nhật, nhất định em phải tới rồi, còn anh...Anh yêu, dạo này anh rất hot đó, cuối cùng vàng cũng bắt đầu phát sáng rồi.

Nạp Lan Thấm mỉm cười nói.

- Đây, hình như chúng ta đâu có thân thiết đến thế.

Tần Xuyên thầm nghĩ: Bao giờ Liễu Hàn Yên gọi được hắn là “Anh yêu”, thì coi như chinh phục được cô vợ này thật rồi.

Nạp Lan Thấm buồn bã nói:

- Chúng ta từng nhảy với nhau mà, hơn nữa...Anh là sư huynh của em, sư muội em gọi anh thân thiết một chút cũng không được sao?

- Lại thế rồi à?

Tần Xuyên cười khố:

- Nạp Lan, tôi không biết cô học được Cửu Phẩm Thanh Liên Quyết ở đâu. Cô có thể không nói với tôi. Nhưng tôi thật sự không biết ông già đó đi đâu rồi! Cô đừng đến làm phiền tôi nữa được không? Lần trước vì cô tiếp cận tôi, một tiểu tử Long gia đã sai người đến gây sự với tôi đấy...

Không đợi Tần Xuyên nói hết, Nạp Lan Thấm đã cười khanh khách:

- Long Ngạo Vân à? Ha ha...Đó là em cố ý tung tin đồn em thích anh, làm cho anh ta nổi giận đấy. Đáng tiếc là, anh ta thật bất tài, chẳng làm gì được anh.

Tần Xuyên ngơ ngác, lắc đầu nói:

- Đúng là lòng dạ đàn bà độc ác. Tôi không thù không oán với cô, sao cô lại làm thế với tôi?

- Sao anh biết...chúng ta không thù không oán chứ?

Đôi mắt dễ thương của Nạp Lan Thấm xoay xoay, cô cầm lấy cốc coca của Tần Xuyên, chẳng để ý đến việc Tần Xuyên đã uống nó, rồi uống một ngụm.

- Vì tôi không biết ông già Phó Thanh Y ở đâu ư?

- Hoặc là anh cũng có thể nói với em, Thanh Liên Môn ở đâu.

Nạp Lan Thấm truy vấn.

Tần Xuyên thở dài, chau mày nói:

- Nể mặt cô có quan hệ với Thanh Liên Môn, lần này tôi nhịn. Nếu như cô còn gây phiền toái cho tôi nữa, tôi sẽ không khách sáo với cô đâu.

Phiền toái của cô gái này gây ra không phải dạng thường. Nếu như thật sự gây thù chuốc oán với Long gia, Tần Xuyên không sợ, nhưng làm thế sẽ không

được sống những ngày tháng yên ổn nữa.

Hắn cảm thấy cuộc sống hiện tại của hắn quá ổn, có vợ, có em vợ, có cả một đám hồng nhan tri kỷ, thậm chí có cả những người bạn thật sự thân thiết.

Hắn không muốn đầu quân, không muốn làm chính trị, càng không muốn đứng đầu sóng ngọn gió, chỉ muốn hưởng thụ niềm hạnh phúc bình dị bây giờ.

Bất kỳ ai muốn phá hoại cuộc sống bây giờ của hắn, Tần Xuyên đều không thể tha thứ. Dù cho Nạp Lan Thấm thật sự có quan hệ với Thanh Liên Môn, Tần Xuyên cũng sẽ mặc kệ.

Hơn nữa, nếu Phó Thanh Y là sư phụ của cô ấy thật, vậy thì bà ấy không nói cho cô vị trí của Thanh Liên Môn là có lý do.

- Ôi, phải làm sao đây.

Nạp Lan Thấm lộ vẻ sợ hãi, cô vỗ bộ ngực đầy đà:

- Sư huynh, hóa ra anh giận thật rồi à? Nếu biết vậy em sẽ không làm thế nữa...

Tần Xuyên ngó người:

- Cô có ý gì? Cô lại làm gì rồi!?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 393: Kịch Bản Khác Nhau

Nạp Lan Thấm cười khanh khách, mắt cô nhìn về phía cửa ra vào của hộp đêm.

- Em nghe nói anh sắp đến kinh thành, đợi anh mấy ngày rồi. Cuối cùng anh cũng ra khỏi Liễu gia, đương nhiên là phải đến gặp anh chứ...

Nhưng, Long Ngạo Vân của Long gia theo đuổi em gặt gao quá, em thấy phiền vô cùng, nên mới nói với anh ta...rằng em thích anh. Làm vậy để anh ta đừng theo đuổi em nữa...

Tần Xuyên nhìn theo ánh mắt của Nạp Lan Thấm, liền nhìn thấy một người thanh niên mặc áo trắng quần vàng, trông khá mốt, nhưng sắc mặt lại khó coi, đang đi về phía họ.

Phía sau người thanh niên, còn có một vệ sĩ khoảng 40 tuổi. Không như những vệ sĩ bình thường khác, mặt người đàn ông này đầy ngạo khí. Khi đi vào hộp đêm này cũng ngó nghiêng ngang dọc, nhìn chăm chăm vào mông và ngực những cô gái khác và nở nụ cười tà.

Long Ngạo Vân chưa kịp tìm thấy Nạp Lan Thấm ở đâu. Nhưng đã có không ít người nhào đến chào y.

Nhưng Long Ngạo Vân nhìn xung quanh, rất sốt sắng muốn tìm được vị trí của Nạp Lan Thấm.

- Mẹ kiếp.

Tần Xuyên đã biết cô gái này làm điều gì, hần bèn chửi:

- Cô làm vậy là muốn ép tôi kết oán với Long Ngạo Vân ư?

- Không phải, nếu sư huynh nói cho em biết, Phó Thanh Y ở đâu, hoặc Thanh Liên Môn ở đâu, thì em sẽ nói với Long Ngạo Vân ngay rằng, giữa chúng ta chẳng có gì hết. Nếu vậy anh ta sẽ không gây phiền phức cho anh nữa.

Nạp Lan Thấm cười giảo hoạt.

Tần Xuyên trừng mắt với cô ta:

- Tôi đã nói với cô bao lần rồi! Tôi không biết ông già đó ở đâu! Còn Thanh Liên Môn ở đâu thì tự cô đi mà tìm!

Nạp Lan Thấm tắt ngấm nụ cười, ánh mắt lộ vẻ lạnh lùng:

- Nếu anh không ngoan như vậy, thì em đành phải tiếp tục gây thêm chút phiền toái cho anh thôi.

Tần Xuyên tức giận răng ken két. Không biết cô gái điên rồ này ở đâu ra mà cứ đeo đẳng lấy hăn mãi.

Nếu không phải vì sợ rằng cô ta là đệ tử của Phó Thanh Y thật, thì Tần Xuyên đã đánh một đòn cho chết hăn luôn!

Nhưng, hăn cũng không phải là loại người dễ bị bắt nạt vậy. Khi bị liên tục chọc tức, Tần Xuyên cũng “con sâu xéo lăm cũng quẩn”.

- Hừ hừ, cô tưởng tôi sợ Long Ngạo Vân thật sao?

Tần Xuyên cười lạnh.

Nạp Lan Thấm không nhún nhường chút nào, nhìn thẳng vào mắt hăn:

- Sợ hay không thì tự anh biết, Long gia là một trong tứ đại vương tộc, tốt nhất là anh nên hiểu rõ điều này...

- Vì tôi hiểu rất rõ, nên tôi khuyên cô tốt nhất là nhân lúc này còn kịp, hãy nhanh chóng rời khỏi chỗ tôi đi.

Mắt Tần Xuyên lóe lên vẻ nguy hiểm.

Nạp Lan Thấm hơi run lên. Không biết tại sao, cô cảm thấy người đàn ông trước mắt đã biến từ một người hiền lành vô hại thành một con sư tử đang ngủ vùi.

Nhưng Tần Xuyên là một manh mối lớn để cô tìm được Phó Thanh Y và Thanh Liên Môn. Cô đã hạ quyết tâm, nào có thể lùi bước dễ dàng.

- Em không rời đi đấy, anh làm gì được em nào? Chẳng lẽ anh muốn gây sự với Long gia, rồi ây sự với Nạp Lan gia ư?

Nạp Lan Thấm ghé lại gần tai Tần Xuyên nói khẽ.

Tần Xuyên khẽ cười, không nói thêm nữa, giơ mạnh tay ra ôm lấy eo Nạp Lan Thấm!

Tay còn lại của hắn càng thô lỗ hơn, đặt lên đùi cô, rồi bắt đầu xoa mạnh.

- Anh...

Nạp Lan Thấm kinh ngạc nhìn Tần Xuyên, mặt cô đỏ lên, xấu hổ pha giận dữ. Nhưng rất nhanh cô lại cười yếu điệu nói:

- Được lắm, anh đã gan như vậy, thì em muốn xem rốt cuộc lá gan anh to đến đâu.

Nạp Lan Thấm nói xong, bèn quay đầu ra phía Long Ngạo Vân đang uống rượu cốc tai rồi hét lớn một tiếng:

- Long Ngạo Vân! Anh đến đây làm gì!?

Long Ngạo Vân đang bực vì không tìm thấy cô, vừa nghe thấy lập tức quay ra nhìn.

Khi nhìn thấy Tần Xuyên đang ôm Nạp Lan Thấm, còn đặt một tay lên đùi cô, mắt Long Ngạo Vân như bắn ra tia lửa!

Dẫn theo hai bảo vệ, tức tốc đến bên cạnh ghế sofa, Long Ngạo Vân sầm mặt.

- Mà chính là Tần Xuyên à? Đồ khốn, tao đếm ba tiếng, bỏ Nạp Lan Thấm ra ngay! Cô ấy là của tao!! Ba! Hai...

Không đợi Long Ngạo Vân nói hết, Nạp Lan Thấm đã hừ một tiếng, rồi chủ động đứng dậy, ngồi phụng xuống đùi Tần Xuyên!

Cô còn ôm lấy cổ Tần Xuyên, núi đôi của cô đang chỉ vào cằm Tần Xuyên.

Vì bên dưới Nạp Lan Thấm là phần đùi rất trắng hỏ ra, cô ngồi với tư thế này, càng mê hồn người.

- Anh thích tôi là việc của anh. Nhưng tôi nói rồi, tôi chỉ thích Tần Xuyên thôi. Tôi trúng tiếng sét ái tình của anh ấy. Tốt nhất anh đừng làm phiền tôi nữa.

Nạp Lan Thấm cười khanh khách, rồi liếc nhìn Tần Xuyên như thị uy.

Và thế là, không ít con cháu thế giá biết Long Ngạo Vân đang theo đuổi Nạp Lan Thấm đều nhao nhao lại gần họ.

Mọi người đều thì thầm bàn tán, chỉ chỉ trỏ trỏ. Phần lớn thấy rất kinh ngạc. Có biết bao người theo đuổi Nạp Lan Thấm, vậy mà cô ấy lại tỏ tình với một người đàn ông đã có vợ!

Mặc dù trong số những người như họ, đây không phải là việc hiếm gặp. Nhưng người mà cô ấy từ chối là Long Ngạo Vân, là người cháu mà gia chủ Long gia quý nhất. Đây chẳng phải là đẩy Tần Xuyên vào biển lửa ư!

Mới đầu, mọi người còn tưởng rằng, Tần Xuyên sẽ cảm thấy sợ hãi vì thái độ này của cô gái.

Nhưng ai ngờ, Tần Xuyên không hề lo lắng, mà còn rất thoải mái giờ tay sờ vào đùi Nạp Lan Thấm...

Thật ra lòng Nạp Lan Thấm cũng rất thấp thỏm. Bàn tay của Tần Xuyên không ngừng sờ mó người cô, nhưng cô lại không thể kháng cự lại trước mặt Long Ngạo Vân, vì nếu làm vậy khác gì lạy ông con ở bụi này!

- Nạp Lan, anh theo đuổi em đã lâu như vậy. Trước đến nay chưa có một cô gái nào khiến anh bỏ nhiều tâm sức đến thế! <Đọc nhanh nhất tại Truyện F.U.L.L chấm VN> Chẳng lẽ em không hiểu được tấm chân tình của anh ư!? Hẳn ta đã kết hôn rồi. Chẳng lẽ em thà làm người tình của hẳn, cũng không đồng ý làm bạn gái anh!?

Long Ngạo Vân lớn tiếng hỏi.

Nạp Lan Thấm nhìn Tần Xuyên đầy tình ý, nói:

- Không thể miễn cưỡng chuyện tình cảm được, đúng không, anh yêu?

Tần Xuyên cũng phối hợp rất nhịp nhàng, hẳn cười thoải mái rồi nói:

- Đương nhiên rồi, cưng Nạp Lan, cuộc gặp gỡ giữa hai chúng ta chẳng phải là ý trời sao.

Nạp Lan Thấm thầm lo lắng, sao kịch bản lại không hề giống với những gì cô ấy ý vậy? Sao Tần Xuyên lại phối hợp với cô ấy cùng chọc tức Long Ngạo Vân!?

Chẳng lẽ tên này điên rồi sao?

Thật ra, những con cháu thế gia bên cạnh cũng đều cảm thấy đầu óc Tần Xuyên có vấn đề. Đã đến lúc này rồi mà còn chọc tức Long Ngạo Vân!?

Bày tỏ tình cảm trước mặt toàn bộ mọi người, nhất định sẽ khiến người của Liễu gia biết, mà còn gây sự với người của Long gia, đây chẳng phải là gây nghiệp chướng sao!

Liễu Tiên Tiên và Chu Tiểu Bình chạy về, thấy Tần Xuyên quần lấy Nạp Lan Thấm, Liễu Tiên Tiên tức giận chu mỏ nói:

- Anh rể, anh lại tìm được một cô bạn gái từ bao giờ vậy.

Chu Tiểu Bình ngán ngẩm:

- Lại tìm được một cô? Chẳng lẽ anh rể cô còn những người khác ư?

- Đúng thế, anh rể tôi có mấy cô liền ở Đông Hoa kì.

Liễu Tiên Tiên gật đầu.

- Chị...chị cô có biết không?

- Đương nhiên là biết chứ, chị tôi ngầm đồng ý mà.

Liễu Tiên Tiên nghi ngờ nói:

- Nhưng tôi không biết chị Nạp Lan này thích anh tôi từ bao giờ.

Chu Tiểu Bình và những huynh đệ Chu gia khác đều nhìn nhau, cười khổ không ngớt. Đôi vợ chồng này thật là kỳ lạ quá!

Lúc này, mặt Long Ngạo Vân sắp tức đến nổ tung rồi. Thật ra y đã biết Tần Xuyên đến kinh thành từ lâu. Nhưng gần đây Tần Xuyên nổi quá, không còn là tên bỏ đi dễ dàng ức hiếp trước đó nữa.

Vì vậy, Long Ngạo Vân cứ do dự suốt, có nên cho Tần Xuyên một bài học hay không. Mặc dù y ngông cuồng, nhưng cũng sợ chuyện bé xé ra to, gia tộc sẽ không cho phép y làm bừa.

Nhưng bây giờ, nếu như y không giải được nỗi hận này, thì không còn mặt mũi ở trong kinh thành này nữa!

- Đường Hoa! Đường Thạc! Hai vị sư phụ, hãy thay ta dạy cho tên tiểu tử này một bài học!

Long Ngạo Vân tức giận hét lớn.

Hai người đàn ông trung niên đứng sau y, chính là hai Tiên Thiên Võ Giả sơ cấp của Đường Môn – một trong thập đại môn phái. Vì Long Ngạo Vân đã bái sư môn chủ Đường Môn, để tạo quan hệ tốt với Long gia, Đường Môn đã phái hai người này đến làm vệ sĩ cho Long Ngạo Vân.

Thật ra, mặc dù hai người này đã có thực lực Tiên Thiên sơ cấp, nhưng tư chất không quá cao, cũng không có cơ hội vượt lên Tiên Thiên trung cấp, nên đành ở lại kinh thành, đi đến khắp nơi ăn chơi sa đọa cùng Long Ngạo Vân.

Nhưng vệ sĩ cấp Tiên Thiên sơ cấp cũng đáng để nể. Vì vậy khi hai người này ra tay, thường không ai dám chống lại. Dù sao thì Đường Môn thường dùng ám khí, khó mà phòng bị được.

Hai cao thủ Đường Môn nghe vậy, cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, đứng lên phía trước, ánh mắt nhìn Tần Xuyên với vẻ bất thiện.

- Ngươi là người đầu tiên dám cướp bạn gái của Vân thiếu chúng ta đấy. Nghe nói ngươi đã đánh bại Cơ Vô Song, chẳng bằng đứng dậy luyện võ với sư huynh đệ chúng ta một chút?

Đường Thạc kiêu ngạo nói. Dù sao thì đằng sau còn có Long gia và sư môn chống lưng.

Thấy sắp có chuyện lớn xảy ra, chủ nhân của bữa tiệc – Chu Minh Chí bước đến, cười vỗ vai Long Ngạo Vân.

- Ngạo Vân, hôm nay là tiệc sinh nhật của anh. Chú nể cái mặt anh một chút,

tối nay đừng ra tay ở đây, được không?

- Anh Chí Minh, không phải em muốn làm khó anh, mà là tên tiểu tử này quá kiêu ngạo, và không biết phép tắc.

Long Ngạo Vân nghiêng răng nói.

Chu Chí Minh chau mày. Thật là đau đầu, rồi lại quay sang Tần Xuyên:

- Tần thiếu, anh và Nạp Lan có tình cảm, tôi không có ý kiến gì. Nhưng chỗ này còn phải tổ chức tiệc nữa. Có thể tìm một chỗ khác ngồi lại nói chuyện với nhau không. Mọi người đều là người của danh môn, suốt ngày giáp mặt nhau, đâu cần thiết phải đối đầu thế này.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 394: Bản Tính Của Nạp Lan

Tần Xuyên hơi suy nghĩ một chút, rồi cười với mọi người. Đột nhiên, hắn đứng dậy, nắm lấy tay Nạp Lan Thấm rồi nói:

- Không vấn đề gì. Anh em Chu gia nhà các anh nể mặt tôi, đương nhiên tôi cũng phải nể mặt các anh rồi. Tôi dẫn người yêu tôi đến khách sạn chơi, mọi người cứ tiếp tục ăn tiệc đi.

Vừa dứt lời, mọi người đều thầm thốt lên: tên tiểu tử này đúng là đồ điên!

To gan lớn mật như vậy, lại còn dám bảo dẫn Nạp Lan Thấm đến khách sạn sao? Đây chẳng phải là không coi Long Ngạo Vân ra gì ư!?

Thật ra Tần Xuyên đã chẳng thèm để tâm đến Long Ngạo Vân hay Long gia nữa. Vì Nạp Lan Thấm gây khó dễ với hắn như vậy, hắn muốn tránh Long gia cũng không được. Huống hồ, vừa nhìn tên Long Ngạo Vân này là biết tên này chẳng có chút đầu óc gì, có nói nữa cũng vô ích.

Cứ nhẫn nhịn mãi, chẳng bằng chơi một ván thật thích với Nạp Lan Thấm.

- Anh rể anh rể! Thế còn em thì sao?

Liễu Tiên Tiên chạy tới hỏi.

- Chẳng phải em muốn chơi ở hộp đêm sao. Thế thì em cứ chơi tiếp đi.

Tần Xuyên lại nhìn Chu Chí Minh rồi nói:

- Mọi người trông giúp tôi cô em vợ này nhé. Đừng để cô ấy chơi muộn quá.

Chu Chí Minh dờ khóc dờ cười, nhưng y đành phải gật đầu.

Liễu Tiên Tiên thì rất hứng khởi. Thế là cô lại được chơi hết mình rồi. Còn về việc Tần Xuyên sẽ làm gì cùng Nạp Lan Thấm, cô chẳng thèm để tâm.

Có lẽ người khác không biết, nhưng cô đã tận mắt chứng kiến thực lực của Tần Xuyên. Hơn nữa, cô cũng đã được người nhà nói cho rằng, Tần Xuyên khiến cho nhiều người bề trên phải ngạc nhiên, giữ được quân hàm của chị Liễu Hàn Yên.

Liễu Tiên Tiên biết rằng, Tần Xuyên làm như vậy, nhất định phải có lý do, không đến lượt cô phải lo.

Long Ngạo Vân thấy Tần Xuyên không coi y ra gì, không kìm nổi cơn giận:

- Tên tiểu tử chết tiệt kia, ta và hai vị sư phụ ra ngoài đợi người, tốt nhân là người cú ngay ra ngoài này chịu chết đi!

Nói xong, Long Ngạo Vân bèn dẫn theo Đường Hoa và Đường Thạc đi ra ngoài!

Tần Xuyên cười rất thoải mái, kéo tay Nạp Lan Thấm, đi ra cửa.

- Anh không sợ gây mâu thuẫn với Long gia thật sao?

Nạp Lan Thấm thấp giọng hỏi.

Tần Xuyên nheo mắt nói:

- Sao thế, em yêu, em sợ rồi à?

- Hừ, có gì mà em phải sợ, em muốn xem, anh còn cố được đến bao giờ.

Nạp Lan Thấm cười dịu dàng, nhưng ánh mắt lại rất lạnh lùng.

Tần Xuyên cười ha ha, cũng không nói gì thêm.

Thấy Tần Xuyên đi ra ngoài, Chu Chí Bang bước đến cạnh Chu Chí Minh, nói:

- Nay lão tứ, ra ngoài coi cùng với anh đi. Đánh nhau thì không sao, nhưng không được xảy ra án mạng ở chỗ này.

Chu Chí Minh khổ não gật đầu, dẫn theo vài vệ sĩ, cùng đi ra ngoài bar.

Thật ra, không ít công tử khác cũng rất tò mò. Rốt cuộc Tần Xuyên dựa vào đâu mà dám coi thường Long Ngạo Vân như vậy, không ít người cũng đi theo.

Tần Xuyên và Nạp Lan Thấm đến bãi đỗ xe ngoài bar, trên bãi đất trống giữa hai hàng xe, Long Ngạo Vân và hai sư huynh đệ Đường Môn đã đợi ở đó.

Thấy Tần Xuyên vẫn nắm tay Nạp Lan Thấm, Long Ngạo Vân tức sôi máu, giơ tay nói:

- Xông lên đi! Cả hai người luôn! Đánh cho nó tàn phế luôn! Đừng đánh nhầm Nạp Lan!

Vừa dứt lời, Đường Hoa và Đường Thạc bèn nhanh chóng lao về phía Tần Xuyên, và đánh úp từ hai bên phải trái!

Một người tấn công vào cổ Tần Xuyên, người con lại tấn công vào phần dưới của hãn, họ sử dụng tuyệt học của Đường Môn với tốc độ rất nhanh – Hàm Sa Xạ Ảnh Thủ!

Hai người tấn công bằng chiêu thức “Cuồng Sa Tế Nhật”, dưới ánh đèn đường, trông như một trận lốc sa mạc nổi lên hai bên, muốn nhấn chìm Tần Xuyên vậy.

Tần Xuyên gạt Nạp Lan Thấm về phía sau lưng, bước lên trước một bước, lật người ra đòn Kim Kê Độc Lập, hai tay một trên một dưới mở rộng lòng bàn tay, bàn tay lật giở nhanh chóng, đánh tại chỗ với hai người đó!

Điểm đặc biệt của Hàm Sa Xạ Ảnh Thủ là nhanh, chuẩn, chính xác, nhưng không mạnh lắm. Đây cũng là một điểm yếu trong môn võ của Đường Môn.

Tần Xuyên cũng không muốn để lộ quá nhiều thực lực, hẳn tùy cơ ứng biến, muốn lấy chậm thắng nhanh.

Thế là, hai bàn tay hắn như xé mây đón nắng, dùng đòn Thái Cực Vân Thủ, giảm thế mạnh đòn tấn công của hai người đó, và trong môn Thái Cực có nhu lại có cương, mượn sức mạnh trong quá trình chiến đấu đánh lại hai người đó!

Mặc dù bề dày cổ võ của Tần Xuyên không thể bằng kiếm thuật của hắn, nhưng dùng để đối phó với hai võ giả xuống dốc chỉ còn chút chân khí tiên thiên, cả ngày chỉ chơi bời trong kinh thành cũng đủ rồi.

Hai mươi mấy hiệp trôi quá, lối đánh của hai người đó không những không có tác dụng, mà còn bị Tần Xuyên mỗi bên ra một chưởng đầy lùi hai người!

Anh em Chu gia và những người khác ở cửa bar đều thầm gật đầu. Họ đã thật sự thấy rằng, lời đồn thực lực của Tần Xuyên rất kinh khủng là sự thật.

Còn về Nạp Lan Thấm, thì lại lạnh lùng quan sát, như đang suy nghĩ gì đó.

Long Ngạo Vân tức đến nổi run lên:

- Các người đang làm gì vậy!? Hai người mà đánh không lại hắn à!? Dùng ám khí đi! Ám khí!

Đường Hoa và Đường Thạc cùng nhú mày. Dùng ám khí rất dễ giết chết người, vì thế họ muốn dùng năm đấm để dạy cho Tần Xuyên một bài học mà thôi.

Nhưng giờ đây, họ đã đâm lao là phải theo lao. Nếu như hai tiên bối cũng đánh không lại một mình Tần Xuyên, thì về sau họ còn mặt mũi nào nữa.

- Vân thiếu...chúng tôi...

- Đừng nói nữa! Hẳn chết đã có ta lo!

Long Ngạo Vân gạt bỏ nỗi do dự của hai sư huynh đệ.

Hai người của Đường Môn vừa nghe thấy vậy, mắt lóe lên sắc hung dữ, nhanh chóng lùi cách ra một đoạn, rồi cùng vận chuyển nội công tâm pháp của Đường Môn, nhanh chóng chuyển động xoay quanh Tần Xuyên.

Đây là thế Thiên La Địa Võng nổi tiếng trong thế trận ám khí của Đường Môn.

Đường Hoa và Đường Thạc chuyển động rất nhanh, tay của họ giơ ra một cách quỷ dị. Một loạt ánh sáng lấp lánh bắn ra từ trong ống tay áo của họ!

Lập tức, ánh sáng dồn dập đan vào nhau, âm thanh xé gió nổi lên không ngừng!

Tần Xuyên vốn muốn né ra, nhưng hẳn phát hiện thấy rằng, cái bẫy ám khí của Đường Môn rất khó tránh. Bản thân hẳn cũng không dự đoán trước, đã không còn tránh kịp nữa rồi.

Hắn đành gia cố vòng bảo hộ chân khí, đứng tại chỗ, bình tĩnh đón lấy hàng chục ám khí!

Coong coong coong!

Hàng loạt tiếng kim loại đập vào nhau, rất nhiều miếng tiền rơi xuống đất, giống như rất nhiều đạn bị chặn lại vậy, không còn chút uy lực nào.

Đường Hoa và Đường Thạc thấy vậy, mặt xanh lét.

Chân khí hộ thể, chặn ám khí lại sao? Điều này có nghĩa là, ít nhất Tần Xuyên cũng phải là võ giả tiên thiên trung cấp, họ đâu có phải là đối thủ của hẳn chứ!?

- Tôi nghe nói, cao thủ thật sự của Đường Môn dùng thủ pháp Mạn Thiên Hoa Vũ, họ sử dụng Bạo Vũ Lê Hoa Châm mang theo sức đột phá của chân khí trên cơ thể.

Hai người móc nối với nhau mà mới ra được món Thiên La Địa Võng, mà còn dùng loại ám khí thô thiển là tiên đồng thể này, còn muốn đấu với tôi. Thế khác gì tự lừa người lừa mình.

Tần Xuyên cười nhìn hai người:

- Sao, còn muốn đánh tiếp không?

Đường Hoa và Đường Thạc lạnh hết người. Không ngờ Tần Xuyên hiểu rõ về tuyệt học của Đường Môn như vậy.

Hai người khổ sở quay về bên cạnh Long Ngạo Vân, thấp giọng nói:

- Vân thiếu, tiểu tử này không dễ đối phó, hay là...chúng ta nghĩ cách khác.

Long Ngạo Vân nghiêng chặt răng, tức giận nhìn hai người rồi nói:

- Đồ bỏ đi! Thật là mất mặt!

Nói đoạn, Long Ngạo Vân lại quay ra chỉ về phía Tần Xuyên:

- Tên họ Tần kia, người đợi đấy, ta không để người yên đâu!

Dứt lời, Long Ngạo Vân bèn quay đầu bỏ đi, giống như cụp đuôi bỏ chạy vậy.

Tần Xuyên quay người ra, bước đến cạnh Nạp Lan Thâm, ôm lấy cô rồi cười nói:

- Được rồi, giải quyết xong phiền phức rồi. Tiểu thư Nạp Lan yêu quý. Em đã thích anh như vậy, thì chúng ta tìm một khách sạn để nói chuyện đi.

Nạp Lan Thấm thấy Long Ngạo Vân bị dọa chạy mất dép rồi, thầm nghĩ tên này đúng là đồ bỏ. Mặt cô không cười nữa, lạnh lùng nói:

- Bỏ tay ra, đồ con rệp này!

- Rệp à? Ha ha...Sao tự nhiên lại mắng anh là rệp chứ? Chẳng phải em yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên à?

- Không phải là con rệp thì là con cóc. Dù anh là thứ gì, sớm muộn gì bốn tiểu thư cũng bắt anh phải khai ra, nói cho tôi biết, Phó Thanh Y ở đâu! Nhanh, ngay bây giờ, ngay lập tức, bỏ xúc tu bạch tuộc của anh ra khỏi người tôi!!

Tần Xuyên ngạc nhiên, cô Nạp Lan Thấm này trở mặt nhanh thật. Chẳng lẽ đây mới là gương mặt thật của một hoa khôi trong trường, của một người vạn người mê ư?

- Xin lỗi, mặc dù em không xinh như vợ anh, nhưng miếng thịt đã đưa đến miệng, anh phải nếm thử chứ.

Tần Xuyên nói đoạn rồi cúi thấp đầu, muốn hôn Nạp Lan Thấm.

Nạp Lan Thấm đẩy mạnh Tần Xuyên ra theo bản năng. Nhưng Tần Xuyên đã chuẩn bị từ trước, hăn nhanh hơn một bước, tóm lấy hai tay cô!

Ừ!

Nạp Lan Thấm không kịp đề phòng, bị Tần Xuyên đánh lén thành công, đôi môi non nớt bị hăn chiếm hữu một cách thô lỗ.

Cô muốn há miệng cắn Tần Xuyên. Nhưng Tần Xuyên hôn xong là bỏ ra ngay, không cho cô cơ hội báo thù!

Cùng lúc đó, Tần Xuyên nhân lúc cô hoảng loạn, ngón tay hăn điểm vào mấy huyệt trên người Nạp Lan Thấm, truyền vào mấy luồng chân khí!

Ngay lập tức, cơ thể Nạp Lan Thấm tê dại như điện giật. Cô đã bị chặn đường vận khí tạm thời.

Cô sợ hãi phát hiện ra rằng, chân khí của Tần Xuyên mạnh hơn mình quá nhiều. Giống như mấy bức tường đá chặn đứng đường vận khí trong cơ thể cô, khiến cô không thể xông ra được!

- Anh...anh muốn làm gì?

Ý thức được trong khoảng thời gian này, cô chỉ là một cô gái yếu đuối không có chân khí, Nạp Lan Thấm thầm hoảng loạn.

Tần Xuyên âm ngữ Nạp Lan Thấm rồi cười tà ác:

- Anh thấy gần đây có một khách sạn Hilton. Để anh bế em qua đó. Đêm nay em đừng về nhà nữa...

Đúng rồi, em có thể hét lớn lên để gọi người đến cứu em. Nhưng làm vậy sẽ chứng minh em và canh chẳng có quan hệ gì hết, em đang giả vờ. Em phải suy nghĩ cho kỹ đấy.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 395: Hai Phút

- Đồ vô liêm sỉ...đồ cầm thú...nếu anh dám làm vậy với tôi, tôi thề sẽ giết chết đồ con lợn là anh!

Ánh mắt Nạp Lan Thấm giận dữ, cô thấp giọng chửi.

- Sao lại biến thành lợn rồi? Em tốt nghiệp từ vườn thú đấy à? Sao chửi người khác đều dùng động vật để so sánh vậy?

Tần Xuyên nghe mà buồn cười.

Nạp Lan Thấm mặt đỏ tía tai:

- Anh mới là con khi chết tiệt trong núi! Khắp người toàn mùi hôi thối!

Tần Xuyên hít sâu một hơi. Cô gái này đúng là chửi như hát hay. Nếu để người khác biết được con người thật của Nạp Lan Thấm là một người độc mồm độc miệng thế này, có lẽ sẽ khiến cả đám người theo đuổi cô ta chạy mất dép.

- Em muốn mắng gì thì mắng, đi thôi! Chúng ta cùng lên giường nào!

Tần Xuyên cười ha ha, rồi quay đầu đầy đắc ý trước mặt đám người đang đứng ở cửa bar, sau đó ôm Nạp Lan Thấm đi về phía khách sạn bên kia đường.

Cách hộp đêm ngày càng xa, cách khách sạn ngày càng gần. Nạp Lan Thấm lo đến độ mắt đỏ sọc lên. Cô không ngừng chửi Tần Xuyên là đồ “gián”, “chó đực”, “con đẽ”... thậm chí còn dùng thực vật để chửi hăng. Nhưng Tần Xuyên chỉ cười, không để ý đến cô ta.

Đột nhiên, khi bước đến một con ngõ nhỏ, Tần Xuyên dừng bước, cúi đầu cười nói:

- Tiểu Nạp Lan, hay là chúng ta chơi luôn trong ngõ này đi. Chẳng cần vào khách sạn đâu, chúng ta đánh dã chiến ngoài này chẳng phải lãng mạn hơn sao?

- Anh...đồ con chuột cống! Anh bỏ tôi ra!

Nạp Lan Thấm kinh hồn bạt vía, không thể tưởng tượng nổi, Tần Xuyên sẽ làm gì với cô.

Vào trong con ngõ nhỏ, buổi tối nên cũng không có ai. Tần Xuyên hạ Nạp Lan Thấm xuống, rồi chèn cô vào vách tường.

Hai tay Nạp Lan Thấm không ngừng đâm vào ngực Tần Xuyên, nhưng không còn chân khí, cô cũng không làm gì được.

- Tôi khuyên cô đừng đánh tôi, nếu không, tôi không chỉ tạm thời phong tỏa huyết của cô đâu, mà sẽ đánh cô gãy luôn đấy.

Tần Xuyên lạnh lùng nói.

Nạp Lan Thấm vừa nghe vậy, lập tức run rẩy dừng tay lại, mắt rưng rưng:

- Anh là đồ không biết xấu hổ...Anh cậy mình tu vi cao, ức hiếp một cô gái.

- Tôi đã cho cô cơ hội, nhưng cô cứ muốn đối đầu với tôi. Nếu không phải vì nể mặt cô luyện Cửu Phẩm Thanh Liên Quyết, tôi đã giết cô rồi.

Tần Xuyên không hề khách khí.

Nạp Lan Thấm mạnh mẽ quay đầu đi, ra điều dù đánh chết cũng không thừa nhận việc này.

Tần Xuyên hừ một tiếng, không nói gì, một tay đặt lên ngực Nạp Lan Thấm.

- A!...

Nạp Lan Thấm sợ đến độ mặt trắng bệch, muốn né người, nhưng một chân của Tần Xuyên dùng đầu gối chặn vào giữa hai chân cô!

Cơ thể Nạp Lan Thấm bị cố định trên tường, phía trên và phía dưới đều bị hấn chiếm đoạt. Nước mắt cô trào ra, vừa tức giận vừa xấu hổ nhìn Tần Xuyên.

- Anh dám...

- Sao lại không dám chứ?

Tần Xuyên cười:

- Long gia tôi còn không sợ, mà phải sợ Nạp Lan gia ư?

Nói đoạn, Tần Xuyên cúi đầu, bắt đầu hôn lên cổ Nạp Lan Thấm. Nói là hôn, nhưng hôn rất điên cuồng, thậm chí đã dần hôn đến xương trước ngực cô.

Khi hôn lên gương mặt Nạp Lan Thấm, đột nhiên Tần Xuyên phát hiện thấy, miệng hần mẫn mẫn và ươn ướt.

Ngẩng đầu lên nhìn, Tần Xuyên ngớ ra.

Nạp Lan Thấm khóc thật rồi. Nước mắt rơi xuống như mưa, không ngừng nấc lên. Ánh mắt cô đầy sự bi thương và bất lực, giống như một cô gái đáng thương bị ức hiếp vậy.

Đến bước này, Tần Xuyên cũng trở nên ngần ngại. Nếu như cô gái này cứ độc địa như vậy còn không sao, nhưng giờ đây, dường như hần đã hơi quá đáng.

- Này, cô đừng khóc chứ.

- Tôi cứ khóc đấy!

Nạp Lan Thấm nói, rồi khóc to hơn nữa.

Tần Xuyên cũng phát khóc rồi. Thế này là thế nào, hẳn mới là người bị hại mà!

- Nay, phải xem ai đúng ai sai nhé. Cô cố ý hãm hại tôi gây mâu thuẫn với Long gia, tôi sờ cô vài cái, hôn cô một cái, đâu có gì quá đáng!

- Tôi là phụ nữ, tôi không cần biết ai đúng ai sai!

- Cô...

Tần Xuyên uất ức, không nói thêm được nữa.

Nếu cứ thế này thì chẳng còn gì hay ho nữa. Tần Xuyên bỏ Nạp Lan Thấm ra, rồi nói:

- Cô đi đi, sau này đừng làm phiền tôi nữa!

Nạp Lan Thấm gạt nước mắt, mắt mũi đỏ sọc:

- Giải khí huyết cho tôi!

- Giải thì được thôi, nhưng cô không được ra tay với tôi.

Tần Xuyên cảnh cáo.

- Tôi hứa.

Nạp Lan Thấm gật đầu nói.

Tần Xuyên liền điểm vài huyệt, giúp Nạp Lan Thấm đã thông kinh mạch. Với hẳn, những việc này không khó gì hết, nhất là làm với người có tu vi thấp hơn hẳn nhiều.

Nhưng vừa giải huyết đạo xong cho Nạp Lan Thấm, mặt Nạp Lan Thấm đã trở nên hung hãn, cô quát một tiếng, cơ thể xoay vòng, vận chân khí, rồi đá về phía hẳn!

Mẹ kiếp! Đúng là không thể tin lời đàn bà được!

Tần Xuyên thầm mắng, đồng thời một tay nhanh chóng tóm lấy chân trái của Nạp Lan Thấm, phát ra một tiếng “bụp”.

- Thì ra là “Tảo Diệt Bộ Pháp” của Nga Mi.

Tần Xuyên cười lạnh nói:

- Tôi đã biết cô luyện bộ pháp rồi. Vừa nãy khi ở trong hộp đêm, tôi đã chú ý đến cơ bắp trên chân cô. Cô tưởng giấu được tôi sao?

Nạp Lan Thấm không cam lòng, bay người lên không trung, gạt bàn tay Tần Xuyên ra, rồi gót chân đạp về phía dưới!

Tần Xuyên lùi về phía sau, nhanh chóng tránh đòn.

Ầm!

Nền đất xi măng bị một cước mang theo cường phong đá vào, nổ tung thành một cái hố nhỏ!

- Cô điên rồi à!? Thiên Cân Thần Cước Công!? Đây là bộ pháp dành cho phụ nữ sao!? Còn nữa, cô đã nói là sẽ không ra tay rồi cơ mà!?

Nạp Lan Thấm hừ lạnh:

- Anh mở cái mắt chó của anh ra mà nhìn cho kỹ! Tôi không ra tay, mà là...ra chân!

Tần Xuyên xanh mặt:

- Cô đúng là chơi xấu!? Tôi chỉ hôn cô một cái, có gì to tát chứ? Có cần phải liều chết như vậy không? Cô tưởng chỉ với chút tu vi này của cô, thi triển Thiên Cân Thần Cước Công là tôi sẽ sợ cô à?

Bộ pháp này, theo những gì Tần Xuyên biết, là bộ pháp đã thất truyền của Thiên Tông. Nghe nói đây là phiên bản đã đượg cường hóa của Đạt ma Kim Cương Cươc.

Vì lực sát thương của bộ pháp này quá lớn, khi tu luyện đến cảnh giới cao thâm, có thể dùng một cước giết được đối thủ. Có thể nói không hề khoa trương là, nếu tu vi của Nạp Lan Thấm đạt đến tiên thiên cao cấp, một cước của cô ấy có thể đánh bẹp cả một chiếc xe tăng hạng nặng.

Dù là Tần Xuyên, cũng phải dùng Thanh Liên Kiến Giáp hộ thể, và không dám đỡ đòn.

Vì bộ pháp này có sức công phá quá lớn, nên mới bị Phật môn hủy bỏ, dần thất truyền.

Cũng không biết Nạp Lan Thấm lấy đâu ra bộ pháp này. Mặc dù Tần Xuyên biết, nhưng chưa học bộ pháp này bao giờ.

Thật ra, ngay cả Tảo Diệp Bộ Pháp cũng thuộc hàng hiếm thấy. Xem ra cô gái này là bên chuyên luyện bộ pháp đó.

Ngược Nạp Lan thấm phập phòng. Mắt đỏ ngầu, nhìn Tần Xuyên một lúc, rồi cuối cùng thu chân khí lại.

- Tần Xuyên, anh nghe cho kỹ, với một người con gái, trên đời này chỉ có hai loại hôn. Một là loại hôn đến chết cũng không muốn quên, hai là loại hôn không bao giờ muốn nhớ đến...không có loại hôn nào to tát hay không to tát cả!

Nạp Lan Thấm nói xong, rồi nhìn Tần Xuyên một lúc lâu, sau đó quay người đi mất.

Tần Xuyên ngó ra ở trong ngõ, sờ vào trán, không hiểu gì cả. Cô ta nói vậy rốt cuộc nghĩa là gì?

Một lúc sau, khi Tần Xuyên đang nghĩ có nên về tìm Liễu Tiên Tiên hay

không, đột nhiên, một vài luồng khí lạ vô cùng lạnh lẽo truyền đến từ đầu kia của con ngõ nhỏ!

Ngay sau đó, vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, hình như có người bị hại!

Tần Xuyên có một dự cảm không lành, loại khí này không giống chân khí của người luyện cổ võ, nhưng không thể xem thường nó.

Không do dự, Tần Xuyên chạy nhanh đến cạnh con đường đó, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc!

Một luồng sương mù dày đặc kỳ dị màu đen vây chặt lấy chiếc xe Maybach màu trắng!

Dân chúng chạy tán loạn, vì nhìn thấy cảnh này, họ muốn chạy đi. Nhưng tất cả đều chết trên mặt đất, gương mặt kinh hãi. Điều kỳ lạ là không nhìn thấy vết thương của họ.

- Cứu! Cứu với!!

Một tiếng khóc tuyệt vọng vang lên từ trong chiếc xe Maybach, đó là tiếng của Long Ngạo Vân!

Cửa xe đã bị mở ra. Đường Hoa và Đường Thạc đau khổ quằn quại trên mặt đất, không dậy nổi, giống như bị thiếu ô xi, không thở được vậy!

Ba bóng người mặc áo choàng đen xuất hiện bên chiếc Maybach!

Một người dường như là thủ lĩnh, phía sau chiếc áo choàng đen là một hình ác ma dữ tợn thêu bằng chỉ vàng. Hai người còn lại thì dùng chỉ bạc.

Một tên áo đen chỉ bạc trong số đó đang kéo Long Ngạo Vân từ trong xe ra, khiến Long Ngạo Vân sợ đến độ khóc lóc om sòm.

Màn khói đen kỳ dị đó là do cây gậy có đính viên thủy tinh tím trong tay

người đàn ông áo đen chỉ vàng phóng ra!

Tần Xuyên lập tức bèn nghiêm mặt. Mặc dù đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cảnh này. Nhưng trong đầu lại hiện lên từ: phép thuật đen!

Phép thuật cổ xưa của phương tây chia làm hai loại đen và trắng, phép thuật đen còn được gọi là “thuật phù thủy”!

- Hiệp hội phù thủy?

Tên phù thủy áo đen chỉ vàng đã nhận ra sự xuất hiện đột ngột của Tần Xuyên. Y quay người lại, dưới tấm áo choàng đen là một gương mặt trắng bệch như giấy. Trông giống một người da trắng bình thường, nhưng trên gương mặt không hề có cảm xúc gì, mà rất thâm trầm.

- Bị phát hiện rồi sao. Xem ra lại là một tên tự đâm đầu vào chỗ chết.

Phù thủy chỉ vàng dùng tiếng anh mang đặc âm Ai-len làm bầm, rồi giơ cây gậy lên.

Một đám khói đen biến thành một đầu lâu hung hãn, lao về phía Tần Xuyên!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 396: Tìm Cảnh Sát

Mặc dù sau khi Tần Xuyên đi Anh về, đã biết được không ít việc về thế giới dưới lòng đất, cũng biết rằng hiệp hội Hồng Long ma pháp và Vu Sư đại diện cho hai tổ chức phép thuật trắng và phép thuật đen, nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp phải một phù thủy dùng phép thuật.

Tần Xuyên nhìn đầu lâu hắc ám dữ tợn đang tiến lại gần mình, bèn trở nên cảnh giác. Không hề do dự, hắn thi triển Kim Thiên Thoát Xác, để lại một vết sáng rồi tránh sang một bên.

Cùng lúc đó, Tần Xuyên đánh một đòn khai sơn chường pháp bình thường nhất, đẩy ra một luồng chân khí, muốn thử xem liệu phép thuật đen này có bị phá vỡ hay không.

Chân khí màu xanh da trời đập vào đầu lâu đen, phát ra một trận nổ vang, lập tức, chiếc đầu lâu bị đánh tan thành mây khói.

Tần Xuyên chắc chắn, xem ra phép thuật này cũng là một hình thức năng lượng mà thôi. Nó có nguyên lý giống như chân khí. Chỉ là cách tu luyện của người ta khác với nội công của Trung Quốc.

Nghĩ vậy, Tần Xuyên cũng không quá lo lắng nữa. Chỉ cần không phải như những phim ma thuật, động chút là hô phong hoán vũ, hay sức mạnh siêu nhiên của thiên thạch, thì hắn cũng không sợ.

Tên phù thủy áo đen chỉ vàng thấy Tần Xuyên đánh được chiêu phép thuật này của y, bèn chau mày, nói với hai tên phù thủy chỉ bạc:

- Các người dẫn con mời đi, ta sẽ đối phó với người này.

Lúc này, Long Ngạo Vân đã bị lôi từ trong xe ra. Hình như y bị trúng tà thuật gì đó, không còn chút sức lực nào, cũng không đứng vững nổi.

- Tần Xuyên! Tần Xuyên cứu tôi với!

Long Ngạo Vân không thềm nhớ đến việc trước đó từng mắng chửi trước mặt Tần Xuyên, bắt đầu xin Tần Xuyên cứu mạng.

Từ nhỏ đến lớn, y sống trong nhung lụa, đi đâu cũng có cao thủ bảo vệ. Tất cả mọi người đều coi y là thiếu gia Long gia, ai cũng muốn nịnh nọt y. Gặp phải cảnh tượng ngày hôm nay, Long Ngạo Vân sợ đến nỗi tè ra quần.

- Mẹ kiếp, ồn quá!

Tần Xuyên trừng mắt với y, hẳn còn đang suy nghĩ xem phải đánh thế nào.

Long Ngạo Vân khóc lóc. Lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ vì y đã gây khó dễ với tên tiểu tử này, nên giờ hẳn thấy chết mà không cứu sao!?

Vừa nghĩ vậy, Long Ngạo Vân đã thấy hồi hận khôn cùng!

- Người có hiểu tiếng Anh không?

Tên phù thủy chỉ vàng nói.

Tần Xuyên đáp bằng tiếng Anh rất lưu loát:

- Các người là người của hiệp hội phù thủy ư? Tại sao phải bắt anh ta?

- Các hạ là cao thủ, nếu không liên quan gì đến người này, thì đừng xen vào chuyện người khác.

Phù thủy chỉ vàng nói.

Tần Xuyên nhìn những người đi đường vô tội chết xung quanh, nói:

- Các người giết bao người vô tội như vậy, mà còn nói với ta đây là chuyện người khác ư? Dù ta không mấy yêu nước, nhưng ta vẫn còn chút chính nghĩa chứ.

- Có nghĩa là, bắt buộc phải ra tay sao?

Phù thủy chỉ vàng cũng không muốn nhiều lời, giơ cây gậy thủy tinh lên, rồi lại gọi ra mười mấy đầu lâu đen, bay về phía Tần Xuyên!

Lập tức, trên đường phố, tràn ngập tiếng khóc của ma quỷ, khí đen lờn vờn khắp nơi!

Tần Xuyên mở vòng bảo vệ chân khí, dùng một đòn làm vỡ nát đám đầu lâu trước mặt, đánh về phía đầu của tên phù thủy!

Theo hẳn biết, thường thì những pháp sư này, dù là phép thuật trắng hay phép thuật đen, tốc độ phản kháng và sức mạnh đều không thể bằng người tập võ. Vì vậy cách tốt nhất là đánh cận chiến.

- Thật ngây thơ! Ma trảo địa ngục!

Phù thủy chỉ vàng hừ lạnh một tiếng, viên thủy tinh tím trên cây gậy tiếp tục sáng lên ánh sáng lờ mờ, đột nhiên, trên mặt đất phía trước y, mọc lên vô số bàn tay quỷ màu đen!

Hai chân Tần Xuyên bị móng vuốt hình thành bởi năng lượng hắc ám chặn lại, đành cố dùng chân khí để đá ra.

Xem ra, các pháp sư cũng hiểu rõ điểm yếu của mình ở đâu. Vì vậy họ tìm mọi cách để ngăn đối thủ tiếp cận mình.

Sau khi pháp sư chỉ vàng dùng viên thủy tinh chỉ vào Tần Xuyên, miệng lầm bầm đọc gì đó, từng trận sóng màu đen bèn lao thẳng về phía Tần Xuyên!

Tần Xuyên đứng nguyên chỗ cũ hơi giật mình, cảm thấy đầu hấn đau từng cơn, tinh thần cũng bị rối loạn, bèn thầm nghĩ, chẳng lẽ lại có phép thuật có thể ảnh hưởng đến tinh thần người khác thật sao!?

Nói cho dễ hiểu thì đây là một loại thôi miên, nhưng trong phép thuật đen, nó là loại phép thuật “nhiếp hồn”, dùng để tấn công vào thế giới tinh thần của kẻ địch.

Pháp sư chỉ vàng lộ ra nụ cười đắc ý, người phương Đông không hiểu nhiều về phép thuật, vì vậy rất nhiều võ giả mạnh mẽ, vì thất thủ mặt ý chí tinh thần, nên bại trận dưới tay các pháp sư không mạnh bằng họ.

Tên thanh niên trước mắt này, xem ra còn rất trẻ. Loại người trẻ như vậy, ý chí tinh thần không kiên định. Xem ra Nhiếp Hồn Thuật sẽ có hiệu quả ngay lập tức.

Hai phù thủy chỉ bạc thấy Tần Xuyên bị khống chế, bèn lập tức bê Long Ngạo Vân lên, chạy về phía chiếc xe thương vụ màu đen.

Đúng lúc này, Tần Xuyên ngẩng đầu dậy, nghiêng chặt răng, tức giận hét lớn:

- Phiền quá đi mất!

Tần Xuyên không còn thời gian để so bì với tên phù thủy chỉ vàng nữa. Hấn đã làm là làm tới cùng cho xong. Cố nhẫn nhịn cái đầu đau như búa bổ, hấn giơ tay lên, một luồng Thanh Liên Kiếm Khí bay ra!

Phù thủy chỉ vàng vẫn đang nở nụ cười khoe miệng, nhưng chiếc gậy trên tay y thì đã bị chặt đứt!

Viên thủy tinh rơi coong trên nền đất, sau đó, đầu lâu của tên phù thủy cũng rơi xuống!

Tên phù thủy chỉ vàng có năm mơ cũng không thể ngờ rằng, Tần Xuyên đã

được rèn luyện từ bé. <Đọc nhanh nhất tại Truyện F.U.L.L chấm VN> Điều này khiến cho ý chí tinh thần của hắn vượt xa so với những người cùng tuổi. Hơn nữa, tu vi của Tần Xuyên cũng cao vô cùng.

Vì vậy, Nhiếp Hồn Thuật của y cũng không mấy tác dụng, không thể có tác dụng quyết định được.

Cuối cùng, bị Tần Xuyên chém một luồng kiếm khí, phù thủy chỉ vàng đầu rơi xuống đất!

Nếu người y gặp phải không phải là Tần Xuyên, mà là những võ giả Tiên Thiên trung cấp khác, thì y cũng không bị đánh bại dễ dàng đến vậy.

Tần Xuyên quay người lại, chân bước như bay, đuổi theo hai tên phù thủy chỉ bạc, chặn đường chúng lại.

Hai tên phù thủy chỉ bạc thấy vậy, đều lộ vẻ kinh ngạc, không hiểu sao Tần Xuyên lại lật ngược thế cờ, giết được thủ lĩnh của họ.

- Rốt cuộc ngươi là ai? Mà dám chống lại hiệp hội phù thủy?

Tần Xuyên hỏi ngược lại:

- Ta còn muốn hỏi các ngươi kìa. Các ngươi xa lắc xa lơ đến đây, mà lại đi bắt tên bỏ đi này, muốn làm gì chứ?

Long Ngạo Vân đang bị bắt nghe thấy Tần Xuyên mắng hắn là tên bỏ đi, bèn tức giận chửi bới. Nhưng vừa nghĩ đến việc hắn còn phải nhờ Tần Xuyên cứu mạng, đành trơ mắt nhìn Tần Xuyên.

- Ngươi tưởng bọn ta sẽ nói cho ngươi biết à!?

Sau khi hai tên phù thủy chỉ bạc nhìn nhau, bèn vất Long Ngạo Vân xuống đất, rồi cùng giơ tay về phía Tần Xuyên, ngưng tụ thành từng luồng năng lượng phép thuật đen.

Trên tay một tên ngưng tụ một đám hàn khí màu xanh lam, người còn lại thì ngưng tụ thành một đốm lửa xanh lục.

- Hàn Sương Lộ Kính!

- U Minh Bạo Viêm!

Trên mặt đất lập tức ngưng kết thành rất nhiều băng đá, đồng thời một luồng gió lạnh cuốn nửa người dưới Tần Xuyên, muốn đóng băng chân Tần Xuyên lại.

Cùng lúc đó, một quả cầu lửa lớn, giống như lửa kỳ lân vậy, bay về phía Tần Xuyên!

Chỉ có điều, đẳng cấp năng lượng phép thuật của hai pháp sư này không bằng pháp sư chỉ vàng trước đó.

Nếu là võ giả tiên thiên trung cấp, sơ cấp bình thường, đối phó với hai người này sẽ hơi chật vật. Nhưng với tu vi chân khí hiện nay của Tần Xuyên, thì không hề sợ chút sức mạnh phép thuật này.

Tần Xuyên còn không dùng cả kiếm khí. Hắn vận một luồng chân khí thanh liên, hai tay một để trên một để dưới, đập ra thật mạnh.

- Phong Bình Lãng Tĩnh!

Hai luồng chân khí một ra trước một ra sau, phá vỡ nát quả cầu lửa và hàn khí băng, tất cả mọi thứ đều bị hóa giải!

Đồng thời, Tần Xuyên lao về phía trước, hai tay bóp cổ hai tên phù thủy, lạnh lùng nói:

- Nói ngay, các người rốt cuộc có mục đích gì?

Vừa hỏi xong, không ngờ trong mắt hai tên phù thủy này lại lộ ra vẻ quyết chiến. Cơ thể hai tên phóng ra một luồng năng lượng phép thuật có thể nổ tung.

Chết rồi!

Tần Xuyên thầm kêu lên, vội vạy chân khí hộ thể, đồng thời vất hai người này ra xa!

âm âm!

Hai ngọn lửa cháy phừng phừng. Hai tên phù thủy chỉ bực này đã sử dụng cách tự sát “tự cháy”, dù chết cũng không nói với Tần Xuyên bất kỳ điều gì!

Tần Xuyên nhìn hai tên phù thủy nhanh chóng cháy rụi, lắc đầu thở dài. Đúng là không thể hiểu nổi. Có lẽ chỉ tín ngưỡng mới có thể mang đến cho chúng dũng khí như vậy.

Long Ngạo Vân ngồi dưới đất sợ phát khóc. Y trúng thuật suy yếu, cơ thể run rẩy, không đứng dậy được nữa.

- Đây, người không bị đần chứ?

Tần Xuyên nghi ngờ nhìn y, lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ đầu óc tên này có vấn đề rồi?

Long Ngạo Vân gật đầu, rồi lại nhanh chóng lắc đầu, run rẩy nói:

- Cảm...Cảm ơn! Cảm ơn người đã cứu ta! Người đưa ta về nhà ngay được không? Nơi này kinh khủng quá...Hu hu...

Tần Xuyên lờm:

- Không tìm được đường về nhà, thì gọi 110 báo cảnh sát đi! Ta cứu người là tốt lắm rồi, về sau đừng đến làm phiền ta nữa!

Nói xong, Tần Xuyên bước đến bên thi thể phù thủy chỉ vàng, nhặt quả cầu thủy tinh tím trên mặt đất lên.

Quả nhiên, viên thủy tinh này có năng lượng. Mặc dù không giống với chân khí, nhưng đây là năng lượng mà các pháp sư sử dụng, hèn gì nó có thể giúp Đường Vi tu luyện.

Tần Xuyên cảm thấy thứ này có lẽ bán được tiền, bèn nhét vào túi quần, định đem về tặng vợ.

Có điều, Tần Xuyên không ngờ rằng, trong một căn phòng của một khách sạn phía xa, có một cô gái mặc chiếc váy dài màu tím, đánh mắt tím, đang dùng kính viễn vọng để quan sát tất cả những điều này.

Thấy Tần Xuyên cầm viên thủy tinh lên rồi nhẹ nhõm đi khỏi hiện trường, cô gái mới bỏ kính viễn vọng xuống, quay người ra.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 397: Âm Nguyệt

- Chúng ta thất bại rồi.

Cô gái váy tím dùng ngữ điệu rất nhẹ nhàng, như đang nói một chuyện con con vậy.

Trên chiếc sô pha phía sau cô ta, là một người đàn ông trung niên nhuộm tóc xanh lam, mặc áo da đen, mặt nghiêm nghị.

- Là một cao thủ.

Người đàn ông nghịch chiếc vòng tay bằng kim loại màu xám trên tay, tiếng hơi khàn khàn:

- Xem ra điều Vu vương lo lắng là thật, muốn làm chút việc ở đây, không dễ dàng chút nào.

Cô gái bước đến phía sau ghế sô pha, hơi dựa vào:

- Tên võ giả đó hình như còn rất trẻ, tốc độ xuất chiêu lại rất nhanh. Tôi cũng chưa kịp nhìn rõ hắn ta ra tay thế nào. Xem ra tôi và ông phải đích thân ra tay, cũng chưa chắc đã làm chủ được thế trận.

Người đàn ông tóc xanh nói:

- Không thể ở lại kinh thành nữa rồi. Có lẽ không cần đến ngày mai, Bộ An Ninh Quốc Thổ sẽ sai người lùng sục khắp nơi. Chúng ta rời khỏi đây trước đi.

- Vậy chúng ta không đi tìm Viêm Long Lân và Hải Thần huy chương nữa

sao? Hay là chúng ta thử lại lần nữa, xem có thể tìm được phòng nghiên cứu đặc biệt của quân đội không?

- Một võ giả trẻ tuổi gặp trên đường mà còn có thực lực như vậy, tôi không cho rằng hai người chúng ta có thể lấy được hai thứ đó từ nơi căn mật của quân đội, rồi lại rời đi được một cách an toàn. Việc này phải lên kế hoạch kỹ lưỡng, kế hoạch của chúng ta quá sơ sài.

Người đàn ông tóc xanh nghiêm nghị nói.

- Tiếc thật, thiếu chút nữa là thành công rồi.

Cô gái váy tím hơi thở dài, rồi lại lấy điện thoại lên, gọi đến một số:

- Xe đợi ở dưới lầu, thông báo cho mọi người, rời khỏi kinh thành đêm nay.

...

Long Ngạo Vân bị bắt cóc, việc này kinh động đến cả Bộ An Ninh Quốc Thổ.

Còn về việc người dân bị sát hại, sau này nói rằng lý do là bị cướp rồi giết. Dù sao thì nếu nói là phù thủy giết người, người dân sẽ tưởng chính phủ điên mất.

Khi Long Ngạo Vân nói rằng, Tần Xuyên đã đánh bại ba phù thủy đó, các nhân vật cấp cao của Bộ An Ninh Quốc Thổ đều hơi ngạc nhiên, nhưng đều hiểu hơn về thực lực của Tần Xuyên.

Long Ngạo Vân mặc dù rất không vui vì bị Tần Xuyên nhìn thấy cảnh khóc lóc rên rỉ của mình, nhưng cũng đã từ bỏ ý định đối đầu với Tần Xuyên.

Chưa nói đến việc thực lực của Tần Xuyên quá mạnh. Quan trọng nhất là, Tần Xuyên không hề có quan hệ gì với Nạp Lan Thấm. Nạp Lan Thấm bị lộ, điều này khiến Long Ngạo Vân cũng không hận nữa.

Buổi tối, khi Tần Xuyên về nơi ở của Liễu gia, Liễu Hàn Yên đã đợi hẩn trong phòng.

- Anh đã cứu Long Ngạo Vân ư? Đối phương thực sự là hiệp hội phù thủy?

Cô đứng dậy rồi hỏi ngay.

Tần Xuyên hơi ngớ người, lòng thầm nghĩ, thông tin lan nhanh quá. Hẩn nhoén miệng cười, lấy viên thủy tinh tím ra, đưa cho vợ.

- Đúng thế, anh giết ba tên phù thủy. Nhưng chẳng hỏi ra được gì cả, chỉ tịch thu được một viên thủy tinh. Em thích không? Anh tặng em đấy!

Liễu Hàn Yên nhìn viên thủy tinh màu tím to bằng nắm tay, và đã chắc chắn về tính xác thực của thông tin nhận được trước đó.

Cô lắc đầu nói:

- Đây là vật chứng, mai anh đến Bộ An Ninh Quốc Thổ đưa cho họ đi.

- Nhưng viên thủy tinh này rất đẹp, anh muốn tặng cho em.

- Em cũng không thể đeo một viên thủy tinh lớn thế này mà. Hơn nữa, anh tặng em nhẫn rồi.

Liễu Hàn Yên chỉ vào chiếc nhẫn cưới với viên kim cương xanh trên tay.

Tần Xuyên không muốn đưa cho họ. Vậy thà để cho Đường Vi còn hơn.

- Vợ à, cả chiều em làm gì rồi? Một mình ở nhà có buồn không?

Tần Xuyên còn đang nghĩ, sao cả buổi chiều Liễu Hàn Yên cũng không đi tìm hẩn và Liễu Tiên Tiên.

- Em đến chỗ ở của mẹ trước đó xem một chút.

Liễu Hàn Yên nhẹ nhàng đáp, không muốn nói nhiều hơn.

Tần Xuyên càng hiếu kỳ. Tại sao mỗi lần Liễu Hàn Yên nhắc đến mẹ cô đều có một cảm xúc khác thường vậy chứ.

Buổi tối hôm đó, Liễu Trung Nguyên bảo Tần Xuyên đến thư phòng, hỏi hẵn về tất cả mọi việc. Nhưng Tần Xuyên không biết gì cả, chỉ biết đó là người của hiệp hội phù thủy, khiến Liễu Trung Nguyên cũng hết cách.

Cuối cùng, y đành bảo Tần Xuyên mai đến Bộ An Ninh Quốc Thổ, nói năng phải lễ độ một chút, báo cáo cho ngọn ngành.

Còn về việc Tần Xuyên có đồng ý làm tướng quân thứ sáu hay không, Liễu Trung Nguyên cũng không nói nữa, dường như y cũng biết có nói cũng vô tác dụng.

Sáng hôm sau. Mặc dù Tần Xuyên rất không muốn, nhưng cũng đành ngồi vào chiếc xe Liễu gia dành cho hẵn, đến Bộ An Ninh Quốc Thổ. Điều hay là, vì phải báo cáo công việc, Liễu Hàn Yên cũng cùng hẵn đến đó.

Bộ An Ninh Quốc Thổ không nằm trong nội thành, mà nằm trong quân khu kinh thành cách nội thành mấy chục km.

Đây là nơi đóng quân của quân đoàn 83 được mệnh danh là “Vương Bài Chi Sư”. Họ có nhiệm vụ quan trọng là bảo vệ nguyên thủ. Tổng chỉ huy hiện tại là gia chủ Sở gia – Sở Thiên Khoát, cũng là tướng quân thứ tư trong Thiết Phù Đồ.

Vừa vào trong quân khu kinh thành, Tần Xuyên đã cảm thấy sự trang trọng khác hẳn với quân khu Giang Nam.

Chiến sĩ nơi đây đều được tuyển chọn kỹ lưỡng. phải là người từng được tôi luyện trên chiến trường mới được gia nhập. Nếu so sánh với những binh sĩ thiếu kinh nghiệm chiến đấu ở quân khu Giang Nam thì quân uy của những chiến sĩ ở đây lớn mạnh hơn nhiều.

Nhìn thấy Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên đi vào từng cửa một, những quân sĩ cúi chào họ cũng không để ý nhiều, và cũng không để mắt đến dung mạo hoàn toàn thoát tục của Liễu Hàn Yên.

Khi đến trước một tòa nhà vĩ đại được bao bọc bởi một thứ vật liệu xây dựng màu đen đặc biệt, hoàn toàn cách âm và không bị ảnh hưởng bởi phóng xạ, chiếc xe dừng lại.

Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên xuống xe, đi về phía cửa.

Một tướng quân vạm vỡ râu quai nón dẫn theo vài người thân vệ đã đợi hai người ở đó.

Liễu Hàn Yên nhìn thấy vị tướng quân này, bèn thấp giọng giới thiệu:

- Vị này chính là Sở Thiên Khoát tướng quân. Là bạn tốt của cha em, là tiền bối quan sát cả quá trình trưởng thành của em, anh hãy lịch sự với ông ấy một chút.

- Ha ha, cháu Hàn Yên, không cần phải câu nệ như vậy đâu. Sở mỗ chú đến đây để làm tròn trách nhiệm của người chủ nhà, đón tiếp hai vợ chồng cháu thôi.

Sở Thiên Khoát rất thính tai, từ xa đã nghe thấy những gì Liễu Hàn Yên nói, bèn cười lớn nói.

Liễu Hàn Yên chào theo nghi thức quân đội rất nghiêm chỉnh. Nhưng còn Tần Xuyên thì rất tự nhiên, bước lên bắt tay với người chú trung niên này.

Vừa nhìn hẳn đã phát hiện ra, thực lực của Sở Thiên Khoát có lẽ ở mức cao nhất của tiên thiên trung cấp. Nhưng khí huyết của ông ấy lại tràn trề một cách bất thường, giống như một con trâu trên thảo nguyên vậy, không giống cơ thể của con người chút nào.

Xem ra, loại tuyệt học cổ võ “Sơn Hà Quyết” mà Sở gia sáng tạo từ trong những trận chiến có nét độc đáo của nó thật. Sức chiến đấu thật sự của Sở Thiên

Khoát nhất định không chỉ đơn giản là tiên thiên trung cấp.

- Tiểu tử, cháu giỏi thật, gần đây tin về cháu ngập khắp nơi. Bọn ta cũng phải gọi cháu đến Bộ An Ninh, để nói chuyện nghiêm túc với cháu. Đáng lẽ Hàn Yên là con dâu của chú đấy. Nhưng xem ra, bị cháu cướp mất là ý trời rồi.

Sở Thiên Khoát vỗ vai Tần Xuyên nói.

Tần Xuyên ngó người. Con dâu ư? Thế là thế nào? Hẳn bèn quay về phía Liễu Hàn Yên.

Cô cũng không giấu, mà điềm điềm giải thích:

- Trước kia, Sở tướng quân từng đến nhà em xin dâu cho con trai hai của chú ấy là Sở Vân Tiêu. Nhưng vì em có hôn ước với anh, nên cha em đã từ chối.

Tần Xuyên nghe vậy, bèn nổi cơn ghen, lầm bầm:

- Là bố vợ từ chối sao? Thế còn em thì sao? Chẳng lẽ em có tình ý với Sở Vân Tiêu?

Liễu Hàn Yên nhú mày, hơi không vui:

- Với em, Sở Vân Tiêu như một người anh. Em chưa bao giờ nghĩ đến việc lấy anh ấy. Huống hồ, từ nhỏ em đã biết mình có hôn ước với anh, sao anh lại nghĩ về em như vậy chứ?

- Hì hì, anh sai rồi. Sau này anh sẽ không lăm lờ nữa.

Tần Xuyên vì hơi căng thẳng nên mới hỏi thừa như vậy. Nếu nghĩ cho kỹ, với tính cách của Liễu Hàn Yên, nếu không phải đã có hôn ước, thì có lẽ cô sẽ chẳng muốn lấy một người đàn ông nào. Có lấy chồng cũng là do Liễu gia sắp xếp, chứ không phải do ý muốn của cô.

Sở Thiên Khoát cười khố:

- Hai vợ chồng các cháu nói về đứa con trai lấy hụt vợ của chú trước mặt chú, đây là đang làm xấu mặt chú sao?

- Sở tướng quân, chúng cháu không có ý vậy đâu.

Sở Hàn Yên sợ tiền bối hiểu lầm.

- Ha ha, được rồi được rồi, Hàn Yên à, chẳng lẽ chú còn không hiểu tính cách của cháu sao? Là Vân Tiếu nhà chú có duyên mà không có phận với cháu. Chú cũng khuyên bảo nó nhiều rồi. Có lẽ mấy năm nữa, nó cũng sẽ bỏ cuộc thôi.

Sở Thiên Khoát xoa tay nói:

- Không nói mấy chuyện linh tinh này nữa. Đi thôi, chú dẫn hai đứa vào phòng họp, mọi người đang đợi hai cháu đấy.

Hai vợ chồng Tần Xuyên cùng Sở Thiên Khoát đi vào thang máy.

Vốn tưởng thang máy sẽ đi lên, ai ngờ, thang máy đi thẳng xuống dưới!

Hóa ra phía dưới còn rất nhiều tầng, xây dựng rất an toàn.

Sau khi ra khỏi thang máy, lại đi qua một hành lang dài, mới vào một căn phòng họp rất lớn. Bên cạnh chiếc bàn tròn lớn ở giữa, đã có mười mấy nhân vật quan trọng đang ngồi.

Bộ trưởng Tổng Bảo Khôn của Tổng gia mặt cười hiền hòa gọi họ:

- Tần Xuyên, Liễu tướng quân, mau ngồi xuống đi.

Tần Xuyên tò mò nhìn xung quanh. Hắn phát hiện ra rằng, trên bức tường hai bên là màn hình đặc biệt. Trên 2 màn hình có 2 chiếc mặt nạ màu xanh và màu vàng, biểu thị cho “Phong Thần” và “Thiết Sư”.

Trong số đám người có mặt tại đây, người khiến Tần Xuyên cảm thấy tu vi

cao nhất, rất khó đoán đúng được cảnh giới của người đó, là một nữ tướng lĩnh mặc quân phục.

Gương mặt cô đeo một chiếc mặt nạ màu tím. Vị trí chỗ ngồi của cô còn gần trung tâm hơn là của Sở Thiên Khoát.

Liễu Hàn Yên bên cạnh cũng lộ vẻ kinh ngạc một cách hiếm hoi. Cô nhìn nữ tướng quân đeo mặt nạ tím đó nói:

- Âm Nguyệt tướng quân?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 398: Hiệp Hội Phù Thủy

Tần Xuyên liền hiểu ra. Có lẽ ba chiếc mặt nạ này chính là ba vị tướng quân thần bí đứng đầu trong Thiết Phù Đồ. Cô gái này chính là Âm Nguyệt – người đứng thứ ba!

Xem ra thực lực của ba vị đứng đầu thực sự tăng cao. Âm Nguyệt mạnh hơn ít nhất một cấp bậc so với Sở Thiên Khoát.

- Ha ha, Liễu tướng quân là người trẻ nhất trong Thiết Phù Đồ, đây là lần đầu tiên gặp Âm Nguyệt tướng quân phải không.

Tống Bảo Khôn cười nói.

- Vâng.

Liễu Hàn Yên kính cẩn chào Âm Nguyệt. Âm Nguyệt chỉ gật đầu đơn giản.

- Lần này cũng vì Tần Xuyên xuất hiện quá khí thế, Âm Nguyệt tướng quân cũng rất tò mò về cậu ấy, vì thế đã đến tận đây để gặp mặt.

Người cất tiếng là người kế thừa đầu tiên của Long gia, trưởng phòng nghiên cứu đặc biệt của quân đội – Long Hải Hoa.

Tần Xuyên không hiểu:

- Tò mò về tôi ư?

- Đừng nói là tướng quân Âm Nguyệt tò mò về cậu. Tất cả chúng tôi ngồi đây cũng tò mò về cậu đấy. Từ lúc Tần gia tuyên bố gọi cậu về nhận tổ nhận tông

đến nay cũng mới mấy tháng. Cậu đúng là khiến chúng tôi phải ngạc nhiên đấy.

Tống Bảo Khôn cười nói.

Những quan chức khác của Bộ An Ninh Quốc Thổ cũng cười khen vài câu, ai nấy đều có ý nịnh và lôi kéo Tần Xuyên.

Tần Xuyên thầm cười. Tống Ngọc, Tống Kiệt của Tống gia trước đó còn có mâu thuẫn với hắn, thậm chí việc của Tống Kiệt do hắn gây ra. Vậy mà giờ đây, gia chủ Tống gia lại nâng bổng hắn lên thế này, thật trào phúng.

Nhưng, hắn cũng không nhắc đến những việc đó. Với một gia tộc lớn, điều trong tương lai và đại cục mới là quan trọng, ân oán cá nhân đều là việc nhỏ.

Tiếp sau đó, cuộc họp chính thức bắt đầu. Liễu Hàn Yên lên báo cáo tình hình tác chiến thời gian này. Mặc dù Bộ An Ninh nắm được rất nhiều tài liệu, nhưng nghe Liễu Hàn Yên đích thân thuật lại vẫn tìm được nhiều thông tin bị sót.

Sau khi cô báo cáo xong, Tống Bảo Khôn gật đầu cười:

- Liễu tướng quân vất vả quá. Bộ An Ninh Quốc Thổ chúng ta sẽ cho cấp thêm trợ cấp cho người nhà của những chiến sĩ Hàn Thích đã chết. Mặc dù hi sinh vì nhiệm vụ là một sự vinh hạnh, nhưng lần này dù sao thì cũng là do việc điều tra của chúng ta vẫn thiếu sót.

Sau đó, Tống Bảo Khôn nhìn về phía Long Hải Hoa bên cạnh nói:

- Trưởng phòng Long, anh có điều gì cần thì hãy nói với Tần Xuyên.

Long Hải Hoa trông khá nho nhã gật đầu nói:

- Đúng vậy. Tần Xuyên, hôm qua phải cảm ơn cậu đã cứu thằng con bất tài của tôi. Nếu không phải vì cậu đến kịp lúc, có lẽ nó đã bị các phù thủy bắt cóc, làn ít dữ nhiều.

Tần Xuyên giờ mới nhớ lại. Đây chẳng phải là cha Long Ngạo Vân hay sao? Nhìn cũng không đáng ghét mà. Thật không hiểu sao lại để ra đứac con ăn chơi đàng điếm như vậy.

- Không phải tôi có ý cứu cậu ta đâu. Chỉ là vừa đúng lúc tôi đi qua đó thôi. Nhưng ông bảo cậu ta sau này đừng làm phiền tôi nữa là được.

Tần Xuyên nói.

Long Hải Hoa có lẽ cũng biết nội tình việc này:

- Tôi đã dặn nó việc này rồi. Nó sẽ không gây sự với cậu nữa đâu. Huống hồ giữa cậu và nha đầu Nạp Lan không có quan hệ gì, nó đã biết sự thật đó rồi.

Vừa nói xong, không ít người có mặt tại đó lắc đầu cười. Họ đều biết việc Long Ngạo Vân theo đuổi Nạp Lan Thấm.

Liễu Hàn Yên chớp mắt, nhìn chồng mình, cô thấy hơi ngạc nhiên. Dù sao thì Nạp Lan Thấm cũng là một mỹ nữ đứng nhất nhì, vậy mà Tần Xuyên không chấp nhận. Thật kỳ lạ.

Nếu Tần Xuyên biết vợ mình đang nghĩ đến điều này, nhất định sẽ hộc máu mất. Cô ấy nghĩ hẳn là loại người gì rồi chứ?

Tống Bảo Khôn nói:

- Tần Xuyên, cậu hãy kể lại kỹ càng sự việc tối qua. Lúc đó Long Ngạo Vân quá sợ, không nói rõ được gì.

Tần Xuyên nhún vai, hần thuật lại một cách đơn giản những việc mình biết. Thật ra hần cũng cảm thấy không hiểu. Không biết chuyện này là thế nào.

Sau khi mọi người nghe xong, đều rất nghiêm nghị. Suy nghĩ điều gì đó.

- Mọi người đã bắt được đồng đảng của đám hiệp hội phù thủy kia chưa?

Tần Xuyên hỏi.

Tống Bảo Khôn hơi ngớ ra:

- Đồng đảng? Cậu nhìn thấy những đồng đảng khác rồi sao?

Tần Xuyên nhếch môi:

- Tôi không nhìn thấy. Nhưng thực lực của ba tên phù thủy đó không ra sao cả. Tôi cảm thấy nếu hiệp hội phù thủy chỉ phái ba tên đó đến đây gây trò, thì thật ngu ngốc.

Tống Bảo Lâm ngồi một bên cười mà như không:

- Được lắm, “không ra sao cả”. Tần Xuyên, cậu có biết hiệp hội phù thủy chia cấp độ như thế nào không?

Tần Xuyên lắc đầu, hẳn không hề biết việc này.

- Hiệp hội phù thủy, ngoài Vu Vương là người cao nhất, bên dưới chia làm “bảy Đại Vu Yêu”, đó là phân nhánh phép thuật đen của bảy loại phép thuật: Nhiếp Hồn, Sương Đông, Minh Hỏa, Cổ Thuật, Kịch Độc, Huyền Tượng và Hải Cốt. Nghe nói bảy Đại Vu Yêu này đều có thực lực gần đến cấp tông sư.

Xuống dưới nữa, là phù thủy ác ma vàng, thường có thực lực tiên thiên trung cấp. Xuống dưới nữa là phù thủy ác ma bạc, tương đương với tiên thiên sơ cấp. Thấp nhất là phù thủy ác ma áo đen.

Hôm qua, cậu đã giết một tên phù thủy vàng và hai tên phù thủy bạc. Đây gần như là ba võ giả tiên thiên, hơn nữa phép thuật quý quái biến đổi khôn lường, khó đối phó hơn cả cổ võ. Vậy mà cậu nói họ “không ra sao cả”. Đúng là điếc không sợ súng.

Tần Xuyên ngớ ra, hóa ra hẳn chỉ giết được lực lượng cấp trung của hiệp hội phù thủy.

- Nhưng...đúng như Tần Xuyên nói, nếu Vu Vương nhắm vào Viêm Long Lân và huy chương Hải Thần trong tay chúng ta, ít nhất cũng phải phải một trong bảy Đại Vu Yêu đến. Tối qua chúng ta không tìm được manh mối gì, xem ra chúng không còn ở kinh thành nữa.

Sở Thiên Khoát phân tích.

- Tìm hai thứ đó ư? Vậy thì cần gì phải bắt có Long Ngạo Vân chứ?

Tần Xuyên không hiểu.

Liễu Hàn Yên bên cạnh như nghĩ ra điều gì đó, bèn nhỏ giọng giải thích:

- Phòng nghiên cứu đặc biệt của Trưởng phòng Long Hải Hoa là nơi đặt hai thần vật đó. Muốn tìm được lỗ hổng từ Long gia, đương nhiên Long Ngạo Vân dễ xử lý nhất.

- Đúng vậy, xem ra hiệp hội phù thủy cũng đã biết, Trưởng phòng Long và gia chủ Long gia quý Long Ngạo Vân nhất.

Sở Thiên Khoát nhìn Long Hải Hoa hơi ranh mãnh.

Long Hải Hoa ngượng ngùng lắc đầu. Y gần bốn mươi tuổi mới đẻ được Long Ngạo Vân, nên rất chiều chuộng. Thậm chí ngay cả cha y, là thủ trưởng số hai của quân đội, được coi là một quan chức cao cấp nhất nhì trong tứ đại vương tộc cũng rất quý tên tiểu tử này.

Nếu hiệp hội phù thủy bắt Long Ngạo Vân đi thật, thì có lẽ Long gia sẽ loạn lên mất. Nếu Long Ngạo Vân bị thôi miên hay gì đó thì càng nguy hiểm hơn.

Tần Xuyên đã hiểu được sự việc, bèn chau mày nói:

- Xem ra cả thế giới đều đã biết hai thần vật đang đặt ở kinh thành. Huy chương Hải Thần cũng thuộc về nước ta rồi sao?

Tần Xuyên tưởng rằng, huy chương Hải Thần sẽ trả cho nước Anh, không ngờ lại vẫn đặt ở đây.

- Ha ha, nếu người Anh tự tin có thể bảo vệ được huy chương Hải Thần, họ cũng sẽ không để ở chỗ chúng ta. Nếu so sánh giữa ta với trang viên của Mỹ, thì họ thà hợp tác với chúng ta còn hơn, ít nhất đỡ bị mất mặt.

Tống Bảo Khôn nheo mắt cười nói.

- Trang viên của Mỹ? Đó là chỗ nào?

Tần Xuyên tò mò nhìn về phía Liễu Hàn Yên.

Nhưng Liễu Hàn Yên cũng không biết, cô lắc đầu.

- Những điều này, khi cậu gia nhập Bộ An Ninh Quốc Thổ, trở thành tướng quân thứ sáu của chúng ta, chúng ta sẽ nói dần cho cậu.

Cơ thể Tống Bảo Khôn hơi nhướn về phía trước, hai tay đan vào nhau đặt trên bàn, ánh mắt sắc bèn và mang theo chút hi vọng nhìn Tần Xuyên.

- Vốn dĩ hôm nay, chúng tôi muốn thử xem tu vi cổ võ của cậu đến đâu, rồi tiến hành một vài kiểm tra nho nhỏ, mới chính thức đưa cậu vào biên chế.

Nhưng vì tối qua cậu đã chứng minh thực lực của mình, và cũng đã biểu lộ rõ tính cách của mình. Tôi, Bộ trưởng Bộ An Ninh Quốc Thổ đương nhiệm, chính thức mời cậu thay cho Cơ Vô Song, trở thành tướng quân thứ sáu của Thiết Phù Đồ. Tần Xuyên, cậu có đồng ý không?

Vừa dứt lời, tất cả mọi người có mặt đều tưởng rằng, Tần Lô sẽ đồng ý không do dự. Bởi lẽ việc này là việc rất vinh dự và có lợi cho gia tộc của hắn.

Nhưng Tần Xuyên xua tay nói:

- Hôm nay tôi đến đây cũng để nói với mọi người việc này. Tôi không muốn

làm tướng quân, cũng không muốn vào cơ quan nào cả. Mọi người đợi đại hội Chân Long năm sau để chọn người nữa đi vậy. Dù sao cũng chỉ còn mấy tháng nữa thôi.

Mọi người nhìn nhau, vô cùng kinh ngạc. Tống Bảo Khôn ngó người một lúc lâu, tưởng mình nghe nhầm.

- Tại sao? Cậu có biết rằng, bao người đang nhòm vào vị trí này không?

Tống Bảo Khôn chau mày nói.

Tần Xuyên gãi đầu, hỏi lại:

- Không muốn làm thì không muốn làm thôi mà, nhất định phải có lý do sao?

- Đây không phải là trò đùa. Chúng tôi cần một lý do mang tính thuyết phục.

Tống Bảo Lâm nghiêm túc nói.

Tần Xuyên không biết nói gì, thở dài:

- Nếu cần có lý do, thì chính là không thích mà thôi. Giống như tôi không thích ăn một món ăn nào đó vậy, giống như tôi không thích uống rượu mà thích uống coca đó.

Lần này, cả phòng họp đều yên lặng như tờ. Người của Tống gia đều lộ vẻ bất mãn. Còn người của Long gia và Kim gia thì yên lặng không nói gì.

Sở Thiên Khoát thấy không khí căng thẳng, bèn ho một tiếng rồi nói:

- Tôi thấy...có lẽ cậu ấy vẫn chưa suy nghĩ kỹ. Dù sao thì cậu ấy cũng mới quay về Tần gia không lâu. Chi bằng chúng ta thư thả thêm vài ngày để cậu ấy suy nghĩ cho cặn kẽ.

- Không cần suy nghĩ nữa đâu. Các ông đã gặp mấy ông già Tần gia nói

chuyện rồi đúng không. Tôi không nghe họ đâu. Tôi không làm là không làm.
Thà tôi để thời gian đi dạo phố cùng vợ tôi cũng không làm tướng quân.

Tần Xuyên xua tay.

Liễu Hàn Yên lạnh lùng nói:

- Em không thích dạo phố.

Tần Xuyên ngán ngẩm cười trừ:

- Anh chỉ ví dụ thôi.

- Làm càn!

Đúng lúc đó, Âm Nguyệt tướng quân yên lặng từ đầu đến giờ đột nhiên tức giận cắt đứt câu chuyện nhảm nhí giữa Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 399: Hai Loại Người

Mặc dù tiếng nói của Âm Nguyệt là tiếng phụ nữ, nhưng lại mang theo chút khàn khàn rất đặc biệt. Khi lên tiếng, cô ấy đã cố ý dùng chân khí để thay đổi giọng nói của mình.

Làm vậy là để mọi người không biết giọng thật của cô ra sao.

Tông Bảo Khôn và những người khác đều hơi ngạc nhiên, không ngờ Âm Nguyệt sẽ lên tiếng.

- Bộ An Ninh Quốc Thổ chịu gọi cậu làm tướng quân thứ sáu, điều này đã được thủ trưởng phê chuẩn, đây là vinh dự quốc gia dành cho cậu. Cậu tướng đó là trò chơi à? Muốn từ chối là từ chối sao?!

Âm Nguyệt lạnh lùng nói.

Tần Xuyên nghĩ, cô gái này đúng là, nói chuyện cũng phải làm ra vẻ thần bí vậy. Hấn ngán ngẩm:

- Tôi thật sự không muốn làm chức vụ tướng quân này. Không muốn làm tướng quân cũng là phạm pháp sao? Hơn nữa, mọi người đâu có nói trước chuyện này với tôi. Khi thủ trưởng phê chuẩn tôi còn chưa biết cơ đấy!

Sở Thiên Khoát cười khở:

- Tần Xuyên, có phải cậu có điều gì khó nói không? Cứ nói ra đi?

Tần Xuyên trả lời thật:

- Thật sự là không có điều gì khó nói là, chỉ là tôi không muốn làm thôi.

- Cậu...

Sở Thiên Khoát cũng không biết phải nói gì nữa.

Tống Bảo Khôn đảo mắt nhìn sang Âm Nguyệt bên cạnh nói:

- Âm Nguyệt tướng quân, cô thấy thế nào?

- Tên tiểu tử này muốn từ chối...cũng được thôi.

Âm Nguyệt bỗng chuyển chủ đề:

- Trên đời này có hai loại người có thể từ chối vinh quang. Loại thứ nhất là loại kém cỏi, bởi lẽ, anh ta không xứng đáng!

Loại thứ hai, là loại có năng lực. Loại người này, có thể ngẩng cao đầu nói rằng, anh ta muốn lựa chọn đường đi cho chính mình, vì anh ta đủ tự tin.

Không ít người có mặt ngăm gặt đầu biểu lộ đồng ý.

Âm Nguyệt nói tiếp:

- Cậu muốn từ chối niềm vinh dự này, thì phải chứng minh, cậu là một trong hai loại người này. Rốt cuộc là cậu không tài cán gì, hay là cậu thật sự quá giỏi, mới dám từ chối quốc gia.

Tần Xuyên ngán ngẩm:

- Lại còn phải xin giấy chứng nhận nữa à? Xin ở đâu?

Âm Nguyệt đứng dậy nói:

- Không cần đi đâu cả. Ở ngay Bộ An Ninh này thôi. Nếu cậu có thể đỡ được 100 đôn của tôi mà không thua, tôi sẽ thừa nhận, cậu có tư cách từ chối lời mời

này.

Lập tức, phòng họp xôn xao!

- Âm Nguyệt tướng quân! Làm thế không hay lắm thì phải. Một trăm đòn à? Cậu ấy sao có thể đỡ được 100 đòn của cô?

- Đúng vậy, hơn nữa làm thế cũng không đúng với quy định của chúng ta.

Tống Bảo Khôn trầm tư một lát rồi hỏi Tần Xuyên:

- Cậu có muốn đấu với Âm Nguyệt tướng quân không? Tôi nói trước, Âm Nguyệt tướng quân sẽ không nương tay đâu. Mặc dù sẽ không gây chết người, nhưng khó đảm bảo được sẽ không bị thương.

Tần Xuyên thì không thấy gì. Đánh nhau một trận mà kết thúc được việc này thì cũng được. Hắn bèn vui vẻ gật đầu:

- Không vấn đề gì, nhưng các ông phải giữ lời hứa đấy.

- Tần Xuyên, cậu suy nghĩ cho kỹ! Đây không phải trò đùa đâu!

Long Hải Hoa tốt bụng nhắc nhở.

- Tôi cũng đâu có nói đây là trò đùa. Đây là cuộc tỉ thí có chừng mực, tôi hiểu mà.

Tần Xuyên nói.

Liễu Hàn Yên nhìn chòng lo lắng. Rồi lại nhìn sang Âm Nguyệt, cô cũng tò mò, thực lực của Âm Nguyệt sẽ ra sao đây.

- Tôi thì cảm thấy có thể làm vậy. Quy tắc là thứ cứng nhắc. Nhưng Tần Xuyên đã lựa chọn một con đường không giống với quy tắc của chúng ta, thì chúng ta cũng phải thay đổi quy tắc.

Tổng Bảo Lâm cười nói:

- Âm Nguyệt tướng quân đã muốn bảo vệ cho niềm vinh quang của thất tướng quân Thiết Phù Đồ, vậy thì chúng ta cũng phải ủng hộ. Mọi người hãy cùng ra bãi luyện tập bên ngoài, xem Tần Xuyên có đủ tư cách từ chối đề nghị này hay không.

Mọi người thấy Tần Xuyên tự đồng ý tỉ thí với Âm Nguyệt, không khuyên giải được hẳn, nên cũng không tiếp tục nữa.

Thật ra nhiều người cũng muốn biết, rốt cuộc Tần Xuyên thực lực ra sao, mà dám to gan từ chối lời mời của Bộ An Ninh Quốc Thổ.

Chưa đến mười phút, mọi người bèn đến một bãi tập luyện trống ở phía sau tòa nhà. Mặt đất rất cứng, họ đã dùng xe lu ép chặt như nham thạch.

Bình thường đây là nơi tập luyện của quân đoàn 83. Lần này, để giữ bí mật, họ đã cho rút tất cả binh sĩ đi.

Các quan chức cấp cao của Bộ An Ninh Quốc Thổ đứng bên rìa sân tập, nhìn vào giữa sân. Âm Nguyệt đeo một chiếc mặt nạ màu tím, và Tần Xuyên với thái độ thư thái.

- Âm Nguyệt tướng quân, trận đấu này, đừng làm nguy hiểm đến tính mạng Tần Xuyên.

Tổng Bảo Khôn khách sáo nhắc nhở. Nhưng nói vậy gần như đã chắc chắn rằng, Tần Xuyên không phải là đối thủ của Âm Nguyệt.

Âm Nguyệt chỉ gật đầu, lộ vẻ cô ấy biết điểm dừng.

Tổng Bảo Khôn liền tuyên bố:

- Cuộc tỉ thí trăm tròn bắt đầu!

Vừa dứt lời, Âm Nguyệt đã biết mất ở nơi mình đứng!

Một đường bóng chuyển động liên tục nhảy lên nhảy xuống trước mặt Tần Xuyên, giống như một luồng điện hình rắn vậy!

Khinh công quá mạnh!

Tần Xuyên đã đưa ra phán đoán như vậy từ đầu, bèn nhanh chóng lùi về phía sau.

Vì đây là cuộc tỷ thí trăm chiêu, chỉ cần không bại là được rồi. Ngay từ đầu, Tần Xuyên cũng không định dùng 10% khả năng, thậm chí, hẳn còn không định dùng kiếm khí.

Nhiều người của các gia tộc và ban ngành đứng đây xem. Để lộ càng nhiều thì càng bất lợi cho hẳn. Hẳn hiểu rất rõ điều này.

Nhưng giờ đây thấy tốc độ của Âm Nguyệt quá nhanh, lùi về phía sau cũng không ích gì. Hẳn bèn lao về phía Âm Nguyệt!

- Kim xà xuất động!

Hai tay Tần Xuyên giống như hai con rắn hết sức linh hoạt, tấn công từ hai bên trái phải, đánh về phía bóng người của Âm Nguyệt.

Đây là một trong những tuyệt học của Côn Lôn phái, Kim Xà Xuất Động, đây được coi là một trong những đòn phái linh động nhất trong Cầm Nã công phủ. Tần Xuyên muốn thử xem có thể bắt được Âm Nguyệt, giảm tốc độ của cô ta hay không.

Nhưng Âm Nguyệt hừ lạnh một tiếng, bóng người đột nhiên bay lên, tránh được Cầm Nã Thủ của Tần Xuyên.

Đồng thời, cô ta bay xoáy người về phía Tần Xuyên, hai chân đá xuống rất nhanh!

Mỗi một cước đá ra, đều mang theo cả một cước còn lại. Cứ xuất hiện là có cả hai cước, nhưng thời gian lại chèn vào nhau, lúc nhanh lúc chậm, khó mà tránh được!

- Thập nhị lộ uyên ương liên hoàn cước?

Tần Xuyên đang dùng sức tạo vòng bảo vệ chân khí, vội xuất bát quái liên hoàn chưởng, bàn tay hấn nhanh chóng tấn công về tám phía, bèn miễn cưỡng đỡ được liên hoàn cước.

Tần Xuyên đã nhận ra, Âm Nguyệt tướng quân tu luyện “đòn chân”!

Vì là người tu luyện đòn chân, nên khinh công của cô ta cũng rất có lực.

Lại là đòn chân, tối qua vừa mới gặp một cô Nạp Lan Thấm, hôm nay lại gặp phải một người lợi hại hơn, Âm Nguyệt!

May mà, chân khí của Âm Nguyệt dường như bằng với chân khí của Tần Xuyên. Tần Xuyên không đến nỗi yếu thế về chân khí.

Chân khí của Âm Nguyệt không có thuộc tính gì rõ ràng, nhưng lại mang theo một cảm giác hư vô rất khó phân biệt, như bay bổng vậy. Đó thật ra là một ảo giác.

Đây có lẽ là một loại công pháp thượng thừa, chỉ là Tần Xuyên chưa gặp bao giờ mà thôi.

- Phong Bãi Hà Diệp!

Phần chân của Âm Nguyệt chuyển động nhanh hơn, sức mạnh lớn hơn, lại xuất một đòn chân khác.

Lập tức, hai chiếc chân dài trước mặt Tần Xuyên giống như những trận cuồng phong, làm rung động cả một vùng lá lớn, như muốn thổi bay cơ thể của hắn!

Tần Xuyên cũng đổi chiêu ngay lập tức, dùng đòn Kim Cương Chưởng, xuất một chiêu “Kim Cương Huy Phủ”, hai tay giống như một chiếc rìu bổ vào cây, đập thẳng vào hai đôi chân mạnh mẽ kia!

Bộp! Bộp bộp!

Chân và tay đập vào nhau giữa không trung, làm tung ra những gợn sóng chân khí, khiến những người đang xem đấu bị đẩy ra xa mười mấy mét.

- Hai mươi bảy! Hai mươi tám!...

Sở Thiên Khoát đếm số chiêu mà hai người đã đánh, rồi ngạc nhiên nói:

- Không ngờ Tần Xuyên theo kịp tốc độ của đòn chân của tướng quân Âm Nguyệt ư?

- Không chỉ thế, chân khí của cậu ta cũng không yếu thế. Chẳng lẽ cậu ta đã đạt mức tiên thiên cao cấp?

Bộ An Ninh Quốc Thổ cũng không biết thực lực của ba tướng quân đứng đầu thế nào. Chỉ biết rằng, thực lực của Âm Nguyệt ít nhất cũng phải ở tiên thiên cao cấp.

Hơn nữa, nếu nói về tốc độ, vì Âm Nguyệt luyện đòn chân, nên là người có tốc độ nhanh nhất.

Tần Xuyên có thể đánh nhau kịch liệt với Âm Nguyệt như vậy, thực sự là điều mọi người không ngờ tới!

Vốn tưởng rằng trận đấu này sẽ nghiêng về một bên, vậy mà giờ đây lại ở vào thế giằng co!

Xung quanh người Tần Xuyên, chân khí Thanh Liên không ngừng bay bổng. Chân khí của Âm Nguyệt cũng quán vào đó, không tách ra được.

- Tiểu tử, giỏi lắm. Chân khí tu luyện rất tốt, phản xạ cũng nhanh lắm.

Sau hai mươi tám chiêu, Âm Nguyệt bay lên cách mặt đất một đoạn rồi nói:

- Còn bảy mươi hai chiêu nữa, tôi sẽ chỉ không ngừng tấn công mạnh hơn, cậu hãy cẩn thận!

Tần Xuyên ở vào thế sẵn sàng. Không sử dụng kiếm khí mà phải giao đấu với Âm Nguyệt, thật ra hẳn cũng không biết mình có chịu được đến một trăm chiêu hay không.

So sánh với những võ giả thiên tài lớn tuổi hơn hẳn, ngoài kiếm đạo có ưu thế, quyền cước của hẳn đều không thực sự xuất chúng.

Đòn chân của Âm Nguyệt thật sự mạnh hơn hẳn hẳn. Chỉ là Tần Xuyên biết nhiều nhiều, nên luôn tìm được những chiêu phù hợp để hóa giải mà thôi.

Đột nhiên, Âm Nguyệt lại bay cao lên, hai chân chuyển động liên tục, khiến tốc độ của cô ngày càng nhanh.

Cơ thể cô gần như lao về phía Tần Lôi như tên bắn, cuốn theo sau cả một cơn lốc cát.

- Cuồng phong tảo lạc diệp!

Tần Xuyên thầm kêu than trong lòng. Sao lại là đòn quét lá cơ chứ! Chẳng lẽ Âm Nguyệt chính là Nạp Lan Thấm?

Đương nhiên đây cũng chỉ là Tần Xuyên nghĩ bừa mà thôi. Dù sao thì Nạp Lan Thấm không thể có thực lực như vậy.

Nếu nói rằng, bộ pháp quét lá của Nạp Lan thấm là một trận gió lạnh Siberia, thì bộ pháp này của Âm Nguyệt, là trận cuồng phong băng tuyết Bắc Cực!

Trong não Tần Xuyên hiện lên rất nhiều chiêu thức, hẳn giật mình, nhớ đến

một chiêu mới học được gần đây, dường như có thể chống lại được đòn này.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 400: Trăng Có Lúc Tròn Lúc Khuyết

Tần Xuyên cũng bay lên cao hai chân đạp ra từng luồng chân khí Thanh Liên như ngọn lửa, đạp vào hai chân của Âm Nguyệt trái chiều!

Chiêu thức này là chiêu “Thập Vạn Hỏa Cấp” mà Liễu Anh từng tung ra với hãn. Tần Xuyên phát hiện ra rằng, chiêu thức này nhấn mạnh vào tốc độ rất nhanh, một loạt chiêu tung ra một cách điên cuồng, lại có thể dùng để đối phó với đòn của Âm Nguyệt.

Chân của hai người đạp vào nhau như sấm sét giữa không trung, những tiếng nổ vang lên liên tục vang khắp bãi tập.

- Đây không phải là...đòn chân duy nhất trong Tam Dương Vô Cực Thủ của Liễu gia sao?

Sở Thiên Khoát nhận ra chiêu thức này, lập tức ngạc nhiên nhìn về phía Liễu Hàn Yên.

Bởi lẽ Tam Dương Vô Cực Thủ phần nhiều là đòn tay, chỉ có chiêu thức chân này ở trong đó, nên nó rất nổi bật.

Nhưng thực ra, Liễu Hàn Yên cũng rất bất ngờ. Cô nhìn Tần Xuyên sử dụng Thập Vạn Hỏa Cấp một cách thuần thục như vậy, giống như đã luyện nó từ bé!

- Liễu tướng quân, chẳng lẽ cô dạy Tần Xuyên Tam Dương Vô Cực Thủ sao?

Tống Bảo Lâm ngạc nhiên hỏi, vì theo lẽ thường, dù cho hai người có kết hôn, thì Liễu Hàn Yên cũng sẽ không dạy cho Tần Xuyên tuyệt học của Liễu gia một cách dễ dàng như vậy.

Sở Thiên Khoát ngắt lời:

- Không thể nào! Tam Dương Vô Cực Thủ phải sử dụng cùng với Tử Dương Công. Hàn Yên là phụ nữ, từ nhỏ chỉ tu luyện Thiên Huyền Băng Ngưng, cô ấy cũng không biết Tam Dương Vô Cực Thủ, sao có thể dạy cho Tần Xuyên chứ?

Liễu Hàn Yên lầm bầm:

- Anh ấy chỉ nhìn thấy một lần... Hơn nữa, anh ấy không biết cách vận hành chân khí thế nào, là anh ấy tự học được chiêu này.

- Gì cơ?

Tất cả mọi người có mặt đều ngó người. Chỉ nhìn thấy một lần, mà tự học được sao?

Phải có khả năng lĩnh ngộ, học tập giỏi giang thế nào mới có thể làm được chuyện tưởng như không thể này?

Sở Thiên Khoát đầy cảm khái, ánh mắt lấp lánh nhìn Tần Xuyên đang đánh rất hăng say ở giữa sân, nói:

- Đúng là tuổi trẻ tài cao. Sao Tần gia lại có thể xuất hiện một quái vật nhỏ như vậy chứ?

Tổng Bảo Khôn và những người khác của Bộ An Ninh đều mang vẻ mặt phức tạp. Tần Xuyên càng mạnh, thì họ càng mong muốn hãn gia nhập Bộ An Ninh.

Sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy, mà còn trẻ đến thế, nếu không để họ dùng người này thì là một tổn thất lớn.

Ám Nguyệt tướng quân cũng phát hiện ra chiêu thức này khá quái dị. Sau hơn hai chục đòn cước không thành, cô bay về phía sau rồi đứng trên mặt đất.

- Hay lắm, cậu biết nhiều chiêu thức đấy. Nhưng mà, tham thì thâm, tiểu tử, vẫn còn bốn mươi bảy chiêu nữa!

Nói xong, Âm Nguyệt lại hóa thành một đường bóng, cơ thể giống như tiếp cận Tần Xuyên từ mọi phía vậy.

- Huyền Ảnh Vô Tương Cước?

Tần Xuyên thầm kêu khổ. Cô gái này ngày càng dùng nhiều đòn khó. Đòn Huyền Ảnh Vô Tương Cước phải là người có khinh công đạt tới cảnh giới rất cao mới có thể sử dụng được.

Dù sao thì hiện tại Tần Xuyên không học được nó. Dù hẳn biết cách vận hành của đòn này cũng không đủ tốc độ để thực hiện.

Nhưng Âm Nguyệt là một trong những người hiếm hoi có thể thi triển đòn này trên thế giới.

- Huyền Ảnh Trùng Trùng!

Trong tích tắc Âm Nguyệt ra đòn, huyền ảnh lại nhân đôi. Chỉ một lát, giống như có mười mấy bóng người đang ở những góc độ khác nhau, đá về phía Tần Xuyên.

Những người nhìn thấy cảnh này ở phía xa cũng hoa cả mắt. Họ không thể nhìn ra Âm Nguyệt xuất chiêu thế nào.

Bụp bụp bụp bụp!

Tiếng chân khí đập vào nhau không ngừng xuất hiện bên cạnh Tần Xuyên. Vì Tần Xuyên không biết vị trí cụ thể của đối phương nên đành vận đủ chân khí để đỡ đòn.

May mà hẳn có Thần Mộc Linh Thể, cơ thể vốn mạnh mẽ, lại vận khí xuống đan điền, hai chân đứng tấn vững chãi, sau đó sử dụng Thiết Bố Sam khí công!

Cơ thể hần như biến thành một khối thép, kết hợp với chân khí, hần đã chịu mấy chục cước!

Chỉ mấy giây ngắn ngủi mà quần áo của Tần Xuyên đã rách tung tóe, giống như ăn mày vậy.

Xung quanh cơ thể hần bụi bay tứ tung, không thể nhìn thấy hần ở trong.

- Thiết Bố Sam của tên gà mờ này có thể kháng cự lâu vậy sao?

Ám Nguyệt như phát hiện ra rằng, mặc dù Huyền Ảnh Vô Tương Cước có thể khiến Tần Xuyên không thể đánh lại, nhưng cũng khó mà phá vỡ hàng phòng ngự của hần, chứ đừng nói đến việc đánh bại Tần Xuyên.

Cô hơi do dự, đột nhiên đằng sau chiếc mặt nạ lóe lên một ánh mắt sắc bén. Cô bay người lên, lao thẳng xuống đất, gót chân như muốn bổ đôi núi ra vậy!

- Định Càn Khôn!

Tần Xuyên phản xạ rất nhanh, ngay lúc phát hiện ra huyền ảnh xung quanh hần giảm xuống, hần đã ý thức được cô gái này đổi chiêu.

Nhưng vừa nhìn thấy gót chân bổ xuống, mặt Tần Xuyên trở nên tím lét!

Thiên Cân Thần Cước công? Sao lại là món võ giống của Nạp Lan Thấm chứ!

Nhưng còn lợi hại hơn chiêu của Nạp Lan Thấm nhiều, đó là cảnh giới cao nhất của Thiên Cân Thần Cước Công – Nhất Cước Định Càn Khôn!

Một cước giáng xuống giống như một miếng thiên thạch rơi từ trên trời xuống vậy, vừa giống Cự Linh Thần trong thần thoại, một bước chân đạp bằng cả ngọn núi!

Với tu vi của Ám Nguyệt, cước này thực sự có thể đánh bẹp cả một chiếc xe

tăng hạng nặng!

Tần Xuyên nào dám đỡ chính diện. Hẳn úp người xuống trông khá là khó coi, như một con ếch nhảy lên vậy, sau đó lộn nhào mấy vòng, mới thoát ra khỏi được phạm vi bao phủ của đòn đó!

Ầm!

Một cước giáng xuống, tạo thành một cái hố lớn rộng đến bốn năm mét, sâu gần ba mét. Đất đá bay tứ tung, mặt đất lay động!

Những người ở phía không xa ngây người. Đột nhiên Âm Nguyệt lại thi triển một cước kinh thiên động địa như vậy. Uy lực của nó quá kinh khủng!

Ánh mắt Liễu Hàn Yên cũng sáng lên. Cuối cùng cô cũng ý thức được, thực lực của ba vị tướng quân đứng đầu khác biệt lớn thế nào so với cô.

Nhưng, Tần Xuyên vẫn không dùng kiếm khí, khiến Liễu Hàn Yên hơi lo, liệu chồng mình có trụ được đến phút cuối cùng không.

- Này! Dù sao thì cô cũng là tiền bối đấy nhé! Gần chín mươi chiêu rồi. Đánh cho xong rồi thôi. Vậy mà cô còn dùng cả Thiên Cân Thần Cước Công, cô muốn lấy mạng tôi đấy à!

Tần Xuyên chỉ vào Âm Nguyệt hét to.

Âm Nguyệt cười lạnh:

- Dù tôi có dùng Thiên Cân Thần Cước Công, thì cậu cũng tránh được đó thôi, dù là tư thế rất xấu xí.

- Tư thế tôi thế nào kệ tôi. Toàn mạng là được rồi! Cô đừng ức hiếp người khác quá đáng nhé! Đã nói là sẽ không lấy mạng nhau rồi cơ mà!

Tần Xuyên cảnh giác nói.

Đột nhiên khí của Âm Nguyệt thay đổi. Chân khí trên hai chân trở nên mơ hồ hơn trước, nhưng nặng nề hơn trước.

Cơ thể của cô dần rời khỏi mặt đất, giống như không còn chịu sức hút vậy. Như người ta đứng trên mặt trăng, chỉ cần nhún nhẹ là có thể bật lên cao mấy thước.

- Còn chín chiêu nữa. Nếu cậu có thể đỡ được “Nguyệt Thần Cước Pháp” do ta tự nghĩ ra, ta sẽ thừa nhận, cậu đủ tư cách để từ chối lời mời này.

Trong tiếng nói của Âm Nguyệt đầy vẻ tự tin.

Những người đang đứng xem đều nín thở. Họ chưa từng được nhìn bộ pháp mạnh nhất này của Âm Nguyệt.

Thậm chí, Tống Bảo Khôn và những người khác không ngờ rằng, trận đấu này khiến Âm Nguyệt phải mang cả chiêu thức kín của mình ra dùng.

Ánh mắt Tần Xuyên nhíu lại, tim đập nhanh hơn, nhưng mép miệng lại lộ một nụ cười khổ...

Hắn không dám tin vào mắt mình. Cảm giác này rõ ràng là một cảm giác rất bức bách của “ý cảnh”!

Cước công của Âm Nguyệt đã đạt đến mức độ “ý cảnh của chân”, giống như kiếm ý, đao ý vậy.

Chỉ khác nhau là, lực sát thương của nó kém hơn một chút so với kiếm ý.

Không hổ là người đứng top 3 trong Thiết Phù Đồ. Nếu chỉ đơn giản có chân khí mức tiên thiên cao cấp, <Độc nhanh nhất tại T.R.U.Y.E.N.F.U.L.L.V.N> thì có lẽ cô ấy cũng chẳng thể ngồi vào vị trí đó. Chính vì cước pháp của cô ấy đã luyện đến mức độ này nên cô ấy mới trở nên xuất sắc như vậy.

- Nguyệt Thần Cước Pháp, trắng non!

Bóng người Âm Nguyệt đột nhiên biến mất trước mặt Tần Xuyên!

Tần Xuyên bèn giật mình, gần như hoàn toàn dựa vào bản năng, né về phía bên trái.

Nhưng, một chân của Âm Nguyệt vẫn đập thẳng vào nửa lưng của hắn từ phía sau.

Bụp!

Tần Xuyên ngã nhào về phía trước như một quả đạn pháp, lộn mấy vòng liền!

Nếu không phải vì có chân khí hộ thể, một cước này đã khiến hắn đứt gân động cốt. Những võ giả dưới cấp tiên thiên cao cấp sẽ tàn phế luôn!

Nhưng vẫn chưa kết thúc. Âm Nguyệt lại biến mất, rồi lại xuất hiện, một cước đá trúng bụng Tần Xuyên, khiến Tần Xuyên bay lên như một quả bóng!

Ngay lập tức sau đó, Âm Nguyệt lại biến mất, xuất hiện trên không trung, dùng gót đá bay Tần Xuyên xuống đất, mặt đất bị va đập thành một cái hố!

Vì tốc độ quá nhanh, Tần Xuyên chưa kịp phản ứng gì, đã bị trúng ba cước. Hắn bị nội thương nhẹ, máu rỉ ra nơi khóe miệng!

Một nỗi tức giận nổi lên trong lòng Tần Xuyên, dù là ai, bị đá đi đá lại thế này, mà không nhìn thấy được bóng đối thủ, nhất định cũng sẽ tức giận.

Âm Nguyệt xuất hiện gần đó, ngạo nghễ nói:

- Còn năm chiêu nữa. Nếu cậu nhận thua, chúng ta sẽ chấm dứt.

Tần Xuyên đứng dậy, xoay xoay cánh tay và bả vai đang đau nhức, ánh mắt âm trầm nhìn Âm Nguyệt.

- Chút vết thương vặt này, chỉ là do tôi không cẩn thận thôi. Cô cứ thử đá

thêm xem!

Tần Xuyên nhoẻn miệng cười.

Ám Nguyệt cười khẽ:

- Nguyệt Thần Cước Pháp của ta, có nguồn gốc từ “trăng có khi tròn khi khuyết, khi tỏ khi mờ”. Ánh trăng có thể vô hình vô ảnh, cũng có thể bao phủ khắp không gian. Ngay chiều “trăng non” của ta mà cậu còn không đỡ nổi. Vậy mà còn muốn nếm mùi vài chiều nữa sao?

Tần Xuyên ngoắc ngoắc ngón tay về phía cô ấy, mặt không chút cảm xúc:

- Nếu không muốn gãy chân, thì đến đá tôi thử xem.

Ám Nguyệt nheo mắt, hừ lạnh một tiếng:

- Trăng rằm!

Lần này cô đá liên tục mười mấy cước trong không trung. Gió sau từng cước biến thành những luồng khí hình vòng cung, phong tỏa tất cả góc độ.

Những luồng khí đó, như hàng chục mũi phi đao khổng lồ đang bay tới, muốn xé tan Tần Xuyên ra vậy!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 401: Không Chết Cũng Tàn Phế

Lực chân mạnh mẽ tạo ra tiếng gió vù vù, thậm chí những người đứng ở xa còn có thể nghe thấy tựa như tiếng hỏa tiễn được phóng ra ngoài vậy.

-Rầm rầm rầm!...

Tiếng xé gió không dứt bên tai cũng đã đủ để thấy được chiêu này có bao nhiêu uy lực!

Đám người Tổng Bảo Khôn không ngờ tới trận đấu này lại có thể kéo dài lâu đến vậy, hơn thế nữa lại còn khiến cho Âm Nguyệt phải dùng đến cả bản lĩnh thật sự của mình.

Tất cả bọn họ đều trợn to mắt lên nhìn, quan sát vô cùng chăm chú, chỉ sợ sẽ bỏ lỡ mất chi tiết nào!

Đồng thời cũng lo lắng, nếu như lần này Tần Xuyên lấy cứng chọi cứng, kết quả dẫn đến trọng thương vậy thì cuộc tỉ thí ngày hôm nay sẽ mất nhiều hơn được!

Ngay lúc tưởng chừng như Tần Xuyên sẽ bị Bán Nguyệt Thoái Phong nuốt chửng thì đột nhiên một luồng ánh sáng màu xanh lạnh thấu xương phát ra từ trên người Tần Xuyên.

Tựa như những cánh hoa sen từ từ nở ra, một tấm áo giáp được hình thành từ kiếm khí Thanh Liên trong chốc lát đã bao lấy Tần Xuyên.

Bán Nguyệt Thanh Phong đánh lên tấm áo giáp được hình thành từ kiếm khí Thanh Liên của Tần Xuyên phát ra những âm thanh tựa như tiếng binh khí va

chạm chói tai.

-Keng keng keng keng!_____

Bên trong chấn động liên tục đó là những mảnh Thoái Phong nát vụn, trên mặt đất là những khe rãnh sâu hoắm, tựa như có ai đó dùng đao rạch hàng trăm vết cắt lên đó vậy!

Chính vì vậy mà mặt đất xung quanh Tần Xuyên đều bị vỡ vụn, gồ ghề.

Mười mấy giây đồng hồ sau, khói bụi tan đi.

Hai con người đằng sau chiếc mặt nạ màu tím của Âm Nguyệt co rút một trận, dường như nhìn thấy một chuyện gì đó vô cùng kinh ngạc.

Mà các quan chức cấp cao như Tổng Bảo Khôn, Long Hải Hoa, Sở Thiên Khoát cùng đều vội vàng tìm kiếm thân ảnh của Tần Xuyên.

Ngay cả Liễu Hàn Yên cũng có chút do dự, không biết người đàn ông này có chống đỡ nổi những đợt tấn công mạnh mẽ như vậy không? Nếu như là cô thì chỉ cần một cước Bán Nguyệt Thoái Pháp thôi cũng có thể khiến cô bị trọng thương không dậy nổi rồi.

Đến khi tất cả bọn họ nhìn vào vị trí của Tần Xuyên thì đều sững sờ không nói nên lời.

Chỉ thấy, khu vực Tần Xuyên đứng xung quang đều bị lõm xuống tựa như hố bom do đạn pháo bắn tạo ra vậy.

Chỉ duy nhất mỗi một khoảng đất chỗ Tần Xuyên đứng là bình yên vô sự, tồn tại kiên cố một cách quý dị, giống như một đảo hoang được che chở bảo vệ vậy!

-Hắn không bị làm sao? Như vậy mà lại có thể không hề hấn gì?

Không ít những người ở đó giật mình thì thầm.

Tựa như những cú tấn công long trời lở đất kia căn bản chưa từng đụng được vào hãn vậy!

-Chuyện này làm sao có thể ...

Sở Thiên Khoát thì thạo, nháy mắt một cách khó khăn, khó hiểu hỏi:

-Làm sao hãn lại có thể làm được!?

Bởi vì đường kiếm của Tần Xuyên biến hóa khôn lường, thậm chí còn vượt qua cả khả năng tưởng tượng của người bình thường có thể lĩnh ngộ được, chính vì vậy mà kể cả là những vị võ sư với thâm niên hàng chục năm ngồi tại hiện trường cũng không thể hiểu nổi vừa rồi Tần Xuyên đã sử dụng loại chiêu thức gì.

Chỉ có một mình Liễu Hàn Yên là thở nhẹ một hơi, cô đã từng tận mắt nhìn thấy Tần Xuyên dùng kiếm giáp Thanh Liên ngăn cản cả một vụ nổ, cẩn thận suy nghĩ liền biết cho dù Bán Nguyệt Thoái Phong của Âm Nguyệt có mạnh hơn nữa thì cũng còn lâu mới bằng cả một kho thuốc nổ C4 có tính hủy diệt cao, lo lắng của cô ngược lại là thừa rồi.

Tần Xuyên gạt bỏ tấm kiếm giáp Thanh Liên, ánh mắt tựa như hai thanh kiếm bén nhọn nhắm thẳng vào trên người Âm Nguyệt.

-Vẫn còn thừa bốn chiêu...

Tần Xuyên nói xong chuẩn bị chủ động tấn công.

Còn chưa đợi hãn có động tác tiếp theo thì Âm Nguyệt bỗng nhiên lại lắc đầu, quay người đi về phía đám người Tống Bảo Khôn đang đứng ở bên ngoài sân huấn luyện.

Tất cả mọi người đều nghi hoặc nhìn cô, Tống Bảo Khôn nhíu mày hỏi:

-Âm Nguyệt Tướng quân, làm sao vậy?

Ám Nguyệt quay người lại nhìn Tần Xuyên rồi nói:

-Không cần phải đấu tiếp nữa, tôi thừa nhận hẳn có đủ tư cách để từ chối không giữ chức vị Lục Tướng quân... Bởi với thực lực của hẳn thì cái vị trí Lục Tướng quân này đúng là đã quá ủy khuất hẳn rồi.

-Hả?

Một đám lãnh đạo cấp cao của Cục An toàn Quốc gia đều trợn mắt há mồm, không ngờ người cao ngạo như Ám Nguyệt mà lại có thể nói ra những lời như vậy!

Tần Xuyên ở phía sau cũng không tiếp tục nữa, nhảy ra khỏi cái hố rồi hô lớn:

-Này! Vẫn còn bốn chiêu nữa chưa đánh mà! Cô đã đá tôi mấy trăm cước rồi, giờ tới lượt tôi đánh cô thì cô lại phui mông chạy trốn là sao hả?

Trên trán mọi người đều mồ hôi lạnh ròng ròng, cái tên này! Người ta không đánh hẳn nữa hẳn còn không vui sao?

Chỉ có điều cái này cũng đã chứng thực được lời Ám Nguyệt nói, quả thực là Tần Xuyên có tư cách khiêu chiến, vị trí Lục Tướng quân này đúng là không xứng với người ta!

Hai anh em Tống Bảo Khôn cùng Tống Bảo Lâm quay mặt nhìn nhau, đều vô cùng hối hận, nếu sớm biết như vậy thì đã cấp cho Tần Xuyên quân hàm cùng vị trí cao hơn rồi, nếu như vậy có khi Tần Xuyên sẽ đồng ý gia nhập vào Bộ An toàn Quốc gia rồi cũng nên.

Sau lần này bọn họ cần phải bàn bạc kỹ hơn để xem làm thế nào mới có thể lôi kéo được Tần Xuyên đồng ý làm việc cho bọn họ.

Tống Bảo Khôn thấy Tần Xuyên có vẻ mặt mất hứng đi về phía mình liền tranh thủ khuyên nhủ:

-Tần Xuyên à, cuộc tỉ thí lần này vốn là chỉ đấu một lúc rồi dừng lại, nếu như Âm Nguyệt Tướng quân đã thừa nhận khả năng của cậu rồi thì cũng không nhất thiết phải đấu tiếp nữa.

-Làm gì có loại chuyện ngon ăn như thế chứ? Chỉ đấu một chút rồi dừng lại? Lúc cuối cô ta đã dùng hết sức với tôi đó! Tôi mặc kệ, ít nhất thì cô ta cũng phải tiếp một chiêu của tôi!

Tần Xuyên cảm tức nói.

Nhưng Âm Nguyệt lại hoàn toàn không để ý đến hắn, một mình đi lên lầu.

Tất cả mọi người ở đó không một ai dám tiến đến ngăn cản, dù sao thì hiện tại dường như cảm xúc của Tần Xuyên cũng không ổn định cho lắm, có trời mới biết hắn có đột nhiên muốn động tay động chân hay không!

Cuối cùng vẫn là Liễu Hàn Yên đứng dậy, kéo tay Tần Xuyên nói:

-Đừng như vậy nữa mà, cũng không phải là kẻ thù một mất một còn, Âm Nguyệt Tướng quân chắc chắn cũng đã tính toán ổn thỏa từ trước thì mới có thể tấn công mạnh mẽ như vậy!

-Bà xã à! Tại sao mà ngay cả em cũng muốn khuyên can anh vậy hả? Rốt cuộc là em đứng về phía anh hay là đứng về phía bọn họ vậy?

Tần Xuyên lớn tiếng nói.

Đám người kia thấy hình như Tần Xuyên khá là nghe lời của Liễu Hàn Yên nên đều giương đôi mắt mong chờ lên nhìn cô, cuối cùng thì bọn họ cũng phát hiện ra một điều, nếu như muốn nói chuyện được với Tần Xuyên thì tốt nhất là nên thông qua Liễu Hàn Yên.

Liễu Hàn Yên thở dài:

-Những lời em nói đều là sự thật mà, chẳng phải anh cũng đã nhìn ra được lúc đầu thì Âm Nguyệt Tương quân còn ra đòn khá nhẹ, càng về sau mới càng mạnh hơn sao?

-Nói thì nói như vậy...

Tần Xuyên lẩm bẩm, có chút rầu rĩ không vui nói:

-Cái này đều là bởi vì nể mặt của bà xã nên anh mới không tìm cô ta tính sổ nữa đó!

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nếu không thì ở đây quả thực là không có ai có thể ngăn cản được Tần Xuyên.

Trong lòng Tần Xuyên âm thầm vui vẻ, xem ra kỹ thuật diễn xuất của mình cũng khá đó chứ!

Kỳ thật ngay từ đầu hắn đã không hề có ý định sẽ tiếp tục đấu với Âm Nguyệt rồi, thứ nhất là bởi vì hắn biết nếu như gây họa quá lớn sẽ kéo theo phiền phức sau này, thứ hai là hắn muốn làm nổi bật “Tác dụng” của Liễu Hàn Yên, muốn cho những người của Bộ An toàn Quốc gia phải coi trọng cô.

Làm như vậy sẽ khiến cho người của Tổng gia cảm thấy có thể thông qua Liễu Hàn Yên để có thể gián tiếp khống chế hắn, nhưng đây là chuyện không thể nào!

Tần Xuyên cũng không muốn vì mình được an nhàn mà lại khiến cho Liễu Hàn Yên phải rời khỏi quân đội, ngoan ngoãn ở nhà làm bà chủ gia đình, nếu nói như vậy thì hắn cũng chẳng khác gì với đám người Liễu gia.

Hắn đương nhiên phải bảo vệ thật tốt vợ của mình, nếu như có thể thuận tiện giúp Bộ An toàn Quốc gia giải quyết chuyện gì đó vậy thì cũng không vấn đề gì.

Chí ít thì dù là hắn không muốn làm quan tòng quân nhưng cũng vẫn có thể giúp Liễu Hàn Yên tranh thủ được chút lợi ích.

-Ha ha, Tần Xuyên à, đúng là chúng tôi đã đánh giá quá thấp thực lực của cậu rồi! Với một thiên tài võ thuật tuổi trẻ tài cao như cậu lẽ ra phải được coi trọng hơn nữa.

Tôi sẽ báo cáo chuyện này lên thủ trưởng, để tìm một vị trí thích hợp với cậu hơn, cậu cũng hãy suy nghĩ thoáng ra một chút, một người đàn ông có thể vì đất nước mà cống hiến hết mình, đó cũng là một loại vinh quang mà!

Về mặt Tống Bảo Khôn tỏ ra thân thiết tiến lên vỗ vỗ bả vai Tần Xuyên.

-Tần Xuyên à, môn phái của cậu là “ Phái Thanh Liên” đúng không? Chúng tôi đều chưa từng nghe thấy cái tên bao giờ, không biết môn phái này của cậu là ở đâu vậy? Lại có thể dạy ra được một đệ tử cậu!

Long Hải Hoa tò mò hỏi.

Tần Xuyên bĩu môi, sờ lên bộ quần áo bị đánh tả tơi của mình, tức giận nói:

-Không biết! Có giỏi thì tự mình đi điều tra đi! Bà xã, chúng ta đi thôi, về nhà tắm rửa thay quần áo.

Nói xong Tần Xuyên liền lôi kéo Liễu Hàn Yên đi, không cho đám người này cơ hội để hỏi thêm câu nào nữa.

-Tên tiểu tử này cũng thật là chẳng có chút tôn ti trật tự nào cả! Trước mặt các vị Bộ trưởng cùng bao nhiêu người như vậy mà lại dám chẳng coi ai vào đâu!

Một nhân viên trong Bộ An toàn Quốc gia nhỏ giọng bất mãn nói.

Tống Bảo Khôn cười khẽ, nói:

-Tuổi trẻ nông cuồng cũng là chuyện bình thường thôi mà, Bảo Lâm à, Cậu hãy đi liên hệ với phía người anh em Tần Hạ đi, tôi muốn nói chuyện điện thoại

với ông ta, tâm sự một chút về cậu cháu trai này của ông ấy...

Tống Bảo Lâm cười cười hiểu ý, nói:

-Em biết rồi.

Tòa nhà cao tầng màu đen của Bộ An toàn Quốc gia, Âm Nguyệt đeo chiếc mặt nạ màu tím, đứng trên tầng thượng của tòa nhà, gió thổi tung mái tóc đen của cô.

Ánh mắt của nữ tướng quân nhìn theo chiếc xe hơi màu đen đang dần dần biến mất ở phía đằng xa, dường như đang dùng ánh mắt để tiễn hai người Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên rời khỏi đây vậy.

Lúc này, Sở Thiên Khoát đột nhiên xuất hiện ở phía sau lưng cô, một người đàn ông râu ria rậm rạp đi đến bên cạnh Âm Nguyệt, hí mắt nói:

-Thật đúng là khiến cho người ta bất ngờ nha, với tính tình cao ngạo của cô mà lại để cho tên tiểu tử Tần Xuyên kia hô to gọi nhỏ như vậy, đã thế còn không đánh hết bốn chiêu còn lại nữa chứ, chẳng lẽ là “già” rồi nên tính tình cũng thay đổi theo chăng?

Âm Nguyệt cũng không quay đầu lại nhìn mà chỉ cười khẽ một tiếng:

-Tiếp bốn chiêu của hắc? Nếu như lúc đó tôi tiếp bốn chiêu của hắc thì hiện tại không chết cũng thành tàn phế... Nếu như đổi lại là anh, sẽ vì một chút mặt mũi mà đi tiếp bốn chiêu của hắc sao?

Sở Thiên Khoát khẽ giật mình, ánh mắt hiện lên vẻ không dám tin, nói:

-Lời này là thật sao? Lúc này rốt cuộc thì hắc đã dùng chiêu gì mà lại có thể khiến cô đánh giá hắc như vậy?

-Muốn biết lắm sao?

-Đương nhiên rồi, có khi Bộ trưởng Tống còn muốn biết hơn cả tôi ấy chứ chẳng qua là không dám muối mặt đến hỏi cô thôi!

Sở Thiên Khoát trợn trắng mắt nói.

Ám Nguyệt cười thần bí:

-Nếu như muốn biết... vậy thì tự mình đi đấu với hắn không phải là sẽ biết ngay sao?

-Cô...

Sở Thiên Khoát nghẹn họng, sau đó lắc đầu thở dài, lại hỏi tiếp:

-Rốt cuộc là hôm nay cô lên cơn điên gì vậy hả? Người khác không nhìn ra nhưng tôi biết thừa là cô cố ý trở về Bộ An toàn để lấy lý do tởn thá với tên Tần Xuyên đó, rốt cuộc thì cô muốn làm gì?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 402: Điểm Quan Trọng Đáng Chú Ý

Ám Nguyệt im lặng không nói, đối mặt với câu hỏi của Sở Thiên Khoát dường như cô cũng không biết phải trả lời thế nào nữa.

Một lúc sau, Ám Nguyệt xoay người sang chỗ khác, nói:

-Tôi chỉ là... muốn nhìn hắn một chút thôi.

-Nhìn hắn? Là có ý gì?

Sở Thiên Khoát càng thêm nghi hoặc.

-Anh cũng đừng hỏi nhiều như vậy làm gì, tốt nhất là tự mình nghĩ đi.

Ám Nguyệt cười khẽ:

-Lần trước anh vì muốn giúp con trai anh theo đuổi Liễu Hàn Yên mà đã tìm mọi cách để tạm thời cách chức cô ấy, đuổi ra khỏi quân đội, cũng không biết cô nhóc đó có ghi hận anh không nhỉ?

Hiện tại cô đã có chỗ dựa, nói không chừng sẽ muốn tính toán đến những chuyện này, Tần Xuyên nhất định sẽ đến Sở gia gây phiền toái, đến lúc đó anh cũng đừng có mà đi tìm tôi, tôi cũng không thể ngăn nổi hắn đâu.

Sở Thiên Khoát xua tay:

-Thôi đi! Cô nhóc kia không giống với bố cô ta, cũng không có thói quen căm thù cái ác, hơn thế nữa, cô tưởng tất cả phụ nữ trên đời này đều giống như cô sao?

Vừa nói xong, Sở Thiên Khoát cũng ý thức được vừa rồi mình đã lỡ lời, nhanh chóng ho khan một tiếng, rụt rụt đầu.

Ám Nguyệt quay lại trừng mắt nhìn ông ta một cái, nói:

-Tốt nhất là anh đừng để cái miệng làm hại cái thân mình!

-Hì hì!

Sở Thiên Khoát giả ngu cười cười.

-Ám Nguyệt à, thành thật mà nói thì nếu như cô cảm thấy thực lực của Tần Xuyên trên cô, vậy thì nếu là Phong Thần với Thiết Sư cùng đấu với hãn liệu có phần thắng không?

Ám Nguyệt do dự một chút rồi nói:

-Phong Thần... Có lẽ sẽ có thể dễ dàng áp chế được Tần Xuyên, còn Thiết Sư thì tôi cũng không dám chắc. Chỉ có điều, tên tiểu tử đó vô cùng tà môn, bí ẩn, thậm chí còn hơn cả những gì mà tôi có thể tưởng tượng, chính vì vậy mà nếu như để nói cụ thể là ai mạnh ai yếu thì cũng khó nói lắm.

Sở Thiên Khoát vô cùng bất ngờ với lời đánh giá của Ám Nguyệt, ánh mắt bất định, thở dài một hơi nói:

-Tại sao Tần gia lại có thứ yêu nghiệt như vậy chứ... Xem ra nếu như Sở gia nhà tôi mà còn không thể có một nhân tài nào như vậy thì chắc chắn sẽ không thể trụ vững được trong hàng ngũ Ngũ Ngũ Đại Thế Gia nữa rồi.

Chết tiệt! Tất cả đều tại mẹ vợ già nhà tôi, ngay từ lúc nhỏ lúc nào cũng bắt bọn nhỏ phải đọc sách, hiện tại thì cả đám đều chỉ nghĩ đến kiếm tiền, làm quan, võ học truyền thống một chiêu cũng không biết!

Nếu như dùng cách dạy của tôi thế nào cũng có thể cho ra vài hạt giống tài năng cho mà xem!

-Còn không phải là vì ông sợ vợ hay sao? Hừ, yên tâm đi, Sở gia nhà ông dù không làm được việc gì nhưng ít nhất thì nhân khẩu cũng dồi dào, thế nào cũng sẽ không bị gạch tên khỏi danh sách Ngũ Đại Thế Gia đâu mà lo!

Lúc Âm Nguyệt nói ra những lời này, đồng thời cũng thi triển khinh công, thân ảnh lay động một chút rồi đột nhiên cứ vậy mà biến mất...

Về đến Liễu gia, sau khi thay quần áo, Liễu Trung Nguyên liền phái người gọi Tần Xuyên tới, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là muốn nói đến chuyện hãn đã làm ở Bộ An toàn.

Nhưng Tần Xuyên lại cố tình không chịu phục tùng, lấy lý do phải chuẩn bị lễ phục vào buổi tối rồi trực tiếp dắt theo Liễu Hàn Yên đi ra ngoài.

Trước kia Liễu Hàn Yên chưa từng tham gia bất kỳ một buổi tiệc tối nào nên chẳng có lấy một bộ lễ phục dạ hội nào cho ra dáng, Tần Xuyên cũng chỉ mới biết.

Hai vợ chồng hiếm khi nào có cơ hội được đi dạo cùng nhau nên tìm một nhà hàng đồ Tây tương đối trang nhã sau đó cùng nhau ăn bò bít-tết, ăn xong hai người lại nắm tay nhau rời khỏi nhà hàng.

Liễu Hàn Yên không biết vì sao mà Tần Xuyên lại phải nhất định muốn nắm tay của cô, vốn dĩ cô cũng đã rất gây chú ý cho người ngoài rồi. Bất luận là nam hay nữ, nhìn thấy cô thì tỉ lệ quay đầu lại đã là chín phần mười rồi, giờ lại nắm tay Tần Xuyên như vậy, tỉ lệ quay đầu lại càng cao hơn.

Thật ra thì Tần Xuyên cũng đã nhận ra chuyện này, chỉ có điều là hãn chẳng quan tâm đến những cái đó mà người lại còn có chút đặc ý!

Trước khi kết hôn với Liễu Hàn Yên, hãn cũng đã từng nghĩ tới chuyện nếu như có thể dắt một người vợ như vậy ra đường nhất định sẽ rất oách, <Độc nhanh nhất tại T.R.U.Y.E.N.F.U.L.L.V.N> lúc này đã có thể thực hiện được ý tưởng đó đương nhiên hãn sẽ phải nắm lấy tay bà xã khoe khoang một trận, để

cho tất cả mọi người đều biết đây chính là người phụ nữ của hắn.

Hai người đi đến một quán kem, Tần Xuyên hỏi mua một chiếc kem làm thủ công với ba hương vị khác nhau, kết quả là nhân viên cửa hàng kem ngần người nhìn Liễu Hàn Yên một lúc lâu sau đó mới có phản ứng rồi làm kem cho hai người.

-Anh thích ăn kem à?

Liễu Hàn Yên không vui nói. Chẳng phải người đàn ông này lúc này mới anh bánh ngọt tráng miệng xong hay sao? Sao giờ lại còn muốn mua kem nữa chứ!

Nhưng Tần Xuyên lại đưa cây kem đến trước miệng cô, nói:

-Bà xã ~ Là anh muốn mua cho em ăn đó... Nào, Ah... Há miệng ra nào, anh bón cho em!

-Em có nói là em muốn ăn đâu.

Liễu Hàn Yên cảm thấy loại đồ ăn này không có lợi đối với thân thể, thành phần toàn bộ là đường hóa học, tốt nhất là không nên ăn.

Miệng Tần Xuyên chặc chặc hai tiếng, nói:

-Trong cửa hàng có nhiều người nhìn vào tụi mình như vậy, ít nhất thì em cũng phải cho anh chút mặt mũi chứ! Chỉ ăn một cây kem thôi mà không có vấn đề gì đâu, hơn nữa em cũng đâu có mập, đúng không?

Liễu Hàn Yên nháy mắt mấy cái sau đó cũng đành phải thỏa hiệp há miệng cắn một miếng.

Lúc Liễu Hàn Yên ăn kem, trong mắt không có chút tình cảm nào mà trên mặt cũng không tỏ ra bất cứ vẻ mặt gì, nhìn chăm chăm vào Tần Xuyên.

Tần Xuyên chợt phát hiện cái loại vẻ mặt “Ngúng nước” này của cô càng

nhìn càng cảm thấy đáng yêu chết đi được!

Có lẽ bởi vì trong cuộc sống hằng ngày Liễu Hàn Yên cũng không có quá nhiều yêu cầu phức tạp, cô không theo đuổi những cái như túi xách, trang sức, quần áo, cũng không chú ý đến việc trang điểm hay làm tóc gì đó...

Chính vì vậy mà cuộc sống sinh hoạt cá nhân của cô khá là đơn giản, chính cuộc sống đơn giản đó đã khiến cô sở hữu một đôi mắt vô tội trời sinh nhưng bản thân cô lại hoàn toàn không hề biết điều này.

Nhìn Liễu Hàn Yên từng miếng từng miếng ăn hết cây kem, Tần Xuyên hận không thể lao đến nhăm nháp đôi môi đỏ mọng đó của cô.

Sau khi đi dạo một vòng hai người tới một shop thời trang độc quyền của Hoa Luân Thiên Nô, trên giá treo những bộ lễ phục cao cấp có giá lên tới mấy vạn, Tần Xuyên muốn mua cho Liễu Hàn Yên một bộ để cô mặc.

Bởi vì quần áo ở trong shop vô cùng đắt đỏ nên hầu như không có vị khách nào chỉ có hai nhân viên đứng trông cửa hàng thôi.

Thấy hai người bước vào, ánh mắt hai nhân viên bán hàng sáng rực, nhất là khi nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương cỡ lớn trên ngón tay Liễu Hàn Yên, ngay lập tức hai người đó liền nhiệt tình tiến đến giới thiệu cho cô các loại kiểu dáng lễ phục của cửa hàng bọn họ.

Sau khi cô thử mặc vào người khoảng bảy tám bộ lễ phục với giá trên trời, Tần Xuyên phát hiện ra bộ nào cũng tựa tựa như nhau, không có mấy khác biệt, mặc vào đều rất đẹp. Sau đó hẳn mới giật mình hiểu ra, vấn đề không phải là ở những bộ lễ phục đó mà cái quan trọng ở đây là người mặc nó vô cùng xinh đẹp, chính vì vậy mà khi cô mặc bộ nào cũng đẹp.

Cuối cùng, Tần Xuyên đã dùng thẻ đen của ngân hàng Thụy Sĩ mua một bộ váy màu xanh nước biển bằng chất liệu tơ tằm tự nhiên số lượng có hạn.

Liều Hàn Yên cũng không có mấy khái niệm gì về tiền bạc cho lắm, vốn dĩ muốn dùng tiền của mình để mua nhưng lại thấy Tần Xuyên quẹt thẻ của hẳn nên cũng không nói gì thêm.

Chỉ là khi nhìn thấy chiếc thẻ đen vô thời hạn của Tần Xuyên thì có chút bất ngờ hỏi:

-Anh làm thẻ ngân hàng Thụy Sĩ lúc nào vậy?

-Trong lần xuất ngoại lần trước anh tiện thể làm luôn.

Tần Xuyên thuận miệng trả lời cô.

-Anh từng ra nước ngoài rồi hả? Đi một mình sao? Đi đâu?

Liều Hàn Yên hỏi tiếp.

Tần Xuyên nghi hoặc, hỏi lại cô:

-Bà xã, em bắt đầu quan tâm đến chuyện của anh rồi đấy hả?

-Có phải anh xuất ngoại để đi tìm Thánh giáo đúng không?

Liều Hàn Yên có chút lo lắng, cô cho rằng Tần Xuyên bị Thánh giáo chọc giận nên đã làm ra chuyện gì đó nguy hiểm.

Tần Xuyên mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ, không những đi tìm Thánh giáo mà còn gặp cả Giáo chủ của bọn họ nữa nhưng chuyện này cũng không cần thiết phải nhắc tới trước mặt cô, tránh cho cô lo lắng.

-Không phải vậy, anh chỉ là đi du lịch cùng Đường Vi thôi.

Tần Xuyên cười nói.

Liều Hàn Yên thở phào nhẹ nhõm, gật đầu cũng không hỏi thêm cái gì nữa.

Tần Xuyên im lặng một hồi lâu, thật đúng là gặp quý mà! Mình đi tìm Thánh giáo thì cô lo lắng còn đi du lịch cùng người phụ nữ khác thì cô lại thấy yên tâm là sao?

Màn đêm buông xuống.

Khách sạn Long Đăng Tứ Hải, Bắc Kinh. Ở bên ngoài, lượng lớn nhân viên bảo an cùng lực lượng cảnh sát vũ trang vây chặt như nêm, thủ kín ở tất cả các lối ra vào của khách sạn.

Dưới ánh đèn sáng chói, từng chiếc xe sang trọng được bảo vệ xung quanh đi đến trước cửa lớn của khách sạn, quan khách sau khi xuống xe liền bước trực tiếp lên thăm dò tiến vào hội trường lớn của khách sạn.

Bởi vì không lâu nữa sẽ tới Quốc Khánh, nên buổi tiệc từ thiện tối nay chính là cơ hội cho các thương nhân trong ngoài Trung Quốc có thể thể hiện lòng thành của mình trước mặt các vị thủ trưởng.

Người có thể tham gia buổi tiệc từ thiện này hơn thế nữa còn là người bỏ ra nhiều tiền từ thiện nhất đương nhiên sẽ có cơ hội được tham gia vào hoạt động Quốc Khánh quan trọng sắp tới.

Những người không thiếu tiền thì những cái mà họ quan tâm đương nhiên không phải là vấn đề tiền bạc mà là vấn đề thể diện, thân phận rồi cả địa vị nữa.

Chính vì vậy mà không chỉ là Gia chủ của Tứ Đại Gia Tộc, còn có cả người đứng đầu của các gia đình danh môn, phú hào, và cả một vài thương nhân trong ngoài nước cũng đến dự buổi tiệc này, còn về phần mấy người được gọi là đại minh tinh gì đó thì đương nhiên là không có tư cách đến nơi như thế này rồi.

Sau khi Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên xuống xe, liền tiến vào hội trường, trên đường đi, phía xa là phóng viên của tất cả các đài truyền hình đều đang bấm máy ảnh lia lịa chụp hình hai người bọn họ.

Chỉ có điều những bức ảnh này sẽ không được công bố ra bên ngoài bởi vì tất cả những bức ảnh của những nhân vật không phải của công chúng như thế này đều không được mang ra khỏi hội trường. Bởi vì rất nhiều gia tộc muốn giữ bí mật với những công chúng phía trước màn hình.

Cả hội trường được chiếu sáng như ban ngày nhờ vào những chùm đèn thủy tinh lớn treo phía trên.

Những quan khách đến sớm cũng không vội vàng đi tìm chỗ ngồi mà chỉ đứng tụm lại thành một nhóm nói chuyện phiếm với nhau, đặc biệt là các thương nhân, tranh nhau nịnh bợ các thành viên của những đại thế gia nhằm tìm chỗ dựa cho bản thân.

Lúc Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên vừa đến liền thu hút rất nhiều ánh mắt, đặc biệt là Liễu Hàn Yên mặc trên người một bộ lễ phục nhẹ nhàng thanh nhã, làm nổi bật lên khí chất tiên nữ trong trẻo nhẹ nhàng nhưng cũng không kém phần lạnh lùng xa cách. Về ngoài nổi bật của cô đã đánh bật tất cả những người phụ nữ có mặt trong hội trường.

Bởi vì cả Tần Xuyên lẫn Liễu Hàn Yên đều không phải là khách quen của những buổi yến tiệc như thế này, nên hai người đến được một lát nhưng cũng không có người đến bắt chuyện với.

-Hàn Yên! Đúng thật là em rồi!

Bỗng nhiên, cách đó không xa liền có một giọng nói của đàn ông có vẻ rất vui vẻ kêu lên.

Tần Xuyên chau mày, thẳng chết tiệt nào mà dám gọi bà xã của hãn thân mật như vậy?

Nhìn về phía phát ra tiếng nói lúc này, là một thanh niên tài trí hơn người, mặc một bộ âu phục Armani kết hợp với chiếc cà vạt màu xanh da trời.

Phía sau lưng anh ta là một người phụ nữ xinh đẹp tóc vàng mắt xanh, mặc một bộ lễ phục màu đỏ, dáng người nóng bỏng, thu hút ánh mắt của người khác.

Liều Hàn Yên nhìn thấy người thanh niên đó cũng tỏ ra vô cùng bất ngờ, nháy mắt mấy cái, sau đó mới do dự hỏi:

-Anh là... Sở Vân Tiêu? Anh về nước rồi à?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 403: Xuất Bài Không Theo Quy Tắc Thông Thường

Sở Vân Tiêu tay cầm một ly Champagne, vẻ mặt đầy cảm khái đánh giá nhìn Liễu Hàn Yên một lượt từ trên xuống dưới, cười gật đầu, nói:

-Đúng vậy, Hàn Yên, đã bao lâu rồi mình không gặp nhau nhỉ, hình như là từ cái ngày mà em tới Quân khu Giang Nam, còn anh thì đi Canada chúng ta chưa từng gặp mặt nhau lần nào thì phải.

-Ừ.

-Em đúng thật là càng ngày càng xinh đẹp đó, lúc mười mấy tuổi cũng đã đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành rồi vậy mà hiện tại phải nói là đẹp tựa tiên nữ hạ phàm vậy.

Sở Vân Tiêu cũng không hề keo kiệt mà hết lời ca ngợi vẻ đẹp của cô.

Nếu là những cô gái bình thường khi nghe thấy những lời khen như vậy, đại đa số sẽ xấu hổ thẹn thùng nhưng Liễu Hàn Yên lại không như vậy, cô không coi những lời nói đó là lời khen dành cho mình nên cũng chẳng có chút cảm giác nào.

-Ừ.

Liễu Hàn Yên cũng chỉ đơn giản gật đầu một cái.

Sau đó, cô gái yên lặng khoác tay mình lên tay Tần Xuyên, đứng sát lại gần hơn.

Tần Xuyên thâm nghĩ trong lòng, thì ra cái thằng cha này chính là tên họ Sở

đã từng cầu hôn với Liễu Hàn Yên. Về ngoài cũng tạm chấp nhận được, hình như còn cao hơn hẳn 3 phân, hình tượng Rùa Biển (du học sinh về nước) thành công, có học thức, thảo nào lại có gái Tây theo...

Quan trọng nhất chính là thằng cha này còn không biết xấu hổ mà đi nịnh hót người phụ nữ của mình, đây rõ ràng là lời khiêu khích muốn liều mạng với hắn đây mà!

Lúc hắn đang trầm tính xem làm thế nào để xử đẹp “tình địch” từ trên trời rơi xuống này thì đột nhiên lại thấy Liễu Hàn Yên chủ động dựa sát vào mình, vô cùng mờ ám, điều này khiến hắn rất vui.

Xem ra cô gái nhỏ này chắc cũng sợ hắn hiểu lầm cái gì đó nên mới dùng hành động để thể hiện thái độ của mình.

Đúng nha! Dù sao thì bọn họ cũng đã kết hôn rồi kia mà, kinh nghiệm cùng nhau trải qua sinh tử đâu rồi? Cái loại người này thì có gì để mà lo lắng kia chứ!

Sở Vân Tiêu nhìn thấy hành động này của Liễu Hàn Yên, nụ cười trên mặt biến mất, phức tạp nhìn Tần Xuyên nói:

-Cậu chính là người có hôn ước từ nhỏ với Hàn Yên, tên Tần Xuyên đúng không?

Tôi là Sở Vân Tiêu của Sở gia, tôi lớn hơn Hàn Yên vài tuổi, cũng coi như là anh trai của cô ấy, nhưng mà cậu cũng không cần thiết phải gọi theo cô ấy đâu, chỉ cần gọi tên tôi là được rồi.

Nói xong, Sở Vân Tiêu rút rờ giơ tay ra vuốt mặt Tần Xuyên, nhưng trong mắt anh ta lại không hề có một tia thân thiện nào.

Lúc này không ít người mới biết được thì ra cái người may mắn “Trong truyền thuyết” lấy được đệ nhất mỹ nhân nhà giàu chính là Thiếu gia bị bỏ rơi của Tần gia.

Tần Xuyên nhìn cánh tay đưa ra trước mặt nhưng lại lắc đầu, nói:

-Anh đừng làm như là thân thiết lắm như thế được không? Vợ tôi không có em trai hay anh trai nào cả, nếu chỉ cần là lớn hơn cô ấy thì là anh trai của cô ấy, vậy chẳng phải ngoài đường kia cũng có cả một đồng người vợ tôi phải gọi là anh sao?

Sở Vân Tiêu sững sốt, không ngờ tới Tần Xuyên lại từ chối bắt tay với anh ta, vì vậy nhúu mày nói:

-Tôi không phải là có ý đó, cậu đừng hiểu lầm. Mặc dù trong lòng tôi không thể nào bỏ được Hàn Yên nhưng tôi biết hai người đã kết hôn rồi, nên cũng không hề có ý gì khác.

Nghe xong những lời này, Tần Xuyên có bình tĩnh đến mấy cũng phải điên tiết lên.

-Mẹ nó chứ! Nếu mày đã biết cô ấy là vợ của tao thì khôn hồn mà cút đi thật xa vào! Hàn Yên... Hàn Yên, đấy là cái tên để cho mày gọi đấy hả? Lại còn cái gì mà không bỏ xuống được? Da mặt mày được tạo thành từ xi măng cốt thép đấy à?

Tần Xuyên không thể chịu nổi cái thẳng cha suốt ngày tỏ vẻ đạo mạo này nữa, tưởng ra nước ngoài vài năm là giỏi lắm chắc!

Quan trọng là, Liễu Hàn Yên đã tỏ rõ thái độ lập trường của cô như vậy rồi mà cái tên Sở Vân Tiêu này còn mặt dày mày dạn mà tỏ tình nữa chứ!

Đứng trước mặt hắn mà lại còn dám ngang nhiên tỏ tình với vợ của hắn? Nếu đây mà là ở chỗ hoang vu rừng rú thì Tần Xuyên đã tấn cho tên này xịt khói đầu ra rồi!

Mọi người xung quanh đều ngây người, không ngờ thiếu gia bị bỏ rơi của Tần gia lại có thể không coi ai ra gì mà nổi giận, mắng Sở Vân Tiêu như vậy!

Sở Vân Tiêu cũng sửng sốt, một lát sau sắc mặt anh ta trầm xuống, không vui nói:

-Cái thứ ngôn ngữ thô lỗ như vậy mà lại có thể xuất hiện ở một nơi trang trọng thần thánh như thế này, thật đúng là đã để cho tôi được mở rộng tầm mắt.

Bất kể cậu có nói gì đi nữa thì tình cảm mà tôi dành cho Hàn Yên cũng chỉ là loại tình cảm ái mộ thuần khiết, đây là tự do của một con người bình thường. Người như cậu đến cả tự do nhân quyền mà cũng không hiểu, thật sự rất bất ngờ khi Tần gia lại đón cậu về!

Hàn Yên phải gả cho cậu chẳng khác nào “ Hoa nhài cắm bãi...”, Sở Vân Tiêu tôi đây sẽ không bao giờ thừa nhận cái loại người như cậu lại có thể trở thành chồng của Hàn Yên!

-Mày có thừa nhận hay không thì có liên quan gì? Mày tưởng mình là ai? Tôi ở cùng với vợ mình còn cần phải có sự đồng ý của mày mới được sao? Cút đi!

Tần Xuyên không hề khách khí mà lạnh lùng mắng.

-Cậu dám bảo tôi cút?

-Sao hả? Không phục? Nếu không phục thì ra ngoài quyết đấu một trận. Sống chết sẽ do ông trời định đoạt, để xem ông đây có cho cái loại “tiểu bạch kiếm” (trao bao) nhà mày ra bã không?

-Cậu...

Sở Vân Tiêu thật sự không ngờ Tần Xuyên lại có thể cương quyết như vậy, hơn thế nữa còn không để cho Sở gia nhà bọn họ chút mặt mũi nào. Cái loại xuất bài không theo quy tắc thông thường lại không logic như thế này khiến anh ta nghẹn họng không biết phải làm gì mới phải.

Tuy rằng anh ta cũng xuất thân trong gia đình võ học, nhưng lại không phải sinh ra trong thời chiến nên cũng không có ý định tòng quân, từ nhỏ đã khinh

thường vũ phu, lúc nào cũng cố gắng học tập kinh doanh, đương nhiên là không dám luận võ với Tần Xuyên rồi.

Anh ta đành phải cười lạnh, nói:

-Cái loại thô tục như cậu đã bị xã hội hiện đại đào thải rồi từ lâu rồi. Võ học chẳng qua cũng chỉ là cật mạnh mà thôi, thời này tư bản mới nắm quyền khống chế thế giới, tôi không muốn chấp nhận với cậu!

-Nói như đâm vào tai vậy! Đứng trước sức mạnh tuyệt đối, tư bản có tác dụng gì? Không phải chỉ là tiền thôi sao? Ông đây không thiếu, mà lại có nhiều tiền hơn tao không?

Tần Xuyên liếc mắt, nghĩ thầm thằng cha này không chỉ là một tên thô đế mà là một thằng đần nữa chứ, chẳng trách Liễu Hàn Yên lại chướng mắt tên này.

Mỹ nữ tóc vàng đứng cạnh Sở Vân Tiêu lên mặt kiêu ngạo nói:

-Năm ngoái Chủ tịch Sở đã lọt vào trong Top 10 tỉ phú trẻ tuổi chưa đến ba mươi của toàn nước Mỹ, tài sản của anh ấy đã vượt qua con số 20 tỷ đôla.

Lời này vừa nói ra, khách mời đứng xung quanh đều tỏ ra kinh ngạc, một vài Tiểu thư con nhà danh giá thì lại dùng ánh mắt ái mộ nhìn Sở Vân Tiêu.

Trên thế giới này, những người học võ thường không có sức hấp dẫn lắm đối với phụ nữ bởi vì dù sao thì hiện tại cũng đã là thời bình rồi, người có giỏi võ đến mấy cũng chẳng có tác dụng gì.

Sở Vân Tiêu đắc ý, kiêu ngạo liếc nhìn Liễu Hàn Yên rồi xua tay nói:

-Kelly, đừng nói nữa, tối nay chúng ta đến đây là để làm từ thiện, với cả còn phải đi gặp lại bạn cũ nữa, không cần phải chấp nhận với cái loại vô văn hóa, thiếu giáo dục này.

Nói xong câu đó, Sở Vân Tiêu quay người mang theo nữ trợ lý của anh ta đi

xã giao với những người khác.

Tần Xuyên càng nghe càng giận, thằng cha này cho rằng nó nhiều tiền hơn mình chắc? Đang muốn tiến đến đấu với tên đó một trận thì lại bị Liễu Hàn Yên kéo lại.

-Bà xã à, em kéo anh làm gì? Anh không thể để mình thua kém thằng đó được!

Tần Xuyên đâu thể chịu được chuyện mình lại thua cái loại nhãi nhật này ngay trước mặt vợ mình chứ!

Nhưng Liễu Hàn Yên lại nhẹ nhàng nói:

-Dù sao thì anh ấy cũng là con trai của Sở Tướng quân, nếu như bị làm sao thì quan hệ của hai nhà chúng ta cùng Sở gia sẽ không tốt. Huống hồ, chỉ cần em biết anh chính là chồng của em là được rồi, anh cần gì phải chứng minh cho người khác thấy để làm gì?

-Ặc...

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, đạo lý này hình như cũng đúng, vì vậy liền cười cười, cũng chẳng muốn so đo với tên kia làm gì.

Đúng lúc này, Chu Chí Bang hay tay ôm hai em đi về phía Tần Xuyên.

-Thật là đặc sắc nha! Tần thiếu gia, tôi vừa mới đến đã thấy cậu mở miệng mắng mỏ người ta trong loại tiệc tối như thế này là sao?

Chu Chí Bang tỏ rõ thái độ xem kịch vui, anh ta cảm thấy tên nhóc Tần Xuyên này thật đúng là rất thú vị, không hề giống với thế hệ con em thế gia bây giờ chút nào.

Tần Xuyên liếc nhìn hai người phụ nữ đi cùng anh ta, nhíu mày nói:

-Mặc dù xét về mặt số lượng thì bên anh chiếm ưu thế nhưng về mặt chất lượng thì bên tôi vẫn hơn.

Chu Chí Bang nghĩ nghĩ một lúc, lúc hiểu ra thì dở khóc dở cười, nói:

-Tần Thiếu gia à, tôi không có ý muốn so đo với cậu, đừng hiểu lầm.

Tần Xuyên cũng chẳng muốn nói nhiều với anh ta, cũng không muốn nói chuyện xã giao với nhiều người nên kéo Liễu Hàn Yên đi về phía bàn ăn.

Nhưng Chu Chí Bang lại vẫn cứ đi theo, cười nói:

-Tần Thiếu gia, nghe nói hôm nay ở Bộ An toàn Quốc gia cậu lại làm ra chuyện kinh thiên động địa gì đó nữa đúng không?

Tần Xuyên liếc mắt nhìn anh ta:

-Mấy cái loại tin tức kiểu đó anh nắm bắt cũng nhanh đấy chứ nhỉ!

-Ha ha, chẳng qua là do chuyện của cậu thật sự là quá chấn động lòng người nên không biết cũng khó.

Chu Chí Bang hí mắt cười nói:

-Nhưng tôi cũng rất mong chờ vào một tương lai không xa, Chu gia chúng tôi sẽ liên minh với Tần gia nhà anh.

-Việc này thì đi tìm mấy lão già Tần gia mà nói chuyện chứ đừng có mà đứng đấy nói nhảm với tôi làm gì!

Tần Xuyên không có hứng thú nói chuyện về việc mấy đại gia tộc kéo bè kết phái gì đó.

-Tương lai Tần gia không phải sẽ là của Tần thiếu gia đó sao? Giờ tôi nói chuyện với cậu cũng như nhau cả mà.

Chu Chí Bang rất biết cách nói chuyện.

Đợi đến khi Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên dựa theo thứ tự mà ngồi xuống vị trí của mình, Chu Chí Bang vẫn bám theo ngồi xuống vị trí bên cạnh hai người.

-Phía bên trên tấm thảm này không phải tên anh.

Tần Xuyên muốn nhanh chóng đuổi tên kẻ cao su này đi, bởi vì hắn cảm thấy tên Lão đại Chu gia này quá khôn khéo, nói chuyện với anh ta tốn rất nhiều nơon thần kinh.

Nhưng Chu Chí Bang lại lấy tấm thảm tên xuống, cười cười:

-Thay đổi vị trí, chắc cũng chẳng có ai để ý đâu.

Tần Xuyên im lặng, người ta đương nhiên là không để ý rồi, ai bảo không có gia tộc nào có thể mạnh hơn Chu gia nhà các người chứ!?

-Tần thiếu gia, buổi tiệc tối nay là cơ hội rất khó mới có được, Phó thủ tướng sẽ đích thân lên phát biểu khai mạc buổi tiệc, chính vì vậy cậu nhất định phải nắm chắc cơ hội này mà bỏ tiền ra mua mấy sản phẩm từ thiện về, nếu không sẽ lãng phí mất cơ hội được làm quen với Phó thủ tướng đấy.

Chu Chí Bang nhấp một ngụm rượu đỏ, cười nói.

Không đợi Tần Xuyên nói chuyện, Liễu Hàn Yên có chút bất ngờ, nghiêm túc hỏi lại:

-Phó thủ tướng sẽ đến đây sao? Sao trước đây không hề có bất kì thông báo nào vậy?

Với tư cách là Nguyên thủ quốc gia dưới một người trên vạn người, vị trí Phó thủ tướng thậm chí còn vượt qua cả Tứ Đại Gia Tộc hiện nay.

Dù sao thì người có địa vị cao nhất trong Tứ Đại Gia Tộc là Gia chủ của Long gia, nhưng cũng chỉ là người đứng thứ hai trong Quân đội hiện nay mà thôi.

Trong hầu hết các loại tình huống, bởi vì Thủ tướng quá nổi bật nên người trong các gia tộc đều rất khó có cơ hội được gặp mặt, có thể gặp được Phó thủ tướng đã là cơ hội ngàn năm mới có được rồi.

Chính vì vậy, câu nói nhắc nhở của Chu Chí Bang đã khiến Liễu Hàn Yên vô cùng kinh ngạc.

Chu Chí Bang khẽ cười:

-Đây là tin tức mới nhất mới nhận được, hai người không phát hiện thấy, ở bên ngoài khách sạn, lực lượng bảo vệ được sử dụng ở cảnh giới cấp hai hay sao? Nếu như không phải là vì Phó thủ tướng sẽ tới đây thì sẽ không cần phải làm như vậy làm gì.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 404: Anh Sẽ Không Hiểu

Tần Xuyên cũng không hiểu những thứ này cho lắm, nói:

-Tôi không có ý định muốn làm quan, để ông ta biết tôi để làm gì?

Chu Chí Bang dùng vẻ mặt thấu hiểu nhìn hẳn, nói:

-Tần thiếu gia, có phải là cậu lo lắng tiền mang theo không đủ, lát nữa sẽ không thể mua được cái gì đúng không? Thật ra thì hôm nay tôi đã cố ý mang theo chi phiếu, nêu như lát nữa cậu nhìn trúng cái gì thì cứ bảo tôi, tôi sẽ ứng trước cho cậu.

-Ai nói tôi không mang đủ tiền? Tôi mang thẻ tín dụng đây này!

Tần Xuyên nghiêm túc nói, sao lúc nào cũng có cảm giác ai ai cũng cho rằng hẳn nghèo rất mừng tươi là thế nào nhỉ? Nhìn hẳn không giống người có tiền lắm hay sao?

Chu Chí Bang nghe xong lời của hẳn thì lại càng tin tưởng Tần Xuyên không có tiền, quẹt thẻ tín dụng thì liệu có thể quẹt được bao nhiêu chứ? Hơn nữa cái loại đấu giá này, số tiền cần dùng lên tới mấy trăm vạn, thẻ nào có thể có đủ tiền để quẹt chứ?

-Tôi biết, lần đầu tham gia loại tiệc kiểu này, không mang đủ cũng là chuyện bình thường. Nói tóm lại, nếu như Tần thiếu gia cần, tôi nhất định sẽ cố hết sức nhỏ bé của mình để mà giúp, ở nhà có bố mẹ, ra ngoài nhờ cậy bạn bè mà.

Chu Chí Bang đang nói thì đột nhiên nhìn thấy có mấy người đang đi về phía bên này, anh ta ngay lập tức đứng dậy cũng chẳng quay lại nhìn Tần Xuyên, bày

ra khuôn mặt tươi cười đi qua bắt tay với mấy người đó.

-Ây da, Bộ trưởng Kim, vừa mới này tôi còn tìm xem ngài có ở đây không, còn tưởng là ngài sẽ không tới chứ.

Người đàn ông mà Chu Chí Bang vội vã ra bắt tay nhìn bề ngoài khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, dáng người không cao lắm, ngũ quan đoan chính, đeo một chiếc kính gọng vàng, trên người mặc một bộ âu phục, nhìn qua rất có tinh thần.

Bên cạnh ông ta còn có mấy người nhìn như là khách mời nước ngoài, tất cả bọn họ đều tỏa ra cái loại khí chất quý tộc của xã hội thượng lưu.

-Chí Bang à, cậu cũng đừng có mà hại tôi như vậy chứ, tôi cũng chỉ là một Phó bộ trưởng thường vụ mà thôi, cậu gọi tôi như vậy là không hợp với quy tắc.

Bộ trưởng Kim cười nói xong liền nhìn về hướng Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên ở phía sau, nói:

-Tần đại thiếu gia cùng Liễu đại thiếu thư chắc hai người không biết tôi đâu nhỉ?

Chu Chí Bang tranh thủ giới thiệu:

-Vị này chính là Bộ trưởng Kim của Bộ tài chính, Lão Nhị của Kim gia, cũng là người anh em mà tôi đã quen biết từ lâu, trước giờ vẫn luôn chiếu cố đến anh em Chu gia nhà chúng tôi.

Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên sững sốt, chẳng trách Chu Chí Bang lại khách khí như vậy thì ra là người của Kim gia, lại là người nắm thực quyền của Bộ tài chính.

Nhân vật như vậy, đối với Chu gia vẫn luôn đặt kinh doanh lên hàng đầu mà nói thì đây quả đúng là một người vô cùng quan trọng đương nhiên là phải tạo mối quan hệ hữu hảo rồi.

-Ha ha, tôi không thường xuyên qua lại với Liễu gia và Tần gia nên hai người không biết tôi cũng là bình thường mà.

Kim Sĩ Quân cũng không để ý những chuyện như thế này, quay sang giới thiệu với những khách nước ngoài đứng bên cạnh anh ta:

-Vị này là người thế kế Chu gia đời thứ ba và cũng là người đứng đầu tập đoàn Vĩnh Lạc, Chu Chí Bang, chắc các vị cũng đã nghe nói đến tên tuổi cậu ấy?

Chu Chí Bang tươi cười gật đầu, anh ta vô cùng vui vẻ khi thấy Kim Sĩ Quân khen ngợi mình như vậy, bắt đầu nói chuyện giao lưu với những vị khách nước ngoài kia.

-Nếu như tôi nhớ không lầm thì mấy vị là chủ tịch của các chi nhánh ngân hàng Hoa Kỳ, Hối Phong và Thụy Tuệ tại Trung Quốc Đại lục, còn về phần vị này là...

Chu Chí Bang đều biết mấy người này đều là người đứng đầu của các ngân hàng, nhưng chỉ có duy nhất một người nước ngoài có sống mũi cao thẳng, mắt xanh, vóc người cao lớn là anh ta không biết, vì vậy liền cười tủm tỉm nhìn về phía Kim Sĩ Quân dò hỏi.

-Vị này là Arthur tiên sinh, là chủ tịch chi nhánh ngân hàng Thụy Sĩ tại Trung Quốc, cậu chưa từng gặp bao giờ sao?

Kim Sĩ Quân cười nói.

Trong mắt Chu Chí Bang hiện lên tia kinh ngạc, nhanh chóng bắt tay với Arthur.

-Thật không ngờ hôm nay người phụ trách ngân hàng Thụy Sĩ lại xuất hiện ở nơi này, thật đúng là vô cùng hiếm thấy nha.

Phản ứng của Arthur tương đối lạnh nhạt, nói:

-Nhận được lời mời của Phó thủ tướng nên tôi tới đây đại diện cho ngân hàng Thụy Sĩ để làm từ thiện đóng góp một phần sức lực.

Câu này có nghĩa là nếu như không phải là do Phó thủ tướng mời anh ta đến thì anh ta cũng sẽ chẳng có mặt ở đây.

Chu Chí Bang sừng sốt, sau đó cố gắng kết giao với người này, dù sao thì anh ta cũng vẫn chỉ là một tiểu bối, muốn đứng vững ở trong gia tộc và cả ở ngoài xã hội thì nhất định phải thiết lập mạng lưới quan hệ qua lại với những người đứng đầu của các ngân hàng này, yếu tố này mang tính quyết định vô cùng quan trọng. <Độc nhanh nhất tại T.R.U.Y.E.N.F.U.L.L.V.N> Trong lúc nhất thời Chu Chí Bang quên luôn Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên ở phía sau mình.

Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên ngược lại rất an nhàn ngồi đó thưởng thức đồ uống.

Lúc này bỗng nhiên Sở Vân Tiêu lại đi về phía này, mục đích là muốn chào hỏi người phụ trách ngân hàng Hoa Kỳ.

-White tiên sinh, thật không ngờ ngài cũng tới đây?

Sở Vân Tiêu lắc lắc ly rượu trong tay cười nói.

White của Hoa Kỳ cũng công thức hóa mà nở nụ cười:

-À, thì ra là Sở tiên sinh, cậu về Trung Quốc rồi hả?

Bị quấy rầy như vậy, Chu Chí Bang nhìn sang kẻ phá rối, cười hỏi:

-Sở lão đệ, cậu cũng biết White tiên sinh?

Sở Vân Tiêu làm như vô tình liếc mắt nhìn Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên, cố ý nói to:

-Lúc còn ở Bắc Mỹ, tôi đã từng được mời đến dự tiệc tối thường niên của Hoa

Kì nên đã quen White tiên sinh, nói chuyện với nhau cũng khá hợp cạ, mà cũng khá lâu rồi hai người bọn tôi không gặp nhau.

Sau khi nói xong, Sở Vân Tiêu còn cố ý nhìn phản ứng của Liễu Hàn Yên, nhưng đáng tiếc cô chẳng thèm quay đầu liếc anh ta lấy một cái.

Những người phụ trách ngân hàng khác cũng hỏi lẫn nhau, khi biết Sở Vân Tiêu là đại gia mới nổi thì cũng nở nụ cười thân mật làm quen.

Chu Chí Bang hí mắt, ngược lại cũng coi trọng Sở Vân Tiêu hơn vài phần, dù sao thì người nước ngoài đều rất thực dụng, bọn họ phải thừa nhận rằng Sở Vân Tiêu có thực lực thì mới kết giao.

Chỉ có duy nhất người phụ trách ngân hàng Thụy Sĩ là Arthur vẫn luôn xu mật, từ đầu đến cuối đều không hề có bất cứ phản ứng nào với Sở Vân Tiêu, một mình uống Champagne, bộ dạng cứ như thể ai nợ tiền anh ta không bằng!

Tuy nhiên cho dù là Chu Chí Bang hay Sở Vân Tiêu thì cũng đều muốn kết giao tạo mối quan hệ tốt với tên Arthur này.

Tuy rằng những năm gần đây ngân hàng Thụy Sĩ kém hơn so với trước đây, các loại chèn ép từ đấu trường quốc tế đã khiến ngân hàng Thụy Sĩ mất dần đi sự huy hoàng cùng thần bí ban đầu.

Nhưng những người trong giới thượng lưu đều biết những thứ chèn ép gì đó đối với ngân hàng Thụy Sĩ mà nói thì cũng chỉ là gãi ngứa bên ngoài mà thôi, còn bên trong của nó dù một chút cũng chưa bị ảnh hưởng tới.

Nếu như có thể tạo mối quan hệ tốt với ngân hàng Thụy Sĩ, sẽ có được chỗ dựa vững chắc hơn nhiều so với bất cứ ngân hàng nào khác, có thể nói là vững tựa núi Thái Sơn.

-Arthur tiên sinh, tôi nghe nói năm nay quý ngân hàng có ý định tăng vốn đầu tư tại thị trường Trung Quốc, hiện nay Công ty chứng khoán Kim Nguyên của

chúng tôi đang tìm kiếm ngân hàng hợp tác đầu tư, không biết quý ngân hàng có những điều kiện cùng chính sách gì?

Sở Vân Tiêu vô cùng tự tin nói.

Arthur nhìn anh ta một cái, đánh giá từ trên xuống dưới, nhàn nhạt đáp lại:

-Chúng tôi không chấp nhận lời mời hợp tác của xí nghiệp và công ty xã hội, chúng tôi chỉ lựa chọn đối tác phù hợp, và chúng tôi cũng đã có quyết định từ trước rồi.

Sở Vân Tiêu ngạc nhiên, có chút xấu hổ cười cười, cái này rõ ràng là muốn cự tuyệt anh ta, nhưng lại uyển chuyển nói khéo là do anh ta không được chọn.

Tần Xuyên đang ngồi ở chỗ của mình nghe thấy cuộc nói chuyện này không nhin nổi mà bật cười một tiếng.

Cảm khái mà lắc đầu, cái tên Sở Vân Tiêu này còn tự cho mình là đại gia có tiền có thế nhưng kết quả trong mắt người phụ trách ngân hàng Thụy Sĩ thì anh ta lại chẳng đáng một xu.

Sau khi tiếp xúc với ban giám đốc ngân hàng Thụy Sĩ, Tần Xuyên đại khái cũng nắm được một số thông tin, trong mắt ngân hàng Thụy Sĩ cá nhân cũng như doanh nghiệp đáng giá để hợp tác phải đạt đến trình độ vip max. Kiểu người có tiền như Sở Vân Tiêu trên thế giới này có rất nhiều, chẳng qua là rất nhiều người khiêm tốn nên mới có chỗ để tên đó lên mặt vậy thôi.

Nhưng mà có tiền thì có tác dụng gì? Ngân hàng Thụy Sĩ người ta đâu có thiếu! Cái mà bọn họ thiếu chính là thế lực đủ mạnh để có thể cùng hợp tác đạt được thắng lợi kìa, những doanh nghiệp bình thường sao có thể lọt vào mắt của người ta được.

Sở Vân Tiêu nghe thấy tiếng cười của Tần Xuyên thì hừ lạnh một tiếng:

-Cậu cười cái gì?

-Tôi cười cũng không được à?

Tần Xuyên hỏi lại.

-Có cái gì buồn cười lắm sao?

Sở Vân Tiêu lạnh lùng hỏi.

Tần Xuyên sờ sờ cằm, thầm nói:

-Đương nhiên là cười người nào đó dán mặt nóng lên cái mông lạnh của người ta, tự rước lấy nhục nhã.

-Chỉ dựa vào cậu mà cũng có tư cách cười tôi? Chuyện đàm phán hợp tác không thành công cũng là chuyện thường tình, còn hơn có kẻ đến cả tư cách để đàm phán cũng không có. Với những người làm ăn có tôn nghiêm và thành công thì thất bại chẳng qua cũng chỉ là động lực thúc đẩy để lần sau tôi sẽ đạt được thành công mà thôi, tuy nhiên những điều này có nói thì cậu cũng không hiểu đâu.

Sở Vân Tiêu chế nhạo vài câu, sau đó quay người bỏ đi.

Tần Xuyên nheo mắt, muốn đứng dậy giay cho thẳng cha này biết thế nào là lễ độ nhưng lại bị Liễu Hàn Yên kéo lại.

-Nếu anh muốn động vào anh ta thì cũng phải đợi qua tối nay cái đã.

Lần này Liễu Hàn Yên không có ý định ngăn cản hẳn chỉ là hy vọng Tần Xuyên không nên động thủ ở buổi tiệc này, bởi như vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn.

Đương nhiên khi nghe Sở Vân Tiêu nói Tần Xuyên như vậy cũng rất không vui.

Đợi sau khi Kim Sĩ Quân dẫn theo những người phụ trách ngân hàng kia đi

về chỗ của mình ngồi xuống thì Chu Chí Bang mới quay người trở về vị trí lúc này, anh ta bất đắc dĩ cười cười, vỗ vỗ bả vai Tần Xuyên.

-Tần thiếu gia, tên tiểu tử Sở Vân Tiêu này cũng có chút bản lĩnh, tuổi trẻ mà đã sở hữu khối tài sản lên tới hơn 20 tỷ, không phải kẻ dễ chọc đâu. Hay là cậu hợp tác với tôi, Tập đoàn Vĩnh Lạc chúng tôi sẽ hỗ trợ cậu tạo ra đế quốc thương nghiệp của bản thân, cậu thấy thế nào?

Tần Xuyên nhấc bàn tay đang đặt trên vai mình ra, vẻ mặt không có hứng thú nói:

-Cho dù là các anh bỏ tiền ra thì ông đây cũng không có hứng thú.

Chu Chí Bang không thể phản bác lại được, nghĩ thầm tên tiểu tử này đúng là cứng đầu cứng cổ, muốn lôi kéo hẳn thật không dễ chút nào.

Khách mời của buổi tiệc đã đến đông đủ, người cuối cùng bước vào hội trường chính là Phó thủ tướng.

Trong hội trường vang lên tiếng vỗ tay không dứt, Phó thủ tướng với khuôn mặt tao nhã, lịch sự bước vào vừa bắt tay với những khách mời quan trọng của buổi tiệc vừa đi lên bục, bắt đầu phát biểu.

Chủ đề từ thiện năm nay là giúp đỡ cô nhi nghèo khó khăn ở các khu vực miền núi, trên màn hình lớn là những bức ảnh chụp của những đứa trẻ này.

-Trong khi những đứa trẻ ở thành phố ghét bỏ đồ ăn khó ăn, chê đồ chơi không đủ, chê bố mẹ không đủ thương yêu bọn chúng thế nhưng những đứa trẻ ở khu vực miền núi lại phải ăn bữa nay lo bữa mai, mong muốn được cấp sách đến trường, mong ngóng bố mẹ ở trên trời có thể trở về bên các em.

Tần Xuyên vẫn luôn có vẻ mặt vô vị ngồi đó nhưng đến khi nghe được những lời Phó thủ tướng phát biểu trên bục, vành mắt hẳn liền đỏ lên, hai mắt ầng ậng nước.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 405: Tại Sao Lại Muốn Em Hết Giá

Tần Xuyên nhìn bức ảnh chụp những đứa trẻ đen nhẻm, ánh mắt vô tội, sống trong một khu vực nông thôn vùng núi cũ nát, lòng đau như có dao cắt vào vậy.

Cô nhi, cô nhi trên núi, hẳn cũng đã từng, cũng đã lớn lên ở nơi như vậy...

Mặc dù khoảng thời gian hồi nhỏ của hẳn trải qua không dễ dàng gì, thậm chí có thể sống sót đã được coi là kì tích rồi, nhưng tốt xấu gì thì hẳn cũng còn có một sự phụ chém gió nổ trời dạy cho hẳn một thân bản lĩnh.

Nhưng những đứa trẻ kia ngay cả một cơ hội để thay đổi cuộc đời mình cũng khó mà có được.

Những đứa trẻ không có người thân, không có người yêu thương mà chỉ có một cuộc sống tàn khốc như thế này, Tần Xuyên đều có thể hiểu được...

Liễu Hàn Yên ngồi bên cạnh nghe thấy âm thanh sục sục của người đàn ông cảm thấy kỳ quái nhìn sang, nhưng vừa nhìn thấy cảnh này lại khiến cô ngân ngẩn cả người.

Không ngờ Tần Xuyên lại có thể có bộ mặt cảm động này, thật sự là dù có nằm mơ cô cũng không bao giờ có thể tưởng tượng ra được cảnh tượng này!

Chỉ là nghe về cuộc sống gian khổ của những đứa trẻ này mà lại có thể khiến cho một người đàn ông ngày thường vẫn luôn hi hi ha ha, không đứng đắn chút nào trở nên thâm trầm như vậy!

Một Tần Xuyên như vậy là lần đầu tiên mà Liễu Hàn Yên nhìn thấy.

Khoảnh khắc này, cô chợt phát hiện ra đây dường như là lần đầu tiên cô quen biết người đàn ông này vậy.

Sau khi Phó thủ tướng phát biểu xong, dưới đài liền vang lên một tràng pháo tay như sấm, ông phát tay rồi bước xuống đài.

Kim Sĩ Quân với tư cách là Phó bộ trưởng thường vụ của Bộ tài chính, một vài Hội trưởng của các quỹ từ thiện, một vài lãnh đạo ban xóa đói giảm nghèo lần lượt bước lên bục phát biểu vài câu.

Buổi tiệc bắt đầu, cuộc đấu giá từ thiện cũng chính thức được tiến hành.

Sau khi người chủ trì đấu giá mặc áo bành tô, anh tuấn phong đô bước lên đài, cúi người chào mọi người:

-Xin chào Phó thủ tướng cùng các vị quan khách, tôi là đấu giá sư đến từ Quỹ từ thiện Trung Quốc, buổi đấu giá hôm nay sẽ do tôi dẫn chương trình, hy vọng mọi người sẽ nhiệt tình thành tâm ủng hộ buổi đấu giá này.

Sau khi giới thiệu xong, đấu giá sư tiếp tục khiêm tốn nói:

-Bởi vì đêm nay Phó thủ tướng đã dành thời gian quý báu của mình để tham gia buổi đấu giá, và tôi xin vinh hạnh được tuyên bố vật phẩm đấu giá cuối cùng của tối hôm nay chính là cơ hội được chụp ảnh kỷ niệm cùng với Phó thủ tướng! Xin hãy dành một tràng pháo tay dành cho lòng thiện tâm của Phó thủ tướng của chúng ta!

Lời này vừa dứt, trong hội trường lại vang lên một tràng pháo tay như sấm rền, khách mời đều lộ ra khuôn mặt tôn kính cũng bội phục.

Phó thủ tướng vô cùng khách khí đứng lên, vẫy tay với mọi người, khiến cho toàn hội lại yên tĩnh trở lại.

Duy chỉ có duy nhất Tần Xuyên có vẻ mặt không vui quy sang hỏi vợ ngồi bên cạnh:

-Bà xã này, bức ảnh chụp chung đó cũng được tính là vật phẩm đấu giá sao? Chẳng phải chỉ là chụp một bức ảnh thôi sao?

-Loại đấu giá từ thiện như thế này vốn cũng không có vật gì quá có giá trị xuất hiện, mọi người đều là xuất phát từ lòng thiện tâm nên mới tham gia. Có thể được chụp ảnh chung với Phó thủ tướng có nghĩa là sẽ có cơ hội được tiếp xúc cùng làm quen với ngài ấy, cái này còn đáng quý hơn bất cứ những vật phẩm có giá trị nào khác.

Liều Hàn Yên giải thích.

Tần Xuyên liếc mắt, thì ra còn có chuyện như vậy! Hẳn còn tưởng là sẽ có đồ cổ hay châu báu gì đó chứ!

Nhưng suy nghĩ lại thì thấy nếu như đi đấu giá để mua về mấy đồ có giá trị thì còn tính gì là làm từ thiện nữa?

Tần Xuyên nghĩ nghĩ một lát, lại hỏi nhỏ:

-Bà xã, nếu như có người bỏ tiền ra mua thứ gì đó vậy số tiền đó có chắc là sẽ được đưa đến cho những đứa trẻ ở trên núi kia chứ? Có khi nào bị người nào đó nuốt mất không?

Liều Hàn Yên nhăn mày, lắc đầu:

-Theo em thấy thì không đâu, dù sao thì Phó thủ tướng cũng đích thân tới tham gia, đêm nay tiền từ thiện là bao nhiêu ông ấy cũng biết, chắc chắn bọn họ sẽ không dám làm càn đâu.

Hơn nữa,... Hai năm gần đây, hệ thống chính trị của Trung Quốc vô cùng nghiêm khắc, có lẽ sẽ không có ai dám giở trò đút túi riêng ngay trước mắt Phó thủ tướng như vậy đâu, làm vậy quá ngu xuẩn.

-Ồ, ... Cũng đúng, vậy là tốt rồi.

Tần Xuyên nhớ tới người anh em Kim Tiểu Khai ở thành phố Đông Hoa xa xôi của mình, gia đình cậu ta chẳng phải cũng là một trong những thành phần đi đầu trong việc chống lại tham nhũng sao?

Dù sao thì hẳn cũng chỉ cần sử dụng chút kỹ thuật Hacker để tìm hiểu thông tin, chỉ cần một chút thời gian là có thể biết được những người này có thành thật làm từ thiện hay không là được.

-Bà xã, đợi lát nữa khi phiên đấu giá bắt đầu, em cứ hét giá thoải mái, tiền đã có anh lo!

Tần Xuyên nịnh nọt nói.

Liễu Hàn Yên cổ quái mà nhìn hẳn:

-Anh muốn làm từ thiện thì tự mà đi đấu giá, tại sao lại muốn em hét giá?

-Đàn bà con gái bọn em không phải là đều thích đi mua sắm sao, đêm nay anh sẽ là cái ví tiền của em, em cứ xả nhiệt tình đi!

Tần Xuyên thấy chỉ cần có thể quyên tiền là được, hẳn không quan tâm đến chuyện có thể diện hay mặt mũi gì hay không, hơn nữa đây cũng là cơ hội để nịnh nọt bà xã mà~

Nhưng Liễu Hàn Yên lại nghiêm túc nói:

-Nếu như anh muốn quyên góp tiền làm từ thiện thì tự anh đi mà hô, từ trước em đã từng nói với anh rồi, những người phụ nữ khác là những người phụ nữ khác, còn em chính là em và em không thích mua sắm!

Tần Xuyên cười cười, vậy xem phải mình phải tự hô rồi!

Lúc trước hẳn còn từng có suy nghĩ rằng mình nhiều tiền như vậy hay là để mua mỏ thạch anh hay thuốc Đông y gì đó về dùng để tu luyện, nhưng bây giờ Tần Xuyên đã phát hiện ra hạng mục mới để bỏ tiền vào đó chính là_____ làm

việc thiện!

Bất kể là vì người khác hay là vì mình thì đây cũng là một cách tiêu tiền vô cùng đúng đắn!

Nhớ lại những lời mà Phó Thanh Y đã từng dạy hẳn, con người sống ở trên đời này, bất kể là sống hay là luyện võ thì đều cần phải tu hành, tu hành ở đây phải chỉ là trên thân thể mà quan trọng hơn đó chính là tâm hồn, chỉ khi cơ thể và tinh thần trở nên vững vàng mới có thể đạt đến cảnh giới cao nhất.

Đây cũng chính là lí do tại sao mà một vài cao nhân thời cổ đại không phải chỉ sống ẩn dật ở trong núi tu luyện mà bọn họ còn du ngoạn dân gian, thậm chí còn giúp quân vương thống nhất non sông, dẹp yên chiến loạn, và đây cũng được coi là một hình thức tu hành của bọn họ.

Tần Xuyên cảm thấy bản thân nên suy nghĩ cho bản thân và cũng nên suy nghĩ cho cả muôn dân trăm họ trong thiên hạ, đây cũng được coi là một việc nhằm nâng cao tinh thần, hoặc ít hoặc nhiều cũng sẽ có lợi trong việc tu luyện của hẳn trong tương lai.

Ăn chưa được mấy miếng đồ ăn, đấu giá sư đã mang ra vật phẩm đấu giá đầu tiên.

Đó là một tác phẩm hội họa nhìn qua có chút lộn xộn, không giống một bức tranh do người lớn vẽ cho lắm.

-Mời quý vị hãy xem, đây là một bức tranh do các em nhỏ dân tộc thiểu số ở khu vực miền núi cùng nhau vẽ nên, trong đó có bảy đường vân lượn sóng tượng trưng cho bảy dân tộc khác nhau. Mặc dù nét vẽ của các em còn đơn giản nhưng nó lại chứa đựng cả một ước mơ về tương lai của các em và còn có cả tình yêu thiên nhiên, yêu quê hương đất nước Trung Hoa chúng ta.

Và bức tranh này có tên là “ Non sông bảy sắc”, giá khởi điểm là mười vạn, xin mời mọi người giơ thẻ để ra giá.

Đấu giá sư giới thiệu về vật phẩm đầu tiên.

Lúc này Tần Xuyên mới để ý thấy trên bàn còn có một tấm thẻ màu trắng có thể nhắc lên được, mã số của hắn là 89, xem ra chắc là vị trí gần cuối rồi.

Lúc này còn mấy chục người bắt đầu giơ tấm thẻ lên.

-Mười ba vạn!

-Hai mươi vạn!

-Ba mươi vạn!

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, còn chưa đến nửa phút đồng hồ, một bức tranh dù có mang ra đường tặng cho người ta thì người ta cũng không lấy, giá trị của nó lúc này đã lên tới 150 vạn!

Tần Xuyên trợn tròn mắt, những người tới đây tối nay quả nhiên đều là những kẻ có tiền nha! Quốc gia tốt nhất là nên tổ chức thật nhiều những buổi quyên góp từ thiện như thế này nữa để cho những tên nhà giàu bụng phệ có cơ hội được “rút bớt máu để giảm cân”.

Người “cần cù làm giàu” một cách chính đáng như hắn đây đương nhiên sẽ không được tính vào trong hàng ngũ đấy rồi.

Phó thủ tướng ngồi ở hàng ghế đầu tiên, thỉnh thoảng lại cau mày liếc mắt nhìn, điều này lại càng khiến cho những khách mời trong hội trường càng thêm “ra sức”, đều muốn mua được bức tranh đó, để được Phó thủ tướng để ý tới.

Đến khi giá được nâng lên 300 vạn, đại đa số những người trong hội trường đã bắt đầu bỏ thẻ xuống.

Dù sao thì cũng phải thanh toán bằng tiền mặt, những người có mặt ở đây đại đa số đều sở hữu khối tài sản hàng trăm triệu nhưng để bỏ ra mấy trăm vạn tiền mặt thì không phải ai cũng có thể.

Vào lúc này, Sở Vân Tiêu người chưa từng giơ thẻ lên lần nào lại bình thản giơ lên rồi hô lớn:

-350 vạn!

Có không ít người nhìn về phía anh ta, mặc dù đã biết anh ta chính là Nhị thiếu gia của nhà họ Sở hơn nửa bản thân Sở Vân Tiêu cũng có chút thành tựu ở nước ngoài, chỉ là vì anh ta mới về nước không lâu nên có rất nhiều người lần đầu tiên mới thấy anh ta.

Trong lúc nhất thời, mọi người bắt đầu nhao nhao nghị luận, muốn hỏi xem vốn liếng của Sở Vân Tiêu như thế nào để còn suy nghĩ xem có nên đấu đến cùng với anh ta không.

Khi biết Sở Vân Tiêu sở hữu khối tài sản lên tới 20 tỷ đôla, được lọt vào top 100 tỷ phú mới nổi của thế giới thì toàn hội trường chỉ còn lại hai ba tấm thẻ giơ lên.

Lúc này Chu Chí Bang dường như cũng muốn góp thêm náo nhiệt nên cũng hô to:

-400 vạn!

Không đến ba giây sau, Sở Vân Tiêu lại hô:

-450 vạn!

Sau khi hô giá xong, Sở Vân Tiêu còn rất khách khí mà nhìn về phía Chu Chí Bang cười cười.

Chu Chí Bang không phải là không đủ tiền, chỉ là anh ta cũng là người làm ăn, biết Sở Vân Tiêu vừa mới về nước, cần phải thể hiện một chút trước mặt lãnh đạo nên cũng có ý định thuận nước đẩy thuyền, nhường Sở Vân Tiêu một chút.

Người mua vật phẩm đấu giá đầu tiên chẳng khác nào là người đặt nền móng

cơ bản cho bồi đắp giá từ thiện này, có ý nghĩ vô cùng quan trọng, nếu không thì Sở Văn Tiêu cũng sẽ không cố gắng tranh đoạt với Chu Chí Bang như vậy.

Người dẫn chương trình dường như thấy không còn ai muốn ra giá nữa nên bắt đầu đếm ngược:

-450 vạn lần thứ nhất! 450 vạn lần thứ hai! 45...

Đúng lúc này một tiếng nói đã cắt ngang câu nói của anh ta.

-500 vạn!

Tần Xuyên giơ tấm thẻ lên.

Thực ra thì cũng phải là Tần Xuyên đợi đến lúc cuối cùng mới hô mà là bởi vì hăn lười phải hô nhiều lần nên mới đợi đến cuối cùng thì ra giá một lần.

Hội trường liền truyền đến những tiếng xôn xao bàn tán, không ít người đều hướng ánh mắt về phía vợ chồng Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên.

Thật ra thì trước khi Tần Xuyên ra giá, dường như tất cả mọi người đều đã từng chú ý đến Liễu Hàn Yên, bởi cô chính là đệ nhất mỹ nữ con nhà danh môn, rất ít khi tham gia những buổi tiệc kiểu này, nhưng mọi người hầu như lại chẳng có ai để ý đến Tần Xuyên luôn đi bên cạnh cô.

Cho đến lúc này, mọi người mới bắt đầu nghiêm túc đánh giá Tần Xuyên.

Có một vài khách mời bắt đầu xì xào bàn tán...

-Vị Tần thiếu gia bị bỏ rơi đó có nhiều tiền như vậy sao?

-Hình như Tập đoàn Trường Sinh của Tần gia làm ăn cũng khá lắm đó.

-Vậy thì có liên quan gì đến hăn chứ? Chẳng phải những gia tộc võ học cổ thường ràng buộc con cháu về mặt tài chính hay sao? Chẳng lẽ hăn có sự nghiệp

riêng?

Tất cả mọi người đều vô cùng nghi hoặc, suy đoán rằng chẳng lẽ Tần gia lại bỏ tiền ra để Tần Xuyên lộ diện ở nơi này?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 406: Thần Tiên Đánh Nhau

Sở Vân Tiêu ngồi ở đằng kia, sắc mặt âm trầm, trong mắt dường như còn có cả dòng điện chuyển động, nhưng cái vẻ mặt cũng chỉ biểu hiện ra trong tức thì mà thôi.

Anh ta chỉ nghĩ rằng Tần Xuyên cố ý muốn chống lại anh ta, nhưng anh ta có tiền có thế, chỉ chút tiền con con ấy sao có thể lọt vào mắt của anh chứ. Chỉ thấy anh ta hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói:

-550 vạn!

Tần Xuyên biết Sở Vân Tiêu như vậy là có ý muốn cùng hắn đấu đến cùng, nên chắc chắn sẽ không chịu nhả ra. Vốn dĩ hắn cũng thật lòng muốn bỏ tiền ra để quyên góp nên đương nhiên cũng sẽ không quan tâm đến tiền bỏ ra nhiều hay ít, vì vậy cũng không ngại ngần tăng giá tiền lên.

-600 vạn!

Tần Xuyên thoái mái hô lên.

Sở Vân Tiêu nghiêng răng:

-700 vạn!

Lần này bỏ ra thêm một trăm vạn khiến cho cả hội trường phải kinh ngạc nhìn anh ta, những tiểu thư nhà giàu thì lại càng ái mộ mà nhìn anh ta, đây mới đúng là tuổi ít (trẻ) nhưng tiền thì nhiều nha!

Đang lúc Sở Vân Tiêu đặc ý nhìn về phía Tần Xuyên, anh ta cũng muốn xem

Liễu Hàn Yên sẽ có phản ứng gì, nhưng đúng lúc này lại nghe thấy một tiếng nói khiến anh ta không thể tin nổi -----

-1000 vạn!

Tần Xuyên nhàn nhạt nói.

-Roạt!

Tất cả mọi người lúc này còn nhìn về phía Sở Vân Tiêu ngay lập tức quay sang nhìn về phía Tần Xuyên, thật ra thì 1000 vạn cũng không phải là rất nhiều chỉ có điều cách tiêu tiền này cũng quá là liều mạng đi!

Chu Chí Bang ngồi ở hàng ghế phía trước cũng quay đầu lại nhìn về phía Tần Xuyên, khóe miệng còn nhếch lên cười cười, anh ta còn tưởng là Tần Xuyên sẽ không quan tâm đến buổi đấu giá này thì ra là có chuẩn bị cả rồi mới đến, không những thế còn chuẩn bị không ít tiền nữa chứ.

Ngay cả Phó thủ tướng cũng có chút bất ngờ nhìn về phía Tần Xuyên, sau đó quay sang hỏi người bên cạnh vài câu, hiển nhiên là muốn biết về thân phận của Tần Xuyên.

Mặt của Sở Vân Tiêu lúc này đen như cái đít nồi rồi, dùng cái giá đó để mua về một bức tranh do một đám trẻ con vẽ nên, thật đúng là đầu óc có vấn đề mà!

Anh ta nghĩ nghĩ một lát, số tiền 1000 vạn này chắc chắn là toàn bộ vốn liếng của tên Tần Xuyên đó, mình chỉ cần đợi những món đồ tiếp theo ra rồi mua về cũng được.

Người dẫn chương trình có chút ngây ngốc, sao lại có thể có người chịu bỏ ra một số tiền lớn như thế để mua một bức tranh như thế này cơ chứ?

-1000 vạn lần thứ nhất! 1000 vạn lần thứ hai... 1000 vạn lần thứ ba, đấu giá thành công!! Cảm ơn vị Tần tiên sinh đây!

Toàn hội trường vang lên một tràng pháo tay, mặc dù bọn họ đều cảm thấy Tần Xuyên chẳng qua cũng chỉ là sĩ diện, phô trương mà không biết tự lượng sức mình mà thôi nhưng dù sao thì cũng vẫn phải cho hẳn chút mặt mũi coi như là an ủi.

Tiếp sau đó, vật phẩm đầu giá thứ hai được mang ra, đó là một ấm trà đơn vô cùng đơn giản.

-Ấm trà này là do một thầy giáo trẻ tuổi ở một thôn nhỏ trong núi sau tiết học dạy bọn trẻ tập làm đồ gốm sứ đã nặn thành, mặt ngoài của ấm có hơn tên của hơn ba mươi em nhỏ, giá khởi điểm là hai mươi vạn!

Người dẫn chương trình giới thiệu về vật phẩm thứ hai.

Lại là một đồ vật mang tính dâng tặng tình thương nữa, hội trường một lần nữa lại vang lên những tiếng ra giá.

Vì đã có vòng khởi động điên cuồng như vừa này nên lúc này mọi rất nhiều người đã trực tiếp tăng lên đến hàng trăm vạn.

Chưa được mấy vòng, giá đã lên tới ba trăm vạn.

Chu Chí Bang thấy Sở Vân Tiêu muốn bỏ qua vòng này liền giơ thẻ lên nói:

-Ba trăm tám mươi vạn!

Mọi người đều thấy Thái tử của Chu gia đã giơ thẻ rồi nên cũng không có ai muốn tranh đoạt với anh ta, lặng lẽ bỏ tấm thẻ xuống.

Nhưng Tần Xuyên lại đâu có quản nhiều như vậy, nghĩ thầm cái tên Chu Chí Bang này cũng quá là keo kiệt đi, dù gì thì Chu gia cũng mang tiếng là Phú khả địch quốc, là nhà giàu nứt đổ đổ vách mà lại keo kiệt như vậy!

-Năm trăm vạn!

Tần Xuyên hô lên.

Chu Chí Bang vừa uống một ngụm rượu vang đỏ, võ tưởng là vòng này đã kết thúc rồi nhưng bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng của Tần Xuyên ra giá khiến anh ta suýt chút nữa thì phun luôn ngụm rượu đang ngậm trong miệng.

Anh ta kinh ngạc quay đầu lại nhìn Tần Xuyên, trong ánh mắt truyền đèn tin tức ----- Đại ca à, rốt cuộc thì cậu muốn làm cái gì vậy hả?

Chu Chí Bang có chút không vui, chẳng lẽ số tiền Tần Xuyên chuẩn bị không chỉ có một ngàn vạn?

Sau khi đắn đo suy nghĩ một hồi, Chu Chí Bang quyết định bỏ cuộc, cảm thấy hòa khí sinh lợi lộc, không nhất thiết phải gây khó dễ cho Tần Xuyên.

Vòng thứ hai, Tần Xuyên lại một lần nữa mua được ấm trà với giá năm trăm vạn.

Vật phẩm đầu giá của cả hai vòng đều bị Tần Xuyên mua được, lúc này Tần Xuyên đã trở thành mục tiêu quan tâm của tất cả mọi người trong hội trường, bọn họ đều cùng nhau suy đoán xem trong vòng thứ ba tới Tần Xuyên sẽ tiếp tục bỏ tiền ra mua nữa không?

Vật phẩm đầu giá thứ ba là một chiếc túi nhỏ được làm thủ công, đương nhiên đây cũng vẫn là sản phẩm từ những đôi tay nhỏ bé của những đứa trẻ kia.

Sau khi mọi người ra giá lên đến ba trăm vạn, Sở Vân Tiêu lúc này lại ra giá:

-Bốn trăm vạn!

Nói xong anh ta quay sang nhìn về phía Tần Xuyên, theo như anh ta tính toán thì hiện giờ chắc có lẽ Tần Xuyên cũng chẳng còn bao nhiêu tiền nữa.

Ai ngờ, Tần Xuyên cũng lại mở miệng, hô:

-Năm trăm vạn!

Mọi người trong hội trường hoàn toàn sụp đổ, những người khác đều là đi từ một trăm vạn rồi lên dần nhưng vị đại gia này tại sao lần nào hắ cũng khởi đầu với cái giá năm trăm vạn vậy chứ? Chẳng lẽ tiền của hắ thật sự là từ trên trời rơi xuống sao?

Vốn Chu Chí Bang còn muốn tăng thêm giá tiền nhưng lại thấy Tần Xuyên tham gia nên anh ta liền yên lặng tiếp tục uống rượu.

Sở Vân Tiêu tức sùi bọt mép, trong lòng cũng không nhin nổi nữa mà chỉ thề, nhưng bên ngoài lại cười nhạt nói:

-Sáu trăm vạn!

Nếu muốn chơi thì anh ta sẽ hầu đến cùng luôn, anh ta không tin tài sản của Tần Xuyên có thể vượt quá hai nghìn vạn!

Tần Xuyên thấy Sở Vân Tiêu có ý muốn đấu với mình nên cũng không ngại gì nữa, lập tức hô to:

-Một nghìn vạn!

Không khí toàn hội trường trở nên sôi sục! Tất cả mọi người đều cho rằng tên Tần Xuyên này điên rồi, lần này lại có thể trực tiếp tăng từ sáu trăm lên một nghìn vạn! Một lần liền thêm bốn trăm vạn!

Chỉ là một chiếc túi nhỏ làm bằng len không đáng mấy đồng vậy mà lại có thể bỏ ra một nghìn vạn để mua? Số tiền này có thể mua cả vạn con dê ấy chứ!

Ngay cả Liễu Hàn Yên cũng phải kinh ngạc mà quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh mình, bởi chính cô cũng không biết, tiền này của Tần Xuyên là từ đâu mà có, <Độc nhanh nhất tại T.R.U.Y.E.N.F.U.L.L.V.N> thậm chí đến cô còn có chút nghĩ ngờ, Tần Xuyên thật sự có thể trả nhiều tiền mặt như vậy được sao?

Trong lòng cô có chút lo lắng, nếu lỡ như lát nữa không có tiền mặt để trả, vậy thì chuyện này sẽ chẳng khác gì là cố ý phá hoại buổi tiệc, lừa gạt lãnh đạo!

Sở Vân tiêu thật sự không thể nào nhịn nổi nữa, không chút khách khí nói:

-Tần Xuyên, buổi tiệc tối nay là một buổi đấu giá từ thiện nghiêm túc đấy, cậu ra giá thì sẽ phải chịu trách nhiệm với lời mình nói ra, cậu có chắc là cậu biết mình đang làm gì không đấy?

Trong miệng Tần Xuyên đang nhai một quả cà chua bi, liếc mắt nhìn anh ta:

-Anh gào cái gì mà gào? Là ông đây bỏ ra một ngàn vạn đấy! Anh có giỏi thì tăng thêm đi! Không có tiền thì câm miệng! Hội trường đấu giá cũng phải là chợ hàng cá hàng thịt, anh tưởng cứ hét lên là ngon lắm à!

-Cậu...

Sở Vân Tiêu tức đến nổi đỏ bừng cả mặt nhưng vẫn im lặng ngồi xuống, trong lòng lại độc ác nghĩ: Tao không tin mày lại có nhiều tiền như vậy, để xem lát nữa mày sẽ giải quyết thế nào!

Anh ta quyết định sẽ không tiếp tục đấu giá mấy thứ không có giá trị này nữa, anh ta muốn dùng tất cả số tiền chuẩn bị hôm nay đặt vào bức ảnh chụp chung cùng Phó thủ tướng ở vòng cuối cùng.

Phó thủ tướng ngồi ở hàng ghế thứ nhất mỉm cười nhìn hai chàng trai trẻ, dường như ông cảm thấy khá thú vị với những chuyện diễn ra hôm nay.

Tiếp theo, từng món đồ lần lượt được đưa ra, cũng vẫn là những món đồ không có giá trị thực tế nào cả.

Những người theo đấu giá càng ngày càng ít, tất cả mọi người đều muốn lấy một thứ nào đó từ trong tay Tần Xuyên nhưng mỗi lần hấn ra giá, đơn vị tiền lại tính bằng ngàn vạn, điều này khiến cho các đại gia khác cũng phải e sợ mà rút lui.

Tất cả mọi người đều có chung một ý nghĩ trong đầu: Để xem rốt cuộc thì anh có bao nhiêu tiền!?

Đương nhiên, cơ hội được chụp ảnh chung với Phó thủ tướng mới là cái mà mọi người muốn tranh đoạt nhất, chính vì vậy mà mọi người đều cố nín nhịn.

Chu Chí Bang cũng muốn mua được một hai món đồ nhưng anh ta tăng giá lên một ngàn vạn thì Tần Xuyên lại ra giá hai ngàn vạn, khiến cho Chu Chí Bang chỉ có thể bó tay toàn tập, cái này đúng là bắt nạt người ta một cách quá đáng mà!

Lúc này Chu Chí Bang cũng bắt đầu lo lắng thay cho Tần Xuyên, cho dù Tần gia có thật sự cho hẳn tiền thì cũng không thể nào cho nhiều như vậy, hẳn thật sự có thể trả hết số tiền đó sao?

Cho đến khi kết thúc việc đấu giá tám món đồ, Tần Xuyên đã bỏ ra khoảng trên dưới một trăm triệu Nhân dân tệ, đối với những khách mời của bữa tiệc này thì số tiền này nói ít không ít mà nói nhiều cũng không nhiều, người có thể bỏ ra số tiền này có cả đống.

Nhưng nếu là bỏ một trăm triệu tiền ra chỉ để mua về cái đồng hồ này thì lại không có mấy ai, huống chi món đồ có giá trị nhất lại là cái cuối cùng.

Cuối cùng, người dẫn chương trình mang theo khuôn mặt kiêu ngạo cùng hưng phấn hô ta:

-Các vị khách quý, vật phẩm đấu giá cuối cùng của đêm nay chính là cơ hội được chụp ảnh chung với Phó thủ tướng tôn kính của chúng ta, chính thức bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm là một ngàn vạn.

Người dẫn chương trình cũng đã bàn bạc kỹ với mọi người rồi, nếu như buổi đấu giá đêm nay đã điên cuồng như vậy cũng sẽ phải có một cái giá khởi điểm điên cuồng không kém, hơn nữa việc này còn có thể nịnh nọt lãnh đạo nữa chứ.

Tuy nhiên mọi người ở đây không ai cảm thấy cái giá này là không hợp lý cả, tất cả đều đã có công tác chuẩn bị tâm lý ngay từ đầu rồi.

Trong một khoảng thời gian ngắn, giá lần lượt lên một ngàn hai trăm vạn, một ngàn năm trăm vạn, hai ngàn vạn.

Giá càng lúc càng được nâng cao.

Chu Chí Bang thấy những người ra giá cộng lại cũng không tới mười người, liền giơ thẻ lên hô:

-Năm ngàn vạn!

Anh ta là con trai trưởng đời thứ ba của Chu gia, chỉ cần có thể được chụp chung với Phó thủ tướng một bức ảnh địa vị của anh ta sẽ được củng cố vững chắc hơn.

Chính vì vậy cho dù anh ta phải cắn răng bỏ tiền của mình ra thì cũng nhất định phải có được cơ hội này.

Còn một người nữa cũng rất quan tâm đến cơ hội này, không ai khác chính là Sở Vân Tiêu, anh cũng đã phải cố nhịn cả tối rồi, lúc này không thể nhịn tiếp được nữa, bất chấp việc sẽ chọc giận đến Chu Chí Bang, hét lên:

-Tôi ra giá sáu ngàn vạn!

-Sáu ngàn vạn!

Người dẫn chương trình hưng phấn hô to:

-Sở tiên sinh đã ra giá sáu ngàn vạn...

-Tám ngàn vạn!

Chu Chí Bang nheo mắt, vào thời điểm này anh ta cũng không muốn nhường

cho Sở Vân Tiêu nữa.

Tất cả mọi người đều bị dọa cho ngây ngốc, quả đúng là thần tiên đánh nhau, người phạm không nên xem vào!

Có không ít người lạng lẽ nhìn về phía Tần Xuyên vốn luôn điên cuồng nhất từ đầu đến giờ, nhưng mọi người lại có chút thất vọng, tên này sao đến cái đáng giá nhất cần phải đấu giá thành công thì lại ngồi im không nói tiếng nào như vậy? Chỉ thấy hần cằm đầu cằm cổ ngồi ăn đồ ăn thôi!

Trong hội trường lúc này, không khí đấu giá giữa Sở Vân Tiêu cùng Chu Chí Bang đã đến hồi gay cấn.

Lúc Chu Chí Bang hô lên “ một trăm triệu” những người ở đây đều hít khí lạnh. Là một trăm triệu đó! Một doanh nghiệp quy mô tương đối lớn, lợi nhuận thu vào một năm cũng chỉ có một trăm triệu.

Chỉ là một bức ảnh chụp chung với Phó thủ tướng thôi mà, cái giá này thực sự là quá cao rồi.

Nhưng không ngờ, Sở Vân Tiêu lại có vẻ mặt bình tĩnh mà hô to:

-Tôi ra giá hai trăm triệu!

Toàn hội trường tràn ngập âm thanh hít hà, mọi người đều giật mình la lên.

Mà ngay cả Phó thủ tướng cũng phải nghiêm túc mà nhíu mày, tinh tế nhìn về phía Sở Vân Tiêu.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 407: Ông Mới Là Kẻ Đầu Ốc Có Vấn Đề

Sở Vân Tiêu thấy vậy thì nhếch miệng cười cười, vẻ mặt khiêm tốn đứng lên, gửi lời chào tới Phó thủ tướng đang ngồi ở đằng xa, tỏ thái độ vô cùng mong muốn được chụp với Phó thủ tướng một bức ảnh.

Trong lòng anh dương dương tự đắc, anh ta sở hữu trong tay khối tài sản lên tới hơn 20 tỷ đôla, nếu như đổi sang Nhân dân tệ sẽ tương đương với khoảng trên 100 tỷ, những người ở đây đã quá là coi thường khả năng tài chính của anh ta rồi.

Đối với anh ta mà nói thì một hai trăm triệu này chỉ cần một lần thị trường chứng khoán rung chuyển thôi là anh ta đã có thể kiếm lại rồi.

Nếu như không phải là bởi vì những vật phẩm đấu giá lúc trước không hề có chút giá trị nào thì anh ta nhất định sẽ không để Tần Xuyên có cơ hội hống hách như vậy.

Vừa nghĩ tới Tần Xuyên, Sở Vân Tiêu yên lặng quay đầu nhìn về phía hắn nhưng lại phát hiện thấy Tần Xuyên đang vui đầu vào việc ăn uống, hình như không có ý định muốn tiếp tục tăng giá nữa.

Trong lòng anh ta cười lạnh, quả nhiên xét trên phương diện tiền tài thì Tần Xuyên không có cửa đấu với anh ta, tất cả danh tiếng của anh ta bị Tần Xuyên cướp mất lúc này, bây giờ anh ta sẽ đoạt lại hết!

Sắc mặt Chu Chí Bang thay đổi liên tục, thật ra thì anh ta có thể sử dụng vốn lưu động, có thể điều động được khoảng năm trăm triệu. Mặc dù Chu gia có tiền có thể thật đấy nhưng dù sao thì số tiền đó cũng không phải hoàn toàn là của anh

ta.

Đắn đo trong chốc lát, Chu Chí Bang quyết định liều một phen, nói:

-Tôi ra giá hai trăm năm mươi triệu!

-Hai trăm năm mươi triệu!

Lúc người dẫn chương trình hô to con số này lên thậm chí giọng nói còn có chút run rẩy.

Sở Vân Tiêu nheo mắt, quả nhiên, kinh địch lớn nhất chính là Chu Chí Bang.

Chỉ có điều, cuộc so tài hôm nay là cuộc chiến cá nhân không phải là của gia tộc chính vì vậy Sở Vân Tiêu hoàn toàn không cần phải sợ Chu Chí Bang.

-Tôi bỏ ra ba trăm triệu!

Vẻ mặt Sở Vân Tiêu bình thản ung dung cười cười, anh ta cũng chỉ là vì bị ép vào tình thế bắt buộc mà thôi.

Chu Chí Bang cười khổ lắc đầu, nếu như tiếp tục anh ta nhất định sẽ gặp phải vấn đề về thiếu hụt tài chính, sau khi cân nhắc, anh ta cảm thấy không đáng phải làm như vậy nên đành rút lui.

Người dẫn chương trình thở phào một hơi, anh ta cảm thấy nếu vẫn cứ tiếp tục thì trái tim nhỏ bé này của anh ta sẽ không thể chịu nổi mà nhảy ra ngoài mất.

-Thật đúng là thời khắc khiến lòng người kích động, vậy là cuối cùng Sở tiên sinh của chúng ta đã đấu giá thành công với giá ba trăm triệu, giành được cơ hội được chụp...

-Đợi đã!

Một tiếng nói vang lên cắt đứt lời nói tiếp theo của người dẫn chương trình, không ai khác chính là Tần Xuyên đang nhồm nhoàm nhai đồ ăn trong miệng.

Tần Xuyên nhanh chóng uống một ngụm đồ uống sau đó đứng lên nói:

-Tôi vẫn còn chưa ra giá mà! Sao anh lại có thể nói anh ta đấu giá thành công được? Anh vẫn chưa đếm ngược mà!

-Hà?!

Người dẫn chương trình cùng với các cán bộ và khách mời trong hội trường, Sở Văn Tiêu và Chu Chí Bang tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn Tần Xuyên.

Người dẫn chương trình cười nói:

-Tần tiên sinh à, vừa rồi Sở tiên sinh đã ra giá ba trăm triệu...

Ý tứ của anh ta rất rõ ràng, đó là ba trăm triệu đó! Anh còn muốn thêm cái gì nữa! Anh có thể có nhiều tiền như vậy sao?

Ai ngờ, Tần Xuyên lại không hề nghĩ ngợi gì mà mà giơ tay lên, nói:

-Mới có ba trăm triệu thôi mà? Tôi ra giá sáu trăm triệu, tăng lên gấp đôi!!

Trong nháy mắt, toàn hội trường lặng ngắt như tờ...

Lúc này ngay cả âm thanh bất ngờ của mọi người cũng không có, bởi vì tất cả mọi người đều đang hoài nghi liệu có phải là mình đang mơ không? Hay là nghe nhầm? Đến nỗi còn quên cả hít thở.

Mọi người đều há hốc miệng, trợn tròn mắt nhìn về mặt bình thản của Tần Xuyên.

Kể cả Chu Chí Bang cùng Liễu Hàn Yên ngồi bên cạnh Tần Xuyên cũng đều có cảm giác như đây là lần đầu tiên quen biết Tần Xuyên vậy.

-Sáu... Sáu...Sáu trăm triệu?

Người dẫn chương trình thật muốn khóc luôn rồi, đại ca à xin anh đừng có dọa người như vậy chứ? Anh ta bất lực mà nhìn về phía ban lãnh đạo đang ngồi dưới khán đài, nếu như ban lãnh đạo cảm thấy Tần Xuyên này là đang cố tình gây rối vậy thì cái giá này của hắn sẽ không được tính.

Tuy nhiên những lãnh đạo kia cũng không dám lên tiếng tự mình quyết định, tất cả đều dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Phó thủ tướng, nhưng chỉ thấy Phó thủ tướng mỉm cười mà không nói gì cả.

Sở Vân Tiêu tức giận đến nỗi toàn thân run lên, sáu trăm triệu tức là một trăm triệu đôla đó! Số tiền này với anh ta mà nói thì không phải là một con số nhỏ chút nào, bởi dù sao thì cũng là tiền mặt.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Sở Vân Tiêu đều cảm thấy đây là Tần Xuyên cố tình gây rối, Tần Xuyên làm sao có thể có nhiều tiền hơn anh ta được chứ?

-Thưa các vị quan khách, tôi xin mạo muội đề xuất một yêu cầu có chút quá đáng, liệu có thể đưa vị khách Tần Xuyên này ra khỏi hội trường được không? Theo tôi thấy thì anh ta đang cố tình bôi nhọ đến sự trang nghiêm thần thánh của buổi tiệc từ thiện tối nay!

Tần Xuyên bực bội:

-Dựa vào cái gì chứ? Chẳng lẽ anh ra giá ba trăm triệu thì được còn tôi ra giá sáu trăm triệu thì không được sao?

Sở Vân Tiêu cười lạnh:

-Nếu như cậu bỏ ra sáu trăm triệu cộng thêm với một trăm triệu trước đó nữa tức là hiện tại cậu phải bỏ ra bảy trăm triệu, cậu có mang đủ tiền sao?

Tần Xuyên vỗ vỗ túi quần, ra oai nói:

-Đương nhiên là có mang theo tiền rồi! Ở đây tôi có thẻ tín dụng!

-PHỤT!-----

Cũng không biết là tại bàn nào truyền đến tiếng phun nước, điều này hiển nhiên là bị đáp án của Tần Xuyên khiến cho kích động rồi.

Ngay lập tức, toàn bộ hội trường đều vang lên các loại tiếng cười, nhìn Tần Xuyên như nhìn một thằng hề, còn tưởng rằng Tần Xuyên có nhiều tiền lắm hóa ra lại là “Sợ bóng sợ gió” không đâu.

Chu Chí Bang vỗ trán, dở khóc dở cười, thật không biết phải nói gì với Tần Xuyên mới phải, thì ra tên nhóc này chẳng hiểu gì cả.

Liễu Hàn Yên lúc này lộ ra khuôn mặt đầy lo lắng, bắt đầu suy nghĩ xem nên làm thế nào để giải thích giúp cho Tần Xuyên tránh cho Phó thủ tướng hiểu lầm hẳn.

-Các vị đều đã nghe thấy rồi đúng không? Hẳn ta không hiểu chút gì về quy tắc cả, ở đây làm ảnh hưởng đến buổi đấu giá, kính xin Phó thủ tướng hãy hạ lệnh trục xuất anh ta ra khỏi đây đi ạ!

Trong lòng Sở Vân Tiêu yên tâm phần nào, vẻ mặt đầy xem thường cùng khinh bỉ.

Tần Xuyên bực bội:

-Tôi thật sự có mang theo thẻ ngân hàng, nếu như các người không tin thì có thể lục soát tại đây luôn cũng được, dựa vào cái gì mà muốn đuổi tôi ra ngoài?

Kim Sĩ Quân của Bộ tài chính đứng lên nói:

-Tần Xuyên à, trước mặt của Phó thủ tướng không được phép vô lễ. Trong buổi đấu giá ngày hôm nay sẽ phải thanh toán bằng chi phiếu hoặc là tiền mặt. Cậu muốn quẹt thẻ tín dụng vậy thì chúng tôi phải đi đâu để kiểm cho cậu máy

quét một số tiền lớn như vậy được chứ? Hơn nữa là, chẳng lẽ trong tài khoản của cậu có thể có bảy trăm triệu sao?

-Bộ trưởng Kim, theo tôi thấy thì Tần Xuyên này là cố ý giả ngu, việc làm vừa rồi của cậu ta chính là bất kính với Phó thủ tướng!

Về mặt Sở Vân Tiêu nghiêm túc mà bỏ đá xuống giếng.

Trong lúc nhất thời, những người vừa rồi bị Tần Xuyên ép cho không thở nổi cũng bắt đầu lên tiếng phụ họa theo.

Nguyên cả một buổi bị dọa cho sống dở chết dở, không ngờ đó là lại mà một tên nghèo kiết xác vậy mà lại có thể làm cho bọn họ run sợ một hồi, trong lòng ai có thể cam tâm tình nguyện đây?

Lúc này Tần Xuyên đã tìm ra được manh mối, chợt hiểu ra mọi chuyện, quay sang hỏi Liễu Hàn Yên ngồi bên cạnh:

-Bà xã, thì ra là không được quét thẻ à? Sao em không nói sớm với anh?

Liễu Hàn Yên than nhẹ, xem ra lần này hẳn đúng là đã gây ra họa lớn rồi, cô nhanh chóng đứng dậy, hướng về phía Phó thủ tướng đang ngồi cách đó không xa chào theo nghi thức quân đội.

-Thủ trưởng, trước đây chồng của tôi không lớn lên trong gia tộc nên có rất nhiều quy tắc anh ấy không biết, xin ngài đừng hiểu lầm, anh ấy không cố tình mạo phạm đâu ạ...

Nhưng chưa đợi cô nói xong, Tần Xuyên đã lên tiếng ngăn cản cô:

-Không cần phải như vậy! Cái này có gì mà mạo phạm hay không mạo phạm chứ! Cũng không phải là anh không trả tiền! Chẳng phải chỉ là không thể quét thẻ được thôi sao?!

Liễu Hàn Yên nhú mày, chẳng lẽ người đàn ông này có cách khác nữa

sao? Nhưng điểm mấu chốt chính là hẳn thực sự có bảy trăm triệu?

-Ha ha, chẳng lẽ trên người cậu có chi phiếu hay sao? Hay là giấu bảy trăm triệu ở chỗ nào đó? Sao tôi lại không thấy vậy?

Sở Vân Tiêu mỉm cười tỏ thái độ xem kịch vui.

Tần Xuyên có chút bực mình, hẳn thật sự không mang theo chi phiếu bên người.

Mọi người thấy Tần Xuyên mặt ủ mày chau thì đều yên lặng mà lắc đầu, chẳng trách năm đó Tần gia lại không cần tên tiểu tử này, nếu như không phải là đầu óc có vấn đề thì sao lại dám chạy đến đây nói giỡn không coi Phó thủ tướng vào đâu như vậy được chứ!?

Nhưng đúng lúc này, Tần Xuyên dường như là nhớ ra điều gì đó, vội trán một cái sau đó ngênh ngang rời khỏi vị trí của mình đi về phía bàn của Kim Sĩ Quân.

Tại chiếc bàn đó, ngoại trừ quan chức của Bộ tài chính ra thì còn một vài chủ tịch các chi nhánh ngân hàng quốc tế ngồi ở đó.

Dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người, Tần Xuyên bước đến sau lưng Arthur – Chủ tịch ngân hàng Thụy Sĩ.

Arthur vẫn luôn nghiêm túc, lúc này cũng có chút hoài nghi thậm chí còn có cả phản cảm đối với Tần Xuyên, trong mắt anh ta, Tần Xuyên là tên vô cùng ngu xuẩn, chỉ vì thể diện nhất thời mà đến cuối cùng lại mất hết cả tôn nghiêm.

Chính vì vậy mà anh ta cũng không muốn nhìn thẳng vào Tần Xuyên chỉ qua rồi xoay người sang chỗ khác.

-Này, chú gì ơi, tên chú là Arthur đúng không?

Tần Xuyên tỏ ra vô cùng thân thuộc, vỗ vỗ bả vai Arthur.

Arthur tức giận hất tay của Tần Xuyên ra, sử dụng vốn tiếng Trung có chút không thành thạo lạnh nhạt nói với hắn:

-Đừng đụng vào tôi! Tôi vốn không có quen biết với cậu!

-Thì tôi cũng có biết ông đâu!

Tần Xuyên cảm thấy kì quái, tên này làm gì mà như ăn phải cả cân thuốc nổ vậy chứ, chẳng phải chỉ là muốn nói chuyện chút thôi sao!?

Tất cả mọi người đều không thể hiểu nổi, cái tên đầu óc có vấn đề này lừa gạt Phó thủ tướng còn chưa tính lại còn đi đến chỗ của Chủ tịch ngân hàng Thụy Sĩ để nổi điên, rốt cuộc thì hắn còn muốn trêu chọc bao nhiêu người nữa thì mới chịu dừng tay đây?

Sở Vân Tiêu suông sã cười to:

-Ha ha, Tần Xuyên, chẳng lẽ cậu còn muốn vay tiền của ngân hàng Thụy Sĩ ngay tại đây sao? Cậu thật sự là đã làm cho Tần gia mất hết mặt mũi rồi đấy! Arthur tiên sinh vốn không quen biết cậu mà cậu lại còn đến quấy rối ngài ấy, cẩn thận bảo vệ sẽ tới tổng cổ cậu ra ngoài đấy!

Arthur vừa nghe thấy hai chữ “Bảo vệ” thì không chút do dự gạt đầu, nói:

-Bảo vệ ở đâu? Bảo vệ đâu! Mau lôi cái người bên cạnh tôi ra ngoài! Tôi nghi ngờ đầu óc hắn có vấn đề!

Còn không phải sao? Rõ ràng là không có tiền lại còn dám mở miệng nói mình có bảy trăm triệu, đã vậy lại còn chạy đến trước mặt Chủ tịch ngân hàng giả vờ quen biết! Đây không phải là bị điên thì còn gọi là gì?

-Ông mới là kẻ đầu óc có vấn đề ấy!

Tần Xuyên điên tiết, một tay ấn lên mái tóc nhuộm đen của Arthur, đẩy một phát khiến người đàn ông ngoại quốc trung niên ngã lăn quay ra đất!

-Xoạt!!!

Phần lớn khách mời đều đồng loạt đứng dậy còn những chủ tịch khác ngồi cùng bàn với Kim Sĩ Quân cùng mấy cán bộ khác thì giật mình há hốc miệng.

Cái tên điên này, vậy mà lại dám ở trước mặt tất cả mọi người đánh ngã Chủ tịch ngân hàng Thụy Sĩ Arthur!

Tần Xuyên chẳng thèm quan tâm đến mấy thứ đó, nhìn bộ dạng ngây ngốc của Arthur ngồi dưới đất, hấn móc chiếc thẻ đen ở trong túi áo ném lên đầu ông ta.

-Mẹ kiếp, tôi chỉ muốn hỏi ông là có chi phiếu hay không thôi, ông gọi bảo vệ cái rắm ấy!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 408: Tôi Thực Sự Không Hiểu

Những người xung quanh chẳng ai quan tâm đến chuyện Tần Xuyên cần chi phiếu hay tiền mặt tất cả đều cho rằng Tần Xuyên là bệnh nhân tâm thần.

Liễu Hàn Yên mở to đôi mắt xinh đẹp, khó tin nhìn người đàn ông, cô cũng không thể hiểu được là vì sao Tần Xuyên lại hết lần này đến lần khác phạm phải lỗi lầm như vậy, chẳng lẽ đầu óc hẳn thật sự có vấn đề hay sao?

Chu Chí Bang cũng bắt đầu hoài nghi, liệu có phải anh ta vẫn luôn qua lại với một kẻ đầu óc có vấn đề hay không?

Sở Vân Tiêu thì ngược lại vô cùng vui vẻ, nếu như Tần Xuyên bị nhận định là kẻ có vấn đề như vậy anh ta nhất định có thể đoạt lại Liễu Hàn Yên về tay mình!

-Bảo vệ! Bảo vệ! Người đâu mau đến đây! Mau kéo cái tên tâm thần này ra ngoài! Mau bảo vệ Phó thủ tướng!

Sở Vân Tiêu cao giọng hét lên.

Trong nháy mắt, toàn bộ hội trường trở nên hỗn loạn, có người xem kịch vui, có người hoảng hốt, còn có người lắc đầu thờ dãi.

Phó thủ tướng cau mày, tỏ ý không hài lòng.

Thấy tình hình này, Kim Sĩ Quân cũng nhanh chóng hô lên lệnh những bảo vệ có thân thủ cao siêu đến để kéo Tần Xuyên ra ngoài.

-Mau kéo hẳn ra ngoài!

Trên mặt Kim Sĩ Quân bưng bưng lửa giận, thật đúng là bị tên này hại chết mà, nếu như Phó thủ tướng đem trách nhiệm giáng xuống đầu ông ta vậy thì con đường làm quan của ông ta đến đây là đặt dấu chấm hết rồi.

Mấy tên bảo vệ hùng hổ, đen mặt đi về phía Tần Xuyên, vây hãm lại.

Tần Xuyên vô cùng bức mình, tình huống quái quỷ gì đây? Chẳng lẽ mình đã làm ra chuyện gì cổ quái kỳ lạ lắm hay sao? Tại sao lại bị chụp lên cái mũ phần tử nguy hiểm thế này?

Sở Vân Tiêu cùng một vài thương nhân khác, liên tục cười lạnh, tất cả đều rất chờ mong hình ảnh kế tiếp xảy ra.

Thế nhưng khi bảo vệ muốn tiến đến lôi Tần Xuyên ra ngoài thì Arthur này giờ vẫn ngồi dưới đất đột nhiên hét lên một tiếng kinh hãi!

-Đừng! Không được! Không được động vào vị tiên sinh này!

Arthur hét lên như heo bị chọc tiết vậy, như thế ông ta sợ đám bảo vệ đó sẽ động đến Tần Xuyên vậy!

Dưới ánh mắt nghi ngờ của tất cả mọi người, Arthur run rẩy cầm lấy tấm thẻ ngân hàng, loạng choạng đứng lên, sau đó nghiêm nghị bày tỏ thái độ kính nể cúi đầu một góc hơn 90 độ với Tần Xuyên!

Arthur cúi thấp đến không thể thấp hơn được nữa rồi ông ta dùng giọng nói gần như súp đổ mà hô lên:

-Là tôi có tội! Xin ngài đại nhân đại lượng tha thứ cho kẻ lỗ mãng vô tri như tôi! Arthur xin cúi đầu nhận tội với ngài!

-....

Thay đổi đột ngột khiến toàn hội trường lại một lần nữa rơi vào yên lặng thậm chí ngay cả một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng.

Tất cả mọi người đều dùng sức nháy mắt mấy cái, để xác nhận rằng bọn họ không có nhìn lầm, Chủ tịch ngân hàng Thụy Sĩ lại đi cúi đầu nhận tội xin tha thứ với một tên nhóc đáng tuổi cháu mình như Tần Xuyên.

Quan trọng nhất chính là, mới vừa rồi Tần Xuyên còn đánh ông ta ngã xuống đất, vậy mà ông ta còn không trách tội Tần Xuyên, đã vậy còn nhận tội với hắn là sao?

Nếu như người nào mắc phải bệnh tim, trong hoàn cảnh này chắc chắn sẽ lên cơn đau mà chết mất, tình tiết vở kịch này thay đổi cũng quá nhanh đi!

-Nhận tội? Ông có tội tình gì? Tất cả là do thằng đầu óc có vấn đề này gây ra mà~

Tần Xuyên tỏ vẻ buồn buồn nói.

Arthur mồ hôi chảy như mưa, hai chân như nhũn ra, trực tiếp quỳ xuống cầu xin như một tên nô tài vậy:

-Thưa ngài... Tôi thật sự không biết là ngài... Nếu... Nếu tôi sớm biết là ngài thì nhất định đã tới chào hỏi ngài rồi.

Kim Sĩ Quân choáng váng, ngay cả những Chủ tịch ngân hàng khác cũng choáng váng, đây chính là một Arthur ngạo mạn không coi ai ra gì mà bọn họ biết đây sao?

Phó thủ tướng cùng các quan chức cấp cao khác đều hai mặt nhìn nhau mà không hiểu có chuyện gì xảy ra.

Chu Chí Bang cùng khách mời xung quanh thì cằm đều rớt hết xuống đất, hoàn toàn không hiểu tự nhiên Arthur lại lên cơn điên gì nữa.

Liễu Hàn Yên thì nhẹ nhàng thở ra, cô biết, người đàn ông của cô không phải là bị điên, chẳng qua chỉ là hắn có quá nhiều thứ thần bí mà người khác không thể nào tưởng tượng ra nổi thôi.

Trong tất cả mọi người thì có Sở Vân Tiêu là có sắc mặt khó coi nhất, anh ta nuốt một ngụm nước bọt, run rẩy cầm lấy ly rượu thể nhưng lại không thể uống nổi một ngụm.

Trong mắt anh ta toàn là tơ máu, khí huyết dâng trào, anh ta thật sự không thể nào hiểu nổi lúc trước Arthur lạnh nhạt không để anh ta vào mắt tại sao bây giờ lại có dáng vẻ khúm núm khi đứng trước Tần Xuyên như vậy?

Nghĩ tới vừa rồi anh ta còn nói Tần Xuyên ngay cả tư cách được nói chuyện với Arthur cũng không có, giờ phút này anh ta cảm thấy mặt mình nóng ra hận không thể có cái lỗ chó nào để anh ta chui đầu vào cho đỡ xấu hổ!

Thật ra thì, Arthur cũng không muốn mình phải hèn mọn như vậy như ông ta lại không dám không thỉnh cầu tha thứ được!

Người khác có thể không biết nhưng ông ta là giám đốc cấp cao của ngân hàng Thụy Sĩ nên đương nhiên biết tất cả những gì Tần Xuyên đã từng làm ở Châu Âu.

Hắn chính là Viêm Ma Balogh một kiếm chém chết kẻ thù, đã âm thầm thống nhất Phoenix cùng Thâm Uyên lại làm một, hơn thế nữa còn tự mình thiết lập và xây dựng lại từ đầu đến cuối toàn bộ hệ thống ngân hàng Thụy Sĩ.

Về mặt vũ lực, hắn chính là Kiếm Ma khiến cả thế giới trong lòng đất chỉ cần nghe thấy tên thôi cũng đã sợ mất mật rồi. Về mặt trí lực, hắn chính là Hacker siêu cấp mà ngân hàng Thụy Sĩ không có cách nào có thể đối phó hắn.

Thời điểm họp ban giám đốc ngân hàng Thụy Sĩ cũng đã từng đề ra phương án muốn hạn chế và đối phó với Tần Xuyên nhưng đến cuối cùng, tất cả mọi người đều phát hiện ra rằng, chỉ có thể cung phụng hắn như bò tát sống mới được coi là biện pháp tối ưu nhất.

Đánh thì đánh không lại mà phòng cũng phòng không nổi, đối với một ngân

hàng đã tồn tại cả trăm năm như ngân hàng Thụy Sĩ mà nói thì Tần Xuyên còn khủng bố hơn cả Tổng thống Mỹ nữa!

Arthur chỉ cần nghĩ đến chuyện người đàn ông trước mắt có thể giết ông ta như thể giết một con kiến là ông ta lại lạnh run cả người, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn thẳng vào Tần Xuyên.

Toàn thế giới này cũng chỉ có tổng cộng năm người đã từng có và hiện sở hữu thẻ đen vô hạn của ngân hàng, mà bất kì người nào trong số đó cũng không phải là người mà ông ta có thể chọc vào.

Thực ra thì Tần Xuyên cũng không hề ngại chuyện hung dữ quát nạt người khác, chỉ là hắn ngại phải nhìn thấy cái loại giả vờ đáng thương này, hơn thế nữa ông ta cũng đã cúi đầu ăn nói khúm núm như vậy rồi nên cũng không muốn làm khó ông ta thêm nữa.

-Được rồi, được rồi. Ông đứng lên đi, tôi chỉ muốn hỏi ông có chi phiếu không? Tôi muốn trả tiền!

Tần Xuyên ngoắc ngoắc ngón tay.

Arthur ngay lập tức gật đầu nói:

-Thưa ngài, trên người của tôi hiện tại không có chi phiếu nhưng tôi có thể cho người đi chuẩn bị cho ngài một tấm bản phiếu (loại văn bản chứng nhận việc chi trả vô điều kiện cho một ai đó) của ngân hàng Thụy Sĩ chúng tôi!

Những lời này vừa nói ra những người xung quanh đều bị dọa cho ngây ngốc, bản phiếu của ngân hàng Thụy Sĩ? Như vậy chẳng phải có nghĩa là ngân hàng sẽ trả tiền thay cho Tần Xuyên hay sao?

Tần Xuyên cũng không hiểu những cái này lắm, nên liền hỏi:

-Dù sao thì cũng là hơn bảy trăm triệu, sẽ không có vấn đề gì chứ?

-Đừng nói là bảy trăm triệu, chỉ cần ngài cần thì cho dù là bảy tỷ hay bảy mươi tỷ thì chúng tôi cũng sẽ dâng lên cho ngài ngay lập tức.

Arthur ngẩng đầu lên tươi cười nịnh nọt nói.

Ông ta sợ Tần Xuyên sẽ mang thù với mình, nếu như chuyện tối nay truyền đến tổng bộ nhất định ông ta sẽ bị chết chìm trong lời mắng nhiếc của những người khác mất.

Có trách thì cũng chỉ có thể trách, Tần Xuyên giữ bí mật về thân phận của mình quá sâu, ông ta đường đường là Chủ tịch chi nhánh ngân hàng tại Trung Quốc cũng không có tư cách được xem ảnh chụp của Tần Xuyên, chỉ đến khi nhìn thấy tấm thẻ đen độc nhất vô nhị này thì ông ta mới biết được Tần Xuyên là ai.

Thái độ này của ông ta khiến cho khách mời trong hội trường phải hít khí lạnh, toàn thân nổi da gà!

Bảy mươi tỷ? Không ai quan tâm việc nên nghi ngờ xem có phải là Arthur đã quá khoa trương hay không? Chỉ có điều là con số bảy tỷ cũng đủ để khiến những người có mặt ngày hôm nay phải hâm mộ rồi.

Chẳng lẽ cái thẻ tín dụng đó của Tần Xuyên thật sự có giá trị khủng bố như vậy thật sao?

Sau khi Tần Xuyên lấy lại tấm thẻ ngân hàng liền tùy tiện nhét nó lại vào trong túi quần sau đó thì cười hì hì vỗ vỗ bả vai Arthur.

-Như thế này từ đầu không phải là tốt hơn sao? Đừng có xụ cái bản mặt già nua đó thế nữa, phải cười nhiều vào.

-Vâng, thưa ngài.

Arthur cố gắng lộ ra dáng vẻ tươi cười nhưng bộ dạng này của ông ta còn khó coi hơn cả khóc nữa.

Cả đám người xung quanh đều sửng sốt mà nhìn Tần Xuyên chỉ huy Arthur, nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy thì họ đều cho rằng mình đang mơ.

Rất nhiều người đều vô cùng tò mò, rất muốn biết rốt cuộc thì cái thẻ đó của Tần Xuyên là thẻ gì, tại sao sau khi Arthur nhìn thấy nó lại thay đổi thái độ một cách chóng mặt như vậy?

Đáng tiếc là chẳng có ai dám bước đến hỏi mượn chiếc thẻ của hắn để xem nó là thẻ gì. Lúc này thân phận của Tần Xuyên trở nên vô cùng thần bí cùng tôn quý, cũng khiến cho những khách mời nhạo báng hắn lúc nãy phải yên lặng mà cúi đầu bởi bọn họ sợ bị Tần Xuyên nhớ mặt.

Chu Chí Bang âm thầm kinh hãi, hiểu biết của anh ta rộng rãi hơn nữa lại sinh ra trong gia đình kinh doanh như Chu gia, vừa nhìn là đã nhận ra được, chiếc thẻ của Tần Xuyên chính là thẻ đen vô hạn của ngân hàng Thụy Sĩ.

Không cần biết thẻ đen của Tần Xuyên là loại thẻ nào, chỉ cần biết là thẻ đen thôi cũng đã vô cùng có giá trị rồi, ít nhất thì người trong Chu gia bọn họ cũng không ai có được tấm thẻ đen của ngân hàng Thụy Sĩ cả, dẫu có thì cũng chỉ là của ngân hàng Morgan mà thôi.

Rốt cuộc thì Tần Xuyên có lai lịch như thế nào? Vì sao lại có thể trở thành khách VIP được lựa chọn trên toàn thế giới của ngân hàng Thụy Sĩ, còn được tặng cả thẻ đen?

Anh ta không khỏi âm thầm hối hận, nếu vừa rồi anh ta ra mặt nói giúp Tần Xuyên vài câu biết đâu lại có thể kết giao tình hữu nghị với Tần Xuyên cũng nên.

Phó thủ tướng cũng thả lỏng, không còn nhăn mày nữa, quay đầu nhìn về phía người đàn ông nhìn giống như vệ sĩ riêng đang đứng sau lưng, gật đầu cười cười, tuy nhiên cảnh này lại không có một ai chú ý tới.

Lúc Tần Xuyên trở về ghế ngồi của mình thì đi qua chỗ ngồi của Sở Vân Tiêu, hấn dừng chân đứng lại.

-Lúc này mày nói gì với tao ấy nhỉ?

Tần Xuyên khẽ cười rồi nói tiếp:

-Thất bại chẳng qua cũng chỉ là động lực để thúc đẩy sự thành công? Còn nói tao không hiểu cái đạo lý này đúng không? Ha ha... Đúng là tao không hiểu thật, bởi vì tao không phải là kẻ thất bại!

Tần Xuyên nói xong câu đó cũng lười liếc anh ta lấy một cái, trực tiếp đi thẳng đến bên cạnh Liễu Hàn Yên.

Sắc mặt Sở Vân Tiêu lúc này đã tái nhợt, anh ta cúi đầu, vẻ mặt không cam lòng cùng không phục nhưng lại không còn cách nào khác.

Tiền không nhiều bằng Tần Xuyên, thể diện cũng không lớn bằng Tần Xuyên, anh ta phát hiện ra rằng tất cả kiêu ngạo của anh ta đều bị Tần Xuyên giẫm nát dưới chân.

Vào lúc đó, Sở Vân Tiêu cảm nhận được những người xung quanh đều đang cười nhạo anh ta không biết tự lượng sức mình, trái tim anh ta như bị chém nát bấy, cắn chặt răng, hận không thể ngay lập tức chạy ra khỏi hội trường.

-Ha ha, bà xã à, em ăn no chưa?

Tần Xuyên trở lại bên cạnh Liễu Hàn Yên, ôm lấy eo cô, cũng không thèm để ý đến những ánh mắt xung quanh đang nhìn bọn họ mà hôn lên mặt Liễu Hàn Yên.

Vẻ mặt Liễu Hàn Yên hiện lên vẻ không còn cách nào với hấn, người đàn ông này lúc nào cũng mang đến cho cô sự bất ngờ ngạc nhiên nhưng cũng kèm theo cả sự lo lắng.

-Em ăn no rồi.

Liều Hàn Yên trả lời.

-Vậy chúng ta đi thôi, dù sao thì việc quyên tiền cũng đã xong cả rồi!

Tần Xuyên nói xong liền muốn mang cô rời khỏi hội trường.

Đúng lúc này Kim Sĩ Quân vội vàng đứng dậy, khách khí cười nói:

-Đợi đã! Tần Xuyên cậu đừng đi vội, nếu như cậu đi rồi thì... làm sao có thể chụp ảnh với Phó thủ tướng được đây?

Ai ngờ, Tần Xuyên lại quay đầu lại trừng mắt nhìn ông ta, dứt khoát bỏ lại một câu:

-Không sao hết, tôi hôm nay đến đây chỉ là để quyên tiền mà thôi!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 409: Long Bàn Chung Phụ

Những lời này của hắn khiến toàn hội trường phải rớt mắt ra nhìn, trái tim nhảy lên tận cổ họng.

Đúng là muốn chết mà, tên tiểu tử này lại một lần nữa tự đâm đầu vào cái chết mà! Những lời đại nghịch bất đạo như vậy mà cũng có thể nói ra được?

Vốn dĩ còn có một số người thấy Tần Xuyên lai lịch bất phàm nên muốn làm quen kết giao với hắn, nhưng lúc này đây không còn ai có ý định điên rồ ấy nữa!

Người ta tranh nhau sút đầu mẻ trán để được có cơ hội có thể chụp ảnh cùng với Phó thủ tướng vậy mà hắn thì hay rồi, bỏ ra sáu trăm triệu mua được cơ hội này vậy mà lại nói hắn không quan tâm đến nó!

Chu Chí Bang cũng có chút hiểu biết về con người của Tần Xuyên nên chỉ có thể cười gượng mà thôi, quả nhiên là kẻ không sợ trời không sợ đất, sau này tốt nhất là không nên đến gần mà chỉ nên đứng từ xa nhìn hắn sẽ tốt hơn.

Nhưng Liễu Hàn Yên thì lại tuyệt đối tin tưởng những lời hắn nói, vừa rồi khi nhìn thấy Tần Xuyên cảm động như vậy thì đã biết được hắn thật lòng muốn quyên tiền, chỉ là hắn nói như vậy có chút thiếu sót.

Đáng tiếc là lời đã nói ra như bát nước đổ đi không thể lấy lại được, Liễu Hàn Yên cũng không biết phải làm thế nào bây giờ, chỉ có thể im lặng đứng bên cạnh người đàn ông mà không lên tiếng nói câu nào.

Những khách mời của buổi tiệc đều dõi mắt nhìn về phía Phó thủ tướng, nhưng dường như ông ta cũng không có bất kỳ phản ứng nào coi như hoàn toàn

không nghe thấy Tần Xuyên nói gì cả.

Phó thủ tướng đã không lên tiếng thì đương nhiên những người khác cũng không dám tự tiện lên tiếng chỉ trích Tần Xuyên, dù sao thì cũng không ai đoán được trong lòng Phó thủ tướng đang tính toán cái gì.

Thật ra thì cũng không phải là do Tần Xuyên có thành kiến gì với Phó thủ tướng cả mà chỉ là do hắn đã quen với cuộc sống ở trên núi, nên với những chức danh thân phận quyền thế trần tục hắn cũng không nắm rõ.

Với hắn mà nói thì trên đời này chỉ có hai loại người, một là người có thể giết hắn, còn hai là loại người không thể giết hắn.

Còn về phần thân phận hay địa vị gì đó, Tần Xuyên cũng không để ý lắm, cũng như thái độ tùy tiện chẳng bận tâm đến tiền tài của hắn, với những cấp bậc quan chức gì đó hắn cũng rất tùy ý.

Tất cả mọi người đều là người cả, hơn nữa lại còn là hai người đàn ông chụp ảnh với nhau nhìn kỳ chết đi được! Trong lòng Tần Xuyên thầm nghĩ.

-Bà xã à, chúng ta đi thôi.

Tần Xuyên nắm lấy tay Liễu Hàn Yên nói.

Liễu Hàn Yên có chút do dự, thở dài một hơi, thôi đành phu xướng phụ tùy vậy, cô chẳng còn cách nào khác chỉ có thể đi cùng hắn ra phía ngoài cửa.

Nhưng đột nhiên lại có một người xuất hiện trước mặt hai vợ chồng.

Thần kinh Tần Xuyên đột nhiên căng cứng, mạnh mẽ đứng lại, ánh mắt hắn lộ rõ sự kinh dị nhìn người đàn ông mặt âu phục đứng ở trước mặt hai người, là một người đàn ông trên môi mang theo một nụ cười mỉm, ngũ quan cùng tướng mạo cũng bình thường không có gì là lạ cả.

Đúng là gặp quý mà! Người đàn ông này xuất hiện ở trước mặt hắn khi nào

vậy chứ?!

Sau lưng Tần Xuyên toát mồ hôi lạnh, với cảnh giới của hắn, một người đàn ông có thể không một tiếng động xuất hiện trước mặt ngăn cản hắn, vậy mà phải trong phạm vi ba bước hắn mới có thể cảm nhận được!?

Về mặt Liễu Hàn Yên tỏ ra ngạc nhiên, bởi cô phát hiện ra lòng bàn tay người đàn ông này vậy mà lại có mồ hôi?

Người vệ sĩ đột ngột xuất hiện trước mặt này vì sao lại có thể khiến cho Tần Xuyên khẩn trương như vậy?

-Tần tiên sinh, tôi là vệ sĩ của Phó thủ tướng, ngài ấy nói cậu không cần phải khẩn trương hay xấu hổ, ngài ấy hiểu bởi vì đây là lần đầu tiên cậu gặp ngài ấy nên không dám chụp ảnh chung với ngài ấy, nhưng cậu yên tâm Phó thủ tướng là người rất ôn hòa và thân thiện sẽ không khiến cậu bị áp lực đâu.

Tất cả mọi người đều chờ đợi phản ứng của Tần Xuyên, nhưng Tần Xuyên lại cứ đứng im ở đó nửa tiếng đồng hồ cũng không lên tiếng nói lời nào.

Trái tim Tần Xuyên đập dồn dập, cố gắng hết sức để hít thở, mạnh mẽ dùng ý chí của mình để trụ vững tinh thần, những người bên ngoài dường như đều không phát hiện ra rằng người đàn ông này đang dùng một loại khí tức “một chọi một” để áp bách hắn!

Mặc dù người đàn ông này không để lộ ra tu vi của bản thân nhưng bản năng sinh tồn được rèn luyện trong điều kiện khắc khổ của Tần Xuyên đã nói cho hắn biết, tuyệt đối không được động thủ giao đấu với người này!

Chênh lệch quá lớn!

Thật ra thì lúc Phó thủ tướng bước vào hội trường Tần Xuyên cũng đã nhìn thấy người vệ sĩ này đi cùng ông ta nhưng lúc đó hắn cũng chỉ nhìn lướt qua mà không hề chú ý đến người này.

Mặc dù người đàn ông này hiện tại đang đứng trước mặt hắn nhưng hắn lại có cảm giác bản thân hoàn toàn không thể nhớ được tướng mạo của người này!

Cảnh giới của người này đủ để khiến cho dù ông ta có đứng trước mặt anh cũng có thể khiến cho anh không hề chú ý đến ông ta!

Không phải bởi vì người đàn ông này quá nhỏ bé mà là bởi vì hắn quá mức khổng lồ!

Thử tưởng tượng xem, khi một con kiến đứng trước mặt một người khổng lồ, dùng ánh mắt của con kiến này để nhìn thì người khổng lồ này cũng chỉ giống như một cánh vật trong tự nhiên mà thôi nhưng nó không bao giờ ngờ tới được rằng, đây cũng là một sinh vật sống!

Có thể là có chút khoa trương nhưng Tần Xuyên có cảm giác bản thân mình chính là con kiến đó, còn người này chính là người khổng lồ kia.

Mặc dù trước đây hắn cũng đã từng nghe Phó Thanh Y nói rằng ở Trung Quốc đại lục, ngọa hổ tàng long, những cao thủ chân chính luôn khinh thường những thứ như thanh danh hiển hách.

Mà ngay cả Tam Đại Tông Sư của Trung Quốc đại địa, trong mắt của Phó Thanh Y thì họ cũng chỉ là những kẻ mạnh trên giấy mà thôi, mặc dù đáng được khăng định và tôn kính nhưng bọn họ cũng không đáng để được thần thánh hóa lên như vậy.

Tuy nhiên, trước đây Tần Xuyên chưa bao giờ được biết đến cái cảnh giới như vậy, cho tới ngày hôm nay, sau khi hắn đạt được cấp Tiên Thiên cấp cao, gặp được người đàn ông này, hắn mới ngẫm ra một điều đó là quả nhiên những lời Phó Thanh Y nói không ngoa chút nào!

Người đàn ông này chắc chắn có thể xếp ngang hàng với Tam Đại Tông Sư, thậm chí Tần Xuyên còn có cảm giác so với các Tông sư thì người này còn khủng bố hơn nhiều.

Người bên cạnh Phó thủ tướng mạnh như vậy không biết Tứ Đại Gia Tộc có biết hay không? Nhưng không còn phải bàn cãi gì nữa, Tứ Đại Gia Tộc kính sợ Thủ tướng cùng Phó thủ tướng như vậy quả đúng là sáng suốt!

Xem ra nước của Trung Quốc rất sâu nha!

-Tần tiên sinh không cần khẩn trương, tôi chỉ là tới để truyền lời thay cho Phó thủ tướng thôi.

Người vệ sĩ lớn tuổi có chút khách khí cười cười, làm ra tư thế mời.

Những lời này nói ra là để khiến cho mọi người tưởng rằng bởi vì là Tần Xuyên xấu hổ nên mới không chụp ảnh chung, chứ không phải là có ý mạo phạm tới Phó thủ tướng!

Vừa có thể bảo toàn được tôn nghiêm của Phó thủ tướng, lại có thể cho Tần Xuyên một nấc thang để bước xuống. (lối thoát)

Tần Xuyên cũng biết đạo lý này, hẳn biết lần này bản thân bắt buộc phải đi chụp ảnh rồi, bởi vì hẳn đã gặp phải “Người có thể giết hẳn”.

Tần Xuyên có chút nghi ngờ, nếu như lúc này mình dùng Thanh Liên kiếm ý bất hủ thì liệu có thể đối phó được với người đàn ông này không nhỉ? Biết đâu hiệu quả...

-Ha ha,... đúng thật là tôi có chút khẩn trương...<Đọc nhanh nhất tại T.R.U.Y.E.N.F.U.L.L.V.N>Nếu như Phó thủ tướng không chê vậy thì chúng ta hãy cũng nhau đi chụp một bức ảnh, nhưng không biết tôi có thể mang theo vợ tôi chụp ảnh cùng không?

Tần Xuyên cũng không ngốc, đừng phải cao thủ level max như vậy tốt nhất là cứ ngoan ngoãn nghe theo có lẽ sẽ tốt hơn.

Vẫn còn nhiều thời gian, mình chỉ cần cố gắng tu luyện, chắc chắn đến một ngày nào đó nhất định có thể phân cao thấp với người này, đến lúc đó sẽ trả lại

toàn bộ khí tức mà ông ta ép hẳn ngày hôm nay!

Ánh mắt người vệ sĩ có chút bất ngờ, dường như ông ta không ngờ Tần Xuyên lại có thể nhanh chóng thoát khỏi áp lực tinh thần như vậy!

Ông ta cười cười, nói:

-Cái này, phải xin chỉ thị của Phó thủ tướng mới được.

Kết quả là, Tần Xuyên lôi kéo Liễu Hàn Yên với vẻ mặt mờ miyj đi về phía trước để gặp mặt Phó thủ tướng.

Vẻ mặt Phó thủ tướng hòa ái tươi cười, như một người bậc bề trên yêu thương bậc con cháu, nhìn hai vợ chồng Tần Xuyên nắm tay nhau, trong ánh mắt lóe lên tia nhìn thâm thúy.

-Xin chào Phó thủ tướng, ngài đã vất vả rồi.

Tần Xuyên nhớ ở trên TV đều nói với các vị lãnh đạo cấp cao như vậy nên vừa khờ vừa cười nói.

Phó thủ tướng mỉm cười gật đầu, giọng nói thân thiết kèm theo thâm ý nói:

-Các thế hệ Tần gia đều là trung lương, cụ của cậu là Tần Tường Thụy lão tiên sinh là một trong những nguyên lão mà tôi tôn kính nhất.

Tần Xuyên cậu cũng khá lắm, hiện tại lại cưới được nữ tướng quân của Trung Quốc thì lại càng phải vì quốc gia, vì nhân dân, cống hiến hết mình, tôi rất coi trọng tương lai của cậu.

-Vâng... là... vì nhân dân phục vụ!

Tần Xuyên xấu hổ cười cười, trong tâm lại âm thầm nói: Được lắm, đầu tiên là khen ngợi đời trước ưu tú, sau đó lại nói là Tần Xuyên cậu cũng “khá lắm”, tiếp đó lại nhắc nhở vợ của cậu chính là người của quân đội chúng tôi, cậu hãy

cẩn thận cho tôi! Cuối cùng lại chốt một câu, tôi muốn xem hiện của cậu trong tương lai như thế nào, nhưng bây giờ thì vẫn chưa được. Còn về phần thế nào mới là được thì đó chính là phải dâng túi tiền của cậu lên cho quốc gia, cho nhân dân!

Không hổ là Phó thủ tướng dưới một người trên vạn người, mắng chửi cùng đe dọa người khác mà nghe như là đang khen ngợi người ta vậy!

Bất luận như thế nào đi chăng nữa thì bức ảnh chụp chung nhìn qua thì có vẻ rất hòa hợp đã được ra đời!

Hai vợ chồng Tần Xuyên được coi như là đã trở thành nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay, được cùng nói chuyện với Phó thủ tướng, những người xung quanh đều cảm thấy vô cùng hâm mộ.

Nhưng chỉ có Tần Xuyên mới biết chuyện này kinh khủng đến mức nào, hẳn dường như là bị ép cho đến nỗi không thể thở nổi nữa!

Không lâu sau, Phó thủ tướng có việc cần phải đi trước, người vệ sĩ kia đương nhiên cũng phải đi theo ông ta.

Lúc đi qua chỗ Tần Xuyên đứng, người vệ sĩ đó dùng lại cười mỉm nói:

-Nếu gặp Phó Thanh Y thì giúp tôi chuyển lời hỏi thăm tới ông ta.

Tần Xuyên giật mình sửng sốt, nhưng vẫn cố gắng khống chế cảm xúc của mình không để thể hiện hết ra bên ngoài nên biểu cảm của hắn cũng không có thay đổi gì.

-Rốt cuộc thì ông là ai?

Tần Xuyên cảnh giác hỏi.

Người đàn ông mỉm cười nói:

-Không cần lo lắng, tôi là ai cậu không cần phải biết. Cậu chỉ cần nói với ông ta “ Long bàn chung phụ tứ Hải Bình, cửu phẩm Thanh Liên trấn Thần Châu”, ông ta tự nhiên sẽ biết tôi là ai.

Không cho Tần Xuyên có cơ hội hỏi thêm, ông ta đã cùng với Phó thủ tướng rời khỏi hội trường, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Phó thủ tướng, không một ai chú ý tới người đàn ông khủng bố kia.

Tần Xuyên lẩm bẩm hai câu thơ kia nhưng cũng không hiểu nó có ý nghĩa gì, cửu phẩm Thanh Liên trong đó chắc là môn phái Thanh Liên của hắn hoặc cũng có thể là bí quyết Thanh Liên, thế như câu trước lại là có ý gì?

Thực lực của người này rất mạnh, có khi còn không hề thua kém Phó Thanh Y, chắc chắn là có quan hệ gì đó với Phó Thanh Y, nhưng hình như ông ta cũng không biết Phó Thanh Y hiện đang ở đâu!

Gặp phải chuyện như thế này, Tần Xuyên cũng không còn tâm tình nào mà ở lại buổi tiệc nữa liền nhanh chóng mang theo Liễu Hàn Yên rời khỏi đó.

Có rất nhiều người có ý định muốn uống cùng Tần Xuyên chén rượu để kết giao với con nhà thế gia nhưng tất cả đều bị chụp hụt, nhưng lại không thể làm gì được.

Ngồi trong xe trở lại Liễu gia, sắc mặt Tần Xuyên ngưng trọng suy nghĩ đến chuyện mới xảy ra, Liễu Hàn Yên ở một bên thấy chồng mình bỗng nhiên trở nên nghiêm túc như vậy, không khỏi ngạc nhiên hỏi:

-Anh sao vậy?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 410: Tôi Là Tổng Giám Đốc

Tần Xuyên phục hồi tinh thần, vẻ mặt lộ rõ sự bất đắc dĩ:

-Bà xã, anh quả thật vẫn chưa đủ mạnh, quả nhiên những người có thể ngồi được lên vị trí cấp cao bí hiểm hơn nhiều so với tưởng tượng của anh.

Liễu Hàn Yên nghĩ nghĩ một lát rồi hỏi:

-Người vệ sĩ của Phó thủ tướng mà chặn đường chúng ta lúc này có phải là lợi hại lắm đúng không anh?

Tần Xuyên cười khổ, quả nhiên, Liễu Hàn Yên không hề cảm nhận được cảm giác áp bách lúc đó, bởi vì người kia chỉ thi triển áp lực với một mình hắn mà thôi.

-Cũng khá là lợi hại, trong số những kẻ lợi hại mà anh đã từng gặp qua thì ông ta chắc chắn là người đứng vị trí số một số hai, so với anh thì ông ta mạnh hơn rất nhiều.

Tần Xuyên không thể không thẳng thắn nói ra.

Mạnh chính là mạnh, yếu chính là yếu, chỉ cần không được sợ hãi, thừa nhận người khác mạnh hơn mình cũng là một loại phẩm chất tốt.

Liễu Hàn Yên nghĩ một chút rồi gật đầu, nói:

-Dù sao thì cũng là người bên cạnh Phó thủ tướng, lợi hại hơn anh cũng đúng thôi, dù sao thì Tứ Đại Gia Tộc kính nể hai vị Nguyên thủ như vậy cũng phải có lý do của nó chứ!

Tần Xuyên có chút không phục, nói:

-Đợi đến khi anh bảy tám chục tuổi, chắc chắn có thể mạnh hơn người đó, ông ta chẳng qua cũng chỉ là y vào tuổi lớn hơn anh nên công lực thâm hậu hơn anh thôi.

-Bảy tám chục tuổi? Người kia trông đâu có đến nỗi già như vậy đâu.

Liễu Hàn Yên có chút khó tin.

Tần Xuyên bĩu môi, nói:

-Anh nói có thì là có, anh có thể cảm nhận được, tuổi thật của người đó chắc chắn vượt xa so với vẻ ngoài của ông ta, có khi đã bảy tám chục tuổi thậm chí là hơn một trăm tuổi rồi cũng nên.

Sau khi tu vi đạt đến cấp độ tông sư, sự lão hóa trở nên vô cùng chậm chạp, nếu em không tin thì thử so sánh với sự phụ của em là Lăng Vân sư thái xem, tuổi của bà ấy cũng bề ngoài có tương đương nhau không?

Liễu Hàn Yên yên lặng không nói, cẩn thận ngẫm lại chính sự phụ của cô, hình như đúng là có đạo lý này...

Bất luận ra sao thì nhiệm vụ tối nay đã xem như là hoàn thành xong, mặc dù có quá nhiều chuyện ngoài ý muốn phát sinh nhưng nói chung là vẫn vượt qua được.

Vừa về tới Liễu gia, Liễu Trung Nguyên nghiêm khắc giáo huấn Tần Xuyên, nói hần không biết chừng mực, suýt chút nữa thì dẫn đến đại họa.

Nhưng những lời giáo huấn của ông cũng không nhiều bởi thật ra thì hôm nay Tần Xuyên cũng đã khiến cho Tần gia cùng Liễu gia được nở mày nở mặt. Có quyền có thể không nói, còn cáo thể khiến cho Chủ tịch ngân hàng Thụy Sĩ phải quỳ xuống xin lỗi, cái này ngay cả Gia chủ Liễu gia là ông cũng không có cái bản lĩnh này.

Đương nhiên, cả Tần gia cùng Liễu gia đều muốn biết là rốt cuộc thì Tần Xuyên làm sao lại có thể làm thế được? Số tiền đó là lấy ở đâu ra? Có quan hệ gì với ngân hàng Thụy Sĩ?..v..v..

Chỉ tiếc là Tần Xuyên chỉ nói lung tung, không chịu hợp tác nói cho bọn họ biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Người hai nhà chỉ có thể giương mắt lên nhìn mà không thể treo ngược Tần Xuyên lên để thẩm vấn được chỉ có thể sai người đi âm thầm điều tra.

Tần Xuyên biết chuyện mình là Kiếm Ma sớm muộn gì cũng sẽ bị người trong Trung Quốc biết được, nhưng việc này biết càng muộn càng tốt, hẳn cũng còn rất nhiều việc cần phải làm, không có thời gian để ứng phó với mấy cái phiền phức này.

Trải qua chuyện tối hôm nay, Tần Xuyên nhận ra một điều là mình đã suy nghĩ cái đầm nước Trung Quốc này quá đơn giản rồi, thậm chí ngay cả Thanh Liên môn mà hẳn đã sống ở đó từ nhỏ mà hẳn cũng chẳng biết gì về nó cả.

Kể cả việc Phó Thanh Y mất tích ba năm, hẳn bị hàm oan rồi bị chính tông sư của bản phái phế bỏ tu vi rồi trục xuất xuống núi, quen biết với hai vị hộ vệ thân bí của Phó Thanh Y, hai vị thủ trưởng, thậm chí còn có cả Nạp Lan Thẩm chẳng hiểu vì sao lại đến tìm hẳn rồi cả Âm Nguyệt Tướng quân sử dụng quyền cước giống nhau y hệt...

Tất cả những chuyện này đã khiến cho Tần Xuyên có cảm giác mình tựa như một quân cờ trên bàn cờ, cái cảm giác bị người ta quan sát mà mình thì lại không nắm được tình hình thế giới bên ngoài này thật sự vô cùng khó chịu.

-Long bàn chung phụ Bình Tứ Hải, cửu phẩm Thanh Liên trấn Thần Châu....

Đêm đó, nguyên cả một đêm Tần Xuyên không ngủ, trong đầu đọc đi đọc lại hai câu thơ này.

Sau khi xử lý xong mọi chuyện ở Bắc Kinh, Tần Xuyên nhận được tin tức bên phía thành phố Đông Hoa rằng quảng cáo sắp được phát sóng, liền lập tức trở lại thành phố Đông Hoa.

Lần này, cô em vợ Liễu Tiên Tiên cũng trở về cùng hẳn, bởi cô phải về đó để học đại học, dù sao thì cũng đã đi học muộn hai tuần rồi nên cũng khiến cô phải bận tối mắt tối mũi.

Sau khi trở lại Đông Hoa, ngay ngày hôm sau Liễu Hàn Yên liền nhận được một tờ lệnh khen thưởng của Bộ An toàn Quốc gia, hơn thế nữa còn phân bổ phận cần cầu, bộ phận tài ngầm hải quân của quân khu Giang Nam đến dưới trướng quản lý của cô, đội hải quân có nhiệm vụ hộ tống của của quân khu Giang Nam sẽ do Liễu Hàn Yên đảm nhiệm.

Như vậy, mặc dù quân hàm của Liễu Hàn Yên không có thay đổi gì như quyền lực của cô lúc này lại ngang với tư lệnh Kim Sách mà tư lệnh Kim Sách bởi vì nguyên nhân sức khỏe nên không thường xuyên xuất hiện chính vì vậy mà Liễu Hàn Yên dường như nhân cơ hội này mà đạp nát những quan quân lớn tuổi hơn cô dưới chân.

Sau khi Liễu Hàn Yên biết được tin tức này thì chẳng có chút vui vẻ nào, bởi vì những quyền lực này là do Tần Xuyên giúp cô đoạt lấy, điều này khiến cho trong lòng cô có chút cảm giác không phải.

Nếu như có thể kháng lệnh thì cô thật sự rất muốn từ chối lệnh điều động này, tiếp nhận những thứ này chẳng qua cũng chỉ là bắt đắ dĩ mà thôi.

Tần Xuyên không biết rằng, bản thân vì Liễu Hàn Yên mà chiếm được những chiến công như vậy nhưng ngược lại trong lòng cô lại không vui chút nào mà hẳn cũng không có thời gian rảnh để quản những chuyện này.

Vào buổi sáng chủ nhật, Tần Xuyên mặc một bộ quần áo vệ y màu xanh, quần dài bằng vải bông cùng một đôi giày đá bông, lần đầu tiên bước vào công ty của hẳn.

Vốn dĩ Lục Tích Nhan đã nói là sáng nãy sẽ cùng nhau đến công ty nhưng lại bị Tần Xuyên cự tuyệt, hẳn muốn tự mình đi xem xét tình hình.

Lái chiếc xe Mercedes AMG đến dãy nhà văn phòng ở khu đô thị mới của thành phố Đông Hoa, nhân viên an ninh vốn còn tưởng là vị Tổng giám đốc đến từ nơi nào đó nhưng kết quả người bước xuống xe lại là một chàng thanh niên trẻ tuổi, ăn mặc không giống với một người thành đạt mà giống với một sinh viên hơn, không khỏi nhìn nhiều hơn một chút.

Tòa nhà văn phòng này mới được xây vào năm ngoái, nằm trong phạm vi khu vực tự kinh doanh của thành phố Đông Hoa, những doanh nghiệp xây dựng ở nơi này sẽ nhận được những chính sách giúp đỡ tốt hơn.

Lục Tích Nhan cũng là bởi vì nhìn ra được tiềm năng phát triển của khu vực này nên mới bỏ ra một số tiền lớn để lập nên công ty SB tại khu vực này.

Bởi vì là thu mua một vài công ty sản xuất thực phẩm theo dây chuyền, mặc dù đã cắt giảm không ít công nhân dư thừa nhưng vẫn còn lại hơn một trăm người ở lại tổng bộ, chiếm hai tầng khu văn phòng làm việc.

Tần Xuyên cũng không rõ là văn phòng làm việc của Lục Tích Nhan nằm ở đâu vì vậy liền đi đến khu vực bắt mắt nhất của công ty SB.

Hai cô gái tiếp tân đang ngồi cười toe toét thảo luận về tiết mục giả trí tối hôm qua.

Nhìn thấy Tần Xuyên đi vào, hai cô gái đánh giá cách ăn mặc của Tần Xuyên, cũng không quá coi trọng mà tiếp tục buôn dưa lê với nhau.

Tần Xuyên cũng không nói gì cả mà chỉ đứng trước mặt hai người, cứ một mực đứng chờ như vậy.

Khoảng một phút sau, hai cô gái vẫn thấy Tần Xuyên còn chưa rời đi, một người trong số đó có tướng mạo ngọt ngào, hỏi hẳn:

-Anh có việc gì sao?

Tần Xuyên nhếch mép cười cười:

-Văn phòng Tổng giám đốc Lục của các cô ở đâu?

-Anh tìm Tổng giám đốc Lục? Có hẹn trước không?

Cô gái kia nghi ngờ nhìn Tần Xuyên.

Tần Xuyên lắc đầu, tiếp tục cười nói:

-Phiền cô hãy nói với cô ấy, có người tên là Tần Xuyên tới tìm cô ấy, cô ấy tự nhiên sẽ biết.

Cô gái nhỏ cười cười:

-Dù sao thì anh cũng phải nói cho chúng tôi biết, anh làm gì, mục đích tới đây là gì? Tổng giám đốc Lục của chúng tôi rất bận, nếu ai đến cũng chỉ nói mỗi cái tên rồi hỏi xem cô ấy có biết hay không, vậy chẳng phải Tổng giám Lục của chúng tôi sẽ chết vì mệt sao?

-Tôi làm gì sao?

Tần Xuyên nghĩ nghĩ nói:

-Tôi là Tổng giám đốc của cái công ty này.

Cô gái tiếp tân cười phụt ra:

-Ha ha,... Anh chàng đẹp trai này, xin anh đừng đùa chúng tôi nữa được không? Chúng tôi đang làm việc không phải là phải là trong quán ăn đêm, OK?

Cô gái kia cũng cười nói:

-Chắc chắn là đàn ông đến theo đuổi Tổng giám đốc Lục đây mà, chỉ là đây

là lần đầu tiên thấy bộ dạng này thì phải.

Cô gái đầu tiên cũng gật đồng đồng ý, cười nhạo nói:

-Muốn tới theo đuổi Tổng giám đốc Lục thì cũng phải ăn mặc cho ra dáng một chút, những công tử ôm hoa tươi đứng ở cổng chờ cũng không ít vậy mà Tổng giám đốc Lục của chúng tôi còn chẳng thèm có phản ứng gì, anh như vậy, mà còn muốn gặp Tổng giám đốc Lục sao?

Tần Xuyên thở dài, kéo kéo quần áo mình nói:

-Tôi mặc quần áo thế nào có ảnh hưởng gì đến công việc của các cô sao?

Hai cô gái trợn trắng mắt:

-Anh lại còn quản chúng tôi làm việc gì hay sao? Chúng tôi ở chỗ này là để đề phòng những kẻ như anh đến đây quấy rối lãnh đạo đó!

Tần Xuyên nheo mắt, không nói thêm gì nữa mà chỉ lôi điện thoại di động ra gọi cho Lục Tích Nhan.

Hai cô gái tiếp tân thấy Tần Xuyên muốn gọi điện thoại thì cũng chẳng coi vào đâu.

-Alo, Tần Xuyên à, anh đã tới chưa?

Trong điện thoại truyền đến tiếng nói vui vẻ của người phụ nữ, cô rất muốn được sớm cho Tần Xuyên thấy được thành quả của bọn họ.

-Anh đang ở đại sảnh này.

Tần Xuyên nói.

-Được, vậy em sẽ tới đó ngay!

Không đến một phút sau, Lục Tích Nhan đi một đôi cao gót bước ra đại sảnh,

tất cả nhân viên trong văn phòng đều vô cùng kinh ngạc, làm sao mà một người luôn trang nghiêm ưu nhã như Tổng giám đốc lại có thể vội vã như vậy, đã thế trên mặt còn là một nụ cười sáng lạn.

Lúc Lục Tích Nhan bước đến đại sảnh, hai cô gái kia đang nghịch điện thoại ngay lập tức bị dọa cho tái mặt, vội vội vàng vàng giấu điện thoại đi, sau đó đứng dậy hô “ Tổng giám đốc Lục”.

Lục Tích Nhan có phần trách cứ hai cô:

-Tại sao Đại Boss đến mà hai cô lại không thông báo cho tôi biết? Lại còn để Đại Boss tự mình gọi điện thoại nữa chứ!

-Hả!?

Hai cô gái nhỏ tim vọt lên tận cổ họng, trợn mắt há mồm nhìn Tần Xuyên.

-Đại... Đại Boss?

Mặc dù cả công ty đều biết tuy rằng Lục Tích Nhan là Tổng giám đốc nhưng chẳng qua cũng chỉ là làm công mà thôi, Đại Boss thật sự là một người khác.

Nhưng ai lại có thể ngờ được, người thanh niên trông như sinh viên này lại chính là Đại Boss của bọn họ cơ chứ?

-Đúng vậy, vị Tần tiên sinh này chính là người bỏ vốn đầu tư cho công ty SB của chúng ta, chẳng lẽ các cô không hỏi xem anh ấy là ai sao?

Hai cô tiếp tân sắc mặt đỏ bừng lên, cúi đầu hận không thể bỏ chạy ra khỏi đây.

Một trong hai cô lí nhí lên tiếng:

-Có.. hỏi...ạ...

Lục Tích Nhan nhìn biểu hiện của hai cô gái liền biết chắc được đã xảy ra chuyện gì vì vậy sắc mặt cô lạnh xuống.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 411: Phòng Làm Việc

- Hai người không tham gia khóa đào tạo của công ty à? Tôn chỉ phục vụ của công ty chúng ta là gì?

Lục Tích Nhan gặng hỏi.

Hai cô gái sợ đến mức cắn chặt môi, cúi đầu không dám lên tiếng.

- “Không đối xử với khách một cách khách quan, không làm việc một cách chủ quan”, lẽ nào chưa dạy cho hai người à?

Lục Tích Nhan càng nhấn mạnh hơn.

Hai cô phục vụ muốn òa khóc, chỉ có thể gật đầu lia lịa:

- Chị Lục... bọn em sai rồi.

Lục Tích Nhan không hả được cơn giận, hôm nay là lần đầu Tần Xuyên đến công ty, kết quả lại đụng phải chuyện này.

Điều này khiến lãnh đạo như cô rất mất mặt, nếu Tần Xuyên thất vọng thì cô càng thấy khó chịu, giống như đã phụ lại lòng tin của hãn vậy.

- Cả hai người ngày mai không cần đi làm nữa.

Lục Tích Nhan lạnh lùng nói.

Hai cô gái tỏ vẻ tủi thân và không phục, nhưng không dám nhiều lời, chỉ sụt sùi rơi nước mắt.

Tần Xuyên mỉm cười rồi nói:

- Có phải hai người nghĩ công việc nhảm nhí này một tháng chỉ có ba ngàn Tệ, ngày nào cũng ngồi ở đây chán ngắt, không làm thì không làm, ai mà thèm chứ gì?

Hai phục vụ liền ra sức lắc đầu, kinh ngạc nhìn Tần Xuyên. Thực ra trong lòng họ cũng nghĩ thế, chỉ là phục vụ khách thôi mà, đến chỗ khác tìm việc cũng vậy thôi.

- Tôi thấy hai cô nghĩ cũng không sai, nhưng nghĩ kỹ đi, nếu cả một công việc ba ngàn Tệ một tháng còn không làm tốt, vậy dựa vào đâu mà kiếm được năm ngàn, tám ngàn, mười ngàn? Phục vụ khách còn không làm tốt thì nói gì đến quản lý hay giám đốc?

Lục Tích Nhan cũng ngạc nhiên nhìn Tần Xuyên, không ngờ hẳn lại nói như thế.

Tần Xuyên tiếp lời:

- Tôi cho các người hai lựa chọn. Một là giống như Lục Tích Nhan nói, ngày mai không cần đến làm nữa. Hai là tiếp tục phục vụ khách, chứng minh rằng hai người không chỉ có việc ngồi đây làm phục vụ khách.

Trong mắt hai cô gái ánh lên vẻ kích động:

- Ông chủ, em... em sẽ cố gắng làm việc!

- Em cũng thế.

Cô còn lại cũng lau nước mắt, nói khá kiên cường.

Lục Tích Nhan thấy bờ ngõ, bèn cười thích thú:

- Xem ra phải để ông chủ tự mình đào tạo các người mới có thể để lại ấn

tượng sâu sắc... Còn không cảm ơn anh Tần đi?

Hai cô gái như sự tỉnh từ mộng, bèn vội khom người cảm ơn Tần Xuyên.

Tần Xuyên lắc đầu mỉm cười, vỗ vai của Lục Tích Nhan:

- Được rồi, cô Lục, dẫn tôi đi tham quan một chút.

Đôi mắt Lục Tích Nhan ngời sáng, trong bụng lại cười thầm. Tên này lúc thường hay cười cợt, vậy mà khi đến công ty lại khá ra dáng một ông chủ.

Đi hết một vòng, Tần Xuyên đều dừng chân hỏi han vài câu với người phụ trách của từng ban ngành.

Trong đầu hẳn chứa mấy chục cuốn sách nói về quản lý doanh nghiệp, bất cứ thuật ngữ chuyên ngành nào cũng nắm rõ, những vấn đề đặt ra đều cực kỳ sắc sảo và đánh vào trọng điểm.

Các vị quản lý trong công ty mới đầu còn tưởng ông chủ trẻ như vậy chỉ là con ông cháu cha vô công rồi nghề, nên họ chỉ ôm tư tưởng đối phó qua loa.

Nhưng khi bị Tần Xuyên hỏi tới và bàn về công việc cụ thể, các vị quản lý đã làm lâu năm này đều túa mồ hôi đầm đìa, thần kinh căng thẳng.

Họ phát hiện Tần Xuyên nắm rõ như lòng bàn tay những chỗ có thể kiếm được thu nhập màu xám (*), hẳn vờ như vô tình cảnh cáo, hơn nữa hẳn cũng có thể phát hiện lập tức những sơ sót lặt vặt trong công việc.

(*) “Thu nhập màu đen” là thu nhập phi pháp, “thu nhập màu trắng” là hợp pháp, “thu nhập màu xám” là kết hợp của hai loại thu nhập đen và trắng.

Trong phút chốc, trên dưới toàn công ty đều cảm thấy tính chuyên nghiệp của ông chủ này rất khủng bố. Dù gì mỗi ban ngành của họ chỉ phụ trách một bộ phận của mình, còn Tần Xuyên lại hiểu thấu đáo mọi thứ, điều này khiến họ không rét mà run!

Lục Tích Nhan đi cạnh Tần Xuyên để giải thích công việc, nào ngờ chẳng nói được mấy câu, toàn đứng nhìn Tần Xuyên không ngừng chỉ đạo các nhân viên.

Trong lòng cô không biết làm sao. Cô đã học lâu rồi, còn từng giảng dạy ở đại học mới có nhiều tri thức như thế, còn Tần Xuyên chỉ mất chưa đầy một tuần đã nắm vững.

Có điều, bởi vì người đàn ông này giỏi như thế mới khiến cô càng lún sâu hơn.

Vào trưa, sau khi dùng cơm ở nhà ăn nhân viên, Tần Xuyên liền đến phòng làm việc của Lục Tích Nhan xem đoạn quảng cáo do Diệp Tiểu Nhu quay.

Trong căn phòng rộng rãi gọn gàng, Tần Xuyên ngồi trên ghế pha một bình trà Thiết Quan Âm, còn Lục Tích Nhan thì châm trà cho hắn.

Tần Xuyên uống trà rồi hỏi:

- Tiểu Nhu đâu rồi? Không ở công ty à?

- Tiểu Nhu không rành quản lý cho lắm, cô ấy thiên về phát triển sản phẩm hơn, hôm nay đã đi công tác ở tỉnh Tô rồi. <Đọc nhanh nhất tại T.R.U.Y.E.N.F.U.L.L.V.N> Tại đó có một cửa hàng bán mì trộn (*) ở một huyện nhỏ, mỗi ngày chỉ bán ra hai trăm tô mì trộn, hôm nào cũng bán hết sạch, người mua phải xếp hàng dài. Tiểu Nhu muốn ăn thử món mì đó, nếu nó thực sự ngon thì sẽ học cách làm.

Lục Tích Nhan nói.

(*) Mì trộn: thành phần gồm sợi mì trộn với dầu đậu phộng, muối, dầu mè, hành thái nhỏ, có thể thêm một vài phối liệu khác.

Tần Xuyên mỉm cười, thì ra là thế. Nhưng Diệp Tiểu Nhu thích nấu ăn, cô ấy thích nhất công việc kiểu này.

Lục Tích Nhan mở ti vi điều chỉnh đoạn quảng cáo đó.

- Đây là kết quả sau cùng, nếu anh thấy không có vấn đề, nhanh nhất là ngày mai có thể phát sóng trong phạm vi tỉnh Giang.

Tần Xuyên nghiêm túc xem lại đoạn quảng cáo vài lần, sau khi xác định ổn thỏa liền gật đầu:

- Cứ thế đi, anh thấy nó còn tốt hơn cả mong đợi, không hổ là do đạo diễn lớn quay, hiệu quả rất khá.

Lục Tích Nhan thì thờ dài:

- Thật không biết anh nghĩ thế nào, em chưa từng nghe qua kiểu quảng cáo này, mong là có phản ứng tốt.

Tần Xuyên cười hì hì:

- Làm quảng cáo mà theo hướng cực đoan, bình thường thì không cách nào khiến người ta nhớ tới. Nếu lần này thành công, các quảng cáo về sau của công ty đều làm theo hướng của anh, tuyệt đối không sai đâu.

- Rồi rồi rồi, anh là ông chủ, em nghe theo anh hết.

Lục Tích Nhan cười khúc khích.

Ngắm nụ cười xinh đẹp của cô, Tần Xuyên ngẩn ngơ cả người. Khi này hẳn mãi bận rộn kiếm công việc, lúc này ngồi xuống uống trà mới thư thái nhìn trang phục của cô.

Lục Tích Nhan ngồi trên sô pha, đôi chân mang vớ thon dài xinh đẹp, bờ hông đầy đặn, vòng eo thắt chặt, vòng một nở nang như muốn phá tung lớp áo sơ mi trắng.

Mẫu chốt là thân hình như vậy phối hợp với khí chất thanh lịch và trí thức lại

cực kỳ kích thích khao khát chinh phục của đàn ông.

Ánh mắt của Tần Xuyên trở nên nóng rực, phần bụng dưới sôi sục như lửa cháy, hần cười nói với hơi thở nặng nề:

- Tiểu Nhan Nhan... Tự nhiên anh phát hiện em càng lúc càng gợi cảm.

Lục Tích Nhan đỏ ửng hai gò má, lí nhí nói:

- Nói bậy gì đó, đây là phòng làm việc, đừng quậy.

Tần Xuyên thây kệ. Lục Tích Nhan không nhắc đến phòng làm việc thì thôi, hễ nhắc tới lại khiến hần cực kỳ hứng thú!

- Anh cứ muốn quậy em đây!

Tần Xuyên liền lao tới nắm lấy hai cánh tay của cô rồi ấn cô nằm xuống sofa.

Hần và cô môi kề môi trao nhau nụ hôn nồng nhiệt, kéo ra những đường chỉ óng ánh.

Cả người Lục Tích Nhan căng cứng, cô không dám lên tiếng. Đôi môi sau khi bị Tần Xuyên chiếm lấy càng thờ gấp hơn, cô không ngừng phát ra những tiếng ngân nga như khóc như thẹn.

Chẳng biết có phải ảo giác hay không, Lục Tích Nhan cảm thấy hơi thở của Tần Xuyên còn hung mãnh hơn trước, tựa như đại dương mênh mông muốn nuốt chửng chiếc thuyền con như cô, hoàn toàn lạc mình giữa những con sóng lớn.

Hai bàn tay của Tần Xuyên bắt đầu giở thói, một bàn tay mở khuy váy, tay còn lại mò vào áo sơ mi của cô mạnh bạo xoa nắn trên đồi non trắng tuyết đó.

- A!

Lục Tích Nhan rên khẽ một tiếng, phát hiện Tần Xuyên đã đưa tay vào giữa hai đùi của mình, sau đó luồn sâu vào trong quần nhỏ.

Chỗ ấy chưa từng được Tần Xuyên chạm tới, không ngờ lần đầu bị xâm nhập lại ở phòng làm việc của cô!

- Tiểu Nhan Nhan, em ra nhiều quá!

Tần Xuyên cười gian, sau nhiều lần hẳn “giao đấu” với Bạch Dạ thì rất nhiều kỹ thuật đã được nâng cao hơn.

Đầu ngón tay chỉ cử động khe khẽ, Lục Tích Nhan đã không chịu nổi, toàn thân mềm nhũn, mắt hạnh chớm xuân, đôi môi hé mở, hoàn toàn đắm chìm.

Cô như hóa thành rượu Nữ Nhi Hồng cay nồng ngọt lịm khiến người ta say mê, không cách nào diễn tả bằng lời, chỉ có thể nằm yên trên sofa.

Tần Xuyên rút hai ngón tay ra từ phía dưới của Lục Tích Nhan, sau đó lại cười gian ác đút tay vào đôi môi đang hé mở của cô.

- Ừm!

Bị bất ngờ, Lục Tích Nhan ngậm lấy hai ngón tay của Tần Xuyên, vừa nghĩ trước đó nó từng ở trong u cốc của mình, cô liền đỏ mặt tía tai.

Mặc kệ trong miệng mình có vị gì, Lục Tích Nhan yếu ớt đánh Tần Xuyên, dứt miệng khỏi hai ngón tay của hắn rồi trách:

- Anh làm gì vậy? Tự nhiên ăn hiếp người ta như thế!

Hơi thở của Tần Xuyên nặng nề hơn, hai tay ôm lấy eo nhỏ để Lục Tích Nhan nằm sấp trên ghế, bờ hông đẹp mê người liền đập vào mắt Tần Xuyên.

Tần Xuyên kéo váy của Lục Tích Nhan lên, chẳng màng tới tâm tình hoảng loạn của cô, hắn vỗ một cái “chát” vào vòng ba tròn mẩy đầy tính đàn hồi, sau

đó cởi luôn lớp ràng buộc cuối cùng.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 412: Chuyện Nghiêm Túc

Lục Tích Nhan thấy hoảng loạn, tuy đã sớm chuẩn bị cho hôm nay, nhưng không ngờ Tần Xuyên định làm chuyện ấy trong phòng làm việc của cô.

Thấy phía sau của mình hoàn toàn lộ liễu, bởi vì nơi đó đã ướt, hơn nữa còn bị hơi thở của hắn phả vào nên nhất thời cảm thấy mát lạnh.

Ánh mắt của Tần Xuyên giống như một con sói hoang dã, hai bàn tay to phủ lên vòng ba vừa trắng vừa tròn đầy của cô, ngắm nhìn vẻ đẹp hoàn mỹ trước mặt.

Lục Tích Nhan không chịu được hắn cứ nhìn như thế, cô muốn phát khóc lên mất:

- Anh... anh đừng nhìn nữa mà...

Tần Xuyên lại cười ác ý:

- Thế nào, Tiểu Nhan Nhan em căng thẳng thế làm gì, để anh ngắm một chút... Màu sắc này rất đẹp, giống như hoa vậy...

- Đừng nói nữa mà... có gì đáng ngắm đâu...

Dù gì Lục Tích Nhan cũng đã ba mươi rồi, cơ thể tựa như một trái đào mật chín mọng, bị hắn khiêu khích như thế nên toàn thân bắt đầu nóng ran. Tuy chưa từng thử qua chuyện này, nhưng trong lòng cô lại trông chờ Tần Xuyên đi vào cơ thể của mình.

Tần Xuyên đúng là không nhịn được nữa, phía dưới tưởng chừng như muốn

bùng nổ, hấn bèn đưa tay cởi quần.

Bất thành linh có tiếng gõ cửa phòng vang lên!

“Cốc cốc!”

Lục Tích Nhan nằm sấp trên sô pha giật bản người suýt lăn xuống đất, cô luống cuống kéo váy lên, thậm chí mặc kệ luôn quần nhỏ có mặc đàng hoàng hay chưa!

- Ai đó?

Tần Xuyên tức điên người, sao cứ nhằm lúc này có người làm phiền chứ?

Giọng của Kim Tiểu Khai vọng vào từ ngoài cửa:

- Lão đại! Là em nè! Nghe nói anh đến rồi!

- Mẹ nó, vào đi!

Tần Xuyên bực bội nói.

Kim Tiểu Khai dè dặt mở cửa, nghe giọng Tần Xuyên không vui nên y có phần thấp thỏm, nghĩ bụng lẽ nào dạo này mình đã làm sai chuyện gì sao?

Nhưng vừa bước vào thì thấy Lục Tích Nhan đang chỉnh lại đầu tóc và quần áo, khuôn mặt cô đỏ như gấc, Kim Tiểu Khai liền biết rốt cuộc mình đã làm “chuyện xấu” gì.

- Hì hì... hì hì...

Kim Tiểu Khai cười gượng gạo từ từ lui về phía cửa:

- Lão đại, chị Lục... Em không biết, anh chị... anh chị tiếp tục đi.

Nghe vậy, Lục Tích Nhan hận không thể dính chặt dưới gầm bàn, bèn quay

đầu lờm Kim Tiểu Khai một phát.

Kim Tiểu Khai càng sợ hơn. Trước giờ y luôn chú ý chừng mực khi theo sau Lục Tích Nhan và Diệp Tiểu Nhu làm việc, không dám liếc mắt đến phụ nữ của lão đại!

Tần Xuyên ngoắc ngón tay:

- Đừng nói nhảm, vào đây, đúng lúc tôi có chuyện cần tìm cậu.

Kim Tiểu Khai vội đứng đĩnh vào trong ngoan ngoãn ngồi xuống rất ngay ngắn, hệt như học sinh nghe thầy giáo giảng bài vậy.

- Lão đại, anh có gì dặn dò?

Nhìn bộ dạng nơm nớp lo sợ của y, Tần Xuyên thấy buồn cười, tuy thẳng nhóc này nhát gan, nhưng biết nịnh bợ lại là ưu điểm của nó.

- Tôi thấy cậu làm việc ở đây rất tốt, công ty có thể đi lên nhanh như thế không thể thiếu công của cậu, do đó tôi muốn cho cậu một cơ hội...

Tần Xuyên nheo mắt nói.

Lục Tích Nhan ngồi cạnh rất hiếu kỳ. Tần Xuyên cũng chưa nói với cô việc này, lẽ nào muốn bảo Kim Tiểu Khai đi làm việc khác?

- Cơ hội gì vậy?

Kim Tiểu Khai có chút kích động, hỏi đầy trông đợi.

Tần Xuyên nghiêm mặt, thấp giọng:

- Tôi muốn cậu giúp tôi tạo nên một mạng lưới tình báo ngầm.

Kim Tiểu Khai nghe thế liền chần chừ, rồi cười hỏi:

- Lão đại, ý anh là muốn sắp xếp lại các bang hội ở thành phố Đông Hoa để tiện cho chúng ta sử dụng phải không?

Tần Xuyên cười tà, ngồi bắt chéo chân rồi lắc đầu:

- Kim Tiểu Khai, cậu theo tôi mà chỉ có chút chí khí đó sao? Vậy tôi nhìn lầm cậu rồi...

- Vậy... không lẽ là toàn tỉnh Giang?

Kim Tiểu Khai suy đoán.

Tần Xuyên vẫn lắc đầu.

- Lão đại... Anh đừng giỡn nữa, chẳng lẽ anh muốn em mua chuộc hết các bang hội cả nước để làm tình báo sao? Việc này quá phi lý đấy!

Kim Tiểu Khai dờ khóc dờ cười.

Tần Xuyên thở dài, vẫn lắc đầu như cũ.

- Cũng không phải? Lẽ nào anh muốn...

Phen này Kim Tiểu Khai xanh mặt, thậm chí Lục Tích Nhan ngồi cạnh còn nhìn Tần Xuyên với ánh mắt kinh ngạc.

Tần Xuyên nở một nụ cười đầy ẩn ý:

- Đã hiểu ý tôi chưa?

Kim Tiểu Khai muốn điên lên mất, liền quỳ sụp trước mặt Tần Xuyên:

- Lão đại! Ở nhà em còn mẹ già phải phụng dưỡng nữa! Em thật sự trung thành làm việc cho anh! Rốt cuộc em đã làm sai điều gì, anh cho em một cơ hội đi! Em mà sống sót chắc chắn sẽ có ích cho anh mà!

- Biến cậu đi! Tôi có bảo cậu đi chết đâu! Bảo cậu làm công tác tình báo thôi mà, mắc gì đòi sống đòi chết ghê vậy?

Tần Xuyên hết nói nổi thẳng nhóc này.

Kim Tiểu Khai bưng mặt sầu khố, y lăm bằm:

- Em còn chưa tốt nghiệp đại học, chỉ biết chút mồm mép, biết chút xã giao, tiếng Anh chỉ biết mấy câu tán gái, tính lại nhát gan, thấy chó to còn quay đầu bỏ chạy. Anh kêu em làm tình báo ngầm của toàn thế giới chẳng phải muốn xé bi em luôn à?

- Đồ ngu!

Tần Xuyên chọc vào trán Kim Tiểu Khai:

- Trên đời này thiếu gì người giỏi ngoại ngữ, xã giao tốt, lớn gan biết đánh lộn, tôi cứ việc tìm người phiên dịch, nhân viên giao tiếp hay một đám đánh thuê chém mướn chẳng phải giải quyết gọn lẹ sao? Có cần dùng đến cậu không?

Kim Tiểu Khai sững người, nghĩ kỹ thấy cũng đúng, Tần Xuyên không thể nào bảo mình làm loại chuyện đó được.

- Vậy lão đại muốn em đi làm gì?

Tần Xuyên cầm ly trà lên nhấp một ngụm rồi đáp:

- Mạng lưới tình báo là con dao hai lưỡi, có thể giúp tôi nhiều, nhưng cũng có thể hại tôi. Người tôi tin được trên đời nay không nhiều, xem như cậu là một trong số đó, hiểu chứ?

Kim Tiểu Khai biến sắc, cúi đầu nghĩ ngợi rồi nói:

- Lão đại, anh muốn em theo sát vấn đề này phải không?

Tần Xuyên vỗ vai y:

- Hiểu rồi thì tốt.

Nhưng Kim Tiểu Khai vẫn thấy mù mờ:

- Lão đại, rốt cuộc nên làm kiểu mạng lưới tình báo này ra sao? Em không hiểu gì hết, hay là lập một bang hội trước đã?

- Đồ ngu, thời buổi này làm tình báo còn cần bao nhiêu người à? Thời đại tin tức, hiểu thời đại tin tức chứ?

Tần Xuyên chỉ vào máy tính trên bàn làm việc:

- Có thứ đó với kéo thêm một nhóm người nữa, tôi có thể đảo lộn cả cục tình báo trung ương Mỹ! Tôi muốn toàn thế giới biết không có nơi mà tôi không thấy được! Không có tư liệu nào mà tôi không tra ra được! Đừng có ai mơ chuyện giả thần giả quỷ trước mặt tôi!

Áng mắt Tần Xuyên sáng rực, ý nghĩ trong lòng cực kỳ kiên định.

Hắn không muốn làm quân cờ nữa, hắn muốn biết rốt cuộc ở thế giới như thế nào có bao nhiêu người đang ngấm ngấm quan sát mình.

Thiết Phù Đồ, bảo vệ thần bí, Thánh giáo, Thanh Liên Môn, một mình hắn không xử được thì sẽ lôi theo cả đám người cùng xử.

Hắn không tin mọi người đều ở trên Trái Đất, mà đám người này có thể lên trời xuống đất hay nhảy ra từ những tảng đá!

Có lẽ sẽ mất không ít thời gian mới hoàn thành mục tiêu này, nhưng Tần Xuyên đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

Kim Tiểu Khai bàng hoàng, y không tài nào hiểu được Tần Xuyên muốn làm gì. Nhưng y có một dự cảm, đây tuyệt đối là một kế hoạch điên rồ!

Tiếp đó Tần Xuyên dặn Kim Tiểu Khai vài chuyện phải làm, nếu làm xong có thể bắt tay tiến hành.

Sau khi Kim Tiểu Khai rời khỏi, Lục Tích Nhan mới lên tiếng:

- Tần Xuyên, Kim Tiểu Khai có lo được chuyện lớn như thế không?

Tần Xuyên mỉm cười ôm lấy cô, để cô ngồi lên đùi mình.

- Chỉ dựa vào nó dĩ nhiên không được, thực ra nó giúp anh chạy vạt, tập hợp đoàn đội thì có tác dụng nhiều hơn, sau đó còn là cầu nối giữa anh và đội nhóm...

Lục Tích Nhan gật đầu, song vẫn thấy bối rối.

Tần Xuyên liền nói:

- Có thể em thấy nó không đủ năng lực, đúng là nó không đủ, nhưng nó cực kỳ nhận thức được điều này, cho nên mới đáng quý như thế. Nếu bồi dưỡng một người có năng lực giỏi và lớn gan chỉ tổ rước họa ngấm, anh sẽ không yên tâm giao việc cho người đó làm. Kim Tiểu Khai hiểu rõ nó không có bản lĩnh gì, chỗ dựa lớn nhất là sự tin cậy của anh dành cho nó, vì vậy... nó sẽ trung thành với anh hơn bất cứ ai. Một khi gây dựng mạng lưới tình báo, nó sẽ giúp anh giám sát những người làm việc cho anh. Nó rất nhát gan, tuyệt đối không dám để họ làm bậy đâu.

Đôi mắt Lục Tích Nhan ngời sáng, thì ra hẳn nghĩ như thế, bèn hỏi:

- Anh còn trẻ thế mà đã nhìn xa trông rộng, nghĩ kỹ thì hình như lúc đầu em cũng bị anh lừa lên thuyền tặc.

Tần Xuyên nhéo vào ngực của cô:

- Nhảm nhí, rõ ràng do em dụ anh lên giường của em mà!

Lục Tích Nhan vội giữ tay của Tần Xuyên lại, ngượng ngùng nói:

- Đừng quậy nữa, ở đây nguy hiểm lắm. May mà đó là Kim Tiểu Khai, nếu để nhân viên khác thấy thì lớn chuyện rồi, sau này em làm sao tạo dựng uy nghiêm đây?

Tần Xuyên bất đắc dĩ, đành thở dài buông người đẹp ra.

- Đừng nản, sớm muộn gì em cũng là của anh.

Lục Tích Nhan thì thầm bên tai hắn.

Tần Xuyên liền vỗ mông cô, hậm hực nói:

- Hồ ly tinh, ép anh muốn chết luôn, tối nay phải xử em mới được.

Lục Tích Nhan quắc mắt lườm hắn:

- Đừng mãi nghĩ đến chuyện này, em muốn nói chuyện nghiêm túc với anh.

- Còn chuyện nào nghiêm túc hơn việc chúng ta lên giường nữa à?

Tần Xuyên ngả người ra sô pha lười nhác nói.

- Có chứ, ba mẹ em nhận được bánh trung thu và quà của anh nên rất vui, vài hôm nữa thu hoạch xong tiểu mạch ở nhà sẽ ngồi xe lửa đến Đông Hoa! Em đến đây mười năm rồi, đây là lần đầu ba mẹ chủ động tới chỉ vì muốn gặp anh!

Lục Tích Nhan cười mà thấy không yên.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 413: Sao Thủy

Tần Xuyên liền bật dậy từ sô pha, hỏi đầy phấn khích:

- Thật à? Ngày mấy tới! Anh đi đón hai bác!

Lục Tích Nhan không ngờ hẳn lại mừng như thế, cô không biết nên nói gì:

- Anh khoan mừng đã, phải nghĩ xem nên ăn nói với ba mẹ thế nào khi họ đến đây.

- Ăn nói? Đương nhiên là có gì nói đó rồi! Không thể giấu hai bác cả đời được!

Tần Xuyên nói tỉnh như ruồi.

Lục Tích Nhan thở dài, đúng là tác phong thường lệ của Tần Xuyên, nhưng cô nào dám nói thẳng như thế.

- Hay là... chúng ta cứ từ từ thôi? Em sợ ba mẹ không chịu được, ba em rất nóng tính, hơn nữa còn rất truyền thống.

Lục Tích Nhan nhỏ giọng.

Tần Xuyên đưa tay xoa lên gò má của cô:

- Nghe anh đi, tuy sẽ có một trận phong ba bão táp, nhưng còn tốt hơn là lừa dối. Hai bác không hề ngốc, họ rất hiểu em, nếu em gạt họ thì sẽ gây tác dụng ngược.

Ánh mắt Lục Tích Nhan đầy vẻ phức tạp, sau cùng không biết có nên nghe

theo Tần Xuyên không, chỉ nghĩ đi được bước nào hay bước đó thôi.

Sau khi dùng cơm với Lục Tích Nhan và vài nhân viên cấp cao trong công ty, Tần Xuyên liền trở về nhà ở Bích Hải sơn trang vào buổi tối.

Liễu Hàn Yên đã đến chỗ quân đội, Liễu Tiên Tiên lại ở trong trường, thành ra chỉ còn lại một mình Tần Xuyên.

Nếu là trước đây, Tần Xuyên sẽ tìm đến Bạch Dạ ở sát vách, nhưng hiện giờ hẳn có không ít chuyện phải làm nên không còn đầu óc tìm phụ nữ nữa.

Nhảy xuống bãi đá ngầm dưới ghềnh đá, Tần Xuyên vừa chịu đựng những cơn sóng cuộn trào vồn vã vừa luyện công hết một tiếng đồng hồ.

Sau khi về nhà tắm rửa ăn cơm, Tần Xuyên mở máy tính nói chuyện với Đường Vi qua video.

- Tiểu Vi Vi, bao lâu nữa em về?

Tần Xuyên thấy khí sắc của cô không tệ nên cũng yên tâm phần nào.

Đường Vi chống tay dưới cằm, cười hỏi hăng hăng vẻ nghi ngờ:

- Anh thật sự muốn em về à? Em nghe Bạch Dạ nói anh vui đến quên cả trời đất ở chỗ chị ấy, hận không thể ngày nào cũng dính lấy chị ấy, em về làm kỳ đà cản mũi sao?

Tần Xuyên xua tay nói:

- Ấy, Bạch Dạ nói vậy mà em cũng tin? Cô ấy có nhiều mặt lắm, lời cô ấy nói còn không giữ được, em cũng đâu phải không biết! Ngày nào anh cũng trông em về, hết chuyện làm còn chạy đến cửa tiệm hoa ngửi hương thơm còn lưu lại của em nữa!

“Phụt”, Đường Vi không nhịn được cười, bèn lườm hăng:

- Thôi đủ rồi, nói cứ như thật vậy!

Tần Xuyên trưng mặt cười ra nói:

- Nói thật mà, nếu em mệt rồi thì nghỉ chút cũng không sao. Chỉ là một công hội thôi mà, có cho họ cũng không dám làm loạn, ai dám kiếm chuyện với em, anh sẽ xung phong xử đẹp tụi nó.

- Em không mệt, anh gửi cho em nhiều thạch anh, cả tấn thảo dược như thế, hôm nào em luyện công cũng giống như uống canh thập toàn đại bổ, cả buổi tối cũng không cần ngủ.

Trên mặt Đường Vi sáng bừng niềm vui, dù gì Tần Xuyên đã vì cô mà tìm các dược liệu quý giá trên toàn thế giới, phụ nữ khác không thể hưởng thụ những điều này.

Tần Xuyên tò mò hỏi:

- Tiểu Vi Vi, hiệu quả thế nào? Công lực có tăng nhanh không?

Đường Vi gật đầu nghiêm túc:

- Đúng là rất có ích, hơn nữa em phát hiện thạch anh càng cổ thì năng lượng hàm chứa càng nhiều, cũng giống thảo dược ấy. Chừng vài hôm nữa em phải bế quan đột phá tam biến, em định đợi khi nào kết thúc tam biến sẽ về lại Hoa Hạ.

Tần Xuyên bấm ngón tay suy tính, chắc lưỡi lấy làm ngạc nhiên, mới mấy ngày mà Đường Vi có thể thăng tiến rồi à? Xem ra, một khi Huyết Phụng Công tìm được cách tu luyện chính xác thì sẽ tiến bộ thần tốc!

- Hay là... lúc em bế quan anh sẽ đến bảo vệ?

Tần Xuyên vẫn không yên tâm.

Đường Vi lắc đầu:

- Không cần, tự em sẽ chú ý an toàn, anh mà cố ý đến đây sẽ kéo theo nhiều tai mắt, anh phải biết bây giờ mình là người cực kỳ nổi tiếng ở thế giới ngầm chứ.

Tần Xuyên hiểu cô rất có chủ kiến, do đó không miễn cưỡng cô nữa.

- Tiểu Vi Vi, em giúp anh đặt mua một số sách chuyển đến Hoa Hạ trước khi bế quan được không?

Tần Xuyên hỏi.

- Sách? Anh muốn đọc sách à? Tại sao không tự mua?

Đường Vi ngạc nhiên.

Tần Xuyên cười đáp:

- Vì anh lo nhiều sách dịch không chuẩn, với lại sách anh muốn mua rất ít người biết, trong nước không có, hơn nữa số lượng khá lớn, có vài cuốn rất khó mua. <Đọc nhanh nhất tại T.R.U.Y.E.N.F.U.L.L.V.N> Cho nên anh mới nhờ người trong công hội của em tìm khắp thế giới, chỉ cần bản gốc, ngoại ngữ nào cũng không sao, anh học ngoại ngữ rất nhanh.

Đường Vi tỏ vẻ buồn bực, có điều chuyện này cũng không khó, cô chỉ cần dặn dò cấp dưới làm là được rồi.

Tần Xuyên chuyển tên sách cho Đường Vi, có đến cả trăm đầu sách liên quan đến mấy chục lĩnh vực.

Đường Vi chỉ nhìn sơ qua liền phát hiện toàn là các lĩnh vực khoa học mũi nhọn, không chỉ có phần cứng, phần mềm máy tính cỡ lớn, mà còn có các chuyên ngành cô chưa từng biết đến.

- Những thứ này... anh muốn xem hết?

Đường Vi thầm chắc lưỡi.

Tần Xuyên cảm thán:

- Anh còn muốn xem nhiều lắm, nhưng những thứ đó không được xuất bản, anh phải tự tìm rồi mới nghiên cứu.

Đường Vi cũng không hỏi hẵn muốn làm gì nữa, vì dù có nói cô cũng không hiểu.

Kết thúc cuộc nói chuyện, Tần Xuyên bèn lấy điện thoại gọi cho Kim Tiểu Khai.

- Chuẩn bị xong chưa?

Tần Xuyên hỏi.

Kim Tiểu Khai tự hào trả lời:

- Xong rồi! lão đại! Em đã gọi hết mấy số điện thoại mà anh đưa, mấy thằng hacker vừa nghe chúng ta có chứng cứ của tụi nó liền sợ rụt vùi, có một tên còn hỏi làm sao em tìm được tụi nó! May mà tiếng Anh của em cũng ổn, tụi nó quốc tịch nào cũng có, khi nói tiếng Anh đều có giọng địa phương, nghe nhiều mệt óc quá trời!

- Đừng nổ nữa! Với chỉ số thông minh của tụi nó thì mặc gì không biết nhiều ngoại ngữ, cậu nói tiếng Hoa bọn đó cũng hiểu được!

Kim Tiểu Khai xấu hổ cười:

- Hì hì, lão đại đúng là thần cơ diệu toán, vậy mà cũng để anh biết được...

- Nói thừa, tụi nó đều là bại tướng dưới tay tôi, tôi biết tổng lai lịch của chúng rồi, tôi còn tra được bọn đó mấy tuổi ị đùn ở nhà trẻ mà!

Kim Tiểu Khai nuốt ực một cái, càng lúc càng thấy ông chủ của mình thâm sâu khó lường:

- Lão đại, tụi nó hỏi mình có phải là “Bất Tử Điều”, vậy nghĩa là sao?

- Kệ tụi nó đi, không cần trả lời. Tôi gửi cho cậu một địa chỉ IP, cậu gửi cho tụi nó, nói rằng phải liên tục tấn công địa chỉ đó trong nửa tiếng. Bất kể thành công hay thất bại thì tôi cũng bỏ qua, không làm khó chúng nữa.

Kim Tiểu Khai nghi ngờ hỏi:

- Lão đại, anh không chế được nhiều hacker lợi hại như thế thì mắc gì buông tha tụi nó, cứ một mực muốn tìm Mercurius gì đó, chẳng lẽ cả đồng người thế này không bằng một tên đó à?

Tần Xuyên nheo mắt nói:

- Hacker cũng giống đánh lộn, tụi nó lợi hại cách mấy cũng chỉ là học sinh tiểu học trong mắt tôi. Còn Mercurius là hacker duy nhất tôi chưa thể đánh bại, nếu tìm người giúp tôi làm việc thì phải tìm người lợi hại nhất, bằng không cuối cùng đều uổng phí.

Mercurius trong tiếng Latin có nghĩa là “sao Thủy”.

Trước giờ Tần Xuyên vẫn không thể công phá kho dữ liệu trung tâm của Bộ An ninh nội địa Hoa Hạ là vì hacker mũ trắng (*) này.

(*) Hacker mũ trắng: người thâm nhập hệ thống với ý đồ tốt, ví dụ như lập trình viên, nhà bảo mật, trái với hacker mũ đen có ý đồ xấu.

Nếu không nằm ngoài dự đoán, Bộ An ninh có thể đã cố ý mời y dựng một bức tường lửa cực kỳ độc đáo.

Có một dạo trước đó Tần Xuyên đã từ bỏ, bởi vì Mercurius quá lợi hại. Tần Xuyên cũng không đặc biệt hiểu thẳng trong lĩnh vực hacker nên cũng lười đấu.

Nhưng hiện tại hẳn muốn tạo lập một mạng lưới tình báo cao cấp nhất toàn thế giới, như vậy phải tìm được hacker mũ trắng có thực lực gần với mình nhất.

Dù y không chịu làm cho hẳn thì cũng phải nghĩ cách thăm dò triệt để, tránh để mạng lưới tình báo bị y đụng đến về sau.

- Lão đại, em biết rồi, anh muốn tìm một giám đốc kỹ thuật phải không? Hi hi, anh đưa địa chỉ IP đi, em lập tức gửi liền!

Tần Xuyên cười hài lòng. Tuy Kim Tiểu Khai không thông minh lắm, song y cũng không ngốc, cấp dưới như vậy rất thích hợp làm việc chuyển lời.

Thực ra tự Tần Xuyên có thể liên hệ với đám hacker chỉ dẫn họ làm, nhưng một là do quá rắc rối, hẳn rất lười nói chuyện với từng người, hai là hẳn chẳng muốn mạo hiểm không cần thiết.

Chỉ vài phút sau, các hacker bắt đầu ra tay tấn công địa chỉ IP mà Tần Xuyên đưa.

Đây là một địa chỉ giả mà Tần Xuyên lấy được từ lâu, tuy đó là của Mercurius nhưng chỉ là “lớp bảo vệ”, một khi bị tấn công thì nó sẽ nhắc Mercurius phản công.

Tần Xuyên không mong lấy đá chọi đá để tìm vị trí của Mercurius, số lần đấu một chọi một quá nhiều mà hẳn cũng không thể thắng.

Lần này hẳn chọn cách “hội đồng”, xem đám hacker là con tốt thí, còn mình ở phía sau sẽ đánh đòn bất ngờ!

Tần Xuyên ngồi trước máy tính cử động ngón tay, trong mắt lóe lên một tia trông đợi, hẳn tự lầm bầm:

- Được rồi, Mercurius yêu quý, đấu nhau gần cả năm trời, để tôi xem... rất cuộc anh là ai.

Giây tiếp theo, đôi tay của Tần Xuyên bắt đầu gõ nhanh như chớp trên bàn phím...

...

Tại một khu biệt thự có quang cảnh đẹp ở phía tây đại học Đông Hoa.

Nơi đây là khu vực của hội nam sinh và hội nữ sinh của đại học Đông Hoa, người có thể ở đây là những học sinh có địa vị cao quý nhất đại học này.

Bên ngoài mỗi biệt thự luôn có bảo vệ, xe sang đậu trên ba chiếc, học sinh bình thường không được phép vào khu này.

Màn đêm buông xuống khu vực đặc biệt này, trong một căn biệt thự kiểu Ý màu trắng, rèm cửa sổ của một gian phòng ở lầu hai bị kéo lại, chỉ lấp ló ánh đèn mờ ảo.

Trong phòng ngủ rộng rãi nhưng lộn xộn, khắp nơi đều là vỏ bao đồ ăn vặt, lon nước uống và đủ kiểu bao gối hoạt hình vui nhộn.

Trên kệ sách không có lấy một quyển, chỉ chất toàn đĩa phim 2D, tạp chí, thậm chí còn có một tủ thủy tinh lớn trưng các mô hình nhân vật hoạt hình (*).

(*) Anime figure: đây là các mô hình nhân vật hoạt hình hoặc game làm từ nhựa PVC, sưu tập các figure là một thú vui của các dân mê truyện tranh Nhật.

Một cô gái mặc áo thun màu xanh in hình One Piece (*) rộng thùng thình, thân dưới mặc quần tắm biển đang ngồi rúc một chỗ trên sofa màu hồng.

(*) One Piece: truyện tranh Nhật về hải tặc rất nổi tiếng của tác giả Eiichiro Oda, nhân vật chính là cậu bé Luffy ăn phải trái quỷ nên biến thành người cao su.

Cô ngửa mặt lên trần nhà, mái tóc đen búi lên tùy tiện, đôi mắt to tròn xoe như mèo máy Doraemon, tay cầm một gói khoai tây chiên, cô vừa ăn vừa xem

hoạt hình trên máy tính.

Thình thoảng đến đoạn buồn cười, cô lại phá ra cười, hai bàn chân trần quấy đạp lung tung.

- Ha ha ha ha...

Cười được nửa chừng, cô lại đút bàn tay đầy dầu mỡ vào gói khoai tây bốc một nắm nhét đầy miệng.

Chưa hết, cô dùng bàn tay mới ăn khi nãy móc vào kẽ đầu ngón chân của mình, vẻ mặt rất thoải mái, xong việc còn luôn tiện chùi ngón tay vào áo rồi tiếp tục bốc khoai ăn...

Trong lúc cô gái đang say sưa trong niềm vui của mình, một loạt đèn báo hiệu đủ màu trên bàn máy tính cạnh cô đột ngột sáng nhấp nháy!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 414: Kích Thích Quá Đi!

Nụ cười tắt ngúm trên mặt, cô bực bội nhìn qua, chỉnh lại cặp kính trên sống mũi rồi lầm bầm:

- Đám côn trùng cứ ở đâu ra, dám làm phiền nhã hứng của bà đây...

Cô bỏ chân xuống xỏ vào đôi dép kẹp hoạt hình, đi vòng qua sofa rồi gõ bàn phím một hồi.

Chỉ chốc lát, năm màn hình tối đen liền bật sáng, hàng loạt số liệu nhảy múa nhanh nhẩu trên đó, ánh sáng màn hình rọi lên gương mặt cực kỳ khó chịu của cô.

Nhìn qua một lượt, cô bật cười khinh thường:

- Đúng là bọn đui, trình độ này cũng dám xâm nhập kho số liệu của bà sao...
Này bọn châu chấu mùa thu, xem mấy người nhảy nhót được mấy phút.

Đoạn hai tay cô đặt lên hai bàn phím khác nhau, đồng thời khống chế mấy dàn máy trong phòng bắt đầu phản công.

Từng đợt tấn công như thủy triều của hacker tạo nên một cơn lốc số liệu cực lớn trên mạng, tựa như hơn mười chiến thuyền đang bắn phá lẫn nhau.

Nhưng vị trí của cô hệt như một pháo đài kiên cố giữa biển khơi, chút pháo đạn này không thể phá hủy phòng ngự vững chắc.

- Đừng vội... Các bạn nhỏ, bà đây sẽ cho từng đứa một nố banh xác!

Sau khi dựng chắc phòng tuyến của mình, cô bắt đầu phản công như thể từng chiếc thuyền trong khu trục hạm lao ra khỏi pháo đài kiên cố, chúng rẽ sóng rượt gió phóng ra hàng loạt đạn xuyên thép.

Ngay lập tức có một tên xui xẻo đứng gần nhất bị nổ tan thành trăm mảnh, hoàn toàn mất tăm, chìm hẳn trong biển số liệu.

Đôi tay cô gái như nhảy múa trên bàn phím, rảnh một chút lại lấy một cây kẹo que trong lọ kẹo ra ngậm.

Đúng lúc cô đang phản công sướng tay thì chuông di động lại đổ!

Cô nhìn lướt qua, phát hiện số gọi đến có phù hiệu mã hóa, tức thì cô nhíu mày.

Cô liền mở loa ngoài hỏi:

- Có chuyện gì vậy Trưởng khoa Tống?

Đầu kia điện thoại có tiếng gấp gáp:

- Bất Tử Điều lại xuất hiện, tường lửa sao Thủy của cô đã bị nó phá ba tầng!

- Chết tiệt... sao cứ nhắm vào lúc này?

Cô gái thấy sốt ruột.

- Sao thế?

Hình như người bên kia đang bực mình.

- Tôi bị một đám hacker tấn công, chắc là tổ chức nào đó mò vượt đến địa bàn của tôi, tôi đang định cho tụi nó chết ngắt đây!

- Máy tính của cô chẳng sao, bị tấn công cũng chẳng hề gì, có gì lớn lắm đâu, kho dữ liệu của Bộ An ninh không thể có vấn đề được!

Người đàn ông kia nghiêm nghị nói.

Cô hừ một tiếng:

- Biết rồi, dù gì với thực lực của bọn nó, có cho thêm nửa tiếng cũng không thể khống chế máy tính của tôi, tôi giúp các anh phòng ngự Phoenix đã... Tên đó biến mất tầm một đợt rồi mà lại tìm đến, đúng là đồ cứng đầu, đừng gọi nó là Bất Tử Điều, phải gọi là con gián bất tử mới đúng!

Cô vừa cắn nhả vừa đứng dậy đi đến một bàn máy tính khác, sau đó ngồi xuống một chiếc ghế giám đốc.

Cô ngồi xếp bằng trên ghế ngọ nguyệt các ngón chân, bắt đầu gõ bàn phím.

Tức thì năm màn hình khác trong phòng cũng sáng lên.

Sau khi quan sát, trong phòng ngủ của cô có đến mười mấy màn hình! Khuê phòng của một nữ sinh đã được cô thiết kế như một phòng máy!

Mọi thiết bị máy tính đều là mẫu tiên tiến nhất, thậm chí cả dây cáp quang cũng là loại chuyên dụng của Bộ An ninh nội địa.

Sau khi đăng nhập vào tài khoản quản lý của mình trong Bộ An ninh, cô bắt đầu gia cố tường lửa và tiến hành phòng ngự.

Trưởng khoa Tổng trong điện thoại tức tối:

- Thằng Bất Tử Điều này nhằm ngay giờ cơm tối của người ta tấn công Bộ An ninh, đúng là chán chết được... Nạp Lan, cô không dò được manh mối của nó à? Không bắt hạng người này vào tù canh chừng, chúng ta khó mà ăn ngon ngủ yên! Có quý mới biết hôm nào hãn sẽ công phá được kho dữ liệu?

- Được rồi, Trưởng khoa Tổng, trình độ tên này ngang ngửa tôi, xem như cũng là cao thủ lẫn phân trong đồng cứt, tôi có thể ngăn nó đã không tệ rồi, muốn bắt nó à? Cẩn thận nó dùng chiêu tự sát tập kích đánh sụp luôn kho dữ

liệu!

Trưởng khoa Tống ca cẩm một tràng:

- Nhân tài như vậy mà Bộ An ninh không dùng được, đúng là quá đáng tiếc. Nếu nó có thể gia nhập chúng ta liên kết với cô, bất cứ ban ngành tin tức nào của các quốc gia khác đều không phải đối thủ của chúng ta!

Cô gái trừng mắt, không hơi đâu để ý màn than vãn của Trưởng khoa Tống.

Bất chợt cô phát hiện có điều bất ổn...

- Trưởng khoa Tống...

- Há? Có chuyện gì?

- Tôi... tìm ra địa chỉ IP của Bất Tử Điều rồi.

Cô tập trung nhìn kỹ, hình như cả bản thân cũng thấy khó tin.

Trưởng khoa Tống liền mừng húm:

- Thật à? Mau gửi qua đây! Chúng ta lập tức sai người tóm thằng ranh đó!

Cô gái liền gửi địa chỉ qua, nhưng vẻ mặt vẫn thấy ngờ vực.

- Không đúng... không thể nào...

Cô gái chẳng hề vui mừng:

- Tên đó là Phoenix, với trình độ và chỉ số thông minh của hắn sẽ không phạm lỗi nhỏ này... Tôi nhất định đã bỏ sót chi tiết nào đó...

- Ha ha! Nạp Lan, cô xem trọng nó quá rồi, nó cũng là người, sao lúc nào cũng đúng cho được? May mà Bộ An ninh chúng ta có cô, phòng ngự này cũng thành công rồi, người cũng tìm ra, lần nay cô lập công lớn đấy! Tôi cúp máy

trước nhé!

Sau khi có địa chỉ, Trưởng khoa Tổng cực kỳ khoái chí sai người đi bắt thủ phạm.

Còn sau lưng cô gái lại toát mồ hôi lạnh, cô chợt nhận ra điều gì đó!

Ngay khi xoay người suýt đụng phải máy tính khác, máy ghi hình trên ba máy tính khác trong phòng đều sáng đèn!

Trong ánh sáng lờ mờ của mười mấy màn hình, gương mặt xinh đẹp trắng mịn của cô đã biến sắc!

Cô hét toáng lên, vội cúi đầu đưa tay che mặt của mình!

- Khốn kiếp! Bất Tử Điều! Mà là đồ chim lông lá chết dịch! Dám đâm lén bà à?

Cô còn không hiểu chuyện gì đã xảy ra sao.

Đám hacker tốt thí này chỉ là đòn đánh lạc hướng, Bất Tử Điều dùng bọn nó để thu hút sự chú ý khiến cô khinh địch.

Sau đó Bất Tử Điều cố ý tấn công Bộ An ninh, nhưng đó cũng là hư chiêu, vì vậy IP giả cũng được tìm thấy nhanh chóng.

Người mà Bất Tử Điều muốn tấn công thực sự không phải là Bộ An ninh, mà chính là cô!

Với thực lực của đám hacker đó không thể công phá tường lửa ở nhà cô trong nửa tiếng, nhưng Bất Tử Điều bất ngờ xen vào đánh úp nên cô khó mà ngăn được!

Cuối cùng, cô nhận ra mình không bằng Bất Tử Điều, bởi vì hacker không chỉ so về kỹ thuật, mà còn tính đến chiến lược và tâm lý.

Lần này cô rõ ràng đã thất bại thảm hại, cảm thấy cực kỳ bất lực và khó chịu.

Tên này rốt cuộc là ai? Tại sao lợi hại như thế? Mấu chốt là hẳn bỏ nhiều công sức tìm cô như vậy, lẽ nào chỉ để giỡn chơi?

Cô rất nghi ngờ, khá hiếu kỳ với tên hacker mạnh nhất mà cô đã giao đấu trong một năm qua.

Bỏ hai tay khỏi mặt, cô hạ quyết tâm quay lưng với camera:

- Bất Tử Điều, tôi biết anh đang nghe, nhưng ở đây ánh sáng yếu, chắc chắn anh không thấy rõ tôi đâu. Hiện giờ đúng là anh đã tìm ra địa chỉ của tôi, nhưng cũng vô dụng thôi, tôi không phải con gái nhà bình thường, dù có tra ra được thân phận thật sự của tôi, anh cũng không làm gì tôi được. Nếu có chuyện tìm tôi thì anh phải lộ mặt ra, chúng ta nói chuyện mặt đối mặt, không cần giở nhiều trò đâu.

Nói trắng ra, cô cũng muốn biết hacker đánh bại mình là người thế nào.

Trên màn hình tối đen mười mấy giây, ngay sau đó liền bật lên cửa sổ video.

Một giọng nam phát ra từ loa.

- Cô quay lại đi, tôi đúng là có chuyện cần tìm cô.

...

Tại Bích Hải sơn trang.

Tần Xuyên nhìn căn phòng lộn xộn trên màn hình, tuy đầy tính hoạt hình nhưng rõ ràng là phòng của nữ.

Không ngờ sao Thủy lại là con gái, điều này khiến Tần Xuyên rất bất ngờ.

Điều khiến hẳn bất ngờ hơn nữa là địa chỉ IP này lại nằm ngay khu biệt thự

con ông cháu cha cạnh đại học Đông Hoa.

Nghĩ lại cũng thấy bình thường, sao Thủy làm việc cho Bộ An ninh rất có thể là thiên tài xuất thân từ thế gia, bằng không Bộ An ninh cũng chẳng dễ dàng tin một hacker.

Nghe sao Thủy bảo muốn nói chuyện mặt đối mặt, khước miệng Tần Xuyên nhếch lên, cô gái này cũng khá thẳng thắn.

Hắn thấy chẳng sao, dù gì sau này phải hợp tác nên sớm muộn gì cũng gặp, hơn nữa hắn cũng biết đối phương ở đâu. Nếu sao Thủy dám uy hiếp hắn, cùng lắm hắn sẽ tìm đến cô ta cho một nhát kiếm là xong chuyện, đó cũng là một cách giải quyết.

Tần Xuyên liền mở camera của mình, kết nối với mọi màn hình video trong phòng của sao Thủy.

Rồi hắn nhìn cô gái đeo kính gọng tròn to mặc áo thun hoạt hình ngoại cỡ, quần ngắn, mang dép kẹp từ từ xoay người lại...

Tần Xuyên lơ mơ nhận ra hình như đã thấy dáng vẻ này ở đâu đó...

Cuối cùng hai người mặt đối mặt nhìn rõ đối phương.

- Không đời nào!

Khi gần như thấy mặt cô gái, Tần Xuyên hét lớn một tiếng, cả người bật dậy từ ghế ngồi!

- Anh anh anh... là anh!

Nạp Lan Thâm cũng muốn phát điên mà vò đầu bứt tóc, gần như suy sụp.

Tần Xuyên ôm đầu lượn hết mấy vòng trong phòng, nhịp tim đập nhanh như sôi máu, việc này quá kích thích rồi!

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 415: Tôi Sợ Cô Bò Độc

Sao Thủy... sao Thủy..., Nạp Lan Thấm... Chữ “Thấm” (滲) gồm ba dấu chấm của bộ Thủy (水) và một chữ “Tâm” (心), cách đọc của “sao Thủy” (shui xing) chẳng phải cũng gần giống “thủy tâm” (shui xin) sao?

Tần Xuyên vỗ trán, dờ khóc dờ cười nhìn màn hình, Nạp Lan Thấm trong đó rất lôi thôi, không hề có chút khí khái của tiểu thư thế gia, rồi hẳn lại so sánh những lần cô xuất hiện trước mọi người với dáng vẻ sang trọng duyên dáng vạn người mê...

Nếu không có khuôn mặt và thân hình làm bằng chứng, Tần Xuyên còn nghi ngờ cô ta có phải là Nạp Lan Thấm hay không!

- Ta nói... Đại tiểu thư Nạp Lan, đại hoa khôi Nạp Lan, cô ở nhà giống như bà diên vậ, người nhà cô có biết không?

Tần Xuyên ngẫm nghĩ một hồi thấy chuyện này quá vui, bèn ôm bụng phá ra cười.

Nạp Lan Thấm siết chặt nắm tay, đôi mắt muốn bốc lửa, cô rít qua kẽ răng nghiến chặt:

- Anh là Phoenix?

- Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là... cô mặc cái gì thế... trên miệng cô là vụn khoai tây hả...

Tần Xuyên cười muốn té rốn.

- Có gì đáng cười đâu! Tôi... tôi ở trong phòng mình, anh quản được tôi mặc gì ăn gì sao?

Muốn chết mất! Bộ dạng này của cô chỉ có mẹ cô từng thấy, hôm nay lại bị tên khốn kiếp này bắt gặp, mấu chốt là đối phương còn có đoạn ghi hình lại!

Nếu nó mà lộ ra ngoài thì cô không cần xuất hiện trong giới nhà giàu nữa! Làm gì còn mặt mũi gặp người khác!

- Quản không được, tôi quản không được...

Tần Xuyên cười gian xảo:

- Tôi thấy cô ăn mặc vậy rất hợp đây, sau lưng cô là gì đó? Ấy da... Cái đồng trên giường là đồ ăn vặt phải không? Cô là heo sao? Ăn nhiều quá đây?

- Anh mới là heo! Cả nhà anh đều là heo! Sâu thú! Rùa đen! Cá ngát!

Sau khi Nạp Lan Thẩm lôi cả đồng tên động vật ra chửi, hai mắt cô đã ươn ướt:

- Tôi... tôi sẽ nói với Bộ An ninh rằng anh là Bất Tử Điều! Để họ bắt anh! Nhất kỹ anh lại! Đồ xấu xa!

Tần Xuyên khoanh hai tay trước ngực cười gian:

- Vậy tôi lập tức phát đoạn ghi hình cô lên mạng, tin tôi đi, chỉ trong nửa tiếng toàn Hoa Hạ sẽ thấy đại tiểu thư Nạp Lan Thẩm của gia tộc Nạp Lan, hoa khôi đứng đầu đại học Đông Hoa thì ra là một trạch nữ nhếch nhác.

- Anh dám?

Nạp Lan Thẩm thiếu điều thét lên.

Tần Xuyên nhún vai:

- Mặc gì tôi không dám, lần nào cô cũng chơi trò đâm lén tôi, tôi đang rầu vì không có cơ hội “báo đáp” cô đây.

- Anh... anh... anh ức hiếp người ta! Đàn ông như anh lại ăn hiếp phụ nữ yếu đuối, còn ra thể thống gì nữa?

- mấy lần cô đập tôi bộ giống một cô gái yếu đuối chắc?

Tần Xuyên bĩu môi.

Nạp Lan Thấm mím môi lấy lại bình tĩnh, hít thật sâu rồi nói:

- Được... chúng ta đều bình tĩnh lại, anh tìm tôi làm gì?

Ánh mắt của Tần Xuyên hấp háy:

- Bây giờ tôi qua đó gặp cô nói thẳng sẽ dễ hơn.

- Cái gì? Anh đến đây à? Anh... Anh... Này! Này! Anh đợi...

Nạp Lan Thấm lắp bắp chưa kịp dứt lời, Tần Xuyên đã tắt luôn video.

Nạp Lan Thấm gục mặt trước màn hình, tức đến toàn thân run bần bật.

Ba giây sau, cô liền tháo bỏ mắt kính, cởi hết áo thun quần ngắn ra rồi phi như bay vào phòng tắm, tiếng nước chảy róc róc nhanh chóng truyền ra chứng tỏ cô bắt đầu tắm rửa.

...

Chưa đầy nửa tiếng, Tần Xuyên đã lái xe đến chỗ ở của Nạp Lan Thấm.

Bảo vệ thấy người đến là đại thiếu gia Tần gia nên không ngăn cản. Địa vị hiện nay của Tần Xuyên đã khác trước, các thế gia đều đồn là hãn giầu nghề, thực ra thâm sâu khó lường, từng được thủ trưởng gặp tận mặt và chụp ảnh chung.

Còn Tần Xuyên làm gì thì phần lớn mọi người không rõ, bất kể thế nào cũng không ai dám đối xử với hắn như đồ bỏ.

Tần Xuyên ấn chuông, chẳng mấy chốc cửa đã mở ra.

Nạp Lan Thấm lạnh lùng đứng đó, chiếc cổ thon thả trắng ngần, mái tóc đen huyền thướt tha xõa ngang eo, <Độc nhanh nhất tại T.R.U.Y.E.N.F.U.L.L.V.N> cô mặc một chiếc áo cổ chữ v màu hồng thời trang, dưới chân mang đôi giày cao gót buộc dây màu đen.

Thanh lịch mà tao nhã, trong khí chất lạnh lùng lại có nét quyến rũ đầy cao quý.

Tần Xuyên há miệng chờ dẫn ngắm một hồi, hoàn toàn không nghĩ ra hoa khôi tuyệt đẹp trước mặt và cô gái nhếch nhác khi nãy là cùng một người! Hắn khen tấm tắc:

- Được đó, thay đồ cũng nhanh lắm, tóc cũng sấy khô rồi à?
- Mau vào trong đi!

Nạp Lan Thấm gần như rít qua kẽ răng bốn từ này, sợ bảo vệ bên ngoài nghe thấy chuyện không nên nghe.

Tần Xuyên hiểu ra rồi cười, bước vào bên trong.

Trong sảnh lớn được bài trí theo phong cách châu Âu hoa lệ với các phào chỉ thạch cao đa dạng và tranh sơn dầu tinh xảo, cả không gian đều toát lên khí chất nghệ thuật.

Trên chiếc sofa cổ điển, Tần Xuyên ngồi nhìn cô cười tủm tỉm.

Nạp Lan Thấm yêu kiều đung đưa hông đi đến gần tủ lạnh:

- Uống chút gì không?

- Không uống đâu, tôi sợ cô bỏ độc.

Tần Xuyên cười hì hì.

- Bỏ độc? Bà đây cho anh chết luôn!

Nạp Lan Thấm quay phắt lại như một thùng xăng phát nổ lao đến trước mặt Tần Xuyên, cô tung chân quét một đường vào đầu hắn!

Tần Xuyên nhẹ nhàng đưa tay lên ngăn lại đòn cước của cô chỉ với hai ngón tay.

- Tiểu thư sao Thủy, tôi thấy cô nên để dành hơi sức thì hay hơn đấy. Có thể kỹ thuật hacker của cô ngang ngửa với tôi, nhưng về đánh đấm thì dù cô có mười người cũng không đánh lại tôi.

Tần Xuyên lắc đầu.

Nạp Lan Thấm cắn môi dưới cố sức đè chân xuống, nhưng tay của Tần Xuyên giống như làm bê tông cốt thép không chút suy suyễn!

Tần Xuyên thấy cô nàng mạnh động như thế cũng lười khuyên, bởi vì hắn phát hiện Nạp Lan Thấm nhấc chân lên như thế đã để lộ chút gì đó dưới váy...

Tần Xuyên cúi đầu dò xét, hít sâu một hơi rồi cười:

- Còn mặc ren màu đen nữa chứ, cô thay đồ cũng triệt để lắm! Đổi cả phong cách quần lót!

- Á! Dê xôm!

Cuối cùng Nạp Lan Thấm thu chân lại, tức tối tránh xa rồi trừng mắt nhìn Tần Xuyên:

- Đồ ruồi ăn cứt, anh tìm tôi làm gì?

Tần Xuyên bực bội, sao cô nàng cứ thích so sánh người ta với sâu bọ vậy?

- Tôi đến không phải muốn chửi nhau với cô, tôi có chuyện nghiêm túc muốn bàn, xem cô có đồng ý hợp tác hay không?

Tần Xuyên cười nói.

- Hợp tác?

Nạp Lan Thấm chớp mắt nửa tin nửa không, bèn ngồi xuống bắt chéo chân:

- Nói nghe xem thử.

Tần Xuyên cũng rất thẳng thắn nói về chuyện tạo nên một hệ thống tình báo giám sát toàn cầu với cô.

Hai người là nhân vật đứng đầu trong lĩnh vực chuyên nghiệp, Nạp Lan Thấm cũng không có nghi vấn gì khi bàn về vấn đề liên quan đến kỹ thuật, cô nghe qua đều hiểu.

Qua cuộc nói chuyện, Tần Xuyên đã tin Nạp Lan Thấm chính là sao Thủy, bởi vì những gì cô hỏi đều đánh vào điểm mấu chốt.

Tầm nhìn của hãn không sai, thợ thủ đắc lực nhất trong việc tạo nên hệ thống này phải là Nạp Lan Thấm, những kẻ khác không có thực lực như cô.

Nào ngờ sau khi nghe qua ý tưởng của Tần Xuyên, trong lòng Nạp Lan Thấm càng dậy sóng, chỉ là cô cố gắng bình tĩnh mà thôi.

Hít sâu vài hơi, Nạp Lan Thấm mới hỏi lại:

- Nếu tôi không đồng ý... anh sẽ làm gì?

- Giết cô thôi!

Tần Xuyên cười:

- Khởi nghi ngờ, tôi chỉ cần một giây là giết được cô.

Nạp Lan Thấm bỗng thấy lạnh sống lưng, tuy cảm thấy không có khả năng lắm, nhưng chẳng hiểu tại sao cô lại tin Tần Xuyên có thể giết cô trong một giây.

- Anh đúng là đồ điên...

- Hết cách rồi, cô đúng là nhân tài. Nếu ngày nào đó có người phá hệ thống của tôi thì đó chắc chắn là cô... Cho nên cô phải là đồng minh của tôi, bằng không tôi thà giết cô cho rồi.

Tần Xuyên thản nhiên nói.

Nạp Lan Thấm chớp mắt rồi hỏi:

- Vậy nếu tôi phản bội anh giữa chừng?

- Cô không phải loại phụ nữ đó, nếu chịu hợp tác với tôi chắc chắn sẽ không phản bội.

Tần Xuyên lắc đầu.

- Sao anh biết tôi không phải loại người đó, tôi đã hại anh hai lần rồi mà?

Nạp Lan Thấm lại hỏi.

Tần Xuyên cười nói:

- Chuyện nào ra chuyện đó, nếu cô là người như thế thì Bộ An ninh đã tìm tôi trước rồi, cô hoàn toàn có thể rời khỏi đây trước khi tôi đến, để tôi làm mục tiêu bị công kích.

Nạp Lan Thấm tỏ vẻ kinh ngạc, trong mắt chất chứa tâm tình phức tạp.

- Còn nữa, nếu cô vẫn ở đây chứng tỏ cô rất để ý mục đích tôi đến đây. Cô không phải là người theo nề nếp, cũng không phải là một đứa con cháu thế gia

ngu ngốc. Tôi có thể nhìn ra trong lòng cô vẫn có nhiều thứ mà cô thực sự muốn có.

Đôi mắt của Tần Xuyên sáng lên, dường như có thể nhìn thấu lớp vỏ bọc của Nạp Lan Thấm.

Nạp Lan Thấm trầm tư, hồi lâu sau cô buồn bã thở dài:

- Vậy anh nói tôi biết tại sao cứ tìm cách xâm nhập vào Bộ An ninh?

Tần Xuyên nhún vai:

- Đơn giản thôi, tôi chỉ muốn biết mẹ mình là ai, trong đó có ghi chép gì hay không.

- Không có.

Nạp Lan Thấm trả lời thẳng thừng:

- Hoàn toàn không có ghi chép về thời gian, nơi sinh và thân phận mẹ của anh.

- Sao cô lại biết?

Tần Xuyên hỏi.

Nạp Lan Thấm bất đắc dĩ nhìn hẳn:

- Sở dĩ tôi làm cho Bộ An ninh là vì muốn tìm tư liệu liên quan đến Thanh Liên Môn, dĩ nhiên tôi đã điều tra rõ mọi chuyện về anh...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 416: Đây Là Thứ Quý Gì Vậy?

Tần Xuyên thấy buồn cười, hẳn học kỹ thuật của hacker để tìm tư liệu về mẹ ruột của mình nên tấn công kho dữ liệu của Bộ An ninh. Ai ngờ đối thủ nào giờ của hắn là Nạp Lan Thấm cũng học làm hacker chỉ vì điều tra dữ liệu của Bộ An ninh.

Tuy hai người đứng ở vị trí khác nhau nhưng đều có cùng mục đích, đó là dùng kỹ thuật tin học tìm tư liệu mà mình muốn.

- Rốt cuộc cô là ai? Tại sao muốn biết tin tức của Thanh Liên Môn?

Tần Xuyên hậm hực.

Nạp Lan Thấm vẫn không bỏ cuộc:

- Nếu chịu nói Phó Thanh Y và Thanh Liên Môn ở đâu, tôi sẽ nói lý do cho anh biết.

- Tôi không biết lão đó đang ở đâu, còn Thanh Liên Môn... tôi không thể nói được!

Tần Xuyên cười bất đắc dĩ.

- Vậy anh cũng đừng hỏi tôi lý do.

Nạp Lan Thấm phản bác gay gắt.

Tần Xuyên bĩu môi, lười lẩn quẩn trong ngõ cụt, chỉ nói:

- Thôi bỏ đi, còn chuyện hợp tác cô có chịu không?

Khi hẳn nhìn Nạp Lan Thấm với ánh mắt mong chờ thì điện thoại của cô đổ chuông cuộc gọi.

Nạp Lan Thấm nhận ra số gọi đặc thù, lại nhìn về mặt của Tần Xuyên, bèn bắt máy không chút do dự.

- Trưởng khoa Tống, chuyện gì vậy?

- Nạp Lan! Bên tôi tìm ra địa chỉ đó rồi, nhưng nó là một tiệm net nhỏ ở tỉnh Hồ, chẳng có Bất Tử Điều nào hết! Cô có thể tìm thêm manh mối nào nữa không?

Thính lực của Tần Xuyên rất tốt, dĩ nhiên hẳn nghe được toàn bộ nội dung cuộc gọi này, bèn nổi tính tò mò muốn biết Nạp Lan Thấm sẽ trả lời thế nào.

Nạp Lan Thấm liếc qua chính chủ đang ngồi đối diện rồi thở dài:

- Trưởng khoa Tống, tôi đã nói Bất Tử Điều rất gian xảo, lần này nó chơi chúng ta rồi.

- Chết tiệt! Khốn kiếp! Hôm nào tôi bắt được nó chắc chắn sẽ nhốt vào phòng tối nửa năm cho biết mặt!

Cuộc gọi kết thúc, phòng khách lại rơi vào im lặng.

- Không tố giác tôi, xem ra cô chịu rồi?

Nạp Lan Thấm suy tư một hồi, bèn đứng dậy đến gần tủ lạnh lấy ra một chai Louis XIII và cầm theo hai ly đế cao.

Đến trước mặt Tần Xuyên, cô rót rượu bran-đi vào hai ly.

- Tôi có vài yêu cầu.

Nạp Lan Thấm nâng ly, nghiêm túc nói:

- Thứ nhất, chúng ta là quan hệ hợp tác, tôi không phải cấp dưới của anh, cho nên tôi có thể rời khỏi bất cứ lúc nào.

- Không thành vấn đề.

Tần Xuyên gật đầu.

- Thứ hai, một khi hệ thống tình báo làm xong, tôi muốn dùng nó tìm tin tức về Thanh Liên Môn, anh không thể ngăn cản.

Nạp Lan Thâm tiếp lời.

Tần Xuyên không thể không bội phục tính cố chấp của cô, nhưng cũng chẳng hề gì:

- Cũng không thành vấn đề!

- Thứ ba, nếu hai điều kiện trên không có vấn đề, vậy uống ly rượu này với tôi.

Nạp Lan Thâm mỉm cười đầy quyến rũ.

Tần Xuyên nhướn mày:

- Tôi không thích uống rượu, tôi thích Coca hơn.

- Tôi biết, cho nên cố ý lấy chai bran-đi 50 năm bắt anh uống.

Nạp Lan Thâm cười như một tiểu hồ ly.

Tần Xuyên hết nói nổi, đành cầm ly rượu cạn ly với cô để tỏ thành ý, sau đó uống cạn một hơi.

Nghe nói loại rượu này tốn đến mười ngàn Tệ một chai trên thị trường, nhưng Tần Xuyên chẳng thấy ngon gì hết.

Tiếp đó Tần Xuyên sực nhớ ra chuyện gì đó, bèn nhìn giờ trong điện thoại rồi gật đầu:

- Nạp Lan, mở ti vi lên đi!

Nạp Lan Thấm ngây người, lấy làm khó hiểu nhìn hẳn:

- Anh cũng tự nhiên thật đấy, còn muốn xem ti vi ở nhà tôi à? Về nhà xem đi!

- Hì hì, đừng vậy mà, sau này mọi người đều là bạn hợp tác làm ăn, xem ti vi ở nhà cô cũng chẳng mất mát gì.

Tần Xuyên chau mặt nói.

Nạp Lan Thấm chớp mắt, đột ngột cười gian:

- Được thôi, muốn xem thì anh tự mở đi!

Tần Xuyên không rảnh đôi co với cô, bèn đứng dậy lấy điều khiển bấm một hồi, song phát hiện ti vi không có phản ứng gì.

Hắn đến cạnh chiếc ti vi màn hình rộng kiểm tra nguồn điện rồi nhấn nút khởi động, nhưng vẫn không thấy gì.

- Ti vi của cô hư rồi phải không?

Tần Xuyên bực mình:

- Tốt xấu gì cô cũng là đại tiểu thư Nạp Lan gia, cả ti vi cũng hư là thế nào?

Nạp Lan Thấm cười phụt một tiếng rồi lườm hẳn:

- Có anh ngu ấy, không biết mở ti vi mà còn nói nó hư?

Tần Xuyên ngờ vực nhìn cô:

- Vậy cô mở ti vi chứng minh đi! Lẽ nào mở ti vi còn phải dùng kỹ thuật hacker phá giải sao?

Nạp Lan Thấm hừ một tiếng, đột ngột đưa hai tay ra vỗ.

- Bốp! Bốp... Bốp bốp...

Tiếng vỗ dài ngắn khác nhau vừa vang lên, ti vi trong phòng liền tự động mở lên.

Hai mắt Tần Xuyên sáng rỡ:

- Được đó! Trách nữ kỹ thuật như cô cũng dùng cả tiếng vỗ tay điều khiển sao? Cô dùng... mật mã Morse phải không?

Morse là mã dựa vào tần suất gián đoạn, dài ngắn, dùng trình tự sắp xếp khác nhau để biểu đạt. Nó có thể biểu đạt mẫu tự tiếng Anh, chữ số và dấu câu.

Tần Xuyên đã học nắm lòng loại mã rất tiện dụng này, dù gì hần chỉ cần nhìn qua một lần là nhớ được.

- Xem ra anh cũng không ngu lắm.

Nạp Lan Thấm cười khẽ.

Tần Xuyên liền nhìn quanh, phát hiện trong phòng Nạp Lan Thấm còn có thiết bị nghe nhạc.

Hần cũng thử vỗ tay ra chữ Music trong mã Morse, cũng có nghĩa là âm nhạc.

Tiếng nhạc du dương liền vang lên khắp phòng khách của Nạp Lan Thấm!

- Ha ha, dùng tiện thật đấy! Hôm nào tôi cũng thử làm mới được, cô có đặt thiết bị Sonar (*) ở đây không?

Tần Xuyên hứng thú hỏi.

(*) Thiết bị Sonar: Sonar trong tiếng Việt còn dịch là sóng âm phản xạ, có thể sử dụng như một phương tiện định vị bằng âm thanh, để tìm đường di chuyển, liên lạc hoặc phát hiện các đối tượng khác ở trên mặt, trong lòng nước hoặc dưới đáy nước, như tàu bè,...

Nạp Lan Thắm chẳng hơi đâu để ý đến hẳn:

- Chẳng phải anh muốn xem ti vi à? Lắm lời thế làm gì?

Tần Xuyên vỗ trán:

- Đúng đúng, tôi xem quảng cáo đã! Họ nói là chiếu trước khung giờ vàng phim truyền hình lúc 8 giờ, chắc sắp tới rồi.

- Xem quảng cáo?

Nạp Lan Thắm không hiểu gì hết, thời buổi này còn có người châu chực trước ti vi xem quảng cáo à?

Tần Xuyên chinh qua kênh tỉnh Giang rồi ngồi trên sofa hí hửng chờ đợi.

Nạp Lan Thắm cũng hiểu kỳ, quảng cáo thế nào mà đáng để Tần Xuyên hóng hớt như thế, cho nên cô cũng không nói gì nữa.

Gần 8 giờ, màn hình ti vi tối lại, sau đó xuất hiện một cảnh tượng “kỳ dị”.

Trong phong nền tối om một màu đen trống trải, một cô gái xinh đẹp ăn mặc rất tùy ý trông có vẻ khấn trương đứng tại đó.

Tay cô cầm một chiếc bánh chiên, sau đó từ từ ăn từng miếng.

Thi thoảng cô lại đưa mắt nhìn qua bên cạnh, hình như có chút thấp thỏm, song vẫn không lên tiếng, cũng không làm gì, chỉ lo ăn bánh!

Từ đầu đến cuối đoạn quảng cáo không có lấy một lời giới thiệu, cũng không có chữ nghĩa thuyết minh.

Chỉ có duy nhất một hàng chữ nhỏ nằm ở góc dưới bên phải ghi chú nhãn hiệu cửa hàng của “Ăn bánh chiêm”.

Các quảng cáo khác chỉ hận không thể chạy mấy chữ này càng to, càng màu mè thì càng tốt. Quảng cáo này thì hay rồi, nếu người xem không nhìn kỹ thì cũng chẳng thấy hàng chữ này!

Nếu chỉ lướt mắt xem thì chỉ thấy cô gái xinh đẹp ăn bánh chiêm trong ti vi, sau đó liền hết chuyện! Điều này khiến bạn chẳng hiểu mô tê gì!

- Đây là thứ quý gì vậy?

Vừa xem xong, Nạp Lan Thấm liền buông một câu cảm thán.

Tần Xuyên gật đầu rất hài lòng, thứ hấn muốn chính là hiệu quả này, để mọi người xem xong đều nảy sinh nghi vấn: rốt cuộc đây là quảng cáo gì?

Phải nói rằng nếu là cô gái bình thường thì hiệu quả không tốt. Còn cô gái xinh đẹp như Diệp Tiểu Nhu có ngoại hình rất đơn thuần và ngây thơ, nếu đứng đó ăn bánh rất dễ thu hút người xem.

Xem xong lần phát quảng cáo đầu tiên, Tần Xuyên mới rời khỏi chỗ của Nạp Lan Thấm, hấn và cô đã hẹn nhau qua một thời gian nữa sẽ gặp.

Trong lúc đó, hấn phải đọc và ghi nhớ toàn bộ tri thức khoa học chưa từng học qua, sau đó mới có thể lập ra một kế hoạch hoàn chỉnh.

Một tuần sau đó Tần Xuyên không hề bước chân ra ngoài, chỉ rúc ở nhà đọc sách.

Sổ sách mà Đường Vi tìm mua giúp hấn từ nước ngoài được gửi về qua đường hàng không nên tốc độ rất nhanh.

Đồng thời quảng cáo Diệp Tiểu Nhu ăn bánh đã trở thành chủ đề nổi nhất trên mạng, mọi người đều cho rằng chưa từng xem quảng cáo nào “đần” như thế!

Sau khi dân mạng cả nước biết có đoạn quảng cáo ngớ ngẩn như vậy đều bắt đầu tìm kiếm, rốt cuộc nó nói đến sản phẩm gì, mà cô gái ăn bánh đó là ai...

Trong nhất thời, nhãn hiệu Ăn bánh chiên và hoa khô Diệp Tiểu Nhu của đại học Đông Hoa trở thành từ khóa trên mạng.

Làn sóng này cực kỳ sốt sắng, thậm chí đài truyền hình còn lúng túng phát hiện mỗi lần trước khi phim truyền hình được chiếu, tỷ suất xem đài đều bùng nổ, sau khi xem xong đoạn quảng cáo đó liền đổi kênh khác!

Mọi người đều chỉ muốn xem đoạn quảng cáo nổi tiếng một cách khó hiểu, đã vậy còn có một nhóm người chỉ đơn giản là thích cảnh người đẹp ăn bánh chiên.

Đây là thời đại bùng nổ tin tức, Diệp Tiểu Nhu nhất thời trở thành người nổi tiếng trên mạng.

Tần Xuyên muốn đạt được hiệu quả này. Hẳn biết Diệp Tiểu Nhu không giỏi ứng phó những chuyện này, vì vậy đã nhờ Lục Tích Nhan sắp xếp người ở ban doanh thu ngăn chặn một số phiền phức khi nổi tiếng.

Đáng lẽ Diệp Tiểu Nhu hoàn toàn có thể thuận lợi trở thành minh tinh, nhưng Tần Xuyên không muốn Diệp Tiểu Nhu dẫn thân vào vòng thị phi đó, vì vậy hẳn giúp cô từ chối tất cả lời mời phỏng vấn.

Vào năm giờ sáng một tuần sau đó, Tần Xuyên nằm trên giường đọc sách tiếng Anh bản gốc về quy tắc và thiết kế mạng. Mấy ngày nay ngoại trừ ăn uống luyện công, hẳn hầu như chỉ cắm đầu xem sách cực kỳ tập trung.

Lúc này có điện thoại gọi tới, Tần Xuyên xem qua liền biết là Lục Tích

Nhan, hãn buồn bực nghĩ bụng tự dưng cô lại gọi tới vào giờ ngủ.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 417: Nguyên Nhân Cơ Bản

- Này Tiểu Nhan Nhan, chuyện gì vậy? Không lẽ hôm nay hai bác đến à?

Tần Xuyên cười hỏi.

- Không phải...

Hơi thở của Lục Tích Nhan có chút gấp gáp, cô cố kiềm nén cảm xúc:

- Tiệm của chúng ta... bị phá rồi!

Nụ cười trên mặt Tần Xuyên tức thì cứng đơ. Hắn từ từ đặt quyển sách dày cộm xuống, rời giường ra ban công hít thở gió biển mát lạnh vào sáng tinh mơ.

- Tiệm ở đâu, do ai làm?

- Là tiệm số 5 trên đường Tỉnh Quang, nó bị người ta cưỡng chế phá khóa cửa vào nửa đêm. Sau đó có người cắt luôn dây điện của chúng ta, còn phun sơn vẽ mấy chữ khó coi trên tường nữa... Cụ thể do ai làm vẫn chưa xác định, nhưng dạo này việc làm ăn của chúng ta rất phát đạt ở thành phố Đông Hoa, hơn nữa còn chuẩn bị mở tiệm mới trên khắp tỉnh Giang, có thể nhóm người nào đó nhắm vào chúng ta vì xung đột lợi ích...

Lục Tích Nhan nghiêng răng nói.

Tần Xuyên cười khẩy:

- Kẻ làm nghề này sẽ không oán hận kẻ làm nghề khác, đúng là chỉ có làm cùng nghề mới thù hận trắng trợn như thế.

- Tần Xuyên, chúng ta nên làm gì đây?

- Giờ anh đến đó xem thử rồi tính sau.

- Ừm, vậy em cùng đi với anh!

Lục Tích Nhan cũng không đợi được nữa.

Hơn nửa tiếng sau, hai người cùng xuất hiện ở chi nhánh “Ăn bánh chiên” số 5 trên đường Tinh Quang.

Tiệm này không phải là tiệm buôn bán tốt nhất, chỉ là được mở muộn hơn, nhưng vị trí rất tốt, tiềm lực cực lớn.

Chẳng ngờ chưa mở được mấy ngày đã bị người ta phá, chẳng những gây tổn thất về tài sản mà còn ảnh hưởng rất nhiều đến việc kinh doanh trong tương lai.

Trước cửa tiệm có nhiều người tò mò đứng nhìn, các nhân viên của tiệm đều tức giận, còn những người qua đường thì chỉ trở bàn tán xôn xao.

Người thì xem phim hay, kẻ lại thấy tiệm nhân này quá đáng, coi thường luật pháp. Tóm lại mọi người đều biết có mấy kẻ nào đó ghen ghét chi nhánh Ăn bánh chiên buôn bán tốt nên giở trò.

- Chị Lục, chị đến rồi!

Phó trưởng tiệm Vương Mai là một phụ nữ ngoài bốn mươi tuổi, bà thấy Lục Tích Nhan liền vội đến gần.

Lục Tích Nhan gật đầu chào, giới thiệu Tần Xuyên đứng cạnh:

- Vị này là ông chủ cố ý cùng tôi đến đây.

Vương Mai và cả đám nhân viên rất ngạc nhiên, không ngờ ông chủ lại trẻ tuổi như thế, họ vội vàng chào hỏi hân.

- Vương Mai và chồng chị ấy là Lý Ba phụ trách tiệm này, trước đó họ làm ở một công ty khác, sau khi nó bị chúng ta thu mua thì em để họ phụ trách vận hành tiệm này.

Lục Tích Nhan giải thích với Tần Xuyên, tiếp đó hiếu kỳ hỏi:

- Sao chỉ có mình chị, Lý Ba đâu rồi?

- Chồng tôi... ông ấy...

Vương Mai bắt đầu khóc:

- Ông ấy vào viện rồi!

- Cái gì?

Lục Tích Nhan giật mình hỏi:

- Tại sao lại thế?

Vương Mai vừa uất ức vừa bất bình:

- Khoảng hơn bốn giờ rưỡi sáng nay, hai vợ chồng tôi cùng chuẩn bị đến, kết quả ngoài cửa nhà có đám côn đồ cầm gậy sắt đánh gãy chân chồng tôi.

- Quá đáng lắm rồi! Rõ ràng là nhắm vào chúng ta mà, buôn bán không bằng liền bắt đầu đâm lén!

Một nhân viên phấn uất dấm ngực nói, các nhân viên khác tuy tức nhưng không dám hó hé vì sợ mình cũng bị đánh.

Lục Tích Nhan cũng tức điên lên. Tuy cô đã chuẩn bị tâm lý, người nổi tiếng thì nhiều thị phi, doanh nghiệp phát đạt cũng nhiều thị phi, song không ngờ lại có người làm loạn quá đáng thế này.

Cả trưởng tiệm cũng bị đánh gãy chân, nếu đồn ra ngoài còn ai dám làm việc

ở chỗ họ? Đi làm thì bị đánh tàn tật, đây chẳng phải chuyện đùa.

Tần Xuyên nheo mắt, bèn đến gần vỗ nhẹ lên vai Vương Mai:

- Chị Vương, tôi nhất định sẽ làm rõ chuyện này với vợ chồng chị và các nhân viên.

Đoạn hần quay qua nói với Lục Tích Nhan:

- Chi phí thuốc thang và các chi phí khác của trường tiệm Lý sẽ do công ty chúng ta gánh hết.

Lục Tích Nhan gật đầu, cô cũng nghĩ như thế.

Vương Mai cực kỳ cảm kích:

- Cám ơn ông chủ! Là chúng tôi có lỗi với anh, không chăm sóc tốt cho tiệm.

- Đây không phải lỗi của các người, mọi người cứ nghỉ ngơi vài hôm, tôi sẽ xử lý chuyện này.

Rồi Tần Xuyên vào tiệm nhìn chữ sơn đỏ trên tường viết: quán ăn xấu xa, bánh chiên thịt người, doanh nhân ác độc, ai ăn sẽ bị chết... Toàn là những chữ thâm độc.

Hần lại nhìn các thiết bị máy móc trong tiệm đều bị cắt dây điện hoặc bị phá hỏng linh kiện nào đó.

Hần tất nhiên phải sửa sang lại toàn tiệm, mua sắm thiết bị mới, tổn thất cộng lại cũng đến mấy chục ngàn Tệ.

Nhưng Tần Xuyên không hề xót chút tiền này, chỉ thấy khó chịu vì có kẻ dám ị lên đầu hần. Phải chi đây là kẻ mạnh có thực lực trên quốc tế đến khiêu khích cũng được, đảng này lại là một đám tép riu, nhìn thế nào cũng là thế lực nhỏ chẳng thấm vào đâu.

Tần Xuyên bất chợt phát hiện, vì đạo này hẳn thường tiếp xúc với các nhân vật cấp cao nên tầm nhìn luôn hướng lên trên mà bỏ qua đàn kiến phía dưới, lần này lại bị chúng cắn rồi.

Lục Tích Nhan nhìn cảnh hỗn loạn trong tiệm bèn hỏi:

- Báo cảnh sát chưa?

Vương Mai gật đầu:

- Báo rồi, cảnh sát nói sẽ đến điều tra, sau đó lập hồ sơ vụ án.

Tần Xuyên cười khẩy:

- Đám đó dám làm vậy chắc chắn cảnh sát không thể giải quyết, về mặt pháp luật cứ làm cho có thôi, chúng ta phải tự lực mới trị tận gốc được.

Lục Tích Nhan chớp mắt, lo lắng hỏi:

- Anh đừng lỗ mãng quá, nếu thân phận của anh dính đến mấy thứ không sạch sẽ thì rất bất lợi cho phát triển tương lai của chúng ta.

- Yên tâm đi, việc kiểu này không đến phiên anh ra mặt, anh không có nhiều thời gian thế đâu.

Tần Xuyên nghĩ ngợi một hồi rồi lấy điện thoại gọi cho một người.

Một giọng người cao tuổi vang lên trong điện thoại:

- Ha ha, cậu Tần, lâu lắm rồi cậu không liên lạc với tôi, sao hôm nay lại nhớ ra tôi thế?

- Chú Ôn, đang ở lâu trà sao?

- Đúng vậy, già rồi khó ngủ nên ra ngoài uống trà sáng, Thụy Dương con tôi cũng ở đây, ha ha... Sau khi rời khỏi hắc đạo, ngày tháng chán chết đi được!

Tần Xuyên bật cười:

- Đang ở lầu trà nào, cháu cũng đến ăn sáng với hai người luôn.

- Ha ha, ở chỗ cũ, cậu đến đó luôn là được rồi!

Ôn Văn Viễn rất vui.

Tần Xuyên vừa dùng trà bánh vừa điều binh khiển tướng, chưa đến mười mấy ván đã đánh bại Ôn Văn Viễn không còn manh giáp.

Ôn Văn Viễn lắc đầu cảm khái:

- Già rồi, già rồi, đúng là càng đi cờ càng mất tinh thần. Cậu Tần, hôm nay đến tìm cha con tôi chuyện gì không?

- Cũng không có gì, chỉ muốn hỏi hai người có hứng muốn làm nghề cũ không?

Tần Xuyên nửa cười nửa không nhìn họ.

Ôn Văn Viễn và Ôn Thụy Dương quay sang nhìn nhau, cả hai đều thấy khó hiểu.

- Cậu Tần là ân nhân của Ôn gia chúng tôi. Không giấu gì cậu, ba tôi nay tuổi đã cao, nhờ y thuật của cậu mới có thể an hưởng tuổi già. Tuy hiện nay nhà tôi đã khác trước, nhưng ít ra cũng có thể sống tốt qua ngày, nếu muốn chúng tôi bước theo đường cũ thì có hơi mạo hiểm.

Ôn Thụy Dương bộc bạch.

Tần Xuyên thong dong dựa lưng vào ghế, hỏi:

- Theo tôi biết Ôn gia chủ yếu làm về địa ốc, hai người còn nắm rõ hơn tôi giá địa ốc mấy năm nay thế nào. Nếu không phải trước kia hai người có quan hệ

trong ngành, không tính việc ép mua bán mà lấy thu nhập màu xám bù vào chỗ thiếu hụt thì đã sớm phá sản rồi.

Tức thì sắc mặt Ôn Thụy Dương xám xịt, đúng là tập đoàn của họ đã xuất hiện vấn đề tiền bạc.

- Đây chỉ là hiện tại, còn về lâu về dài, nhà cửa trong tay hai người càng lúc càng mất giá, phải biết rằng không chỉ có một mình Đăng Long của hai người ở thành phố Đông Hoa. Trước đó hai người theo cả hắc đạo lẫn bạch đạo, giữ vững sức cạnh tranh, nhưng bây giờ không còn bản lĩnh đó nữa. Một khi đao nhuốm máu bắt đầu chém giết trên thị trường tư bản, hai người có thấy... còn sức cạnh tranh không?

- Điều này...

Ôn Thụy Dương nhìn qua cha mình, thấy Ôn Văn Viễn gật đầu mới gượng cười:

- Cậu Tần, chúng tôi cũng biết hoàn cảnh hai năm nay không tốt, nhưng chúng tôi vẫn có cơ sở làm lại nghề cũ, nếu lại bị nhắm vào thì chẳng phải...

Tần Xuyên cười gian:

- Hình như hai người vẫn chưa hiểu nguyên nhân Đăng Long hội bị quân đội và chính phủ xử lý thì phải.

- Nguyên nhân? Chẳng phải vì vũ khí và sát thủ xuất hiện liên lụy đến chúng tôi à?

Cha con Ôn gia trơ mắt hỏi.

Tần Xuyên lắc đầu:

- Không phải!

- Vậy là do đâu? Không lẽ còn có ẩn tình?

Hai người đều ngạc nhiên.

Tần Xuyên nheo mắt, thờ dài nói:

- Sở dĩ hai người bị xử lý không phải vì liên can hắc đạo, mà là vì hậu thuẫn không đủ vững chắc, nói cách khác là không hề có hậu thuẫn.

Cha con Ôn gia ngỡ ngàng, có thể nói đã bị một lời của hắn đánh cho thức tỉnh!

- Nếu hai người có chân trong quân đội và chính phủ thì họ có tùy tiện ra tay với người của mình không? Chẳng lẽ hai người tưởng họ không biết Thánh giáo đã vu oan số vũ khí đó cho mình à? Không phải đâu, chỉ là họ không để ý, cũng chẳng cần nể mặt hai người, dù gì cũng chẳng có chỗ dựa giống như mấy bang hội khác thôi, xử luôn hai người còn lập được công thì tội gì không làm?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 418: Thịnh Cầu Nho Nhỏ

Tần Xuyên cười y hệt một lão hồ ly khiến cha con Ôn gia ấp úng không thốt nên lời.

Đúng vậy, sau khi hội Đăng Long tách ra từ bang Đông Hải chỉ lo giành địa bàn, tính mưu kế với bang Tứ Hải, chưa từng nghĩ hai bên đấu qua đấu lại chỉ giống một đám lưu manh ẩu đả trong mắt chính phủ, hoàn toàn không có thể diện!

Một khi gió thổi cỏ lay, nói loại bỏ là loại bỏ như gió thu quét lá rơi vậy.

- Cậu Tần nói phải lắm, tuổi cậu còn trẻ mà nhìn xa trông rộng... Tầm nhìn của chúng tôi quá thiên cận rồi.

Ôn Văn Viễn nhíu mày gật đầu.

Ôn Thụy Dương nuốt ực một cái, dè dặt hỏi:

- Cậu Tần, lẽ nào cậu muốn làm hậu thuẫn của chúng tôi?

Tần Xuyên nhún vai:

- Tôi đâu có nói thế.

- Vậy ý cậu là sao?

Cha con Ôn gia càng thấy khó hiểu.

Tần Xuyên uống hết trà lúa mạch trong ly rồi hỏi:

- Tôi hỏi hai người một câu, nếu không bị chính phủ khống chế, bảo hai người giải quyết các bang hội ngầm toàn thành phố Đông Hoa, hai người làm được không?

Họ trầm mặc hồi lâu, Ôn Thụy Dương gật đầu chắc nịch:

- Có thể.

- Vậy thì được rồi.

Đoạn Tần Xuyên lấy điện thoại ra gọi cho Chu Thanh Sơn.

Chu Thanh Sơn đang trên đường đi làm liền bắt máy nhanh chóng, hỏi một cách hứng thú:

- Cậu Tần! Hiếm khi thấy cậu gọi cho tôi đấy!

- Thị trưởng Chu, anh đến phòng số 6 ở lầu trà cảng Tử Kim đi, tôi có chuyện muốn bàn.

Chu Thanh Sơn do dự:

- Cậu Tần, có chuyện gấp à? Sáng nay tôi có cuộc họp, hay là đợi...

- Nếu anh không đến liền, để lỡ mất thì đừng hối hận.

Tần Xuyên cười hì hì.

Chu Thanh Sơn đờ ra một hồi, sau đó liền bảo tài xế quay đầu xe chạy đến lầu trà.

Cha con Ôn gia không khỏi thán phục Tần Xuyên có thể gọi điện kéo Chu Thanh Sơn đến đây trên đường đi làm, dù gì cũng là người của ngũ đại thế gia, đúng là có mặt mũi.

Thật không ngờ Tần gia không hề hay biết những gì Tần Xuyên đang làm.

- Cậu Tần, cậu muốn nhờ Thị trưởng Chu hợp tác với chúng tôi à? Tuy anh Chu cũng là một trong ba quan lớn ở thành phố Đông Hoa, nhưng nếu nhờ anh ấy che chắn gió mưa cho chúng tôi cũng khá mạo hiểm, liệu có được không?

Ôn Thụy Dương thắc mắc.

Tần Xuyên mỉm cười ra vẻ bí mật:

- Đừng vội, tôi tự có tính toán.

Đoạn Tần Xuyên ném chìa khóa cho quản gia Hoàng Thiên đứng cạnh:

- Chú Hoàng, xe tôi đậu ở dưới, chú vào xe lấy giúp tôi máy tính xách tay để trên ghế phụ lái.

Hoàng Thiên cầm lấy chìa khóa, tuy không hiểu nhưng vẫn đi lấy đồ giúp hẳn.

Cha con Ôn gia thấy Tần Xuyên bắt đầu chơi máy tính nên thấy mù mờ, không hiểu hẳn muốn làm gì.

Tần Xuyên cũng không vội giải thích. Trước đây hẳn có ý định nâng đỡ cha con Ôn gia, tuy thế lực của họ không còn nữa, nhưng toàn thành phố Đông Hoa không có gia tộc nào hiểu rõ mạng lưới quan hệ ngầm hơn Ôn gia cả.

Nói trắng ra lạc đà gãy vẫn to hơn ngựa, nếu chẳng phải phía trên đang có người để ý, cha con Ôn gia muốn vực dậy lần nữa chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Trước đó khi đón Ôn Văn Viễn trở ra từ trại tạm giam, Tần Xuyên đã có dự định này, nhờ Ôn gia sắp xếp lại thế cục ngầm của Đông Hoa rồi giao cho Đường Vi quản lý toàn bộ.

Nhưng sau đó vì Đường Vi đã ra nước ngoài, Lục Tích Nhan cũng không bị nhóm người nào quấy rầy nữa nên hẳn cũng không phí sức lo mấy việc này.

Nhưng hiện giờ lại bị thế lực nhỏ ở địa phương kiểm chuyện, Tần Xuyên không định dây dưa thêm nữa, ít ra phải nắm chắc thế cục đại bản doanh của mình mới được.

Hai mươi phút sau, Chu Thanh Sơn bước vào phòng riêng cùng với hai vệ sĩ.

Chu Thanh Sơn vừa thấy cha con Ôn gia trong phòng liền biến sắc, nói với vẻ mặt khó chịu:

- Cậu Tần, tại sao... ông Ôn, cậu Ôn cũng ở đây?

Thực ra trong lòng Chu Thanh Sơn rất khó chịu, bởi vì thân là Thị trưởng lại xuất hiện cùng với cha con Ôn gia trong phòng riêng ở lầu trà, nếu bị người ta phát hiện thì sẽ trở thành vết nhơ!

Tuy cha con Ôn gia không vui, song họ rất hiểu điều này, vì vậy đành gượng cười chào hỏi.

Tần Xuyên vẫy tay với Chu Thanh Sơn ý bảo mời ngồi, hắn vừa mở miệng liền hỏi:

- Chắc sắp đến nhiệm kỳ mới cuối năm rồi, anh Chu có muốn tranh giành vị trí nào không?

Vừa dứt lời, không chỉ có Chu Thanh Sơn, mà cả cha Ôn gia đều kinh ngạc nhìn Tần Xuyên.

Lẽ nào Tần Xuyên định giúp Chu Thanh Sơn thăng chức? Người bình thường không thể làm được điều này, phải biết Chu Thanh Sơn đã làm tới cấp chính sở rồi, nếu lên nữa sẽ là cấp phó bộ.

Mà quan chức cấp phó bộ nếu không có thực quyền thì chẳng tốt bằng chức Thị trưởng thành phố Đông Hoa, do đó vấn đề này cực kỳ khó nói.

Sắc mặt Chu Thanh Sơn tối sầm lại, y dĩ nhiên có đầu óc và quyết đoán mới

có thể ngồi chức Thị trưởng vào khoảng bốn mươi tuổi.

Trước mắt rõ ràng là thời khắc Tần Xuyên cho y cơ hội, y tất nhiên phải nắm lấy, cho nên sau khi suy đi tính lại liền nói:

- Cậu Tần, tôi cảm thấy vẫn có thể làm nhiều chuyện cho người dân ở thành phố Đông Hoa, lên chức không đồng nghĩa với việc thực sự phát huy khả năng của tôi, do đó tôi không hề nghĩ đến vấn đề này. Nếu tổ chức cần đến, tôi dĩ nhiên sẽ xuất hiện ở vị trí thích hợp.

Tần Xuyên nhướn mày nhìn y, cười thầm trong bụng.

Ý của Chu Thanh Sơn rất rõ ràng: tôi muốn lên chức, nhưng phải dùng thực quyền chứ không thể nhập nhằng bất minh được.

- Hình như Bí thư thành ủy thành phố Đông Hoa cao hơn anh nửa cấp, là cấp phó bộ phải không?

Tần Xuyên cười hỏi.

Chu Thanh Sơn gật đầu:

- Bí thư Hoàng Tường là Thường ủy tỉnh Giang thuộc cấp phó bộ, anh ta là người đứng đầu thành phố Đông Hoa chúng ta.

- Hoàng Tường...

Tần Xuyên nheo mắt, ngón tay lướt như bay trên bàn phím, chẳng mấy chốc liền nhếch miệng cười:

- Vài hôm nữa anh ta không còn là Bí thư thành ủy thành phố Đông Hoa nữa rồi.

Chu Thanh Sơn và cha con Ôn gia đều ngây người, nhìn Tần Xuyên với vẻ khó hiểu.

Tần Xuyên xoay màn hình máy tính qua để họ nhìn kỹ, đó là thông tin tài khoản sau lưng ở ngân hàng Thụy Sĩ!

- Hoàng Tường đã mở tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ, số dư lên đến 130 triệu, thông thường sẽ không lưu giữ trên giấy tờ, có điều... Hôm nay tôi sẽ in ra một bản, sau đó... giao cho anh Chu xử lý.

Tần Xuyên cười nói.

Ánh mắt Chu Thanh Sơn như dại đi, lấy làm khó hiểu nhìn Tần Xuyên:

- Đây... đây... đây... là thật à? Tên già chết dịch đó có nhiều tiền như thế sao?

- Hà hà, anh Chu, chúng tôi có quyền phát ngôn về chuyện này. Người khác không biết lúc ấy tôi cũng biểu đến ba triệu cho lão ấy, lão đương nhiên có tiền rồi.

Sắc mặt Chu Thanh Sơn thay đổi liên tục, y còn nghĩ đến nhiều chuyện hơn thế nữa...

Không ngờ Tần Xuyên có thể nói vào là vào xem thông tin sau lưng của ngân hàng Thụy Sĩ, cũng tức là hẳn có thể điều tra ra nhiều tham quan ô lại hơn nữa, nắm hết điểm yếu của họ?

Vừa nghĩ đến Tần Xuyên nắm trong tay vận mệnh của đám quyền cao chức trọng này, Chu Thanh Sơn liền rùng mình!

- Tiểu Chu à!

Tần Xuyên gác tay lên vai Chu Thanh Sơn, nói một cách thân thiết:

- Nể tình gốc gác của Chu gia anh và tôi, cho nên có vài chuyện tôi đều nghĩ đến anh trước, tôi không gài bẫy anh đâu. Về việc hôm nay, nếu anh chịu hợp tác, tôi sẽ lập tức đưa giấy tờ của ngân hàng Thụy Sĩ cho anh. Nếu anh muốn yên

phận chờ lão Hoàng Tường đó nghỉ hưu thì tùy anh, tôi đảm bảo hôm nay anh đến đây sẽ không có tổn thất nào.

Trên trán Chu Thanh Sơn đã lấm tẩm mồ hôi, trong mắt chất chứa tâm tình rối rắm, y nói:

- Cậu Tần... Tôi có một thỉnh cầu nho nhỏ.

- Anh nói đi.

Tần Xuyên gật đầu.

Chu Thanh Sơn giơ bàn tay ra:

- Trong năm năm, cấp chính bộ...

Phòng riêng im lặng như tờ gần mười giây.

Tần Xuyên liền vỗ vai y, hân nhếch miệng cười:

- Chắc chắn thế nhé!

...

Buổi chiều, Tần Xuyên xử lý giấy tờ của ngân hàng Thụy Sĩ rồi giao cho Chu Thanh Sơn.

Theo kế hoạch đã định, Chu Thanh Sơn huy động công tác chống khiêu dâm trên phạm vi toàn thành phố trong tối hôm đó, thoạt nhìn có vẻ tầm thường, song thực tế là vì dọn sạch đám lâu la không đáng nhắc tới.

Được Ôn Thụy Dương kêu gọi, các cấp dưới của hội Đẳng Long đều bắt đầu hội họp. Những ai không chịu phục vụ cho Ôn gia sẽ bị cha con họ khai trừ thẳng thừng, sau đó giao cho Chu Thanh Sơn để y mở rộng chiến tích.

Chỉ trong một đêm, các bang phái nhỏ ở thành phố Đông Hoa đã náo loạn,

mấy trăm người bị bắt về cục cảnh sát câu lưu.

Cha con Ôn gia lại hưng chấn oai phong cật lực làm việc. Thông qua một vài quan hệ, họ biết được kẻ ra tay với tiệm Ăn bánh chiên chính là một công ty ăn uống có tiếng tên “Lệ Giang Nam” ở tỉnh Giang.

Chủ công ty này là Ôn Phi vốn đi lên từ hắc đạo, y lập nên công ty ăn uống này để rửa sạch tội danh.

Khi vào thành phố Đông Hoa, Ôn Phi phát hiện ở đây không có bang hội lớn nào nên càng tung hoành ngang ngược, muốn giết chết tiệm Ăn bánh chiên đang nổi như cồn từ trong trứng nước.

- Cậu Tần, chúng tôi đã bắt bọn côn đồ phá tiệm rồi, còn Ôn Phi vẫn đang ở thành phố Hồ, đó là đại bản doanh của lão. Hình như lão đã cảnh giác rồi, chúng ta tính sao đây?

Ôn Thụy Dương hỏi qua điện thoại.

Sau khi tìm thông tin về công ty Lệ Giang Nam trên mạng, Tần Xuyên nghĩ ngợi một hồi rồi nói:

- Tối nay tôi cùng các anh qua đó tìm lão nói chuyện đời.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 419: Một Tệ

Tối hôm đó, tại thành phố Hồ cách thành phố Đông Hoa hơn sáu mươi cây số.

Hai chiếc SUV màu đen chạy vào một khu biệt thự sang trọng,

Bảo vệ trước cửa vốn muốn ngăn lại, nhưng sau khi thấy cả xấp tiền đỏ bằng lương một tháng của họ nên đành mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Bên ngoài chỗ ở của Chủ tịch Lê Giang Nam, mười mấy bảo vệ mặc đồ đen đang đi tuần.

Khi hai chiếc SUV dừng lại, đám bảo vệ này liền vây quanh trừng mắt một cách hăn học.

Tần Xuyên và Ôn Thụy Dương xuống xe, sau lưng còn có bốn, năm võ sĩ sơ cấp của hội Đăng Long. Những người này có thể xem là tinh nhuệ của hội, dù gì chỉ là bang hội ở địa phương, có võ sĩ đã là rất hay rồi.

- Xem ra có người đợi sẵn chúng ta rồi.

Tần Xuyên quay sang cười nói với Ôn Thụy Dương.

Ôn Thụy Dương nhíu chặt đầu mày, có phần thấp thỏm:

- Cậu Tần, chắc bọn nó có tai mắt phát hiện chúng ta sắp đến.

Một tên đội trưởng trong đám bảo vệ ngạo mạn hất hàm nói:

- Lão đại bọn tao đã bảo đây là thành phố Hồ chứ không phải Đông Hoa, nếu

tụi bây sợ thì mau biến đi!

Ôn Thụy Dương thấy một tên nhãi nhép dám lớn tiếng với họ như thế, vừa định nổi cơn thì bị Tần Xuyên ngăn lại.

- Chúng ta đến bàn chuyện làm ăn với Uông Phi, có gì đáng sợ chứ?

Tần Xuyên cười nói.

- Chuyện làm ăn?

Đội trưởng bảo vệ nghĩ ngợi rồi cười khẩy:

- Nếu không sợ thì vào đi!

Tần Xuyên vỗ vai Ôn Thụy Dương trấn an rồi đi vào biệt thự.

Trong phòng khách lộng lẫy sang trọng, một người đàn ông mặc áo ngủ bằng lụa đính lông ở cổ đang ngâm điếu xì gà ngồi trên sô pha, vừa thưởng thức trà Phổ Nhĩ vừa xem ti vi.

Thoạt nhìn người đàn ông chừng bốn, năm mươi tuổi, trong lòng là một cô gái có thân hình bốc lửa đang nằm, một bàn tay của người đàn ông đang chơi đùa với vòng một của cô gái.

Bốn phía của phòng khách có tám bảo vệ mặc đồ tây đứng gác. Đám bảo vệ này khác với những tên bên ngoài, phần hông tên nào cũng cộm lên chứng tỏ có mang vũ khí cấm.

- Lão đại, họ đến rồi.

Dứt lời, cả đám bảo vệ liền ra đứng ngoài cửa, không dám đến gần phòng khách.

Bởi vì Tần Xuyên đã thấy hình ảnh trên mạng nên nhận ra người đang ngồi là

Ông Phi.

Ông Phi liếc hai người, miệng nhả khói thuốc rồi nói:

- Đến cũng nhanh đấy, cũng được lắm, còn dám vào đây. Ôn Thụy Dương của hội Đăng Long phải không, tôi biết cậu... còn thằng nhóc cạnh cậu đến đây làm gì?

Tần Xuyên mỉm cười, hắn lấy một xấp văn kiện từ cặp công văn của một nhân viên đi theo đặt trên bàn trước mặt Ông Phi.

- Tôi là ai ông không cần biết, ông ký vào đây đi!

Đặt điều xì gà xuống, Ông Phi nhìn Tần Xuyên đánh giá, hình như cảm thấy nực cười:

- Đây là thứ gì? Muốn tao ký cái gì?

Tần Xuyên nhún vai:

- Nếu không biết chữ thì tôi nói ông biết cũng được... Đây là bản hợp đồng thu mua, công ty SB chúng tôi muốn mua công ty Lệ Giang Nam của ông với giá một Tỷ, cũng tức là bán công ty của ông cho chúng tôi với giá một Tỷ.

Ông Phi ngây người, rồi đột ngột phá lên cười:

- Mẹ nó, bộ mày bị liệt não rồi hả? Một Tỷ à? Mày muốn mua công ty của tao?

Ngay cả cô gái thoa son trét phấn trong lòng Ông Phi cũng cười mỉa mai:

- Đại ca, em thấy chắc thằng này mới trốn ra từ viện tâm thần, bảo mấy anh em bắt nó đưa về viện đi!

Tần Xuyên vẫn ung dung nói:

- Tôi đã điều tra qua, công ty Lệ Giang Nam của ông đều có chi nhánh ở các thành phố trọng yếu của tỉnh Giang, có điều kinh doanh không tốt cho lắm, nhưng tôi thích địa điểm của các chi nhánh đó. Ông bán lại công ty cho tôi với giá một Tệ, tôi sẽ bỏ qua chuyện ông phá tiệm của tôi.

- Thì ra mày là chủ của công ty SB? Ha ha, đúng là y chang tên công ty, toàn là đồ ngu (*). Người đâu! Bắt nó tỉnh táo lại nhìn kỹ xem tao là ai! Ở đây là địa bàn của ai!

(*). SB còn là viết tắt của từ sha bi (傻逼) – Đồ ngu trong tiếng Hoa.

Uông Phi vừa ra lệnh, mấy tên bảo vệ giấu súng liền chực chờ ra tay.

Ôn Thụy Dương rống lên:

- Tụi bây dám! Biết Tần thiếu gia là ai không?

- Mẹ kiếp, Ôn Thụy Dương, ở đây không phải thành phố Đông Hoa, hội Đảng Long tụi bây không can gì đến chỗ này! Mày dám nói vậy, có tin tao ném mày xuống sông cho cá ăn không?

Uông Phi lạnh lùng quắc mắt.

Trong lúc đó thì có hai tên bảo vệ đến gần định tóm lấy tay Tần Xuyên.

Ôn Thụy Dương định ra lệnh cho đàn em ra ngăn, nhưng Tần Xuyên đã hành động trước rồi!

Tần Xuyên không ra tay với hai gã bảo vệ, mà hấn tóm lấy ót của Uông Phi rồi ấn đầu lão “rầm” một cái xuống bàn!

- Lão đại!

- Thẳng khốn, bỏ tay ra!

Đám bảo vệ không kịp cản, bèn hét to lên.

- Hình như ông không nghe rõ lời tôi nói...

Ánh mắt Tần Xuyên cực kỳ sắc lạnh, hắt tiếp lời:

- Tôi bảo ông ký hợp đồng chứ không phải đang hỏi ý của ông... Tôi đang ra lệnh cho ông!

Uông Phi nghiêng chặt răng hung hăng nói:

- Mày hay lắm... Xem như mày giỏi, nhưng mày tưởng làm vậy có thể đe dọa được tao à? Ở đây toàn là người của tao, mày tưởng có thể ra khỏi đây sao? Nói cho mày biết, các cục cảnh sát toàn thành phố Hồ này đều có quan hệ với tao, ngay cả trên đường cao tốc cũng có thể ngăn mày lại! Dám đụng đến tao, tối nay mày chết chắc rồi...

Không đợi Uông Phi kịp nói tiếp, Tần Xuyên đã đánh chân khí vào đầu của lão!

Uông Phi liền phụt máu, mắt trợn trắng trông chết tươi.

- Á!!!!

Cô gái bên cạnh hét, không dám tin Tần Xuyên lại giết lão đại của họ dứt khoát như thế!

Ngay cả đám bảo vệ, nhóm người Ôn Thụy Dương cũng kinh hoàng.

Làm sao Tần Xuyên có thể giết chết một người như dí chết một con kiến như thế?

Nhưng Tần Xuyên vẫn mặt lạnh như tiền, chuyện đến nước này, số người hắt giết có thể chất thành núi nhỏ rồi, cần gì để ý đến tên cầm đầu một nơi nhỏ thế này?

Tối nay Tần Xuyên đến đây chỉ để xem lão Ôn Phi này có đầu óc mà chủ động quy thuận làm việc cho hắn hay không.

Nếu lão là đồ ngốc chỉ biết giở thói ngang ngược ở đây, vậy hắn không cần giữ lão lại nữa.

Tần Xuyên bảo cấp dưới đem mực đóng dấu đến, sau đó dùng ngón cái của Ôn Phi in dấu tay lên hợp đồng.

- Mà... mà là hung thủ giết người! Tao phải báo thù cho lão đại!

Một bảo vệ cuối cùng đã có phản ứng, gã móc súng ra, mở khóa an toàn rồi nhắm vào Tần Xuyên.

Nhưng Tần Xuyên đã sớm xuất hiện trước mặt gã đoạt lấy khẩu súng.

Khẩu súng trong tay Tần Xuyên trở nên méo mó biến dạng như làm từ chất dẻo, rồi biến thành đồng sắt vụn.

Hắn buông quả cầu súng lăn xuống đất “leng keng”.

Tần Xuyên nhìn các bảo vệ khác, ai nấy đều trơ mắt ghen hòng đứng đực ra như gặp phải quỷ.

- Không có chuyện gì nữa thì chúng ta đi.

Dứt lời, Tần Xuyên dẫn đầu rời khỏi hiện trường.

Sau mọi chuyện, từ lúc vào cho đến khi rời đi chỉ chưa đầy năm phút.

Mãi đến lúc về xe, Ôn Thụy Dương vẫn chưa hoàn hồn. Y cũng từng giết người hoặc làm mấy chuyện chèn ép tranh giành, song tác phong của Tần Xuyên đúng là có chút bạo ngược thái quá!

Không cho nạn nhân một cơ hội để đổi ý, người ta tốt xấu gì cũng là lão đại

một bang hội mà lại giết trong giây lát, mấu chốt là chỉ mất một Tệ đã mua được công ty trị giá mấy trăm triệu của người ta!

Lão ấy chết rồi mà hắn còn lấy dấu tay, dù lão có biến thành quỷ thì cũng tức đến nổi chết thêm lần nữa!

- Cậu Tần, cậu... cậu không sợ bọn nó kêu pháp y đến kiểm định có vấn đề, bên cảnh sát sẽ đến tìm cậu sao?

Ôn Thụy Dương nghĩ bụng cho dù là con cháu võ cổ thế gia cũng không thể nằm ngoài vòng pháp luật.

Tần Xuyên ngáp dài, thuận miệng nói:

- Tôi có thể sửa đổi báo cáo kiểm định trên máy tính của pháp y, còn phía cảnh sát... Anh tưởng đám đứng đầu cục cảnh sát thành phố Hồ đều có bối cảnh sạch sẽ sao? Bọn chúng tự giữ mình còn khó, mắc gì lo đến sống chết của Uông Phi?

Ôn Thụy Dương túa đầy mồ hôi lạnh, lúc này mới nhận thấy thì ra Tần Xuyên đã tính toán sẵn mọi việc, hèn gì giết người trắng trợn như thế!

Uông Phi tội nghiệp, đến tận lúc trước khi chết vẫn nghĩ cảnh sát thành phố Hồ sẽ đứng về phía lão.

Ngày hôm sau, nắng chiếu rạng rỡ.

Ngoài cửa bệnh viện Nhân dân Đệ Nhất của thành phố Đông Hoa có rất nhiều người, ai nấy cũng chỉ chỉ trỏ trỏ.

Thì ra trên đất đột nhiên có năm tên côn đồ bị đánh gãy hai chân, trên người còn treo mấy tấm bảng ghi rằng: Xin lỗi ông chủ Lý Ba của tiệm “Ăn bánh chiên” số 5!

Chuyện này liền trở thành tin tức lan truyền khắp thành phố Đông Hoa và cả

trong tình chỉ vào một buổi sáng. Trên mạng, Ăn bánh chiên lần nữa trở thành chủ đề nóng hổi, nhiệt độ của đoạn quảng cáo mới nguội lạnh cũng được kéo lên.

Ngay chiều hôm đó, Bí thư thành ủy thành phố Đông Hoa là Hoàng Tường bất chợt báo với tổ chức rằng mình không khỏe, hy vọng có thể sớm về hưu, đồng thời còn ra sức tiến cử Thị trưởng Chu Thanh Sơn thay thế mình đảm nhiệm chức Bí thư thành ủy và Thường vụ tỉnh ủy.

Đúng lúc Chu Thanh Sơn vừa có hoạt động đánh vào thế lực đen, y lập tức trở thành quan phụ mẫu tốt nhất trong mắt người dân. Các vị đại lão ở tỉnh Giang không thể không cân nhắc việc thuận theo ý dân đặc cách bỏ phiếu đề bạt Chu Thanh Sơn.

Khi biết mình trước tiên phải đại diện cho Bí thư thành ủy, sau đó chuẩn bị đề bạt chính thức, Chu Thanh Sơn cực kỳ vui mừng, ngay tối hôm đó liền gọi điện mời Tần Xuyên đến Chu gia dùng cơm.

Những tưởng Tần Xuyên sẽ từ chối thẳng thừng, nhưng hăn lại thực sự đồng ý, còn đặc biệt bảo muốn tìm Chu Vân Phong bàn chuyện. Điều này khiến cha con Chu gia vừa mong ngóng vừa hồi hộp.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 420: Tầm Nhìn Quá Hẹp

Thực ra Tần Xuyên cũng nghĩ sau khi dùng một Tệ mua lại Lệ Giang Nam, như vậy cũng tức là hẳn tự dừng có thêm một khoản thu nhập lớn, khiến quy mô khởi nghiệp phút chốc tăng biết bao nhiêu lần.

Nhưng Tần Xuyên cũng không buồn để mắt đến chút quy mô này, với hẳn mà nói, ăn uống chỉ là một bộ phận nhỏ trong việc lập nghiệp mà thôi.

Song chuyện này lại gợi ý cho Tần Xuyên một điều: thi văn ở Tần gia chỉ nói gia tộc không cho nhiều tiền, chứ chẳng nói người tham gia không thể dùng mọi thủ đoạn như mượn hay vay tiền, thậm chí dùng quan hệ đi cửa sau.

Thường thì con cháu Tần gia đều nghĩ đến việc kéo bè kéo phái tìm sự giúp đỡ và đầu tư lớn để mua bán lớn.

Nhưng lần này Tần Xuyên làm ngược lại, nếu đã muốn đầu tư thấp mà thu về cao, vậy cứ dứt khoát “đầu tư thấp” thật triệt để!

Lần này chỉ là dùng một Tệ mua Lệ Giang Nam với qui mô mấy trăm triệu, nhưng nếu có thể dùng một Tệ mua tập đoàn công ty với quy mô mấy tỷ chẳng phải sẽ có thu về siêu cao rồi sao?

Dù gì chỉ cần hẳn có thể xử lý tốt hậu quả thì không trái với quy tắc thi văn của gia tộc rồi.

Đáng lẽ xử lý mạng lưới quan hệ xã hội là một điểm mấu chốt của thi văn, muốn dựa vào buôn bán nghiêm túc kiếm tiền để giành hạng nhất thì không có khả năng.

Nhóm người Tần Hàng có thể hợp tác với Cơ Mỹ Nghệ của Cơ gia khiến Tần Xuyên cảm thấy mình cũng phải tìm vài đồng minh mới được. Đồng minh không cần nhiều, quan trọng là phải đáng tin.

Buổi tối, Tần Xuyên đến Chu gia đúng giờ.

Đến nơi quen thuộc, Tần Xuyên lại nhớ đến Chu Phương Tinh đang ở nước ngoài xa xôi, không biết hiện giờ cô ra sao, khi nào mới trở về.

Chu Vân Phong và Chu Thanh Sơn cùng vài con cháu Chu gia khác đã đợi sẵn ngoài sảnh lớn đón Tần Xuyên.

Ngoại trừ Chu Phương Ngữ đeo vẻ mặt lãnh đạm, những người còn lại rất nhiệt tình.

- Sư thúc tổ! Cậu đúng là đại quý nhân của Chu gia chúng tôi, mời vào, ha ha.

Chu Vân Phong càng già càng hăng, tinh thần phấn chấn, con trai lên chức nên y rất vui.

Những người khác của Chu gia đều ăn mặc chỉnh tề, đây là lần đầu họ gặp một “lão tiên bối” trẻ măng nhưng có thân phận và thực lực siêu mạnh như vậy.

Tần Xuyên nhìn Chu Thanh Sơn không giấu nổi niềm vui, bèn nói:

- Bí thư Chu, bây giờ xem như anh là người đứng đầu chân chính của thành phố Đông Hoa rồi, người muốn mời anh ăn cơm hôm nay chắc phải xếp hàng dài đấy!

- Không ai quan trọng bằng cậu Tần hết.

Chu Thanh Sơn cười hì hì, đây là lời thật lòng của y.

Sau khi vào ngồi ở phòng khách, Chu Vân Phong liền giới thiệu từng người

với Tần Xuyên. Ngoại trừ Chu Thanh Sơn, còn có con trai thứ của y là Chu Thanh Vân, con gái Chu Thanh Thanh, số còn lại là cháu trai cháu gái đều làm việc cho tập đoàn Chu thị.

Biết Tần Xuyên thích uống Coca không đường nên mọi người đều không uống rượu, chỉ uống nước ngọt với hần.

Nhóm người Chu Vân Phong tưởng Tần Xuyên có chuyện quan trọng muốn bàn với họ, vì vậy ai nấy cũng ngược mắt trông đợi.

Nhưng Tần Xuyên không lấy làm vội, hần phải xơi trước mấy món ăn thơm phức trên bàn trước đã, còn người của Chu gia thấy vậy lại ngứa ngáy trong lòng.

Khi ăn gần xong, Tần Xuyên mới lên tiếng hỏi:

- Anh Chu, bây giờ tập đoàn Chu thị của các anh trị giá bao nhiêu? Các anh có bao nhiêu cổ phần trong tay?

Chu Vân Phong ngậy người, không ngờ Tần Xuyên lại nhắc đến chuyện của công ty họ, vì vậy y đáp:

- Trước mắt giá cổ phiếu duy trì ở khoảng 30 tệ, giá thị trường hơn bốn tỷ, Chu gia chúng tôi nắm trong tay tổng cộng 70% cổ phần.

Tần Xuyên gặm một đùi gà rồi gật đầu nói:

- Cũng tức là toàn bộ cổ phần trong tay các anh trị giá khoảng ba tỷ phải không?

- Đúng thế, sử thúc tổ, cậu hỏi vậy là muốn...

Tần Xuyên trả lời dứt khoát:

- Tôi muốn mua toàn bộ cổ phần trong tay các anh, nhưng trên giấy tờ sẽ chỉ

trả mỗi người một Tệ.

- Hà?

Mọi người có mặt đều biến sắc, ai cũng tỏ vẻ kinh hoàng.

Tần Xuyên cười, xua tay:

- Các vị đừng hoảng, tôi không đoạt tiền của các vị. Tôi nói là trên giấy tờ trả một Tệ, nhưng trước đó tôi sẽ chuyển riêng toàn bộ số tiền ứng với cổ phần theo giá thị trường cho các vị, ba tỷ Tệ, không thiếu một xu.

Với Tần Xuyên mà nói, ba tỷ Nhân dân tệ quả thực không phải con số lớn.

Tần Xuyên nhìn mỗi một người của Chu gia đều rất ngạc nhiên, hẳn cũng hiểu được nên nói:

- Nếu không tin, bây giờ mọi người nói tài khoản ngân hàng cho tôi biết, tôi sai người chuyển tiền cho các vị, trả tiền trước rồi ký hợp đồng chuyển nhượng sau.

- Không không...

Chu Vân Phong vội lên tiếng:

- Sư thúc tổ, ý chúng tôi không phải như thế, chỉ là không hiểu tại sao cậu lại làm vậy?

Tần Xuyên kể sơ qua chuyện mình phải tham gia cuộc thi của gia tộc để Chu gia hiểu được phần nào.

- Sau khi cổ phần của mọi người quy về sở hữu của tôi, tôi sẽ không tự đứng ra quản lý công ty, Chu thị vẫn do mọi người quản lý, có điều Chủ tịch trên danh nghĩa sẽ là tôi. Đến năm sau thi văn kết thúc, tôi sẽ hoàn trả toàn bộ cổ phần cho mọi người, đảm bảo cổ phần sẽ càng có giá trị, tuyệt đối không để các vị chịu

thiệt đâu.

Tần Xuyên cười nói.

Mới đầu hẳn bảo Lục Tích Nhan thêm một điều mục về phát triển sản nghiệp y dược phía sau sách kế hoạch. Thoạt nhìn rất tầm thường như thể viết lung tung, nhưng thực ra đã sớm tính toán việc kiếm tiền dựa vào công ty y dược.

Chủ tịch Chu thị trước mắt là Chu Thanh Vân lại lo lắng nói:

- Cậu Tần, cậu là ân nhân của Chu gia, chúng tôi đương nhiên sẽ không nghi ngờ cậu. Nhưng Chu thị là công ty trên thị trường, nếu công khai chuyện cổ phần của chúng tôi chỉ bán với giá một Tệ sợ là sẽ dẫn đến chỉ trích, bị các ban ngành liên quan điều tra.

- Các vị có thể ghi chú trong hợp đồng: tôi lấy bằng sáng chế bộ phận chuyển nhượng để bù lại tiền vốn thu mua.

Tần Xuyên đã sớm nghĩ đến điểm này.

- Bằng sáng chế? Bằng sáng chế cái gì?

Phó Chủ tịch Chu Thanh Thanh hỏi.

Tần Xuyên hớp một ngụm Coca rồi nói:

- Trước khi đến tôi có xem qua, dược phẩm sản xuất chủ yếu trước mắt của Chu thị gồm mười ba loại, tôi có thể thay đổi chín loại trong số đó, hiệu quả có thể tăng từ 50% đến 200%, cũng tức là tôi có thể làm cho hiệu quả dược phẩm nào đó tăng gấp bội, có thể coi đó là sáng chế chứ?

Người của Chu gia đều há hốc miệng, Chu Phương Ngữ luôn im lặng tức thì trừng mắt nói:

- Khoan nói anh có bản lĩnh này hay không, anh biết xin bằng sáng chế phải

mất bao lâu không? Dù anh có là thần y, có phương thuốc tốt cũng phải đi xin mới có bằng sáng chế!

Mọi người rơi vào trầm tư, Chu Thanh Sơn lại nói:

- Cậu Tần, chúng tôi không nghi ngờ y thuật của cậu, nhưng về bằng sáng chế thì...

Tần Xuyên cười đầy ẩn ý:

- Bí thư Chu, anh quên rồi à... Tôi làm thế nào để đưa cho anh giấy tờ của ngân hàng Thụy Sĩ?

Chu Thanh Sơn sực tỉnh, biểu cảm đơ ra, y nuốt nước miếng.

- Lẽ nào... Cậu Tần muốn...

Tần Xuyên nhún vai:

- Chẳng qua chỉ đưa thêm sáng chế của tôi vào hồ sơ sáng chế của nhà nước, tôi có thể làm chỉ trong vòng chưa đến một tiếng đồng hồ, dù gì sáng chế của tôi không phải lừa gạt, đều là phương thuốc tốt lợi nước lợi dân.

Người của Chu gia nghe vậy không hiểu cho lắm, bèn hỏi Chu Thanh Sơn như vậy là có ý gì. Sau khi biết Tần Xuyên có kỹ thuật hacker xuất quỷ nhập thần, mọi người đều choáng váng mặt mày.

Thì ra Bí thư thường ủy Hoàng Tường đã bị Tần Xuyên xử đẹp chỉ trong thời gian một bữa ăn sáng!

- Tôi đã nói rõ hết rồi, tôi tìm đến Chu gia là vì chúng ta có cùng gốc gác, phi nhiêu không chảy ra ruộng ngoài, đương nhiên... Nếu mọi người vẫn còn nghi ngờ không dám mạo hiểm, tôi cũng có thể lý giải.

Tần Xuyên thản nhiên nói.

Chu Vân Phong nheo mắt:

- Ba đã già rồi, anh em mấy con tự bàn chuyện này đi.

Chu Thanh Sơn và Chu Thanh Vân nhìn nhau, lại nhìn sang Chu Thanh Thanh, mọi người đều lẳng lặng gật đầu.

- Cậu Tần, cậu có thể nói sơ qua ý định một năm sau làm quy mô như thế nào không?

Chu Thanh Vân hỏi.

- Dược phẩm do tôi cải tạo tuyệt đối sẽ đứng đầu toàn cầu, bây giờ Chu thị là bốn tỷ, đợi đến nửa cuối năm sau chỉ ít cũng là bốn chục tỷ.

Tần Xuyên nhướn mày nói.

Mọi người đều hít sâu một hơi, điên rồ quá thì phải! Tăng lên gấp mười sao?

- Nổ vừa thôi, đâu có đơn giản như thế, thị trường trong nước lớn như vậy, mấy xưởng chế thuốc thương hiệu lâu đời chỉ có giá thị trường là mười tỷ, anh tưởng dùng hết nhiều thuốc đến thế sao?

Chu Phương Ngữ lắc đầu, cảm thấy tên này nói không dám tin chút nào.

Tần Xuyên cười hì hì:

- Bác sĩ Chu, hèn gì cô không vào công ty, đúng là cô không hợp với buôn bán, tầm nhìn quá hạn hẹp rồi...

- Ý anh là sao?

Chu Phương Ngữ buồn bực hỏi.

- Nếu thuốc của tôi đứng đầu thế giới, mắc gì không tấn công thị trường toàn cầu? Ngành y dược ở Bắc Mỹ có giá đắt đỏ, lợi nhuận tại đây cao hơn, với lại

một khi tung ra thị trường ở Mỹ có thể kích thích giá thị trường của Chu thị tăng cao, lên đến bốn chục tỷ có gì khó đâu?

Tần Xuyên nói đầy tự tin.

Nhóm người Chu Thanh Thanh có chút nghi ngờ, bèn nhú mào nói:

- Cậu Tần, khoan nói những thứ khác, Cục quản lý giám sát thực phẩm và dược phẩm của Mỹ hầu như không thể thông qua dược phẩm của chúng ta, hơn nữa thời gian ngắn như thế... Bọn họ nổi danh là tốc độ xét duyệt rất chậm đấy.

- Máy người nói đến FDA phải không?

Tần Xuyên ung dung móc điện thoại mở ra một tấm ảnh rồi đặt lên bàn.

- Các vị có thể đến đây xem thử.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 421: Thì Ra Là Vì VậY

Mọi người Chu gia nhìn thoáng qua rồi sắc mặt ai nấy đều trở nên kì lạ. Mọi người đều vội vã lùi về, thành viên nữ thậm chí còn có vẻ xấu hổ.

Trên tấm ảnh này, có một người phụ nữ da trắng bị trói chặt ở đằng kia, thân hình lộ hết ra ngoài không nói, còn bị một người đàn ông trung niên đùa giỡn.

Chu Phương Ngữ liền thoáng nói:

-Làm gì vậy! Đùa dai hả? Loại ảnh chụp buồn nôn này mà cũng đăng lên!

Tần Xuyên cười ha hả:

-Mọi người không nhận ra người phụ nữ trong ảnh là ai à?

Mọi người Chu gia lắc đầu, cho thấy rằng mình không hiểu.

-Margaret Hamburg.

Tần Xuyên nói ra một cái tên tiếng Anh, giải thích rằng:

-Cô ấy là cục trưởng đương nhiệm của FDA. Bức ảnh này do tình nhân của Margaret tìm được trên máy tính. Cô ta không những quan hệ ngoài hôn nhân, mà còn thích chơi loại hoạt động nặng mùi này.

Nhiệm kỳ của cô ta đã sắp đầy sáu năm rồi, theo lý thuyết thì tháng ba năm sau phải từ chức rồi. Trước khi cô ta từ chức, nếu tuôn ra những tấm ảnh này, lại tuôn ra thêm những khoản hối lộ mà cô ta thu được từ bán thuốc hằng năm, mọi người cảm thấy cô ta sẽ thế nào?

Bản thân cô ta hi vọng bị đưa vào Cục điều tra trước ngay khi sắp từ chức, để chồng và con biết rõ mình là loại người nào, hay là hi vọng yên yên ổn ổn thu được một số tiền lớn để an hưởng lúc tuổi già?

Người của Chu gia đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Tần Xuyên với vẻ khó tin.

Người đàn ông trước mặt họ, dù từng lời nói ra đều nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy, trên mặt còn mỉm cười, thế nhưng lại giống như một ác ma có thể hiểu rõ mọi thứ trên thế gian!

Bon họ lần đầu tiên được biết rằng, sức khủng bố của một hacker là như thế nào.

Thử nghĩ một chút xem, một người là Cục trưởng FDA, mà có những tin bí mật dơ bẩn kia, thì đám quan chức dưới quyền cô ta hơn phân nửa cũng có đủ loại mặt không thể để lộ ra ánh sáng.

Tần xuyên chậm rãi nói:

-Chúng ta chỉ là đưa thuốc tốt... đến với toàn bộ bệnh nhân trên thế giới thôi. Chúng ta không làm chuyện gì xấu, là chuyện tốt cứu người, chỉ là động tay động chân một chút để đạt mục đích tốt, chắc không quá phạm đâu ha?

Mọi người Chu gia đều dờ khóc dờ cười. Thấy được bản lĩnh lên trời xuống đất như vậy rồi, sao họ còn dám từ chối lời đề nghị của Tần Xuyên?

Huống chi họ đã thấy Tần Xuyên cho Chu Thanh Sơn cơ hội, sau khi biết rõ năng lực của hắn thì càng cảm thấy đây là một cơ hội khó có được.

Bàn bạc kế hoạch hợp tác chi tiết với người Chu gia xong rồi, Tần Xuyên chuẩn bị lái xe về nhà. Trước khi đi, mọi người ở Chu gia còn tiễn hắn ra đến tận cửa.

Tần Xuyên vô thức nhìn thoáng qua hướng căn nhà lúc trước cho Chu Phương Tinh chữa bệnh, hỏi:

-Tinh Nhi cô ấy... Có tin tức gì cho biết khi nào cô ấy trở về không?

Chu Thanh Sơn cao hứng ra mặt, nói:

-Tháng mười hai sẽ về! Nói là tiến độ khảo cổ nhanh hơn, có thể về đón tất niên cùng chúng ta đấy!

-Cha!

Chu Phương Ngữ vọt lên lấy tay muốn bịt miệng bố mình lại.

Chu Thanh Sơn ngạc nhiên nói:

-Làm gì, làm gì vậy? Con bé kia! Không biết lớn nhỏ?!

-Không được nói ra đó!

Chu Phương Ngữ nói bằng giọng tức giận.

Tần Xuyên đứng sững tại chỗ, rồi nhanh chóng hiểu rõ điều gì đó, cười ha ha vui mừng nói:

-Thì ra Tinh Nhi sắp trở về rồi hả? Còn tưởng cô ấy muốn sang năm mới rồi mới về chứ. Bác sĩ Chu, cô vậy là không đúng. Phải nói cho tôi biết việc chị cô muốn về sớm từ sớm chứ!

-Hừ! Anh đừng hòng có ý đồ xấu với chị tôi! Anh mặt hoa, tim củ cải trắng!

Chu Phương Ngữ đáp với vẻ mặt không cam lòng.

Những người còn lại của Chu gia đều có sắc mặt kì lạ. Họ coi như đã nhìn ra Tần Xuyên có ý với Chu Phương Tinh.

Nếu là trước đây, kết hôn với dạng người như Tần Xuyên, có chuyện gì xảy ra với Chu Phương Tinh, Chu gia sẽ không chấp nhận đâu.

Nhưng giờ thì khác. Tần Xuyên là người đàn ông có thể tùy tiện bỏ ra vài tỷ, lại có năng lực cá nhân mạnh mẽ như vậy, nếu có thể trở thành người một nhà với hẳn, chẳng phải Chu gia sẽ có cơ hội tiến thân vào hàng ngũ thế gia rồi sao?

Chu Thanh Sơn cũng là nhắm đến điểm này, mới cao hứng tiết lộ tin con gái sắp trở về. Nếu Chu Phương Tinh cũng thích Tần Xuyên thì... Người làm cha như ông sẽ không ngăn trở. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải bảo đảm Chu Phương Tinh sẽ không phải chịu bất cứ tổn thương nào.

-Đúng rồi, Tinh Nhi khảo cổ ở đâu vậy?

Tần Xuyên bức thiết muốn biết. Dù sao cô ấy cũng sắp trở về rồi. Nếu là ở gần thì hẳn muốn đến thăm một chút.

Lần này người trả lời là Chu Văn Phong:

-Là một đất nước ở châu Nam Mỹ, gọi là... Colombia gì đó? Là hợp tác cùng đoàn khảo cổ quốc tế.

Tần Xuyên nghe thấy là địa phương xa thế thì đành buông tha ý định đi tìm phụ nữ, vì bây giờ hẳn không có nhiều thời gian như vậy.

Sau khi tạm biệt mọi người Chu gia, Tần Xuyên lái xe ra chuẩn bị trở về.

Thế nhưng, có một cuộc điện thoại gọi đến từ Liễu Tiên Tiên.

-Này, em vợ, làm sao vậy?

-Anh rể à... Ngày mai là cuối tuần, anh đến đón em sang chỗ anh được không? Em ở một mình trong căn hộ chán quá hà.

Liễu Tiên Tiên cất giọng tội nghiệp cầu xin.

Tần Xuyên biết cô nàng nhất định là muốn mình đưa ra ngoài chơi. Hẳn còn đang vội đọc sách, thảo luận các vấn đề về hình thức ban đầu của hệ thống tình

báo cùng Nạp Lan Thấm đây.

-Em vợ, qua một thời gian ngắn nữa được không, gần đây anh hơi bận...

Liễu Tiên Tiên nghe xong, lập tức khóc nức nở ở đầu dây bên kia:

-Chị bận, anh rảnh cũng bận, được rồi... Các người không cần quản tôi, cứ để tôi ở một mình trong trường hai ngày nghỉ đi.

Tần Xuyên cười khổ, biết rõ cô giả vờ đáng thương, có biết bao chàng trai muốn vây xung quanh cô, nhưng lần nào hấn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

-Em vợ, em chờ anh, giờ anh đang trên đường tới đón em.

-Hì hì, em biết anh rảnh là tốt nhất mà! Em chờ đây! Chụt! Chụt!

Liễu Tiên Tiên lập tức hóa thành khuôn mặt tươi cười, tắt điện thoại.

Tần Xuyên lắc đầu, thở dài. Không còn cách nào, lấy lão bà tặng thêm một cô em vợ. Mình không quan tâm thì ai quan tâm đây?

Hơn hai mươi phút sau, Tần Xuyên vác chiếc ba lô hoạt hình của Liễu Tiên Tiên lên vai. Cô nàng một thân style BAPE mới, ít nhất phải trị giá hai ba vạn, đúng là xài tiền như nước.

-Anh rảnh, chúng ta đi ăn khuya được không?

Liễu Tiên Tiên vừa lên xe đã làm nũng.

Tần Xuyên cào cào mớ tóc đen, đáp:

-Anh vừa ăn tối cách đây không lâu đấy.

-Chúng ta đi dạo cửa hàng, đến khi nào đói bụng thì lại ăn khuya!

Liễu Tiên Tiên đưa ra phương án hai.

Tần Xuyên cắn răng một cái. Thôi, dù sao cũng có hai ngày cuối tuần thôi, hầu hạ bà cô này trước đi rồi nói sau.

Chiếc Mercedes lướt nhanh trên mặt đường, đèn nhá lên rồi biến mất trên đại lộ mênh mông.

Cho đến khi Tần Xuyên đã đi được ba phút mới có một đôi nam nữ người da trắng bước ra từ trong một tòa lầu dạy học.

Trước đó họ luôn quan sát từ xa, không dám để Tần Xuyên phát giác.

Người đàn ông toát ra khí chất thân sĩ quý phái nói:

-Fiona, cô gái đó có quan hệ thế nào với Kiếm Ma?

Người phụ nữ tên Fiona lật xem một ít tư liệu trên di động, trả lời:

-Cô ta tên Liễu Tiên Tiên, em gái ruột của nữ tướng lĩnh trước đây từng lên đảo tên là Liễu Hàn Yên... Saifandi, tôi cảm thấy, có lẽ chúng ta đã tìm được mục tiêu có thể ra tay.

Hai người này đúng là hai Vệ sĩ trưởng của Đồng minh Tulip từng bị phái đến Đông Hoa điều tra.

Từ ngày trên đảo đó, thần vật của Đồng minh Tulip đã bị mất, sau khi hao tổn thêm mấy vị Đại tướng, nội bộ Thần phạt giả đã tổ chức một cuộc họp khẩn cấp.

Thủ lĩnh Thần phạt giả ra lệnh nhất định phải tìm được hung thủ giết chết kỹ sư trưởng Kauffmann và mang thần vật về.

Trải qua đủ các hình thức điều tra, đủ loại manh mối cho thấy, Đại thiếu Tần gia, người đã lên đảo cứu thoát vị hôn thê, chính là cao thủ siêu cấp đã giết chết Kauffmann, sâu không lường được.

Với tư cách là Lực lượng vũ trang của Đồng minh Tulip, tuy cao ngạo nhưng Thần phạt giả có lòng kính sợ Tần Xuyên, vẫn âm thầm điều tra Tần Xuyên bấy lâu nay.

Thẳng đến khi phát hiện Tần Xuyên chính là Kiếm Ma làm mưa làm gió tại thế giới ngầm ở hải ngoại thì càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đối phó với Tần Xuyên ngay trong cảnh nội Hoa Hạ còn có thể đưa tới cao thủ của Cục an toàn Quốc thổ Hoa Hạ. Thế nên họ vẫn đang tìm cách uy hiếp Tần Xuyên.

Hiện tại họ phát hiện Liễu Tiên Tiên, nghĩ ngay đến Tần Xuyên quan tâm vợ mình đến thế, thì cô em vợ kia chắc chắn cũng chiếm một vị trí rất quan trọng.

Sau khi ăn ý gật đầu với nhau, họ quay người đi, chuẩn bị động tác tiếp theo.

Cùng lúc đó Tần Xuyên cũng không biết, có người theo dõi cô em vợ hoạt bát đến đỉnh cao của mình.

Liễu Tiên Tiên chạy sà vào máy chơi game trong cửa hàng. Cô giành máy chơi game đánh chuột đất với một đám con nít, còn cởi áo khoác ra chơi ném bóng rổ ở đó.

Cô hoàn toàn không hay biết, mấy sợi len dưới áo khoác ôm chặt lên phía trên, theo động tác ném bóng của cô không ngừng bật lên nảy xuống, khiến rất nhiều bé trai chảy máu mũi ào ào.

Đợi đến lúc rồi lại kéo Tần Xuyên đi ăn khuya. Trước khi đi còn tiện đường ghé qua cửa hàng tiện lợi mua một đồng hồ ăn vặt lớn, chuẩn bị phóng đến khu nhà ăn cao cấp trong Bích Hải Sơn trang ăn.

Hôm sau Tần Xuyên rời khỏi giường còn thưởng thức bữa sáng phong phú do Liễu Tiên Tiên chuẩn bị.

Vừa ăn bánh trứng, Liễu Tiên Tiên vừa nói lúng búng trong miệng:

-Anh rể, hôm nay chúng ta đi Câu lạc bộ Siêu tốc độ chơi được không? Lâu rồi anh không dắt em đi đua xe!

-Lại tới đó hả? Phải bái bai nó đi, bây giờ đang thịnh hành trào lưu bảo vệ môi trường. Thứ đó thải quá nhiều khói, nếu thành phố Đông Hoa cũng toàn mây sương mù như Kinh Thành, thì anh gánh không nổi đâu. – Tần Xuyên nói.

-Vậy chúng ta làm gì?

Liễu Tiên Tiên hỏi, giọng u oán.

-Em vợ à, em không phải học bài ư? Anh rể ngồi đọc sách cùng em chịu không?

Tần Xuyên cười rạng rỡ, nội dung không còn nhiều, hăn sắp xem hết quyển sách rồi.

Liễu Tiên Tiên dẫu môi ra, nói:

-Em đọc sách thì làm bộ dáng đó ngay. Dù sao ba ba cũng không quan tâm sau này em sẽ làm gì, em mới không muốn đọc sách đấy.

-Em nói gì vậy, đọc nhiều sách nhất định có lợi. Cha vợ thấy em cố gắng học tập chắc chắn là sẽ vui lắm đây.

Tần Xuyên nói.

Từ đôi mắt to của Liễu Tiên Tiên toát ra một tia ảm đạm:

-Em không phải con trai, lại không có tài năng như chị, em tu luyện không được, đầu óc cũng không đủ thông minh. Mặc kệ em làm việc gì cũng rất khó trở nên ưu tú... Ba ba va các trưởng bối, từ lúc em còn nhỏ đã không trông mong gì vào em rồi.

Tần Xuyên khẽ giật mình. Hắn không ngờ một câu nói vô tâm của mình lại làm Liễu Tiên Tiên nói ra những lời nặng nề như vậy.

Vốn tưởng Liễu Tiên Tiên là cô gái vô cùng lạc quan, lại không ngờ trong lòng cô bé, luôn phân rõ sự khác biệt giữa mình và chị.

-Em vợ, em đừng nói vậy, thật ra... Em cũng có nhiều ưu điểm lắm đó. Ví dụ như, em làm nội trợ giỏi hơn chị nè, khi em bắt đầu ăn cũng giỏi hơn chị gái, còn nữa... còn...

Trong thoáng chốc Tần Xuyên cũng không nghĩ ra cô bé còn ưu điểm gì khác.

Liễu Tiên Tiên cười miễn cưỡng, liếc xéo Tần Xuyên:

-Đồ anh rể dần, không cần anh an ủi em. Em chỉ muốn nói là em đã biết sự thật từ khi còn nhỏ rồi thôi. Nói lại, bắt đầu tính toán ưu điểm thiệt hơn cái gì!

Tần Xuyên cười cười đầy xấu hổ, hình như là có chuyện như vậy.

Chỉ là bị Liễu Tiên Tiên nói như thế hắn cảm thấy rất áy náy. Suy đi nghĩ lại, hay là mình dẫn con bé đi đua xe?

Đúng lúc này chuông cửa lại vang lên.

Liễu Tiên Tiên lập tức bỏ nhào tới cánh cửa như một cơn gió, mở thiết bị tin tức ra nhìn xem người đến là ai.

Kết quả sau khi nhìn thấy gương mặt xuất hiện trên màn hình, Liễu Tiên Tiên quay lại nhìn Tần Xuyên với vẻ mặt nghi ngờ.

-Anh rể, thì ra anh không đưa em ra ngoài chơi là vì thế ...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 422: Ngoáo Tay Thắt Cổ

-Tình hình thế nào?

Tần Xuyên cũng không biết tại sao vừa sáng ra đã có người tới, qua nhìn thì thấy Freyja đang đứng trước cửa ra vào.

Tần Xuyên lập tức cười xấu xa, nói:

-Em vợ à, em biết rồi đó, anh rể em lớn lên quá đẹp trai, việc bên người có nhiều mỹ nhân là không thể tránh khỏi.

Liễu Tiên Tiên phòng mang trợn má:

-Hừ! Dù sao cũng là chơi với cô khác, không dắt em đi chơi là đúng rồi!

-Đừng mà! Anh hỏi cô ấy có chuyện gì không đã. Nếu không có gì anh lập tức đưa em đi đua xe!

Tần Xuyên vỗ ngực nói.

Lúc này Liễu Tiên Tiên mới vui lòng gật đầu.

Tần Xuyên mở cửa chính cho Freyja vào.

Một bộ đồng phục màu đen, áo sơ mi trắng, cô hầu gái con lai tóc đỏ chạm ngực, thấy Liễu Tiên Tiên ở đó, thì rất khiêm tốn cúi đầu cất tiếng:

- Chào Liễu tiểu thư.

Liễu Tiên Tiên nháy nháy mắt, dường như buồn bực vì người phụ nữ này

nhận ra mình.

- Freyja, chuyện gì?

Tần Xuyên hỏi.

- Chủ nhân, bản chế Bell 429 ngài đặt hàng đã đến rồi, chủ nhân Bạch Dạ mời ngài qua xem thử.

- Cái... Cái gì đó? Bell gì vậy? Chẳng lẽ tôi nhận được giải thưởng Nobel à?

Tần Xuyên chẳng hiểu mô tê gì hết, hoàn toàn không biết rõ cái đó là có ý gì.

Freyja cười nói:

- Không phải Nobel, là Bell, 429 là loại máy bay trực thăng. Chủ nhân Bạch Dạ nói, dùng thân phận của ngài, ra ngoài nên ngồi trực thăng, nên đã thay ngài đặt một chiếc chỗ Công ty trực thăng Bell của Mỹ, giờ đã chở đến rồi.

- Máy bay trực thăng?

Tần Xuyên mắt hoa mày choáng. Cô nàng này sao lại mua thứ lớn như vậy mà không nói một tiếng nào!

Hai mắt Liễu Tiên Tiên tỏa sáng:

- Anh rể lợi hại quá! Có cả tiền mua máy bay! Tốt quá rồi! Chu Tiểu Bình nhỏ đó cũng không có máy bay nà!

Tần Xuyên dờ khóc dờ cười, mình không nói là muốn mua, nhưng thấy em vợ thích vậy, đành nói:

- Đi, đưa tôi đi xem chút.

Freyja dẫn đường, ba người cùng nhau đi vào bãi biển phía tây của Sơn trang Bích Hải.

Bờ biển vào thu, cát vàng biển xanh, quanh co trải dài.

Ở đây vốn có cảng phân phối tư nhân, chuyên cho các phú hào ở đây gửi du thuyền. Mỗi ngày đều có bốn năm chiếc du thuyền đậu ở chỗ này.

Nhưng hôm nay, có một chiếc du thuyền cực lớn, cao khoảng năm tầng lầu, dài gần hai trăm mét, tỏa sáng rạng rỡ dưới ánh dương quang.

Những đường cong tràn đầy khí tức thời thượng, nước sơn kim loại chất liệu cực tốt, viền được trang trí bằng màu bạch kim.

Bể bơi ngoài trời, sân bay trực thăng, những trang thiết bị cao cấp cần thiết đều có đủ.

Chiếc du thuyền này vừa xuất hiện, mấy chiếc du thuyền neo một bên không ngờ giống hệt mấy tên lính quèn, nửa điểm giá trị cũng không có!

Tần Xuyên và Liễu Tiên Tiên đều ngẩn ra hồi lâu. Sao chỉ trong một đêm, trước cửa nhà lại xuất hiện một con quái vật khổng lồ thế?

- Chủ nhân, trực thăng ở ngay trên du thuyền.

Freyja nói rồi dẫn đường bước lên cầu thang.

Liễu Tiên Tiên đã hưng phấn không chịu được, chạy vụt tới trước.

Bước lên boong thuyền, Tần Xuyên cuối cùng cũng nhìn thấy một chiếc trực thăng màu trắng, trông rất xứng với chiếc du thuyền này, giống như một “bá khí hùng ưng”.

Bạch Dạ nằm trên ghế ngoài bãi cát, ăn salad hoa quả, mắt đeo kính mát, hơi thỏa mãn ngắm nhìn chiếc trực thăng.

Thấy Tần Xuyên đi lên, cô gái vui vẻ đứng dậy, bước tới ôm cổ Tần Xuyên:

- Honey, thích chiếc trực thăng này không?

Tần Xuyên ngăm thần thái, biểu hiện này của Bạch Dạ, xác nhận không nhầm đi đâu được, là thiếu nữ tính cách dí dỏm Bạch Dạ, liền hỏi cô:

- Chiếc trực thăng này bao nhiêu tiền?

Bạch Dạ cười ngọt như đường, giơ lên bốn ngón tay trắng nõn nà như ngọc thạch.

- 4 tỉ? – Tần Xuyên hỏi.

Bạch Dạ gật đầu.

- Vậy thì được...

Tần Xuyên thở hắt ra, cười nói:

- Xem ra cũng không đắt, hoàn toàn đáng giá, cùng giá với một chiếc Lamborghini.

Bạch Dạ ngại ngần lăm lăm:

- Là đô la...

Tần Xuyên liền cảm thấy da thịt mình đang kêu lên đau đớn:

- Vậy là... Là 24 tỉ?

Bạch Dạ lắc lắc cánh tay Tần Xuyên:

- Anh cho Đường Vi Hoa trên trăm tỉ đô, em mua cái trực thăng cũng không được sao? Hơn nữa sau này chúng ta có thể bay tới bay lui cùng nhau nữa.

- Đây là Hoa Hạ, hàng không bị quản lý có hiểu không? Được phê các loại giấy chứng nhận rồi còn phải thông báo tuyến đường và độ cao gì nữa, phiền

lắm.

Tần Xuyên nói.

- Cái đo thì có gì khó, bằng vào kỹ thuật hacker Phoenix của anh, làm mấy tờ chứng nhận không phải chỉ cần nháy mắt sao?

Tần Xuyên nghĩ thấy cũng đúng. Nhìn Liễu Tiên Tiên vui vẻ vây quanh chiếc trực thăng, như một đứa trẻ vừa được món đồ chơi yêu thích.

- Anh rể, Anh rể ơi! Em muốn bay lên! Anh khởi động trực thăng đi!

Liễu Tiên Tiên chạy đến trước mặt Tần Xuyên nài nỉ.

Về phần Bạch Dạ và Freyja rốt cục là ai, cô chẳng muốn hỏi nhiều đâu. Chắc là một trong mấy cô gái khác của anh rể rồi!

Tần Xuyên xấu hổ cười cười:

- Em vợ, mặc dù anh đã học lái xe xong rồi, nhưng mà anh còn chưa học lái trực thăng.

Bạch Dạ chỉ huy:

- Freyja, cô làm phi công cho Liễu Nhị tiểu thư đi.

- Vâng thưa chủ nhân.

Mỹ nhân tóc đỏ giống như một người quản gia vạn năng, đã dẫn Liễu Tiên Tiên lên trực thăng.

Tần Xuyên giật mình, nói rằng:

- Freyja còn biết lái trực thăng nữa à?

- Đâu chỉ có một chiếc trực thăng đó, tất cả các loại máy bay cô ấy đều lái

được, ngoài ra còn có thể điều khiển xe tăng, quân hạm nữa đấy.

Bạch Dạ nói với vẻ kiêu ngạo:

- Không nhìn xem cô ấy là hầu gái do ai bồi dưỡng ha.

Tần Xuyên nhìn bộ dáng đặc ý xinh đẹp của Bạch Dạ, không khỏi cảm khái. Thật khó có thể tưởng tượng đến cảnh trên giường trở tay che mây cùng mình. Cô gái vũ mị kia với cô bé gái trước mặt đây là cùng một người.

- Phành phạch phạch phạch!

Trực thăng quạt cánh, chuẩn bị bay lên trời.

Liều Tiên Tiên đã vào trong không ngừng hét lớn với Tần Xuyên:

- Anh rể mau lên đâyyy! Chúng ta bay đi tìm Thái Bình công chúa!

- Honey, anh không lên ngồi thử sao?

Bạch Dạ giục.

Tần Xuyên nhếch miệng cười cười. Hắn cũng không gấp, chỉ chỉ dưới chân mình:

- Tiểu Dạ Dạ, chiếc du thuyền này... Là chuyện thế nào?

Hắn không ngốc. Một chiếc du thuyền lớn như vậy, không thể nào từ trên trời rơi xuống. Chiếc thuyền này hiển nhiên cũng là hàng mới cóng. Hơn nữa cũng là Bạch Dạ cầm tiền của hắn đi mua đây mà.

Từ đầu đến cuối, Bạch Dạ không hề nói một tiếng nào về chiếc du thuyền này, quá nửa là có “chuyện ần” rất lớn bên trong.

Quả nhiên, Bạch Dạ cuối đầu, hơi nhăn mặt cọ cọ lên bờ vai của Tần Xuyên:

- Lão công tốt... Đây là chiếc du thuyền mà em tỉ mỉ chọn lựa cho anh. Em làm vậy là để sau này anh rảnh rỗi có thể ra biển du lịch. Về phần chiếc du thuyền này ở đâu ra, đó thì có gì quan trọng đâu?

Tần Xuyên xem cô nàng làm nũng như một đứa trẻ, trong lòng thấp thỏm không yên:

- Vậy em nói đi, thứ này giá bao nhiêu tiền hở?

- Du thuyền này là do công ty Lürssen của Đức sản xuất. Tổng cộng chia làm bảy tầng, có rạp chiếu phim, sân bóng quần, sân golf mini, ngoài ra phía dưới còn có một chiếc tàu ngầm nhỏ có thể lặn xuống biển ngắm cảnh! Anh nói xem, chúng ta cùng ngồi tàu ngầm ngắm cá nhiệt đới... thật đẹp quá...

Nghe cô nói lời ngọt ngào, Tần Xuyên không biết nên khóc hay nên cười:

- Em nói anh biết, em bỏ ra bao nhiêu tiền, lão công tuyệt đối không đánh em.

- Cũng không được mắng em, không được trừng em.

Bạch Dạ cố gắng cò kè mặc cả thêm.

Tần Xuyên cười cứng ngắc:

- Tất nhiên, anh đâu giống mấy thằng con trai nhỏ mọn, sao anh nỡ mắng em, trừng em chứ?

Bạch Dạ duỗi ngón út ra:

- Ngoéo tay đi!

- Còn... còn ngoéo tay?

Tần Xuyên có dùng móng cũng không nghĩ đến, sau khi thay đổi nhân cách,

tuổi tâm lý của Bạch Dạ sẽ biến hóa lớn như vậy.

Bên kia Liễu Tiên Tiên đã không đợi được nữa, gọi với lên:

- Anh rể đàn này anh chậm chết đi được! Em bay trước nhé!

Tần Xuyên phát phát tay:

- Freyja! Đưa em vợ tôi đi chơi thật vui nhé!

- Vâng, chủ nhân.

Freyja không nói lời vô nghĩa, điều khiển trực thăng bay lên khỏi du thuyền, tiến về biển cả bát ngát mênh mông.

Đợi boong thuyền yên tĩnh lại, Tần Xuyên hít vào một hơi thật sâu, ngoéo tay với Bạch Dạ.

- Ngoéo tay thắt cổ, xong rồi ha? Bây giờ nói cho anh biết em đã bỏ ra bao nhiêu tiền được rồi há?

Tần Xuyên không biết vì sao mình đã có nhiều tiền như vậy mà vẫn còn sợ cô nàng Bạch Dạ này tiêu tiền. Bởi vì cô nàng càng không xem tiền là tiền hơn cả hẳn.

Bạch Dạ cười ngọt lịm, ghé vào tai Tần Xuyên, nói ra một con số.

Tức thì hai mắt Tần Xuyên phát ra ánh sáng xanh, cất tiếng rống như sắp nhấn chìm chiếc du thuyền:

- Năm tỉ!!?

- Ái da! Ghét quá, làm gì lớn tiếng quá vậy hả? Anh bỏ ra cho Đường Vi hơn trăm tỉ, mà vẫn còn bỏ thêm, vậy anh có đau lòng không?

Bạch Dạ tức giận nhìn chàng trai, nói:

- Dù cho anh yêu cô ấy nhiều hơn một chút, nhưng cái này em đâu mua cho riêng mình. nó cũng là tài sản của anh mà, sao anh không chào đón em chút nào vậy?

- Anh... Anh... Em...

Tần Xuyên suýt thì phun ra một búng máu, bị cô làm cho nội thương rồi.

Năm tỉ đó! Đây không phải là năm triệu, năm mươi triệu, mà là năm tỉ! Số tiền này đủ để mua cả câu lạc bộ bóng đá trong Top League của Châu Âu rồi!

Bạch Dạ bỗng nhiên nước mắt lưng tròng nhìn hẳn:

- Em biết rồi... Anh vốn không hề thích em, em hiểu ý anh rồi.

Yên tâm đi, em giúp anh trả chiếc du thuyền này lại. Dù sao trong ba tháng vẫn có thể trả hàng lại. Vốn Vương tử Saudi cũng muốn mua nó, em phải đấu giá mới mua được.

Tần Xuyên biết rõ cô gái chỉ đang diễn kịch, nhưng vẫn không nỡ nhìn bộ dáng hiện giờ của cô. Hắn cắn răng một cái, rồi cười thật dịu dàng hết sức, nói:

- Tiểu Dạ Dạ, anh không có ý đó. Chỉ là trước đây anh nghèo quá, em đột nhiên nói năm tỉ hù anh sợ chết khiếp luôn.

Coi như ngân hàng Thụy Sĩ trả tiền thay hẳn đi, Tần Xuyên tự an ủi trong lòng.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 423: Ba Chữ

- Có đúng là em tiêu tiền anh không giận không?

Bạch Dạ lau nước mắt, dáng vẻ đáng thương.

- Thật như vàng 9999.

Tần Xuyên ôm vai cô nàng, hôn lên trán cô nói.

Lúc này Bạch Dạ mới nín khóc mỉm cười, ôm cổ Tần Xuyên, hôn mấy cái “moa moa moa” lên mặt hắn.

- Chồng à, anh thật tốt, anh biết phụ nữ thích nghe ba chữ nào nhất từ miệng người đàn ông không?

Mắt Hạ Dạ chớp chớp hỏi.

Tần Xuyên cảm thấy vấn đề này thật không khó, thâm tình nói:

- Đương nhiên là anh yêu em.

Nhưng Bạch Dạ lại lắc đầu:

- Không phải đâu.

Tần Xuyên sửng sờ:

- Thế là gì?

Bạch Dạ cười ngọt ngào, đáp:

- Mua, mua, mua.

“Khụ khụ khụ khụ”

Nước sặc vào tận phổi của Tần Xuyên, hắt không ngừng ho khan, đỏ cả mặt, gật đầu nói:

- Hóa ra là vậy à, ha ha, được được, em vui là được.

Bạch Dạ vẻ mặt hạnh phúc:

- Chồng à, anh hào phóng như vậy nên em sẽ nói cho anh một tin tốt nữa.

- Ừ, còn tin tốt chẳng lẽ là nhà họ Cơ bị thủ hạ của em xử lý xong rồi.

Tần Xuyên suy nghĩ.

Bạch Dạ nhẹ nhàng lắc ngón tay:

- Đó là tin tốt gì đâu, chuyện sớm muộn thôi mà. Tin tốt mà em muốn nói là em đã đặt một chiếc máy bay thương vụ tư nhân ở Airbus của Pháp giúp anh rồi. Sang năm là nhận được hàng, hơn nữa còn rẻ hơn chiếc du thuyền này, có ba tỷ thôi.

Nhìn gương mặt đắc chí, cười tươi như hoa của người phụ nữ trước mặt, Tần Xuyên ngây ra như phỗng.

Năm tỷ, ba tỷ, tổng cộng tám tỷ.

Tần Xuyên lặng lẽ xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, sau khi hít vào một hơi thật sâu, hắt đột ngột vác Bạch Dạ lên vai.

“Ah”

Bạch Dạ duyên dáng gọi to một tiếng, vuốt lưng Tần Xuyên:

- Chồng à, anh làm gì thế.

“Bốp”, tay Tần Xuyên rơi xuống mông người phụ nữ.

- Làm gì mà em còn hỏi anh à. Hôm nay anh phải dạy dỗ người vợ phá gia như em mới được. Chút tiền vốn của anh sớm muộn gì cũng bị em tiêu sạch, mới có một ngày đã tiêu mất 8 tỷ, cho em thêm mười ngày nữa tháng thì chẳng phải em sẽ mua hết nửa thành phố Đông Hoa à.

Tần Xuyên lại “bốp bốp bốp” đánh lên mông Bạch Dạ mấy cái.

Hôm nay Bạch Dạ mặc quần áo thủy thủ, chiếc váy ngắn phía dưới chỉ đến nửa đùi, sau khi bị mang vác như vậy, chiếc quần lót màu hồng nhạt bên trong cũng lộ ra, bên trên còn có hình con thỏ đáng yêu.

Hai tay Tần Xuyên đánh vào chiếc mông trắng nõn nửa che nửa hở, rất nhanh liền khiến Bạch Dạ có phản ứng, khuôn mặt đỏ thắm kiêu diễm ửng ửng.

Mỗi lần Tần Xuyên đánh một cái, Bạch Dạ không kêu đau, ngược lại còn phát ra tiếng rên rỉ kiêu diễm.

Điều này lại bùng lên ngọn lửa ở bụng dưới của hắn, nuốt nuốt yết hầu khô nóng, Tần Xuyên quay đầu liền vác người phụ nữ xông vào bên trong du thuyền.

Tùy tiện tìm một phòng khách quan sát có ghế sofa hình tròn, Tần Xuyên đặt người phụ nữ lên bàn tròn lớn ở giữa ghế sofa, trực tiếp đè lên.

Bạch Dạ ồm ồm, hai người thuần thực cởi sạch chướng ngại vật trên người.

- Chồng ơi, sau khi anh vui vẻ thì không được trách em tiêu tiền đâu đấy.

- Đợi anh vui vẻ rồi sẽ cho em mua mua mua.

- Anh nói rồi đấy nhé, em còn nhìn trúng một lâu đài cổ của thế kỷ 17 đấy.

Cùng với một tiếng kêu yêu kiều của Bạch Dạ, trong chiếc du thuyền ngắm cảnh biển này hiện lên phong cảnh kiều diễm.

Cùng lúc đó, cách Bích Hải sơn trang hơn mười hải lý, trên một du thuyền xa hoa.

Một người đàn ông da trắng tóc hạt dẻ đeo kính râm đang nằm trên ghế tắm nắng, lật xem một cuốn tạp chí xe thời thượng.

Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng làm thủ công, mỗi một chiếc cúc đều được chế tạo từ ngọc thạch tinh xảo, trên tay đeo một chiếc đồng hồ hoài niệm Patek Philippe số lượng có hạn.

Cả người anh ta đều tỏa ra hơi thở quý tộc, hoàn toàn không phải điều những kẻ nhà giàu mới nổi cố ra vẻ phong nhã có thể thể hiện được.

Một người đàn ông cương nghị mặc áo giáp kỵ sĩ màu trắng, trên áo giáp đầy hoa văn vàng đi từ boong thuyền dưới tầng lên, mỗi một bước chân của gã đều mang theo tiếng kim loại “keng keng”.

Người đàn ông tóc hạt dẻ vẻ mặt không vui nói:

- Kỵ sĩ trưởng Grigi, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, không có chuyện gì thì đừng mặc áo giáp của anh. Anh không biết chiếc áo giáp mấy cân kia ở trên thuyền này rất chói mắt à.

Kỵ sĩ trưởng Grigi khiêm tốn cúi thấp đầu:

- Ngài Bá tước, có tình huống đột phát. Thủ hạ của Vệ sĩ trưởng Saifandi thông qua vệ tinh giám sát thấy cô gái chúng ta theo dõi tên là Liễu Tiên Tiên kia giờ đang ngồi trên một chiếc máy bay trực thăng, bay về phía vùng biển gần chúng ta.

- Ờ.

Bá tước trẻ tuổi đứng dậy, híp mắt nói:

- Kiểm Ma cũng ở trên máy bay trực thăng à?

Grigi lắc đầu:

- Không, theo hình ảnh của vệ tinh thì Kiểm Ma đang ở trên một chiếc du thuyền của mình, không hề cùng lên máy bay trực thăng. Thuộc hạ cho rằng đây là thời cơ rất tốt để bắt chúng lại.

- Ha ha, đúng là Thượng đế giúp chúng ta, còn tưởng phải đợi cô nàng kia về trường đại học mới có thể ra tay, nay cô ta tự bay đến gần chúng ta, đỡ không ít việc.

Bá tước suy nghĩ rồi nói:

- Grigi, không cho chúng cơ hội quay đầu, cắt đứt thông tin vô tuyến điện của đối phương, dùng tàu tuần tra đạn đạo tập trung.

- Vâng thưa ngài Bá tước.

Sau khi nhận lệnh, Grigi lập tức xuống dưới sắp xếp.

E là chẳng ai nghĩ đến trên du thuyền nhìn vô cùng xa hoa này còn trang bị hệ thống phản đạn đạo và tàu tuần tra đạn đạo thông thường có lực công kích nhất định loại tiên tiến nhất.

Những thứ này, phú hào bình thường không thể nào có được, vì gia tộc của vị Bá tước trẻ tuổi này không phải là phú hào bình thường nên mới có.

- Maximilian, anh điên rồi à, như vậy sẽ để lộ vị trí của chúng ta, chúng ta sẽ bị hải quân Trung Quốc bao vây.

Giọng nói của một cô gái xinh đẹp truyền đến từ phía sau, chỉ thấy một cô gái mặc váy ngắn hai dây màu xanh da trời đi từ trong khoang thuyền đến.

Cô gái tóc vàng, sáng lạn như ánh mặt trời, làn da trắng như tuyết sáng bóng trên châu, bộ ngực nóng bỏng tự nhiên và cặp mông ngạo nghễ khiến mỗi khi cô bước một bước chân đều hiện lên vẻ phong tình hấp dẫn người khác.

Thời thượng mà cổ điển, ưu nhã mà nóng bỏng, đủ loại cảm giác mâu thuẫn đều tập trung trên cô gái da trắng này.

Bá tước Maximilian nhìn thấy cô gái này, lập tức lộ ra ánh mắt tham lam, cười tà nói:

- Vợ chưa cưới thân yêu của anh, em yên tâm đi, chỉ cần chúng ta cắt đứt đường truyền tin của chúng thì chúng sẽ không thể tiết lộ tọa độ.

Mà đợi khi chúng ta bắt được con tin, truyền tin này đến cho Kiếm Ma, tất cả sẽ không còn là vấn đề. Cho dù hãn có mạnh đến đâu đi nữa cũng không thể gây uy hiếp với chúng ta ở khoảng cách hơn mười hải lý.

- Anh cứ không thể chờ đợi được muốn giành được công lao như vậy sẽ chỉ thất bại trong gang tấc đấy.

Trong mắt người đẹp da trắng lộ ra vẻ bất đắc dĩ và khinh thường.

Maximilian vẫy vẫy tay với cô nàng:

- Nataliya, loại chuyện này không cần một cô gái như em lo lắng, đàn ông bọn anh hiểu cách dùng mưu lược hơn phụ nữ các em.

Em hãy lại đây, uống cùng anh một ly, anh nói chuyện với em, khi chúng ta kết hôn, mua chiếc xe thể thao nào tặng em thì tốt.

Nataliya không hề hứng thú hừ lạnh một tiếng:

- Không cần đâu, tôi là con gái, không cần xe siêu tốc độ của các anh.

Nói xong, Nataliya quay người đi xuống cầu thang.

Maximilian híp híp mắt, lướt qua một tia âm trầm, tự lẩm bẩm:

- Tiện nhân, đợi đến đêm tân hôn, đợi xem tao sẽ thay Thượng đế trường phạt mày như thế nào.

Trong không trung hơn 2000m, Liễu Tiên Tiên nằm bò trên cửa sổ máy bay trực thăng, nhìn mặt biển xanh thẳm bên dưới, hưng phấn kêu lên không ngừng.

- Chị Freyja, chỗ này vẫn là Đông Hoa à?

- Đúng vậy, tiểu thư Liễu.

- Chị Freyja, em nhìn thấy đảo nhỏ rồi, chúng ta chơi trò sống trên hoang đảo được không?

- Để hôm khác đi.

- Chị Freyja, chị bay thấp một chút, em muốn xem có cá mập không.

- Tiểu thư Liễu, thấp hơn nữa cũng không nhìn được cá mập đâu.

Freyja không ngại phiền phức tiếp các loại chủ đề nói chuyện kỳ lạ của Liễu Tiên Tiên, thỉnh thoảng quay đầu liếc nhìn, khóe miệng hiện lên ý cười nhạt.

Dù lần đầu tiên tiếp xúc với Liễu Tiên Tiên nhưng dường như cô gái này sinh ra đã có ma lực khiến trái tim người khác tan chảy.

- Tiểu thư Liễu, chúng ta sắp bay đến vùng biển quốc tế rồi, chi bằng trở về địa điểm xuất phát đi.

Freyja nhìn bản đồ nói.

- Ah, chúng ta đến nội thành được không, em đi tìm công chúa Thái Bình.

Liễu Tiên Tiên nhớ đến “chính sự” mình phải làm.

Freyja xin lỗi nói:

- Đến nội thành phải làm xong chuyện quản chế hàng không, hoặc phải bàn bạc với chủ nhân trước.

- Ah, chị chồng ngốc nghếch này, em gọi điện cho anh ấy, bảo anh ấy mau xử lý.

Đang lúc Liễu Tiên Tiên muốn gọi điện thoại, lấy điện thoại di động ra thì lại phát hiện không hề có tín hiệu.

- Chị Freyja, điện thoại ở đây không có tín hiệu à?

Liễu Tiên Tiên hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta xuất ngoại rồi?

- Chắc không đâu.

Freyja thử mở thông tin vô tuyến điện nhưng cô chỉ có thể nghe thấy tiếng dòng điện “rè rè”.

Freyja lập tức phát giác không đúng, đang định thay đổi phương hướng, nhanh chóng quay về thì nghe thấy tai mình truyền đến một thanh âm xa lạ.

- Người lái máy bay trực thăng chú ý, các người đã bị đạn đạo của chúng tôi tập trung lại, nếu dám hành động thiếu suy nghĩ, chúng tôi sẽ lập tức đánh rơi các người, đừng đùa với lửa.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 424: Bưu Kiện Của Anh Đến Rồi

Freyja tinh thông nhiều ngôn ngữ, đối phương nói liên tục bốn lần, lần lượt dùng tiếng Ý, Tây Ban Nha và tiếng Anh, sợ cô nghe không hiểu còn dùng tiếng Hán sứt sẹo nói lần nữa.

Trong mắt Freyja lóe lên ánh sáng lạnh lùng, nếu chỉ một mình cô ở trên máy bay trực thăng thì có thể sẽ mạo hiểm trở về địa điểm xuất phát, nhưng trên máy bay trực thăng có Liễu Tiên Tiên, cô không dám mạo hiểm.

- Chị Freyja, sao thế?

Liễu Tiên Tiên chớp chớp đôi mắt to, nằm bò trên mặt ghế hỏi.

- Cô Liễu, có kẻ dùng đạn đạo tập trung vào chúng ta, vì sự an toàn của cô, tôi bắt buộc phải hạ cánh.

Sau khi biến đổi không ngừng, Liễu Tiên Tiên cũng “ah” một tiếng, sau đó yên lặng ngồi xuống.

Freyja bất ngờ quay đầu liếc nhìn, xảy ra tình huống nguy hiểm thế này mà cô gái này lại chẳng có dáng vẻ sợ hãi gì. Xem ra, huyết mạch của gia đình quân đội vẫn lưu truyền trên người cô bé này, chỉ là bình thường không thể hiện thôi.

Dưới sự chỉ huy của giọng nói trong tai nghe, Freyja bất đắc dĩ, dừng máy bay trực thăng ở trên một du thuyền xa hoa xa lạ.

Sau khi bước xuống máy bay trực thăng, Liễu Tiên Tiên cẩn thận đứng phía sau lưng Freyja, nhìn xung quanh.

Khi Freyja nhìn thấy một kỵ sĩ trung niên mặc áo giáp màu trắng, ngực in một đóa Tulip, cô lập tức nhú chặt lông mày.

- Thần phạt giả của đồng minh Tulip.

Bá tước Maximilian tay cầm sâm panh bước từ trên boong tàu xuống, vừa đi vừa cười ha ha, như là rất hoan nghênh vậy.

- Bravo, không ngờ trên máy bay lại là hai vị tiểu thư xinh đẹp, hoan nghênh hai người đến du thuyền hiệu Theresia của tôi.

Maximilian vung tay lên:

- Mang rượu lên cho hai người đẹp, đừng làm mất lễ nghi của gia tộc Habsburg.

Vệ sĩ trưởng Fiona một thân váy đen dính thân bưng khay có hai ly sâm panh đến trước mặt Freyja cùng Liễu Tiên Tiên.

Trong lòng Freyja một hồi căng thẳng, cô cảm giác được một cách rõ ràng, ngay cả người phụ nữ bê rượu này cũng có tu vi cực mạnh.

- Xin mời dùng.

Fiona nói bằng tiếng Pháp.

Freyja cùng Liễu Tiên Tiên đành phải cầm ly rượu lên, kính rượu với Maximilian nhưng không dám uống.

Maximilian không hề để ý đến điều này, anh ta tự uống hết sâm panh của mình rồi đi đến trước mặt hai người bạn Freyja, cười tà nói:

- Vị tiểu thư phía sau này chắc là người nhà của Kiếm Ma nhi, vậy thì tiểu thư lái máy bay xinh đẹp này tên là gì, đến từ đâu thế?

Liễu Tiên Tiên không thích đọc sách nên ngoại ngữ rất kém, không hiểu gì, chỉ giương mắt nhìn.

Freyja khẽ ôm cô, để cô không sợ hãi, sau đó vè mặt thong dong và tự tin đáp:

- Tôi tên là Freyja, Kiếm Ma mà anh nói là chủ nhân tôi thuần phục.

- Ah, một cô gái xinh đẹp như vậy mà làm người hầu, thật đáng tiếc.

Maximilian thò tay định chạm vào má Freyja.

Nhưng Freyja rất nhanh liền tránh đi, nhìn Maximilian một cách cảnh giác.

- Mời anh dừng tay, anh nói anh là người của gia tộc Habsburg, theo những gì tôi biết thì bốn quý tộc cổ xưa tạo thành đồng minh Tulip đều rất chú trọng lễ nghi.

Freyja tim đập nhanh hơn, thật ra nàng cũng không biết như thế nào cho phải.

Cô có thể tin tưởng 100%, nếu cô muốn thử làm Maximilian bị thương thì mấy thần phạt giả bên cạnh sẽ lấy mạng cô trong nháy mắt.

Maximilian nhếch miệng:

- Lễ nghi cũng phải xem là đối với ai, một người hầu còn chưa đến lượt Bá tước Maximilian tôi chú trọng. Tiểu thư Freyja, tôi thích màu tóc của cô, đúng là hiếm thấy, tôi muốn tự mình thử nghiệm xem cô là con lai của hai loại người nào.

Nói xong, Maximilian chậm rãi cởi bỏ cúc áo của mình, bước từng bước đến gần Freyja.

Freyja chỉ có thể không ngừng lùi lại, nhưng phía sau cô là Fiona và hai gã vệ sĩ trưởng Saifandi, phía trước lại có một tên kỵ sĩ mặc áo giáp trắng không gian

tự uy, có thể nói là hết đường lui.

Đúng lúc này, tiếng một cô gái ngăn trở một màn này.

- Maximilian, chẳng lẽ anh muốn cưỡng gian một người phụ nữ trước mặt tôi sao?

Trong đôi mắt bảo thạch màu xanh lam của Nataliya tràn đầy sự tức giận, lớn tiếng trách cứ.

Maximilian vẻ mặt bức bối quay đầu lại, miễn cưỡng cười cười:

- Nataliya, em yêu, anh chỉ đùa chút thôi. Anh chỉ cần nhìn em, làm sao nhìn được những người phụ nữ khác.

- Tốt nhất là như vậy, nếu không tôi sẽ nói chuyện này với gia tộc, chắc chắn họ sẽ nghi ngờ anh đang khinh miệt gia tộc Romanov.

Nataliya nói xong, bước đến nói với Freyja:

- Hai người đi vào theo tôi, chỉ cần ở trong khoang thuyền chớ làm loạn, tôi cam đoan các người sẽ không việc gì.

- Nataliya, chuyện này không tới phiên em chỉ huy.

Maximilian không vui nói.

- Em cảm thấy chuyện quan trọng nhất là anh làm thế nào để nói cho Kiếm Ma biết tin mình đã giam cầm hai người phụ nữ này, để hắn giao thần vật ra. Hai người phụ nữ này chẳng chạy đi đâu được đâu, anh không cần lo.

Nataliya kiên trì nói.

- Hừ, bắt hắn giao thần vật ra là điều cơ bản nhất, anh còn muốn hắn phải trả cái giá đau đớn vì đã giết chết kỹ sĩ trưởng Kauffmann.

Maximilian ngạo nghễ nói.

Nataliya vẻ mặt đăm đăm:

- Nếu anh thật sự làm được thì tôi sẽ ở trên thuyền giao mình cho anh.

Maximilian nhe răng cười:

- Đây là em nói đấy nhé, vợ chưa cưới thân yêu của anh, em không được nuốt lời đâu.

- Romanov trước giờ đều không nói hai lời.

Nataliya kiêu ngạo hất tóc, đưa Freyja cùng Liễu Tiên Tiên tiến vào buồng nhỏ trên tàu.

Maximilian ở phía sau kêu to:

- Em đợi đi, hôm nay anh sẽ cho em nhìn thấy trí tuệ của Bá tước Maximilian.

Đi vào trong khoang thuyền xa hoa, xung quanh đều được bài trí theo phong cách thời Trung Cổ.

Nataliya tùy tiện chỉ vào ghế sofa da trâu bên cạnh:

- Các người ngồi đó đi, chắc gã không có thời gian đến quấy rối các người đâu.

Freyja nghi hoặc:

- Tại sao phải giúp chúng ta?

- Tại sao?

Nataliya thờ dãi:

- Vì tôi cũng là phụ nữ, chỉ không quen nhìn gã đối xử với cô như vậy.

- Cảm ơn cô, tiểu thư Romanov.

Freyja tự đáy lòng cảm kích nói:

- Đã sớm nghe nói trong bốn gia tộc lớn của đồng minh Tulip, chỉ có người của gia tộc Romanov phẩm hạnh quang minh lỗi lạc nhất, hôm nay gặp mặt quả là vậy.

Nataliya cười khẽ:

- Thật sao, có lẽ vậy.

Trên du thuyền ở cảng biển Bích Hải Sơn Trang.

Tần Xuyên vẻ mặt thoải mái thở gấp, lật người từ trên người Bạch Dạ không mảnh vải che thân xuống.

Giờ kỹ thuật của hắn đã rất tiên tiến, cho dù không dùng biện pháp phòng hộ gì, về cơ bản cũng có thể đảm bảo không khiến phụ nữ có thai, vì thế, làm việc xấu tiện hơn không ít.

Bạch Dạ mặt đỏ hồng, trong đôi con ngươi tràn ngập nước sau một hồi mơ màng liền khôi phục tỉnh táo.

Sắc mặt Bạch Dạ lập tức trở nên lạnh lùng. Cô đứng dậy, mặc kệ mình vẫn đang không mặc gì, giơ chân đạp vào mũi Tần Xuyên.

Sau lưng Tần Xuyên có mắt, lập tức tránh đi:

- Em làm sao thế, đánh lén à.

Bạch Dạ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn chăm chăm:

- Ai cho phép anh đánh vào mũi em. Còn nữa, anh là heo à, chuyện này mà

cũng làm được tận hai tiếng.

Tần Xuyên nhìn thần thái người phụ nữ trước mặt, nghe lời nói châm chọc khiêu khích, không khỏi cười khở:

- Lại thay đổi à.

Bạch Dạ hừ lạnh một tiếng:

- Thay đổi cái gì mà thay đổi.

- Được được, không thay đổi, không thay đổi.

Tần Xuyên vội chuồn là thượng sách, vừa mặc quần vừa chạy ra ngoài, tốt nhất không nên chọc vào cô nàng Bạch Dạ này.

Nhưng chạy ra bên ngoài, Tần Xuyên phát hiện máy bay trực thăng vẫn chưa quay lại, không khỏi sờ sờ đầu, chạy vào trong khoang thuyền hỏi:

- Tiểu Dạ Dạ, bọn Freyja chưa về, chắc không phải lạc đường chứ.

Bạch Dạ đang cầm khăn ướt không ngừng lau người, tức giận nói:

- Anh không biết gọi điện thoại à.

Tần Xuyên im lặng, tìm điện thoại gọi đi.

Nhưng hoàn toàn không kết nối được.

- Không kết nối được là thế nào.

Tần Xuyên buồn bực.

- Thật vô dụng.

Bạch Dạ không nhịn được lắc đầu, sau khi mặc quần áo tử tế, cô lấy điện

thoại ra, mở hệ thống định vị GPS, tìm vị trí của Freyja.

Nhưng dần dần trên mặt cô cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

- Sao lại thế này, sao lại không có tọa độ của Freyja?

Bạch Dạ nhíu chặt lông mày, ý thức được tình huống không ổn.

Đúng lúc này trên bờ biển truyền tới một tiếng gọi âm ỉ.

- Anh Tần có ở đây không, anh có bưu kiện.

Tần Xuyên vội vàng quay đầu chạy ra ngoài, nhảy từ trên du thuyền cao mấy tầng xuống bờ biển.

Người phát bưu kiện càng hoảng sợ, kêu lên:

- Wow, anh Tần, anh là người của đội nhảy cầu sao.

- Anh từng thấy người của đội nhảy cầu nhảy ao không có nước à?

Tần Xuyên bực mình lườm người chuyển bưu kiện, cầm một bức thư từ tay cậu tta.

Trên bưu kiện này chỉ viết Tần Xuyên nhận, chẳng viết gì khác.

- Ai đưa cho anh?

Tần Xuyên đánh giá người này, phát hiện chỉ là người bình thường.

Người chuyển bưu kiện lắc đầu:

- Tôi cũng không biết đó là ai, có một người phụ nữ nước ngoài bảo tôi mang đến đây, cho tôi 200 tệ nên tôi mang đến.

Tần Xuyên trong lòng giật mình, vội hỏi:

- Người phụ nữ kia đâu?

- Lái xe thể thao đi rồi, tôi không biết đi đâu.

Người chuyển bưu kiện nói.

Tần Xuyên biết có hỏi thêm cũng không hỏi được gì nữa nên để người chuyển bưu kiện đi, sau đó mở bức thư ra.

Lúc này, Bạch Dạ cũng đi xuống, nhìn thấy nội dung viết trong bức thư, cô lộ ra ánh mắt kinh ngạc hỏi:

- Bảo anh giao thần vật ra, chẳng lẽ trong tay anh có thần vật à?

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 425: Thế Lực Cổ Xưa

Sắc mặt Tần Xuyên âm trầm đáng sợ, nếu có ai đến khiêu khích hắn, có lẽ hắn sẽ không tức giận, nhưng có ai dám làm người bên cạnh hắn bị thương, như vậy là động vào vấy ngược của hắn.

Đặc biệt, lần này bị bắt có cả Liễu Thiển Thiển, em gái yêu của Liễu Hàn Yên, nếu như bị rút mất cọng lông nào, chắc hẳn Liễu Hàn Yên đều sẽ liều mạng với hắn.

Tuy nói là mấy chuyện thế này cũng khó đề phòng, nhưng chung quy cũng tại mình để Freyja lái máy bay trực thăng đưa Liễu Thiển Thiển ra ngoài chơi, mình cũng có trách nhiệm.

Nghe thấy câu hỏi của Bạch Dạ, Tần Xuyên cũng không có ý định giấu diếm, gật đầu nhẹ:

-Anh cũng không biết có đúng hay không, nhưng hình như là bọn họ đang tìm thứ gì đó.

-Đối phương là ai?

-Đồng minh Tulip.

Tần Xuyên nhìn Bạch Dạ

-Em có biết gì về tổ chức này không?

Bạch Dạ ngạc nhiên, đầu mày nhíu lại một lúc,

-Đây không phải đối thủ dựa vào vũ lực là có thể đánh bại được, anh tranh giành thần vật với bọn họ, nhưng phải là tổ chức có thế lực như thế nào mới có gan tranh giành thần vật với quốc gia lớn.

-Sao lại nói vậy?

Tần Xuyên hỏi.

Bạch Dạ thở dài,

-Đồng minh Tulip là đồng minh do bốn gia tộc cổ xưa cấp bậc bá chủ của thời phong kiến và thời nô lệ Habsburg, Hohenzollern, Kapetinger và Romanov xây dựng lên.

Bốn gia tộc này, gần như xuyên suốt lịch sử toàn bộ châu Âu, người của gia tộc họ trải khắp toàn cầu, làm ở các ngành nghề, không ai có thể biết được nền tảng của bọn họ thật sự sâu đến nhường nào.

Tulip đại diện cho sự cao quý, Thần Phạt Giả là vũ trang của họ, có nghĩa là họ đại diện cho Thượng Đế đến trừng phạt kẻ phản nghịch của thế gian.

Nghe nói bốn gia tộc này, đều có Thần Hữu Kỳ Sĩ tọa trấn, Thần Hữu Kỳ Sĩ cũng có thể địch lại Tông Sư, không biết có đúng hay không.

Nhưng đây không phải điều đáng sợ nhất, anh nên biết, mấy gia tộc tồn tại vài trăm năm thậm chí là trên nghìn năm này, họ thật sự có điểm mạnh của mình, họ có mặt ở khắp mọi nơi, một khi trở thành kẻ thù của họ, chắc chắn sẽ gặp phải áp lực ở khắp mọi nơi.

Giờ mặc dù trong thế giới ngầm anh được tôn xưng là Kiếm Ma, rất nhiều người sợ anh, kiêng kỵ thực lực cá nhân của anh, nhưng anh đừng quên, không phải là anh không có bất kỳ ràng buộc gì.

Giống như lần này, Liễu Thiển Thiển trở thành con tin của bọn họ, nếu anh làm họ tức giận thêm nữa, có lẽ bị bắt không phải chỉ mình Liễu Thiển Thiển.

Thần sắc Tần Xuyên ngưng trọng, hấn phát hiện mình suy nghĩ chưa được chu toàn, đương nhiên trước kia hấn cũng chưa từng tiếp xúc với nhiều thế lực tầng sâu của thế giới phương Tây như vậy.

Không ngờ, Đồng minh Tulip lại có bối cảnh mạnh như vậy, nếu như nói cả thế giới đều có người của họ, vậy thì mình rất khó ứng phó được.

Quả thực, lên lôi đài đánh nhau sống chết Tần Xuyên không sợ, nhưng người nắm quyền là tứ đại gia tộc cổ xưa người ta, họ sẽ không ngoan ngoãn xuất hiện trước mặt anh, thậm chí cũng sẽ không tụ tập lại với nhau, để cho anh có cơ hội tiêu diệt hết bọn họ.

Cộng thêm người ta còn có cường giả siêu cấp trấn thủ gia tộc, Tần Xuyên có thể nói là đã rơi vào hoàn cảnh bất lợi.

-Trực thăng vẫn chưa về, chứng tỏ đang còn trên biển, dựa theo thời gian để tính toán, có lẽ đã về đến hải vực gần thành phố Đông Hoa, họ có tàu của mình.

Tần Xuyên lầm bầm phân tích:

-Tuy họ cắt đứt con đường truyền tin của chúng ta, nhưng chắc chắn bản thân họ phải dùng Gps, hải vực gần đây, cũng không nhiều thuyền lắm, chỉ cần tìm được điểm tín hiệu của họ, là có thể tìm được bọn họ.

Bạch Dạ sững sờ, nói:

-Sao phải tìm, không phải trên thư họ đã viết, bảo anh lấy Thần Vật, chàng vạng tối họ sẽ cử người tới đây sao, lẽ nào anh thật sự muốn xông đến đó cứu người.

Tần Xuyên không chút do dự gật đầu,

-Đương nhiên, bọn họ trèo lên đầu anh rồi, sao anh có thể thả họ về chứ.

-Anh điên à, anh định trở mặt với Đồng minh Tulip thật à, nãy giờ em nói anh không nghe thấy sao, cho dù anh có Thần Vật, nhưng rốt cuộc Thần Vật có tác dụng gì, đó vẫn là một câu đố, vì thứ đó có đáng mạo hiểm như vậy không?

Bạch Dạ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Tần Xuyên này thật sự không sợ chết.

Tần Xuyên hít sâu một hơi, ánh mắt sáng quắc nói:

-Những người kia, chắc chắn sẽ càng được nước lấn tới, dù sao thì anh cũng đã giết khá nhiều cao thủ của họ.

-Vậy thì có thể liên hệ thử, có lẽ họ cũng không định tính toán những chuyện khác quá.

Bạch Dạ nói.

Tần Xuyên cười khẽ:

-Bọn họ dám bắt em vợ nhà anh, anh không thể bỏ qua cho họ. Trên đời này không có tường nào không lọt gió, càng không gỗ nào không mục, gia tộc càng mạnh, lòng người càng không quy về một mối.

Em nói Đồng minh Tulip bọn họ có thể luôn là đồng minh tứ đại gia tộc sao, người của gia tộc luôn đồng tâm hiệp lực sao.

Dù sao đế quốc của tổ tiên họ trước đây cũng đã sụp đổ, gia tộc của họ cũng không thể mãi mãi cường thịnh, cho nên anh không phải không có cơ hội.

Bọn họ có thể tấn công người bên cạnh anh, nhưng em đừng quên, người của họ đông hơn, mục tiêu tấn công của anh cũng nhiều hơn.

Thất bại sẽ khiến người ta nhát gan, e sợ sẽ khiến cho họ được nước lấn tới, anh sẽ không đợi họ tới, anh tự tới, tiên hạ thủ vi cường.

Bạch Dạ kinh ngạc nhìn hần, cô chợt phát hiện, Tần Xuyên này hoàn toàn khác với Tần Xuyên trong ấn tượng của cô, hần biến đổi quá nhanh, từ một nhân viên trông coi quán net an phận, không muốn gây chuyện dần dần trở thành một kẻ hùng tâm bừng bừng.

-Anh định làm gì?

Bạch Dạ không kìm được hỏi.

Tần Xuyên nhìn giờ trên di động, nói:

-Còn bốn tiếng nữa, bọn họ sẽ cử người tới, vậy thì trước đó, anh sẽ tìm được họ và chạy đến đó.

-Anh không định nói chuyện này với Liễu Hàn Yên sao, có lẽ cô ấy có thể chỉ huy quân đội đến giúp đỡ.

Bạch Dạ đề nghị.

Tần Xuyên lắc đầu,

-Đợi cứu được em vợ ra hăng nói cũng không muộn. Dù sao trong tay họ hiện đang có con tin, ép quá tác dụng sẽ ngược lại.

Tần Xuyên suy nghĩ một lúc, liền chạy vào nhà.

Trong lòng Bạch Dạ nghĩ đến Freyja, cũng thấy bất an, cùng vào phòng Tần Xuyên, muốn xem thao tác cụ thể của hần như thế nào.

Đồng thời cô cũng rất tò mò, Tần Xuyên đã giấu thần vật kia ở đâu, cô cũng ngại hỏi chuyện này.

Tần Xuyên tự nhiên mở máy tính lên, sau đó bắt đầu thông qua vệ tinh định vị, điều tra tín hiệu của thuyền khu vực này.

Quá trình này vẫn chưa cần sử dụng vệ tinh quân dụng, nên cũng không gặp nhiều trở ngại lắm.

May là, đây không phải lộ tuyến vận chuyển thương vụ, nên thuyền cũng không nhiều, sau khi loại bỏ vài tàu hàng và du thuyền, chỉ còn lại vài chiếc du thuyền.

Trong đó có một du thuyền, là ở gần vị trí vùng biển quốc tế.

-Chính là chỗ này, dựa theo thời gian trực thăng bay đi để tính, có lẽ chỉ nằm trong phạm vi này.

Tần Xuyên chỉ vào một hình vẽ vệ tinh phóng đại trên máy tính, trên đó có đúng một chiếc du thuyền xa hoa.

Bạch Dạ nháy mắt mấy cái, nói:

-Anh định đến đó thế nào?

Tần Xuyên trầm ngâm nói:

-Không thể vội được, bọn họ có thể tìm được trực thăng, thì chắc hẳn bọn họ có vệ tinh và rada truy lùng tiên tiến, nếu anh công khai đi thuyền đến đó, nhất định sẽ bị phát hiện.

Thậm chí hiện tại anh ở vị trí nào, có lẽ họ cũng có thể nhìn thấy rõ, chỉ cần anh rời khỏi khu vực xung quanh nhà, bọn họ sẽ chạy trốn, đến lúc đó sẽ không đuổi kịp họ/

-Vậy thì phải làm sao? Lẽ nào uống công tìm ra sao?

Bạch Dạ không hiểu mấy thứ công nghệ cao này lắm.

Tần Xuyên nói tiếp:

-Cũng không phải như vậy, có một cách, trước tiên là xâm nhập vào hệ thống du thuyền của họ, để họ không thể nào sử dụng vệ tinh như bình thường để nắm được hình ảnh thật của chúng ta ở đây thì chúng ta có thể đi đến bất kỳ đâu.

Tần Xuyên nói xong, quay đầu lại nhìn Bạch Dạ ngồi bên cạnh,

-Chuyện này, anh cần một hacker có trình độ cao hỗ trợ, còn anh thì phải chạy đi cứu người.

Bạch Dạ vội khoát tay, nói:

-Chuyện này thì em không giúp nổi anh, anh cần em tìm cao thủ thị trường chứng khoán, chuyên gia tài chính, người quản lý công việc thì em làm được, chứ mấy chuyện hacker, em không quen ai cả, trước kia trong Thánh Giáo, bộ phận thông tin cũng không thuộc quản lý của em.

-Đừng lo, trong lòng anh đã chọn được người thích hợp.

Tần Xuyên cười cười, đứng dậy gọi điện thoại.

Nhiệm vụ lần này, trừ Nạp Lan Thấm “Thủy tinh” thì không ai có thể làm được, và cũng chỉ cô làm, Tần Xuyên mới khá yên tâm, mấu chốt là không cần Tần Xuyên dạy phải làm thế nào, chắc chắn cô ấy cũng biết nên thao tác thế nào.

Không lâu sau, điện thoại kết nối, Nạp Lan Thấm đầu bên kia ngáp, ngữ khí khó chịu:

-Dám quấy rầy giấc ngủ của bà à.

Tần Xuyên mỉm cười, cô nàng này đúng là ngủ đến lúc mặt trời tỉnh dậy phơi mông rồi đấy,

-Giúp anh một việc, em vợ anh bị bắt rồi.

-Em vợ anh bị bắt cóc?

Lúc này dường như Nạp Lan Thấm đã ý thức được mức nghiêm trọng của vấn đề,

-Anh nói là Liễu Thiên Thiên bị bắt cóc? Ai mà dám to gan bắt cóc nó? Hẳn muốn Liễu Hàn Yên dùng tàu tuần tra ném đạn đạo sao?

Tần Xuyên kể sơ sơ lại câu chuyện,

-Tình tiết cận kề sau hăng nói, anh đã tìm được tọa độ GPS của họ, sau khi em bắt được tín hiệu vô tuyến của họ thì...

Chưa đợi Tần Xuyên nói xong, Nạp Lan Thấm đã cắt ngang,

-Đừng nói nhảm tốn thời gian nữa, làm vài hình ảnh giả cho chúng xem chứ gì...

Được rồi, cho em 20 phút, khoảng nửa tiếng sau anh xuất phát đi, nhớ đem điện thoại, lúc nào cũng phải duy trì liên lạc với tên nước ngoài đáng chết kia, đúng là bắt cóc mà cũng không biết lựa thời gian.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 426: Đúng Là Hắc Cầm Kiếm Mà

Nạp Lan Thấm lằm bằm xong, thì cúp máy, khiến Tần Xuyên không có gì để nói, nhưng trong lòng lại thấy ấm áp, xem ra lòng dạ Nạp Lan Thấm cũng không tệ.

Bạch Dạ đứng bên nghe thấy giọng nói của cô gái trong điện thoại, đôi mắt đẹp mỉm cười nói:

-Anh lại tìm đâu ra hồng nhan tri kỷ nữa vậy, hình như trước kia chưa từng nhắc tới.

-Sao vậy, em ghen à.

Tần Xuyên lườm cô.

-Em ghen, ghen cái đầu anh á, anh đừng có tự kỷ.

Hai má Bạch Dạ đỏ bừng, ném cho hắc một cái liếc mắt.

Tần Xuyên nghiêng đầu qua, ghé sát bên môi Bạch Dạ,

-Lại đây, cho em nếm mùi vị thịt gà giòn ngon.

-Anh phiền phức quá, em không để ý đến anh nữa.

Bạch Dạ buồn cười, đưa tay đẩy vai Tần Xuyên, không biết nên nói gì.

Tuy phải mạo hiểm đi cứu người, nhưng tâm trạng Tần Xuyên rất thoải mái.

Hi hi ha ha đùa giỡn với Bạch Dạ hơn hai mươi phút, Nạp Lan Thấm mới gửi

tin, có thể xuất phát.

Tần Xuyên chạy vào trong du thuyền, hẳn cũng không muốn lái du thuyền đi, nhưng hẳn nhớ Bạch Dạ từng nói, ở đây có một chiếc Submarine loại nhỏ.

Tuy đó là tàu ngầm dùng để tham quan, nhưng lộ trình gần như vậy, đi tàu ngầm qua đó, càng có thêm chỗ ẩn nấp.

Sau khi bước vào tàu ngầm, Tần Xuyên nhìn mấy chỉ dẫn thao tác bên dưới, liền học được ngay, dù sao thì cũng chỉ là công cụ thay cho đi bộ, chẳng phải tàu ngầm cao cấp gì.

Trước khi xuất phát, Tần Xuyên hỏi Bạch Dạ ở trên thuyền,

-Tiểu Dạ Dạ, em đi với anh không, anh đánh nhau đẹp trai lắm.

-Em chẳng thèm đi, lỡ như anh không đánh lại người ta, em đi chẳng phải chết cùng với anh sao, em đâu có ngu như vậy, nếu anh mà chết, em ôm tiền bỏ trốn.

Bạch Dạ hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt không hứng thú.

Tần Xuyên nghiêm túc dặn dò:

-Em ôm tiền bỏ trốn cũng được, nhưng không được tìm người đàn ông khác, anh có chết cũng không muốn đội nón xanh đâu nhé.

-Đi chết đi, mau đi cứu người!

Bạch Dạ không nói nên lời, rốt cuộc đầu tên này nghĩ gì vậy.

Tần Xuyên cười hì hì, không nhiều lời nữa, sau khi đóng cửa tàu ngầm, liền chìm xuống nước.

Du thuyền Theresia.

Bác tước Maximilian ngâm mình trong bể bơi ngoài trời, một nô bộc đang matxa cho y.

Kỵ Sĩ Trưởng Grigi đi đến bên bể bơi, vuốt cằm nói:

-Bá tước đại nhân, đã hơn hai tiếng rồi, trên hình vệ tinh của chúng ta, không thấy Kiếm Ma có bất kỳ động tĩnh gì, tôi cho rằng điều này rất kỳ lạ.

Maximilian khinh miệt cười nói:

-Kỵ Sĩ Trưởng Grigi, anh quá coi trọng thằng nhóc đó rồi, hẳn có thể có động tĩnh gì chứ, chỉ có thể ngoan ngoãn chuẩn bị Thần Vật, để chúng ta đến lấy thôi.

-Nhưng sau khi hẳn vào nhà, không hề ra ngoài.

-Vậy có nghĩa là hẳn để Thần Vật trong nhà, đây chẳng phải việc rất bình thường sao? Thần Vật quý giá như vậy, dĩ nhiên hẳn phải cất ở nơi hẳn tin tưởng nhất rồi.

Khoát tay một cái, nói:

-Được rồi, anh yên tâm, con tin đang nằm trong tay chúng ta, hẳn không dám làm bậy đâu.

Khuôn mặt Grigi lộ vẻ lo lắng:

-Bá tước đại nhân, lệnh tôn Rodolfo các hạ hy vọng chuyển đi này của ngài, sau khi thu hồi được Thần Vật, có thể thuận lợi giao tư cách người thừa kế hợp pháp đầu tiên vào vị trí tộc trưởng cho ngài, Grigi tôi thân mang trọng trách, không dám để Rodolfo các hạ thất vọng, hy vọng có thể không để lộ chút sơ hở nào.

Maximilian không vui lờm kỵ sĩ trung niên,

-Grigi, ông là người do gia tộc Habsburg chúng tôi bồi dưỡng, tôi là thiếu chủ

của ông, rốt cuộc tôi phải nghe lời ông hay ông nghe lời tôi?

Sao, ông không hài lòng với kế hoạch của tôi à. Vậy thì ông nói đi, cái tên Trung Quốc kia, sau khi vào nhà không đi đâu, hẳn có thể làm được gì? Ông có thể nhìn thấy có kẻ địch nào đang đến gần chúng ta không?

Grigi nhú mày, khẽ thở dài,

-Không có.

-Vậy thì câm miệng thêm một tiếng nữa đi, là có thể đi lấy Thần Vật về rồi. Tôi còn muốn phế hai tay của Kiếm Ma, hừ, cường giả siêu cấp của thế giới ngầm cái chó gì, nắm được nhược điểm của hắn, hắn cũng như người bình thường thôi.

Maximilian khinh thường cười lạnh nói.

Đúng lúc này, bên dưới du thuyền, bỗng truyền đến tiếng động trầm đục kỳ dị.

-Oành!

Giống như có gì đó xuyên qua, cả chiếc du thuyền run rẩy một chập.

-Gặp chuyện quý gì vậy?

Maximilian bị dọa cho hoảng hốt, bật dậy từ trong bể bơi, đẩy ngã người hầu gái bên cạnh.

Grigi sắc mặt đại biến, ngầm cảm thấy có gì đó không ổn, gã vội tranh thủ thời gian gập người dán sát tai vào boong tàu tỉ mỉ lắng nghe.

-Là tiếng nước rỉ bên dưới.

-Sao có thể rỉ nước.

Maximilian không tin,

-Du thuyền này tôi mới mua năm kia mà.

Grigi vẻ mặt nghiêm túc,

-Không phải bản thân du thuyền có vấn đề, có người đánh thủng du thuyền rồi.

Không đợi Maximilian nói thêm, Grigi đã nhảy xuống từ boong thuyền tầng ba.

Chiến giáp kim loại khắp người khiến cú nhảy của gã tạo nên lực xung kích cực lớn, tiếng động lớn vang lên.

-Tulip trắng nghe lệnh, có người xâm nhập trên biển, tìm được giết ngay không cần luận tội, ư.

Cùng với tiếng hét hạ lệnh như chuông đồng của Grigi, khắp nơi trên du thuyền, các chiến sĩ Thần Phạt giả mặt mũi lạnh lùng lần lượt xông ra.

Do hai gã vệ sĩ trưởng Fiona và Saifandi dẫn đầu, trên tay mỗi chiến sĩ đều cầm súng tự động tiên tiến, bắt đầu lần tìm mục tiêu xung quanh thuyền.

Saifandi tay trái cầm thương, tay phải cầm kiếm, bay qua bay lại liên tục, nhưng vẫn không tìm được một nửa bóng người.

-Grigi đại nhân, trong phòng quan sát căn bản không tìm được bất cứ dấu vết nào của kẻ xâm nhập, ra đã cũng không có phản ứng gì.

Fiona chạy tới nói.

Grigi nhú mày, không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

-Chẳng lẽ hệ thống của chúng ta đã bị người ta khống chế rồi? Không thể

nào, chúng ta đang dùng hệ thống quân dụng.

Saifandi nghĩ đến một cách giải thích, nhưng điều này lại khiến gã toát mồ hôi lạnh.

Trong lúc đám Thần Phật giả đang còn suy nghĩ đủ đường, buồng nhỏ bên dưới tàu lại vang lên mấy tiếng “âm ầm ầm” liên tục.

-Không xong rồi, không xong rồi.

Một người hầu từ buồng nhỏ tầng dưới cùng chạy lên, hoảng hốt kêu to:

-Có người xâm nhập từ dưới biển, hắc cầm thanh kiếm xuyên thủng thuyền rồi.

-Nói đùa à? Cầm kiếm sao có thể xuyên thủng thuyền thép này?

Saifandi nắm cổ áo người hầu kia chặt vấn.

Người hầu kia khóc lóc,

-Nhưng... nhưng đúng là hắc cầm kiếm mà.

Grigi sắc mặt âm trầm,

-Fiona, cậu dẫn người đi xem thử chừng hai con tin, bảo vệ bá tước Maximilian đại nhân, Saifandi, cậu theo tôi xuống dưới.

-Vâng.

Cả đám người lập tức đi đến buồng nhỏ ở dưới cùng được dùng làm nhà kho, đập vào mắt là cảnh tượng khiến cho họ đều sợ ngây người.

Tần Xuyên toàn thân ướt sũng, vẫn còn nhỏ từng giọt nước, tay đang cầm một trường kiếm quang mang xanh biếc, xung quanh thuyền lỗ chỗ lỗ thủng.

Trường kiếm này, rõ ràng là Thanh Đế kiếm được ngưng tụ từ kiếm khí của Tần Xuyên, có lực phá hoại cực mạnh, tuy thuyền làm bằng thép tấm kiên cố, không thể phá hỏng quá nhiều, nhưng đâm thủng vài lỗ không phải vấn đề gì lớn lắm.

Khi lỗ thủng trên thuyền càng ngày càng nhiều, khó có thể sửa chữa được, chiếc du thuyền này sẽ từ từ chìm xuống.

-Kiếm Ma.

Nghe thấy có người gọi, Tần Xuyên vuốt mái tóc ẩm ướt, quay đầu lại nhếch miệng cười cười,

-Ồ, cũng đông người đến đây nhỉ, đừng vội, tôi mới đâm có mười tám lỗ, còn thiếu mười lỗ nữa lận.

Cảm nhận được kiếm quang thực chất trên tay Tần Xuyên có sức ép đến nhường nào, bao gồm cả đám Thần Phật giả bên phía Grigi, đều theo bản năng lui về sau hai ba bước.

Con thuyền này đạn bắn không thủng, hỏa tiễn bình thường cũng khó có thể lập tức xuyên qua tấm thép này, vậy mà dưới uy lực của kiếm quang kia, nó lại yếu ớt đến vậy.

Nếu người mà bị thanh kiếm kia đụng vào, chắc thần tiên cũng khó cứu được.

-Nổ súng giết chết hẳn.

Grigi không chút do dự hạ lệnh, gã chưa bao giờ thấy ai vận dụng kiếm khí đến trình độ này, làm sao có thể không sợ được.

-Bùm bùm bùm!!

Đạn đã được cải tạo đặc biệt, có lực xuyên thấu mạnh hơn đang liên tục bắn về phía Tần Xuyên.

Cùng lúc đó, Thanh Đế kiếm trên tay Tần Xuyên bỗng tiêu tan.

-Nhất Bộ Thập Sát!

Thân ảnh Tần Xuyên biến mất, tấn công như một tia chớp, trên tay huy động một đạo thanh mang.

-Xoẹt xoẹt xoẹt!

Máu tươi trên cổ bảy tám chiến sĩ Thần Phật giả bắn ra như bão tố, súng trên tay họ đều bị cắt đứt, đầu cũng bay đi.

Máu đỏ tươi hắt lên vách thuyền, giống như những nét vẽ xấu xí trên tường trắng xóa.

Grigi và Saifandi dù sao thực lực cũng không thể đánh đồng với họ, nên vẫn có thể kịp thời né tránh chiêu thức này của Tần Xuyên.

Nhưng thấy thuộc hạ của họ bị giết trong vòng một giây, vẫn cực kỳ chấn động.

Dưới chân, nước biển đã thấm vào giày của họ, nhưng hai người căn bản chẳng thời gian đâu mà suy nghĩ chuyện này, toàn bộ sức chú ý đều tập trung trên người Tần Xuyên.

-Kiếm Ma, mày đang khiêu khích Đồng minh Tulip bọn tao?

Grigi rút kiếm kỵ sĩ từ bên hông ra, toàn thân ngưng tụ chân khí Tiên Thiên cao cấp.

Tần Xuyên lạnh lùng quay đầu lại nhìn gã,

-Do các người chọc tôi trước, mũi chích tôi, tôi phải đập chết bằng được nó.

-Mày đừng quên, người thân và người hầu của mày còn nằm trong tay chúng

tao.

Saifandi lớn tiếng nói.

-Người thân, người hầu.

Tần Xuyên nhếch miệng cười tà,

-Các người có biết, vì sao tôi muốn tới đây một mình, không nhờ ai giúp đỡ không...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 427: Không Thèm Thân Thích

- Tại sao?

Grigi trầm giọng hỏi. Mắt lộ vẻ nghi ngờ. Tần Xuyên làm vậy quá ư nguy hiểm, hẳn dựa vào đâu mà chắc chắn rằng, trên thuyền không ai đủ sức làm đối thủ của hắn chứ.

Tần Lô lộ vẻ hưng phấn điên cuồng:

- Bởi lẽ chỉ có vậy, tôi mới có thể kệ bọn họ sống hay chết, chỉ giết người là được. Không ai biết rằng, con tin vì sao mà chết. Cả con thuyền đều chìm xuống, ai để ý người nào giết chứ?

Mặt Grigi và Saifandi đều trắng bệch.

Họ nhìn thấy một thái độ biến thái trên mặt Tần Xuyên.

-Anh, nhân cách anh có chút bất thường.

Saifandi đoán.

Một số người bị bệnh tinh thần, sẽ khiến người ta không thể đưa ra các phán đoán về giá trị đạo đức, luân lý, xã hội. Không để tâm đến tính mạng người khác, và không cảm giác gì trước hành vi gây tội ác.

Trong giới sát thủ, không ít những sát thủ đáng gờm đều mắc căn bệnh thần kinh này. Vì thế họ giết người không hề do dự, không hề phải suy nghĩ, như giết một con kiến vậy.

Nghĩ đến việc Tần Xuyên là một người nổi danh trong giới sát thủ, lại nghe Tần Xuyên nói vậy, Grigi và Saifandi khó tránh khỏi việc nghĩ sang hướng đó.

Tần Xuyên càng cười điên cuồng hơn, mắt sáng lên, hỏi lại:

- Tôi bị vậy sao?

Vừa dứt lời, Tần Xuyên đã lao về phía Saifandi – người có thực lực kém hơn.

Với chân khí tiên thiên cao cấp của Tần Xuyên, giết một vệ sĩ trưởng có thực lực tiên thiên trung cấp này, không cần phải dùng tới kiếm khí.

Lắc eo, vung tay, trông động tác đơn giản nhanh nhẹn, nhưng thật ra sát khí rất nhiều. Bàn tay còn chưa đến nơi, đã khiến cho Saifandi không thở nổi.

Saifandi rút kiếm muốn chống cự lại, nhưng phát hiện ra rằng, cánh tay y run cầm cập.

- Cẩn thận đấy.

Grigi biết tài cán của thuộc hạ mình, bèn bước lên trước, xẹt một đường kiếm trắng.

Kỵ sĩ hạng nặng rút kiếm mang theo một đường chân khí nặng nề, chặn quyền của Tần Xuyên lại.

-Saifandi, đi ra ngoài bảo vệ bá tước đại nhân rời khỏi thuyền. Không thể ở lại đây lâu.

Grigi nói.

Saifandi biết có ở lại cũng không giúp được gì, đành vội chạy lên trên.

Grigi lại quơ kiếm một lần nữa, thanh trường kiếm nặng trĩch nhưng trong tay y lại nhẹ như bẫg. Y quật một cái, lắc một cái, đâm một cái, mỗi đường

kiếm đều tấn công về chỗ hiểm của Tần Xuyên.

- Dùng kiếm trước mặt ta ư. Hay đấy.

Tần Xuyên coi trận đánh này là để luyện tập cổ võ hãn khổ công tu luyện gần đây. Hãn xẹt một bước chân, hai bên trái phải đổi chỗ cho nhau, nhanh chóng chuyển đổi phương hướng, tiếp cận Grigi.

Đồng thời, Tần Xuyên đứng vững, không ngừng thay đổi sử dụng quyền, chưởng, chỉ, trảo, tránh được mũi kiếm sắc nhọn của Grigi, tấn công vào chiến giáp của đối phương.

Người kỵ sĩ này rất giỏi, lại có chân khí tiên thiên cao cấp hộ thể, mặc dù Grigi trúng mấy quyền của Tần Xuyên nhưng vẫn không hề hấn gì.

- Thánh Luân Trảm.

Thấy Tần Xuyên bước đến đánh vào đầu mình, Grigi lùi về phía sau, cây kiếm trong tay xẹt ra một đường kiếm dài hình quạt.

Dùng sức li tâm khiến cả cơ thể bay lên, đường kiếm hình thành một lực đẩy rất mạnh, hơi giống với chiêu “Lực Phách Hoa Sơn” của Trung Quốc.

Tần Xuyên giật mình. Không ngờ tên này lại biết món võ này nữa. Hãn bèn không dám thuận thế lao tới nữa, vội rút tay về lùi ra.

Làn sóng công phá của thanh kiếm khiến thành thuyền xuất hiện một lỗ to, nhưng Grigi vẫn chưa rút về, tiếp tục múa kiếm điên cuồng về phía Tần Xuyên.

- Đến đây nào, Kiếm Ma, sự điên cuồng của ngươi đâu rồi.

Grigi như càng đánh càng hăng, y giống như một cỗ xe tăng thịt người, đang điên loạn vung kiếm về phía Tần Xuyên.

Mỗi đường kiếm của y trông rất thô bạo, nhưng thật ra trong sự thô bạo lại có

nét tinh thể. Chỉ cần không cẩn thận một chút là sẽ bị đường kiếm như răng cưa kia chém phải.

Tần Xuyên biết thực lực cổ võ của mình không thể thắng được Grigi, nên phóng thích kiếm khí ra, kiếm khi bao bọc lấy bốn bề cơ thể hắn.

- Thanh Liên Kiếm Giáp.

Ánh sáng xanh tung ra thành một đường sóng, chặn cây kiếm lại, giống như một lực trường kỳ lạ vậy.

Grigi nổi giận hét lớn lên một tiếng:

- Thập Tự Phá Trận Trảm.

Thanh kiếm chém một đường ngang rồi lướt lên trên, sau đó lao từ trên xuống dưới.

Tần Xuyên cũng trong tích tắc đó, xoay người tung ra một đường kiếm ý “Lược Ảnh”. Đường kiếm bán nguyệt màu xanh chém đúng vào chữ thập của đối phương.

Rắc rắc

Tiếng nứt của kim loại vang lên. Đường kiếm khí đầu tiên của Thanh Liên Kiếm Giáp và Lược Ảnh tạo thành hai đường sức mạnh lớn, làm cho thanh kiếm hạng nặng gãy làm đôi.

Một đường kiếm khí khác xuất hiện xoay tròn ở phía sau, khiến Grigi không kịp trở tay.

- Hự, a!

Hai mắt Grigi vừa tròng lên, cổ họng đã xuất hiện một đường máu. Mặc dù có một phần áo giáp bảo vệ vùng cổ, nhưng vẫn bị cắt đứt khí quản và động

mạch.

Trong trường hợp chân khí bằng nhau, kiếm khí Thanh Liên ở cảnh giới cao của Tần Xuyên vẫn có ưu thế áp đảo về sức chiến đấu.

Grigi cũng biết điều này. Nhưng y là một kỵ sĩ. Y chỉ có thể cố gắng hết sức kéo dài thời gian, để chủ nhân có cơ hội tháo chạy.

Tần Xuyên thì không thể cho phép bá tước đại nhân gì gì đó chạy được. Giết Grigi, cướp lấy thanh kiếm kỵ sĩ đã gãy trong tay y, hẳn không thềm nhìn thi thể đó, mà lao luôn lên boong tàu.

Đối mặt với các Thần Phạt Giả đang chĩa mũi súng về phía hắn, Tần Xuyên múa thanh kiếm gãy trong tay, một đường kiếm một tên địch. Gặp ai là giết người nấy.

Đã muốn coi đồng minh Tulip là kẻ địch, thì không còn gì phải do dự nữa.

Đúng lúc đó, chiếc trực thăng Bell bên cạnh khởi động, Fiona và Saifandi bảo vệ một người đàn ông và một người phụ nữ, chạy về phía chiếc trực thăng.

Tần Xuyên nhìn về phía đó, lập tức phát hiện ra Freyja và Liễu Tiên Tiên đang bị bắt giữ.

-Anh rě, anh rě.

Liễu Tiên Tiên bị người ta dùng súng dđ vào đầu.[Đọc truyện tại TruyenFULL.vn] Trước đó còn cố gắng tỏ ra trấn tĩnh. Nhưng vừa nhìn thấy Tần Xuyên, cuối cùng cô không chịu nổi, bật khóc gọi.

Tần Xuyên vẫn giữ thái độ lạnh lùng, lộ một nụ cười dữ tợn. Hắn giết hai tên Thần Phạt Giả chặn đường một cách không do dự.

Thấy Tần Xuyên người dính đầy máu, giống như một con ác ma địa ngục đang lao tới, Maximilian và Nataliya mặt đều biến sắc.

Maximilian mặt trắng bệch, không dám ở lại lâu, hốt hoảng kêu lên:

- Lấy con tin ra để chặn hãm lại. Đừng để hãm lại gần ta

Tần Xuyên cười ha ha:

- Hóa ra người là tên muốn cướp lấy thần vật. Người tưởng người chạy thoát được sao?

-Kiếm Ma, người đứng lại ngay. Nếu còn đến gần, ta sẽ giết họ.

Fiona lạnh lùng chỉ vào con tin nói.

Nhưng Tần Xuyên không nghe, vẫn tiến về phía trước, tay cầm thanh kiếm gậy, ánh mắt nhìn Maximilian đằng sau đám người.

Fiona thấy Tần Xuyên không hề chùn bước, bèn cuống cuồng. Chẳng lẽ con tin vô tác dụng rồi ư.

Saifandi thấy thế, bèn hét lên:

- Bá tước đại nhân, may lên máy bay đi. Fiona, cô cũng đi nhanh lên. Hãm là một kẻ thần kinh, hãm không quan tâm đến ai đâu. Con tin cũng vô ích thôi.

- Gì cơ?

Maximilian và Fiona đều thất sắc. Trong lúc quan trọng thế này, cô cũng không có thời gian kiểm chứng những lời của Saifandi nữa.

Còn về phần Freyja và Liễu Tiên Tiên, hai người đều không hiểu, không biết có chuyện gì đang xảy ra.

-Không được, ta và cậu cùng chặn hãm lại. Nhất định hãm có thể hủy diệt cả chiếc trực thăng này.

Fiona rút kiếm kỵ sĩ ra, định liều mạng bảo vệ chủ nhân.

Chính trong lúc đó, Tần Xuyên đã nhắm vào Maximilian trên chiếc trực thăng, và bắt đầu chạy nhanh hơn.

Đồng thời, hai Thần Phạt Giả đang chĩa súng vào Liễu Tiên Tiên và Freyja cũng ngơ ngác. Rốt cuộc, họ phải đi bảo vệ bá tước, hay tiếp tục nắm giữ con tin.

-Tất cả chặn hẳn lại. Đừng để hắn đến đây. Trực thăng, bay lên nhanh lên.

Maximilian khàn giọng hô to.

Nhưng tốc độ của trực thăng có hạn, khiến y như kiến bò trên chảo nóng.

Khi tất cả mọi người tưởng Tần Xuyên sẽ tấn công về phía chiếc trực thăng, đột nhiên chân Tần Xuyên nhún lên, cơ thể lao về phía nghiêng bên cạnh.

Soạt!

Một đường kiếm tung ra, hai Thần Phạt Giả đang cầm kiếm bị giết chết.

Phản xạ của Freyja rất nhanh. Cô đã đợi Tần Xuyên cứu họ từ lâu. Lúc này thấy người đang nắm giữ họ bị giết, cô liền dẫn theo Liễu Tiên Tiên chạy vội về phía sau Tần Xuyên.

Maximilian và những người khác đều ngớ ngời. Lập tức họ nhận ra mình đã bị lừa.

-Phù.

Tần Xuyên thở phào một tiếng, hắn đã diễn thành công vai diễn thần kinh của mình. Hắn cười sờ vào mặt Liễu Tiên Tiên rồi nói:

- Em vợ, khiến em phải sợ rồi.

Liễu Tiên Tiên mím môi, nước mắt không ngừng trào ra, thở hồng hộc nói:

- Anh rể, anh mau bắt lấy tên xấu xa kia.

- Yên tâm đi, chúng không thoát được đâu.

Tần Xuyên nhìn chiếc trực thăng đã bay lên trên, hấn trượt chân rồi lao lên, đồng thời hét lớn:

- Freyja, chuẩn bị tiếp quản trực thăng.

Cơ thể Tần Lô lao vào giữa Saifandi và Fiona, ánh kiếm như mưa bão, xẹt lên liên hồi.

- Lô Vũ.

Giống như mưa bom bão đạn trên chiến trận, những đường kiếm ngắn và gấp liên tiếp nhau màu xanh đậm xuyên qua hai người này.

Chiêu này là kiếm ý phiên bản cao cấp có thể gây sát thương đối với cả tiên thiên cao cấp. Dùng nó để giết hai người này, đúng là dùng dao mổ trâu giết gà.

Hai vệ sĩ trưởng bị chém khắp người, ngã xuống trong đống máu, chưa kịp chống cự lại.

Đầu mũi chân Tần Lô nhún lên boong tàu, cơ thể bèn lao lên trên, nhảy lên trực thăng.

-A!

Maximilian kinh hoàng kêu lên.

- Người, người...Người muốn làm gì. Ta, ta là bá tước Maximilian, là người kế thừa của gia tộc Habsburg đấy, ta...

Tần Xuyên không hơi đâu nghe hắn nói nhảm. Vì không muốn trực thăng của mình nhuộm máu, hắn tóm lấy Maximilian rồi vất ra ngoài.

Bộp!

Maximilian ngã xuống boong tàu, gãy mất mấy cái xương, kêu oai oái.

...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 428: Chậm Quá

Tần Xuyên nhìn Nataliya đang lo lắng không dám động đậy, rồi nheo mắt.

Mặc dù là một mỹ nữ, nhưng nhất định đây cũng là người của đồng minh Tulip, hẳn sẽ không ngần ngại ra tay.

Một tay hẳn tóm lấy tay của Nataliya giống như một chiếc kìm, khiến Nataliya sợ đến nỗi hét lên, mắt đầy sự kinh hãi.

Từ lúc mới lớn, cô đã bị vô số đàn ông dòm ngó. Cô đã quen với ánh mắt tham lam của đàn ông. Nhưng người đàn ông trước mắt cô, không phải đang tham lam sắc đẹp của cô, mà hẳn đang muốn giết cô một cách tàn nhẫn!

Người đàn ông này, thật sự có thể không quan tâm đến vẻ đẹp của cô sao? Nataliya tuyệt vọng khôn cùng, bởi lẽ “vũ khí” chưa từng thất bại của cô giờ không có tác dụng gì!

Nhưng đúng lúc Tần Xuyên định vất Nataliya xuống, Liễu Tiên Tiên bèn cất cao giọng:

- Anh rể, đừng làm thế, chị ấy là người tốt!

Tần Xuyên ngớ người, nghe Liễu Tiên Tiên nói vậy, chẳng lẽ có uẩn khúc gì sao?

Hơi do dự, hẳn bèn lôi người lái máy bay ra, ném thẳng xuống biển.

Freyja bèn nhảy lên, Tần Lô đưa cô vào buồng lái, lái máy bay hạ xuống.

Phải một lúc nữa du thuyền mới chìm, vì vậy Tần Xuyên không vội rời đi, mà bảo Nataliya đi xuống khỏi máy bay.

-Cô là ai?

Ánh mắt Tần Xuyên sắc bén hỏi.

Nataliya cố gắng trấn tĩnh lại, thở dốc đáp:

- Tôi là Nataliya – Alekseyev – Romanov, là con gái thứ 3 của tộc trưởng gia tộc Romanov.

Liễu Tiên Tiên bên cạnh bước tới nói:

- Anh rể à, vừa rồi chị ấy đã giúp bọn em đuổi tên khốn kia đi đó. Nếu không có chị ấy, em và chị Freyja đã bị ức hiếp rồi.

Tần Xuyên hiểu ra, hóa ra là như vậy. Hắn bèn quay sang Nataliya rồi hỏi:

- Cô có quan hệ gì với tên này? Sao phải giúp họ?

Nataliya lo sợ, không dám nhìn thẳng vào Tần Xuyên, khép nép nói:

- Kiếm Ma các hạ tôn kính, xin anh tin tôi. Tôi chỉ cảm thấy thương xót vì cùng phận đàn bà, nên mới làm như vậy, không có ý định gì khác.

Maximilian là chồng chưa cưới của tôi.

Nhưng hành động lần này do anh ấy chỉ huy, không có liên quan trực tiếp đến tôi. Tôi chưa từng nghĩ đến việc hại hai vị tiểu thư này, cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ tranh chấp thân vật với anh.

Nataliya hiểu rất rõ, lúc này phải cúi đầu mới có thể khiến Tần Xuyên tha cho.

Càng là kẻ mạnh, thì càng không giết kẻ yếu một cách lung tung, vì họ khinh

thường.

Tần Xuyên nghĩ một lát rồi nói:

- Mặc dù em vợ tôi xin cho cô, nhưng cô vẫn là người của tứ đại gia tộc đồng minh Tulip. Nếu tôi thả cô đi, thì có thể sẽ gây phiền hà cho tôi.

Cơ thể Nataliya run rẩy, tim đập thình thịch:

- Vậy tôi phải làm thế nào anh mới tin rằng tôi sẽ không gây phiền phức cho anh? Tôi chỉ muốn được sống...Không mong muốn gì hơn.

Nataliya chưa bao giờ nghĩ rằng, cái chết ở gần cô ấy đến vậy. Cô còn rất trẻ, còn cả đoạn đường dài phía trước, còn biết bao việc chưa làm.

Tần Xuyên nhìn Maximilian đang hấp hối trên boong thuyền. Tên này bị gãy mấy chiếc xương, đau đến nổi nước mắt đầm đìa, sợ không dám lên tiếng, chỉ dám khóc.

-Địa vị của chồng chưa cưới của cô ở gia tộc Habsburg thế nào?

Tần Xuyên hỏi.

Không đợi Nataliya trả lời, Maximilian đã kích động hô lớn:

- Tôi rất danh giá! Cha tôi là tộc trưởng! Tôi là người kế thừa trong số 3 người đứng đầu!

Kiểm Ma! Chỉ cần anh tha cho tôi, tôi sẽ nói với cha tôi, nhất định cho anh nhiều lợi ích! Thậm chí anh có thể đòi cha tôi tiền chuộc! Gia tộc Habsburg của chúng tôi có rất nhiều tiền!

Maximilian tưởng rằng Tần Xuyên sợ thực lực gia tộc y, nên mới làm rõ chi tiết, y bèn chịu đau, nói thật rõ.

Tần Xuyên nở một nụ cười bất thường:

- Vậy sao, hóa ra địa vị của người đặc biệt vậy à?

-Đương nhiên rồi! Ta có tước vị bá tước mà vương thất Tây Ban Nha ban cho. Những con cháu bình thường không có cơ hội có được danh hiệu cao quý này! Những điều ta nói đều là thật!

Ánh mắt Maximilian lóe lên hi vọng sống.

Tần Xuyên nhìn về Nataliya, nói:

- Những điều anh ta nói là thật chứ?

Nataliya gật đầu:

- Đúng vậy. Vì gia tộc Habsburg đã từ bỏ vị trí vương thất Austria, nên những thành viên nam chủ chốt của gia tộc Habsburg đều được sắc phong quý tộc từ vương thất Tây Ban Nha. Nếu như Maximilian trở thành người kế thừa chính thức, sẽ được nâng lên tước vị công tước.

- Tốt lắm.

Tần Xuyên cười gật đầu, rồi giơ tay ra, lấy thanh trường kiếm trên tay tên kỵ sĩ đã chết, đưa đến trước mặt Nataliya.

-Cô có thể sống hay không, thì phải xem cô lựa chọn thế nào rồi.

Tần Xuyên lạnh lùng nói.

Nataliya hơi giật mình, cô nhìn ánh mắt Tần Xuyên, rồi lại nhìn thanh trường kiếm, lộ vẻ kinh hãi.

-Thuyền đang chìm đấy, tôi không có thời gian để đợi cô suy nghĩ đâu.

Tần Xuyên nhắc.

Trong đôi mắt xanh biếc của Nataliya lộ vẻ sắc bén. Cô nhận lấy thanh trường kiếm, quay người, rảo bước về phía Maximilian.

Mái tóc vàng của cô bay lên. Ánh mắt lạnh lùng, bước đến trước mặt Maximilian đã không thể đứng dậy nổi, yên lặng nhìn y.

-Nataliya... Vợ chưa cưới của anh, em yêu... Em muốn làm gì?

Maximilian lộ vẻ khó tin và sợ hãi.

- Đến nước này, tôi không còn sự lựa chọn nào nữa rồi. Maximilian... Tôi biết anh không hề yêu tôi. Thật ra, tôi cũng ghét anh!

Vừa dứt lời, Nataliya nắm lấy thanh kiếm, đâm thẳng vào lưng Maximilian!

-Hự!

Cơ thể Maximilian co quắp, miệng hộc máu, run rẩy, căm hận nhìn cô gái.

Cơ thể Nataliya run sợ, nhưng ánh mắt cô lóe lên sự điên cuồng và hưng phấn. Cô rút thanh kiếm ra, mặc kệ cho máu bắn lên người, rồi lại đâm một lần nữa vào người Maximilian!

- Chết đi! Gia tộc Habsburg! Chết đi! Hôn ước!

Nataliya đâm liên tiếp mười mấy nhát dao vào thi thể Maximilian, đến khi Maximilian bị đâm nát nát, máu nhuộm khắp người, cô mới dừng lại.

“Keng”, thanh kiếm trong tay cô rơi xuống đất. Cơ thể cô như không còn sức sống, quỳ sụp xuống trước mặt thi thể.

Cô run rẩy, nhìn bàn tay đầy máu của mình, rồi lại nhìn vị hôn phu đã chết hẳn, lộ ra một nụ cười giải thoát.

Liễu Tiên Tiên nhìn thấy cảnh này, sợ đến độ giấu mặt sau lưng Tần Xuyên,

không dám nhìn nữa.

Freyja thì kinh ngạc. Cô không ngờ rằng, cô gái quý tộc trông rất nho nhã là vậy, nhưng lại là một người khát máu.

Tần Xuyên thì đang suy ngẫm. Có lẽ, đây mới là bộ mặt thật của Nataliya. Cô gái này...là một con dao hai lưỡi, dù là ai sở hữu cô ấy, đều có thể hại người hại mình.

Sau khi Nataliya tỉnh lại, cô cứng người quay lại, nhìn Tần Xuyên một cách thận trọng.

- Kiểm Ma các hạ, làm vậy...đã khiến anh hài lòng chưa?

Tần Xuyên điềm đạm cười:

- Cô đã lựa chọn như vậy, thì tôi cũng không nói gì được nữa rồi. Về cùng với tôi đi đã. Tôi có vài việc muốn tìm hiểu về đồng minh Tulip các cô. Tôi nghĩ có lẽ cô cũng không ngại nói chuyện cùng tôi.

Nataliya như trút được gánh nặng. Muốn cô ấy nói gì cũng được, nhưng cô không muốn bị chìm cùng con tàu này.

Chạng vạng tối, một đoàn người về Bích Hải Sơn Trang.

Bạch Dạ thấy Tần Xuyên còn dẫn theo một cô gái Tây máu me đầy người về, bèn ngạc nhiên hỏi tình hình.

Nghe Tần Xuyên giải thích, Bạch Dạ lập tức bèn hiểu ra dụng ý của Tần Xuyên.

- Anh muốn lợi dụng cô gái này để đánh vào nội bộ đồng minh Tulip sao? Theo những gì em biết, gia tộc Romanov là gia tộc yếu nhất trong bốn gia tộc. Mà cô gái này lại chẳng có địa vị gì trong đó.

-Em hiểu anh quá đấy Tiểu Dạ. Chuyện như này, không thử thì không biết kết quả như thế nào? Hơn nữa, anh cảm thấy cô gái này không đơn giản.

Tần Xuyên cười nói.

Hai người dùng tiếng Hán nói chuyện với nhau, cho nên Nataliya nghe cũng không hiểu. Về mặt cô căng thẳng, đứng bên cạnh, không hề có chút gì cho thấy đó là cô gái vừa ra tay giết hại hôn phu của mình một cách điên cuồng.

Đợi đến khi Bạch Dạ dẫn theo Freyja quay trở lại chỗ mình ở, Tần Xuyên liền để cho Liễu Tiên Tiên dẫn Nataliya quay về nhà mình.

Hắn gọi điện thoại cho Nạp Lan Thấm, cảm ơn sự ủng hộ của nữ kỹ thuật viên này. Tuy nhiên, Nạp Lan Thấm hình như không thêm nề mặt, làm cho Tần Xuyên vội vàng khai hết kế hoạch xây dựng hệ thống tình báo.

Tần Xuyên về đến phòng, sau khi tắm rửa xong, thì đi thẳng đến phòng trọ của Nataliya.

Vừa đẩy cửa vào, Tần Xuyên lập tức sửng sờ.

Chỉ thấy một người tóc còn ướt sũng, toàn thân không một mảnh vải, vừa đi từ phòng tắm ra.

Con gái phương Tây thân hình nầy nở, cực kỳ gợi cảm. Cặp núm đôi đồ sộ, một bàn tay không thể che hết. Da thịt trắng nõn, làm cho người ta chói hết cả mắt,.

Cảnh tượng như vậy, bất kỳ nam nhân nào chứng kiến cũng không có cách nào kiềm chế được.

-Kiểm ma...

Nataliya kinh hoàng quay đầu nghiêng người, mặt đỏ ửng.

Sau khi định thần lại, Tần Xuyên vẫn không dời ánh mắt đi, nói một cách đầy ẩn ý:

-Cô tắm rửa ... chậm... quá.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 429: Cô Nghĩ Sao?

Mặt Nataliya càng đỏ lên, kiều diễm như một quả đào chín mọng.

-Phụ nữ luôn hơi chậm một chút.

Cô nhỏ giọng nói.

Tần Xuyên đóng cửa lại, đi tới giữa phòng, rồi không chút kiêng dè ngắm nghĩa thân thể gần như hoàn mỹ của cô gái từ trên xuống dưới.

-Thật sao?

Tần Xuyên cười tà, hỏi lại:

-Chẳng lẽ không phải cô chờ tôi vào cửa, rồi chớp lấy cơ hội một cách đúng lúc sao?

Ánh mắt Nataliya lộ vẻ bối rối, thấp thỏm lắc đầu:

-Không...không phải, tôi không có...

-Chẳng lẽ là tôi hiểu sai ư?

Tần Xuyên đi tới trước mặt cô gái, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào gương mặt của cô, rồi cười một cách xấu xa, nói:

-Chẳng phải cô muốn hiến thân cho tôi, để tôi muốn làm gì thì làm sao?

Nataliya né tránh ánh mắt hãn, cúi thấp đầu:

-Nếu như chỉ có làm như vậy mới có thể sống sót, tôi sẵn lòng dâng hiến cho ngài...

-Tôi có thể nhận ra, cô vẫn còn là xử nữ, không ngại bị ta phá thân sao?

Tần Xuyên cười ranh mãnh.

-Tôi không còn lựa chọn nào khác, tất cả đều tùy thuộc ở ngài.

Nataliya ngẩng đầu lên, dáng vẻ khiến người ta nhìn thấy mà thương.

Vẻ tươi cười trên mặt Tần Xuyên lập tức tan đi, trở nên vô cùng lạnh lùng, thản nhiên tới gần một chiếc ghế, ngồi xuống.

Ánh mắt Nataliya lộ vẻ khó hiểu, dường như không hiểu vì sao Tần Xuyên không đụng chạm gì đến người cô.

-Cô quả thật là thông minh, biết lợi dụng thân thể của mình để đạt được mục đích, đối với người thì độc ác, đối với mình cũng khá tàn nhẫn.

Tần Xuyên lắc đầu:

-Chỉ tiếc là, cô nghĩ về tôi quá đơn giản, cô cho rằng ai cũng giống như gã chồng chưa cưới của cô, để cho một đóa hoa độc như cô bên cạnh, nhưng lại tưởng rằng cô chỉ là một đóa hoa vô hại?

Nataliya nuốt nước bọt, mắt ngấn nước long lanh, buồn bã lắc đầu:

-Ngài Kiếm Ma, ngài đã hiểu lầm rồi, sở dĩ tôi hận Maximilia, là bởi vì hãn ý mình là thành viên gia tộc Habsburg, gây sức ép đối với gia tộc Romanov chúng tôi.

-Cha tôi gả tôi cho Maximilian, nhưng tôi thật sự không ưa hãn ta chút nào! Hãn ngạo mạn, tự cao tự đại, coi phụ nữ như những món đồ chơi, từ lâu tôi đã muốn rời bỏ hãn.

Tần Xuyên nhếch miệng cười:

-Không phải là cô căm hận gia tộc Habsburg, cũng không phải cô căm hận Maximilian...mà là căm hận gia tộc của cô, cha của cô, hận tất cả những người đã xem cô như một món đồ mà đem trao tặng cho đàn ông!

Thân thể mềm mại run lên, vẻ đáng thương trên khuôn mặt lập tức biến mất, Nataliya nhìn Tần Xuyên bằng ánh mắt phức tạp.

Tần Xuyên nhìn thấy sự thay đổi của cô, cười thầm, xem ra cô gái dòng họ Romanov này quả thật có dã tâm không nhỏ.

-Thay vì dùng thủ đoạn quyền rũ đàn ông thấp kém như vậy, chi bằng cô nói cho ta nghe ý nghĩ thật sự của cô, có thể tôi sẽ kiên nhẫn thêm một chút.

Tần Xuyên nói.

Nataliya thả hai tay xuống, để mặc cho thân thể của mình hoàn toàn phô bày trước mặt Tần Xuyên.

Vẻ mặt đầy quyết đoán, cô đi tới trước mặt hắn, quỳ xuống.

-Tôi không muốn lại bị gả cho một tên đàn ông mà tôi chán ghét, bị hắn xem như một cái máy sinh sản, rồi sau đó vứt bỏ như vứt đi một miếng giẻ rách! Tôi muốn nắm vận mệnh của mình trong tay, chứ không phải bị coi như một thứ công cụ trên tay chúng!

-Tôi muốn trở thành chủ nhân của gia tộc, muốn cho đám người hèn nhát đáng xấu hổ của gia tộc Romanov phải xuống đài! Tôi muốn giẫm lên đầu mấy lão già của gia tộc Habsburg, để họ hiểu rõ, tôi còn thích hợp làm người chấp chưởng hình phạt hơn là lũ đàn ông ngu xuẩn kia!

Giọng Nataliya run rẩy, nhưng mắt cô sáng quắc, như có một ngọn lửa cháy rực trong đó.

Tần Xuyên nheo mắt, cúi xuống nhìn cô:

-Cô dựa vào cái gì mà cho rằng, dựa vào tôi thì có thể thực hiện được nguyện vọng của mình?

Nataliya lắc đầu:

-Tôi không biết anh có thể giúp tôi làm được tất cả hay không, nhưng tôi biết, nếu như không có anh, tôi cũng không có bất cứ cơ hội nào...

Vẻ mặt đầy mong đợi, cô nhìn Tần Xuyên đăm đăm, hắt im lặng càng lâu, cô càng thấp thỏm bất an.

Cuối cùng, Tần Xuyên chán nản thở dài:

-Thôi được, cô đi đi, tôi sẽ sai người đưa cô trở về, do cô có giúp cô em vợ của tôi, cho nên tôi không giết cô!

Nataliya, khó hiểu nói:

-Kiếm Ma, ngài có ý gì? Ngài không muốn tôi giúp ngài đối phó Tulip đồng minh sao? Maximilian chết rồi, nhất định bọn chúng sẽ tính khoản nợ này trên đầu ngài, đây là một cuộc chiến không thể tránh khỏi!

-Vậy thì tôi có thể trông cậy gì vào một phụ nữ vô dụng như cô? Cô đã không có tu vi võ công, [Cái truyện này a, là cóp từ Truyện F.U.L.L chấm V.N]cũng không có thể lực, hợp tác với cô ư? Còn không bằng đưa cô trở về, cô sẽ nói tốt về tôi vài lời với người trong gia tộc, bản thân tôi cũng không muốn hoàn toàn trở mặt với Tulip đồng minh, nếu không vì lần này bọn họ bắt con tin, tôi cũng không giết người.

Tần Xuyên khoát tay một cái.

Nataliya yên lặng một lúc, rồi trên khuôn mặt hiện ra vẻ giễu cợt đầy chua chát.

-Hừ, phụ nữ...anh cũng chỉ xem tôi là một phụ nữ vô dụng! Tôi cứ tưởng anh sẽ là người tiêu diệt bọn Tulip thối nát kia, nhưng hóa ra, anh cũng chỉ là gã đáng thương mà thôi...

Tần Xuyên lộ vẻ phẫn nộ, đột nhiên chụp lấy cổ Nataliya, hung tợn nói:

-Đồ phụ nữ nông cạn! Cô biết cái gì? Cô cho rằng dựa vào sức mạnh là có thể đánh bại bốn gia tộc lâu đời kia sao!? Chính cô là một thành viên trong đó, cô biết rõ nhất thực lực của họ! Hơn nữa...Tôi dựa vào cái gì mà phải tin tưởng ở cô?

Nataliya thở hổn hển đầy khó khăn, mặt đỏ căng lên, đôi mắt sáng không chút sợ hãi trừng mắt nhìn Tần Xuyên:

-Anh giết tôi đi! Đồ hèn nhát! Đồ nhu nhược! Uống cho tôi còn muốn dùng thân thể để lấy lòng anh, đặt cược tất cả vào anh...Thật sự là tôi nhìn lầm người rồi!

-Cũng tốt, dù sao tôi quay về cũng là sống không bằng chết, chi bằng chết ở trên tay anh!

-Hừ, muốn chết thì dễ thôi, tuy nhiên cô xinh đẹp như vậy, chi bằng trước khi chết hãy trao tấm thân xử nữ cho tôi, kéo chết rồi còn chưa biết thế nào là mùi vị nam nữ!

Tần Xuyên nở một nụ cười tà ác, bế Nataliya bằng một tay, vút lên chiếc giường lớn.

Rồi hắn bắt đầu cởi quần ra...

Nataliya thấy vậy, đột nhiên từ trên giường lăn xuống đất, rồi đứng bật dậy lao về phía vách tường!

-Tao sẽ không để cho một kẻ nhát gan vô dụng như mày làm bẩn thân thể tao!

Mặt đầy nước mắt, cô xem thường cái chết, lập tức lao đầu vào vách tường cứng lạnh lẽo, quả là muốn tự sát!

Nhưng trong khoảnh khắc đầu của cô sấp va vào tường, một bàn tay đã đỡ lấy đầu cô.

-Ài...

Vẻ mặt dờ khóc dờ cười, Tần Xuyên nhìn cô:

-Cô quả là một con mụ điên khùng, thấy cô kiên quyết như vậy, tôi tin cô lần này.

Nataliya ngẩn ra, hơi ngỡ ngàng, rồi chợt hiểu ra, quay lại nhìn hẳn:

-Anh...là anh thử tôi?

Tần Xuyên nhún vai:

-Cô nghĩ sao?

Cả người Nataliya rũ rượi, mình thật sự quá ngây thơ rồi, lúc ở trên thuyền, Tần Xuyên đã lừa tất cả mọi người, lần này tới lượt cô bị hẳn lừa!

Tên đàn ông như ác ma xảo trá này đóng kịch gạt người đã quen, rất khó lòng đề phòng!

Tần Xuyên kéo cô ngồi xuống bên giường, trầm giọng nói:

-Không nói nhiều lời vô ích nữa, tôi cần những tài liệu chi tiết về Tulip đồng minh, những thành viên chủ yếu của bốn đại gia tộc và mọi thông tin về họ.

-Tôi biết gần như tất cả thông tin về các thành viên chủ yếu, tôi có thể giao cho ngài.

Nataliya nói.

-Thứ hai, cô phải chứng tỏ cho tôi thấy, trong lòng cô đã có sự chuẩn bị đầy đủ, để sau khi về lại gia tộc, sẽ làm việc cho tôi. Bởi vậy cho nên, tất cả đều phải có kế hoạch mới được.

Nataliya hơi khó hiểu:

-Chuyện này...nên làm thế nào?

Tần Xuyên nhếch miệng cười:

-Cô không cần phải gấp gáp trở về, có thể ở bên cạnh tôi vài ngày, suy nghĩ thật kỹ...Đương nhiên, trước đó cô phải tìm quần áo mà mặc vào!

...

Nam tỉnh (tức tỉnh Giang Nam), Cơ gia.

Một chiếc Mercedes S600 đậu trước cổng, Cơ Mỹ Nghệ xuống xe, theo sau là một cô gái thanh lịch.

-Lý tiểu thư, để ăn mừng sự hợp tác giữa tập đoàn Mỹ Nghệ chúng tôi và tập đoàn tài chính Morgan, ngày hôm nay đến Cơ gia chúng tôi, cô tuyệt đối đừng khách khí, các chú bác chủ quản về tài vụ trong gia tộc đều rất mong đợi được trao đổi với cô.

Cơ Mỹ Nghệ rất nhiệt tình, dẫn Lý Vân Tân vào cửa.

Qua quá trình điều tra, đã chứng minh được tập đoàn tài chính Morgan quả thật có người tên là Lý Vân Tân, hơn nữa các phương án của Lý Vân Tân đều hợp lý, cho nên Cơ Mỹ Nghệ lập tức chủ động tìm Lý Vân Tân bàn chuyện hợp tác.

Vẻ mặt ung dung, Lý Vân Tân gật đầu cười:

-Cơ gia không hổ là danh môn, một đường đi vào, chỉ thấy bố cục kiến trúc

khí thế khoáng đạt, Cơ gia mời tôi đến làm khách, thật sự là rất cảm tạ Cơ tiểu thư.

-Ài, nếu chúng ta đã hợp ý như vậy, cô cũng đừng gọi tôi là Cơ tiểu thư, gọi là Mỹ Nghệ đi, tôi gọi cô là Vân Tân, được chứ?

Cơ Mỹ Nghệ cười mỉm hỏi.

-Vậy thì còn gì bằng! Chị Mỹ Nghệ!

Lý Vân Tân tao nhã gật đầu cười.

Trong lúc hai cô gái đang nói chuyện một cách thân thiết, từ trong đại viện, một nam một nữ đi ra, thu hút sự chú ý của hai người.

Hai người này đều khoác áo choàng đen, một người mặc váy màu tím, người còn lại tóc quăn, dáng người khô ngô.

Đại quản gia tiễn hai người đó ra ngoài, nhìn thấy Cơ Mỹ Nghệ, vội chào:

-Đại tiểu thư!

-Quản gia, hai vị này là...

Cơ Mỹ Nghệ ngờ vực.

-Là khách quý tới viếng thăm lão gia, tôi cũng không rõ lắm.

Quản gia khẽ nói, rồi liền vội vàng đưa hai người kia ra ngoài.

Cơ Mỹ Nghệ nhìn theo bóng lưng hai người kia với vẻ mặt khác lạ, người có thể khiến cha mình đặc biệt tiếp đãi, tất nhiên không phải nhân vật tầm thường, nhưng cô lại chưa bao giờ thấy hai người này.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 430: Vì Sao Không Cho Tôi Biết?

Trong lúc Cơ Mỹ Nghệ còn đang băn khoăn, thì từ hành lang lát đá đỏ phía trước, một người đàn ông ngồi xe lăn, được người làm trợ giúp, đẩy xe đi tới.

-Vô Song!

Cơ Mỹ Nghệ bảo Lý Vân Tân chờ một chút, còn mình thì đi tới phía trước.

Người đàn ông bị liệt ngồi trên xe lăn, là Cơ Vô Song, đến giờ y vẫn chưa đi lại được, mọi sinh hoạt đều cần có người phục vụ.

-A, là chị Hai!

Cơ Vô Song mỉm cười, trông cũng không khác trước.

Tuy nhiên nhìn thấy dáng vẻ như thế của em trai, Cơ Mỹ Nghệ cảm thấy trong lòng đau xót, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai y:

-Hai ngày nay sức khỏe thế nào?

-Không có chuyện gì đâu, bất quá là em không còn tu vi, qua lần này có thể hoạt động bình thường rồi.

Cơ Vô Song thản nhiên nói.

Cơ Mỹ Nghệ cúi xuống nhỏ nhẹ nói:

-Em trai, em yên tâm, chị đã tìm được một người rất giỏi trên thương trường, chuẩn bị đánh úp Tần Xuyên ở cuộc thi văn khảo trong gia tộc hần.

-Sang năm, bất kể là đại hội Chân Long hoặc cuộc thi đấu giữa các thế gia, Vô Danh sẽ đi giúp em báo thù, chúng ta tuyệt đối sẽ không để Tần Xuyên được sống thoải mái!

-Em biết, đương nhiên là em tin tưởng ở năng lực của chị.

Cơ Vô Song mỉm cười.

Cơ Mỹ Nghệ thở dài:

-Em có thể nghĩ thông suốt được, đương nhiên là tốt nhất, dù sao em xuất ngũ rồi thì vẫn có thể làm được nhiều chuyện khác.

-À, vừa rồi em ở trong phòng nghị sự phải không? Hai người kỳ lạ mặc áo choàng đen là ai vậy? Sao trước kia chị chưa từng gặp họ?

Ánh mắt hơi khựng lại, Cơ Vô Song nhìn về phía hai người mặc đồ đen đã khuất bóng, nói:

-Họ là...Vu sư (thầy phù thủy).

-Vu sư?

Cơ Mỹ Nghệ còn muốn hỏi thêm vài câu, Cơ Vô Song nói:

-Chị, em hơi mệt, sẽ không chào hỏi bạn của chị, em đi trước đây.

-À, được rồi, em nghỉ ngơi đi.

Cơ Mỹ Nghệ cũng không gặng hỏi nữa, thầm nghĩ có lẽ việc đó cũng không liên quan gì tới mình.

Cùng lúc đó, ở phía sau phòng nghị sự, nơi tiếp đón khách quý của Cơ gia.

Gia chủ Cơ Vạn Lý vẻ mặt nghiêm trang và phức tạp đứng ở cửa chính, như đang suy nghĩ điều gì.

Phía sau Cơ Vạn Lý, là một vị tướng xấp xỉ tuổi ông ta, chính là nhân vật số hai của Cơ gia, em trai của ông ta, Tổng chỉ huy hải quân lục chiến Cơ Vạn Niên.

-Anh, anh đang lo là mấy tên Vu sư đó sẽ nổi tà tâm đối với thần vật?

Cơ Vạn Niên hỏi.

-Bọn họ đến cửa tìm chúng ta, tuy nói là muốn hợp tác với chúng ta, giúp chúng ta giành được danh hiệu đệ nhất đại hội Chân Long, tuy nhiên suy cho cùng, bọn họ chỉ muốn lợi dụng chúng ta như một cái bàn đạp, để tiếp cận thần vật.

-Hôm nay tôi từ chối đề nghị của họ, bề ngoài họ tỏ ra tiếc nuối, nhưng chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp khác để tiếp cận thần vật, thậm chí sẽ âm thầm lấy trộm đi cũng không chừng.

Cơ Vạn Lý nói.

-Bọn họ có gan to như vậy sao? Cho dù Hiệp hội Vu sư tồn tại đã lâu, thực lực hùng mạnh, nhưng cũng không đến mức dám cướp đoạt thần vật của Hoa Hạ chúng ta như vậy chứ? Nơi này không thể là địa bàn của bọn họ!

Cơ Vạn Niên không tin lắm.

-Ha ha, lão Nhị, chú quá coi thường dã tâm của Vu vương rồi, đối với hiệp hội vu sư, vàng bạc châu báu hoặc thậm chí lãnh thổ quốc gia cũng sẽ không khiến họ phải bất chấp tất cả mà theo đuổi.

-Nhưng với một vật thần kỳ như vậy, dường như là của thần linh ban cho, bọn họ mới điên cuồng theo đuổi, nếu không vì như vậy, đám người thần bí, đang ẩn núp ở thế giới dưới lòng đất, cũng sẽ không đặc biệt phái ra hai người trong Thất Đại Vu Yêu, đến Cơ gia chúng ta đàm phán.

Cơ Vạn Lý trầm giọng phân tích.

Cơ Vạn Niên cau mày:

-Đã như vậy, hay là chúng ta thông báo chuyện này cho Ủy ban An ninh Quốc gia? Tránh để Hiệp hội Vũ sư lợi dụng thời cơ.

-Không...chuyện này...Dù sao chúng ta không nên dây vào vũng nước đục. Nói ra, sẽ chỉ làm Ban An ninh Quốc gia nghi ngờ chúng ta, hơn nữa, bọn họ cũng chưa chắc đã dám ra tay cướp đoạt, nếu như không có chuyện gì xảy ra, thì tất cả chuyện này hôm nay, đều xem như chưa từng xảy ra.

Cơ Vạn Niên gật đầu:

-Anh suy xét rất chu đáo, tuy nhiên, với thực lực của Vô Danh, việc giành vị trí đệ nhất ở đại hội Chân Long, đối với nó hầu như là lấy đồ trong túi, hoàn toàn không cần ai giúp đỡ. Chúng ta đã có thể vững vàng tham gia dự án nghiên cứu thần vật, thì hợp tác với Hiệp hội Vũ sư cũng chẳng được lợi ích gì.

Nhắc tới Cơ Vô Danh con trai thứ hai của mình, Cơ Vạn Lý lộ vẻ hết sức tin tưởng, tươi cười nói:

-Tiếp tục hơn hai tháng, tất cả hào môn thế gia của Hoa Hạ đều sẽ bị Cơ Vô Danh làm chấn động! Nhân vật trân quý trăm năm mới xuất hiện một lần của Cơ gia, lại đã lộ diện trên nhân thế!

...

Một đêm qua đi, dù trong nhà có thêm Nataliya, nhưng cũng không ảnh hưởng tới kế hoạch của Tần Xuyên.

Sau khi ăn sáng, hẳn đến đón Diệp Tiểu Nhu cùng đến bệnh viện.

Hôm nay, hai cha con Khâu Minh và Khâu Húc vốn bị đánh phải nằm viện, được xuất viện.

Họ từng quan tâm và giúp đỡ Tần Xuyên, cho nên hẳn không quên họ, hẹn cùng Diệp Tiểu Nhu đón họ về nhà.

Lúc ở trong bệnh viện, Khâu Minh và Khâu Húc đã biết sự thay đổi của Tần Xuyên và Diệp Tiểu Nhu, cho nên khi nhìn thấy Tần Xuyên lái chiếc xe sang, hai người cũng không quá kinh ngạc.

Tần Xuyên đưa họ về tiệm Internet, lấy bản hợp đồng ra, giao cho Khâu Minh.

-Tiểu Xuyên, đây là ý gì?

Khâu Minh hỏi.

-Người của Tần gia mua tiệm này cho cháu, nhưng cháu không có thời gian trông coi, cho nên trả nó lại cho hai cha con chú.

Tần Xuyên nói.

Khâu Minh nhìn đi nhìn lại bản hợp đồng, kinh ngạc nói:

-Chuyện này...tiệm đã mở thêm hai chi nhánh, thành ba tiệm! Như vậy thì không ổn! Lúc đầu tôi chỉ bán cho cậu có một tiệm, dù sao hai cha con chúng tôi có thể có ngày hôm nay, là nhờ ở cậu.

Diệp Tiểu Nhu cười, khuyên:

-Chú Khâu Minh, chú nhận đi, anh Tần Xuyên biết chú cũng không am hiểu nghề nào khác, cho nên mới trả lại tiệm để chú kinh doanh.

Tần Xuyên cười cảm khái:

-Cháu làm quản lý mạng ở tiệm này cũng đã hơn một năm, cũng cảm thấy lưu luyến, hy vọng là hai cha con chú có thể tiếp tục kinh doanh phát đạt, có thời gian rảnh cháu sẽ tới đây chơi.

Khâu Minh và Khâu Húc đều tỏ vẻ đã hiểu, họ biết rõ Tần Xuyên thật sự không thiếu tiền, cho nên cũng không tiếp tục chối từ, chỉ bảo hăn rảnh rỗi thì thường xuyên ghé.

Rời khỏi tiệm nét, Tần Xuyên dẫn Diệp Tiểu Nhu đi bộ tới rạp chiếu phim gần đó, trước kia hăn hứa dẫn cô đi xem phim, nhưng chưa thực hiện.

Vì đóng quảng cáo, Diệp Tiểu Nhu nổi như cồn trên mạng, cho nên phải mang khẩu trang, tránh bị người khác nhận ra.

-Anh Tần Xuyên, gần đây em đi làm, lúc ngủ còn mơ tới thời gian còn làm việc ở tiệm nét, trước kia cảm thấy rất mệt mỏi, bây giờ lại cảm thấy lưu luyến.

Diệp Tiểu Nhu dựa vào Tần Xuyên, nói.

Tần Xuyên vừa dùng điện thoại di động đặt vé xem phim, vừa gật đầu:

-Đúng vậy, quãng thời gian đó đối với anh cũng rất quý giá, tuy trôi qua bình thản, nhưng đó là lần thứ nhất trong đời, anh cảm nhận được tình người ấm áp, đương nhiên...điều làm anh biết ơn nhất, là ở đó anh đã gặp được em.

Khuôn mặt phía sau khẩu trang của Diệp Tiểu Nhu đỏ hồng lên, vừa ngượng ngùng vừa vui mừng, nói:

-Là em nên cảm ơn ông trời mới đúng, may nhờ có anh, mà cuộc sống của em và cha càng càng càng tốt đẹp hơn.

Trong mắt Tần Xuyên như lóe lên những hồi ức, dịu dàng nói:

-Lúc anh ở trong núi, sư phụ nói với anh “Tiểu tử, so với những chó hoang, mèo hoang bị vứt bỏ trên đường cái ở ngoài đời kia, con cũng chẳng có gì khác biệt, chỉ đơn giản là con có suy nghĩ, còn chúng thì không!”

-Nói thẳng ra là, con người có thể khinh khi con, hung ác đối với con, thậm chí lột da làm thịt con. Khi con xuống núi, con sẽ phát hiện, người khác đều có

cha có mẹ, có người quan tâm lo lắng cho họ, bảo vệ cho họ, còn con, không có cái gì cả.

-Cho nên, một khi con gặp được một người quý trọng con mà con cũng quý trọng người đó, thì không nên dễ dàng buông bỏ, bởi vì một người sẵn lòng thương yêu một con chó hoang, đáng để con đối xử tốt với họ...

Diệp Tiểu Nhu chu miệng:

-Sao lại so sánh như vậy, người đâu có giống chó!

-Ha ha, nói tóm lại, hết thảy đều là em nên được hưởng.

Tần Xuyên cúi xuống hôn lên mặt cô một cái.

Hết phim, Diệp Tiểu Nhu muốn về công ty làm việc, nhưng Tần Xuyên không muốn cô quá mệt mỏi, muốn dẫn cô đi chơi tiếp, ăn tối xong mới về.

Đúng lúc này, chuông điện thoại reo, cắt ngang ý nghĩ trong đầu Tần Xuyên.

Người gọi là Liễu Hàn Yên, rất ít khi cô chủ động gọi cho Tần Xuyên, hễ gọi tới chắc chắn là có việc, chứ không phải chỉ muốn trò chuyện hoặc làm nũng!

-Chào bà xã, có chuyện gì vậy?

Giọng lạnh như băng, Liễu Hàn Yên hỏi thẳng:

-Vì sao không nói cho tôi biết?

-Hả?

Tần Xuyên sửng sốt:

-Chuyện gì vậy?

-Tôi vừa về đến nhà, đã nghe Liễu Tiên Tiên và cô gái tên là Nataliya nói về

chuyện đó rồi.

Tần Xuyên cười khổ, quả nhiên vẫn không thể giấu được, chỉ là hắn không ngờ mới hôm nay Liễu Hàn Yên đã về nhà rồi.

-Em khoan hãy nóng giận, để anh về nhà từ từ nói chuyện với em.

Không còn tâm trạng để mà đi dạo với Diệp Tiểu Nhu, Tần Xuyên đưa cô tới công ty, rồi vội vội vàng vàng lái xe trở lại Bích Hải Sơn Trang.

Vừa vào nhà, hắn đã cảm thấy không khí trong nhà hơi căng thẳng.

Liễu Hàn Yên ngồi trên ghế salon, mặt trầm như nước, Liễu Tiên Tiên cúi đầu đứng bên cạnh chị, giống như một đứa trẻ biết mình làm sai.

Còn Nataliya mặc quần áo của Liễu Hàn Yên, do dáng vóc khác nhau, quần áo đều chật căng, nổi rõ những đường cong đầy khiêu gợi trên người cô ta.

Đôi mắt không che giấu vẻ thù địch, Liễu Hàn Yên chăm chú nhìn Nataliya, khiến cô ta chỉ dám đứng rất xa, lộ vẻ hết sức sợ hãi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 431: Tôi Không Chấp Nhận

Thấy Tần Xuyên trở về, Natalia chào hỏi một tiếng như thấy cứu tinh:

- Kiểm Ma các hạ!

Tần Xuyên chưa kịp hiểu mô tê gì đã thấy Natalia trốn sau lưng mình với vẻ mặt đáng thương, hệt như Liễu Hàn Yên là một con hổ cái sẽ ăn thịt cô vậy.

Thấy Natalia hành động như thế, trong mắt Liễu Hàn Yên lóe lên một tia sắc lạnh, lạnh đến nỗi Tần Xuyên càng nhìn càng thấy khó chịu.

- Này... bà xã, cần gì nhìn anh như thế? Có chuyện gì à?

Tần Xuyên thấy hình như có chút hiểu lầm.

Liễu Hàn Yên bèn đứng dậy:

- Trước kia tôi không hiểu tại sao anh muốn giữ lại người phụ nữ là đồng minh của Tulip, giết hết những kẻ khác mà không giết cô ta... Thì ra đây chính là nguyên nhân.

- Nguyên nhân gì chứ?

Tần Xuyên ngỡ ngàng, rồi lập tức vỗ trán, dờ khóc dờ cười mà nói:

- Em nghĩ đi đâu vậy! Anh với Natalia không có gì hết, giữ lại Natalia là vì cô ta đã cứu em vợ và Freya, cả em vợ cũng biết chuyện này mà.

- Từ lúc nào mà anh trở nên tin người như thế? Cô ta là người của đồng minh Tulip, tại sao khi bắt cóc cô ta không ngăn cản mà lại làm người tốt trên thuyền?

Liều Hàn Yên gặng hỏi.

Tần Xuyên cười nói:

- Em không cần lo việc này, anh tự có cách của mình.
- Sao tôi không lo cho được?

Liều Hàn Yên cao giọng, vẻ mặt rất tức giận:

- Cả việc em gái bị bắt cóc anh cũng không báo cho tôi kịp thời, nếu hôm qua có chuyện không hay, mà tôi lại chẳng biết gì hết, anh không thấy quá đáng rồi sao?

Tần Xuyên cười sượng trân:

- Bà xã... Em bình tĩnh đã, anh tự có tính toán mà. Em vợ bị chúng bắt cóc một phần là vì thần vật, không lấy được nó thì chúng cũng không dám làm càn đâu.

- Thần vật... Tôi hối hận lắm, tôi nên giao thần vật cho Bộ An ninh chứ không nên giữ lại cho anh.

Khóe mắt Liều Hàn Yên đỏ lên, cô lắc đầu.

- Đừng nói kiểu đó, anh giết nhiều người của chúng như thế, dù không có thần vật thì chúng cũng báo thù thôi.

Tần Xuyên nhún vai, nói một cách bất đắc dĩ.

- Nếu đã biết anh và chúng có thù oán thì không nên giữ cô ta trong nhà, hoặc là giết cô ta, hoặc là... tôi dẫn cô ta vào bộ đội thẩm vấn nghiêm khắc!

Liều Hàn Yên lạnh lùng trừng mắt nhìn Natalia.

Tần Xuyên lại dờ khóc dờ cười:

- Em cần gì như thế, anh tự có suy nghĩ của mình. Việc này để anh tự xử lý được rồi, nếu để người của Bộ An ninh và quân đội biết chắc chắn sẽ dẫn đến nhiều rắc rối hơn.

- Nếu dựa vào suy tính chu đáo của anh có thể bảo đảm không chút sơ hở thì lần này Tiên Tiên đã không bị bắt cóc! Anh tưởng lần nào cũng có thể bảo đảm nó an toàn à?

Liễu Hàn Yên lại gặng hỏi.

- Anh không phải thần tiên, cũng không đoán được hôm qua chúng sẽ xuất hiện. Chuyện này có chút phức tạp, anh sẽ từ từ giải thích với em...

- Còn cần giải thích nữa à? Anh cứ tự cho mình là đúng, lúc nào cũng suy xét một cách lý tưởng hóa, biết đồng minh Tulip sẽ báo thù mà không chịu để ý kỹ... Tôi hỏi anh, khi Tiên Tiên bị bắt cóc anh đang ở đâu? Chẳng phải anh đón nó về đây sao? Tại sao lại để nó cùng với một trợ lý nữ đi xa đến thế?

Một loạt câu hỏi của Liễu Hàn Yên khiến Tần Xuyên nghẹn cứng họng...

Hắn không thể nào nói mình đang lên giường cùng Bạch Dạ...

Nhưng việc này dù gì cũng là đột xuất, hơn nữa còn đang bay trên trời, nếu bị bắt thì ai mà phòng kịp? Tần Xuyên cũng thấy bực mình.

Tuy Natalia trốn sau lưng Tần Xuyên không hiểu hai người đang nói gì, nhưng cô rất bất ngờ vì Liễu Hàn Yên lại hùng hổ chất vấn Tần Xuyên như thế.

Lẽ nào cô ấy không sợ Kiếm Ma nổi trận lôi đình à? Natalia thấy rất khó hiểu, chẳng biết tại sao một Kiếm Ma mức tiếng ở thế giới ngầm lại nhẫn nhịn như vậy.

Thực ra trong lòng Tần Xuyên cũng phần nào khó chịu. Liễu Hàn Yên cứ như ăn phải thuốc nổ, không chịu ngồi xuống nghe hắn giải thích.

- Bà xã, em nghe anh nói, anh thấy... chúng ta cần phải bình tĩnh một chút...

- Tôi không cần bình tĩnh! Đầu óc tôi rất tỉnh táo!

Liều Hàn Yên quả quyết hỏi:

- Anh nói xem, tại sao không nói tôi biết ngay sau khi xong chuyện?

Tần Xuyên nổi giận, tại sao cô nàng cứ mãi chăm chăm chuyện này vậy?

- Anh nói với em có ích gì không? Em định bay từ trên biển đi cứu người à, hay là muốn bắn tên lửa từ tàu tuần tra nổ chết tụi nó? Em ép chúng quá đáng thì chúng sẽ bỏ chạy, giết luôn con tin, em tưởng bọn đồng minh Tulip không dám sao?

Tần Xuyên giận dữ hỏi lại.

Liều Hàn Yên không nhường nửa bước, bèn trừng mắt với Tần Xuyên:

- Vậy anh cũng phải nói thật với tôi! Lỡ đâu khi ấy anh ra quyết định sai lầm thì sao?

- Nói với em? Bây giờ có em vợ ở đây, em cứ quát tháo anh, không chịu nghe anh nói. Nếu hôm qua anh kể em nghe, chẳng phải em sẽ chạy đến liều mạng với chúng như thùng xăng nổ à?

- Tôi không phải người như thế!

- Vậy bây giờ em quát anh làm gì? Anh là chồng em! Không phải người hầu của em!

Tần Xuyên đỏ mắt tía tai, phổi cũng muốn nổ tung.

Liều Hàn Yên siết chặt hai tay, cô cắn môi dưới nhìn hẩn một hồi lâu rồi nói:

- Tôi nhắc lại lần nữa... Tôi không phải người như thế, tôi có đầu óc.

- Dù em không xúc động, nhưng kể với em có ích gì không? Trong tình hình đó chỉ có anh mới có thể lên thuyền của chúng cứu người, đối phương có võ sĩ Tiên Thiên cao cấp, em nghĩ bộ đội của em có thể giúp được à?

Tần Xuyên hỏi.

Liễu Hàn Yên cười khẩy:

- Tôi biết ngay mà... Anh không nói là vì trong mắt anh, thực lực của tôi quá thấp, tôi vô dụng, trong lòng anh không hề xem tôi ra gì.

- Anh... Anh cứ nghĩ đi đâu vậy?

Tần Xuyên muốn tức điên lên được, tại sao cuộc nói chuyện lại thành thế này.

- Lẽ nào tôi nói sai à? Bởi vì anh mà Tần gia được Bộ An ninh xem trọng, con cháu Tần gia trong chính phủ và quân đội đều được đặc cách đề bạt. Liễu gia bên tôi cũng có được khá nhiều lợi ích vì anh, cả bản thân tôi còn được biểu dương vì công lao của anh, vì Tống gia muốn lôi kéo anh mà quân khu Giang Nam mở rộng đến cực hạn. {{Truyện FU.LL chấm V.N}} Trong lòng anh đặc ý lắm phải không, tôi cố gắng hết mấy năm rồi mà không làm được gì, với anh mà nói thì mấy chuyện này dễ như trở bàn tay. Anh là kẻ mạnh siêu cấp, ai cũng muốn lấy lòng, nịnh bợ anh, anh làm chuyện gì cũng không để tâm đến người khác... Dù gì anh lúc nào cũng nói đúng, không ai bằng anh hết...

- Đủ rồi!

Tần Xuyên thở hồng hộc rống lên:

- Liễu Hàn Yên, em quá đáng rồi đấy... Những lời này em giấu trong lòng lâu lắm rồi chứ gì? Thế nào, bây giờ cả chuyện em lên chức cũng trách anh à? Anh giết Cuồng Đồ Dong Binh đoàn là vì ai? Anh giết thích khách Thánh giáo là gì ai? Anh giết cả trăm người của đồng minh Tulip là vì ai? Anh đe dọa Liễu

Anh ở Liễu gia rốt cuộc là vì ai? Lẽ nào anh cứ trơ mắt nhìn em bị họ ức hiếp, gây áp lực, thậm chí bị giết hại, anh cứ nhẫn nhịn mà không ra tay sao? Lẽ nào bảo vệ em là lỗi của anh?

- Anh cứu tôi, tôi cảm kích anh, nhưng trước giờ tôi chưa từng yêu cầu anh giúp tôi về quân đội hay lên chức. Anh tưởng tôi không biết anh đã trao đổi với Liễu Vân, nhường công giết Atula cho Liễu Vân để tôi trở về Hàn Thích à?

Khóe mắt của Liễu Hàn Yên đã ngấn nước.

Tần Xuyên bàng hoàng, thầm chửi Liễu Vân đáng chết dám kể chuyện này ra. Hơn phân nửa là do Liễu Vân muốn lấy lòng Liễu Hàn Yên, tưởng cô ấy nghe xong rất cảm động nên sẽ thúc đẩy quan hệ giữa vợ chồng họ.

Nhưng lòng tự tôn của Liễu Hàn Yên rất cao, chuyện kiểu này chắc chắn sẽ khiến cô thấy nhục nhã.

- Chuyện đó... Anh thừa nhận đã giấu em, nhưng anh thực sự không giấu em những chuyện khác.

Tần Xuyên tỏ vẻ thành khẩn.

- Hừ, ai biết được chứ, chẳng phải anh cũng giấu tôi chuyện hôm qua à? Tôi đúng là nên cảm ơn anh đã lẳng lặng cứu được em tôi, có phải còn định nhường công lao này để tôi tự đứng được đề bạt lần nữa?

Tần Xuyên lạnh lùng hỏi.

Phen này Tần Xuyên không chịu được nữa, bèn nghiêng răng nói:

- Liễu Hàn Yên... Em nói đủ chưa! Mọi việc anh làm đều vì em cả, chẳng lẽ em không thể nghĩ theo cách tốt hơn? Giữa vợ chồng nên nâng đỡ lẫn nhau, em cứ việc nhận lòng tốt của anh, dù là bỏ qua một chút kiêu ngạo của em mà dựa vào anh nhiều hơn cũng đâu có sao!

- Xin lỗi, tôi không chấp nhận.

Liều Hàn Yên thản nhiên đáp.

- Em...

Tần Xuyên tức đến phát run:

- Được, em không chấp nhận... Xem như anh tự mình đa tình, sau này em thích làm gì thì làm, em có chết anh cũng mặc kệ!

Natalia ở sau lưng cũng sợ ngây người, tuy cô không hiểu gì, song cũng có thể cảm thấy mâu thuẫn lúc này gay gắt thế nào.

Liều Tiên Tiên không nghe nổi nữa, cô chạy đến nắm tay Liều Hàn Yên mà ứa nước mắt nài nỉ:

- Chị ơi, chị và anh đừng cãi nhau nữa, do em ham chơi nên mới có chuyện mà!

- Em im đi! Chuyện này không liên quan đến em!

Liều Hàn Yên liền lên tiếng dạy bảo.

- Nhưng... Nhưng anh rě cứu em về, dù anh ấy có lỗi, chị cũng đừng nổi giận với anh ấy như vậy chứ!

Liều Tiên Tiên yếu ớt nói.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 432: Hài Cốt

Liễu Hàn Yên quay sang nhìn em gái:

- Em cũng thấy chị gây sự vô cớ à? Em có biết lần này mình may mắn nên mới được cứu không, em tưởng lần nào cũng gặp may như thế sao?

Liễu Tiên Tiên dẫu môi, vẻ mặt buồn bực, chỉ cúi đầu không lên tiếng nữa.

Tần Xuyên cau mày:

- Em có giận thì cứ quát anh, cần gì nói em vợ như thế? Em ấy vô tội mà!

- Em của tôi, tôi hiểu nhất, nó ham chơi không chỉ mới một hai bữa, nhưng giờ đã khác trước, tôi không thể ngồi yên mặc kệ nữa.

Liễu Hàn Yên kiên quyết nói:

- Tôi sẽ liên lạc với ba đón nó về Bắc Kinh học tiếp, ở đó an toàn hơn, cũng có thể nhờ người lớn ở nhà trông nó.

Liễu Tiên Tiên ra sức lắc đầu, rơm rớm nước mắt không chịu, nhưng chẳng dám hé môi.

Tần Xuyên bèn tức lên:

- Rõ ràng em biết nó ghét ở nhà mà cứ ép nó làm gì? Nó đâu còn là trẻ con nữa, em là chị chứ không phải mẹ nó, mắc gì cứ quản nó mãi vậy?

- Tôi không quản được anh, nhưng ít ra có thể quản được em thôi!

Liễu Hàn Yên kiên quyết nói.

- Em...

Liễu Tiên Tiên thấy hai người còn muốn tranh cãi bèn chạy đến trước mặt Tần Xuyên, lắc đầu nói:

- Anh rể đừng nói nữa! Em... em không sao đâu, em về Bắc Kinh thì anh chị sẽ yên tâm hơn.

Tần Xuyên vẫn muốn nói thêm, nhưng thấy ánh mắt của Liễu Tiên Tiên nài nỉ như thế nên cũng nhịn, đành nén tiếng thở dài.

Liễu Hàn Yên nhìn Natalia đứng sau lưng Tần Xuyên:

- Không thể giữ cô ta ở đây, tôi muốn dẫn cô ta đi.

Đoạn Liễu Hàn Yên đi đến nắm lấy cánh tay của Natalia.

Nhưng Tần Xuyên đâu chịu, hấn đang cấu kinh nên ngăn cô lại nhanh như chớp.

- Cô ta có ích với anh, anh sẽ không giao cô ấy ra đâu!

Tần Xuyên nghiêm túc nói.

Liễu Hàn Yên thấy hấn bảo vệ Natalia như thế, bèn lạnh lùng nói:

- Tôi không ngại anh ra ngoài tìm phụ nữ, nhưng không nói anh đi tìm phụ nữ của kẻ thù, anh đang chơi với lửa đấy!

- Anh nói bao nhiêu lần rồi, anh với cô ta không phải quan hệ đó!

- Anh tưởng tôi sẽ tin à? Phụ nữ của kẻ thù mà anh cứ bảo vệ nó!

Tần Xuyên buồn bực nói:

- Chẳng lẽ trong mắt em, anh là súc sinh thấy gái đẹp thì lên giường, suy nghĩ bằng nửa thân dưới à?

- Lẽ nào chuyện anh đang làm bây giờ chẳng phải như thế?

Liều Hàn Yên hỏi.

Tần Xuyên hít sâu một hơi, trái tim như bị vỡ vụn, bèn gật đầu cứng nhắc.

- Được... Em đã nghĩ vậy thì anh cũng lười giải thích.

Tần Xuyên bèn kéo Natalia vào lòng, còn thơm “chụt” lên gương mặt mịn màng khiến cô ấy ngây cả người.

Hôm qua cô chủ động quyến rũ mà hẳn chẳng thêm động đến, hôm nay tại sao ôm hôn mình đột ngột như vậy?

- Đúng thế, anh muốn chơi gái tây, hôm qua còn lên giường nữa. Cô ta không có đồ mặc nên lấy đồ của em, anh chơi vẫn chưa đủ nên em đừng hòng dẫn đi! Bây giờ cô ta thuộc về anh!

Tần Xuyên cười gian.

Liều Hàn Yên nhìn Natalia rồi nhìn Tần Xuyên mà không nói gì, chỉ đi thẳng ra khỏi nhà.

Không lâu sau có tiếng khởi động xe bên ngoài, cô đã lái xe đi mất.

Tần Xuyên buông Natalia ra, tâm tình chùng xuống. Hắn lấy ra một chai Coca đông đá rồi tu ừng ực.

Mãi đến khi uống xong, Tần Xuyên mới ợ vài tiếng tựa như buồn bực trong lòng đều phun ra hết, lúc này mới thấy dễ chịu hơn.

- Kiểm Ma các hạ... tôi... tôi đã gây rắc rối cho anh phải không?

Natalia sợ sệt hỏi.

Tần Xuyên lườm cô một phát:

- Cô đi chuẩn bị, tôi lập tức đưa cô ra nước ngoài, tôi sẽ liên lạc với cô qua một trang mạng đặc thù khi cô về đến gia tộc...

Tuy Liễu Hàn Yên sẽ không thực sự sai người tới bắt Natalia, song Tần Xuyên vẫn phải đề phòng.

Về phần đưa Natalia rời nước cũng không có gì phiền phức, Tần Xuyên chỉ cần tạo thân phận giả cho cô thì có thể xuất cảnh thuận lợi.

Tối hôm đó Tần Xuyên đưa Natalia đến sân bay, đồng thời còn dặn cô chọn chuyến bay đến Mat-xcơ-va.

Về việc ăn nói với gia tộc cũng không khó, chỉ cần nói chắc rằng khi ấy cô đúng lúc ở thành phố Đông Hoa chia ra hoạt động với nhóm người Maksimir, kết quả lại mất liên lạc với nhóm của họ nên cô không biết chuyện gì đã xảy ra.

May mà mọi người trên thuyền đều chết hết, bây giờ chết không đối chứng, hơn nữa thành viên của bốn gia tộc cổ xưa lại nhiều, quan hệ cũng khá lạnh nhạt nên sẽ không ai vạch trần lời nói dối của Natalia.

Khi Tần Xuyên về nhà, Liễu Tiên Tiên đang ngồi một mình trong chòi mát ngắm trăng sao sáng ngồi bên ngoài nhà.

Đây là lần đầu Tần Xuyên thấy cô em vợ hoạt bát lém lỉnh lại đa sầu đa cảm như thế.

Hắn vào trong chòi mát ngồi xuống, mỉm cười an ủi:

- Đừng nản, anh sẽ liên lạc với người nhà nói giúp để em ở lại thành phố Đông Hoa.

Liễu Tiên Tiên lại lắc đầu:

- Không cần đâu, anh rể, em phải nghe lời chị về Bắc Kinh.

- Em nói thật chứ?

- Ừm, chị chỉ muốn tốt cho em, em ham chơi quá, ở Đông Hoa em sẽ không tự quản mình được.

Liễu Tiên Tiên cười hì hì.

Tần Xuyên khá bất ngờ, vốn tưởng Liễu Tiên Tiên sẽ giả vờ tội nghiệp khóc lóc, nhưng không ngờ em vợ chẳng hề kháng cự lại quyết định bá đạo của Liễu Hàn Yên.

- Hì hì.

Dường như Liễu Tiên Tiên đọc được suy nghĩ của Tần Xuyên, cô cười nói:

- Anh rể, anh vẫn chưa hiểu chị em đâu, hôm nay chị giận như thế là do quá quan tâm đến em. Từ nhỏ đến lớn, chị thà để mình chịu uất ức chứ không chịu để em bị chút tổn thương nào.

Tần Xuyên nhú mày, buồn bực nói:

- Như thế thì giận quá đáng rồi, ý muốn bảo vệ của chị em đã trở thành bệnh trạng, khiến cô ấy nói năng không phân rõ trắng đen. Ai đối xử tốt cô ấy cũng không biết, chỉ vì chút lòng tự tôn hư vô mà thôi, đúng là chẳng hiểu ra sao.

- Không cho anh nói chị em như thế!

Liễu Tiên Tiên bĩu môi:

- Chị rất đáng thương...

Tần Xuyên bèn trợn mắt:

- Sao em không nói anh rể em còn đáng thương hơn? Lòng tốt bị xem thành lòng lang dạ thú... Che mưa che nắng cho cô ấy lại còn bị nói đến mức tự tìm nhục nhã.

- Đó là vì anh không hiểu chị ấy!

Liễu Tiên Tiên kiên quyết nói:

- Nếu anh biết chị em mấy năm nay lớn lên thế nào, dù anh có giận thì cũng sẽ không trách chị ấy... Còn nữa, hôm nay anh nhắc đến mẹ bọn em, sau này đừng nhắc nữa. Anh vừa nói chị không phải mẹ nên không thể quản em như thế, chị chắc chắn sẽ rất đau lòng.

Tần Xuyên ngây người, bèn liên tưởng đến những chuyện phát sinh trước kia, rồi mâu thuẫn trong bản thân Liễu Hàn Yên, hẳn liền nghĩ chẳng lẽ vấn đề nằm ở mẹ và trải nghiệm của Liễu Hàn Yên trước kia hay sao?

- Em vợ, em có thể kể chuyện trước kia của mẹ vợ quá cố và chị em được không?

Tần Xuyên hỏi.

Đôi mắt của Liễu Tiên Tiên ánh lên nét buồn bã đầy thương cảm:

- Có thể kể, nhưng mẹ ra đi lúc em còn quá nhỏ, em cũng không biết nhiều chuyện của mẹ... cũng không biết bắt đầu từ đâu.

- Thế này đi, anh hỏi em trước, lúc ngủ chị em thường ôm một con gấu bông, nó có liên quan đến mẹ vợ không?

Tần Xuyên nổi tính tò mò hỏi, vấn đề này đã dây dưa rất lâu trong lòng hắn.

- Anh nói con gấu đứt tay phải không? Chị còn ôm nó ngủ à?

Liễu Tiên Tiên ngạc nhiên hỏi.

- Đúng, nó mất một cánh tay, chất vải lại cũ, chị em đi đâu cũng mang theo, lúc ngủ nhất định phải ôm nó, hình như không ôm thì không ngủ được.

Tần Xuyên gật đầu.

Đột nhiên Liễu Tiên Tiên rơm rớm nước mắt, nghẹn ngào thốt thức:

- Chị ơi... chị ơi...

Mắt Tần Xuyên dại ra, còn chưa nói gì mà đã khóc trước rồi sao?

...

Tại một quán trà gần bến cảng ở tỉnh Nam, tuy đêm đã khuya nhưng một phòng riêng trên lầu vẫn sáng đèn.

- Thật ngại quá, vì vấn đề giữ bí mật, không thể không thiết thòi cho hai vị gặp nhau ở đây.

Cơ Vô Song ngồi trên xe lăn cười nói.

Ngồi đối diện y là một nam một nữ, nam có gương mặt góc cạnh cùng mái tóc xanh lam, còn nữ lại có tướng mạo lãng lơ với mái tóc tím, toàn thân mặc váy tím, rõ ràng là hai đại Vu Yêu của hiệp hội Vu sư!

- Nói vậy, anh Cơ giấu người nhà mời chúng tôi đến đây... Trước khi chúng tôi rời Hoa Hạ lại gửi lời mời thế này, hy vọng đó là tin tốt.

Izual nói bằng vốn tiếng Anh bập bẹ.

Trong mắt Cơ Vô Song sáng lên:

- Tôi không vòng vo nữa, tôi nghe nói... trong Hắc Ma Pháp có một dạng gọi là “Hài cốt vu thuật”, những vu sư tu tuyện Hài cốt vu thuật có thể nặn lại xác thịt, thậm chí còn khiến người thường có được thể phách tráng kiện hơn, không

biết có thật không?

Izual và Magda quay sang nhìn nhau, vẻ mặt đều tỏ ra ngạc nhiên.

- Không ngờ anh Cơ còn biết “Hài cốt vu thuật”, đúng là hiếm có, điển tịch ma pháp cực kỳ hiếm thấy, phần nhiều cũng được bảo mật không để người ngoài biết tới.

Izual nói.

- Gần đây tôi mới biết được, thiết nghĩ hai vị cũng thấy rồi. Bây giờ tôi là kẻ tàn phế, gân cốt bị tổn thương nghiêm trọng, tôi không cam tâm sống phí cả cuộc đời thế này...

Cơ Vô Song sa sầm mặt, tiếp lời:

- Gần đây tôi luôn tìm kiếm những tư liệu có thể giúp mình cải tử hồi sinh ở khắp nơi, may mắn biết đến “Hài cốt vu thuật”, lại có trời cao giúp tôi gặp được hai vị, tôi cảm thấy... đây chính là ý của thượng đế!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 433: Thu Đông

Magda phát ra tiếng cười yêu kiều, trong đôi mắt phượng hẹp dài lộ ra một tia lạnh lẽo:

- Thượng đế? Chắc đây là sức hấp dẫn của Sa Tăng đối với anh.

Đúng là hài cốt vu thuật tồn tại, trong hiệp hội của chúng ta, ngoài Vu vương không gì không làm được, còn có một thành viên trong số bảy đại Vu yêu cũng là người tinh thông hài cốt vu thuật.

Cơ Vô Song lộ vẻ mừng như điên:

- Nói như vậy, vết thương của tôi thật sự có thể khôi phục hoàn toàn à?

Magda hai tay để trước ngực, khiến đôi gò bồng đảo bị chèn gần như không thở nổi, chậm rãi nói:

- Anh Cơ muốn khôi phục bằng hài cốt vu thuật thì không khó nhưng muốn hiệp hội Vu Sư chúng tôi giúp anh thì cũng phải hợp tác cùng có lợi mới được chứ.

Cơ Vô Song cũng sớm đoán được, hí mắt nói:

- Tôi biết phía các người muốn tìm cơ hội tiếp cận Viêm Long Lân và huy chương Hải Thần nên mới tìm nhà họ Cơ chúng tôi hợp tác. Cha tôi sẽ không đồng ý với các người đâu, vì chuyện này chẳng có ích gì đối với lợi ích của nhà họ Cơ chúng tôi.

Đúng là hiệp hội Vu Sư mạnh nhưng ở trước mặt đất nước Trung Quốc

khổng lồ này cũng chẳng phải thế lực lớn đến đâu, không đáng để vì kết minh với các người mà bị quân đội và an ninh quốc gia nhìn chăm chăm vào.

Nhưng nếu các người hợp tác với tôi thì khác, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì với thực lực của em trai thứ hai của tôi Cơ Vô Danh, sau Chân Long đại hội, nhà họ Cơ chúng tôi sẽ là gia tộc có thể tiếp cận với hai đại thần vật nhất, đến lúc đó, tôi có thể làm nội ứng cho các người.

Dù không thể lấy được hai thần vật, tôi cũng có thể cho các người tư liệu trực tiếp, chỉ cần các người có thể biết chuẩn xác thần vật ở đâu thì chẳng phải sẽ có cơ hội lấy được ư?

Magda và Ysuier liếc nhìn nhau, dường như đang cân nhắc đến tính khả thi.

- Bọn tôi dựa vào đâu mà tin anh, anh Cơ.

Ysuier hỏi.

Cơ Vô Song mặt trầm như nước, chậm rãi lấy một khẩu súng từ trong ngực ra, mở khóa an toàn...

Nhưng Magda cùng Ysuier cũng không nói gì, bọn họ thực lực cỡ nào chứ, cho dù Cơ Vô Song lấy súng chỉ vào mình, họ cũng chẳng sợ gì.

- A Trung.

Cơ Vô Song hô một tiếng.

Người hầu hầu hạ Cơ Vô Song vẫn luôn đứng canh bên ngoài mở cửa, bước vào.

- Đại thiếu gia, cậu có gì dặn dò ạ...

“Pằng!”

Cơ Vô Song trực tiếp bẻ vào trán người hầu!

Trong thời khắc bị bắn chết, A Trung mở to mắt, vẻ mặt mờ mịt, không biết tại sao thiếu chủ mình luôn chăm sóc cẩn thận lại muốn giết chết mình.

Cơ Vô Song lặng yên không cảm xúc cất súng vào túi, nói:

- Gã biết tôi đến gặp các người thì không thể sống sót. Quyết tâm hợp tác với các người của tôi, chắc các người cũng cảm nhận được rồi chứ.

- Hừ hừ, Trung Quốc có câu tục ngữ “Vô độc bất trượng phu”, trước đây tôi còn không hiểu rõ, bây giờ... coi như hiểu rồi.

Ysuier cười gằn, ánh mắt liếc qua Magda ở bên cạnh.

Nữ Vu yêu xinh đẹp phất ống tay áo một cái liền có một đồng côn trùng nhỏ kì quái bay ra, những con côn trùng nhỏ như hạt vừng nhưng màu sắc tuyệt đẹp này bám vào thi thể đã chết sẽ nhanh chóng phân giải thi thể thành một bãi nước.

Không lâu sau, trên mặt đất chỉ còn quần áo và vết máu đã khô.

Magda vẫy tay một cái, bọn côn trùng này lại bay vào tay áo cô ta, như là hết thấy chưa từng xảy ra vậy.

Cơ Vô Song nhìn mà trợn tròn mắt. Anh ta nghe nói trong Hắc Ma Pháp có một loại cổ độc vu thuật, dùng rắn rết, kiến, côn trùng khiến người ta khó lòng phòng bị, ác độc vô cùng, xem ra đó là thật!

- Anh Cơ, chắc anh cũng nhìn thấy rồi, hiệp hội Vu Sư chúng tôi trước giờ nói một không hai, nếu anh hợp tác với chúng tôi, chúng tôi tất sẽ cố hết sức giúp anh. Nhưng tốt nhất anh cũng nên tôn trọng tinh thần hợp tác, đừng có giờ trò gì... nếu không có thể trong một ngày, một đêm nào đó trên giường anh sẽ xuất hiện một con độc trùng chưa biết chừng.

Ysuier vẻ mặt nghiêm nghị nói.

Trong lòng Cơ Vô Song thầm mắng, lại dám lấy chuyện này ra thị uy, đe dọa anh ta nhưng trên mặt chỉ lộ ra vẻ cẩn thận.

- Đây là điều đương nhiên, tôi hiểu rõ hậu quả của việc đắc tội hiệp hội Vũ Sư, vì thế mời hai vị nhanh chóng mời cao thủ hài cốt vụ thuật đến đây giúp tôi, tôi đã không thể chờ đợi được muốn cùng mọi người triển khai hợp tác rồi...

...

Đông Hoa, Bích Hải Sơn Trang.

Trong đình nghỉ mát bên ngoài đại trạch, Tần Xuyên nhìn Liễu Tiên Tiên không ngừng khóc nức nở, cũng không biết nên làm thế nào.

- Cô em vợ, anh biết có thể em nhớ lại chuyện thương tâm nhưng anh rề cầu xin em, có thể nói rõ sự việc trước không. Anh sắp sốt ruột chết rồi, chuyện Tiểu Hùng mất tay kia là thế nào?

Tần Xuyên giương mắt nhìn.

- Con gấu kia...

." Liễu Tiên Tiên hít hít mũi ngọc, lúng túng trả lời:

- Là món quà cuối cùng mẹ em tặng cho chị em, cũng là con búp bê vải duy nhất của chị em.

Tần Xuyên giật mình:

- Chẳng trách, hóa ra là di vật của mẹ vợ, nhưng sao lại mất một cánh tay? Cũng không cho người nối lại...

Trong mắt Liễu Tiên Tiên hiện ra sự đau khổ và bi thương, chậm rãi nói hết nguyên nhân...

...

Bắc Kinh vào thu, khắp nơi đều có thể nhìn thấy lá đỏ rực rỡ.

Đại viện nhà họ Liễu, bên cạnh một chiếc ao nhỏ, một người phụ nữ thùy mị đẹp như tiên đang ôm một đứa trẻ ở trong ngực, mỉm cười nhìn trong sân, một cô bé mặc váy xanh đi tất trắng đang chơi đùa.

Cô bé trắng muốt, dù còn ít tuổi nhưng thực sự bất phàm. Cô bé đang dùng một đồng phấn viết màu sắc sặc sỡ vẽ một đồng động vật nhỏ màu sắc rực rỡ lên mặt đất.

- Mẹ ơi, mẹ xem này! Voi và gấu trúc con vẽ có giống không?

Cô bé như là muốn tranh công, chạy đến bên cạnh mẹ, cười sáng lạn hỏi.

Người phụ nữ cười hòa ái:

- Giống thì có giống nhưng voi và gấu trúc không ở cùng nhau đâu, chúng ở cách xa nhau lắm.

Bé gái chớp chớp đôi mắt to, sau khi phồng cái miệng nhỏ nhắn, lại chạy đến bên bức vẽ, vẽ một cửa lớn, dùng phiên âm viết ba chữ “Vườn bách thú”.

- Mẹ! Nếu ở vườn bách thú thì voi và gấu trúc có thể ở cùng nhau rồi!

Đôi mắt đẹp của người phụ nữ gần như cười thành hai đường thẳng:

- Mẹ không nghĩ ra đâu, Yên Nhi thật thông minh!

Bé gái nhảy nhót đến bên cạnh mẹ, kiễng chân lên muốn nhìn đứa bé trong tã lót.

Người phụ nữ cúi người để con gái có thể nhìn thấy.

- Mẹ, tại sao em gái ngày nào cũng ngủ thế, bao lâu nữa em ấy mới chơi với

con được?

- Em còn nhỏ lắm, phải mấy năm nữa, đợi em lớn lên, người làm chị như con phải chăm sóc em, chơi với em đấy...

- Vâng! Con sẽ làm một người chị tốt nhất!

- Ha ha, mẹ tin con, Yên Nhi nhà chúng ta ngoan nhất...

...

Mùa đông khắc nghiệt, tuyết lớn đầy trời.

Trên sân luyện võ của nhà họ Liễu, một đám thiếu niên nhà họ Liễu đang không sợ giá lạnh khắc khổ vung quyền hò hét.

Trong đó, một cô bé mặc quần áo luyện công màu trắng, thoạt nhìn mới năm sáu tuổi vô cùng thu hút sự chú ý của mọi người.

Cô bé như một Tiểu Bất Điểm, đứng giữa đám anh chị em cùng luyện kiếm thức cơ bản, khuôn mặt lạnh đến đỏ bừng, tai, tay thậm chí còn lạnh đến nứt toác cả da nhưng cô cũng cắn răng kiên trì.

Trong đại điện bên cạnh sân luyện võ, người phụ nữ xinh đẹp vẻ mặt đau đớn cầu khẩn một người đàn ông mặt không cảm xúc:

- Trung Nguyên, anh đừng để Yên Nhi luyện nữa! Con bé còn nhỏ như vậy, lại là con gái... Cứ thế này nó sẽ lạnh cóng đến sinh bệnh đấy!

- Chính vì là con gái nên nó càng phải chăm chỉ, khắc khổ hơn những đứa con trai! Nếu không con bé làm sao có thể làm con gái của Liễu Trung Nguyên tôi! Ôm thì vận công chữa cho nó, chỉ nứt nẻ chút da, không chết được!

Liễu Trung Nguyên lãnh khốc nói.

- Anh... anh chỉ vì mặt mũi của mình thôi! Là người thừa kế, không có con trai nên anh sợ người khác nhạo báng đúng không! Nếu trong lòng anh không hài lòng với việc tôi sinh cho anh hai đứa con gái thì trừng phạt tôi đi! Đừng để Yên Nhi phải chịu tội như vậy!

Người phụ nữ xinh đẹp phẫn nộ nói.

Liễu Trung Nguyên nhíu mày:

- Em nói vợ vẫn gì thế, là nam hay nữ là trời định, liên quan gì đến em đâu! Nếu đã làm trưởng nữ nhà họ Liễu chúng ta thì không được làm mất mặt nhà họ Liễu chúng ta! Cho dù nó không phải là con trai thì cũng hơn hàng ngàn hàng vạn đứa con trai khác! Em hiểu không?

- Em không hiểu! Con bé là con gái! Dựa vào đâu mà bắt nó cắt tóc ngắn, mặc quần áo con trai, còn bắt nó ngày nào cũng luyện công với một đám con trai? Thiên kim tiểu thư của gia tộc khác chẳng lẽ cũng đều nuôi như con trai à?

- Gia tộc khác là chuyện của gia tộc khác! Ở nhà họ Liễu, con gái của tôi thì phải nuôi như vậy!

Tiếng cãi vã của hai vợ chồng truyền đến bên ngoài đại điện.

Cô bé trên sân luyện võ mắt đỏ hoe, những giọt nước mắt to như hạt đậu rơi xuống, cô bé cắn môi không nói tiếng nào tiếp tục khổ luyện.

Sau khi kết thúc một ngày luyện công, trong khuê phòng cô bé ở hậu viện.

Người phụ nữ xinh đẹp lấy một chút thuốc trị thương chất lượng, vừa bôi thuốc cho cô bé vừa lau nước mắt.

- Yên Nhi, đều tại mẹ vô dụng, không sinh em trai cho con được, để con phải khổ như vậy...

Cô bé mở to đôi mắt đen lúng liếng lắc đầu:

- Mẹ đừng khóc nữa, cũng đừng cãi nhau với cha được không, Yên Nhi sợ lắm.

Người phụ nữ xinh đẹp cố nén nước mắt, gạt đầu cười cười, sờ sờ đầu con gái:

- Mẹ mua cho con một món quà nhỏ, con đoán xem là cái gì?

- Là... quần áo đẹp mới ạ?

Mặt cô bé vui mừng, nhưng lại bất đắc dĩ cúi thấp đầu:

- Nhưng cha không cho Yên Nhi mặc quần áo đẹp nữa...

Người phụ nữ xinh đẹp lắc đầu, lấy một con gấu rối từ dưới chăn trên giường ra, để trước mặt con gái.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 434: Lựa Chọn Dứt Khoát

Đôi mắt cô bé lập tức hiện lên tia sáng, ôm lấy con rối, vui vẻ cười nói:

- Tiểu Hùng đáng yêu quá! Con cảm ơn mẹ!

Người phụ nữ xinh đẹp vuốt vuốt tóc con gái:

- Buổi tối con ôm Tiểu Hùng, hãy coi như là mẹ đang ngủ cùng Yên Nhi vậy.

- Vâng!

Khuôn mặt tròn trịa của cô bé dán vào Tiểu Hùng, sự vui vẻ tràn ngập trong lời nói.

...

Ba năm, thời gian thấm thoắt trôi qua.

Cuối mùa thu, đêm khuya, hậu viện nhà họ Liễu, bóng ma bao trùm khắp nơi!

Hơn mười hộ vệ của nhà họ Liễu chạy qua chạy lại xung quanh sân, tay cầm súng trường nhắm vào bốn phía nhưng không thể bắt được tên mặc đồ đen len vào gia tộc!

Tên mặc đồ đen này như một chiếc bóng, trên tường, trên nóc nhà, bốn phía bay tán loạn, nhanh như chớp, khinh công giỏi vô cùng, nhẹ như không có vật gì vậy!

Trong sân, người phụ nữ xinh đẹp thân mang bầu ôm chặt lấy đứa con gái lớn

hơn một chút, khuôn mặt đầy sương mờ, cảnh giác nhìn xung quanh.

- Nhanh bắt lấy thích khách!

Một gã đội trưởng đội hộ vệ chỉ huy, có mấy võ giả biết khinh công nhảy lên tường viện và nóc nhà để bắt thích khách.

Nhưng bóng đen kia chỉ cần hai lần tấn công qua lại đã đánh rơi đám võ giả này, nguyên một đám sắc mặt biến thành màu đen, miệng ói máu đen, chết rất thê thảm.

- Ha ha ha! Kỷ Niệm Tinh, đây chính là cố võ thế gia mà cô gả cho à, đám giá áo túi cơm này mà cũng muốn ngăn cản tôi ư?

Người phụ nữ xinh đẹp Kỷ Niệm Tinh vừa dùng tay che mắt con gái, không để con gái nhìn thấy cảnh tượng người chết trước mặt, vừa lạnh giọng trách mắng:

- Hắc La Sát, tôi đã rời khỏi giang hồ, anh chớ khinh người quá đáng!

- Giang hồ? Hừ! Trên đời này ở đâu cũng là giang hồ hết, cô tưởng tự phế tu vi là có thể rời khỏi được sao? Si mê vọng tưởng!

Năm đó lỡ mất dịp may không có được cô, nhưng con gái của cô bốn tọa nhất định phải có!

Hắc La Sát như một màn sương quý dị, sau khi quét qua một đám thân binh, bọn họ đều một chiêu bị đánh gục, sau đó lại xông về trong sân.

Lúc này, một bóng người như hổ như sói, giống như một ngọn lửa tím hừng hực tấn công về phía bên cạnh Hắc La Sát!

- Tam Dương Liệt thiên chưởng!

Hắc La Sát hừ lạnh một tiếng.

Thân thể hơi nghiêng, vung ra một chưởng ấn màu đen được ngưng kết từ hàn băng, đúng lúc đâm vào đại chưởng màu tím kia.

“Ầm!” Một tiếng vang dội, không khí kích động.

Thân ảnh của nam tử kia đã bị bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu, đập vào vách tường.

- Trung Nguyên!

Kỷ Niệm Tinh sợ hãi kêu lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

Liễu Trung Nguyên chịu đựng đau đớn kịch liệt, đứng dậy, lão đảo muốn tiến lên nhưng lại nhổ ra hai ngụm máu, hai đầu gối quỳ trên mặt đất.

- Mày dám... mày dám làm bị thương vợ và con gái tao thì nhà họ Liễu tao thề sẽ chém mày thành muôn mảnh!

Liễu Trung Nguyên hai mắt phóng hỏa, tràn đầy sự không cam lòng cùng hoảng loạn.

Hắc La Sát bật cười:

- Chỉ dựa vào các người à? Hừ hừ, nếu tổ phụ Liễu Hoài Sinh của chúng mày còn sống thì tao còn kính chúng mày ba phần, nay nhà họ Liễu chúng mày trong mắt bốn tọa chẳng là cái rắm gì hết...

Chỉ với một võ giả tiên thiên trung cấp như mày, Tử Dương công cảnh giới thất trọng mà cũng dám ra tay trước mặt bốn tọa, thật không biết tự lượng sức mình!

Kỷ Niệm Tinh, đây chính là người đàn ông mà cô dù phải phản bội sư môn cũng phải gả cho à? Thật chẳng ra gì... Uống cho cô còn vì hấn mà từ bỏ trở thành tông sư, quả thực thật quá ngu xuẩn.

Kỷ Niệm Tinh hai mắt đỏ lên nhìn chòng chọc Hắc La Sát:

- Súc sinh tàn bạo vô nhân tính như anh vĩnh viễn sẽ không hiểu được.

- Ha ha... bốn tọa là thần tiên trường sinh bất lão, đương nhiên sẽ không hiểu suy nghĩ của bọn phạm phu tục tử các người rồi! Nào... giao con gái của cô ra...

Thân ảnh của Hắc La Sát như quỷ hồn, bay lượn đến gần hai mẹ con.

- Hu hu, mẹ Yên Nhi sợ quá!... Hu...

Kỷ Niệm Tinh ôm chặt lấy cô bé đang khóc, không ngừng an ủi:

- Đừng sợ Yên Nhi... có mẹ đây... đừng sợ...

Hắc La Sát cười nói:

- Bốn tọa cho cô một cơ hội, thả con gái ra, bốn tọa sẽ không giết cô, nếu cô không buông con bé ra thì bốn tọa sẽ giết cả đứa trẻ trong bụng cô!

- Anh... anh tên cầm thú này! Anh không phải là người!

Thân thể mềm mại của Kỷ Niệm Tinh chấn động, quay đầu tức giận mắng.

Cách đó không xa Liễu Trung Nguyên đang phun máu, không ngừng bò về phía hai mẹ con:

- Không cho phép người động đến họ! Dừng tay!

Hắc La Sát nhe răng cười, không nói thêm gì nữa, một chưởng vỗ vào eo Kỷ Niệm Tinh!

Bàn tay từ sau lưng Kỷ Niệm Tinh đánh xuyên qua bụng, trực tiếp xông ra phía trước bụng cô!

Trên tay của gã còn túm một thai nhi!

Một phát bóp nát!

- Không!

Liều Trung Nguyên phát ra tiếng kêu thê lương đến cực điểm.

Tiếng khóc của cô bé ngừng lại, cô trơ mắt nhìn dung nhan xinh đẹp của mẹ vì đau đớn mà trở nên vụn vẹo, một bàn tay màu đen lao ra từ bụng mẹ, sau khi bóp nát một cục thịt, máu tươi bắn vào mặt, vào mắt cô bé như bom nổ.

Trong thế giới của cô bé toàn là màu đỏ tươi...

Kỷ Niệm Tinh run rẩy, thở hổn hển, chảy nước mắt, thì thào bên tai con gái:

- Xin... xin lỗi con... Mẹ không bảo vệ được con...

- Hừ, người phụ nữ ngu xuẩn.

Hắc La Sát bỏ qua thi thể của Kỷ Niệm Tinh, bàn tay đầy máu tươi túm cô bé đang ngây người như phỗng.

Trong khoảnh khắc này, hơn chục đạo hàn băng như chiếc lông sắt thép ăn giấy trong màn đêm lao đến vây giết Hắc La Sát!

Vạn trượng băng lao!

Hắc La Sát rơi vào đường cùng vọt người lên, tránh khỏi mảnh hàn băng này.

Một đạo cô mặt lạnh mặc trường bào xám trắng, búi tóc dựng thẳng, nhìn không ra độ tuổi cụ thể từ trên trời rơi xuống, lại đánh ra hai chưởng.

Hai chưởng này của đạo cô lại như núi tuyết sụp đổ vô số khối tuyết, chân khí băng ngưng sáng chạy, dâng lên, che lấp mặt trời gào thét lao về phía Hắc La Sát!

Hắc La Sát vận đủ chân khí, hai tay đập mạnh, định ngăn cản thế tấn công

này nhưng lại bị dòng nước lạnh tấn công, lùi mười mấy bước mới chống được sức mạnh khổng lồ này.

- Đáng chết!

Hắc La Sát nhìn thấy đạo cô lại định ra tay, tự biết không địch lại, phi thân rút đi.

- Lãng Vân! Tha cho cô càn rỡ thêm vài năm! Sớm muộn sẽ có một ngày bốn toạ sẽ san bằng Thủy Vân Tĩnh Trai!

Trong đêm tối truyền lại tiếng nói hư vô mờ mịt của Hắc La Sát, không biết phương hướng cụ thể.

Lãng Vân sư thái cũng không đuổi theo mà hạ người xuống nội viện, liếc nhìn Liễu Trung Nguyên đang bị thương nghiêm trọng dưới đất, nhanh chóng đánh ra mấy đạo chân khí từ xa, khổng chế thương thế của anh ta.

- Sư thái... tôi...

Liễu Trung Nguyên cắn chặt răng, không để mình chảy nước mắt, vẻ mặt tràn đầy sự bi ai và áy náy.

Lãng Vân sư thái cũng không nói chuyện mà yên lặng đi đến bên cạnh thi thể Kỷ Niệm Tinh, nhìn người phụ nữ xinh đẹp không sức sống có phần bụng bị đánh xuyên qua.

- Tiểu sư muội... đây chính là lựa chọn dứt khoát mà lúc đó muội nói với sư phụ sao...

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Lãng Vân ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt đôi mắt còn đang mở to của Kỷ Niệm Tinh.

Đạo cô nhìn về phía cô bé đang đứng đó, trong mắt lộ ra vẻ bất ngờ.

Cô bé này thế mà không khóc, cũng không nhìn ra bi thương và sợ hãi. Con bé chỉ đứng ngơ ngác ở đó, nhìn thi thể tàn phế của mẹ mình, mặc kệ vết máu trên người dần khô...

...

Mấy tháng trôi qua, đại viện nhà họ Liễu đều khôi phục lại bình tĩnh.

Trong sân nhiễm máu của chủ mẫu đã qua đời, cô bé ngày nào cũng ôm Tiểu Hùng, ngây ngốc ngồi trên ghế đá.

Thỉnh thoảng có hạ nhân đến đưa đồ ăn, cô bé cũng thờ ơ, chỉ có bảo mẫu cưỡng ép bắt ăn thì cô bé mới ăn một chút, khuôn mặt vốn tròn trịa cũng gầy đi rất nhiều.

Lúc xế chiều, Liễu Trung Nguyên mặc một thân quân trang đi vào sân, đến trước mặt con gái, nghiêm túc nhìn chăm chăm vào cô bé.

- Đứng dậy! Rốt cục con muốn lười biếng tới khi nào? Luyện công đi!

Cô bé thờ ơ, dường như chẳng nghe thấy gì.

- Cha đang nói chuyện với con đấy! Con điếc à? Dạy con lễ tiết mà con quên hết rồi ư?

Cô bé vẫn không có động tĩnh, chỉ lặng lẽ dùng cằm cọ cọ vào Tiểu Hùng.

Liễu Trung Nguyên giận tím mặt, cướp lấy Tiểu Hùng trên tay cô bé!

Sức lực của cô bé làm sao giành được với người lớn, mắt thấy Tiểu Hùng của mình bị cướp đi, cuối cùng cũng có phản ứng!

Vành mắt của cô bé đỏ lên, trong mắt tràn ngập hận ý, lớn tiếng nói:

- Trả Tiểu Hùng lại cho con!

Cô bé như bị điên, bắt đầu đấm đá cha mình, dùng lực nhảy lên định lấy con rối về.

- Nhớ kỹ, con không cần thứ đồ rách này!

Liễu Trung Nguyên nói mà không có biểu cảm gì, sau đó tùy tiện xé một cái, kéo đứt một cánh tay của Tiểu Hùng, bông bên trong cũng bay ra.

Con rối bị ném trên mặt đất, cô bé mở to hai mắt, ngã xuống đất, run rẩy ôm lấy Tiểu Hùng đã bị phá hư.

Liễu Trung Nguyên xoay người, lạnh lùng nói:

- Nửa tiếng nữa ta phải nhìn thấy con ở trên sân luyện võ, nếu không... sẽ dùng gia pháp!

Cô bé không trả lời, chỉ ôm Tiểu Hùng đã mất một cánh tay, trong cổ họng phát ra tiếng khóc nghẹn ngào nhưng lại cố nén không khóc.

Xuân hàn se lạnh, một cơn gió len vào từ tường viện.

Cô bé run lấy bầy, chôn mặt vào con rối...

...

- Đứng... đứng... đừng giết mẹ... đừng!

Một tiếng thét lên, Liễu Hàn Yên ở trên giường đột nhiên bừng tỉnh, bật dậy.

Trong bóng tối, đôi mắt cô tràn ngập nước mắt, nhìn quanh bốn phía mới phát hiện mình vẫn còn ở trong phòng nghỉ của quân khu, hết thấy chỉ là cảnh trong mơ.

Cô theo bản năng thò tay, lấy Tiểu Hùng mất một cánh tay ra ôm, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, màn đêm mênh mông, yên lặng xuất thần...

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 435: Khó Mở Miệng

Sáng sớm, Tần Xuyên chạy đến Quân khu Giang Nam.

Hắn muốn vào, gặp mặt Liễu Hàn Yên, nhận lỗi với cô.

Tuy hắn cảm thấy lỗi không phải hoàn toàn thuộc về mình, nhưng sau khi nghe Liễu Thiển Thiển kể với hắn một vài chuyện, hắn cảm thấy, hắn nên nhận lỗi.

Đôi lúc nhận lỗi không cần quá nhiều lý do, đây chỉ là tâm ý, là một loại thái độ.

Đáng tiếc là, Liễu Hàn Yên lại bảo một sĩ quan ra, nói với hắn không rảnh.

Tần Xuyên biết cô đang kiểm soát, nếu như trước đây, Tần Xuyên sẽ ngang ngạnh vào trong, nhưng lần này, hắn không dám, hắn sợ đổ thêm dầu vào lửa.

Suy nghĩ một chút, định vài ngày nữa hẵng tính, nếu Liễu Hàn Yên về nhà dĩ nhiên sẽ tốt nhất, còn nếu cô ấy mãi không về, hắn sẽ đến thêm lần nữa.

Đúng lúc hắn đang định lái xe về, thì nhận được điện thoại của Lục Tích Nhan.

Tần Xuyên, anh có nhà không?

-Đang ở bên ngoài, sao vậy?

Lục Tích Nhan do dự một lát, nói:

-Ba em gọi điện đến, nói một giờ chiều này sẽ đến ga xe lửa Đông Bắc thành

phố Đông Hoa, anh... anh có rảnh không?

Tần Xuyên nghe xong, khuôn mặt lộ vẻ tươi cười,

-Sao anh lại không có thời gian được, đợi lát nữa anh đi đón ba mẹ với em, để anh về thay bộ đồ nào nghiêm túc hơn đã nhé.

Lục Tích Nhan vui vẻ đồng ý, dường như cũng nhẹ nhàng thở ra.

12:30, hai người đến ga Bắc, ngồi trong sảnh chờ.

Lục Tích Nhan vẫn mặc đồ đi làm, nhưng đã thay váy và tất thành quần, sợ ba mẹ cảm thấy cô hở hang quá.

Tần Xuyên thấy cô vẻ mặt bất an, cười nhéo mặt cô,

-Yên tâm, cho dù có chuyện gì xảy ra, chúng ta cùng nhau đối mặt.

Lục Tích Nhan yếu ớt gật đầu, cười miễn cưỡng, nhưng vẫn rất lo lắng.

Đến lúc gần một giờ, một cặp vợ chồng chừng 50-60 tuổi, ăn mặc đơn giản, có vẻ dãi dầm mưa gió, mang theo túi lớn túi nhỏ, xuất hiện trong lối đi.

Lục Tích Nhan lập tức đứng dậy.

Hai mắt phiếm hồng, gọi “ba, mẹ” rồi chạy tới.

Tần Xuyên biết đây chính là ba mẹ vợ của mình, cũng đột nhiên cảm thấy hơi căng thẳng, đi theo nghênh đón.

-Ôi trời! Quốc Khánh anh nhìn kìa, con gái chúng ta!

Hồ Thúy Lan nhìn thấy Lục Tích Nhan, kích động đến mức lệ nóng hai dòng, đang giang hai tay định ôm Lục Tích Nhan, thì thấy quần áo trên người con gái, vội vàng rút hai tay lại.

Lục Tích Nhan sững sờ,

-Mẹ, mẹ sao vậy?

-Tiểu Nhan à, quần áo của con đẹp vậy, mẹ bận lắm, đừng đến gần quá...

Hồ Thúy Lan mặt mũi tràn đầy vui sướng, cười ra nếp nhăn, đánh giá con gái đồng thời hài lòng nói:

-Đúng là khác với hồi trước, trong điện thoại con không gạt ba mẹ, con gái đúng là rất có tiền đồ...

Lục Tích Nhan mới hiểu ra, mẹ sợ làm bận rộn cô, hiểu ý cười, không chút do dự nhào vào lòng mẹ.

-Mẹ... sao con có thể chê mọi người bận, con còn ước tối được ngủ chung với mẹ đấy chứ!

Lục Tích Nhan nũng nịu cười ngọt ngào.

Lục Đại Khánh đứng bên cạnh kính ngạc hét lên,

-Cái... thằng nhóc này! Làm gì vậy!?

Lục Tích Nhan quay đầu lại, thấy Tần Xuyên đang cầm chiếc túi trong tay ba.

Tần Xuyên lúng túng toét miệng nói,

-Không phải, ba, con là Tần Xuyên, con muốn xách hành lý giúp ba.

-À?

Đầu óc Lục Đại Khánh dường như không xoay chuyển kịp.

-Phụt...

Lục Tích Nhan bị chọc cười,

-Ba, anh ấy là bạn trai con, không phải con nói trong điện thoại rồi ai, Tần Xuyên anh cũng thật là, không tự giới thiệu trước đã cướp hành lý trong tay ba rồi.

Tần Xuyên ngượng ngùng nói,

-Anh thấy cả nhà đoàn tụ, nên không muốn quấy rầy.

Lục Đại Khánh và Hồ Thúy Lan lập tức không để ý đến con gái nữa, mà cùng nhau đánh giá Tần Xuyên từ trên xuống dưới.

-Cậu... cậu chính là Tần Xuyên, người trước đây gửi bánh Trung Thu đấy hả?

Hồ Thúy Lan hỏi.

Lục Đại Khánh nhíu mày,

-Cái gì mà người trước đây tặng bánh Trung thu? Thằng bé nhà người ta đã gọi anh là “ba” rồi mà, đây là con rể.

-Ôi trời, ý em là vậy đó.

Hồ Thúy Lan dùng ánh mắt mẹ vợ nhìn con rể, hài lòng cười nói:

-Đúng là tuấn tú, cao ráo, hình như còn trẻ hơn Tiểu Nhan nhà mình mấy tuổi ấy chứ?

Lục Tích Nhan nghe vậy hơi xấu hổ, cảm thấy mình giống như trâu già thích gặm cỏ non vậy.

Tần Xuyên cười ngại ngùng gật đầu,

-Ba, mẹ, đi đường vất vả, chắc vẫn chưa ăn cơm đúng không ạ? Chúng ta cùng đi ăn trưa đã nhé.

Hai ông bà tiết kiệm, trên tàu chẳng dám ăn gì, lúc này đúng là đói bụng, liền cười đồng ý.

Vì đón người, Tần Xuyên cố ý đổi chiếc Mercedes 55, hai vị trưởng bối cả đời chưa từng được ngồi chiếc xe sang trọng hơn hai triệu như thế này, vừa vào trong, liền cẩn thận, không dám sờ soạng lung tung.

-Gần đây có nhà hàng Michelin Đông Hoa, chúng ta đến đó ăn nhé.

Tần Xuyên lái xe đề nghị.

-Mi... mi cái gì? Ăn cơm ấy hả?

Hồ Thúy Lan hỏi.

Lục Tích Nhan quay đầu giải thích,

-Mẹ, đó là một nhà hàng cao cấp, đồ ăn rất ngon, Tần Xuyên muốn thiết đãi ba mẹ đấy.

-Đừng, ở đó đắt lắm, chúng ta mua ít đồ ăn, về nhà tự nấu, mẹ sẽ làm những món con thích ăn!

Hồ Thúy Lan vội vàng nói.

Lục Đại Khánh nghiêm túc khuyên nhủ,

-Tần Xuyên, ba biết con hiếu thảo, cũng biết con có tiền, nhưng ba mẹ không thích phung phí, cơm nhà nấu là được rồi.

Tần Xuyên thấy hai người lớn đã nói vậy, cũng chẳng còn cách nào khác, cảm thấy hai người đúng là cực kỳ chất phát, đành phải lái xe về nhà.

Vừa đến nhà Lục Tích Nhan, hai người vô cùng kinh ngạc, họ không thể nào ngờ được, chỗ ở của con gái bây giờ lại xa hoa đến như vậy.

Biết đây là do Tần Xuyên mua cho Lục Tích Nhan, ánh mắt hai ông bà nhìn Tần Xuyên càng thêm thân thiết, không phải họ coi trọng tiền, mà họ cảm nhận được sự thật lòng ở đây.

Trong tủ lạnh có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, hai mẹ con khó khăn lắm mới được đoàn tụ, cùng nhau làm một mâm toàn những món quê hương, và làm cũng rất nhanh.

Tần Xuyên tuy không thích uống rượu, nhưng vẫn uống một ít với Lục Đại Khánh.

Ăn uống vui vẻ, vì rất vui nên Lục Đại Khánh uống khá say, bàn tay to lớn thô ráp của ông nắm lấy bả vai Tần Xuyên, hỏi:

-Thằng nhóc, may mà có con, Tiểu Nhan nhà chúng ta mới sống sung sướng như vậy, ba muốn cảm ơn con!

-Nói gì vậy! Con gái mình cũng giỏi mà!

Hồ Thúy Lan bất mãn nói với chồng.

-Em thì biết cái gì!? Đứa trẻ như Tiểu Xuyên này, vừa tốt, lại có tiền, lại hiếu thảo, biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp trẻ tuổi thích nó chứ! Nó chỉ để ý đến con gái chúng ta, như vậy không phải là phúc phận tư từ mấy kiếp trước à!?

Lục Đại Khánh cao giọng nói.

Hồ Thúy Lan nghe xong, hình như thấy cũng đúng, nên không nói gì nữa.

Tần Xuyên vẻ mặt xấu hổ, ngượng ngùng cười với Lục Tích Nhan...

Lục Tích Nhan thì căng thẳng mím môi, khẽ lắc đầu, ý bảo có vài chuyện không cần nói vội.

-Tiểu Xuyên à, không phải là ba hối con, nhưng con cũng biết, Tiểu Nhan

nhà ta đến tết này là tròn ba mươi rồi, các con ấy à, có công việc có nhà cửa rồi, lúc nào mới định tổ chức vậy? Cũng phải để hai ông bà già này có đứa cháu ngoại chứ? Đúng rồi, người nhà con nói thế nào? Có vừa lòng Tiểu Nhan nhà ba không...

Lục Đại Khánh và Hồ Thúy Lan trên mặt mang theo lo lắng, tròn mắt hỏi.

Tần Xuyên trong lòng hồ thẹn, hai ông bà chỉ đơn thuần là muốn nhìn thấy con gái kết hôn sinh con, nhưng... những thứ khác hẳn có thể cho được, nhưng không thể cho cô một cuộc hôn nhân bình thường.

-Ba... con...

Tần Xuyên cảm thấy, mình không thể giấu diếm quá lâu, nên nói thật chuyện này.

Nhưng Lục Tích Nhan vội vàng đứng dậy, bước đến sau lưng ba, dịu dàng nói:

-Ba! Ba uống nhiều quá! Sao lại nhắc đến chuyện này chứ! Bọn con cũng đang xem thử, ba mẹ đừng vội, cứ ở đây mấy ngày, từ từ nói chuyện.

-Chuyện này có thể không vội sao? Con 30 tuổi rồi! Mấy cô gái trong thôn chúng ta, 30 tuổi, con học lớp năm lớp sáu rồi!

Lục Đại Khánh nói.

Hồ Thúy Lan nghĩ gì đó, đưa tay vỗ đùi chồng,

-Anh đừng nói nữa! Anh cũng không nghĩ thử xem, điều kiện nhà chúng ta thế nào, điều kiện nhà Tần Xuyên thế nào? Không chừng nhà người ta vẫn chưa chấp nhận đâu, chúng ta đừng làm khó Tiểu Xuyên, để cho nó một chút thời gian đi.

Lục Đại Khánh nghe xong, đầu óc cũng tỉnh táo thêm một chút, gật đầu, cảm

thấy hơi có lỗi vỗ vỗ vai Tần Xuyên,

-Con à, ba sốt ruột quá, không nghĩ nhiều như vậy, con cũng có chỗ khó chứ? Haizz... cũng là do hai người già này làm liên lụy các con.

Trong lòng Tần Xuyên càng thêm khó chịu, nhưng lại không biết giải thích thế nào, chỉ có thể cười ngượng ngùng.

Bữa cơm này, ăn cho đến lúc trời tối đen.

Hồ Thúy Lan đỡ chồng say rượu ngủ gà ngủ gật, lên lầu, nằm xuống xong xuôi, mới xuống lầu rửa chén với Lục Tích Nhan.

Nhưng bà phát hiện, Tần Xuyên đang giúp đỡ, căn bản không cần bà nhúng tay.

Hồ Thúy Lan càng nhìn càng thấy hài lòng, đứng bên gập đầu.

-Mẹ, từa lượng của ba trước kia rất tốt, uống cả đêm cũng không say, sao hôm nay say sớm vậy?

Lục Tích Nhan ngẩng đầu cười hỏi.

-Haizz... con bé ngốc, con nghĩ rằng ba con sẽ không già à? Hai năm nay chỉ cần uống nhiều một chút là nằm trên ghế ngủ luôn, mảnh đất nhà chúng ta kia, cày cấy cũng phải làm chậm hơn trước ba bốn ngày...

Hồ Thúy Lan thương tiếc than.

Lục Tích Nhan nghe xong, trong lòng thầm chua xót, động tác trên tay cũng dừng lại.

Tần Xuyên dĩ nhiên có thể cảm nhận được cảm xúc khó chịu của cô, cười nói:

-Mẹ, sau này mọi người ở lại Đông Hoa luôn đi, ở chung với Nhan Nhan, nhà này khá rộng, cô ấy ở một mình cũng quanh quẽ, cháu sẽ tìm người giúp việc chăm sóc mọi người, mọi người có thể an hưởng tuổi già rồi.

Hồ Thúy Lan hai mắt cười thành trăng lưỡi liềm,

-Mẹ biết con hiểu thuận, nhưng mẹ ở quê quen rồi, đến thành phố vài ngày ngay cả không khí cũng không ngửi được, hơn nữa ở đây chẳng có bạn bè người thân, không ở lâu được.

Chỉ mong các con sớm kết hôn sinh con, hai ông bà già này cho dù có phải qua thế giới bên kia, cũng chẳng có gì để tiếc nuối.

Tần Xuyên liếc nhìn Lục Tích Nhan, càng nghe càng thấy hổ thẹn, càng ngày càng khó mở miệng nói rõ chân tướng.

Sau khi thu dọn xong, Lục Tích Nhan định ngồi coi ti vi với Lục Tích Nhan, Tần Xuyên cũng ý thức được mình phải về nhà rồi.

Nhưng Hồ Thúy Lan lại buồn bực, hỏi:

-Trẻ như vậy rồi, Tiểu Xuyên còn định đi đâu vậy?

Tần Xuyên sững sờ, trả lời:

-Con về nhà con.

-À, con ở cùng ba mẹ à?

-Không ạ, con ở một mình.

Hồ Thúy Lan lập tức lộ vẻ không vui, trừng mắt nhìn Lục Tích Nhan,

-Đứa nhỏ này đúng là không hiểu chuyện, Tần Xuyên ở một mình, sao con không để nó ở lại đây? Nó đã thật lòng với con như vậy, con còn để phòng này

nọ làm gì nữa?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 436: Em Dựa Vào Thực Lực

Lục Tích Nhan vẻ mặt vô tội, chuyện này liên quan gì đến cô, nếu Tần Xuyên muốn ở lại, cô... cũng sẽ không từ chối.

-Mẹ... chuyện này không phải do con quyết định.

Lục Tích Nhan ngượng ngùng gắt giọng.

Hồ Thúy Lan vẻ mặt đã hiểu rõ mọi chuyện,

-À, mẹ hiểu rồi, Tần Xuyên là đứa trẻ tốt, sợ ba mẹ không vui đúng không? Hài, không sao, giờ mẹ và ba con gặp nó rồi, các con cứ to gan ở cùng nhau đi, ba mẹ sẽ không ảnh hưởng đến các con đâu.

Hồ Thúy Lan cười hì hì, còn đưa tay sờ đầu con gái, nhỏ giọng nói sát bên tai Lục Tích Nhan,

-Con gái yêu, vừa nãy ba con ở đây, mẹ không tiện nói với con, thật ra, nếu người nhà Tần Xuyên không đồng ý chuyện hai đứa, các con cứ gạo nấu thành cơm đi, lên xe trước mua bù vé xe sau, chắc hẳn sẽ thành công thôi!

Người già ai chẳng thích trẻ con, con sinh cho nhà họ một đứa cháu trai kháu khỉnh, thế nào cũng đồng ý cho xem!

-Mẹ!

Mặt Lục Tích Nhan đỏ bừng, ánh mắt không dám nhìn Tần Xuyên đang cười thầm.

Hồ Thúy Lan không biết, tai của Tần Xuyên siêu thính, cho nên mấy câu nói thầm của bà, đều đã bị Tần Xuyên nghe thấy cả.

Tần Xuyên làm bộ đi về ngồi xuống sofa, nói chuyện với Hồ Thúy Lan về những bộ phim kháng chiến mà bà thích xem, một tiếng trôi qua, cả nhà cùng nhau lên lầu nghỉ ngơi.

Hồ Thúy Lan không ngừng phát tay với Tần Xuyên và Lục Tích Nhan, cười tùm tùm nói:

-Đi vào đi! Mẹ cũng phải đi nghỉ đây!

Giống như nếu không nhìn thấy Tần Xuyên và Lục Tích Nhan vào cùng một phòng, bà sẽ rất lo lắng.

Lục Tích Nhan cảm thấy bó tay, sao ba mẹ mới gặp Tần Xuyên có một lần, đã hận không thể nhét cô vào lòng Tần Xuyên vậy.

Cô trợn mắt với hẳn, tên này đúng là biết dỗ dành người lớn vui vẻ.

Tần Xuyên vẻ mặt nghiêm túc bước vào phòng cô, đợi cửa đóng, lập tức nở nụ cười xấu xa, ôm lấy vòng eo mềm mại của Lục Tích Nhan, bước nhanh về giường.

-Anh... anh làm gì vậy?

Lục Tích Nhan yêu kiều hét lên.

Sau khi Tần Xuyên ném cô lên giường, cơ thể bổ nhào về phía trước, đè cô xuống, sau khi hôn lên mặt cô vài cái, cười nói:

-Còn làm gì nữa? Mẹ mình nói rồi, gạo nấu thành cơm!

-Quả nhiên anh đã nghe thấy! Thật là không biết xấu hổ!

Lục Tích Nhan sáng giọng.

-Hè hè, Tiểu Nhan Nhan, giờ anh đang phụng mệnh gieo hạt, em đừng thẹn thùng, chúng ta làm chuyện chính sự quan trọng đi!

Tần Xuyên sớm đã không thể chờ được nữa, mấy ngày nay cũng bận rộn chuyện chế tác hệ thống siêu cấp, thực ra sớm nên bớt chút thời gian, nắm lấy cô nàng Lục Tích Nhan xinh đẹp này.

Sau khi nữ giáo sư xinh đẹp này ra khỏi trường đại học, càng ngày càng trở nên tài trí động lòng người, bộ dạng thù mỹ thành thực, khiến người ta khó kiềm chế.

Sau một trận hôn thiên miên nồng nhiệt,

Tần Xuyên cởi áo khoác của Lục Tích Nhan, cởi cúc áo sơ mi trước ngực cô, để lộ áo lót màu da, hân cũng lười cởi tiếp, chỉ đẩy lên, khiến đôi bồng gò bồng đảo cực lớn vọt ra ngoài.

-Thơm quá đi... để anh nếm thử xem mùi vị thế nào!

Tần Xuyên hít hà, lại há mồm bắt đầu nhẹ nhàng gặm nhấm...

Từ trước đến nay Lục Tích Nhan vô cùng tự tin với vòng một của mình, đây là vốn liếng để cô kiêu ngạo, giờ thấy Tần Xuyên mê luyến chỗ đó của mình, lại còn hôn, còn cắn, cô vừa đặc ý lại ngượng ngùng.

-Tiểu Nhan Nhan, bên dưới của em như nước lũ cuộn trào rồi đây này, nếu để ngày mai mẹ vợ phát hiện ga giường ướt hết, bà sẽ không tức giận đấy chứ.

Chẳng biết từ lúc nào, Tần Xuyên đã kéo quần cô xuống, một tay vừa vuốt ve đùi cô vừa nói.

Lục Tích Nhan hai chân giãy dụa, quay đầu đi chỗ khác, cầm chăn che mặt,

-Nói hừ nói vượn, cái đó làm sao nhiều nước được như vậy... anh nói quá rồi đấy!

-Không tin em tự xem đi!

-Em không xem!

Tần Xuyên lấy chăn đang che trên mặt cô ra, rồi lại hôn lên mặt cô,

-Tiểu Nhan Nhan bảo bối của anh, đừng thẹn thùng nữa, em phải phối hợp một chút thì cơm nấu mới thơm được.

-Hừ, anh muốn bắt nạt em, nếu đúng là gạo nấu thành cơm, em cũng không biết ba mẹ em có chịu được không nữa.

Lục Tích Nhan thầm nói.

Câu này vừa nói ra, lửa nóng trong người Tần Xuyên như bị dội nước đá, lập tức bình tĩnh lại.

Đúng vậy, nếu hần và Lục Tích Nhan thực sự xảy ra quan hệ, vậy chẳng phải khi nói thật chân tướng cho cha mẹ cô, họ sẽ càng bị đả kích sao?

Lục Tích Nhan cũng ý thức được, bản thân mình vô tình nói vào chủ đề tế nhị này, cô vội ôm lấy Tần Xuyên, nói:

-Anh đừng lo, dù xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ ở cùng anh, chúng ta sẽ từ từ nói cho ba mẹ biết, để họ có thể hiểu được.

-Haizz...

Tần Xuyên thở dài một hơi, xoay người rời khỏi người cô, nhìn lên trần nhà.

Hần cũng chẳng còn lòng dạ đâu mà động tay động chân với cô, càng chẳng có tâm trí đâu mà thực hiện lần đầu tiên của hai người.

Vừa nghĩ đến tâm nguyện đơn thuần mà chất phát của Lục Đại Khánh và Hồ Thúy Lan, Tần Xuyên cũng cảm thấy rất khó chịu.

Miễn cưỡng cười cười, Tần Xuyên nói với Lục Tích Nhan đang nằm cạnh:

-Em đi tắm rửa nghỉ ngơi đi, tối nay anh lên sân thượng luyện công.

Lục Tích Nhan định an ủi một câu, nhưng thấy khuôn mặt nhiều cảm xúc phức tạp của Tần Xuyên, đành im lặng nuốt mọi lời vào bụng.

Sáng sớm hôm sau.

Lúc ăn sáng, hai vợ chồng Lục Đại Khánh và Hồ Thúy Lan đều nhìn Tần Xuyên, lộ ra vẻ ý vị thâm trường, hơn phân nửa là cho rằng, hai người đã thành chuyện tốt.

Khi Tần Xuyên đang xấu hổ, nghĩ hôm nay nên đưa hai người đi đâu thì nhận được điện thoại của Nạp Lan Thấm, có việc muốn tìm hãn thương lượng, phải về nhà một chuyến.

Hai ông bà rất hiểu tình đạt lý, cho rằng Tần Xuyên có việc bận, nên bảo Tần Xuyên mau đi đi.

Vì Lục Tích Nhan cũng phải đi làm, chỉ có thể để hai ông bà ở nhà, chiều mới có thể đưa họ đi chơi.

Lúc Tần Xuyên về đến nhà, Nạp Lan Thấm cũng vừa lái chiếc Porsche đỏ của cô đến.

Nạp Lan Thấm mặc bộ váy liền đen tay xanh, phối hợp với cặp kính râm thời thượng, trông giống như một người mẫu Âu Mỹ, mái tóc tung bay trong gió, người đi đường gần như ai cũng phải ngoảnh mặt lại nhìn.

-Có chuyện gì?

Tần Xuyên hỏi.

Nạp Lan Thấm nghịch tocs, chỉ chỉ portable hard disk trên tay mình, nói:

-Lựa mấy điểm server kiến tạo thích hợp, cần cùng anh tham mưu một chút.

-Hiệu suất làm việc của em cao nhỉ, vào rồi từ từ nói chuyện.

Hai người sóng vai đi vào trong nhà, nếu như lúc trước, Tần Xuyên sẽ nhìn cô thêm vài lần, nhưng giờ đã biết rõ bản chất của cô, Tần Xuyên chỉ cảm thấy khá buồn cười.

-Khốn nạn, cười cái gì? Dung mạo của bốn tiểu thư rất đáng buồn cười à!?

Nạp Lan Thấm nhìn thấy biểu cảm của Tần Xuyên, biết rõ hẳn đang nghĩ gì, xấu hổ đỏ hồng mặt.

-Em ấy, ngày nào cũng giả vờ làm tiểu thư khuê các, thiên kim danh viện, anh thấy em cứ sống thật với chính mình, mặc ưu nhã vậy làm gì, mệt người.

Dù sao em cũng giống anh, dựa vào khuôn mặt anh tuần để kiếm cơm, em dựa vào thực lực mà, không đúng sao?

Tần Xuyên vừa đi vừa khuyên nhủ.

-Nói láo! Bốn tiểu thư sinh đẹp trời sinh! Anh biết toàn Đại học Đông Hoa, khắp Bắc Kinh có bao nhiêu người si mê tôi không? Chỉ loại mắt mù như anh mới nhìn tôi như vậy!

Nạp Lan Thấm hừ lạnh ngoảnh mặt đi.

Tần Xuyên nhún vai, cười nói:

-Chẳng lẽ những người kia mù rồi sao... haha...

-Anh... anh còn cười?!

Nạp Lan Thấm sắp nổi đóa.

Đúng lúc này, cửa mở ra từ bên trong, Liễu Thiển Thiển tay ôm một bao chuối lớn, đang phùng má đứng bên trong.

-Ồ, anh rể, tối qua anh không về, anh ở cùng với chị Nạp Lan à?

Liễu Thiển Thiển làm như đang “phá án”.

Nạp Lan Thấm thấy trong nhà có người, liền thu lại bộ dạng gương nanh múa vuốt ban nãy, vẻ mặt ung dung cao quý cười gật đầu:

-Xin chào, học muội Thiển Thiển!

Tần Xuyên suýt chút nữa trợn trắng mắt, cô nàng này không chỉ trở mặt, ngay cả khí chất cũng có thể lập tức thay đổi, giả vờ rất chuyên nghiệp.

-Nạp Lan học tỷ, chị trở thành người phụ nữ của anh rể từ khi nào đấy?

Liễu Thiển Thiển vẻ mặt bát quái.

Nạp Lan Thấm bất ngờ nhìn Tần Xuyên, lại nhìn Liễu Thiển Thiển, thầm nghĩ Liễu Hàn Yên đã đủ cố quái rồi, cô em gái của cô ấy còn quỳ quái hơn, biết rõ anh rể có người phụ nữ khác lại không hề tức giận.

-Học muội, em hiểu lầm rồi, chị cùng anh rể của em bàn chút chuyện làm ăn, không phải loại quan hệ đó.

Nạp Lan Thấm cười nhạt một tiếng nói.

Liễu Thiển Thiển không tin, cô bỏ một miếng chuối vào miệng, vừa nhai vừa nói:

-Em hiểu mà, em sẽ không nói lung tung, học tỷ nhiều người theo đuổi như vậy, lỡ có vài người sống chết tìm anh rể em để làm phiền, vậy thì cũng phiền

phức lắm.

Nạp Lan Thấm không nói nên lời, xem ra mình có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được rồi.

Tần Xuyên chẳng thèm để ý, sao cũng được, dù sao Nạp Lan Thấm cũng là đại mỹ nhân, tuy diện mạo thật “đáng sợ” một chút, nhưng nếu có tin đồn gì đó với cô thì cũng chẳng sao.

Vào phòng khách, thấy chỗ nào cũng là đồ ăn vặt của Liễu Thiển Thiển, nào là khoai tây chiên, chocolate, các loại bánh quy, đều là những thứ mua lúc đi siêu thị với Tần Xuyên.

-Em vợ, sao em bày hết đồ ăn vặt ra đây vậy?

Tần Xuyên hỏi.

Liễu Thiển Thiển uống sữa chua, ợ một cái, trả lời:

-Hai ngày nữa là làm xong thủ tục chuyển trường rồi, em phải về lại Bắc Kinh, trước kia về em muốn ăn hết mấy thứ này, về gia tộc ba sẽ không cho em ăn mấy thức ăn vặt đâu!

Tần Xuyên mỉm cười, tiểu cô nương này thật đúng là liều, ăn đồ ăn vặt mà cứ như chiến tranh vậy.

Ánh mắt Nạp Lan Thấm quét qua phòng khách nhìn thấy đống đồ ăn vặt lớn, mắt ngăm tỏa sáng, nhưng vẫn nhanh chóng che giấu được.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 437: Bỏ Qua Điều Gì Đó

- Anh rể, anh đã xin lỗi chị được chưa? Có phải mặt nóng dán vào mông lạnh của chị không?

Liễu Tiên Tiên ngọt ngào cười hỏi.

Tần Xuyên ho khan một tiếng, ưỡn ngực, nháy mắt với Liễu Tiên Tiên:

- Em nói nhăng nói cuội gì thế, anh chỉ đi nói chút việc với chị em thôi, xin lỗi gì chứ? Đừng quên nhà chúng ta ai là chủ, sao chị em lại dám không để ý đến anh chứ?

Liễu Tiên Tiên nhìn Nạp Lan Thấm đang ở đây, vẻ mặt bình tĩnh, cười ha ha nói:

- Ủ ừ, em biết rồi!

- Biết là tốt.

Tần Xuyên không dám ở dưới lâu lâu, bảo Nạp Lan Thấm mau lên lầu cùng hẳn.

Nhưng trong mắt Nạp Lan Thấm lại hiện lên vẻ ranh mãnh, vừa vào phòng của Tần Xuyên liền nghiêng mắt nhìn:

- Hóa ra anh ở nhà đáng thương vậy à. Cũng đúng, Liễu Hàn Yên là cái tủ lạnh lớn như vậy, ai lấy cô ta cũng đều bị đông cứng hết, tôi bắt đầu có chút đồng cảm với anh rồi đấy.

Tần Xuyên cau mày nói:

- Ai cho phép cô nói vợ tôi như vậy? Cô không biết gì thì đừng nói bừa!

- Hừ, còn giả bộ làm người đàn ông tốt trước mặt tôi, tính cách của Liễu Hàn Yên ra sao, cả Bắc Kinh này đều biết. Nếu vợ chồng các anh tình cảm tốt mới là lạ. Hơn nữa, nếu thế anh còn tìm phụ nữ bên ngoài à?

Nạp Lan Thấm liếc mắt.

Tần Xuyên sắc mặt trầm xuống:

- Tôi nói lại lần nữa, không được tùy tiện đánh giá vợ tôi, cũng đừng mong bình luận chuyện giữa vợ chồng tôi.

Nạp Lan Thấm thấy hình như Tần Xuyên tức giận thật sự, trong lòng không phục nhưng cuối cùng vẫn hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Tần Xuyên mở máy tính ra, sau khi kết nối với ổ cứng của Nạp Lan Thấm, lấy ra một lượng lớn tài liệu bên trong.

- Địa điểm thiết kế server, có 17 nơi có thể dùng, tất cả đều ở nước ngoài. Một là vì trong nước quản lý vô cùng nghiêm khắc, hai là vì cáp quang và mạng.

Nạp Lan Thấm giảng giải từng thông tin mà cô tìm được với Tần Xuyên, vừa bước vào trạng thái làm việc, cô không nói câu thừa thãi nào mà vô cùng chăm chú và nghiêm túc.

Tần Xuyên nhìn 17 điểm màu đỏ trên bản đồ thế giới, hí hí mắt, cũng lâm vào suy tư...

...

Hoa viên Đông Ly, dãy phòng Tích Nhan ở.

Hai người Lục Đại Khánh và Hồ Thúy Lan ở quê làm việc nhà nông, làm lao động, bận rộn không ngừng, giờ đến thành phố lớn, bảo họ ở nhà đương nhiên không chịu được.

Vì vậy hai người liền đi ra cửa, đi đến hoa viên ngoài cửa, bắt đầu trừ cỏ dại, quét lá rụng, quét dọn sạch sẽ.

Đúng lúc này, Diệp Đông Cường đi từ chợ bán rau về, xách hai chiếc túi nhựa màu đen phình to, bước qua cửa.

Vì ở ngay phòng bên cạnh nên Diệp Đông Cường rất nhanh liền chú ý đến hai người lạ.

Liên tưởng đến những gì Diệp Tiểu Nhu nói, có thể gần đây cha mẹ của Lục Tích Nhan sẽ đến nên Diệp Đông Cường lập tức nghĩ đến thân phận của hai vợ chồng này.

- Phải... cha mẹ của Tích Nhan không?

Diệp Đông Cường cảm thấy mình nên chào hỏi một câu.

Lục Đại Khánh và Hồ Thúy Lan sửng sờ, quay đầu nhìn sang, dừng công việc đang làm, có vài phần căng thẳng cùng tò mò cười cười.

- Đúng thế, anh quen con gái của chúng tôi à?

Lục Đại Khánh hỏi.

- Ôi, anh mới là anh của tôi. Đương nhiên quen rồi, chúng ta ở ngay cạnh nhau, con gái tôi Tiểu Nhu làm việc cho con gái anh chị, là chị em tốt đấy.

Diệp Đông Cường nghe thấy đúng là vậy, vội nhiệt tình đi vào mời một điều thuốc.

Vợ chồng Lục Đại Khánh lập tức lấy lại tinh thần, hóa ra còn là người quen,

con gái của đối phương lại là cấp dưới của con gái nhà mình, đương nhiên vô cùng tự hào.

Châm hai điều thuốc, Lục Đại Khánh mời Diệp Đông Cường vào nhà ngồi, cùng nói chuyện, Hồ Thúy Lan thì mang giúp thức ăn vào.

Diệp Đông Cường cũng rất vui vẻ, sống ở đây dù thoải mái nhưng ít người quen, bình thường cũng chán, đột nhiên có một đôi vợ chồng cùng lứa tuổi thật thà chất phác đến, ông ta cũng có chuyện nói không hết.

Đi vào trong phòng khách, Hồ Thúy Lan pha trà, Lục Đại Khánh và Diệp Đông Cường ngồi trên ghế sofa hút thuốc, nói chuyện của con gái.

Hàn huyền không bao lâu, Diệp Đông Cường liền lấy điện thoại di động ra, rất kiêu ngạo nói:

- Anh Lục, chị dâu, anh chị xem này, điện thoại mới Tiểu Nhu nhà chúng tôi mua cho tôi đây, còn chụp bức ảnh chụp chung cho vào trong cho tôi, anh chị nhìn xem, đây chính là con gái tôi, Tiểu Nhu.

- Ôi, điện thoại này đắt lắm nhi...

- Ông nhìn gì thế! Con gái nhà người ta mới xinh đẹp, thật xinh đẹp, khác hẳn con gái phương Bắc chúng ta.

Hồ Thúy Lan nói.

Diệp Đông Cường phun khói trắng, khiêm tốn lắc đầu:

- Tích Nhan nhà anh chị nhìn mới hào phóng xinh đẹp, con gái nhà tôi có lúc quá xấu hổ, không thoải mái được.

Sau khi hai bên cùng khách sáo khen ngợi vài câu, càng ngày càng nhiệt tình, Hồ Thúy Lan đột nhiên nhớ tới một chuyện, tò mò hỏi:

- Cậu Diệp, cậu có biết căn nhà này bao nhiêu tiền không? Hai chúng tôi vừa này còn tranh cãi, chắc cậu biết chứ?

Đáng thương lòng cha mẹ trong thiên hạ, dù rất hài lòng với Tần Xuyên nhưng bọn họ cũng muốn biết Tần Xuyên mất bao nhiêu tiền mua căn nhà này cho Lục Tích Nhan.

Diệp Đông Cường bất đắc dĩ cười cười:

- Chuyện này tôi thật sự không rõ lắm, nhà đều là Tần Xuyên mua, người làm cha mẹ như chúng ta mơ hồ ở là được!

Lục Đại Khánh và Hồ Thúy Lan chẳng hiểu gì, hai mặt nhìn nhau.

- Cái gì, cậu Diệp, nhà của cậu cũng là Tần Xuyên mua à?

Hồ Thúy Lan hỏi.

- Đúng vậy, nếu không chúng tôi làm sao mua nổi.

Diệp Đông Cường cười ha ha nói:

- Đại ca, chị dâu, nhìn tôi giống người có tiền à?

Lục Đại Khánh kỳ quái nói:

- Tần Xuyên... tại sao phải mua nhà cho nhà cậu?

Dáng vẻ tươi cười của Diệp Đông Cường lập tức cứng lại, ông ta đột nhiên phát hiện hình như mình đã bỏ qua thứ gì đó rất quan trọng...

...

Giữa trưa, Bích Hải Sơn Trang.

Tần Xuyên chỉ vào điểm màu đỏ nằm ở nước Nga trên màn hình máy vi tính,

nói:

- Chính là ở đây, cách chúng ta không quá xa, người cũng ít, cơ sở hạ tầng đầy đủ.

- Tôi cũng nghĩ vậy, Bratsk của bang Irkutsk ở miền đông Siberia, dân số ở đây chưa đến hai trăm nghìn người, chắc sẽ dễ dàng tránh tai mắt người khác xây dựng thiết bị phần cứng mà chúng ta cần.

Nạp Lan Thấm gật đầu nói.

- Tôi sẽ để Kim Tiểu Khai đưa đội đi đến đó xử lý xong chuyện lập công ty và địa chỉ văn phòng làm việc để che dấu tai mắt người khác trước. {{Truyện FULL chấm V.N}} Sau khi chuẩn bị xong, cô cùng tôi qua đó dựng hệ thống.

Tần Xuyên nói.

Nạp Lan Thấm có chút không tình nguyện:

- Nhất định phải lập tức qua đó sao? Mấy tháng này nhiệt độ của Siberia thấp kinh khủng.

- Cô không biết vận công sưởi ấm à?

- Vậy cũng lạnh, không thoải mái.

Nạp Lan Thấm bĩu môi.

Tần Xuyên cười nói:

- Cô không muốn sớm tra ra Thanh Liên Môn ở đâu à?

Lần này, Nạp Lan Thấm không cẩu thả nữa, lâu bầu nói:

- Cậu em họ Kim của anh đáng tin không? Đây không phải việc đơn giản đâu.

- Cái khác tôi không dám đảm bảo nhưng cậu ấy chắc chắn không dám hai lòng.

Tần Xuyên nói.

Đúng lúc này điện thoại đổ chuông.

Tần Xuyên nhìn điện thoại, thấy Diệp Đông Cường gọi đến, lập tức nhận:

- Alo, chú Đông Cường ạ...

- Tần Xuyên, chú gây phiền phức cho cháu rồi... Chú tưởng bọn họ đến đây thì cũng biết hết rồi, chuyện này... Chuyện này làm thế nào đây...

- Nghĩa là gì ạ...

Tần Xuyên nghi hoặc.

Đột nhiên đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng kêu tức giận của Lục Đại Khánh:

- Bảo nó đến đây! Đến gặp chúng tôi!

Nghe thấy thanh âm này, Tần Xuyên không cần hỏi cũng biết đã xảy ra chuyện gì, nghìn tính vạn tính lại không tính đến người ở bên cạnh là Diệp Đông Cường và Diệp Tiểu Nhu.

Sau khi cúp điện thoại, Tần Xuyên lập tức đứng dậy, nói:

- Tôi phải ra ngoài một chuyến, cô tự xem thế nào nhé.

Nói xong, hắn cũng không quan tâm đến việc Nạp Lan Thấm không hiểu ra sao, trực tiếp nhảy từ sân thượng ra ngoài, chạy vội về phía xe.

20 phút sau, Tần Xuyên về đến nơi ở của Lục Tích Nhan, vừa đi vào phòng khách liền ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc.

Trên ghế sofa, Lục Đại Khánh và Hồ Thúy Lan một người xanh mặt, một người mắt đỏ nghẹn ngào khóc thút thít, còn Diệp Đông Cường thì ngồi không được, đứng cũng chẳng xong, ở đó bất an.

Thấy Tần Xuyên đi vào, Lục Đại Quốc xụ mặt, đứng lên nói:

- Cậu còn dám đến chứng tỏ còn có chút lương tâm. Cậu nói rõ trước mặt hai chúng tôi xem, cậu ta nói cậu kết hôn rồi, có phải thật thế không?

- Cha, mẹ... mọi người nghe con giải thích...

- Không cho phép cậu gọi chúng tôi như vậy!

Lục Đại Khánh nổi giận gầm lên một tiếng, ho kịch liệt.

Tần Xuyên muốn đi lên xem một chút nhưng bị Lục Đại Khánh giơ tay dùng sức đẩy một cái.

Tần Xuyên làm sao mà bị đẩy ngã được, đành đứng đó, không dám lại gần, về mặt thành khẩn nói:

- Thật ra chuyện này con đã định nói với hai người từ hôm qua như Tích Nhan sợ hai người không chịu được nên muốn từ từ giải thích với hai người.

- Cậu... sao cậu có thể đối xử với chúng tôi như vậy? Dù nhà chúng tôi không phải nhà phú hào nhưng con người phải có mặt mũi, cậu nghĩ nhà chúng tôi là gì vậy? Cậu bảo chúng tôi phải đối mặt với họ hàng thân thích như thế nào đây?

Lục Đại Khánh lớn tiếng chất vấn.

Tần Xuyên trầm mặc cúi thấp đầu, hẳn không biết nên trả lời thế nào, quả thật đây là ảnh hưởng tiêu cực không thể tránh được.

Diệp Đông Cường về mặt hồ thẹn, ở bên cạnh khuyên nhủ:

- Lục đại ca, thân phận của Tiểu Xuyên có chút đặc biệt, anh ngồi xuống nghe cậu ấy từ từ nói.

- Đặc biệt? Chẳng lẽ cậu ta là Hoàng đế? Là Thái tử sao? Lục Đại Khánh tôi đời này có nghèo đến đâu cũng sẽ không để con gái mình sống cả đời không rõ ràng!

Bỗng ngoài cửa truyền đến tiếng kêu giật mình của một người phụ nữ:

- Cha!

Đúng lúc Lục Tích Nhan vừa làm được nửa ngày chạy về nhà, muốn đón cha mẹ đi ra ngoài đã nghe thấy hết những lời này.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 438: Bà Ấy Vừa Đến

Lục Tích Nhan khuôn mặt trắng bệch đi đến trước mặt cha, trực tiếp quỳ xuống:

- Cha, cha nghe con nói đã, khi con và Tần Xuyên quen nhau đã xảy ra rất nhiều chuyện, anh ấy...

- Câm miệng, mày còn mặt mũi về à, tao đánh chết đứa con gái bất hiếu như mày.

Lục Đại Khánh giận không kiềm được, đánh vào mặt của Lục Tích Nhan.

Tần Xuyên vội lướt người qua, chặn trước mặt cô, dùng lưng nhận cú đánh này.

- ĐỪNG, Tần Xuyên, anh không sao chứ.

Lục Tích Nhan nước mắt lã đài.

- Không việc gì.

Tần Xuyên cười khổ, với khí lực của Lục Đại Khánh, dù có đánh thế nào đi nữa thì cơ thể cũng hấn cũng không thấy đau. Nhưng không biết tại sao, bị Lục Đại Khánh đánh như vậy, trong lòng hấn lại mơ hồ thấy đau.

Lúc này Hồ Thúy Lan chạy đến, ngăn cản chông:

- Đại Khánh, dù giận thế nào thì anh cũng đừng đánh con chứ.

- Không đánh cũng được, hoặc là chia tay, hoặc là ly hôn trước rồi kết hôn,

chỉ hai lựa chọn này thôi. Nhà, xe, chúng tôi đều chẳng cần gì hết.

Lục Đại Khánh chém đing chặt sắt nói.

Tần Xuyên vẻ mặt ngượng nghịu, cau mày nói:

- Xin lỗi, hai chuyện này cháu đều không làm được.
- Không làm được mà cậu còn mặt mũi nói à.

Lục Đại Khánh trừng mắt làm bộ lại muốn đánh.

Lúc này Diệp Đông Cường đi lên, cản lại:

- Lục đại ca, anh đừng đánh nữa, nghe con bé nói không được à?

Lục Đại Khánh tức giận đến toàn thân phát run:

- Được, tôi không đánh, cái mặt mo này của tôi mất hết rồi còn đâu, còn đánh gì nữa. Thúy Lan, chúng ta thu dọn hành lý về quê.

Nói xong, Lục Đại Khánh vội đi lên lầu, Lục Tích Nhan kêu rất to nhưng ông ta chẳng thèm nghe.

Không lâu sau, Lục Đại Khánh liền mang theo hai bao lớn, cùng Hồ Thúy Lan cùng đi ra khỏi cửa.

- Cha mẹ, hai người đừng như vậy, nghe con nói rõ nguyên nhân hậu quả của sự việc được không?

Lục Tích Nhan ngăn trước mặt hai vợ chồng.

Hồ Thúy Lan ghen ngào nói:

- Con à, từ nhỏ cha con đã dạy con thế nào, người nghèo chỉ không nghèo, sao còn mới ở thành phố lớn được vài năm đã biến thành dáng vẻ như bây giờ

thế, thật khiến cha mẹ thất vọng quá.

- Không cần nói gì nữa, mọi việc đã rất rõ ràng rồi, xe này, nhà này, công việc của con đều là người đàn ông này cho. Tao thật hối hận, lại hồ đồ đến đây, bây giờ nghĩ lại, tao còn chê chỗ này bẩn đấy.

Lục Đại Khánh chỉ vào con gái, nói:

- Tao nói cho mày biết, nếu mày còn tiếp tục thế này thì chúng tao sẽ coi như chưa từng nuôi mày, mày cũng đừng đến gặp chúng tao.

Nghe thấy lời này của cha mẹ, Lục Tích Nhan nước mắt rơi như mưa, gần như sắp ngất.

Tần Xuyên vốn không muốn lửa cháy đổ thêm dầu, nhưng nghe thấy hai người này nói Lục Tích Nhan như vậy, hẳn không thể chịu được, tiến lên trịnh trọng nói:

- Bác trai bác gái, hai người có thể xem thường cháu, mắng cháu, đánh cháu nhưng cháu không cho phép hai người nhìn nhận Tích Nhan như vậy.

Tất cả mọi thứ bây giờ đều là điều cô ấy đáng có được. Ở đại học, cô ấy cố gắng học tập, lại cố gắng nghiên cứu, cố gắng công tác chính là để giúp hai người có thể đến thành phố sống cuộc sống sung sướng.

Cô ấy chịu rất nhiều khổ cực mới đi được đến ngày hôm nay, hai người không thể vì cháu mua cho cô ấy xe, mua cho cô ấy nhà liền nghi ngờ năng lực của cô ấy, thế là không công bằng với cô ấy.

Lục Đại Khánh nặng nề hừ một tiếng:

- Đừng tưởng người nhà quê chúng tôi không có kiến thức, dễ lừa gạt. Bây giờ cậu nói gì tôi cũng không tin. Bà nó à, chúng ta đi.

- Cha mẹ định đi đâu, cho dù muốn về thì hãy để con tiễn hai người ra ga tàu

hỏa chứ.

Lục Tích Nhan khóc đuối theo sau.

Nhưng Lục Đại Khánh dùng sức một tay đẩy cô ra:

- Không cần mà lo, hãy sống cuộc sống giàu sang của mà đi.

Lục Tích Nhan thiếu chút nữa té ngã trên đất, vẫn là Tần Xuyên tay mắt lanh lẹ đỡ được cô.

Tần Xuyên biết rõ lúc này nói gì cũng vô dụng, ánh mắt ý bảo Diệp Đông Cường ở phía sau đi theo giúp đỡ tìm taxi.

Lúc này trong lòng Diệp Đông Cường tràn đầy áy náy, đương nhiên nguyện ý giúp đỡ, lớn tiếng kêu rồi đuối theo.

Tần Xuyên đỡ Lục Tích Nhan hai chân mềm nhũn về đến nhà, để cô dựa vào vai mình, an ủi rất lâu mới ngừng tiếng khóc.

- Tần Xuyên làm sao bây giờ, cha mẹ em không cần em nữa.

Lục Tích Nhan như một cô bé tràn ngập bi thương, mờ mịt không biết làm sao, buồn bã nói.

- Không có chuyện gì đâu, vì hai người đang nổi nóng thôi, sao lại có cha mẹ nào không cần con mình chứ.

Tần Xuyên nói xong câu đó, trong lòng mơ hồ thấy đau thương.

Lục Tích Nhan ngẩng đầu nhìn hẳn:

- Em có thể xin nghỉ mấy ngày không, em muốn về quê một chuyến, em không yên tâm về hai người.

- Đồ ngốc, công việc làm sao so với gia đình được. Em không yên tâm là

đúng, đến lúc đó anh cùng em về quê em, đợi hai người hết giận rồi, ngồi xuống nói chuyện rõ ràng, có gì nói nấy.

Tần Xuyên cười trấn an.

Lục Tích Nhan mấp máy cặp môi đỏ mọng, lộ ra nụ cười vui mừng, tràn đầy yêu thương nhìn hẳn:

- Cảm ơn anh, cảm ơn anh vừa nãy đã nói giúp em trước mặt cha mẹ.

Tần Xuyên cười khẽ:

- Em là con gái của ông ấy, ông ấy phải quản em, mắng em, nhưng em là người phụ nữ của anh, anh phải bảo vệ em chứ.

Đúng lúc này, Diệp Đông Cường đi về, cùng đến còn có Diệp Tiểu Nhu.

Diệp Tiểu Nhu vốn muốn đến gặp cha mẹ Lục Tích Nhan, không ngờ vừa về đến nhà liền nghe nói mâu thuẫn bạo phát, đây dẫn nỗi còn là vì cha mình không suy nghĩ kỹ.

Cô vừa đi vừa phàn nàn:

- Cha, cha cũng thật là, sao lại không cẩn thận thế.

Diệp Đông Cường vẻ mặt đặng chát cùng vô tội:

- Cha cũng đâu nghĩ nhiều thế, đúng là lớn tuổi, đầu óc không dùng được nữa rồi.

Sau khi vào nhà, Diệp Tiểu Nhu nhìn thấy Lục Tích Nhan khóc sưng mắt, vội tiến đến an ủi.

Tần Xuyên đang cố gắng nghĩ biện pháp dỗ Lục Tích Nhan vui vẻ thì nhận được điện thoại Nạp Lan Thấm gọi tới.

Bất đắc dĩ nhận điện thoại, Tần Xuyên nói:

- Lại sao thế?

- Alo, anh là con mọt ăn gỗ mục ăn đến ngốc rồi à, còn hỏi tôi, việc mới bàn đến một nửa đã đi, để bà cô này ở trong phòng anh rồi mặc kệ luôn, rốt cục anh có tinh thần nghề nghiệp không thế?

Nạp Lan Thấm ở trong điện thoại ùng ùng nói một tràng.

Tần Xuyên vừa muốn mắng chửi người vừa muốn cười, người phụ nữ này thật quái dị, mắng thì mắng đi lại còn cứ nói người ta thành con côn trùng đáng ghét.

- Chỗ tôi xảy ra chút chuyện, muộn một chút tôi sẽ về tìm cô. Nếu cô chê quá muộn thì tự về trước, tôi sẽ tìm cô sau.

Tần Xuyên nói.

- Anh... anh thật sự mặc kệ tôi à, con nha trùng chết tiệt này.

Nạp Lan Thấm hừ nói.

Nha trùng lại là cái gì thế, Tần Xuyên cảm thấy không thể hiểu thấu.

Đúng lúc này, hình như Lục Tích Nhan ở bên cạnh ý thức được Tần Xuyên đang có chuyện phải làm, cười nói:

- Anh đi làm việc trước đi, có Tiểu Nhu ở bên cạnh em là được.

- Không sao, chuyện của anh không quan trọng.

Tần Xuyên lắc đầu.

- Anh Tần Xuyên, anh nghe chị Lục đi, anh ở lại cũng vô dụng, chị Lục chỉ càng áy náy hơn thôi.

Diệp Tiểu Nhu cười nói.

Hai người phụ nữ cùng khuyên nên Tần Xuyên thở dài, đành đi trước, định nói xong việc với Nạp Lan Thấm thì lại đến tìm Lục Tích Nhan.

Một đường lái xe trở lại Bích Hải Sơn Trang, trong phòng của mình, Tần Xuyên trực tiếp trở nên ngây dại.

Trong căn phòng vốn rất sạch sẽ, chăn gối bị ném lộn xộn dưới đất, một số quyển sách bị mở ra xem, rơi lả tả bốn phía. Một số quần áo của Tần Xuyên cũng bị lấy ra, bay tán loạn khắp nơi.

Nạp Lan Thấm đã cởi váy mình ra, mặc áo sơ mi rộng thùng thình của Tần Xuyên, quan trọng là ở dưới còn mặc một chiếc quần bông màu xám rộng thùng thình, nhìn chẳng ra cái gì.

Người phụ nữ tóc tai bù xù, giống hệt mục điên đang ở trên giường chơi điện thoại.

- Cô bị bệnh à?

Tần Xuyên đi từ ban công vào phòng, xuất phát từ nội tâm hỏi một câu.

Nạp Lan Thấm quay đầu nhìn hẳn:

- Anh có thuốc à?

- Cô uống bao nhiêu?

- Anh có bao nhiêu tôi uống bấy nhiêu.

Nạp Lan Thấm liếc mắt.

Tần Xuyên vỗ trán một cái, biết rõ nói gì cũng vô ích, đành phải yên lặng dọn dẹp căn phòng, nói:

- Chẳng phải cô có chuyện quan trọng phải bàn bạc sao, chuyện gì?

- Địa điểm chọn xong rồi, cần phải phân công rõ công việc chế tác hệ thống tình báo, phần cứng anh nói anh sẽ nghiên cứu, phần mềm vốn là biên soạn mã, tôi làm hay cùng làm?

Tần Xuyên nghĩ nghĩ, nói:

- Thứ này chúng ta ghi riêng, cuối cùng bổ sung lẫn nhau, nếu không có thể sẽ bỏ lỡ phương án tốt nhất.

Nạp Lan Thấm cũng hiểu được làm như vậy tương đối ổn thỏa nên để điện thoại xuống, bắt đầu cùng Tần Xuyên nghiên cứu thảo luận một số vấn đề về kỹ thuật.

Bất tri bất giác, hai người đã nói chuyện đến tận đêm khuya, giữa chừng ngoài Liễu Tiên Tiên mang cơm cho hai người thì hai người đều không ra khỏi phòng.

Sau khi nghiên cứu thảo luận xong một số vấn đề đại khái, Nạp Lan Thấm chuẩn bị trở về nhưng vừa mới từ trên giường bước xuống đất, cô liền nhú mào, căn môi dưới, lộ ra vẻ khó chịu.

Tần Xuyên chú ý thấy Nạp Lan Thấm bước đi tập tễnh, kinh ngạc nói:

- Cô sao thế, chân tê à?

- Chân anh tê ấy.

Nạp Lan Thấm trừng mắt nhìn người đàn ông, mặt đỏ bừng, hắng giọng nói:

- Anh đi tìm Liễu Tiên Tiên, bảo cô ấy đưa cho gói nhỏ.

- Gói nhỏ gì?

Tần Xuyên phản ứng không kịp.

Nạp Lan Thấm sắc mặt không vui nói:

- Anh giả ngu à, cho con gái dùng ấy, anh không hiểu à, nếu hỏi xin cô em vợ xấu hổ thì đi mua cho bà đây một gói về.

Tần Xuyên giờ mới hiểu được xảy ra chuyện gì, quả thực muốn khóc, vội vọt lên trên giường mình, cẩn thận nhìn nhìn.

Nạp Lan Thấm tái mặt:

- Côn trùng thối tha, anh nhìn cái gì, bà đây không làm bẩn giường của anh đâu, bà dì bà ấy vừa đến thôi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 439: Rốt Cục Ai Biến Thái

Tần Xuyên nhẹ nhàng thở ra, nói:

- Cô tự đi nói với em vợ tôi đi, tôi đàn ông đàn ang, có mặt mũi nào mà đi xin thứ đó giúp cô, hoặc cô gọi điện thoại cũng được, bảo con bé mang đến.

- Anh là heo à! Không nhìn thấy vừa nãy cô ta mang cơm đến tôi đều trốn Liễu Tiên Tiên sao? Tôi mặc quần áo này không tiện!

Nạp Lan Thấm nói.

Tần Xuyên một hồi xoắn xuýt, nghĩ thầm trạch nữ như cô mà còn sợ bị người khác cười nhạo, đàn ông đàn ang như hấn đi xin gói nhỏ thì không sợ bị cười nhạo à?

- Anh không đi à? Thế tôi sẽ lên giường anh ngồi!

Nạp Lan Thấm nói rồi định trở về giường.

Tần Xuyên vội ngăn lại, sợ hãi kêu lên:

- Tôi đi! Bà cô! Tôi đi còn không được à?

Tần Xuyên bất đắc dĩ đi ra khỏi cửa phòng, đầu tiên là đến nhà vệ sinh của phòng ngủ chính xem Liễu Hàn Yên có còn dư không, nhưng thấy không có nên đành đến chỗ Liễu Tiên Tiên.

Liễu Tiên Tiên đang ở trong phòng chơi game, đeo tai nghe, kêu đánh kêu giết với bạn mình ở trong công hội game.

- Em vợ, em đang chơi game à?

Tần Xuyên cười mỉm đi vào.

Liễu Tiên Tiên quay đầu lại nhìn một cái nhưng không đứng dậy, tiếp tục chơi:

- Sao anh rể lại đến đây thế? Em đang đánh phụ bản!

- Ah... anh...

Quả thật Tần Xuyên rất ngại nói thật, do dự một lát, hần cười nói:

- Anh đến nhìn em thôi, chẳng phải hai ngày nữa em phải về Bắc Kinh à.

- Hì hì, không có chuyện gì đâu, đến lúc đó anh rể có thể đến Bắc Kinh thăm em mà!

Liễu Tiên Tiên tâm trạng rất tốt.

Tần Xuyên gật gật đầu, cũng không quấy rầy Liễu Tiên Tiên chơi trò chơi nữa, đi về phòng mình.

Nạp Lan Thấm đang khó chịu, thấy Tần Xuyên về mà chẳng cầm gì, hỏi:

- Cô ấy cũng không có à?

Tần Xuyên vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Tôi chạy đi mua cho cô một gói nhé, cô yên tâm, tôi lái xe cộng khinh công nữa, tốc độ tuyệt đối nhanh.

Nạp Lan Thấm cắn răng, trợn mắt nhìn hần:

- Thế đi nhanh đi!

Tần Xuyên phiến muộn vô cùng, chạy như bay ra ngoài. Nên biết là hắn còn chưa bao giờ mua thứ đó cho người phụ nữ của mình, nay gặp phải mụ điên Nạp Lan Thấm này, thật đúng là đen đủi hết chỗ nói.

Đổi một chiếc xe thể thao, chạy như bay đến siêu thị gần nhất, Tần Xuyên tùy tiện cầm một đồng hồ lung tung rồi cầm một bọc nhét vào giữa.

Hắn làm vậy là để nhân viên bán hàng của siêu thị không cảm thấy hắn đến đây chỉ để mua thứ này.

Khi về đến nhà cũng chỉ mất khoảng 10 phút, Nạp Lan Thấm đã vào nhà vệ sinh rồi.

Tần Xuyên gõ gõ cửa, Nạp Lan Thấm hai tay đưa ra ngoài, sau khi cầm thứ đó vào lại đóng cửa lại.

Vài phút sau, Nạp Lan Thấm sắc mặt hơi tái bước ra, cầm váy của mình, thấp giọng nói:

- Tôi về trước đây.

Tần Xuyên vừa nãy luôn có việc phải suy nghĩ, lúc này yên tĩnh mới phát hiện hình như Nạp Lan Thấm không bình thường lắm, không phải kinh nguyệt bình thường.

- Cô... đau bụng kinh à?

Tần Xuyên nhin không được hỏi một câu.

Nạp Lan Thấm bước chân dừng lại:

- Không cần anh lắm miệng, chút đau đớn này chẳng là gì cả.

- Đừng gắng gượng nữa, một võ giả tiên thiên như cô, có thể khiến sắc mặt cô biến thành như vậy thì phải đau đến mức nào chứ.

Trong lòng Tần Xuyên thấy hổ thẹn, bản thân là bác sĩ mà lại không nhìn ra.

Nạp Lan Thấm bất ngờ quay đầu nhìn Tần Xuyên:

- Có người cầm dao cắt nội tạng của anh, nói nhảm, đau đến mức nào chứ.

Tần Xuyên nghĩ nghĩ, nói:

- Hay là... đêm nay cô nằm trên giường tôi đi.

- Anh biến thái à! Tôi thế này rồi anh còn muốn làm gì tôi thế! Anh muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn à?

Nạp Lan Thấm lộ ra vài phần kinh hoàng.

Vẻ mặt Tần Xuyên lập tức trở nên cứng ngắt, cười khổ không thôi:

- Tôi chỉ muốn châm cứu cho cô, giúp cô đỡ đau hơn thôi, rốt cục trong đầu cô đang nghĩ gì thế? Rốt cục ai mới là người biến thái!

- Anh biết châm cứu à?

Nạp Lan Thấm nghĩ nghĩ, bình tĩnh:

- Đúng rồi, anh là học trò của Phó Thanh Y.

Cô do dự một chút, cũng không kiên trì nữa vì quả thật bản thân quá đau đớn, lặng lẽ nằm lên giường.

- Nói trước nhé, nhiều nhất là cời bên trên thôi, không được cời bên dưới của tôi.

Nạp Lan Thấm chớp chớp đôi mắt to sáng rực.

Tần Xuyên gượng cười:

- Thôi, cô không cởi chỗ nào cả, vén quần áo lên một chút là được.

Rất nhanh Tần Xuyên liền lấy hộp châm cứu đến, bảo Nạp Lan Thấm lộ phần bụng ra.

Thần châm Liên Hoa có rất nhiều công dụng, trị được cả những bệnh phức tạp của phụ nữ. Nói một cách tương đối thì đau bụng kinh chẳng phải chuyện gì to tát, dù sao thì nguyên lý này cũng không khó lý giải, chỉ cần dùng hỏa liên chân khí khai thông và hòa hoãn âm khí bên trong là có thể thấy hiệu quả ngay.

Hai tay Tần Xuyên kẹp tám kim châm cứu, nhanh như chớp, thủ pháp dứt khoát cắm lên mấy huyệt vị trên bụng của Nạp Lan Thấm.

Sau đó, một luồng hỏa liên chân khí mang theo sự ấm áp vào trong cơ thể Nạp Lan Thấm.

Sắc mặt Nạp Lan Thấm rất nhanh liền hồng hơn một chút, thậm chí còn vì cảm giác thoải mái đến đột ngột nên cô không tự chủ khẽ ngâm một tiếng.

Nạp Lan Thấm vốn cho rằng Tần Xuyên sẽ châm biếm cô nhưng nhìn kỹ thì thấy Tần Xuyên ánh mắt chuyên chú, không hề bị cô quấy rầy.

Giờ khắc này đây Nạp Lan Thấm mới ý thức được Tần Xuyên đúng là một bác sĩ chuyên nghiệp, lúc này cô đã trở thành bệnh nhân cần giúp đỡ.

- Dù tôi đã đánh mấy đường chân khí vào cơ thể cô, có thể hòa hoãn không ít nhưng muốn hoàn toàn không đau nữa thì tốt nhất hãy mát xa một chút. Cô để ý đến việc tay tôi động vào mấy huyệt vị của cô không?

Tần Xuyên hỏi một câu.

Trong lòng Nạp Lan Thấm muốn ngượng ngùng từ chối, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào cô lại nhẹ gật đầu.

Tần Xuyên cũng không do dự, sau khi rút châm liền dùng ngón tay bắt đầu

nhẹ nhàng mát xa lên phần bụng dưới của Nạp Lan Thấm, mỗi một tắc da thịt bóng loáng mềm mịn dưới ngón tay của hắn đều mềm mại ấm áp như bạch ngọc.

Nạp Lan Thấm chậm rãi thở gấp, thậm chí cô còn có chút không nhịn được muốn phát ra thanh âm vì quá thoải mái.

Cô cảm thấy hổ thẹn vì tâm tình của mình, lại bị một người đàn ông mới gặp mặt vài lần sờ đi sờ lại đến nảy sinh phản ứng sinh lý.

Mấu chốt là trước kia khi ở Bắc Kinh, hắn còn cột nhà cô như vậy, cô phải rất ghét hắn mới đúng...

Đợi khi mát xa kết thúc, Nạp Lan Thấm vẫn chưa thỏa mãn nhưng cô cũng ngại bảo Tần Xuyên mát xa thêm cho mình.

- Khi cô tu luyện bí quyết Cửu phẩm Thanh Liên, chú ý để hỏa liên chân khí chạy đến Thái Khê, Tâm Âm Giao và Chiếu Hải của cô, cần chú ý tu luyện Túc Thiếu Âm Thận Kinh nhiều hơn.

Tần Xuyên nghiêm túc nhắc nhở.

Nạp Lan Thấm sững sờ:

- Nhưng trong pháp môn của bí quyết Cửu phẩm Thanh Liên không nói phải đi đến ba huyệt kia mà.

Tần Xuyên kiên nhẫn giải thích:

- Cô là phụ nữ, khi tu luyện công pháp rất nhiều lúc khác với đàn ông chúng tôi, cô đừng coi nội công là thứ người nào cũng luyện như nhau.

Càng là công pháp cao cấp thì càng vì cảnh giới cao mà cần chú ý dựa theo đặc điểm và thuộc tính của thân thể mình để thay đổi một số chi tiết, cô chỉ cần luyện theo cách nói của tôi, không quá ba tháng là bệnh đau bụng kinh của cô sẽ không uống thuốc mà khỏi bệnh.

Nạp Lan Thấm ánh mắt lập loè, trầm mặc một lát, nói:

- Cảm ơn anh.

Tần Xuyên nghe thấy lời cảm ơn đột ngột, cũng có chút choáng váng rồi lập tức cười lắc đầu.

Nạp Lan Thấm đứng dậy, chuẩn bị đi nhưng Tần Xuyên lại nói:

- Muộn lắm rồi, thật ra cô ngủ ở phòng khách bên cạnh là được, dù sao thì chẳng phải cô về cũng chỉ có một mình sao?

Sau khi suy nghĩ một chút, Nạp Lan Thấm cười gật đầu.

Một đêm an tĩnh trôi qua.

Sáng sớm, Tần Xuyên còn có chút mơ hồ đã phát giác có người nhào vào giường mình.

- Anh rể! Anh rể! Anh rể!

Tần Xuyên mở mắt ra, nhìn thấy Liễu Tiên Tiên đang phụng phịu mặt, không vui bò lên đầu giường hăn.

Đôi gò bồng đảo căng tròn của cô nàng vì tư thế này mà gấn trong gang tấc, nặng như là dưa hấu đã đến hồi thu hoạch vậy.

Tần Xuyên nuốt yết hầu, cố gắng không để cho ánh mắt của mình nhìn về phía đó, cười hỏi:

- Sao thế em vợ?

- Anh rể, anh làm em thất vọng quá! Anh muốn ăn khoai tây chiên thì nói với em, sao lại lén lút ăn hết sạch khoai tây chiên của em thế! Năm gói to bự, hôm nay em muốn dùng chúng làm đồ ăn sáng đấy!

Liều Tiên Tiên vẻ mặt ủ rũ, đáng vẻ thương tâm.

Tần Xuyên buồn bực:

- Ăn khoai tây chiên của em á? Anh không ăn mà.

- Trong nhà chỉ có anh và em, không phải anh ăn thì là chuột ăn à?

Liều Tiên Tiên lớn tiếng chất vấn.

Tần Xuyên vỗ trán một cái, chỉ chỉ bên cạnh:

- Là Nạp Lan Thấm ăn! Cô ấy nằm phòng bên cạnh!

- Anh rể còn gạt em à! Bên cạnh làm gì có ai! Hôm qua chị Nạp Lan có ngủ ở nhà chúng ta đâu! Hơn nữa, chị ấy là nữ thần của trường bọn em đấy! Anh cảm thấy chị ấy sẽ tranh khoai tây chiên với em à!

Liều Tiên Tiên đã chắc chắn khoai tây chiên bị người anh rể không biết xấu hổ này ăn vụng.

Tần Xuyên khóc không ra nước mắt, mù điên chết tiệt này, đi thì đi đi còn bầy hăn! Không có việc gì cô trộm khoai tây chiên của con gái nhà người ta làm gì?

- Em vợ, anh... Anh đi mua với em! Em đừng khóc, anh dậy đi với em ngay đây.

Tần Xuyên một hồi đau khổ, làm đàn ông trong nhà này thật không dễ dàng gì.

...

Ireland, dãy núi phía Nam.

Đây là nơi đất cằn sỏi đá, đất đá lởm chởm, vách núi dốc đứng, khắp nơi là

mạch nước ngầm xao động nổi danh toàn thế giới.

Ven biển bị gió biển và nước biển ăn mòn, đường bờ biển cũng biến thành hình răng lược.

Trên một bãi biển không người, gần một chiếc thuyền đắm cũ nát bị nước biển đánh lên bờ có một chiếc xe Jeep lướt qua.

Một người đàn ông cường tráng tóc màu lam lái xe, phía sau anh ta là một người phụ nữ gợi cảm có mái tóc màu tím và một người trẻ tuổi nhìn có vẻ chẳng có tinh thần.

- Phía trước là đến rồi.

Vu Yêu Ysuiet có mái tóc màu lam quay đầu, cười gằn nói:

- Hoan nghênh anh đến với tổng bộ của hiệp hội Vu Sư, anh Cơ.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 440: Có Được Tất Có Mất

- Thật là làm khó anh Cơ rồi, giấu người nhà nói là đi nghỉ ngơi nhưng lại cùng chúng tôi đến nơi như thế này chịu khổ. Nhưng anh yên tâm, tất cả đều đáng giá.

Magda cười khanh khách nói.

Cơ Vô Song đi xe vất vả, cơ thể vốn đã không được như trước lúc này rất mệt mỏi, anh ta miễn cưỡng cười cười:

- Hy vọng là thế.

Xe việt dã không bao lâu sau liền rẽ ngoặt, lái vào một khe núi rất sâu.

Khe núi uốn lượn gập ghềnh, cũng không làm bất cứ con đường nào, chỉ có xe việt dã tính năng tuyệt vời mới có thể lái vào khu vực này.

Đợi sau khi lái được vài trăm m thì xe lái vào một chiếc động vừa sâu vừa rộng.

Lúc này Chúc Vô Song mới phát hiện, trong đây có động thiên khác, bốn phương tám hướng lập tức sáng bừng.

Tổng bộ của hiệp hội Vu Sư lại được xây dựng trong núi, mấy ngọn núi liền nhau đều là địa bàn của bọn chúng.

Khoáng thạch đủ màu sắc được ánh đèn phản chiếu thành ánh sáng lộng lẫy, khiến cả tổng bộ thoát nhìn ma quái kinh dị.

Bên trong còn chia ra rất nhiều khu vực, mỗi một khu vực đều dùng chữ màu đỏ tươi ghi rõ chức năng. Còn cờ có chân dung Sa Tăng Ác Ma treo khắp đỉnh động.

Nguyên một đám Vu Sư mặc hắc bào thỉnh thoảng lại đi qua, nhìn thấy Ysuier và Magda đều khiêm tốn cúi đầu chào.

Đường trong tổng bộ rộng rãi, đủ để ba chiếc xe chạy song song, xe chạy đến một khu vực được dựng bằng đầu lâu xương cốt mới dừng lại.

- Chúng ta đến rồi.

Ysuier nói.

Cơ Vô Song đang bị chấn động vì cảnh tượng kinh người trước mặt, nghe nói vậy liền ngây ngô gật đầu.

Magda lấy một chiếc xe đẩy gấp để phía sau ra cho Chúc Vô Song ngồi lên, đẩy anh ta vào trong huyết động treo đầy đầu lâu xương cốt này.

Trong không khí, khắp nơi tràn ngập mùi khiến người ta buồn nôn, một số bộ phận của người và động vật bị ngâm trong thuốc nước, thậm chí còn có một số thi thể vừa giải phẫu xong, bị ném trên bàn giải phẫu đầy máu.

Mấy vu sư mặc áo bào đen sọc bạc đang ở đó nghiên cứu thuốc gì đó, tay cầm xương cốt tiến hành thí nghiệm.

Thấy hai đại Vu Yêu tiến vào, mấy vu sư đều dừng động tác trên tay, cúi đầu chào hỏi.

- Xin chào ngài Ysuier, ngài Magda.

Magda gật đầu, hỏi:

- Leoric đâu?

Một gã vu sư trả lời:

- Ngài Leoric được Vu Vương triệu kiến, đi hơn nửa tiếng rồi, chắc sắp về rồi

a.

Magda cùng Ysuier liếc nhìn nhau:

- Xem ra là Vu Vương có chỉ thị, chúng ta đợi một lát.

Cơ Vô Song nhíu mày nghi ngờ nói:

- Leoric là ai? Đây là đâu?

- Đây là khu nghiên cứu hài cốt vu thuật, Vu sư ở đây đều là người nghiên cứu hài cốt vu thuật. Leoric là người tinh thông hài cốt vu thuật nhất trong số bảy đại Vu Yêu chúng tôi, không kém Vu Vương. Anh Cơ muốn cải tạo thân thể thì phải dựa vào anh ta giúp.

Ysuier giải thích.

Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp từ đằng xa bay đến:

- Hừ hừ hừ... cải tạo thân thể đã là gì... Có muốn trở nên mạnh hơn trước đây không?

Một người đàn ông da trắng cao hơn hai mét mặc một chiếc áo choàng màu xám, mặt không có chút máu, hốc mắt và môi lại đỏ tươi, đầu trọc lóc, gầy như chỉ còn lớp da bọc xương chống cây trượng bằng xương đầu dê, đi về từ bóng tối.

- Leoric, anh về thật đúng giờ.

- Vu Cương đã nói chuyện hai người yêu cầu với tôi rồi, nghe nói là một võ giả trẻ tuổi đẳng cấp tiên thiên à...hờ hờ...

Leoric nhìn chẳng ra người chẳng ra quỷ đột nhiên cười một cách quái dị.

Cơ Vô Song cảm thấy sờn hết cả gai ốc, anh ta đột nhiên cảm thấy ánh mắt tên này nhìn mình không giống nhìn người sống mà như đang nhìn một thi thể vậy!

- Đúng vậy, anh ta bị phế công lực chưa lâu, đối với anh mà nói chắc không khó chữa khỏi nhỉ.

Magda nói.

Leoric cũng không trả lời, đi đến trước mặt Cơ Vô Song, cúi đầu cẩn thận đánh giá một lát, cười tà nói:

- Vu Vương nói anh là người trẻ tuổi có thể chờ mong. Tôi thấy anh vẫn còn căn cơ võ giả tiên thiên, không chỉ có thể giúp anh cường hóa thân thể mà còn có thể mạnh hơn lúc trước khi mất tu vi, không chỉ mạnh hơn một hai lần... anh có muốn không?

Cơ Vô Song khẽ giật mình, mừng rỡ hỏi:

- Thật sao? Tôi... tôi không chỉ có thể khôi phục mà còn có thể trở nên mạnh hơn à?

- Đơn thuần chỉ để thân thể anh khôi phục, anh muốn có được tu vi lúc đầu thì ít nhất phải mất vài chục năm, anh có đợi lâu như vậy mới báo thù được không? Hơn nữa, anh khôi phục được thực lực thì cũng không đủ mạnh.

Leoric dụ dỗ như ác ma.

Cơ Vô Song nuốt một ngụm nước bọt, tràn đầy khát vọng:

- Tôi đồng ý! Xin giúp tôi một tay! Tôi tất nhiên sẽ thực hiện đúng như ước định, giúp hiệp hội Vu Sư các anh đoạt được thần vật hoặc làm bất cứ chuyện gì!

Leoric cười càng thêm sung sướng:

- Nếu Vu Vương đã nói muốn giúp anh thì tôi đương nhiên sẽ giúp, nhưng... Người trẻ tuổi, có được tất có mất, muốn giành được sức mạnh vốn dĩ không thuộc về anh trong thời gian ngắn thì cũng phải trả giá một chút, còn phải chịu sự tra tấn đau đớn... Anh dám thử không?

Cơ Vô Song sắc mặt trắng bệch, anh ta quan sát những cảnh tượng quỷ dị hung tàn xung quanh, nhất nhất thời có chút choáng váng.

Hình như Ysuier và Magda hiểu ra điều gì đó, đều dùng vẻ mặt phức tạp nhìn Cơ Vô Song, đợi đáp án của anh ta.

- Người trẻ tuổi, anh sợ à?

Leoric lại hỏi.

Cơ Vô Song mũi thở rung rung, hít thở sâu mùi không khí tanh tưởi, ánh mắt lộ ra vẻ quyết tâm nói:

- Tôi giấu người nhà đến đây là đã dự tính đến chuyện xấu nhất, bây giờ tôi chịu nhục nhã vô cùng, thù không đội trời chung, còn có gì đáng sợ đây?

- Ha ha ha... được! Vậy không nên chậm trễ nữa, Ysuier, Magda, hai người đi đi, tất cả giao cho tôi là được!

...

Thành phố Đông Hoa, Bích Hải Sơn Trang.

Chín giờ sáng, Tần Xuyên cùng Liễu Tiên Tiên đợi ở cửa nhà vì Liễu Hàn Yên muốn đích thân đưa em gái đến sân bay.

Tần Xuyên mãi không có cơ hội gặp Liễu Hàn Yên để nói chuyện giữa hai người, lần này đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Liễu Hàn Yên nói mấy giờ đến thì sẽ đến lúc đó, một phút cũng không quá, đúng giờ dừng xe trước cửa.

Liễu Tiên Tiên cầm va li hành lý dán đầy giấy dán hoạt hình đi lên xe, dáng vẻ ngoan ngoãn.

Tần Xuyên vội đi đến bên ghế lái, dán vào cửa số, cười nói:

- Vợ à, anh đi tiễn với em nhé. Anh cảm thấy chúng ta cũng cần nói chuyện với nhau.

- Tôi đưa Tiên Tiên đi xong liền về quê, còn bận việc khác.

Liễu Hàn Yên lạnh lùng từ chối.

Tần Xuyên tiếp tục cười ôn hòa nói:

- Đừng thế mà, trước đây anh không biết chuyện hồi nhỏ em từng trải qua, bây giờ anh cũng hiểu rồi, tại sao em lại không thích được anh bảo vệ, cũng hiểu em...

- Đừng nói nữa!

Liễu Hàn Yên quay đầu lại lạnh lùng trừng mắt nhìn Liễu Tiên Tiên, đương nhiên đoán được là Liễu Tiên Tiên lẩm mồm nói ra chuyện gì.

- Anh nghĩ nhiều quá đấy, tôi chỉ cảm thấy khoảng cách hiện tại của chúng ta là vừa vặn, anh mặc kệ tôi, tôi cũng sẽ không quản anh.

Liễu Hàn Yên lạnh nhạt nói.

Tần Xuyên nhú mày:

- Sao anh có thể mặc kệ em chứ, nhìn thấy vấn đề thì cùng trao đổi, giải quyết, thế mới là vợ chồng chứ.

- Có thể là trước đây tôi đã phán đoán sai về quan hệ vợ chồng của hai chúng ta, thiếu chút nữa tưởng chúng ta có thể trở thành cặp vợ chồng bình thường. Nhưng giờ tôi hiểu rõ rồi, anh là anh, tôi là tôi, chúng ta không phải người cùng thế giới, ai sống cuộc sống của người nấy sẽ thích hợp hơn.

Liểu Hàn Yên dùng ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng liếc nhìn Tần Xuyên, trực tiếp khởi động xe, lái xe rời đi.

Tần Xuyên mang mang nhiên đứng tại chỗ, trầm mặc rất lâu, theo lý mà nói thì người phụ nữ đối xử với hắn lãnh đạm như vậy, hắn nên cảm thấy tức giận mới đúng. Nhưng không biết tại sao lúc này hắn không thấy giận mà còn thấy đau lòng.

Liểu Hàn Yên như đang giam cầm mình trong một tòa thành, cô không muốn người khác nhìn thấy tình cảnh của mình. Cô cũng không muốn chạy ra thế giới bên ngoài vì cô đã yếu ớt đến mức không chịu được một chút thương tổn.

Tường thành chính là vỏ bọc lạnh như băng của cô, đẩy Tần Xuyên ở bên ngoài.

Tần Xuyên có chút thất hồn lạc phách đi về nhà, lên trên lầu, ngồi trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ chính của hai người.

Sau khi suy nghĩ rất lâu, trong đầu Tần Xuyên đột nhiên thông suốt, nhìn về phía đầu giường phía bên Liễu Hàn Yên ngủ...

Hai mắt hắn tỏa sáng, vội chạy về phòng mình, bật máy tính, tìm kiếm tài liệu mình cần tìm.

Đang vội vàng thì đột nhiên điện thoại của Tần Xuyên hiện tin nhắn không có số điện thoại.

Tần Xuyên nghiêm mặt, sau khi mở ra một trang web đặc biệt, nhảy ra một khung chat đơn giản.

Một chuỗi ký tự tiếng Anh truyền đến từ phía đối diện, rõ ràng sau khi Nataliya trở lại nước Nga đã liên lạc với hẳn.

- Ngài Kiếm Ma tôn kính, gia tộc đã tín nhiệm tôi nhưng sau khi gia tộc Habsburg biết có thể Maximilian sẽ bị ngài sát hại, gia chủ Rodolfo đã hoàn toàn bị ngài chọc giận. Bọn chúng định gác lại chuyện đi tìm thần vật, muốn phải nhiều thần phật giả hơn đi đối phó với ngài!

Nataliya báo cáo.

Tần Xuyên hí hí mắt, kết quả này nằm trong dự liệu của hẳn, đánh chữ hỏi:

- Tình cảnh của cô thế nào? Có biết kế hoạch đại khái của chúng không?

- Cảm ơn ngài đã quan ta, dù chúng không nghi ngờ tôi nhưng cũng giận chó đánh mèo lên người tôi, khiến tôi bị cha giam lỏng, phải hai vệ sĩ nhất tôi ở khu vực Moscow nhưng ít nhất tôi còn có thể dùng mạng liên hệ với ngài... Còn kế hoạch của chúng tôi không biết rõ nhưng nghe chị tôi nói sẽ ra tay từ một người bên cạnh ngài.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 441: Một Hòn Đá Trúng Nhiều Chim

Tần Xuyên cười lạnh, trong lòng nghĩ nghĩ cũng đúng, đồng minh Tulip không phải đồng minh ngu ngốc, sau khi ý thức được thực lực của hắn, chắc chắn chúng sẽ không đối kháng chính diện nữa.

Chúng lựa chọn động thủ từ người bên cạnh hắn, là thủ đoạn có thể chiếm được quyền chủ động chiếm cứ nhất, cũng nắm chắc phần thắng nhất.

Nhưng điều này cũng khiến Tần Xuyên nổi sát tâm, đám người cầm quyền mục nát của gia tộc cổ xưa này, nếu cứ đông dài với chúng như vậy thì người quan trọng bên cạnh hắn sớm muộn cũng sẽ bị tổn thương.

So với việc chờ đợi chúng giở trò âm hiểm một cách bị động, chi bằng chủ động tấn công, đánh cho chúng trở tay không kịp!

Dù sao thì hắn là đồng minh Tulip sẽ cho rằng một mình hắn, dù thế nào cũng sẽ không dám chủ động làm gì chúng.

- Kiếm Ma các hạ, tiếp sau đây tôi nên làm thế nào?

Nataliya hỏi.

Tần Xuyên ánh mắt lập loè mà nghĩ một lát, đánh chữ nói:

- Tôi cho cô một phương thức liên hệ, cô đi liên lạc với công hội sát thủ Phoenix, tuyên bố một nhiệm vụ.

- Công hội Phoenix? Đây chẳng phải là công hội của ngài sao? Tuyên bố nhiệm vụ gì?

Nataliya cũng biết, bởi vì Tần Xuyên gia nhập nên công hội Phoenix đã thu gộp công hội Thâm Uyên, đã trở thành tổ chức sát thủ thứ hai thế giới.

Tần Xuyên nói:

- Rất đơn giản, liệt kê tất cả những người thừa kế gia tộc Romanov xếp trước cô và các thành viên gia tộc có thực quyền, một số phế vật đương nhiên chẳng quan trọng, nhưng người nào có thể tranh đoạt quyền lực với cô thì đều để chúng biến thành mục tiêu.

Nataliya dường như quá khiếp sợ, một hồi lâu mới hồi phục:

- Kiểm tra các hạ, danh sách thành viên như vậy có ít nhất 20 người, ngài định giết sạch những người đó sao?

Nhưng công hội sát thủ nhận nhiệm vụ dựa theo quy định của hiệp hội sát thủ, theo độ khó và số người, tôi phải bỏ ra gần 100 triệu Euro, mới có thể tuyên bố nhiệm vụ này chứ? Tôi không có nhiều tiền như vậy...

Tần Xuyên ngồi trước máy vi tính lộ ra nụ cười tà ác, người phụ nữ này lại biết rõ cả tiền tạm ứng để thuê giết người, xem ra cô ta sớm đã từng nghĩ đến việc giết các thành viên khác trong gia tộc rồi.

Chỉ có điều khi liên tưởng đến dáng vẻ điên cuồng tàn nhẫn của cô ta khi giết chết Maximilian thì cũng không khó hiểu, người phụ nữ này... tuyệt đối là một bông hoa hồng độc có gai.

- Cô chỉ cần đi tuyên bố nhiệm vụ là được, khoản tiền này tôi sẽ thanh toán cho cô, nhưng danh nghĩa người thuê phải là cô.

Tần Xuyên cũng không ngốc, mặc dù người thuê là ai cũng có thể tuyên bố nhiệm vụ, nhưng nếu không để Nataliya đi liên lạc thì không cách nào buộc chặt cô ta lên cùng một thuyền.

Vì thế, đây là thăm dò để Nataliya biểu lộ quyết tâm cuối cùng, nếu cô ta

dám đi tuyên bố nhiệm vụ này thì chứng tỏ người phụ nữ này đúng là “điên rồ”.

Nhưng chẳng bao lâu sau, Nataliya lại gửi đến tin nhắn:

- Tôi lo thế lực đồng minh Tulip rắc rối khó gỡ sẽ biết trước công hội sát thủ nhận được nhiệm vụ này...

Tần Xuyên lập tức trả lời:

- Điểm này cô có thể yên tâm, kỹ thuật hacker của tôi đủ để bù vào vấn đề này.

Lúc này Nataliya mới nói:

- Tôi hiểu rồi, mời ngài đưa phương thức liên hệ cho tôi, tôi sẽ lập tức đi tuyên bố nhiệm vụ.

Tần Xuyên nhếch miệng cười cười, xem ra thù hận với gia tộc và lòng tham quyền thế của cô nàng người nước ngoài này còn điên cuồng hơn hẳn tưởng.

Đưa phương thức liên lạc cho Nataliya xong, Tần Xuyên liền đóng thông tin, chuyển sang liên hệ với Đường Vi ở tổng bộ Phoenix.

Khi video kết nối được, Đường Vi đang mặc quần áo luyện võ, thoát nhìn tinh thần sáng láng, sắc mặt trong trắng lộ hồng, dường như vừa nãy vẫn còn luyện công.

- Chắc chắn, Tiểu Vi Vi, xem ra tu vi tiến bộ rất lớn nhỉ?

Tần Xuyên sớm đã biết rõ Đường Vi đã hoàn thành lần lột xác thứ ba nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp cô trong thời gian gần đây.

Đường Vi một tay chống cằm, xinh đẹp cười nói:

- Chẳng cần bao nhiêu ngày nữa, em xử lý xong chuyện bên này là có thể về

Đông Hoa rồi, đến lúc đó để anh cảm nhận uy lực Huyết Hoàng Công ba biển.

Tần Xuyên mỉm cười, nhìn dáng vẻ tràn ngập tự tin của người phụ nữ của mình, dường như thật sự có thu hoạch lớn, hẳn cười gật đầu:

- Anh đang chờ đây, tốt nhất sau này em có thể khiến anh làm trai bao, dựa vào Tiểu Vi Vi em bảo vệ anh.

Đường Vi hờn dỗi hừ một tiếng:

- Gần đây chẳng phải anh bận học sao, sao ban ngày lại liên lạc với em, nói đi, chuyện gì thế?

Tần Xuyên nhún vai:

- Thật ra cũng không phải chuyện lớn, anh để một người phụ nữ tên là Nataliya đến công hội tuyên bố một nhiệm vụ, chắc em sẽ thấy ngay thôi...

Đường Vi buồn bực:

- Đó là ai thế? Nhiệm vụ gì?

Tần Xuyên nói qua những việc đã xảy ra, điều này khiến Đường Vi một hồi kinh ngạc.

- Anh... anh thật sự định cho đồng minh Tulip đổ máu à?

Tần Xuyên buông tay:

- Là chúng ép anh, anh đã cho chúng cơ hội, không thể cứ phòng thủ một cách bị động mãi được.

Đường Vi nhíu mày nói:

- Em biết rồi, em sẽ để bọn họ tiếp nhận nhiệm vụ này, trời ạ... Nếu anh không nói với em, e là em sẽ thật sự từ chối nhiệm vụ này, {{Truyen F.ULL

cham V.N}} đúng là trực tiếp đẩy Phoenix bọn em lên đầu sóng ngọn gió. Nếu khai chiến với gia tộc Romanov thì chẳng khác nào phải đối mặt với áp lực của ba gia tộc khác.

Tần Xuyên lắc đầu nói:

- Không, anh liên hệ với em là muốn em không nhận lời ủy thác của Nataliya.

- Cái... cái gì? Tại sao? Chẳng phải là anh bảo cô ấy đến ủy thác nhiệm vụ sao?

Đường Vi bị hồ đồ rồi, trợn to đôi mắt dễ thương kỳ quái nói.

Tần Xuyên híp mắt, chậm rãi nói:

- Ngoài mặt em có thể đồng ý với lời ủy thác này của Nataliya nhưng đừng đăng ký. Nếu nhận được danh sách và thông tin người cần ám sát, hãy đổi người ủy thác thành một thành viên của gia tộc có thực lực bình thường trong danh sách.

Mắt Đường Vi lóng lánh hồi lâu, lộ ra thần sắc như cười như không, lắc đầu cảm khái nhìn Tần Xuyên.

- Tiểu Xuyên Xuyên, anh xấu quá... Bây giờ em thấy nghi ngờ lúc đầu liệu có phải em bị sự đơn thuần lương thiện của anh lừa gạt không... Anh thật âm hiểm.

- Chắc, sao em lại nói thế, có ai nói người đàn ông của mình như vậy không?

Tần Xuyên giả vờ không vui.

Đường Vi cười khanh khách nói:

- Kế này của anh đúng là một mũi tên trúng bao nhiêu con chim không biết, anh không đi làm gian thương thật đáng tiếc.

- Được rồi, muốn nói xấu anh sau này nói cũng không muộn, hãy đi xử lý lời ủy thác của người ta trước đi.

Tần Xuyên cười đóng thông tin.

Thật ra kế hoạch của Tần Xuyên là lừa cả Nataliya, thành viên trung tâm của gia tộc Romanov.

Với thực lực của đồng minh Tulip, nếu ngay cả chuyện công hội sát thủ cũng nhận lời ủy thác ám sát nhiều người bọn chúng như vậy mà còn không biết thì chúng sớm đã không thể kéo dài đến hôm nay rồi.

Chắc chắn chúng có tai mắt ở trong giới sát thủ, mặc kệ là thông qua con đường gì, nhất định sẽ biết có người nhận lời ủy thác như thế này.

Tần Xuyên lừa gạt Nataliya, hẳn có thể dựa vào kỹ thuật hacker lừa dối nhưng hẳn không định giấu giếm, chỉ đợi tin này truyền ra bên ngoài.

Sau khi Nataliya tuyên bố ủy thác, tưởng là mình đã trở thành chủ thuê giết chết thành viên gia tộc, sẽ một lòng một dạ làm việc cho Tần Xuyên, vì cô đã không còn đường về.

Nhưng nếu các thành viên của gia tộc Romanov biết lời ủy thác này thì sẽ phát hiện người thuê là một thành viên thực lực thường thường trong số họ, không phải là Nataliya.

Như vậy, Nataliya thể hiện quyết tâm của mình nhưng lại không bị phát hiện, tất cả mọi người sẽ tưởng rằng đây là một thành viên tham lam khác muốn mưu quyền đoạt vị.

Gặp tình huống này, các thành viên gia tộc có trong danh sách ám sát chắc chắn sẽ tụ tập lại, vì tổ chức thần phạt giả không thuộc gia tộc bọn họ, những thứ bọn họ có thể có chỉ là kỹ sĩ thần phù hộ và mấy thần phạt giả của gia tộc mình.

Không có thành viên gia tộc nào muốn lạc đàn, điều này có nghĩa là bọn

chúng sẽ tụ tập ở một nơi, cũng tiện cho Tần Xuyên động thủ, không cần đi khắp nơi tìm.

Mà từ đầu tới cuối, nếu như không có Nataliya, Tần Xuyên cũng không biết thành viên trung tâm của gia tộc Romanov cụ thể có những ai. Vì thế, vẫn phải để Nataliya đi tuyên bố nhiệm vụ trước mới có thể tiến hành kế hoạch này.

Tần Xuyên bẻ bẻ ngón tay, đúng như lời Đường Vi nói, kế hoạch này, “một hòn đá trúng nhiều con chim”.

Điều duy nhất không thể khống chế chính là kỹ sĩ thần phù hộ của gia tộc Romanov có tồn tại thật không và mạnh đến cỡ nào.

Còn chuyện gia tộc khác ra tay giúp đỡ thì Tần Xuyên cho rằng không thể xảy ra vì nếu xin giúp đỡ thì chẳng khác nào gia tộc Romanov thừa nhận mình vô dụng, yếu ớt. Kiểu quý tộc cổ xưa này không thể nào làm chuyện mất mặt như vậy được.

Tần Xuyên cũng muốn lợi dụng đặc điểm chết cũng phải giữ mặt mũi của bọn người kia, đầu tiên rạch một vết, sau đó chậm rãi phá huỷ toàn bộ đồng minh Tulip.

Sau khi lập kế hoạch đối phó với Tulip xong, Tần Xuyên tiếp tục bận rộn tìm kiếm tài liệu cần tìm, dù sao vấn đề của hãn và Liễu Hàn Yên vẫn chưa giải quyết được.

Bận đến tận nửa đêm, cuối cùng Tần Xuyên cũng nhìn thấy nội dung mình cần tìm ở trên một trang web nước ngoài cách đây nhiều năm.

Căn cứ vào mã số bên trên, Tần Xuyên gọi đi, gọi thẳng đến nước Pháp xa xôi...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 442: Sói Siberia

Thành phố St. Petersburg của Nga, sân bay quốc tế Pulkovo.

Nhiệt độ ở đây vào tháng 10 chênh lệch tương đối lớn, có không ít khách du lịch nước ngoài mặc áo khoác lông dày xụ, tránh để vừa đến đây đã bị cảm lạnh.

Lúc xế chiều, có một nam một nữ bước ra từ sân bay, hai người tay nắm tay, đi về phía điểm đỗ của taxi.

- Tiểu Vi Vi, thật ra em không cần đến đâu, một mình anh cũng có thể làm xong nhiệm vụ lần này.

Tần Xuyên tay xách vali đen nói.

Đường Vi đeo kính râm, mặc áo nhung cổ màu cà phê, tóc xoắn đuôi, phong thái xinh đẹp, nụ cười trên khuôn mặt có tâm trạng không tệ thu hút ánh mắt của rất nhiều người đàn ông.

Nghe thấy lời nói của người đàn ông, cô khẽ tiến sát má lại gần cánh tay hắn:

- Được rồi, em biết anh lợi hại, nhưng dù sao anh ít hoạt động ở nước ngoài, rất nhiều phong tục tập quán và phương thức liên hệ anh chắc chắn không quen thuộc bằng em.

Anh có thể coi em là hướng dẫn viên du lịch nhỏ, cùng anh đến hoàn thành chút công việc, tiện thể du lịch luôn. Đến lúc đó cần giết người hay phóng hỏa gì đó em sẽ không tranh với anh đâu.

Từ khi công hội Phoenix nhận được ủy thác nặng nề kia đã qua ba bốn ngày

rồi.

Đúng như những gì Tần Xuyên đoán trước, từ chỗ Nataliya, hẳn biết không ít thành viên của gia tộc Romanov đã bắt đầu tụ tập ở trang viên cổ xưa còn sót lại từ thời Sa Hoàng ở St. Petersburg, tổ chức hội nghị gia tộc.

Hắn cảm thấy đến lúc rồi nên định đến đây tùy cơ hành sự. Đương nhiên, thông tin thân phận dùng khi ra nước ngoài đều là giả, đây cũng là để ngăn ngừa bị Cục an ninh quốc gia biết mình đến đâu.

Không ngờ là Đường Vi cũng chạy về Đông Hoa, còn muốn cùng hắn đến đây.

Dù Đường Vi nói đã lâu không gặp hắn, muốn ở cùng hắn nhiều hơn nhưng Tần Xuyên biết là cô không yên tâm về hắn.

Chắc chắn có rất nhiều người phụ nữ nguyện ý cùng hắn ăn chơi nhảy múa nhưng người nguyện ý chủ động muốn vào sinh ra tử với hắn không biết có được mấy người, hiển nhiên Đường Vi là một trong số đó.

Tần Xuyên dùng tay khẽ vuốt tóc người phụ nữ, bất đắc dĩ cười cười, kỳ thật, nếu không phải thực lực Đường Vi tiến bộ không ít, lại có công pháp cường đại như Huyết Hoàng công bên người thì Tần Xuyên sẽ kiên quyết không để cô đến.

Dù sao thì Tần Xuyên cũng không rõ rốt cục đối phương có cao thủ như thế nào trấn giữ, khó bảo toàn không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Sau khi ngồi vào trong một chiếc taxi, Đường Vi dùng tiếng Anh nói với lái xe một địa chỉ.

Lái xe cười toe toét miệng, dùng tiếng Nga nói mấy câu.

Khi Đường Vi tưởng lái xe nghe không hiểu tên khách sạn bằng tiếng Anh, định mở hướng dẫn trên điện thoại thì đột nhiên Tần Xuyên khoát khoát tay, nói:

- Không phải anh ta không biết khách sạn đó, anh ta đang nói giá với chúng ta.

- Sao anh biết?

Đường Vi nháy mắt mấy cái.

Tần Xuyên cũng không trả lời, mà đột nhiên dùng tiếng Nga lưu loát bắt đầu nói chuyện với lái xe.

- Từ đây đến khách sạn Belmond Europa chắc chỉ cần 3000 Rúp là đủ.

Tần Xuyên cười nói với lái xe.

Lái xe sững sờ, dường như không ngờ tiếng Nga của người Trung Quốc trẻ tuổi này lại rõ ràng như vậy, tưởng gặp được người thông hiểu nước Nga, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Anh bạn à, bây giờ buôn bán khó khăn, nếu không thu 4000 Rúp thì lái xe chúng tôi đều không chịu đâu. Nếu không tin thì anh có thể hỏi lái xe khác.

Thật ra Tần Xuyên thế nào cũng được, cũng không quan tâm đến chút tiền này nên đồng ý.

Lúc này Đường Vi ngồi bên cạnh có chút buồn bực:

- Hóa ra anh học cả tiếng Nga rồi, sao không nói sớm?

Tần Xuyên ranh mãnh cười nói:

- Ai bảo anh ít sống ở nước ngoài, không có kinh nghiệm ấy nhỉ, chẳng phải em nói muốn làm hướng dẫn du lịch nhỏ của anh à?

Đường Vi đỏ mặt, đánh vào đùi người đàn ông một cái:

- Anh chỉ nhìn em xấu mặt thôi! Đúng là người đàn ông đầy tâm cơ, xem ra ở

nhà anh đã tìm hiểu không ít về Nga rồi nhỉ?

Tần Xuyên cười gật gật đầu, hẳn không thích đánh trận không chuẩn bị trước, nếu đã quyết định đến đại bản doanh của địch chế tiên cơ thì cũng không thể chẳng biết gì về môi trường và văn hóa bên này được.

Cho nên, Tần Xuyên cố ý học tiếng Nga, lại nhớ bản đồ và phong tục tập quán của toàn bộ St. Petersburg.

...

Tại một trang viên riêng xa hoa của vùng duyên hải St. Petersburg, từ trong ra ngoài có mấy chục vệ sĩ mặc đồ đen đeo kính đen canh giữ.

Trong một lâu đài cổ của trang viên tràn ngập sắc thái cung điện thời kì Ekaterina, cách bài trí đồ gia dụng nạm vàng, những bức tranh trang nghiêm được giữ sạch sẽ một cách tỉ mỉ, tấm thảm Ba Tư thủ công khiến cả đại sảnh thoạt nhìn tràn đầy hơi thở quý tộc.

Hơn hai mươi thành viên trung tâm của gia tộc Romanov đang ngồi trên những chiếc ghế viền vàng da đỏ tinh xảo.

Bầu không khí có chút vi diệu, dù đều là người thân cùng huyết thống nhưng giữa hơn hai mươi người này như cách nhau vô số bức tường.

Một gã râu ria ngồi ở trên nhất, một người đàn ông khôi ngô chính là tộc trưởng của gia tộc Romanov đương đại, Phil VI.

Anh ta cầm một chiếc điện thoại cũ nạm vàng, sau khi kết thúc một cuộc nói chuyện rất dài mới cúp máy.

- Anh cả, Cục trưởng Nemtsov nói thế nào?

Người hỏi là em trai thứ ba của Phil, Lavezzi.

Đôi đồng tử trong đôi mắt sâu của Phil quét quanh những người có mặt, nói:

- Từ tháng trước tổng thống Vladimir đã quyết định sẽ đả kích quân sự với tổ chức khủng bố YS. Vì thế nội bộ KGB đã phái đi rất nhiều cao thủ lên vào châu Phi và tầng lớp cấp cao chủ yếu như bảo vệ tổng thống... Hiện nay nhân thủ có chút giật gấu vá vai.

Chỉ có điều cũng may là phân bộ của bọn họ ở St. Petersburg còn có một tiểu đội tinh nhuệ do thượng tá Bychkov dẫn đầu, sẽ đến giúp chúng ta, làm tốt công tác bảo an.

- Hừ, đả kích YS cần phái KGB sao? Bên kia sớm đã bị Mossad của Israel và đặc công của Cục tình báo trung ương Mỹ chia cắt rồi, đây là không muốn phái thêm người đến giúp chúng ta!

Một người phụ nữ trung niên mặc áo màu đỏ, dáng người mập mạp cười lạnh.

Người phụ nữ này là chị họ Lukyanova của Phil, là một trong số ba bốn thành viên nữ trong hơn hai mươi người có mặt.

- Lukyanova, đừng dùng suy nghĩ thiên cận của mình để võ đoán tâm tư của tổng thống, truyền ra ngoài chẳng có ích gì với gia tộc Romanov chúng ta đâu.

Người nói với giọng trầm thấp là một anh họ khác là Markin.

Lukyanova tính tình không tốt khinh thường nói:

- Anh Markin, ở đây đều là người của gia tộc Romanov, anh không cần nịnh bợ tổng thống nữa. Anh nhường đi hai mỏ dầu và một nhà máy đóng tàu cũng chẳng thấy anh ta đáp lại bao nhiêu.

Tên Vladimir kia trước khi lên làm tổng thống xưng anh gọi em với gia tộc Romanov chúng ta, để chúng ta thay ông ta dọn dẹp không biết bao nhiêu đầu sỏ, hiện tại cánh cứng cấp rồi, lại hận không thể khiến gia tộc Romanov chúng ta

mau xong đời toàn bộ! Em sớm đã nhìn ra lòng lang dạ thú của anh ta rồi!

- Huyết mạch của gia tộc Romanov còn ngoan cường hơn sói Siberia, cho dù Vladimir có cầm quyền thêm hai mươi năm, thì cũng chỉ là khói mây nhất thời trước mặt gia tộc chúng ta. Thu lại tính khí nóng nảy của mình đi, cùng đối phó với tình cảnh hiện giờ, em gái Lukyanova của anh.

Phil vẻ mặt vô cảm nói.

Lukyanova vẻ mặt không cho là đúng, nói qua loa:

- Vâng, tộc trưởng tôn kính của chúng ta, xin hỏi ngài đã điều tra rõ xem con hồ ly đáng chết nào đã phản bội chúng ta, để lộ thông tin của tất cả chúng ta cho công hội Phoenix chưa?

Câu hỏi này hiển nhiên cũng là điều các thành viên có mặt khác quan tâm, cả đám đều sắc mặt âm trầm, chờ Phil giải đáp.

Nên biết là, là một trong những gia tộc của đồng minh Tulip, ở bên ngoài, các thành viên trung tâm gần như không dùng tên của gia tộc để hoạt động, nơi sống và thông tin thân phận của mỗi người đều giữ bí mật với bên ngoài.

Lần này lại có ủy thác chỉ ra thông tin chính xác của bọn chúng, tiến hành ám sát, không hề nghi ngờ là trong gia tộc có kẻ phản bội.

- Yên tâm, hai ngày trước tôi đã bảo người quen trong giới sát thủ mua chuộc một quan viên trong tổ chức sát thủ rồi, chắc chưa đến hai ngày sẽ có câu trả lời.

Phil nói.

- Còn tận hai ngày nữa? Chết tiệt, chậm quá đi! Ủy thác sớm đã được nhận, chỉ sợ tên Kiếm Ma kia đã đến St. Petersburg, đang uống Vodka ở trên con phố nào gần trang viên của chúng ta rồi, chẳng khác nào điều hầu nhìn chăm chăm thỏ chờ hạ móng vuốt với chúng ta đấy!

Lavezzi vỗ cái ghế phiền muộn nói.

Markin thở dài:

- Tất cả đều tại lão khốn kiếp Rodolfo của Habsburg kia! Lúc đầu nói cái gì mà tranh đoạt thần vật, kết quả thần vật là cái quái gì chúng ta còn chưa nhìn thấy!

Chính con trai ngu xuẩn của ông ta là Maximilian đã quá khinh thường Kiếm Ma, không giết được đối phương mà còn mất mạng, giờ lại muốn chúng ta chịu nguy hiểm thay chúng.

- Yên tâm đừng vội, ít nhất hiện tại chúng ta đều an toàn ở đây, có đại sứ Mikhail dẫn theo thần phạt giả đến bảo vệ, chỉ cần chúng ta không phân tán thì chắc Kiếm Ma cũng không thể gây uy hiếp đối với chúng ta.

Phil chậm rãi nói.

Mọi người nghe được cái tên Mikhail mới lộ ra chút vẻ hòa hoãn.

- May mà tên ngốc tuyên bố nhiệm vụ ám sát kia không lập tức đưa thông tin của chúng ta đến tay Kiếm Ma, nếu không chắc chúng ta không kịp hội tụ ở đây.

Một gã thành viên cảm khái.

- Đúng thế, nếu chúng ta kéo dài vài ngày thì e là chính bản thân Kiếm Ma sẽ có vấn đề, một khi thần phạt giả của gia tộc Habsburg bắt người thân của hãn ở Trung Quốc thì chắc hãn cũng sẽ lùi bước. Đến lúc đó sẽ biến thành chúng ta nắm quyền chủ động.

Lavezzi nói.

Markin nhớ tới điều gì đó, lên tiếng hỏi:

- Gia chủ, đến hơn một ngày rồi sao chưa thấy đại sứ Mikhail, ông ấy ở

phòng nào?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 443: Thợ May

Phil sụt sịt, sờ mái tóc xám trắng của mình:

- Đại sư trong ở trong trang viên, ngài ấy ở nhà mình. Tôi sớm đã bảo học trò Ivan của ngài ấy đi mời ngài ấy để mọi người yên tâm nhưng mãi không thấy hồi âm.

- Ivan? Là chàng trai theo đại sư Mikhail mười ba năm à, nhiều năm rồi không gặp anh ta, thực lực của anh ta thế nào?

Lukyanova hỏi.

Trong mắt Phil lướt qua một tia sáng:

- Trước Tết tôi đã gặp đại sư Mikhail, chúc phúc đại sư. Chính miệng đại sư nói với tôi, qua năm năm nữa là Ivan có thể nhận “kiếm St. Peter” từ tay ngài ấy rồi.

- Nói như vậy, truyền thừa kỹ sĩ thần phù hộ sẽ không xảy ra sai lầm gì nữa, hơn nữa chúng ta còn có thêm một cao thủ trấn giữ.

Cuối cùng mọi người cũng lộ ra nụ cười thoải mái.

Đúng lúc này, vệ sĩ ngoài cửa mở cửa, một người trẻ tuổi tuổi tuần lãng tóc nâu mắt xanh bước vào, anh ta mặc một chiếc áo khoác màu xám tương đối mỏng, phía dưới là một chiếc quần bò giặt bạc trắng, thanh tú, thần thái có chút câu nệ.

Một đám thành viên trung tâm gia tộc Romanov nhìn thấy người trẻ tuổi này nhưng cũng không dám chủ quan, đều lộ ra nụ cười thân thiện.

- Ha ha, Ivan, cậu đến rồi à?

Phil nhiệt tình chào hỏi, bảo học trò kỹ sĩ thần phù hộ trẻ tuổi vào trong đại sảnh ngồi.

Nhưng Ivan không hề tiến đến quá gần, duy trì khoảng cách ba mét rồi làm lễ kỹ sĩ.

- Ngài Phil, trước đó đại sư luôn thuê một chiếc Rubaha, tôi không dám làm phiền nên đã hồi âm chậm cho ngài.

Phil cười khoát tay:

- Không sao, vậy giờ đại sư Mikhail đến chưa?

Ivan lắc đầu:

- Đại sư bảo tạm thời ngài còn việc khác phải làm, không tiện đến.

- Chuyện này...

Phil hơi nhíu mày, hiển nhiên đã có chút không vui.

Lavezzi hỏi:

- Ivan, không có đại sư tọa trấn, nhờ Kiếm Ma đó đến thì làm thế nào? Cũng không thể để chúng ta chỉ dựa vào hai trưởng vệ sĩ còn lại và một đám thần phạt giả bình thường để chống đỡ chứ?

Ivan trả lời một cách trung thực:

- Đại sư nói nếu Kiếm Ma xuất hiện thì ngài cũng sẽ xuất hiện, mọi người không cần lo lắng.

Mọi người trầm mặc, hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên đều có chút không hiểu gì, dù sao thì họ cũng không biết rõ thế giới của người mạnh thế nào.

- Được rồi, nếu đại sứ Mikhail đã nói như vậy thì chắc chắn sẽ không vấn đề. Ivan, khi quay về cậu hãy mang một thùng стандарт đặc cấp về, rượu lần trước tặng đại sứ chắc cũng gần hết rồi.

Phil nói.

Ivan gật gù đầu, lại cung kính hành lễ rồi đi ra ngoài.

- Gia chủ, đại sứ Mikhail có ý gì thế, bình thường anh chị em chúng ta đều phân tán ở khắp nơi trên thế giới, không có cơ hội đến thăm ông ta, chẳng mấy khi tụ tập mà sao ông ta không đến gặp chúng ta? Chẳng lẽ phải đến lúc sống chết ông ta mới hiện thân?

Một gã thành viên kinh ngạc nói.

Lukyanova phàn nàn:

- Em thấy là vì chúng ta quá nể mặt kỵ sĩ thần phù hộ, nếu là thời kỳ đại đế Peter, nữ vương Ekaterina thì kỵ sĩ thần phù hộ không chỉ có một, hơn nữa ai nấy đều rất cung kính với chủ nhân.

Đến bây giờ, gia tộc nào cũng chỉ còn lại một kỵ sĩ thần phù hộ, coi chúng như bảo vật sống là chúng tưởng mình thật sự có thể ngang hàng với người chủ như chúng ta.

- Câm miệng, Lukyanova! Đại sứ Mikhail không phải loại người như vậy, em không được chửi bới cách làm người của ngài.

Markin nhíu mày giáo huấn.

- Em chửi bới ông ta cái gì? Thật ra trong lòng mọi người cũng biết rõ, chẳng qua là chúng ta quá yếu ớt, gia tộc lại không còn là vương thất trước đây, vì thế kỵ sĩ thần phù hộ bắt đầu không coi chúng ta ra gì.

Chỉ là đám đàn ông các anh đều không chịu thừa nhận tình cảnh của gia tộc,

chẳng lẽ các anh thật sự định đặt mình và tổ tiên St. Peter ở cùng một cấp bậc sao?

Lukyanova chầm chọc cười nói.

Lavezzi cau mày nói:

- Lukyanova, em quá đáng quá đấy! Chẳng lẽ em muốn gây mâu thuẫn gia tộc vào thời điểm mấu chốt này ư?

- Hừ, được rồi, em không nói nữa, dù sao gia chủ hiện tại của chúng ta cũng không nói gì, em có gì để phàn nàn nữa chứ?

Vẫn nên nhanh chóng điều tra ra ai là người phản bội chúng ta thì hơn. Giết kẻ phản bội đó là không cần tụ tập mọi người ở đây nữa, không nói đến việc nhờ người bảo vệ, còn phải nhìn sắc mặt người ta.

Lukyanova nói xong, đứng lên, lắc lắc thân thể mập mạp đi ra.

Phil sờ râu, buông thông tầm mắt, không nói một tiếng.

Bước trên một con phố cổ xưa rải đá, hai bên là một số cửa hàng đã mấy chục năm và một số tòa chung cư.

Trong không khí thoảng mùi lòng nướng, pho mát và bánh mì, theo thói quen của người Trung Quốc thì sắp đến giờ cơm tối rồi nhưng ở đây chỉ là lúc uống trà chiều.

- Tiểu Xuyên Xuyên, chúng ta đi đâu thế, cứ đi thẳng thế này à? Anh không cần bố trí và điều tra sao?

Sau khi đi ra khỏi khách sạn, Đường Vi liền không biết Tần Xuyên muốn đi đâu. Theo lý mà nói thì muốn tiến hành ám sát thì phải lên kế hoạch một chút.

Tần Xuyên nắm tay Đường Vi, vẻ mặt khoan thai nhìn phong cảnh bản địa ở

ven đường, nói:

- Em yêu, em thấy đối với chúng ta mà nói, giết đám thành viên của gia tộc Romanov kia có khó không?

- Nếu chỉ là đám thành viên gia tộc kia thì đương nhiên không khó. Nhưng chắc chắn chúng sẽ tìm cao thủ đến bảo vệ mình.

Đường Vi nói.

Tần Xuyên gật đầu:

- Đúng vậy, chúng đối phó với anh và anh đối phó với chúng, khác biệt lớn nhất là chúng không có năng lực tự bảo vệ, chỉ có thể nhờ người khác bảo vệ.

Nói cách khác, người chúng ta thật sự phải đối phó không phải là đám người của gia tộc Romanov có núi vàng núi bạc kia mà là người bảo vệ chúng.

Nếu cao thủ bảo vệ chúng không bảo vệ chúng nữa hoặc không thể bảo vệ chúng nữa thì chúng ta có thể đi lấy đầu chúng bất cứ lúc nào, lấy đồ trong túi mà thôi.

Đường Vi sửng sờ:

- Ý anh là... anh muốn tìm và giết kỵ sĩ thần hộ giả trước?

- Cũng chưa biết, anh chỉ từ chỗ Nataliya biết được thông tin cơ bản về kỵ sĩ thần hộ giả này, còn về việc ông ta mạnh đến đâu thì phải tiếp xúc anh mới biết được, chưa biết chừng ông ta quá mạnh, chúng ta phải chạy trốn ấy chứ.

Tần Xuyên nhếch miệng cười nói.

Đường Vi lườm hằm:

- Thật phục anh đấy, nói nhẹ nhàng thế. Vậy giờ chúng ta đi đâu?

Tần Xuyên chỉ về phía một cửa hàng quần áo truyền thống của Nga ở phía trước, cách đó không xa:

- Đi mua quần áo cho em.

Trong tình trạng Đường Vi không hiểu gì, Tần Xuyên đã đưa cô vào trong tiệm may có tên là “Valo Nish”.

Mặt tiền cửa hàng không lớn, cũng rất quạnh quẽ, có treo không ít quần áo thành phẩm, nhìn hình như là váy liền nhưng kiểu rất truyền thống, nhiều khối màu nối nhau, đồng thời lại có không ít hoa văn và hình thù phức tạp.

Dù sao Đường Vi cũng là phụ nữ, nhìn thấy những chiếc váy đẹp này, cô lập tức lườm hỏi Tần Xuyên tại sao lại đến đây, cẩn thận thường thức.

- Tiểu Xuyên Xuyên, anh thấy em mặc bộ màu đỏ lẫn màu trắng lên liệu có đẹp không?

Đường Vi lấy một chiếc váy xuống, ướm lên người mình.

Tần Xuyên đứng sau lưng Đường Vi, nhìn người phụ nữ cười rạng ngời ở trong gương, cười nói:

- Em mặc gì cũng đẹp, không mặc còn đẹp hơn.

- Miệng lườm trơn tru.

Đường Vi mắt đẹp chứa ý cười, bĩu môi.

- Em nói thật đấy, hay là em mua một chiếc về nhé? Đến cũng đến rồi, coi như kỷ niệm, cũng không biết cái váy này tên là gì...

- Nó tên là Rubaha, ban đầu được làm bằng cây đay, là váy cho nữ giới của Nga mặc khi cắt cỏ làm nông, vì thế còn gọi là váy cắt cỏ.

Tần Xuyên thốt ra.

- Sao anh biết vậy? Lại từng đọc trong sách à?

Đường Vi càng ngày càng cảm thấy đầu người đàn ông này đúng là kho dữ liệu.

Tần Xuyên đảo mắt, không trả lời, coi như là mặc nhận.

Đúng lúc này, một thanh âm có vẻ già nua khàn khàn truyền ra từ phòng trong của cửa hàng:

- Ha ha, hiện nay cũng không nhiều người trẻ tuổi biết rõ lai lịch của Rubaha nữa.

Đây là một người đàn ông khoảng năm sáu mươi tuổi mặc áo lông cổ cao màu đen, quần dài màu xám, hơi hói đầu, đeo một chiếc kính gọng, tay cầm một miếng vải, tay kia cầm kim chỉ, đang làm động tác thêu hoa.

- Ông là chủ tiệm sao? Ông biết nói tiếng Trung à?

Đường Vi có chút bất ngờ vì ông già người Nga này lại biết nói tiếng Trung dù không lưu loát.

- Lúc còn trẻ tôi có học một chút, thỉnh thoảng có du khách Trung Quốc đến cũng nói vài câu nhưng nói không tốt.

Ông cụ cười một cách hòa nhã.

Lực chú ý của Đường Vi rất nhanh liền bị tác phẩm thêu kia thu hút:

- Ông là ông chủ của tiệm này? Hay là thợ may? Quần áo ở đây đều do ông làm bằng tay ạ?

- Coi như là thế, có một số là do học trò của tôi may.

Ông cụ nói.

Tần Xuyên đi vào trong một gian, nhìn thấy chúa Giê su và một thanh kiếm kỳ sĩ cổ xưa được lau sáng loáng treo trên một vách tường, hần cười nói:

- Ngài thợ may, sở thích của ngài rộng rãi, không chỉ biết may váy, biết thêu hoa, còn biết dùng kiếm à?

Ông cụ quay đầu lại, đôi mắt hiện ra vài tia sáng, thở dài nói:

- Người trẻ tuổi, kiếm treo trên tường, thật ra tôi thích kim thêu hoa trên tay mình hơn.

Đường Vi ở bên cạnh nghe chả hiểu gì, không rõ Tần Xuyên và ông cụ dùng tiếng Nga nói cái gì.

Đúng lúc này, một người trẻ tuổi thanh tú đẩy cửa tiệm, tay cầm một thùng rượu, vào cửa liền nói:

- Đại sư Mikhail, ngài Phil lại tặng ngài một thùng rượu, cần con cho vào hầm không?

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 444: Tinh Thần Kỳ Sĩ

Sau khi khẽ nhú mào, lộ ra một tia bất đắc dĩ, Mikhail nói:

- Không cần, để ở chỗ này đi, vất vả cho con rồi, Ivan.

Ivan gật đầu, đang định để rượu vào bên trong, bước được một nửa, chú ý thấy Đường Vi ở trong cửa tiệm liền lộ ra thần sắc giật mình.

Đường Vi cũng nhận ra điều bất thường, từ trên người người trẻ tuổi này cô lại cảm nhận được luồng khí không hề yếu hơn mình!

Nên biết là hiện nay cô đã là biến thứ ba của Phượng Hoàng công, dù mới hoàn thành nhưng thực lực cũng đạt đến đỉnh cao của tiên thiên trung cấp. Nếu củng cố thêm thì có thể đạt đến cấp độ thực lực tiên thiên cao cấp.

Đây là điểm khủng bố của Huyết Hoàng công, mới có tầng ba đã có thể giúp tu vi tăng vọt.

Cộng thêm bản thân có kỹ năng đặc biệt có thể hấp thu năng lượng nên sức chiến đấu của Đường Vi tuyệt đối không phải tiên thiên trung cấp bình thường có thể so sánh.

Nhưng Đường Vi lại cảm nhận được lực áp bách khiến cô kiêng kị ở trên người người trẻ tuổi tên là Ivan này.

- Ivan, không được vô lễ với phụ nữ.

Mikhail trách cứ học trò.

Lúc này Ivan mới hồi phục tinh thần, đầu tiên gật đầu một cách xin lỗi, sau đó anh ta đem rượu vào trong với vẻ mặt bất an.

Khi nhìn thấy Tần Xuyên, Ivan lại không cảm nhận được gì nhưng cứ cảm thấy người đàn ông Trung Quốc cười híp mắt này toàn thân đều lộ ra sự không tầm thường.

Lúc này, Đường Vi đã chậm rãi ý thức được mục đích thật sự của Tần Xuyên khi đưa cô vào cửa hàng quần áo này, không khỏi tò mò đánh giá Mikhail.

Chẳng lẽ... đây chính là cao thủ Tần Xuyên cần tìm? Nhưng cũng thật lạ quá, thân hộ mệnh của gia tộc Romanov là ông thợ may cửa hàng quần áo hòa nhã này?

- Đại sư, ông có ngại nếu tôi gỡ kiếm của ông xuống quan sát một chút không?

Tần Xuyên vẻ mặt thoải mái cười hỏi.

Nghe xong lời này, người trẻ tuổi Ivan vội vàng chạy đến phía dưới thanh kiếm kỵ sĩ kia, dáng vẻ căng thẳng như muốn ngăn Tần Xuyên lại.

Mikhail híp híp mắt, nhưng lại khoát khoát tay:

- Ivan, đừng như vậy, chúng ta không có gì phải che giấu cả.

- Nhưng mà đại sư... Cái này... St. Peter...

- Vị trẻ tuổi này có tư cách xem xét nó, hẳn trưng cầu ý kiến của ta là một loại tôn trọng, chúng ta cũng cần tôn trọng ý nguyện của hẳn.

Mikhail nói.

Ivan nghe xong, ánh mắt lộ ra vài phần giật mình nhìn Tần Xuyên, chỉ có thể yên lặng mà nhường đường.

- Cảm ơn.

Tần Xuyên đơn giản nói một câu rồi bước đến tháo thanh kiếm kỵ sĩ trên tường xuống.

Vỏ kiếm của thanh kiếm này đã trải qua bao năm tháng, dấu vết đan xen, dải gió dầm mưa, ngoại trừ chữ “St. Peter Đại Đế” ghi bên trên ra, không có bất cứ chỗ nào đặc biệt nữa.

Tần Xuyên lại hít một hơi thật sâu rồi mới chậm rãi rút kiếm từ trong vỏ ra.

Cùng với tiếng ma sát của kim loại, một chiếc kiếm kỵ sĩ bản rộng, lấp lánh tia sáng màu bạc như đã thắp sáng cả cửa hàng may nhỏ xuất hiện trước mặt Tần Xuyên.

Không đợi Tần Xuyên thưởng thức thêm, hắn đã cảm thấy một luồng sức mạnh quý dị đặc biệt bắt đầu khiến hắn bực bội, khiến đầu hắn xuất hiện suy nghĩ bạo ngược điên cuồng.

Từng làn tư thế hào hùng, máu tươi sa trường, từng màn gào khóc thảm thiết, phần còn lại của chân tay đã bị cụt đoạn xương cốt lứt qua trước mặt hắn.

Thanh kiếm kỵ sĩ dường như đã xuyên qua cả mấy thế kỷ mà vẫn mới tinh này như trúng ma chú, tràn đầy sức mạnh tà ác!

Đường Vi nhìn không được đi ra phía trước, muốn quan sát cẩn thận thanh kiếm này, nhưng cô lại thấy Tần Xuyên lập tức cho kiếm vào trong vỏ.

- Anh sao thế? Không xem nữa à?

Đường Vi có chút bất ngờ.

Tần Xuyên không trả lời, trên trán đổ rất nhiều mồ hôi, sau khi nuốt nuốt cổ họng, ổn định tâm trạng, hắn nói với Mikhail:

- Trong thanh kiếm này có Ác ma.

Mikhail cười gật đầu:

- Vậy nên nó nên bị treo lên tường.

Sau khi treo kiếm lên tường, Tần Xuyên bước đến trước mặt Mikhail.

- Dù thế nhưng tôi vẫn muốn phân cao thấp với người đàn ông có thể khống chế ác ma. Nếu tôi tài nghệ không bằng người thì sẽ không ôm quá nhiều suy nghĩ nữa.

Trong đôi con ngươi màu xám của Mikhail chảy một hơi thở gợn sóng không sợ hãi, ông ta nhìn Tần Xuyên một lát, khẽ thở dài:

- Đúng như những gì tôi vẫn gọi cậu, người trẻ tuổi, cậu còn rất trẻ, có một số chuyện không phải không thể không làm, có đôi khi lựa chọn từ bỏ chưa chắc đã là chuyện xấu.

- Ở Trung Quốc chúng tôi, đây gọi là “Lui một bước trời cao biển rộng”, nhưng đại sư Mikhail, đồng minh Tulip đã ra tay với người thân của tôi, tôi không thể lui nữa rồi.

Nếu ngài có thể thuyết phục gia tộc Romanov rời khỏi đồng minh Tulip và không đối lập với tôi nữa thì tôi sẽ an phận mua một chiếc Rubaha, sau đó cùng bạn gái mình đi du ngoạn hai ngày rồi về nước.

Tần Xuyên nói.

Mikhail lắc đầu:

- Tôi không có quyền can thiệp vào quyết định của gia chủ, tôi chỉ có sứ mạng thần thánh với trung thành.

- Vậy tôi chỉ có thể thử xem có thể vượt qua ngọn núi cao là ông không vậy.

Tần Xuyên cười nói.

Ivan ở bên cạnh nghe vậy lập tức nổi giận, vẻ mặt không vui lao đến trước mặt Tần Xuyên:

- Hoa ra mà chính là kẻ địch đến khiêu khích uy nghiêm của gia tộc Romanov sao? Lại có gan tự đứng ra à? Muốn khiêu chiến với đại sư thì hãy qua cửa ải của tao trước!

Mikhail nhíu mày:

- Ivan, lui ra đi.

- Đại sư, con không cho phép một tiểu tử trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng như thế này khiêu khích ngài!

Tần Xuyên quay đầu nhìn cậu ta:

- Thực lực anh không tồi nhưng không phải đối thủ của tôi.

- Tao thấy chưa chắc!

Ivan không cảm nhận được tu vi của Tần Xuyên, cộng thêm việc nhìn Tần Xuyên trẻ hơn nhiều anh ta, trong lòng đương nhiên không hề sợ hãi.

Người học trò thợ may nhìn có vẻ vô cùng đơn thuần và chất phác này, cơ bắp toàn thân lập tức cứng như thép, anh ta một cước đạp xuống sàn nhà bằng gỗ tùng dày dặn, một tay nắm quyền, cánh tay giơ thẳng, đánh vào ngực của Tần Xuyên.

Một luồng chân khí tiên thiên vững chắc hùng hậu bao quanh cú đấm gọn gàng mà linh hoạt của anh ta, nhìn có vẻ đơn giản nhưng phải tập luyện nhiều năm mới có thể làm được, hóa phức tạp thành đơn giản, tìm đúng chỗ hiểm, ngược lại uy lực không tầm thường.

Khoảng cách gần như vậy, thời gian cho Tần Xuyên phản ứng cũng không đến 0.1s.

Tần Xuyên sắc mặt bình tĩnh, từ chi tiết vận động cơ bắp phần vai của Ivan, hẳn đã phán đoán ra đối phương định ra đấm, vì thế sớm đã giơ tay phả ra quét ngang ngực.

- Bụp!

Một tiếng trầm đục.

Chân khí Thanh Liên bao quanh năm đấm của Ivan,, bàn tay bặt theo chiều kim đồng hồ, chân khí khuếch tán như vòng xoáy.

Tần Xuyên lại hơi hợt đẩy về phía trước, một luồng chân khí bắn ngược trở về, hung mãnh hơn cả chân khí Ivan đánh đến.

Như là một con hổ chui vào huyết động nhưng hai có hai mãnh hổ xông ra vậy!

Ivan sắc mặt kinh hãi, anh ta không nghĩ tới chính mình ra sức một quyền, trong tay Tần Xuyên lại như là thủ đoạn của trẻ con, chẳng có tác dụng gì.

Đang lúc anh ta vội lùi lại tránh thì đại sư Mikhail ở bên cạnh đã giơ kim khâu hoa ra.

Một chiếc kim rất nhỏ mà lại như một con dao găm sắc bén, đặt trong luồng chân khí phản kích này như chặt đứt dòng nham thạch đang cuồn cuộn chảy.

Hai luồng chân khí bị tách ra, rơi xuống bàn ghế và giá áo bên cạnh, làm nát bấy đồ dùng bằng gỗ và quần áo làm từ vải!

Trong lúc nhất thời, bên trong tiệm bán quần áo bừa bộn vô cùng.

Một màn này cũng chỉ xảy ra trong chớp mắt, khiến Đường Vi đứng bên cạnh

nhìn mà xuất thần. Mặc dù không hiểu tiếng Nga nhưng cô đại khái cũng biết xảy ra chuyện gì.

Hai thầy trò trước mặt này lại là thầy trò kỳ sĩ thần phù hộ?

- Haiz...

Đại sư Mikhail nhìn cửa hàng lộn xộn, có vài phần bất đắc dĩ nhìn học trò:

- Ivan, con lại để cho ta thất vọng rồi, điều đầu tiên của tinh thần kỳ sĩ là gì?

Ivan như đứa trẻ có lỗi, quỳ một chân trên đất, cúi đầu:

- Là khiêm tốn. Đại sư, con sai rồi, con không nên trông mặt mà bắt hình dong.

Mikhail gật gù đầu, ra hiệu cho anh ta đứng dậy.

Khi lại nhìn Tần Xuyên, Ivan đã trở nên có chút kính sợ.

- Người trẻ tuổi, thật sự không có biện pháp khác để hóa giải lần này xung đột sao?

Mikhail hỏi.

Tần Xuyên nhún vai:

- Phương pháp tôi đã đưa ra, nhưng dường như người của gia tộc Romanov sẽ không đồng ý.

Mikhail cũng không do dự, dứt khoát nói:

- 6h sáng mai ở phía Bắc bán đảo Crest Izhevsk có một bờ biển toàn đá, tôi ở đó đợi cậu.

- Một lời đã định.

Tần Xuyên cười gật gật đầu, nghĩ một chút rồi lấy ra một xấp tiền đặt lên bàn.

- Đây là tiền bồi thường cho việc tôi đã phá hủy đồ trong cửa hàng hai người, ngoài ra cũng vì tôi nên mới làm lỡ dở việc kinh doanh của cửa hàng, thế nên ông hãy nhận lấy.

Mikhail cũng không chối từ, bảo Ivan cất kỹ tiền, sau đó tiễn Tần Xuyên và Đường Vi rời đi.

Ra khỏi tiệm may, hai người lại bước lên phố.

Đường Vi giống như lọt vào trong sương mù, hỏi Tần Xuyên vừa rồi rốt cục bọn hắn đã nói những nội dung gì thì được biết Tần Xuyên và Mikhail đã hẹn nơi thi võ, không khỏi có chút há hốc mồm.

Suy nghĩ một lát, Đường Vi lộ ra nụ cười quyến rũ:

- Tiểu Xuyên Xuyên, em biết rồi, chắc chắn anh cố ý hẹn Mikhail đi thi võ nhưng trên thực tế là dẫn ông ta đi để dễ bề trà trộn ám sát người của gia tộc Romanov đúng không? Anh xấu quá, thế là lợi dụng kỹ sĩ bọn họ rất thành thật giữ lời hứa mà!

Tần Xuyên lườm Đường Vi:

- Ai bảo thế, anh rất nghiêm túc, ngày mai anh sẽ đến đó đánh một trận với đại sư Mikhail, đại chiến 300 hiệp, em có thể ở trong thành chơi nhưng anh không cho phép em mạo hiểm đi ám sát người của gia tộc Romanov.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 445: Đừng Để Tôi Thất Vọng

Đường Vi lộ ra một tia nghi hoặc:

- Anh thật sự muốn thi võ với ông ta sao? Tần Xuyên mà em quen không phải người đàn ông thành thật như vậy.

Tần Xuyên cười khổ:

- Tiểu Vi Vi, có ai nói người đàn ông của mình như em không?

- Anh có thể coi đây là lời khen.

Đường Vi nháy mắt mấy cái:

- Rốt cục anh đang nghĩ gì thế? Mikhail đến bờ biển toàn đá sẽ không kịp về trang viên của gia tộc Romanov nữa, anh không thừa cơ giết chúng, chẳng lẽ nhất định phải phân cao thấp với Mikhail mới chịu bỏ qua sao?

Trong mắt Tần Xuyên hiện ra ý cười bất đắc dĩ:

- Tiểu Vi Vi, em quá sốt ruột rồi. Em cẩn thận ngắm xem em cảm thấy anh có thể tránh được Mikhail không?

Đường Vi trầm ngâm trong chốc lát, lộ ra vẻ chột hiếu:

- Ý anh là cho dù anh có giết hết người của gia tộc Romanov thì ông ta vẫn đến làm phiền anh à?

Tần Xuyên gật đầu, thấy phía trước vừa vặn có một nhà hàng nhỏ liền dẫn Đường Vi vào, dùng tiếng Nga lưu loát chọn chút trà bánh, vừa ăn vừa nói

chuyện.

- Trái Đất này đã càng ngày càng nhỏ rồi, thật ra chỉ cần người của đồng minh Tulip không sống trong lòng đất thì sớm muộn gì anh cũng có thể tìm được chúng. Nhưng mấu chốt của vấn đề là nếu anh giết chúng thì kỵ sĩ thần phù hộ của chúng cũng sẽ đến giết anh.

Nếu chỉ giết anh thì mặc kệ, nếu trong số chúng có kẻ không có điểm dừng, bắt đầu giết hại người xung quanh anh thì chẳng phải anh đã thương địch thù một ngàn, tự tổn tám trăm sao?

Vì thế chỉ giết người là hạ sách, đám người kia tuy rằng gia tài bạc triệu, nhưng tính mạng của chúng chẳng đáng bao nhiêu, trong cuộc độ sức càng ở tầng cao thì tiền bạc và tài phú càng là chuyện chẳng quan trọng gì.

Nếu chúng có sức mạnh, sự gan dạ, mưu trí như tổ tiên đại đế Peter, nữ vương Ekaterina thì đám người đó cũng sẽ không đến nỗi phải co đầu rút cổ trong một trang viên không dám ra ngoài.

So với việc anh đến đây là để ám sát gia tộc Romanov thì thà nói rằng anh đến để chinh phục chúng. Bắt giặc phải bắt vua trước, vua của chúng không phải gia chủ Phil của chúng mà là thần hộ mệnh của chúng, Mikhail.

Tần Xuyên vẽ mặt chuyên chú nói phân tích của mình. Sau khi hần nói xong, phát hiện người phụ nữ trước mặt đang dùng ánh mắt kỳ quái mà dụi dụi nhìn mình.

- Sao vậy Tiểu Vi Vi, sao lại nhìn anh thế?

Hai tay Đường Vi đặt lên bàn, khẽ chống cằm, cười đầy xinh đẹp:

- May mà không phải anh luôn nghiêm túc như vậy, nếu không không biết có bao nhiêu cô gái mê đắm anh nữa.

Tần Xuyên rất hưởng thụ sờ khuôn mặt mình:

- Hết cách rồi, khiêm tốn cũng là một phẩm chất của anh, không sửa được.

- Phụt!

Đường Vi lườm hằm:

- Được rồi, cho anh chút thuốc nhuộm là anh mở cả phường thêu. Nói thật, anh có lòng tin vào trận tỷ thí ngày mai không?

Tần Xuyên thu lại dáng vẻ tươi cười, nghĩ nghĩ, nói:

- Anh nhìn không thấu thực lực của Mikhail, nhưng ông ta có thể khống chế thanh kiếm kia chứng tỏ thực lực cũng không yếu hơn anh, cụ thể thế nào phải đánh mới biết được.

- Đúng rồi, thanh kiếm kia làm sao thế? Tại sao vừa nãy anh liếc nó một cái rồi lại cất về chỗ cũ?

Đường Vi hiếu kỳ nói.

Tần Xuyên thờ dãi:

- Em biết tổ tiên nổi danh nhất của gia tộc Romanov là ai không?

- Đương nhiên là Peter Đại Đế, chẳng phải vì có Peter Đại Đế cách tân nên khi đó mới xưng bá một phương sao?

Đường Vi cũng biết một ít.

Tần Xuyên gật đầu:

- Peter Đại Đế là quân vương anh minh nhưng cũng là một bạo quân, tội kiếm của ông ta giết vô số kẻ địch, chinh chiến không biết bao nhiêu sa trường, trải qua bao nhiêu da ngựa bọc thây.

Thanh kiếm kỵ sĩ treo trên tường kia chính là kiếm Peter Đại Đế để lại, là “Kiếm St. Peter” do kỵ sĩ mạnh nhất của gia tộc Romanov các đời bảo quản.

Nghe nói, Peter Đại Đế thích đồ sát phạm nhân, thậm chí còn muốn con trai trưởng của mình cũng học mình, nhưng con trai trưởng của ông ta không thể hung tàn bạo ngược như vậy, có ý đồ chạy trốn, kết quả... bị Peter Đại Đế một kiếm chém chết.

Em ngắm mà xem, một thanh kiếm từng giết vô số kẻ địch, thậm chí cốt nhục thân sinh cũng không buông tha, hơi thở nó lưu lại trên đó hung ác cỡ nào.

Nếu như người bình thường đụng chạm kiếm kia, bởi vì cảm giác yếu kém thì có thể chỉ thay đổi một cách vô tri vô giác, khiến người đó trở nên nóng nảy, tâm trạng tiêu cực tăng nhiều.

Nhưng càng là võ giả cường đại, cảm giác càng mạnh, vô cùng nhạy cảm với hơi thở giữa trời đất. Vì thế hơi thở trên thanh kiếm đó sẽ dần dần chịu vào cơ thể võ giả, ảnh hưởng đến tâm trí của võ giả.

Anh đoán nếu võ giả cấp tiên thiên sử dụng thanh kiếm đó thì cho dù không phải luyện công tẩu hỏa nhập ma, cũng sẽ biến thành kẻ coi giết người là thú vui.

- Chuyện này... chuyện này mấy trăm năm rồi, thanh kiếm đó còn có thể gây ra ảnh hưởng đó sao?

Đường Vi giật mình nói.

Tần Xuyên nhún vai:

- Đương nhiên, càng là võ giả cường đại, vũ khí của họ càng dễ mang theo hơi thở và ý chí của chính họ, trừ phi bị khí mạnh hơn loại trừ, nếu không chúng sẽ luôn tồn tại.

Nói cách khác, Thần Kiếm Môn cũng sẽ không thu thập nhiều danh kiếm thiên hạ từ xưa đến nay để chế tạo một bể kiếm đi giúp đỡ đệ tử của mình lĩnh

ngộ kiếm ý rồi, tất cả đều dựa vào kiếm ý còn lưu lại trên kiếm.

- Nhìn dáng vẻ của đại sư Mikhail cũng không giống người tàn bạo, ông ta thật sự có dùng thanh kiếm đó sao?

Đường Vi hoài nghi nói.

Tần Xuyên cười nói:

- Nếu ông ta không nắm chắc hoàn toàn có thể ngăn cản thanh kiếm này ăn mòn thần trí thì ông ta sẽ không trắng trợn để thanh kiếm cổ quan trọng như vậy ở trong tiệm.

Ít nhất anh bây giờ chưa thể sử dụng thanh kiếm đó, tâm linh của anh không sắt đá như đại sư Mikhail, ông ta thật sự rất lợi hại.

Đường Vi nhú mày:

- Anh không nói còn được, anh vừa phân tích như vậy, em thấy lo cho anh chết đi được... Ngày mai em đi cùng anh nhé, ít nhất hãy để em nhìn hai người thi đấu.

- Đương nhiên, như vậy tốt nhất, anh cảm thấy chắc em sẽ có thể học được không ít thứ từ cuộc so tài của bọn anh.

Tần Xuyên nói.

Đường Vi không phục lắm, bĩu môi:

- Nhìn dáng vẻ đặc ý của anh kìa, hừ, đợi bản tiểu thư “bốn biển” Huyết Hoàng công, xem em dạy dỗ anh thế nào!

Tần Xuyên xấu hổ cười, chỉ có điều trong nội tâm quả thật có chút chờ mong, dù sao ba biển đã giúp thực lực của Đường Vi thay đổi lớn như vậy, bốn biển... chắc sẽ không vượt qua tiên thiên, bước vào cảnh giới tông sư luôn chứ?

Đáng tiếc sư phụ Đường Vi từng tiếp cận với bốn biển cũng không thể hoàn thành, không biết cụ thể thế nào.

Một đêm qua đi, sáng sớm hôm sau.

Bờ biển toàn đá còn tràn ngập sương mù biển mờ mờ.

Tần Xuyên cùng Đường Vi đúng giờ đến nơi, trước khi hai người đến, Mikhail cùng đệ tử Ivan, đã chờ từ lâu.

Mikhail mặc bộ áo giáp bằng da mang phong cách kỵ sĩ Trung Cổ, chỉ vài bộ phận quan trọng có da, các bộ phận khác chỉ có vải màu xám.

Bộ áo giáp bảo vệ tương đối đơn bạc này trong buổi sáng sớm nhiệt độ thấp như vậy, e là người bình thường không thể chịu được.

Nhưng Mikhail già mà vẫn khỏe mạnh dẻo dai có vẻ rất có tinh thần, so với hôm qua, ông ta đã thể hiện được nhuệ khí mà người chiến sĩ nên có.

Học trò Ivan vẻ mặt tự tin nghiêm túc đứng phía sau, tay cầm hai thanh kiếm, một thanh kiếm St. Peter, một thanh khác là kiếm bản rộng bình thường.

- Đại sư Mikhail, không để ông đợi lâu chứ.

Tần Xuyên đi lên phía trước, còn Đường Vi dừng bước tại một tảng đá lớn bên cạnh.

- Vừa đúng giờ.

Mikhail không cười, khí chất hoàn toàn khác hôm qua, hỏi:

- Cậu không định dùng vũ khí sao?

Tần Xuyên cúi người, nhặt một nhánh cây bị gãy của cây gì không biết, gạt gạt cát trên đất.

- Đây là vũ khí của tôi.

Đại sư Mikhail không nói gì, nhưng Ivan ở phía sau ông ta rất không vui, nói:

- Tùy tiện như vậy là không tôn trọng đại sư à?

Tần Xuyên cười nói:

- Tôi thật sự không có vũ khí gì, tôi dùng kiếm nhưng mãi không tìm được thanh nào hợp.

Mikhail không quá kinh ngạc, ông ta vẫy tay, thanh kiếm bản rộng bình thường trên tay Ivan liền bay ra khỏi vỏ kiếm, rơi xuống tay ông ta.

- Đây là bội kiếm ân sư tôi tặng cho tôi khi tôi làm học trò hồi còn trẻ, đã hơn chục năm không dùng để chiến đấu, hy vọng cậu không làm tôi thất vọng, người trẻ tuổi.

Mikhail vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng, mái tóc xám trắng và bộ râu rung động theo gió,

Tần Xuyên cũng trở nên nghiêm túc hơn, “kiếm” nghiêng nghiêng rơi xuống, bày ra chiêu thức mở đầu.

Một giây sau, một luồng ánh sáng xanh và một luồng ánh sáng trắng, kiếm trên tay hai người bắt đầu tỏa ra, vây quanh hai người.

Hai trận gió lớn nổi lên, dưới chân Tần Xuyên cùng Mikhail nổi đầy cát bụi, hai thân ảnh va vào nhau kịch liệt!

- Kiếm khí!?

Đường Vi lấp bắp kinh hãi, bởi vì cô phát hiện, đại sư Mikhail cũng là một kiếm khách, trên thanh kiếm bản rộng kia của ông ta có sức mạnh màu bạc, rõ ràng là một kiếm khí có sức ép.

Nhánh cây và kiếm bản rộng vừa chạm vào nhau, kiếm khí Thanh Liên như vụn cánh hoa sen bay khắp nơi.

Trong trang viên tổ truyền của gia tộc Romanov.

Quản gia vội vội vàng vàng gõ cửa, đánh thức gia chủ Phil VI.

- Rốt cục xảy ra chuyện gì thế?

Phil hơi say rượu gãi đầu, không vui hỏi.

Quản gia ở bên nuốt nước miếng, có chút thất thố mà nói:

- Không ổn rồi, đại sư Mikhail đột nhiên không ở trong tiệm rồi! Không biết ông ấy đi đâu!

- Cái gì?

Phil như bị ác mộng làm bừng tỉnh, sắc mặt trắng bệch, vung tay lên:

- Còn thất thần làm gì? Phái hết người có thể phái đi, mau liên hệ và tìm đại sư Mikhail đi!

Quản gia khoát khoát tay nói:

- Nhưng ngài Ivan sáng sớm đã gửi tin đến nói đại sư đi thi đấu với Kiếm Ma rồi, Kiếm Ma sẽ không đến trang viên nên mời chúng ta không cần tìm kiếm.

Phil có chút không hiểu gì, ngây ngẩn hồi lâu mới nói:

- Ông nói... Kiếm Ma hẳn... đến rồi à? Đang thi đấu với đại sư sao?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 446: Đại Sư

Quản gia cẩn thận gật đầu:

- Đúng vậy.

Phil túm lấy cổ áo quản gia, trợn trừng mắt hỏi:

- Những người đó thi đấu ở đâu? Ông nói rõ xem nào!

Quản gia lắc đầu:

- Chuyện này... Tôi không rõ nhưng chắc là ở trong St. Petersburg.

- Đồ bỏ đi! Chuyện quan trọng thế này mà không hỏi cho rõ!

Phil đẩy ngã quản gia, mặc quần áo ngủ hùng hổ chạy ra khỏi phòng ngủ, vừa đi vừa gầm:

- Mau liên lạc với Ivan cho tôi! Tôi phải biết được tất cả tình hình mới nhất! Đáng chết! Sao không có ai thế! Gọi đàn lợn ngốc nghếch kia đến đây! Nếu không muốn bị nổ chết trong chần!

Quản gia người đầy bụi đất bò dậy, lớn tiếng kêu gọi:

- Ngài Phil kính mến! Còn một việc phải bẩm báo với ngài!

- Chuyện gì?

Phil đột ngột xoay người.

- Có... có người tuyền dưới lòng đất báo đã tìm được thành viên gia tộc gửi ủy thác ám sát.

Quản gia cảm như hén.

Trong đôi mắt đục ngầu của Phil lướt qua một tia tàn khốc:

- Tôi cần nội dung và chứng cứ cụ thể, mau mang lại đây!

Hơn nửa tiếng sau, trong phòng nghị sự chính, thành viên trung tâm của gia tộc Romanov lại tụ tập lần nữa.

Không ít người vẻ mặt đều mệt mỏi vì say rượu, sắc mặt xám trắng, cũng có người mắt đỏ bừng, miệng cũng không quên ngậm xì gà.

Một người đàn ông rõ ràng tối hôm qua căn không ít, sau khi cực kỳ hưng phấn lộ ra vẻ uể oải nói với anh họ của mình:

- Markin, chút hàng anh đưa cho em không tệ, vô cùng tinh khiết, từ Colombia hay Venezuela thế?

Tay Markin cầm chai nhãn hiệu Vodka của Nga, nhe răng không nói gì.

Lukyanova béo mập ở bên cạnh cười lạnh:

- Thôi đi, Golf, chẳng lẽ cậu không biết người anh em tốt Markin của chúng ta ở Brazil mở mấy nhà máy sao? Tên khốn kiếp, cảnh sát của ba trấn đó đều bị nó giết cho sắp đoạn tử tuyệt tôn rồi.

- Hi, chị gái thân yêu của em, em là người làm ăn đứng đắn, chuyện giết người đừng đổ lên đầu em... Nghe này, trước khi tổ chức World Cup, Brazil thiếu tiền nên em tạo ra tài phú cho bọn họ, bọn họ rất cảm kích em nên giúp nhà máy của em vận hành thuận lợi, đơn giản thế thôi.

Markin khoát khoát tay.

Lão Tam Lavezzi thở ra một làn khói trắng, híp mắt cười tà:

- Khó trách cậu lại nhường mỏ đầu đi, cũng không thấy tiểu tử cậu hỏi gia tộc mượn tiền, đúng là biết nhân cơ hội, nhưng hàng có tốt đến đâu cũng đừng chuyển đến Miami.

Markin giơ chai rượu lên, kính từ xa:

- Hiếu rồi, địa bàn đó là của anh, Lavezzi, trước khi anh bị Cục chống ma túy bắt vào tù, em tuyệt đối sẽ không động đến.

Lavezzi sắc mặt tối sầm, dáng vẻ như muốn nổi điên lên.

- Được rồi! Lúc nào rồi mà còn ở đây tranh nhau chút bột mì trắng của chúng mày?

Phil hùng hổ đi từ trên lầu xuống, phía sau còn có hai trưởng vệ sĩ mặc áo giáp kỵ sĩ màu xám bạc.

Đám người của gia tộc Romanov đều trở nên trầm mặc, ánh mắt cổ quái nhìn chăm chăm vào tài liệu trên tay Phil.

- Chắc mọi người đều nghe nói rồi, Kiếm Ma đã ở St. Petersburg, đại sứ Mikhail đang thi đấu với hắn, địa điểm là bờ biển loạn thế, tôi đã phái người dùng kính viễn vọng điều tra từ xa, tiếc là nhìn không rõ lắm.

Nhưng ít nhất hình như bây giờ đại sứ Mikhail chiếm thế thượng phong, vì thế chúng ta có thể nói chuyện về vấn đề kẻ phản đồ của gia tộc.

Phil ném tài liệu đó xuống giữa bàn.

Một đám người lập tức nhìn qua đó, đó rõ ràng là một phần tài liệu đăng ký tiếp nhận ủy thác của công hội Phoenix, bên trên có viết thông tin của người ủy thác.

- Berezov!

Lập tức có người nói tên!

Sau đó, tất cả mọi người đều trợn mắt nhìn người đàn ông cao gầy hơn bốn mươi tuổi ở phía sau.

Berezov mặc áo khoác bằng da chồn hốc mắt lõm sâu, quanh năm hút thuốc phiện, mặt nổi gân xanh. Lúc này thấy tất cả mọi người đều nhìn về phía mình, khuôn mặt vốn dĩ như tờ giấy trắng trở nên xanh lè.

- Hey! Các người! Các người nhìn tôi làm gì? Sao có thể là tôi chứ?

Berezov nước bọt bay tứ tung, đứng dậy giải thích cho mình.

Lukyanova trợn trắng mắt:

- Tiểu tử thôi, gia tộc đâu có bạc đãi mày, mày không thể vì thiếu chút tiền mua thuốc phiện mà chơi trò này chứ.

- Cổ phần của nhà máy đóng tàu là tự mày đồng ý bán lại cho tao, khoản nợ của vương thất Jordan kia là tự mày không đòi về được, chẳng lẽ vì thế mà mày đòi giết tao à?

Golf hung thần ác sát nói.

Berezov vọt đến trước bàn, nhìn tờ giấy ủy thác đó, là tên của mình, không dám tin mà gào lên:

- Tôi chưa từng làm chuyện này! Mọi người đừng vu oan cho tôi!

- Gia chủ! Tôi cảm thấy trực tiếp giết hẳn đi, gia tộc chúng ta không cần loại phản bội vô dụng bất trung như vậy!

Markin rống to.

Lời này vừa nói ra, Berezov sắc mặt tái nhợt, mồ hôi rơi như mưa, hô to "Oan uổng".

Phil híp mắt:

- Mọi người ngồi xuống hết đi! Nếu thật sự là hãn thì hãn trốn cũng không thoát, nhưng nếu như không phải hãn, vậy là chúng ta bị chơi xỏ! Chẳng lẽ mọi người chưa từng nghĩ đến việc đây là bẫy Kiếm Ma cố ý tạo ra để nội bộ gia tộc chúng ta sụp đổ ư?

Một đám người hai mặt nhìn nhau, hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút ít ngờ vực vô căn cứ.

- Đúng thế! Các anh! Các chị! Berezov em có là gì đâu? Em làm gì có nhiều tiền như vậy mà đi thuê Kiếm Ma?

Vẻ mặt Berezov vô cùng khó coi, biện hộ cho mình.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa.

Một người đàn ông trung niên mặc quân trang thượng tá đưa hai gã thiếu tá đến.

Phil lộ ra vẻ mặt tươi cười, đứng dậy bắt tay với thượng tá.

- Thượng tá Bychkov, cuối cùng ngài cũng đến rồi, xin hỏi tình hình bên phía bờ biển toàn đá kia thế nào?

Bychkov đến từ KGB ngoài cười nhưng trong không cười:

- Ngài Phil, chúng tôi đã cài camera giám sát tiên tiến nhất của mình, cấp dưới của tôi sẽ gửi thông tin hình ảnh đến tổng bộ, theo dõi tình hình thực tế bất cứ lúc nào.

- Oh? Hình ảnh không thể chuyển đến gia tộc chúng tôi sao? Ngài cũng biết

chúng tôi rất lo cho đại sứ Mikhail của gia tộc mình.

Phil hỏi.

Bychkov lắc đầu

- Xin lỗi, quy định trong kỹ thuật và KGB đều không cho phép làm như vậy.

- Đi gặp quý đi, chẳng phải kỹ thuật của các người cũng được tạo ra từ tiền của chúng tôi à.

Lukyanova cười lạnh.

Bychkov giả vờ không nghe thấy gì, nói tiếp:

- Các quý ông và quý bà của gia tộc Romanov có thể yên tâm, theo tin của đồng nghiệp của tôi thì hiện nay đại sứ Mikhail đang chiếm thế chủ đạo, xem ra dù Kiếm Ma thanh danh hiển hách ở thế giới dưới lòng đất nhưng muốn vượt qua rãnh trời kỳ sĩ thần phù hộ này cũng có chút miễn cưỡng.

- Ha ha, vậy chúng ta cùng đợi đại sứ Mikhail giết chết Kiếm Ma, sau đó sẽ mời thưởng tá Bychkov và những người khác cùng uống một chén chúc mừng!

Phil cười nói xong, lại quay đầu nói với quản gia ở sau lưng:

- Trước lúc đó, Lão Bát Berezov đợi ở trong phòng trước, “nghỉ ngơi” cho tốt.

...

“Keng!”

“Keng keng!”

Rõ ràng là nhánh cây cùng kiếm bản rộng đấu nhau nhưng lại không ngừng vang lên tiếng va chạm của kim loại.

Trên bờ biển, một lượng lớn nham thạch như đã bị các loại công cụ sắc bén cắt qua vậy, lộ ra mặt cắt bóng loáng.

Một đường kiếm khí trắng như tuyết ào về phía Tần Xuyên, Tần Xuyên triển khai kiếm giáp Thanh Liên trên người, chống lại một phần lực tấn công, nhưng cơ thể vẫn bị ép về phía sau.

Hắn bay lên trên lật người rất nhanh, dưới chân giẫm vào một khối nham thạch, đạp lên, chém ra một đường kiếm khí Thanh Liên, như dải lụa cắt về phía cánh tay trái của Mikhail.

Thân thể nhìn có vẻ đã già của Mikhail lúc này cơ bắp cuồn cuộn, như là người trẻ tuổi cường tráng, chòm râu bay lên trên, kiếm bản rộng cứ thế đâm xuống đất, nảy lên!

Cát bay mù mịt, những hạt cát dày đặc mang theo kiếm khí như ngàn vạn viên đạn bắn xuyên qua kiếm khí, biến uy lực thành vô hình.

Tần Xuyên hai mắt tỏa sáng, không ngờ kiếm khí còn có thể dùng như vậy, thật đúng là mở rộng tầm mắt.

Mắt thấy vô số hạt cát tập kích đến như châu chấu, Tần Xuyên không lùi mà tiến lên, kiếm khí mưa rào điên cuồng bộc phát.

“Vút vút vút!”

Kiếm khí Thanh Liên như mưa nặng hạt, xoắn cát vào nhau, đâm về phía Mikhail.

"Gấu Trắng gào thét!"

Kiểm bản rộng trên tay Mikhail xoáy thành hình tròn, sau khi kéo từ ngoài vào trong lại kéo từ trong ra ngoài, như là một con gấu Bắc Cực gào thét một tiếng!

Kiếm khí mang theo lực tấn công như tiếng gầm, triệt tiêu toàn bộ kiếm khí mưa rào của Tần Xuyên!

Kiếm ý dày đặc liền dùng kiếm ý dày đặc hơn để phá, Mikhail dùng kinh nghiệm chiến đấu siêu cường tích lũy từ hàng trăm trận chiến khiến kiếm ý của Tần Xuyên đều trở nên khó mà được lợi!

Đứng dưới một gốc cây cách đó hơn 50m, Đường Vi đã yên lặng theo dõi trận thi đấu giằng co này hai giờ đồng hồ, thậm chí còn quên cả thở.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 447: Gấu Trắng

Dù đã từng thấy Tần Xuyên sử dụng kiếm ý không chỉ một lần, thậm chí khi ở Luân Đôn, cô còn từng thấy Tần Xuyên một chiêu đập phát chết luôn Balogh, nhưng bất kể là lần nào đi nữa, Tần Xuyên đều hạ bút thành văn, thoải mái giải quyết đối thủ.

Kiểm ý Thanh Liên của Tần Xuyên giống như đánh đầu thẳng đó, không ai có thể ngăn cản.

Nhưng hôm nay, đối diện với “người thợ may già” Mikhail này, dường như kiếm thuật của Tần Xuyên phải chịu khảo nghiệm nghiêm khắc.

Kiểm ý của Mikhail dày đặc mà có lực, chất phác tự nhiên, thật ra nhìn từ góc độ của Đường Vi, không hề nhìn ra có gì huyền diệu, nhưng luôn có thể phá giải kiếm ý của Tần Xuyên một cách khéo léo.

Với tư cách là học trò sùng bái ân sư nhất, Ivan ôm kiếm St. Peter, mở to mắt ở cạnh bờ biển, nhìn đến mắt hờn, vô cùng kích động.

Nhưng Ivan cũng ý thức được tại sao anh ta không thể chống đỡ được trước mặt Tần Xuyên, vì người Trung Quốc trẻ tuổi này mạnh hơn nhiều anh ta.

Trên một tảng đá lớn, Tần Xuyên vẫn không ngừng ra chiêu, kiếm khí từ cành cây trên tay đã có chút suy yếu, dù sao thì dùng kiếm khí trong thời gian quá dài nên tu vi của Tần Xuyên cũng có chút không chịu nổi.

Hắn chân đạp bước bát quái, trên tay bóng kiếm tầng tầng lớp lớp, như là leo đỉnh núi, nhìn mây nổi mây trôi, chính là “chiêu Vân Hải” trong mười ba chiêu

như có như không của Thần Kiếm Môn.

Bóng kiếm kiếm khí như mây sóng nuốt sống Mikhail, mũi nhọn nổi lên bốn phía.

Mikhail bình tĩnh, đối diện với chiêu vô cùng mềm mại này cần dùng phương pháp trái ngược, hai tay cầm chặt chuôi kiếm bản rộng, một nhát chém thẳng xuống!

Ầm! Mây kiếm tán loạn!

Tần Xuyên sớm biết chiêu này không thể làm được gì Mikhail, hấn chỉ đợi thời khắc này!

Hấn một bước xông đến, thi triển một chiêu “ngắm hoa trong sương” trong Tàng Phong kiếm quyết của Thiết Kiếm Môn, thừa dịp kiếm của Mikhail hạ xuống, chưa kịp thu lại, vụt qua bên cạnh kiếm của Mikhail, đâm thẳng vào chỗ hiểm!

- Cách hay!

Mikhail tán thưởng một câu, cùng một thời gian, lão kỵ sĩ trực tiếp coi kiếm bản rộng như là gậy răng sói, từ dưới lên trên, vung một cái, dựa vào sức tấn công mãnh liệt của thân kiếm, đẩy lui kiếm của Tần Xuyên.

Tần Xuyên bị lần phản chấn này làm tê dại hồ khẩu trên tay, đành lại chuyển hướng tấn công, đấu với Mikhail.

Lại là một hồi giao đấu kịch liệt sáu bảy chục hiệp nữa, Tần Xuyên và Mikhail cùng lui ra xa hơn 30m.

Hai người thở hồng hộc, mồ hôi rơi như mưa, cùng nhìn đối phương, cũng không biết đang cười hay đang giận.

- Rất lâu không, được nhẹ nhàng vui vẻ thoải mái vung kiếm như thế này!

Trên mặt ông ta xuất hiện ánh sáng màu đỏ.

- Đại sư Mikhail, là lúc dùng toàn lực rồi nhỉ?

Tần Xuyên lau mồ hôi trên đầu nói.

- Người trẻ tuổi, có dùng toàn lực hay không, kết quả cũng như nhau thôi.

Mikhail nói.

- Nhưng cũng phải phân thắng bại mới được.

Tần Xuyên nói.

Mikhail lắc đầu:

- Khi tôi còn ở độ tuổi của cậu, còn lâu mới mạnh bằng cậu, vì thế, thật ra cậu đã thắng tôi.

- Dao kiếm không có mắt, chẳng phân biệt được tuổi tác.

Tần Xuyên cười nói.

Mikhail ngắm nhìn mặt trời trên đầu, tính toán thời gian:

- 1h nữa xung quanh đây sẽ có một thuyền du khách đi qua, trận đấu của tôi và cậu không thể tiếp tục nữa.

- Vậy thì mời đại sư nhận chiêu kiếm ý cuối cùng ngày hôm nay của tôi, nếu còn không phân được thắng bại thì mai lại đấu!

Tần Xuyên nói.

- Ngày mai lại đấu? Sao cậu lại cứ khăng khăng phải có bằng được một kết quả thế?

Tần Xuyên cười nói:

- Vì tôi muốn thắng ông.

Mikhail ngạc nhiên, sau khi trầm ngâm một lúc, ông ta kéo hết áo người ra, lộ ra cơ bắp nửa thân trên có dấu tích của người già nhưng vẫn săn chắc.

Ông ta từ từ hạ kiếm bản rộng xuống, gạt đầu:

- Thôi được, còn kiếm ý gì thì lôi ra đi!

Tần Xuyên hít một hơi thật sâu, sau khi nghĩ một lát, ngừng thở, hết sức chăm chú nhìn đối thủ.

Một kiếm chém ra, nhìn như tùy ý nhưng đá sau lưng cách Tần Xuyên hơn chục mét lại có một vết nứt màu trắng, một vài chiếc lá trên ngọn cây còn trực tiếp bị cắt nát.

“Lướt Ảnh!”

Một đường kiếm khí hình cong bay về phía Mikhail với tốc độ mắt thường khó mà nắm bắt được, căn bản không cho ông ta thời gian tránh né.

Mikhail tập trung tinh thần, hai mắt tinh quang bùng lên, gần như cùng lúc đó gươm kiếm bản rộng lên, đón ý kiếm này, bỗng nhiên đâm ra một kiếm!

Khoảnh khắc kiếm khí màu bạc đập vào lướt ảnh, bị sụp đổ, kiếm bản rộng càng phát ra tiếng gào thét!

Mũi kiếm “cạch” một tiếng đứt gãy, sau đó kiếm khí bóng dáng khủng bố như ẩn nấp ở phía Bắc mặt trăng ra một đòn trí mạng về phía Mikhail!

Nhưng kiếm khí màu trắng của Mikhail không hề mất đi không chế, không ngờ lại xuất hiện tình huống kỳ diệu như “sụp đổ”!

Từng mảng lớn kiếm khí màu trắng phân giải Lướt Ảnh, giống như mặt phẳng Lướt Ảnh tồn tại bị cưỡng chế phá hư, cả kiếm khí không thể nào thuận lợi di chuyển đến vị trí mục tiêu.

“Vút!”

Một hồi gió mạnh quét qua má Mikhail.

Mũi kiếm Lướt Ảnh rơi trên một hòn đá ở phía sau lưng ông ta, rạch một khe rất sâu trên viên đá.

Mikhail mắt nhìn thanh kiếm bản rộng đứt rời trên tay mình, bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Đúng là kiếm ý siêu đẳng, nếu là hai mươi năm trước, chắc chắn tôi sẽ không đỡ nổi.

Đường Vi đứng quan sát trận đấu này cũng được, Ivan cũng thế, đều sợ ngây người.

Hai người không hề nhìn rõ vừa nãy đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong chớp mắt này Mikhail quay về từ chỗ tử thần.

Thật ra người chặn động nhất vẫn là Tần Xuyên, hẳn biết rõ ràng nhất vừa nãy đã xảy ra chuyện gì.

Rõ ràng Tần Xuyên thấy Lướt Ảnh của mình tấn công vào ngực Mikhail, dù có tệ đến đâu thì ông ta cũng phải gãy một tay, nhưng kiếm ý bá đạo mà Mikhail dùng trước hết đã triệt tiêu đường kiếm khí đầu tiên của hắn, sau đó lại đổi hướng đường kiếm khí thứ hai.

Trước kia Tần Xuyên cho rằng, lướt ảnh của hắn chỉ có hai cách có thể ngăn cản, một là né tránh với tốc độ nhanh, hai là cố sức chống chọi lại.

Nhưng hôm nay, Mikhail nói cho hắn biết, thật ra còn có thể thông qua chặn

động của mặt phẳng nơi có kiếm khí để kiếm khí thay đổi quỹ đạo!

- Đó là chiêu gì thế?

Tần Xuyên nhin không được hỏi.

Mikhail nhặt mũi kiếm bản rộng đã đứt rời lên, dường như định lấy về đúc lại, cười một cách hòa ái nói:

- Kiếm ý Gấu Trắng, phá băng.

- Phá băng...

Tần Xuyên thì thào, trong đầu phẳng phát xuất hiện một hình ảnh, hình ảnh một con Gấu Bắc Cực dùng móng vuốt đầy sức mạnh của mình phá vỡ một miếng băng nổi, bắt cá từ dưới biển lên.

Băng nổi và nước biển vốn thuộc cùng một mặt phẳng nhưng vì móng vuốt của con gấu đập vỡ mà khối băng xao động, đương nhiên cũng khuấy động cả nước biển.

- Thì ra là thế.

Dù không thể lĩnh hội hoàn toàn nhưng Tần Xuyên cũng hiểu đại khái tại sao chiêu này có thể ngăn cản Lướt Ảnh của hắn.

Dường như Mikhail lại khôi phục lại thành lão thợ may trong cửa hàng quần áo, cười ha hả nói:

- Được rồi, hôm nay đến đây đã, người trẻ tuổi, tôi khuyên cậu nên về nhà hoặc tìm nơi nào đó du ngoạn một chút. Tôi rất thương thức thực lực cậu có khi còn trẻ như vậy nhưng có một số việc không thể gặp được.

Nói xong, Mikhail liền mang theo Ivan, hai thầy trò đi dọc theo bãi cát đầy đá vụn, yên lặng đi.

Thấy bọn họ đã rời đi, Đường Vi mới vội chạy đến, cao thấp dò xét Tần Xuyên.

Tần Xuyên ôm chầm lấy cô, hôn một cái lên má:

- Đừng nhìn nữa, anh không bị thương, chỉ hơi mệt thôi.

Đường Vi lộ ra nụ cười dịu dàng an ủi:

- Anh đừng buồn, đại sư Mikhail hơn anh vài con giáp cơ mà, anh thua ông ấy là chuyện bình thường.

- Ai nói là anh thua? Chỉ là hôm nay ở đây không tiện tiếp tục đánh nữa, bọn anh hẹn ngày mai tiếp tục!

Tần Xuyên lớn tiếng nói.

Đường Vi sửng sốt, giật mình nói:

- Hai người vẫn chưa phân thắng bại à? Nhưng... nhưng đã đánh kịch liệt như vậy rồi!

- Còn lâu lắm, anh đoán chắc ông ấy chỉ dùng nhiều nhất bảy phần thực lực, huống hồ còn chưa rút ra thanh kiếm St. Peter kia, nếu rút ra chắc phải tăng thêm ít nhất hai lần sức chiến đấu.

Tần Xuyên bĩu môi.

Vẻ mặt Đường Vi mang theo sự lo lắng:

- Vậy còn anh? Anh có nắm chắc không?

Tần Xuyên nhếch miệng cười nói:

- May mà ông ấy còn chưa đạt cảnh giới tông sư. Mặc dù tu vi cao hơn anh nhưng nói chung là chưa biến chất, có điều cảnh giới kiếm ý của ông ta khiến

anh kinh ngạc hơn, coi như là kiếm khách có cảnh giới cao nhất mà anh từng gặp, ừ, đương nhiên là kém hơn anh một chút...

Không hổ là đại sư ah, nếu để cho ông ta trẻ lại 30 tuổi, chắc chắn ông ta có cơ hội trở thành một người vô cùng khủng bố. Tiếc là ông ta nhiều tuổi rồi, bước vào cảnh giới tông sư, khả năng tăng dương thọ cũng không lớn nữa.

Đường Vi sốt ruột chết đi được:

- Anh nói ông ấy lợi hại như vậy, rốt cục anh có nắm chắc không? Nếu không nắm chắc thì chúng ta lập tức quay về! Em không muốn nhìn anh bị nguy hiểm đến tính mạng!

- Tiểu Vi Vi, em đừng sốt ruột mà, anh chỉ dám nói chắc anh sẽ không thua nhưng muốn thắng ông ấy thì e là hơi khó.

Tần Xuyên cười nhún nhún vai, néo néo gương mặt của Đường Vi:

- Yên tâm đi, tất cả đều nằm trong kế hoạch của anh, tiếp sau đây có chuyện này phải nhờ em làm rồi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 448: Một Đám Quái Thai

Đêm đó, tại tiệm may St. Petersburg.

Đại sư Mikhail đã thay trang phục bình thường, đang uống cà phê nóng, dùng kim khâu ống tay áo.

Đệ tử Ivan thì ở bên cạnh chỉnh sửa sợi tơ đủ màu sắc, cả phòng làm việc đều yên tĩnh và hài hòa.

Đột nhiên, Mikhail ngẩng đầu:

- Ivan, đi mở cửa đi.

Ivan ngẩn người, lập tức đi tới cửa, mở cửa ra.

Cũng không lâu sau, gia chủ Phil cả người bực kín, phía sau còn có hai vệ sĩ trưởng bước vào cửa hàng.

Ông ta đeo khẩu trang, tựa hồ như bị người nào đó phát hiện mình đã ra khỏi trang viên, sau khi vào cửa hàng mới tháo khẩu trang xuống.

- Ngài Phil, có chuyện gì à?

Ivan có chút xuất thần, bởi vì đây là lần đầu tiên Phil bước chân vào cửa hàng may nhìn có vẻ rất đơn sơ này.

- Tôi tìm đại sư.

Phil miễn cưỡng cười cười, sau đó đi thẳng vào bên trong.

Mikhail đã ngừng làm việc, đứng ở đó, hành lễ kỵ sĩ.

Đồng thời, hai vệ sĩ trưởng đứng sau lưng Phil cũng cung kính mà khiêm tốn trực tiếp quỳ một chân xuống đất, hành lễ với Mikhail.

Mikhail khoát khoát tay, ra hiệu hai bề dưới đứng dậy, sau đó hỏi:

- Ngài Phil tôn kính, xin hỏi ngài cần gì vậy?

Nhìn ông già vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng Phil đầy một bụng tức giận nhưng cũng không dám phát tác bừa, miễn cưỡng cười hỏi:

- Đại sứ Mikhail, cuộc chiến hôm nay, người của KGB đã nắm được hình ảnh nhưng không ai biết kết quả cuối cùng ra sao, là Kiếm Ma thất bại rồi à?

Mikhail lắc đầu:

- Còn chưa có kết quả, tôi đã hẹn người trẻ tuổi đó ngày mai lại chiến.

- Cái gì? Vẫn chưa phân thắng bại?

Phil vội truy hỏi:

- Đại sứ, ngài có nắm chắc có thể giết chết Kiếm Ma không?

Mikhail vẫn lắc đầu:

- Tôi không biết, nhưng tôi sẽ dùng vinh dự kỵ sĩ của mình, thề chết cũng phải bảo vệ cho vinh quang gia tộc Romanov, ngài Phil, mời ngài về cho.

- Chuyện này...

Phil vội nói:

- Đại sứ, ngài có thể cho tôi một cách nói chính xác không, rốt cục có thể mười phần nắm chắc giết chết được Kiếm Ma không? Nếu một ngày hãn còn

chưa chết thì chẳng lẽ cả đời này chúng ta phải trốn trong trang viên sao?

Mikhail thở dài:

- Ngài Phil, không ai có thể ngăn cản người của gia tộc Romanov đi đến bất cứ nơi nào trên thế giới.

Giống như ngài bây giờ, đi từ trang viên đến cửa hàng may của tôi, Kiếm Ma không ép mọi người ở trong trang viên, cũng không ai có thể ép buộc ngài như vậy.

Phil một trận bực bội, cởi hai cúc áo, lớn tiếng nói:

- Đại sư, ngài biết hãn ở vùng biển phía Nam Trung Quốc, một buổi tối hãn giết bao nhiêu người không? Gần 200 người! Cả hòn đảo bị nhuộm thành màu đỏ tươi! Đó chính là một tên súc sinh! Cầm thú! Cuồng giết người! Mong ngài đừng có bất cứ tâm lý may mắn nào với hãn, ngày mai khi chiến đấu nhất định phải dùng toàn lực giết chết hãn!

Mikhail vẻ mặt thông dong nói:

- Trong tình huống sức mạnh chênh lệch không nhiều thì chỉ dùng lực chỉ khiến bản thân lộ ra sơ hở, tôi sẽ cố hết sức mình, ngài không cần quá lo lắng.

- Không lo lắng? Sao tôi có thể không lo lắng chứ? Đại sư, nếu ngày mai ngài vẫn không thể phân thắng bại với hãn thì làm thế nào?

- Hoặc là hãn rời khỏi St. Petersburg, hoặc là tiếp tục thi đấu.

Mikhail nói.

Khóe mắt Phil giật giật, trầm giọng nói:

- Đại sư, hãn chỉ là một sát thủ, một kẻ điên, ngài đừng giảng giải về tinh thần kỵ sĩ với hãn. Chi bằng chúng ta triệu tập một đám cao thủ cùng hợp tác với

ngài, giết chết Kiếm Ma, như vậy cũng là diệt trừ một tai họa cho thế giới!

Ánh mắt Mikhail lập tức trở nên nghiêm túc và trang trọng:

- Ngài Phil, đây là cuộc chiến giữa tôi và người trẻ tuổi đó, hãn đường đường chính chính đi đến trước mặt của tôi, khiêu chiến tôi chứ không phải ném bom, hạ độc hoặc bắt cóc người thân của tôi sau lưng tôi!

Đối diện với một chiến đại diện cho vinh dự, nếu là kỵ sĩ thần phù hộ của gia tộc mà tôi thua thì đó là do tôi vô dụng, ngài có thể tìm cao thủ khác. Nhưng trước khi tôi thua trong trận đấu này, bất cứ âm mưu quỷ kế nào cũng đều khiến gia tộc Romanov phải hổ thẹn!

Phil còn muốn khuyên nữa nhưng thấy ánh mắt quả quyết của đại sư, liền biết nói thêm cũng vô ích.

Ông ta đeo khẩu trang, xoay người trực tiếp rời khỏi cửa hàng may, dẫn theo hai vệ sĩ trưởng lên một chiếc xe con màu đen nhìn rất bình thường về trang viên.

Đêm khuya, Phil triệu tập các thành viên trung tâm của gia tộc, mời thượng tá Bychkov của KGB và mấy thần phạt giả của gia tộc đến, tổ chức hội nghị khẩn cấp.

Khi biết được Mikhail còn muốn tiếp tục cùng Tần Xuyên luận võ, thắng bại khó liệu, một đám thành viên gia tộc Romanov đều bắt đầu hoang mang.

- Đúng là sớm biết mới phải! Nếu Kiếm Ma thật sự sợ đại sư Mikhail thì hẳn sẽ không trắng trợn xông đến St. Petersburg như vậy!

Lukyanova đau khổ ôm đầu.

- Nhờ ngày mai đại sư thua thì liệu có phải có nghĩa là chúng ta đều toi hết không?

Markin sắc mặt trắng bệch hỏi.

Thượng tá Bychkov nói:

- Thưa ngài, chúng tôi sẽ không để Kiếm ma làm xằng làm bậy ở St. Petersburg.

- Ah? Vậy sao? Vậy xin hỏi thượng tá Bychkov, KGB các người có ai có thể ngăn kiếm của hắn không? À đúng rồi, hình như hắn không dùng kiếm, ban ngày ngài nói hắn chỉ nhặt một cành cây đã có thể đấu với đại sư Mikhail đúng không!? Chỉ một nhánh cây gãy bà mẹ nó!

Markin gào thét.

Bychkov lựa chọn trầm mặc, trên thực tế, ông ta biết một chút chi tiết của trận chiến nhưng cũng có chút không còn gì để nói, những người mạnh của thế giới dưới lòng đất này thực có chút biến thái.

- Phil! Chúng ta không thể tiếp tục ngồi chờ chết như vậy nữa! Xem ra đại sư Mikhail cũng khó mà giữ được sự an toàn cho chúng ta. Nếu đồng minh Habsburg, Capetian và Hohenzollern cứ kéo dài mãi không chịu hỗ trợ thì chúng ta sẽ tự chiêu binh mãi mãi!

Lavezzi lớn tiếng nói.

Lukyanova tán thành:

- Đúng vậy! Đâu phải trên thế giới này không có sát thủ khác, chúng ta nhân lúc Kiếm Ma chưa lao đến giết, bỏ tiền ra mời sát thủ tốt hơn, giết hắn trước!

- Nào có đơn giản như vậy, anh đã phái người đi nghe ngóng rồi, hiện nay công hội sát thủ “Tận thế” xếp số 1 từ chối nhận những lời ủy thác nhằm vào người Trung Quốc, Kiếm Ma vừa vặn là người Trung Quốc.

Phil đầu đầu nói.

- Chẳng lẽ chỉ có thể mời “Tận thế” sao? Không có công hội khác à?

Phil cười khố:

- Theo tình hình hiện nay, muốn giết chết Kiếm Ma, ít nhất phải mời được sát thủ nằm trong top 3 thế giới, mà hội trưởng Tà Kiếm của Tận thế xếp đúng thứ ba.

- Chết tiệt, anh cả Phil của em, sao anh chỉ thỏa mãn với việc mời sát thủ đứng thứ ba? Chẳng phải còn số một số hai sao?

Markin hỏi.

Phil lộ vẻ mặt khó xử, than nhẹ một tiếng:

- Anh cũng từng nghĩ đến việc mời số một số hai nhưng bọn họ đều là sát thủ độc lập, không thuộc bất cứ công hội nào, hơn nữa... hơi phức tạp.

- Nghĩa là gì?

Thượng tá Bychkov lên tiếng:

- Để tôi giải thích cho mọi người một chút, căn cứ theo tài liệu mà KGB chúng tôi nắm được, hiện nay, người đứng đầu bảng xếp hạng sát thủ là “Đạ Vương” Erik Denis – Mulas.

Không ai biết rõ người đó ở đâu, cũng không ai biết đó là nam hay nữ, thù lao khi nhận nhiệm vụ của người đó chưa bao giờ là tiền bạc, mỗi lần người đó đều tuyên bố thứ mình muốn ở tổng bộ hiệp hội sát thủ, ai có thể cho người đó thứ ấy thì người đó sẽ giết người cho bất cứ ai.

Có người đoán người đó là một người điên cuồng sưu tầm các vật phẩm đặc biệt, vì thế nên có một số người gọi người đó là “người thu thập huyết sắc”.

- Vậy giờ người đó muốn được cái gì? Trong kho bảo vật của nhà chúng ta có

không ít đồ đặc biệt.

Lavezzi nói.

Phil thở dài lắc đầu:

- Rất tiếc là đồ của chúng ta không có tác dụng, thứ Erik Denis muốn là bản gốc kinh thánh Gutenberg, không phải bản da dê, càng không phải bản bằng giấy, chỉ lấy bản gốc. E là cả thế giới này không ai biết có còn thứ đó nữa không, thậm chí còn không biết nó được viết trên chất liệu gì.

Một đám thành viên gia tộc hai mặt nhìn nhau, đều lộ ra thần sắc bất đắc dĩ.

- Thế... sát thủ thứ hai thì sao?

Lukyanova hỏi.

Bychkov nhún vai:

- Người này tên là HOLLOW-MAN, người trong suốt, cũng là sát thủ không ai biết diện mạo và giới tính. Thật ra người này chỉ vào ngành muôn hơn Dạ Vương nên điểm tích lũy xếp thứ hai, tỷ lệ thành công đến bây giờ bằng Dạ Vương, đều là 100%.

Thù lao người trong suốt cần cũng do chính người này đưa ra, nhưng không phải tiền mà là mấy loại khoáng sản kim loại hiếm có như lithium, rubidium..., giá thị trường khoảng 500 triệu đến 1 tỷ đô la, chỉ cần mỏ, không cần khai thác.

Một đám thành viên gia tộc nghe mà trợn trừng mắt, cuối cùng Lukyanova béo mập không khỏi mắng một câu:

- Thượng đế ơi, rốt cục đám sát thủ đó là quái thai gì thế?

Có điều quảng mỏ kim loại hiếm đối với gia tộc Romanov mà nói còn chưa đến mức quá khó lo liệu.

Sau khi biểu quyết, hội nghị cùng đồng ý lấy mỏ khoáng sản của châu Úc làm thù lao chi trả, lập tức đi thuê sát thủ số hai thế giới của hiệp hội sát thủ, người trong suốt.

Nhưng dù vậy Phil vẫn không yên tâm.

Đợi khi hội nghị giải tán, ông ta trở về phòng ngủ, đi qua đi lại, sau khi hút xong một điếu xì gà, ông ta hí mắt cầm điện thoại lên.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 449: Người Trong Suốt

Sau khi bấm một số điện thoại, bên kia truyền đến giọng của một người đàn ông mang theo men rượu:

- Phil, nếu anh yêu cầu tiếp viện thì hình như hơi muộn...

- Rodolfo! Anh nghe rõ cho tôi! Bây giờ tiểu tử Trung Quốc biến thái kia đi khắp nơi ở St. Petersburg chúng ta rồi!

Tôi không biết đại sứ Mikhail có thể kiên trì bao lâu nhưng nếu anh không muốn đại sứ Ulysses của gia tộc các anh trở thành cây cỏ cứu mạng duy nhất của mình thì tốt nhất hãy nhanh chóng thả chó có thể cắn người ra, đến đây xử lý rắc rối do Habsburg các người gây ra!

- Phil, bạn cũ của tôi, tôi nói rồi... Tôi đang phái người đến Trung Quốc bắt ... của hắn.

- Câm miệng! Rodolfo! Anh thật sự cho rằng hắn điên như vậy rồi, anh bắt người bên cạnh hắn thì hắn sẽ thu tay sao? Hơn nữa anh tưởng anh có thể làm gì ở Trung Quốc chứ? Anh nghĩ cục an ninh quốc gia của Trung Quốc nuôi toàn mèo Garfield ư!?

Một đám thần phạt giả hoa Tulip nhập cảnh Trung Quốc, kết quả khi bị phát hiện chính là bị chính phủ Trung Quốc hạn chế hộ chiếu, tuyên truyền hoàn cảnh phá sản của châu Âu, tiếp tục làm kinh tế châu Âu chuyển biến xấu hơn!

Sau đó cả Liên minh Châu Âu EU lại càng hận bốn “dư nghiệt” lão đế quốc chúng ta! Tỉnh lại đi! Rodolfo! Đừng có lại kéo căng tấm mặt mo của anh nữa,

ánh chiều tà của đế quốc sớm đã không thấy nữa rồi!

Bây giờ anh mới chết một đứa con trai nhưng nếu cứ tiếp tục thế này thì hai đứa con trai còn lại của anh cũng sắp toi đời rồi! Bây giờ chúng ta cần sống sót!

...

Sau khi điện thoại bên kia trầm mặc một lúc lâu, dường như Rodolfo thở hắt ra:

- Thôi được, tôi đi sắp xếp một chút... Nhưng mà Phil, đây là lần cuối cùng tôi cho phép anh dùng giọng điệu này nói với tôi,

Phil nhẹ nhàng thở ra, hỏi:

- Anh định làm thế nào?

Rodolfo hừ lạnh:

- Người, không thả, đồ, tôi cũng phải lấy về.

...

Sáng sớm hôm sau, Tần Xuyên lại đi vào bờ biển toàn đá, thậm chí còn đến sớm hơn Mikhail 3 phút.

Mikhail lại lấy một thanh trường kiếm bình thường đến, vẫn không có ý định dùng thanh kiếm St. Peter.

- Cô gái xinh đẹp kia không đi cùng cậu à?

Mikhail chú ý thấy Đường Vi không ở đây.

Tần Xuyên nhặt một cành cây lên, cười cười:

- Yên tâm đi, đại sư, cô ấy chỉ đến nơi khác chơi thôi, không phải đến trang

viên giở trò ám sát gì đâu.

- Thực lực của cô gái kia còn chưa đủ để xông vào trang viên, tôi không hề nghi ngờ.

Mikhail lắc đầu, nói:

- Vậy thì bắt đầu thôi, hy vọng trước buổi trưa có thể kết thúc trận chiến.

Tần Xuyên cũng không nói nhiều, vận kiếm khí, hết sức chăm chú.

Một khắc sau, hai người liền giống như hôm qua, đâm vào nhau kịch liệt, kiếm quang như ngàn vạn chiếc bóng chông vào nhau, vết kiếm như tia sáng bắn khắp bơi.

Học trò Ivan sớm đã đứng cách xa, nín thở chăm chú nhìn, cẩn thận quan sát sự phụ mình và Tần Xuyên cùng thi võ.

Trên thực tế, tuy rằng Ivan có tư chất không tệ nhưng cách cảnh giới của hai người này xa lắm. Ít nhất cũng phải khổ luyện 10 năm thì may ra mới có cơ hội vượt qua, vì thế anh ta không thể hoàn toàn nhìn hiểu.

Trong mắt anh ta, tiến công của đại sư Mikhail như một con gấu Bắc Cực đầy sức mạnh, mỗi một chiêu đều chất phác tự nhiên.

Trái lại, hiển nhiên sức mạnh của Tần Xuyên không đủ nhưng kiếm chiêu tinh diệu, như là một đóa hoa sen chập chờn trong gió mạnh, vô cùng dẻo dai, mỗi một góc độ đều có thể có hình thái khác nhau, không ngừng thay đổi.

Thật ra đến cảnh giới của hai người, kiếm chiêu dù tinh mỹ hoa lệ hay là đơn giản trực tiếp thì đều có thể điều khiển.

Nhưng đại sư Mikhail đã lớn tuổi, một số thay đổi rất nhỏ đối với ông ta mà nói cũng có chút căng thẳng, vì thế thường thiên về chiêu đơn giản thô bạo.

Tần Xuyên thì tự biết tu vi của mình hơi yếu thế nên bắt buộc phải dùng một số chi tiết để giành phần thắng, khiến kiếm chiêu càng khó lòng phòng bị.

Một buổi sáng, hơn 370 chiêu, giữa chừng hai người ngừng lại một chút suy nghĩ đối sách nhưng gần như luôn nằm trong trạng thái tấn công giằng co.

Tần Xuyên thi triển hết kiếm ý Thanh Liên của mình nhưng đối mặt với kiếm ý Gấu Trắng của Mikhail cũng chẳng chiếm được tiện nghi gì.

Mãi cho đến hai người đều mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc mà vẫn không phân thắng bại.

- Người trẻ tuổi, hôm nay tới đây thôi.

Mikhail ném trường kiếm đầy lỗ thủng cho Ivan, lắc đầu thở dài:

- Trừ phi muốn nổi sát tâm, bằng không thì hôm nay không cách nào phân thắng bại.

Tần Xuyên hiểu được ý của Mikhail, vì hai người đều không có sát ý đặc biệt mạnh, chiêu thức về cơ bản đều đủ là ngừng, vì thế nói uy lực của kiếm ý cũng không hoàn toàn được giải phóng.

Ví dụ, nếu kiếm ý mưa rào khi hấn giết người là tốc độ siêu âm thì khi tỷ thí có thể sẽ dùng sức vừa đạt vận tốc âm thanh vì thiếu nguồn cơ bản.

Đánh như vậy đúng là rất khó phân thắng bại, nhưng đây cũng là điều Tần Xuyên cam tâm tình nguyện muốn nhìn thấy.

- Vậy thì phiền đại sư ngày mai lại đến đây chỉ giáo.

Tần Xuyên cười nói.

Mikhail híp mắt:

- Khả năng học của cậu rất kinh người, một số mẹo nhỏ của tôi ngày hôm qua, hôm nay cậu đã có thể thành thạo biến thành thứ của mình, e là nếu còn đánh như thế này hai ngày nữa thì tôi thật sự không phải đối thủ của cậu rồi.

- Đại sư nói quá lời rồi, so kiếm với ngài, tôi thu hoạch tương đối khá. Còn về việc đấu võ và giết người không giống nhau, chẳng ai nói chính xác được.

Tần Xuyên nói.

Mikhail nghiêm mặt nói:

- Người trẻ tuổi, tôi có thể cùng cậu đánh thêm ba ngày ba đêm nhưng không có nghĩa là tất cả mọi người đều có kiên nhẫn đánh ba ngày ba đêm. Nhân lúc còn kịp thì cậu về đi.

Tần Xuyên cười nhạt một tiếng:

- Đại sư đi thông thả, sáng mai gặp lại.

Mikhail thấy Tần Xuyên không nghe lời khuyên của mình, cũng không nói gì nữa, đưa Ivan đi.

Đợi khi bờ biển trở nên yên lặng, Tần Xuyên tìm một khối nham thạch ngồi xuống, nhìn du thuyền ngắm cảnh ở cách đó không xa sắp đi tới, thường thức cảnh biển.

Tần Xuyên đồng thời lấy điện thoại ra, bấm một số điện thoại chống nghe trộm với Đường Vi, dù sao thì ở địa bàn của KGB, Tần Xuyên không dám không đề phòng.

Trên thực tế, dường như Đường Vi có việc gấp, đã gọi cho hắn hơn chục cuộc điện thoại nhưng vừa nãy hắn so kiếm nên không để ý.

- Tiểu Vi Vi, xảy ra chuyện gì thế? Chỗ em không thuận lợi à?

Tần Xuyên hỏi.

- Cám ơn trời đất... Anh không việc gì là tốt rồi.

Đường Vi thở phào:

- Bên Moscow không vấn đề, tối nay em có thể hoàn thành, nhưng em nhận được báo cáo của Huyết Vũ, {{Truyện Fu.LL chấm V.N}} tổng bộ nhận được tin “người trong suốt”, sát thủ đứng thứ hai bảng xếp hạng nhận ủy thác ám sát anh!

- Người trong suốt muốn giết anh?

Tần Xuyên nghĩ nghĩ, cười nói:

- Chắc chắn lại là đồng minh Tulip giở trò, cũng không biết là một nhà Romanov mời hay là cùng bỏ tiền.

- Anh còn có tâm trạng để cười à? Xác suất ám sát thành công của người trong suốt là 100%! Có hai võ giả tiên thiên cao cấp chết trong tay người này rồi! Hơn nữa đến giờ vẫn chưa ai biết người này giết người thế nào. Người này đều không cần xuất hiện đã giết chết mục tiêu. Anh thấy thú vị lắm à?

Đường Vi tràn đầy lo lắng.

Tần Xuyên gãi gãi đầu đầy mồ hôi:

- Vậy cũng không có biện pháp, người ta có tiền mời sát thủ, anh cũng ngăn không được, chỉ có thể binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn.

- Anh... anh thật là nghĩ thoáng quá! Hay là em bảo nội bộ Phoenix đến bên cạnh anh mai phục, nhiều người nhiều tai mắt, em không tin người trong suốt đó thật sự có thể trong suốt!

Đường Vi tức giận nói.

Tần Xuyên thở dài:

- Đối phó với loại sát thủ này, nhiều người cũng vô dụng. Em hãy nói cho anh biết người này giết người bằng thủ đoạn gì đi.

- Độc! Hạ độc Cyanide!

Đường Vi nói:

- Người trong suốt chưa từng dùng thủ đoạn khác, người này chỉ hạ độc nhưng không ai biết người này làm bằng cách nào. Nói chung là những gì anh ăn, uống, tiếp xúc, hô hấp đều phải cẩn thận!

Tần Xuyên im lặng, thẳng này độc đấy, lại dùng Cyanide. Dù hẳn có cơ thể thần mộc, bách độc bất xâm, nhưng đoán chừng đối phó với Cyanide vẫn hơi quá sức.

- Uhm... may mà không dùng Polonium 210, nếu không thì anh thật sự không thể cứu được rồi.

Tần Xuyên nghiêm trang nói.

- Anh thật vô lương tâm! Còn có tâm tư nói đùa à? Em lo chết đi được! Chưa biết chừng tối nay người trong suốt sẽ ra tay với anh!

Đường Vi tâm phiền ý loạn.

Tần Xuyên hết cách, đành an ủi Đường Vi thêm vài câu, nói với cô mình đã có cách ứng phó, đầu tiên hãy làm xong việc cho hẳn...

Đợi sau khi cúp điện thoại, Tần Xuyên vội về khách sạn, trên đường đi hẳn lại thất thần, sợ bị nhiễm thứ gì đó.

Hẳn không muốn thật sự bị Cyanide làm độc chết, vì thế, trước khi đối mặt với sự tấn công của người trong suốt, hẳn phải cố hết sức tìm hiểu về sát thủ

đứng thứ hai này, rốt cục làm thế nào mà người này có thể “trong suốt”.

Trong khách sạn, Tần Xuyên không dám gọi đồ ăn và nước uống mà thu thập tất cả sự tích ám sát mà trước đây người trong suốt hoàn thành, cẩn thận phỏng đoán.

Mãi cho đến chạng vạng tối, Tần Xuyên cũng không hiểu rõ người trong suốt ám sát bằng cách nào vì rất nhiều người bị người này giết để tránh chuyện ngoài ý muốn, đồ ăn uống trước khi chết đều kiểm tra độc tính, tất cả không khí và vật phẩm tiếp xúc cũng đều có kiểm tra.

Thật giống như có một bàn tay vô hình có thể để Cyanide kịch độc vào trong người những đối tượng bị mưu sát kia vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tần Xuyên cảm thấy người trong suốt này chắc không phải sát thủ dùng vũ lực giết người, mà dùng thủ đoạn công nghệ cao.

Liên quan đến phương diện này, hẳn lập tức nghĩ đến một người có lẽ có thể cung cấp kiến giải khoa học, chính là cô nàng “Thủy Tinh” ở tận trong nước.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 450: Anh Có Thể Chịu Đựng

Vì lịch múi giờ nên trong nước đã gần nửa đêm nhưng Tần Xuyên biết rõ Nạp Lan Thấm không thể nghỉ ngơi sớm như vậy.

Quả nhiên, khi hẳn liên lạc với Nạp Lan Thấm, cô đang cười ngây ngô xem phim hoạt hình, ăn đồ ăn vặt.

Bị quấy rầy trong lúc đang thực hiện hoạt động quan trọng như vậy, giọng nghe điện thoại của Nạp Lan Thấm hiển nhiên có chút không kiên nhẫn.

- Nghe đây, tốt nhất là anh tìm tôi có việc gì quan trọng, nếu không tôi sẽ đến nhà anh đốt phòng của anh đấy!

Tần Xuyên im lặng:

- Yên tâm, chuyện này rất quan trọng, liên quan đến việc liệu tôi có tự nhiên lại chết vì trúng độc không.

- Quá tuyệt vời! Có ai muốn độc chết anh sao?

Nạp Lan Thấm lập tức thấy hứng thú, tinh thần tràn đầy.

Tần Xuyên thờ dài, thiếu chút nữa đã quên rồi, người phụ nữ này từng có ý đồ giết chết hẳn, thật không biết hỏi cô ta có ích gì không.

- Cô từng nghe nói đến một sát thủ tên là người trong suốt chưa? Hình như tôi trở thành mục tiêu tiếp theo của người này. Hình như tên này có kỹ xảo hạ độc đặc biệt...

- Cyanide đúng không?

Nạp Lan Thấm đột nhiên ngắt lời:

- Kiểm tra thực phẩm, kiểm tra không khí, kiểm tra vật tiếp xúc nhưng cũng không thể đề phòng được sát thủ thứ hai thế giới đúng không?

Tần Xuyên cổ quái mà nhú mày hỏi:

- Cô biết rõ những thứ này? Cô rất hiểu về sát thủ này à?

Nạp Lan Thấm đã trầm mặc một lát, dường như ở đầu bên kia suy nghĩ điều gì đó, một lúc sau, cô đột nhiên nói:

- Nếu tôi giúp anh giải quyết phiền toái này, anh cho tôi lợi ích gì?

- Cô nói đùa gì vậy, cô có thể ngăn cản hẳn? Hay là giết chết hẳn? Chẳng lẽ cô chính là sát thủ số một thế giới?

Tần Xuyên mỉm cười.

Nạp Lan Thấm ở đầu bên kia điện thoại trợn mắt:

- Tôi hỏi anh, anh muốn chết hay muốn sống.

- Người đẹp Nạp Lan thân yêu, chẳng phải chúng ta là bạn hợp tác sao.

Tần Xuyên lời kéo làm quen.

- Đi chết, chúng ta đây là lợi dụng lẫn nhau! Mau ra quyết định đi!

Thấy người phụ nữ này không giống nói đùa, Tần Xuyên mới do dự một lát, nói:

- Cô muốn được lợi ích gì?

- Tạm thời tôi chưa nghĩ ra, anh nợ tôi một nhân tình trước, sau này tôi bảo anh làm gì thì anh phải làm cái đó. Tôi đảm bảo sẽ không phải liên quan đến Thanh Liên môn hoặc chuyện phản nhân đạo.

Tần Xuyên cắn răng:

- Không vấn đề, một mạng đổi một nhân tình, giá trị.
- Còn nữa, sau này anh không được đánh tôi, ức hiếp tôi, tôi là nữ sinh!
- Chuyện này... trước đây là cô đánh tôi trước, đâu phải tôi muốn đánh cô!

Tần Xuyên vô tội nói.

Nạp Lan Thấm kêu to:

- Tôi đánh anh, anh có thể chịu đựng hoặc trốn mà! Dựa vào cái gì mà đánh lại!

Tần Xuyên hoàn toàn hết cách với người phụ nữ này, hẳn từng gặp người không biết xấu hổ nhưng chưa từng gặp người còn không biết xấu hổ hơn mình!

- Được... Tôi đồng ý với cô, sau này nâng cô trong lòng bàn tay như bông hoa nhỏ, che chở cẩn thận.

Tần Xuyên cười khổ:

- Bây giờ có thể nói cho tôi biết người trong suốt đó là thế nào rồi chứ?

Nạp Lan Thấm cười khanh khách, hiển nhiên là vì cảm thấy đắc ý trước thắng lợi của mình:

- Anh đừng hoảng hốt, chắc người trong suốt còn đang ở trên máy bay đến St. Petersburg, anh tạm thời vẫn an toàn.

Theo những gì tôi nói, đến chợ đồ cũ ở gần đó cũng được, cửa hàng ngũ kim

hàng tạp hóa cũng xong, nói chung là đến nơi có thể mua được linh kiện điện tử, tôi dạy anh cách lắp một chiếc máy có thể bắt được người trong suốt!

- Máy?

Tần Xuyên không hiểu gì:

- Chẳng lẽ cô nói người trong suốt đó là người máy?

Nạp Lan Thấm cũng không giải thích nhiều, bắt đầu nói ra một đồng tên của các linh kiện điện tử.

May mà để chế tạo hệ thống siêu cấp, Tần Xuyên đã đọc rất nhiều sách về công trình điện tử, vô cùng dễ dàng tiếp nhận những từ chuyên ngành này.

Chỉ có điều Tần Xuyên cũng lại lần nữa cảm nhận được “trạch nữ dân kỹ thuật” Nạp Lan Thấm này đúng là có chỗ hơn người. Một cô gái mà không chỉ thông Hacker, ngay cả điện tử, cơ giới cũng tinh thông, nhất định là bỏ ra không ít công sức, dù sao thì không phải ai cũng vừa nhìn là không quên như hần.

Đợi sau khi một tờ danh sách được liệt kê hết ra ngoài, Tần Xuyên tìm kiếm thị trường nguyên liệu ở gần đó, may mà St. Petersburg cũng được coi là thành phố lớn, những thứ này đều có thể mua được.

Sáng sớm mai hần còn phải đi tìm Mikhail tiếp tục luận võ nên định cả đêm nay hoàn thành cái máy này.

Sau khi chạy một vòng lớn, mua đủ nguyên liệu, Tần Xuyên liền ở trong phòng của khách sạn.

Bật đèn bàn, cầm tô vít... làm theo chỉ thị Nạp Lan Thấm đưa ra, bắt đầu bận rộn.

Đợi khi mô hình chiếc máy được hình thành, mắt nhìn thứ hơi giống chiếc ti vi đen trắng trước mặt này, Tần Xuyên gần như đã hiểu rõ cục người trong suốt

là thế nào...

- Đây là thiết bị cảm ứng và quấy nhiễu sóng điện? Chẳng lẽ người trong suốt tiến hành hạ độc ám sát thông qua điều khiển từ xa người máy bỏ túi?

Tần Xuyên hỏi.

Lúc này cuộc nói chuyện của hai người đã chuyển thành video máy tính. Trong video, Nạp Lan Thấm mặc đồ ngủ nằm trên giường xem tạp chí hơi có vẻ qua loa trả lời:

- Nói một cách chuẩn xác thì là người máy bỏ túi không thể làm đến xuất quỷ nhập thần được, tên kia dùng kỹ thuật chính phủ cả thế giới đều thêm thường, người máy Nano.

Tần Xuyên ngạc nhiên, khó trách thằng này có thể giết người vô hình, nên biết là dù người máy Nano vào cuối những năm năm mươi của thế kỷ trước đã được tiến sĩ Ferman, người đạt giải thưởng Nobel đưa ra nhưng cho đến nay, các loại nguyên nhân khách quan chủ quan và hạn chế vẫn khiến người máy Nano chỉ tồn tại trong một số phạm trù vận dụng cơ bản.

- Sao cô hiểu rõ thế?

Tần Xuyên nhin không được lại hỏi.

Nạp Lan Thấm buông tạp chí, tiện tay cầm lấy một túi hoa quả khô ở bên cạnh gối, vừa ăn vừa nói:

- Anh cho rằng các nguyên thủ quốc gia sẽ không để tâm một chút nào đến những sát thủ siêu cấp của thế giới dưới lòng đất sao?

Những người như Dạ Vương, Tà Kiếm là bản thân xuất hiện tiến hành ám sát còn đỡ, kiểu ám sát như của người trong suốt này là điều các nguyên thủ sợ nhất vì điều đó có nghĩa là dù có cao thủ mạnh đến đâu bảo vệ cũng vô ích.

Toàn bộ công việc của tôi ở Cục an ninh quốc gia, có một tầng chức trách là thay bọn họ làm rõ những sát thủ như người trong suốt này giết người bằng cách nào, chỉ có làm rõ nguyên lý thì mới đề phòng được.

Tần Xuyên nghĩ cũng thấy đúng, các nước lớn đều không cho phép tổng thống, chủ tịch nước mình dễ dàng bị một tên sát thủ ám sát, cho dù không ai thuê cũng phải đề phòng trước.

- Người trong suốt này vô cùng bí mật, hẳn có thể chế tạo ra người máy Nano tiên tiến hơn phòng thí nghiệm của bất cứ quốc gia nào, không chỉ là thiên tài về mặt này, đồng thời hẳn còn giỏi kỹ thuật thông tin, tôi mất hơn nửa năm mới tìm được hẳn.

Bây giờ coi như tôi và hẳn cũng quen biết, nhưng cũng chỉ là quen biết. Anh cũng biết đấy, thường là quái nhân khoa học kiểu này đều là những tên chẳng thích nói chuyện uống trà gì hết.

Nạp Lan Thấm chặc chặc cái miệng nhỏ nhắn.

Tần Xuyên dờ khóc dờ cười:

- Cô quen hẳn hả? Thế sao cô không trực tiếp nói với hẳn, đừng đến ám sát tôi rồi tôi cho hẳn tiền chẳng phải là xong ư?

- Người ta đã nhận nhiệm vụ rồi, cũng phải thực hiện mới được chứ, nếu không sẽ vi phạm quy định của hiệp hội sát thủ. Anh ngăn hẳn ám sát, sau đó nhiệm vụ của hẳn thất bại, coi như là một câu trả lời thỏa đáng.

Với hẳn mà nói, chẳng phải chỉ là xác suất ám sát thành công thấp hơn một chút sao, anh đến đi ăn với hẳn bữa cơm, làm quen một chút, nói là “Thủy Tinh giới thiệu”, người ta cũng sẽ nhận thua!

Nạp Lan Thấm nói.

Tần Xuyên nghe đến đó, hồ nghi nói:

- Cô nói cô sớm đã biết hãn giết người thế nào mà sao hãn vẫn giữ được 100% xác suất thành công, chẳng lẽ cô không nói thông tin này cho người của Cục an ninh quốc gia?

Nạp Lan Thấm trực tiếp gạt đầu:

- Đương nhiên, tôi biết hãn làm thế nào là được, Cục an ninh quốc gia đâu có cho tôi bao nhiêu lợi lộc, dựa vào đâu mà tôi phải nói không công cho họ? Tôi lừa họ mãi không tìm được người trong suốt, họ làm được gì chứ?

Tần Xuyên phát hiện mình thật sự đã coi thường tâm cơ của người phụ nữ này rồi. Nhưng may mà mình vẫn còn có không ít tác dụng đối với cô ta nên cô ta còn chịu nói chân tướng của người trong suốt cho mình.

Thật ra nếu cho Tần Xuyên thời gian thì cũng không khó để tìm được bí mật của người trong suốt, nhưng quan trọng là thời gian cấp bách, nếu không hãn cũng sẽ không nhờ cậy Nạp Lan Thấm.

Đợi sau khi làm xong cả chiếc máy, trời cũng dần sáng, Tần Xuyên trực tiếp mang theo chiếc “Ti vi đen trắng” cỡ nhỏ này đến bờ biển loạn thế.

Hãn cũng không biết người máy Nano của người trong suốt khi nào sẽ xuất hiện, vì thế cẩn thận vẫn hơn, đi đâu cũng mang theo thiết bị này.

Khi đến bờ biển toàn đá, thầy trò Mikhail cùng Ivan đã chờ ở đó.

Mikhail nhìn thiết bị Tần Xuyên để ở phía xa, buồn bực nói:

- Người trẻ tuổi, sao cậu lại mang một chiếc TV đến?

- Cái này phải hỏi một số người nào đó của gia tộc Romanov các ông rồi. Họ thuê một sát thủ lợi hại, tôi không thể không đề phòng.

Tần Xuyên nhún vai.

Mikhail nhíu mày:

- Cái gì, bọn họ lại thuê sát thủ sao?

- Đại sư ông không biết à?

Tần Xuyên bày ra dáng vẻ rất kinh ngạc.

Sau khi bất đắc dĩ cảm hoài thở dài, Mikhail lắc đầu:

- Người trẻ tuổi, ít nhất khi cậu đấu võ với tôi, tôi sẽ không để bất cứ sát thủ nào tiếp cận cậu, ra chiêu đi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 451: Gấu Phấn Nộ

Nhưng Ivan đứng phía sau lại rất tức giận, mặt đỏ bừng:

- Đại sư, những người đó làm như vậy chẳng lẽ là cho rằng chúng ta sẽ thua sao? Đây là không tôn trọng và không tín nhiệm ngài!

Mikhail khoát tay:

- Được rồi, Ivan, chúng ta cần dùng hết khả năng chứ không phải oán trách.

- Vâng... đại sư.

Ivan vẻ mặt không tình nguyện.

Tần Xuyên nhếch miệng cười cười, cũng không bình luận gì, nhặt một cành cây từ dưới đất lên.

Một giây sau, Tần Xuyên lại chiến đấu kịch liệt với Mikhail.

Trải qua hai ngày ác chiến, thật ra hai người đã hiểu rõ không ít về kiếm ý Thanh Liên và kiếm ý Gấu Trắng của đôi bên.

Chiêu xuất ra giữa hai bên cũng càng hướng về điều khiến tinh vi một số chi tiết.

Nhưng cùng biến hóa chiêu xuất ra cũng vô dụng, cho dù có khác biệt về tu vi, kiến thức cơ bản của Tần Xuyên cũng không vững chắc bằng Mikhail, nhưng thắng ở chỗ trong đầu Tần Xuyên ẩn giấu quá nhiều chiêu thức, luôn có thể đánh bất ngờ, thay đổi thể yếu của bản thân.

Kiểm quang cường vũ, bóng người tung bay.

Sau khi trải qua 100 chiêu độ tài, kiếm của hai người một hồi giao phong giữa không trung, lại tách ra.

Mikhail nặng nề thở dài, buông kiếm kỵ sĩ trên tay xuống, nói:

- Người trẻ tuổi, khả năng học tập của cậu khiến tôi sợ hãi thán phục, cả đời này tôi từng gặp không ít võ giả có năng lực học tập rất mạnh nhưng càng học đủ loại thì càng khó hiểu rõ một môn võ.

Cậu thì khác, cậu đúng là một tiểu quái vật, thật không biết đâu cậu chứa nhiều kỹ thuật đánh võ như vậy, làm thế nào để hòa hợp chúng lại.

Tôi nghĩ nếu cứ tiếp tục đánh thế này thì cho dù là thể lực hay là kiếm thuật của tôi cũng đều càng ngày càng ở thế yếu, cuối cùng sẽ thua cậu.

Tần Xuyên cười khẽ:

- Đa tạ đại sư chỉ điểm cùng khích lệ, xin hỏi ông có thể nhận thua không? Tôi chỉ cần giết chết một nhóm người trong gia tộc Romanov.

Mikhail lắc đầu:

- Mặc kệ bọn họ nhìn nhận tôi thế nào, là kỵ sĩ thần bảo hộ của gia tộc, tôi bắt buộc phải toàn lực ứng phó bảo vệ huyết mạch gia tộc. Tiếp sau đây, tôi sẽ dùng kiếm St. Peter của tổ tiên, đưa ra lần tấn công cuối cùng, nếu cuối cùng người còn sống là cậu thì chính là vì tôi bất lực.

Vừa dứt lời, Mikhail liền giơ tay về phía Ivan, kiếm St. Peter Ivan đang ôm trước ngực trực tiếp bay ra khỏi vỏ kiếm!

Khoảnh khắc thanh kiếm kỵ sĩ phong cách cổ xưa kia rơi xuống tay đại sư, ánh mắt, vẻ mặt và hơi thở của ông ta đều thay đổi.

Lãnh khốc, nhạy cảm, không sợ, lại không mất trang nghiêm.

Phảng phất như đã xuyên không về chiến trường kỵ binh thời Trung Cổ, Mikhail mặc kỵ sĩ áo giáp, cưỡi chiến mã, vung trường kiếm, chuẩn bị huyết tẩy sa trường.

- Đến đây đi, người trẻ tuổi, để tôi xem xem sức mạnh thật sự của cậu!

Mikhail giọng nói như chuông lớn, khí thế như sóng lớn.

Vẻ mặt của Tần Xuyên cũng trở nên nghiêm túc, sau khi ném bỏ nhánh cây, ánh sáng màu xanh trên tay ngưng tụ lại.

- Kiếm ý Thanh Liên, kiếm Thanh Đế...

Khi kiếm Thanh Đế có kiếm khí lập lòe như lưu huỳnh xuất hiện trên tay Tần Xuyên, Mikhail cùng Ivan đều có chút ngây người.

Rất hiển nhiên, bọn họ đều chưa từng thấy người nào có thể ngưng kết kiếm khí thành một trường kiếm thực thể.

- Thú vị.

Mikhail tán thưởng câu, hai tay cầm kiếm, bước về phía Tần Xuyên công kích!

Tần Xuyên thì một tay rút kiếm, không chút né tránh vận hết tu vi, cùng đón đợt quyết chiến này!

“Bộp!”

Sau khi kiếm St. Peter có kiếm khí màu trắng lượn quanh đập mạnh vào kiếm Thanh Đế có ánh sáng xanh bùng lên, hai bóng người trực tiếp đổi chỗ đứng.

Dưới chân hai người đều rạch ra rãnh cát rất sâu mới ngừng bước chân.

Tần Xuyên cảm thấy tim mình đập nhanh hơn nhiều bình thường vì hắn cảm nhận được áp lực kiếm St. Peter mang lại.

Thanh kiếm này như đang làm loạn suy nghĩ của hắn mọi lúc, giống như ma quỷ đến từ địa ngục.

Dù kiếm St. Peter là một thanh kiếm tốt, hơn nữa còn tràn ngập sát khí thô bạo còn lưu lại của quân vương cổ đại nhưng nếu không có kiếm khí Gấu Trắng của Mikhail che chở thì sớm đã bị kiếm Thanh Đế của Tần Xuyên chém thành sắt vụn rồi.

Được kiếm khí của Mikhail bảo vệ nên dường như kiếm St. Peter như một con mãnh thú ăn thịt người không kiêng nể, tỏa ra sát ý khiến người ta sợ hãi.

Trong mắt Mikhail xuất hiện tơ máu, tâm trí của ông ta cần giữ tỉnh táo mới có thể thuận lợi sử dụng thanh kiếm cổ tàn sát này.

- Kiếm ý Gấu Trắng, Gấu phần nội!

Mikhail hét lớn một tiếng, hai tay vung trường kiếm, mỗi một đường kiếm hình thành bởi kiếm khí đều vô cùng dày và mạnh mẽ, cuốn hết không khí của bốn phương tám hướng.

Trước mắt Tần Xuyên dường như xuất hiện một con gấu trắng khổng lồ, {{Truyện FULL chấm V-N}} đang múa móng vuốt đầy sức mạnh của mình, tay năm tay mười, mỗi một móng vuốt đều có thể phá hủy một gốc cây khổng lồ, nghiền nát nham thạch.

Kín không kê hở, kiếm khí tấn công trên phạm vi cực lớn khiến Tần Xuyên vội vàng tranh thủ thời gian mở kiếm giáp Thanh Liên nhưng vẫn bị đánh cho lùi lại liên tiếp.

Hắn phải mau chóng tìm được một khe hở né tránh hoặc là điểm đột phá mới được.

"Trảm Không!"

Tần Xuyên cẩn rằng chém ra một kiếm, nhưng mũi kiếm Trảm Không bị kiếm khí Gấu Trắng xé rách hai phát, uy lực biến mất hoàn toàn!

Mikhail phát huy mười phần sức chiến đấu như xe tăng hạng nặng có thể dọn sạch mọi thứ trước mắt dễ như trở bàn tay, không để Tần Xuyên có cơ hội thở.

Thấy phía mình sắp bị đánh đến khu vực nước biển, Tần Xuyên dứt khoát bỏ kiếm khí phòng ngự, kiếm Thanh Đế điên cuồng đâm ra!

“Cơn Đông!”

Kiếm khí rậm rạp chằng chịt đả kích va chạm, sinh ra hiệu quả mưa kiếm như nổi trận lôi đình.

Kiếm khí Gấu Trắng bị đánh đến thùng lỗ chỗ, cuối cùng cũng có xu thế tán loạn.

Mikhail thấy vậy, lại biến chiêu, sau khi dời bước nhanh như chớp, ông ta chém ra một trăm kích cực lớn từ bên cạnh Tần Xuyên!

Tần Xuyên tay mắt lạnh lẽo, sau khi kiếm Thanh Đế ở tay phải trực tiếp tiêu tán, tay trái lại ngưng tụ một thanh Thanh Đế, giảm bớt khe hở quay người, tay trái giơ kiếm chống được một kích này.

- Cậu là kiếm khách hai tay á?

Mikhail rất khiếp sợ, giờ ông ta mới biết Tần Xuyên cố ý giấu tay trái của hắn cũng có thể dùng kiếm.

Tần Xuyên nhếch miệng:

- Chẳng phải đại sư ngài cũng thế, bây giờ mới thể hiện kiếm thuật hai tay dùng đại kiếm.

Mikhail cười ha ha, nhưng trên tay lại không mềm đi chút nào, lại chém mười mấy kiếm về phía Tần Xuyên!

Cơ thể Tần Xuyên tránh bên nọ bên kia, sau khi tiếp bảy tám kiếm, hắn cũng điên lên, dù sao chẳng ai muốn bị đánh như phân chó cả.

Tần Xuyên một cước dẫm lên mũi kiếm trên kiếm St. Peter, người vọt lên trên, chém dọc xuống!

“Keng!”

Mikhail để ngang kiếm ngăn cản, hai chân lại lún xuống sâu hàng nửa mét.

“Keng! Keng! Keng!”

Tần Xuyên chém ba phát liền, khi Mikhail biến hóa lấy kiếm chiêu ngăn cản, hai chân cũng lún sâu xuống một mét đất cát.

Nhưng ông già này kinh nghiệm phong phú, không nhảy ra mà trực tiếp làm nổ tung đất cát bằng kiếm khí, đẩy cát bụi bay lên, làm mờ tầm mắt, múa trường kiếm, xoay ra một lượng lớn kiếm khí hình vòng tròn!

- Kiếm ý Gấu Trắng, gấu vũ!

Kiếm khí màu trắng như những chiếc vôi rỗng, xoáy tròn trên biển, khuếch tán về phía Tần Xuyên, diện tích hình quạt càng ngày càng lớn.

Đồng thời, thân thể Mikhail di chuyển với tốc độ cao, phóng kiếm khí từ đủ mọi hướng khiến Tần Xuyên trực tiếp bị bao vây.

Tần Xuyên vung kiếm Thanh Đế, chặn đường kiếm khí mặt quạt màu trắng tiếp theo, phát hiện dù kiếm khí này không được tính là vô cùng chắc chắn nhưng lực lớn vô cùng, như sông nước cuộn trào, đợt sóng này nối tiếp đợt sóng khác.

Mắt thấy xung quanh mình sắp bị kiếm khí nuốt hết, Tần Xuyên biết mình bắt buộc phải dùng kiếm khí công kích trên phạm vi lớn mới có thể phá giải chiêu này.

Hai tay hấn nắm kiếm Thanh Đế, kiếm khí càng thêm bành trướng, sau đó đâm một phát xuống đất!

“Kiếm Thanh Đế, chiêu Thanh Long tám hướng!”

Chỉ thấy vị trí mặt đất có kiếm Thanh Đế phân tán ra tám đường ánh sáng kiếm màu xanh, như biến thành tám đầu rồng biển, lao về bốn phương tám hướng!

Đây là một trong những kiếm thuật biến hóa từ kiếm Thanh Đế của Tần Xuyên, tiến hành phân giải khuếch tán kiếm thể vốn dĩ kiếm khí vô cùng tập trung, trong thời gian ngắn tạo thành hiệu quả như kiếm khí bùng nổ.

Thế trận công kích tám con rồng xanh xé rách gấu trắng, nham thạch trong bán kính trăm mét xung quanh đều bị đập thành đá vụn và bột phấn, trên mặt đất nổ tung ra một hố sâu hơn một mét.

Thấy một màn này, Ivan đang xem cuộc chiến hoàn toàn trợn tròn mắt, màn so kiếm chiêu của hai người khiến anh ta hoa mắt, vô cùng cảm phục.

Mikhail thấy gấu vũ của mình bị phá giải, không khỏi có chút thất vọng, lựa chọn kiếm chiêu ở cự ly gần để tấn công Tần Xuyên trực tiếp hơn.

Tần Xuyên không sợ chút nào, cơ thể liên tục lộn vòng, như lưỡi dao chuyển động, kiếm quang nổi hết đợt này đến đợt khác lao về phía Mikhail.

Có thể vì tuổi tác đã lớn, lại tiêu hao nhiều kiếm khí nên động tác của Mikhail bắt đầu chậm chạp hơn.

Sau hơn trăm chiêu nữa, hai người một kiếm đẩy lui, Mikhail không tiếp tục điên cuồng tấn công nữa.

Lão kỵ sĩ đâm kiếm xuống đất, thở hồng hộc nhìn Tần Xuyên, lộ ra một tia đắng chát:

- Không ngờ tâm trí của cậu kiên cường như vậy, đối mặt với kiếm St. Peter cũng không chịu bao nhiêu ảnh hưởng.

Tần Xuyên lau mồ hôi trên trán, phát hiện đầu mình bị kiếm khí quệt vào, chảy một ít máu, không khỏi cười khổ:

- Nếu đại sư ngài trẻ lại hai mươi tuổi thì e là cho dù tôi không bị ảnh hưởng cũng bị đả thương.

- Người trẻ tuổi, tôi không biết có thể giết chết cậu không nhưng chắc cậu cũng không nắm chắc có thể liều sống chết với tôi, nhân lúc còn kịp thì về đi.

Mikhail thở dài.

Tần Xuyên cười nói:

- Đại sư, tôi cũng không muốn giết ông, vì mấy gia tộc của đồng minh Tulip đã không còn là đám người ban đầu nữa, chúng không đáng để người già như ông bán mạng vì chúng.

Mikhail trầm mặc, dường như đang tự hỏi nên ứng đối với cục diện hiện tại như thế nào.

Đúng lúc này, một giọng nói lạ lẫm đột nhiên truyền ra từ rừng cây bên bờ biển toàn đá.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 452: Dẫn Sói Vào Nhà

- Mikhail, xem ra ông thật sự già quá rồi, ngay cả tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch này mà còn không giải quyết được!

Trong giọng nói mang theo một tia châm chọc.

Tần Xuyên cùng Mikhail, Ivan đều là sững sờ, bọn họ đều không cảm giác được đã xuất hiện hơi thở của người khác.

Ivan tìm thanh âm, chạy tới, mới phát hiện, ở phía sau một lùm cây có giấu một chiếc loa phóng thanh.

Mikhail nghe được thanh âm này, lập tức sắc mặt trở nên khó coi:

- Ulysses... sao anh lại xuất hiện ở đây?

Lúc này Tần Xuyên mới biết chủ nhân của giọng nói này là kỵ sĩ thần phù hộ của gia tộc Habsburg, Ulysses.

Dựa theo manh mối Nataliya đưa cho, hiện nay thủ lĩnh của thần phạt giả đúng là Ulysses, nghe nói thực lực của ông ta còn ở trên Mikhail.

- Thế còn phải hỏi sao? Đương nhiên là đám người trong gia tộc Romanov kia đến tìm sự che chở của tôi, thật đúng là chuyện buồn cười. Người của gia tộc Romanov lại luân lạc đến nỗi phải nhờ gia tộc Habsburg chúng tôi ra tay bảo vệ tính mạng.

Hết cách, tôi đành bay qua nửa châu Âu, chạy đến thay các người giải quyết cục diện rối rắm này.

- Anh còn mặt mũi nói à? Đây đều là do gia tộc Habsburg các anh tham lam mới dẫn đến mầm tai vạ này!

- Ha ha, gia tộc Romanov các người trở nên sợ đầu sợ đuôi như vậy từ khi nào thế? Tranh cướp tài nguyên quý giá nhất trước giờ đều là độc quyền của kẻ mạnh!

- Nói bừa! Ulysses! Lăn ra đây!

Mikhail tức đến đỏ bừng mặt, như là say rượu vậy. Ông ta chạy vào trong rừng cây gần đó, tìm kiếm khắp nơi nhưng ngoài loa phóng thanh ra, không nhìn thấy bất cứ thiết bị điện tử giám sát nào.

- Không cần tìm đâu.

Ulysses nói:

- Tất cả hình ảnh đều được KGB thu về thông qua thiết bị giám sát từ xa, anh có thể nhìn về phía biển.

Ba người nhìn về phía biển mới phát hiện một chiếc du thuyền đang từ từ tiếp cận bờ biển nhưng vẫn cách rất xa.

Trên du thuyền, một người đàn ông cao ráo mặc quần áo da màu đen, để râu dê màu xám, cằm hơi nhọn, thoát nhìn 50~60 tuổi đang đứng ở mũi thuyền.

Sau lưng anh ta mang một thanh kiếm Thập Tự Quân khổng lồ, thân kiếm dài gần 2 m, chuôi kiếm được đúc bằng vàng, tấm bảo vệ tay là một con chim ưng hai đầu màu đen nhìn rất sống động.

Gia tộc Habsburg đã từng thống trị đế quốc La Mã thần thánh, tham dự vào cuộc đông chinh Thập Tự Quân gần 200 năm, rất hiển nhiên, thanh kiếm Thập Tự Quân mà Ulysses đeo trên lưng cũng là một vũ khí cổ tổ tiên truyền lại.

Sau lưng Ulysses còn có hai vệ sĩ trưởng thực lực tiên thiên trung cấp cùng

một đám thủ hạ thần phật giả.

Mắt thấy du thuyền càng ngày càng gần, Mikhail đứng ở bờ biển, hướng người trên thuyền rộng to:

- Ở đây không cần gia tộc Habsburg các người tham gia! Cút về nơi các người đến đi!

Ulysses nhe răng cười, ném thiết bị nói chuyện trên tay cho người phía sau, trực tiếp mở rộng yết hầu gào lên:

- Mikhail, anh già rồi, không dùng được nữa. Nhìn đánh vẻ đáng thương đầu đầy mồ hôi, hơi thở bất ổn kìa, mới đánh chưa đến ba trăm chiêu mà đã không được rồi.

Anh bây giờ không có khả năng ngăn cản được tiểu tử người Trung Quốc như trâu điên này, nể mặt cùng là gia tộc của đồng minh Tulip, tôi dẫn người đến giúp anh, tốt nhất anh hãy mang lòng cảm ơn tiếp nhận.

- Thu hồi khuôn mặt giả dối của anh đi! Nếu anh thật lòng đến vì bạn đồng minh thì sớm đã xuất hiện, chứ không phải nhân cơ hội vào lúc này!

Mikhail nói.

Thuyền cách bờ biển hơn 100m, Ulysses trực tiếp nhảy người lên, khế đập hai cái lên mặt biển, hạ xuống bờ biển.

Ánh mắt của ông ta lạnh lùng quét qua Tần Xuyên:

- Tên tiểu tử này giết chết hai kỵ sĩ trưởng Kauffmann và Grigi dưới tay tôi, là lãnh tụ đương đại của thần phật giả, anh hiệp trợ tôi lấy đầu hắn là lời giải thích với các thần phật giả, sao có thể coi là chiếm tiện nghi?

Tần Xuyên nghe xong lời này, theo bản năng sờ sờ cổ mình, chẳng lẽ tên này định dùng Cự Kiếm đó để chặt đầu hắn? Thế đầu lăm!

Mikhail bật lại:

- Vô sỉ! Ulysses! Anh ném tinh thần kỵ sĩ của tổ tiên đi đâu rồi? Chẳng lẽ bây giờ anh chỉ có trò lấy đông hiếp ít hèn hạ này thôi à!

Ulysses khoát khoát tay:

- Anh bạn cũ, tôi có nói lấy đông hiếp ít không? Không cần anh ra tay, sau đây một mình tôi cũng có thể chặt đầu hăn xuống.

- Người trẻ tuổi này vừa đấu với tôi cả buổi sáng, bây giờ anh đấu với hăn chẳng khác nào mượn tay tôi giết chết hăn!

Mikhail nổi giận nói.

Ulysses cười lạnh:

- Giết chết một kẻ địch có gì không đúng chứ?

Đúng lúc này, loa phóng thanh kia truyền đến thanh âm của gia chủ Phil.

- Đại sư Mikhail! Rốt cục ngài đang nghĩ gì thế? Mau liên hợp với đại sư Ulysses giết chết Kiếm Ma đi! Đừng để hăn chạy thoát!

Lúc này, trong trang viên St. Petersburg, đám thành viên trung tâm của gia tộc Romanov và thượng tá Bychkov của KGB đang cùng chờ đợi.

Bọn họ khó khăn lắm mới lấy được hình ảnh giám sát từ chỗ Bychkov, phát hiện Mikhail luôn tranh chấp với Ulysses, không động thủ giết chết Tần Xuyên, không khỏi đều thấy vô cùng sốt ruột.

Phil thông qua ống truyền tin, điên cuồng thúc giục Mikhail lập tức động thủ.

Nhưng tiếng kêu này khiến Mikhail vốn đã vô cùng phẫn nộ càng nổi giận hơn, trong mắt ông già toát ra tia thất vọng sâu sắc.

- Đây không phải là con đường người của gia tộc Romanov nên chọn, nhu nhược, khiếp đảm, ngu dốt, yêu cầu xa vời người khác trợ giúp, sau đó lại dùng vinh quang giả dối để tự an ủi mình?

Mikhail thì thào tự nói, lập tức tự giễu mà cười cợt:

- Vì sao hậu nhân của Peter Đại Đế lại là một lũ ngốc như thế này, rốt cục mình đang bảo vệ cái gì đây.

Ulysses hí híp mắt, đi đến trước mặt Mikhail, nhếch miệng nói:

- Anh bạn cũ, anh muốn biết tại sao gia tộc Romanov các anh lại có ngày hôm nay không?

Mikhail giữ im lặng, ném thanh kiếm St. Peter về lại chỗ Ivan, bảo kiếm cho vào vỏ.

- Tôi sẽ không giúp anh, anh cũng không giết được người trẻ tuổi kia.

Mikhail cảm thấy nản lòng thoái chí, quay người định rời đi.

Nhưng trong tích tắc này, trong mắt Ulysses hiện lên một tia độc ác!

Một tay ông ta như biến thành móc câu, nhanh như chớp chớp về phía eo của Mikhail.

"Xoẹt!!"

Dù Mikhail kịp thời phản ứng, di chuyển thân thể nhưng vẫn bị xé rách quần áo, đồng thời phần eo bị ba vết cào!

Máu đen chảy xuôi xuống, hiện trường ngoài Ulysses, tất cả mọi người đều nhìn ngậy người!

- Đại sư!

Ivan sợ hãi kêu lên, bổ nhào qua đó.

- Đại sư Mikhail!

Tần Xuyên cũng không ngờ cường giả như Ulysses lại nhân lúc ông già tâm thần bất định, thể lực yếu ớt để chọn đánh lén!

Hơn nữa còn nhuộm độc lên móng tay để hại người khác!

Mắt Mikhail sắp phun ra lửa, gần như trong nháy mắt đã đưa ra phán đoán, xé rách phần thịt bị thương của mình!

Vết thương cực lớn, máu thịt lẫn lộn khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Nhưng Mikhail hiểu rõ, độc được Ulysses lựa chọn để giết ông ta tuyệt đối không phải độc được tầm thường. Ông ta phải nhân lúc độc tố chưa lan tràn, cố gắng cắt bỏ hết phần thịt nhiễm độc trực tiếp!

- Á!!

Mikhail đau đớn kêu lên thảm thiết, vứt phần thịt hoại tử xuống đất, cả người toàn là mồ hôi ngã vào người Ivan.

Ulysses vẻ mặt lạnh lùng lắc đầu thờ dãi:

- Để tao nói cho mày biết nhé, gia tộc Romanov có ngày hôm nay là vì bọn chúng giống mày, quá ngu ngốc!

Tần Xuyên gần như ngay lập tức vọt đến bên cạnh Mikhail, thò tay bắt mạch cho ông ta.

Khi phát hiện mạch cơ thể của Mikhail rất hỗn loạn, Tần Xuyên biết bắt buộc phải nhanh chóng dùng thần châm Liên Hoa loại bỏ chất độc mới được.

- Chết tiệt, Ulysses, kẻ như mày mà cũng xứng làm kỳ sĩ thần phù hộ sao?

Tần Xuyên trợn mắt nhìn ông ta.

Ulysses lắc lắc máu trên tay, cười khẩy nói:

- Ha ha, không ngờ mày còn rảnh để ý đến sự sống chết của lão già kia. Tiểu tử, sau khi xử lão ta xong, tiếp đó tao sẽ đòi mày nợ máu.

- Cứ đến đây xem.

Tần Xuyên đứng dậy, trong lòng dấy lên lửa giận, năng lượng màu đen bắt đầu lan tràn trong cơ thể hắn, đôi mắt cũng trở nên đen kịt như màn đêm.

Cùng lúc đó, trong trang viên, bọn Phil đều sợ ngây người.

- Há! Khốn kiếp! Sao lại như vậy! Ulysses rốt cục mày đang làm gì? Mày dám đánh lén đại sứ Mikhail?

Phil gầm lên qua thiết bị truyền tin.

Những người khác của gia tộc Romanov thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, duy chỉ có thượng tá Bychkov của KGB có vẻ mặt như đang xem kịch hay.

Nhưng Ulysses không thèm nghe vào đâu, một đường chân khí của ông ta chém ra, hủy luôn loa phóng thanh trên bờ biển.

Phil lập tức chạy đến chỗ điện thoại, gọi cho tộc trưởng Rodolfo của gia tộc Habsburg.

Điện thoại vừa kết nối, Phil liền kêu gào như điên:

- Rodolfo! Anh để cho Ulysses làm gì đấy!

- Hừ, Phil... Chẳng phải anh cầu xin sự che chở của Habsburg chúng tôi sao? Từ nay trở đi, các anh không có đại sứ Mikhail thì để chúng tôi bảo vệ cho. Yên tâm đi, đại sứ Ulysses đồng ý rồi.

Rodolfo đắc ý cười tà nói.

Sắc mặt Phil tái nhợt, cuối cùng ông ta cũng ý thức được hình như mình đã dẫn sói vào nhà rồi!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 453: Ulysses

- Rodolfo! Sao mà có thể làm ra loại chuyện hèn hạ vô sỉ như vậy? Mà không xứng là hậu duệ của hoàng thất đế quốc La Mã thần thánh!

Phil phẫn nộ gào thét.

- Ha ha ha! Phil, tốt nhất mà nên giữ cho miệng sạch sẽ chút, nếu không tao không đảm bảo qua ngày hôm nay ai sẽ là tộc trưởng của gia tộc Romanov đâu...

Nghe nói chị họ Lukyanova và cậu em thứ ba của mà đều từng là lựa chọn cho chức gia chủ, tao cũng có quan hệ cá nhân với hai người đó, có thể hai người đó làm gia chủ sẽ tốt hơn mà ý chứ?

Nghe thấy lời nói này của Rodolfo, Phil sắc mặt trắng bệch, run rẩy định chửi bậy nhưng chỉ dám giận mà không dám nói gì.

Đây rõ ràng là đang áp chế ông ta, đe dọa ông ta nhưng ông ta lại không cách nào phản kháng.

Một đám thành viên gia tộc ở phía sau đã bùng nổ, cả đám nhao nhao chỉ trích Phil không bàn bạc với họ dẫn đến khốn cảnh hiện tại của gia tộc.

- Phil! Đây chính là chuyện tốt mà anh làm đấy! Tại sao Ulysses đến mà bọn tôi đều không biết?

Lukyanova hai tay khoanh trước ngực bất mãn nói.

- Bây giờ làm sao đây? Nếu đại sư Mikhail có chuyện gì thì sức mạnh thần

phạt giả của gia tộc chúng ta sẽ sụp đổ hoàn toàn mất!

- Phil, anh còn xứng làm gia chủ không? Chẳng phải chúng ta đã mời người trong suốt rồi ư? Tại sao còn để người của Habsburg đến chiếm tiện nghi?

Phil bộp cái cắt đứt điện thoại, gầm lên với đám người của gia tộc:

- Các người câm miệng cho tôi! Trước khi xảy ra chuyện, các người dám nói những lời này không? Bây giờ điều quan trọng nhất là tên Kiếm Ma kia mau chết đi! Nếu Ulysses còn không thể xử lý Kiếm Ma thì người trong suốt đến gần như là vô dụng! Chúng ta đều phải chết!

Lời này vừa nói ra, lại khiến cả đám người của gia tộc Romanov tạm thời yên tĩnh, tên nào tên nấy đều căng thẳng nhìn về phía hình ảnh truyền đến.

Trên bờ biển, Ivan phát hiện ân sư đã bị đánh lén trúng độc, mặc kệ trước mặt là ai, anh ta cầm kiếm bản rộng lên lao về phía Ulysses!

- Tiểu nhân hèn hạ!

Ivan tập trung tất cả chân khí toàn thân, thanh kiếm mang theo khí thế như lũ quét bạo phát chém về phía Ulysses.

Nhưng người sau chẳng thèm nhìn gì hết, tay trái đẩy ra một chưởng, như là một bàn tay lớn vô hình áp chế tất cả chân khí của Ivan dưới năm ngón tay.

Ivan bị một luồng tường khí trực tiếp đẩy ngã bay đi, phun ra một ngụm máu tươi, miễn cưỡng giữ cho kinh mạch mình không bị chấn động đến đứt luôn.

- Ivan... đừng động thủ... nguy hiểm...

Mikhail nhin đau, ngăn học trò của mình mạo hiểm lần nữa.

Ivan đau khổ bò dậy khỏi mặt đất, chạy đến đỡ ân sư, tự trách nói:

- Là con vô dụng! Đại sư! Con quá nhỏ bé!

Mikhail lắc đầu:

- Con trai, con đã tiến bộ rất nhanh rồi, đợi hai mươi năm nữa, chắc chắn con sẽ mạnh hơn nhiều Ulysses!

Ulysses vẻ mặt đáng tiếc chặc chặc miệng:

- Rất không may, Mikhail, mà y và học trò của mà y e là không đợi được đến ngày đó rồi.

- Chưa chắc, có lẽ chính mà y mới không đợi được đến ngày đó.

Tần Xuyên toàn thân khói đen lượn lơ lửng lần nữa ngưng tụ ra kiếm Thanh Đế.

Ulysses quay đầu nhìn về phía hắn, híp híp mắt:

- Giỏi thật đấy, đánh lâu vậy mà còn có nhiều chân khí như vậy?

Ông ta không hề biết Tần Xuyên có thân thể thần mộc, hơn nữa năng lượng màu đen trong cơ thể có thể giúp hắn nhanh chóng khôi phục nguyên khí, vì thế Tần Xuyên không sợ trận chiến tiêu hao thể lực.

Đương nhiên, dù Tần Xuyên khôi phục có nhanh đến mấy cũng chỉ có mức độ, thời khắc này chân khí và thể lực của hắn chỉ còn khoảng sáu phần.

- Sao, phát hiện không còn bao nhiêu tiện nghi để chiếm nên sợ rồi à?

Tần Xuyên mỉm cười nói.

Ulysses trong tươi cười lộ ra một tia điên cuồng:

- Thật đúng là người trẻ tuổi bất lịch sự, tao chỉ thường thức tài hoa của mà y thôi... Đương nhiên, mà y càng có tài hoa thì hôm nay càng không thể giữ lại!

Khoảnh khắc lời nói vừa dứt, tay trái của Ulysses liền rút Cự Kiếm ở sau lưng. Trong lúc rút kiếm, ông ta đã rạch ra một đường cong như mặt trăng lưỡi liềm, bóng kiếm trùng trùng điệp điệp rơi xuống!

Kiếm khí màu vàng như muốn bổ mặt đất thành một hẻm núi, “ầm ầm” một tiếng, nổ ngay ở chỗ Tần Xuyên đứng!

Đá văng tung tóe, cát bụi mù mịt.

Tần Xuyên như một con báo săn nhanh nhạy, nghiêng người tránh đi nhưng vẫn bị kiếm khí mãnh liệt này ảnh hưởng, tạo ra kiếm giáp Thanh Liên.

Ulysses cũng không trông mong một kiếm này có thể xử lý được Tần Xuyên, tay phải của ông ta lại ngay lập tức để gần chuôi kiếm, kiếm khổng lồ khẽ nghiêng, chém ngang một cái, gần như trong nháy mắt đã theo sát hướng né tránh của Tần Xuyên!

Tần Xuyên không ngờ một thanh kiếm lớn như vậy mà ở trong tay Ulysses lại có thể linh hoạt, tốc độ nhanh đến mức độ này.

Kiểm giáp Thanh Liên của hắn bị trùng kích mãnh liệt, kiếm khí “bùm” nổ tung khiến khí huyết của Tần Xuyên cũng theo đó mà sôi trào một hồi!

Thân thể lăn hai vòng, Tần Xuyên mới gỡ bỏ được uy lực của kiếm này của Ulysses.

- Vừa bắt đầu đã chỉ có thể lui về phía sau à? Những lời hùng hồn vừa nãy của mày đâu?

Ulysses cười ha ha, Cự Kiếm không ngừng luân chuyển múa qua múa lại giữa tay trái và tay phải, kiếm thuật đại khai đại hợp đổ ập xuống, chém về phía Tần Xuyên!

Cự Kiếm này có sức mạnh hiệu quả như kiếm St. Peter, giống như là dung nhập sát khí trên vô số chiến trường đông chinh của chiến sĩ Thập Tự Quân, vô

cùng áp lực.

Giống như một chiếc dao cầu tử thần, lơ lửng giữa không trung không ngừng rơi xuống, lúc nào cũng có thể chém đầu Tần Xuyên.

Tu vi của Ulysses quả nhiên không kém hơn Mikhail, cộng thêm việc ông ta trẻ tuổi hơn một chút nên khí huyết và tốc độ đều hơn một bậc, khiến Tần Xuyên có chút thờ không ra hơi.

Đại sư Mikhail thấy Tần Xuyên rơi vào thế hạ phong, chịu đựng sự đau khổ vì độc tố lan tràn, lớn tiếng nói:

- Đừng để khí thế của hãn áp đảo! Ulysses kế thừa chiến pháp của kiếm sĩ Thập Tự Quân của “đội kỵ sĩ Teuton” thời Trung Cổ, nếu bị khí thế của hãn áp đảo thì cậu sẽ vĩnh viễn không tìm được sơ hở!

Không nên bị hai tay nắm kiếm của hãn mê hoặc! Kiếm thuật của kiếm sĩ Thập Tự Quân đều hoàn thành bằng một cánh tay! Chú ý đến mức độ chấn động, tần suất của cánh tay hãn, cẩn thận cánh tay của hãn thay đổi là có thể phản khắc kiếm thuật của hãn!

Tần Xuyên vừa chống cự rút lui, vừa nghe lời giảng của đại sư, quả nhiên phát hiện chiêu thức của Cự Kiếm của Ulysses không hề phức tạp, chỉ là uy thế của ông ta quá kinh người, giống như núi thờ biển gầm vậy. Hơn nữa động tĩnh cực lớn, khiến hãn này sinh ảo giác mình nằm ở thế yếu.

"Liều mạng!"

Trong lòng Tần Xuyên mặc niệm một tiếng, rống lên đạp mũi chân, không lùi mà tiến, bắt đầu dùng kiếm ý Cơn Đông phản công!

Tay Tần Xuyên hóa thành vô số hư ảnh, kiếm cũng theo đó mà trở nên không rõ ràng, một đóa Thanh Liên nở ra vô số cánh hoa.

"Đinh đinh đinh đinh!!

Kiểm Thanh Đế và kiếm khổng lồ của Ulysses đập vào nhau, tóe lửa khắp nơi.

Từng đường kiếm quang quanh co màu vàng quyết đấu kịch liệt với kiếm ý Cơ Đông, giống như những tấm khiên khổng lồ màu vàng, bị laser không ngừng bắn phá.

Dù diện tích che phủ của kiếm khổng lồ rất lớn nhưng Tần Xuyên dựa vào biến hóa cơ bắp của Ulysses để dự đoán góc độ và tốc độ xuất kiếm của ông ta, thành thạo tìm được khe hở tiến hành tấn công mạnh mẽ.

Ulysses rơi vào đường cùng, một số kiếm chiêu đã không thể thi triển thuận lợi, phải tránh lui trước.

Thời gian dần qua, Tần Xuyên bắt đầu đứng vững gót chân, từng bước một áp chế ngược lại Ulysses.

- Lão già chết tiệt! Đáng đời bị độc chết!

Ulysses cảm tức không thôi, ông ta không ngờ tới, chỉ một vài lời giải thích của Mikhail mà Tần Xuyên đã có thể lĩnh ngộ thấu triệt như vậy.

Mikhail thấy một màn này liền lộ ra thần sắc vui mừng và tán thưởng, cố hết sức ngồi trên mặt đất, lẩm bẩm nói:

- Đúng là thiên tài kiếm thuật. Thiên tài mà...

Ulysses phát hiện mình lại bị một người trẻ tuổi mới hơn hai mươi tuổi chèn ép cho chật vật, đặc biệt là trên du thuyền phía sau còn có bộ hạ tùy tùng của mình, chỉ cảm thấy mặt mũi bị ảnh hưởng, vẻ mặt càng hung ác.

- Kiếm ý Cánh đồng hoang vu, răng nanh Sư tử vàng!

Ulysses đột nhiên chém mạnh, thanh kiếm đâm xuống đất, thân kiếm vùi

xuống đất đến hơn một mét!

Đang lúc Tần Xuyên buồn bực tại sao đối phương lại có “sai lầm” kiểu này thì phát hiện tình hình không ổn!

"Ah!! —— "

Trong tiếng gầm như dã thú của Ulysses, sức mạnh và kiếm khí toàn thân ông ta đều tập trung trên hai tay ông ta và Cự Kiếm.

Dựa vào lực phản của mặt đất, Ulysses tập trung sức mạnh, đồng thời dùng phương thức bạo phát, lôi kiếm từ trong đất ra chém đến, vẽ một đường kiếm quang vàng lóng lánh!

Giống như một con sư tử sau khi há miệng đầy máu ra lại đóng lại, răng nanh bén nhọn bộc lộ tài năng.

Xen lẫn đá bay và cát bụi, tất cả kiếm khí của Tần Xuyên đều bị chiêu phản kích này đánh tan, kiếm giáp Thanh Liên bị trọng thương.

“Ầm” một tiếng, thân thể Tần Xuyên bay ra ngoài, ở trên không phun ra một ngụm máu.

Ulysses lộ ra nụ cười hưng phấn:

- Chưa hết đâu!

Thân hình cường tráng của ông ta lại lần nữa chạy nước rút, lật tay cầm kiếm, vung ra một tấm lụa!

Tần Xuyên vừa định hạ xuống thì phát hiện Cự Kiếm này đã đến trước mặt mình, vôi vàng nhanh nhạy vung kiếm đánh vào Cự Kiếm kia, mượn lực bay lên không, đến sau lưng Ulysses.

Nhưng Ulysses cũng theo đó xoay người 180°, Cự Kiếm cũng đến theo, cánh

tay rung cực mạnh, lại lần nữa ra đòn tốc độ cao!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 454: Châm Chọc

Tần Xuyên bị chấn động đến mức bị nội thương, khí huyết trong cơ thể cuộn cuộn. Dù miễn cưỡng có thể dựa vào kiếm giáp Thanh Liên và kiến thức cơ bản vững chắc đón đỡ nhưng cuối cùng vẫn hãm sâu trong bùn, lại lần nữa tiến đến sát nguy hiểm!

Tu vi bị áp chế, cảnh giới kiếm ý cũng vô cùng không tầm thường, Tần Xuyên phát hiện hình như mình ngoài việc ra kiếm ý Thanh Liên Bất Hủ được, dường như không còn cách nào khác dùng thực lực tuyệt đối đánh bại đối thủ.

Nhưng nếu phóng thích kiếm ý Thanh Liên Bất Hủ thì cho dù cơ thể hẳn có thể chống đỡ, không hôn mê thì cũng sẽ cực kỳ suy yếu.

Mà trong tình huống hiện tại, nếu hẳn mất đi sức chiến đấu thì tất sẽ bị những kẻ địch đang nhìn chăm chăm kia giết chết, vì thế kết quả vẫn là chết!

- Ha ha! Sao thế? Sao mà chỉ biết phòng ngự thế?

Cự Kiếm trên tay Ulysses hóa thành vô số tàn ảnh, dựa vào đám cơ bắp cuộn cuộn trên cánh tay ông ta để tấn công tốc độ cao chẳng khác nào súng máy, không ngừng phóng gai nhọn.

Trong đầu Tần Xuyên lướt qua vô số suy nghĩ, nếu hẳn chạy trốn thì không vấn đề nhưng chắc chắn đại sư Mikhail sẽ chết.

Hắn cũng biết, thật ra ông lão này sống hay chết không liên quan đến hắn nhưng hắn vẫn không muốn để một người già đáng kính như thế này chết một cách uất ức như vậy.

Dù mới tiếp xúc ba bốn ngày nhưng sự cố chấp và khiêm tốn cùng với tinh thần kỵ sĩ không kiêu ngạo không siểm nịnh của ông lão này khiến hãn khâm phục từ đáy lòng.

Hãn không thể chết được, Mikhail cũng không thể chết được, Tần Xuyên cảm thấy, nhất định hãn có thể nghĩ ra đối sách khác.

Lúc này, Cự Kiếm chém rơi xuống, đánh ra một kích rất mạnh!

Không ngờ kiếm Thanh Đế của Tần Xuyên lại bị vỡ nát một đoạn lớn, Ulysses như một con mãnh thú khát máu lao đến!

- Kiếm ý Cánh đồng hoang vu, tập kích vô tình!

Mắt Ulysses ứ máu, mang theo khí thế khắc nghiệt và điên cuồng trước nay chưa từng có lôi Cự Kiếm về phía sau, toàn lực đâm về phía Tần Xuyên!

Mũi kiếm ma sát kịch liệt trong không khí, đốt cháy không khí, bốc lên ngọn lửa, như một quả cầu lửa tụ hợp kiếm khí và nhiệt độ cao.

Giống như một thiên thạch đập về phía Tần Xuyên, khiến người ta nhìn từ xa đã có cảm giác tuyệt vọng!

Trong mắt Tần Xuyên hiện lên một tia tàn khốc, cảm giác sỉ nhục không ngừng bị chèn ép này khiến hãn hoàn toàn nổi giận, bước chân vốn luôn tránh né đột ngột bắt đầu xông về phía trước!

- Lướt Ảnh!

Sau khi ngưng tụ kiếm khí kiếm Thanh Đế, Tần Xuyên vung mũi kiếm tròn ra!

- Được! Cuối cùng cũng không tránh né nữa à?

Trong mắt Ulysses hiện lên vẻ hưng phấn, trong mắt hãn, Tần Xuyên chẳng

khác nào chết rồi.

Thật ra vừa ra chiêu, Ulysses cũng cảm giác được hẳn là mình chiếm thế thượng phong.

Dù kiếm thuật của Tần Xuyên khó phân cao thấp với ông ta nhưng dù sao cũng còn trẻ, tu vi tiên thiên cao cấp, dù luyện công pháp cấp rất cao nhưng cũng có chút chênh lệch với ông ta.

Hơn nữa Cự Kiếm hai đầu trên tay Ulysses là cổ vật có vô số sát ý mãnh liệt của các liệt sĩ Thập Tự Quân, càng không cách nào ngăn cản.

Mũi kiếm đầu tiên của kiếm ý Lướt Ảnh bị kiếm ý Cánh đồng hoang vu làm nát bấy.

Mũi đường cong mặt trăng lưỡi liềm ẩn giấu thứ hai rơi xuống Cự Kiếm của Ulysses, phát ra một thanh âm kim loại va chạm chói tai, cuối cùng cũng không có tác dụng gì.

Ulysses như một con trâu điên cuồng, sau khi Cự Kiếm bị ngăn trở vẫn rơi xuống trước mặt Tần Xuyên!

Tần Xuyên sớm đã dự liệu được, Lướt Ảnh không thể làm gì được đối thủ cấp bậc này, giống như không thể đánh bại Mikhail vậy, Ulysses cũng sẽ không ngại.

Sau khi kiếm giáp Thanh Liên của hắn gian nan chống đỡ một hồi, uy lực của tập kích vô tình kia vẫn lan đến khiến Tần Xuyên không thể không giơ kiếm lại chống đỡ lần nữa!

“Keng!”

Trên mặt, trên người Tần Xuyên bị vô số kiếm khí làm bị thương nhưng hắn cắn chặt răng, cứ thế dùng kiếm Thanh Đế chặn một kiếm của Ulysses.

Hai người tao đến mày đi, sức lực và kiếm áp tương đương nhau, hình thành thế giằng co.

Đột nhiên, trong mắt Ulysses hiện lên vẻ âm tàn, tay trái của ông ta nhân lúc Tần Xuyên không để ý, sau khi rời khỏi chuôi kiếm, túm lấy cánh tay của Tần Xuyên!

Trên móng tay của ông ta hiển nhiên có độc tố trước đây đã dùng để đối phó với đại sư Mikhail!

Mà tư thế giơ kiếm này của Tần Xuyên vừa lúc là điểm mù, không thể nào ngay lập tức phát hiện góc độ ông ta giở trò âm hiểm.

Mikhail và Ivan phát hiện ra tất cả, ở cách đó không xa lớn tiếng la lên nhưng cũng không kịp.

"Xoẹt!"

Quần áo trên cánh tay Tần Xuyên bị túm rách, vô số vết cào xuất hiện, máu thịt lẫn lộn!

- Ha ha!! Mikhail ngu xuẩn, không ngờ mày còn ngu xuẩn hơn lão ta! Lộ ra sơ hở này, đúng là muốn chết mà!

Nhưng vừa dứt lời, khóe miệng của Tần Xuyên lại lộ ra ý cười lạnh đầy thâm ý:

- Vậy sao... tao còn tưởng sơ hở rõ như vậy, mày sẽ không mắc câu cơ...

Khi nói chuyện, kiếm Thanh Đế trên tay Tần Xuyên bỗng nhiên biến mất, thân thể nghiêng người tránh mũi nhọn của Cự Kiếm, tay phải thuận thế túm lấy cánh tay vừa giơ đến của Ulysses.

Trong chớp mắt, Tần Xuyên dùng kiếm khí phá bỏ chân khí bảo vệ cơ thể Ulysses, rạch vài lỗ hồng nhỏ trên tay ông ta!

Dù lỗ hổng này chỉ là bị thương ngoài da nhưng đối với Tần Xuyên mà nói là đủ rồi, hắn chỉ chạm những phần bị thương của mình vào chỗ bị thương của đối phương!

- Mà?

Ulysses quá sợ hãi, rốt cục ý thức được, mình trúng kế!

Tần Xuyên ngay từ đầu đã không định dùng kiếm liễu phân thắng bại với ông ta, mà cố ý dụ dỗ dùng móng vuốt dính độc để cho hắn cơ hội đánh nhau ở cự ly gần!

Khi Tần Xuyên vận chuyển chân khí, huyết dịch tuần hoàn cực nhanh, nghĩa là huyết dịch trong tay hắn đã có độc tố nên khoảnh khắc miệng vết thương tiếp xúc với miệng vết thương cũng truyền cả độc tố vào người Ulysses!

Dù lượng độc tố có thể rất nhỏ nhưng độc tố có thể lấy ra để đối phó với võ giả tiên thiên cao cấp thì dù có ít cũng vô cùng lợi hại!

- Tên điên! Mà điên rồi à! Mà tưởng thế là mà sống được sao? Mà sẽ chết trước đấy!

Ulysses sắc mặt tái nhợt, cuối cùng cũng lùi lại, không ngừng tìm cách ép huyết dịch trên tay ra.

Nhưng độc tố không dễ dàng loại bỏ như vậy, đặc biệt là vừa nãy ông ta điều động chân khí, huyết dịch sớm đã truyền độc tố của ông ta đến rất nhiều mạch máu.

Mà ngay cả Mikhail cùng Ivan đều xem ngây người, bọn họ đều không ngờ Tần Xuyên lại dùng phương thức “lấy thân thử độc”, lấy kết cục không muốn sống.

Đáng tiếc, Tần Xuyên không hề coi đây là vấn đề, hắn lau mồ hôi và vết máu trên mặt, thở ra một hơi.

- Ngại quá, người trúng độc là mày, không phải tao.

Tần Xuyên nói xong, bắt đầu cất bước tới gần Ulysses.

- Mày... mày có ý gì.

Ulysses nhìn người trẻ tuổi từng bước đến gần, trong lòng không hiểu sao lại thấy khủng hoảng.

Tần Xuyên nhếch miệng, cũng không trả lời, dù sao người này đã rơi vào nẫy của hắn, rất nhanh sẽ chết.

Tần Xuyên nâng tay phải lên, kiểm quang màu xanh hội tụ, sau đó bắn về phía Ulysses như sao chổi!

“Vù vù vù vù!”

Ulysses không thể không vận chuyển công lực, tiến hành ngăn cản.

Kiểm khí như hàng nghìn hàng vạn ánh sáng lấp lánh tấn công vào chân khí bảo vệ cơ thể của Ulysses.

Ulysses cảm thấy càng ngày càng không ổn, bởi vì không kịp xử lý độc tố, ông ta chỉ có thể không ngừng vận công, như thế chẳng khác nào khiến độc tố lan khắp người nhanh hơn.

Nhìn lại Tần Xuyên, hắn lại chẳng sao cả, hoàn toàn không giống dáng vẻ của người trúng độc.

Ông ta đột nhiên ý thức được điều gì đó, hoảng sợ nói:

- Mày không sợ trúng độc?

Tần Xuyên cười nhạo một tiếng:

- Giờ mới phát hiện ra à? Tao thấy mày đừng hy vọng loại bỏ độc tố nữa, không kịp nữa rồi.

- Người Trung Quốc vô sỉ!

- Xem ra mày không hiểu rõ về người Trung Quốc, đây gọi là “lấy gậy ông đập lưng ông”. Độc tố trong cơ thể tao cũng là do mày cho, mày dùng móng vuốt đánh lén tao và đại sư Mikhail thì đừng trách tao dùng độc với mày.

Tần Xuyên nói xong, lại lần nữa ngưng tụ ra kiếm Thanh Đế, không định cho Ulysses thời gian thở dốc, thi triển kiếm khí mưa rào bắt đầu áp chế.

Ulysses cảm giác được thân thể càng ngày càng không nghe lời, miễn cưỡng ngăn cản, biết rõ mình đã không ổn, cuối cùng phần nộ đến cực điểm, cho dù cực kỳ không cam lòng nhưng cũng định giúp gia tộc một phần lực cuối cùng!

Ông ta quay đầu quét mắt nhìn về phía thầy trò Mikhail, đột nhiên bước chân vòng lại, mặc kệ Tần Xuyên, muốn giết chết Mikhail trước khi mình chết!

Nhưng Tần Xuyên nhìn thấu ý đồ độc ác của tên này, sớm đã dự đoán được nên đuổi theo ngay!

Dù độc tố của Ulysses không dẫn đến trí mạng ngay nhưng đủ để tốc độ của ông ta chậm nửa nhịp.

Tần Xuyên vừa nhảy lên không, chém từ trên không xuống!

Mũi kiếm mặt trăng lưỡi liềm bay thẳng đến cơ thể của Ulysses khiến ông ta không thể không quay người giơ kiếm ngăn cản kiếm này!

Nhưng Tần Xuyên chỉ đợi khoảnh khắc ông ta giơ Cự Kiếm lên, thân thể hần rơi xuống, kiếm Thanh Đế trong tay đột nhiên xuất hiện phía sau Cự Kiếm ở góc độ bí mật, quét qua cổ Ulysses!

Trong nháy mắt, một chiếc đầu người lăn xuống đất.

Ulysses, chết không nhắm mắt.

Mikhail cùng Ivan đang có mặt không dám tin nhìn sau lưng Tần Xuyên, thì thể cổ vẫn còn không ngừng chảy máu kia, Cự Kiếm hai đầu chim ưng rơi xuống đất, kinh động đến thầy trò hai người, hai người mới ý thức được tất cả đều là thật!

Trong tình thế xấu tuyệt đối mà Tần Xuyên lại có thể dùng độc của Ulysses để giết chết Ulysses, không thể không nói là vô cùng châm chọc.

Mà trên chiếc du thuyền trên biển kia, đám thần phạt giả trước đó chưa nhìn rõ tình hình cuộc chiến thấy màn này đều mở to mắt, quên cả thở.

Trong trang viên St. Peter, người của gia tộc Romanov xụi lơ ngồi xuống ghế, sắc mặt trắng bệch, cả đám đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 455: Uy Lực Một Kiếm

Thượng tá Bychkov của KGB nhìn thấy màn này, bật dậy khỏi chỗ ngồi, cũng lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

- Đồng minh Tulip các người sắp thay đổi rồi.

Bychkov lẩm bẩm nói.

Đám thành viên gia tộc Romanov ở bên cạnh nghe thấy vậy càng không dám lên tiếng.

Trên bờ biển, Tần Xuyên không hề cứ thế thu tay.

Chém giết Ulysses xong, vẫn còn một chiếc du thuyền có hơn trăm thần phật giả của gia tộc Habsburg.

Hai gã vệ sĩ trưởng trên thuyền nhìn thấy Ulysses bị giết, vốn rất luống cuống nhưng rất nhanh liền ý thức được, chúng không phải đối thủ của Tần Xuyên.

- Nhanh! Mau quay đầu thuyền! Chúng ta mau rút thôi!

Một gã vệ sĩ trưởng nói.

Một gã vệ sĩ trưởng khác thì nghĩ cẩn thận hơn, lớn tiếng kêu gọi:

- Tất cả mọi người cầm lấy súng máy, một khi Kiếm Ma dùng khinh công định tiến gần thì hãy bắn phá cho tôi!

Cùng với việc chiếc du thuyền bắt đầu chậm rãi chuyển hướng, Tần Xuyên đứng trên bờ biển lại không hề có ý định phi thân dùng khinh công đuổi theo.

Hắn yên lặng, hai tay nắm chặt kiếm Thanh Đế, kiếm khí bắt đầu không ngừng ngưng tụ ở mũi kiếm. Cùng với việc kiếm khí Thanh Liên nhanh chóng tích lũy, chẳng bao lâu sau kiếm khí đã hình thành một khối không khí sôi trào.

Mikhail cùng Ivan đứng ở đằng xa đều giật mình nhìn Tần Xuyên, không biết Tần Xuyên muốn làm gì, chỉ cảm thấy thanh kiếm Thanh Đế đó đang bành trướng với tốc độ cực nhanh.

Thời gian dần trôi qua, thanh kiếm Thanh Đế trên tay Tần Xuyên đã hào quang vạn trượng, cả bóng người đều chìm trong luồng sáng.

- Đại sư, hắn muốn làm gì thế?

Ivan nhin không được hỏi.

Mikhail đầu đầy mồ hôi thở hổn hển, thấp giọng nói:

- Hắn muốn đánh lén con thuyền kia.

- Sao có thể? Từ đây đến con thuyền kia phải hơn 100m, kiếm khí của anh ta có thể đến khoảng cách xa thế sao?

Ivan không thể tin được.

Thật ra đám thần phật giả trên thuyền cũng không chắc chắn lắm, nhìn thấy Tần Xuyên yên lặng ở trên bờ biển, như là đang chuẩn bị ra chiêu thức gì, tất cả đều thấy bất an.

- Chết tiệt, hắn sẽ không cứ thế này dùng kiếm khí đối phó với chúng ta đấy chứ? Hắn coi kiếm khí của mình là laser xạ tuyến ư?

- Mau rút thôi, đề phòng vạn nhất! Đại sư Ulysses đã khinh thường thực lực của người này!

Hai gã vệ sĩ trưởng thúc giục thuyền viên, vội vàng lái du thuyền đi.

Nhưng vào lúc này, Tần Xuyên ở trên bờ biển phát ra một tiếng rống rung trời!

- Thanh Long ra biển!!

Kiểm Thanh Đế đã mạnh lên mấy chục lần như biến thành một con rồng khổng lồ đang giương nanh múa vuốt, gào thét bước ra từ tay Tần Xuyên, trong nháy mắt liền tung hoành biển cả, theo gió vượt sóng!

Kiểm khí hóa thành mũi kiếm, sức bạo phát trong nháy mắt khiến con Thanh Long này như muốn chặt đứt cả vịnh vậ.

Trong thời gian nháy mắt, kiếm khí Thanh Long đã tấn công vào phần bụng thuyền chiếc du thuyền kia!

"Bùm!!!"

Dù sao đây cũng là du thuyền, không phải tàu chiến, thân thuyền bị trọng thương, tấm thép bị đánh xuyên qua, một lượng lớn nước biển chảy vào.

Tấm thép bị kiếm khí của Tần Xuyên phá hoại, mỏng manh như một tờ giấy trắng, không chịu nổi một kích!

Kiểm thuật biến hóa của kiếm Thanh Đế, chiêu Thanh Long ra biển này giống với chiêu Thanh Long tám hướng dùng trước đó, là “chị em”, đều từ kiếm ý kiếm Thanh Đế mà ra.

Một chiêu là khuếch tán kiếm khí trên phạm vi lớn, một chiêu là ngưng tụ kiếm khí, bộc phát theo từng điểm đơn hướng.

Chiêu Thanh Long ra biển này, cực hạn mà Tần Xuyên từng thử qua là có thể đục xuyên qua núi đá hơn 150m, đây chỉ cách nhau có hơn trăm mét, chẳng là gì hết!

Sau khi thần phạt giả và thuyền viên trên thuyền phát hiện thuyền bị đánh

xuyên qua, bắt đầu chìm xuống đều chẳng hiểu gì cả!

Cả đám sợ đến mức phát điên, nếu kiếm này không nhắm vào thuyền mà nhắm vào người trên thuyền thì chẳng phải là một chiêu đập phát chết luôn một mảng lớn?

Cách hơn trăm mét lấy đầu người khác, uy lực một kiếm, bá đạo cỡ nào?

Mikhail cùng Ivan cũng vô cùng chấn kinh, kiếm thuật của Tần Xuyên có thể nói là tinh diệu hết chỗ chê, biến đổi không ngừng, thật không dám tin một người mới có hơn 20 tuổi đã đạt được trình độ kiếm đạo đáng nể như vậy.

- Này, thuyền sắp chìm rồi, chúng mày muốn bơi về Đức à?

Tần Xuyên cười ha ha, ngay từ đầu hẳn đã không định dùng chiêu này để giết người, mà đánh chìm thuyền xem đám người kia làm thế nào ở trên biển.

Dù trên du thuyền có thuyền cứu hộ nhưng chỉ chứa được vài người.

Hai gã vệ sĩ trưởng nghiêng răng nghiêng lợi, biết rõ không thể lùi lại, rút bội kiếm hét lớn:

- Cố gắng lái thuyền về phía bờ! Tất cả mọi người đều lên bờ! Vì vinh quang của Tulip! Vì đại sư Ulysses báo thù!

Một đám thần phạt giả dù không muốn chút nào nhưng cũng biết hết cách rồi, đành cắn răng lướt sóng phóng tới bờ biển.

Tần Xuyên vẻ mặt hờ hững nhìn hơn chục thần phạt giả lao về phía mình, chân khí tiên thiên tràn ngập, đạn xuyên thẳng qua đều như là mây bay.

Đợi khi những tên này lên bờ, Tần Xuyên chỉ dùng hai chiêu một bước giết mười, lại đơn giản múa hai kiếm, kết quả hai gã vệ sĩ trưởng đã kết thúc cuộc đấu.

Trên bờ biển, tinh phong từng cơn, huyết thủy bị sóng biển mang đi.

Sau khi xử lý xong hết đám người của Habsburg, Tần Xuyên mới chạy đến trước mặt Mikhail, nghiêm mặt nói với Ivan:

- Đưa đại sư đến tiệm may, độc của ông ấy tôi có thể nghĩ cách điều trị.

Ivan sững sờ, có chút hồ nghi nhìn Tần Xuyên:

- Anh... anh muốn giúp đại sư giải độc?

Mikhail thở dài:

- Ivan, con đừng hỏi nhiều nữa, nếu hãn muốn giết chết ta thì ta sớm đã chết rồi.

Lúc này Ivan mới phát hiện mình hỏi quá ngốc nghếch, vội công Mikhail chạy về cửa tiệm.

Tần Xuyên cũng theo sát, đương nhiên hãn cũng không quên mang theo trang trị thăm dò của mình, còn một tên người trong suốt, không biết lúc nào sẽ xuất hiện.

Sau khi về tiệm may, Mikhail đã hôn mê rồi, dù ông ta kịp thời cắt bỏ lượng lớn phần thịt có độc tố nhưng độc tố còn lại vẫn có thể chậm rãi lấy đi tính mạng của ông ta. Nếu không phải tu vi của Mikhail thâm hậu thì không thể nào sống được đến bây giờ.

Tạm thời trên tay Tần Xuyên cũng không có kim châm cứu nhưng may mà đây là tiệm may, có không ít kim khâu hoa nhỏ như lông trâu.

Đầu tiên Tần Xuyên dùng rượu khử độc những chiếc kim này trước rồi dùng kỹ xảo trị liệu loại bỏ độc tố của thần châm Liên Hoa vận công trị thương cho Mikhail.

Mãi cho đến chiều, việc trị liệu mới kết thúc, cũng không ai dám làm phiền, dường như người của gia tộc Romanov cũng không có thời gian và lá gan đến thăm hỏi.

Khi trời dần trở nên tối, đại sư Mikhail nằm trên giường chậm rãi tỉnh lại. Ông ta vừa mở mắt liền nhìn thấy Ivan ở cạnh giường vẻ mặt kích động và Tần Xuyên vẻ mặt tươi cười liền biết đã xảy ra chuyện gì.

- Cảm ơn cậu, người trẻ tuổi.

Ông già nói từ tận đáy lòng.

Tần Xuyên lắc đầu:

- Tôi chỉ làm điều mình nên làm.

Mikhail than thở:

- Cậu khiến tôi cảm thấy xấu hổ, cũng cảm thấy mờ mịt, đây chính là kế hoạch của cậu à... Khiến tín ngưỡng của tôi bị dao động.

Tần Xuyên cúi đầu cười khẽ:

- Đại sư cơ trí, vẫn không thể gạt được ông.

Quả thực Tần Xuyên muốn Mikhail nhìn rõ gia tộc mà ông ta muốn bảo vệ sớm đã không đáng để ông ta bảo vệ. Dù tình hình cuối cùng có chút đột ngột nhưng về đại thể vẫn không khác lắm với những gì hắn nghĩ.

Nếu Mikhail mãi không thể đánh bại hắn thì người của gia tộc Romanov sẽ bắt đầu đứng ngồi không yên, làm trò hề.

Sự sụp đổ của bất cứ vương triều nào cũng đều là nội bộ xảy ra vấn đề trước, gia tộc bị diệt cũng như vậy.

Từ chỗ Nataliya, hẳn biết được nội bộ đồng minh Tulip sớm đã mục nát không chịu nổi, giữa các thành viên trong gia tộc đều làm theo ý mình. Hơn nữa người nào người nấy đều như đám sâu mọt, cho dù là thành viên trẻ tuổi có năng lực cũng bị trường bối áp bách, vô lực xoay chuyển trời đất.

Một gia tộc rời rạc mà nhu nhược như vậy, chỉ cần bắt đầu sợ hãi thì sẽ không tin tưởng vào thần thủ hộ, kỵ sĩ thần phù hộ nữa, mà ly gián kỵ sĩ thần thủ hộ và gia tộc chính là mục đích Tần Xuyên muốn đạt được.

Quả nhiên, người của gia tộc Romanov bắt đầu mời sát thủ, bắt đầu nghi ngờ Mikhail, càng khác người là buông lòng tự tôn và cảnh giác mời người của gia tộc Habsburg đến giúp đỡ.

Dù Ulysses thực lực rất mạnh khiến Tần Xuyên thẳng hơi mạo hiểm nhưng kết quả càng khiến hắn thỏa mãn hơn.

Qua chiến dịch này, trong tứ đại gia tộc của đồng minh Tulip, thần phạt giả của hai gia tộc đều sụp đổ, thực lực giảm cực nhiều, chắc rằng hai nhà Capet và Hohenzollern cũng sẽ cân nhắc được mất, không có quá nhiều ý kiến với Tần Xuyên, khả năng lựa chọn dàn xếp ổn thỏa, bảo toàn thực lực càng lớn.

Dù sao thì người đề xuất tranh đoạt thần vật là gia tộc Habsburg, ba gia tộc kia đều bị lôi vào.

Mikhail ở trên giường nghe thấy Tần Xuyên trả lời thẳng thắn như vậy, cũng lộ ra một nụ cười khổ.

- Bắt đầu từ năm 13 tuổi tôi đã theo ân sư đại sư Bauer Sow tu luyện, từ lúc đó tôi đã lập chí nhận y bát, trở thành kỵ sĩ thần phù hộ của gia tộc Romanov.

Bảo vệ huyết thống Romanov là sứ mạng vinh quang cả đời này của tôi. Dù tôi biết gia chủ Phil không được coi là rất anh minh nhưng cũng chưa từng hối hận với lựa chọn của mình.

Mikhail khẽ thở dài, con người lộ ra một tia cầu khẩn:

- Người trẻ tuổi, giờ tôi không cách nào ngăn cản cậu nữa, hơn nữa tính mạng của tôi là do cậu cứu, tôi càng không có tư cách yêu cầu cậu điều gì.

Tôi chỉ muốn biết có chỗ nào để thương lượng, để cậu đừng tàn sát gia tộc Romanov? Cho dù phải đổi bằng tính mạng của tôi tôi cũng không có nửa câu oán hận.

Lão kỵ sĩ vẫn đang dùng chút tự tôn cuối cùng, hy vọng có thể cứu vãn vận mệnh của gia tộc.

Tần Xuyên làm bộ bày ra vẻ mặt nghĩ sâu tính kỹ, sau đó vẻ mặt bội phục và cảm khái nhìn Mikhail.

- Đại sư, người của đồng minh Tulip định giết chết người thân nhất của tôi, vốn dĩ tôi không định để bọn chúng sống, ông cũng nhìn thấy quyết tâm giết thần phạt giả của tôi rồi.

Nhưng tôi kính trọng cách làm người của ông, vì thế nếu ông có thể làm theo lời thỉnh cầu của tôi, đồng ý đổi người cầm quyền của gia tộc Romanov, đổi thành người tôi tin tưởng được. Sau đó trừ bỏ những tộc nhân định hại tôi thì tôi sẽ tha cho các thành viên khác trong gia tộc.

Tần Xuyên vẻ mặt nghiêm túc nói những lời mình đã chuẩn bị từ lâu.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 456: Người Anh Em Thân Yêu

Mikhail suy nghĩ nói:

- Cậu muốn những người muốn hại cậu chết thì không vấn đề, dù sao thì họ muốn giết cậu thì hẳn phải chuẩn bị bị cậu giết, nhân quả tuần hoàn.

Nhưng cậu muốn đổi tộc trưởng thì khác, nếu gia tộc Romanov không do huyết mạch của Peter Đại Đế kế thừa thì khác gì bị hủy diệt đâu?

- Không, ý tôi là đổi thành thành viên trực hệ khác trong gia tộc kế thừa, không phải muốn xóa đi huyết thống.

Tần Xuyên khoát khoát tay, nói:

- Tôi nghĩ đại sư cũng không hài lòng với lãnh tụ gia tộc hiện nay.

Mikhail nghe xong, trầm mặc, do dự rất lâu mới thở dài nói:

- Tôi chỉ là kỹ sĩ thần phù hộ của gia tộc Romanov, không có quyền can thiệp vào vấn đề truyền thừa của gia tộc, tôi chỉ phụ trách thủ hộ.

Đang lúc Tần Xuyên muốn khuyên giải thì Mikhail lại đột nhiên nói:

- Nếu gia tộc Romanov có thể thuận lợi kéo dài, hơn nữa còn có thể bước lên con đường tốt hơn thì tôi rất vui vẻ nhìn người mới lãnh đạo gia tộc...

Tần Xuyên sững sốt một chút, lập tức hiểu ý cười cười:

- Đại sư thật đúng là toàn tâm toàn ý nghĩ cho gia tộc Romanov. Tôi nghĩ dưới sự dẫn dắt sáng suốt của ông, gia tộc nhất định sẽ thoát khỏi bóng ma của

hiện tại, nhất định sẽ có một tộc nhân thích hợp làm gia chủ đứng ra.

Mikhail mỉm cười gật gật đầu, mắt lộ ra thâm ý mà nói:

- Người trẻ tuổi, danh hiệu của cậu là “Kiếm Ma”, tên thật của cậu là gì?

- Tần Xuyên.

- Được, Tần Xuyên, cậu là người trẻ tuổi có thiên phú kiếm đạo nhất mà tôi từng gặp, tài trí của cậu cũng khiến tôi sợ hãi thán phục, tôi chỉ có một câu muốn tặng cậu.

Tần Xuyên khiêm tốn gật đầu:

- Mời đại sư nói.

- Trăng tròn sẽ khuyết, nước đầy sẽ tràn, chuyện gì cũng đừng quá tuyệt tình.

Mikhail thấp giọng nói.

Tần Xuyên trầm ngâm một lát, hiểu ý cười cười:

- Cảm ơn đại sư dạy bảo, tôi biết rõ ý của ông rồi.

Đúng lúc này, một hồi thanh âm ầm ỹ như sóng điện truyền đến từ bên tường.

Tần Xuyên đột ngột quay đầu nhìn, phát hiện “máy thăm dò” hắt đặt trên bàn tròn phát ra tiếng vang!

Người trong suốt?

Trái tim Tần Xuyên lập tức nhảy lên cổ họng, nhò nhò tới bên bàn, nhìn màn hình đen trắng của máy thăm dò kia nhưng không thấy xuất hiện bất cứ hình ảnh gì.

- Đây là thứ gì thế? Tại sao lại có thanh âm truyền ra?

Ivan ở bên cạnh khó hiểu hỏi.

Tần Xuyên thì im lặng ôm đầu cười khố:

- Bà nó, chắc chắn là bị bồng vì chấn động trên bờ biển vừa nãy, sao màn hình này không hiển thị hình ảnh thế? Thế làm sao mình tìm được người máy Nano kia đây?

- Cậu/anh... cậu/anh đang nói gì thế?

Ivan và Mikhail đều rất không hiểu.

Tần Xuyên cũng không rành giải thích, vừa nghĩ tới khả năng không biết từ chỗ nào nhảy ra một con bọ chó, có thể lấy mạng của mình, hấn vội vàng tập trung tinh thần.

Ít nhất hấn may mắn hơn những người khác bị người trong suốt giết chết, còn có thể có chiếc máy thăm dò này nói cho hấn biết người máy Nano ở gần đây, có người đang tiến hành điều khiển từ xa thông qua sóng điện tần suất đặc biệt.

Vốn dĩ Tần Xuyên cảm thấy nếu đã là người máy Nano điều khiển từ xa bằng sóng điện không dây thì chỉ cần hấn làm một thiết bị quấy nhiễu điện từ thì có thể khiến người máy lại gần trực tiếp đình chỉ hoạt động.

Nhưng Nạp Lan Thấm nói cho hấn biết, điều khiển từ xa không dây của người trong suốt khó mà dùng thiết bị quấy nhiễu điện từ bình thường để phá hoại, vì hấn ta có thiết bị truyền và nhận đặc biệt.

Nói cách khác, rất nhiều nơi trên thế giới đều có thiết bị quấy nhiễu điện từ, hơn nữa có một số phú hào cũng cân nhắc đến biện pháp đề phòng này nhưng họ vẫn bị giết.

Vì thế Tần Xuyên bắt buộc phải dùng mắt thường tìm được người máy cực nhỏ kia, sau đó đuổi theo tìm được người trong suốt trốn ở gần đây.

Tần Xuyên lấy từ trong túi ra găng tay cao su sớm đã chuẩn bị trước, hăn chuẩn bị thứ này vì sợ Cyanide dính vào tay hăn.

Vì thể tích của người máy Nano này quá nhỏ, hơn nữa có thể đến từ trên không, cũng có thể đến từ mặt đất, Tần Xuyên cảm thấy dùng mắt thường để tìm chưa chắc đã có thể ngay lập tức phát hiện ra.

Hăn dứt khoát nhắm hai mắt lại, khuếch tán cảm giác của mình, giống như năm đó khi ở trên núi, đứng dưới thác nước, bị dòng nước không ngừng đập vào, lại còn phải né tránh những hòn đá Phó Thanh Y bắn tới từ xa, luyện cảm giác của mình vậy.

Hăn vẫn nhớ năm đó nửa tháng đầu hăn đều bị đá ném cho mình đầy thương tích, một tháng sau mới bắt được một hòn đá ném tới, nghĩ lại mà thấy sợ.

Trong lúc nhất thời, tất cả thanh âm và động tĩnh trong phòng đều trở nên rõ ràng có thể nghe được.

Tần Xuyên có thể nghe được hơi thở của Ivan và Mikhail, có thể nghe được tiếng gió chui vào từ khe cửa sổ, có thể cảm nhận được mấy bộ quần áo đang treo khẽ rung động.

Gián bò trên mặt đất, mèo hoang đi trên nóc nhà.

Đương nhiên còn có tiếng người, tiếng xe thỉnh thoảng lại truyền đến từ bên ngoài.

Mỗi một tin tức đều được Tần Xuyên tách ra, thứ hăn muốn nắm bắt được là một thứ cực nhỏ muốn lại gần hăn...

Đang lúc Tần Xuyên cẩn thận cảm nhận từng chi tiết một thì tạp âm mà chiếc máy thăm dò kia phát ra trở nên yếu ớt hơn.

Trong lòng Tần Xuyên khẽ giật mình, đột nhiên ý thức được điều gì đó, sau đó nhíu mày, gắt gao tìm tòi chung quanh.

Như là một tia chớp xuất hiện trong thế giới tối tăm, Tần Xuyên thân ảnh như điện, chân bước đến, hai ngón tay trái kẹp giữa không khí!

Trên găng tay cao su truyền đến xúc cảm cực nhỏ, Tần Xuyên mở mắt, cẩn thận liếc nhìn thứ giữa hai ngón tay.

- Tên này, hóa ra là mày.

Tần Xuyên nhếch miệng nở nụ cười, trên tay hẳn lại có một con côn trùng nhìn như con muỗi, nhưng phần bụng con côn trùng này lại có chút chất lỏng gần như không nhìn thấy.

Nếu con côn trùng này tiếp cận mục tiêu thì dù là tiêm chất lỏng vào hay là trực tiếp phun lên người đều dẫn đến tử vong.

- Đây là gì thế?

Ivan tò mò từ nãy đến giờ bước đến hỏi.

Tần Xuyên nhìn về phía đường cái ngoài cửa sổ:

- Thứ muốn lấy mạng tôi.

- Là sát thủ bọn chúng mời sao?

Mikhail ở trên giường một hồi thất vọng, đây rõ ràng là hành động chứng tỏ gia tộc không tín nhiệm ông ta.

- Đúng vậy, cũng may tôi có phòng bị, không sao nữa rồi.

Tần Xuyên nói xong, trực tiếp cho côn trùng Nano vào trong một bình may vá bằng nhựa, mang theo bên mình chạy ra khỏi cửa.

- Anh muốn đi đâu? Tìm tên sát thủ kia sao?

Ivan cùng đi ra ngoài hỏi.

Tần Xuyên nhìn xung quanh nói:

- Nơi nào có thể nhìn được vị trí vừa nãy của chúng ta qua cửa sổ?

Ivan phản ứng cũng nhanh, chỉ vào nhà hàng đối diện, nói:

- Chỉ có nhà hàng kia là được, nhưng chắc bây giờ trong đó có rất nhiều người, anh có tìm được người nào là sát thủ không?

Tần Xuyên cũng không nói nhiều, nhanh chân chạy vào nhà hàng Tây tên là Maxime kia.

Trong nhà hàng cũng không quá ồn ào, nhân viên phục vụ đi tới đi lui, có rất nhiều phòng bao cách tấm ngăn, hai ba người ở một chỗ ăn thịt uống rượu.

Một nữ nhân viên phục vụ mặc đồng phục đến hỏi:

- Thưa anh, anh đến một người ạ?

Tần Xuyên lịch sự nói:

- Bạn tôi đến rồi, tôi tự tìm một chút.

Nữ nhân viên phục vụ cũng không hỏi nhiều, mời Tần Xuyên tự đi vào xem, dù sao thì các phòng cũng đều rộng mở.

Tần Xuyên biết rõ, thật ra người trong suốt không có tu vi cỡ võ gì cả, vì thế cảm giác chân khí cũng vô dụng, thậm chí nếu ở trong đám người thì chẳng nhìn thấy sự tồn tại của người đó.

Cũng may, không có nhiều vị trí nhìn được phía tiệm may, chỉ có hàng gần cửa sổ.

Lúc này, Tần Xuyên thấy có một bàn người rời khỏi chỗ ngồi, hai người đàn

ông và một phụ nữ. Hình như hai người đàn ông uống khá nhiều, đang ôm bả vai nói lung tung.

Hình như ba người này là nhân viên văn phòng, đều đeo cặp công văn, một người đàn ông da trắng tóc quăn râu quai nón, người đàn ông kia thì nhìn như là con lai người da đen và người da trắng, da không trắng, tóc nhuộm vàng.

Người phụ nữ thì ở bên cạnh cười ha ha, dường như chủ đề hai người đàn ông thảo luận rất thú vị.

Tần Xuyên hí hí mắt, trực tiếp đi đến trước mặt ba người, sau khi cản đường đi của ba người, hẳn dùng tiếng Anh nói với người đàn ông con lai kia:

- Không cần giả vờ nữa, tiếng Nga sứt sẹo của anh hoàn toàn không có ý nghĩa, người trong suốt.

Người đàn ông con lai vẻ mặt mờ mịt dùng tiếng Anh hỏi:

- Anh à, anh tìm tôi sao? Tôi không quen anh mà?

- Anh muốn nói anh là du khách đến từ Mỹ, ở đây ăn cơm cùng người bạn Nga của anh đúng không? Thế có cần tôi dùng tiếng Nga hỏi hai người họ xem có phải hôm nay mới quen anh, hoặc hỏi họ có phải anh mời bọn họ ăn tối nên bọn họ mới rất nhiệt tình với anh không?

Tần Xuyên thông dong cười nói.

Vẻ say rượu giả vờ trên mặt người đàn ông con lai hoàn toàn biến mất, anh ta vỗ vai người đàn ông cường tráng bên cạnh, bảo bọn họ có thể đi trước, sau đó vẻ mặt cười khố nhìn Tần Xuyên.

- Vừa nãy tôi đã biết có vấn đề, sao anh phát hiện ra tôi?

Tần Xuyên nhún vai:

- Người máy Nano của anh không có camera nhưng tạm thời đi vòng vèo chứng tỏ anh ở gần quan sát tình hình của tôi chứ không chỉ đơn thuần cài lệnh xong là rời đi, nghĩa là cách tôi không xa.

Dừng chân trên phố điều khiển người máy quá rõ ràng nên chắc chắn anh phải nấp trong nhà hàng này, mà thiết bị điều khiển trên người anh chỉ có thể là laptop hoặc máy tính bảng, vậy nên anh phải mang túi.

Mặt khác, nơi này là St. Petersburg, không có nhiều người da trắng có huyết thống người da đen, quần áo ở đây lại đa số đều được nhập khẩu từ Trung Quốc mà anh lại mặc nhãn hiệu quần áo New York Abercrombie & Fitch mà người bên này rất ít mua, vừa nhìn là biết có đến hơn nửa là đến từ Mỹ.

Người đàn ông con lai há miệng, sửng sờ một lúc lâu, xấu hổ rụt rụt đầu, giơ tay ra, xấu hổ cười nói:

- Chúng ta làm quen chút, tôi tên là Holman Blake, nể mặt thượng đế còn để tôi lựa chọn bỏ cuộc không giết anh, có lẽ chúng ta có thể trở thành bạn, anh nói xem? Người anh em Kiếm Ma thân yêu.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 457: Đừng Căng Thẳng

Tần Xuyên mắt nhìn Holman giơ tay ra, cười hỏi:

- Sao tôi biết được trên tay anh có còn cất giấu người máy Nano nào không?

- Hey! Người anh em, anh tưởng tôi có rất nhiều người máy à? Giá trị của con côn trùng nhỏ này có thể bằng một chiếc máy thăm dò sao Hỏa đấy. Hơn nữa công nghệ chế tạo còn cao hơn nhiều thứ đó! Nếu được thì có thể phiền anh trả lại con côn trùng đó cho tôi không?

Tần Xuyên ngược lại không nghi ngờ lời nói của người này vì người máy Nano được làm đến trình độ tinh vi như thế này, như là một con côn trùng thật sự đang bay tuyệt đối không phải kỹ thuật bình thường có thể đạt tới.

Chỉ nói đến cánh của con côn trùng này, đúng là mỏng đến mức chỉ kính hiển vi mới nhìn thấy.

Sau khi xác nhận vẻ mặt Holman không che dấu tin tức gì, Tần Xuyên bắt tay với anh ta.

- Anh còn ý định giết tôi không?

Tần Xuyên hỏi.

Holman vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Anh biết tôi ra tay thế nào rồi, tôi cũng không giết được anh. Tôi chỉ mong anh có thể trả lại người máy cho tôi, sau đó giúp tôi giữ bí mật này có được không?

- Anh không quan tâm đến việc nhiệm vụ thất bại à?

Holman nhún vai:

- Người anh em, tôi biết sớm muộn gì tôi cũng sẽ có ngày thất bại, chỉ là trước đó chưa ai có thể phá giải kỹ thuật của tôi. Dù rất đáng tiếc nhưng ít nhất đối thủ khiến tôi thất bại là anh, Kiếm Ma thanh danh vang dội nhất thế giới dưới lòng đất, tôi cảm thấy không quá thảm hại, anh nói xem?

Tần Xuyên cảm thấy tên này nghĩ cũng thật thoáng:

- Hình như anh không có hứng thú biết là ai nói với tôi bí mật của anh nhỉ?

Holman trợn trắng mắt:

- Còn có thể là ai? Trên thế giới này chỉ có một người biết bí mật của tôi, người này là Hacker “Thủy Tinh”. Ah, chết tiệt, tôi biết ngay là sớm muộn gì cũng có một ngày cô ta sẽ khai ra tôi!

Tần Xuyên mỉm cười, cái tên Holman này thật xui xẻo, đúng lúc gặp hẳn, người quen Nạp Lan Thấm.

- Người anh em, anh có quan hệ gì với Thủy Tinh thế? Cô ta chịu khai tôi ra chứng tỏ rất coi trọng anh.

Holman tò mò hỏi.

Tần Xuyên nhìn chung quanh, nói:

- Về khách sạn tôi ở, tôi sẽ từ từ nói với anh.

- Tiểu bảo bối của tôi thì sao?

- Đến khách sạn trả lại cho anh.

- Thượng đế phù hộ anh! Nhất định sẽ như vậy!

Trước khi về khách sạn, Tần Xuyên lấy thiết bị thăm dò kia về và phá bỏ, ném vào thùng rác.

Hắn không muốn người khác thông qua một ít dấu vết để lại biết bí mật của Holman.

Mikhail cùng Ivan đều thấy rất lạ, sao Tần Xuyên lại tìm một người nước ngoài chẳng có tu vi rồi cùng rời đi nhưng cũng không hỏi nhiều.

...

Khách sạn Belmond Europa.

Trong căn phòng xa hoa, Tần Xuyên cởi áo khoác, ngồi lên ghế sofa, lấy con côn trùng người máy Nano vô cùng nhỏ kia ra, cẩn thận chu đáo.

Holman rất tự nhiên, tự mình pha một cốc cà phê, cho một đồng đường trắng vào, sau đó đặc ý ngồi ở bên kia của ghế sofa, bắt chéo chân.

- Thế nào, người anh em, có phải tiểu bảo bối của tôi rất đẹp không?

Tần Xuyên gật gù đầu, hắn đã học một chút về điện tử, công trình điện tử, biết mức độ khó khi làm người máy này.

- Kỹ thuật này của anh chắc là tư nhân đúng không. Nếu không sẽ có biến hóa mang tính cách mạng đối với quân dụng, chữa bệnh, bảo vệ môi trường, quá nhiều ngành sản xuất.

Holman nhấp một hớp cà phê:

- Xem ra người anh em cũng là người trong ngành, cũng đúng, anh quen Thủy Tinh, chắc chắn sẽ không chỉ có thực lực cổ võ. Không sai, kỹ thuật này chỉ được nghiên cứu trong phòng thực nghiệm trong nhà tôi. Dù sao thì tạm thời tôi chỉ coi nó là vũ khí giết người kiếm tiền, tiết lộ ra ngoài chẳng có ích gì với tôi cả.

Tần Xuyên bất ngờ nhìn anh ta:

- Anh giết người chỉ để kiếm tiền thôi sao?

Holman nháy mắt mấy cái:

- Đương nhiên, dù sao bình thường người bị yêu cầu giết đều là người có tiền hoặc chính khách, chẳng có tên nào tốt cả, tôi đang diệt trừ kẻ xấu cho thế giới!

Nói xong,, Holman mới ý thức được không đúng lắm, xấu hổ cười cười:

- Đương nhiên, người anh em không thuộc loại đó. Anh xem, thượng đế khiến tôi không giết được anh là có đạo lý.

Tần Xuyên hí mắt:

- Đừng luôn mồm gọi tôi là người anh em, chúng ta không thân như vậy.

Holman đứng dậy ngang nhiên xông qua, vỗ vai Tần Xuyên:

- Đừng lãnh đạm như vậy mà, hai anh em chúng ta, tôi đối với anh có thể nói là vừa quen đã thân, ai với ai chứ!

- Không phải anh cong đấy chứ?

Tần Xuyên nghi ngờ nhìn tên này.

- Hey! Tôi thẳng đấy! Anh đừng hiểu sai! Tôi chỉ có hứng thú với phụ nữ ngực lớn hông lớn!

Holman vội lui ra, phiên muện nói: {{Truyện F.U.LL chấm V.N}}

- Tôi chỉ muốn để anh đừng giết tôi, ngoài ra trả lại tiểu bảo bối cho tôi, tôi còn muốn trông cậy vào nó tiếp tục kiếm tiền.

Tần Xuyên buồn bực nói:

- Tiền của anh còn chưa đủ nhiều à? Muốn nhiều tiền như vậy làm gì? Nghe nói chỉ riêng mỏ kim loại hiếm anh đã có mười mấy mỏ, đó là khoản tiền mấy tỷ đấy.

Holman cúi đầu thở dài, đặt cốc cà phê xuống, sau đó ngồi trên giường, bắt đầu cởi quần.

- Này!

Tần Xuyên đứng bật dậy:

- Chẳng phải anh vừa nói mình là nam thẳng sao?

- Đừng căng thẳng, người anh em, không tôi cho anh xem chiếc chân thứ ba của mình, tôi cho anh xem hai chân nhỏ.

Sau khi Holman cởi quần, Tần Xuyên liền ánh mắt ngưng tụ.

Hai chân nhỏ của anh ta dù nhìn qua thì thấy là chân bình thường nhưng bên trên không có sợi lông chân nào, trơn bóng không tỳ vết, ngay cả lỗ máu mao mạch cũng không có!

- Đây là chân giả à?

Holman cười nói:

- Thế nào, tôi tự lắp cho mình đấy, còn cả ngón tay tôi nữa, anh nhìn xem!

Tần Xuyên nhìn kỹ mười đầu ngón tay của Holman, phát hiện trong đó có 7 đầu ngón tay cũng là giả.

Nhưng chân tay giả của Holman đều có thể dùng giả đánh tráo, hơn nữa nếu anh ta không nhắc nhở thì đến giờ Tần Xuyên vẫn không biết người này bị tàn tật!

Vì hành động của anh ta nhìn rất tự nhiên, đầu ngón tay cũng y như thật, chẳng thấy chút nào không linh hoạt.

Tần Xuyên không khỏi hỏi:

- Chân và tay của anh là thế nào vậy?

Holman vừa mặc quần vừa nói:

- 15 năm trước, tôi tham gia chiến tranh Afghanistan, xông lên tiền tuyến vì tổ quốc vĩ đại của mình, nhưng vì chỉ huy sai lầm nên tôi và mấy chiến hữu bị bắt làm tù binh.

Đám người kia đã chặt đứt chân của tôi, không cho tôi điều trị, còn lấy dây thép buộc chặt đầu ngón tay của tôi vào phía sau xe Jeep, kéo tôi đi vòng quanh đầy đất cát. Sáng sớm một lần, sau bữa trưa một lần, đương nhiên tôi không được ăn cơm trưa. Nói chung là đầu ngón tay của tôi đã mất đi như vậy đấy.

Dù Holman nói rất nhẹ nhàng nhưng Tần Xuyên có thể cảm nhận được cảm giác đau khổ đè nén đằng sau nụ cười của anh ta.

- Sau đó anh liền biến thành sát thủ à?

Holman bĩu môi, tự giễu cười cười:

- Đâu có dễ làm sát thủ như vậy. Sau khi chiến tranh kết thúc, trở lại trong nước, bạn gái của tôi chạy theo người đàn ông khác, mẹ tôi bệnh chết. Mà người bạn gái nói sẽ chăm sóc mẹ tôi và người đàn ông kia mời luật sư giá rẻ mang dòng máu Hàn lừa mất nhà của tôi.

Nhà nước cho tôi một khoản tiền an ủi nhưng thuê nhà, nộp tiền điện nước, ăn cơm, khám bệnh, à đúng rồi, tôi còn phải nộp học phí đi học, rất nhanh liền không đủ dùng.

Tôi lại là người tàn tật, chẳng nơi nào cần tôi làm thuê, có mấy lần nhận tiền

trợ cấp cho dân nghèo, ra khỏi cửa chưa được bao lâu liền bị kẻ khác cướp mất, về sau tôi cũng lười đi nhận.

Cũng may bây giờ là thời đại thông tin, tôi còn có chút đầu óc, học được kỹ thuật Hacker, dần dần khiến bản thân sống lại, cũng có chút tiền có thể đi học trường tốt hơn.

Trong thời gian đó tôi quen không ít người cụt chân cụt tay như mình, vì tôi cảm thấy chân tay giả nhà nước bồi thường cho mình chẳng khác nào phân chó, hơn nữa chi phí giữ gìn quá cao nên tôi muốn tự mình tạo ra chân tay giả tốt hơn.

Tôi học mấy năm ở đại học Colombia, tiếp xúc với kỹ thuật Nano, phát hiện mình rất hiểu lĩnh vực này, vậy là tôi tự mình lập một phòng thí nghiệm.

Về sau để giết chết á bạn gái cũ và tên mặt trắng kia, tôi phát minh ra tiểu bảo bối giết người đầu tiên. Sau đó tôi phát hiện giao dịch giết người kiếm tiền này hình như có thể giúp tôi lấy được nhiều tài liệu và tiền nghiên cứu hơn.

Nói đến đây, Holman ngẩng đầu hỏi:

- Người anh em, có thuốc lá không? Nếu là cây gai thì tôi sẽ yêu anh chết mất.

Tần Xuyên dùng ánh mắt phức tạp nhìn anh ta, không ngờ tên này là người cuồng khoa học thay đổi giữa chừng, nhưng có lẽ chính vì bản thân có khát vọng cực lớn nên mới có thể nghiên cứu ra khoa học kỹ thuật Nano cao siêu như vậy trong nghịch cảnh.

- Tôi không hút những thứ đó, anh uống thêm chút cà phê đi.

Tần Xuyên nói.

Holman bất đắc dĩ nói:

- Vậy được rồi, làm phiền anh trả lại tiểu bảo bối cho tôi, tôi lập tức rời khỏi

St. Petersburg, nhiệm vụ lần này đã thất bại, anh tha cho tôi, tôi rất cảm kích anh, về sau chúng ta sẽ là anh em tốt.

Tần Xuyên hí híp mắt:

- Nhiệm vụ lần này của anh thất bại, thù lao cho lần giết người tiếp theo sẽ giảm xuống, chi bằng tôi cho anh nhiều tiền hơn, anh hợp tác với tôi nhé?

Holman sửng sờ:

- Hợp tác gì? Giết người thay anh à? Người anh em, anh lợi hại như vậy, Balogh còn bị anh một kiếm đập phát chết luôn, còn cần dùng tôi sao?

- Tôi ủng hộ anh làm xong lý tưởng chân tay giả hoàn mỹ cho người tàn tật. Tôi sẽ cung cấp tiền vốn và tài nguyên cho anh, cũng như vậy, tôi có một dự án cần dùng kỹ thuật Nano tiên tiến nhất, tôi cần nhân tài như anh giúp tôi.

Tần Xuyên nói.

- Dự án hợp tác? Thứ gì thế?

Holman có chút chần chừ.

Tần Xuyên cười thần bí:

- Nếu tôi nói Thủy Tinh đã nhập bọn thì anh có hứng thú không?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 458: Hiếu Làm Một Chuyện

Holman nghe xong, lập tức lộ ra vẻ hưng phấn:

- Nói tôi nghe xem nào! Dự án thu hút được Thủy Tinh gia nhập, chắc chắn thú vị!

Đúng lúc này, điện thoại của Tần Xuyên đổ chuông, vừa nhìn thấy là Đường Vi gọi đến, Tần Xuyên vừa nhận vừa nói:

- Dự án của tôi không phải đùa đâu, muốn biết dự án cụ thể của tôi thì anh phải thể hiện thành ý.

- Thành ý? Ah, không phải chứ, anh thật sự muốn tôi giết người giúp anh à? Nhưng tôi là sát thủ, giết người phải thu tiền thuê đấy.

- Từ hôm nay trở đi, anh không còn là sát thủ nữa, nhưng anh sẽ có nhiều tiền hơn.

Tần Xuyên cười, nhận điện thoại, bên kia truyền đến tiếng của Đường Vi.

- Tiểu Xuyên Xuyên, em ở dưới tầng của khách sạn rồi.

- Thế thì tốt, anh xuống ngay đây, mọi việc thuận lợi chứ?

Đường Vi hừ nhẹ:

- Anh mạo hiểm thế mà vẫn còn khỏe mạnh, chút nhiệm vụ này mà em còn không hoàn thành thì làm gì còn mặt mũi đến Nga du lịch với anh chứ?

Tần Xuyên lắc đầu cười khở, xem ra Đường Vi còn có chút oán thán, cảm

thấy hẳn làm bữa quá rồi, khiến cô chờ đợi lo lắng hai ba ngày.

Đi xuống dưới lầu, một chiếc xe BMW đời thế 7 màu Champagne dừng trước cửa khách sạn, người lái xe lại là Đường Vi, mà người ngồi trên ghế lái phụ lại là Nataliya mặc áo khoác da màu đỏ.

Chuyện Tần Xuyên bảo Đường Vi đi làm là đón Nataliya từ Moscow đến St. Petersburg, mặc kệ dùng phương pháp gì, tóm lại là phải khiến cho người của gia tộc Romanov không thể lập tức phát hiện ra.

Đường Vi cũng có kinh nghiệm làm sát thủ nên sau khi ám sát những người trông coi Nataliya, xử lý sạch sẽ, cô liền đưa Nataliya đến.

- Kiểm Ma các hạ!

Nataliya lộ ra dáng vẻ tươi cười, chuẩn bị xuống xe hành lễ với Tần Xuyên.

Nhưng Tần Xuyên trực tiếp đẩy cô vào trong xe:

- Được rồi, thu lại những thứ vô dụng này đi, chúng ta còn chính sự phải làm.

Đường Vi nhìn thấy Tần Xuyên mang theo một người đàn ông ngoại quốc lạ lẫm đi xuống, nghi ngờ hỏi:

- Tiểu Xuyên Xuyên, anh ta là ai thế?

Holman ngược lại, rất tự nhiên cười sáng láng chào hỏi:

- Hi, người đẹp, tôi tên là Holman Blake, là người anh em tốt của Kiểm Ma.

- Người anh em tốt?

Đường Vi càng cảm thấy không hiểu.

Tần Xuyên đẩy Holman ngồi vào ghế sau:

- Đừng nghe anh ta nói mò, tên này giết anh không thành, bị anh chiêu hàng rồi.

- Giết anh?

Đường Vi giật mình, mở to đôi mắt dễ thương:

- Anh là người trong suốt?

Holman xấu hổ gãi gãi đầu:

- Xem ra tôi thật sự không cần tiếp tục làm sát thủ nữa rồi. Giờ càng ngày càng nhiều người biết tôi là ai.

Đường Vi lập tức hứng thú mười phần, thúc giục Tần Xuyên nói xem chuyện gì đã xảy ra, cô vốn tưởng rằng Tần Xuyên chỉ ứng phó với người trong suốt, không ngờ còn trở thành “bạn” với người trong suốt, đúng là tin động trời.

Tần Xuyên để cô lái xe đi trước, trên đường giải thích qua loa, sau đó nhìn chiếc xe này hỏi:

- Tiểu Vi Vi, xe này em lấy đâu ra thế?

- Tùy tiện mượn trên đường, dù sao thì cũng không ai đòi em trả nên em cứ lái đã.

Đường Vi nói.

Tần Xuyên khóe miệng một hồi run rẩy, không ngờ cô nàng này còn có “tuyệt kỹ trộm xe”, còn nói một cách văn nhã như vậy.

Hơn nửa giờ sau, xe đi đến bên ngoài trang viên St. Peter.

Thật ra vừa nãy khi xe đi vào phạm vi cách trang viên khoảng 500m đã có máy quay phát hiện, ngoài cửa sớm đã có một đám vệ sĩ áo đen đạn đã lên nòng,

dưới sự dẫn dắt của hai vệ sĩ trưởng, đứng canh ở đằng kia.

Bốn người bọn Tần Xuyên xuống xe, hai vệ sĩ trưởng đều căng thẳng vô cùng, nhưng thấy Nataliya cũng xuất hiện, đều sửng sốt ở nguyên chỗ.

- Cô Nataliya? Tạo sao cô...?

Nataliya lộ ra khí chất ung dung trước mặt người ngoài, lãnh đạm đáp:

- Kiếm Ma các hạ đã đạt thành ước định với tôi, sẽ hóa giải xung đột lần này, các người còn không thu vũ khí lại?

- Cái gì?

Một gã vệ sĩ trưởng mặt lộ vẻ giật mình:

- Chẳng phải cô ở Moscow sao? Đây là chuyện khi nào thế?

Nataliya nhú mày:

- Sao vậy, các người không tin à? Chẳng lẽ muốn châu chấu đá xe, ngăn trở Kiếm Ma các hạ, sau đó lại để cho gia tộc Romanov máu chảy thành sông sao?

Hai gã vệ sĩ trưởng đương nhiên không dám nghĩ như vậy, thật ra chúng cũng căn rằng đứng cảnh ngoài cửa, ngay cả Ulysses còn bị giết thì bọn chúng làm được cái đếch gì!

Nói trắng ra là gia tộc Romanov đang trong trạng thái nửa chờ chết rồi, chỉ hận không thể gọi thêm một đám sát thủ siêu cấp và lính đánh thuê của thế giới dưới lòng đất để phòng trước.

Đám người lập tức thả cho đi, còn Đường Vi và Holman đi theo phía sau, không ai dám hỏi thân phận của hai người, chỉ coi là tùy tùng của Tần Xuyên.

Xuyên qua vườn hoa và vườn cây xanh ngắt kiểu Hoàng gia châu Âu, mọi

người bước vào tòa nhà chính.

Phil cùng một đám thành viên trung tâm đang khua chiêng gõ trống thảo luận xem nên ứng phó thế nào mà mãi không có kết quả.

Lúc này Tần Xuyên đột nhiên đi vào, lại còn đi cùng Nataliya khiến người của gia tộc Romanov vừa bất ngờ vừa bất an.

Trong phòng khách tráng lệ, cả không gian được đèn thủy tinh chiếu sáng như ban ngày.

- Ha ha, thật sự là vinh hạnh, Kiếm Ma các hạ đến đây khiến cả trang viên St. Peter sáng bừng lên.

Phil vẻ mặt cứng ngắc gượng cười, muốn nắm tay lấy lòng Tần Xuyên.

Tần Xuyên lạnh lùng nhìn ông ta, cũng không bắt tay lại.

Phil xấu hổ, ho khan hai tiếng:

- Kiếm Ma các hạ, ta biết ngài có chút hiểu lầm đối với gia tộc chúng tôi, thật ra tất cả đều do sự tham lam của gia tộc Habsburg gây ra. Chúng tôi và ngài không hề có thù hận trực tiếp.

Tần Xuyên vẫn lười không thèm nói chuyện với ông ta, ánh mắt ra hiệu với Nataliya ở bên cạnh.

- Người cha tôn kính của con, con đã đạt thành hòa giải với Kiếm Ma các hạ, chỉ cần thỏa mãn yêu cầu của ngài ấy thì ngài ấy sẽ là bạn của gia tộc chúng ta chứ không phải kẻ địch.

Nataliya nói.

Một đám tộc nhân hai mặt nhìn nhau, nao nao kinh ngạc nhìn Nataliya.

- Trời ơi, cháu gái của tôi, những gì cháu nói là thật à?

Lukyanova vui mừng hỏi.

- Mọi chuyện rốt cục là thế nào? Nataliya, không phải cháu đang ở Moscow sao?

Markin kỳ quái nói.

Phil thì nhú mày:

- Con từ Moscow đến đây bằng cách nào thế? Tại sao không có ai thông báo cho ta?

Nataliya lạnh lùng nói:

- Cha, cha cảm thấy bây giờ là lúc để truy cứu con làm sao ra ngoài được à? Sự nhẫn nại của Kiếm Ma các hạ chỉ có hạn, nếu không phải con hòa giải thì cha tưởng Kiếm Ma các hạ muôn thế này mới tìm đến mọi người à?

Phil ánh mắt lập lòe, thờ dài:

- Được rồi, không biết Kiếm Ma các hạ có yêu cầu gì?

Nataliya nhìn Tần Xuyên, thấy Tần Xuyên gật đầu, cô mới tiếp tục nói:

- Đầu tiên, người ủy thác nhiệm vụ Berezov kia bắt buộc phải bị xử tử, nếu không ủy thác của ông ta vẫn hữu hiệu, mọi người đều phải chết.

- Yêu cầu này hợp tình hợp lý.

Phil không chút do dự tưng đáp ứng, hào phóng nói:

- Đây là điều mọi người đều muốn nhìn thấy, phản đồ phải bị xử tử.

Nataliya lại nói:

- Mặt khác, thật xin lỗi cha, Kiếm Ma các hạ hy vọng cha có thể rút khỏi vị trí gia chủ, do một người ngài ấy tin tưởng được đảm nhiệm chức tộc trưởng gia tộc Romanov.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều xôn xao, cả đám người ánh mắt phức tạp nhìn nhau, hiển nhiên có không ít người dao động.

Còn Phil thì sắc mặt trắng bệch, nghiêm mặt nói:

- Kiếm Ma các hạ, không ai hiểu rõ gia tộc Romanov hơn tôi, tôi nguyện ý nói chuyện cẩn thận với ngài, ngài nhất định sẽ hiểu nỗi khổ tâm riêng của tôi.

Lúc này Tần Xuyên cuối cùng cũng mở miệng, nhếch miệng cười cười:

- Ông cảm thấy tôi sẽ để một người quyết định tìm trợ thủ và sát thủ đối phó tôi tiếp tục ngồi ở vị trí gia chủ sao?

Phil nuốt nuốt cổ họng, mặt bàn tay nhúc nhích, nói không ra lời.

- Đúng vậy, Phil, chúng tôi sớm đã chịu đủ sự chuyên quyền độc đoán của anh rồi, anh không thích hợp làm gia chủ, chúng ta nên tìm gia chủ khác!

Markin lớn tiếng nói.

Trong lúc nhất thời, những người khác cũng đều phụ họa theo, tranh luận ai thích hợp hơn.

- Các người không cần tranh luận nữa.

Giọng nói của Tần Xuyên bao trùm tất cả mọi người:

- Người duy nhất tôi tin nhiệm là Nataliya, cô ấy là người thích hợp nhất.

Mọi người nghe xong, nhất thời đều thấy rối loạn.

- Cái gì? Không được! Nataliya còn không nằm trong top 10 người thừa kế!

Nó còn là phụ nữ!

Markin kêu lên!

Nhưng ông ta vừa nói xong câu này, Tần Xuyên đã khoát tay, một đạo kiếm khí nhanh đến mức thần phật giả ở bên cạnh đều không kịp phản ứng, xẹt qua cổ Markin!

Một cái đầu còn há hốc mồm trực tiếp lăn xuống đất, máu phun ra như suối!

Trong đại sảnh hoàn toàn tĩnh mịch, một đám thần phật giả mờ hôi rơi như mưa, ngay cả hai vệ sĩ trưởng trong số đó cũng không thể kịp thời phản ứng, có thể thấy kiếm khí của Tần Xuyên nhanh như thế nào.

Tần Xuyên ánh mắt lạnh như băng đảo qua tất cả mọi người, cười tà nói:

- Hình như các người hiểu lầm một chuyện, những gì tôi nói không phải là “câu nghi vấn” mà là “câu trần thuật”. Các người không có tư cách cò kè mặc cả với tôi, tôi nói cái gì chính là cái đó! Hiểu chưa?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 459: Đừng Ngủ Ngốc Nữa

Một đám thành viên của gia tộc Romanov đều sắc mặt tái nhợt, giận mà không dám nói gì, bọn chúng cảm thấy thật sỉ nhục nhưng không dám nói nửa câu phản kháng.

Bọn chúng sinh ra đã luôn cảm thấy cao cao tại thượng lần đầu tiên phát hiện ra mình lại chẳng khác nào chó lang thang đi trên đường có thể bị đâm chết bất cứ lúc nào, không cần thận là chết không toàn thây!

Nataliya chứng kiến Markin tử vong nhưng lại lộ ra vài phần hưng phấn, lướt qua rất nhanh.

Thấy không ai đưa ra ý kiến phản đối, Tần Xuyên thỏa mãn cười cười:

- Xem ra những người còn lại đều rất ủng hộ quyết định này, tôi tin rằng dưới sự dẫn dắt của Nataliya, gia tộc Romanov sẽ lại trở nên huy hoàng.

Một đám người đều nở nụ cười tối nghĩa, gật đầu phụ họa, nhưng rất hiển nhiên chúng đều không cam lòng.

Tiếp đó tất cả đều thuận lý thành chương, Nataliya biết rõ quá trình trao lại chức gia chủ, ngoài con dấu truyền thừa của gia chủ, còn có mấy mật khẩu của tài khoản và kho báu bí mật.

Đương nhiên, còn cả đội thần phạt giả của gia tộc, cho dù là sức mạnh vũ trang bên ngoài hay là mạng lưới tình báo bí mật.

Vì đại sư Mikhail đã ngầm đồng ý hết thảy nên các thần phạt giả đều tuyên thệ bắt đầu thuần phục Nataliya.

Đêm đó, nguyên một đám trường bối đi đến trước mặt Nataliya, bày tỏ lời chúc phúc với gia chủ tân nhiệm. Mặc dù đều là vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt đẹp của Nataliya.

Đợi sau khi hội nghị gia tộc giải tán, mấy người bọn Tân Xuyên cũng không rời đi, trực tiếp qua đêm trong trang viên.

Lúc rạng sáng, trong thư phòng của gia chủ một mảnh yên tĩnh.

Phil với tư cách là gia chủ tiền nhiệm, lại là cha ruột của Nataliya hung hăng mà hút xì gà, quay mắt về phía con gái đang ở chỗ bàn làm việc bằng gỗ lim, vẻ mặt âm trầm.

- Tao thật sự nhìn nhầm rồi, hóa ra con sói trắng lớn nhất trong nhà lại là con gái mình.

Phil cười lạnh.

Nataliya ngồi trên chiếc ghế da hươu tinh xảo đã truyền lại hơn 200 năm, nghịch con dấu khám kim cương bằng vàng của gia tộc, khẽ cười nói:

- Cha thân yêu, cha nên cảm kích vì đã sinh ra một đứa con gái như con.

Nếu không phải con thì bây giờ cha vẫn còn đang bị gia tộc Habsburg đè nén, không thể ngẩng đầu trước mặt ba gia tộc khác. Bây giờ thì tốt rồi, Ulysses vừa chết, gia tộc Habsburg dần bị xơi tái cũng là chuyện sớm muộn.

- Nataliya, mày thật sự tưởng rằng không có chút căn cơ nào như mày mà có thể ngồi vững trên chiếc ghế này à? Kiểm Ma sẽ không ở lại St. Petersburg mãi, cũng sẽ không thật sự coi trọng mày! Mày chỉ là con rối của hắn! Tao mới là cha ruột của mày!

Phil lớn tiếng nói.

- Câm miệng!

Nataliya đập bàn, trên khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo không tỳ vết lộ ra một tia tàn độc:

- Cha ruột thì thế nào? Chẳng phải ông còn chưa được sự đồng ý của tôi đã đem tôi đi mời chào những người đàn ông khác sao! Chẳng qua ông cũng chỉ coi tôi là một công cụ! Bây giờ lại giả làm người cha hiền từ à? Ông không thấy buồn cười à?

- Mà...

Phil mặt đỏ tía tai, cầm một ly Vodka ở bên cạnh lên uống cạn, ngực phập phồng bất định.

Đúng lúc này, cửa thư phòng bị đẩy ra, Tần Xuyên tay cầm một khẩu súng ngắn Makarov bước vào.

- Kiểm Ma các hạ!

Nataliya lập tức đổi thành vẻ mặt khiêm tốn dáng tươi cười, đứng dậy nghênh tiếp.

Tần Xuyên quét mắt nhìn Phil đang nơm nớp lo sợ, thản nhiên nói:

- Tôi nghe thấy hết rồi, xem ra cha cô không chết thì vị trí gia chủ này của cô vẫn ngồi không chắc. Nào, khẩu súng này tôi mượn của vệ sĩ nhà các cô đấy, cho cô, để cô giết ông ta.

Tần Xuyên nói xong, đưa khẩu súng cho người đẹp tóc vàng.

- Cái gì?

Lúc này Nataliya giật mình mở to đôi mắt bảo thạch màu xanh da trời, ngây dại.

Dù cô hận cha mình, cũng từng nghĩ đến việc giết chết Phil, củng cố địa vị nhưng dù sao cũng là cha ruột của mình, nếu muốn cô ra tay thì quá đột ngột và khó khăn.

Tần Xuyên liếc nhìn Phil sắc mặt trắng bệch:

- Tôi cho cô ngồi vị trí gia chủ thì cô phải thể hiện lòng trung thành với tôi, giết ông ta thì tôi sẽ tin cô.

Nataliya nuốt cổ họng, tay run rẩy, nhận lấy súng ngắn.

- Đừng! Nataliya! Chúng ta là cha con ruột mà!

Phil luống cuống, đứng dậy khỏi ghế sofa, cầu khẩn nói:

- Kiểm Ma các hạ! Tôi đã không phải là gia chủ rồi! Tôi đã giao hết quyền lực rồi! Xin hãy tha cho tôi!

Tần Xuyên không phản ứng, trái lại trực tiếp đánh hai đạo chân khí đến, khiến hai chân của Phil bị tê liệt. Phil trực tiếp ngã xuống đất, muốn chạy cũng không được.

Nataliya ánh mắt lập loè bất định, nhìn về phía Phil, chậm rãi đi qua.

- Đừng... Nataliya... Ta là cha con mà! Con quên khi còn nhỏ ta ôm con bắt bướm bướm trong vườn, đưa con ngồi du thuyền bắt cá trên biển rồi sao, chúng ta là cha con mà...

Phil lệ nóng quanh tròng, ông ta đã hoàn toàn buông bỏ tôn nghiêm, chỉ cần sống sót.

Hốc mắt Nataliya cũng đỏ lên, ngón tay của cô đặt trên cò súng, quay đầu nhìn Tần Xuyên, lại nhìn Phil.

- Sao còn chưa ra tay? Muốn tôi dạy cô cách cầm súng à?

Tần Xuyên mặt không biểu tình hỏi.

Nataliya lắc đầu, đột nhiên xoay người lại, trực tiếp quỳ xuống đất, cúi đầu.

- Tôi không làm được! Kiếm Ma các hạ! Tôi có thể nhốt Phil vào ngục giam hoặc đưa đến Siberia sống nốt quãng đời còn lại của ông ấy nhưng tôi không thể tự tay giết ông ấy, dù ông ấy đối với tôi không tốt nhưng đó cũng là cha ruột của tôi...

Nếu hôm nay tôi giết chết ông ấy thì tôi và những người tôi ghét đều chẳng khác gì nhau cả! Xin ngài tha thứ cho tôi!

Phil mừng rỡ, kích động gật đầu:

- Con gái của ta, Nataliya, ta biết ngay con là đứa trẻ lương thiện mà!

Tần Xuyên hí hí mắt, nghiền ngẫm cười nói:

- Tốt lắm, nếu cô thật sự ra tay giết chết cha ruột mình thì tôi cũng không dám hợp tác với cô, vì một người phụ nữ điên cuồng không nhận người thân thì sẽ là quả bom hẹn giờ với bất cứ ai.

Trong mắt Nataliya đang cúi đầu lộ ra một tia giao hoạt, hình như cũng thờ phào.

Cô vẫn còn nhớ rõ khi ở nhà Tần Xuyên ở thành phố Đông Hoa, Tần Xuyên đã cố ý thăm dò cô, làm ra vẻ muốn chiếm lấy cô nhưng trên thực tế là thăm dò cốt khí của cô.

Vì thế, cô đoán hôm nay Tần Xuyên cũng giả vờ muốn cô giết Phil, thật ra là để thăm dò xem cô có mất đi nhân tính không.

Quả nhiên cô đã đoán đúng, Tần Xuyên không thật sự muốn cô giết người, lại là một lần thăm dò! {{Truyện FU-LL chấm V-N}}

Nataliya âm thầm cảm thấy mạo hiểm nhưng cũng rất đặc ý, dù sao thì cô đã nhìn thấu thủ đoạn của Tần Xuyên.

- Kiếm Ma các hạ, hãy cho phép tôi gọi quản gia đến đưa cha tôi đi, tôi sẽ không để ông ấy có bất cứ cơ hội nào Đông Sơn tái khởi.

Nataliya ngẩng đầu lên, lau nước mắt, vẻ mặt cảm kích.

Tần Xuyên gật gật đầu, khoát khoát tay nói:

- Đi đi.

Không bao lâu sau, quản gia đưa hai vệ sĩ đến, dùng tư thái y như áp giải đưa Phil đi.

Trước khi đi, Phil vẻ mặt tiêu tụy và thất lạc, nhưng vừa dạo qua Quỷ Môn quan một lần, ông ta có thể sống sót là thỏa mãn lắm rồi.

Nhưng ngay khi Phil vừa bước ra khỏi thư phòng, ông ta đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết đau không chịu nổi!

Phil ngã xuống đất, bịt cổ mình, hai mắt trợn trừng, buồn nôn, bắt đầu kịch liệt nôn mửa, rượu và thức ăn trong dạ dày đều nôn hết ra, sau đó thở cũng không ra hơi!

- Lão gia!

Quản gia hét lên một tiếng kinh hãi, hoàn toàn không hiểu gì.

Nataliya trong lúc nhất thời cũng không kịp phản ứng, đợi khi phát giác ra không đúng, đổ mồ hôi lạnh, chấn kinh nhìn về phía Tần Xuyên.

Tần Xuyên thì rất bình tĩnh bước đến phía chiếc ghế sofa trước đó Phil đã ngồi, cầm ly rượu lên nói:

- Xem ra đã hạ độc trong này rồi, Nataliya, tôi xem thường cô rồi.

Quản gia và vệ sĩ có mặt đều về mặt kính ngạc nhìn về phía Nataliya.

Mà Nataliya thì sắc mặt đờ đẫn, không biết nên tiếp lời như thế nào.

Phil về mặt tuyệt vọng nhìn Nataliya, định thò tay chỉ vào cô nói gì đó nhưng độc tính phát tác quá nhanh, ông ta rất nhanh liền hoàn toàn tắt thở.

Hiện trường chưa từng có người đụng chạm với Phil, mà khi Phil uống rượu chỉ có mình Nataliya ở đây, không hề nghi ngờ, quản gia cùng vệ sĩ đều cho rằng Nataliya là hung thủ độc chết cha mình!

Nataliya cũng hiểu điểm này nên mới cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Cô biết chắc chắn Tần Xuyên đã động tay động chân gì đó nên Phil mới bị độc chết, nhưng Tần Xuyên lại đội cái mũ này lên đầu cô!

Quản gia trong lòng run sợ chỉ huy vệ sĩ, lôi thi thể của Phil đi, khi lại lần nữa nhìn về phía nữ chủ nhân mới này đã là về mặt sợ hãi.

Cửa thư phòng bị Tần Xuyên đóng lại, bên trong lại lần nữa yên tĩnh trở lại.

Tần Xuyên quay đầu, nhìn người đẹp tóc vàng về mặt ngây ngốc, bước lên giơ tay ra khẽ vỗ lên mặt cô.

- Cô cho rằng mình rất thông minh à? Cô tưởng mình có thể nhìn thấu suy nghĩ của tôi à? Đừng ngu ngốc nữa, nếu ngay cả cô tôi còn không chơi được thì tôi đã sớm mất mạng rồi.

Tần Xuyên cười tà.

Thân thể mềm mại của Nataliya run lấy bầy, người đàn ông trước mặt giống như một màn sương mù nhìn không thấu, bên trong có một mãnh thú đang mai phục có thể ăn thịt người bất cứ lúc nào.

Cô lắp bắp giải thích:

- Kiếm Ma các hạ... Tôi... tôi không thấy mình thông minh, tôi...

Không đợi cô nói thêm gì, Tần Xuyên đột nhiên xoay người cô ta, sau đó ấn ngã cô ta xuống, nằm bò trên ghế sofa.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 460: Cô Đoán Xem

Lúc này trên người Nataliya chỉ có một chiếc áo cao cổ màu trắng, đôi gò bồng đảo trước ngực vì nằm bò lên tựa lưng của ghế sofa, bị đè ép thành một đôi đĩa tròn.

Vòng eo của cô vô cùng nhỏ, phía dưới là chiếc quần da màu đen bó sát người, bờ mông căng tròn, vì tư thế lúc này mà có thể thấp thoáng nhìn thấy khe rãnh ở giữa, đặc biệt chói mắt.

Mái tóc vàng xõa tung sang hai bên, khuôn mặt tinh xảo có chút đáng thương kia xoay đầu lại, ánh mắt chứa sự thấp thỏm không yên cùng vài phần ngượng ngùng nhìn Tần Xuyên..

- Kiểm Ma các hạ, ngài đây là muốn...

Tần Xuyên cúi người đè lên, hai tay chống hai bên người người phụ nữ, miệng ghé sát đến vành tai trắng nõn của cô, thổi khí nóng.

- Cô đoán thử xem lần này tôi muốn thăm dò cô hay thật sự muốn cười cô?

Nataliya sững sờ ở đó, trong lòng cô rất rối loạn, trong đầu rối như tơ vò, hoàn toàn bị Tần Xuyên đè đến nỗi thở không nổi.

Loại áp lực cả về thân thể và tâm hồn này khiến cho cô có cảm giác tuyệt vọng, dường như người ở trên người cô không phải là một người đàn ông mà là một ác ma địa ngục.

- Tôi... tôi...

Nataliya không biết trả lời thế nào, cô không thấy bất cứ đáp án nào trên khuôn mặt cười tà của Tần Xuyên.

“Bốp!”

Tần Xuyên một tay dùng sức quất vào cặp mộng của người phụ nữ, khe mộng được quần da che kín xuất hiện gợn sóng mê người.

Nataliya thân thể mềm mại căng cứng, tuy dáng người của cô rất đẹp nhưng thật ra cô chưa từng có kinh nghiệm, đều là vì lúc đầu Phil đều nghiêm khắc khống chế, không cho cô tùy tiện tiếp xúc với đàn ông để đến lúc đó gả cho người đàn ông có đầy đủ địa vị.

Vì thế sự ngỡ ngàng bất an của Nataliya vào lúc này không phải giả bộ mà là thật sự không biết làm sao.

- Nataliya, tôi dạy cô một chuyện.

Tần Xuyên ánh mắt lóe ra nói.

- Cái... cái gì?

- Có lúc so với việc dùng đầu óc suy nghĩ thì chi bằng dùng giác quan thứ sáu đi cảm nhận một cách thuần túy.

Vừa dứt lời, Tần Xuyên kéo quần da của Nataliya xuống!

Cảm giác được phần mộng của mình đã lộ ra ngoài không khí, Nataliya kêu to một tiếng, cảm thấy tư thế lúc này của mình vô cùng xấu hổ.

- Đến lúc này rồi mà cô còn cảm thấy tôi đang thăm dò cô sao? Cô nghĩ nhiều quá đấy.

Tay Tần Xuyên vuốt ve trên làn da ở bờ mộng trơn bóng như lông thiên nga kia, lửa ở dụng dưới cũng hừng hực thiêu đốt.

Hắn chẳng có tình cảm gì với Nataliya, nói trắng ra là, nhiều lắm hắn chỉ coi là một người hầu của mình, chẳng qua là có chức vị cao thôi.

Tần Xuyên có thể biến cô ta thành tộc trưởng gia tộc, cũng có thể khiến cô ta biến mất hoàn toàn.

Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến việc Tần Xuyên thích diện mạo và thân thể của người phụ nữ này. Sức kháng cự của hắn đối với người đẹp trước giờ đều không cao, nay hắn đã đánh đổ phòng tuyến tâm hồn của cô ta, cũng là lúc chinh phục thân thể của cô ta rồi.

Thật ra trong lòng Nataliya cũng đã có chuẩn bị, chỉ là cô không ngờ Tần Xuyên sẽ muốn mình một cách đột ngột như vậy.

Trong khoảnh khắc dị vật của đàn ông đi vào cơ thể cô, tạm biệt với xử nữ, Nataliya vẫn chảy một giọt nước mắt trong suốt.

Chỉ có điều, không bao lâu sau, cô không rảnh để nghĩ đến những cái khác, chỉ có thể không ngừng lắc lư mái tóc vàng, phát ra tiếng ưm a mê người.

Thật ra cô cũng không ghét Tần Xuyên chiếm hữu mình mà cô còn cảm thấy đây là một cơ hội. Nếu cô có thể mang thai con của Tần Xuyên thì Tần Xuyên bắt buộc phải thật lòng đối đãi với cô như là người phụ nữ của mình, ít nhất chắc chắn sẽ có địa vị cao hơn hiện tại.

Vì thế, khi Tần Xuyên lật người cô lại, ôm lên bàn làm việc, tiếp tục rong ruổi, Nataliya cực kỳ chủ động cong người, ôm lấy cổ Tần Xuyên, nhiệt tình đáp lại, còn hôn vào mặt Tần Xuyên.

Tiếc là cô không hề biết Tần Xuyên sớm đã nghĩ ra cách dùng chân khí khống chế mình, không để phụ nữ dễ dàng mang thai.

Không chỉ như thế, để an toàn hơn, khi sắp kết thúc, Tần Xuyên rút khỏi thân thể của Nataliya.

Nataliya khuôn mặt đỏ hồng, cả người đổ mồ hôi đầm đìa một hồi mờ mịt, không biết tại sao người đàn ông lại đột nhiên ngừng.

- Há miệng.

Tần Xuyên dùng giọng mệnh lệnh nói ra.

Trong mắt Nataliya hiện ra một tia hiểu rõ, trong lòng cười khổ nhưng vẫn yên lặng làm theo, cô biết rõ còn nhiều thời gian, sau này vẫn có cơ hội.

Cuối cùng, Tần Xuyên dùng cặp môi đỏ mọng của người đẹp tóc vàng kết thúc chiến đấu, thỏa mãn vỗ vỗ mông của người phụ nữ, rời khỏi thư phòng.

Khi về phòng khách mình nghỉ ngơi buổi tối, Đường Vi đang ở bên trong xem ti vi.

Nhìn thấy Tần Xuyên tiến đến, ánh mắt Đường Vi lộ ra vẻ cổ quái:

- Sao anh không qua đêm ở đó? Đến chỗ em làm gì?

Tần Xuyên biết rõ, với thính lực của Đường Vi, chắc chắn đã nghe thấy gì đó, tuy sớm đã đoán trước nhưng hẳn cũng có chút xấu hổ.

- Tiểu Vi Vi, đó là công việc cần, làm sao anh có thể vì một cô nàng ngoại quốc đây tâm cơ mà bỏ mặc em chứ?

Tần Xuyên leo lên giường, thò tay muốn nắm lấy cây cỏ mềm mại của người phụ nữ, nói vài câu ngọt ngào để dỗ dành.

Nhưng Đường Vi luôn tránh né, hờn dỗi chỉ vào nhà vệ sinh nói:

- Anh rửa sạch người mình trước đi! Không được để em ngửi thấy mùi của người phụ nữ đó!

Tần Xuyên vội lăn xuống giường, chạy vào nhà vệ sinh, mở vùi hoa sen,

hung hăng bơi xà bông thơm cùng sữa tắm lên người.

Đợi khi hẳn vừa vào nhà vệ sinh, khuôn mặt Đường Vi mới hiện lên nụ cười xinh đẹp, lắc lắc đầu.

Thật ra cô không hề tức giận, dù sao cô cũng không phải là vợ cả, Tần Xuyên cũng không chỉ có một người phụ nữ. Cho dù trong lòng cô thấy hơi chua xót nhưng cũng sẽ không cảm thấy Tần Xuyên đã làm chuyện có lỗi với mình.

Nhưng cô thích nhìn Tần Xuyên vẻ mặt xấu hổ, sau đó đến đổ mình mà thôi.

Sau khi Tần Xuyên tắm rửa xong đi ra, bò lên giường, cuối cùng cũng có thể thuận lợi ôm Đường Vi, nói một số lời thân mật.

- Tiểu Vi Vi, phía Holman em sắp xếp xong rồi à?

Tần Xuyên khẽ vuốt tóc của người phụ nữ.

Đường Vi híп đôi mắt dễ thương:

- Uhm, anh ta giúp anh giết người xong liền về phòng mình rồi. Em còn tìm người hầu trong tòa nhà ở cùng anh ta, anh ta rất hài lòng.

- Khi anh ta giết người em có nhìn không?

- Đương nhiên là có, xem ra trên người máy Nano của anh ta có lắp trang bị cảm ứng. Em còn đang thấy buồn bực, anh ta không lắp camera, làm sao mà dự đoán được mục tiêu ở đâu, hóa ra là cảm ứng nhiệt.

Tần Xuyên gật gật đầu, trong mắt hiện lên rất nhiều suy nghĩ:

- Anh ta là một nhân tài, ngày mai anh sẽ nói chuyện kỹ hơn với anh ta, bảo anh ta sau khi quay về giúp anh nghiên cứu thứ anh cần.

Đường Vi biết rõ kế hoạch hệ thống tình báo siêu cấp của Tần Xuyên, không

hỏi nhiều, chỉ nói:

- Mặc kệ anh định làm gì, sau này càng phải cẩn thận hơn, như lần này, nếu Ulysses không dùng độc thì anh nguy hiểm rồi.

Tần Xuyên cúi đầu hôn lên tóc của người phụ nữ:

- Biết rồi, anh sẽ làm vậy.

- Được rồi, ngày mai còn không ít việc phải xử lý, ngủ thôi.

- Tiểu Vi Vi, thật ra sức chiến đấu của anh rất mạnh mẽ, cứ ngủ thế này không thích hợp lắm.

Tần Xuyên cầm tay Đường Vi, để vào giữa hai chân mình, sờ vào cậu em.

Đôi bàn tay trắng như phấn của Đường Vi đánh vào ngực hẳn:

- Đi chết đi! Em không dùng thứ người phụ nữ kia vừa dùng xong! Sau này hãy nói!

Tần Xuyên một hồi bất đắc dĩ, sớm biết như vậy hẳn đã về phòng ăn cô nàng xinh đẹp này trước, thứ tự bữa bãi, mình tổn thất lớn quá!

Ngày hôm sau, sau khi Tần Xuyên nói kế hoạch của mình với Holman, Holman quả nhiên hứng thú vô cùng, anh ta cần thời gian nghiên cứu và thiết kế phần cứng để chế tạo hệ thống siêu cấp.

Tần Xuyên để anh ta về Mỹ trước, đợi khi anh ta có thành quả sẽ lại đi tìm. Holman cũng không ở lại thêm, ngày hôm đó liền ngồi máy bay rời đi.

Cùng lúc đó, ba gia tộc khác của đồng minh Tulip đều có phản ứng.

Đầu tiên là hao tổn lượng lớn thần phạt giả và Ulysses, gia chủ Habsburg tiêu hao lượng lớn sức mạnh chủ động đến lấy lòng, hy vọng gia tộc Romanov không

tính toán hiểm khích lúc trước, tiếp tục hợp tác vững chắc.

Nhưng dù là Tần Xuyên hay là Nataliya cũng đều không vừa mắt với gia tộc Habsburg, đương nhiên sẽ mặc kệ. Điều này khiến nội bộ gia tộc Habsburg loạn cào cào, sợ mục tiêu tiếp theo của Tần Xuyên chính là người của gia tộc bọn họ.

Về phần hai nhà Capetian và Hohenzollern thì lại gửi điện mừng đến, cho rằng cách làm của gia tộc Habsburg quá bỉ ổi, kéo mọi người cùng xuống nước. Nataliya ổn định thế cục trong lúc mưa gió bấp bênh, còn cùng Kiếm Ma biến chiến tranh thành tơ lụa, là chuyện may mắn của đồng minh Tulip.

Nói trắng ra là, từ đầu tới cuối là gia tộc Habsburg cùng Romanov bị tổn thất, hai nhà kia coi như là xem cho hay, mặc kệ đối ai làm gia chủ.

Nhưng Tần Xuyên không hề thỏa mãn với kết quả này, hẳn tương đối tò mò là tại sao gia tộc Habsburg lại tìm thần vật còn ba nhà kia lại không biết rõ về thần vật.

Mặt khác, nếu gia tộc Habsburg tiếp tục âm thầm thu mua cao thủ, đến tìm hẳn gây phiền phức thì cũng sẽ là vấn đề đau đầu.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, gia tộc này có lịch sử Đế Quốc ngàn năm, muốn diệt trừ tận gốc trong thời gian ngắn là chuyện không thể nào.

Khi Tần Xuyên đang suy nghĩ xem có cần nhanh chóng chạy đến Tây Ban Nha, nhân lúc nội bộ gia tộc Habsburg đang rối loạn, cho chúng một đòn cảnh cáo không thì gia chủ Rodolfo lại đột nhiên tới St. Petersburg!

Buổi sáng ngày thứ ba, Nataliya mang theo tâm trạng phức tạp bày ra thế trận hoan nghênh, mời Rodolfo suýt chút nữa trở thành bố chồng đi vào trang viên.

Tần Xuyên đứng ở đại sảnh, chờ đoàn người Rodolfo tiến đến, nhưng điều khiến hắn bất ngờ là Rodolfo lại phái người nâng một chiếc tủ sắt xinh xắn màu đen kịt đến.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 461: Thần Quang

Rodolfo mặc áo khoác lông cừu may thủ công màu đen truyền thống, thắt cà vạt, tóc bạc trắng phau, thoạt nhìn không hề có vẻ gì tiêu tụy vì mất đi một đứa con trai hay vì gia tộc đang rung chuyển.

Như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra, ông ta đến bắt tay Tần Xuyên, nói rất lịch sự:

- Cuối cùng đã được gặp trực tiếp ngài, Kiếm Ma trẻ tuổi ạ, tôi là Albrecht Kutnahorsky Rodolfo, đường đột đến thế này hi vọng không làm phiền ngài.

Lúc trước Tần Xuyên không bắt tay Phil nhưng bắt tay Rodolfo vì hẳn nhìn thấy ông lão này không hề sợ hãi.

Một đối thủ không biết sợ, đáng được kính lễ thượng tôn.

- Tôi có phiền hay không còn phải xem mục đích ngài đến đây là gì, thưa ngài Rodolfo – Tần Xuyên cười nói.

Rodolfo gật đầu cười, cùng Tần Xuyên ngồi xuống, các gia nhân bưng lam sơn Jamaica lên rồi lễ phép lui xuống.

Với tư cách nữ chủ nhân, Nataliya ngồi bên cạnh không dám lên tiếng, cô biết Rodolfo đến đây không để tìm mình, chỉ muốn tìm Tần Xuyên nói chuyện, thế nên chỉ có hẳn mới được tham gia vào cuộc nói chuyện này.

Tần Xuyên vốn hi vọng Đường Vi xuống nhưng cô lại chọn cách tránh mặt, với tư cách Hội trưởng hội Phượng hoàng, thân thể có chút miễn cảm, đặc biệt là bây giờ Hội Phượng hoàng đã tái xuất giang hồ, dần dần mở rộng phạm vi ảnh

hường trong giới sát thủ, Đường Vi không thể tùy ý tiếp xúc với những nhân vật cỡ lớn như Rodolfo.

Rodolfo nhấp một ngụm cà phê rồi nói:

- Ván cờ này tôi thua.

Tần Xuyên nheo má, tính toán tình hình thật nhanh.

Người như ông ta nói chuyện rất để ý, “tôi” thua không có nghĩa là “gia tộc” thua.

Rodolfo nhận mình thua Tần Xuyên, nhưng cũng đang cảnh cáo ngầm rằng gia tộc Habsburg không dễ dàng đầu hàng như thế, đừng tự cao tưởng mình đã là chúa tể thiên hạ.

- Tôi rất khâm phục phán đoán rõ ràng của ngài Rodolfo, cả hai chúng ta đều không muốn đi đến bước lưỡng bại câu thương, nhưng nếu chỉ hứa suông trên đầu lưỡi thì chắc chúng ta cũng không coi là thật – Tần Xuyên đáp lại.

Rodolfo nói thêm:

- Có thể lời tôi nói đây không dễ nghe, nhưng nói thật, so với những thất bại trong chiến tranh, những chiến lược chính trị sai lầm và những cuộc khủng hoảng kinh tế mà gia tộc Habsburg chúng tôi đã trải qua thì uy hiếp của ngài Kiếm Ma đây không phải là quá lớn.

Nhưng sức mạnh của ngài không gì có thể sánh nổi, xin ngài yên tâm, nếu chúng tôi còn lần nữa kéo dài, cuối cùng ngài sẽ trở thành khẩu súng của kẻ khác, chuyện này không có lợi cho cả hai bên chúng ta.

Chắc ngài cũng thấy nhà Capetian và nhà Hohenzollern là đồng minh của chúng tôi nhưng đến nay vẫn không có động tĩnh gì, bao gồm sáu chốt quân doanh và các tổ chức đặc công KGB cũng không có ý định tham gia vào.

Nguyên nhân rất đơn giản, nhà nào hay quốc gia nào cũng thế, chỉ quan tâm đến lợi ích sau cùng chứ không phải liên minh hay ổn định tình hình gì cả.

Tần Xuyên im lặng, xem ra Rodolfo vội vã chạy đến đây không phải vì sợ Tần Xuyên mà vì sợ có người nhân cơ hội xung đột này mà lên vào.

Bất kể là hai nhà còn lại trong Đồng minh Hoa Tulip hay các tổ chức của các quốc gia kia đều coi nhà Habsburg như một miếng mồi béo bở để tranh giành.

Cho nên Rodolfo muốn dập ngay mầm mống hiểm họa trước khi xung đột bùng phát, đại cục làm trọng.

Tần Xuyên không khỏi cảm khái, mình đúng là còn quá trẻ người non dạ, Rodolfo là chủ nhân một gia tộc có đến ngàn năm lịch sử, suy nghĩ toàn diện sâu rộng hơn nhiều.

- Tôi biết Kiếm Ma tiên sinh nghi ngờ, hẳn là về “thần vật”, nên hôm nay tôi cố ý mang “đáp án” qua đây.

Rodolfo đứng dậy đi đến bên cạnh chiếc tủ sắt màu đen, nói:

- Chiếc két sắt này là do tôi đặt hàng công ty Dottling chế tạo đặc biệt, chỉ khi có đủ quét nhãn cầu, quét khuôn mặt và dấu vân tay của tôi mới mở được, nếu cố ý mở ra hay thử ba lần đều sai thì thuốc nổ bên trong sẽ tự động được kích hoạt.

Nói rồi Rodolfo quay lại đối diện với chiếc két sắt, tiến hành quét vân tay, quét nhãn cầu và quét chính thể khuôn mặt.

Tần Xuyên lơ mơ đoán được bên trong là cái gì, khi két sắt mở ra cảm giác đó càng mạnh.

Một luồng sáng trắng lóa ra từ trong két sắt rồi thu hẹp lại, tụ lại trên một mảnh vỡ nhỏ.

Một vật trắng xóa hoàn mỹ tương tự như thần vật mà Tần Xuyên nhìn thấy trước đây, vừa giống vỏ sò vừa giống mái ngói đang nằm im trong két sắt.

Nataliya lần đầu tiên nhìn thấy vật này, nhú mày hỏi:

- Đây là thần vật?

Rodolfo nói:

- Bốn năm trước, trong một thung lũng tuyết gần dãy núi Alps, một đoàn du khách trượt tuyết phát hiện ra vật này đang tỏa sáng dưới ánh nắng. Họ cho rằng đây là một loại đá quý, liền đưa đến chợ trao đổi buôn bán đá quý của địa phương.

Vừa hay đó cũng thuộc chuyên ngành của nhà Habsburg, bản thân tôi cũng thích sưu tầm đá quý, nên lúc nào cũng có người đưa đồ mới đến ra mắt.

Chuyên gia giám định không thể xác nhận được thành phần cấu tạo của vật này, họ cho rằng đây rất có thể là một mảnh thiên thạch nào đó, thế là họ đưa đến cho tôi.

Sau hơn ba năm nghiên cứu tôi mới biết hóa ra trên đời này có “thần vật”, Anh Quốc Trung Quốc đều có một cái, ngoài ra nghe nói Vu Vương của Hội Phù thủy cũng có một cái.

- Sao? Vu Vương cũng có?

Tần Xuyên cau mày, nhớ lại hồi trước gặp phù thủy ở thủ đô, thảo nào Vu Vương lại sai người đến Trung Quốc tìm thần vật, hóa ra bản thân ông ta cũng có một cái.

Tóm lại có bao nhiêu thần vật? Tần Xuyên rất hiếu kỳ, không lẽ phải gom hết thần vật lại mới có thể phá giải bí mật của chúng?

Rodolfo nói về chần chừ:

- Tình báo của gia tộc tôi điều tra được một số dấu vết, tôi không thể khẳng định một trăm phần trăm nhưng huy chương Hải Thần và vảy Viêm Long (rồng lửa) đúng là có thật đấy.

Tôi gọi khối đá phát sáng này là Thần Quang, nếu đồng ý Kiếm Ma tiên sinh có thể tiếp tục gọi nó như thế.

Tần Xuyên đi đến nhắc Thần Quang ra xem xét tỉ mỉ, dùng chân khí thăm dò, phát hiện ra cảm giác gần giống với mảnh vỡ màu vàng trên tay mình.

- Ông mang nó đến đây, không lẽ muốn tặng cho tôi?

Rodolfo gật đầu ngay:

- Đúng, vật này mang lại điềm xấu, tôi rất hối hận những việc tôi đã làm để thu thập thần vật, nhưng tôi phải dừng bước trước bờ vực.

Tần Xuyên hỏi:

- Ông không quan tâm đến bí mật của thần vật?

- Ha ha – Rodolfo bật cười – Bí mật à? Bí mật Kim tự tháp của Ai Cập, bí mật vườn treo Babylon, hay là bí mật lăng mộ nhà Tần của các người? Phải phá giải hết các bí mật này mới sống tiếp được hay sao?

Nhà Habsburg chúng tôi sở dĩ có thể tồn tại lâu dài, không phải do chúng tôi nắm giữ bao nhiêu bí mật, nắm giữ bao nhiêu quyền lực mà là do chúng tôi biết từ bỏ, biết cho qua.

Khi dân chúng bắt đầu không còn tin vào thiên tài thiên phú, chúng tôi đồng ý từ bỏ đế quốc, từ bỏ lãnh thổ, từ bỏ quyền lực.

Chúng tôi hòa mình vào trong nhân dân, không bị sử gia ghi chép lại, không bị mọi người nhớ đến, đúng, chúng tôi có vẻ không có mặt trong lịch sử, là vì chúng tôi tồn tại song song với lịch sử!

Rodolfo nói đầy kiên ngạo, nhưng hoàn toàn là sự thật. Gia tộc ông ta đúng là đã kéo dài cả ngàn năm, ngồi xem lịch sử biến động.

Tần Xuyên không khỏi cảm khái, tiền nhân đã đề ra khái niệm “cam lòng” trong Dịch Kinh, có cho đi mới có nhận lại, xem ra dòng chảy lịch sử cũng xác minh hết thủy.

Thái độ của Rodolfo rất rõ ràng, ông ta không cần thần vật gì nữa, ai cướp cứ cướp, ông ta chỉ muốn duy trì gia tộc ổn định, im lặng tiếp tục cuộc sống an nhàn.

Nhưng người ta không cần, Tần Xuyên cần, thần vật có thể có liên quan đến thân thể của hắn, hắn tất phải cố gắng thu thập đủ.

- Ông đưa cả két sắt cho tôi chứ? – Tần Xuyên cười hỏi.

Rodolfo không ngạc nhiên, gật đầu nói:

- Có thể sửa mật mã. Kiếm Ma tiên sinh, hi vọng Thần Quang sẽ mang vận may đến cho ngài.

Tần Xuyên chủ động đưa tay bắt tay Rodolfo.

- Cảm tạ.

Đôi mắt như mắt chim ưng của Rodolfo lộ ánh vui mừng:

- Kiếm Ma tiên sinh là một đối thủ xuất sắc, nhưng tôi càng hi vọng ngài có thể trở thành bạn của gia tộc chúng tôi.

Bất kể là bản thân ngài hay Hội Phượng hoàng sau lưng ngài, hay là thân thể của ngài ở Trung Quốc chúng tôi đều rất coi trọng, tất nhiên nhà Habsburg cũng có thể giúp được ngài khá nhiều.

- Ông không để tâm nghi vấn tôi giết coi trai ông thì không có vấn đề gì cả -

Tần Xuyên cười nói.

- Tôi để tâm, nhưng tôi để tâm đến lợi ích của gia tộc nhiều hơn – Rodolfo trầm giọng nói.

Tần Xuyên nháy mắt nói:

- Thế thì được rồi, chúng ta là bạn, khi nào ông rảnh xin mời đến Trung Quốc chơi, tôi dẫn ông đi ăn thận dê nướng.

- Thận... thận dê nướng? Thận dê cũng ăn được à? – Rodolfo ngạc nhiên.

Tần Xuyên chán chường nói:

- Thận dê nướng ông cũng chưa ăn á? Thế thì dái dê nướng chắc chắn chưa ăn rồi, chà chà, phí quá, ông Rod hôm nào có thời gian ghé thành phố Đông Hoa đi, tôi dẫn ông đi tìm hiểu văn hóa.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 462: Con Riêng

- Dái... dái dê? Ha... haha... - Rodolfo nhăn mặt gượng cười, hơn nữa “ông Rod” là ông nào!?

Thế nhưng ông đã có một chút thiện cảm với Tần Xuyên, tuy lợi dụng lẫn nhau nhưng ít ra người này còn thú vị.

Nataliya đứng đằng sau toát mồ hôi lạnh, chủ đề câu chuyện thay đổi nhanh thật, Kiếm Ma quả là “cao thâm khó lường”!

Rodolfo phải về báo cáo cuộc nói chuyện với Tần Xuyên hôm nay nên không có ý định ở lại lâu.

Tiền Rodolfo đi rồi, Nataliya mới thận trọng hỏi Tần Xuyên:

- Kiếm Ma, ngài thật sự tha cho nhà Habsburg ư? Chỉ cần nhiều nhất là mười năm nữa, họ có thể tuyển mới hoặc đào tạo được một kỵ sĩ thần hữu, thậm chí là cả một đội cao thủ, như vậy khả năng uy hiếp của bọn họ đến ngài sẽ càng lớn.

Tần Xuyên mân mê Thần Quang trên tay, thông thả nói:

- Chị không hiểu ông ta nói gì à? Bọn họ muốn tiếp tục trong ổn định, không muốn gây thù chuốc oán... Mười năm? Chà, mười năm cũng lâu đấy, cho tôi tối đa năm năm là tôi không còn sợ bất kỳ kẻ nào nữa.

Tuy Nataliya không tin lắm nhưng cô cũng hi vọng Tần Xuyên mạnh lên, cô có chỗ dựa vững chắc hơn, trong gia tộc không thiếu gì người muốn lật đổ cô.

- À đúng rồi – Tần Xuyên nói – Chị đừng khách sáo thế, gọi thẳng tên tôi là

được rồi, tốt xấu gì chị cũng là tộc trưởng nhà Romanov rồi, đừng hạ mình quá như thế.

Nataliya cảm kích vô cùng, nói về ngưỡng nghịu:

- Thật sự cảm ơn, tôi... tôi có thể gọi ngài là “Tần” không?
- Nghe hơi lạ tai thôi – Tần Xuyên cười nhưng không phản đối.

Nataliya đi đến bên cái két sắt, nói:

- Tần, tôi nghĩ cái két này vẫn không đủ đảm bảo, chúng tôi có công ty sản xuất két sắt hàng đầu thế giới, chuyên chế tạo két sắt chuyên dụng cho Liên Xô đấy, có cần tôi đặt cho cậu một cái tốt hơn không?

Tần Xuyên xua tay nói:

- Không cần, chị gửi nó về nhà tôi là được rồi.
- Nhưng... thần vật quan trọng thế... liệu có... - Nataliya cảm thấy quá nguy hiểm.

Tần Xuyên lắc đầu cười nói:

- Nataliya nghĩ rằng tôi sẽ để thần vật vào trong két sắt thật à? Quá ngốc, để thần vật vào trong két sắt khác gì bật một biển báo “Thần vật ở đây đến mà lấy đi”?

Người Trung Quốc có câu nói “Ở đây không chôn ba trăm lượng bạc”, tôi chỉ dùng cái két sắt này ra vẻ thế thôi, tôi không định để bất cứ vật gì ở trong đâu, chị hiểu chứ.

Nataliya kinh ngạc, chẳng trách ban nãy Tần Xuyên không hỏi cách đổi mật mã, Rodolfo cũng không nói, rõ ràng là ông ta hiểu ý Tần Xuyên mà không muốn nói toạc ra.

Cô nhận ra so với hai con cáo một già một trẻ này mình vẫn quá ngây thơ!

Xử lý xong mối nguy từ nhà Habsburg, lại được thêm một món thần vật, đến lúc Tần Xuyên trở lại Trung Quốc rồi.

Buổi chiều, Tần Xuyên dẫn Đường Vi đi cùng đến tiệm may của Mikhail tạm biệt hai thầy trò.

Nhà Romanov có thể yên bình vượt qua cơn sóng gió này, Mikhail rất vui, hơn nữa tất cả đều bình thường, không xảy ra xung đột gì với ba nhà còn lại.

- Tần Xuyên, tôi thiếu cậu một món nợ nhân tình, lần này cậu cứu mạng tôi, còn bảo vệ được nhà Romanov khỏi rơi vào vòng khống chế của nhà Habsburg nữa – Mikhail thành thật nói.

Tần Xuyên phát ngượng, mấy chuyện này xảy ra có đến một nửa là do hăn khởi xướng nên, luôn miệng nói không cần cảm ơn.

Nhưng Mikhail là người nói lời giữ lời, ông cảm thấy Tần Xuyên giúp mình hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ gia tộc, cho nên vô cùng cảm kích.

Đêm đó, trong thư phòng gia chủ.

Tần Xuyên đem việc mình phải về Trung Quốc nói cho Nataliya. Nghe Tần Xuyên nói phải về thành phố Đông Hoa, Nataliya mừng thầm, cuối cùng cô có thể ngẩng cao đầu với tư cách gia chủ rồi, nhưng ngoài mặt ra vẻ quyến luyến không rời.

- Tần, trong nhà còn có rất nhiều người muốn chống lại tôi, cậu đi rồi tôi không biết làm thế nào – Nataliya nói khẽ.

Tần Xuyên biết thừa, cười nói:

- Được rồi, không cần giả bộ đâu, thật ra chị muốn tôi biến đi sớm phút nào hay phút đấy để mình còn ra tay gia chủ đấy chứ.

- Không... không phải, tôi không nghĩ thế đâu – Nataliya phủ nhận.

Tần Xuyên nhìn Nataliya chăm chăm, trầm giọng nói:

- Nataliya, hãy nhớ là bất kể chị làm gì cũng không được quên ai là người đem lại cho chị tất cả. Tuy tôi không ở Saint Petersburg nữa nhưng nhất cử nhất động của chị không lọt qua khỏi mắt tôi đâu.

Nataliya sợ run, cô nhớ ra Tần Xuyên còn là một hacker rất lợi hại, sau lưng còn có Hội sát thủ Phượng hoàng với mạng lưới tình báo trải rộng khắp thế giới.

Tuy không vui vẻ gì nhưng cô đành nở nụ cười mê người, áp lại gần Tần Xuyên, khuôn ngực cao đầy cũng tấn đến sát bên hăn.

- Tần, tôi sẽ không làm điều gì không phải với cậu đâu, để tôi chăm sóc cậu lần nữa trước khi về nhé, lần trước tôi không có kinh nghiệm gì cả, lần này sẽ tốt hơn...

Nataliya dán đôi môi đỏ mọng lên mặt, lên cổ Tần Xuyên, đôi tay chầm chậm cời từng cúc áo, hôn dần xuống...

Ban đầu Tần Xuyên còn phản kháng, nếu chạm đến Nataliya thì đêm nay không hoàn thành được bước cuối cùng với Đường Vi rồi.

Nhưng Nataliya nóng bỏng như lửa, một luồng xúc cảm trợn mịn truyền đến, trong đầu Tần Xuyên nổ “ùng” một tiếng, không quan tâm đến gì khác nữa!

Một đêm không ngủ.

Hôm sau, Tần Xuyên và Đường Vi rời Saint Petersburg, nhưng Đường Vi về thẳng Luân Đôn.

Mở thủy tinh Bạch Dạ đặt mua đã đến nơi, Đường Vi không có người nhà ở thành phố Đông Hoa, cháu trai duy nhất là Đường Nghị lại đang đi du học, chỉ cần thỉnh thoảng lên mạng nói chuyện là được, thế nên cô tiếp tục đi tu luyện.

Tần Xuyên rất muốn đi cùng Đường Vi, “đền bù tổn thất” cho cô, nhưng Lý Vân gọi từ trong nước đến nói có việc quan trọng cần bàn bạc, liên quan đến thu mua tập đoàn mỹ nghệ của nhà họ Cơ, Tần Xuyên không còn cách nào khác đành phải trở về.

Sáng ngày thứ hai ở thành phố Đông Hoa, Tần Xuyên xuống bếp nấu bữa sáng.

Trong nhà chỉ có một mình Tần Xuyên, hình như mấy hôm rồi Liễu Hàn Yên không về, Tần Xuyên một mình rán hai quả trứng gà, rang một đĩa cơm rang to, nấu một ít canh cải, cộng thêm một bát tương ớt rồi vừa xem tivi vừa ăn.

Đây là món hăn hay ăn khi còn đang làm quản lý mạng, bây giờ gia tài đã lên đến bạc triệu nhưng khẩu vị cũ vẫn không thay đổi.

Không bao lâu sau Lý Vân đến tìm, vừa bước vào phòng khách đã nhìn thấy Tần Xuyên mặc áo ngủ ăn sáng, biểu cảm trên mặt Lý Vân đông cứng ngay lại.

Tần Xuyên lấy giấy ăn lau qua khuôn miệng bóng mỡ, cười nói:

- Làm gì lại nhìn tôi vẻ kỳ cục thế, giàu nghèo gì đều phải ăn cơm, có gì lạ đâu.

Lý Vân lúc này mới cười gật đầu:

- Chỉ là không ngờ Tần tiên sinh cũng có tài này, xin thứ lỗi.

- Đừng khách sáo, cô có muốn uống gì không tôi lấy cho?

- Không cần đâu, tôi đang cầm mấy tập tài liệu, anh chỉ cần ký là được rồi. Đây là các tài liệu liên quan đến sáp nhập cổ phần tập đoàn mỹ nghệ và phân phối các hạng mục đầu tư.

Chúng tôi muốn sang tên tập đoàn mỹ nghệ cho anh trước khi anh tham gia kỳ thi năm sau, cho nên vẫn cần anh ký tên xác nhận – Lý Vân nói thêm.

Tần Xuyên chớp chớp mắt:

- Tôi ký? Ký là Tần Xuyên á? Thế thì không phải bọn họ sẽ phát hiện ra cô ở bên phe tôi ngay à?

Lý Vân cười lắc đầu:

- Không, anh đang giữ vai trò quản lý tập đoàn Thomas, tên tiếng Anh là Frank Garrigue. Anh chỉ cần ký tên tiếng Anh là được.

- Quản lý tập đoàn Thomas? Là thân phận mà các người tạo ra cho tôi à?

Lý Vân nhún vai đáp:

- Tất nhiên không phải, nếu tạm thời tạo một thân phận mới họ sẽ nghi ngờ. Ba của Frank là Lipp Garrigue, một thành viên chủ chốt của tập đoàn Thomas.

Nhưng ông ta đang thiếu nợ đầm đìa, để tránh mặt đám chủ nợ, ông ta đã bán lại cái thân phận này cho tôi với giá rẻ, biến thành một người khác để bốc hơi khỏi thế giới.

Frank là con riêng của ông ta, kỳ thật không tồn tại, nhưng tôi đã bảo ông Lipp ký một số tài liệu xác nhận sự tồn tại của nhân vật này.

Tôi đã sắp xếp để Frank kế thừa chức vụ của ba, quyền lực tương đối lớn trong tập đoàn Thomas, tất nhiên mỗi lần tham gia hội nghị đều là tham gia qua mạng chứ không lộ diện.

Trong suốt mấy năm vừa rồi tôi vẫn âm thầm vận hành nhân vật này, những nhân vật vừa thật vừa giả kiểu này tôi và tiểu thư Bạch Dạ đều có khá nhiều.

Tần Xuyên ghen hống nhìn trần trối, bọn lừa đảo kinh tế này quả là đáng sợ, nghĩ bằng nửa cái đầu gối cũng biết người khiến Lipp mắc nợ nhiều đến mức phải vứt bỏ cả thân phận chính là Lý Vân.

Nhưng Tần Xuyên cũng không muốn truy hỏi “lịch sử đen tối” của người ta, hẳn ký tên Frank Garrigue theo mẫu chữ ký Lý Vân đưa cho.

Bắt chước chữ ký không phải việc khó đối với hắn, chữ nào chữ nấy giống nhau như đúc.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 463: Bị Phát Hiện

- Không hổ danh võ giả cao cấp, kiểm soát cơ thể giỏi thật, chỉ nhìn qua là đã ký được chữ ký y hệt, xem ra không cần đến tập giấy nháp tôi cầm theo rồi – Lý Vân cảm khái.

Tần Xuyên cười vẻ sâu xa:

- Tôi chỉ biết làm việc tay chân thôi, làm sao sánh được với Lý tiểu thư, đầu óc người bình thường làm sao nghĩ ra được những việc cô làm.

Lý Vân mỉm cười nói:

- Tần tiên sinh quá khen, nếu không còn việc gì nữa thì tôi đi đến tỉnh Nam đây, việc này xong sớm chừng nào hay chừng đấy, chúng ta không có nhiều thời gian sáp nhập hoàn toàn tập đoàn mỹ nghệ, còn rất nhiều việc phải làm để tăng độ tin cậy của cô ấy.

- Lần sau cần ký tên Lý tiểu thư ký thay tôi là được rồi, tôi hoàn toàn tin tưởng cô – Tần Xuyên nói, biết chắc chắn cô ta không dám lừa mình.

Lý Vân lễ phép cúi đầu:

- Đã hiểu, cảm ơn anh đã tin tưởng, tôi đi trước đây, có gì thay đổi sẽ liên lạc lại với anh sau.

Tần Xuyên không giữ lại ăn cơm, chiều nay hẳn cũng có rất nhiều việc phải làm.

Việc đầu tiên là giấu Thần Quang. Hẳn không có chỗ nào khác để giấu, đành

chôn nó cùng mảnh vỡ màu vàng trong vườn hoa.

Tần Xuyên từng nghĩ đến chuyện giấu chúng ở vách đá bên bờ biển, nhưng nghĩ đi nghĩ lại nếu có người muốn tìm chúng thật thì giấu ở chỗ lộ liễu như thế này lại hay hơn.

Việc thứ hai là người nhà họ Chu sẽ mang thuốc mới đến tìm Tần Xuyên giám định.

Chu Vân Phong đã giục Tần Xuyên hai lần, nhưng trước đây Tần Xuyên đang ở Nga chưa kịp về.

Mấy mặt hàng thuốc của nhà họ Chu đều đã được Tần Xuyên cải tiến, chỉ cần xác nhận bước sản xuất cuối cùng trong dây chuyền không có vấn đề là có thể xuất khẩu toàn diện, kể cả kế hoạch hướng đến thị trường Âu Mỹ.

Người giúp hẳn xử lý quan hệ hợp tác với nhà họ Chu là Bạch Dạ, có thể nói Tần Xuyên chỉ lo mặt kỹ thuật, tất cả còn lại là do Bạch Dạ làm.

Thân phận của Bạch Dạ ở Trung Quốc có phần miễn cảm, cho dù đã có thân phận nguy tạo mới nhưng cô vẫn không dám xuất đầu lộ diện, hơn nữa người nhà họ Chu còn biết mặt cô.

Cho nên lần nào Bạch Dạ cũng thông qua người đại diện tham gia họp mặt và truyền đạt ý kiến.

Tần Xuyên không thể không khâm phục tài kinh doanh của Bạch Dạ, không chỉ là đầu óc nhạy bén mà còn là cách cô dùng người, người nào vào đúng chỗ người đấy, Lý Vân là một ví dụ điển hình.

Có người như thế quản tiền cho, tuy thỉnh thoảng đốt cho một mẻ gần khuynh gia bại sản nhưng Tần Xuyên cũng yên tâm.

Buổi chiều, Chu Vân Phong cùng con gái Chu Thanh Thanh và cháu gái Chu Phương Ngữ cùng đến Bích Hải Sơn Trang.

Tần Xuyên bảo họ lái xe đến thẳng bến cảng, chỗ hãm đậu du thuyền.

Ba người nhà Chu Vân Phong đã tấm tắc khen ngợi khu biệt thự cao cấp Tần Xuyên đang ở, bây giờ nhìn du thuyền bảy tầng hào nhoáng lộng lẫy của Tần Xuyên mà choáng mắt.

Ngay cả trên tivi cũng chưa bao giờ nhìn thấy du thuyền nào khổng lồ như thế này!

- Ôi chào, bác sĩ Chu cũng đến rồi? Khách quý khách quý! – Tần Xuyên tay cầm lon Coca đứng trên boong thuyền ngoắc ngoắc.

Chu Phương Ngữ mặc áo sơ mi vàng và quần jeans, gió biển thổi mái tóc tơ bay tung, dáng người cao cao thanh tú, gương mặt rực rỡ tươi đẹp như hoa.

Nghe Tần Xuyên nói thế, cô đỏ bừng mặt quay đầu đi nói:

- Tôi có muốn đến đâu, ông tôi cứ bắt tôi đi đấy chứ.

- Haha, sư thúc tổ, tôi muốn dẫn Ngữ Nhi đến nghe cậu dạy bảo, vừa hay nó được nghỉ ở nhà, tôi liền kéo nó theo luôn, con bé rất tò mò không biết chỗ cậu ở như thế nào đấy – Chu Vân Phong nói.

- Cháu không có! Ông đừng nói linh tinh! – Chu Phương Ngữ hờn lẫy nói, gương mặt càng đỏ hơn.

Tần Xuyên vỗ ngực nói:

- May mà chỗ tôi cũng không tồi tàn lắm, mọi người lên đây đi.

Tần Xuyên không khỏi thầm kiêu hãnh, ai mà chẳng thích có thể diện, xem ra đồng đồ cô nàng phá gia chi tử Bạch Dạ mua về cũng có ích đấy chứ.

Ba người nhà họ Chu lên thuyền, nhìn thấy cảnh xa hoa như cung điện nổi

bỗng cảm thấy hơi e sợ.

Trên thuyền có hai người giúp việc toàn thời gian, phụ trách điều phối người làm và điều khiển du thuyền, còn có cả một đầu bếp nhà hàng cao cấp.

Tần Xuyên đồng ý để Bạch Dạ thuê, dù sao thì mua cũng mua rồi, tận dụng vẫn hơn, tạo nên một chỗ nghỉ ngơi thư giãn cho mình và mấy cô gái.

Trừ Bạch Dạ, sau khi Lục Tích Nhan và Diệp Tiểu Nhu biết có du thuyền và trực thăng cũng đến hai lần, đáng tiếc cả hai lần Tần Xuyên đều không ở nhà.

Đáng tiếc là Liễu Hàn Yên không quan tâm đến mấy chuyện này, thậm chí chưa chắc cô đã biết có du thuyền hay không, Tần Xuyên muốn khoe khoang với vợ cũng chẳng có cơ hội.

- Sư thúc tổ à, trước đây cậu nói cậu không có tiền, chiếc du thuyền này đáng giá bằng nửa gia tài nhà họ Chu chúng tôi rồi – Chu Vân Phong ngồi trên ghế salon vẻ hơi thiếu tự nhiên.

Chu Thanh Thanh lại chú ý đến chiếc trực thăng đang đỗ bên ngoài:

- Tần tiên sinh, chiếc trực thăng kia cũng là của cậu à?

Tần Xuyên nhún vai nói:

- Đúng thế, tôi cũng mới đi một lần thôi, mọi người có muốn thử không? Vừa hay trên thuyền có người biết lái máy bay đấy.

Ba người nhà họ Chu thầm tặc lưỡi, giàu ghê thật, Chu Thanh Thanh xua tay cười nói:

- Không cần phiền thế đâu, tôi chỉ cảm thấy Tần tiên sinh rất giỏi, trẻ thế này đã ở cấp bậc cao như thế, chúng tôi vô cùng ngưỡng mộ.

- Dì đừng khen cậu ta như thế, trước đây cậu ta nghèo không một xu dính túi,

trong nháy mắt đã thành triệu phú, ai mà biết tiền của cậu ta từ đâu ra! – Chu Phương Ngữ lẩm bẩm.

Chu Vân Phong nhíu mày:

- Ngữ Nhi không được vô lễ, Tần tiên sinh là con trai trưởng nhà họ Tần, có tiền là điều khó hiểu sao?

Chu Phương Ngữ bĩu môi, đôi mắt mở to đầy nghi vấn.

- Lời trẻ con không chấp, phu nhân của sư thúc tổ cũng sẽ không chấp những lời nói ngây ngô của tiểu bối đâu – Tần Xuyên cười hi hi nói.

- Cậu mới là đồ trẻ con ấy! – Chu Phương Ngữ nghĩ thầm, tên nhóc này còn chẳng lớn tuổi bằng mình nữa.

Chu Vân Phong sợ hai người bắt đầu đấu khẩu, vội bảo Chu Thanh Thanh mang mẫu thuốc chờ kiểm định ra.

Trên mặt bàn bày ra bảy loại thuốc thành phẩm, mỗi loại đều đã được chế tạo lại cẩn thận theo yêu cầu của Tần Xuyên.

- Nước Mỹ quản lý các mặt hàng thuốc rất nghiêm ngặt, bảy loại thuốc này của chúng tôi chỉ có thể xâm nhập vào thị trường Bắc Mỹ dưới hình thức thực phẩm chức năng vào năm sau, nhưng nhờ Tần tiên sinh lần này chúng tôi đã qua được vòng giám định một cách nhanh chóng – Chu Thanh Thanh nói.

Tần Xuyên gật đầu:

- Bất kể là thuốc hay là thực phẩm chức năng thì có tác dụng rồi thị trường sẽ được mở rộng, đều để giúp con người khỏe mạnh cả, tên gì không quan trọng.

Tần Xuyên nói rồi cầm các mẫu thuốc lên xem xét tỉ mỉ.

Trên mặt hắn hoàn toàn không có ý chơi đùa, thần thái nghiêm túc chăm chú,

mẫu nào cũng gửi, nếm, hỏi kỹ thành phần nguyên liệu, nơi sản xuất, năm sản xuất, thể loại thuốc...

Sau khi kiểm tra xong một lượt, Tần Xuyên cầm một mẫu thuốc lên nói:

- Cái này không được, trong thuốc có tam thất, phải dùng hoa tam thất chứ không phải bột tam thất, tôi viết rõ rồi sao còn dùng bột tam thất lẫn vào đây?

- Ở... không được dùng bột tam thất sao? Chỉ được dùng hoa? Thế thì thành phẩm khác hoàn toàn rồi – Chu Thanh Thanh cau mày nói.

Tần Xuyên nghiêm nghị nói:

- Cho dù nước Mỹ có nói sản phẩm của chúng ta là thực phẩm chức năng nhưng chúng ta vẫn phải coi nó như thuốc Đông dược mà làm cẩn thận, nếu không thì đúng là chỉ làm được thực phẩm chức năng thôi!

Hàm lượng notoginsenoside trong hoa tam thất và trong các bộ phận khác của tam thất không giống nhau, hiệu quả thông kinh hoạt lạc của hoa tam thất tốt hơn nhiều. Ngoài ra hoa tam thất tính mát, bột tam thất tính ấm, dùng trong thời gian sẽ xuất hiện những khác biệt rõ rệt, không thể xem nhẹ được.

Chu Vân Phong tiếp nhận ý kiến, nói:

- Thì ra là như thế, chúng tôi sơ ý rồi, sư thúc tổ nói đúng, tạm thời không đưa thuốc này ra, nếu khó thành phẩm thì không cần đến nó nữa.

Tần Xuyên tươi cười nói:

- Thế là được rồi, những cái khác được lắm, mọi người cũng vất vả, ở lại ăn tối rồi hãy đi nhé? Đầu bếp trên thuyền là người Pháp đấy, món gan ngỗng và món trứng cuộn ông ta làm cực kỳ ngon.

Ba người nhà họ Chu nhìn nhau rồi đồng ý, họ cũng muốn đi xem cái du thuyền xa hoa này có những gì.

Tần Xuyên đóng trọn vai trò chủ nhà, dẫn ba người đi xem khắp nơi.

Chu Vân Phong lớn tuổi, dạo một vòng rồi xuống ngồi trong phòng rượu xem tivi. Chu Thanh Thanh biết hồ bơi trên thuyền có thể biến thành hồ nước nóng, còn có thể matxa bằng dòng nước, liền mượn một bộ áo tắm xuống ngâm mình.

Chu Phương Ngữ cũng muốn ngâm nước nóng nhưng không tiện lắm, vừa ngồi phơi nắng trên boong thuyền (nắng không dịu lắm), vừa uống nước ép trái cây.

Tần Xuyên ngồi xuống bên cạnh cô bác sĩ xinh đẹp, nhìn đôi chân dài thẳng tắp của cô mà nhủ thầm, chị em nhà họ Chu này đúng là mỹ nhân hiếm có.

- Đồ háo sắc, nhìn cái gì mà nhìn – Chu Phương Ngữ co chân về, trừng mắt nhìn Tần Xuyên.

Tần Xuyên bĩu môi:

- Dữ thế làm gì, học theo chị gái cô một tí đi, hiền hậu một tí mới gả cho người tử tế được.

- Ai cần cậu xen vào cho ý kiến! Chờ chị tôi về tôi sẽ mách, trong khi chị ấy đang khảo cổ cực khổ bên ngoài thì cậu lại tìm nữ nhân ăn chơi đàng điếm, mua du thuyền sắm máy bay! – Chu Phương Ngữ thở phì phì nói.

Tần Xuyên buồn bực nói:

- Tuy là tiền của tôi nhưng có phải tôi mua đâu, hơn nữa lúc nào tôi cũng nghĩ đến Tinh Nhi, phải chạy khắp thế giới tìm cô ấy mới được tính là thật lòng à?

- Tôi mặc kệ, tôi nhất định không để chị tôi rơi vào hang cọp đâu – Chu Phương Ngữ nói.

Tần Xuyên đang định khuyên nhủ cô em vợ tương lai thì một chiếc xe Benz

xuất hiện ở dưới du thuyền.

Bạch Dạ đeo kính mát, mặc váy dài diềm hoa sen màu hồng kiểu Victoria, thắt nơ bướm, phong cách cổ điển, đang đi cùng Freyja xuống thuyền.

Tần Xuyên sững người, thầm kêu một tiếng hồng rôi, nhưng không kịp nữa.

- Ý? Kia không phải hội trưởng Bạch Dạ sao? Sao cô ấy cũng ở đây? – Chu Phương Ngữ đã nhìn thấy, giật mình hỏi.

Bạch Dạ từng là nhân vật làm mưa làm gió ở thành phố Đông Hoa, Chu Phương Ngữ tất nhận ra, còn biết vì phạm tội gì đó mà Bạch Dạ phải trốn ra nước ngoài.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 464: Hi Vọng Cô Ấy Sẽ Thích

Lúc này Bạch Dạ cũng đã nhận ra có khách trên thuyền, lại còn là Chu Phương Ngữ, không khỏi hơi tối mặt xuống một chút.

May mà Bạch Dạ là người từng trải, cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nở một nụ cười thân thiện và cất tiếng chào hỏi.

- Không phải cô em thứ hai của nhà họ Chu đây sao, lâu lắm không gặp, không ngờ lại gặp nhau ở đây.

Chu Phương Ngữ hơi ngớ ra, trong lòng hơi căng thẳng, liếc nhìn Tần Xuyên đang đứng bên cạnh.

Tần Xuyên cười hì hì nói:

- Trước đây xảy ra một số chuyện, nhưng tất cả đều qua rồi, hóa ra chỉ là một số hiểu lầm thôi.

Tuy Chu Phương Ngữ còn hơi hoang mang nhưng không tiện nói gì trước mặt Bạch Dạ.

- Chị Bạch, lâu lắm không gặp, chị vẫn khiến người ta kinh ngạc như thế - Chu Phương Ngữ khách sáo trả lời.

Hai cô gái nói chuyện với nhau một lát nhưng bầu không khí vẫn có vẻ kỳ quái.

Biết cha con Chu Vân Phong cũng ở đây, Bạch Dạ không dám dừng lại lâu, nói là chỉ qua chào hỏi rồi quay về luôn.

Bạch Dạ đi rồi, Chu Phương Ngữ nheo mắt hỏi:

- Cậu là quan hệ thế nào với cô ta?

Tần Xuyên biết giấu cũng không được, nói thẳng:

- Cô ấy cũng là nữ nhân của tôi.

- Cậu... cậu... tổng cộng là có bao nhiêu người thế hả? – Chu Phương Ngữ gằn giọng hỏi, mắt như tóe lửa.

Tần Xuyên từ tốn đáp:

- Không nhiều, thật sự không nhiều đâu.

- Tôi chắc chắn sẽ nói cho chị tôi, loại người tự tư tự lợi lại còn lảng nhãng như cậu không xứng đáng với chị tôi! – Chu Phương Ngữ tức giận giậm chân quay người định đi.

Tần Xuyên then trong lòng, nhưng vẫn phải giữ cô lại:

- Bác sĩ Chu! Chị Chu! Làm phiền chị...

- Biết rồi!

Không để Tần Xuyên nói xong, Chu Phương Ngữ đã ngắt lời:

- Hôm nay coi như tôi chưa thấy Bạch Dạ, nhưng cậu phải hứa với tôi từ nay về sau không được đến quấy lầy chị tôi nữa! Nếu không tôi sẽ nói chuyện cậu có tư tình với Bạch Dạ ra!

Tần Xuyên nghẹn họng không nói được một lời, xem ra cô gái này đầu óc rất nhanh nhạy, tính hết các bước rồi, hẳn không thể không nghe theo.

- Tôi biết rồi, cảm ơn cô.

Tần Xuyên nghĩ thầm, mình cũng có định đi quẩn lấy Chu Phương Tinh đâu, nếu Chu Phương Tinh không thích hăng hăng cũng không thể theo đuổi người ta, hơn nữa mình còn kết hôn rồi.

Bữa tối kết thúc trong tiếng cười vui vẻ, Tần Xuyên đưa ba người nhà họ Chu về, Chu Phương Ngữ cũng không nói thêm lời nào về chuyện Bạch Dạ nữa.

Mọi người đi hết rồi, Tần Xuyên đến nhà Bạch Dạ, thấy cô đang ngồi trên ghế salon xem thời sự.

- Họ đi rồi à? – Bạch Dạ bình thản hỏi, rõ ràng cô đang ở tầng nhân cách bình thường nhất.

Tần Xuyên ngồi xuống thở dài nói:

- Em cũng chẳng cần thận gì cả, không nhìn thấy có xe ở bến cảng à? Trước khi đến gọi điện cho anh có phải hơn không?

- Ai biết đấy là xe của khách nhà anh, em chỉ muốn đến ăn tối với anh thôi, phải gọi điện xin phép trước nữa à? – Bạch Dạ hơi bực mình hỏi lại.

Tần Xuyên không nói được cô, đành nhẹ nhàng nói:

- Thân phận của em miễn cảm, là anh lo cho em.

Bạch Dạ nheo mắt hỏi:

- Thế thì em tạm ra nước ngoài lánh mặt một thời gian?

- Không cần, anh tin bác sĩ Chu sẽ không nói gì cả, cô ấy là người giữ lời – Tần Xuyên nói.

Bạch Dạ cười vẻ trêu đùa:

- Xem ra anh rất có hứng thú với chị em nhà họ Chu nhỉ, chỉ tiếc là theo em

biết thì họ không phải đèn cạn dầu, không giống Lục Tích Nhan và Diệp Tiểu Nhu dễ bị anh kiểm soát như thế.

Tần Xuyên dờ khóc dờ cười nói:

- Em coi anh là người thế nào vậy? Anh có phải tướng cướp đi cướp cô dâu đâu, anh thích người đẹp thật nhưng anh cũng biết quan tâm đến tình cảm người ta mà.

- Hừm, đúng đấy, ban đầu không biết là ai định hùng hổ giết em đấy, không ngờ lại đổi tính đến cứu em, tình cảm cũng tốt thật! – Bạch Dạ ranh mãnh cười.

Tần Xuyên phát hiện cô Bạch Dạ “bình thường” này chẳng đáng yêu gì cả, hẳn cũng không để ý đến cô đang nói gì, nhào người nhào lên trên mình Bạch Dạ!

- A? Anh làm cái gì đấy!?! – Bạch Dạ kêu lên.

Tần Xuyên cười gian xảo nói:

- Không phải em nói tình cảm tốt à, anh phải cho em xem tốt thế nào mới được! Tiểu Dạ Dạ, mấy ngày anh đi em có nhớ anh không...

Tuy Bạch Dạ đã lên giường với Tần Xuyên khá nhiều lần, nhưng đa số đều là ở những tầng nhân cách khác, bây giờ lại đang ở phòng khách, Freyja đang ở trong bếp kia, cô bỗng ngượng chín người.

Nhưng Tần Xuyên nhất quyết không từ bỏ miếng ngon bên miệng, nhanh chóng công thành chiếm đất, tấu lên khúc nhạc mê ly kiều diễm...

Sáng sớm hôm sau, Tần Xuyên nghe thấy tiếng di động của mình đổ chuông, mở mắt phát hiện ra mình vẫn đang nằm trên giường của Bạch Dạ.

Tần Xuyên cầm điện thoại lên, thấy là số nước ngoài, lập tức vui vẻ.

Đây là người Pháp mà hẳn liên lạc khi còn ở Saint Petersburg để nghĩ cách làm hòa với Liễu Hàn Yên.

- Ngài Savage?

- Tôi đây, Tần tiên sinh, món đồ ngài yêu cầu đã chuẩn bị xong rồi.

Tần Xuyên thành thật nói:

- Đa tạ ngài, chi phí hết bao nhiêu? Số tiền tôi đưa có đủ không?

- Đủ, ngài đưa cho tôi năm mươi vạn euro, dùng hết hai mươi lăm vạn, còn lại hai mươi lăm, trừ một vạn tiền mặt ra tôi sẽ gửi trả lại – Savage nói.

Tần Xuyên vội nói:

- Không cần trả đâu, tôi có một số dự định khác, hi vọng ngài có thể giúp cho, ngài là chuyên gia hàng đầu về lĩnh vực này, tôi sẽ gửi thêm, cụ thể cần làm những gì tôi sẽ nhanh chóng viết cho ngài.

- Cũng là vì phu nhân à?

- Đúng, hi vọng cô ấy sẽ thích.

- Ôi trời ơi, Tần tiên sinh à, nếu tôi là phu nhân chắc chắn sẽ vô cùng cảm kích, trên đời này chắc không còn người đàn ông nào lãng mạn dịu dàng hơn ngài nữa đâu – Savage tăng bốc.

Tần Xuyên cười:

- Hi vọng cô ấy sẽ nghĩ như thế. Đúng rồi, [Truyện FU.LL chấm VN] tôi muốn nhận được món đồ đó càng nhanh càng tốt, ngài dùng hãng không vận nào nhanh nhất gửi cho tôi, chi phí hết bao nhiêu tôi trả.

- Được, chắc tầm tối nay có thể đến nơi – Savage nhiệt tình nói.

Tần Xuyên ngắt điện thoại, nhìn quanh thấy Bạch Dạ không ở trên giường, cô đang ngồi luyện công ngoài ban công.

Thực lực của Bạch Dạ đã lên đến gần cảnh giới Tiên Thiên bậc trung, xem ra cô tập luyện khá chăm chỉ.

Bạch Dạ vận xong chân khí, mở mắt ra, thông thả nói:

- Anh muốn tặng gì cho Liễu Hàn Yên à?

Tần Xuyên gật đầu, thờ dài nói:

- Anh hi vọng có thể tháo gỡ nút mắc trong lòng cô ấy, nếu không cô ấy cứ lạnh như băng, không tốt gì cho ai cả.

- Nghe phát gớm – Bạch Dạ khinh khỉnh nói – Em thấy chưa chắc Liễu Hàn Yên đã nhận tình cảm của anh, em xem ngày sinh của cô ấy rồi, cô ấy là một Thiên Bình nữ điển hình đấy.

Đối với bạn bè rất tốt, đối với chồng luôn giữ thái độ nghi ngờ, luôn kiên trì chủ kiến của bản thân, rất khó bị đánh động. Quan trọng hơn, thời gian anh gặp cô ấy quá ngắn, với kiểu tính cách chậm nóng này của cô ấy chưa chắc anh đã thuyết phục được đâu.

Tần Xuyên đi ra ban công, hai tay ôm lấy khuôn mặt Bạch Dạ, cười gian xảo hỏi:

- Tiểu Dạ Dạ tin vào cung hoàng đạo à?

- Em chỉ nói tính cách của cô ấy khá điển hình, tất nhiên đa số người không phù hợp với kiểu định tính này – Bạch Dạ nhíu mày nói – Bỏ tay ra ngay.

Tần Xuyên không nghe, hai tay vuốt vuốt khuôn mặt của cô, ôn nhu nói:

- Cảm ơn em đã quan tâm, nghe em nói thế anh dễ chịu hơn nhiều, cô ấy lạnh

nhặt với anh thế hóa ra còn là do chòm Thiên Bình nữa.

Bạch Dạ im lặng, thật ra cô không biết có phải mình vừa an ủi Tần Xuyên hay không.

- Đồ ngốc – Bạch Dạ hạ giọng thì thào.

Tần Xuyên hôn cô một cái, cười nói:

- Đi xuống ăn sáng đi! Ăn xong chồng em sẽ chỉ cho em mấy điểm, muốn tăng cường tu vi không thể không chú ý đến kiến thức cơ bản được.

- Anh không phải chồng em!

- Chính em nói thế còn gì!

- Không phải là em!

- Thôi thôi... anh biết rồi, ai cũng nói thế cả...

Chạng vạng tối.

Tần Xuyên gửi bản kế hoạch đi, không bao lâu sau có một kiện hàng không vận được gửi đến cửa.

Xác nhận xong, Tần Xuyên cầm hộp quà chứa đựng cả tấm lòng của mình, lái xe đến quân khu Giang Nam.

Lần nay không ai ngăn hãm lại, Tần Xuyên vui mừng, xem ra Liễu Hàn Yên đã cho hãm đi rồi.

Khi Tần Xuyên bước vào Bộ Chỉ huy Hàn Thứ, một nữ thượng tá không quen biết ra đón hãm.

- Tần tiên sinh phải không, tôi là phó quan mới của Liễu tướng quân tên Thái Văn Quân.

Tần Xuyên nhìn vào trong văn phòng, không thấy Liễu Hàn Yên đâu, liền hỏi:

- Thái thượng tá, vợ tôi ở đâu nhỉ?

Thái Văn Quân kinh ngạc nói:

- Tần tiên sinh không biết tướng quân đã đi làm nhiệm vụ rồi sao?

- Nhiệm vụ gì? Đi đâu? Hộ tống hạm đội à?

Thái Văn Quân nói:

- Xin thứ lỗi, tôi không biết rõ, đó là một nhiệm vụ bí mật, tôi tưởng ít nhất Tần tiên sinh cũng biết tướng quân không ở trong quân doanh nữa chứ.

Tần Xuyên xấu hổ, mình là chồng mà cô ấy đi ra ngoài cũng không biết, tin này lan ra chắc chắn người ta sẽ xì xào.

Nhưng Tần Xuyên càng lo hơn là, liệu Liễu Hàn Yên có một mình lao vào nguy hiểm như lần trước đi lên đảo không.

Hắn từ biệt Thái Văn Quân, cầm hộp quà trở lại xe, gọi điện cho Liễu Hàn Yên nhưng điện thoại cô tắt máy.

Càng nghĩ càng lo, Tần Xuyên gọi cho Tổng Bảo Khôn của Bộ An ninh.

Ban đầu Tổng Bảo Khôn hi vọng Tần Xuyên sẽ đổi ý mà tham gia vào Bộ An ninh nên mới đưa số điện thoại cá nhân cho, Tần Xuyên tưởng cả đời này sẽ không bao giờ gọi, không ngờ chưa bao lâu sau đã phải gọi thật.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 465: Chuyện Kỳ Lạ

Hình như Tống Bảo Khôn đang họp, thấy Tần Xuyên gọi đến liền bảo mọi người chờ một lát rồi đi ra chỗ vắng cười ha hả trả lời điện thoại:

- Tôi chờ cuộc điện thoại này lâu lắm rồi, cậu nghĩ thông suốt rồi phải không?

Tần Xuyên không vòng vo, hỏi thẳng:

- Vợ tôi đâu?

- Cậu... Liễu tướng quân? Cậu là chồng cô ấy lại đi hỏi tôi cô ấy đâu? – Tống Bảo Khôn buồn bực nói.

- Cô ấy đi thực hiện nhiệm vụ rồi, ông là phó bộ trưởng Bộ An ninh lại không biết à?

- Nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì?

Tần Xuyên nghe giọng Tống Bảo Khôn không giống như đang lừa mình.

- Tôi đến Bộ Chỉ huy Hàn Thử tìm cô ấy, phó quan của cô ấy nói cô ấy đi thực hiện nhiệm vụ rồi, chẳng lẽ nhiệm vụ lần này bí mật đến mức ông cũng không biết?

Tống Bảo Khôn do dự một lát rồi nói:

- Tần Xuyên, cậu phải biết nếu Liễu tướng quân đi thực hiện nhiệm vụ bí mật thật thì tôi cũng sẽ không tiết lộ cho người ngoài như cậu biết. Hơn nữa, tôi có

thể chắc chắn với cậu là chúng tôi không ra bất cứ lệnh nào để Liễu tướng quân đi thực hiện cả.

Nếu cô ấy không ở quân doanh, hơn nữa còn giao quyền chỉ huy lại, như vậy chắc chắn cô ấy đi xử lý công việc riêng của mình rồi, hơn nữa còn không báo cáo gì với cấp trên nữa!

Tần Xuyên sửng người, chuyện càng ngày càng kỳ lạ, không lẽ Liễu Hàn Yên lại làm gì giấu Bộ An ninh?

- Tôi sẽ liên lạc với Tư lệnh Kim Sách để triển khai điều tra ngay. Đường đường là một trong bảy tướng quân, chỉ huy quân khu Giang Nam mà lại tự ý rời khỏi cương vị công tác mất tích là trái với quân pháp đấy! – Tống Bảo Khôn nói vẻ không hài lòng.

Tần Xuyên sờ sờ trán, hình như mình gây rắc rối cho vợ rồi, liền nói:

- Ông đừng vội, có khi cô ấy chỉ đi đâu đấy một lát thôi, để tôi hỏi bên nhà cô ấy xem, vợ tôi chấp hành luật lệ nghiêm ngặt như thế sẽ không làm chuyện linh tinh đâu.

Tống Bảo Khôn không chịu:

- Quân lệnh như sơn, cô ấy là tướng quân lại tự ý mất tích, nếu không xử lý để người khác biết thì họ sẽ nghĩ thế nào?

Nói rồi Tống Bảo Khôn ngắt luôn điện thoại, không cho Tần Xuyên cơ hội cầu tình.

Tần Xuyên phiền muộn nhìn hộp quà trong xe, phải nhanh chóng tìm thấy Liễu Hàn Yên, trời mới biết được cô ấy có làm chuyện gì ngu ngốc không.

Nếu hệ thống tình báo siêu cấp của hắn đã hoàn thành thì tốt hơn bao nhiêu, bây giờ xem ra chỉ có thể về nhà mở máy tính xem một số thông tin ghi chú của Liễu Hàn Yên để đoán xem cô đi đâu thôi.

...

Cùng lúc đó, ở trụ sở chính của Bộ An ninh.

Tổng Bảo Khôn trở lại phòng họp, chờ mọi người trật tự rồi nói:

- Tôi vừa nhận được tin Liễu tướng quân tự ý mất tích, nói dối là đi chấp hành nhiệm vụ bí mật, lập tức sai người điều tra rõ ràng, đồng thời báo cáo lên Tư lệnh Kim Sách.

- Sao? Không thể nào, không hề giống tác phong của Liễu Hàn Yên, gần đây cô ấy rất bình tĩnh, sao lại tự nhiên làm trái quân luật như thế? – Sở Thiên Khoát giật mình nói.

Tổng Bảo Khôn lắc đầu:

- Tôi cũng không hiểu lý do, nhưng những người càng bình tĩnh càng dễ làm những chuyện điên rồ, tôi sẽ gọi điện cho Tư lệnh Liễu Trung Nguyên, ông ấy là ba của Liễu Hàn Yên chắc sẽ biết cách giải quyết.

Một người đàn ông mặc quân phục cấp trung tướng, nhìn như người bốn năm mươi tuổi nhưng da dẻ trắng nõn hồng hào nói về bất bình:

- Thế này thì cuộc họp liên quan đến Kiếm Ma của thế giới ngầm ở nước ngoài chấm dứt, cần tìm ra Liễu Hàn Yên trước?

Tôi thấy thế này là chuyện bé xé ra to, Liễu Hàn Yên không phải trẻ con, cô ấy chắc phải biết mình đang làm gì.

- Muốn chống giặc ngoài phải dẹp yên bên trong, năm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện xấu ở quân khu Giang Nam rồi, chúng ta phải đảm bảo không được có sơ hở - Tổng Bảo Lâm nói.

- Tướng quân Nạp Lan Anh Kỳ, thông tin “Tinh Đấu” thu được rất quan

trọng, ít nhất trước mắt đã có thể khẳng định Kiếm Ma chính xác là người Trung Quốc, hơn nữa còn thuộc Hội Phượng hoàng, thực lực có khả năng đạt cấp tông sư, hơn nữa còn vô cùng hiểu sát tàn bạo.

Nhưng y chưa có hành động gì ở Trung Quốc, hơn nữa thân phận xuất nhập cảnh của y đều là giả, tạm thời không thể điều tra được, chúng ta chỉ có thể chờ một thời gian quan sát thêm thôi – Tống Bảo Khôn nói.

Nạp Lan Anh Kỳ là nhị gia của nhà Nạp Lan, một trong ba mũi nhọn của bộ đội Bộ An ninh. Long Chiến đánh chính diện, Hàn Thứ tập kích ám sát còn Tinh Đấu là mũi đánh kỹ thuật khoa học duy nhất, là bộ hậu cần điều tra nghiên cứu.

Cấp dưới của Nạp Lan Anh Kỳ biết đến sự tồn tại của Kiếm Ma ở thế giới ngầm, tra ra người này một mình đánh tan Đồng minh Hoa Tulip, tiêu diệt một kỵ sĩ thần phù, vì vậy Bộ An ninh mới phải họp.

Bộ An ninh phải cân nhắc cẩn thận, cường giả siêu cấp này có ý định uy hiếp quốc gia hay không, có cần triển khai các biện pháp phòng hộ hay không.

Bây giờ thấy mọi người muốn bỏ vấn đề Kiếm Ma lại mà bàn chuyện tìm Liễu Hàn Yên, Nạp Lan Anh Kỳ rất bất mãn.

- Làm sao chúng ta có thể chắc chắn Kiếm Ma sẽ không đột ngột gây chuyện ở Trung Quốc? Như Tà Kiếm của hội Ngày tận thế hay vợ chồng sao băng, chúng ta còn biết chúng xuất thân từ Thiết Kiếm Môn và Lạc Nhật Sơn Trang.

Nhưng tên Kiếm Ma này đã giết nhiều cao thủ như vậy, chiêu thức của y như thế nào, y từ đâu ra, chúng ta đều không biết gì cả, thế mà mọi người lại yên tâm được?

Mọi người có biết một tông sư ẩn thân trong giới sát thủ, đối chọi được với cả Đồng minh Hoa Tulip có sức sát thương ghê gớm thế nào không? – Nạp Lan Anh Kỳ chất vấn.

Tổng Bảo Khôn trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Lời của Nạp Lan tướng quân rất có lý, việc điều tra Kiếm Ma tiếp tục do Tinh Đấu đảm nhiệm, tốt nhất là lần ra được người thường xuyên liên lạc với Kiếm Ma để nhanh chóng làm rõ lai lịch và tướng mạo của y... Về phần Liễu Hàn Yên tướng quân, Tinh Đấu không cần phải lo.

- Hừ, tôi đã nói từ trước rồi, phụ nữ không nên gia nhập quân đội – Nạp Lan Anh Kỳ bực bội nói rồi đứng lên đi thẳng ra khỏi phòng họp.

Mọi người hình như đều biết tính Nạp Lan Anh Kỳ, không ai cảm thấy tức giận.

Tổng Bảo Lâm lắc đầu cười khổ:

- Xem ra Nạp Lan tướng quân rất xem trọng Kiếm Ma, lần trước điều tra Thánh giáo cũng không thấy ông ấy bồn chồn như thế này.

- Chuyện này cũng là bất đắc dĩ, nếu Kiếm Ma là cường giả cấp Tông sư thì rất có khả năng Hội Phượng hoàng dần dần độc tôn bá chủ, không quốc gia nào muốn liên quan đến, các sát thủ được tập hợp lại... đúng không? – Sở Thiên Khoát khoa tay nói.

Tổng Bảo Khôn thở dài:

- Có phải đã đến thời kỳ xuất hiện các thiên tài rồi không, Tần Xuyên của nhà họ Tần đã là một kỳ tích, thế nào lại đột nhiên xuất hiện một tên Kiếm Ma, những người này... nếu chịu nghe lệnh của chúng ta thì tốt biết mấy.

Ai nấy đều im lặng vì ai cũng biết đây chỉ là ảo tưởng của Tổng Bảo Khôn mà thôi.

...

Thành phố Đông Hoa. Bích Hải Sơn Trang.

Tần Xuyên ngồi trong phòng gõ bàn phím thu thập tất cả những dấu vết của Liễu Hàn Yên để lại nhưng không thấy manh mối gì cả.

Cô ấy như thể bốc hơi khỏi thế giới, không lưu lại bất cứ tiêu chí nào, không xuất hiện cảnh cũng không xuất hiện trong đầu camera.

Đang lúc Tần Xuyên đau đầu thì Đường Vi gọi điện.

Tần Xuyên mở webcam, miễn cưỡng cười nói:

- Tiểu Vi Vi, vừa trở lại Luân Đôn đã nhớ anh rồi à?

Nét mặt Đường Vi tràn ngập sự lo lắng:

- Em đang luyện công thì Shirley gửi tin đến, em thấy phải báo cho anh ngay mới được. Bộ An ninh Trung Quốc đã lên điều tra anh rồi, họ gài gián điệp vào Hội Phượng hoàng để thu thập tin tức của anh, may mà bọn em phát hiện kịp thời và xử lý xong rồi.

- Không còn cách nào khác, động tĩnh càng ngày càng lớn, sớm muộn gì họ cũng sẽ biết Kiếm Ma chính là anh – Tần Xuyên nhún vai đáp.

- Thế thì cũng càng muộn càng tốt, nếu bọn họ biết anh có thần vật thì trời mới biết họ sẽ làm gì anh – Đường Vi khuyên – Thủ đoạn hacker của anh cao minh như thế, anh mau nghĩ cách đánh lạc hướng điều tra của bọn họ đi.

Em sẽ giúp anh khống chế những người có khả năng tiết lộ thân phận của anh, bọn họ muốn sống thì đừng mở miệng. May mà thế của Bộ An ninh ở nước ngoài không mạnh lắm, em tin có thể giúp anh che đậy được.

Tần Xuyên nhíu mày, nếu Bộ An ninh biết mình có thần vật thì rắc rối to, hẳn còn đang muốn thu thập thần vật để phá giải bí mật sức mạnh của mình, làm sao có thể giao thần vật cho Bộ An ninh được?

- Anh biết rồi, anh đi phát tán thông tin giả ngay đây, dẫn bọn họ đi một vòng

chơi, Tiểu Vi Vi cứ yên tâm tu luyện đi – Tần Xuyên cười nói.

Đường Vi dặn thêm vài câu rồi mới ngắt cuộc gọi.

Tần Xuyên đang tạo thông tin giả liên quan đến Kiếm Ma để dẫn bộ đội Tinh Đấu lạc đường thì điện thoại bỗng đổ chuông: số máy lạ nước ngoài.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 466

Tần Xuyên nhìn dãy số lạ, hình như gọi từ Nhật Bản đến thì phải, hẳn do dự một lúc rồi cũng bắt máy.

Ngày trước hẳn có đọc tiểu thuyết Nhật Bản nên biết tiếng Nhật, hẳn bắt máy rồi nói một tràng chào hỏi lưu loát:

- Xin chào, xin hỏi tìm ai?

Không ngờ đầu dây bên kia là một cô gái nói tiếng Trung:

- A, cảm ơn trời đất, Tần tiên sinh, cuối cùng tôi cũng liên lạc được với ngài rồi.

Tần Xuyên nhận ra giọng nói này, lừng khừng hỏi:

- Y Phi? À không, Iga Hisakura?

- Đúng là tôi đây, ngài gọi tôi là Y Phi cũng được, không dài dòng nữa, e tướng quân biết tôi lên gọi điện cho ngài...

- Hả!? Cô nói Liễu Hàn Yên đang ở chỗ cô!? Ở Nhật Bản á!? – Tần Xuyên kinh ngạc, cô ấy nhập cư trái phép vào Nhật sao!?

Iga Hisakura nói vẻ sốt ruột:

- Ngài nhanh đến đây đi, tôi không khuyên được tướng quân nữa rồi, sợ sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn...

- Ngoài ý muốn? Cái gì ngoài ý muốn? – Tần Xuyên sầm mặt.

- Không nói rõ trong điện thoại được, tôi sẽ gửi email cho ngài, tốt hơn hết là ngài mau đến đây đi... - Iga Hisakura giục.

Tần Xuyên cố dẫn sự tức giận trong lòng xuống hỏi:

- Hai người đang ở đâu?

- Yokohama tỉnh Kanagawa, tôi đã gửi địa chỉ trong mail rồi, đến sân bay Haneda của Yokohama thì gọi cho tôi, tôi cho người ra đón...

...

Yokohama. Khu Tsuzuki.

Tầng cao nhất trong tòa cao ốc chung cư cao cấp là bất động sản của nhà Iga.

Liễu Hàn Yên mặc áo cổ tròn màu xanh da trời, quần dài màu trắng, tóc buộc đuôi ngựa đứng trong một gian phòng khách lắp đặt đầy đủ thiết bị tiện nghi, nhìn không khác gì một người phụ nữ Nhật Bản bình thường đang ở nhà.

Nhưng ngũ quan tinh xảo, khí chất trong trẻo mà lạnh lùng như núi tuyết ngàn năm của cô khiến người khác phải e ngại mà giữ khoảng cách.

Đôi chân mày cong cong của cô chau lại nhìn tập tài liệu trên bàn, tất cả đều là hồ sơ liên quan đến rất nhiều người, đa số là những người đàn ông Nhật Bản tướng mạo hung dữ.

Cửa phòng mở ra, Iga Hisakura mặc kimono đen thêu hoa hồng, đi guốc gỗ, mái tóc dài được vấn lại cẩn thận bước vào.

- Y... Hisakura, em đến đây chị có chuyện muốn hỏi – Liễu Hàn Yên không nhìn đến vẻ mặt của Iga Hisakura, toàn bộ sự tập trung của cô đều đặt trên tập tài liệu.

Iga Hisakura hít một hơi thật sâu, vờ như không có chuyện gì xảy ra, đi đến

ngồi xuống ghế sofa.

- Tướng quân cứ gọi em là Y Phi là được rồi, không sao đâu.

Liều Hàn Yên ngẩng lên nhìn cô:

- Hisakura là Hisakura, em không mặc quân phục mà khoác lên người bộ kimono, đừng cảm trở lại làm chính mình, chị phải gọi cái tên đúng nhất với em.

Hisakura cười đầy cảm kích:

- Tướng quân muốn hỏi gì?

Liều Hàn Yên cầm một tập hồ sơ lên nói:

- Em nói Kiyota Jiro là hội trưởng hội Inagawa, vậy ông ta chắc chắn biết Hắc La Sát ở đâu đúng không?

Hisakura thờ dãi:

- Tướng quân muốn truy tìm Thi Ma Môn, Hắc La Sát là chưởng môn của họ, địa vị rất cao, hơn nữa hội trưởng hội Inagawa cùng lắm cũng chỉ quen biết con cái của Hắc La Sát, cũng là đệ tử của hắn là Kurozuka và Tuyết Nữ thôi.

Trước khi về, tướng quân lệnh cho em truy tìm Thi Ma Môn, vốn dĩ không có bất cứ manh mối gì, em chưa bao giờ nghe nói đến môn phái này ở Nhật Bản.

Nếu không phải ba năm trước vì hội Inagawa buôn bán thuốc phiện, xuất nhập cảnh bất hợp pháp ở Bắc Mỹ, sau này người Mỹ phát hiện, định trừng phạt hội Inagawa, Kiyota Jiro mời Thi Ma Môn ra mặt thương lượng để người Mỹ nhượng bộ thì em cũng không tra ra được chuyện Inagawa có quan hệ với Thi Ma Môn.

Liều Hàn Yên gật đầu:

- Lúc đầu nhờ em điều tra chị cũng không hi vọng gì nhiều, không ngờ Thi Ma Môn tự lòi đuôi chuột, bị em phát hiện ra, xem ra đây là ý trời để chị đến đây...

Hisakura vẻ mặt âu sầu nói:

- Tướng quân nghe em khuyên một câu, tuy đã xác nhận sự tồn tại của Thi Ma Môn và mối quan hệ giữa con cái của Hắc La Sát với Kiyota Jiro nhưng vẫn còn nhiều thời gian, chúng ta có thể tranh thủ tìm hiểu thêm nhiều thông tin để tìm cách đối phó với Thi Ma Môn.

Tuy em không biết vì sao chị lại căm hận Thi Ma Môn như thế, nhưng họ có thể khiến người Mỹ nhượng bộ, bảo vệ được hội Inagawa, tuyệt đối không đơn giản đâu... Hội Inagawa đã nằm trong top 3 hội đoàn hùng mạnh nhất Nhật Bản rồi, địa vị của Thi Ma Môn chỉ có thể cao hơn Inagawa, lại ẩn mình sau màn, chắc chắn thực lực vô cùng đáng sợ.

Liễu Hàn Yên im lặng một lúc lâu mới nói:

- Thi Ma Môn không vì chúng ta chờ đợi mà ngừng phát triển, bọn chúng càng mạnh lên thì càng có nhiều người bị giết hại, chị không thể chờ lâu được...

- Nhưng cũng không nên vội vàng quá! – [[T T T T R R UYỆN F F FUL LLL VV V V V V V NNNNNNNNNN]] Hisakura sốt ruột nói – Chị lệnh cho em giúp chị nhập cư trái phép vào vùng biển quốc tế rồi đưa máy bay đến đón chị về đây, em không thể chỉ đứng nhìn chị một mình dẫn thân vào chốn nguy hiểm trùng trùng được!

Liễu Hàn Yên vỗ vai Hisakura, nói:

- Em yên tâm, chị sẽ đi thăm dò Kiyota Jiro trước xem có dò la được thông tin gì không rồi mới tính tiếp. Trong thời gian này tốt nhất em nên tránh mặt, dù sao bây giờ em cũng đại diện cho nhà Iga rồi.

- Tướng quân! Em không lo liên lụy đến gia tộc mình, em lo cho sự an nguy của chị kia! Nhờ may có gì xảy đến với chị thì cả đời này em không thể tha thứ cho mình... Nói thế nào thì em cũng là người tìm ra thông tin rồi đưa chị đến đây.

Liễu Hàn Yên lắc đầu:

- Em không nên tự trách mình, chị rất cảm ơn sự giúp đỡ của em, không có em chắc chị còn lâu mới tra ra được thông tin cụ thể liên quan đến Thi Ma Môn.

Mắt Hisakura đỏ lên:

- Tướng quân đừng làm chuyện đại dột, bây giờ em rất sợ, hay là em mời Tần tiên sinh đến đây? Anh ấy là chồng chị...

- Không được!

Nghe đến tên Tần Xuyên, khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Hàn Yên lập tức sầm xuống, cô thẳng thừng gạt bỏ ngay:

- Hisakura, đây là chuyện riêng của chị, không liên quan gì đến anh ấy cả!

Bất luận kết quả cuối cùng thế nào chị cũng sẽ tự mình gánh chịu, nếu em dám nói việc chị đang ở đây cho anh ấy thì duyên phận chị em mình đến đây chấm dứt.

- Tướng quân... - Về mặt Iga Hisakura chẳng chát, nếu biết Liễu Hàn Yên lại có thể không lý trí như thế, cô thà tuyệt giao còn hơn giúp Liễu Hàn Yên chuyện này.

Cô không hiểu vì sao Liễu Hàn Yên luôn muốn tự mình dẫn thân vào nguy hiểm, không muốn người khác bảo vệ cũng không muốn người khác đi cùng.

Lúc này chị ấy không phải một nữ tướng quân trưởng thành mà là một cô bé con không chịu nghe lời.

- Được rồi, tối mai Kiyota Jiro sẽ tham gia bữa tiệc các ngân hàng địa phương, chị nhân cơ hội lên vào điều tra, em không phải bận tâm, cứ về Tokyo trước đi – Liễu Hàn Yên nói.

Hisakura lắc đầu nói:

- Không, chị đã nói thế thì em cũng phải đi, họ gửi giấy mời cho em, nếu em không đi mà chị đi với tư cách khách mời cũng không khỏi gợn nên nghi ngờ.

Liễu Hàn Yên nghĩ lại thấy có lý, không nói gì nữa mà tiếp tục chăm chú nghiên cứu tài liệu của hội Inagawa.

Sáng ngày hôm sau, Hisakura sai người đưa đến một bộ lễ phục màu đen và một số đồ trang sức kim cương.

Cô biết Liễu Hàn Yên tính cách cương cường, cố ý bắt ép chỉ có phản tác dụng, cô đành trông chờ Tần Xuyên mau đến đây, trước đó đành ngoan ngoãn làm theo lời Liễu Hàn Yên.

Bình thường Liễu Hàn Yên không chịu mặc những chiếc váy gợi cảm, càng không thích đeo đồ trang sức, nhưng vì muốn tiếp cận Kiyota Jiro để tìm kiếm manh mối nên cô đành chấp nhận mang chúng lên người.

Màn đêm buông xuống.

Khách sạn Công viên Hoàng gia Yokohama rực rỡ ánh đèn.

Từng đoàn xe hơi sang trọng đưa đón các khách mời cao cấp đến tham gia bữa tiệc đêm nay.

Bữa tiệc kiểu này không hiếm, nói đơn giản, đây là cơ hội để những người có tiền gặp mặt tán chuyện phiếm, nhận thức cảm giác ưu việt.

Khi một chiếc Rolls-Royce dừng lại trước cửa khách sạn, từ trong xe bước ra hai cô gái trẻ, không ít khách mời nam xung quanh đều tròn mắt ngạc nhiên

thèm muốn.

Iga Hisakura mặc váy dạ hội đỏ chói lọi đã khiến người khác không thể rời mắt, nhưng Liễu Hàn Yên mặc váy dạ hội đen, đeo vòng cổ kim cương, tóc dài buông nhẹ đứng bên giống như một vầng trăng sáng, biến tất cả các cô gái xung quanh thành những ngôi sao phụ họa.

Tuy là một người đẹp lạ mặt nhưng ở những tiệc rượu kiếm này thiếu gì người lạ, nếu không đã chẳng còn thú vị gì nữa.

Rất nhiều người để ý thấy cô gái xinh đẹp này đeo nhẫn cưới, ai nấy đều nuôi tiếc vô cùng.

- Tiểu thư Iga, vị phu nhân lạ mặt này là bạn của tiểu thư ư? – Một người đàn ông mặc vest trắng thắt nơ đỏ ra đón.

- Gohara tiên sinh, đây là Liễu tiểu thư, là bạn rất thân với tôi, cũng là con gái một gia đình danh giá ở Trung Quốc, chị ấy đang đi du lịch, vừa hay đến đây nên tôi dẫn chị ấy theo cùng.

Hisakura tươi cười giới thiệu:

- Vị này là Gohara tiên sinh, phó Tổng giám đốc ngân hàng Kanagawa, chủ nhân bữa tiệc tối hôm nay.

Liễu Hàn Yên chỉ gật đầu với Gohara, cô không biết tiếng Nhật, giả vờ cũng không biết tiếng Anh nên tránh được khá nhiều vấn đề giao tiếp.

Gohara nhiệt tình mời hai cô gái vào trong, hết sức tán tụng vẻ đẹp của Liễu Hàn Yên, tiếc là Liễu Hàn Yên không có hứng nghe, cũng không để ý đến.

Hisakura không dừng được thi thoảng lại nhìn ra ngoài cửa khách sạn, cô rất không yên tâm, đến bây giờ vẫn chưa nhận được tin tức gì của Tần Xuyên, không biết lúc nào Tần Xuyên mới đến được Yokohama.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 467: Nói Chuyện Riêng

Trong đại sảnh khách sạn, đèn chùm pha lê sáng lấp lánh, dàn nhạc violin đang hợp tấu một khúc nhạc du dương.

Các khách mời ăn mặc chỉnh tề lịch sự hoặc đi một mình hoặc dẫn theo bạn ăn uống linh đình, nói chuyện rôm rả.

Hisakura dẫn Liễu Hàn Yên đến một góc khá vắng nhưng vẫn có rất nhiều khách mời nam ánh mắt khác lạ đến chào hỏi hai người, có ý hay không có ý đều muốn làm quen Liễu Hàn Yên.

Liễu Hàn Yên chỉ dùng mấy cử chỉ ứng phó miễn cưỡng đẩy đám người đó ra, vẻ mặt như kiểu cảnh báo đừng lại gần.

- Tướng quân, em nghĩ chị nên nói chuyện với đám người đó, nếu không chị sẽ rất khác biệt, khiến người khác sinh nghi đấy.

Dù gì dung mạo của chị cũng đã thu hút quá nhiều người rồi, nhất cử nhất động của chị mà quái lạ sẽ khiến Kiyota Jiro cảnh giác – Hisakura cười vẻ bất lực nói.

Liễu Hàn Yên nhú mày, từ nhỏ cô đã quen với việc bị người khác chú ý, không để ý đến việc liên tục có đàn ông xếp hàng đến quấy rầy cô.

Thế nhưng vẻ đẹp lại mang đến bất tiện cho việc dò la tình hình quân địch, cô thấy không vui vẻ gì cả.

- Biết thế này chị đã nghĩ cách làm xấu mình đi một tí, tránh được bao nhiêu rắc rối – Liễu Hàn Yên không tự nguyện muốn nói chuyện với khách mời khác.

Hisakura lắc đầu nói:

- Thật ra tướng quân có thể nghĩ theo chiều hướng tốt đẹp hơn, hồ sơ không phải đã viết Kiyota Jiro có rất nhiều người tình sao, ông ta thích người đẹp, biết đâu lúc nữa ông ta nhìn thấy tướng quân sẽ chủ động đến tiếp cận chị thì sao, thế là chúng ta đã nắm quyền chủ động rồi.

Vừa nói đến đây thì có khách mới đi vào.

Mắt Liễu Hàn Yên và Hisakura đều sáng lên, người đó chính là người mà hai cô đang chờ đợi, Kiyota Jiro!

Kiyota Jiro mặc vets đen, thắt cà vạt kẻ màu xanh dương, tóc tai gọn gàng, tầm khoảng 50 tuổi, xương gò má hơi rộng, môi dày, nước da hồng hào.

Ông ta dáng vẻ tươi cười, chào hỏi mọi người vẻ rất thân thiết, không hề giống thủ lĩnh của một trong ba hội hùng mạnh nhất Nhật Bản.

Đi song song không rời nửa bước sau ông ta là hai vệ sĩ cao cấp, khá có khí thế.

Liễu Hàn Yên cẩn thận quan sát Kiyota Jiro, thấy ông ta không có tu vi cổ võ gì liền nghĩ ra một số dự định mới.

- Hisakura, em nghĩ cách đến gần Kiyota Jiro, tìm người em quen biết, nói chuyện làm ăn, chị đi cùng em để lôi kéo sự chú ý của ông ta.

Iga Hisakua cảm thấy không ổn lắm, cũng không yên tâm, nhưng đến bây giờ cô chỉ có thể gắn liền với Liễu Hàn Yên mà thôi.

Cô nhìn quanh, thấy một người đàn ông trung niên hói đầu, liếc mắt ra hiệu, dẫn Liễu Hàn Yên đi tới.

- Koto tiên sinh, đã lâu không gặp, còn nhớ tôi không?

Người đàn ông hỏi đầu nhìn thấy Hisakura, ngạc nhiên há hốc miệng:

- A! Đây không phải tiểu thư Iga Hisakura của nhà Iga sao? Đúng là nhiều năm không gặp rồi, nghe nói phụ thân và anh cả của tiểu thư gặp nạn, tiểu thư lên tiếp quản gia tộc, thật sự rất giỏi!

Hisakura mỉm cười cúi đầu nói:

- Nhờ có sự giúp đỡ từ bậc trưởng bối như ngài mới có thể tiếp tục được, nghe nói các ngài đang định mở công ty con ở Tokyo, đúng không ạ?

Koto gật đầu liên tục:

- Đúng vậy, công ty con của đảo Kyushu đóng cửa rồi, chúng tôi dự định quay lại Tokyo mở rộng kinh doanh, đến lúc đó mong tiểu thư Iga chiếu cố cho!

- Ngài khách sáo rồi, là ngài chiếu cố chúng tôi mới đúng.

- Tôi quen biết phụ thân tiểu thư hơn hai mươi năm, khi nhận được tin tang lễ của ông ấy tôi đang ở Thụy Sĩ không kịp về tham gia, thật có lỗi. Đúng rồi, nghe nói tiểu thư chuẩn bị kết hôn với con trai nhà Honda, sao mãi chưa thấy thiệp mừng gửi đến?

Hisakura cười nhẹ nói:

- Hôn ước giữa tôi và anh Honda đã được phá bỏ rồi, hai chúng tôi không hợp nhau, nhưng chúng tôi vẫn là bạn tốt.

Koto nói về tiệc nuôi:

- Hóa ra là thế, tiểu thư Iga xinh đẹp như vậy, cậu Honda cũng là một thanh niên rất tốt, lại không đến được với nhau quả là đáng tiếc.

Nói đến đây Koto đã chú ý đến Liễu Hàn Yên từ trước, bắt đầu hỏi thăm lai lịch của Liễu Hàn Yên.

Hisakura giới thiệu qua, Liễu Hàn Yên cũng chào hỏi Koto, nói vài câu đơn giản qua phiên dịch.

Lần này, để cố ý lôi kéo sự chú ý của Kiyota Jiro đang đứng gần nên Liễu Hàn Yên nói chuyện với Koto nhiều hơn.

Tuy đã gần 60 tuổi nhưng Koto vẫn không cưỡng lại được sức hấp dẫn từ một mỹ nhân như Liễu Hàn Yên, cô lại đồng ý nói chuyện cùng một người đứng tuổi như ông ta nên ông ta nói luôn miệng, kể chuyện mình bị xước chân, Liễu Hàn Yên nửa cười nửa không, ông ta cười muốn tắc thở.

Cuối cùng tiếng cười khoa trương của Koto cũng đã thu hút sự chú ý của Kiyota Jiro.

Nhìn thấy Liễu Hàn Yên, Kiyota ngậy ra rồi trong vòng ba giây đã cáo từ Gohara, đi về phía Liễu Hàn Yên.

- Ngài Koto, có chuyện gì khiến ngài cười vui thế? – Kiyota Jiro mím cười đi đến.

Koto nhìn thấy Kiyota Jiro, tuy hơn tuổi nhưng vẫn vội vàng thu nụ cười lại, cung kính cúi đầu nói:

- Hội trưởng Kiyota, thật có lỗi quá, tôi đã quấy rầy ngài nói chuyện rồi đúng không? Tôi đang nói chuyện với vị Liễu tiểu thư đến từ Trung Quốc này về chuyến du lịch lần trước của tôi.

Kiyota Jiro ra vẻ rất thấu hiểu nhưng chẳng muốn hỏi gì nhiều, nói thẳng:

- Ngài Koto, ban này Gohara tiên sinh tìm ngài, không biết có chuyện gì, chi bằng ngài qua đó hỏi thử xem?

Koto sắc mặt cứng đờ, rõ ràng Kiyota Jiro muốn đuổi khéo mình đi nên bịa ra một cái cớ đây.

Tuy tức giận nhưng Koto chỉ có thể gượng cười gật đầu:

- Cảm ơn Kiyota tiên sinh đã thông báo, tôi đi trước vậy, tạm biệt Liễu tiểu thư!

Koto đi rồi, Kiyota Jiro chậm chậm bước lên, một tay dứt túi quần một tay lắc lắc ly rượu nho.

- Đại tiểu thư nhà Iga đúng không? Vị tiểu thư Trung Quốc xinh đẹp này họ Liễu đúng không? – Ánh mắt của Kiyota Jiro đảo trên người Liễu Hàn Yên.

Hisakura kinh ngạc nói:

- Hội trưởng Kiyota nhận ra tôi? Thật là thụ súng nhược kinh, đúng vậy, Liễu tiểu thư đây là bạn của tôi.

- Ha ha, tôi có hân hạnh quen biết lệnh tôn, đã được thấy ảnh của tiểu thư Iga, những người làm nghề này như tôi thường phải biết rõ gia đình của đối tác, tiểu thư chắc cũng hiểu.

Tuy nói chuyện với Hisakura nhưng đôi mắt Kiyota Jiro lại dán chặt vào Liễu Hàn Yên, đặc biệt là trên những nơi nhạy cảm, ánh mắt hau háu kia như muốn xé toang cổ áo Liễu Hàn Yên ra.

Hai cô gái đều cảm nhận được thần thái, ánh mắt, dáng vẻ của ông ta còn thô thiển trực tiếp hơn mấy người khách kia nhiều.

Không chờ Hisakura trả lời, Kiyota Jiro đã quay sang nói chuyện với Liễu Hàn Yên:

- Liễu tiểu thư đúng không? Tiểu thư có biết nói tiếng Anh không? English?

Liễu Hàn Yên không đổi sắc mặt, khẽ gật đầu, dùng tiếng Anh đáp lại:

- Một chút.

- Thế thì tốt quá, chúng ta nói chuyện bằng tiếng Anh nhé, thật lòng mà nói, vừa nhìn thấy tiểu thư tôi đã thấy tiểu thư quả là vô cùng xinh đẹp, nhấn chìm tất cả những người phụ nữ khác ở đây, tuy có điều mạo phạm đến mọi người nhưng thật sự trong lòng tôi là như vậy.

Kiyota Jiro vẻ mặt mê luyến đăm đũa tiến lên nói:

- Liệu tiểu thư đến Nhật Bản lần này có phải muốn tiến hành trao đổi thông thương gì không? Tôi có rất nhiều đường đi, có thể giúp gì cho tiểu thư chẳng?

Liều Hàn Yên và Hisakura liếc nhau, quả nhiên lão già này vô cùng háo sắc.

- Kiyota tiên sinh, bạn tôi đến Nhật Bản tìm người chứ không phải để kinh doanh – Hisakura nói giúp.

Kiyota Jiro nghe rồi ra vẻ giật mình:

- Tìm người? Càng là sở trường của tôi rồi, Liệu tiểu thư ngàn vạn đừng khách khí, Kiyota Jiro tôi đây nguyện vì người đẹp tận lực.

- Người tôi muốn tìm rất đặc biệt, người bình thường căn bản không biết đến, thế lực của Kiyota tiên sinh ở Nhật Bản rất lớn sao? – Liều Hàn Yên nghĩ rồi hỏi.

Kiyota ra vẻ khiêm tốn chỉnh lại cổ áo vest nhưng ánh mắt lại đầy vẻ đắc ý:

- Có thể Liệu tiểu thư mới đến Nhật Bản nên không rõ, tôi là hội trưởng hội Inagawa, “công ty” chúng tôi đã có hơn một trăm năm lịch sử tại Nhật Bản, kể cả Nghị viện cũng có người của chúng tôi trong đó.

Liều Hàn Yên ra vẻ hơi khinh khỉnh cười nói:

- Kiyota tiên sinh, người tôi muốn tìm chắc gì đã là người mà Chính phủ biết đến, là người của thế giới ngầm, khác hẳn những gì tiên sinh tưởng.

Ánh mắt của Kiyota Jiro hơi chững lại nhưng ông ta nhanh chóng cười đầy thâm ý:

- Đúng rồi, nhà Iga còn là một gia tộc cổ võ, bạn bè của tiểu thư Iga chắc hẳn cũng là người của cổ võ đây. Liệu tiểu thư muốn tìm một cao thủ cổ võ nào chăng?

Liều Hàn Yên ra vẻ hứng thú hỏi:

- Kiyota tiên sinh còn quen biết các cổ võ giả hùng mạnh sao?

Kiyota Jiro hơi do dự một lát, nhìn xung quanh, nói hai câu với hai cổ vấn đứng sau.

Rồi ông ta nhìn Liều Hàn Yên chăm chăm, mỉm cười nói:

- Nếu Liều tiểu thư không tin tôi, chi bằng đi cùng tôi lên phòng khách VIP trên tầng uống một chén nói chuyện riêng, đừng thấy tôi không luyện cổ võ mà nghĩ tôi không quen biết cổ võ giả nào nhé, biết đâu tôi có thể giúp được tiểu thư thật thì sao?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 468: Tâm Ma

Nghe rồi Hisakura nói về bất an:

- Kiyota tiên sinh, có gì không thể nói trước mặt tôi sao? Cho dù tôi không xinh đẹp bằng bạn tôi nhưng ngài cũng biết cách đả thương người khác thật nhé.

- Ha ha, tiểu thư Iga hiểu nhầm rồi, tiểu thư xinh đẹp như vậy sao tôi dám làm tổn thương tiểu thư được? Nhưng câu chuyện đúng là hơi bất tiện thật, để giúp đỡ Liễu tiểu thư, tiểu thư thông cảm một chút được không? – Kiyota Jiro cười gian xảo nói.

Hisakura còn định nói nữa nhưng Liễu Hàn Yên ngăn lại.

- Không sao đâu Hisakura, bữa tiệc lớn như thế này, Kiyota tiên sinh lại là người có uy tín, chắc chắn không có chuyện gì đâu – Liễu Hàn Yên nói – Chúng ta đi thôi.

Kiyota Jiro vui vẻ cười:

- Được! Được lắm! Tôi càng ngày càng thích Liễu tiểu thư rồi!

Hisakura lo lắng kéo tay Liễu Hàn Yên, nói thầm vào tai cô bằng tiếng Trung:

- Tướng quân, em biết tu vi và thân thủ của tướng quân, một tên Kiyota hoàn toàn không phải là vấn đề, nhưng chị nhất định không được động võ, không được uy hiếp hay đe dọa ông ta, nhờ may đánh rã động cỏ thì phiền phức lớn đấy!

Liễu Hàn Yên khẽ gật đầu:

- Chị biết rồi.

Kiyota Jiro lắc lắc ngón tay nói:

- Hai mỹ nhân đừng nói tiếng Trung chứ, tôi không hiểu, thế là bất lịch sự đấy.

- Không có gì, Hisakura nói tôi đi xuống sớm thôi – Liễu Hàn Yên vuốt một lọn tóc nói – Chúng ta đi thôi, tôi có nhiều chuyện muốn hỏi Kiyota tiên sinh lắm.

Kiyota Jiro vui mừng nói:

- Được! Không vấn đề gì, mời!

Trong ánh nhìn của khá nhiều khách mời, Liễu Hàn Yên theo Kiyota Jiro bước vào thang máy lên tầng.

Không ít người thăm thở dài, cái tên chết tiệt kia lại chiếm được thể thượng phong, vị mỹ nhân Trung Quốc đêm nay lành ít dữ nhiều rồi.

Tầng hai của khách sạn có một quán cà phê cao cấp, phòng VIP trang trí lịch sự tao nhã, bên ngoài còn có ban công, có thể nhìn xuống vườn hoa bên dưới.

Trong bữa tiệc có những khách mời nói chuyện hợp nhau đang ngồi nói chuyện trong phòng riêng, tất nhiên cũng có những khách mời nam nữ lên phòng làm chuyện riêng tư, đây không phải là chuyện hiếm gặp gì.

Một nhân viên phục vụ dẫn Kiyota Jiro và Liễu Hàn Yên vào trong một căn phòng bài trí nhẹ nhàng.

Ngoài cửa có hai vệ sĩ của hội Inagawa đứng gác, tuy họ đều là võ giả cao cấp nhưng không phải đối thủ của Liễu Hàn Yên.

Hỏi thăm Liễu Hàn Yên xong, Kiyota Jiro gọi một bình rượu nho trắng Giả Châu.

Ông ta ân cần tự tay rót cho Liễu Hàn Yên một ly, nói:

- Liễu tiểu thư lần đầu đến Nhật Bản, nhất định phải nếm thử loại rượu nho đặc sản của chúng tôi, hương vị nhẹ nhàng thanh khiết, chắc tiểu thư sẽ thích.

Đôi mắt xinh đẹp của Liễu Hàn Yên theo sát từng động tác của Kiyota Jiro, biết chắc chắn ông ta không có cơ hội bỏ thuốc vào mới yên lòng cầm ly rượu lên.

Hai người nói vài ba câu chuyện phiếm, Kiyota Jiro liên tục hỏi về thân thế, gia đình, sở thích của Liễu Hàn Yên, lộ rõ vẻ ái mộ.

Liễu Hàn Yên không có hứng dài lời với ông ta, không mấy lâu sau đã đi thẳng vào vấn đề:

- Kiyota tiên sinh, ngài nói ngài quen rất nhiều cố võ giả trong thế giới ngầm của Nhật Bản, ngài có thể nói rõ là những ai không?

Kiyota Jiro cười ha hả nói:

- Liễu tiểu thư đúng là người nóng vội, cũng được, tiểu thư nói tiểu thư muốn tìm ai, để xem tôi có biết người đấy không nào.

Liễu Hàn Yên suy nghĩ một lát rồi nhìn thẳng vào mắt Kiyota Jiro nói:

- Người tôi muốn tìm là Hắc La Sát, ông có biết không?

Kiyota Jiro sắc mặt cứng đờ, ánh mắt hơi chuyển, một lúc sau mới hồ nghi hỏi:

- Liễu tiểu thư có quan hệ gì với Hắc La Sát sao?

Thấy lão già này đúng là biết Hắc La Sát, Liễu Hàn Yên liền đem câu chuyện đã soạn hảo ra nói...

- Gia tộc tôi kinh doanh dược, mấy tháng trước ba tôi nghe một người bạn nói ở Nhật Bản có một môn phái cổ võ tên là Thi Ma Môn, Môn chủ Hắc La Sát có cách chữa trị đặc biệt có thể kéo dài tuổi thọ, thậm chí tương tự cải lão hoàn đồng, hiệu quả rất rõ ràng...

Kiyota Jiro ngắt lời Liễu Hàn yên, cười cổ quái lắc đầu:

- Không phải cách chữa trị mà là phương thuốc. Gia tộc nhà Liễu tiểu thư nắm thông tin giỏi thật, đây không phải là thông tin mà các gia tộc bình thường được biết đâu.

- Thuốc? – Liễu Hàn Yên bắt được từ khóa, hỏi lại – Thật sự có một loại thuốc có thể trả lại tuổi thanh xuân sao?

Kiyota Jiro nói:

- Chuyện này là chuyện làm ăn bí mật, Liễu tiểu thư, tôi có thể hỏi phụ thân của tiểu thư nghe được chuyện này từ ai không?

Liễu Hàn Yên nheo mắt nói:

- Thật sự xin lỗi, đây là bí mật của chúng tôi, ba tôi đã đồng ý không tiết lộ danh tính người ấy.

- Thế thì cũng xin lỗi vậy, Môn chủ Hắc La Sát của Thi Ma Môn tuy khá thân với tôi nhưng tôi không dám tùy tiện tiết lộ về các bảo bối của ông ấy được – Kiyota Jiro xua tay nói.

Liễu Hàn Yên vốn không giỏi miện lưỡi, thậm chí cũng không biết nói dối, thấy Kiyota Jiro không chịu nói thì định động thủ...

Nhưng nhớ đến lời khuyên của Hisakura, ở đây đánh răn động cỏ sẽ gây bất

lợi cho điều tra sau này, cô lại nhịn được.

- Kiyota tiên sinh đã không muốn nói thì tôi xin phép xuống trước, Hisakura chắc cũng đang sốt ruột chờ tôi rồi – Liễu Hàn Yên đứng dậy ra về định đi.

Kiyota Jiro thấy món ăn sắp chín mà còn muốn tuột khỏi tay, vội giữ lại:

- Liễu tiểu thư đừng vội thế, chúng ta còn chưa uống hết một ly cơ mà!

- Xin lỗi, tôi đến đây chủ yếu là vì hiếu kỳ chuyện Thi Ma Môn, không có hứng thú với uống rượu – Liễu Hàn Yên lại định đi.

Kiyota Jiro nghiêng răng nói:

- Từ từ đã! Tôi có thể đưa Liễu tiểu thư đi xem phòng thí nghiệm bào chế thuốc của chúng tôi!

Bước chân của Liễu Hàn Yên dừng lại, cô ngoái lại hỏi vẻ nghi ngờ:

- Phòng thí nghiệm? Không lẽ thứ thuốc đó được chế tạo ở Inagawa?

- Quy mô không lớn, nhưng đúng là được chế tạo ở chỗ chúng tôi, nếu Liễu tiểu thư đồng ý, đêm nay tôi có thể đưa tiểu thư đi xem, vừa hay nhân viên đều nghỉ rồi, tôi tự mình đưa Liễu tiểu thư đi – Kiyota Jiro cười cười nói.

Liễu Hàn Yên biết lão già này không có ý gì tốt, nhưng bây giờ mà từ chối thì sau này khó có cơ hội đi xem phòng thí nghiệm nữa.

- Liệu tôi có gặp được Hắc La Sát không? – Liễu Hàn Yên biết nếu gặp Hắc La Sát cô chắc chắn sẽ bạo lộ, mà thực lực hiện nay của cô không phải đối thủ của Hắc La Sát.

Kiyota Jiro lắc đầu nói:

- Liễu tiểu thư, không dễ gặp được người của Thi Ma Môn đâu, nhưng tiểu

thư chỉ muốn tìm thứ thuốc này, cần gì phải gặp Môn chủ Hắc La Sát đúng không?

Liễu Hàn Yên khẽ thở phào một hơi, như thế chính hợp ý cô, trước tiên điều tra xem Thi Ma Môn đang làm gì đã rồi nghĩ cách đối phó.

Nếu có được chứng cứ về những việc trái đạo lý của Thi Ma Môn thì có thể tụ tập lực lượng khắp nơi để diệt trừ chúng rồi.

- Được, vậy cảm ơn Kiyota tiên sinh, bây giờ chúng ta qua đó chứ?

Kiyota vui vẻ đáp:

- Tất nhiên, đêm nay gặp được Liễu tiểu thư, không cần gặp những người khác nữa!

Liễu Hàn Yên hơi động khóe miệng:

- Tôi đi xuống nói với Hisakura một tiếng để cô ấy khỏi phải chờ tôi.

Hai người đi xuống, Liễu Hàn Yên tìm đến Iga Hisakura, nói muốn đi tham quan phòng thí nghiệm của Kiyota Jiro.

Hisakura tất nhiên không đồng ý:

- Tướng quân, chuyện này quá nguy hiểm! Tuy Inagawa không có quá nhiều võ giả mạnh, nhưng nhờ may người của Thi Ma Môn cũng ở đó thì sao...

- Hisakura – Liễu Hàn Yên ngắt lời cô, ánh mắt vô cùng kiên định – Chị biết em lo cho chị, nhưng chị đã chờ ngày này quá lâu rồi, Hắc La Sát khiến chị gặp ác mộng suốt mười lăm năm, cảm giác ấy chưa chắc em đã hiểu được.

Nếu biết manh mối về Thi Ma Môn, có cơ hội vạch trần bọn tà ma ngoại đạo này mà chị lại không làm... nó sẽ trở thành tâm ma, thành bóng đen cả đời chị không thể xóa bỏ.

Sư phụ chị từng nói, trong lòng chị có gì đó cản trở chị tăng cấp tu vi, chị nghĩ đó chính là chuyện mười lăm năm trước, chị áy náy với mẹ, chị oán hận Hắc La Sát, chị phải tự tay chấm dứt tất cả, bất kể rủi ro nguy hiểm đến đâu.

Đến tận giờ phút này, Hisakura chưa từng thấy Liễu Hàn Yên có cảm xúc mãnh liệt như thế bao giờ, tuy nét mặt cô vẫn bình tĩnh lạnh lùng nhưng đôi mắt lại cháy rực mong muốn báo thù, khiến Hisakura run sợ.

- Em hiểu rồi... Vậy tướng quân bảo trọng – Hisakura buồn bã thở dài.

Kiyota Jiro đứng ở cửa chờ sốt ruột, thỉnh thoảng lại liếc nhìn chiếc đồng hồ Rolex trên tay, nhìn thấy Liễu Hàn Yên cuối cùng cũng đã đi ra, ông ta vội mở cửa xe mời cô vào.

Trong ánh mắt tiếc nuối của rất nhiều người, Liễu Hàn Yên ngồi lên xe của Kiyota Jiro rời khỏi khách sạn.

Chờ Liễu Hàn Yên đi khỏi, Hisakura cũng chẳng còn tâm trí đâu mà tiếp tục xã giao trò chuyện, cô vội lên ban công vắng người, sốt ruột gọi cho Tần Xuyên.

Nhưng điện thoại báo đầu dây bên kia đang tắt máy.

- Sao lại thế này, sao vẫn ở trên máy bay chứ...

Hisakura bực bội nhìn thành phố đang chìm trong bóng đêm, khẽ than một tiếng, cho dù bây giờ Tần Xuyên đến Yokohama rồi cũng không kịp ngăn nữa, đành trông mong Liễu Hàn Yên có thể bình yên trở về.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 469: Ryugasaki Ikuo

Chiếc Rolls-Royce dừng lại bên ngoài một khu nhà cao cấp bên bờ biển, đây là khu nhà giàu ở Yokohama, mỗi căn đều có kiến trúc mang nét Edo cổ kính.

Liễu Hàn Yên bước xuống xe, nhìn quanh, trừ một số vệ sĩ của hội Inagawa xung quanh thì chỗ này không có gì đặc biệt.

Nhưng cô nhớ rõ trên hồ sơ nói đây là nhà của Kiyota Jiro chứ không phải phòng thí nghiệm gì cả.

- Đây là phòng thí nghiệm sao? Không phải chỗ ở của Kiyota tiên sinh ư? – Liễu Hàn Yên hỏi vẻ nghi ngờ.

Kiyota Jiro nhướng mày cười:

- Liễu tiểu thư à, hạng mục chúng tôi hợp tác với Thi Ma Môn vô cùng bí mật, xây phòng thí nghiệm ở chỗ khác tôi không yên tâm. Phòng thí nghiệm được đặt ở tầng hầm của căn nhà này, tiểu thư yên tâm, tôi dẫn tiểu thư đi xem.

Liễu Hàn Yên nghĩ cũng thấy phải, thứ thuốc mà Thi Ma Môn nghiên cứu chế tạo không thể nào để người ngoài biết đến, nếu công khai xây phòng thí nghiệm thì muốn giấu cũng khó.

- Vậy mời Kiyota tiên sinh dẫn đường.

Hai người đang chuẩn bị đi vào cửa lớn thì bỗng một chiếc Toyota Crown màu đen chạy đến gần.

Một người đàn ông tầm ba mươi tuổi mặc áo khoác đen, sơ mi trắng thắt cà

vạt đỏ bước xuống.

Kiyota Jiro và Liễu Hàn Yên đều dừng lại, nhìn thấy người đàn ông nhưng không ai nhận ra.

- Kiyota tiên sinh đừng vội, tôi chờ ngài hơn một tiếng rồi, không mời tôi vào uống chén trà sao? – Người đàn ông nói tiếng Nhật vùng Kanto, vừa cười vừa đi tới.

Mấy vệ sĩ thấy người lạ liền lập tức ngăn lại.

- Baka (ngu ngốc), anh là ai!? Đây là đâu có biết không!? – Một vệ sĩ hỏi phủ đầu.

Người đàn ông miệng ngậm que tăm, gãi gãi đầu, móc ra một quyển sổ nhỏ trong túi áo, vẻ mặt khinh khỉnh.

Vệ sĩ xem xét kỹ quyển sổ, lại đối chiếu với người thật, ánh mắt lập tức thay đổi, cảnh giác thêm mấy lần, chạy đến báo cáo với Kiyota Jiro.

- Hội trưởng, người này là Ryugasaki Ikuo, cảnh thị.

- Cảnh thị? – Kiyota Jiro hơi ngạc nhiên, lập tức lấy vẻ tươi cười bước lên nói – Không biết cảnh thị Ryugasaki có gì chỉ giáo?

Ở Nhật Bản, cảnh thị tương đương với Phó Cục trưởng Cục Công an thành phố, chiếm không đến 3% trong lực lượng cảnh sát, là một chức vụ Nhà nước không hề nhỏ.

Tuy so với địa vị thủ lĩnh của một trong ba hội hùng mạnh nhất thì một viên cảnh thị không đáng vào đâu, nhưng nếu không có chuyện gì đặc biệt thì hội Inagawa cũng không muốn động vào cảnh sát cấp này.

Ryugasaki Ikuo liếc nhìn Liễu Hàn Yên vẻ đầy thâm ý, hỏi:

- Vị tiểu thư xinh đẹp này là ai?

- À, đây là Liễu tiểu thư từ Trung Quốc đến làm khách thăm nhà tôi – Kiyota Jiro cười nói.

Ryugasaki Ikuo cười nói:

- Thăm nhà à? Tôi đã nhậm chức ở Yokohama hơn một năm mà cũng chưa đến nhà Kiyota tiên sinh lần nào, hay là ngài cũng đưa tôi đi xem cùng được không?

Kiyota Jiro nheo mắt, vẻ mặt không thân thiện nói:

- Cảnh thị Ryugasaki, tôi chưa từng có hân hạnh được gặp cậu nhưng thỉnh thoảng tôi có đi ăn cùng Bộ trưởng của các cậu đấy, cậu hiểu ý tôi chứ?

- Bộ trưởng? À... tất nhiên tôi hiểu, nhưng chuyện này thì liên quan gì đến việc tôi muốn khám nhà tiên sinh xem có cất giữ thuốc bất hợp pháp không đâu? – Ryugasaki Ikuo cười lạnh.

- Không biết trên dưới! Dám khám nhà hội trường chúng ta!? – Một vệ sĩ tức giận nói.

Ryugasaki Ikuo trợn mắt, nổi giận ùng ùng quát:

- Đừng tưởng là hội Inagawa thì tao không dám khám! Em gái tao ăn phải thuốc độc do chúng mày buôn bán, đang hấp hối kia kìa! Chúng mày đã vi phạm pháp luật một cách nghiêm trọng!

- Hóa ra là thế, rất tiếc cho em gái cảnh thị Ryugasaki, nhưng từ trước đến nay chúng tôi kinh doanh hợp pháp, nếu cảnh thị Ryugasaki nhất định muốn khám thì lệnh khám nhà đâu? – Kiyota Jiro chìa tay ra.

Ryugasaki Ikuo cười vẻ khinh miệt, chỉ vào Liễu Hàn Yên:

- Ông nói vị tiểu thư này là người Trung Quốc, tôi nghi ngờ cô ta là dân nhập cư trái phép, muốn dẫn cô ta về cục, ông có thể bảo cô ta lấy hộ chiếu visa ra không?

Nói rồi Ryugasaki dùng tiếng Anh không hoàn chỉnh bảo Liễu Hàn Yên xuất trình hộ chiếu.

Liễu Hàn Yên mặc váy dạ hội, nào có mang hộ chiếu theo, cô nhú mày lắc đầu, cô đang sốt ruột muốn đi xem phòng thí nghiệm, làm sao lại bị đưa đi được, liền nói:

- Cảnh thị có thể gọi cho bạn tôi, để cô ấy đưa đến cho anh xem.

Ryugasaki Ikuo nói:

- Vị tiểu thư này, xin cần nhắc an toàn củ bản thân, tôi khuyên cô không nên đi vào chốn này, Kiyota Jiro chẳng phải người tử tế gì.

- Chết tiệt, hội trưởng, xin cho tôi đập chết nó! – Một vệ sĩ không nhịn được nữa, rút súng lục bên hông nhắm thẳng vào Ryugasaki.

Ryugasaki Ikuo lập tức chỉ tay vào tên vệ sĩ:

- Được lắm! Tôi nhìn thấy rồi! Ai cho các người giữ súng ống đấy!?

Ở Nhật Bản, giữ súng ống riêng cũng bất hợp pháp!

Kiyota Jiro khoát tay ra lệnh cho vệ sĩ dừng lại, nhếch miệng nói:

- Cảnh thị Ryugasaki, tôi thấy cậu cũng trẻ tuổi, còn có tương lai sáng lạn trước mắt, không phải cực khổ quá đâu, đừng gây rắc rối. Chuyện cậu đến đây đêm nay tôi coi như không có, cậu thấy sao?

- Trừ khi ông để tôi điều tra dinh thự của ông, nếu không tự đi đầu thú, hội Inagawa các người lại bắt đầu buôn bán thuốc phiện, chắc chắn người Mỹ cũng

muốn biết tin này, không biết các người đã lên tuần bao nhiêu thuốc phiện vào Miami rồi! – Ryugasaki không chịu nhượng bộ.

Kiyota Jiro trầm mặt, một lúc lâu sau mới thở sâu một hơi, nhếch miệng cười cười:

- Đã thế thì mời cảnh thị Ryugasaki đi cùng chúng tôi, tôi tiện đường dẫn cậu đi tham quan một vòng dinh thự của tôi.

Đám vệ sĩ lúc này mới chịu dẫn ra, ai nấy đều nhìn Ryugasaki vẻ hung ác.

Liễu Hàn Yên bất an, cô thấy cảnh thị Ryugasaki quá thẳng thắn, anh ta có vẻ không biết Kiyota Jiro đã động sát ý rồi.

Tiếc là cô không nhắc được gì cho Ryugasaki, chỉ có thể đứng nhìn được mà thôi.

Một hàng người bước vào căn nhà lớn, đi qua hành lang bài trí thanh nhã, đi đến một chiếc thang máy bố trí trong nhà.

- Liễu tiểu thư, tôi đưa tiểu thư đi xem phòng thí nghiệm, cảnh thị Ryugasaki muốn đi chỗ khác xem không? Hay là muốn đi cùng chúng tôi xuống tầng hầm?
– Kiyota Jiro lịch sự hỏi.

Ryugasaki Ikuo lạnh lùng nói:

- Trong nhà hội trường Kiyota còn có phòng thí nghiệm? Tất nhiên tôi muốn đi xem một tí.

- Vậy thì mời.

Kiyota Jiro không nhiều lời, dẫn hai người bước vào thang máy đi xuống.

Cửa thang máy mở ra, dẫn vào một cơ sở thí nghiệm cực lớn, nhìn có vẻ không thua kém diện tích cả khu nhà cao cấp bao nhiêu.

Kiyota Jiro vỗ tay ba cái, cả phòng thí nghiệm sáng bừng lên.

Trên các bàn thí nghiệm là các loại máy tính, màn hình hiển thị, các dụng cụ hóa học sinh học phức tạp, các mẫu chất lỏng và tiêu bản kỳ dị, khiến người nhìn sờn da gà.

Nhiệt độ trong phòng thí nghiệm rất thấp, bước vào đó như bước vào một chiếc tủ lạnh khổng lồ.

- Liễu tiểu thư không lạnh sao? – Kiyota Jiro mỉm cười hỏi Liễu Hàn Yên.

Lúc này Liễu Hàn Yên mới nhận ra mình nên giả vờ lạnh, cô hơi co người lại nói:

- Ban này sợ hãi quá nên chưa kịp phản ứng lại.

Ryugasaki Ikuo hỏi về cảnh giác:

- Phòng thí nghiệm này làm công việc gì?

- Mời đi theo tôi, tôi cho hai người chiêm ngưỡng tác phẩm tuyệt diệu nhất – Kiyota Jiro mỉm cười bí hiểm, bước vào trong phòng thí nghiệm.

Một hàng cánh cửa kim loại màu bạc như những chiếc tủ lạnh bày ngay ngắn ở khu vực sâu nhất của phòng thí nghiệm.

Bên trên còn có nhãn dán “Vật thí nghiệm Số Một”, “Vật thí nghiệm Số Hai” v.v..., bên dưới đó là các số liệu cụ thể.

- Cảnh thị Ryugasaki, tôi có thể nói thẳng cho cậu biết ở đây không có hàng thuốc cấm gì, có món đồ lợi hại hơn kia...

Kiyota Jiro nói rồi nhấn một nút trên bảng điều khiển.

Cánh cửa mang nhãn vật thí nghiệm Số Một từ từ mở ra.

Khí lạnh trắng xóa ào ra lạnh thấu xương.

Nhìn thấy cảnh tượng bên trong, Liễu Hàn Yên và Ryugasaki đều ngừng thở, không nói ra lời.

Người – nói chính xác hơn là một phụ nữ - đang nằm trong tủ lạnh âm mấy chục độ, toàn thân cắm đầy các thể loại ống!

Có ống cắm thẳng vào mạch máu, có ống cắm vào cơ quan nội tạng, có ống chứa máu màu đỏ sậm, máu cũng đã đóng băng.

- Đây... đây là... - Tuy Liễu Hàn Yên là quân nhân, đã nhìn thấy không ít chiến trường đẫm máu nhưng cảnh tượng trước mắt khiến tính nữ trong cô sợ hãi đau đớn.

Ryugasaki tức giận rút súng ra ngắm thẳng vào Kiyota Jiro!

- Tên ác ma này! Mà đã làm gì!?

Kiyota Jiro không hề sợ hãi, nhún vai cười ha hả:

- Không phải cậu muốn điều tra à? Đây chính là chứng cứ! Nổ súng đi, giết tôi đi!

Ryugasaki nói với Liễu Hàn Yên:

- Liễu tiểu thư biết lão ta nguy hiểm đến đâu rồi chứ? Cô mau đi ra thang máy đi! Chắc chắn lão ta đang âm mưu gì đó, nếu không chắc chắn sẽ không cho chúng ta nhìn thấy thứ này!

Liễu Hàn Yên do dự, thật ra cô lo Ryugasaki hơn lo cho mình, thấy cảnh này cô đã đoán được Thi Ma Môn đang làm gì rồi.

- Cảnh thị cùng đi với tôi – Liễu Hàn Yên nói.

Ryugasaki Ikuo gật đầu, hình như thấy như thế ổn hơn:

- Được, tôi dùng súng ngắm chuẩn ông ta, yểm hộ cho cô, cô đi trước.

Liễu Hàn Yên liếc mắt nhìn Kiyota Jiro đang đứng yên, cất bước đi về phía thang máy, nhưng trong lòng cảm thấy câu chuyện càng ngày càng không bình thường.

Quả nhiên ngay lúc cô định đi thì Kiyota Jiro phát ra một tiếng cười quỷ dị:

- Liễu Hàn Yên... Cô tưởng mình có thể đi được thật ư?

Lời ông ta nói, chính là tiếng Trung cực kỳ lưu loát!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 470: Tuyết Nữ

Liễu Hàn Yên thấy sau lưng lạnh toát, cô quay phắt lại, vận chân khí, cảnh giá nhìn Kiyota Jiro.

- Rốt cuộc ông là ai!?

Cô tin chắc mình chưa nói tên của mình cho đối phương, hơn nữa ông ta biết tiếng Trung, có nghĩa là từ đầu đến giờ ông ta giả ngây!

Tuy đã chuẩn bị tâm lý từ trước, có rơi vào tình cảnh nào cũng không bị bất ngờ nhưng sự việc lần này vượt quá dự liệu của cô.

Kiyota Jiro không bận tâm đến Ryugasaki Ikuo đang chĩa súng vào mình, ông ta công khai tiến về phía Liễu Hàn Yên.

- Tôi là ai à? Cô nghĩ tôi là ai?

Vừa nói chuyện, cơ thể Kiyota Jiro vừa tỏa ra một luồng chân khí đen tối quỷ dị, ông ta đi qua chỗ nào chỗ đó lạnh hãn xuống.

Hai mắt Liễu Hàn Yên đỏ lên, trong đầu cô lại hiện ra cảnh tượng thảm sát ngập máu ngày xưa, tên ma đầu lừng lẫy từng tàn khốc lạnh buốt...

Đầu cô đau như sắp vỡ tung, cứ nhớ đến hồi ức này là cô lại đau đớn chết đi sống lại.

- Ông là Hắc La Sát? – Liễu Hàn Yên thì thào, nhưng lắc đầu ngay – Không... Tiếng nói của ông không giống Hắc La Sát, ông là đệ tử của lão?

Kiyota Jiro cười ha hả:

- Không phải đoán nữa, một cái tên khác của tôi chắc cô biết, tên thật của tôi là Kurozuka.

- Hà!?

Liều Hàn Yên giật mình, trong tích tắc đã hiểu ra rất nhiều chuyện!

Vì sao Thi Ma Môn luôn lựa chọn hội Inagawa mà không chọn hội Yamaguchi hùng mạnh nhất?

Vì sao người Mỹ lại nhượng bộ hội Inagawa khi Thi Ma Môn ra mặt?

Vì sao Kiyota Jiro có quan hệ mật thiết với Kurozuka nhưng lại không có bất cứ hình ảnh nào lưu lại...

Tất cả là do Kiyota Jiro chính là Kurozuka! Con trai của Hắc La Sát! Thực ra hội Inagawa chính là cửa ngoài của Thi Ma Môn!

Thi Ma Môn đứng sau thao túng từ đầu đến cuối, chứ không có cái gì tên là hợp tác ở đây!

- Không cần ngạc nhiên quá đâu, tôi mong ngày này lâu lắm rồi, nếu cô còn không đến Nhật Bản cha tôi chắc sẽ phái người qua Trung Quốc tìm cô, tuy như thế có thể sẽ gặp nguy hiểm nhưng chỉ cần có được thân xác cô thì hi sinh bao nhiêu cũng là đáng – Nụ cười của Kurozuka càng lúc càng dữ tợn.

Thấy Kurozuka không sợ mình, Ryugasaki Ikuo tức giận vô cùng, hét lên:

- Đồ khốn! Mau dừng lại! Còn bước nữa tao sẽ nổ súng!

Kurozuka lạnh lùng ngoái lại nói:

- Ngu xuẩn, ngay cả Bộ trưởng của các người cũng phải nể ta ba phần, mà

bất quá chỉ là một tên cảnh thị mà dám đến tìm bản hội trưởng gây chuyện, mà có biết vì sao tao dẫn mày xuống đây không?

- Vì sao? – Ryugasaki cảnh giác hỏi.

- Vì mày sẽ chết ở đây mà không ai phát hiện ra – Kurozuka mắt hiện sát khí.

Nghe vậy Ryugasaki Ikuo biết là không ổn, liền bóp cò.

Pằng!

Họng súng cách Kurozuka chưa đầy bốn mét nhưng viên đạn vừa bay ra khỏi nòng đã lao vào một bức tường chân khí Tiên Thiên.

Chân khí đen ngòm lạnh như băng khiến viên đạn đông cứng lại giữa không trung, bên ngoài phủ một tầng băng.

- Sao... sao có thể... - Ryugasaki Ikuo sắc mặt trắng bệch.

Kurozuka vẽ mặt đầy giễu cợt:

- Xin lỗi nhé cảnh thị Ryugasaki, lần này không phải trận đấu mày tham gia được đâu.

Thấy tình hình diễn biến xấu, Liễu Hàn Yên định chạy đi cứu viên cảnh thị, liền phi thân qua, đánh liền ba chưởng Băng Ngưng.

Chưởng ấn của hàn khí Băng Ngưng nhắm vào phần đầu, phần ngực và phần bụng của Kurozuka.

- Hừ!

Kurozuka liếc qua vẻ khinh thường, tay phải đón Băng Ngưng Chưởng của Liễu Hàn Yên, tay trái chém ra Băng Ngưng Chưởng!

Nhưng chưởng ấn của hắn màu đen!

Ba luồng chưởng ấn màu trắng cùng đánh vào luồng chưởng ấn màu đen nhưng vẫn không mạnh bằng chưởng ấn đen.

Đùng! Một tiếng nổ rung nhà vang lên!

Liễu Hàn Yên cảm thấy chân khí này mạnh hơn mình ít nhất ba thành, đành gồng hai tay chặn trước người, bay ngược ra!

Nàng bỗng hiểu ra lý do vì sao nàng không nhận ra người này là võ giả, bởi vì tu vi của hắn còn cao hơn mình!

Sau khi chịu ảnh hưởng từ huy chương Hải Thần, thực lực của Liễu Hàn Yên đã tăng lên rất nhiều, sau khi đánh với Liễu Anh một trận, cô chắc chắn võ giả cảnh giới Tiên Thiên bậc trung không làm gì được mình.

Sợ rằng tên Kurozuka này đã nửa bước vào Tiên Thiên cao cấp, vượt qua võ giả cảnh giới Tiên Thiên bậc trung nhiều lắm rồi.

- Thật là cảm động, mạng mình còn chẳng giữ được mà vẫn nghĩ đến chuyện muốn cứu một gã người Nhật lạ mặt – Kurozuka thở dài vẻ nuối tiếc – Nhưng tiếc là cả hai chúng ta đều tu luyện Thiên Huyền Băng Ngưng, lại đều ở tầng 8 Băng Tâm Bình Ngọc, tu vi của cô lại không bằng ta, cô định đánh lại ta kiểu gì?

Nói rồi Kurozuka đẩy thẳng viên đạn đang đông cứng giữa không trung về phía Ryugasaki Ikuo!

Viên đạn mang theo một luồng chân khí Băng Ngưng đen, nhắm trúng ngực trái của Ryugasaki Ikuo!

- A!!!

Ryugasaki Ikuo ôm lấy trái tim mình, vẻ mặt đau khổ ngã nhào xuống đất, hai mắt trợn ngược, tắt thở.

Kurozuka thấy tay lắc đầu:

- Ngu xuân, đáng tiếc mà là nam, không lấy làm vật thí nghiệm được.

Liễu Hàn Yên nghiêng chặt răng, thầm tự trách mình thực lực chưa đủ, không cứu được viên cảnh thị chính nghĩa này.

Cô biết nơi này không thể ở lâu, liền quay đầu chạy về chỗ thang máy.

Kurozuka cười gian xảo, chân bước như gió:

- Chạy đâu!?

Từng luồng chân khí Băng Ngưng màu đen bắn ra liên tục, nhằm thẳng vào Liễu Hàn Yên!

Liễu Hàn Yên quay người dốc toàn lực đánh song chưởng:

- Băng Vân Loạn!

Chân khí trắng xanh cuộn lên như biển mây, hết đợt này đến đợt khác, miễn cưỡng trụ lại được chân khí đen.

Nhân cơ hội trống, Liễu Hàn Yên chạy vào thang máy, đóng cửa lại, đi lên.

Kurozuka cũng không vội đuổi theo, hần đi đến cửa thang máy, rút điện thoại ra gọi.

- Em gái thân yêu, cô ta lên rồi đấy, đừng giết cô ta, cha muốn có cơ thể Tiên Thiên còn sống của cô ta cơ.

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ lạnh như băng nhưng tinh tế:

- Căn bản chẳng cần mang cô ta xuống đó làm gì, vừa rồi có thể bắt cô ta ngay được.

- Ha ha, để cô ta hi vọng rồi khiến cô ta tuyệt vọng, trò chơi mèo vờn chuột này không phải rất thú vị sao?

- Chán chết – Cô gái đập máy.

Lúc này Liễu Hàn Yên đi thang máy trở lên, cửa vừa mở cô đã đẩy ra hai chường chân khí Băng Ngưng để đảm bảo không bị phục kích.

Nhưng đáng ngạc nhiên là trong hành lang không có một ai, im lìm không một tiếng động, cũng không thấy bất cứ tên vệ sĩ nào.

Liễu Hàn Yên không hề do dự, nhanh chóng chạy ra khỏi thang máy.

Khi cô đang chạy qua vườn hoa, định nhảy qua tường ra ngoài thì bỗng phát hiện một cô gái vô cùng xinh đẹp tóc dài quá eo, mặc một bộ kimono trắng muốt đang đứng trong tiểu đình nhìn mình.

Trên tay cô ta là một ống sáo ngọc xanh muốt bảy lỗ, treo một chùm dây trang trí màu đỏ.

Ánh mắt Liễu Hàn Yên ngưng lại, nhìn cô gái kia chăm chăm lo bị đánh lén, cô gái đó cũng đang chăm chú nhìn Liễu Hàn Yên.

Hơn mười giây sau, Liễu Hàn Yên cho rằng cô gái này không định cản trở mình, định đi tiếp thì cô ta cất tiếng.

- Tôi không thích người nào đẹp hơn mình, tướng mạo của cô khiến tôi chán ghét lắm đấy – Cô gái nói một chuỗi tiếng Trung tinh tế tỉ mỉ.

Liễu Hàn Yên lo lắng:

- Cô là ai?

- Tuyết Nữ.

Nói rồi Tuyết Nữ nâng ống sáo lên môi thổi...

Một trận sóng âm tỏa ra, cây cối trong vườn rung lên xào xạc.

Một khúc nhạc du dương vang lên như tiếng suối róc rách trong khe núi, lại như tiếng gió vi vu trên thảo nguyên, cuốn người vào cõi mộng!

Liễu Hàn Yên không dám để ý đến khúc nhạc, vì cô nhận ra đây là một môn tuyệt học hùng mạnh trong Thủy Vân Tĩnh Trai!

- Trúc Hải Triều?

Liễu Hàn Yên càng căng thẳng hơn so với khi đối mặt cùng Kurozuka, đây là môn Âm Ba Công duy nhất của Thủy Vân Tĩnh Trai, do một vị cao thủ cấp Tông sư thời Tùy Đường tên là Vân Hà Khách, kết hợp nội công và âm luật sáng tác ra.

Tâm huyết cả đời của Tông sư làm sao có thể khinh thường được?

Môn Âm Ba Công này yêu cầu tu vi Tiên Thiên cao cấp mới có thể thi triển được, nếu chân khí không đủ sẽ tự đánh tan kinh mạch trong cơ thể, khí tuyệt mạng vong!

Hơn nữa, có thực lực Tiên Thiên cao cấp mà không lĩnh hội được hàm ý của âm luật trong khúc nhạc cũng không thi triển được.

Có thể nói đây là di vật mà bậc tiền bối lưu lại để tìm kiếm “tri âm” hậu thế, chỉ khi nào cảm nhận được hoàn toàn ý cảnh của khúc nhạc này mới có thể học được Âm Ba Công.

Cả Thủy Vân Tĩnh Trai, cả Chưởng môn, cả Tông sư Lăng Vân sư thái đều không học được môn võ công này. Mấy chục năm nay chưa từng có người học được.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 471: Khúc Nhạc Rừng Trúc

Nếu không phải lúc đầu từng nhìn thấy khúc phổ cất giấu trong tông môn thì Liễu Hàn Yên cũng không nhận ra đây chính là khúc nhạc đó.

Liễu Hàn Yên tự nhận mình không có cơ hội học được môn võ này vì khả năng nhận thức âm luật của cô không tốt.

Nhưng cô nhớ Lăng Vân sư thái từng nói trong Thủy Vân Tinh Trai có không ít cổ võ huyền diệu cô vẫn chưa học được, trong đó điều khiến cô tiếc nuối nhất vì chưa học được chính là môn Âm Ba Công này.

Tạm thời không nói đến việc môn võ này ưu nhã đến cực điểm, rất thích hợp cho nữ võ giả sử dụng, quan trọng là môn võ này do tông sư thi triển, ngay cả cảnh giới tông sư cũng rất khó ngăn cản, khó lòng phòng bị!

Liễu Hàn Yên cũng không hiểu những lời lúc trước sư phụ nói, cái gọi là “khó lòng phòng bị” nghĩa là gì, nhưng nay cô lại bất đắc dĩ phải đích thân thể nghiệm!

Giai điệu, nhịp điệu không chỗ nào không có, những làn sóng vô hình đang vụt qua người Liễu Hàn Yên.

Liễu Hàn Yên biết không thể cứ tiếp tục thế này, cô dứt khoát vận hết chân khí, bắt đầu xông ra bên ngoài tường viện.

Nhưng chính trong khoảnh khắc này, bản năng chiến đấu nói với cô phía trước vô cùng nguy hiểm!

“Vút vút vút!”

Một loạt đường chân khí tiên thiên cao cấp ẩn hình không nhìn thấy biến thành lưỡi đao vô cùng sắc bén, không hiểu sao lại thi nhau đánh về phía cô!

Thân thể của Liễu Hàn Yên ngửa ra phía sau thành một góc 180°, khó khăn lắm mới tránh được đợt tấn công này.

Cô giật mình toát mồ hôi lạnh, cuối cùng cũng hiểu ra tại sao Lăng Vân sư thái lại nói đây là môn võ “khó lòng phòng bị”.

Bình thường, dù là môn võ công cổ đại mạnh đến đâu đi nữa cũng đều cần võ giả làm một số động tác mới có thể thật sự giải phóng chân khí đến mục tiêu.

Ví dụ như đánh ra một chưởng, điểm ra một ngón tay, thậm chí là chém ra một đạo kiếm khí, đều có thể biết rõ tiến công của đối phương ở đâu ra.

Nhưng Âm Ba Công này chỉ cần thông qua giai điệu, nhịp điệu, chấn động sóng âm là có thể đưa chân khí của mình đến các loại phương hướng, vị trí.

Nói cách khác, không thể nào biết được chân khí của đối phương xuất hiện từ đâu bằng cách dự đoán!

“Bốp, bốp, bốp...” tiếng vỗ tay truyền đến từ thang máy.

Kurozuka đi thang máy đến, cười to nói:

- Trốn kỹ thật đấy, có điều dù khinh công của cô dù tốt đi nữa cũng trốn được mấy lần chứ?

Liễu Hàn Yên hung hăng trừng mắt liếc anh ta một cái, xem ra Kurozuka sớm đã biết có Tuyết Nữ chờ ở bên trên nên mới yên tâm không ngăn cản cô đi thang máy lên.

Hai anh em này là con của Hắc La Sát, không ngờ anh trai là tiên thiên cao cấp nửa bước, em gái trực tiếp là tiên thiên cao cấp, xem ra Hắc La Sát khổ tâm bồi dưỡng, thành quả rất khủng bố.

Cũng khó trách người Mỹ chịu nể mặt Thi Ma Môn, nhìn từ thực lực của hai anh em này thì chỉ sợ Hắc La Sát đã là tông sư rồi!

Trong lòng Liễu Hàn Yên vô cùng lo lắng, không chỉ lo cho an nguy của mình mà cũng lo cho cả tương lai của sư môn mình.

Nhưng cô không thể suy nghĩ thêm vì đợt tiến công của Tuyết Nữ lại bắt đầu đánh đến như thủy triều.

Tuyết Nữ vẻ mặt lạnh nhạt, không coi Liễu Hàn Yên ra gì, thoải mái thổi khúc nhạc rùng rúc.

Một loạt đường chân khí như những lưỡi dao hình lá trúc ẩn hình từ khắp bốn phương tám hướng thành linh xuất hiện lao về phía Liễu Hàn Yên!

“Vút!”

“Vút! Vút!”

Như là có bàn tay trong suốt tùy ý hoạt động trên lưỡi dao trong không trung, đùa bỡn Liễu Hàn Yên trong lòng bàn tay.

Liễu Hàn Yên dựa vào kinh công không tầm thường của mình, tránh qua tránh lại nhưng vẫn bị những con dao không nhìn thấy hình này rạch vài vết thương trên người!

Không lâu sau, trên cánh tay, chân, eo của Liễu Hàn Yên, thậm chí là trên mặt đều có vết máu rất nhỏ.

Váy của cô cũng bị cắt tơi tả, đôi giày cao gót sớm đã rơi đâu không biết, có một nửa cặp đùi tuyết trắng lộ ra trong không khí, máu tươi chảy xuôi xuống, hóa thành những sợi tơ màu đỏ.

Mấu chốt là Liễu Hàn Yên bị áp bách cả về thân thể và tinh thần, động tác của cô trở nên chậm chạp, không thể kiên trì được lâu nữa.

Thật ra nếu không phải nhất định phải bắt sống thì võ giả tiên thiên cao cấp như Tuyết Nữ không cần mất nhiều sức lực làm Liễu Hàn Yên yếu đi như vậy, trực tiếp ra tay nhanh chóng kết thúc trận đấu.

Kurozuka ở bên vẽ mặt hưng phấn nhìn:

- Em gái, tiếp tục tra tấn cô ta! Cắt nát hết quần áo của cô ta đi! Để cô ta trần truồng khiêu vũ cho chúng ta xem!

Ha ha! Đạo cô thối Lãng Vân kia nếu nhìn thấy học trò bảo bối của mình biến thành bộ dạng chật vật này, không biết sẽ có vẻ mặt thế nào, ha ha ha ha!

Đúng lúc này, thang máy sau lưng Kurozuka bỗng truyền đến tiếng “Ding”!

Kurozuka quay ngoắt đầu lại, trong mắt lộ ra một tia khó hiểu.

Sao thang máy lại đi từ dưới lên? Bên dưới không có ai mới đúng chứ!

Trong lúc anh ta cảm thấy hoang mang thì cửa thang máy mở ra, Ryugasaki Ikuo từ bên trong nghênh ngang đi ra ngoài.

- Mà... sao mà vẫn còn sống?

Kurozuka hoảng sợ lùi mấy bước, không dám tin, tưởng mình hoa mắt, rõ ràng anh ta đã bắn vào tim thẳng này, giết chết gã rồi!

Khóe mắt Liễu Hàn Yên lướt qua Ryugasaki Ikuo, thất thần một lúc, cô cũng nhớ rõ Ryugasaki Ikuo đã tắt thở rồi.

- Haiz, xin lỗi, tôi ở dưới tìm chút đồ, mất chút thời gian, để vị tiểu thư này đợi lâu rồi.

Ryugasaki Ikuo cười ha ha, vẽ mặt nhẹ nhõm, không ngờ lại nói tiếng Trung!

- Gặp quý rồi... mà... mà không phải người Nhật?

Kurozuka chấn động, phát hiện tình huống bất thường.

Tình huống đột ngột xảy ra này khiến Tuyết Nữ cũng ngừng thối, nhú mào nói:

- Kurozuka, xảy ra chuyện gì thế?

- Tuyết Nữ, thằng này lừa anh, vừa nãy ở dưới nó giả chết! Nó đã phát hiện ra bí mật của chúng ta, mau cùng giết chết nó!

Kurozuka kêu to.

- Anh đúng là đồ đần.

Tuyết Nữ vẻ mặt ghét bỏ, lắc đầu, lại lần nữa đặt sáo ngọc đến bên miệng.

Ryugasaki Ikuo thấy thế, đột nhiên phi thân chạy tới bên cạnh Liễu Hàn Yên, quơ lấy tay Liễu Hàn Yên:

- Đi! Tôi đưa cô xông ra ngoài!

- Anh... không phải anh đã chết rồi sao? Rốt cục anh là ai?

Liễu Hàn Yên càng không hiểu gì, rõ ràng cô chưa từng gặp tên này, cô không rõ rốt cục người này là người Nhật hay người Trung Quốc nữa.

Ryugasaki Ikuo nhú mào:

- Còn sống đi ra ngoài tôi sẽ nói cho cô biết! Đừng hỏi nữa!

Mặt Kurozuka lộ ra vẻ tàn khốc:

- Còn sống đi ra ngoài? Có khả năng đó không?

Hai tay anh ta vận tầng tầng lớp lớp chân khí băng ngưng màu đen, đánh về phía Ryugasaki Ikuo cùng Liễu Hàn Yên!

“Băng tuyết ngàn trượng bùng nổ!”

Chiêu thức trong Thiên Huyền Băng Ngưng này lúc đó Liễu Hàn Yên dùng để đánh bại Liễu Anh, không ngờ hôm nay lại bị người khác lấy ra đối phó với mình, hơn nữa chân khí còn mạnh hơn.

Ryugasaki Ikuo lại tiện tay bẻ gãy một cây trúc ở bên cạnh, một luồng chân khí băng màu lam tuôn ra, cuốn sạch lá cây và ngọn trúc, hóa thành kiếm trúc.

“Chiêu Vân Hải!”

Kiếm trúc ở trong tay gã biến thành một loạt bóng kiếm, tầng tầng kiếm khí như những làn sóng cuộn trào, đâm vào chân khí băng ngưng màu đen kia.

“Kiếm khí?”

Kurozuka phát hiện, chân khí của mình uy lực còn không bằng kiếm khí của đối phương, gã vội vàng né tránh mới tránh được luồng khí đánh úp mãnh liệt này.

“Ầm!” Cửa thang máy phía sau bị kiếm khí này nuốt hết, tạo ra một vết lõm rất sâu.

Liễu Hàn Yên cũng bất ngờ nhìn Ryugasaki Ikuo, cô nhớ mình từng gặp kiếm chiêu này, lúc đó kiếm cốt của thánh giáo đó đã từng dùng chiêu này.

- Mười ba chiêu Phiêu Miểu của Thần Kiếm Môn? Sao lại ở đây?

Kurozuka cũng nhận ra kiếm chiêu này.

Nhưng Ryugasaki Ikuo không nói nhiều, kéo Liễu Hàn Yên chạy về phía tường viện.

Sao Tuyết Nữ có thể để cho hai người được như ý, cùng với tiếng thổi, vô số lưỡi dao bắt đầu cuốn về phía hai người, dày đặc không kể hở!

Ryugasaki Ikuo vẻ mặt cương nghị, che bên cạnh người Liễu Hàn Yên, múa kiếm trúc trong tay, dùng kiếm thuật cực nhanh chặn sóng âm chân khí này ở bên ngoài!

Kiểm thuật, thân pháp của anh ta đều tương đối tinh thông, hơn nữa cảm giác chiến đấu vô cùng nhanh nhạy, vừa nãy Liễu Hàn Yên tránh trái tránh phải mà vẫn bị đánh cho mình đầy thương tích, nhưng Ryugasaki Ikuo lại không hề bị bất cứ sóng âm nào làm bị thương.

Không chỉ trong mắt Liễu Hàn Yên chứa đầy sự kinh ngạc mà ngay cả anh em Kurozuka cùng Tuyết Nữ cũng trợn tròn mắt.

Đây tuyệt đối là kiếm thuật cao siêu đến cảnh giới nhất định mới có thể làm được. Mặc dù không đột phá khỏi vòng vây của khúc thanh âm của rừng trúc, nhưng có thể dựa vào cảm giác để vung kiếm ngăn sóng âm là điều kiếm khách bình thường nghĩ cũng không dám!

Mấu chốt là hiển nhiên tu vi của Ryugasaki Ikuo cũng nằm trong tiên thiên cao cấp, nếu không anh ta cũng không đỡ nổi tiến công của Tuyết Nữ.

Tuyết Nữ cũng bị kích phát ý chí chiến đấu, trừng mắt định đến giúp đỡ Kurozuka, bắt đầu đẩy nhanh giai điệu, khiến sóng âm tấn công đặc biệt mãnh liệt.

Kurozuka thấy thế cực trong thời gian ngắn không thể làm được gì Ryugasaki nên bắt đầu gọi điện thoại, tìm người tiếp viện.

- Má nó... Đây không phải là cách... Này! Cô Liễu! Cô hiểu rõ môn võ này không! Có cách phá giải không?

Ryugasaki hỏi.

Liễu Hàn Yên ánh mắt lập loè, cố gắng để bản thân tỉnh táo, nói:

- Âm Ba Công không có kẽ hở! Nếu muốn phá giải chỉ có thể cắt đứt bài diễn

tấu của cô ta!

Ryugasaki Ikuo thấy tình hình không đúng, cắn răng:

- Thế thì đành liều thử xem vậy, trong một giây, Cô Liễu hãy tự bảo vệ cho mình!

Vừa mới nói xong, Ryugasaki Ikuo hai tay cầm trục kiếm, thân thể xoay tròn 270 độ, kiếm quang vạch ra một quỹ tích cầu vồng!

Một đạo kiếm khí mang theo cảm nhận nặng nề quét qua, làm vỡ tan gạch đá trên mặt đất, phóng về phía Tuyết Nữ!

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 472: Thất Tuyệt

"Phá quan!"

Tiếng gầm giận dữ, kiếm điên cuồng nổi giận này khiến Tuyết Nữ cũng không thể không tập trung chân khí chặn trước mặt mình!

Một bức tường chân khí sóng âm hình thành, hợp lại với kiếm khí tấn công kịch liệt này!

Kiếm khí này đúng như tên “Phá quan” của nó, rộng rãi bá khí như một chiếc xe công thành sắp đụng nát hàng rào sóng âm ở phía trước.

"Ầm ầm!"

Bụi mù cuốn khắp nơi khiến Tuyết Nữ không thể không lui về phía sau ba bước để đảm bảo duy trì khoảng cách an toàn, không bị Ryugasaki Ikuo đánh lén.

- Thần Môn Thất Tuyệt Kiếm! Mà quả nhiên là người của Thần Kiếm Môn!

Tuyết Nữ vẻ mặt lạnh lùng, buông cây sáo xuống.

Tuy rằng khúc thanh âm của rừng trúc của cô ta lợi hại nhưng tu vi chân khí của Ryugasaki Ikuo không kém gì cô ta, lại có kiếm khí uy lực mạnh hơn. Cô ta biết nếu tiếp tục thổi thì cũng chẳng làm gì được tên này, dứt khoát thu lại cây sáo.

Thất Tuyệt Kiếm cũng không phải chỉ đơn giản là vì kiếm thuật này có tất cả bảy chiêu.

Trong năm Thịnh Đường, Thần Kiếm Môn có một kiếm khách rất giỏi, được xưng là Vương Thiếu Bá “Thất Tuyệt Thánh thủ”, là thi nhân biên cương được người đời sau ca tụng, ông ta đã từng vứt bỏ bút đi tòng quân.

Ông ta giỏi làm thơ Thất Tuyệt, thông qua kinh nghiệm của bản thân và tu luyện cổ võ, sáng tác ra bảy bài thơ Thất Ngôn Tuyệt Cú “Đi tòng quân”.

Bảy bài thơ này diễn hóa thành bảy chiêu kiếm thuật, trải qua vô số đời cao thủ gọt giũa, cuối cùng trở thành Thần Môn Thất Tuyệt Kiếm hiện nay.

Khác với mười ba chiêu Phiêu Diểu linh hoạt đa dạng là Thất Tuyệt Kiếm chú trọng lâm trận giết địch, giết chóc khi công thành đoạt đất hơn, chiêu thức trực tiếp, hung hãn hơn, sức sát thương đương nhiên lớn hơn.

Kurozuka bao vây đến phía sau, vẻ mặt âm trầm:

- Hai đại tuyệt học của Thần Kiếm Môn, Thần Môn Thất Tuyệt Kiếm nằm trên mười ba chiêu thức Phiêu Miểu, không chỉ cần đệ tử đích truyền mà còn phải là đệ tử được chưởng môn và trưởng lão tán thành mới có thể học. Chắc chắn mà không phải là Ryugasaki Ikuo, mà là người nào của Thần Kiếm Môn?

- Bớt nói nhảm đi, có gan thì lên đây thử xem, xem kiếm của tao sắc hơn hay chân khí của chúng mày lạnh hơn.

Ryugasaki Ikuo vẻ mặt lãnh khốc.

Kurozuka mắt lộ ra tà quang:

- Không thể không nói vừa rồi đúng là mày đã giấu được tao. Xem ra mày cậy mình chân khí mạnh, lén lút chặn đạn ở bên ngoài, giả vờ mình trúng đạn, thông minh, cơ trí.

Đáng tiếc, cho dù mày có thực lực tiên thiên cao cấp, cho dù mày là kiếm khách của Thần Kiếm Môn nhưng mày mang theo một con ghẻ kí sinh thì còn

mong đột phá được vòng vây của tao và em gái tao à? Đừng mơ!

Ryugasaki Ikuo híp mắt:

- Vậy mà có biết nhân lúc mà đi lên tao đã làm những thí nghiệm gì trong phòng thí nghiệm của chúng mà không?

Vẻ mặt Kurozuka cứng đờ, ngẫm nghĩ một lát, nghĩ đến một suy nghĩ không dám nghĩ nhiều hơn...

- Cũng đến lúc rồi, thứ tao chuẩn bị chắc trộn lẫn nhau rồi...

Ryugasaki Ikuo quay đầu lại nhìn Liễu Hàn Yên ở bên cạnh, nói:

- Cô Liễu, cô biết nếu axit sulfuric đậm đặc trộn lẫn với Potassium Permanganate sẽ xảy ra hiện tượng gì không?

Liễu Hàn Yên yên lặng lắc đầu, cô cũng không rõ lắm về kiến thức hóa học.

Đúng lúc này, dưới mặt đất như xảy ra động đất, phát ra tiếng nổ “ầm ầm” chấn động!

Cùng với đó, thang máy gần đó cháy rất to, ánh lửa chói mắt, một luồng khói màu đen nóng rực trực tiếp nướng cửa thang máy thành màu đen!

"Không!!! —— "

Kurozuka quay đầu lại, ôm đầu điên cuồng gào rú!

Có thể tưởng tượng, sau khi thang máy bị lửa bao phủ, cả phòng thí nghiệm bị chất hóa học dẫn đốt sẽ sinh ra trận nổ kịch liệt như thế nào, hoàn toàn sụp đổ!

Thật ra phòng thí nghiệm sinh hóa kiểu này chỉ cần có người cố ý phóng hỏa thì rất dễ xảy ra nổ lớn, mà Ryugasaki Ikuo lại biết nên làm thế nào.

- Xin lỗi, tao đã phá hỏng hết thiết bị điều khiển lửa của chúng mà tôi, tao

thấy chúng mày nên đi cứu thành quả thí nghiệm của mình đi. Cho dù máy tính bị cháy hỏng thì những tủ lạnh lớn kia chắc cũng chống đỡ được một thời gian, bọn tao không làm phiền chúng mày nữa!

Ryugasaki Ikuo nhếch miệng cười cười, kéo tay Liễu Hàn Yên, hai người dùng khinh công nhanh chóng nhảy ra khỏi tường viện.

Kurozuka cùng Tuyết Nữ muốn đuổi theo hai người nhưng nhìn vị trí thang máy vẫn còn đang không ngừng truyền ra tiếng nổ mạnh, không thể cứ thế mà đi.

Nên biết là không chỉ những thiết bị đó vô cùng quan trọng mà còn cả những tài liệu, số liệu thí nghiệm lưu trong ổ cứng máy tính đều là tâm huyết nhiều năm qua của chúng.

Chỉ cần có một tia hy vọng tìm được một phần tài liệu thì chúng sẽ dùng toàn lực.

- Vô liêm sỉ! Vô liêm sỉ!! Ryugasaki Ikuo! Liễu Hàn Yên! Chúng mày đừng hòng chạy thoát khỏi Nhật Bản!

Sau khi gào thét một hồi với bên ngoài đại viện, Kurozuka vội chỉ huy người cứu hỏa và cứu thành quả trong phòng thí nghiệm.

...

Thừa dịp đêm tối, sau khi chạy qua hai khu phố, Ryugasaki Ikuo cùng Liễu Hàn Yên mới dừng bước ở một ngõ nhỏ không người.

Đây đều là phố buôn bán khu kiến trúc, vì trời đã tối, các cửa hàng đều đóng cửa rồi nên chẳng có ai đi qua.

- Tạm thời an toàn, chắc bọn chúng vội cứu những tài liệu trong phòng thí nghiệm, không kịp đuổi theo.

Ryugasaki Ikuo nói.

Liễu Hàn Yên có chút chật vật một tay vịn ở vách tường, mặt có chút đau đớn, trên người lúc nóng lúc lạnh.

Sau khi nhìn kĩ, Ryugasaki Ikuo nhíu mày nói:

- Cô Liễu, cô bị nội thương vì Âm Ba Công à?

Liễu Hàn Yên gật gật đầu, dù cô tránh được phần lớn công kích nhưng uy lực của khúc nhạc rừng trúc vẫn quá mạnh, võ giả tiên thiên sơ cấp như cô có thể chịu được đến bây giờ đã bất ngờ lắm rồi.

Công kích của chân khí tiên thiên cao cấp kết hợp với sóng âm, cho dù là chấn động cách không gian cũng khiến cô bị chấn động đến mức khí huyết sôi trào.

- Chân khí của tôi hơi loạn, nghi ngờ một chút chắc là không sao.

Liễu Hàn Yên nói rồi định đi ra ngoài.

Ryugasaki Ikuo kéo tay của Liễu Hàn Yên, nghiêm mặt nói:

- Vừa nãy cô dùng khinh công chạy đến đây làm thương thể nặng hơn rồi, bắt buộc phải nhanh chóng điều trị mới được! Nếu không sẽ để lại mầm bệnh đấy!

Liễu Hàn Yên dùng sức vung tay mình ra, muốn tránh thoát, mặt lạnh lùng nói:

- Tôi muốn cảm ơn anh đã cứu tôi, nhưng rốt cục anh là ai? Tại sao phải giúp tôi?

Ryugasaki Ikuo bất đắc dĩ cười cười:

- Chẳng lẽ cô nghi ngờ tôi có mưu đồ khác với cô sao?

- Anh tu vi cao như vậy, lại có tuyệt học của Thần Kiếm Môn, sao lại là đại đội trưởng đội công an của Nhật Bản?

Đương nhiên Liễu Hàn Yên cũng có rất nhiều nghi ngờ.

Ryugasaki Ikuo gãi gãi đầu, nói:

- Cô hãy hứa với tôi tìm chỗ chữa thương trước rồi tôi sẽ giải thích với cô. Cô yên tâm, tôi không muốn hại cô đâu, nếu muốn hại cô thật thì cần gì phải cứu cô, đúng không?

Liễu Hàn Yên cẩn thận cân nhắc, đúng là có lý, quan trọng là đúng là bây giờ nội thương của cô đang có xu hướng nặng hơn, bắt buộc phải nhanh chóng tìm nơi an toàn chữa thương.

- Đi đâu?

Liễu Hàn Yên hỏi.

- Vừa nãy khi đến đây, tôi nhìn thấy ở đây có một khách sạn, chúng ta vào đó tìm một phòng, chắc chắn chúng sẽ không tưởng tượng được chúng ta sẽ trực tiếp ngủ lại ở gần đây.

Liễu Hàn Yên lại không nghĩ nhiều về khách sạn hay gì đó, cô chỉ nghĩ phải nhanh chóng gọi điện thoại cho Hisakura để cô ấy chú ý an toàn, bản thân cũng không thể đi tìm cô ấy nữa, tránh gây phiền phức cho cô ấy.

Vì thế thật ra cô chẳng có nơi nào để đi, tìm một khách sạn ở tạm cũng là lựa chọn không tồi.

- Vậy thì làm phiền anh rồi, nhưng mong anh buông tay trước.

Liễu Hàn Yên nói.

Ryugasaki Ikuo sững sờ, nhìn bàn tay trắng nõn mình đang nắm, xấu hổ cười

cười:

- Thật xin lỗi, tôi thất lễ rồi, chúng ta đi thôi.

Sau khi đến một khách sạn ở phố đối diện, hai người phát hiện khách sạn này còn là khách sạn tình nhân vô cùng thịnh hành của Nhật, là nơi chuyên tạo bầu không khí cho các loại nam nữ.

Cũng may đây là một khách sạn chủ đề người máy mèo tương đối đáng yêu, không có quá nhiều hình ảnh khiến người ta mặt đỏ tim đập, vì thế hai người cũng không thấy xấu hổ quá.

Lễ tân khách sạn nhìn thấy vấy của Liễu Hàn Yên rách bươm, còn có không ít vết thương nhỏ đang chảy máu lại càng hoảng sợ, suýt chút nữa thì báo cảnh sát.

Ryugasaki Ikuo trực tiếp đưa ra chứng nhận cảnh sát, nói:

- Cảnh sát phá án, không được lộ ra.

Lễ tân vừa nhìn thấy đúng là đại đội trưởng đội công an mới an tâm hơn, đưa chìa khóa cho hai người.

Ryugasaki Ikuo nghĩ nghĩ, lại nói với lễ tân:

- Đồng nghiệp của tôi giao thủ với phần tử tội phạm bị thương, cô giúp tôi tìm một bộ quần áo của nữ mang đến phòng nhé.

- Vâng, Đại đội trưởng Ryugasaki.

Lễ tân rất cung kính, dù gì thì đối với người dân bình thường mà nói địa vị của đại đội trưởng đội cảnh sát không tầm thường chút nào.

Tuy Liễu Hàn Yên không hiểu tiếng Nhật nhưng đại khái cũng đoán được ý gì, cảm thấy Ryugasaki Ikuo đúng là cân nhắc chu toàn.

Đi vào căn phòng đầy ảnh và đồ dùng đáng yêu, Liễu Hàn Yên mượn điện thoại của Ryugasaki Ikuo, gọi cho Hisakura.

Iga Hisakura nghe nói Kiyota Jiro chính là Kurozuka cũng giật mình, vội hỏi Liễu Hàn Yên hiện tại thế nào, ở đâu, muốn tới đón cô.

Nhưng làm sao Liễu Hàn Yên có thể để Hisakura mạo hiểm thêm nữa, cô chỉ bảo Hisakura mau về gia tộc Iga ở thủ đô, thị trường và nghị viên địa phương đều có quan hệ tương đối tốt với gia tộc Iga, nếu Thi Ma Môn muốn tiếp tục lấn lộn ở Nhật thì tất sẽ không dám cưỡng ép đến gia tộc Iga gây chuyện.

Đương nhiên Hisakura không muốn cứ rời đi như vậy, nhưng cô cũng biết hiện nay bản thân Liễu Hàn Yên đã vô cùng nguy hiểm, ở cùng cô chỉ càng nguy hiểm hơn.

Rơi vào đường cùng, Hisakura quyết định về thủ đô trước rồi nghĩ cách giúp Liễu Hàn Yên về Trung Quốc an toàn, bảo Liễu Hàn Yên giữ liên lạc.

Đợi sau khi thuyết phục được Hisakura, Liễu Hàn Yên thở phào, mệt mỏi ngồi trên giường.

Lúc này Ryugasaki Ikuo mới nói:

- Tiểu thư Liễu, thương thế của cô nghiêm trọng không? Có cần mua chút thuốc về không?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 473: Hận Tôi Cả Đời

Liễu Hàn Yên lắc đầu:

- Không cần, chút vết thương nhỏ thôi, nội công của tôi có thể nhanh chóng làm nó khép lại, tôi chỉ cần điều trị một tiếng là được.

- Suýt chút nữa tôi quên mất tác dụng chữa thương kỳ diệu của Thiên Huyền Băng Ngưng. Vậy cô chữa thương trước đi, tôi canh cho, nếu có biến tôi sẽ nói cho cô ngay.

Ryugasaki cười cười, đi đến ngồi lên chiếc ghế bên cạnh cửa sổ, cũng không nói nhiều nữa.

Liễu Hàn Yên nhìn Ryugasaki Ikuo, không biết tại sao đối với người đàn ông hoàn toàn xa lạ này, cô lại cảm thấy an tâm.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, cô chưa bao giờ có cảm giác tín nhiệm như vậy đối với một người đàn ông xa lạ.

Loại bỏ suy nghĩ lung tung, cô ngồi trên giường, vận công chữa thương, thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Hơn 1 tiếng sau, Liễu Hàn Yên mở mắt ra, phát hiện Ryugasaki Ikuo đã đặt quần áo ở bên cạnh mình.

- Nhìn có vẻ khôi phục không tệ, khí sắc tốt hơn nhiều rồi.

Ryugasaki cười nói.

- Cảm ơn anh.

Ryugasaki lắc đầu:

- Không có gì, cô Liễu, cô có thể đợi đến mai hãy thay quần áo, tối nay nghỉ ở đây đi.

- Anh vẫn chưa cho tôi biết rốt cục anh là ai.

Liễu Hàn Yên chưa quên mẫu chốt vấn đề.

Vẻ mặt của Ryugasaki Ikuo có chút khó xử, cười nói:

- Thân phận của tôi có chút phức tạp, dù sao thì lập trường của tôi và cô Liễu là giống nhau. Cô muốn đối phó với Thi Ma Môn, tôi cũng muốn đối phó với chúng, tôi sẽ cùng hành động với cô, tìm ra hang ổ của chúng, tiêu diệt chúng.

Liễu Hàn Yên ánh mắt lập loè:

- Nếu anh đã không chịu nói rõ thì mong anh đừng đi theo tôi, tôi không muốn dây dưa quá nhiều với một người lai lịch không rõ ràng.

Ryugasaki Ikuo vẻ mặt không còn gì để nói:

- Cô Liễu, không phải cô còn muốn đi đối đầu với người của Thi Ma Môn đấy chứ? Thực lực của cô không thể đối phó được với chúng, tại sao nhất định phải một mình làm chuyện nguy hiểm như vậy?

- Tu vi của tôi không bằng chúng nhưng giết người chưa chắc đã phải dùng cổ võ, tôi chỉ cần điều tra xem chúng ở đâu, có đây cách khác để giết người. Dùng độc, dùng thuốc nổ, dùng gì cũng được, Thi Ma Môn, Hắc La Sát, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho chúng.

Liễu Hàn Yên nói.

Ryugasaki Ikuo thở dài:

- Vẫn là vấn đề kia, thế này quá nguy hiểm. Theo tôi biết thì Tông sư truyền dạy cô là Lăng Vân sư thái có bối cảnh gia thế không tầm thường, cô muốn đối phó với Thi Ma Môn thì có thể tìm người khác giúp mình, tại sao cứ nhất định phải một mình đến Nhật chứ?

- Anh từng điều tra tôi à?

- Tôi đương nhiên phải biết một số thông tin của cô thì mới kịp thời xuất hiện ở đó được chứ!

Ryugasaki Ikuo nói.

Liễu Hàn Yên trầm mặc một lát, đáp:

- Một mình tôi là đủ rồi, không cần người khác tới giúp, hậu quả mình tôi gánh chịu.

- Cô đừng cố chấp như vậy được không?

Ryugasaki Ikuo không khỏi nâng cao giọng, mở to mắt nói:

- Cô làm thế này chẳng khác nào đi vào chỗ chết! Cô không sợ chết nhưng cô có từng nghĩ đến những người quan tâm đến cô không?

Ryugasaki Ikuo tiến lên, muốn giơ tay túm tay Liễu Hàn Yên nhưng giơ đến giữa chừng lại ngừng lại, chỉ vào chiếc nhẫn trên tay cô.

- Cô đeo nhẫn cưới đúng không, chồng cô biết cô ở đây làm chuyện kiểu tự sát này không? Cô chưa từng nghĩ nếu cô chết thì anh ta sẽ đau khổ thế nào à?

Liễu Hàn Yên theo bản năng nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn kim cương trên tay mình, trong mắt lộ ra một chút gợn sóng.

- Cho dù có hấn ở đây thì cũng rất nguy hiểm, so với việc hai người nguy hiểm thì chi bằng để mình tôi đối mặt, dù sao thì... đây đều là chuyện của tôi, chuyện tôi không thể không đối mặt.

Ryugasaki Ikuo ánh mắt giật mình, phức tạp nhìn Liễu Hàn Yên, nói:

- Cô cảm thấy chồng mình vô dụng, không bảo vệ được cô à?

Liễu Hàn Yên sửng sờ, lập tức lắc đầu:

- Hấn đã từng cứu tôi không chỉ một lần, tôi biết hấn rất lợi hại nhưng vì cứu tôi, hấn cũng từng suýt nữa mất mạng... Tôi không thể để chuyện đó xảy ra nữa.

Nói đến đây, Liễu Hàn Yên nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt sinh nghi mà nhìn về phía Ryugasaki Ikuo.

- Nói ra thì... chồng tôi cũng là kiếm khách, anh cũng dùng kiếm... Chân khí của anh hình như cũng khá giống hấn.

Liễu Hàn Yên nhìn khuôn mặt của người đàn ông xa lạ này, không nhận được bắt đầu so sánh với khuôn mặt của Tần Xuyên.

Nhưng đây rõ ràng là hai người, hơn nữa Ryugasaki Ikuo thoạt nhìn đứng đắn, mang lại cảm giác đáng tin cậy của người đàn ông trưởng thành, hoàn toàn khác với dáng vẻ cười đùa tí tởng, ngả ngớn vô lại của Tần Xuyên.

Trong lòng Liễu Hàn Yên tự giễu mình, rốt cục cô đang nghĩ gì thế không biết, Ryugasaki Ikuo là Ryugasaki Ikuo, có thể có quan hệ gì với Tần Xuyên chứ.

Trên đời này dù không có nhiều kiếm khách kiếm thuật tinh thông, có thuộc tính chân khí tương tự nhưng không đến nỗi chỉ lác đác vài người.

Ryugasaki Ikuo thì nhìn sâu vào mắt cô, ôn hòa cười cười:

- Tôi không biết nên cảm thấy vui vẻ hay đau khổ thay chồng cô. Cô băn khoăn cho sự an nguy của hẳn như vậy, theo lý mà nói nên cảm động mới đúng.

Nhưng hẳn nguyện ý bỏ cả sinh mạng để bảo vệ cô chứng tỏ hẳn yêu cô, nếu hẳn phát hiện cô cố ý giấu hẳn, gặp nạn ở Nhật thì chắc hẳn sẽ hận cô.

Hốc mắt Liễu Hàn Yên hơi đỏ, ôm đầu gối ngồi trên giường nói:

- Tôi thà rằng hẳn hận tôi cả đời cũng không muốn hẳn biết tất cả chuyện này.

Trong phòng lâm vào một hồi yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, Ryugasaki Ikuo mới thở dài:

- Tôi thật sự phục cô rồi đấy, nên nói cô đơn thuần hay nói cô ích kỷ đây.

Liễu Hàn Yên cũng không lên tiếng, cô biết rõ cách làm của mình rất nhiều chỗ không đúng nhưng cô cũng không có ý định sửa, đây là sự cố chấp của cô, cho dù bị coi là đồ ngốc cô cũng cam tâm tình nguyện.

Đúng lúc này, có người gõ cửa phòng.

Ryugasaki Ikuo chau mày, cầm quần áo ném cho Liễu Hàn Yên, nói:

- Hình như bên ngoài không chỉ có một người, chắc không phải nhân viên phục vụ của khách hàng, chúng ta cẩn thận chút.

Liễu Hàn Yên chỉ coi là hội Inagawa đuổi đến, vội vàng cầm quần áo đứng dậy.

- Ai?

Ryugasaki Ikuo đi tới cửa hỏi.

- Anh Cảnh, tôi là Tiểu Lâm vừa nãy mang quần áo cho anh, mời anh mở cửa

ra, phía cảnh sát cần lục soát khách sạn của chúng tôi, họ có lệnh lục soát.

Ryugasaki Ikuo vỗ trán một cái, anh ta vẫn bỏ qua một vấn đề, cẩn thận mấy cũng có sơ sót.

Anh ta cũng không do dự nữa, trực tiếp mở cửa ra.

Liều Hàn Yên ở đằng sau nhìn thấy ngoài cửa có mấy cảnh sát đang đứng, lập tức trợn tròn mắt!

Chỉ thấy người cảnh sát dẫn đầu mặt nhìn giống y hệt Ryugasaki Ikuo!

Người đàn ông mặt giống như đúc, người thấp hơn một chút này nhìn thấy Ryugasaki Ikuo cũng chẳng khác nào gặp quý, tay run rẩy chỉ vào Ryugasaki Ikuo nói:

- Mày... mày sao lại! Tên giả mạo này!

Cảnh sát khác và nhân viên phục vụ cũng kinh ngạc đến nói không ra lời, chẳng khác nào bị đông cứng vậy.

Ryugasaki Ikuo nhếch miệng cười cười, sau đó không nói hai lời, đi lên điểm huyết khiến mấy cảnh sát này hôn mê bất tỉnh hết!

Mấy người bình thường này chẳng phải đối thủ của Ryugasaki, trong nháy mắt liền bị anh ta đánh ngã.

- Cô Liều, chúng ta đi thôi, không thể qua đêm ở đây rồi.

Ryugasaki Ikuo quay đầu lại cười khỗ.

Liều Hàn Yên theo bản năng lùi lại hai bước, cảnh giác hỏi:

- Rốt cục anh là ai?

Ryugasaki vẻ mặt bất đắc dĩ, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Cô có thể gọi tôi là “Kiếm Ma”, tôi nhận nhiệm vụ ủy thác để ám sát Hắc La Sát, tôi là sát thủ.

- Kiếm Ma?

Dù Liễu Hàn Yên không hiểu rõ lắm về thế giới dưới lòng đất nhưng cũng từng nghe nói đến danh xưng này, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Anh là sát thủ giết chết Viêm Ma Balogh của công hội Phoenix?

Ryugasaki Ikuo gật đầu:

- Tôi đã nổi tiếng thế rồi cơ à? Thôi được, dù sao thì cụ thể thế nào lát nữa sẽ nói với cô, cùng tôi rời đi trước nhé? Tôi nghĩ chúng ta có không ít chủ đề chung, cùng nói về việc làm thế nào để tìm được Hắc La Sát.

Lần này Liễu Hàn Yên cũng không nghĩ nhiều, đúng là cô cần một trợ thủ mạnh, mà nếu tên này chính là Kiếm Ma, sát thủ siêu cấp của thế giới dưới lòng đất thì tìm anh ta hợp tác là thích hợp nhất.

Hai người đi ra khách sạn, trực tiếp ngồi trên chiếc xe con cảnh sát lái đến, một đường chạy như bay.

Sau khi lái được khoảng 20 phút thì hai người đến một khu dân cư ở bờ biển Yokohama.

Vứt bỏ chiếc xe xong, Ryugasaki cùng Liễu Hàn Yên chạy hai ba dặm đường, tìm một căn nhà không có chủ nhà ở, trèo lên sân thượng đi vào nhà.

Hai người đều là võ giả, làm đầu trộm đuôi cướp vô cùng dễ dàng, cộng thêm việc lúc này là nửa đêm canh ba, không ai biết có người tự tiện xông vào nhà dân.

Đi vào phòng ngủ chính của căn nhà này, Ryugasaki nói:

- Đêm nay hãy qua đêm ở đây trước, chúng ta cùng bàn bạc xem kế hoạch tiếp theo nên làm thế nào.

Liểu Hàn Yên nhìn thẳng vào mặt anh ta:

- Nếu anh đã không phải là Ryugasaki Ikuo thì sao mặt anh lại...

- Ah đúng rồi, cô đợi chút.

Ryugasaki cười, chạy vào trong phòng vệ sinh, đồng thời đóng cửa lại.

Khoảng 5 phút sau, khi chạy ra, Ryugasaki đã biến thành một khuôn mặt anh tuấn khác.

Cuối cùng Liễu Hàn Yên cũng nghĩ đến điều gì đó:

- Anh biết thuật dịch dung à?

- Nói một cách chuẩn xác là một loại võ công thay đổi cơ bắp của mặt thông qua huyết vị và chân khí.

Tiếng nói của Ryugasaki cũng biến thành giọng nói trẻ hơn.

Anh ta ngồi xuống một chiếc ghế trong căn phòng, lại chỉ vào chiếc ghế khác bên cạnh, bảo Liễu Hàn Yên cũng ngồi xuống.

- Tôi biết cô Liễu có không ít chuyện muốn hỏi, cô ngồi xuống đã, tôi sẽ từ từ giải đáp cho cô.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 474: Bí Mật Thủy Vân

Đúng là Liễu Hàn Yên có rất nhiều nghi vấn, ví dụ như làm sao Kiếm Ma tìm được cô, là ai ủy thác nhiệm vụ giết Hắc La Sát, Kiếm Ma định làm thế nào...

Sau khi ngồi xuống, cô nhìn khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông, hỏi:

- Tôi nên gọi anh thế nào, Kiếm Ma à?
- Cô có thể trực tiếp gọi tôi là Ryugasaki, dù sao cũng chỉ là danh hiệu.

Ryugasaki thản nhiên nói:

- Sau khi đến Nhật, tôi luôn điều tra Thi Ma Môn, để tiếp xúc với hội Inagawa nên tôi mới nghĩ đến việc dịch dung thành nhân viên chính thức.

Người đại đội trưởng đội cảnh sát Ryugasaki Ikuo kia vừa vặn bị tôi gặp phải nên tôi đã cướp xe và quần áo của gã, bao gồm các giấy chứng nhận, đi đến chỗ Kiyota Jiro.

Không ngờ đúng lúc cô Liễu cũng muốn điều tra hội Inagawa nên cũng coi như là có duyên, cứu cô Liễu cũng là tiện tay, vì thế cô không cần quá để trong lòng.

- Ai ủy thác anh giết Hắc La Sát vậy?

Liễu Hàn Yên hỏi.

Ryugasaki nhún vai:

- Ngại quá, tôi không thể tiết lộ thông tin người thuê, nhưng dù thế nào đi

nữa, tôi rất vui nếu có thể hợp tác với cô Liễu.

- Vì sao? Thực lực của anh mạnh hơn nhiều tôi, chắc là hành động một mình thì tiện hơn mới đúng.

Liễu Hàn Yên hoang mang nói.

Ryugasaki cười nói:

- Bởi vì thoát nhìn cô đều tương đối hiểu về Thi Ma Môn, Hắc La Sát, công pháp và chiêu thức chúng dùng hình như có nguồn gốc sâu xa với Thủy Vân Vĩnh Trai, không biết cảm giác của tôi có đúng không?

Liễu Hàn Yên nghe xong, cuối cùng mới hiểu ý của người đàn ông này, hóa ra muốn cùng hưởng tình báo với cô.

- Nếu tôi nói cho anh biết thông tin liên quan đến Hắc La Sát, Thi Ma Môn thì anh bắt buộc phải hứa với tôi một chuyện.

Ryugasaki mắt lộ ra vẻ hiểu rõ, nói:

- Cô muốn tôi nhường cơ hội giết chết Hắc La Sát cho cô đúng không?

- Đúng vậy, nếu quả thật có cơ hội giết chết ông ta.

Liễu Hàn Yên vẻ mặt lãnh khốc.

Ryugasaki không sao cả nói:

- Hoàn toàn không có vấn đề, dù sao chỉ cần Hắc La Sát chết là được. Cô Liễu muốn tận tay giết ông ta, đương nhiên cũng được.

Thấy anh ta sáng khoái đáp ứng, Liễu Hàn Yên mới lên tiếng:

- Cảm giác của anh không sai, thật ra Hắc La Sát... là đệ tử của Thủy Vân Tĩnh Trai chúng tôi, theo cấp bậc thì còn cao hơn một bậc so với sư phụ tôi.

Ryugasaki kỳ quái nói:

- Nhưng theo tôi biết thì chẳng phải Thủy Vân Tĩnh Trai chỉ thu đệ tử nữ sao?

- Không phải, dù Thủy Vân Tĩnh Trai của chúng tôi toàn là đệ tử nữ nhưng đó là vì tuyệt học Thiên Huyền Băng Ngưng của chúng tôi nam giới không tu luyện được, vì thế mới dẫn đến việc nam giới không muốn vào Thủy Vân Tĩnh Trai của chúng tôi, mà những người tư chất bình thường thì tông môn chúng tôi cũng không cần.

Nhưng năm đó Hắc La Sát cũng có thể được coi là võ giả trẻ tuổi vô cùng có tư chất, ông ta nói rất ngưỡng mộ võ công của môn phái chúng tôi, đau khổ cầu xin nửa năm mới được vào môn phái chúng tôi.

Ngay từ đầu, chưởng môn khi đó tưởng ông ta muốn tu luyện võ công nam nữ đều tu luyện được nhưng không ngờ Hắc La Sát dùng lời ngon tiếng ngọt lừa được khẩu quyết từ chỗ đồng môn sư tỷ, tu luyện Thiên Huyền Băng Ngưng.

Thông qua nghiên cứu trong thời gian dài, Hắc La Sát còn nghĩ đến một cách để nam giới cũng có thể tu luyện công pháp Cực Âm này.

- Biện pháp gì? Chẳng phải nam giới âm khí không đủ, không thể tu luyện sao? Thế chẳng phải nghịch thiên sao?

Ryugasaki kinh ngạc nói.

- Đúng vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy không có khả năng, nhưng Hắc La Sát đã nghĩ được cách...

Liễu Hàn Yên nói qua về bối cảnh lai lịch của Hắc La Sát năm đó, đây cũng là chuyện sau khi trưởng thành cô mới biết được từ chỗ Lăng Vân sư thái.

Hóa ra phương pháp Hắc La Sát nghĩ đến không phải gì khác mà là thông qua sửa đổi pháp môn luyện khí của Thiên Huyền Băng Ngưng, hút âm khí từ người nữ giới trợ giúp mình tu luyện.

Mới đầu Hắc La Sát mượn danh ra khỏi núi tập luyện, ở một số nơi xa xôi bắt một số nữ giới để luyện công.

Từ việc hút âm khí của nữ giới còn sống rồi càng ngày càng trực tiếp hơn, bắt đầu uống máu nữ giới để tăng tốc độ hấp thu âm khí.

Thiên Địa vạn vật đều ẩn chứa năng lượng, âm khí cũng là năng lượng, nó đại diện cho rất nhiều năng lượng thuộc tính âm rất phức tạp, còn Thiên Huyền Băng Ngưng là công pháp chỉ cần có âm khí là có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện.

Cùng với việc Thiên Huyền Băng Ngưng của Hắc La Sát càng ngày càng tinh thâm, ông ta bắt đầu càng tham lam âm khí hơn.

Lúc đầu là nữ giới nào cũng bắt để tu luyện, về sau ông ta chỉ cần xử nữ, thiếu nữ còn ít tuổi, nữ đồng, những người này nguyên âm nhiều hơn.

Sau khi Hắc La Sát giết quá nhiều nữ giới, cuối cùng cũng bị phát hiện, Thủy Vân Tĩnh Trai phái người đi bắt khắp nơi nhưng thiên hạ quá lớn, chẳng khác nào mò kim đáy biển, rất khó tìm được.

Trong quá trình truy bắt này, không ít đệ tử nữ của Thủy Vân Tĩnh Trai bị Hắc La Sát bắt, trở thành “nguyên liệu” để hắn tu luyện.

Các nữ đệ tử tinh nhuệ của Thủy Vân Tĩnh Trai để tu luyện Thiên Huyền Băng Ngưng, gần như đều giữ thân xử nữ, hơn nữa càng là người tu vi cao thâm vừa là người có lượng lớn âm khí trong cơ thể.

Sau khi tu vi càng ngày càng mạnh, thậm chí Hắc La Sát còn chủ động xuất kích, bắt đệ tử của Thủy Vân Tĩnh Trai.

Nữ đệ tử bị ông ta bắt đầu tiên bị nhốt lại, mỗi ngày đều bị ông ta hút máu, huyết dịch khô héo, nuôi đến khi sắp chết, lại bị ông ta ăn nội tạng, lá lách, thận trong cơ thể, ép lấy chút âm khí cuối cùng.

Có thể nói, lúc ấy nữ đệ tử của Thủy Vân Tĩnh Trai đều sợ Hắc La Sát đến cực điểm, đây là một tên Ác Ma thật sự!

Thời gian đen tối này của Thủy Vân Tĩnh Trai kéo dài tận hơn 20 năm, vì chuyện của Hắc La Sát mà lão chưởng môn cũng tâm lực tiêu tụy, mang theo sự tự trách và áy náy sâu sắc rời qua đời vì bệnh.

Cũng may là năm đó sư phụ Diệu Tâm sư thái của Lăng Vân sư thái sau khi tiếp nhận Thủy Vân Tĩnh Trai đã dùng kế khéo léo, dùng một đệ tử có thân thể tiên thiên thủy linh trăm năm khó gặp làm mồi nhử, bắt được Hắc La Sát!

Khi đó, mọi người bỗng phát hiện không ngờ Hắc La Sát lại không hề già đi theo thời gian mà diện mạo cực kỳ trẻ, như là thiếu niên mười tám mười chín tuổi!

Khi đó Hắc La Sát dùng ví dụ sống của mình để nói với Diệu Tâm sư thái, ông ta cho rằng Thiên Huyền Băng Ngưng là một môn tuyệt học có thể giúp người ta trường sinh bất tử, Thủy Vân Tĩnh Trai luôn coi thường sự tinh túy của công pháp này.

Chỉ cần không ngừng có âm nguyên thì ông ta có thể dung nhan không già, khí quan không suy, trường sinh bất lão!

Nếu Diệu Tâm sư thái chịu hợp tác với ông ta thì ông ta sẽ chia sẻ cả Thiên Huyền Băng Ngưng đã được sửa đổi.

Nhưng Diệu Tâm sư thái đạo tâm kiên định, không muốn cấu kết làm việc xấu với ông ta.

Trận chiến ấy có thể nói là Tam Anh chiến Lữ Bồ, Diệu Tâm sư thái cùng hai đệ tử kiệt xuất nhất cùng đánh cho Hắc La Sát bị trọng thương.

Tiếc là cuối cùng Hắc La Sát nhảy xuống vách núi, rơi xuống một nhánh sông, không cách nào đuổi theo, không biết sống chết.

Cho đến tận mấy năm sau, An ninh quốc gia truyền đến tin Hắc La Sát lại đi đến Nhật và sáng lập Thi Ma Môn.

Dù sao Thủy Vân Tĩnh Trai cũng chỉ là một môn phái cổ võ của Trung Quốc, nếu đến Nhật bắt phản đồ, với quan hệ của hai nước tất nhiên là không được, hơn nữa cũng liên lụy đến quá nhiều mặt.

Kết quả là, mãi cho đến về sau Lăng Vân sư thái trở thành cao thủ tông sư cũng không có ý tiêu diệt Hắc La Sát.

Con trai của Hắc La Sát Kurozuka chính là Kiyota Jiro, rõ ràng gã cũng đã tu luyện Thiên Huyền Băng Ngưng, chắc đã giết hại vô số nữ tử.

Trong phòng thí nghiệm của chúng, những thi thể nữ đông lạnh kia có đến hơn phân nửa là sau khi chúng dùng để luyện công xong lại làm thí nghiệm cơ thể người khác, hoặc là buôn bán cơ quan...

Hốc mắt Liễu Hàn Yên hơi đỏ, cắn răng nói:

- Chúng không coi những cô gái kia là người, chúng đều đáng chết.

Ryugasaki ánh mắt lập loè, trầm ngâm một lát, nói:

- Khi tôi giả chết trong phòng thí nghiệm, thật ra có nghe Kurozuka gọi điện thoại, bảo Tuyết Nữ đừng giết chết cô, chúng cần thân thể tiên thiên thủy linh còn sống.

Tôi biết chúng sẽ không hạ sát thủ nên mới yên tâm lớn mật chuẩn bị xong quá trình làm phòng thí nghiệm của chúng bị nổ tung mới đi thang máy lên.

Cô Liễu, cô nói năm đó chương môn của Thủy Vân Tĩnh Trai dùng một nữ đệ tử có thân thể tiên thiên thủy linh làm mồi nhử, đó chính là mẹ cô đúng không?

- Ừ.

Liễu Hàn Yên gật đầu.

- Anh không đoán sai, mẹ tôi là tiểu sư muội của sư phụ tôi. Năm đó mẹ tôi giống sư phụ tôi, đều là đệ tử có cơ hội bước vào cảnh giới tông sư nhất.

Nhưng sau khi sinh hạ tôi, thật ra mẹ tôi rất tự trách, tỷ lệ di truyền thân thể tiên thiên thủy linh cho con cái rất nhỏ nhưng tôi lại có thân thể đó.

Mà thể chất của chúng tôi đối với Hắc La Sát mà nói chính là một âm nguyên cao cấp nhất, thậm chí còn có thể giúp ông ta trực tiếp vượt qua một cảnh giới nên mẹ tôi sợ tôi sẽ lại bị Hắc La Sát nhìn chăm chăm vào.

Khi tôi còn bé, mẹ tôi cố ý không để tôi tiếp xúc với Thủy Vân Tĩnh Trai vì sợ Hắc La Sát phát hiện ra tôi, nhưng ai biết được... Hắc La Sát vẫn không tha cho mẹ con tôi.

Ryugasaki thấy Liễu Hàn Yên ánh mắt lộ ra sự đau thương, không khỏi một hồi đau lòng.

Anh ta theo bản năng giơ tay ra, khẽ đặt lên vai Liễu Hàn Yên, lời nói thắm thía mà trấn an nói:

- Đừng buồn nữa, tôi hứa với cô, nhất định sẽ giúp cô chém chết kẻ thù.

Liễu Hàn Yên ngẩng đầu nhìn anh ta, không biết vì sao ánh mắt của Ryugasaki lại khiến cô có cảm giác an toàn khác thường, dường như có một đôi tay dịu dàng nhẹ nhàng ôm lấy cô vậy.

- Cô Liễu, cô Liễu? Cô sao thế? Nhìn tôi như vậy.

Ryugasaki hỏi.

Liễu Hàn Yên đột nhiên bừng tỉnh, phát hiện bàn tay đặt trên vai mình của người đàn ông, vội tránh người đi, không để anh ta động vào.

- Không phải tôi muốn anh giúp tôi báo thù, tôi và anh chỉ có quan hệ hợp tác, trước đây đã nói rồi.

Liều Hàn Yên chỉnh lại tâm trạng có chút rối loạn, lạnh nhạt quay đầu đi chỗ khác.

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 475: Sát Thủ Kỳ Quái

Cô không biết mình làm sao, trước đây dù gặp bất cứ người đàn ông nào cô cũng đều không nói quá nhiều, càng không có cảm giác tin cậy nhanh như vậy.

Nhưng đối mặt với Kiếm Ma mới quen biết vài tiếng này, cô lại cảm thấy ở bên cạnh anh ta vô cùng tự nhiên, hơn nữa còn nguyện ý mở rộng cửa lòng...

Giác quan thứ sáu của phụ nữ khiến cô bất tri bất giác tiến lại gần với người đàn ông này hơn, nhưng ngay cả bản thân cô cũng không hiểu tại sao lại có cảm giác này.

Tình cảm bất thường này khiến Liễu Hàn Yên có một tia bất an và bối rối, cô nhớ đến Tần Xuyên đang ở tận Trung Quốc. So với việc nhanh như vậy đã nói nhiều chuyện với Kiếm Ma như thế, cô nhớ lại sự hà khắc và lạnh lùng của mình đối với Tần Xuyên...

Dù cô cố ý để Tần Xuyên xa cách mình, cũng không để Tần Xuyên tham gia vào quá trình báo thù của mình nhưng dù sao cô đã hơi quá đáng.

Cô cảm thấy áy náy, mình nợ chồng quá nhiều mà sao còn vô duyên vô cớ tiếp xúc gần gũi với người đàn ông xa lạ thế này?

Đối với người được dạy dỗ cẩn thận như cô mà nói, kéo tay, bá vai đã là hành động vô cùng thân mật rồi, trước khi gặp Tần Xuyên, cô chưa từng bị người đàn ông khác động vào như vậy.

Ryugasaki thấy Liễu Hàn Yên lạnh mặt như vậy, cười một tiếng:

- Tôi biết rồi, cảm ơn cô đã nói cho tôi biết những thứ này. Trước khi đi tìm

Hắc La Sát, chi bằng chúng ta hãy nghĩ xem ông ta có nhược điểm gì có thể nhắm vào đi.

- Nhược điểm...

Liễu Hàn Yên lắc đầu:

- Thực lực của tôi còn chưa đủ để thấy được nhược điểm của Thiên Huyền Băng Ngưng. Huống hồ môn tuyệt học này được gọt giũa từ mấy chục đời trước, có nhược điểm thì cũng sớm được bù đắp rồi. Hơn nữa, 15 năm trước, thực lực của Hắc La Sát đã chỉ dưới sự phụ của tôi, ngay từ đầu tôi đã không định dựa vào vũ lực giết chết ông ta.

- Không cần phải gấp, từ từ suy nghĩ, đêm nay chúng ta qua đêm ở căn phòng này đã, ngày mai lại về đại trạch của Kurozuka xem xem, có lẽ sẽ phát hiện được gì đó.

Ryugasaki nói.

Liễu Hàn Yên sửng sờ:

- Quay lại chỗ nào? Nếu chúng nhận...

Nói được một nửa, Liễu Hàn Yên mới nhớ ra người đàn ông này đã đổi khuôn mặt khác, người bình thường không thể ngờ đến anh ta chính là Ryugasaki Ikuo tối nay.

Ryugasaki đứng dậy, nói:

- Tôi tìm phòng khác ngủ, cô Liễu hãy ngủ ở đây đi.

- Ừ.

Đương nhiên Liễu Hàn Yên không muốn ở cùng một phòng với anh ta.

...

Bắc Kinh, Trung Quốc.

Tổng bộ An ninh quốc gia, không khí trong phòng hội nghị rất nặng nề.

Kể cả ba tướng quân Phong Thần, Thiết Sư cùng Âm Nguyệt đều tham dự lần hội nghị này qua video.

Liễu Trung Nguyên vội vã chạy từ quân khu đến tổng bộ, không vì gì khác, chỉ vì Liễu Hàn Yên vô cớ mất tích, lại bị mấy vị thủ trưởng cấp cao đều biết, đưa ra “nghị vấn”.

Chuyện này liên quan đến vinh dự của nhà họ Liễu, gia chủ như ông ta lần này tất phải tới tham gia hội nghị.

- Liễu Trung Nguyên, ông dạy con gái mình thế nào vậy? Vừa giao đại quyền của quân khu Giang Nam cho cô ta, cô ta lại báo đáp sự tín nhiệm của quốc gia đối với mình như vậy sao?

Tổng Bảo Khôn chất vấn.

- Hiện tại tốt rồi, Liễu Tướng quân vừa mất tích, Tần Xuyên cũng mất tích theo, rốt cục hai người bàn trước hay là trùng hợp đây?

Sở Thiên Khoát cười lắc đầu.

Liễu Trung Nguyên trầm giọng nói:

- Nếu cuối cùng xác nhận là con bé làm chuyện có lỗi với sự tín nhiệm của quốc gia thì tôi sẽ không bao che thiên vị gì hết, quân đội và an ninh quốc gia xử phạt nó ra sao, nhà họ Liễu chúng tôi sẽ không có bất cứ ý kiến gì.

- Hừ, xử phạt? Ý kiến? Hiện tại mấu chốt là mọi người tìm không thấy!

Tống Bảo Khôn rất tức giận, máu chột là ngay cả Tần Xuyên “thanh niên đầy hứa hẹn” họ nhìn trúng cũng không thấy đâu!

- Các vị lãnh đạo! Có tình hình mới!

Lúc này Tống Ngọc của nhà họ Tống cầm một tài liệu, bước vào phòng hội nghị.

- Trưởng ban Tống, phát hiện hai người ở đâu rồi à?

Tống Ngọc gật đầu, nói:

- Chưa tìm được Liễu tướng quân nhưng chúng tôi phát hiện một tấm thẻ ngân hàng của Tần Xuyên có tiêu phí ở mấy thành phố ven biển, dù tạm thời chưa tìm được, cũng chưa liên hệ được với hắn nhưng chắc hắn vẫn ở trong nước.

- Tin tức đáng tin không? Chắc chắn hắn không ở cùng Liễu Tướng quân chứ?

Tống Ngọc nói:

- Đây là tôi báo “Thủy Tinh” tra mới tra ra được tin tức, chắc cô ấy sẽ không phạm sai lầm.

Mọi người vừa nghe là tin Thủy Tinh tra ra đều không đưa ra nghi vấn nữa, hiển nhiên đều đã tin.

- Báo Thủy Tinh tiếp tục điều tra xem rốt cục Liễu Tướng quân đã đi đâu, cũng tiếp tục liên lạc với Tần Xuyên xem hắn có biết gì không.

Tống Bảo Khôn nói.

- Vâng!

Hội nghị tiếp tục tiến hành, mọi người cùng bàn bạc xem nên sắp xếp ghế trống do Liễu Hàn Yên rời đi như thế nào.

Liễu Trung Nguyên có chút không yên lòng, lông mày nhíu chặt, ánh mắt lộ ra suy nghĩ phức tạp, hai cánh tay đặt ở trên đùi, không tự giác mà xiết chặt...

...

Yokohama, sáng sớm.

Trong một tiệm mì Jiro gần khu dân cư.

Sáng dậy, vốn dĩ Liễu Hàn Yên tưởng Ryugasaki sẽ vội vã đến phòng thí nghiệm xem, không ngờ cô lại bị Ryugasaki kéo đến tiệm mì.

- Chuyện lớn đến đâu cũng phải cho bản thân ăn no đã, đói bụng thì làm sao có thể đi mạo hiểm tính mạng giết người đây.

Ryugasaki nói như vậy.

Hôm qua Liễu Hàn Yên không ăn gì, lại mất quá nhiều sức khi chiến đấu, đúng là cũng đói bụng nên không từ chối.

Chỉ có điều, khi thấy mì sợi bên trên bàn cô vẫn hơi giật mình.

Mì sợi trước mặt lại giống y hệt núi nhỏ, tầng tầng lớp lớp cải bắp, giá đỗ và thịt heo bao trùm lên trên, nhiều đến kinh người.

- Tiệm mì nổi tiếng này có đặc điểm là rất nhiều, được xưng là đỉnh Everest trong mì sợi, hơn nữa canh vị nặng, cô Liễu cố ăn nhé, tôi bắt đầu trước đây!

Ryugasaki nói xong, bắt đầu ăn từng miếng lớn, vẻ mặt hưởng thụ.

Liễu Hàn Yên thở dài, cũng đành ăn từng chút một, thật ra cô không có yêu cầu cao đối với thực phẩm, hơn nữa ăn cũng ít, bát mì lớn như vậy, cô không biết

làm thế nào để ăn hết đây.

Chưa đến 10 phút sau, Ryugasaki đã uống cạn cả nước trong bát mì, còn giờ ngón tay cái với chủ quán.

Nhìn sang bên cạnh, Liễu Hàn Yên lông mày kẻ đen nhẹ chau lại, chiếc đũa ngừng ở kia, ăn được một phần ba bát mì.

- Sao thế? Không ngon à?

Ryugasaki hỏi.

Liễu Hàn Yên lắc đầu, cũng cảm giác mình quá vô dụng, hơi xấu hổ nhỏ giọng nói:

- Tôi ăn no rồi, tôi không biết là một bát mì lại nhiều như vậy.

Ryugasaki thoải mái, cười nói:

- Không sao, con gái ăn ít một chút cũng bình thường, nhưng còn nhiều quá là không tôn trọng chủ quán, để tôi giải quyết giúp cô.

Nói xong, Ryugasaki trực tiếp mang số mì còn lại đến trước mặt mình, tiếp tục ăn như gió cuốn.

- Haiz, anh...

Liễu Hàn Yên vô ý thức muốn ngăn trở nhưng không kịp. Hơn nữa trong tiệm mì cũng có những người khác, không thể giành đi giành lại với Ryugasaki.

Nhưng bát mì này cô ăn dở rồi, Ryugasaki lại ăn chẳng khác nào ăn đồ thừa của cô, cảm giác này khiến cô thấy rất kỳ lạ...

Theo lý mà nói, ấn tượng sát thủ để lại cho cô là rất lạnh lùng, lãnh khốc hoặc là tính tình quái gở.

Nhưng sát thủ Ryugasaki này sao nhìn giống như một người đàn ông hiền lành lương thiện vậy.

Trước mặt Liễu Hàn Yên một hồi mông lung, cô nhớ đến Tần Xuyên ở nhà, dường như hai người đàn ông này đã hợp lại một chỗ vào khoảnh khắc này, khiến cô không rõ rốt cục mình đang ở cùng ai.

Đợi sau khi ăn xong ra khỏi cửa, Liễu Hàn Yên hỏi:

- Chúng ta đi bằng cách nào?

Ryugasaki chỉ chỉ vào ga điện ngầm ở đối diện:

- Cô Liễu, vừa nhìn là biết cô không thường xuyên đi du lịch, ngồi tàu điện ngầm đi, trên người tôi cũng không còn nhiều tiền mặt, tiết kiệm một chút.

Liễu Hàn Yên cắn cắn môi mỏng, thật ra cô chưa từng ngồi tàu điện ngầm, đương nhiên không nghĩ đến phương tiện giao thông này.

Vì bối cảnh thân phận và địa vị của mình nên cô không có lúc nào phải ngồi tàu điện ngầm cả, không khỏi tò mò rốt cục tàu điện ngầm thế nào.

Ryugasaki nhìn vẻ mặt người phụ nữ và ánh mắt chờ mong đó không khỏi cười nói:

- Cô Liễu, không phải cô chưa từng ngồi tàu điện ngầm đấy chứ?

Liễu Hàn Yên lập tức quay đầu đi, trên mặt lướt qua một tia đỏ hồng, chỉ lướt qua mà thôi.

Vì là thời gian đi làm nên trong tàu điện ngầm cũng tương đối nhiều.

Liễu Hàn Yên nhìn thấy bên trong đầy người, chẳng có cả dũng khí lên tàu điện ngầm, cô vốn đã bài xích tiếp xúc nhiều với người khác, nếu đi lên tất sẽ phải chen chúc với rất nhiều người.

Mẫu chốt là trong xe có mấy người đàn ông ánh mắt liếc về phía cô có vẻ không thích hợp lắm.

Ryugasaki nhìn ra sự do dự của Liễu Hàn Yên, từ mình lên trước, cật khỏe chen được một không gian nhỏ.

Những người đàn ông đi làm kia bị đẩy ra, người nào người nấy dùng ánh mắt chẳng lương thiện gì nhìn chăm chăm vào Ryugasaki, nhưng Ryugasaki hoàn toàn không sao cả.

- Cô Liễu, cô đi đến trước mặt tôi, ở đây không có ai.

Ryugasaki nói.

Liễu Hàn Yên cảm kích nhìn anh ta một cái, lúc này mới đi tới.

Sau khi tàu điện ngầm bắt đầu chạy, Ryugasaki để hai cánh tay ở bên cạnh Liễu Hàn Yên, bỏ trống ra một khoảng nhỏ, không cho người khác chạm vào Liễu Hàn Yên.

Đương nhiên Liễu Hàn Yên chú ý hết thảy, người đàn ông sau lưng cô như một bức tường chắn mưa chắn gió khiến trong lòng cô có một tia ấm áp. Nhưng Ryugasaki càng đối xử tốt với cô, cô càng cảm thấy bất an.

Mấy người đàn ông cùng khoang luôn định gạt bỏ Ryugasaki nhưng tiếc là Ryugasaki đâu phải người họ có thể động vào được, cho đến khi đến trạm, Ryugasaki vẫn vững như Thái Sơn.

Ra khỏi ga tàu điện ngầm, đi chẳng bao lâu liền về đến khu nhà giàu hai người trốn ra hôm qua.

Chỉ có điều mục tiêu Liễu Hàn Yên quá rõ ràng, hơn nữa dễ bị phát giác nên Ryugasaki để cô đợi ở một nơi hẻo lánh, nhìn từ xa.

Ryugasaki đã thay đổi hình dạng, cũng không sợ bị nhận ra, huyết sát đi về

phía cả khu nhà cấp cao của Kurozuka.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 476: Anh Cười Cái Gì

Mấy chiếc xe tải lớn chuyên chở hàng hóa dừng ở ngoài cửa khu nhà cấp cao, một đám cửa vận đang vận chuyển những chiếc hòm được đóng gói kín mít vào trong thùng đựng hàng.

Hai chiếc trong đó còn là xe hàng có thiết bị đông lạnh, thường là dùng để vận chuyển hải sản hoặc rau củ quả tươi.

Một đám đàn ông áo đen của hội Inagawa đang cùng bận rộn với cửa vận, trong đó một người đàn ông có ria mép là chỉ huy.

Ryugasaki đi đến cửa ra vào khu nhà cấp cao, khách sáo cười cười với người đàn ông có ria mép kia, hỏi:

- Chào anh, xin hỏi gia đình này muốn chuyển nhà à?

Người ria mép thấy là một người xa lạ, cảnh giác hỏi:

- Anh là ai?

- Ah tôi là người của công ty môi giới bất động sản, tôi tên là Awafujikyoku, có một khách hàng muốn mua bất động sản bên này, tôi nhìn thấy ở đây có người chuyển nhà nên muốn đến hỏi cụ thể xem.

Ryugasaki cười nói.

Người ria mép khoát tay:

- Không phải chuyển nhà, họ chỉ muốn vận chuyển chút đồ đi thôi, tránh ra,

tránh ra! Đừng chặn ngoài cửa nữa!

Ryugasaki cười mím nói:

- Xin hỏi anh là chủ nhà này sao? Có hứng thú bán bất động này này không?

Người ria mép trừng mắt:

- Rốt cục mày là người của công ty ngu xuẩn nào thế? Không biết ai ở đây sao? Nơi ở của hội trưởng hội Inagawa, khách hàng của mày muốn mua không?

- Hội trưởng hội Inagawa? Là anh Kiyota sao? Ha ha, ông chủ tôi cũng quen với anh Kiyota, nhưng không ngờ hóa ra anh Kiyota lại ở đây.

Ryugasaki nói.

Người ria mép vừa nghe thấy ông chủ của người này quen Kiyota Jiro, lập tức thần sắc biến đổi.

Gã cũng chỉ là tay chân phía dưới, đâu biết hội bạn bè của ông chủ, nhờ ông chủ của người này thật sự quen Kiyota thì thái độ của gã phải tốt một chút.

Người ria mép lập tức nhếch miệng cười cười:

- Awafujikyoku đúng không, nếu anh thật sự có hứng thú với căn nhà này thì hãy bảo ông chủ các anh liên lạc với hội trưởng chúng tôi, bây giờ chúng tôi thật sự rất bận, mời anh nhường đường trước được không?

Ryugasaki ôn hòa khoát khoát tay, nói:

- Là tôi đường đột quá, xin hỏi bây giờ hội trưởng Kiyota ở đâu? Nếu ở Tokyo thì tôi có thể bảo ông chủ tôi đi gặp hội trưởng.

Người ria mép cũng không nghĩ nhiều, gật đầu:

- Đúng, ở Tokyo, những hàng này mang đến cho hội trưởng chúng tôi.

Ryugasaki cười tạm biệt người ria mép, sau đó quay về góc đường xa xa, tụ hợp với Liễu Hàn Yên.

- Thế nào rồi?

Liễu Hàn Yên hỏi.

Ryugasaki nói:

- Giống như tôi đoán, phòng thí nghiệm của chúng bị thiêu hủy rồi, chúng muốn đưa một số thiết bị còn lại đến tổng bộ vì tổng bộ của hội Inagawa ở ngay khu vực Roppongi của khu cảng Tokyo.

Nếu Kurozuka đã ở tại bên phía Yokohama thì rất có khả năng chỗ tổng bộ kia là nơi Hắc La Sát ở, chắc Kurozuka cũng phải báo cáo chuyện xảy ra với Hắc La Sát nên tối qua mới vội vàng đến Tokyo.

- Vậy bây giờ chúng ta đi đến tổng bộ của bọn chúng, tôi từng xem tài liệu về hội Inagawa, tôi biết địa chỉ tổng bộ của chúng.

Liễu Hàn Yên nói.

Nhưng Ryugasaki lại bảo cô đợi chút, phân tích nói:

- Cô Liễu, cô không thấy kỳ quái à?

- Cái gì?

- Tối qua chúng ta gây náo loạn lớn như vậy mà thủ hạ của Kurozuka lại an phận vận chuyển hàng chứ không phải đi khắp Yokohama điều tra chúng ta, hơn nữa...cho dù dáng vẻ của tôi khiến chúng không tiện truy đuổi nhưng với diện mạo của cô, chắc chắn là bị một số máy quay bắt được, theo lý mà nói phía cảnh sát cũng nên lùng bắt mới đúng.

Liều Hàn Yên nghĩ nghĩ, đúng là như vậy, cô lại không bị cảnh sát truy nã?

- Ý anh là... bọn Kurozuka cố ý đè mọi việc xuống?

Ryugasaki gật đầu:

- Tôi nghĩ cũng chỉ có khả năng này thôi, chúng cũng gây áp lực cho phía cảnh sát, không cho cảnh sát tham gia vào bàn cờ này. Nói trắng ra là chúng nhận định vì báo thù cho mẹ mình, cô Liều sẽ lại tìm đến cửa, vì thế chúng đã bày sẵn Long Môn trận, muốn cô tự chui đầu vào lưới.

Liều Hàn Yên nhíu mày:

- Cứ cho là như vậy, chẳng lẽ chúng ta cứ thế mà dừng tay sao? Anh nhận nhiệm vụ rồi, cũng phải từ bỏ sao?

Ryugasaki cười lắc đầu:

- Đương nhiên không phải, chỉ có điều nếu bây giờ chúng ta tùy tiện vội vã đi động thủ, xông vào tổng bộ của chúng thì đúng là cừ tử nhất sinh. Chi bằng đợi một thời gian, tôi nghĩ cách giả tạo tin cô đã rời khỏi Nhật để chúng buông lỏng cảnh giác.

Đợi đến khi địch ở ngoài sáng, ta ở trong tối sẽ tìm cơ hội xuống tay, mặc kệ là dùng thuốc nổ mạnh hay là dùng kích độc, nói tóm lại là phải khiến Hắc La Sát chết...

Mấu chốt là với suy đoán của tôi thì hai chúng ta liên thủ đánh Hắc La Sát cũng chưa chắc đã thắng được, huống hồ còn có Kurozuka và Tuyết Nữ, cứ xông vào như vậy đúng là không ổn.

Liều Hàn Yên cúi đầu trầm mặc, mắt lộ ra vẻ suy tư.

Ryugasaki sợ Liều Hàn Yên không nghe lời khuyên của mình, nói tiếp:

- Cô Liễu, tôi biết mối thù của cô đã đợi 15 năm nhưng cũng 15 năm rồi, chẳng lẽ ngay cả mười mấy ngày còn không đợi được ư? Nếu cô đi chịu chết thì tôi sẽ không đi cùng cô đâu, vì cách làm này quá ngu xuẩn.

Liễu Hàn Yên ngẩng đầu, nhìn anh ta:

- Tôi sẽ không đi chịu chết đâu, tôi nhất định phải chính tay đâm kẻ thù, vì thế... tôi đồng ý với kế hoạch của anh.

Ryugasaki nhẹ nhàng thở ra, cười nói:

- May quá, tôi còn lo một người đẹp như cô cứ thế mà hương tiêu ngọc vẫn cơ. Cô Liễu, cô quả là sự kết hợp hoàn hảo của xinh đẹp và trí tuệ...

- Đừng nói những lời nhảm nhí này nữa, tiếp sau đây chúng ta đi đâu?

Liễu Hàn Yên cảm thấy người này càng ngày càng ba hoa.

Ryugasaki chỉ chỉ vào chiếc xe tải ở bên kia đường:

- Đương nhiên là đến Tokyo, nói trắng ra là nếu Thi Ma Môn có thể tìm được chúng ta thì đã sớm tìm rồi.

Bọn chúng cùng lắm là giám sát các sân bay xuất nhập cảnh lớn, bến cảng, cho dù chúng ta ở Tokyo, ngay dưới mắt chúng thì chúng cũng không phát hiện được.

Nhân thời gian này, chúng ta có thể điều tra nhiều hơn về chúng. Chẳng phải cô Liễu khinh công rất tốt sao, làm một lần nữ phi hiệp của thành phố lớn đi?

Liễu Hàn Yên cũng không hiểu phi hiệp là gì, chẳng phải là làm gián điệp sao:

- Vật giá ở Tokyo rất cao, tôi không muốn liên lạc với bạn của mình, làm liên lụy đến cô ấy, tiền anh mang có đủ không?

Ryugasaki nở nụ cười, nhìn vẻ mặt tích cực của Liễu Hàn Yên, hẳn vô ý thức muốn thò tay sờ khuôn mặt cô.

Liễu Hàn Yên một hồi bối rối, vội lùi một bước, không để anh ta chạm vào.

- Ấy... ngại quá, tôi thấy cô thế này đáng yêu quá. Đương nhiên tôi có tiền, thẻ ngân hàng của tôi hội Inagawa không giám sát được đâu.

Ryugasaki nói.

Liễu Hàn Yên mấp má môi dưới, do dự, cuối cùng vẫn nghiêm mặt nói:

- Ina... Kiếm Ma, mặc dù tôi đồng ý với kế hoạch của anh, thời gian này cùng anh hành động nhưng tôi không hy vọng anh đối xử với tôi như vừa này, dù là ngôn ngữ hay cử chỉ, nếu không tôi không thể nào cùng hành động với anh.

Ryugasaki sửng sờ, không kịp phản ứng, buồn bực nói:

- Đối với cô thế nào? Ngôn ngữ gì?

Liễu Hàn Yên giơ tay lên, chỉ chỉ vào chiếc nhẫn trên tay mình:

- Anh đã giúp tôi, cứu tôi, tôi rất cảm tạ anh nhưng chỉ là cảm tạ thôi. Tôi đã kết hôn, tôi có chồng rồi, tôi không muốn hẳn hiểu lầm gì cả, dù là khi hẳn không nhìn thấy.

Vẻ mặt Ryugasaki lập tức trở nên vô cùng đặc sắc, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó cười tủm tỉm quay đầu đi chỗ khác, cuối cùng không nhịn được cười ha hả.

- Anh cười gì...

Liễu Hàn Yên thấy khó hiểu.

Ryugasaki cố nhịn cười, lau nước mắt đang giàn giụa trên mặt, hỏi:

- Cô Liễu có yêu chồng mình không?

Liễu Hàn Yên sững sốt ngây người, chuyện này chưa từng có ai hỏi cô, bản thân cô cũng chưa từng nghĩ đến.

Bây giờ bị Ryugasaki hỏi, Liễu Hàn Yên nuốt khan, tim bỗng loạn nhịp, mặt nóng lên.

Ryugasaki sốt ruột giục:

- Câu hỏi này rất khó trả lời à? Yêu thì nói là yêu, không yêu nói là không yêu, nếu cô không yêu thì tôi vẫn còn cơ hội...

- Không! Anh không có cơ hội!

Liễu Hàn Yên nói ngay.

- Thế là cô yêu chồng chứ? Ryugasaki cười vui vẻ hỏi.

Liễu Hàn Yên nhìn quanh rồi hạ giọng nói:

- Đây là chuyện riêng, tôi không cần trả lời anh.

- Ái chà, cô cứ nói xem yêu hay không yêu, đơn giản thế thôi có gì đâu phải xấu hổ nhỉ?

Ryugasaki phì cười nói.

Liễu Hàn Yên nhìn anh ta với vẻ hồ nghi:

- Sao anh lại quan tâm đến chuyện vợ chồng tôi thế? Hơn nữa có gì đáng buồn cười đâu?

- Ha...

Ryugasaki sờ lên chóp mũi, cười cười.

- Chỉ là tò mò thôi mà... Chà, tiếc thật, hoa thơm đã có chủ, tôi đang cười

khổ mà đau lòng như cắt đây, cô không nhìn ra à?

- Không.

Liều Hàn Yên nói luôn.

Ryugasaki cũng không để tâm, dẫn đầu đi lên phố, nói:

- Đi nào đi nào, đi tìm ngân hàng rút tiền đã rồi ngồi tàu hỏa về Tokyo, may mà tôi chuẩn bị hộ chiếu giả rồi, nếu không muốn ở khách sạn cũng còn lãng nhăng lắm.

Liều Hàn Yên khẽ thở phào nhẹ nhõm, im lặng đi theo sau.

Nhưng cô rất lấy làm lạ, Ryugasaki vừa đi vừa ngâm nga, dáng vẻ vui sướng đến phát điên, cô chẳng hiểu người này rốt cuộc bị làm sao nữa.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 477: Lý Do Duy Nhất

Ban đầu Liễu Hàn Yên nghi ngờ tên Ryugasaki này cũng giống những người đàn ông khác muốn theo đuổi cô, cho nên cô chặn trước luôn để anh ta khỏi nghĩ lung tung.

Nhưng hôm nay thấy anh ta bị từ chối lại tỏ vẻ rất vui sướng, Liễu Hàn Yên cảm thấy hình như mình đoán sai rồi.

Xem ra người này chỉ muốn giúp cô hoặc do sống ở nước ngoài lâu năm, tiếp xúc cơ thể nhiều nhưng không hề có ý khác.

Nhưng câu hỏi của Ryugasaki khiến Liễu Hàn Yên nhận ra mình đã rất lâu rồi không gặp Tần Xuyên.

Có thể vì hai người này rất giống nhau nên cô mới nhanh chóng tin tưởng Ryugasaki như thế.

Liễu Hàn Yên thầm thở dài, không biết lần này có thuận lợi về được nhà hay không nữa, nếu nhìn thấy mình Tần Xuyên có tức giận không...

....

Xế chiều hôm đó, trong một khách sạn ở khu cảng Tokyo.

Ryugasaki thuê hai phòng, ở tách khỏi Liễu Hàn Yên, cô cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Nhưng Liễu Hàn Yên khăng khăng đòi Ryugasaki lưu lại một số tài khoản ngân hàng, nếu cô còn sống sẽ hoàn trả kinh phí cho anh ta.

Ryugasaki dờ khóc dờ cười, cô gái này chuyện gì cũng phải theo phép tắc, không muốn thiếu nợ bất kỳ ai, anh ta cũng tùy tiện đưa cho cô một số tài khoản.

Sau khi Liễu Hàn Yên về phòng đi nghỉ, Ryugasaki cũng về phòng.

Anh ta đi vào phòng tắm, đứng trước gương, lấy từ trong túi áo ở bên hông ra một cái túi nhỏ, trong đó là ba chiếc kim châm cứu.

Anh ta đặt ba chiếc kim lên ba huyệt đạo trên mặt mình, vận chân khí, khuôn mặt lập tức thay đổi.

- Ha... Mặt mình vẫn đẹp trai hơn, ừm, thảo nào cô ấy lại thích mình hơn.

Người đang lăm bằm cười ngây ngô trước gương chính là Tần Xuyên.

Sau khi đến Yokohama, đánh lén tên cảnh sát Ryugasaki Ikuo, giả trang thành Ryugasaki, âm thầm bảo vệ Liễu Hàn Yên, một loạt kế hoạch này đều là hãn tạm thời nghĩ đến.

Liễu Hàn Yên không hi vọng hãn tham gia lần báo thù này, không hy vọng mình mạo hiểm tính mạng bảo vệ cô.

Tần Xuyên cũng có thể hiểu được năm đó mẹ cô Kỷ Niệm Tình vì bảo vệ cô mới chết thảm, để lại ám ảnh tâm lý trong lòng cô, muốn thay đổi gánh nặng tâm lý này trong thời gian ngắn là rất khó.

So với việc không ngừng tranh chấp với Liễu Hàn Yên, khiến cô nói những lời lạnh nhạt với mình, chiến tranh lạnh không ngừng nghỉ thì chi bằng dùng thân phận Kiếm Ma cùng hành động với cô.

Thật ra Tần Xuyên cũng có chút thấp thỏm không yên, không biết Liễu Hàn Yên có phát hiện chuyện hãn chính là Kiếm Ma không, vì lúc đầu khi Nataliya ở nhà hãn hình như cũng có nói lỡ miệng.

Nhưng cũng may là Nataliya nói tiếng Anh, người bình thường không thể

nghe rõ là gì, Liễu Hàn Yên cũng chưa từng hỏi hẵn về chuyện liên quan đến “Kiếm Ma” nên Tần Xuyên đại khái đoán được Liễu Hàn Yên không hề biết gì.

Dù sao thì ngay cả An ninh quốc gia trong thời gian ngắn cũng không thể phát hiện hẵn chính là Kiếm Ma thì Liễu Hàn Yên không biết cũng là chuyện thường.

Sự việc tiến triển đến bây giờ, tất cả đều rất thuận lợi, Liễu Hàn Yên quả nhiên nguyện ý hợp tác với “người xa lạ”.

Thật ra Liễu Hàn Yên cũng không phải đồ ngốc khinh suất, nếu không cô cũng chẳng thể làm tướng quân, chỉ là mỗi hận giết mẹ, tâm bệnh hơn chục năm khiến lý trí của cô rất khó khống chế.

Nếu có cách báo thù tốt hơn, có trợ thủ tốt thì đương nhiên Liễu Hàn Yên sẽ không từ chối.

Điều kiện tại khiến Tần Xuyên bất an nhất là tên Hắc La Sát, Thi Ma Môn kia quá thần bí, không rõ thực lực của Hắc La Sát đến mức nào, hẵn đành mò đá qua sông vậy.

Tắm nước nóng xong, Tần Xuyên liền mở máy vi tính trong phòng, bắt đầu bận rộn.

Hắn cố ý dùng nhiều tiền hơn, ở phòng thương vụ để tiện sử dụng máy tính ở đây.

Sau khi thuận thực thao tác trên máy tính một lát, Tần Xuyên liên hệ được với Nạp Lan Thấm ở Đông Hoa.

- Này! Anh lại thiếu bản tiểu thư một đại nhân tình nữa! Tôi đã giúp anh qua cửa chỗ An ninh quốc gia rồi! Đây chính là lừa gạt quốc gia ah! Anh muốn báo đáp tôi thế nào?

Nạp Lan Thấm thông qua văn tự nói.

Tần Xuyên trả lời:

- Nhân tình này càng nợ càng lớn, hay là tôi về nước rồi sẽ ngủ cùng Nạp Lan tiểu thư một đêm nhé.

- Cút! Tôi không thèm ngủ với mộc tảo!

Tần Xuyên hỏi:

- Mộc tảo là gì?

- Đồ dân! Con rệp anh nghe rồi chứ!

- Nạp Lan đại tiểu thư, sao cô quen nhiều côn trùng thế.

Tần Xuyên ngồi trước máy vi tính sắp cười đến phát khóc rồi.

Nạp Lan Thấm đặc ý nói:

- Cũng không nhìn một chút tôi là ai. Thế này đi, chẳng phải anh rất có tiền sao? Người nhà tôi không mua du thuyền cho tôi, anh mua một chiếc cho tôi! Ít nhất cũng phải bằng nửa giá du thuyền của anh chứ, tôi cũng không tham lam.

Tần Xuyên cảm giác dạ dày co rút, cười khổ đáp:

- Đợi tôi còn sống quay về được thì tất cả đều dễ nói.

Nạp Lan Thấm trầm mặc một lát, nói:

- Anh tìm thấy Liễu Hàn Yên rồi à? Không thể trực tiếp đưa cô ta về sao? Tính cách thối của cô ta, làm chuyện gì cũng không trải qua đại não, cũng chỉ anh mới chịu được.

Tần Xuyên trợn trắng mắt:

- Chẳng phải cô cũng liên tục hỏi tôi chuyện của Thanh Liên Môn?

- Đi chết đi! Con mọt đen này! Bà đây dùng đầu óc làm việc đấy! Anh muốn còn vợ mình cùng đi chịu chết thì tôi cũng không ngăn cản, nhưng trước khi chết nhớ viết bí mật của Thanh Liên Môn anh biết viết hết vào di ngôn, coi như trả nợ nhân tình của tôi.

Tần Xuyên im lặng, nói:

- Tôi vẫn chưa muốn chết nên cô phải giúp tôi ngụy tạo một tin tức.

- Anh lại muốn làm gì?

Nạp Lan Thấm hỏi.

- Tôi muốn cô giả làm vợ của tôi, đến Luân Đôn một chuyến, xuất nhập cảnh rồi dùng thẻ tiêu phí. Đương nhiên rồi, những thứ như hộ chiếu và thẻ ngân hàng đều cần kỹ thuật của cô đi làm giả, nhưng đối với cô mà nói đây đều là chuyện vặt vãnh.

Nạp Lan Thấm trực tiếp đánh một câu:

- Anh bị thần kinh à! Dựa vào đâu mà muốn tôi làm loại chuyện nguy hiểm này! Nhờ bị An ninh quốc gia điều tra ra thì chẳng phải tôi trở thành đồng phạm trợ giúp Liễu Hàn Yên chơi trò mất tích sao?

Tần Xuyên sững sờ, ngòi ngậy ngốc rất lâu trước máy vi tính mới đáp:

- Nguyên nhân đầu tiên là vì tôi cảm thấy chiều cao, hình thể của cô giống với vợ tôi nhất.

Nguyên nhân thứ hai là cô có khả năng giúp tôi chuyện này, dù là thay đổi số liệu khi qua cửa hải quan hay là trình độ tư duy kín đáo, cô đều là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng... tôi cũng biết dựa vào đâu mà đòi cô giúp tôi như vậy, lý do duy nhất, chắc là... tôi tin cô.

Nạp Lan Thấm không trả lời, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Tần Xuyên cũng hiểu được thật ra chuyện này hơi nguy hiểm, nếu Nạp Lan Thấm không thể xử lý giải quyết tốt hậu quả, bị An ninh quốc gia phát hiện cô giả mạo Liễu Hàn Yên thì chắc chắn sẽ rất bất lợi cho cô, thậm chí Thi Ma Môn còn đến gây phiền phức cho cô.

- Nếu cô không nguyện ý thì tôi đổi kế hoạch khác, thế này đúng là có chút ép buộc.

Tần Xuyên nói.

Nhưng không lâu sau, Nạp Lan Thấm đột nhiên trả lời một câu:

- Giúp tôi khống chế cổ phần của một công ty Anime của Nhật, tôi sẽ giúp anh.

Tần Xuyên ngạc nhiên, một lúc sau mới hiểu ý cười nói:

- Không vấn đề, tôi lập tức bảo người đi xử lý, nhanh chóng để cô trở thành cổ đông lớn nhất.

Chỉ là thu mua cổ phần công ty mà thôi, đối với Tần Xuyên mà nói, điều này thực tế hơn nhiều mua du thuyền gì đó.

Nói cho cùng, Nạp Lan Thấm chỉ tìm một cái cớ để giúp hẳn, điều này khiến trong lòng Tần Xuyên cảm thấy rất ấm áp, càng ngày càng cảm thấy thật ra cô nàng trạch nữ này là người tốt.

Sau khi dọn dò một số chi tiết với Nạp Lan Thấm, Tần Xuyên lại liên lạc với Bạch Dạ, nhờ cô đi thu mua cổ phần công ty Anime.

Bạch Dạ ở nhà nghe thấy lời của Tần Xuyên, như là lọt vào sương mù nhưng vẫn đồng ý sẽ nhanh chóng làm xong việc.

Ban đêm, toàn bộ Tokyo đèn sáng lóng lánh như biển sao sáng chói.

Tần Xuyên lại biến mặt mình thành dáng vẻ anh tuấn, đưa Liễu Hàn Yên ra ngoài ăn cơm tối, tiện thể mua chút quần áo cần mặc trong những ngày ở Nhật.

Tìm một nhà quán đồ nướng, Tần Xuyên bắt tay nướng thịt bò tốt nhất, ân cần gấp cho Liễu Hàn Yên thưởng thức.

Chỉ có điều Liễu Hàn Yên có chút không yên lòng, cô cũng không để ý nhiều đến việc ăn uống, ăn vài miếng là không động đũa nữa.

- Cô Liễu, đây là bò A5, không hợp khẩu vị của cô à? Có phải cô thấy quá nhiều dầu mỡ không?

Tần Xuyên hỏi.

Liễu Hàn Yên lắc đầu:

- Tôi ăn no rồi, tối nay chúng ta đến Roppongi điều tra tổng bộ Inagawa à?

Tần Xuyên cười nói:

- Không nên nóng lòng, hai ngày này là thời gian chúng cảnh giác nhất. Hơn nữa nếu Hắc La Sát có cảnh giới tông sư thì rất có khả năng cô vừa đến gần ở khoảng cách hơn trăm mét đã bị phát hiện rồi, điều tra tuyệt đối không thể trực tiếp đến tổng bộ của chúng.

- Vậy làm sao chúng ta nắm được hành tung của chúng đây?

Liễu Hàn Yên tò mò hỏi.

Tần Xuyên chỉ chỉ vào thịt trên vỉ nướng:

- Bọn Hắc La Sát cũng là người, là người thì phải ăn uống, trực tiếp tìm chúng có rủi ro nhưng điều tra những người phục vụ xung quanh chúng thì dễ hơn nhiều, bất cứ ai cũng có thói quen sống, đến nhà hàng nào, quán bar nào, nhà tắm nào.

Chỉ cần có thể biết rõ Hắc La Sát ra vào ở chỗ nào của Tokyo, tiếp xúc với những ai là chúng ta có thể chuẩn bị mai phục ám sát trước.

Trong mắt Liễu Hàn Yên hiện lên dị sắc, người đàn ông này vừa nói vậy cô cảm thấy mạch suy nghĩ trong đầu rõ ràng hơn nhiều. Điều khiến cô thấy kỳ lạ là ngữ khí nói chuyện của người đàn ông trước mặt này rất giống Tần Xuyên.

Chỉ có điều, Tần Xuyên luôn nghiêm túc nói những lời chẳng hợp gì cả, trêu đùa cô, còn Kiếm Ma lại luôn lý tính đưa ra mẫu chốt vấn đề.

- Nếu chồng tôi giống anh, trưởng thành một chút thì có thể tôi sẽ không luôn xảy ra tranh chấp với hắn.

Liễu Hàn Yên nhẹ giọng thì thào.

- Khụ! Khụ khụ...

Tần Xuyên vừa uống một hớp nước, nghe thấy lời này của Liễu Hàn Yên, sừng sốt đến sặc nước.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 478: Anh Còn Để Ý Đến Chuyện Đây À

- Anh sao thế?

Liễu Hàn Yên cảm thấy kỳ quái, sao một võ giả tiên thiên cao cấp còn có thể ngây ngốc đến mức uống nước còn sặc chứ?

Tần Xuyên khoát khoát tay, ra hiệu không có việc gì, nhưng trong lòng có chút không phục, người phụ nữ này rõ ràng đã nói hấn ngây thơ!

Tần Xuyên lập tức hăng giọng một cái, vẻ mặt lời nói thấm thía nói:

- Cô Liễu, dù chúng ta mới quen nhau được một thời gian rất ngắn nhưng tôi cảm thấy... Suy nghĩ của cô cũng có không ít chỗ khiếm khuyết, ngây thơ, vì thế, cô và chồng mình cãi nhau, bất hòa cũng không thể đều trách chồng cô được.

Ví dụ như một mình cô chạy đến đây tìm Hắc La Sát báo thù mà không nói với chồng mình, đây chính là chuyện ngây thơ, giống như trẻ con hờn dỗi vậy, không nghĩ đến cảm nhận của người khác.

Ai ngờ Liễu Hàn Yên cũng không phản bác mà yên lặng cúi đầu, hai tay nắm chặt, nói:

- Tôi biết mình làm không đúng, cũng có nhiều chỗ không tốt, thật ra trước khi kết hôn... Tôi đã nói với hấn tôi không phải là một người vợ tốt, là tôi có lỗi với hấn... Thật ra hấn có thể tìm được cô gái tốt hơn làm vợ, là tôi quá ích kỷ.

Tần Xuyên nghe vậy lại có chút không đành lòng, nhếch miệng cười nói:

- Cô Liễu, cô cũng đừng quá tự trách mình, tôi chỉ thuận miệng nói thôi. Tôi chưa từng gặp chồng cô, chưa biết chừng anh ta thật sự rất kém cỏi, có thể lấy được cô là phúc phận của anh ta ấy chứ.

Liễu Hàn Yên cầm cốc nước uống một hớp, khẽ thở ra một hơi, nói:

- Là tôi nghĩ quá nhiều, anh là anh, hần là hần, người và người khác nhau, tôi không nên so sánh anh và hần.

Tần Xuyên vẽ mặt chẳng sao cả, nói:

- Cũng chẳng có gì, tôi tin chắc chồng của cô Liễu cũng tuần tú lịch sự, văn võ song toàn, nếu không cô cũng sẽ không so sánh hần và tôi.

Nhưng cô Liễu này, thật ra tôi rất tò mò, cô cảm thấy tôi và chồng cô ai đẹp trai hơn?

Liễu Hàn Yên hơi sững sờ, chớp chớp đôi mắt sáng, mang theo vài phần buồn bực nói:

- Anh còn để ý đến chuyện này à?

Một sát thủ mà lại quan tâm đến việc so sánh xem ai đẹp trai hơn với người khác, Liễu Hàn Yên đột nhiên phát hiện hình như cô chẳng hiểu gì về nghề sát thủ.

Tần Xuyên dùng vẻ mặt thành thật nói:

- Bây giờ chúng tôi làm sát thủ cũng chú ý đến mặt tiền, chú trọng diện mạo mới có thể khiến khách hàng tín nhiệm hơn, ha ha...

Liễu Hàn Yên cái hiểu cái không gật đầu, suy nghĩ một lát, trả lời:

- Nếu chỉ nhìn bề ngoài thì tôi thấy anh xuất sắc hơn một chút.

- Hà?

Tần Xuyên miệng mở rộng, vẻ mặt thất lạc cùng phiền muộn, vốn tưởng rằng người phụ nữ này tốt xấu gì cũng sẽ bênh chồng, không ngờ lại “thành thật” như vậy!

Thật ra Liễu Hàn Yên càng thấy hoang mang hơn, sao hình như cô nói anh ta đẹp trai hơn một chút thì anh ta lại không vui thế? Kiếm Ma này càng ngày càng kỳ lạ.

Chỉ có điều Liễu Hàn Yên không hứng thú với những chủ đề này nên cũng không nói nhiều nữa.

...

Roppongi, Tokyo, xa hoa truy lạc.

Đây là khu sống về đêm nổi tiếng, khắp nơi đều là hộp đêm, quán bar ồn ào náo nhiệt.

Trên tầng cao nhất của một hộp đêm, là khu vực khách xin miễn vào, tại cửa thang máy riêng có bốn vệ sĩ mặc đồ đen đang đứng, cắt lượm gác, cho dù là người của sở cảnh sát đến, không có lệnh lục soát cũng không được chú ý.

Lúc này, Kurozuka mặc áo khoác gió màu xám bạc đưa hai cổ vấn đi cùng bước đến cửa thang máy.

- Thiếu chủ!

Bốn vệ sĩ đồng thanh cúi đầu.

Kurozuka liền gạt đầu, đi vào thang máy, hai cổ vấn không dám đi vào, ngoãn ngoãn đứng bên ngoài cúi đầu tiễn.

Thang máy đi lên tầng trên cùng, Kurozuka từ bên trong đi ra, toàn bộ tầng

cao nhất kể cả sân thượng đều hoàn toàn khác với phong cảnh ở bên dưới.

Khắp nơi đều là đồ gỗ theo phong cách Nhật, hình vẽ, hoa văn cung nữ, bách điều được phác họa trên các cánh cửa, bốn phía đều là bồn hoa tinh xảo.

Bước qua sàn nhà gỗ Thủy Khúc Liễu, tất cả thị nữ mặc kimono gặp được ở hành lang đều rất cẩn thận hành lễ với Kurozuka.

Một đường đi đến căn phòng lớn nhất, bên trong truyền đến tiếng sáo dễ nghe.

Kurozuka hít thở sâu một hơi rồi mới chậm rãi đẩy cửa, gập đầu đi vào, quỳ trên tấm nệm Tatami.

- Cha, mẹ.

Kurozuka dập đầu.

Phía sau một chiếc bàn thấp ở phía trước, một người đàn ông trung niên nhìn khoảng 40 tuổi, tóc dài rủ xuống vai, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, để lại hai chòm râu, tràn ngập vẻ nam tính.

Ông ta mặc bộ quần áo ngủ bằng bông màu trắng, dường như vừa mới dậy chưa bao lâu, lúc này đang dựa đầu vào bộ ngực sữa đầy đặn của một người phụ nữ mặc áo kimono màu đỏ chót.

Người phụ nữ mặc áo kimono màu đỏ chót nhìn khoảng 30 tuổi, tóc vấn cao, trang điểm điểm lệ, vô cùng quyến rũ, đang cầm lược chải tóc cho người đàn ông.

Thấy Kurozuka tiến đến, người đàn ông vỗ tay thành tiếng.

Tuyệt Nữ ở bên cạnh thối khúc ngoan ngoãn ngừng thổi, vẻ mặt lạnh nhạt ngồi ở kia.

- Mọi thứ sắp xếp ổn rồi chứ?

Người đàn ông tóc dài đứng dậy hỏi.

Kurozuka gật đầu:

- Vâng, thiết bị và thể thí nghiệm giữ lại được đều đã được đặt trong phòng thí nghiệm tạm thời của chúng ta. Con đã bảo nhân viên chuyên nghiệp tiến hành phục hồi phần cứng máy tính may mắn giữ lại được, tạm thời chưa biết sẽ khôi phục được bao nhiêu số liệu.

Ánh mắt của người đàn ông tóc dài hung ác như rắn độc:

- Phía trang viên, cô Adri đã yêu cầu chúng ta cung cấp lô thuốc cuối cùng của năm nay trước Giáng sinh. Nếu vì lần sai lầm ngu xuẩn này của mày mà không giao được đồ trang viên cần thì mày phải chuẩn bị tâm lý trước...

Nên biết là nếu chủ nhân các trang viên không hài lòng với những gì chúng ta phục vụ thì tao bắt buộc phải giao một người ra làm kẻ chịu tội thay, mày hiểu ý tao không?

Kurozuka sắc mặt trắng bệch, kiên quyết nói:

- Cha! Con nhất định sẽ nhanh chóng tìm được nguyên vật liệu thích hợp, nhanh chóng làm ra thuốc!

- Phải nhanh, nhưng cũng phải kín đáo! Hiểu không?

Người phụ nữ xinh đẹp mặc kimono đỏ chót nói:

- Anh yêu, đừng dọa con trai chúng ta nữa, nó chỉ hơi ham chơi chút thôi. Chẳng phải là chỉ nữ sinh trẻ tuổi thôi sao, không đủ xử nữ thì đến viện phúc lợi tìm mấy con bé là được.

Kurozuka cảm kích gật đầu:

- Cảm ơn mẹ, là lỗi của con.

Người đàn ông tóc dài ôm lấy vợ:

- Hừ, em quá nuông chiều nó nên nó mới tự cho là đúng như vậy. Lần này đúng là chơi với lửa có ngày chết cháy, còn suýt chút nữa thiêu chết cả mình.

Người phụ nữ xinh đẹp dựa vào người chồng mình, lười biếng hỏi:

- Con trai, điều tra rõ tên cảnh sát giả mạo kia là ai chưa?

Kurozuka hồ thẹn nói:

- Tạm thời chưa có đầu mối gì, nhật ký xuất nhập cảnh của người này cũng không tra được, chắc là có hacker đẳng cấp đang giúp hắn, hoặc chính hắn là hacker đẳng cấp.

- Đồ đần, hắn có thể giả trang thành Ryugasaki Ikuo, chắc chắn có thể giả trang thành người khác, tra được mới là lạ.

Tuyết Nữ ở bên cạnh thềm nói.

Người đàn ông tóc dài cười lạnh:

- Nghe thấy em gái mày nói gì chưa? Muốn tra cũng phải tra từ công pháp, chiêu thức và tu vi của hắn! Hiểu chưa?

Kurozuka nghe xong, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, giận mà không dám nói gì, đương nhiên gã cũng đi điều tra rồi nhưng chẳng giống người nào của Thần Kiếm Môn, gã làm được gì đây?

Hình như cảm thấy rất thất vọng về con trai, người đàn ông tóc dài phất phất tay, nói:

- Mày đi đi, mau đi làm việc, nếu để Liễu Hàn Yên chạy mất tao sẽ hỏi tội

mày!

Kurozuka đứng dậy, vẻ mặt hung ác, lớn tiếng nói:

- Cha, mẹ, con chào hai người!

Đợi khi Kurozuka nhanh chóng rời đi xong, trong phòng lại trở nên yên tĩnh.

Tuyết Nữ chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt cha mẹ nói:

- Cha, mẹ, con cho rằng Kurozuka không ổn, anh ấy ngốc quá, ngay cả một ả Liễu Hàn Yên mà còn khó bắt được, càng không cần nói đến bây giờ có thêm một cao thủ thần bí giúp ả ta.

- Bảo bối, sao đột nhiên con lại quan tâm đến chuyện này thế, chẳng phải con không thích loại chuyện phiền phức này nhất sao?

Người phụ nữ xinh đẹp dùng vẻ mặt nuông chiều cười nói.

Vẻ mặt Tuyết Nữ rất lạnh lùng:

- Vì ả ta quá xinh đẹp, con rất muốn giết chết ả.

- Ha ha... không hồ là con gái của Hắc La Sát ta.

Người đàn ông tóc dài đập bàn, ánh mắt thần thái sáng láng:

- Nói đi, con có cách gì hay?

Tuyết Nữ ánh mắt lưu chuyển một lát, nói:

- Liễu Hàn Yên có quan hệ không tồi với Iga Hisakura của gia tộc Iga, chúng ta có thể dùng Iga Hisakura để uy hiếp Liễu Hàn Yên chui đầu vào lưới.

- Không được, gia tộc Iga có thực lực vô cùng khổng lồ ở Kyoto-fu, thâm căn cố đế, có quan hệ hợp tác với rất nhiều nghị viên, tập đoàn, động đến Iga

Hisakura thì quá khó, hơn nữa còn rất bất lợi cho hội Inagawa của chúng ta.

Hắc La Sát khoát tay nói.

Khóe miệng Tuyết Nữ hiện lên ý cười lạnh lùng:

- Đương nhiên không thể động vào một cách trắng trợn, nhưng nếu là Iga Hisakura đột nhiên mất tích, không biết là ai làm thì không thể tính lên đầu chúng ta nhỉ?

Đến lúc đó Iga Hisakura mất tích, chắc chắn gia tộc Iga sẽ đi khắp nơi tìm người, đưa thông báo tìm người, Liễu Hàn Yên tất sẽ nghĩ đến chuyện này có liên quan đến chúng ta.

Hắc La Sát nghe xong, vẻ mặt sững lại, dường như đang cân nhắc tính khả thi. Ông ta nhìn vợ mình ở bên cạnh, đôi mắt quyến rũ của người phụ nữ lộ ra thần sắc tán đồng.

Cân nhắc một lúc lâu, Hắc La Sát trầm giọng nói:

- Chuyện này giao cho con đi xử lý, đừng nóng lòng, hãy tìm đúng cơ hội, chỉ được thành công, không được phép thất bại.

- Cảm ơn cha mẹ đã tin nhiệm, con sẽ đến Kyoto-fu ngay đây.

Đợi đến khi Tuyết Nữ nhẹ nhàng rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai vợ chồng Hắc La Sát.

Hắc La Sát nhẹ nâng cằm vợ mình, hôn một cái, cười tà nòi:

- May mà con gái cũng thông minh như em, trong lòng anh rất được an ủi.

- Chẳng lẽ không phải xinh đẹp như em sao?

Người phụ nữ nhõng nhẽo cười, chậm rãi kéo cổ áo trước ngực, lộ ra vực cao

núi sâu bên trong.

Hắc La Sát cười lớn, thô lỗ đẩy ngã người phụ nữ, nhào tới...

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 479: Đã Rất Đáng Thương Rồi

Mấy ngày tiếp theo, Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên đều ở lại Tokyo.

Muốn tra rõ hành tung và thói quen sinh hoạt của Hắc La Sát thật ra chẳng dễ dàng gì, thậm chí còn phiền phức hơn cả điều tra một số lãnh đạo quốc gia.

Một là hai người không biết mặt Hắc La Sát, khi còn nhỏ Liễu Hàn Yên gặp Hắc La Sát gần như là một bóng đen, chẳng nhớ rõ gì cả.

Thứ hai, vòng sinh hoạt của Hắc La Sát thật ra không hề lớn, đa số việc đều giao cho con trai Kurozuka đi làm, luôn ẩn phía sau, rất ít xuất đầu lộ diện.

Điều này khiến kế hoạch trước đó của Tần Xuyên khó mà có tiến triển, thậm chí hơn nữa là trên tin tức sáng sớm của một tuần sau, Tần Xuyên nhìn thấy một tin tức khiến hấn bất an...

- ... Căn cứ theo tin điều tra mới nhất, thành viên quan trọng Iga Hisakura của gia tộc Iga đã mất tích từ ngày hôm kia đến bây giờ vẫn chưa có bất kỳ bọn bắt cóc nào liên lạc, phía cảnh sát đã mở rộng phạm vi điều tra ra bên ngoài khu vực Kyoto-fu.

Cô Iga đã mất tích một cách ly kỳ sau khi tham gia xong hoạt động chúc mừng ở Sanjusangendo. Thông tin bọn bắt cóc để lại chỉ có một tờ giấy viết chữ “thi”, hiện phía cảnh sát vẫn chưa lấy được bất cứ dấu vân tay hay manh mối gì từ trên đó.

Tộc trưởng gia tộc Iga, chú của cô Iga là ngài Iga Kubo đã xin mọi người trong xã hội giúp đỡ, mong công dân phát hiện ra bất cứ manh mối nào hãy mau

chóng báo với cảnh sát, nếu manh mối là thật, gia tộc Iga sẽ hậu tạ...

Dù Tần Xuyên cũng từng nghĩ liệu Thi Ma Môn có động thủ chỗ Hisakura không, nhưng hẳn không hề có cách tốt để phòng tránh.

Vì đối thủ lần này quá mạnh, bản thân Tần Xuyên còn chưa chắc đã có thể toàn thân trở ra, nếu Hisakura ở cùng bọn họ thì cũng vẫn có thể gặp bất trắc. Nếu đem so sánh thì chi bằng đánh cược một lần, cược Thi Ma Môn không dám trực tiếp động vào gia tộc Iga.

Nhưng không ngờ cuối cùng chúng vẫn vụng trộm bắt cóc Hisakura, xem ra là không bắt được Liễu Hàn Yên thì không dừng tay.

Tin tức ở Nhật hơi náo loạn, dù sao thì gia tộc Iga cũng là nhân vật nổi tiếng, tin đại tiểu thư gia tộc này bị bắt cóc rất nhanh liền truyền khắp giới truyền thông.

Dù Liễu Hàn Yên không hiểu tiếng Nhật nhưng cũng có thể nhìn hiểu tin tức phát cái gì. Sau khi biết Hisakura bị bắt cóc, cô lập tức đến phòng của Tần Xuyên bàn bạc.

- Chúng ta không thể tiếp tục chờ nữa, chúng bắt cóc Hisakura thì có thể giết con tin bất cứ lúc nào! Hắc La Sát sẽ không để ý đến tính mạng của ai cả!

Đôi mắt Liễu Hàn Yên tràn ngập sự tự trách, dù gì cũng là cô làm liên lụy đến Hisakura.

Tần Xuyên bảo Liễu Hàn Yên bình tĩnh, nói:

- Cô Liễu, nếu chúng ta loạn trận tuyến thì chẳng khác nào hoàn toàn trúng bẫy của Thi Ma Môn, không chỉ không cứu được người mà còn góp cả tính mạng mình vào.

Nếu không có gì bất ngờ thì qua tối nay, Thi Ma Môn sẽ tra được tin nguy hại cô đã ở châu Âu, nếu chúng vẫn không chịu thả cô Iga thì chúng ta hãy hành

động, thế nào?

Liễu Hàn Yên sững sờ:

- Ngụy tạo tin xuất nhập cảnh sao? Chúng sẽ không dễ dàng tin thế đâu.

- Ít nhất cũng phải thử xem, bây giờ chúng ta còn không biết cô Iga bị nhốt ở đâu, muốn cứu người cũng không biết bắt đầu từ đâu, chẳng phải vậy sao?

Tần Xuyên nói.

Dù trong lòng Liễu Hàn Yên nóng như lửa đốt nhưng cũng biết những gì người đàn ông này nói là sự thật, đành bất đắc dĩ gật đầu.

...

Sáng hôm sau, tại tổng bộ hội Inagawa, Roppongi.

Kurozuka vội vã mang theo máy tính bảng đi vào nơi ở của Hắc La Sát.

Vừa vào cửa, Hắc La Sát đang cùng người vợ xinh đẹp yêu kiều mớm rượu cho nhau, dính vào một chỗ, cực kỳ vui vẻ.

Thấy con trai lỗ mãng như vậy, Hắc La Sát không khỏi lộ vẻ không vui.

- Tốt nhất là mày có chuyện gấp.

Hắc La Sát trầm giọng nói.

Kurozuka vội vàng mở máy tính bảng ra, nói:

- Cha, mẹ, bộ phận tình báo của chúng ta tra được một tin mới nhất, tối hôm qua Liễu Hàn Yên đã đến Luân Đôn!

- Cái gì?

Hắc La Sát nhìn chăm chăm vào thông tin đăng ký hải quan trên máy tính bảng, vẻ mặt không tin nói:

- Giả đấy! Sao nó có thể trốn được tai mắt của chúng ta rời khỏi Nhật chứ? Hơn nữa sao nó không đến Trung Quốc mà lại đến Luân Đôn?

Kurozuka vẻ mặt sầu lo nói:

- Nếu chỉ là thông tin nhập cảnh thì con cũng không tin, nhưng về sau Liễu Hàn Yên còn đến một quán cà phê, có nhật ký tiêu phí thẻ ngân hàng và hình ảnh từ máy quay.

Nhìn từ hình ảnh trong máy quay, dù không thấy chính diện nhưng hình thể dường như đúng là Liễu Hàn Yên. Mấu chốt là cách quán cà phê không xa chính là tổng bộ bí mật của công hội sát thủ Phoenix!

- Công hội Phoenix?

Người phụ nữ xinh đẹp nghĩ nghĩ, dịu dàng nói:

- Anh yêu, sát thủ siêu cấp mới nổi lên của thế giới dưới lòng đất gần đây, cái tên sát thủ “Kiếm Ma” đó, liệu có phải chính là tên kiếm khách thần bí gây phiền phức cho chúng ta không?

Kurozuka dùng sức gật đầu:

- Mẹ thật sáng suốt! Con cũng nghĩ vậy! Nghe nói ngay cả kỵ sĩ thần phù hộ của đồng minh Tulip còn không ngăn cản được hắn, hơn nữa hắn còn đánh bại Viêm Ma Balogh.

Nếu là hắn thì có tu vi đó, kiếm thuật đó, tất cả cũng thuận hết! Rất có thể Liễu Hàn Yên đã hợp tác với Phoenix, ủy thác Kiếm Ma đến đối phó với chúng ta!

Hắc La Sát hí mắt nói:

- Tao nhớ... Viêm Ma Balogh là dị năng giả tiên thiên cao cấp mà Kiếm Ma một kiếm đã giết chết Balogh. Nếu đúng là hắn thì chẳng phải mày và Tuyết Nữ đã sớm bị hắn giết rồi à?

Kurozuka một hồi ngạc nhiên, cẩn thận suy nghĩ, hình như đúng là vậy, chẳng lẽ nói Kiếm Ma cố ý thả bọn chúng một con đường sống?

- Chỉ có hai khả năng. Một là kiếm khách đó không phải Kiếm Ma. Hai là Kiếm Ma không dùng thực lực thật sự hoặc không muốn để lộ thân phận của mình.

Người phụ nữ xinh đẹp phân tích.

Hắc La Sát gật gật đầu:

- Có lý, dù thế nào đi nữa, địch không động, ta không động. Em gái mày đã bắt Iga Hisakura, nếu như ở Liễu Hàn Yên kia đến Luân Đôn thật thì chúng ta hãy đợi ở ta mười ngày nửa tháng xem ở ta có quay về cứu cô ta không.

Nếu hơn chục ngày sau ở ta còn không về... Vậy chúng ta cũng không thể đưa miếng thịt mỡ đến miệng rồi ra ngoài. Nghe em gái mày nói, Iga Hisakura này còn là xử nữ, thiếu một đường là bước vào tiên thiên sơ cấp, đây chẳng phải là nguyên liệu tốt sao?

- Ha ha... Anh yêu, vẫn là anh nghĩ chu đáo.

Người phụ nữ xinh đẹp cười ngọt ngào.

Kurozuka tròn mắt xoay tròn, nói:

- Cha, mẹ, chi bằng hãy giao Iga Hisakura cho con trông coi để em gái đỡ phải hao tâm tổn trí.

- Hừ, người là do Tuyết Nữ bắt, mày đi hỏi con bé đi, không có chuyện gì khác thì ra ngoài đi.

Hắc La Sát khoát khoát tay nói.

Kurozuka hết cách, đành phải yên lặng rời đi.

Cùng lúc đó, tại một căn hộ cao tầng ở Tokyo.

Phong cách trang trí của cả căn hộ đều là màu trắng nhưng khắp nơi trên tường đều treo những bức họa và ảnh chụp cực lớn.

Những bức ảnh cực lớn này đều là tranh sơn dầu, tranh thủy mặc nhờ họa sĩ vẽ lại chân dung Tuyết Nữ, Tuyết Nữ mặc các loại quần áo xinh đẹp.

Giống như đây là một triển lãm của mình cô ta vậy.

Lúc này, Tuyết Nữ đang ngồi trên một tấm Tatami, trên chiếc bàn nhỏ phía trước đặt một lò hun hương, cô ta khẽ lật xem một cuốn tạp chí thời thượng, nhìn các nhãn hiệu quần áo nổi tiếng mùa thu đông.

Mà ở cách cô ta không xa, Iga Hisakura ngồi dưới đất, vẻ mặt phức tạp nhìn Tuyết Nữ.

Từ sau khi bị bắt cóc đến đây, Hisakura đã cảm thấy cả người người phụ nữ này lộ ra vẻ cổ quái, vừa không dùng dây thừng trói cô, cũng không cho cô uống thuốc, không thăm vấn, không tra tấn, như là mời cô đến nhà làm khách, chẳng giống bắt cóc gì cả!

- Rốt cục cô muốn gì?

Hisakura nhin không được hỏi.

Tuyết Nữ dừng động tác lật tạp chí, ngâng đầu mỉm cười:

- Nhìn cô bình thường quá, đầu óc cũng không linh hoạt. Đương nhiên là lấy cô làm con tin, dụ dỗ Liễu Hàn Yên đến.

- Cô không sợ tôi chạy trốn sao?

Tuyết Nữ tự tin nhìn Hisakura:

- Nếu tôi đã dám không trói buộc cô như vậy thì đương nhiên năm chắc cô không trốn thoát được, không tin cô có thể thử xem.

Hisakura bị xem thường như vậy, đương nhiên vô cùng tức giận, cô đang định đứng dậy lao đến liều mạng thì đột nhiên sững người lại, ở ngay tại chỗ không dám nhúc nhích.

Áp lực tiên thiên cao cấp của Tuyết Nữ vừa phóng ra liền khiến Hisakura cảm thấy toàn thân khó chịu, tựa như có một ngọn núi đang đè lên người cô, giữ thân xác còn khó khăn.

- Cô giết tôi đi! Tôi không đánh lại được cô nhưng tôi cũng sẽ không bị cô lợi dụng!

Hisakura quật cường nói.

- Xin lỗi, tôi không thích giết người phụ nữ xấu hơn tôi, vì tôi cảm thấy cô xấu thế này đã rất đáng thương rồi.

Tuyết Nữ vẻ mặt tiếc hận nói.

- Cô bị bệnh thần kinh à? Đồ tự kỷ! Tôi biết rồi, cô cảm thấy tướng quân của chúng tôi đẹp hơn cô nên mới hận cô ấy như vậy đúng không?

Như là bị giẫm phải đuôi, khuôn mặt Tuyết Nữ trở nên lạnh lùng:

- Yên tâm đi, không lâu nữa ả ta chết, biến thành hài cốt thì tôi sẽ xinh đẹp hơn cô ta.

- Hèn hạ, vô sỉ... loại phụ nữ như cô có xinh đến đâu cũng là ma quỷ! Xấu xí đến cực điểm!

- Chậc chậc, nhìn cô kia, vẻ mặt dữ tợn đó, diện mạo xấu, tư thế cũng xấu, thật thấy bi ai cho cô.

Tuyết Nữ than nhẹ.

Hisakura nghiêng rặng nghiêng lợi, vừa nghĩ tới việc có thể Liễu Hàn Yên sẽ mạo hiểm đến cứu mình, cô liền vô cùng lo lắng, không khỏi nhìn sang một bức tường ở bên cạnh cách đó không xa...

- Cô muốn tìm đường chết thì tốt nhất hãy cân nhắc kỹ, vì cho dù cô chết thì Liễu Hàn Yên cũng sẽ không biết, nếu ả ta muốn đến thì vẫn đến.

Tuyết Nữ nhìn thấu tâm tư của Hisakura.

Hisakura không còn sức lực ngồi bệt xuống, sắc mặt tái nhợt hỏi:

- Nếu tướng quân không đến thì sao? Cô muốn giam tôi đến khi nào?

Tuyết Nữ thò tay ra hiệu với những bức phác thảo, bức ảnh chụp đầy vách tường kia, cười thần bí:

- Đợi đến khi cô bị vẻ đẹp của tôi làm ngủ đông, đến chết cũng không quên được dung nhan của tôi thì có thể đi chết rồi.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 480: Lần Sau Rồi Tính

Hai ngày qua đi, phát hiện Thi Ma Môn vẫn không có ý thả Hisakura, cuối cùng Liễu Hàn Yên cũng không ngồi yên được nữa.

- Tôi không thể chờ đợi thêm nữa, tôi phải đi cứu cô ấy.

Trong phòng khách của khách sạn, Liễu Hàn Yên nói với Tần Xuyên bằng vẻ mặt kiên quyết.

Tần Xuyên cũng biết bây giờ không thể ngăn cản nữa, hắn cũng không muốn Hisakura thật sự gặp chuyện không may. Nên biết là bản thân Hisakura chính là “nguyên liệu luyện công” Hắc La Sát cần.

Ngành tính vạn tính, còn nhờ Nạp Lan Thẩm giả trang Liễu Hàn Yên đến châu Âu một chuyến mà vẫn chẳng có hiệu quả gì. Hắn cũng ý thức được chuyện này hắn nghĩ quá đơn giản rồi.

Ngồi ở trên ghế sa lon, Tần Xuyên lấy điện thoại di động ra nhìn nhìn, nói:

- Tôi nhờ một người bạn đến giúp đỡ, có anh ấy thì tỷ lệ giết chết được Hắc La Sát của chúng ta sẽ tăng lên rất nhiều. Bây giờ tôi đến sân bay đón anh ấy nên mong cô Liễu hãy đợi vài tiếng nữa để tôi đưa người bạn đó đến rồi chúng ta bàn kế hoạch cụ thể được không?

Liễu Hàn Yên hỏi:

- Là sát thủ của Phoenix các anh à?

Tần Xuyên nhún vai:

- Cũng không phải, nhưng trước đây anh ta từng làm sát thủ, hiện tại vừa định rửa tay gác kiếm, không biết cô có từng nghe đến danh hiệu của anh ta không, là “người trong suốt”.

Liều Hàn Yên biến sắc:

- Người trong suốt xếp thứ hai bảng xếp hạng sát thủ?

Tần Xuyên gật đầu, dù hẳn cũng không xác định, người trong suốt không giết được hẳn có làm giảm xếp thứ của anh ta không.

Nhưng mặc kệ, tên Holman cũng không có ý định tiếp tục làm sát thủ nữa rồi.

Lần này quả thật trong lòng Tần Xuyên không chắc chắn nên hai ngày nay đã nhờ Holman đến Nhật một chuyến, coi như vũ khí bí mật.

Tần Xuyên một mình đi đến sân bay Narita, đợi chưa đến nửa tiếng thì thấy Holman đầu cạo trọc, lưng đeo ba lô lệch vai chẳng khác nào một du khách Mỹ bình thường đi từ lối ra quốc tế.

Tần Xuyên đi đến phía trước, ngăn đón Holman:

- Không nhận ra tôi à?

Holman giật mình, dò xét Tần Xuyên từ trên xuống dưới:

- Ôi Chúa ơi, Tần, sao anh lại biến thành dáng vẻ này? Phẫu thuật thẩm mỹ à?

- Đây là một kiểu thuật dịch dung, lần này trong quá trình hành động tôi đều sẽ giữ dáng vẻ này, anh phải giúp tôi giữ bí mật.

Tần Xuyên nói.

Holman lập tức con mắt tỏa sáng:

- Dịch dung? Quá thần kỳ! Anh biết không, tôi từng nghĩ đến việc dùng kỹ thuật Nano chế tạo mặt nạ dịch dung nhưng mãi chưa có cơ hội làm.

Anh dịch dung cần nguyên liệu gì không? Có thể để tôi sờ sờ mặt anh không? Người anh em... Đừng trốn mà! Tôi thật sự thích phụ nữ, tôi chỉ sờ sờ...

Tần Xuyên tránh qua, tránh né bàn tay vươn đến của tên này, trừng mắt nói:

- Đây, nói chuyện thì nói chuyện, đừng động tay! Tôi nhờ anh đến giết người giúp tôi, muốn nghiên cứu dịch dung thì để lần sau rồi tính!

Holman buông buông tay:

- Thôi được, giờ chúng ta đi đâu? Nếu anh không ngại thì chúng ta đi thư giãn trước nhé? Tôi đến Tokyo không ít lần rồi, ở đây có hai nghị viên, một nhà doanh nghiệp là do tôi giết. Tôi biết không ít cửa hàng của nữ sinh cấp ba xinh đẹp, tôi đưa anh đi chơi nhé?

Tần Xuyên một hồi im lặng, thẳng này còn rộng lòng hơn hẳn tưởng, không hổ là binh lão làng còn sống sót trên chiến trường, nhìn quen trận chiến lớn rồi.

- Lần này thì thôi đi, vợ tôi có ở đây đấy, lần sau có cơ hội, lái xe lão thành như anh nhớ đưa tôi đi. Giờ tôi đưa anh đến khách sạn, sắp xếp chỗ ở, tôi nói kế hoạch cho anh nghe, anh phối hợp hành động với chúng tôi là được.

Holman vẽ mặt tiếc nuối:

- Quên mất anh là người đàn ông đã bước vào năm mờ hôn nhân, haiz... Hy vọng tôi giúp được, nhưng người anh em này, anh không đi tìm chút thú vui thật sao...

- Không đi! Ah... lần sau rồi tính!

...

Khi đi vào khách sạn, Holman đã hiểu được đại khái về nhiệm vụ lần này, vì thế sau khi nhìn thấy Liễu Hàn Yên, anh ta cũng thỏa đáng giúp Tần Xuyên giữ bí mật.

Liễu Hàn Yên không ngờ người trong suốt nổi tiếng thế giới lại là một người da đen con lai nhìn rất bình thường, nhưng cô cũng không nghi ngờ nhiều, dù sao thì chắc Kiếm Ma sẽ không lấy tính mạng mình ra làm trò đùa.

Tần Xuyên bật máy tính lên, lấy ra một phần dữ liệu mình thu thập gần đây, trên đó đa phần đều là xuất nhập một số vật tư của tổng bộ hội Inagawa.

- Đây là danh sách tiêu phí của tổng bộ Inagawa điều tra trong gần nửa tháng nay, ngoài một số thực phẩm tươi ra, còn có một lượng lớn đồ trang điểm, đồ xa xỉ của phụ nữ.

Holman cười hắc hắc nói:

- Xem ra tên này nuôi phụ nữ, nhưng cũng đúng, không nuôi phụ nữ thì làm sao có thể cứ ở đó mãi mà không ra.

- Nhìn từ tình hình hiện tại thì Hắc La Sát ở trong tổng bộ, có ăn có uống, sinh hoạt an nhàn, muốn đợi đến khi Hắc La Sát ra ngoài thì không có khả năng lắm, chúng ta muốn giết ông ta thì chỉ có thể vào tổng bộ Roppongi.

Liễu Hàn Yên nhíu mày nói:

- Nhưng nếu chúng ta xông vào tổng bộ của chúng, cho dù giết được Hắc La Sát thì làm sao biết được Hisakura ở đâu? Làm thế nào để cứu Hisakura đây?

Tần Xuyên chỉ chỉ vào những đồ xa xỉ cho phụ nữ kia:

- Trong những món đồ xa xỉ này, có quần áo nữ hàng thủ công được đặt may riêng, Hắc La Sát tốn nhiều tiền lên phụ nữ như vậy, vậy thì có đến hơn nửa là

người phụ nữ đó là vợ ông ta, cũng chính là mẹ của Kurozuka cùng Tuyết Nữ.

Tôi tin rằng có thể trà trộn vào tổng bộ của chúng mà không bị Hắc La Sát phát hiện tôi có tu vi. Đến lúc đó tôi sẽ bắt vợ ông ta, có con tin rồi thì cô Liễu vào, tôi giao con tin cho cô rồi đi đối phó với Hắc La Sát, có người trong suốt giúp tôi, tôi cảm thấy vẫn có cơ hội giết chết ông ta.

Liễu Hàn Yên có chút chần chờ mà nói:

- Ý anh là... tôi không tham gia chiến đấu?

Tần Xuyên cười khố:

- Cô Liễu, tôi biết cô muốn chính tay đâm kẻ thù nhưng rất có thể Hắc La Sát có tu vi tông sư, muốn giết chết ông ta phải vận khí cực lớn, cô e là tiếp cận ông ta cũng khó.

Liễu Hàn Yên cắn cắn môi dưới, cô biết rõ người đàn ông này nói không sai nên gật đầu nói:

- Được, tôi hiểu rồi. Chỉ cần có thể khiến Hắc La Sát chết thì tôi sẽ phối hợp thật tốt. Có mẹ của Kurozuka cùng Tuyết Nữ làm con tin thì chắc cũng có thể lấy ra trao đổi Hisakura.

Holman gãi gãi đầu:

- Người anh em, tôi vẫn chưa hiểu, vậy anh trà trộn vào bằng cách nào? Tôi giúp anh động thủ ra sao?

Tần Xuyên cười chỉ chỉ vào một cái tên của một cửa hàng trên tài liệu:

- Đây là nhãn hiệu Milan Martin –Alvarez, trang phục cho nữ được đặt may thủ công riêng, căn cứ theo đơn đặt hàng thì ngày mai vừa đúng lúc chúng có chuyên viên ngồi máy bay đến Tokyo, đến tổng bộ của hội Inagawa, đo đạc cho khách hàng, đặt làm kiểu dáng mới, đây chẳng phải là nhân vật dễ giả mạo nhất

sao?

- Anh biết tiếng Ý à?

Liễu Hàn Yên kinh ngạc nói.

Tần Xuyên gật đầu:

- Về cơ bản một số ngôn ngữ chính tôi đều biết.

Liễu Hàn Yên không khỏi lại lần nữa nhớ tới vị ở nhà kia, Tần Xuyên cũng biết không ít ngoại ngữ, đúng là rất giống gã Kiếm Ma này.

Tần Xuyên không hề biết những suy nghĩ trong lòng Liễu Hàn Yên, hẳn tiếp tục nói với Holman:

- Chắc anh có mang thiết bị quay phim bỏ túi chứ, tôi mang vào, truyền hình ảnh cho anh, thế chẳng phải sẽ tiện cho anh ra tay sao?

Holman vể mặt giật mình:

- Có mang, có mang, hay là anh dùng kính né? Hay là kẹp cà vạt? Tôi đều chuẩn bị một ít, dễ hơn nhiều tạo con côn trùng nhỏ.

- Cái nào bí mật nhất thì mang cái đó, khi vào lục soát người là chuyện tất nhiên.

Tần Xuyên nói.

- Vậy thì dùng kính mắt đi, không bị nghi ngờ nhất, phù hợp với thân phận giả mạo nhân sĩ thời thượng của anh, hơn nữa tầm mắt rộng rãi nhất.

Holman nói.

Liễu Hàn Yên như lọt vào trong sương mù, không biết hai người nói cái gì, chẳng lẽ Holman không cần đi cùng, có thể giết người từ xa?

Nhưng cô cũng biết chuyện này liên quan đến bí mật của người ta nên cũng không hỏi nhiều.

...

Bắc Kinh, nhà họ Liễu.

Trong thư phòng của Liễu Trung Nguyên, có hai “khách quý ít gặp” đến, chính là cha con Tần Minh và Tần Hải.

- Liễu Tư lệnh, nghe nói Hàn Yên từng xuất hiện ở Luân Đôn? Tin tức chuẩn xác không?

Tần Minh dùng vẻ mặt ân cần hỏi.

Liễu Trung Nguyên vẻ mặt hồ thẹn:

- Chú hai Tần, từ tin tức có được hiện tại thì con bé bất hiếu kia đúng là đã đến Anh nhưng sau đó lại không thấy bóng dáng, người làm thông gia như tôi thật có lỗi với nhà họ Tần các anh.

- Haiz, cái gì mà các anh chúng tôi, bây giờ chúng ta là người một nhà rồi.

Tần Minh lời nói thăm thía:

- Chúng tôi cũng nghe nói Tần Xuyên cũng không thấy bóng dáng, đến giờ vẫn chưa tìm được người nên mới vội chạy đến Bắc Kinh.

Anh cả tôi nói nếu tiếp tục không tìm được hai người thì phải cân nhắc đến việc liên hệ với một số tổ chức nước ngoài, nếu hai đứa này có điều gì ngoài ý muốn thì hai nhà phải chịu tổn thất quá lớn!

Nhà họ Tần hiện nay vì Tần Xuyên từ từ bộc lộ tài năng, bắt đầu có xu thế ngẩng cao đầu từ cổ võ thế gia xếp thứ năm.

Một số đệ tử được các đại lão trong chính quyền, quân đội đề bạt, thậm chí bắt đầu có người vào hệ thống an ninh quốc gia, ở bên ngoài gặp người của mấy thế gia lớn khác cũng có mặt mũi hơn.

Vì thế không ít người trong nhà họ Tần đều lo Tần Xuyên sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mất đi thế cục tốt này.

Trong mắt Liễu Trung Nguyên hiện lên ý nghiên ngẫm, gật gật đầu:

- Chắc hẳn hai đứa có chuyện giấu chúng ta, chỉ hy vọng chúng không đi làm chuyện ngốc nghếch.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 481: Đàm Ròng Hang Hồ

-Ngu ngốc?

Tần Minh cũng là một ông già thành tinh, kỳ quái hỏi:

-Liễu tư lệnh, có phải anh có suy nghĩ đặc biệt nào không, cứ nói thử đi nào?

Liễu Trung Nguyên sắc mặt không đổi,

-Cháu cũng chẳng có suy nghĩ gì đặc biệt, kể ra, người làm cha như cháu, một năm gặp con gái chẳng được mấy lần, căn bản chẳng hiểu nó lắm, đối với con rể càng không hiểu, cháu cũng không biết, phải tìm chúng nó ở đâu, thật ngại quá.

Tần Minh thấy không thể hỏi ra được gì, chỉ thở dài:

-Chúng ta đều không đúng rồi, quá thiếu quan tâm đến đứa trẻ này, A Mục cha nó chẳng bao giờ quản chẳng bao giờ hỏi đến nó, còn anh trai tôi thì chuyện gì cũng giấu trong lòng.

Bản thân Tần Xuyên một mình ở căn nhà của nó ven biển, bình thường ít khi về nhà, từ nhỏ nó lại lớn lên bên ngoài, căn bản không thân với người nhà chúng tôi, nếu không đã không để mất liên lạc với nó, rồi còn để Bộ an ninh thông báo cho chúng tôi nữa chứ.

Liễu Trung Nguyên nói:

-Tu vi con rể cháu, người bình thường e là không làm gì được nó, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, chỉ sợ là mâu thuẫn gì với con gái cháu, nên mới

một mình ra ngoài thư giãn, không muốn để người khác tìm thấy ấy mà.

Không nhắc đến mấy chuyện phiền lòng này nữa, Tần nhị gia, cha con chú khó khăn lắm mới đến đây một chuyến, vậy thì ở đây thêm vài ngày đi, có tin gì cũng kịp thời liên lạc.

-Cũng được, vậy làm phiền nhà thông gia rồi.

Cha con Tần Minh cũng không khách khí, giờ Tần gia đã không còn yếu thế hơn Liễu gia, hai bên đã có vị trí ngang nhau, nên cũng vui vẻ đồng ý.

Họ đến thì cũng đến rồi, dĩ nhiên cũng phải đi thăm vài người bạn cũ, nên nhân lúc Tần gia như gió đông quạt khởi để tăng cường liên lạc.

Sau khi khách đi được một lúc, Liễu Trung Nguyên im lặng mở ngăn kéo trong hộc bàn, lấy bức ảnh của Kỷ Niệm Tinh vợ mình ra.

Trên mặt Liễu Trung Nguyên, viết rõ chữ bất an, bàn tay thô ráp của ông vuốt ve bức ảnh, lầm bầm nói:

-Niệm Tinh à, em ở trên trời có linh thiêng, phải phù hộ cho nó, đừng để xảy ra chuyện gì ngu ngốc.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào.

-Nhị tiểu thư! Nhị tiểu thư! Vẫn chưa thông báo với tư lệnh mà...

-Tránh ra! Tôi muốn gặp cha tôi mà các người cũng xen vào nữa à!!

Giọng nói ngang ngược của Liễu Thiển Thiển truyền đến, cô mở cửa “rầm” một tiếng, xông thẳng vào.

Cô mặc áo len cao cổ màu xám, bên dưới mặc váy đen vớ đen, trông rất trong sáng, nhưng lại khó có thể che giấu được cơ thể đầy đặn, khuôn mặt đỏ bừng bừng, giống như chạy bộ đến đây.

Liều Trung Nguyên nhéo mày, lặng lẽ cất bức ảnh vào ngăn kéo, ông phát tay, ý bảo cảnh vệ đóng cửa lại.

Đợi trong thư phòng chỉ còn lại hai cha con, Liều Trung Nguyên mới nghiêm túc mở miệng:

-Đã học đại học rồi, vẫn thiếu quy củ như vậy, chẳng lẽ mời giáo viên nghiêm túc đến dạy con từ lúc nhỏ đều uống phí hết đúng không?

Liều Thiển Thiển chu miệng, lệ tuôn trào:

-Cha, cha quá đáng lắm... chị mất tích lâu như vậy, mà cha cứ giấu con.

-Giấu con? Con có từng hỏi cha không, sao lại nói cha giấu con?

Liều Trung Nguyên nói.

-Chị ấy là chị ruột của con! Con chỉ có duy nhất một người chị!

Liều Thiển Thiển tức đến mức giận châm,

-Cha coi con như con ngốc! Như con đần! Có chuyện gì đều không nói với con!!

Liều Trung Nguyên mặt đỏ bừng, vỗ bàn:

-Câm miệng! Còn ra thể thống gì nữa!? Cha nói cho con thì con làm được gì? Bộ an ninh quốc gia còn không tìm được chị con, con có thể làm được gì chứ!? Tính con vốn chẳng giữ được bình tĩnh, không ngoan ngoãn đi học, nói với con thì được cái gì!?

Liều Thiển Thiển mặt mũi phồng lên, trong mắt lộ ra vẻ bi thương, hút hít mũi nói:

-Con xem tin tức, những người làm cha làm mẹ có con cái mất tích, đều chạy

ngược chạy xuôi, hận không thể tìm con cả ngày lẫn đêm... nhưng, cha có bao giờ nghĩ đến chuyện đích thân đi tìm chị con chưa?

-...

Liễu Trung Nguyên trầm mặc không nói.

Liễu Thiên Thiên cười thảm:

-Ngay cả chị mất tích, cha còn có thể như Lã Vọng buông cần, ngồi đợi ở nhà, còn có tâm trí để mắng con không giữ lễ tiết... nếu như đứa con gái ngu ngốc vô dụng như còn mất tích, e là có chết bên ngoài, chắc cha cũng không buồn đâu nhỉ?

Lòng ngực Liễu Trung Nguyên căng phồng, giống như đã nhấn nạy đến cực điểm, run rẩy hét lên:

-Câm ngay! Liễu Thiên Thiên!! Con nói hươu nói vượn gì đó... hộc...

Không đợi ông nói hết câu, từ trong miệng ông hộc ra một ngụm máu đen!

Sắc mặt ông lúc đỏ lúc trắng, vệt vàng vện khí, chân khí tử sắc trên người bắt đầu khởi động, áp chế gì đó.

Cảnh tượng này khiến Liễu Thiên Thiên sợ ngây người, nước mắt trên mặt cô vẫn chưa khô, vệt hét lên một tiếng “cha” rồi chạy đến phía sau bàn làm việc.

Khi nhìn thấy máu của Liễu Trung Nguyên trên bàn và trên mặt đất, cô mới xác định, mình không hề nhìn lầm.

-Cha... con... con xin lỗi... con... con không cố ý, con không muốn khiến cha tức hộc máu đâu... con...

Liễu Thiên Thiên nói năng lộn xộn.

Liễu Trung Nguyên vẻ mặt mệt mỏi, trong mắt hiện lên tia bất đắc dĩ và đau thương.

-Được rồi, cha không trách con, không liên quan gì đến con hết. Đi, ra ngoài lấy giúp cha chậu nước vào đây, đừng để người dưới làm, con tự làm đi, nói là cha muốn tưới hoa.

Liễu Thiển Thiển sững sờ, nhìn kỹ màu sắc đỏ đậm của máu bị hộc ra, trong đôi mắt to lóe lên sự nghi ngờ:

-Cha, cha bị bệnh à?

-Đừng nghĩ linh tinh! Chỉ là mấy bệnh cũ lúc ở chiến trường thôi, mau đi lấy nước đi! Chuyện cha thổ huyết, đừng nói cho ai biết! Có biết không!?

Liễu Trung Nguyên vẻ mặt nghiêm túc.

Liễu Thiển Thiển vẻ mặt hoảng loạn và bất an, nhưng chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu, vội vàng quay người đi ra ngoài múc nước.

...

Roppongi, tổng bộ Inagawa hội.

Một gã đàn ông đẹp trai đi giày Tây, tay mang bao da đen, đeo kính đen, đi thẳng đến chỗ vệ sĩ gác cửa.

-Ai?

Vệ sĩ bước lên trước hỏi.

Người đàn ông dùng tiếng Italia trả lời:

-Tôi là chuyên viên của Martin –Alvarez, Cassano.

Tuy bốn vệ sĩ không hiểu tiếng Italia, nhưng được biết hôm nay sẽ có người

đến từ Milan, tên đúng là Cassano.

Vì vậy, bốn người không do dự nhiều, để cho hắn bước vào thang máy.

Người này dĩ nhiên là Tần Xuyên giả trang, Tần Xuyên đã xác định, chuyên gia tên Cassano này chẳng có tư liệu ảnh chụp gì trong đơn đặt hàng, cho nên hắn cũng chẳng cần phải đi vào thang máy.

Sau khi bước vào thang máy, Tần Xuyên đi thẳng lên tầng cao nhất, đã có một nữ nhân viên mặc kimono đứng chờ hắn.

-Cassano tiên sinh, anh đến sớm hơn thời gian dự tính, phu nhân đang ở chỗ lão gia, mời anh đến phòng khách chờ một lát.

Người hầu đưa Tần Xuyên bước vào một gian phòng lịch sự tao nhã.

Tần Xuyên cảm nhận được, cả tầng lầu này gần như không có võ giả nào cấp Tiên Thiên trở lên, chỉ có hai hách để giải thích: Hoặc là Hắc La Sát không ở đây, hoặc Hắc La Sát đã vượt qua Tiên Thiên cao cấp, bước đến thực lực Tông Sư rồi!

Người hầu bưng trà lên, Tần Xuyên chờ chừng năm phút, một phụ nữ xinh đẹp mặc kimono màu anh đào bước đến.

Tần Xuyên đứng dậy,

-Xin hỏi, bà là phu nhân tôn quý?

Mỹ phụ này hiểu tiếng Italia, cười duyên rũ nói:

-Anh trông rất lạ, tôi nhớ trước kia có một chuyên viên tên Cassano, nhưng ngoại hình không giống như anh.

Tần Xuyên cười sáng khoái:

-Đúng là ngoại hình không giống, vì tôi là đồ giả!

Vừa dứt lời, Tần Xuyên liền bước nhanh lên trước một bước, kéo cổ mỹ phụ!!

-A!!

Mỹ phụ bị dọa đến mức hoa dung thất sắc, hét lên một tiếng.

Người hầu và vệ sĩ bên ngoài đều chạy vào, thấy phu nhân bị khống chế, cả đám đều hét lên, trợn mắt nhìn Tần Xuyên.

-Mày mau thả phu nhân ra! Mày đang làm gì thế!?

-Rốt cuộc mày là ai!?

Một tay Tần Xuyên khống chế mỹ phụ trước mặt mình, đối mặt với khẩu súng của đám vệ sĩ, lạnh lùng nói:

-Tao tìm lão hội trưởng của tụi mày, tụi mày mà lộn xộn, tao vạn gãy cổ con mẹ này.

-Đừng lộn xộn! Lão hội trưởng đang ở trong căn phòng phía trong kia.

Vệ sĩ đầu lĩnh vội vàng nói.

Tần Xuyên không nói thêm gì, kéo mỹ phụ về mặt hoảng loạn, đi qua lối đó, bước về phía căn phòng sâu bên trong nhất.

Còn chưa bước đến, cánh cửa căn phòng kia đã mở, Hắc La Sát tóc dài xoa vai, thần thái khinh miệt, chỉ mặc bộ quần áo trắng, chấp tay sau lưng đứng đó.

-Mày chính là kiếm khách bí mật kia à, to gan lắm, dám xông vào đây, còn bắt cóc vợ tao.

Hắc La Sát cười lạnh, hoàn toàn không có chút căng thẳng.

Tần Xuyên đã tra xét kỹ lưỡng, hoàn toàn không thể nào cảm nhận được tu vi trên người Hắc La Sát, thần kinh không khỏi căng cứng.

Lúc này, cửa thang máy lại mở ra, Liễu Hàn Yên cùng khăn bịt mặt, đã giải quyết xong bốn vệ sĩ bảo vệ thang máy, xông thẳng vào.

Đám vệ sĩ định cản lại, nhưng đều bị cô dùng Băng Ngưng Chưởng đánh bay vào tường, hàn khí tràn ngập khắp hành lang.

Chứng kiến những chuyện này, Hắc La Sát sắc mặt âm trầm,

-Tốt lắm, đến đông đủ cả rồi, bọn này không nghĩ rằng bắt được vợ tao, thì tao không có cách gì đối phó tụi mày đấy chứ.

Tần Xuyên ra hiệu bằng mắt với Liễu Hàn Yên, cô liền hiểu ý, đưa tay ra giữ lấy mỹ phụ, quắp cổ bà, lôi ra phía sau.

-À? Mày muốn một đấu một?

Hắc La Sát cười quái dị nói:

-Chàng thanh niên à, tao rất ngạc nhiên, rốt cuộc vì sao mày phải giúp họ Liễu kia?

-Bớt nói xàm đi, Iga Hisakura đâu?

Tần Xuyên hỏi.

Hắc La Sát cười ha ha,

-Bọn mày đúng là ngu xuẩn, còn muốn cứu người của gia tộc Iga sao? Bọn mày cho rằng, bản thân có thể sống mà ra ngoài à?!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 482: Cái Chết Của La Sát

Tần Xuyên thần sắc cảnh giác, nhìn chăm chăm Hắc La Sát nói:

-Nếu mày không chịu giao Hisakura ra ngay, tao cam đoan mày sẽ chết ngay tại đây.

-Vậy sao? Chỉ dựa vào hai người bọn mày? Không phải đã coi thường tao quá sao, lão đạo cô Lăng Vân kia không tới à?

Hắc La Sát nói.

-Cho dù mày có thực lực Tông Sư, nhưng hiện tại bọn tao có con tin, lẽ nào mày căn bản không để ý đến sự sống chết của người phụ nữ này?

Tần Xuyên cũng chỉ có thể đánh cuộc một lần.

Thật ra hẳn cũng không biết, người phụ nữ này có phải là vợ Hắc La Sát không, nhưng có thể cơ hội lớn nhất để cứu được Hisakura, chỉ có cách này.

Hơn nữa, hẳn sẽ nhân lúc này dây dưa với Hắc La Sát, để người Thấu Minh tranh thủ thời gian tiếp cận mục tiêu.

Người phụ nữ mặc kimono vô cùng hoảng hốt,

-Anh yêu! Mau cứu em! Em không muốn chết!

Hắc La Sát nhìn về phía mỹ phụ bị bắt, sắc mặt thay đổi, cuối cùng thở dài,

-Vị tiểu thư Iga kia không ở đây, cô ta được Tuyết Nữ con gái tao trông coi, bọn mày thả vợ tao ra, tao gọi điện bảo Tuyết Nữ thả Iga Hisakura.

Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên thầm thở phào, xem ra mỹ phụ này, đúng là có địa vị không tầm thường trong lòng Hắc La Sát.

May là Hisakura vẫn còn sống, hai người liếc nhìn nhau, đều cảm thấy vụ giao dịch này đáng để thử.

-Cẩn thận y giờ trò, chúng ta phải xác nhận Hisakura không sao mới được.

Liễu Hàn Yên nhắc nhở.

Hắc La Sát cười nhạo một tiếng,

-Liễu Hàn Yên, bốn tọa bắt cô ả kia, là để cô đến đây, giờ cô đã đến đây rồi, bốn tọa cần gì phải quan tâm đến Iga Hisakura nữa?

Tần Xuyên nói:

-Đừng nói nhảm, bảo con gái mày thả Iga Hisakura ra, sau khi cô ấy gọi điện thoại xác nhận đã an toàn, bọn tao sẽ thả vợ mày.

Trong lúc họ nói chuyện, có một loài côn trùng như bọ chó, đang chậm rãi bò trên khe hở ở góc tường, di chuyển đến vị trí Hắc La Sát, căn bản không ai phát hiện ra.

Tuy Hắc La Sát vẻ mặt không vui, nhưng nhìn bộ dạng đáng thương của mỹ phụ, đành tạm thời nghe theo.

Y ra lệnh cho thuộc hạ lấy điện thoại, gọi cho Tuyết Nữ, bảo Tuyết Nữ thả Hisakura.

Trong điện thoại Tuyết Nữ rất không vui:

-Cha! Vì sao phải nghe lời họ chứ!?

-Im ngay! Mẹ con đang bị bắt! Đã hiểu chưa hả!?

Hắc La Sát dạy dỗ.

Tuyết Nữ nghe xong, lập tức không dám cãi lời,

-Vâng, con sẽ thả cô ta ngay.

Thời gian trôi qua từng giây phút một.

Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên đứng trong hành lang, lúc nào cũng cảnh giác quan sát tình hình xung quanh và Hắc La Sát, tay Liễu Hàn Yên không lúc nào buông lỏng, thủ sẵn ở cổ mỹ phụ.

Tuy tình hình thuận lợi hơn so với dự đoán của Tần Xuyên rất nhiều, nhưng không biết vì sao, Tần Xuyên cảm thấy có gì đó không đúng... nhưng lại không thể nghĩ ra chỗ nào có vấn đề.

Lúc này, trên điện thoại của Tần Xuyên có cuộc gọi tới, là số của Hisakura.

Tần Xuyên nghe máy, kề sát bên tai Liễu Hàn Yên, để cô nghe máy.

-Hisakura! Là cô sao?

Liễu Hàn Yên hỏi.

Iga Hisakura ở đầu kia điện thoại vui mừng lại thấp thỏm nói:

-Là tôi! Tướng quân, cô gái kia đã thả tôi rồi! Tôi đã thông báo cho cảnh sát và người của gia tộc, giờ tôi rất an toàn! Tướng quân, cô đang ở đâu!? Tôi lập tức gọi người đến giúp cô!

Tảng đá trong lòng Liễu Hàn Yên được đặt xuống, cảm kích nhìn Tần Xuyên, sau đó nói:

-Cô tự chăm sóc mình đi, đừng tham dự vào chuyện này.

Nói xong, Liễu Hàn Yên ra hiệu Tần Xuyên cúp điện thoại.

Hắc La Sát trầm mặt,

-Hiện tại người đã thả, đến phiên các người thả vợ tao rồi, nhẫn nại của tao, có giới hạn.

Tần Xuyên nhếch miệng cười cười, gọi một cú điện thoại, gọi điện cho Holman nói:

-Thời gian đủ rồi chứ, bắt đầu đi.

-Không vấn đề gì, tôi đã đợi đến mức chẳng còn kiên nhẫn nữa đây này!

Holman cười hì hì nói.

Đoạn đối thoại này khiến mọi người ở đây đều cảm thấy bó tay, đặc biệt là Hắc La Sát, vẻ mặt khó hiểu.

Con côn trùng nhỏ kia đã sớm chạy đến sau lưng Hắc La Sát, từ trên sàn gỗ bay lên, đập lên gáy Hắc La Sát.

Tần Xuyên cúp máy, tuy rằng tim vẫn đập mạnh, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh:

-Tạm biệt, Hắc La Sát, tuy rằng không thể chính thức đấu với mày.

-Thằng nhóc thối, ý mày là... Á! Á...

Hắc La Sát run rẩy một lúc, hai tay che ngực, hít thở khó khăn, mắt muốn nứt ra, đau đớn ngã xuống mặt đất.

Chưa đến vài giây sau, Hắc La Sát ngừng thở, hoàn toàn không có dấu hiệu của sự sống!

Đám vệ sĩ và người hầu đều sợ ngây người, ai nấy hét lên như thấy quỷ, chạy đi tán loạn.

Da đầu Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên đều run lên, không phải vì sợ hãi, mà vì mọi chuyện xảy ra quá nhanh, thuận lợi đến mức khiến họ sung sướng bất ngờ!

Thấu Minh Nhân quá lợi hại, quả là đại sát khí siêu cấp ngay cả Tông Sư cũng không thể ngăn cản được!

Trong hoàn cảnh không hề phòng bị, không biết thủ đoạn gì, muốn ngăn cản Thấu Minh Nhân, đúng là quá khó khăn.

Giống như loại vũ khí sinh hóa loại nhỏ này, cho dù tu vi cổ võ của anh có cao thế nào chẳng nữa, chỉ cần gặp phải, thì chắc chắn phải chết.

Tần Xuyên không khỏi cảm khái, mạng sống con người đúng là quá yếu ớt, Hắc La Sát e là nằm mơ cũng không ngờ mình chết oan ức như vậy, cả thân tu vi trở nên vô dụng!

-Không!! Anh yêu ơi!

Mỹ phụ hét lên một tiếng, lao về phía thi thể của Hắc La Sát/

Liễu Hàn Yên thấy đã báo được đại thù, cũng chẳng muốn giết người phụ nữ này, liền thả mỹ phụ ra, để bà lao qua kia khóc lóc.

Trong lúc nhất thời, trong hành lang chỉ có tiếng la khóc của mỹ phụ, bà nằm trên thi thể của Hắc La Sát, không ngừng lau nước mắt.

Liễu Hàn Yên hốc mắt cũng đỏ lên, ghen ngào cắn chặt răng, nghĩ đến chuyện hung thủ giết chết mẹ mình giờ đã chết ngay trước mặt cô, một góc tâm tối trong lòng cô bắt đầu nhìn thấy ánh sáng.

Tần Xuyên nhìn thấy bộ dạng cố nén nước mắt của cô, rất muốn bước lên ôm cô, nhưng thân phận mình lúc này, hình như không phù hợp lắm.

-Liễu tiểu thư, chắc lát nữa sẽ có rất nhiều người đến, có lẽ bên cảnh sát cũng sẽ giam dự, như vậy rất khó rời đi.

Liễu Hàn Yên lại nhìn thi thể Hắc La Sát, gật đầu, cô không muốn vì mình, gây thêm phiền phức cho Trung Quốc.

Mình là một tướng quân, hành vi của mình lần này đã đủ để đưa lên tòa án quân sự rồi, không thể phạm thêm sai lầm nữa.

Hai người xoay người, bước vào thang máy, nhưng chưa được mấy bước, Tần Xuyên cảm thấy lạnh xương sống, quay ngoắt đầu lại nhìn!

Liễu Hàn Yên cũng giật mình, cảm thấy sau lưng dường như có một sức mạnh hắc ám chưa từng thấy bao giờ, giống như một con mãnh thú ác ma, đang dùng móng vuốt ép lên ngực cô, bất cứ lúc nào cũng có thể bóp nát lồng ngực cô!

Tiếng khóc đã dừng lại, thần sắc bi thương đã không còn nữa, một thân kimono diễm lệ, tuy vẫn còn vệt nước mắt, nhưng hình như căn bản chẳng liên quan gì đến chủ nhân bộ kimono này!

Mỹ phụ kia vẻ mặt thần bí với nụ cười lười biếng, dùng hai ngón tay, kẹp một thứ nhỏ đến mức mắt thường rất khó thấy rõ, cẩn thận chu đao.

Liễu Hàn Yên không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng Tần Xuyên trong lòng giật mình!

Thứ kia chính là con sâu nano Thấu Minh Nhân dùng để giết người, vậy mà lại bị người phụ nữ này phát hiện, bắt được!

-Đúng là quá giỏi... chẳng trách lại nắm chắc như vậy, chỉ hai người mà dám chạy đến đây, hóa ra là có thứ này giúp đỡ... đáng tiếc... các người vẫn còn ngây thơ quá...

Mỹ phụ như đang tự thì thầm, rồi hủy diệt trùng nano.

Sau đó, bà chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía hai người, nở nụ cười âm trầm mà quý dị.

Tần Xuyên vô thức đưa tay sờ trán mình, trong đầu hẫng, dường như hiện ra rất nhiều điều khả nghi mà mình đã cảm nhận thấy, nhưng lại không thể liên hệ được các chi tiết với nhau...

Trong giây lát, hẫng như ngộ ra điều gì đó, hoảng sợ nói:

-Hắc La Sát!? Bà... bà mới là Hắc La Sát!?

Tại sao ở đất nước Nhật Bản địa vị của phụ nữ thấp như vậy, mà Hắc La Sát phải tốn biết bao nhiêu tiền để nuôi dưỡng một phụ nữ trong nhiều năm!?

Vì sao “Hắc La Sát” đã chết lại vì người phụ nữ này mà thoải mái thả Iga Hisakura?!

Vì sao từ đầu đến cuối “Hắc La Sát” đã chết, đều chưa chủ động để lộ tu vi với hai người!?

Trước nay Hắc La Sát luôn tự tiêu tiền cho bản thân, y là “phụ nữ”! Tha cho Iga Hisakura, là Hắc La Sát đã truyền thông tin cho kẻ giả mạo, cố ý thăm dò xem rốt cuộc hai người có con át chủ bài gì! Còn Hắc La Sát giả, căn bản chỉ phô trương thanh thế, không hề có tu vi gì!

Hắc La Sát từ hơn hai mươi năm trước đã dùng Thiên Huyền Băng Ngưng gìn giữ dung nhan không già đi, sao lại có thể biến thành một người đàn ông trung niên được?

Tà tu Thiên Huyền Băng Ngưng, không ngừng hấp thu âm khí, sao có thể có được khuôn mặt và khí chất dương cương như vậy!?

Tất cả những điều này, khiến Tần Xuyên hận mình không kịp nghĩ ra từ đầu!

Hoặc có lẽ ngay trong tiềm thức của bản thân cũng không thể thuyết phục mình, nhưng sự thật lại khiến cho hẫng cảm thấy kinh ngạc và hoảng sợ-- người phụ nữ này, mới thật sự là Hắc La Sát!!

Còn lão hội trưởng kia, cái người mà Kurozuka và Tuyết Nữ gọi là cha, chỉ là một bù nhìn, hoặc, là một nam sủng!!

-Sao, giờ mới hiểu ra à? Có phải muộn quá rồi không?

Hắc La Sát xinh đẹp vuốt tóc mình, tươi cười quyến rũ, bước về phía Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên, bước một bước!

Một bước! Chỉ một bước thôi đã bay đến, một cỗ khí thế vô hình mở ra, khiến cho Tần Xuyên cảm thấy chấn động trong lòng, Liễu Hàn Yên càng cảm thấy khó có thể hít thở được!

Khí tức lạnh lùng u ám, như xúc tu của vô số ác ma, từ trên người Hắc La Sát tràn ra, cả dãy hành lang, lập tức vang lên tiếng quỷ khóc sói gào!

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 483: Còn Ngu Ngốc Hơn Cô Ta

Liễu Hàn Yên đã hoàn toàn hiểu ra rồi, lúc Tần Xuyên nói, người phụ nữ này mới là Hắc La Sát, cô cảm thấy không thể tin được, nhưng khí tức hắc ám như cơn ác mộng hồi nhỏ trước mắt cô, đã khiến cô tỉnh ngộ!

Bọn họ thật sự đã bị lừa! Hắc La Sát dùng “hàng dỏm” chết thay y một lần rồi!

Hắc La Sát đóng giả là một phụ nữ không hề có tu vi, từ đầu đến cuối quan sát rõ hai người làm thế nào lại đột nhiên giết chết được hàng giả, rồi mới để lộ thân phận của mình.

Lần này, e là Thấu Minh Nhân có trùng nano thứ hai đi chẳng nữa, thì cũng chẳng thể đánh lén thành công, vì đối với cao thủ cấp bậc như Hắc La Sát, muốn phán đoán xem có con côn trùng nào đến gần hay không, chỉ cần chú ý một chút thì chẳng hề khó khăn gì.

Thủ đoạn của Thấu Minh Nhân, không thể thi triển hai lần trước mặt y.

Hắc La Sát nghiêng đầu nhìn hai người:

-Các người không chạy à? Bị ngu luôn rồi à, hay là đang chờ chết?

Tần Xuyên hét lên:

-Chị Liễu Tiểu Ác! Chị rút trước đi! Để tôi ở lại cản y!

Liễu Hàn Yên dĩ nhiên không đồng ý, khởi động Băng Ngưng, lạnh lùng nói:

-Đây là thù của tôi, tôi không thể nào bỏ đi như vậy được!

-Hờ hờ...

Hắc La Sát bước đến, cười đến mức cả người run rẩy.

Trên người y ngưng tụ từng đạo chân khí như băng tinh màu đen, chân khí như duỗi ra trong lòng bàn tay y, lượn lờ, như vô số sợi dây leo màu đen.

-Các người không cần phải tranh nhau, chẳng ai được đi cả.

Vừa nói xong, Hắc La Sát hơi hột đánh ra một chưởng!

Trong chốc lát, giống như có ngàn vạn chưởng ứng băng ngưng màu đen, đang đánh úp về phía Tần Xuyên và Liễu Hàn Yên, giống như có vô số bàn tay ác ma, muốn xé hai người thành trăm mảnh!

Phạm vi bao trùm của chưởng ấn rất lớn, bao trùm cả những người hầu và vệ sĩ của Inagawa hội xung quanh đó, bốn phía đều truyền đến những tiếng kêu hét sợ hãi!

-Rầm rập!

-Rầm rầm rầm!!

Sàn nhà, vách tường, nóc nhà, tất cả đều bị Hắc Âm Băng Ngưng chưởng âm hàn này nuốt gọn, phá hủy hết, những mảnh gỗ bay đi, xi măng sụp đổ!

Chỉ một chưởng này, khiến hai người Tần Xuyên như gặp phải động đất, hoặc giống như có một quả bom đã nổ tung ở đây, cả một tòa nhà đã bị phá hủy!

Từ lúc Liễu Hàn Yên học Băng Ngưng chưởng cho đến nay, chưa bao giờ nhìn thấy Băng Ngưng chưởng có uy lực lớn đến như vậy, đây là chưởng pháp cơ bản nhất trong Thiên Huyền Băng Ngưng, khi nó được sử dụng dưới tay Hắc La Sát, không ngờ lại khoa trương đến như vậy! Đúng là không biết khoảng cách

xa đến bao nhiêu!

Chưởng ấn còn chưa đến trước mặt cô, cô đã cảm thấy có một cơn gió thổi qua cơ thể cô, mái tóc bay ra sau, cơ thể khó mà bước đi được nữa bước, chân khí vừa ngưng tụ lúc nãy đã bị áp chế rồi!

Đang lúc cô cho rằng một chưởng này sẽ kết thúc tính mạng của cô, thì Tần Xuyên ở bên cạnh đã chặn trước mặt cô!

Tần Xuyên phản ứng bằng tốc độ nhanh nhất, song chưởng đẩy ra, tạo thành một màn sáng cực lớn lồi một mặt có vô số gợn sóng màu xanh, giống như một tấm khiên tròn.

-Oành!!

Băng Ngưng chưởng như ma trảo hắc ám dày đặc đánh lên tấm khiên chân khí, tạo nên những tiếng chấn động kéo dài!

Tần Xuyên hét lớn một tiếng, miễn cưỡng dùng chân khí Tiên Thiên cao cấp của mình chống đỡ, nhưng hai chân của hắn đã đạp nát sàn gỗ, thậm chí là đạp nát cả lớp xi măng bên dưới rồi!

Bụi mù bay ra, tầng cao nhất giống như một đồng bừa bộn, nóc nhà bên trên nứt ra một lỗ thủng, thang máy phía sau lồm vào.

Đám người hầu và vệ sĩ bên cạnh, tất cả đều bị ảnh hưởng bởi chưởng này của Hắc La Sát, cả đám thất khiếu chảy máu, còn trúng phải âm độc, mặt biến thành màu đen.

Liễu Hàn Yên nhìn Kiếm Ma đang thở hồng hộc trước mắt, hốc mắt đỏ hồng, thời khắc này, bất giác cô đã đen bóng lưng của Kiếm Ma, chông lên bóng lưng của Tần Xuyên.

Vì sao người đàn ông này, lại giống như Tần Xuyên bất chấp tính mạng bảo vệ cô? Không phải hắn chỉ là sát thủ đến để hoàn thành nhiệm vụ sao?

Hắc La Sát vẻ mặt nghiền ngẫm cười cười, vuốt tóc:

-Ồ? “Hồi Âm Thuần” của Bạch Long Tự? Tính cả Thần Môn Thất Tuyệt Kiếm lúc trước, xem ra người không chỉ biết tuyệt học của một môn phái, bốn tọa càng ngày càng hiểu kỹ về thân phận của người rồi đấy.

-Bớt nói sàm đi, uy lực một chương của Tông Sư, chỉ có thể thôi sao? Có bản lĩnh thì tiếp tục đi!

Tần Xuyên khiêu khích nói.

Hắc La Sát căn bản chẳng thèm để ý, cười yêu kiều nói:

-Muốn dùng tu vi Tiên Thiên cao cấp, đỡ Băng Ngưng chương của bốn tọa, dùng Hồi Âm Thuần của Bạch Long Tự đúng là một lựa chọn không tệ. Đáng tiếc Hồi Âm Thuần chẳng qua chỉ là phương pháp phòng ngự, lại còn tiêu hao rất nhiều chân khí, người có thể dùng được mấy lần đây?

Hắc La Sát nói, đồng thời nâng hai cánh tay lên, chân khí màu đen như dòng suối phun trào, lại như hỏa diễm cuồng nhiệt đang nhảy múa.

-Bốn tọa chỉ cần tùy tiện cũng có thể đánh ra vài trăm Băng Ngưng chương, xem người có thể bảo vệ con bé kia đến bao giờ? Chi bằng hãy quy thuận bốn tọa, bốn tọa thấy người cũng còn trẻ, trông cũng tuấn tú, lại có tu vi rất tốt, bốn tọa sẽ không bạc đãi người đâu.

Tần Xuyên cười lạnh:

-Ngại quá, tao không bao giờ muốn có một chút quan hệ nào với đồ quái vật bất nam bất nữ.

-Người nói gì!?

Hắc La Sát biến sắc, mắt lộ hung quang.

Tần Xuyên híp mắt, hần là bác sĩ, kỳ thực sau khi phát hiện ra bộ dạng của Hắc La Sát, cơ bản đã đoán ra, rốt cuộc trên cơ thể Hắc La Sát xảy ra chuyện gì.

Lúc này vì muốn chọc tức Hắc La Sát, khiến y mất đi sự phán đoán bình tĩnh, thì hần và Liễu Hàn Yên mới có cơ hội sống sót.

-Chẳng lẽ mày nghĩ tao không nhận ra sao? Thực ra cuối cùng mày cũng không thể cãi lại ý chí của Thiên Huyền Băng Ngưng. Vô số tiền bối Thủy Vân Tĩnh Trai đều nói với người đời, môn công pháp này không dành cho nam giới, mày lại ngang ngạnh luyện nó, mày thực sự nghĩ rằng mày có thể siêu việt hơn tất cả các cao nhân tiền bối sao?

Trong mấy chục năm trời, mày hấp thụ âm khí, cơ thể cũng đã thay đổi, giống như mấy tên pê đê Thái vậy, có điều người ta dùng hoocmon, còn mày thì hấp thụ âm khí quá nhiều nên tăng estrogen.

Tao cảm thấy rất tò mò, mày đã biến đổi như vậy rồi, thì tìm đàn ông, mày với hần sẽ thân mật như thế nào, chẳng lẽ hần chơi ở đẳng sau của mày sao...

-Câm miệng!! Bồn tọa phải xé nát cái miệng của người!

Hắc La Sát căn bản đã không còn nghe thấy gì nữa, những lời của Tần Xuyên thực sự đã đụng vào nỗi đau của y!

Năm đó khi y phát hiện ra sự thay đổi về cơ thể và tâm lý của mình, thì đã không còn đường lui nữa, y không muốn thừa nhận rằng, mình đã cải tạo Thiên Huyền Băng Ngưng thất bại, y tin rằng sẽ có một ngày, y có thể dựa vào môn công pháp này để trường sinh bất lão!

Nhưng điều đó không có nghĩa, trong lòng y chấp nhận sự thay đổi của bản thân hiện nay, dù tu vi của y đã thăng tiến lên cảnh giới Tông Sư, nhưng vẫn không thể thoát khỏi tâm ma.

Liễu Hàn Yên giật mình nhìn Hắc La Sát, ngay cả Lăng Vân sư thái đều cho

rằng, Hắc La Sát là một thiên tài, có thể phá bỏ lời nguyền Thiên Huyền Băng Ngưng chỉ dành cho nữ tu luyện, không ngờ, Hắc La Sát vẫn thất bại!

Có điều, Hắc La Sát biến mình thành bất nam bất nữ, nhưng không có nghĩa, thực lực của y yếu.

Trái lại, vì y dựa vào sự giúp đỡ cực lớn của ngoại lực, cho nên y đã miễn cưỡng đột phá cảnh giới Tông Sư, điều này chứng minh, thiên phú cổ võ của y cực cao, chỉ có điều đã đi vào con đường tà đạo.

-Bốn tọa không cần biết người là ai, tóm lại, bốn tọa phải giết người chết, rồi bắt đứa con gái của Kỷ Niệm Tinh này đi làm thuốc luyện công, cơ thể thủy linh Tiên Thiên, bốn tọa đã đợi gần ba mươi năm rồi, đã không còn kiên nhẫn được nữa!!

Thân ảnh của Hắc La Sát như một đạo quỷ ảnh, trực tiếp biến mất, rồi lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Tần Xuyên!

Đây chính là thân pháp Vân Sơn Vụ Nhiễm của Thủy Vân Tịnh Trai, khi Hắc La Sát sử dụng, nhanh không chỉ gấp hai lần Liễu Hàn Yên!

Tần Xuyên không kịp đề phòng, miễn cưỡng lùi ra sau một bước, chống đỡ bằng một đạo Hồi Âm Thuần, nhưng Băng Ngưng Chưởng đánh ở cự ly gần như vậy, uy lực hung hiểm hơn trước rất nhiều!

-Uỳnh!

Chưởng ấn màu đen đầy trời như thủy triều lao xuống tẩm khiên chân khí của Tần Xuyên, đánh Tần Xuyên bay đi!

-Hộc!

Dù Tần Xuyên có cơ thể Thần mộc, nhưng bị chân khí Tông Sư đánh ở gần như vậy, cũng bị chấn thương kinh mạch, hộc ra một ngụm máu.

Liễu Hàn Yên thất vậy, liền liều mạng, dùng hết toàn lực, vận chân khí phóng về phía Hắc La Sát!

Tần Xuyên thấy vậy, tim như rơi xuống vực, bò dậy hét lớn:

-Đừng mà!

Nhưng đã không kịp nữa rồi!

Liễu Hàn Yên thấy chết không sờn, một chiêu Vạn Trọng Băng Lao, đem vô số chân khí băng ngưng hóa thành hàn băng, từ bốn hướng trực tiếp vây khốn Hắc La Sát.

Sau đó, băng tuyết ngàn cân do Liễu Hàn Yên dùng mười thành công lực lại lao vào yết hầu, vào tim Hắc La Sát, chân khí băng mừng màu trắng khiến đồng đồ nát xung quanh ngưng kết thành băng, trên mặt đất đâu đâu cũng là băng tinh.

-Oành!!

Hắc La Sát đứng yên tại chỗ, im lặng nhìn Liễu Hàn Yên tung chiêu về phía y, không hề động đậy/

Lúc chân khí băng ngưng tản đi, một tay Liễu Hàn Yên, đang ở cách trước mặt Hắc La Sát mười centimet.

Hắc La Sát rất thoải mái cầm lấy cổ tay Liễu Hàn Yên, giống như đang nhìn một đứa trẻ nghịch ngợm, căn bản chẳng hề để tâm.

-Kỷ Niệm Tinh mẹ ngươi đã rất ngu ngốc rồi, bỏ qua tiền đồ tông sư để đi lấy chồng. Không ngờ ngươi còn ngu hơn cô ta, đừng quên, mười năm trước bốn tọa đã báii nhập Thủy Vân Tĩnh Trai, chiêu thức của nhất mạch Thủy Vân bốn tọa tinh tường hơn ai hết! Ngươi vừa khoát tay, bốn tọa đã có thể nhìn ra đó là chiêu gì rồi.

Huống chi chỉ dựa vào chân khí Tiên Thiên trung cấp, cảnh giới Thiên Huyền

Băng Nương bát trọng của người, cũng muốn động thủ với bốn tọa sao? Bốn tọa đứng yên đây cho người đánh ba ngày ba đêm, người nghĩ có thể đánh vỡ được chân khí hộ thể của bốn tọa sao?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 484: Uy Lực Tông Sư

Khuôn mặt Liễu Hàn Yên trắng bệch, ánh mắt không cam tâm và nhục nhã.

-Sao, cảm thấy nhục nhã? Cảm thấy tuyệt vọng?

Hắc La Sát âm trầm cười nói,

-Năm đó mẹ ngươi cùng đám tặc đạo cô vây công bốn tọa, hôm nay bốn tọa phải đem hết những món nợ này trả lại cho ngươi!

-Mày không xứng nhắc đến mẹ tao!

Liễu Hàn Yên cắn chặt răng, bất khuất giơ tay lên, quật cường đánh một chưởng về phía Hắc La Sát.

Đáng tiếc, tốc độ của Hắc La Sát nhanh hơn, một tay chặt vào cổ Liễu Hàn Yên, khiến cô nằm xiu trên mặt đất.

Liễu Hàn Yên bất tỉnh nhân sự, cũng may là không nguy hiểm đến tính mạng, Tần Xuyên thầm thở ra.

Nhưng trước mắt, sát ý của Hắc La Sát hiện lên rất rõ ràng, y đang muốn làm thịt hẳn.

Tần Xuyên biết rõ, mình không thể lùi bước, Liễu Hàn Yên còn ở đây, hẳn phải chiến thẳng Hắc La Sát, thì mới có thể cứu được cô.

Kẻ địch trước mắt, là một Tông Sư, vốn hẳn cảm thấy, cho mình thêm ba năm nữa, có lẽ sẽ đấu được với Tông Sư, nhưng đáng tiếc, trận đấu này đã tới

sớm.

-Người không hề sợ hãi? Hẳn người cho rằng, lúc này bốn tọa đã sử dụng toàn lực rồi?

Hắc La Sát chậm rì rì đi về phía Tần Xuyên.

-Tao không ngại thơ như vậy, huống hồ, nếu tao sợ mày sẽ tha cho bọn tao sao?

Mắt Hắc La Sát lộ tà quang,

-Đương nhiên là không đâu, người sẽ phải chết rất thảm.

-Vậy sao tao phải sợ mày.

Tần Xuyên trừng mắt, thanh mang trên người cuộn lên, hào phóng xuất ra Thanh Liên Kiếm Giáp!

Liễu Hàn Yên đã hôn mê, hẳn không cần lo lắng lộ thân phận, không cố kỵ gì sử dụng kiếm ý.

Đáng tiếc, đối thủ này, cho dù mình có dùng bản lĩnh thực sự, cũng chưa chắc đã có tác dụng.

Rõ ràng Hắc La Sát ngại người, rồi lập tức cười hì hì nói:

-Xem ra người đã sử dụng những công phu cất giấu, quả nhiên là một kiếm khác, cảnh giới kiếm ý này, hình như cao thâm hơn tu vi của người một chút.

-Mày có nịnh tao, tao cũng không hạ thủ lưu tình với mày.

Tần Xuyên lau máu nơi khóe miệng nói.

Hắc La Sát cười vô cùng âm lãnh,

-Tao đúng là càng ngày càng thích, cũng càng ngày càng muốn giết tên tiểu tử thối không biết nói chuyện như mày.

Lời vừa nói xong, Hắc La Sát lại thi triển thân pháp Vân Sơn Vụ Nhiễu, nơi thân ảnh lướt qua, đều mang theo khói đen hư ảnh, chỉ trong tích tắc, đã xuất hiện trước mặt Tần Xuyên!

Một chưởng đánh ra, Băng Ngưng Chưởng hắc sắc từ nhỏ thành lớn, trùng trùng điệp điệp, không ngừng oanh kích!

Thần kinh Tần Xuyên căng cứng, Thanh Liên Kiếm Giáp như dòng nước xiết chảy ngược dòng, kiếm khí tạo thành tấm màn chắn dày đặc.

Kiếm khí màu xanh và chân khí màu đen va chạm lẫn nhau, bị đánh bay đi tứ tung, chống đỡ chưa đến ba giây, Thanh Liên Kiếm giáp đã muốn sụp đổ!

Tần Xuyên nhìn thấy mình sắp bị vô số chưởng ấn nuốt chửng, bèn quyết đoán nhảy lùi về phía sau!

Thi triển khinh công nhảy lên sân thượng bữa bộn, Tần Xuyên cúi đầu xem xét, vừa vặn lúc sóng xung kích của Băng Ngưng chưởng kia điên cuồng bắn về phía hắn!

-Oành!!

Giống như một con tê giác màu đen công kích, tấm sắt thang máy tầng dưới lập tức bị đánh xuyên qua, tường của tòa nhà cũng xuất hiện một lỗ thủng!

Giờ đang là ban ngày, Roppongi dân cư lại dày đặc.

Trong lúc nhất thời, trên tòa nhà xảy ra đánh nhau, làm người dân bình thường ở xung quanh và dưới lầu bắt đầu la hét kêu cứu, còn tưởng có khủng bố thả bom gì đó, bắt đầu chạy trốn tán loạn.

Nhưng Hắc La Sát căn bản không thèm để ý những chuyện này, ánh mắt quét

về phía Tần Xuyên đang đứng, đưa tay xuất ra chiêu “Phi Điều Tận”.

Tần Xuyên đã từng nhìn thấy Liễu Hàn Yên thi triển chiêu này, nhưng so với cô, chiêu này của Hắc La Sát quả nhiên hung hãn hơn nhiều!

Nếu phải so sánh, thì Phi Điều Tận của Liễu Hàn Yên giống như một cơn mưa phùn ngày xuân, còn Phi Điều Tận của Hắc La Sát, thì lại giống bão tuyết ở Siberia.

Giống như hàng vạn đốm sáng đen đậm bay ra từ người Hắc La Sát, lúc những đốm sáng đen này phóng to ra, đã trở thành băng tinh phong bạo dày đặc từ trên cao bay xuống!

Băng tinh đen cuộn lên bao quanh cơ thể Tần Xuyên tầm ba bốn chục mét vuông, ngay cả trốn cũng không được, chỉ có thể miễn cưỡng đón nhận trận mưa đá trí mạng này mà thôi!

Rõ ràng là ban ngày, nhưng Tần Xuyên lại cảm giác mình đã bước vào đêm tối trước, xung quanh mênh mông toàn là băng tinh!

-Cộc cộc cộc!

Chân khí không ngừng đụng vào Thanh Liên Kiếm Giáp của Tần Xuyên, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh xuyên qua chân khí kiếm giáp, khiến Tần Xuyên chỉ còn cách xê dịch né tránh.

Cho dù như vậy, Tần Xuyên vẫn bị va quệt bị thương không ít, máu tươi giàn giụa, nếu không phải hãn có cơ thể Thần Mộc, có thể đã bị âm độc xâm nhập, khiến hãn chết vì độc!

Tần Xuyên cuối cùng không thể không dùng Thanh Đế Kiếm, không ngừng vung vẩy Thanh Đế Kiếm trước mặt, ngăn cản những băng tinh kia lọt vào trong.

-Đúng là ương ngạnh, xem ra người còn có bản lĩnh không sợ âm độc.

Hắc La Sát nghĩ có lẽ Tần Xuyên chết chắc, có thể chống đỡ lâu như vậy, khiến y vô cùng bất ngờ.

Tần Xuyên lúc này đã bị chấn thương kinh mạch, giờ lại bị chân khí giống như súng máy hạng nặng càn quét, thương thế càng ngày càng nghiêm trọng, chân khí trong cơ thể như sôi trào, kinh mạch khắp nơi đau nhức.

Hắn cảm thấy cổ họng ngọt ngào, suýt chút nữa là lại thổ huyết, nhưng vẫn là cắn răng kìm lại, hắn biết nếu mình không kiên trì được thì, thì cũng sẽ không có cơ hội cứu được Liễu Hàn Yên.

-Hừ! Xem người có thể kiên trì được bao lâu.

Hắc La Sát khinh thường cười lạnh một tiếng, lại một lần nữa tung chiêu Phi Điều Tận, băng vũ màu đen lúc này vừa tản đi, giờ lại không ngừng lao về phía Tần Xuyên!

-Cái gì!?

Nhìn thấy vô số những con chim màu đen bao vây hắn vào chỗ chết, trong mắt Tần Xuyên hiện lên tia kinh ngạc, cuối cùng mình đã cảm nhận được sự khủng bố của Tông Sư!

Chân khí trong cơ thể võ giả đều có cực hạn, nếu trong thời gian ngắn tiêu hao quá nhiều, thì phải ngồi xuống vận công mới có thể nhanh chóng khôi phục, thậm chí nếu trong nháy mắt sử dụng quá nhiều chân khí, thì phải nghỉ ngơi một lát, mới có thể ngưng tụ được lượng chân khí lớn.

Võ giả tu vi càng cao, có thể bạo phát càng nhiều tu vi trong thời gian ngắn, uy lực cũng càng lớn hơn.

Chiêu Phi Điều Tận này của Hắc La Sát, diện tích bao phủ cực lớn, thời gian duy trì cực dài, giống như cầm súng máy Gatling mười khùng hạng nặng càn quét liên tục vậy!

Chiêu này chỉ cần ba giây đã đủ để giết vài võ giả Tiên Thiên sơ cấp, nhưng chiêu thức biến thái như vậy, mà y vẫn có thể xuất chiêu liên tiếp!

Đủ để có thể thấy được, e là có bốn năm trăm võ giả Tiên Thiên sơ cấp đến đây, cũng không phải là đối thủ của một Tông Sư!

Chỉ cần sự tàn ác của Tông Sư này chẳng khác gì gã đồ sát, vậy thì Tông Sư giống như đạn hạn nhân, lực sát thương quá kinh khủng!

Quan trọng là, chân khí Tông Sư, đã có sự khác biệt với chân khí võ giả Tiên Thiên, Tần Xuyên cảm nhận được rõ, chân khí của Tông Sư là "Cảm nhận" rất khác biệt.

Nếu nói chân khí của võ giả Hậu Thiên là thể khí, vậy thì chân khí của võ giả Tiên Thiên tương đương với thể lỏng, còn chân khí của Tông Sư giống như thể rắn.

Cùng với chất lượng không ngừng tăng cao, tính ổn định, lực xuyên thấu, lực sát thương cũng tăng gấp đôi, hơn nữa cũng phức tạp hơn, khó mày mò hơn.

Rõ ràng nhất, đó là Thanh Liên Kiếm Giáp của Tần Xuyên, chỉ trong vòng vài giây đã bị đánh xuyên, đây là điều võ giả Tiên Thiên cao cấp gần như không thể làm được!

Tiếc là Tần Xuyên căn bản chẳng có thời gian để cảm nhận được chân khí cảnh giới Tông Sư, cụ thể có gì huyền diệu, vì hắn cảm thấy mình đã không thể chống đỡ thêm lần tẩy lễ điên cuồng này nữa rồi!

Huống hồ, có quỷ mới biết tên quái vật bất nam bất nữ này có thể xuất được bao nhiêu chiêu như vậy!?

-Liều mạng!

Tần Xuyên nghiên rằng, tránh né để éo dài trận chiến cũng không có cơ hội, đành phải mạnh mẽ phản công rồi!

-Lôi Vũ!

Tần Xuyên chống đỡ Thanh Liên Kiếm Giáp, cơ thể bay xuống, Thanh Đế Kiếm xuất ra vô số kiếm khí, Lôi Vũ kiếm ý dừng mãnh lao về phía Hắc La Sát.

Lấy công làm thủ, khiến cho tầng phòng ngự của Tần Xuyên không còn kín kẽ nữa, vị trí cổ tay hẳn nhanh chóng bị băng tinh màu đen xuyên qua, chảy đầy máu!

Tần Xuyên trên người chịu nhiều đau đớn, dùng kiếm khí đấu với Hắc La Sát, tìm cơ hội có thể đột phá.

Hắc La Sát thấy Tần Xuyên còn nhanh hơn cả Phi Điều của mình, liền xuất ra dày đặc hơn, còn chuyển thế công, hai tay thả ra, cả người ngưng tụ ra một đám hàn khí màu đen giống như cơn xoáy lưu chuyển!

-Lãnh Nhược Băng Tâm!!?

Tần Xuyên đã từng nhìn thấy Liễu Hàn Yên thi triển, cũng là tuyệt học trong Thiên Huyền Băng Ngưng, nhưng trước đây xem trong tình cảnh khác, Hắc La Sát thi triển chiêu này cực kỳ tuyệt vời!

Quả nhiên, kiếm khí Lôi Vũ của Tần Xuyên giống như trâu đất xuống biển, sau khi bị hút vào vòng xoáy, thậm chí còn khiến Thanh Đế Kiếm của Tần Xuyên bị tan rã!

Cơ thể Tần Xuyên trông chuối ngược, treo giữa không trung, nắm chặt Thanh Đế kiếm, trong lòng rối bời, liền đổi thành hai tay hai kiếm, dùng chiêu Thanh Long Xuất Hải!

Kiếm mang của Thanh Đế Kiếm tăng vọt, lập tức đánh về phía lốc xoáy, giống như tia laser xuyên qua trời băng lạnh giá.

Hắc La Sát nhướn mày, dường như không thể ngờ Tần Xuyên có thể biến

chiêu tạm thời, khiến y có chút kinh ngạc.

Hai tay nghịch chuyển khí, một lượng khí bắt đầu đảo ngược, vòng xoáy này đã tạo thành “máy xay xát” cực đại có tác dụng ma sát cực lớn!

-Ầm ầm ầm!!

Kiểm khí màu xanh bị song trọng đè, trở thành một cỗ khí khó có thể xuyên thấu.

Hai tay Tần Xuyên chấn động điên cuồng, miệng chảy máu, Thanh Đế Kiếm đã bị khối khí điên cuồng này nuốt chửng, nhưng vẫn hoàn toàn chưa nát bấy!

Chiêu Lãnh Nhược Băng Tâm có thể sử dụng như vậy sao!?

Không để hẳn có thời gian né tránh, Hắc La Sát nhân cơ hội này ra tay, tay trái vừa đưa lên, đánh về phía Tần Xuyên một Băng Ngưng chưởng!

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 485: Quyết Đấu Hắc Âm

Khoảng cách hơn một mét, nắm chắc thời cơ xuất chiêu một cách vi diệu, tránh cũng không tránh được!

Tần Xuyên chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, cơ thể như bị cuốn vào hầm băng màu đen, đầu óc trống rỗng!

Uỳnh!

Cơ thể Tần Xuyên như quả đạn, bị đánh bay lên cao hơn mười mét, sau khi xệt thành một đường vòng cung, rơi xuống sân thượng, lăn liên tục vài vòng.

Một chiêu Băng Ngưng chưởng này đủ để hủy diệt cả một tầng lầu, gần như toàn bộ đều đánh lên người Tần Xuyên, không cần nghĩ cũng biết uy lực lớn chừng nào!

Với tổ chất cơ thể của Tần Xuyên, lại có kiếm khí hộ thể, một đòn này cũng khiến hắn cảm thấy xương cốt toàn thân như vỡ vụn, lục phủ ngũ tạng vô cùng đau đớn!

-Ôc!...

Tần Xuyên liên tục hộc ra hai ngụm máu đỏ sậm, dốc hết toàn lực đưa tay ra định chống người đứng dậy thì phát hiện tay phải đã bị gãy, khuỷu tay căn bản không thể nào chống được!

Càng trí mạng hơn là, hơn mười miệng vết thương chảy máu, lúc này đã bị một lượng âm độc lớn xâm nhập, máu đen chảy ròng ròng!

Cơ thể thần mộc của Tần Xuyên có thể chống lại bách độc trong thiên hạ, nhưng không có nghĩa là không bị trúng độc, nếu không thì đã không sợ vũ khí sinh hóa của Thấu Minh Nhân rồi.

Trong một thời gian ngắn lại có nhiều âm độc xâm nhập như vậy, đã khiến sức chịu đựng của Tần Xuyên vượt quá mức bình thường rồi.

Toàn thân Tần Xuyên lúc nóng lúc lạnh, khi thì nóng như thiêu như đốt, lúc thì lạnh như rơi xuống hầm băng, tư duy trong đầu bắt đầu lung tung và trì độn, còn khí chịu hơn chết!

Thân ảnh Hắc La Sát bay vọt lên, xuất hiện trước mặt Tần Xuyên, từ trên cao nhìn Tần Xuyên.

-Người không giống như Liễu Hàn Yên kia, khờ dại nghĩ rằng, Thiên Huyền Băng Ngưng mà bốn tọa thi triển chỉ là cái thứ thô thiển thiếu trình độ kia chứ? Nếu uy lực của Thiên Huyền Băng Ngưng chỉ như vậy, sao có thể lọt vào pháp nhãn của Tông Sư thời đại?

Tần Xuyên nhếch miệng cười nhạt:

-Đơn giản là mày đã luyện được mấy chục năm, đi so với một hậu bối hơn hai mươi tuổi, mày không cảm thấy mắc cỡ à?

Tần Xuyên vừa nói xong, dùng tay kia đập xuống đất, cơ thể bay lên cao, định ra chiêu bất ngờ, chuyển người chém ra một đạo Trảm Không Kiếm Khí!

Nhưng thân ảnh của Hắc La Sát phía trước đã biến mất, hẳn đã đoán được ý đồ của Tần Xuyên từ sớm, vây thẳng ra sau lưng Tần Xuyên!

Lại một Băng Ngưng chưởng, lần này lại đánh vào lưng Tần Xuyên!

Chưởng ấn như băng phong màu đen, một lần nữa thổi bay Tần Xuyên!

-Ah!!

Tần Xuyên kêu thảm một tiếng, như diều bị gió kéo đứt dây, bay ra xa mấy chục mét, đâm vào một bể nước!

Bể nước bằng xi măng bị đánh thủng một lỗ, nước chảy ra, khiến toàn thân Tần Xuyên ướt sũng.

Hắc La Sát vẻ mặt khinh miệt đến bên cạnh Tần Xuyên, khoan thai vuốt tóc.

-Khó chịu à? Đây là kết cục của kẻ đối nghịch với bốn tọa, người vốn có cơ hội bỏ chạy, nhưng vì một con đàn bà không muốn ở cùng người, người đem toàn bộ tu vi của mình chôn ở đây, nên nói là người có tình có nghĩa, hay nói là người ngu xuẩn đây?

Hắc khí lượn lờ trên mặt Tần Xuyên, miễn cưỡng vận hành Thanh Liên Quyết Cửu Phẩm, khử âm độc trong cơ thể, nhưng hãn đã bị trọng thương, chân khí rất khó điều chỉnh cho thông thuận, chứ đừng nói gì đến chữa trị vết thương.

Hắc La Sát cười lạnh một tiếng, bước lên trước, dẫm một dẫm lên ngực Tần Xuyên!

-Ôc!

Xương sườn Tần Xuyên bị dẫm gãy vài cây, máu tươi phun ra, đau đớn kêu lên.

-Kêu đi! Kêu đi! Lớn hơn chút nữa!! Hahaha... dám giết người của bốn tọa, bốn tọa sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!

Hai mắt Tần Xuyên đầy tơ máu, khóe mắt liếc nhìn Liễu Hàn Yên đang hôn mê bên kia, mặc niệm mình không thể thua, vì vậy cứ nhìn chăm chăm vào Hắc La Sát.

Cánh tay trái còn sót lại của hãn miễn cưỡng ngưng tụ một đạo kiếm khí, định đánh lén Hắc La Sát!

Nhưng Thanh Liên kiếm khí vừa mới phát ra, đã bị Hắc La Sát tùy tiện vung tay, trực tiếp đánh nát!

-Hừ, nửa cái mạng sắp mất rồi, còn muốn đánh lén bốn tọa? Xem ra người vẫn chưa chịu đủ đau đớn nhỉ! Trước khi chết bốn tọa sẽ chơi đùa với người!

Hắc La Sát nghĩ là Tần Xuyên sắp đặt chuyện giết “chồng” của y, trong lòng ghi hận, dĩ nhiên không muốn để Tần Xuyên chết dễ dàng.

Y bắt đầu coi Tần Xuyên như quả bóng da, đá tới đá lui, mỗi cú đá đều khiến xương cốt Tần Xuyên gãy vụn, có lúc còn đá trúng chỗ hiểm, khiến Tần Xuyên cảm thấy vô cùng đau đớn.

Cả người Tần Xuyên từ trên sân thượng bị đá xuống tầng dưới, rồi bị đá lên cao mười mấy mét, rau đó lại bị giẫm dưới gót chân của Hắc La Sát!

-Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Cơ thể Tần Xuyên tạo thành vết lõm sâu trên vách tường, làm vỡ xi măng, khiến thép bên trong bị vụn vẹo.

Sau khi bị đá liên tục bảy tám cú, tứ chi của Tần Xuyên không thể sử dụng được bình thường nữa, lục phủ ngũ tạng đều bị tổn thương, xuất huyết trong rất nghiêm trọng.

Nhìn từ xa, toàn thân Tần Xuyên bị nhuộm đỏ, giống như một huyết nhân.

-Ồ, chịu được bao nhiêu là cú đá, cơ thể của người đúng là rắn chắc nhỉ.

Thân ảnh Hắc La Sát lóe đến trước mặt, vẻ mặt bất ngờ.

Tần Xuyên nằm rạp trên mặt đất, mặt úp xuống, căn bản không nghe thấy Hắc La Sát đang nói cái gì.

Bởi vì, giờ phút này ý thức của Tần Xuyên đã bắt đầu mơ hồ.

Toàn thân hần trúng âm độc của Hắc La Sát, mà loại độc này, là loại độc tố tà ma ngoại đạo, miễn cưỡng hấp thụ âm khí, sau khi luyện công nhờ khí quan của thi thể nữ giới mới sinh ra, cũng có thể coi là một loại “thi độc”.

Vạn vật trong thiên địa đều chia ra âm dương hai cực, chân khí có âm dương, dược liệu có âm dương, độc cũng chia ra âm độc và dương độc.

Thi độc, bình thường chỉ trong những thi thể cực âm mới có, là một loại năng lượng mặt trái của cực âm.

vì Hắc La Sát đã thích ứng với loại phụ năng lượng này, bản thân y cũng cực âm, cho nên không sao, nhưng chân khí của y, đối với người khác mà nói là một loại kịch độc.

Đây cũng là lý do vì sao, năm đó khi y xâm nhập vào Liễu gia, vệ sĩ bị đánh chết mặt đều biến thành màu đen.

Âm độc không ngừng lan trong cơ thể Tần Xuyên, cộng thêm mất máu nghiêm trọng, não bộ chấn động, máu cung cấp không đủ, hần đã mất đi ý thức.

Đòn tấn công của Hắc La Sát như cơn sóng này nối cơn sóng khác, hần là một võ giả Tiên Thiên cao cấp, trong tình trạng không kịp chuẩn bị, ngang ngạnh đối chọi với Tông Sư, thực sự quá miễn cưỡng.

Thậm chí ngay đến cơ hội để cân nhắc xem mình có nên dùng Thanh Liên Kiếm Ý bất hủ không cũng không có, thì đã bị Hắc La Sát đánh cho trọng thương rồi.

Tần Xuyên lúc này, không khác chết nhiều lắm, thậm chí ngay cả việc mình “chết” như thế nào hần cũng không có cơ hội được biết.

Đột nhiên, dưới tòa nhà, truyền đến tiếng còi cảnh sát chói tai.

Trận đánh nhau kịch liệt và các tiếng nổ ở đây, cuối cùng đã kéo cảnh sát đến.

Hắc La Sát vẫn chưa thỏa mãn, vốn định khiến Tần Xuyên tỉnh lại, rồi tra tấn tiếp, nhưng xem ra đã không kịp nữa rồi.

Hắn định giết Tần Xuyên rồi sẽ đem Liễu Hàn Yên đi, cục diện ở đây quá rối rắm, không cần làm thế cũng được, dù sao y cũng đã có được cơ thể thủy linh của một Tiên Thiên như Liễu Hàn Yên, phải bế quan để luyện công một chuyến mới được.

Lúc y định một đạp dẫm nát trái tim của Tần Xuyên, trên người Tần Xuyên đã xảy ra “dị biến”!?

Chỉ thấy, một cỗ năng lượng giống sương mù màu đen xám đang lượn lờ trên người Tần Xuyên!

Vết thương trên người Tần Xuyên nhanh chóng khép lại, hơn nữa máu đen, dần dần không còn đen nữa, mà đã khôi phục thành đỏ tươi!

-Đây là!?

Hắc La Sát cảm nhận được một sự sợ hãi theo bản năng, không thể hiểu nổi, y lùi ra sau vài bước hai mắt không dám tin nhìn chăm chăm Tần Xuyên.

Cỗ năng lượng hắc ám này, khiến y cảm thấy rối loạn, không dám tiếp cận!

Nó giống như bóng của một ác ma đang bao phủ trong lòng y, lại giống như một loài thú bình thường, ngửi thấy mùi của hổ nên không dám tiếp cận.

Võ giả tu vi càng cao, càng nhạy cảm với nguy hiểm, Hắc La Sát tuy không biết vì nguyên nhân gì, nhưng y cảm thấy mình gặp nguy hiểm!

-Không... không thể nào, tay chân hắn đã gãy rồi, xương sườn cũng gãy hơn mười cái, lục phủ ngũ tạng đều chạy máu, chân khí ngược chiều, sao còn sức chiến đấu được chứ!?

Hắc La Sát không ngừng khích lệ bản thân, khuyên mình đừng để cảnh tượng

trước mắt mê hoặc, bởi vì Tần Xuyên đã là một phế nhân, làm sao còn có thể gây tổn thương cho y?

Mình đường đường là một Tông Sư, đứng trên đỉnh cao của giới võ, còn cái gì có thể khiến cho mình sợ hãi như vậy!?

Nhưng điều khiến Hắc La Sát bất ngờ, đó là lúc định bước đến giết Tần Xuyên, cảnh trước mắt, đã khiến y giật mình!

Tần Xuyên, đứng lên rồi!!

Hai chân Tần Xuyên ban nãy đã gãy rồi, giờ lại hoàn hảo như lúc đầu, chậm rãi đứng lên, hơn mười miệng vết thương đang chảy máu trên người hắn, cũng đã khép lại!

Tần Xuyên xoay người lại, đôi tròng mắt, như có đốm lửa màu đen đang nhấp nhót, hoàn toàn không cảm nhận được sắc thái tình cảm của con người, tuyệt vọng như thâm uyên hắc ám.

-Haizz...

Tần Xuyên thở ra, hơi thở này, cũng là sương mù màu đen.

Toàn thân hắn lúc này, đã bị năng lượng đen xám che phủ, nét mặt hắn vô cùng lạnh lùng, theo bản năng cảm nhận được địch ý của Hắc La Sát, bắt đầu bước về phía Hắc La Sát.

Trong lòng Hắc La Sát sợ hãi, tình huống trước mắt, căn bản không phải một kẻ sống hơn nửa thế kỷ như y có thể lý giải được, làm sao có thể có một người vừa nãy gần như đã chết, xương toàn thân gãy nát bấy, giờ chưa đến nửa phút, toàn bộ đều hồi phục lại!?

Quan trọng là, năng lượng quỷ dị này là gì? là loại chân khí nào mà y không biết sao? Hay là một công pháp nghịch thiên nào khác?

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 486: Ác Đấu Trên Không Trung

Hắc La Sát không thể nào lý giải được những biến đổi đột ngột này, nhưng y càng thêm tin rằng Tần Xuyên quá nguy hiểm, y phải mau chóng giết chết Tần Xuyên thì mới có thể yên tâm!

Trong lúc nhất thời, y một lần nữa tích tụ chân khí, băng tinh đen nhảy múa cuồng loạn.

Hắc La Sát lại đánh ra chưởng ẩn khí thế bành trướng, chưởng ẩn cực lớn chông chéo lên nhau, giống như lực sĩ đánh chuông, tiếng chuông trầm đục dững mãnh, nghiền nát mặt đất, xé rách không khí, nuốt chửng lấy Tần Xuyên!

Điều khiến y bất ngờ là Tần Xuyên không né đòn, nghênh đón một chưởng này, ngẩng đầu ưỡn ngực, cuồng ngạo thẳng tiến!

Hắc La Sát mừng thầm, cho là chiêu này của mình có thể một lần nữa đánh Tần Xuyên trọng thương.

Nhưng cảnh tiếp theo, khiến Hắc La Sát vô cùng kinh ngạc!

Băng Ngưng chưởng đánh vào người Tần Xuyên, bị năng lượng đen xám quý dị trên người Tần Xuyên chạm vào, nó liền biến thành một cơn gió mát không có chút lực sát thương nào!

Không chỉ như vậy, âm độc trong Băng Ngưng chưởng cũng bị hấp thụ, chân khí bắt đầu tan đi, biến thành chân khí băng ngưng trắng bình thường.

Hắc La Sát cảm thấy sờn hết cả gai ốc, chẳng trách âm độc của y không có tác dụng với Tần Xuyên, tên này có thể hấp thụ được âm độc trí mạng!?

Không để y kịp suy nghĩ, Tần Xuyên dùng đôi mắt hắc ám nhìn chăm chăm y, sau đó tấn công về phía y!

Cũng chẳng phải khinh công và thân pháp gì đáng nói, chỉ chạy nhanh về phía Hắc La Sát, miệng còn phát ra tiếng gào rú hung ác, giống y như mãnh thú vậy!

Tẩu hỏa nhập ma!?

Hắc La Sát phát hiện Tần Xuyên dường như đã mất đi ý thức, chỉ tấn công y theo bản năng.

Cho nên, y đoán Tần Xuyên đã luyện công sai sót gì đó, nên thần trí không được tỉnh táo nữa.

Nhưng cho dù thế nào, Hắc La Sát đều cảm thấy tốc độ của Tần Xuyên thật sự quá nhanh!

Chỉ trong một giây, tốc độ của Tần Xuyên đã tăng tốc đến trạng thái gió bay điện chớp, giống như ngôi sao băng màu đen, xuất hiện trước mặt Hắc La Sát, một tay mang theo năng lượng đen xám, hung hăng chụp lấy đầu Hắc La Sát!

Dù sao Hắc La Sát cũng có công phu Tông Sư tinh thâm, kiểu tấn công thô lỗ này tuy uy lực lớn, nhưng lại thiếu kỹ xảo.

Sau khi y dựa vào cảm giác để phán đoán trước, liền nhảy vọt sang một bên, sau đó lại đánh một chiêu Thiên Trọng Băng Tuyết Bạo về phía Tần Xuyên.

Vòi rồng băng tinh giống như tuyết lở trên núi tuyết bao phủ lấy Tần Xuyên.

Nhưng Tần Xuyên vững như Thái Sơn, chống đỡ hết đợt tấn công này đến đợt tấn công khác, vừa hấp thụ âm độc bên trong, vừa tiếp tục tấn công về phía Hắc La Sát!

-Sao có thể...

Hắc La Sát mặt trắng bệch.

Đòn tấn công của y, như lấy trứng chọi với đá, hoàn toàn không có tác dụng!

Tần Xuyên có thể không để ý đến chân khí của y như vậy, chỉ có thể vì một khả năng duy nhất, đó là năng lượng màu đen xám phát ra từ cơ thể Tần Xuyên, đó là một loại năng lượng “chất lượng” hơn chân khí của y!

Chân khí cảnh giới Tông Sư siêu việt? nhưng thằng nhóc này rõ ràng chưa đạt tới cảnh giới Tông Sư! Nếu không phải Hắc La Sát tận mắt chứng kiến, chắc hẳn y sẽ cho rằng mình đang nằm mơ!

Không để cho y kịp suy nghĩ kỹ càng, Tần Xuyên lại một lần nữa nhào đến trước mặt y, một chưởng đánh vào đỉnh đầu y!

Kiểu tấn công bất chấp đạo lý này, khiến cho Hắc La Sát vô cùng khốn đôn!

Giống như y đang phải đối phó với một con quái vật, tuy rằng con quái vật này không có chút trí tuệ gì, nhưng lại da dày thịt béo, có đánh thế nào cũng không đau, và bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng y!

Hắc La Sát khó khăn lắm mới né tránh được, y phát hiện tốc độ của Tần Xuyên còn nhanh hơn trước, càng khó né tránh hơn trước!

Hắc La Sát thờ hồn hển, y vừa lùi ra sau, vừa tung ra chưởng ấn, mỗi một chưởng ấn đều như những quả bom, tạo ra những lỗ thủng lớn, cả tầng ba đều bị đánh nát thành những mảnh nhỏ!

Một lượng đá và xi măng sắt thép rơi xuống, xung quanh tòa nhà đã trở thành cấm địa, dân chúng chỉ có thể đứng từ xa ngóng nhìn, không thể nhìn rõ trên lầu đang xảy ra chuyện gì.

Tần Xuyên đuổi theo Hắc La Sát, từ nóc nhà này bay sang nóc nhà khác.

Đồng thời, chịu chấn động mãnh liệt như vậy, Liễu Hàn Yên cũng dần tỉnh

lại.

Phần gáy của cô vẫn rất đau đớn, nhưng cô vẫn bò dậy, quét mắt nhìn, vẻ mặt kinh ngạc.

Trừ thi thể trên mặt đất, Liễu Hàn Yên chỉ nhìn thấy trên nóc một tòa nhà khác phía xa xa, có hai bóng đen đang đuổi theo nhau!

Tim Liễu Hàn Yên xiết chặt, biết chắc đây là Kiếm Ma và Hắc La Sát, đang định chạy qua tham chiến, thì chợt dừng bước.

Cô vừa cô đơn vừa không cam tâm cắn chặt môi, hai tay nắm chặt thành năm đấm, khớp xương trắng bệch.

Chút thực lực của mình, e là muốn đến gần cũng không được, có đuổi theo, e cũng chỉ tăng thêm gánh nặng cho Kiếm Ma.

Liễu Hàn Yên khẽ cắn môi, cảm thấy mình nhanh trốn đến một nơi an toàn, để Hắc La Sát không thể tìm được là tốt nhất, đây mới là sự hỗ trợ thực sự.

Vì vậy, cô thi triển khinh công, mau chóng nhảy lên tòa nhà ở phía ngược lại, tránh ra xa.

Tần Xuyên theo đuổi sát sao, Hắc La Sát chỉ có thể thi triển khinh công, nhảy lên nóc tòa nhà khác.

Nhưng Tần Xuyên tuy không có khinh công, nhưng dùng sức mạnh và tố chất cơ thể biến thái, dùng sức mạnh nhục thể đuổi theo.

Hơn nữa, hình như bản năng Tần Xuyên ý thức được mình không đủ nhanh, nên chiêu thức càng ngày càng mạnh mẽ sắc bén.

Một trảo, một đá, một đập, thậm chí là dùng cả đầu, Tần Xuyên như một con thú nổi giận, đuổi theo đánh bại Hắc La Sát!

Hai bóng đen, như điện quang chạy xuyên qua giữa những tòa nhà cao mây chực mét, nhanh đến mức người bình thường không thể nhìn rõ chuyện gì xảy ra.

-Đáng ghét!

Đầu Hắc La Sát toát mồ hôi, chật vật trốn tránh, thỉnh thoảng không cam lòng ngoảnh đầu lại đánh một chiêu Băng Ngưng chưởng, nhưng vẫn không cản được Tần Xuyên.

Tông Sư tất nhiên là đạt được ý cảnh đối với một cố võ nào đó, mới có thể trở thành Tông Sư, và ý cảnh, không phải chỉ có kiếm ý, đao ý...

Hắc La Sát đã lĩnh ngộ Thiên Huyền Băng Ngưng đến một loại ý cảnh, y không có những chiêu có lực sát thương lớn như kiếm ý, đao ý.

Mỗi chiêu thức Thiên Huyền Băng Ngưng của y, đều có lý giải đặc biệt của y, đây chính là ý cảnh của y.

Chỉ tiếc, lúc này Hắc La Sát sử dụng tất cả vốn liếng, cũng không thể nào tạo ra thương tổn cho Tần Xuyên.

Trong lòng Hắc La Sát càng ngày càng tuyệt vọng và khủng hoảng, càng trường thọ, càng không muốn chết, không có một Tông Sư nào cam tâm chịu chết, lãng phí một thân tu vi cả.

Mười tòa cao ốc còn cả một lượng lớn biển quảng cáo, thậm chí dây điện cáp điện của Roppongi, đều bị trận đánh của hai người phá hủy.

-Á!! Cứu mạng!!

-Oa, oa! Mẹ mẹ...

Đủ các tiếng cầu cứu, tiếng la khóc của trẻ con, cùng với tiếng thét rồi chạy thục mạng của người đi đường, khiến cho cả Roppongi hỗn loạn!

Nơi này như đã trở thành tai nạn trong phim ngày tận thế, hàng chục triệu người đang chạy thực mạng.

Với tư cách là kẻ đầu sỏ gây nên tất cả những chuyện này, Hắc La Sát vô cùng hối hận, sớm biết thế này, mình nên mang theo Liễu Hàn Yên bỏ trốn, tại mình có ý đồ giết Tần Xuyên, kết quả ngay cả cơ hội để mang Liễu Hàn Yên đi cũng không có!

-Xoẹt!

Tần Xuyên vung một trảo, xé rách miếng vải trước ngực Hắc La Sát, cả người Hắc La Sát toát mồ hôi lạnh!

Cứ thế này, y sẽ phải chết dưới tay Tần Xuyên mất.

Hắc La Sát suy nghĩ, nhìn đám người đang chạy thực mạng đông đúc dưới đất, y nảy ra một kế, bay thẳng từ trên xuống dưới đất!

Mục đích của y rất đơn giản, đó là trà trộn vào đám đông, thử nhờ địa hình phức tạp, khiến Tần Xuyên mất mục tiêu.

Vì Tần Xuyên đang ở trạng thái mất lý trí, nếu chỉ truy đuổi theo bản năng, rất có thể vì ảnh hưởng của nhân tố bên ngoài không tìm được y.

Có điều, phán đoán này của Hắc La Sát, lại có một sai lầm trí mạng!

Y nhảy xuống, thông qua khinh công, vừa thả mình vừa khống chế tốc độ rơi chậm chậm.

Còn Tần Xuyên, căn bản như không sợ chết, cứ thả người nhảy xuống, tốc độ xuống càng nhanh hơn!

Hắc La Sát trơ mắt nhìn Tần Xuyên như một đám sương mù đen lượn lờ, vẻ mặt điên cuồng nở nụ cười lao về phía y, gần như trong nháy mắt đã ở trước mặt y!

-Không... đừng!

Sắc mặt Hắc La Sát tái nhợt!

Giữa không trung, Tần Xuyên một tay nắm lấy vai trái của Hắc La Sát, xiết chặt, bóp nát xương vai trái của Hắc La Sát!

-Á!!

Hắc La Sát kêu lên thảm thiết.

Trong nháy mắt, một chân của Tần Xuyên đá mạnh về phía Hắc La Sát!

-Bụp!

Hắc La Sát giống như quả bóng, lao thẳng đi, đụng vào màn hình quảng cáo điện tử.

Bảng quảng cáo điện tử lồm xồm một lỗ to, dây điện tóe lửa.

-Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!!

Cho dù chân khí của Hắc La Sát có mạnh mấy đi nữa, bị dòng điện và tia lửa này tẩy lể, cả người đều run lên đau đớn, hầu hết các bộ phận đều bị phỏng, hai mắt bắt đầu trắng dã.

Cơ thể Hắc La Sát đã bị trọng thương, toàn thân tê liệt, lúc rơi từ giữa không trung xuống, đã hôn mê, căn bản không thể tự khống chế độ rơi.

Cùng lúc đó, một cô gái mặc kimono, từ trong đám đông bay qua, ôm lấy cơ thể Hắc La Sát!

Cô gái này, chính là Tuyết Nữ vừa lúc đuổi đến hiện trường, khi cô phát hiện mẹ mình rơi vào tình thế bất lợi, vẫn không dám ra tay, giờ thấy tình hình không ổn, mới ra tay định cứu Hắc La Sát.

Hai chân Tần Xuyên chạm đất, rơi xuống như vậy mà nửa dưới của hân không hề bị tổn thương, chỉ giẫm thành hai hố sâu trên mặt đường, vừa quay đầu lại, hai mắt như sói đói nhìn thân ảnh vút bay của Tuyết Nữ.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 487: Có Ý Gì

Đang lúc Tần Xuyên định đuổi theo theo bản năng, trong đám đông, lại truyền đến tiếng súng.

-Pằng pằng pằng!!

Hóa ra cảnh sát Nhật Bản đã chạy đến hiện trường, khống chế toàn bộ khu vực, đồng thời sơ tán dân chúng, sau khi đám đặc công phát hiện ra Tần Xuyên, liền coi Tần Xuyên là phần tử nguy hiểm, bắt đầu nổ súng.

Nhưng, đạn do những cảnh sát bình thường này bắn ra, chẳng khác nào mưa bụi, rơi vào năng lượng xám đen bên ngoài cơ thể Tần Xuyên, trực tiếp biến thành những viên bi sắt vô lực mềm nhũn, rơi linh đình đầy mặt đất.

Đám cảnh sát ai nấy choáng váng, cho đến lúc đạn trên tay họ đều hết sạch, cũng chẳng thấy bất kỳ viên nào bắn trúng Tần Xuyên.

Có điều, lực chú ý của Tần Xuyên, cũng vì loạt đạn này, liền chuyển sang đám cảnh sát Nhật Bản.

Lúc này hãn giống như một con ác thú gặp ai cản nấy, chỉ cần ai tấn công hãn, hãn đánh lại kẻ đó, cản bản không biết đối thủ của mình là ai, dĩ nhiên cũng từ bỏ chuyện đuổi theo Tuyết Nữ.

Ngay cả Tuyết Nữ cũng nghĩ rằng Tần Xuyên sẽ đuổi theo, cho nên không dám quay đầu lại, mang theo Hắc La Sát vội vàng rời đi, không hề phát hiện Tần Xuyên sớm đã không đuổi theo ả.

Đôi mắt đen của Tần Xuyên nhìn về phía đám đặc công cầm súng, như mãnh

thú gào rú, lao đến, hai tay thay nhau tóm lấy cổ của hai nhân viên cảnh sát ở gần nhất!

-Rắc!!

Cổ bị bóp nát, hai cảnh sát của Nhật Bản không biết chuyện gì xảy ra đã tắt thở.

Viên cảnh sát đứng sau chỉ huy kinh hoàng kêu to, ra lệnh mọi người bắn lưới điện để bắt hãn.

Một đạn pháo lưới điện chế tác bằng công nghệ cao được bắn ra, mở tung trên không trung, lập tức bao phủ lấy Tần Xuyên.

Thứ này vốn dùng để đối phó với phần tử bạo loạn, dĩ nhiên không đơn giản, dòng điện vừa phát ra, bắt đầu vang lên tiếng “lách tách” trên người Tần Xuyên.

Nhưng lúc này Tần Xuyên căn bản không cảm thấy đau, hai tay dùng sức kéo một phát, đã khiến lưới điện bằng kim loại này nát bét!

Lưới điện này, càng khiến Tần Xuyên hung dữ, ác liệt hơn, hãn nhảy lên cao, vọt qua hai chiếc xe, đến trước mặt viên cảnh sát chỉ huy!

-Mày... mày muốn làm gì...

Không đợi viên cảnh sát chỉ huy mặc cảnh phục nói xong, Tần Xuyên đâm một đâm khiến đầu của viên cảnh sát Nhật trung niên này nát bét!

Máu và não bắn tung tóe lên mặt Tần Xuyên, hai mắt Tần Xuyên, ngọn lửa màu đen càng hùng hực, máu và hơi thở chết hóc, bắt đầu khiến khóe miệng hãn nở nụ cười hưng phấn!

Như một cỗ xe tăng máu tươi tàn bạo, Tần Xuyên bắt đầu đâm mạnh tới, nơi hãn đi qua, đều là thi thể của những cảnh sát bắn súng về phía hãn!

Cả đám cảnh sát Nhật đều bị đánh nát đầu, cắt đứt yết hầu, đánh xuyên tim chết trên đường, từng chiếc xe cảnh sát bị Tần Xuyên giẫm lồm xuống, trở thành đồng sắt vụn!

Chưa đến ba phút, Tần Xuyên đã giết chết gần ba trăm cảnh sát Nhật, dưới đất đều là máu tươi, thậm chí còn có cả cơ quan cơ thể người dính cát bụi!

Roppongi vốn là khu vực phồn hoa của Đông Kinh, lại trở thành địa ngục nhân gian!

Dân chúng bình thường đều chạy trốn, căn bản chẳng ai dám đến gần Tần Xuyên trong bán kính 300m.

Cùng với số người chết càng nhiều, biểu lộ của Tần Xuyên càng thêm hưng phấn, năng lượng đen xám trên người cũng nhảy nhót lợi hại hơn.

Dường như việc giết người khiến Tần Xuyên rất hứng khởi, sau khi phát hiện những cảnh sát kia chết hết, theo bản năng liền tìm tòi xem có người nào còn sống để giết không.

Cuối cùng, hắn phát hiện sau một cây đại thụ, có một bé gái sáu bảy tuổi đang run rẩy, tóc búi hai sừng dê, đứng đó lau nước mắt khóc thút thít, miệng gọi “Mẹ mẹ”.

Lúc này Tần Xuyên căn bản chẳng thèm để ý xem rốt cuộc là ai, hắn chỉ muốn giết chóc, chỉ cố gắng để giết càng nhiều càng tốt!

Chạy điên cuồng, Tần Xuyên xông đến trước mặt cô bé, một tay định lấy đi sinh mạng non nớt của cô bé.

-Dừng!!

Một tiếng thét vang lên, một bóng dáng xinh đẹp đầu toát đầy mồ hôi lạnh, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đã chạy đến trước mặt Tần Xuyên, giang hai tay ngăn cản.

Người từ đằng xa vừa chạy đến chính là Liễu Hàn Yên!

Vốn Liễu Hàn Yên cho rằng Tần Xuyên sẽ đuổi theo giết Tuyết Nữ và Hắc La Sát, cho nên đuổi theo Tuyết Nữ trước, nhưng cô ngoảnh đầu lại, phát hiện Tần Xuyên căn bản không đuổi theo Tuyết Nữ, mà lại giết đám cảnh sát, hoàn toàn mất tinh táo rồi!

Lúc cô quay về đây, trên mặt đất đã đầy thi thể, giống như một lò mổ đầy máu, không thể tin được, chỉ trong vòng vài phút, hãn đã giết nhiều người như vậy!

Kiểm Ma, Kiểm Ma... cuối cùng cô đã hiểu, vì sao người của thế giới ngầm gọi hãn là “Ma”.

Liễu Hàn Yên không biết vì sao Tần Xuyên lại đột nhiên nổi giận lăm sát kẻ vô tội, nhưng cô không kịp ngăn Tần Xuyên giết cảnh sát, càng không thể trở mắt nhìn hãn giết một đứa bé.

Cho nên, cô mạo hiểm tính mạng, muốn thử ngăn cản Tần Xuyên.

Tay Tần Xuyên đưa ra được một nữa, phát hiện Liễu Hàn Yên đứng trước mặt liền vô thức dừng lại một thoáng.

Mặt hãn vô cùng giận dữ, cảm thấy căm tức người cản trở hãn giết người, đang định giết cả Liễu Hàn Yên, thì tay này lại dừng giữa không trung, khó đánh xuống được...

-Hồng học... hồng học...

Cổ Tần Xuyên vắn vẹo, đầu vô cùng đau đớn, toàn thân run rẩy, lúc thì muốn giết người, lúc lại muốn khống chế bản thân.

Liễu Hàn Yên biết rõ, nếu lúc này Tần Xuyên muốn giết cô, chắc chắn cô sẽ phải chết, vì ngay cả Hắc La Sát còn bị đánh đến mức không còn sức đánh trả cơ

mà.

Nhưng, có một số việc cho dù nguy hiểm đến mấy, cô cũng phải làm.

Cho nên, cô muốn thử kêu gọi nhân tính của Tần Xuyên, vội vàng nuốt nước bọt, vành mắt đỏ hoe, nói:

-Ryugasaki, không... Kiếm Ma, là tôi, anh tỉnh lại đi, tôi biết giờ anh rất đau khổ, chắc chắn đây không phải là ý của anh... anh không phải là người xấu, đừng giết người lung tung, nó chỉ là một đứa trẻ, nó không phải kẻ thù...

Liễu Hàn Yên không biết mình nói vậy, Tần Xuyên có nghe lọt vào tai không.

Cô từng nghe Lăng Vân sư thái nói, có vài cao thủ luyện công tẩu hỏa nhập ma, sẽ đi vào tà ma ngoại đạo, lạm sát kẻ vô tội, làm hại thiên hạ, đây là chuyện thường xuyên xảy ra ở thời cổ đại.

Tần Xuyên trước mắt, cô cảm thấy chắc chắn là có chỗ nào có vấn đề rồi, vì ở chung với nhau gần nửa tháng, cô tin vào sự lương thiện và ôn hòa của người đàn ông này, hẳn tuyệt đối không phải là cuồng ma sát nhân gì hết.

Lúc này Tần Xuyên đột nhiên đau đớn ôm lấy đầu, bắt đầu lớn tiếng tru lên.

Hắn nhìn chăm chăm Liễu Hàn Yên, sau khi miệng thở dốc một lúc lâu, dường như rất khó khăn mới có thể quyết định được giết hay không, rồi dứt khoát quay đầu chạy đi!

-Kiếm Ma!

Liễu Hàn Yên hét lớn một tiếng, nhưng Tần Xuyên căn bản không nghe, cứ chạy như điên, nhảy lên mấy cái, lập tức chẳng thấy bóng dáng đâu!

Liễu Hàn Yên không nhìn thấy Tần Xuyên nữa, nhưng hai đầu gối đã mềm nhũn, liền quỳ trên mặt đất.

Cô mới phát hiện, cả người mình ướt đẫm mồ hôi, vừa rồi nếu Tần Xuyên quyết định giết cô, thì giờ chắc cô đã đi đời nhà ma rồi.

Cô cảm thấy may mắn đồng thời, lại cảm thấy khó hiểu, vì rõ ràng Kiếm Ma có “cảm giác” đặc biệt với cô, nên mới có thể hạ thủ lưu tình.

Nhưng, nói cho cùng, hai người mới quen nhau nửa tháng, người đàn ông này trong lúc điên cuồng giết chóc, vì sao lại đối đãi ngoại lệ với cô?

Chẳng lẽ trong thời gian ngắn ngủi như vậy, Kiếm Ma đã coi cô là người đặc biệt?

Liễu Hàn Yên cảm thấy khó hiểu, nhưng lại rất lo lắng, không biết Kiếm Ma chạy đi đâu, có phải lại chạy đi nơi khác lạm sát kẻ vô tội không.

-Bảo bối! Mẹ ở đây!

Một người phụ nữ trẻ tuổi Nhật Bản chạy tới, ôm lấy cô bé đang khóc thút thít kia, kích động cúi đầu về phía Liễu Hàn Yên không ngừng.

-Cảm ơn cô! Cảm ơn cô đã cứu con gái tôi! Ân nhân!!

Lúc này Liễu Hàn Yên mới ý thức ra, mình đang ở hiện trường một vụ án mạng cực lớn, thân phận của mình mà lộ ra, về nước sẽ càng khó ăn khó nói.

Cô vội vàng che mặt, thi triển khinh công, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Khu Roppongi náo nhiệt, giờ đã trở nên yên tĩnh.

Một cơn gió thê lương thổi qua, mùi máu, khiến cho dân chúng Nhật Bản thấy buồn nôn.

Đây chính là giấy không gói được lửa.

Tại một trong những thành phố lớn phồn hoa nhất thế giới, Tokyo, lại xảy ra

một vụ đồ sát lớn như vậy, dĩ nhiên sẽ hấp dẫn sự chú ý của toàn thế giới!

Tối đó, giới truyền thông của khắp các nước đều coi chuyện này như “khủng bố tập kích”, video quay hiện trường, hầu hết đều bị phong tỏa, nguyên nhân là vì nó quá mức hung bạo, căn bản không thích hợp phát sóng trên truyền hình.

Không ít những tổ chức tàn ác, đều tranh nhau thừa nhận chuyện này là do bọn họ làm.

Một trăm năm mươi bảy sinh mạng, chỉ trong vài phút, tằm máu Tokyo!

Quan trọng là, sau khi giết người không, hung thủ chẳng để lại tin tức gì mà chạy mất tằm!

Sự uy hiếp như vậy, khiến cho thế giới bình thường nghe mà sợ mất mật, dĩ nhiên là ai cũng muốn có được “danh tiếng” này.

Có điều, thế giới ngầm, cục tình báo các nước, đều chĩa mũi giáo vào một danh hiệu: Kiếm Ma.

Nguồn gốc của tin này, không phải đâu khác, mà là tổng bộ Phoenix.

Vì, chiều ngày xảy ra huyết án, nghe nói có đại diện “Trang Viên” thần bí, đến tổng bộ Phoenix chất vấn tầng quản lý cấp cao của Phoenix, vì sao Kiếm Ma lại đến Nhật Bản, gây chuyện với Hội Inagawa.

Sau đó, cố vấn an toàn của Lầu Năm Góc Mỹ, cũng đến thăm Luân Đôn, cũng hỏi Phoenix, rốt cuộc muốn gì, nếu giết một người cũng không sao, sao lại tạo huyết án ở Nhật như vậy, như vậy chẳng phải làm khó cho quân đội Mỹ đóng tại Nhật sao?

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 488: Tỉnh Lại

Đáng tiếc, cho dù Trang Viên hay Lâu Năm Góc, chất vấn thì chất vấn, nhưng cũng chỉ bày tỏ chút phần nộ, chứ không dám thật sự khai chiến với Phoenix. Vì họ cũng không có chứng cứ chắc chắn, chứng minh kẻ cường sát kia chính là Kiếm Ma.

Hơn nữa, chết là người Nhật chết, căn bản chẳng liên quan gì lớn đến mấy nhân vật tầng cao kia, chẳng qua chỉ muốn bày tỏ chút thái độ kháng nghị, chẳng ai thật sự muốn báo thù cho Hắc La Sát cả.

Thậm chí, bọn họ không dám nói, chẳng qua những lời này đều là suy đoán của Hắc La Sát sau khi tỉnh lại, vì kiếm ý của Tần Xuyên, tương tự với Kiếm Ma trong truyền thuyết sử dụng, thực lực cũng trùng hợp, tuổi tác cũng tương tự.

Quan trọng nhất, vẫn là “Liễu Hàn Yên” đã từng đến Luân Đôn, họ nghi là Liễu Hàn Yên thuê Kiếm Ma.

Nhưng, vì hội trưởng Phoenix Đường Vi kiên quyết phủ nhận Kiếm Ma nhận nhiệm vụ gì đó, nên hai đám người này càng không có chứng cứ xác thực, cũng chẳng thể giải quyết được gì.

Nhưng ngoại giới đều cảm thấy, chắc chắn chuyện này do Kiếm Ma gây ra, vì hai đám người này sẽ không vô duyên vô cớ tìm đến Phoenix.

Tên Kiếm Ma này ngay cả Đồng minh Tulip cũng có thể dọn dẹp được, khiêu khích Trang Viên và Lâu Năm Góc một chút cũng chẳng có gì là không thể!

Dù sao, Trang Viên cũng là một trong những thế lực lớn trong thế giới ngầm,

còn Lầu Năm Góc thì đã cầm khá nhiều tiền của Trang Viên, răn chuột một ổ, vốn dĩ đây là chuyện chung.

...

Luân Đôn, bến tàu Canary Wharf, trên một chiếc du thuyền của công hội Phoenix.

Nạp Lan Thấm ngồi dưới dù chống nắng, uống hồng trà và phơi nắng.

Lần này cô đến Luân Đôn giả làm Liễu Hàn Yên để xuất nhập cảnh, sau khi xong việc cũng không về vội, mà nán lại Luân Đôn, định nghỉ phép. Nói cách khác, cô cảm thấy chỉ đến rồi về ngay, đúng là quá ngu xuẩn.

Đối với Nạp Lan Thấm mà nói, tạo một thân phận giả xuất nhập cảnh, cũng không phải việc khó gì, cũng sẽ chẳng khiến ngoại giới nghi ngờ gì.

Vừa hay, Đường Vi biết Nạp Lan Thấm là người hợp tác quan trọng của Tần Xuyên, cho nên đã chiêu đãi Nạp Lan Thấm du ngoạn ở đây.

Nạp Lan Thấm cũng có hứng thú với tổ chức sát thủ thế này, lại muốn tìm hiểu thêm về bối cảnh Tần Xuyên, dĩ nhiên cũng vui vẻ ở lại trên du thuyền này.

Lúc này, Nạp Lan Thấm không dạo phố vui vẻ khắp nơi như mấy hôm trước, sắc mặt cô vô cùng phức tạp ngồi trên ghế, trên tay cầm một tờ báo.

Trên mặt báo rất lớn, là chuỗi tiêu đề tiếng Anh vô cùng bắt mắt, “Máu đỏ Tokyo, ngày hắc ám nhất của Nhật Bản.”

Dù trên tin này không hề nhìn thấy Tần Xuyên, nhưng Nạp Lan Thấm cảm thấy, kẻ tạo ra vụ huyết án, chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến Tần Xuyên...

Cuối cùng, Nạp Lan Thấm lên mạng, bắt đầu thông qua những diễn đàn của thế giới ngầm, điều tra vài tin tức, biết được hung thủ mà mọi người đều suy

đoán chính là Kiếm Ma của Phoenix.

Lẽ nào... cái tên này, lại là cường giả siêu cấp chạm vào là bỏng tay nhất hiện nay trong thế giới ngầm?

Không phải hẳn đang đi giúp Liễu Hàn Yên sao? Sao lại giết chóc điên cuồng như vậy?

Gần như cả buổi sáng, Nạp Lan Thấm đều tự hỏi vấn đề này, gần như không hề rời khỏi thuyền.

Lúc này, một người mặc áo khoác da đen, đeo kính râm, dáng người thướt bước đến mạn cầu thang, người đẹp này chính là Đường Vi.

-Đường tiểu thư? Sao cô đột nhiên đến đây?

Nạp Lan Thấm hơi híp mắt, cô nhìn thấy sự sốt ruột trên mặt Đường Vi.

Đường Vi ngồi xuống một ghế khác, đi thẳng vào vấn đề:

-Nạp Lan tiểu thư, tin tức cô cũng đọc rồi, Tần Xuyên đến Nhật làm gì? Xin cô đừng gạt tôi!

Hai mắt Nạp Lan Thấm trừng lên, thất thanh nói:

-Tần Xuyên đúng là Kiếm Ma?

Lúc này đổi lại là Đường Vi kinh ngạc, nhú mày nói:

-Cô không biết?

Nạp Lan Thấm lắc đầu, trong lòng vô cùng chấn động, hóa ra tên này lại nổi tiếng trong thế giới ngầm nước ngoài như vậy sao!? Nên biết là bộ đội Tinh Đấu của Bộ an ninh quốc gia đều đang điều tra thân phận thật của Kiếm Ma!

Nếu để họ biết, Tần Xuyên chính là Kiếm Ma, chắc trông mắt đều rơi xuống

đất hết mất!

Không nghi ngờ gì nữa, khát vọng, ham muốn chiếm giữ của Bộ an ninh quốc gia với Tần Xuyên sẽ càng bay vọt lên nấc thang mới!

Nạp Lan Thấm cảm thấy hưng phấn vì mình lại biết thêm một bí mật khác của Tần Xuyên, nhưng lại cảm thấy bất an, vì bộ dạng sốt ruột này của Đường Vi, hình như Tần Xuyên gặp rắc rối rồi.

-Hai tiếng đồng hồ trước, tôi vừa mới tiễn đại diện của Lâu Năm Góc, trước đó còn có đặc sứ của Trang Viên đến, tuy chúng tôi không nói thật với họ, nhưng chuyện này căn bản không hợp lý!

Tần Xuyên chẳng có lý do gì mà giết nhiều cảnh sát Nhật Bản đến vậy, càng chẳng có lý do gì khiến Roppongi hoang tàn như thế! Điều này rất bất lợi đối với anh ấy và Liễu Hàn Yên!

Đường Vi không còn để ý đến chuyện giữ bí mật giúp Tần Xuyên, cô sắp phát điên rồi, tên này có biết bao nhiêu kẻ thù vậy?

Nạp Lan Thấm vẻ mặt bất đắc dĩ,

-Đường tiểu thư, quan hệ giữa cô với Tần Xuyên còn gần gũi hơn cả tôi, cô cũng không biết nguyên nhân, làm sao tôi biết được?

-Hiện tại tôi không tìm được Tần Xuyên, cũng không liên hệ được với anh ấy, chẳng lẽ cô cũng không liên hệ được!?

Nạp Lan Thấm nhún vai,

-Tôi cũng rất ngạc nhiên giống như cô, rốt cuộc anh ta đang nghĩ gì chứ, đáng tiếc là tôi cũng chẳng có cách nào liên lạc với anh ta.

Vẻ mặt đường vi đầy lo lắng và chán nản, lòng đầy suy nghĩ, nhưng cô không thể nào bay đi Nhật tìm Tần Xuyên, vì như thế đồng nghĩa với việc gán tội danh

này cho Kiếm Ma rồi.

Cô chỉ có thể cố gắng thể hiện sự bình tĩnh, không quan tâm, mới khiến cho ngoại giới không thể nắm được đuôi.

Dù sao, một sát thủ đồ sát dân thường như vậy, cho dù là dân thường công kích hấn trước đi nữa, thì đây cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Nạp Lan Thấm bĩu môi,

-Đường tiểu thư, tôi cảm thấy cô không cần lo lắng quá, anh ta giết người, chứ có phải người ta giết anh ta đâu, với thực lực của anh ta, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

-Nếu như chỉ mình anh ấy, dĩ nhiên tôi sẽ không lo lắng, nhưng anh ấy đi giúp Liễu Hàn Yên, có trời mới biết người phụ nữ đó có làm liên lụy đến anh ấy không!

Đường Vi nói, rõ ràng là rất bất mãn với Liễu Hàn Yên.

Nạp Lan Thấm lập tức đáp lời, vẻ mặt đồng tình:

-Đúng vậy! Tôi cảm thấy họ Liễu kia đúng là quá đáng! Chỉ vì một mình cô ấy mà khiến tất cả chúng ta đều bị liên lụy, tôi mệt người, cô mệt lòng! Đường tiểu thư, tôi cảm thấy cô phù hợp làm vợ Tần Xuyên hơn Liễu Hàn Yên đấy, cô xinh đẹp như vậy, đặc biệt là lại có năng lực, tôi ủng hộ cô đi giành lại vị trí!

Đường Vi cổ quái nhìn cô,

-Nạp Lan tiểu thư, cô không cần đâm chọc như vậy, nếu có thể, thì mau cố gắng giúp tôi liên hệ với anh ấy, tôi chỉ muốn biết anh ấy thế nào rồi!

Nạp Lan Thấm hé miệng cười cười,

-Không vấn đề gì, tôi sẽ cố gắng hết sức, nhưng Đường tiểu thư cũng phải

suy nghĩ lại chút đi... Từ nhỏ tôi đã thấy họ Liễu kia không vừa mắt, hơn chục năm rồi, thật đấy!

...

Ban đêm, khu Shinjuku Tokyo, Kabukichō.

Đây là khu giải trí vàng son nhất, nhưng do hôm qua khu vực gần đó mới trải qua một trận mưa máu, nên chuyện làm ăn ở đây cũng ảnh hưởng khá nhiều.

Bên cạnh một hộp đêm, trong một lối đi nhỏ chất rác và phế phẩm, có một geisha mặc kimono không có khách nào để tiếp, chạy đến đây vứt rác.

Geisha này trang điểm khá đậm, khoảng trên dưới ba mươi tuổi, đi vào lối đi, thì phát hiện phía sau đồng rác lớn, có thứ gì đó kỳ lạ...

Đến gần nhìn, geisha ngạc nhiên hét lớn, cô phát hiện có một thanh niên trẻ tuổi không mặc quần áo đang nằm đây!

Nhưng chẳng qua lúc đầu geisha này hoảng sợ một chút, nhưng sau khi nhìn kỹ người đàn ông, cô cũng hiểu ra và lắc đầu.

Ở khu này có rất nhiều khách nam, sau khi say vào thì đi lung tung, ngã ở đâu đó cũng có, nhìn anh chàng thanh niên này, có lẽ tối qua uống say quá, sau đó bị đám lưu manh vét sạch, rồi vứt vào đây.

Geisha bước đến, nhẹ nhàng đụng vào vai hắn, nói bằng tiếng Nhật,

-Tiên sinh, tiên sinh tỉnh dậy đi.

Hắn giật mình, như bừng tỉnh mộng, sau đó mơ màng nhìn xung quanh một chút.

-Tiên sinh, anh tỉnh rồi à? Có ổn không?

Geisha cũng tốt bụng, hỏi thăm.

Tần Xuyên cảm thấy đau đầu, hẳn cũng chẳng biết mình chạy đến đây bằng cách nào, càng không hiểu rõ, vì sao trên người mình mất sạch quần áo.

Trong trí nhớ mơ hồ của hẳn, hình như mình chạy như điên, sau đó trước mắt tối sầm.

-Đây là đâu?

Tần Xuyên xác định mình vẫn đang ở Nhật.

-Kabukichō, tiên sinh quên cả chuyện này luôn sao? Xem ra anh uống nhiều quá rồi.

Lúc này geisha đánh giá kỹ lại Tần Xuyên, thấy thằng nhóc này rất đẹp trai, cộng thêm tiếng Nhật lưu loát của Tần Xuyên, nên cô nghĩ hẳn là người Nhật, nói chuyện rất thân thiết.

Tần Xuyên vỗ trán một cái, rõ ràng lúc trước mình ở Minato, đúng là điên thực, chẳng lẽ sau khi ý thức của mình mất khống chế mình lại chạy đến khu Shinjuku?

Sau khi nhìn lại tình trạng cơ thể mình, chẳng hề có thương tích gì, tinh khí tràn đầy, tu vi hình như có chút tiến bộ, chẳng lẽ lại vì năng lượng đen xám kia!?

Có điều hẳn cũng chẳng thể suy nghĩ quá nhiều, ý thức được mình còn đang trần truồng, y phục có lẽ vì chiến đấu và ma sát các kiểu nên chẳng còn gì, Tần Xuyên xấu hổ lấy tay che chỗ mấu chốt, cười gượng nói:

-Phu nhân xinh đẹp, có thể giúp tôi tìm một bộ đồ không??

-Phì!

Cô nàng geisha cười,

-Tiên sinh, theo tôi đi vào từ cửa sau đi, người anh dơ quá, tôi đưa anh tìm nơi để tắm, thay quần áo, may là hôm nay khách ít, trong tiệm chẳng có ai.

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 489: Tranh Đoạt Tình Nhân

0 489

Ở nơi này nghệ Kỹ xem ra, Tần Xuyên đã là bị bỏ ở nơi này ngủ mê man cả ngày, cho nên bản thân cũng có thể hiểu được.

Tần Xuyên cầu cũng không được, gật đầu liên tục, đứng dậy theo, dè dặt đi theo nghệ Kỹ sau lưng, từ phía sau tiêu môn đi vào hộp đêm.

Thật ra thì coi như tên này nghệ Kỹ không giúp dẫn đường, lấy Tần Xuyên thân thủ cùng tốc độ, né tránh trong hộp đêm người, chạy vào lầu hai cũng là có thể.

Đi vào một nơi trang sức địa rất là rực rỡ tươi đẹp căn phòng, trong không khí là đủ loại mỹ phẩm và mùi vị nước hoa.

"Nơi này là chúng ta sofa giữa, bên cạnh có phòng tắm, tiên sinh người đi vào giặt rửa một chút, ta cho người đi tìm một bộ quần áo, nơi này có không ít phái nam khách nhân lại làm quần áo bẩn, cho nên thay quần áo vẫn là rất nhiều", nghệ Kỹ nói.

Tần Xuyên nói tiếng "Cám ơn", cũng không dám ở bên ngoài chờ lâu, chạy vào trong phòng tắm, tùy tiện tìm một cái chỗ trống phải đi tắm.

May vào lúc này sau khi cũng không có gì khác người đang giặt rửa, Tần Xuyên cũng không sợ gặp phải cái gì nữ nhân, làm với xông vào nữ phòng tắm.

Làm nước nóng từ đầu bù bên trong bỏ ra, Tần Xuyên mới rốt cục an phân tâm, bắt đầu cẩn thận hồi tưởng trước hình ảnh, cùng tiếp theo kế hoạch.

Nhưng là, khi hắn cố gắng thông qua nhớ lại, nhớ tới trước ở sáu bản Mộc Chiến đấu sau, hắn lại đột nhiên hoảng sợ mở to hai mắt!

Tần Xuyên khó có thể tin nhìn mình hai tay, phảng phất giờ khắc này, hai tay của hắn thượng còn lưu lại kia hơn một trăm tên phổ thông cảnh sát viên, thậm chí số ít mấy cái dân chúng máu tươi. . .

"Sao lại thế. . ." Tần Xuyên thật sâu tự trách, mặc dù những người đó không phải là hắn bốn ý muốn giết, nhưng chính hắn mất khống chế, bị vẻ này đen năng lượng màu xám thật sự chủ đạo suy nghĩ, cũng là hắn trách nhiệm!

Tần Xuyên hối tiếc, nếu là mình có thể mạnh hơn chút nữa, nếu là mình không dựa vào kia năng lượng quỷ dị bạo tẩu, cũng có thể đối kháng Hắc La Sát, cũng sẽ không để cho những người đó uống công bỏ mạng.

Chính mình hủy diệt không phải là hơn 100 mạng người, còn có kia hơn 100 nhà gia đình bình thường.

"Ầm!"

Tần Xuyên một đấm đập ở trên vách tường, gạch sứ xi măng đều bị đập địa lõm đi vào một cái hố nhỏ.

Bắp thịt toàn thân căng thẳng, Tần Xuyên cảm giác mình đầu cũng sắp nổ, nọ vậy đáng chết năng lượng rốt cuộc là cái gì! ? vì sao lại để cho hắn trở nên hung tàn như vậy! ?

Nếu không phải Liễu Hàn Yên kịp thời địa xuất hiện, hắn còn khả năng đem cô bé kia cũng giết, thậm chí, mình cũng có thể đem Liễu Hàn Yên cũng giết.

Đang lúc Tần Xuyên suy nghĩ toàn bộ đắm chìm trong thống khổ và hối hận bên trong lúc, tầm liêm bị người kéo ra.

"Là Mỹ Nại Tử sao? xảy ra chuyện gì?"

Một cái quần khăn tắm, lộ ra trước ngực thật sâu rãnh, nhìn hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, tướng mạo đáng đẹp Phù Tang nữ nhân, kinh ngạc nhìn Tần Xuyên, cùng với trên vách tường cái đó hãm hại.

"A!"

Nữ nhân kêu lên một tiếng, phát hiện này lại là một nam nhân, hiển nhiên cùng nàng suy nghĩ không giống nhau.

Tần Xuyên cũng là giật mình tỉnh lại, lúng túng che bộ vị trọng yếu, cười khố: "Thật xin lỗi, ta không phải là Mỹ Nại Tử, có thể đem tắm liêm buông xuống sao?"

Nữ nhân các loại (chờ) phục hồi tinh thần lại, không khỏi quan sát tỉ mỉ lại Tần Xuyên thân thể, kia khỏe đẹp mà dương cương cơ bắp, bởi vì Tần Xuyên căng thẳng, phá lệ làm người khác chú ý.

Mấu chốt là, Tần Xuyên phía dưới kia đại đông tây, tựa hồ phi thường có tư bản, cùng bình thường Á Duệ nam tử hoàn toàn bất đồng.

Nữ nhân mặt mũi hàm xuân, không khỏi nhiều nhìn hai mắt, cười khanh khách nói: "Suất ca, người là ai khách nhân nhi? ta gọi là Huệ Tử, người thì sao?"

Tần Xuyên "Ách" một tiếng, theo bản năng thấy Huệ Tử rõ ràng chân cùng chân ngọc, nói: "Ta gọi là Ryugasaki Úc Phu, ta uống quá nhiều rồi, người một người đồng nghiệp đem ta mang vào."

"Ồ. . . nguyên lai là như vậy", Huệ Tử mặt đầy hiếu biểu tình, "Rất hân hạnh được biết người, vậy người tắm trước đi" .

Huệ Tử vừa nói, mắt phượng hướng Tần Xuyên phía dưới cổ quái mà liếc nhìn sau, liền cười duyên buông xuống tắm liêm.

Tần Xuyên mặt đầy buồn bực nhìn một chút chính mình tiểu huynh đệ, đã

nhô thật cao, sắp đột phá chân trời rồi!

Chính mình thật là đối với nữ nhân càng ngày càng không sức đề kháng rồi, như thế này mà một chút liền không khống chế nổi, cái đó kêu Huệ Tử nữ nhân khẳng định đem hăn nhìn chất lượng. chó sói —— dĩ nhiên, hăn vốn chính là.

Không bao lâu, trước cái đó nghệ Kỹ liền đi trở về, nghe được trong phòng tắm có hai cái tiếng nước chảy, nàng mặt đầy mờ mịt, không biết kia trong đó là Tần Xuyên.

"Tiên sinh. . . tiên sinh?" nghệ Kỹ không thể làm gì khác hơn là nhỏ giọng kêu.

Kết quả, Tần Xuyên kéo ra tắm liêm đồng thời, cái đó Huệ Tử cũng không ngần ngại chút nào địa kéo ra tắm liêm, đồng thời, Huệ Tử đã hoàn toàn người trần truồng, trắng nõn trên da thịt tất cả đều là giọt nước.

"Hảo nha, Mỹ Nại Tử, từ đâu tìm như vậy vị anh tuấn suất ca?"

"Huệ Tử?" Mỹ Nại Tử chu mỏ một cái, "Người đừng nghĩ sai, vị tiên sinh này không phải là ta khách nhân" .

Huệ Tử nghe một chút, lập tức nói: "Thật sao? vậy thì thật là tốt, tối nay cũng không có khách tới trong tiệm, ta tới tiếp đãi anh đẹp trai này chứ ?"

Mỹ Nại Tử không chịu, "Người là nhiều đói khát nha, vị tiên sinh này nhưng mà cái gì tiền cũng không mang, người không đều là nhìn tiền tìm khách nhân sao?"

"Thích, ngày ngày cũng là một đám lão đầu tử cùng đầu hói đại thúc, không có tiền ai nguyện ý cùng bọn họ, vị này Tiểu Suất Ca thì bất đồng rồi", Huệ Tử vừa nói, còn hướng Tần Xuyên phóng điện mắt.

Mỹ Nại Tử liếc nàng một cái, nói với Tần Xuyên: "Tiên sinh, người đừng để ý đến nàng, ta giúp người đem quần áo để ở chỗ này, ta đi bên ngoài chờ người"

"Khanh khách, mỹ nại nước tương, chính người cũng vừa ý hẳn, có đúng hay không? khác (đừng) nhỏ mọn như vậy mà, ta có thể với người đồng thời phục vụ vị này Tiểu Suất Ca nha", Huệ Tử cười nói.

Mỹ Nại Tử hơi đỏ mặt, ánh mắt nhìn lướt qua Tần Xuyên thân thể sau, bước nhanh ra ngoài, không muốn trả lời.

Tần Xuyên nhưng là nghe hiểu được hai người đối thoại, không khỏi mặt đầy thỏa mãn, quả nhiên, chính mình đáng chấp chính là soái a! nhìn này hai nghệ Kỹ cũng tranh đoạt tình nhân rồi!

Nhìn kỹ một chút, cái này Huệ Tử cùng Mỹ Nại Tử, mặc dù không như chính mình những hồng nhan đó, là nhiều đại mỹ nhân, nhưng là coi là có đặc sắc xinh đẹp gương mặt, vóc người cũng là khoen mập Yến gầy, có sở trường riêng.

Nghe nói khu vực này có một quy củ, giống như là không để cho khách nhân cùng nghệ Kỹ phát sinh chân chính tính. quan hệ, nhưng loại sự tình này, lại có ai thật có thể khống chế đây?

Trước còn nghe Hoắc Nhĩ Mạn nói, Đông Kinh có không ít "Thú vị" địa phương, Tần Xuyên nhất thời cảm thấy, tên kia nói chuyện có lúc thật đáng tin a.

Chẳng lẽ. . . chính mình trước khi rời đi, còn phải hưởng thụ một phen suất ca mới có phục vụ? phải làm sao mới ổn đây, người ta cô gái thịnh tình khó chối từ a. . . Tần Xuyên rất "Khổ não" .

Chờ tắm xong, Tần Xuyên đi ra phòng tắm, mới phát hiện mình không lau khô dùng khăn tắm, không khỏi không thể làm gì khác hơn là đi tới cửa phòng tắm, hỏi chờ ở nơi đó Mỹ Nại Tử muốn khăn tắm.

Không nghĩ, Mỹ Nại Tử trực tiếp nắm khăn tắm đi tới, để cho Tần Xuyên giang hai tay ra, giúp hắn lau.

"Tiên sinh, đừng động, ta giúp người xoa đi", Mỹ Nại Tử mang trên mặt một vệt đỏ ửng, ánh mắt lại thỉnh thoảng hướng Tần Xuyên trên người mỗi cái vị trí miếu.

Tần Xuyên làm bộ rất ngỡ ngàng, "Cái này không quá thích hợp chứ?"

"Không việc gì, đây là ta hẳn làm", Mỹ Nại Tử giọng ôn nhu nói.

Tần Xuyên trong đầu nghĩ, mình tại sao không từ những nữ nhân khác chỗ ấy nghe qua loại này đau khổ trong lòng lời nói, "Mỹ Nại Tử tiểu thư, gọi ta Long Khi Ba, thật là nhờ có người" .

"Không việc gì, tới. . . tiên sinh xin đem chân mở ra một chút", Mỹ Nại Tử vừa nói, còn đổi một khối mềm mại một chút khăn lông, giúp Tần Xuyên xoa nổi lên tiểu huynh đệ.

Này bay sượt không sao, mấu chốt Mỹ Nại Tử còn đem lành lạnh tay nhỏ, cũng vuốt ve đi lên, nhìn như vô tình, kì thực cố ý kích thích mấy cái Tần Xuyên vùng mẫn cảm.

Tần Xuyên nay đã rất không nhịn được, vào lúc này dĩ nhiên là trường thương giận. thật, hùng dũng oai vệ khí thế bùng bùng!

Mỹ Nại Tử hai mắt sáng lên, ngón tay càng nhẫn nại địa vuốt ve qua Tần Xuyên "Bảo Thương", lộ ra một tia khát vọng, căn môi hướng Tần Xuyên liếc mắt đưa tình, "Ryugasaki tang, người chờ chút đánh coi là khi nào thì đi? có muốn hay không đi trong phòng ta ngồi một chút?"

Nơi này nghệ Kỹ phần lớn là toàn chức, thường xuyên ở chỗ này luyện tập vũ đạo cùng khúc nghệ, đều có chỗ mình ở.

Tần Xuyên nuốt nước miếng một cái, hẳn mặc dù cũng không phải con nít, nhưng vẫn là lần đầu tiên gặp phải, như vậy lại phục vụ nữ nhân.

"Cái đó. . . ta còn muốn liên lạc bằng hữu, đi chỗ người, có thể mượn điện

thoại ta dùng một chút sao?"

Mỹ Nại Tử che miệng cười khẽ, gật đầu, "Dĩ nhiên có thể, ta trước vì ngài mặc quần áo, ngài lại theo ta đi qua đi" .

Tựa hồ là lo lắng cái đó Huệ Tử đột nhiên giặt xong chạy đến dây dưa, Mỹ Nại Tử nhanh chóng giúp Tần Xuyên sau khi mặc quần áo xong, liền mang theo Tần Xuyên đi ra sofa giữa, xuyên qua phía sau hành lang, đi tới một nơi tràn đầy phục cổ hòa phong trong căn phòng.

Nhìn bên trong chường bày, tất cả đều là một ít cổ điển nhã trí đồ gia dụng, cũng không thiếu bộ hoa lệ quần áo, cùng một ít biểu diễn dùng đạo cụ.

"Bởi vì ngày hôm qua cảnh khu kia xảy ra chuyện, toàn bộ Phù Tang đều tại thương tiếc, cho nên hôm nay không khách nhân nào, bình thường lời nói, vào lúc này đã muốn chuẩn bị bắt đầu xây dựng đây" .

Mỹ Nại Tử vừa nói, đi lấy ra điện thoại di động của mình, đưa cho Tần Xuyên.

"Ryugasaki tiên sinh, ngài muốn điện thoại" .

Tần Xuyên sau khi nhận lấy, cũng không để ý Mỹ Nại Tử đang dùng một loại mong đợi ánh mắt nhìn hẩn, dù sao vẫn là lão bà của mình an nguy quan trọng hơn.

Mình bây giờ khôi phục thành vốn là diện mạo, cũng không cần phải lại dùng Kiếm Ma thân phận hoạt động, không bằng nhân cơ hội này, biên cái lý do nói với Liễu Hàn Yên chính mình vừa tới Phù Tang được.

Bởi vì Liễu Hàn Yên ở Phù Tang không dây số, Tần Xuyên chỉ có thể trước gọi điện thoại cho Y Hạ Phi Anh.

Không bao lâu, điện thoại liền thông, truyền tới Phi Anh mang theo tiếng oán giận thanh âm, "Tần tiên sinh, ngài trước cũng đi đâu vậy? thế nào bây giờ mới

liên lạc ta? !"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 490: Vừa Thấy Đã Yêu

0 490

Tần Xuyên gãi đầu một cái, dùng tiếng Hán nói: "Ta đây không phải là một mực bị Quốc An nhìn chăm chăm sao, cũng là rất tốn sức mới đến bên này, vợ của ta thế nào?"

Phi Anh tựa hồ cũng rất bất đắc dĩ, đạo: "Tướng quân bây giờ an toàn, lần này may mà cái đó Kiếm Ma, nếu không phải hãn vừa vận cũng phải đối phó Hắc La Sát, giúp tướng quân một cái, sợ rằng sẽ quân cũng dữ nhiều lành ít.

Tần tiên sinh, ngài lần này thật tới đã quá muộn! ngài biết ngày hôm qua nguy hiểm cỡ nào sao! ?"

"Không việc gì liền có thể, ta rất xấu hổ, rất xấu hổ. . . ta không kết thúc công trách nhiệm", Tần Xuyên lững thững cười cười.

Phi Anh thở dài nói: "Không biết vị kia Kiếm Ma bây giờ như thế nào, hãn ngày hôm qua tựa hồ mất đi sự khống chế rồi, tướng quân rất lo lắng, ta cũng có để cho người tìm kiếm khắp nơi, bất quá tìm khắp toàn bộ cảng khu đều không bóng dáng. . . hy vọng hãn không việc gì mới phải" .

"Kiếm kia Ma lợi hại như vậy, sẽ không có chuyện, ta lần sau cũng phải thật tốt cảm ơn Kiếm Ma", Tần Xuyên trấn an một câu, làm cho các nàng đừng lo lắng, sau đó trong đầu nghĩ, mình cũng chạy đến Shinjuku khu, các người có thể ở cảng khu tìm tới mới có quý.

Phi Anh lúc này hỏi "Tần tiên sinh, ngài bây giờ đang ở thì sao? ta phải

người đi đón ngài đi" .

Tần Xuyên vừa định nói, tự mình ở một phen đường phố nơi này một nhà nghệ Kỹ hộp đêm, bất quá tỉ mỉ nghĩ lại, chỗ này nói ra, thật giống như không quá thích hợp, không thể làm gì khác hơn là hàm hồ nói: "Ta tự mình đi tìm các người đi, người đem địa chỉ nói cho ta biết tự là" .

Phi Anh cảm thấy có chút kỳ quái, thế nào Tần Xuyên thật giống như thần thần bí bí, bất quá nàng cũng không dám hỏi nhiều, nói cái quán rượu địa chỉ.

Chờ cúp điện thoại, trước mắt Mỹ Nại Tử đang dùng một loại kính ngọc cùng ánh mắt không giải thích được nhìn Tần Xuyên.

"Ryugasaki tang, người tốt cuộc là người nào?" Mỹ Nại Tử mở miệng, nói lại là chát chát tiếng Hán!

Lúc này Tần Xuyên ngược lại kính ngọc, lúng túng nói: "Mỹ Nại Tử tiểu thư, người biết tiếng Hán?"

Mỹ Nại Tử gật đầu, "Mẫu thân của ta là Hoa Hạ Giang tỉnh người, du học thời điểm nhận thức Cha ta, mới có ta, cho nên ta sẽ điểm tiếng Hán. Ryugasaki tang, người chẳng lẽ là người Hoa sao?"

Tần Xuyên nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nguyên lai là có chuyện như vậy, nói như vậy đây là nửa đồng bào.

Nhìn Mỹ Nại Tử cũng là một hiền lành nữ tử, Tần Xuyên cũng không muốn nhiều giấu giếm, gật đầu nói: "Đúng vậy, người mới vừa rồi cũng nghe thấy rồi chứ, ta là tới tìm vợ ta, nàng chạy đến ta tương đối lo lắng nàng" .

Mỹ Nại Tử giật mình nói: "Ta còn là lần đầu tiên nghe một người Hoa nói tiếng Nhật này yêu địa đạo, nếu như người không nói, ta thật sự cho rằng người là người Phù Tang đây. Ryugasaki tang, người vốn tên là là cái gì chứ?"

"Gọi ta Tần Xuyên đi" .

"Tần. . . Xuyên", Mỹ Nại Tử lẩm bẩm hai tiếng danh tự này, cao hứng nói: "Rất hân hạnh được biết người, Tần tiên sinh" .

Ngay sau đó Mỹ Nại Tử lại có chút tiếc rẻ nhìn nam nhân, "Không nghĩ tới người tuổi còn trẻ đã kết hôn rồi, thật xin lỗi. . . ta trước không biết, cho là ngài là độc thân, tới nơi này tìm vui vẻ, cho nên. . . như có mạo phạm, xin thứ lỗi" .

Mỹ Nại Tử vừa nói, quỳ ở trên Tatami, thật sâu khom lưng xin lỗi.

"Không không, là ta đối với (đúng) mỹ nữ không có gì sức đề kháng, hơn nữa, ta cũng không làm cái gì đây còn. . ." Tần Xuyên tâm lý mới kêu tiếc nuối đâu rồi, nhưng lúc này mình cũng không thể đứng lên đi nói, tự mình nghĩ thể nghiệm một chút cái gì gọi là "Tìm vui vẻ" đi.

Mỹ Nại Tử tò mò hỏi: "Tần tiên sinh, xin hỏi ngài là Hoa Hạ chỗ nào người đâu?"

"Đúng dịp, với mẹ của người như thế đều là Giang tỉnh, thành phố Đông Hoa", Tần Xuyên nói.

Mỹ Nại Tử nghe một chút, ánh mắt lộ ra một tia khát vọng, "Thật? ! ta. . . mẫu thân của ta cũng là thành phố Đông Hoa người" .

"Phải không, chúng ta đây coi như nửa đồng hương rồi", Tần Xuyên cười nói.

Đang lúc ấy thì, bên ngoài đi tới một người, đem cửa phòng cho kéo ra, rõ ràng là mặc thân lam đay xài uổng Kimono Huệ Tử.

Huệ Tử mái tóc mới vừa thổi khô, mặt phỉm hồng choáng váng, phá lệ kiêu diễm động lòng người, thấy hai người ở trong phòng, mang có thâm ý địa cười nói: "Hảo nha, mỹ nại nước tương, người quả nhiên mang theo suất ca chạy trong căn phòng đến, ta sớm đã nhìn ra, người có phải hay không đối với (đúng) anh đẹp trai này vừa thấy đã yêu rồi hả? chủ động như vậy, cũng không giống như người tác phong a."

Mỹ Nại Tử sợ hết hồn, thấy là Huệ Tử, mới vỗ ngực một cái, oán hận đạo: "Chớ nói nhảm rồi, vị tiên sinh này nguyên lai là đến từ Hoa Hạ, họ Tần, hắc và mẫu thân của ta giống nhau là thành phố Đông Hoa người đâu" .

Huệ Tử nghe một chút, nụ cười trên mặt tản đi, nhào tới Tần Xuyên bên cạnh, hỏi: "Thật? ngươi là thành phố Đông Hoa người? kia ngươi biết một cái tên là Lưu mỹ đồng nữ nhân sao?"

"Ai? Lưu. . . cái gì?" bởi vì Huệ Tử tiếng Hán phát âm rất bình thường, cho nên Tần Xuyên cũng không có nghe rõ.

Mỹ Nại Tử ngăn Huệ Tử, để cho nàng tỉnh táo một chút, xin lỗi nói: "Thật xin lỗi, Tần tiên sinh, Huệ Tử nói là mẫu thân của ta, Lưu mỹ đồng. nàng ở mười năm trước trở về hoa hạ, không có trở lại. . . nha, quên nói, Huệ Tử là ta cùng cha khác mẹ tỷ tỷ đâu rồi, chúng ta cũng họ Toda" .

Tần Xuyên ngăn người, không dám tin đạo: "Huệ Tử. . . là tỷ tỷ của ngươi? ta còn tưởng rằng, ngươi so với Huệ Tử tuổi lớn đây!"

Mỹ Nại Tử hé miệng cười nói: "Đó là bởi vì ta hóa trang, thật ra thì ta chỉ có hai mươi một tuổi, Huệ Tử 23 tuổi."

Tần Xuyên không thể không bội phục, này Phù Tang nữ nhân trang điểm công lực thật là nhất lưu, hắc còn tưởng rằng này hai nữ thế nào cũng chừng ba mươi rồi, lại còn đều là cô nương trẻ tuổi.

"Huệ Tử, Tần tiên sinh đã kết hôn rồi, hắc là tới bên này tìm vợ hắc", Mỹ Nại Tử nói.

"Thật giả, cũng kết hôn rồi? vậy tại sao còn chạy tới nơi này chơi đùa?" Huệ Tử ánh mắt vẫn có chút trêu đùa.

Mỹ Nại Tử sợ Tần Xuyên lầm biết cái gì, giải thích: "Tần tiên sinh ngươi bỏ qua cho, Huệ Tử thật ra thì không phải là làm bậy nữ nhân, chúng ta là nghệ Kỹ,

nhưng không phải là Kỹ. nữ.

Chỉ là chúng ta nghề này chủ yếu là vì phục vụ phái nam, thật sự bằng vào chúng ta từ nhỏ huấn luyện kỹ xảo, chính là muốn thỉnh thoảng làm cho đàn ông yêu thích chúng ta. . . hy vọng người có thể hiểu được" .

Tần Xuyên phóng khoáng biểu thị không có gì, hẳn thật ra thì cũng xem qua một ít tài liệu, biết ở Phù Tang, nghệ Kỹ cũng không phải là cái gì Ti Tiện tục khí nghề.

Mặc dù nói nghệ Kỹ phần lớn là cường bức sinh kế mới làm, nhưng kỳ thật phi thường khó xử.

Một loại cô gái mười tuổi bắt đầu, muốn ở thời gian năm năm nội hoàn thành theo văn biến hóa, lễ nghi, ngôn ngữ, trang sức, thi thư, cầm sắt, cúi người, rót rượu vân vân mười mấy loại kỹ thuật học tập.

Hơn nữa, nghệ Kỹ mặc dù sẽ bồi khách nhân chơi đùa một ít mang theo tình. sắc trò chơi, nhưng căn bản là sẽ không bán ra thân thể, làm sống tối đa đơn giản chính là bồi tửu, ca hát, khiêu vũ những thứ này.

Mấu chốt là, nghệ Kỹ sẽ không theo liền tiếp đãi khách nhân, bình thường cũng là người quen giới thiệu, mới có thể tiếp đãi, là có nhất định ngưỡng cửa.

Tần Xuyên chẳng qua là bị hầu hạ như vậy một lát, cũng cảm giác thân thể và tâm linh cũng rất thoải mái, xem ra đây đối với chị em gái từ nhỏ đã đón nhận vô cùng không nổi huấn luyện a, dù sao cũng là khổ luyện mười năm công phu thật.

"Tần tiên sinh, có thể nói một chút Đông Hoa là dạng gì địa phương sao? ta luôn muốn đi Hoa Hạ nhìn một chút, nhưng một mực không như vậy cơ hội. . . nha, dĩ nhiên, nếu như người bạn rộng đến đi tìm thê tử người, ta đây cũng có thể hiểu được" .

Mỹ Nại Tử mặt đầy mong đợi, một bên Huệ Tử cũng rất là tò mò.

Tần Xuyên tâm lý buồn bực, tại sao cái đó kêu Lưu mỹ đồng nữ nhân phải chạy trở về Hoa Hạ đi, bỏ lại xinh đẹp như vậy con gái bất kể.

Đang lúc hăn nghĩ (muốn) nói đơn giản nói thời điểm, bên ngoài truyền tới một trận tiếng huyên náo.

"Nhà Điền tiên sinh! mời không nên như vậy!"

"Đi ra! ta muốn gặp ta con gái! !"

"Các nàng không ở nơi này! mời đi ra ngoài!"

Giống như là có người muốn xông tới, lại có một vị phụ nhân cố gắng muốn ngăn trở, có thể thanh âm rất nhanh hay lại là đi tới cửa gian phòng.

Một cái xuyên thủng cái màu xanh quân đội áo khoác ngoài, tóc lộn xộn, khắp người mùi rượu râu ria xồm xoàm nam nhân, kéo cửa ra, hô lớn: "Nguyên lai trốn ở chỗ này! cho là ẩn núp là có thể không thấy phụ thân các người rồi không! ?"

Huệ Tử cùng Mỹ Nại Tử đều là sắc mặt trắng bệch, hai nàng đứng dậy, Huệ Tử rất quả quyết đứng ở muội muội trước người, đối với (đúng) đàn ông kia hô lớn: "Người tới làm gì? ! nơi này không hoan nghênh người! !"

Cửa một người trung niên lão nghệ Kỹ tựa hồ là nơi này mẫu thân, nhìn đến phòng bên trong Tần Xuyên, mặt đầy kinh ngạc, "Đây là người nào?"

Hán tử say cũng chú ý tới Tần Xuyên, không khỏi toét miệng cười một tiếng: "Xem ra có khách ở a, thật là thật xin lỗi, quý rầy, vị này tuổi trẻ Tiểu Ca, theo ta hai con gái chơi cao hứng sao? cao hứng lời nói, trả trước một chút tiền đi. . ."

Tần Xuyên nhú mày một cái, nhất thời biết rất nhiều, xem ra đây đối với chị em gái tới làm nghệ Kỹ, với cái này không phụ trách cha để thoát không khỏi liên quan.

Huệ Tử cùng Mỹ Nại Tử tức giận tới mức cắn răng, "Tần tiên sinh, người không cần phải để ý đến hã, chúng ta nơi này là Đạo Xuyên Hội địa bàn, chờ chút sẽ có Đạo Xuyên Hội người tới thu thập hã!"

"Ha ha ha ha. . ." hán tử say Toda cười to, "Ngốc con gái, các người cho là Đạo Xuyên Hội người hôm nay có thể qua tới sao? bọn họ hiện tại tại nội bộ cũng loạn thành một mảnh, đang bị quốc gia điều tra lắm! các người hôm nay không cho ta tiền, ta liền ở chỗ này không đi! xem các người làm gì làm ăn!"

Nói xong, Toda đặt mông ngồi dưới đất, nằm thành một cái "Đại" chữ, mặt đầy ai cũng không làm gì được hã biểu tình.

"Mẹ, hã nói là thật?" Huệ Tử hỏi bên cạnh lão nghệ Kỹ.

Lão nghệ Kỹ bất đắc dĩ gật đầu, "Đúng vậy, nghe nói mấy cái chủ yếu cán bộ cũng bị bắt, thật giống như với sáu bản gỗ huyết án sát thực tế rồi. . ."

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Diên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tôn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 491: Tốt Dể Phục Vụ

0 491

Phù Tang hội đoàn là bị luật pháp cho phép, mặc dù là đen, nhưng là đen có quy củ. bình thường sẽ không tổn thương dân chúng vô tội, ngược lại biết làm một ít thu người tiền tài, trừ tai hoạ cho người chuyện.

Nơi này rất nhiều nghệ quán, hộp đêm, đều là được Đạo Xuyên Hội bảo vệ, cho nên từ trước đến giờ cũng có thể thái bình làm ăn.

Bây giờ, nghe một chút Đạo Xuyên Hội thật không sẽ phái người tới, Huệ Tử với Mỹ Nại Tử trong hốc mắt đều có nước mắt đảo quanh, đây nếu là để cho các khách nhân nhìn thấy, như thế mất hứng hình ảnh, các nàng làm sao còn ở nhà này tiệm làm tiếp.

Tần Xuyên thật ra thì cũng thật lúng túng, vốn tưởng rằng chuyện này với hãn là không liên quan, như vậy nghe một chút, còn giống như là hãn đem Đạo Xuyên Hội chinh rối loạn, liên đới khiến cho Toda chị em gái ô dù cũng mất.

Toda nấc rượu, nằm trên đất đạo: "Mang đến 300,000, ta lập tức đi, hơn nữa bảo đảm không bao giờ nữa tới quấy rầy các người làm ăn. . . nếu không lời nói, trừ phi các người đánh chết ta" .

"Người hèn hạ vô sỉ! lần trước người cũng nói cầm hai trăm ngàn cũng sẽ không tới quấy rầy chúng ta!" Mỹ Nại Tử đau khổ địa kêu.

Toda hắc hắc cười tà, "Mỹ Nại Tử, ba thề, đây thật là một lần cuối cùng. . ."

"Người nằm mơ đi! người nghĩ rằng chúng ta tiền là trên trời rơi xuống tới

sao! ? mười năm trước bắt đầu, người có đã cho ta môn một phân tiền sao! ? chúng ta tân tân khổ khổ kiếm tiền, người ngoại trừ uống rượu bài bạc, sẽ còn làm gì! ? Mỹ Nại Tử, chúng ta không nên tin hẳn!" Huệ Tử mắng to.

Toda ngoe miệng, "Ngay cả biểu trưởng bối cũng không biết, còn dạy xấu muội muội của người, thật hối hận năm đó sinh người tiểu tiện nhân này. . ."

"Người còn như vậy, chúng ta báo cảnh sát!" Huệ Tử đạo.

"Báo a, người báo cảnh sát ta liền đi, cảnh sát đi ta trở lại, người đi báo a! ta tới nhìn con gái còn phạm pháp! ?" Toda mặt coi thường.

Hai tỷ muội đều bị khí địa phát run, ác nhân tự có ác nhân trị, lúc trước Đạo Xuyên Hội còn đồ có thể để cho người này phục phục thiếp thiếp, nhưng bây giờ, Đạo Xuyên Hội không có ở đây, Toda liền vô pháp vô thiên.

Tần Xuyên hơi chần chờ sau, ung dung thong thả đi lên, trên cao nhìn xuống nhìn Toda, toét miệng cười một tiếng: "Người thật không đi?"

Toda nhăn nhó đầu, cười nói: "Người tuổi trẻ, thế nào, người nguyện ý thay các nàng đưa tiền sao? đưa tiền ta liền đi."

Tần Xuyên lắc đầu, "Người hiểu lầm, ta không cho người tiền, bởi vì ta không tính cho người đi" .

"À?"

Toda mặt đầy mê muội, không hiểu Tần Xuyên ý tứ.

Nhưng là, một giây kế tiếp, Toda hét thảm một tiếng, lại để cho hẳn hoàn toàn tỉnh ngộ!

"Gào! —— "

Tần Xuyên một cước dậm ở Toda bên trái trên bắp chân, một cước đem hẳn

xương đập vỡ!

Bên cạnh trung niên nghệ Kỹ cùng hai cô bé đều sợ ngây người, kinh hô mở to mắt, không nghĩ tới nhìn như lịch sự Tần Xuyên, động thủ ác như vậy!

Toda chính là đỏ lên mặt, cắn răng chỉ Tần Xuyên, "Người. . . người dám đánh ta! ? ta muốn báo cảnh sát!"

Ai ngờ, Tần Xuyên lại vừa là một cước đá đi, đem cánh tay hấn cũng đá gãy!

Toda đau địa trên đất lăn lộn, "Trong tay ta!"

"Báo cảnh sát? báo a, cảnh sát tới ta chạy, ngược lại nơi này lại không người có thể cho người làm chứng", Tần Xuyên nhìn chung quanh ở bên ba cái nữ tính, cười nói: "Có phải hay không à? mọi người cũng không biết ai đánh rồi hấn đi" .

Trung niên nghệ Kỹ yên lặng quay đầu sang chỗ khác, làm bộ như không nhìn thấy, mà kia hai tỷ muội dĩ nhiên là dùng sức gật đầu, đứng ở Tần Xuyên bên này.

Toda mặt đầy tuyệt vọng, kinh hoàng thất thố, hấn phát hiện người trẻ tuổi này so với hấn còn phải vô lại!

Mang theo thật sâu sợ hãi, Toda bắt đầu dùng còn lại một chân cùng một cái tay, ra bên ngoài chật vật bò ra ngoài đi , vừa trèo còn vừa kêu đến "Cứu mạng" .

Tần Xuyên nhưng là một cước dẫm ở rồi hấn một cái chân khác, đạo: "Người không phải là không muốn đi sao? còn không cho người tiền đâu, làm gì đi vội vã?"

Toda mặt cũng xanh biếc, mồ hôi như mưa rơi, chiến chiến nguy nguy nói: "Đại. . . đại ca, tha cho ta đi, ta. . . ta không dám!"

"Không dám cái gì?"

"Ta không dám trở lại đòi tiền! ta sau này sẽ không tới nơi này! thật!" Toda thê Ai địa đạo.

"Loại người như người nói không giữ lời người, ta không quá tin tưởng người a, ta cảm thấy. . . vẫn là đem người đập cho chết, sau đó dùng bao bố bao lại, ném xuống biển làm mồi cho cá tương đối khá. . ." Tần Xuyên làm bộ tự nhủ lẩm bẫm.

Nghe đến đó, nhát gan Toda sắp hù dọa ngắt đi, hăn không ngừng cầu khẩn, hy vọng Tần Xuyên thả hăn một con đường sống.

Lúc này, mềm lòng Mỹ Nại Tử có chút nghe không vô, nhỏ giọng nói: "Tần tiên sinh, để cho hăn đi thôi, lần này giáo huấn đủ hăn chịu rồi, đo hăn cũng không dám trở lại" .

Tần Xuyên thấy làm con gái đều nói như vậy, cũng không tiện làm quá tuyệt, vì vậy buông lỏng chân.

Toda mặc dù đau yếu mệnh, nhưng lúc này lập tức với một cái kéo dài hơi tàn lão cấu một dạng hoảng hốt địa bỏ rời đi.

Chờ Toda vừa đi, trung niên nghệ Kỹ rất tôn kính về phía Tần Xuyên cúi người, đạo: "Cám ơn vị tiên sinh này, may mà người, nếu không hôm nay tiệm chúng ta bên trong thì có phiền toái" .

Tần Xuyên Tự Nhiên không coi là chuyện to tát, phản lại cảm thấy này hai chị em gái rất không dễ dàng.

Trung niên nghệ Kỹ đơn giản hỏi thăm một chút, Tần Xuyên là thế nào đột nhiên xuất hiện ở đây, biết được là say rượu ở bên ngoài khách nhân, cũng không có hỏi nhiều nữa cái gì, để cho Tần Xuyên ở lâu ngồi xuống ngồi, liền cáo lui.

Hai tỷ muội lại ngồi xuống cùng Tần Xuyên nói chuyện, thái độ rõ ràng cung

kính rất nhiều, hiển nhiên là Tần Xuyên tàn nhẫn một mặt, làm cho các nàng cảm thấy một tia kính sợ.

Thông qua đối thoại biết được, năm đó Toda cũng không phải là bộ dáng này, người đàn ông này đã từng hay lại là Đông Kinh đại học trợ giáo, tuổi trẻ tài cao.

Bất quá, có lẽ là bởi vì đệ nhất đảm nhận thê tử qua đời, để cho hắn trong lòng sinh ra biến hóa, trong công tác không có gì tiến bộ, cưới du học sinh Lưu Mỹ đồng sau, càng là dần dần dính vào say rượu cùng thói quen đánh bạc.

Sau đó Lưu Mỹ đồng sinh ra Mỹ Nại Tử, cũng không để cho Toda hồi tâm chuyển ý, cả ngày vứt bỏ vợ, ở bên ngoài chán chường độ nhật, Đông Kinh đại học cũng khai trừ hắn.

Đến Mỹ Nại Tử mười tuổi năm ấy, Lưu Mỹ đồng nói phải về một chuyến Hoa Hạ quê hương, có thể sau khi trở về, cũng không trở lại nữa.

Toda chị em gái, cứ như vậy bị không muốn trông chừng các nàng cha, đưa đến nghệ quán, một đời, chính là hơn mười năm.

"Các người kiếm tiền coi như không phải là đặc biệt nhiều, cũng không nên ít, chưa từng nghĩ đi Hoa Hạ tìm các người mẹ sao?" Tần Xuyên luôn cảm thấy, này hai chị em gái cố sự, có chút kỳ quái phương, nhưng thoáng cái cũng nghĩ không thông là lạ ở chỗ nào.

Huệ Tử cùng Mỹ Nại Tử đều là mặt lộ khổ sở, Mỹ Nại Tử đạo: "Ta chỉ biết là mẫu thân lão gia ở Giang tỉnh thành phố Đông Hoa, nhưng nàng có phải hay không chính ở chỗ này, ta cũng không biết. hơn nữa. . . ta cũng không biết, nàng có nguyện ý hay không thấy ta" .

Tần Xuyên gật đầu một cái, cũng rất hiểu tâm tư cô gái.

Chính hắn không phải là không, không nghĩ đi nhiều quan tâm chính mình cùng cha mẹ ruột quan hệ, bọn họ rốt cuộc là có nỗi khổ, hay là thật nghĩ (muốn)

vứt bỏ chính mình, loại này thực tế, căn bản không dám nhiều lo lắng.

"Các người có Lưu mỹ đồng hình sao? ta có lẽ có thể giúp các người mức độ tra một chút", Tần Xuyên cảm thấy, hẳn muốn thông qua Internet tìm một người, không khó lắm.

"Thật? kia rất cảm tạ Tần tiên sinh, hình chỗ này của ta có" !

Mỹ Nại Tử hưng phấn chạy đến chính mình bàn trang điểm chỗ ấy, từ một cái trong ngăn kéo nhỏ lấy ra một cái màu đỏ hộp sắt nhỏ, lại lấy ra một tấm nhựa plastic đậy lại hình cũ.

Tần Xuyên nhận lấy hình, nhìn thấy phía trên quả thật có một người tướng mạo giản dị thanh tú nữ nhân, ôm một lớn một nhỏ hai cô bé, tựa hồ là ở xã khu công viên Cầu trượt bên.

Tần Xuyên nhú mày một cái, lẩm bẫm nói: "Ta thật giống như ở đâu gặp qua nữ nhân này. . . có thể là ta nhớ lộn, nhưng chính là cảm thấy ở đâu gặp qua" .

Nữ nhân này là xa lạ, nhưng Tần Xuyên chính là cảm thấy có một ít nhìn quen mắt, hẳn cũng không biết rõ, là trí nhớ thác loạn, hay là thật ở đâu liếc về qua một mặt.

"Tần tiên sinh, mẫu thân của ta mặt khá đại chúng một ít, ngài có thể là nhìn thành người khác đi", Mỹ Nại Tử cũng không tin có trùng hợp như vậy chuyện, cười nói: "Ta nhìn ra được, người rất đáng gờm, nếu như có thể giúp chúng ta tìm tới nàng. . . mời nhất định chuyển cáo chúng ta!"

Huệ Tử nhẹ nhàng đung một cái muội muội cánh tay, "Mỹ Nại Tử, người thế nào không hỏi một chút Tần tiên sinh, có thể hay không đem người mang đi Hoa Hạ? người không phải là rất thích người ta sao?"

Mỹ Nại Tử sắc mặt mắc cỡ đỏ bừng địa sáng giọng: "Chớ có nói bậy nói bạ rồi, Tần tiên sinh cũng kết hôn rồi" .

"Ý là không kết hôn lời nói, người liền nguyện ý đi theo đi?" Huệ Tử bắt mọi mọi trong lời nói chỗ sơ hở.

Mỹ Nại Tử càng ngượng ngùng, "Ta. . . ta mới không phải ý đó, hơn nữa, chúng ta không phải nói tốt lắm, phải vĩnh viễn ở một chỗ sao?"

Huệ Tử quynh rũ vẩy một cái tóc, ngược lại mong đợi nhìn Tần Xuyên, "Tần tiên sinh, nhà người còn thiếu nữ dong nhân sao? nếu không ta cùng mọi mọi đi Hoa Hạ cho người làm người làm nữ? chúng ta tuyệt đối sẽ tốt dễ phục vụ ngài và phu nhân của ngài."

Tần Xuyên cũng biết, Huệ Tử cái này đang nói đùa, mặc dù hẳn rất động tâm, nhưng cũng không thể thật lần đầu tiên gặp mặt tìm hai Phù Tang nữ nhân trở về nước làm người làm nữ.

"Huệ Tử tiểu thư, nếu như các người có rảnh rồi tới Hoa Hạ chơi đùa, ta sẽ tình nguyện tiếp tục đối đãi các người, nhưng khi người làm nữ cái gì, cũng không cần phải. Ngoài ra, các người mẹ chuyện, ta cũng sẽ đi thăm dò, bất kể kết quả như thế nào, lại cho các người một cái câu trả lời".

Tần Xuyên cảm thấy ở chỗ này đụng phải đây đối với chị em gái, cũng coi như duyên phận, huống chi cái này trong hình Lưu mỹ đồng, quả thật làm cho hẳn cảm thấy giống như đã từng quen biết, tra một chút cũng là phải.

Nói xong lời nói này, Tần Xuyên cũng liền đứng dậy, ngượng ngùng nói: "Ta đi, trước khi rời đi có thể hay không hỏi hai vị mỹ nữ nội dung chính tiên? không cần quá nhiều, ta chỉ muốn ngồi cái xe điện ngầm đi vợ của ta chỗ ấy. . ."

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tôn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 492: Là Ta Nghĩ Nhiều Rồi

0 492

Hai tuổi trẻ nghệ Kỹ không ngờ tới Tần Xuyên cuối cùng còn đến như vậy vừa ra, bất quá Mỹ Nại Tử hay lại là hờn hờ cho Tần Xuyên đón xe tiền, không cần đi chen chúc xe điện ngầm.

Tần Xuyên còn với hai chị em gái trao đổi phương thức liên lạc, tốt đến lúc đó có tình huống báo cho biết các nàng, cũng làm cho các nàng có khó khăn có thể tìm hẩn.

Trước khi chia tay sau khi, Mỹ Nại Tử ở Tần Xuyên gò má hôn một cái, sau đó lập tức xấu hổ nghiêng đầu chạy vào.

Đối với (đúng) này hai chị em gái mà nói, Tần Xuyên xuất hiện, cho các nàng u tối nhân sinh một tia Thụ Quang.

Tần Xuyên đón xe đến trước ở quán rượu, một ở trên con đường đều có thể nhìn đến, bên đường một mảnh bi thương mặc niệm bầu không khí.

Không ít người ở ven đường tặng hoa, điểm cây nến, tới trấn an những thứ kia chết đi người.

Tần Xuyên phá lệ tâm lý khó chịu, mặc dù vậy không là chính bản thân hẩn làm quyết định, nhưng hẩn thật ra thì có cơ hội khống chế chính mình, giống như theo bản năng khống chế chính mình, không giết chết Liễu Hàn Yên như thế.

Chỉ tiếc, chính mình tâm trí vẫn là thua kia Cổ năng lượng quý dị.

Thằng đến đi vào quán rượu, Tần Xuyên bởi vì quá chìm đắm với tự trách, cũng không phát hiện, có chút sượt qua người người, đều dùng một ít là lạ ánh mắt nhìn hắn.

Đi thang máy đến đỉnh tầng sang trọng buồng trong, Tần Xuyên nhấn xuống chuông cửa, rất nhanh môn liền mở ra.

"Tần tiên sinh! ngài cuối cùng đã tới" .

Mở cửa là Phi Anh, có thể thấy Tần Xuyên dáng vẻ, nữ nhân cũng là lộ ra mặt đầy giật mình, mơ hồ có chút oán trách.

Tần Xuyên vào lúc này phần chấn tinh thần, không muốn để cho người bên cạnh nhìn ra cái gì, vì vậy mặt nở nụ cười nói: "Thế nào, nhìn như vậy ta?"

"Tần tiên sinh, người thật ra thì đã sớm đến Phù Tang đi?" Phi Anh không thể nào cao hứng hỏi.

Tần Xuyên hơi sửng sờ, nháy mắt mấy cái, "Có ý gì?"

Phi Anh suy nghĩ một chút, nói: "Trước vào đi, tướng quân đợi ngài đây" .

Tần Xuyên đi vào trong sáo phòng, Liễu Hàn Yên cùng Hoắc Nhĩ Mạn bất ngờ ngồi ở đằng kia.

Hoắc Nhĩ Mạn cũng cơ trí, làm bộ như lần đầu tiên thấy Tần Xuyên, hoàn toàn là không nhận biết trạng thái, tránh cho lộ hãm.

Nữ người thần sắc có chút tiêu tụy, thấy Tần Xuyên đi tới, ánh mắt vắng lặng, cũng không biểu tình gì, nhàn nhạt nói: "Người gọi điện thoại trở về Tần gia đi, theo chân bọn họ báo âm thanh bình an, người trong nước cũng đang tìm người" .

Tần Xuyên cũng không gặp những thứ này, đi lên quan sát tỉ mỉ nữ nhân, ân cần hỏi "Lão bà, người có bị thương không à? sự tình giải quyết sao?"

"Ta không sao" .

"Không việc gì liền có thể, chúng ta đây vội vàng trở về nước đi đi, nơi này không an toàn a", Tần Xuyên không yên tâm, vạn nhất Thi Ma môn nhân kéo nhau trở lại muốn bắt Liễu Hàn Yên, vậy thì phiền phức lớn rồi, hẳn có thể không xác định, mình liệu có thể lại bảo vệ nữ nhân một lần.

Liễu Hàn Yên lắc đầu, "Không được, lần này ta có thể còn sống sót, may mà cái đó Kiếm Ma, hiện tại hẳn yếu vô âm tấn, không biết sinh tử, ta ít nhất phải chờ đến hẳn có tin tức mới có thể đi" .

Tần Xuyên buồn bực, "Người quản hẳn khi gió làm gì? hẳn lợi hại như vậy, khẳng định không việc gì!"

Nghe được nam nhân nói như vậy, Liễu Hàn Yên nhưng là cau mày, "Mặc dù hẳn chỉ là một bèo nước gặp gỡ người, nhưng hẳn dù sao giúp ta không ít, còn đã cứu ta không chỉ một lần, hiện tại hẳn thành chúng chú mục, sinh tử biết trước, ta làm sao có thể an tâm?"

Tần Xuyên không khỏi cười khỗ, hẳn đều có chút ghen, mấu chốt là, đây là ăn "Chính mình" giã.

"Kia. . . ta cùng người cùng nhau chờ hẳn tin tức đi. đúng rồi, lão bà người ăn cơm tối chưa? thế nào cảm giác mặt cũng gầy?" Tần Xuyên có chút thương tiếc.

Liễu Hàn Yên nhưng là liếc liếc hẳn mặt, đạo: "Người chính là trước đi tắm một cái mặt đi" .

"Rửa mặt? ta mặt rất dơ sao? . . ."

Tần Xuyên một trận buồn bực, theo bản năng sờ một cái chính mình gò má, gơ tay lên nhìn một cái, lại phát hiện phía trên có một màn màu đỏ. . .

Môi son?

Tần Xuyên nhất thời tâm lý "Lộp bộp" một chút, lúng túng lững thững cười nói: "Lão bà, người nghe ta giải thích, cái này chẳng qua là. . . chẳng qua là người ta cô gái phải cùng ta nói lời từ biệt. . ."

"Không cần giải thích, ta không tâm tình, cũng không có hứng thú nghe người nói những thứ này", Liễu Hàn Yên thẳng thắn nói.

Một bên Phi Anh không nhận được nói: "Tần tiên sinh, người coi như thích chơi đùa, cũng trước đó liên lạc với ta một chút a, tốt để cho chúng ta biết người bình an vô sự. tướng quân biết ta có liên lạc người sau này, cũng rất lo lắng tại sao người chậm chạp không liên lạc đây" .

Tần Xuyên nghe, trên mặt vui mừng, "Thật? lão bà người cũng rất lo lắng ta?"

Liễu Hàn Yên khẽ thở dài một hơi, "Ta gọi điện thoại trở về nước bình an, báo cáo chính mình không làm tròn bổn phận, bọn họ hỏi tới người, ta mới biết nguyên lai người cũng mất tích.

Ta lo lắng người giống như trước, có theo ta tới đây, tham dự lần này chuyện. bất quá bây giờ xem ra, là ta nghĩ nhiều rồi, người mấy ngày nay hẳn trải qua thật tốt" .

Tần Xuyên ghen không nói ra lời, hẳn cũng không thể nói, chính mình vẫn luôn ở tham dự, nhưng hẳn lại quả thật bị hiểu lầm, ngược lại nói thế nào đều không đúng, không thể làm gì khác hơn là ăn người cầm thua thiệt.

Liễu Hàn Yên cho là nam nhân này quán quít biểu tình là tự trách, lắc đầu nói: "Người không cần áy náy, tự trách, ta không nói người không đúng, người không nên tới tham dự lần này chuyện, là hẳn.

Chuyện này bản thân liền là ta tự do phóng khoáng nên làm, hơn nữa cũng là Cửu Tử Nhất Sinh, quá nguy hiểm, người không đến là đúng ta cũng không có oán ý người, phản còn nếu là người bởi vì ta mà xảy ra điều gì ngoài ý muốn, ta

chết cũng không nhắm mắt" .

Tần Xuyên chỉ có thể liên tục cười khổ, "Chớ nói khoa trương như vậy mà, nói tóm lại. . . lão bà người không việc gì liên có thể" .

Một bên Phi Anh hỏi "Tần tiên sinh, ngài dùng bữa ăn tối sao? phải gọi ta quán rượu tiễn bữa ăn sao?"

Mặc dù nói Tần Xuyên "Hành động" để cho Phi Anh cảm thấy tương đối không thoả đáng, nhưng nàng vẫn đối với Tần Xuyên rất là cung kính.

Tần Xuyên khoát khoát tay, biểu thị không cần, đi tới một cái ôm Hoắc Nhĩ Mạn bả vai, đạo: "Vị này ngoại quốc lão huynh là ai à? ta lần đầu thấy" .

"Vị này là Kiếm Ma bằng hữu, hẳn cũng ở đây các loại (chờ) Kiếm Ma tin tức", Liễu Hàn Yên nói.

Tần Xuyên mặt đầy bừng tỉnh dáng vẻ, hướng Hoắc Nhĩ Mạn chớp mắt, "Rất có nghĩa khí a, huynh đệ, ăn cơm tối sao? kết giao bằng hữu, cùng đi ăn một bữa cơm?"

Hoắc Nhĩ Mạn dĩ nhiên hiểu ý, cười ha ha đến đồng ý.

Hai người đi ra quán rượu, đi tới một cái phụ cận đầu đường, tìm một quán ăn nhỏ, uống ô long trà, ăn.

Hoắc Nhĩ Mạn mặt đầy ranh mãnh nói: "Huynh đệ, người thật là thật là bản lĩnh a, còn tưởng rằng người treo đây! nguyên tới nhanh như vậy, dĩ nhiên cũng làm đi gió. chảy một cái? nói một chút đi đâu?"

"Gió gió gì, cũng là hiểu lầm, vợ của ta các nàng không biết, người còn có thể không biết? bất quá nói thật, ta nghĩ đến người trực tiếp chạy, lại còn ở lại chỗ này các loại (chờ) tin tức ta, xem ra người người này còn rất khá", Tần Xuyên miệng to lừa cơm miệng to dùng bữa, hàm hồ nói.

Hoắc Nhĩ Mạn nhưng là dựng lên cái "Tiền" thủ thế, cười hì hì nói: "Lần này vì giúp người, tổn thất ta một cái nhỏ bảo bối, ta phải hỏi người đem tiền muốn trở về a" .

Tần Xuyên thiếu chút nữa không sặc, không nói nhìn hẩn, "Liên chuyện này? thật là thua thiệt ta còn đem người trở thành hảo huynh đệ. đi, quay đầu liền đem tiền gọi cho người, người cũng vội vàng ngồi máy bay đi thôi, miễn cho bị Thi Ma môn để mắt tới" .

"Yên tâm đi, chạy trốn bản lĩnh ta còn là nhất lưu", Hoắc Nhĩ Mạn tự tin nói.

"Người trước khi đi, đem điện thoại di động cho ta dùng một chút, ta phải để cho Bất Tử Điều công hội tuyên bố ta sống sót tin tức, nếu không vợ của ta cũng không chịu về nhà", Tần Xuyên buồn bực nói.

Hoắc Nhĩ Mạn cười đều, "Chính mình ăn chính mình giã, cảm giác này, ta thật thật tò mò a" .

"Lại nói sẽ không cho người tiền!" Tần Xuyên tức giận nói câu.

Cơm nước xong, Tần Xuyên cho Đường Vi thông điện thoại, báo cho biết nữ nhân chính mình không việc gì, cũng có thể đối ngoại tuyên bố, Kiếm Ma đã trở về tổ chức, hơn nữa cự không thừa nhận tham dự Đông Kinh huyết án.

Đường Vi Tự Nhiên phi thường để ý, tại sao Tần Xuyên lại lạm sát kẻ vô tội, biết được Tần Xuyên là bị trong cơ thể nào đó năng lượng quý dị khống chế, phá lệ thấp thỏm, nhưng cũng không có biện pháp.

...

Hoa Hạ, kinh thành, Quốc An trụ sở chính.

Bên trong phòng họp, một đám lãnh đạo cao cấp cùng các tướng lãnh, bọn chúng đều là mặt trầm như nước, hiển nhiên là suy nghĩ rất nhiều.

Vốn là Liễu Hàn Yên với Tần Xuyên lần lượt mất tích sự kiện, có thể không ngờ tới, lại sẽ xuất hiện một trận huyết tẩy Đông Kinh kinh thiên đại án, này dính líu tới điều điều tuyến tuyến, có thể cũng quá nhiều.

Chờ với nói, vốn chỉ là cá nhân sự kiện, đưa lên đến nước cùng nước quan hệ thượng.

"Nhất Hào thủ trưởng đang ở phỏng vấn Châu Âu, nhưng là đối với chuyện này lưu tâm, sáng sớm hôm nay theo ta nói chuyện điện thoại, nói yếu vụ tất chinh đồn quân đội tướng lĩnh bầu không khí, triệt tra tới cùng, hơn nữa, không thể để cho chuyện này dính líu tới chúng ta và Phù Tang ngoại giao, nếu không chẳng khác nào cho Phù Tang lấy miệng lưỡi" .

Thường vụ Phó bộ trưởng Tổng Bảo Khôn mặt đầy mệt mỏi, hiển nhiên nhiều ngày ngủ không ngon, ánh mắt của hắn quét qua đang ngồi người, đạo: "Ngày mai, Liễu Hàn Yên thì sẽ cùng Tần Xuyên cùng trở về nước, chư vị có đề nghị gì?"

Hải Quân Phó tổng tổ Long Hải Hiên lên tiếng nói: "Nếu như đối với (đúng) Liễu tướng quân vấn trách, lại không thể nhắc lên Đông Kinh chuyện, chỉ có thể nói nàng tự ý rời vị trí chuyện, nếu không tự là không đánh đã khai. huống chi, chuyện này vốn là cái đó Kiếm Ma nên làm, ta cho là, chúng ta chỉ cần dựa theo xử theo quân pháp liền có thể" .

"Xử theo quân pháp? kia Liễu Hàn Yên biết pháp lại phạm pháp, xúc phạm Quân Quy cùng luật pháp nhiều hơn nhiều. coi như không bắn chết, cũng phải cách chức, vừng chãi ngồi mặc, Liễu Tư lệnh có thể đáp ứng sao?" đặt câu hỏi nam tử khoe miệng lộ ra một vẻ hí ngược, chính là Cơ gia thứ 2 đại lão, đội thủy quân lục chiến tổng chỉ huy Cơ Vạn Niên, cũng chính là anh em nhà họ Cơ thân thúc thúc.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Diên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 493: Chỉ Có Một Người

0 493

Cơ gia cùng gia sớm cũng bởi vì Cơ Vô Song theo đuổi Liễu Hàn Yên không được, mà Âm sinh hiểm khích, bây giờ Tân Xuyên càng là làm nhục Cơ gia, Tự Nhiên phá lệ đối với (đúng) Liễu gia bất mãn.

Chỉ bất quá bình thường Cơ gia trấn giữ tây nam, Liễu gia lại quyền thế tụ tập ở Đông Bắc, cho nên rất ít có chính diện đối chàng cơ biết.

Bây giờ Liễu Hàn Yên rõ ràng phạm sai lầm lớn, Cơ gia dĩ nhiên phải phải có đầy đủ phân lượng nhân vật, đi lên gõ xuống.

Liễu Trung Nguyên sắc mặt bình tĩnh, không hề bị lay động, đối mặt Cơ Vạn Niên chất vấn, hần trả lời: "Cái này phải hỏi luật pháp, mà không phải hỏi ta, Cơ tướng quân lời nói, không khỏi trò đùa" .

"Hừ", Cơ Vạn Niên cười lạnh, "Mọi người nhưng là đều nghe đến, nếu Liễu Tư lệnh như thế thâm minh đại nghĩa, ta đây đề nghị, các loại (chờ) Liễu Hàn Yên một lần biên giới, liền theo luật dẫn độ" .

Này vừa nói, toàn bộ bên trong phòng họp đều là vô cùng an tĩnh, ai cũng sẽ không lúc này lựa chọn lên tiếng, bởi vì bất kể nói thế nào, cũng là một loại "Chọn bên đứng" cử động.

Cơ gia cùng, Tân Nhị gia đối kháng, ai cũng không biết kết quả sẽ như thế nào, cho nên không cần phải sảm hồ đi vào.

Yên lặng kéo dài một hồi, ngược lại Tinh Đấu bộ đội tổng chỉ huy Nạp Lan

Anh Kỳ, đột nhiên lên tiếng đạo: "Các người đều muốn đến xử lý như thế nào Liễu tướng quân chuyện, nhưng các người sẽ không suy tính một chút, Tần Xuyên xuất hiện ở Phù Tang, cùng Kiếm Ma xuất hiện ở Phù Tang, thật giống như có chút đúng dịp sao?"

Nhắc tới "Kiếm Ma" danh tự này, tại chỗ người đều là sắc mặt nghiêm nghị.

Trải qua huyết sắc Đông Kinh sự kiện, tất cả mọi người rõ ràng biết được, cái này Kiếm Ma thật là cái Ác Ma, can đảm lớn, thủ đoạn chi tàn nhẫn, thật là không thể tưởng tượng nổi!

"Nạp Lan tướng quân, lời này của người có ý gì, chẳng lẽ người cho là, Tần Xuyên chính là Kiếm Ma? đây cũng quá hoang đường đi!

Không nói xa cách Tần Xuyên thực lực, Âm Nguyệt tướng quân đã dò xét qua, người cho là Tần Xuyên có thể một kiếm miểu sát ba Roger? có thể đánh chết Úc Kim Hương đồng minh thần phù hộ kỵ sĩ? hơn nữa, Tần Xuyên tại sao phải chạy đi Đông Kinh giết nhiều người như vậy? đối với hắn mới có lợi sao?"

Phát ra nghi ngờ là Long Hải Hiên, dù sao Tần Xuyên đã cứu con của hắn, cho nên vào lúc này cũng lại giúp nói vài lời.

Mọi người cũng cảm thấy không quá có thể, rồi rít lắc đầu.

Ngược lại Sở Thiên Khoát, như có điều suy nghĩ nhìn một cái phía sau màn hình lớn bên trên mặt nạ màu tím, chính là thông qua video tham gia hội nghị Âm Nguyệt.

Hắn nhớ Âm Nguyệt nói qua, Tần Xuyên có ẩn giấu thực lực, một khi quyết tâm, thực lực là ở trong tối trên ánh trăng.

Đương nhiên, coi như như thế nào đi nữa ẩn núp, Sở Thiên Khoát cũng không cảm thấy Tần Xuyên có thể mạnh đến nỗi như vậy vượt quá bình thường.

Nạp Lan Anh Kỳ mặt đầy ổn định, "Ta chỉ là nói lên suy đoán, ít nhất trước

mắt cũng không chứng cứ, chứng minh Tần Xuyên không phải là Kiếm Ma. ta nhiều năm qua làm công tác tình báo, đối với (đúng) một ít chuyện vẫn có cảm giác bén nhạy.

Thật ra thì, Tần Xuyên thường thường có đột nhiên mất tích một đoạn thời gian tình huống, hẳn hành tung phi thường thần bí, ta đoán cũng không phải là nói chuyện giật gân" .

"Nạp Lan, người không muốn ở nơi nào tín khẩu khai hà, các người Tinh Đấu mặc dù nhân tài không ít, nhưng Tần Xuyên có thể là cao cấp Tiên Thiên Vũ Giả, không phải dễ dàng như vậy bị các người truy lùng điều tra", Liễu Trung Hưng cũng vì cháu rể nói chuyện.

Tống Bảo Khôn lúc này khoát tay chặn lại, "Tốt lắm, không cần cãi, thật ra thì liên quan tới Kiếm Ma, chúng ta có điều tra đến tiến triển mới nhất, Kiếm Ma hình dáng, chúng ta cũng tìm được" .

"Cái gì! ?"

Một đám người đều là trở mắt nhìn nhau, rất là khiếp sợ, không ngờ tới Quốc An giữ yên lặng đã đạt được lớn như vậy tiến triển.

Tống Bảo Khôn mặt lộ một tia đắc ý, "Đây là may mà đặc công khoa Tống viện trưởng khoa, Phù Tang đặc công là do nàng chủ quản, cũng là nàng trước tiên lấy được ở Đông Kinh một tay tài liệu" .

Tiếng nói rơi xuống, một tên ngồi ở phòng họp tương đối phía sau, thân mặc màu đen lão luyện đồng phục, cắt tề nhĩ tóc ngắn cô gái trung niên đứng dậy, hướng đang ngồi cao tầng chào một cái.

Mọi người lúc này mới chợt hiểu, bởi vì Tống viện nhưng thật ra là Tống Bảo Khôn Đại Nữ Nhi, ở đặc công tổ đội cũng có gần hai mươi năm, rất nhiều hải ngoại mạng lưới tình báo đều là nàng một tay xây dựng.

Tổng viện báo cáo: "Mặc dù Phù Tang phương diện phong tỏa toàn bộ hình ảnh và video, nhưng chúng ta tổ viên hay lại là chặn được rồi một bộ phận Kiếm Ma ở Đông Kinh hoạt động hình."

Lúc này, phòng họp trên màn ảnh, xuất hiện một hàng mười mấy tấm tấm hình, rõ ràng là Tần Xuyên đối mặt một đám Phù Tang cảnh sát, điên cuồng sát hại hình ảnh.

Bởi vì trên xe cảnh sát có lục ảnh, cho nên đem một vài chính diện hình ảnh cũng chứa đựng.

Mọi người phát hiện, cái này Kiếm Ma mặc dù coi như tuổi trẻ anh tuấn, nhưng với Tần Xuyên hoàn toàn là hai người, hơn nữa khí chất cũng hoàn toàn bất đồng.

Như vậy thứ nhất, càng không người tin tưởng, Nạp Lan Anh Kỳ suy đoán.

"Tần Xuyên cũng chính là len lén chạy đi Phù Tang tìm vợ hã, dù sao hã cũng biết Liễu tướng quân xúc phạm Quân Quy, cho nên không dám ngoài sáng đi qua, cái này cũng không khó hiểu, phải nói hã là cái giết người như ngóe hung ác sát thủ, kia cũng không tránh khỏi quá nhỏ nói thành to", Tống Bảo Lâm cười ha hả nói.

Cơ Vạn Niên thấy người nhà họ Tống một mực giúp Tần Xuyên nói chuyện, toét miệng nói: "Quốc An nghĩ (muốn) mời chào Tần Xuyên cùng một, mọi người đều biết. ta chỉ hy vọng, không nên bởi vì Tần Xuyên, liền bao che Liễu Hàn Yên, nếu không lời nói, chúng ta còn lại tướng lĩnh coi như khó mà trị quân rồi" .

Tại chỗ Tống gia vài tên thành viên chủ yếu, cùng với Liễu Trung Nguyên huynh đệ, đều là sắc mặt phức tạp, chuyện này với bọn họ mà nói là một nan đề.

Nếu là thật để cho Liễu Hàn Yên ngồi tù, Liễu gia cùng Tần gia ngoài sáng không dám có câu oán hận, phía sau cũng sẽ nào.

Nhưng nếu là không xử phạt, lại sẽ bị Cơ gia nắm nhược điểm, quả thực nhức đầu.

Đang lúc này, một tên phụ trách công việc bảo vệ sĩ quan, đi tới cửa phòng họp, lấy được sau khi cho phép, đi vào phòng họp, chào hướng Tổng Bảo Khôn báo cáo: "Thủ trưởng, có một vị nữ sĩ hy vọng thượng tới tham gia hội nghị, nhưng hội nghị danh sách nhân viên thượng cũng không có nàng."

Tổng Bảo Khôn đang phiền đầu rồi, cau mày nói: "Không có nàng, chính là nhân viên không quan hệ, loại sự tình này còn cần tới xin phép ta? hỏi rõ cái nào ngành, không có chuyện gì sẽ để cho nàng đi" .

Sĩ quan nghe một chút, lập tức đạo: "Thủ trưởng, vị nữ sĩ kia còn nói, nếu ngài không đáp ứng, liền báo ra nàng tục danh, nàng kêu 'Lăng Vân' ". nói ngài nhất định sẽ đồng ý thấy nàng một mặt" .

Toàn bộ phòng họp nhất thời yên lặng như tờ, không ít người cũng nửa há miệng, không nói ra nửa câu tới.

Lăng Vân? thời gian này, địa điểm này, khẩu khí này, có thể gọi danh tự này, ngoại trừ Tam Đại Tông Sư một trong Lăng Vân Sư Thái, còn có thể là ai! ?

Tổng Bảo Khôn cũng là sắc mặt trong nháy mắt biến đổi, bỗng nhiên đứng dậy, "Người thế nào không nói sớm! ? còn không mau mau mời Sư Thái đi lên! không! ta tự mình đi xuống nghênh đón!"

"Sư Thái? vị nữ sĩ kia là Đạo Cô sao?"

Cũng không để ý sĩ quan kia vẻ mặt vô cùng nghi hoặc biểu tình, Tổng Bảo Khôn dẫn một đám Quốc An lực lượng chủ yếu môn, vội vã rời đi phòng họp, đi thang máy đi xuống lầu.

Còn lại ở trong phòng họp người, cũng đều yên lặng đứng dậy, chờ đợi Lăng Vân Sư Thái đến.

Không ít người cũng vô tình hay cố ý liếc nhìn Liễu Trung Nguyên, tâm lý ngầm cười khỗ, xem ra như thế nào đi nữa đối với (đúng) con gái lãnh đạm, cũng dù sao cũng là ruột thịt, thời khắc mấu chốt vẫn không nỡ bỏ nàng được lao ngục tai ương.

Liễu Hàn Yên lần này xảy ra chuyện, Liễu Trung Nguyên rốt cuộc không nhịn được, vận dụng đến tối làm những gia tộc khác hâm mộ mạng giao thiệp rồi.

Toàn bộ Hoa Hạ thế gia, dù là tứ đại vương tộc, cũng không có năm chắc mời Lăng Vân Sư Thái tiếp theo chuyển núi, duy chỉ có Liễu gia, nhưng là có tầng quan hệ này.

Lại không nói Liễu Trung Nguyên thê tử Kỷ Niệm Tình là Lăng Vân tiểu sư muội, con gái Liễu Hàn Yên lại vừa là Lăng Vân quan môn đệ tử, sâu xa quá thực không cạn.

"Hừ, thật là không bình thường, Liễu Tư lệnh, có thể có tông sư cho người Liễu gia chỗ dựa, xem ra người đã sớm không có sợ hãi rồi", Cơ Vạn Niên đầy mắt không cam lòng cười lạnh.

Liễu Trung Nguyên mặt đầy ung dung, "Sư Thái chính là Thế ngoại cao nhân, như thế nào chúng ta Liễu gia có thể với cao, Cơ tướng quân cũng không cần vọng thêm suy đoán. chúng ta quân nhân, phải nói một cái có lý có chứng cứ, không phải sao?"

Cơ Vạn Niên lạnh rên một tiếng, biết Liễu Trung Nguyên tuyệt sẽ không thừa nhận, cũng lười nói nhảm.

Qua thêm vài phần chung, Tống Bảo Khôn mặt đầy nhiệt tình nụ cười, lại lần nữa trở lại phòng họp.

"Mời, Sư Thái!"

Làm mọi người thấy hẳn đi cùng đi lên Lăng Vân Sư Thái lúc, là mỗi một người đều ánh mắt hiện ra hết kinh ngạc.

Chỉ thấy một người vóc dáng 1m73 tả hữu, dung mạo Thanh Uyển thanh tú đẹp dễ, khí chất xuất trần thoát tục nữ nhân, người mặc màu xanh nhạt giản dị áo đầm, trên người một bộ màu trắng sỡ vai, phía dưới lộ ra hai khúc trắng nõn bắp chân, đi một đôi giày bằng hoa văn giày vải, cứ như vậy mặt mỉm cười đi ra.

Thấy thế nào, nữ nhân này tuổi tác cũng không vượt qua được ba mươi tuổi.

Phải nói nữ nhân này là cái đại gia khuê tú, thế gia danh viện, có lẽ ai cũng sẽ không hoài nghi, nhưng phải nói nàng là một cái niên quá bán bách, xuất gia Đạo Cô, hay lại là Nhất Đại Tông Sư, vậy thì có điểm làm người ta khó có thể tin!

Cũng may hiện trường cũng từng thấy gió to sóng lớn nhân vật, biết Thủy Vân Tịnh Trai công phu vốn là rất nhiều Trúc Nhan hiệu quả, cộng thêm Lăng Vân tu vi cao thâm, rất lúc còn trẻ sẽ để cho dung nhan thả chậm lão hóa.

Cho nên mọi người sửng sờ cũng liền trong nháy mắt, mỗi một người đều vội vàng cười hoan nghênh.

Lăng Vân đơn giản gật gật đầu, vẻ mặt đạm bạc mà nói: "Các vị không cần như thế câu nệ, Lăng Vân đột nhiên viếng thăm, nếu có đường đột, xin hãy tha lỗi."

Nói xong, Lăng Vân Sư Thái yên lặng xoay người, cố ý theo sát đối diện mặt trên màn ảnh, cái đó mặt nạ màu xanh mỉm cười gật đầu một cái, coi là đơn độc chào hỏi.

Tất cả mọi người tại chỗ đều là chú ý tới này một chi tiết, không có chỗ nào mà không phải là trong lòng lẫm nhẫm!

Mặc dù Lăng Vân Sư Thái nhìn như đối với người nào đều rất khách khí, nhưng đôi mắt nơi này tất cả mọi người, nội tâm của nàng duy nhất nguyện ý tôn kính một chút, cũng chỉ có một người, Phong Thần!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 494: Hôn Lễ Biến Hóa Tang Lễ

0 494

Nghe nói, ngay cả thường vụ Phó bộ trưởng Tống Bảo Khôn cũng không biết, Phong Thần rốt cuộc là ai.

Trên thực tế, ngoại trừ Quốc An từ không công bố ra ngoài, thần bí chính bộ trưởng, cùng với số một, thứ 2 hai vị thủ trưởng, những người khác cũng không có tư cách gì mời Phong Thần điều động, cho nên Tống Bảo Khôn các loại (chờ) cũng không có cơ hội gặp gió thần kì.

Coi như Thất tướng quân đứng đầu, cũng là thần bí nhất một người, thực lực rất cuộc trình độ gì, cũng cho tới nay chúng thuyết phân vân.

Nhưng Lăng Vân Sư Thái một lễ này tiết, đã ấn chứng rất nhiều người suy đoán —— Phong Thần, hơn phân nửa cũng là tông sư!

Chỉ có tông sư, mới có thể làm cho một cái khác tông sư coi trọng như vậy.

Một cái dùng kiếm tông sư, thực lực mạnh bao nhiêu, thật là không dám nghĩ tới.

Tống Bảo Khôn vội vàng cho Lăng Vân Sư Thái an bài một cái trên nhất thủ, gần như chỉ ở bên cạnh hần chỗ ngồi, dù là Lăng Vân đáng vẻ đều có thể làm hần cháu gái, hần cũng không dám chút nào lạnh nhạt.

Tuy nói tứ đại vương tộc không sợ tông sư, nhưng là muốn lễ nhượng 3 phần, có thể kéo gần quan hệ Tự Nhiên tốt hơn.

Sau khi ngồi xuống, Lăng Vân rất là lễ phép tính hỏi Tổng Bảo Khôn, "Hiền lão gần đây như vậy được chưa?"

Mặc dù thanh âm không lớn, nhưng bởi vì toàn bộ phòng họp đều rất an tĩnh nghe Lăng Vân nói chuyện, cho nên tất cả mọi người nghe rõ ràng.

Hiền lão? chỉ cần là nhiều năm mấy người, cũng lập tức nghĩ tới một người —— Tổng Bảo Khôn gia gia, Tổng Hiền!

Tổng Hiền chính là dựng nước nguyên huân, quốc thổ An Toàn Bộ chủ yếu người tạo lập, nếu công việc cho tới bây giờ, cũng hơn trăm tuổi, ngoại giới rất nhiều người cũng cho là, lão nhân đã không có ở đây.

Không nghĩ tới, Lăng Vân Sư Thái lại sẽ hỏi lên lão nhân! một ít cho là Tổng Hiền đã qua đời người, nhất thời mới giải, nguyên lai Tổng Hiền còn sống!

Tổng Bảo Khôn cười khổ trong lòng, thật ra thì gia gia mình Tổng Hiền còn tồn tại chuyện, là Tổng gia một cái đối ngoại không công khai bí mật.

Nhưng Lăng Vân Sư Thái tiếp xúc tầng thứ quả thực quá cao, tuổi tác không tính là đặc biệt lớn, nhưng là với thể hệ trước đều có nhận biết, căn bản không gạt được nàng, cho nên mới bị hỏi tới.

"Cám ơn sư quá quan tâm, tổ phụ thân thể cường tráng, chẳng qua là đã vui sướng với sơn thủy, ta cũng rất ít gặp", Tổng Bảo Khôn quy củ địa trả lời.

Mọi người vừa nghe, Tổng Hiền quả nhiên còn sống, đều là tâm lý rối rít đánh trống, Tổng gia thật là có thể giấu giếm, như vậy một tòa trường thành bằng sắt thép còn tồn tại, khó trách Quốc An này đầy đất giới, Tổng gia chiếm được vững như bàn thạch rồi.

Mà Lăng Vân Sư Thái chắc lần này hỏi, thật ra thì cũng có chú trọng, rõ ràng nói cho Tổng Bảo Khôn, nàng và Tổng Hiền đều có giao tình, người người cháu này bồi, muốn phá lệ khách khí một chút.

Lăng Vân Sư Thái thăm hỏi sức khỏe hoàn Tống Hiền, mới nói, "Bần Đạo lần này xuống núi, chính là nghiệm thu Tiểu Đồ Hàn Yên lịch luyện thành quả, không nghĩ lại có tổn hại rồi trong quân đội quy củ, cho nên Bần Đạo cố ý tới, là hướng chư vị bồi cái không phải là" .

"Chuyện này. . . Lăng Vân Sư Thái, ngài nói Liễu tướng quân đi đỡ tang, chính là ngài ý tứ?" Tống Bảo Lâm ở bên cạnh tiếp lời, thật ra thì tại chỗ người ai đều không tin, nhất định là Lăng Vân ở kiếm cố giúp Liễu Hàn Yên chối bỏ trách nhiệm.

Nhưng người ta là tông sư, người ta nói là, thì nhất định phải là, trừ phi là muốn cùng tông sư đối nghịch, nếu không ai cũng sẽ không dám thung.

Lăng Vân gật đầu, giải thích: "Chư vị lớn tuổi, có lẽ nghe nói qua, chúng ta Thủy Vân Tịnh Trai ra qua một cái phản đồ, tên gọi Hắc La Sát, hẳn ở Phù Tang thành lập một cái Thi Ma môn, đặc biệt làm những thứ kia gieo họa vô tội nữ tử chuyện.

Hàn Yên lần này đi trước Phù Tang, là được Bần Đạo chỉ thị, vừa kiếm nghiệm nàng tu vi, lại thay ta Thủy Vân Tịnh Trai dọn dẹp phản đồ.

Không nghĩ tới, đứa nhỏ này xử lý địa như thế chẳng thỏa, không có đem sự tình giao phó rõ ràng, liền âm thầm đi trước Phù Tang, mới đúc thành bây giờ sai lầm" .

"Thì ra là như vậy, Liễu tướng quân từ trước đến giờ tuân thủ quân kỷ, lần này chúng ta cũng thật bất ngờ, bị Sư Thái vừa nói như thế, chúng ta cũng coi là biết", Tống Bảo Khôn ha ha cười nói.

Lăng Vân mỉm cười, "Tống bộ trưởng, Bần Đạo cho là, đứa nhỏ này đã làm sai chuyện, đến lượt bị giáo huấn, nên trừng phạt, không thể cô tức.

Nếu không, các loại (chờ) Hàn Yên trở lại, liền cho nàng một cái lập công chuộc tội cơ hội, để cho nàng đi ăn chịu đau khổ, nhớ lâu một chút, như vậy

được chưa?"

Tổng Bảo Khôn bọn người không lời chống đỡ, Lăng Vân Sư Thái là rõ ràng phải ra mặt đảm bảo Liễu Hàn Yên, liền xem bọn hắn có bán hay không mặt mũi.

Tổng Bảo Khôn cũng là giáo hoạt, mũi dùi chuyển một cái, đạo: "Sư Thái, thật ra thì chúng ta cũng cho rằng như thế, dù sao Liễu tướng quân là hiếm thấy nhân tài. bất quá đang ngồi Cơ tướng quân mới vừa rồi có ý nghĩ khác, đưa ra dị nghị, nếu Cơ tướng quân cũng đồng ý, vậy chuyện này liền không tồn tại vấn đề"

Cơ Vạn Niên nghe thẳng căn rằng nghiêng lợi, đám này lão ô quy, mỗi một cũng sĩ diện, không nghĩ lộ ra quá dễ dàng đáp ứng Lăng Vân, liền đưa cái này cái thúng đề lên trên người mình!

Có thể Cơ Vạn Niên tâm lý cảm tức đi nữa, cũng rất rõ ràng chính mình nên nói như thế nào, vốn là ở thế yếu, càng không thể cùng Lăng Vân đối nghịch.

"Trước không biết còn có Thi Ma môn chuyện, bây giờ Sư Thái nếu cũng nói rõ, ta đây Tự Nhiên không ý kiến", Cơ Vạn Niên mặt đầy cười sang sảng đáng vẻ.

Sự tình rất nhanh thì định xuống dưới, thật ra thì đương lăng Vân lúc xuất hiện, tất cả mọi người rõ ràng, Liễu Hàn Yên chắc là phải bị bảo vệ rồi.

Bất quá, loại sự tình này cũng cứ như vậy một lần, Lăng Vân Sư Thái nhân vật như vậy, là không có khả năng lại nhiều lần làm đồ đệ chối bỏ trách nhiệm, nghĩ đến cũng đúng Liễu Trung Nguyên bên dưới rồi không ít tâm tư, mới yêu cầu nàng đến giúp đỡ.

Không đợi lát nữa nghị tán đi, Lăng Vân Sư Thái liền đi, không giống lúc tới sau khi, thấp như vậy mức độ, lúc đi, Lăng Vân Sư Thái giống như một trận Thanh Phong, từ trong phòng họp sau khi đi ra, một cái chớp mắt đã không thấy

tầm hơi, hiển nhiên là thông qua Khinh Công, từ một cái sân thượng hoặc mái nhà bay đi.

...

Hơn hai giờ sau, Liễu gia đại trạch hậu viện.

Gió thu cuốn qua khô héo lá rụng, nhưng cũng không có người làm ở chỗ này quét dọn, bởi vì tới khách quý, không thể bị quấy rầy.

Thẳng đến gia chủ Liễu Trung Nguyên từ bên ngoài chạy về, đi vào trong lương đình.

Bên trong đình, rõ ràng là Lăng Vân Sư Thái, cùng một tên mặc rất là thời thượng, sỗ vai phát, con mắt to đại kiêu tiểu cô nương.

"Lăng Vân sư tử. . ." Liễu Trung Nguyên cung kính khom người.

"Ta không phải là sư tử của người, Kỷ sư muội sau khi đi, sẽ không cho phép người gọi như vậy", Lăng Vân mặt đầy lạnh lùng ngồi ở trên băng đá.

Liễu Trung Nguyên cười khổ, "Vâng, Sư Thái. hôm nay đa tạ ngài có thể tới, nếu không. . . Yên nhi sợ là tránh không qua một kiếp này" .

"Chỉ lần này một lần, lần sau không được phá lệ, nếu phát sinh nữa loại này chuyện, ta liền mang nàng trở về tông môn, không bao giờ nữa làm gì Liễu gia Đại tiểu thư", Lăng Vân ánh mắt kiên quyết cảnh cáo.

Liễu Trung Nguyên trịnh trọng gật đầu, "Ta sẽ chuyển cáo nàng, tuyệt đối sẽ không lại để cho nàng như thế tự do phóng khoáng làm bậy" .

Lăng Vân giao phó xong chuyện này, cũng liền đứng dậy, đạo: "Nàng chính thức lập gia đình ngày trước, người đem thiệp mời phát tới, bao gồm nàng mấy người sư tử" .

Liễu Trung Nguyên sắc mặt vui mừng, cao hứng nói: "Sư Thái, ngài nguyên ý tham dự Yên nhi hôn lễ? ! vậy đối với Yên nhi mà nói thật đúng là một chuyện may mắn!"

Nếu là Lăng Vân không chủ động nói lên, Liễu gia căn bản không dám phát thiệp mời đi qua, bởi vì đem Liễu Hàn Yên cưỡng ép kéo xuống núi, để cho nàng đầu quân, lại lập gia đình, ban đầu là đem Lăng Vân chọc cho không vui.

"Ta là xem ở tiểu sư muội phân thượng, người không cần nhiều cao hứng, còn có. . . Hàn Yên cái đó chồng, nếu là một cái giá áo túi cơm, cẩn thận ta đem hôn lễ biến thành tang lễ!" Lăng Vân thanh âm dị thường lãnh khốc, hiển nhiên đối với chuyện này thật ra thì cũng không hài lòng lắm.

Liễu Trung Nguyên cái này ngược lại không lo lắng, cười nói: "Tần Xuyên mới có thể vào tới Sư Thái pháp nhãn" .

Lăng Vân liếc hẩn một cái, ánh mắt ở Liễu Trung Nguyên bộ mặt cùng lỗ tai, con mắt các bộ vị dừng lại trong chốc lát, do dự một hồi, ung dung thở dài: "Người cũng có người nổi khổ, thôi. người đi đi, ta mang đệ tử đi tiểu sư muội chỗ ở cũ nhìn một chút, người không cần theo tới" .

Lăng Vân vừa nói, liền mang theo người nữ kia học trò, đi hướng về phía sau Kỳ Niệm Tình đã từng chỗ ở phương.

Liễu Trung Nguyên trong mắt lóe lên vẻ khổ sở, hẩn biết theo thân thể của mình tình huống nghiêm nặng, là không gạt được Lăng Vân, xoay người yên lặng đi ra.

Đi vào một cái u tĩnh mà nhã trí sân, Lăng Vân Sư Thái ngắm nhìn bốn phía từng ngọn cây cọng cỏ.

"Sư phó, viện tử này thật là đẹp a, Kỳ sư thúc năm đó ngụ ở này sao?" mắt to nữ hài hỏi.

Lăng Vân gật đầu, "Sư muội từ nhỏ đã đối với (đúng) hoa cỏ thực vật rất có tròng trọt thiên phú, nài tài bồi sần, Tự Nhiên cùng người khác bất đồng" .

"Một điểm này Hàn Yên sư muội coi như so với mẹ nàng kém một chút rồi, ban đầu nhận thức Thảo Dược cũng nhận thật lâu đâu rồi, ha ha" .

Lăng Vân quay đầu bắt đắ dĩ nhìn Nữ Đệ Tử, "Hoan Hoan, người đem sư phó đạo bào để chỗ nào? đi lấy đến đây đi, hay lại là đối về đạo bào nhàn nhã, mặc này thân thể tục quần áo, người khác nhìn thầy đều là cổ quái ánh mắt."

Tô Hoan Hoan hì hì cười nói: "Cổ quái gì nha, đó là bởi vì sư phó người xinh đẹp a, người mẫu vóc người, tiên nữ gương mặt, nam nhân nhìn thấy người không động tâm mới có quý đâu! hơn nữa, mặc đạo bào tại thể tục đi mới kêu kỳ quái đây!"

"Khác (đừng) nghịch ngợm, sư phó là người xuất gia, nhan sắc cho ta như Phù Vân, đi đem đạo bào lấy tới!" Lăng Vân đạo.

Tô Hoan Hoan ngượng ngùng rụt đầu một cái, "Ngượng ngùng a, sư phó, ta ngại công lấy sau lưng cái bọc quá phiền toái, đem đạo bào vứt bỏ, bây giờ không tìm về được á!"

"Người. . ." Lăng Vân Sư Thái giận đến dờ khóc dờ cười, "Người nha người, thầy năm đó thế nào thu phục người như vậy cái đại đệ tử! cũng là ba mươi mấy tuổi người, còn như thế trẻ con tính khí! ai. . . thôi, trở về núi!"

"À? lần này trở về? không vân vân Hàn Yên sư muội sao?" Tô Hoan Hoan cổ miệng.

Lăng Vân Sư Thái trợn mắt nhìn nàng liếc mắt, này Nữ Đệ Tử mới ngoan ngoan ngoan đáp ứng.

Đảo mắt công phu, trong đình viện thầy trò đều đã tan biến không còn dấu tích, phảng phất chưa từng tới bao giờ nơi này.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thân

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 495: Đó Là Người Chuyện

0 495

Bất Tử Điều công hội tuyên bố Kiếm Ma bình yên vô sự, hơn nữa lại lần nữa cự tuyệt thừa nhận là Kiếm Ma chế tạo Đông Kinh huyết án, tin tức này, thật sớm truyền vào Liễu Hàn Yên lỗ tai.

Nữ nhân cũng quyết định, có thể trở về nước.

Đông Kinh Thành Điền sân bay, Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên đồng thời chuẩn bị lên phi cơ, Phi Anh chính là một đường tiễn biệt.

Xuất cảnh ngoài cửa lớn, ba người nói lời từ biệt.

"Phi Anh, người thật không theo chúng ta đi Hoa Hạ sao? nếu như Thi Ma môn lại để mắt tới người, ta sợ người gặp nguy hiểm", Liễu Hàn Yên hay lại là không yên lòng cái này đã từng phó thủ, cũng là nàng thiếu có bạn.

Y Hạ Phi Anh cười lắc đầu, "Tạ ơn tướng quân quan tâm, nhưng coi như đi Hoa Hạ cũng không giải quyết được vấn đề căn bản. xin tướng quân ngài bảo trọng mình" .

Liễu Hàn Yên cũng biết, Thi Ma môn bây giờ lại lần nữa mai danh ẩn tích, càng khó mà đề phòng, chẳng qua là không xác định Hắc La Sát thương thế rốt cuộc như thế nào, lúc nào mới có thể kéo nhau trở lại.

"Chúng ta đây giữ liên lạc, có tình huống người nhất định phải kịp thời nói cho ta biết", Liễu Hàn Yên dặn dò.

Phi Anh mỉm cười gật đầu, sau đó rời hướng một bên Tần Xuyên cúi người, đạo: "Tần tiên sinh, xin ngài nhất định phải bảo vệ tốt tướng quân, nàng lần này trở về nhất định sẽ bị xử phạt, ngàn vạn lần không nên để cho tướng quân được quá nhiều ủy khuất, kính nhờ!"

Tần Xuyên mỉm cười, "Nói thế nào thật giống như người là chồng nàng như thế, loại sự tình này không cần phải nói ta cũng biết, yên tâm đi. người cũng chính mình cẩn thận, có rảnh rồi trở về thành phố Đông Hoa tới chơi chơi đùa, gần đây ta mua một chiếc du thuyền cùng một chiếc máy bay trực thăng Phi, chơi cũng vui!"

Y Hạ Phi Anh một trận kinh ngạc, ngay sau đó xinh đẹp nhưng cười "ừ" một tiếng.

Liều Hàn Yên yên lặng nhìn nam nhân liếc mắt, nhưng là không nói gì.

Hơn ba giờ sau, hai vợ chồng trở lại thành phố Đông Hoa.

Tần Xuyên vốn là ban đầu đem xe dừng ở sân bay, cho nên chở thê tử liền hướng gia chạy.

Đồng thời, Tần Xuyên tâm lý còn rất là mong đợi, bởi vì hẳn rốt cuộc có cơ hội, đem chú tâm chuẩn bị lễ vật đưa cho lão bà.

"Lão bà, người rất lâu không về nhà đi, người đoán một chút ta chuẩn bị cho người cái gì", Tần Xuyên vừa lái xe, vừa bắt đầu bán quan tử.

Có thể Liều Hàn Yên chống giữ cầm, nhìn ngoài cửa xe, lòng không bình tĩnh, "Không nghĩ đoán" .

Tần Xuyên buồn rầu, "Người đều ngăn người rất lâu rồi, là lo lắng Quốc An cùng Quân Bộ xử phạt người? yên tâm đi, dầu gì ta cũng có bối cảnh, nếu thật là bọn họ dám động người, ta cũng sẽ giúp người nghĩ biện pháp" .

Liều Hàn Yên đúng là lắc đầu, "Ta quả thật làm không đúng, từ ta đi Phù

Tang một khắc, ta liền chuẩn bị xong tiếp nhận xử phạt, cái này cũng không có gì có thể lo lắng."

"Vậy người làm gì như vậy buồn buồn không vui?" Tần Xuyên không hiểu.

Liễu Hàn Yên than nhẹ, "Ngày đó Kiếm Ma đánh bại Hắc La Sát sau này, tình huống phi thường mất khống chế, ta lo lắng hẳn có phải hay không tẩu hỏa nhập ma. mặc dù không chim chết công hội nói hẳn trở về, mà dù sao ai cũng không thể chứng minh hẳn trạng thái như thế nào" .

Nữ nhân trả lời để cho Tần Xuyên ngũ vị tạp trần, nguyên lai Liễu Hàn Yên còn đang lo lắng "Chính mình" thân thể!

"Ây. . . lão bà a, ta cảm thấy cho hẳn khẳng định không việc gì, người cũng đừng lo lắng cho hẳn rồi, như người vậy ta sẽ ghen", Tần Xuyên bĩu môi, mở câu đùa giỡn.

Ai ngờ, một câu nói này, để cho Liễu Hàn Yên lập tức vẻ mặt thành thật đứng lên: "Tần Xuyên, người không nên hiểu lầm, ta chỉ là thuần túy bởi vì hẳn đã cứu ta, cho nên lo lắng hẳn, tích thủy chi ân Dũng Tuyền tương báo, huống chi là ân nhân cứu mạng.

Mặc dù hẳn có định đến gần ta, nhưng ta đều với hẳn tỏ rõ thái độ, tuyệt đối không có làm bất kỳ có lỗi với người chuyện."

Đối với (đúng) Liễu Hàn Yên mà nói, có chút nguyên tắc là không thể phá hư. nàng có thể với Tần Xuyên chiến tranh lạnh, có thể lừa gạt đến Tần Xuyên đi bốc lên nguy hiểm tánh mạng, chọc cho nam người tức giận.

Nhưng là, nàng không thể tiếp nhận công lấy sau lưng Tần Xuyên với nam nhân khác phát sinh quan hệ, bất luận là tâm linh vẫn là thân thể. dù là bị Tần Xuyên hiểu lầm cũng không được.

Vợ chồng giữa hai người chuyện, nàng sẽ có tự do phóng khoáng địa

phương, nhưng liên quan đến người ngoài, nàng vẫn là tương đối bảo thủ.

Tần Xuyên dĩ nhiên tin tưởng nữ nhân lời nói, bởi vì đều là "Tận mắt nhìn thấy" chứ sao.

Bất quá, thấy Liễu Hàn Yên như vậy tích cực biểu tình, vẫn đủ khả ái.

"Lão bà, ta đương nhiên tin người, người cũng không cần nghiêm túc như vậy mà", Tần Xuyên từ trong thâm tâm đạo.

Liễu Hàn Yên nhiều lần xác nhận, "Người thật không có hoài nghi? nếu như người không tin ta, ta có thể đem những ngày qua phát sinh tất cả mọi chuyện, cũng làm hết sức cặn kẽ thuật lại cho người nghe" .

Tần Xuyên ngượng ngùng cười nói, "Ta thật tin tưởng người, người còn như vậy ta đều muốn đổ mặt. . . dù sao ta đối với người cũng không coi là quá chuyên tình, đúng không. . . hắc hắc. . ."

"Đó là người chuyện, nhưng ta có ta nguyên tắc", Liễu Hàn Yên như vậy đạo.

Tần Xuyên tỏ ra là đã hiểu, ngữ trọng tâm trường nói: "Lão bà, người cũng phải tin ta một câu, dù sao ta tu vi so với người cao một tí tẹo như thế, căn cứ người nói tình huống, lúc ấy cái đó Kiếm Ma hẳn là dùng một loại đặc thù nào đó công pháp, tuyệt không phải tẩu hỏa nhập ma, nếu không hẳn sớm đem người cũng giết, có đúng hay không?"

Tần Xuyên tùy tiện biên cái nói dối, bất quá rơi vào Liễu Hàn Yên trong lỗ tai, nhưng thật giống như rất có đạo lý.

"Ừ, người nói không sai, ta đây an tâm", Liễu Hàn Yên cũng sẽ không đi nhiều nghĩ (muốn) Kiếm Ma chuyện.

Hai người mới vừa một trở về gia môn khẩu, liền gặp được có một chiếc màu đen đời 7 BMW cùng một chiếc Audi màu đen A 6 dừng ở nơi đó.

Chờ sau khi ở chỗ này, không là người khác, một cái rõ ràng là quân tổng tham mưu Phó bộ trưởng Tống Bảo Lâm, còn có một người, chính là Tần Xuyên Tam thúc, Tần Mạnh.

"Trở về à nha? chờ các người rất lâu rồi, vợ chồng son hai thật là có thể làm ấm ì a! cũng chớ ngăn ra đó, mở cửa nhanh, mời Tổng thủ trưởng đi vào", Tần Mạnh trước sau như một trực tiếp.

Tần Xuyên buồn buồn không vui, còn muốn khó được qua một chút hai người thế giới, mang thê tử mở phi cơ hóng gió một chút cái gì, có thể đấm người này một khắc cũng không yên ổn.

"Không tới sớm không tới trễ, hết lần này tới lần khác vào lúc này tới", Tần Xuyên lẩm bẫm.

"Xú tiểu tử nói cái gì vậy!" Tần Mạnh cười mắng.

Tống Bảo Lâm ngược lại mặt đầy hòa khí, ánh mắt thâm ý sâu sắc địa ở Tần Xuyên hai vợ chồng giữa rong ruổi.

Mọi người vào nhà chính, Liễu Hàn Yên rất quy củ địa pha trà, coi như thường không ở nhà, cũng coi như cái nhà này bên trong nữ chủ nhân, cũng không thể để cho Tần Xuyên làm những chuyện này.

Mấy nam nhân ngồi xuống, uống một hồi trà, Tần Mạnh dạy dỗ Tần Xuyên mấy câu, đại ý chính là quá nghịch ngợm, để cho người nhà lo lắng vân vân.

Chờ Liễu Hàn Yên cũng đi tới tham dự đối thoại, mới tính chuyển tới đề tài chính.

Không đợi Tống Bảo Lâm nói cái gì, Liễu Hàn Yên chính mình trước chào nói xin lỗi, "Thật xin lỗi, thủ trưởng, lần này là ta tự ý rời vị trí, ta nguyện ý tiếp nhận bất kỳ xử phạt nào" .

Tống Bảo Lâm hơi sững sờ, ngay sau đó mỉm cười đạo: "Liễu tướng quân

thật đúng là bậc cân quắc không thua đấng mày râu, khoái nhân khoái ngữ. bất quá cũng không cần như vậy tiêu cực, thật ra thì Quân Bộ đối với (đúng) sự kiện lần này, cũng không có nói đặc biệt trách cứ Liễu tướng quân" .

Liễu Hàn Yên lộ ra vẻ ngoài ý muốn vẻ, "Nhưng là, ta rõ ràng vi phạm rất nhiều Quân Quy à?"

Dưới cái nhìn của nàng, lần này không làm tròn bốn phận so với trước kia Quân Càng thương khổ bị hủy các sự kiện nghiêm trọng hơn nhiều.

Tần Xuyên đều không còn gì để nói rồi, nữ nhân này cũng quá ngay thẳng rồi, Tống Bảo Lâm nói như vậy, rõ ràng là có người phải giúp nàng, có thể chính nàng còn phải hướng hòng súng đi đụng!

Tần Xuyên vội vàng đem Liễu Hàn Yên kéo ngồi xuống, ôm nữ nhân eo nhỏ nhắn, nháy mắt lớn tiếng nói: "Lão bà người ngoan ngoãn ngồi, đừng vội, nghe Tống lão nói hết lời a!"

Tống Bảo Lâm tựa hồ cũng rất là bất đắc dĩ, chưa thấy qua thành thật như vậy tướng lĩnh, thanh ho khan một chút, tiếp tục nói: "Trên thực tế, chúng ta hôm qua họp thời điểm, Liễu tướng quân sư phó, Lăng Vân Sư Thái có tới."

"Cái gì?" Liễu Hàn Yên kinh ngạc trợn to mắt, "Sư phụ ta? nàng xuống núi! ? vì ta! ?"

Tần Xuyên cùng Tần Mãnh cũng là thốn thức, có một tông sư sư phó chính là dựa được.

"Lăng Vân Sư Thái nói liên quan tới Thi Ma môn cùng Thủy Vân Tịnh Trai sâu xa, chúng ta mới biết, Liễu tướng quân lần đi Phù Tang, một nửa là với tông môn có quan hệ.

Cộng thêm, thật ra thì lần này chúng ta Hoa Hạ cũng không có bị tổn thất gì, Liễu tướng quân lại vừa là hiếm thấy nhân tài, chúng ta một đám biểu quyết, cho

là từ nhẹ xử phạt liền có thể" .

Tần Xuyên cùng Tần Mãnh biết, nói hết thủy lý do đều là hư, dù sao thì là không tính tiền Liễu Hàn Yên ra tòa án quân sự.

"Ha ha, cao tăng hay lại là anh minh a, Cháu dâu, vội vàng cảm ơn Tổng thủ trưởng mang đến tin tức tốt a", Tần Mãnh vui a đạo.

Có thể Liễu Hàn Yên nhưng là không kích động như vậy, nàng biết, lần này là dựa vào Lăng Vân Sư Thái mặt mũi, mới bảo vệ được nàng, chính mình xuống núi nhập ngũ, lập gia đình, vốn là để cho sư phó không hài lòng, còn để cho sư phó như vậy giúp nàng, càng thẹn với sư tôn.

"Thủ trưởng, xin hỏi từ nhẹ xử phạt, lại là thế nào cái xử phạt?" Liễu Hàn Yên hỏi.

Tống Bảo Lâm ánh mắt lưu chuyển, khá có thâm ý địa nhìn về phía Tần Xuyên, đạo: "Thật ra thì chúng ta cũng là trải qua nhiều mặt thương nghị, mới làm ra quyết định, lần này chồng người Tần Xuyên, biết người đi Phù Tang, cũng không nói trước báo cho biết, cũng coi như có bao che hiềm nghi.

Cho nên, chúng ta dự định để cho hai vợ chồng các người, đồng thời lập công chuộc tội" .

Lời này vừa nói ra, Tần Xuyên nhất thời hí mắt một cái, không thể không bội phục, Quốc An đám này lão hồ ly.

Chính mình cự tuyệt gia nhập Quốc An, bọn họ liền lợi dụng lần này đối với (đúng) Liễu Hàn Yên từ nhẹ xử phạt, muốn đem mình cũng kéo vào đi.

Nếu như mình cự tuyệt nữa , chẳng khác gì là không thức thời vụ, phỏng chừng Liễu Hàn Yên xử phạt cũng sẽ sau đó tăng thêm.

Liễu Hàn Yên hiển nhiên cũng biết trong này con đường, mấp máy môi dưới, hỏi: "Xin hỏi là như thế nào lập công chuộc tội pháp?"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 496: Đèn Bù Không Lành Lặn

0 496

Tống Bảo Lâm mặt đầy dễ dàng, "Thật ra thì, nghiêm khắc nói cũng không coi là xử phạt, các người hẳn đều biết, năm nay bắt đầu, chúng ta ở nam bộ Hải Vực bị không ít khiêu chiến.

Bây giờ chính là chúng ta thiết trí nam bộ Hải Quốc phòng dụng cụ mấu chốt kỳ, rất nhiều thế lực ngoại quốc mặc dù ngoài sáng không dám làm bậy, lại âm thầm phái không ít Dong Binh cùng hải tặc, qua đi quấy rối, diên làm hại chúng ta xây dựng công kỳ.

Mà một loại binh lính, cho dù là lính đặc biệt, cũng rất khó với những thứ kia có Cổ Võ thực lực Dong Binh chống lại.

Liễu tướng quân vốn là Giang Nam quân khu tướng lĩnh, đối với (đúng) khu vực kia cũng quen thuộc, cho nên quyết định để cho hai vợ chồng các người, mau sớm tiếp quản nam bộ Hải Vực phòng vệ công việc" .

Tựa hồ sợ hai người không hiểu thông suốt, Tống Bảo Lâm còn tiếp tục giải thích: "Mặc dù quản là kia trên biển phòng vệ, nhưng các người cũng không cần trực tiếp ở đến các đảo trong căn cứ, chỉ cần tiếp quản công việc, một có vấn đề, đợi nghe Quân Bộ cùng Quốc An điều khiển liền có thể" .

"Có thể chồng ta cũng không phải là quân nhân", Liễu Hàn Yên nói.

"Ha ha, đây không phải là việc khó, Tần Xuyên thực lực chúng ta quá rõ ràng, hẳn có thể dựa theo lần trước đưa ý kiến, tiếp nhận trống chỗ Đệ Lục tướng

quân quân, ở Giang Nam quân khu nhậm chức", Tống Bảo Lâm cười nói.

Tần Xuyên trong bụng cười thầm, quả nhiên, vòng tới vòng lui, chính là nghĩ (muốn) đem mình chiêu vào Quốc An đi.

Đi đâu, làm gì, thật ra thì đều là thứ yếu, trước đem mình mang vào biên chế, mới là bọn hãn chủ yếu hiện nay.

Hãn chính là nghe rõ rõ ràng ràng, "Một có vấn đề, nghe theo điều khiển", đây mới là mấu chốt.

Đối với những khác một ít con em thế gia mà nói, sợ rằng đây là một tha thiết ước mơ an bài, thà nói là xử phạt, còn không bằng nói là tưởng thưởng.

Nhưng Tần Xuyên đối với (đúng) làm tướng quân, vào cao tầng, cũng không có hứng thú, hơn nữa hãn bí mật quá nhiều, lại thường thường yêu cầu chơi đùa mất tích, một khi tiến vào bên trong thể chế, khắp nơi được ràng buộc, bị số lớn tầm mắt chú ý, tất nhiên khó thực hiện chuyện mình rồi.

Huống chi, trên tay hãn còn nắm hai món Thần Vật, đây chính là một bị phát hiện, tất nhiên ở phía trên giao nộp đồ vật.

Chỉ bất quá, Tần Xuyên như thế nào đi nữa không vui, lần này vì để cho Liễu Hàn Yên có thể bình yên vô sự, hãn cũng phải làm ra thỏa hiệp, đáp ứng trước hơn nữa. . .

"Ta không đồng ý!"

Đột nhiên, không đợi Tần Xuyên mở miệng, Liễu Hàn Yên nhưng là như đinh chém sắt cự tuyệt!

Tần Xuyên cũng tốt, Tần Mãnh cũng tốt, thậm chí Tống Bảo Lâm, đều ngạc nhiên địa nhìn người đàn bà, "Lão bà, ngươi đây là. . ."

"Liễu tướng quân, tại sao không đồng ý? chẳng lẽ chỗ này phạt coi như

ngghiêm trọng?" Tống Bảo Lâm không vui.

Liễu Hàn Yên lạnh lùng nói: "Mặc dù hãn là chồng ta, nhưng ta rất rõ, hãn người này thiếu cơ bản quân sự dày công tu dưỡng, hơn nữa tự do buông tuồng đã quen, không thích bị ràng buộc, tiến vào quân đội sớm muộn sẽ xảy ra chuyện, cho nên ta không đồng ý cái quyết định này" .

Tống Bảo Lâm cau mày, "Liễu tướng quân, đây là thượng cấp nhất trí thông qua, coi như Tần Xuyên không tiếp thụ qua quân sự dày công tu dưỡng huấn luyện, nhưng những thứ này đều có thể ngày sau từ từ tăng lên."

Tần Xuyên cũng cảm thấy nữ nhân như vậy nào sẽ đem chìm xuống chuyện lại lần nữa đàm phán không thành rồi, vì vậy kéo tay nữ nhân, đạo: "Lão bà, chớ nói, ta không thành vấn đề" .

Có thể Liễu Hàn Yên dứt khoát quyết nhiên lắc đầu, "Nếu như lần này xử phạt nhất định phải kéo lên chồng ta, ta đây thà ra tòa án quân sự, cũng không nên như vậy lập công chuộc tội" .

"Người. . ."

Tống Bảo Lâm giận đến có chút phát run, sắc mặt tái xanh, hiển nhiên Liễu Hàn Yên không phối hợp, đã để cho hãn cảm giác phiền não.

Nếu không phải hiện trường còn có Tần Xuyên cùng Tần Mãnh ở, Tống Bảo Lâm đều phải bắt đầu tức miệng mắng to, một cái phạm sai lầm tướng lĩnh, dựa vào cái gì như vậy không tán thưởng! ?

Chẳng lẽ nàng không biết, đây là Quốc An cố ý nghĩ ra được, mời chào Tần Xuyên biện pháp sao? đây quả thực là cố ý đối phó với thượng cấp!

Tần Mãnh cũng là cảm thấy tình huống không ổn, ở bên khuyên nhủ, "Cháu dâu, đừng kích động, tĩnh táo đi nữa suy nghĩ thật kỹ" .

"Ta rất muốn rõ ràng, ai làm nấy chịu, đi tiền tuyến hãn là ta, không có quan

hệ gì với Tần Xuyên", Liễu Hàn Yên nói mà không có biểu cảm gì.

Tần Xuyên cũng là kinh ngạc nhưng, không nói ra lời, Liễu Hàn Yên này cố tử tánh bướng bỉnh, thật là không giải thích được.

Tống Bảo Lâm thở mạnh rồi hai cái, đem nước trà uống xong, tựa hồ cũng tưới không diệt được trong lòng hỏa, trực tiếp đứng lên nói: "Nếu như vậy, ta đây lập tức đi với mấy vị khác thương lượng một chút, các người chờ tin tức đi! Hừ!"

Nói xong, Tống Bảo Lâm cũng không quay đầu lại rời đi đại trạch, rất nhanh bên ngoài xe liền lái đi.

Thấy Tống Bảo Lâm đi, bên trong nhà bầu không khí cũng có chút kiềm chế, Tần Mãnh cũng là đau cả đầu, đứng dậy thở dài nói: "Ai, các người hai cái miệng nhỏ chuyện, tự các người giải quyết đi, ta trở về đem tình huống với các người gia gia hồi báo một chút, đi đi!"

"Tam thúc, ta tiễn ngài", Liễu Hàn Yên đảo rất bình tĩnh, còn phải cho trưởng bối tiễn biệt.

Tần Mãnh cười khổ, khoát tay lia lịa, "Không cần khách khí, ta không để ý nhiều như vậy, ha ha. . ."

Khách nhân đều đi hết sạch, trong phòng lại lần nữa thanh tĩnh lại.

Tần Xuyên ngồi ở trên ghế sa lon, trầm mặc một hồi, trong đầu óc cũng là suy nghĩ rất nhiều.

Lấy Liễu Hàn Yên tính cách, hơn phân nửa hay lại là nghĩ (muốn) một thân một mình đi mặt đối với xử phạt, không nghĩ dính líu đến hẳn, cho nên mới nói những lời đó.

Ngẩng đầu nhìn Liễu Hàn Yên, nữ nhân chính rất tự nhiên thu thập trà cụ, đi phòng bếp bên thanh tẩy, cũng không mở miệng trò chuyện một chút ý tứ.

Tần Xuyên nghĩ đến cái gì, khoe miệng dâng lên một nụ cười châm biếm, đứng dậy chạy chậm lên lầu hai.

Liễu Hàn Yên các loại (chờ) nam nhân đi lên lầu, mới trường trường hô liễu khâu khí, ánh mắt lộ ra vẻ khổ sở.

Hắn hần là tức giận đi, bất quá này cũng là phải, dù sao mình lại làm đến hần mặt, nói một chút không biết điều lời nói. . . Liễu Hàn Yên tâm bên trong lặng yên suy nghĩ.

Nhưng ngay khi nàng cho là Tần Xuyên không nghĩ tới nàng thời điểm, nam nhân đột nhiên xách một cái to lớn tràn đầy màu đỏ ái tâm hộp quà tặng, đi xuống.

Tần Xuyên đem hộp quà tặng đặt ở trên bàn ăn, cười nói: "Lão bà người qua đây, ta đưa người một kiện đồ vật, nhìn một chút có thích hay không" .

Liễu Hàn Yên cảm thấy rất ngờ vực, không nghĩ tới nam nhân không những nhìn không tức giận, còn phải đưa nàng lễ vật.

Nàng do dự một hồi, mới cầm trên tay nước lau khô, đi tới hộp quà trước, giải khai phía trên màu đỏ nơ con bướm.

Làm vén lên mở hộp tử trong nháy mắt, Liễu Hàn Yên thấy rõ bên trong lễ vật, nhất thời liền cả người ngây dại, một đôi mắt sáng ánh mắt ngưng tụ ở đó lễ vật thượng, căn bản không dời ra. . .

Đây là một con gấu nhỏ búp bê, một cái, với Liễu Hàn Yên đoạn gấu con, giống nhau như đúc búp bê!

Mười lăm, mười sáu năm trước, Kỷ Niệm Tình đưa cho nàng lễ vật, theo lý thuyết đã sớm đình sản rồi, không nghi ngờ chút nào, cái này gấu con tuyệt không phải bây giờ sinh sản, mà là năm đó cùng một nhóm!

Nếu như là phổ thông gấu con búp bê ngược lại thì thôi, có thể Liễu Hàn Yên đã từng điều tra, chính mình cái kia gấu con, thật ra thì không giống bình thường!

Dù sao Liễu gia không là người bình thường gia, một loại con gấu rồi, cũng không tiết đi mua.

Kỷ Niệm Tình năm đó là từ nước ngoài sai người mua, chính là một cái kỷ niệm hầy Teddy-Bear, toàn cầu hạn chế, là năm giữ Sưu tầm giá trị.

"Người. . . người từ nơi nào tìm tới?" Liễu Hàn Yên lẩm bẩm hỏi.

Tần Xuyên thấy trên mặt nữ nhân kinh ngạc biểu tình, trong lòng đặc ý, cũng rất là vui vẻ yên tâm, nói: "Cái này "Tibbers nữ hài ". là nước Đức STEIFF công ty ở mười lăm năm trước phát hành, là kỷ niệm hầy, cho nên trên căn bản đều có cất giữ người rồi.

Ta tìm một cái nước ngoài Vật sưu tầm mua chuyên gia, ký thác hẳn khắp nơi hỏi thăm tìm, tìm được sau này, có một tên cất giữ người nguyện ý lấy ra đấu giá. ta tốn 300,000 USD, đem cái này gấu mua.

Vốn là hơn nửa tháng trước liền muốn tặng cho người, đáng tiếc người vừa vận đi đỡ tang rồi, bất quá thật may, cái này gấu con hay lại là đưa đến trước mặt người, thích không?"

Liễu Hàn Yên đối với (đúng) kim tiền ngược lại không có gì khái niệm, nàng cũng biết lấy Tần Xuyên bản lĩnh, kiếm tiền cũng là chuyện nhỏ.

Chỉ bất quá, nàng đối với (đúng) nam nhân dụng ý, cảm thấy nghi hoặc: "Tại sao. . . đột nhiên tiền ta đây cái?"

Tần Xuyên ôn hòa cười, nhìn nữ nhân cặp mắt, "Ta chỉ là muốn nói cho người biết, có chút trí nhớ mặc dù là không lành lặn, nhưng là cũng không có nghĩa là người muốn một mực sống ở trong thống khổ, có trí nhớ theo thời gian

đến lượt phai đi, đều có tàn khuyết cũng nên đền bù.

Mẹ vợ tiền người gấu con mặc dù hư rồi, nhưng cũng không có nghĩa là trên đời này mỗi một con gấu nhỏ cũng chặt đứt tay.

Giống nhau như đúc gấu con, đều sẽ có bất đồng vận mệnh, hướng chi là xuất hiện ở bên cạnh người, không cùng người đây?

Ta biết người một mực bài xích ta, thì không muốn để cho ta với năm đó mẹ vợ như thế, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng người cũng không thể vĩnh viễn đem ta đẩy ra đi, chúng ta đây coi như vợ chồng sao?"

Tần Xuyên đi lên trước, đem gấu con cầm lên, thả vào trên tay nữ nhân, "Ta hy vọng người sau này ôm ngủ, là một cái hoàn hảo gấu con, làm cũng là tốt đẹp mơ, được không?"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 497: Người Không Muốn Ngu Ngốc Rồi

0 497

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Liễu Hàn Yên cúi đầu nhìn một chút trên tay gấu con, chinh nhiên im lặng đã lâu, yên lặng xoay người, đưa lưng về phía Tần Xuyên.

Nàng mím chặt môi dưới, hốc mắt phiếm hồng, oánh oánh lóe lên.

Nhưng là nàng cũng không có rơi lệ, mà là hít thở sâu một hơi sau, để cho tâm tình mình khôi phục lại bình tĩnh.

Sau đó, Liễu Hàn Yên đem gấu con thả lại trong hộp.

Tần Xuyên thấy nữ nhân cử động này, nhất thời sửng sờ, "Lão bà, người làm sao vậy? không thích cái này gấu con sao? người đừng hiểu lầm, ta không nghĩ dùng cái này gấu thay thế cái kia mẹ vợ để lại cho người gấu ý tứ, ta chỉ là muốn nói. . ."

"Đủ rồi!"

Liễu Hàn Yên lãnh khốc địa cắt đứt Tần Xuyên lời nói, hờ hững nhìn hẳn: "Tần Xuyên, người không muốn ngu ngốc rồi có được hay không? người không muốn làm tiếp loại này lãng phí thời gian chuyện, người chẳng lẽ nhất định phải ta nói đả càn thẳng thừng, mới có thể hiểu ta ý tứ sao?"

Tần Xuyên nháy mắt mấy cái, không hiểu nói: "Cái gì. . . ý tứ?"

Liễu Hàn Yên thờ dài, nói mà không có biểu cảm gì: "Người chẳng lẽ cho là, ta là không chịu nổi chính mình nội tâm bị thương, mới cự tuyệt người theo ta đồng thời mạo hiểm sao?"

"Chẳng lẽ không đúng sao? người không phải là một mực ở sợ hãi đi qua bóng mờ sao! ?" Tần Xuyên hỏi ngược lại.

Liễu Hàn Yên lắc đầu, "Ta biết người căn bản không muốn gia nhập quân đội, cũng không muốn vì nước bình an hiệu lực, một điểm này người không cần lừa mình dối người.

Người nếu vì ta, buông tha tự do, hoặc là vì ta, xảy ra điều gì ngoài ý muốn, này bằng với là để cho đời ta đều thiếu nợ người.

Hơn nữa, ta cũng sẽ thiếu nợ người ở bên ngoài những nữ nhân khác, bởi vì các nàng là đối với người thật lòng, mà ta chỉ là vì hoàn thành hôn ước mà với người kết hôn.

Với ta mà nói, với người kết hôn, làm thê tử người, quy quy củ củ lôi kéo Liễu gia cùng Tần gia quan hệ, đây chính là ta yêu cầu làm hết thảy.

Ta chỉ nghĩ (muốn) là mẫu thân báo thù, chỉ muốn theo đuổi mạnh hơn võ đạo, ta không tin ái tình, cho nên vĩnh viễn không sẽ yêu người, người biết chưa! ?"

Nữ nhân mặt lạnh vô tình lời nói, để cho Tần Xuyên có chút ứng phó không kịp, mặt đầy mờ mịt, chỉ có thể ngậy ngốc nhìn nàng.

Liễu Hàn Yên tựa hồ rất không nhịn được, đạo: "Trước khi kết hôn ta liền nói rất rõ rồi, sau khi kết hôn chúng ta không can thiệp chuyện của nhau với nhau, có thể người luôn là lần lượt địa vượt ranh giới.

Người cho ta làm hết thảy, ta căn bản sẽ không cảm kích người, ta cũng không lãnh hội được người những thứ ngón ngang kia cảm tình.

Người cho ta làm càng nhiều, bỏ ra càng nhiều, chỉ sẽ để cho ta càng có gánh nặng, càng áy náy, càng muốn rời xa người" .

Liễu Hàn Yên nói xong, tựa hồ rất mệt mỏi, nghiêng đầu đi lên lầu.

Có thể đợi nàng đi một nửa thời điểm, ngốc tại chỗ Tần Xuyên, đột nhiên rống to: "Người đang nói láo! ! !"

Liễu Hàn Yên thân thể mềm mại mãnh liệt run rẩy, cố nén nội tâm chấn động, tiếp tục đi lên lầu.

Tần Xuyên dùng một đôi mắt thẳng tắp nhìn nàng chăm chăm bóng lưng, lớn tiếng nói: "Nếu như người tâm thật là đá làm, người thật không cảm giác được ta tâm ý, vậy người cũng sẽ không có gánh nặng, sẽ không áy náy!

Người tại sao phải trở về trên xe theo ta giải thích người không đối với (đúng) Kiếm Ma động tâm? bởi vì người thật ra thì đã minh bạch, người cũng là lại động tâm!

Chúng ta đã không chỉ một lần chung nhau việc trải qua khảo nghiệm sinh tử rồi, người rốt cuộc muốn lúc nào mới có thể thoát khỏi loại này ngậy thơ trốn tránh! ?

Người thật sự cho rằng coi như người chết ở bên ngoài, ta cũng có thể làm bộ như không việc gì như thế, giấy hôn thú thượng đối đàn bà tên, tiếp tục thật cao hứng sinh hoạt sao! ?

Với ta mà nói, sợ nhất không phải là cùng chết rồi, mà là người chết, ta lại còn sống khỏe mạnh, người biết chưa! ?"

Mặc dù Tần Xuyên lạc giọng rống to, nhưng Liễu Hàn Yên nhưng chỉ là nhịp bước tăng nhanh, đi lên lầu hai, đem mình quan vào trong phòng, không có bất kỳ đáp lại.

Tần Xuyên giận đến ngực lên xuống không chừng, có muốn xông tới đem

cửa cưỡng ép mở ra, với nữ nhân nói rõ ràng, nhưng vẫn là nhịn được.

Liễu Hàn Yên cũng là một cứng rắn tính khí, thích mềm không thích cứng, chính mình chỉ có thể từ từ thôi, đem nàng tâm khóa mở ra.

Ở dưới lầu an tĩnh một hồi, Tần Xuyên lên lầu, đi vào gian phòng của mình bên trong, mở máy vi tính ra.

Liễu Hàn Yên còn muốn báo thù, ý vị này sớm muộn cũng có một ngày, sẽ còn đi theo Hắc La Sát giao phong.

Tần Xuyên muốn thử tra một chút, có thể hay không đem Hắc La Sát tìm tới, nếu không có gì ngoài ý muốn, Hắc La Sát bị đánh trọng thương, tông sư thực lực cũng giảm bớt nhiều, nếu giỏi bắt được cơ hội, có lẽ có thể đánh chết hẳn.

Chỉ cần Hắc La Sát chết, cũng liền có thể giúp Liễu Hàn Yên loại bỏ xuống một cái tương lai tai họa ngầm.

Tần Xuyên không khỏi tự giễu cười khổ, chính mình thật đúng là "Bị coi thường", nữ nhân này luôn kể một ít thương hấn tâm lời nói, không cho sắc mặt tốt, chính mình vẫn còn nghĩ hết biện pháp địa giúp nàng, bảo vệ nàng, thậm chí càng giả trang thành còn lại mặt mũi theo nàng thiệp hiểm. . .

Mặc dù mình không coi là nhiều chuyên tình lão công, nhưng dầu gì cũng coi là nhẫn nhục chịu khó chông.

Lắc đầu một cái, không suy nghĩ những thứ này có hay không, Tần Xuyên thử thông qua mỹ trú Phù Tang quân đội, trang viên các loại (chờ) đầu mỗi, nghĩ (muốn) tra một chút Hắc La Sát hành tung, nhưng là rất đáng tiếc, Thi Ma môn quả thực quá ẩn núp, căn bản vô tòng hạ thủ.

Tần Xuyên nghĩ ngợi trong chốc lát, đột nhiên nghĩ đến, Thi Ma môn làm phát điên thí nghiệm, nhất định là lấy được trang viên thậm chí mỹ cao tầng một số người ủng hộ.

Nếu như mình đem tin tức này ra ánh sáng đi ra ngoài, Thi Ma môn liền sẽ trở thành chúng chú mục, người người phi nhố.

Bởi như vậy, có lẽ một mực phía sau bao che Thi Ma môn tổ chức cùng thế lực, cũng sẽ không dám nữa tiếp tục cái này năng thủ sơn dụ.

Nhất niệm cập thử, Tần Xuyên lập tức dùng chính mình PHOENIX Hacker danh xưng, bắt đầu ở thế giới ngầm một ít trọng yếu Website cùng trên diễn đàn, phát hành tin tức.

Đại khái nội dung, chính là Thi Ma môn cùng Đạo Xuyên Hội quan hệ, Thi Ma trước cửa làm thí nghiệm địa điểm, sau đó liên hệ thượng Phù Tang địa phương rất nhiều nữ tính mất tích vụ án, lại đem Đạo Xuyên Hội với quân Mỹ vi diệu liên lạc kéo một cái thượng, quân Mỹ lại vừa là cùng trang viên quan hệ chặt chẽ.

Mặc dù nói Thông Thiên nội dung, cũng không có hình ảnh chứng cứ những thứ này, nhưng Đạo Xuyên Hội người bây giờ bị bắt, lại có huyết sắc Đông Kinh sự kiện, có quá nhiều trùng hợp.

Rất nhiều người đều tại buồn bực, tại sao Kiếm Ma sẽ cùng Đạo Xuyên Hội dặt dính líu quan hệ đâu rồi, như vậy một cái tạc đạn nặng ký đi xuống, tất cả mọi người lại liên tưởng đến, khả năng Kiếm Ma là chịu người nhờ vả, muốn phá hủy này Nhất Tà ác tổ chức mới hiện thân Đông Kinh.

Những thứ kia thông thường tạp chí lớn, là có thể ở phía trên tầng nhân sĩ khổng chế, nhưng thế giới ngầm một ít con đường, thì không phải là có tiền liền có thể khổng chế rồi.

Cộng thêm Tần Xuyên siêu cường Hacker tài năng, nổi tiếng danh hiệu, đem tin tức này tán sau khi rời khỏi đây, lập tức đưa đến thế giới ngầm một trận sôi sùng sục!

Đến ban đêm thời điểm, tin tức này đã truyền vào Các Đại Tổ Chức, chính

phủ các nước, thậm chí một ít Hắc Bạch Lưỡng Đạo cũng người đàn vật, đã bắt đầu mịt mờ công khai đàm luận.

Tần Xuyên thấy hiệu quả không tệ, mới đuổi người, lộ ra một cái hài lòng nụ cười.

Chính mình coi như là đem lưới xuất ra đi xuống, thì nhìn có hay không cá đụng lên nết, coi như Hắc La Sát đám người không hiện thân, ít nhất bọn họ sau này cũng sẽ phải chịu càng nhiều trói buộc, không dám hành động thiếu suy nghĩ rồi.

Đang lúc lúc này, trên màn ảnh máy vi tính nhảy ra một cái khung đối thoại.

"Người ở đâu, bên người có người khác sao?" tìm hẳn là Nạp Lan Thấm.

Tần Xuyên sửng sờ, trả lời: "Ở nhà, không người" .

Nạp Lan Thấm cũng không nói nhảm, trực tiếp gửi video thỉnh cầu.

Tần Xuyên mở ra sau, phát hiện Nạp Lan Thấm cũng không có ở nàng giáo khu trong biệt thự, mà là ở một cái chuyến du lịch sang trọng Tàu Thuyền trong khoang thuyền.

Bất quá, nữ nhân trên giường, khắp nơi là Anh Văn hãy sách manga, cùng một đồng tán loạn quà vật, trên mặt còn đắp che mặt màng, nhìn với một cái bạch diện nữ quỷ như thế.

"Khó trách hỏi bên cạnh ta có người hay không, hoa khôi có thể làm thành người bộ dáng kia, cũng không người khác", Tần Xuyên cảm khái cười thán.

Nạp Lan Thấm chính nằm sấp ở trên giường, hướng về phía Laptop, hai cái trắng bóc chân dễ dàng đá chính mình cái mông, dù sao cũng là luyện Thối Công, đi đứng tính dẻo dai tương đối ưu tú.

"Làm gì, lão nương đắp mặt nạ dưỡng da người cũng có ý kiến?"

"Người sẽ không sợ trong lòng ta, người mỹ nữ hình tượng tan vỡ?" Tần Xuyên hiếu kỳ.

Nạp Lan Thấm "Thích " một tiếng, "Ở người Kiếm Ma các hạ trong mắt, tiểu nữ sớm chính là một khu chân đại thẩm, không phải sao?"

Tần Xuyên lộ ra một nụ cười khổ, "Người chẳng lẽ vẫn còn ở Luân Đôn đi, là Tiểu Vi vi nói cho người biết?"

"Hừ, bản cô nương trời sinh thông minh lanh lợi, người đi St. Petersburg, bị người trong suốt để mắt tới lúc, ta liền đoán được, chẳng qua là không ấn chứng thôi", Nạp Lan Thấm thối cái Tiểu Ngư.

Tần Xuyên gật đầu một cái, điều này cũng đúng, dù sao Nạp Lan Thấm biết hẳn không ít bí mật.

"Người tìm ta video, nên không phải là cho ta xem người đắp mặt nạ dưỡng da chứ?"

Nạp Lan Thấm chống giữ cằm, ánh mắt lóe lên: "Dĩ nhiên không phải. là để cho người biết, ta muốn lấy được hoạt hình công ty, cổ quyền giao dịch thư đã đưa đến trên tay ta rồi, người người làm việc thật có hiệu suất mà, cảm ơn rồi" .

"Liên chuyện này? không coi vào đâu, đơn giản bỏ tiền thôi, người liền cứ để cho đám người kia làm người thích Manga đi", Tần Xuyên cảm giác mình giống như đồ đùa bé.

Nạp Lan Thấm thật đúng là vui vẻ "Hi hi" tiếng cười, tựa hồ nghĩ đến không ít để cho nàng hưng phấn một chút tử, sau đó, lại quan sát tỉ mỉ Tần Xuyên một hồi, hỏi: "Người. . . không có sao chứ?"

"Ừ ? ta thế nào?" Tần Xuyên buồn bực.

Nạp Lan Thấm hàm hàm hồ hồ lầm bầm: "Cũng không có gì, chính là cho người muốn lái điếm, sự tình ngược lại đều đi qua. . . người cũng không phải cố

ý" .

Tần Xuyên cẩn thận suy nghĩ một chút, mới ý thức tới, Nạp Lan Thấm là đang an ủi hẳn, không muốn vì những thứ kia vô tội sinh mệnh luôn là tự trách.

Không thể không nói, nữ nhân an ủi kỹ xảo rất dở, bất quá Tần Xuyên lại cảm giác trong lòng ấm áp.

"Nạp Lan tiểu thư, người sẽ không là thích ta chứ? lúc nào trở nên như vậy thân thiết?" Tần Xuyên cười tà nói.

"Đi chết! nhìn người bộ kia tiện dạng! lão nương thích trên chiếc thuyền này đục thuyền trùng đều sẽ không thích người!" Nạp Lan Thấm mắt trợn trắng đạo.

Tần Xuyên không nói gì, "Người ở du thuyền cũng không phải là thuyền gỗ, lấy ở đâu đục thuyền trùng?"

"Ngược lại người chính là cái tự luyện cuồng! Hừ! vốn còn muốn cho người những thứ kia bài báo đi điểm cái đáng khen, gia tăng một chút hàm kim lượng, lão nương bây giờ nhìn người cũng chán ghét, treo!"

Nạp Lan Thấm trực tiếp đem video bóp gậy, ngay cả cho Tần Xuyên phản bác cơ hội cũng không có.

Tần Xuyên cũng không tức giận, phát hiện cái này Thủy Tinh tiểu thư vẫn là rất có ý tứ.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Diên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 498: Thị Sát

0 498

Xử lý xong trên Internet chuyện, Tần Xuyên liền chạy đi phụ cận bên dưới vách núi mặt, luyện công một mực luyện đến tối, cũng coi như phát tiết một chút trong lòng kiềm chế.

Liễu Hàn Yên tự giam mình ở trong căn phòng, cũng không đi ra, cũng không biết đang làm gì.

Bởi vì huyền não có chút không vui, Tần Xuyên cũng không đi hỏi nhiều, buổi tối cũng liền ở gian phòng của mình bên trong ngủ một đêm, nghĩ (muốn) tạm thời không thêm quan tâm những thứ kia chuyện phiền lòng.

Sáng ngày thứ hai, Tần Xuyên xuống lầu, lại phát hiện Liễu Hàn Yên đã mặc xong một thân quân trang, thu thập một cái Tiểu Tiểu lữ hành rương, một bộ dự định đi xa tư thái.

Tần Xuyên cũng không để ý ngày hôm qua giữa hai người mâu thuẫn, cau mày tiến lên hỏi "Lão bà, người này là muốn đi đâu?"

Liễu Hàn Yên mặt đầy lạnh nhạt, phảng phất ngày hôm qua cái gì cũng chưa có phát sinh qua một dạng đáp lại: "Ta muốn đi Xu-Đan chấp hành một cái duy hòa nhiệm vụ, muốn đi ra ngoài một đoạn thời gian" .

"Tô. . . Xu-Đan? đây chẳng phải là Bắc Phi sao? chỗ đó lại nghèo lại không an toàn, người đang ở đây Giang Nam quân khu làm rất tốt mà phải đi. . ."

Tần Xuyên lại nói một nửa, chợt nghĩ đến cái gì, ngạc nhiên nói: "Chẳng lẽ

An Toàn Bộ an bài cho người một cái khác xử phạt, chính là đi Phi Châu chấp hành nhiệm vụ chứ ? !"

Liễu Hàn Yên cũng không tị hiềm, gật đầu thừa nhận.

"Người điên rồi sao! ? cũng không theo ta thương lượng! ? người này đáp ứng! ?" Tần Xuyên đầu đầu cảm giác muốn nổ.

Liễu Hàn Yên đạo: "Đây là ta cá nhân lựa chọn, hơn nữa quân nhân chấp hành quân vụ, vốn là không có lý do chọn tuyển nhiệm vụ địa điểm" .

Tần Xuyên giận không chỗ phát tiết, giận quá thành cười, "Người chính là nghĩ (muốn) một người đem toàn bộ cũng tiếp tục chống đỡ, liền thì không muốn để cho ta tham dự người chuyện, đúng không? người liền trực tiếp nói, muốn cho ta lăn lộn mở, kia ta bất kể người chính là! người làm gì vậy nhất định phải lấy tánh mạng mình đùa! ?"

"Chúng ta trước khi kết hôn ta cũng đã nói, ta lúc nào cũng có thể chết ở trên chiến trường. . . đây là ta lựa chọn", Liễu Hàn Yên giọng không có chút rung động nào, thật giống như cũng sớm dự liệu được Tần Xuyên tức giận.

Tần Xuyên hận không được đi lên, dùng sức đánh nữ nhân này mấy bạt tai, để cho nàng thanh tỉnh một chút, nhưng hăn tự nhiên không nỡ bỏ làm như vậy.

"Phải đi bao lâu?"

"Nhanh thì một tháng, chậm lời nói, có thể phải hai ba tháng, muốn xem địa phương tình huống thực tế" .

Tần Xuyên không nghĩ tới là thời gian dài như vậy, mặc dù nói rất nhiều duy hòa bộ đội binh lính, cũng đi nơi đó ở một cái liền hai ba năm, nhưng An Toàn Bộ phái Liễu Hàn Yên đi, chắc chắn sẽ không là tầm thường nhiệm vụ.

Cắn chặt hàm răng nghĩ một hồi, Tần Xuyên cuối cùng vẫn chán nản ngồi ở trên ghế sa lon, cúi đầu nói: "Người đi đi, người đã như vậy không muốn cùng

với ta, vậy tùy người đi, người yên tâm, lần này ta sẽ không quản người rời, người thích như thế nào thì như thế đó. . . bất quá, người muốn bảo trọng mình" .

Liễu Hàn Yên "ừ" một tiếng, xách�� hành rương, đi về phía ngoài cửa.

Khi đi tới cửa sau khi, nàng quay đầu yên lặng nhìn một cái nam nhân bóng lưng, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói gì.

Chờ nữ nhân sau khi đi, Tần Xuyên cũng không tâm tình đợi ở nhà.

Hắn từ trong nhà để xe lái một chiếc xe thể thao đi ra, bay vùn vụt đến ra khỏi nhà.

Phải nói tâm lý không hỏa khí, nhất định là giả, nhưng hắn cũng biết, Liễu Hàn Yên làm như thế, cũng là không hy vọng phá hư hắn tự do.

Nhắc tới, nữ nhân này bản tâm là vì tốt cho hắn, chẳng qua là cách làm để cho Tần Xuyên căm tức.

Hơn nữa, hắn cũng không thể đi trách cứ quốc thổ An Toàn Bộ, bởi vì đây là Liễu Hàn Yên tự lựa chọn, rượu mời không uống uống rượu phạt, này có thể trách ai?

Nếu Liễu Hàn Yên không hy vọng chính mình đi giúp hắn, vậy mình chỉ có thể xem tình thế mà làm, muốn là lúc sau nàng thật đụng phải nguy cơ gì, sẽ thấy dùng kiếm Ma Thân phần, đi giúp nàng vượt qua cửa ải khó.

Tần Xuyên cũng không muốn để cho Hàn Yên biết, mình chính là Kiếm Ma, không phải là muốn cố ý lừa dối nàng, chỉ là muốn có một thân phận, có thể không bị nàng bài xích, vừa có thể bảo vệ nàng.

...

Ở trên xa lộ vòng vo một vòng, Tần Xuyên đem xe lái đến công ty mình dưới lầu.

Hắn có ít ngày không có thấy Lục Tích Nhan cùng Diệp Tiểu Nhu rồi, hai nữ nhân thông cảm hắn bận rộn, cũng sẽ không vô duyên vô cớ liên lạc hắn, Tần Xuyên có không ít xấu hổ ở đáy lòng.

Lần này tới công ty, cũng không giống như lần trước như vậy, bảo an cùng nhân viên cũng không nhận ra hắn, vừa thấy là Đại lão bản tới, mỗi một người đều rất là cung kính mặt mày vui vẻ chào đón.

Tần Xuyên gọi điện thoại cho Lục Tích Nhan, mới biết nữ nhân không ở trong công ty, vừa vặn đi thương nghiệp cung ứng nhà máy thị sát đi.

Cũng may, ở trong phòng làm việc gặp được chính khi làm việc Diệp Tiểu Nhu, Tần Xuyên cũng không coi là hoàn toàn vô hụt.

Diệp Tiểu Nhu một thân màu đen đồ công sở, đã thông qua khoảng thời gian này lịch luyện, rất có đô thị thành phần trí thức khí chất, không phải là ban đầu ở Internet đi làm thanh sếp sinh viên đại học.

Theo Lục Tích Nhan từng nói, Diệp Tiểu Nhu bây giờ đang từ từ tiếp lấy càng nhiều công việc, chức vị cũng tăng lên.

Thấy Tần Xuyên đột nhiên đến tìm nàng, Diệp Tiểu Nhu có chút xấu hổ, gương mặt có chút phiểm hồng, thả tay xuống đầu công việc, đứng dậy.

"Tần Xuyên Ca., người thế nào đột nhiên tới? ta nghe cái đó Bạch Dạ tỷ tỷ nói, người xuất ngoại đi đây."

"Ngày hôm qua vừa trở về, ta không quấy rầy Diệp quản lý công việc chứ?" Tần Xuyên nói đùa.

Diệp Tiểu Nhu càng ngượng ngùng, nhả nhó cúi đầu xuống, "Tần Xuyên Ca, người đừng chê cười ta rồi, ta chỉ biết một ít tối công việc cơ bản, Lục Tổng an bài cho ta một cái quản lí chi nhánh chức vị, ta đều cảm giác áp lực thật là lớn rồi" .

Tần Xuyên nhìn một chút phòng làm việc chung quanh, hẳn không có người nào có thể nhìn thấy bên trong, liền đi lên ôm Diệp Tiểu Nhu, hôn nữ hài một cái.

"Đừng sợ, có ta người Đại lão này bản ủng hộ người, yên tâm lớn mật liên quan tự là" .

Diệp Tiểu Nhu có thể không nghĩ như thế, "Chính bởi vì ta là 'Đơn vị liên quan ". càng không thể cho Tần Xuyên Ca, người mất thể diện a, ba ba của ta cũng nói, nếu thật là không thích hợp làm tầng quản lý, còn không bằng chân đạp đất địa từ cơ tầng làm" .

Tần Xuyên mỉm cười, "Vậy cũng không được, ta nhưng là đáp ứng Đông Cường Thúc, phải đem người nuôi béo trắng, kia có thể cho người đi làm việc bán việc mệt nhọc à? hơn nữa, người chính là ta công ty Đại Sứ Hình Tượng người đâu! quảng cáo người còn phải đi chụp đây!"

Diệp Tiểu Nhu càng đỏ mặt, "Đừng nói kia quảng cáo! ta đến bây giờ cũng không dám nhìn đâu rồi, trong đài truyền hình một phát hình, ta liền trực tiếp nhảy qua" .

Tần Xuyên ha ha mừng rỡ, trêu chọc một chút tính cách đơn thuần tiểu cô nương, nhất thời cảm giác tâm tình tốt rất nhiều hỏi "Tiểu Nhu nhu, ta mang người đi ra ngoài ăn cơm trưa đi, sắp đến trưa rồi" .

Diệp Tiểu Nhu nghe một chút, chính nếu cao hứng đáp ứng, có thể tỉ mỉ nghĩ lại, đạo: "Không được ai, ta còn muốn đi thị sát nhất gia môn tiệm, bởi vì cửa tiệm kia làm ăn gần đây đi thẳng xuống dốc, Lục tỷ tỷ nói muốn ta đi xem một chút, đây cũng là cho ta một cái cơ hội rèn luyện đây" .

"Vậy đơn giản, ta cùng đi với người, Đại lão bản đi kiểm tra mặt tiệm, không ai dám cự tuyệt chứ ?" Tần Xuyên cười nói.

Diệp Tiểu Nhu vui vẻ gật đầu, " Ừ, Tần Xuyên Ca, người theo ta đi, ta thì

càng ổn định" .

Tần Xuyên trong lòng cảm khái, nếu là trong nhà vị kia cũng giống Diệp Tiểu Nhu như vậy ngoan ngoãn, nguyện ý đúng lúc lệ thuộc vào nam nhân, vậy thì tiết kiệm nhiều việc.

Nửa giờ sau, Tần Xuyên chở Diệp Tiểu Nhu, đi tới thành phố Đông Hoa một nơi trong Thương Thành môn điểm.

Đi tới gia chủ này đã thiêu bính ăn vặt tiệm ăn uống mặt, mặc dù là cơm trưa thời gian, nhưng quả nhiên với những nhà khác tiệm ăn uống so với, làm ăn thấp hơn mê một ít.

"Lúc trước tiệm này làm ăn vẫn là công ty chúng ta phía dưới đứng đầu trong danh sách, nhưng gần đây đột nhiên giảm tứ thành buôn bán gạch, này nhưng là một cái rất tốt cửa hàng vị trí, cho nên Lục tỷ tỷ nói nhất định phải tìm xảy ra vấn đề tới", Diệp Tiểu Nhu với Tần Xuyên giải thích.

Tần Xuyên gật đầu một cái, bước đi vào trong tiệm, khắp nơi đơn giản nhìn.

Điểm Trương là mặc trang phục cũng rất vừa vặn cao gầy người đàn ông trung niên, tựa hồ cũng nhận biết Diệp Tiểu Nhu, lập tức đi lên cười thăm hỏi sức khỏe.

"Diệp quản lý tới rồi" .

Diệp Tiểu Nhu lộ ra một cái so với làm nghề biến hóa biểu tình, mỉm cười nói: "Trương Điểm Trương, để ta giới thiệu một chút, vị này là Tần Đồng, cũng là công ty chúng ta Đại lão bản, hôm nay vừa vặn tới công ty thị sát, cũng nói lên muốn tới xem một chút tiệm này tình huống" .

"À?" trương Điểm Trương sững sờ, mấy cái khác phục vụ viên cũng đều ngần ra, bọn họ còn tưởng rằng Tần Xuyên là Diệp Tiểu Nhu người hầu, không ngờ tới, nhưng là cấp trên! dù sao Tần Xuyên nhìn cùng Diệp Tiểu Nhu cũng

liền tuổi không sai biệt lắm.

Tần Xuyên cười khoát khoát tay, tìm một chỗ trống ngồi xuống, "Các người trước trò chuyện, ta vừa vặn đói bụng rồi, các người trước cho ta tới hai mớ rau khô bánh nướng, lại thêm chén thịt heo rau cần đại hoành thánh" .

Trương Điểm Trường không ngừng bận rộn gạt đầu, để cho phục vụ viên nhanh đi trừ hoạch.

Diệp Tiểu Nhu vốn tưởng rằng Tần Xuyên lại giúp nàng hỏi một chút đầu rồi, kết quả Tần Xuyên lại trước la hét sắp ăn cơm trưa rồi, chỉ hảo chính mình hăng giọng một cái, hỏi "Trương Điểm Trường, công trạng tuột xuống nguyên nhân đã tìm được chưa?"

Trương Điểm Trường mặt đầy phiền muộn, khổ cau mày, "Diệp quản lý, vấn đề nguyên nhân tìm được. ta cũng vậy trước không hiểu lắm mới những khoa học kỹ thuật đó, nguyên lai là có hai ba cái khách lâu đời, ở phê bình trên website, cho chúng ta tiệm viết chừng mấy Thiên mấy trăm chữ không sai biệt cho lắm!

Bây giờ shopping người tuổi trẻ, thấy tiệm chúng ta có nhiều như vậy khuyết điểm, liền cũng trực tiếp vòng qua tiệm chúng ta, có thể nhưng thật ra là mấy cái khách quen cũ cũng quá thiêu dịch, rất nhiều đều là trứng gà bên trong chọn xương a.

Ta muốn, có thể hay không mời công ty liên hệ một chút trên điện thoại di động cái điểm kia đánh giá Website, để cho bọn họ đem bình luận cho xóa bỏ, nếu không chúng ta lại cố gắng thế nào phục vụ cũng vô dụng thôi" .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 499: Vĩ Đại Vô Tư Tàn Xuyên

0 499

Diệp Tiểu Nhu nghe, bần rộn lấy điện thoại di động ra, mở ra một cái cứ điểm đánh giá phần mềm, "Là cái điểm này đánh giá sao?"

"Đúng vậy, chúng ta cũng có phục vụ viên thấy lúc ấy có người khách, mới vừa ăn một nửa là ở chỗ đó viết bình luận, cho nên mới phát hiện vấn đề", trương Điểm Trường nói.

Diệp Tiểu Nhu gật đầu, cẩn thận lật nhìn lên kia mấy Thiên bị đẩy đến tầng trên nhất trường đánh giá.

"Diệp quản lý người xem phía trên viết, nói chúng ta bánh nướng hữu thụ triều, ăn cũng mềm nhũn, nhưng đây chẳng qua là có một lần cháo vừa vụn thêm đến một cái bánh nướng, lúc ấy khách nhân cũng không nói lên muốn đổi, nếu không chúng ta liền cho hẳn đổi.

Còn nói cái gì, chúng ta mặt rất dơ, có thể đó là trời mưa, có khách cầm cây dù đi mưa đi vào, địa ở trên là nước, chúng ta cũng rất khó thoáng cái dọn dẹp a.

Ngoài ra còn có nói chúng ta mấy thứ đặc sắc sản phẩm, giá cả đột nhiên đề cao, đó cũng không phải là chúng ta một nhà duyên cớ, là thị trường nguyên liệu điều khiển mới tăng giá a. . ."

Diệp Tiểu Nhu học xong rồi mấy Thiên bình luận, nhú lại lông mày kẻ đen, do dự một hồi, mới nói: "Trương Điểm Trường, ý người ta có thể hiểu được, bên trong quả thật có chút lời không lý tính. bất quá, có thể hay không chúng ta quả

thật có chút địa phương, là yêu cầu cải tiến?"

Trương Điểm Trường than khổ, "Diệp quản lý, ta xong rồi nghề này hai mươi mấy năm rồi, mỗi ngày rạng sáng bốn giờ thức dậy, mười giờ tối tan việc, hết năm cũng mới nghỉ ngơi hai ba ngày, người cũng là biết chúng ta khổ cực.

Gia nhập ta công ty sau, cũng là cần trọng, nghĩ đủ phương cách theo sát trào lưu, thay đổi sản xuất phẩm, nhưng ta nghề này có nghề này khó xử, sao có thể thật làm được thập toàn thập mỹ a" .

Nghe những lời này, Diệp Tiểu Nhu mấp máy môi dưới, gật đầu nói: "Các người cũng quả thật không dễ dàng. . . ta đây trở về nói với Lục Tổng một chút, thử với trang web này liên lạc, xem có thể hay không xử lý bên dưới những thứ này bình luận."

Trương Điểm Trường cao hứng gật đầu, "Thật tốt, khổ cực Diệp quản lý, Diệp quản lý cũng ngồi xuống ăn chút?"

Diệp Tiểu Nhu thấy Tần Xuyên chính đại cà lăm đến bánh nướng, cũng liền ngồi xuống, phụng bồi ăn chung ngừng ăn vặt.

Tần Xuyên ngược lại khẩu vị rất tốt, cuối cùng đem hoành thánh canh cũng uống xong, vỗ vỗ cái bụng, thỏa mãn thở ra một hơi dài.

"Tiểu Nhu, những thứ này bảng hiệu ăn vặt, đều là người cải tiến qua chứ ? mùi vị quả thật rất tốt a" .

"Cũng không hoàn toàn là ta cách điều chế, có chút là ta từ còn lại một ít tiệm cũ thu mua, Tần Xuyên Ca, người thích liền có thể, vậy chúng ta bây giờ đi sao?" Diệp Tiểu Nhu hỏi.

"Đừng vội", Tần Xuyên cười, hướng tầm kia Điểm Trường vẫy vẫy tay.

Trương Điểm Trường đi nhanh lên tới, có chút câu nệ ân cần cười, "Tần Đồng, ăn còn được không?"

"Thật tốt, lão Trương người ngồi xuống, ta với người phiếm vài câu", Tần Xuyên nói.

Trương Điểm Trương mặt đầy buồn bực, nhìn một chút Diệp Tiểu Nhu, có thể Diệp Tiểu Nhu cũng là mặt đầy nghi hoặc, không biết Tần Xuyên muốn nói gì.

Hắn hơi thấp thỏm ngồi xuống, "Tần Đồng, thế nào?"

"Lão Trương, người bình thường nhìn Hollywood điện ảnh sao?" Tần Xuyên hỏi.

Trương Điểm Trương đầu óc mơ hồ, lắc đầu một cái, "Không thường nhìn, chủ yếu không có thời gian, cũng không đi rạp chiếu phim. bất quá có lúc trong máy truyền hình thả, vẫn sẽ nhìn một chút" .

"Như vậy a, vậy người biết điện ảnh là thông qua kịch bản quay chụp đi" .

"Dĩ nhiên, chính là Biên Kịch viết mà, cái này ta đều hiểu, Tần Đồng ngài nói cái này làm gì?" trương Điểm Trương càng khốn hoặc.

Tần Xuyên gật đầu, cười nói: "Một bộ thành công điện ảnh, ở chuẩn bị thời điểm, kịch bản là yêu cầu chú tâm tạo hình.

Ở Hollywood, bởi vì bỏ tiền Tiền tài trợ, cùng quay chụp mảnh nhỏ thương đang đóng phim thời điểm, thường thường có lợi ích, nghệ thuật theo đuổi phương diện mâu thuẫn, cho nên yêu cầu lập đi lập lại sửa đổi kịch bản, đổi ra một cái tất cả mọi người có thể tiếp nhận kịch bản.

Ở nước Mỹ đâu rồi, có một kẻ Lind A-Se Gar kịch bản phim chuyên gia, chính là đặc biệt cho kịch bản phim cung cấp sửa đổi ý kiến, để cho tiêu tiền cùng làm việc cũng có thể hài lòng.

Lynda - cuộc so tài cách nhĩ đối với (đúng) hơn 2000 bộ kịch bản phim tiến

hành hỏi ý kiến, nàng gặp rất nhiều ưu tú kịch bản, cũng bởi vì song phương tranh luận không nghỉ, bị tao đập xuống, có thể nói, mâu thuẫn mâu thuẫn không giải quyết được, lại không thể thành công.

Nàng viết qua rất nhiều liên quan tới kịch bản sáng tác thư, đều là nàng kinh nghiệm nói, nàng nói, có thể chân chính đạt được thành công những kịch bản đó, vừa vặn là trải qua 'Làm nhục'. hữu hiệu như cũ địa chinh phục người xem kịch bản, mà không phải những thứ kia không muốn thỏa hiệp, giữ vững cho là không thành vấn đề kịch bản.

Một mực địa oán trách người khác yêu cầu không hợp lý, nhưng Biên Kịch vì sao không chủ động đi câu thông, đi đem không hợp lý điểm nhân hiện đất thật tiến vào đi sâu vào thảo luận, đạt tới một loại khác hợp lý đây.

Giống như là chúng ta như vậy một nhà tiệm ăn uống, khách hàng ở chúng ta nơi này tiêu phí, cho chúng ta tiền, nhưng chúng ta muốn cung cấp cho khách hàng ăn uống, còn có đủ loại phục vụ, giữa chúng ta là yêu cầu câu thông cùng hiểu, tìm một cái hài hòa sống chung điểm thăng bằng, mới có thể hết thảy thuận lợi."

Nói tới chỗ này, Tần Xuyên cầm lên bên cạnh một cái ly nước, đạo: "Người xem một chút, này ly là ta chưa dùng qua, nhưng bên trong có rõ ràng nước cầu, mặc dù rất ít, nhưng đúng là có, căn bản không rửa sạch sẽ."

Tần Xuyên vừa chỉ chỉ mặt đất, "Hôm nay bên ngoài là trời trong, chung quy không thể nói là có khách Đái Vũ ô dù đi vào đem địa làm bẩn đi, có thể trên đất khăn giấy là chuyện gì xảy ra?"

Ngoài ra ta phát hiện, nơi này có trên bàn còn có mỡ đông, mùa đông nhiệt độ thấp, cũng không có cái gì cho khách nhân treo quần áo địa phương. . ."

Tần Xuyên nói một hơi nhiều cái trong tiệm vấn đề nhỏ, thẳng đem trương Điểm Trương nói đến sắc mặt bắt đầu đỏ lên.

"Trương Điểm Trường, người chân chính cảm thấy tâm lý không thoải mái, không phải là mấy cái khách quen viết những thứ kia không sai biệt cho lắm, mà là bởi vì, những thứ kia không sai biệt cho lắm bên trong, vừa vặn có một ít là tiệm này chân thực tồn đang vấn đề, bọn họ lời nói chọc trúng người xương sườn mềm, không phải sao?"

Trương Điểm Trường lâm vào một hồi trầm mặc, mặt lộ vẻ xấu hổ, không nói ra lời.

Diệp Tiểu Nhu chính là kinh ngạc nhìn Tần Xuyên, phảng phất là lần đầu nhận biết nam nhân.

Nàng càng ngày càng bội phục Tần Xuyên học thức, nam nhân luôn là mang cho nàng đủ loại kinh hi.

Tần Xuyên lúc này mới đứng dậy, nói: "Phê bình trên website không sai biệt cho lắm, chúng ta sẽ không để cho Website đi xóa, nhưng ta sẽ nhượng cho bọn họ liên lạc mấy người khách nhân kia, tiễn bọn họ vé ưu đãi, để cho bọn họ lần sau trở lại trong tiệm nhìn một chút, chúng ta là có phải có đem hết toàn lực địa thay đổi, có tiến bộ hay không.

Đến lúc đó chờ bọn hắn tới, trương Điểm Trường người có thể theo chân bọn họ kiên nhẫn trò chuyện một chút, ta tin tưởng, nguyện ý viết dài như vậy không sai biệt cho lắm khách hàng, khẳng định là đối với tiệm này có thật cảm tình, không phải sao?"

Trương Điểm Trường đứng lên, mặt đầy kính nể mà nhìn Tần Xuyên, "Tần Đồng ngài nói đúng, ta cũng tuổi đã cao, quả thật da mặt dày một chút. ta hiện ngày hãy cùng nhân viên tiệm môn hợp, đem chi tiết cũng cải tiến" .

Tần Xuyên đi lên vỗ vai hắn một cái, sau đó cùng Diệp Tiểu Nhu cùng rời đi rời cửa hàng mặt tiền.

Bởi vì cũng không gấp trở về công ty, Tần Xuyên dắt nữ hài tay, ở trong

thương trường đi dạo, nghĩ (muốn) thuận tiện cho Diệp Tiểu Nhu mua ít đồ.

Có thể Diệp Tiểu Nhu nhưng là lòng không bình tĩnh, thỉnh thoảng thất thần.

"Tiểu Nhu, người làm sao vậy, có tâm sự?" Tần Xuyên ân cần hỏi.

Nữ hài miễn cưỡng cười một tiếng, "Ta chỉ là đang nghĩ, Tần Xuyên Ca, người thật là làm gì cũng lợi hại, nhanh như vậy, liền đem trương Điểm Trương nói mặt đỏ rần, nếu là người bình thường đi làm ở công ty, không biết bao nhiêu người muốn sùng bái người thì sao" .

Tần Xuyên mỉm cười, "Đó là bởi vì trương Điểm Trương bản thân liền biết điều, không phải là mỗi người cũng tốt như vậy câu thông" .

Diệp Tiểu Nhu có chút mất mát, đạo: "Nhưng ta liền một cái người đàn ông cũng không có biện pháp thuyết phục. . . Tần Xuyên Ca,, ta phát hiện ta thật thật vô dụng.

Mặc dù ta cảm thấy đặc trương Điểm Trương có không đúng phương, nhưng ta chính là không biết làm sao nói với hắn, hơn nữa ta lại dễ dàng mềm lòng, nghe hắn ối tố khổ, ta liền không đành lòng nói gì. . . ta như vậy, có phải hay không không làm tốt người quản lý a" .

Tần Xuyên cuối cùng biết nữ hài đang suy nghĩ gì, không khỏi đưa tay nhéo một cái khuôn mặt nàng, "Nha đầu ngốc, người đây không phải là vô dụng, là người quá thiện lương, bất quá. . . người khả năng quả thật không thích hợp công việc bây giờ" .

Diệp Tiểu Nhu cười chua xót cười, "Thật ra thì ta đã sớm nên biết, ta một cái quản lý phương diện ngoài nghề, làm sao có thể tạm thời nước tới chân mới nhảy liền làm kinh lý mà" .

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, đột nhiên liên lạc với một cái chính mình trước sớm đã có ý nghĩ, đạo: "Tiểu Nhu, không bằng người giúp ta đi mở làm

một cái Quỹ Từ Thiện đi, ta cảm thấy phải làm từ thiện sự nghiệp, lại thích hợp người hơn" .

Lần đó kinh thành từ thiện dạ yến, Tần Xuyên mặc dù quyền không ít tiền, nhưng hẳn vẫn còn chưa quên, tài trợ những thứ kia nghèo khó nhi đồng, cô nhi chuyện.

Cộng thêm lần này, Tần Xuyên thật có lỗi những Phù Tang đó nhà bình thường chúc, cũng muốn làm một ít bồi thường.

Cho nên, Tần Xuyên cảm giác mình yêu cầu một người, giúp hẳn đem những tâm ý này đưa đến những người đó trước mặt.

Vừa vặn, Diệp Tiểu Nhu tính cách cùng hình tượng, cũng phi thường thân thiện, cộng thêm từ thiện công việc vốn là không cầu hồi báo dưng hiến, đối với (đúng) Diệp Tiểu Nhu mà nói cũng liền không có áp lực gì.

Diệp Tiểu Nhu ngay từ đầu nghe có chút ngẩn ra, cho nên Tần Xuyên cố ý tìm gia cửa hàng đồ ngọt, ngồi xuống, kêu điểm đồ ngọt điểm tâm, từ từ với nữ hài mảnh nhỏ nói mình ý nghĩ.

Làm Tần Xuyên đem một cái khắp thế giới đi trợ giúp thế yếu đoàn thể Cơ Kim Hội ý tưởng, nói rõ ràng thời điểm, hẳn phát hiện, Diệp Tiểu Nhu đã hai mắt sáng lên, vô cùng sùng bái mà nhìn hẳn.

"Tần Xuyên Ca,, thật xin lỗi. . ." Diệp Tiểu Nhu nỉ non.

Tần Xuyên sửng sờ, "Thế nào, làm gì đột nhiên nói xin lỗi?"

"Ta. . . ta lúc trước mặc dù biết người là người tốt, nhưng cảm giác được người chính là cái xấu xa, sắc. sắc nam nhân. . . ta không nghĩ tới, nguyên lai người nội tâm thuần khiết như vậy hiền lành, hơn nữa vĩ đại như vậy vô tư, ta cảm thấy đặc có lỗi với người, một mực hiểu lầm người. . ." Diệp Tiểu Nhu đều sắp bị Tần Xuyên cảm động khóc.

Tần Xuyên dở khóc dở cười, chính mình chẳng qua là tiền nhiều hơn không xài hết, sau đó nghĩ (muốn) đần bù một chút tâm lý áy náy a, làm sao lại đột nhiên thành vĩ nhân rồi hả?

Bất quá, bị chính mình nữ nhân như thế sùng bái, hẳn vẫn rất kiêu ngạo.

Tần Xuyên nhất thời lộ ra một vết thâm trầm mà cảm khái biểu tình, hai tay đi cầm nữ hài cây cỏ mềm mại, thâm tình thành thực mà nói: "Tiểu Nhu a, cho nên ta một mực không đề cập tới chuyện này, chính là sợ người ở chung với ta cảm giác có áp lực.

Ta cũng biết, chính mình tư tưởng cảnh giới có thể có chút cao, nhưng người phải tin tưởng ta, ta chỉ là muốn làm một chút bình thường việc thiện, chỉ như vậy mà thôi" .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 500: Tiền Trả Phân Kỳ

0 500

Diệp Tiểu Nhu gương mặt hiện lên đỏ ửng, nước trong tròng mắt lấp lánh vô số ánh sao, nhìn Tần Xuyên ánh mắt tràn đầy nùng tình mật ý, phần này tình yêu so với lúc trước càng lửa nóng.

"Tần Xuyên Ca,, ta tin tưởng người, nếu như không phải là người thật lòng muốn làm việc thiện, cũng sẽ không không lý do nói với ta những thứ này. chỉ cần người nói cho ta biết muốn đi làm cái gì, ta nhất định sẽ cố gắng", Diệp Tiểu Nhu đối với (đúng) cái này Quý Từ Thiện công việc thích vô cùng.

"Thật ra thì cụ thể ta cũng sẽ tìm một đoàn đội, giúp người dứt lốt, chủ yếu là ta yêu cầu một cái tin được người, đi xem đến những thứ này lạc quyên, có hay không có thật rơi vào thực xử.

Hơn nữa một cái Quý Từ Thiện, tốt nhất vẫn là có một Đại Sứ Hình Tượng người, ta cảm thấy đặc Tiểu Nhu người rất xinh đẹp lại thân thiết, do người khi này cái từ thiện đại sứ, thỏa đáng nhất bất quá" .

Diệp Tiểu Nhu nghe ngượng ngùng vừa vui sướng, ai không thích nam nhân yêu mến lời ngon tiếng ngọt đây.

Tần Xuyên nhìn người còn yêu kiều hơn hoa, như nước trong veo nữ hài, tâm lý ngứa ngáy, nói đến với Diệp Tiểu Nhu xác lập quan hệ cũng không ít thời gian, hôn cũng hôn, sờ cũng sờ, nhưng vẫn không bước qua cuối cùng một cái khe, như vậy mang xuống cũng không phải là chuyện a.

Tần Xuyên đem chỗ ngồi hướng con gái bên người một chuyển, cầm cái muỗng thịnh lên một khối chocolate Dung Nham bánh ngọt, thả vào nữ hài mép.

"Đến, Tiểu Nhu nhu, ta đút ngươi", Tần Xuyên ôm nữ hài eo nhỏ nhắn, gần sát nàng thơm ngát thân thể.

Diệp Tiểu Nhu gò má nóng lên, rất sợ trong tiệm những khách nhân khác nhìn tới, "Tần Xuyên Ca,, chính ta ăn là tốt. . ."

"Ta liền thích đút ngươi ăn, nhà ta Tiểu Nhu ngoan nhất, đến, cái miệng, a _____"

Diệp Tiểu Nhu cầm nam nhân không có cách nào ngoan ngoãn bị đút ăn xong rồi ngay ngăn một cái cái đồ ngọt điểm tâm.

"Tần Xuyên Ca, ta ăn chết no rồi, tiếp tục như vậy ta liền muốn trở nên béo rồi", Diệp Tiểu Nhu sờ một cái tự có nhiều chút cổ bụng.

Tần Xuyên nghiêm trang đề nghị: "Ngược lại ngươi muốn đi giúp ta quản Quỹ Từ Thiện rồi, nếu không buổi chiều đừng đi công ty, ta dẫn ngươi đi ta kia trên du thuyền vui đùa một chút, bờ biển đi tản bộ một chút, như vậy thì sẽ không mập rồi" .

Diệp Tiểu Nhu sáng ngời mắt to chớp, ầy ầy hỏi: "Liền hai người chúng ta sao?"

"Đúng vậy, chúng ta thật lâu không hai người hẹn với nhau rồi", Tần Xuyên vuốt ve nữ hài sợi tóc.

Diệp Tiểu Nhu cũng không dần, theo bản năng phát giác một ít gì, thẹn thùng mấp má môi dưới, nhỏ như muối kê địa "ừ" âm thanh.

Đêm thu, biển hơn vạn dặm không mây, Tinh Không sáng chói.

Gió biển thổi qua Bích Hải Sơn Trang bên ngoài dĩ lệ bãi cát, một đôi thủ bắt

tay nam nữ, lưu lại chuỗi chuỗi dấu chân.

Diệp Tiểu Nhu sớm đem giày cao gót cởi, một đôi chân trắng đi lên mềm mại cát, vui vẻ ở nước biển cùng bãi cát giữa chạy tới chạy lui, thản nhiên cười nói.

Tần Xuyên thảnh thoảng đem nữ hài ôm, đi lòng vòng, thậm chí ném trên không trung lại tiếp lấy, đem Diệp Tiểu Nhu chọc cho càng là vui vẻ.

Nữ hài cao hứng, Tần Xuyên không phải là không đem trong lòng khói mù quét một cái sạch.

Chơi đã, hai người lên thuyền, Tần Xuyên để cho du thuyền đầu bếp làm một trận tinh xảo ánh nến bữa ăn tối, mở một chai 1924 năm mộ tây ni Đặc Cấp kiên hồng, đây là Bạch Dạ kia Tiểu Bạch Gia không biết từ đâu đấu giá trở lại, toàn thế giới nghe nói cũng không có mấy chai rồi.

Mặc dù Tần Xuyên không thích uống rượu, nhưng vì nhuộm đắm bầu không khí, hẳn cảm thấy vẫn là phải cho Diệp Tiểu Nhu uống một chút. bất quá giá tiền liền không cần nói cho cô gái, tránh cho nàng có gánh nặng trong lòng.

Cơm nước no nê, Diệp Tiểu Nhu có chút ngà say, ánh nến bên trong càng lộ vẻ kiều diễm mê người.

"Tiểu Nhu, tối nay cũng đừng trở về, chúng ta cùng đi bên ngoài đấm bóp trong bồn tắm vừa nhìn sao bên tắm có được hay không?"

Diệp Tiểu Nhu uống nhiều chút rượu, lá gan cũng lớn không ít, Điềm Điềm cười một tiếng, "Ta đây gọi điện thoại cho ba" .

Tần Xuyên toét miệng vui vẻ nói: "Ta cho sớm Đông Cường Thúc đánh rồi, ta cứ như vậy nói với người một tiếng" .

Nữ hài cong lên môi hồng, đối với (đúng) nam nhân vô lại tương đối không nói gì.

Để cho người làm đem bồn tắm nước tăng nhiệt độ sau, hai người chạy đi ra bên ngoài ngâm nổi lên lộ thiên suối nước nóng.

Tần Xuyên rất là tự tại hết thân thể, bất quá Diệp Tiểu Nhu đúng là vẫn còn có chút không buông ra, mặc thân đòi truy Bikini, trắng nõn nhẵn nhụi thân thể, bị nước ấm ngâm, phá lệ trong trắng lộ hồng.

Thấy nữ hài lồng ngực kia kích thích không tầm thường sơn loan, cùng hai cái tròn trịa chân ngọc, Tần Xuyên nuốt nước miếng một cái, cười hì hì nói: "Tiểu Nhu nhu, người gần đây có phải hay không lại đầy đặn hơi có chút?"

Vừa nói, Tần Xuyên một cái từ trong nước ôm lấy nữ hài, bỏ vào trên đùi mình ngồi.

Diệp Tiểu Nhu cảm giác hai bàn tay to tại chính mình cái mông cùng chân vuốt ve, vừa xấu hổ lại kích thích, mặc dù sớm chuẩn bị xong đem hết thủy giao cho nam nhân, nhưng thật giờ khắc này bức gần, nàng hay lại là tim đập như hươu chạy.

"Kia. . . nào có, ta lúc trước cứ như vậy" .

"Ta đây thế nào sờ, người thật giống như thịt hơi có chút nha", Tần Xuyên tiến tới nữ hài bên tai hỏi.

Diệp Tiểu Nhu run run rẩy rẩy, ngập ngừng: "Còn chưa phải là Tần Xuyên Ca, người đem ta nuôi cho béo rồi, tốt nghiệp công việc cũng không cần tìm, muốn cái gì có cái đó, tiếp tục như vậy nữa, ta liền muốn biến thành vừa nát lại lười cô gái" .

"Ta liền thích người ngây ngốc, miễn cưỡng, người như vậy nghe lời, kia sợ không hề làm gì, ta cũng sẽ một mực nuôi người", Tần Xuyên cứng chiu nói.

Nghe được nam nhân lời nói, Diệp Tiểu Nhu cảm giác mình có điểm giống là bị quyến dưỡng súc vật, có chút nhỏ u oán nói: "Một mực nuôi ta lời nói, ta

cũng sẽ bị làm hư, đến lúc đó nuôi ta coi như càng ngày càng đắt" .

"Đắt bao nhiêu à?" Tần Xuyên cười hỏi.

"Rất đắt rất đắt", Diệp Tiểu Nhu nậm nếm lỗ mũi người, gằn từng chữ nói.

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, "Như vậy a. . . ta đây tiền trả phân kỳ có được hay không?"

Diệp Tiểu Nhu bị chọc phát cười, "Liên đầu người đưa xoay chuyển nhanh, còn tiền trả phân kỳ đây. . . hảo nha, vậy người nói trước đi được, phân kỳ phân bao lâu à?"

Tần Xuyên trầm mặc một hồi, đột nhiên cúi đầu tại nữ hài trên môi đỏ hôn một cái. . .

"Cả đời" .

Diệp Tiểu Nhu ngơ ngác nhìn nam nhân, giống như là ngây dại, qua một lúc lâu, nàng đột nhiên từ nam nhân trên hai chân đi xuống.

Tần Xuyên không biết nữ hài muốn làm gì, nhưng khi cô bé một cái tay, đột nhiên bỏ vào hãnh giữa hai chân, cái đó bộ vị mấu chốt lúc, Tần Xuyên sợ ngây người!

"Tiểu Nhu. . . người. . . nha! hí! khác (đừng) dùng quá sức a" .

Diệp Tiểu Nhu dùng nàng không lưu loát thủ pháp, lại bắt lại bóp, ôn nhu nói: "Ta không nghĩ chờ đợi. . . Tần Xuyên Ca., làm như vậy có đúng hay không a, người thoải mái không ?"

Tần Xuyên nhìn trước đó chưa từng có chủ động nữ hài, cười một tiếng, xoay mình một cái dùng Công Chúa ôm, đem nữ hài ôm lấy, từ nước trong ao bỗng nhiên đứng lên.

"Nha đầu gối, người lần đầu tiên, làm sao có thể ở trong bồn tắm liền vội vàng đi làm" .

"Kia đi nơi nào?"

Tần Xuyên không trả lời, sai bước đi vào trong khoang thuyền, đi vào một cái đã sớm chuẩn bị xong chủ nhân trong phòng ngủ.

Dùng khăn bông đem thân thể hai người lau khô sau, hai người ở trên giường bắt đầu phi trần miên.

Mặc dù Diệp Tiểu Nhu không chút nào kinh nghiệm, nhưng chỉ là hô hấp nam nhân hô hấp, cảm thụ nam nhân ép ở trên người nàng cường tráng thân thể, cũng đã hoàn toàn say mê, quên được quanh mình hết cả.

Nàng giống như một lá trên biển khơi thuyền nhỏ, theo sóng lên xuống, căn bản không biết lại thổi tới nơi nào.

Làm một cổ nóng bỏng dòng lũ, tiến vào trong thân thể nàng, khoe mắt nàng rơi xuống trong suốt nước mắt. . .

Nàng nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới, tự mình ở ven đường nhận biết, tiến cử Internet một cái người làm công, sẽ cải biến nàng toàn bộ vận mệnh.

Làm duyên phận rốt cuộc kết thành trái cây, loại hạnh phúc này vui sướng, để cho Diệp Tiểu Nhu chìm đắm.

Hơn nửa canh giờ, hai người lần đầu tiên vui vẻ kết thúc, Diệp Tiểu Nhu kiều thở hỗn hển, giống như là muốn một lần một dạng chỉ vì nam nhân lực trùng kích quả thực quá mạnh mẽ.

Tần Xuyên thương tiếc sờ một cái nữ hài gò má, bất quá trong lòng cũng rất là đặc ý, bởi vì Diệp Tiểu Nhu hiển nhiên cũng là leo lên đám mây, thân thể mềm mại co rút không ngừng.

Hắn đem nữ hài ôm lấy, hai người đồng thời nắm, cảm thụ ôn tồn.

"Tần Xuyên Ca,", Diệp Tiểu Nhu nỉ non hỏi: "Ta sẽ có bầu người bảo bảo sao?"

Tần Xuyên ngạc nhiên, trả lời: "Cũng sẽ không, ta có làm một ít các biện pháp. thế nào, lo lắng mang thai?"

"Không phải là, ta làm sao biết lo lắng đâu rồi, là ba ba của ta hỏi ta, lúc nào sẽ với người sinh đứa bé, liền coi như chúng ta không kết hôn, hắn cũng hy vọng có một cháu ngoại", Diệp Tiểu Nhu đạo.

Tần Xuyên tò mò hỏi: "Người còn trẻ như vậy, bằng tốt nghiệp đại học cũng còn không dẫn đâu rồi, liền nguyện ý sinh con mang hài tử sao?"

"Nguyện ý nha, bởi vì là Tần Xuyên Ca, người hài tử mà", Diệp Tiểu Nhu mặt đầy đơn thuần mà nụ cười rục rờ.

Tần Xuyên cảm động không biết nói cái gì cho phải, có lẽ cái vấn đề này đối với (đúng) nữ hài mà nói thái lý sở đương nhiên, có thể với hắn mà nói, nhưng là một phần nặng chịch trách nhiệm.

Hắn nắm thật chặt Diệp Tiểu Nhu bàn tay trắng nõn, trịnh trọng nói: "Yên tâm đi, chờ ta cảm thấy thời cơ thích hợp, không bất kỳ vấn đề gì, ta nhất định khiến người cho ta sinh cái khỏe mạnh xinh đẹp bảo bảo" .

Diệp Tiểu Nhu cũng không hỏi nhiều, tại sao phải các loại (chờ) thời cơ, chẳng qua là ngòn ngọt cười, cao hứng gật đầu.

Một cái ấm áp ban đêm lặng lẽ di chuyển.

Tần Xuyên cũng không nỡ bỏ nữ hài quá cực khổ, cho nên chỉ cần một lần, sẽ không lại thiệt đấng Diệp Tiểu Nhu.

Sáng ngày thứ hai, hai người ở trên du thuyền ăn xong điểm tâm, Tần Xuyên

liền dự định mang Diệp Tiểu Nhu đi công ty.

Lục Tích Nhan vừa vặn cũng quay về rồi, ba người có thể đem Diệp Tiểu Nhu nghỉ việc, đi làm Cơ Kim Hội chuyện nói một chút.

Có thể Tần Xuyên mới vừa xuống thuyền, đi tới chỗ đậu xe đưa, lại phát hiện có cái gì không đúng, quay đầu nhìn về cách đó không xa đậu một chiếc khác tương đối nhỏ bé du thuyền.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 501: Thân Thích

0 501

"Thế nào? Tần Xuyên Ca,?" Diệp Tiểu Nhu thấy nam nhân ngẩn người, không khỏi hỏi một câu.

Tần Xuyên cười một tiếng, "Ta đi với hai vị bằng hữu chào hỏi, Tiểu Nhu người trước ngồi xe bên trong đi đi" .

Diệp Tiểu Nhu cũng không nghi ngờ gì, ngoan ngoãn ngồi vào trong xe chờ.

Tần Xuyên bước đi tới kia du thuyền một bên, nhảy lên một cái, lướt qua 3-4m khoảng cách, rơi vào trên du thuyền.

Trên boong, hai cái mặc áo sơ mi, mang kính mát nam tử, chính chỉ xa xa trên biển rạng rỡ, chuyện trò vui vẻ.

Thấy Tần Xuyên đi lên, một người trong đó nam tử hỏi: "Bạn thân đây, có chuyện gì sao?"

Tần Xuyên hướng bọn họ cười cười, "Vấn đề này hẳn ta tới hỏi các người, lớn như vậy sáng sớm liền giám thị ta, có chuyện gì sao?"

"Giám thị?" hai nam tử đều rất kinh ngạc.

Một cái khác nam tử nói: "Bạn thân đây người hiểu lầm đi, chúng ta là trên chiếc thuyền này khách nhân" .

"Thật sao?" Tần Xuyên toét miệng, "Hai người các người mặc dù không nội

công tu vi, nhưng các người nhìn thấy ta mới vừa rồi nhảy xa như vậy, cao như vậy, lại hỏi cũng không hỏi một câu, một chút kinh ngạc biểu tình cũng không có, không khỏi cũng quá kỳ quái chứ?"

Hai nam tử ngạc nhiên, trở mắt nhìn nhau, trầm mặc lại.

Tần Xuyên sắc mặt lãnh khốc vô cùng, "Cho các người một cơ hội, không nói thật, ta trực tiếp đem các người làm thịt ném xuống biển làm mồi cho cá. . . tốt nhất suy nghĩ kỹ càng, ngược lại ta giết các người, cũng sẽ không có người giúp các người báo thù" .

Cảm nhận được lạnh giá sát khí, hai người rốt cuộc không nữa nhiều đóng vai, bất an tháo xuống kính mát, thỉnh cầu Tần Xuyên tha thứ.

"Xin lỗi, Tần tiên sinh, chúng ta là Quốc An đặc công khoa, chúng ta chẳng qua là được an bài tới quan sát ngài thường ngày hành tung, cũng không khác (đừng) ác ý! xin ngài không nên hiểu lầm!"

Vừa nói, hai người còn đem mình đặc công giấy chứng nhận lấy ra, rất sợ Tần Xuyên đem bọn họ giết, dù sao bọn họ cũng là biết Tần Xuyên tu vi cực cao.

Vốn cho là bọn họ không tu vi, dựa vào đặc công cao siêu giám thị kỹ xảo, có thể ẩn núp rất khá, có thể không ngờ tới, Tần Xuyên độ bén nhạy vượt xa bọn họ tưởng tượng.

Tần Xuyên cau mày, "Đặc công khoa người? tại sao phải giám thị ta?"

"Chuyện này. . . chúng ta cũng không biết, chúng ta còn không có quyền biết nguyên nhân cụ thể", hai gã đặc công thẩn thẩn trả lời, bọn họ quả thật không biết.

Tần Xuyên cũng lười lãng phí thời gian, để cho hai người bọn họ mau dứt.

Hắn gọi một cú điện thoại cho Tổng Bảo Khôn, không bao lâu, Tổng Bảo

Khôn liền nghe điện thoại.

"Lần này lại là chuyện gì?" Tống Bảo Khôn đối với (đúng) không có thể đem Tần Xuyên nhân cơ hội mời chào vào Quốc An, vẫn là vô cùng buồn buồn không vui.

Tần Xuyên càng là không tính khí tốt, đạo: "Cho các người đặc công khoa người vôi vàng cút xa chừng nào tốt chừng nấy, lại để cho ta phát hiện có người theo dõi giám thị ta, ta chỉ thấy một cái giết một cái, thấy một đôi giết một đôi!"

"Đặc công khoa? giám thị người? người đang ở đây nói bậy bá đạo cái gì đó? ta lúc nào phái người giám thị qua người?" Tống Bảo Khôn lại đầu óc mơ hồ.

"Những người đó cầm giấy chứng nhận chính là Quốc An, khó khăn đánh vậy còn có làm giấy chứng nhận giả?"

Tống Bảo Khôn cau mày suy nghĩ một chút, đạo: "Đặc công khoa là do nữ nhi của ta Tống Viện chủ quản, chuyện này ta sẽ cùng với nàng lấy chứng, nếu quả thật là chúng ta Quốc An người, ta đây sẽ cho người một câu trả lời thỏa đáng" .

Tần Xuyên nghe lão đầu này giọng, thật giống như thật là không biết chuyện, cũng liền tạm thời tin.

Hắn cúp điện thoại, trở lại trong xe, làm bộ như như không có chuyện gì xảy ra nở nụ cười.

"Đánh xong chào hỏi? là nơi này nhà ở sao? ta xem bọn hắn thế nào đột nhiên đi?" Diệp Tiểu Nhu hỏi.

Tần Xuyên nhún vai một cái, "Không phải là, chính là chỗ này bên khách nhân, ta cho là ta kia nhà hàng xóm đâu rồi, không có vấn đề á..., chúng ta đi công ty đi!"

"Ừ, Lục tỷ tỷ đã ở phòng làm việc chờ chúng ta rồi" !

...

Quốc An, Phó bộ trưởng bên trong phòng làm việc.

"Hoang đường!"

Tống Bảo Khôn vỗ bàn một cái, hướng về phía đứng ở trước bàn làm việc, mặc quân trang Đại Nữ Nhi Tống Viện, mặt đầy bất mãn.

"Ta lúc nào ra lệnh, cho người đi phái người giám thị Tần Xuyên rồi hả? người chẳng lẽ không biết hẳn có cao cấp Tiên Thiên thực lực sao! ? phái mấy cái đặc công là có thể giám thị, kia cao cấp Tiên Thiên Vũ Giả cũng quá không đáng giá đi! ?"

Tống Viện tựa hồ cũng có chút không phục, "Ủy phái đặc công giám thị nhân viên khả nghi, vốn là ta chức quyền phạm vi có thể làm việc, chẳng qua là không nghĩ tới Tần Xuyên độ bén nhạy cao như vậy" .

"Người làm như vậy, chỉ sẽ để cho Tần Xuyên cách chúng ta Quốc An càng ngày càng xa, đối với chúng ta Tống gia sinh ra bất mãn! người rốt cuộc là đang suy nghĩ gì! ?" Tống Bảo Khôn chất vấn.

"Ta cho là Nạp Lan Anh Kỳ tướng quân hoài nghi là có căn cứ, Tần Xuyên rất có thể cùng cái đó Kiếm Ma thoát không khỏi liên quan, người này vô cùng nguy hiểm, đối với hẳn tiến hành giám thị là có cần phải", Tống Viện nói.

Tống Bảo Khôn lạnh rên một tiếng, "Quả nhiên là Nạp Lan Anh Kỳ ý tứ, chính hẳn không đủ nhân viên, sẽ để cho người giúp hẳn. người chẳng lẽ cho đến ngày nay, tâm lý còn không bỏ được người nam nhân kia? !"

Tống Viện không lên tiếng, giữ yên lặng.

"Ai. . ." Tống Bảo Khôn thở dài một tiếng, rất là bất đắc dĩ, "A Viện, ta bây giờ coi như phụ thân người, lại cuối cùng cảnh cáo người một câu, người coi như

đời này không muốn lập gia đình, ta cũng sẽ không cho phép người gả cho Nạp Lan Anh Kỳ! người nam nhân kia, trong lòng nghĩ về điểm kia chuyện, là cha ta rõ ràng! hẳn không đáng giá người thích!"

Tống Viện cắn răng, đạo: "Chính ta rất rõ ta thích là dạng gì người" .

"Người. . ." Tống Bảo Khôn không lời chống đỡ, khuyên nhiều năm như vậy, hẳn cũng đã không nghĩ nói thêm nữa, chỉ đành phải trầm mặt nói: "Nói tóm lại, không cho các người lại phái bất luận kẻ nào giám thị Tần Xuyên, Kiếm Ma là Kiếm Ma, mọi người đều là tận mắt qua bộ dáng kia, nhất định không có quan hệ gì với Tần Xuyên rồi, không cho phép lại đi đoán lung tung nghi!"

Tống Viện mặc dù mặt đầy không tình nguyện, nhưng cũng chỉ đành chào, "Vâng, thủ trưởng" .

...

Đặc công giám thị tình huống, cho Tần Xuyên nói ra cái cảnh tình, mấy ngày kế tiếp, hẳn đều có cố ý để ý, nhìn có người hay không sử dụng theo dõi dụng cụ những thứ này đối phó hẳn.

Cũng may, Tống Bảo Khôn tựa hồ coi như lời nói đáng tin, nói sẽ không lại phái, liền thật không có phái cái gì đặc công tới.

Thừa dịp này thời gian vài ngày, Tần Xuyên cũng để cho Bạch Dạ hỗ trợ tìm một cái đặc biệt làm Quỹ Từ Thiện đoàn đội, thành lập một cái mới quỹ.

Quỹ liền kêu "Tiểu Nhu quỹ", phi thường có thân hòa lực.

Diệp Tiểu Nhu đảm nhiệm cái này quỹ người phụ trách cùng Đại Sứ Hình Tượng người, ngay cả quỹ ký hiệu đều là Diệp Tiểu Nhu ghép vần thủ mẫu tự, YXR.

Vì để tránh cho ngoại giới hiểu lầm, Bạch Dạ thông qua mấy cái nàng khống chế hải ngoại đầu tư công ty, đem vốn rót vào cái này Tiểu Nhu quỹ, thật ra thì

tất cả đều là Tần Xuyên tiên.

Quỹ chạy đầu hai cái hạng mục, là vì Phù Tang huyết án thân nhân môn cung cấp một ít chủ nghĩa nhân đạo trợ giúp, ngoài ra là vì Hoa Hạ mấy cái tương đối nghèo khó tình vùng núi hải tử, cung cấp giáo dục trợ giúp, bao gồm xây cất trường học, xây cất đi học con đường các loại.

Diệp Tiểu Nhu đối với (đúng) cái này mới người phụ trách công việc, hiển nhiên tràn đầy hăng hái, hơn nữa càng chủ động, ngay cả quay phim quảng cáo, quay chụp hình tượng hình các loại, cũng hào phóng rất nhiều.

Tần Xuyên ý thức được, cái này đặc biệt đi trợ giúp người khác công tác, có lẽ mới là thích hợp nhất Diệp Tiểu Nhu như vậy cô gái.

Bất tri bất giác, đã lập đông, khí trời càng ngày càng lạnh, trong gió lộ ra lạnh lẽo.

Ban đêm, ở Diệp Tiểu Nhu trong nhà, bên bàn cơm vui vẻ hòa thuận.

Ngoại trừ Diệp Đông Cường cùng Diệp Tiểu Nhu phụ nữ, Tần Xuyên cùng Lục Tích Nhan cũng ở đây, không những như thế, ngay cả giúp Diệp Tiểu Nhu xây dựng nổi Quỹ Từ Thiện Bạch Dạ, Phù Lôi Nhã chủ tứ, cũng tham dự đi vào.

Thật ra thì trải qua ở Tần Xuyên trên du thuyền mấy lần chạm mặt, Lục Tích Nhan với Diệp Tiểu Nhu, đã sớm cùng Bạch Dạ chủ tứ nhận thức, chẳng qua là Tần Xuyên không có ở đây thời điểm, mọi người tóm lại có chút lúng túng.

Có Tần Xuyên dày như vậy da mặt điều hòa được tề, mấy người nữ nhân ngược lại vừa nói vừa cười, rất là thân thiết.

Đương nhiên, cũng là thua thiệt Bạch Dạ là thông thường nhất nhân cách kia, tình thương tương đối cao, nếu không đối thành cái đó quyền rũ nhân cách, hoặc bướng bỉnh nhân cách, Tần Xuyên cũng sẽ tương đối nhưc đầu.

"Ngày mai tiểu Nhu muội muội liền muốn đứng dậy đi Vân tình vùng núi

làm từ thiện rồi, tỷ tỷ chúc người thuận buồm xuôi gió", trong bữa tiệc, Bạch Dạ rất chủ động với Diệp Tiểu Nhu nâng ly.

Diệp Tiểu Nhu cầm lên giả bộ nước trái cây ly thủy tinh, với Bạch Dạ vừa đụng, cười ngọt ngào, "Cám ơn Bạch tỷ tỷ" .

Diệp Đông Cường mặt đầy vui vẻ yên tâm, hẳn ngay từ đầu còn cảm thấy, con gái bị ủy khuất, chẳng qua hiện nay phát hiện, bất kể Lục Tích Nhan hay lại là Bạch Dạ, đều rất chiều cố Diệp Tiểu Nhu, cũng từ từ coi nhẹ rồi.

"Chỉ tiếc Liễu tướng quân ra ngoại quốc rồi, nếu không Tần Xuyên người đem nàng gọi tới, còn có thể càng náo nhiệt nhiều chút", Lục Tích Nhan ngược lại muốn đắc tương đối nhiều.

Tần Xuyên cười khố, cũng không biết nữ nhân ở Bắc Phi thế nào, nói: "Có khỏe không, nàng cũng không thích náo nhiệt" .

Lúc này, một thông điện thoại đánh tới Lục Tích Nhan trên điện thoại di động, nữ nhân lộ ra vẻ ngoài ý muốn thần sắc, tiếp rồi điện thoại.

"Thúc thúc? có chuyện gì sao?" điện thoại gọi đến là Lục Tích Nhan Đường Thúc, mặc dù là thân, nhưng trên căn bản chưa bao giờ gọi điện thoại cho nàng.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 502: Huyện Thành

0 502

Điện thoại bên kia Đường Thúc Lục Đại Dũng không nói mấy câu, Lục Tích Nhan sắc mặt liền trắng bệch.

"Cái gì! ? ba mẹ ta vào bệnh viện! ? chuyện này. . . sao lại thế. . ."

Tần Xuyên đăm người nhìn nữ sắc mặt người có cái gì không đúng, cẩn thận dùng lỗ tai nghe một chút, nghe rõ ràng trong điện thoại nội dung, Tần Xuyên chân mày cũng nhíu lại.

Nguyên lai là Lục Tích Nhan lão gia nông thôn phải di dời rồi, địa phương bộ môn phái người đi nhà nhà nói bồi thường giá tiền, trong thôn quan chức vì từ trung gian trừ tiền, liền bắt đầu âm thầm sử dụng đe dọa các loại thủ đoạn, để cho thôn dân bớt lấy phí bồi thường.

Rất nhiều người người sử dụng rồi đồ cái an ổn, cũng liền buông tha rồi mấy chục ngàn đồng tiền, không dám với đám kia Hắc Bạch Lưỡng Đạo thông cật gia hỏa cứng đối cứng.

Duy chỉ có Lục Đại Khánh là một bộ xương cứng, chính là không chịu thỏa hiệp, nhất định phải bắt được hợp lý giá tiền.

Ngay vừa mới rồi trời tối thời điểm, thôn dân phát hiện, hai vợ chồng từ trong đồng ruộng trở lại trên đường, đã bị người đánh đã hôn mê.

Lục Đại Dũng thẳng than thở: "Ai, thật ra thì chúng ta bên này phá bỏ và dời đi chuyện đã thảo luận thật lâu rồi, ba mẹ người cũng là muốn không mở, nhất

định phải đòi cái công đạo giá tiền, đây không phải là với trong thôn đám thỏ chết bầm kia đối nghịch sao!

Lần này tốt lắm, tối lửa tắt đèn cũng không biết để cho ai đánh rồi, nửa cái mạng cũng bị mất, vào nằm bệnh viện rồi, còn không để cho ta thông báo người!

Ta nghĩ, như vậy nào đi xuống đều phải xảy ra nhân mạng! ta làm sao có thể không nói cho người a! tiểu Nhan, vội vàng trở lại khuyên hấn một chút môn đi! chết tử tế không bằng ý lại còn sống, tội gì vì ít tiền, với đám kia Vương Bát Đản chết đập đầu a!"

Lục Tích Nhan hốc mắt đều đỏ, chứa đựng nước mắt, "Kia ba mẹ ta bây giờ tình huống thế nào? bị thương nghiêm trọng không?"

"Mẹ của người còn khá một chút, chính là trên mặt mặt mày hốc hác rồi, chặt đứt một cái cánh tay. . . có thể ba của người, vì bảo vệ mẹ của người, cặp chân cùng một cái cánh tay trái cũng để cho đánh gãy! giữ lại hấn một cánh tay phải, phỏng chừng cũng là vì để cho hấn có thể ở đồng ý trong sách chữ ký! thật toàn thân đều là thương a!" Lục Đại Dũng vừa tức vừa khổ nói.

Lục Tích Nhan đã ngồi không nổi nữa, lập tức đứng dậy, đạo: "Thúc thúc, ta bây giờ liền mua vé máy bay đi qua, là đang ở trong huyện bệnh viện đúng không?"

"Đúng vậy, người. . . người bây giờ tới? đã trẻ thế này. . ."

"Ta không chờ được nữa rồi! ta cúp trước!"

Lục Tích Nhan cúp điện thoại, lập tức bắt đầu trên điện thoại di động đặt vé phi cơ, cũng may bây giờ giao thông phát đạt, tùy thời cũng có thể đặt đến nhóm.

Diệp Đông Cường ân cần đạo: "Vậy làm sao rồi nhỉ? Lục đại ca hai lỗ xảy ra chuyện gì rồi hả?"

Bạch Dạ nghe rõ, đơn giản giải thích một chút, nhất thời để cho Diệp Đông Cường tức giận tới mức chụp bấp đùi.

"Cái này cũng quá ghê tởm! ban ngày ban mặt, trả thế nào có thể làm loại sự tình này! ? bây giờ đều không thể tố cáo sao? !"

"Thúc, Hoa Hạ địa phương đại, cái dạng gì người đều có, đặc biệt là tương đối rơi ở phía sau địa phương, lão bách tính vẫn là rất sợ quan, hơn nữa quan lại bao che cho nhau, tố cáo chỉ có tố cáo người gặp họa", Bạch Dạ nói.

Tần Xuyên tâm lý Tự Nhiên không thoải mái, mặc dù nói Lục Đại Khánh với Hồ Thúy Lan không cho hãn sắc mặt tốt, nhưng dù nói thế nào cũng là hãn Nhạc Phụ mẹ vợ.

Bây giờ lại bị người đánh, hãn sao có thể nhẫn?

"Giúp ta cũng đặt một tấm nhóm, ta cùng đi với người", Tần Xuyên nói với Lục Tích Nhan.

Lục Tích Nhan sững sờ, ngay sau đó lắc đầu một cái, "Không cần, chính ta đi xử lý một chút tốt lắm, những người đó đều là bắt nạt kẻ yếu" .

"Mẫu chốt là người thế nào cứng rắn? người theo chân bọn họ thuyết pháp Luật? giảng đạo đức? người cảm thấy nói phải trái hữu dụng, ba mẹ ta sẽ còn bị đánh sao?" Tần Xuyên hỏi.

Lục Tích Nhan cúi đầu, mặt đầy khổ sở, đúng vậy, nếu như đối phương đã hoàn toàn vô lý, nàng có thể làm gì đây?

"Người chuyện chính là ta chuyện, ngoan ngoãn, nghe lời, đặt hai tờ nhóm, ta không yên tâm người", Tần Xuyên giọng ôn tồn khuyên nhủ.

Lục Tích Nhan cảm kích nhìn nam nhân liếc mắt, tâm lý ổn định rất nhiều, liền vội vàng đem hai tờ nhóm đặt xuống dưới.

Hai người cơm cũng không kịp ăn xong, hành lễ cũng không thu thập, vội vã nắm giấy chứng nhận liền chạy tới sân bay.

...

Tốt ở máy bay không duyên ngộ, ban đêm mười điểm tả hữu, hai người đến núi tỉnh.

Cho mượn một chiếc xe, lại mở một cái nhiều giờ, mới đi tới Lục Tích Nhan lão gia huyện thành, Bình Xương Huyện.

Cáo biệt đại đô thị xa hoa truy lạc, vạn điểm nghệ hồng, vừa vào huyện thành, liền phát hiện cũng không có bao nhiêu tấm bảng quảng cáo, không trung thậm chí còn có thể thấy Tinh Thần.

Tần Xuyên cảm giác mình lại trở về trong núi lớn tựa như, nhìn một chút bên người ngồi, mặt đầy lo âu Lục Tích Nhan, lại không có cách nào có cái gì tốt tâm tình.

Đến Bình Xương bệnh viện huyện, mặc thân cũ kỹ đen Jacket, hút thuốc Lục Đại Dũng, đang ở năm viện lầu bên ngoài chờ.

Thấy trong xe taxi đi xuống Lục Tích Nhan, Lục Đại Dũng biểu tình rất kinh ngạc, giống như là không nhận biết tựa như, trên dưới quan sát.

Cho đến Lục Tích Nhan kêu một tiếng "Thúc thúc", Lục Đại Dũng mới tin chắc này là mình cháu gái.

"Ô kìa, thật là không bình thường, tiểu Nhan a, cũng không nhận ra được, biến hóa thật là lớn a", Lục Đại Dũng cao hứng mà cười đến, lại nhìn một chút Tần Xuyên, "Cái này Tiểu Ca là. . ."

"Ta là Tích Nhan bạn trai, ta gọi là Tần Xuyên, thúc thúc tốt", Tần Xuyên ngược lại rất tựa như quen.

Lục Đại Dũng "Nga" một tiếng, ha ha cười nói: "Nghe nói qua, không nghĩ tới còn trẻ như vậy, chào người chào người" .

Hơi chút trò chuyện đôi câu, Lục Đại Dũng liền mang theo hai người vào phòng bệnh.

Mặc dù đêm đã khuya, nhưng Lục Đại Khánh vợ chồng biết con gái muốn đi qua, cũng không ngủ, thật ra thì bọn họ đều bị thương, tâm lý lại có khí, ngủ cũng không nữa ngủ.

Thấy Lục Tích Nhan sau khi đi vào, Tần Xuyên cũng cùng theo vào, hai vợ chồng đều là sắc mặt khó coi thêm vài phần.

"Bá phụ, bá mẫu", Tần Xuyên mặc dù có chút lúng túng, nhưng vẫn là hướng Nhị lão chào hỏi.

"Cha, mẹ, các người còn đau không?" Lục Tích Nhan thấy cha mẹ trên người vải thưa cùng vết thương, nước mắt liền căn bản không ngừng được.

Lục Đại Khánh mặt cũng sưng, toàn thân liền một cái cánh tay năng động, hăn chỉ Tần Xuyên: "Ta không muốn thấy người! đi ra ngoài!"

Hồ Thúy Lan ngược lại mềm lòng, "Lão đầu tử, Tiểu Tần tới cũng là một phần tâm, chúng ta lúc này cũng đừng nói những thứ kia" .

"Hừ, hăn rõ ràng chính là tới xem chúng ta trò cười! chúng ta không có tiền, không thể, còn không muốn hăn làm con rể, hăn khẳng định thấy cho chúng ta suy nghĩ có hãm hại, đang chê cười chúng ta đây!" Lục Đại Khánh nói.

Này vừa nói, Lục Đại Dũng nghe không nổi nữa, "Ta nói đại ca, ta là không biết người làm gì vậy không thích Tiểu Tần, ta xem tiểu tử này liền thật hiểu thuận, biết các người xảy ra chuyện, liền theo tiểu Nhan đồng thời tới.

Biết các người bị đánh, còn dám tới, cũng không phải là đùa giỡn! hăn rốt cuộc là đời trước mất người hay lại là gài bẫy người tiền? người làm gì hướng

hắn nổi giận à? !"

"Người không cần biết! với người không quan hệ! đều là người, cho người khác (đừng) gọi điện thoại!" Lục Đại Khánh oán trách.

Lục Đại Dũng đều có tức giận, "Hắn ấy ư, ta nếu không phải người em trai ruột, ta mới lười quản người! nhìn người này đi tiểu tính! người làm trong thôn nhị hắc tử nhóm người kia là ăn chay! ?

Năm ngoái đầu thôn ở cửa treo ngược tự sát A Quý, còn có năm nay uống thuốc trừ sâu uống nước đọng cây, thật cho là bọn họ là thiếu mấy trăm khối bạc liền tự sát chết! ?

Bọn kia gia hỏa, vì tuyển cử bỏ phiếu cũng có thể làm xảy ra án mạng đến, lần này nhưng là phá bỏ và dời đi a! liên quan đến bao nhiêu người a! bọn họ có thể nương tay sao! ?"

"Chết thì chết! ! ngược lại Lão Tử không đếm xỉa đến! !" Lục Đại Khánh giận đến mặt đỏ lên, "Ta muốn mỗi một phần tiền đều là quốc gia cho, không phải là đám kia Tôn Tử cho! tổ tông lưu lại địa, ít đi một phần công đạo tiền đều không thể bán! bán chính là đại nghịch bất đạo! !"

"Tổ tông? tổ tông đều phải bị người ngu xuân khóc!" Lục Đại Dũng cũng là nổi giận, mắng to mấy câu, liền quay đầu đi ra ngoài bên ngoài hút thuốc lá.

Trong phòng bệnh lại lần nữa an tĩnh lại, Lục Tích Nhan mặt đầy lo lắng, muốn khuyên ai cũng khuyên không được.

Hồ Thúy Lan xin lỗi hướng Tần Xuyên cười một tiếng, "Tiểu Tần, xin lỗi, bọn họ liền này tính xấu, người theo Nhan Nhan đến nơi này tới cũng cực khổ, đi bên cạnh tìm quán trọ nghỉ ngơi một đêm đi" .

Tần Xuyên đảo là thông qua Lục gia hai huynh đệ nói chuyện, biết đại khái nhiều chút đầu mối, suy nghĩ một chút, liền mỉm cười gật đầu: "Ta không mệt, ta

đi ra ngoài trước chờ đi, để cho Tích Nhan cùng các người Nhị lão trò chuyện" .

Tần Xuyên đi tới năm viện lầu bên ngoài, thấy Lục Đại Dũng ở trên bậc thang ngồi rút ra bực bọì khói, liền đi tới đồng thời xếp hàng ngồi xuống.

"Thúc, người cũng đừng quá hưởng trong bụng đi, ta cảm thấy đắ bá phụ là tâm lý khó chịu, hẳn nhất định là biết người vì muốn tốt cho hẳn, hẳn cũng hối hận với người cãi nhau", Tần Xuyên nói.

Lục Đại Dũng nghiêng đầu nhìn hẳn, một cái thô ráp bàn tay ở Tần Xuyên trên vai vỗ một cái, "Tiểu Tần, người thật đúng là hảo tiểu hỏa mà, còn để an ủi ta. cũng phải a, ta đại ca chính là tính tình này, nếu không phải cũng sẽ không ăn này đau khổ, đến, hút điếu thuốc?"

Lục Đại Dũng móc ra một bọc mặt nhăn mặt nhăn Hùng Sư khói, móc ra một cây.

Tần Xuyên khoát khoát tay, "Không được, ta không biết hút thuốc" .

"Không phải là người trong thành, cho nên xem thường ta này tiện nghi khói đi", Lục Đại Dũng cười giỡn nói.

"Sao có thể a, ta là trong núi lớn lên, vào thành cũng mới hơn hai năm đây", Tần Xuyên cười nói.

Lục Đại Dũng nghe một chút, phá lệ cảm thấy thân thiết, "Không trách, ta coi người đứa nhỏ này cũng không có gì ngạo khí, nguyên lai là trong núi, tiểu Nhan thật là tìm cái nam nhân tốt, ha ha. . ."

Tần Xuyên lại nói mấy câu thân thiết lời nói, để cho Lục Đại Dũng phá lệ hưởng thụ, đối với (đúng) cô cháu gái này tế phá lệ thích.

Thấy hai người quan hệ gần hơn tới trình độ nhất định, Tần Xuyên mới hỏi: "Thúc, người mới vừa nói trong thôn nhị hắc tử đám người kia, cũng là một đám người nào à?"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 503: Không Cần Phải Nhận Biết

0 503

Lục Đại Dũng sững sờ, than khổ một tiếng, "Tiểu Tần, ta khuyên người cũng không cần biết, những người này không cần phải đi tìm hiểu, mau sớm nghĩ biện pháp khuyên nhủ ta đại ca đại tẩu bọn họ, để cho bọn họ đi theo người và tiểu Nhan, đi trong thành hưởng phúc đi" .

"Không việc gì, ta chỉ muốn hiểu rõ ràng, thật ra thì ta có thân thích ở núi tinh làm điểm quan, ta nhìn có thể giúp hay không", Tần Xuyên ngược lại không có nói láo, trong đầu của hắn nhớ, Tần gia là có một vài đệ tử ở núi tinh không đồng cấp đơn vị khác nhậm chức.

Lục Đại Dũng khoát khoát tay, "Thân thích? vô dụng, coi như người thân thích là tỉnh trưởng, vậy cũng phải có chứng cứ mới có thể quản sự a, nhị hắc tử nhóm người kia, làm việc cũng lén lút lút lút, đem người giết chết cũng không nhọc điểm bắt" .

"Lợi hại như vậy? Thúc, người coi như ta hiểu kỳ, nói cho ta một chút đi, ngược lại Tích Nhan còn phải với bá phụ bá mẫu trò chuyện lúc, nhàn rồi cũng là nhàn rồi", Tần Xuyên khách khí nói.

Bên trái một tiếng Thúc, bên phải một tiếng Thúc, Lục Đại Dũng không tránh khỏi Tần Xuyên thỉnh cầu, chỉ đành phải nói. . .

Nguyên lai, nhị hắc tử vốn tên là kêu với đào, lúc trước ở bên ngoài đi làm, sau đó không muốn ăn khổ, lại không có văn hóa gì, cho nên liền ở trong thôn làm nhiều chút trộm cắp sự tình.

Có lần cướp bóc bị bắt sau, cải tạo lao động một cái năm, thả ra sau lại kết giao một đám giống vậy bất học vô thuật côn đồ.

Vừa vặn, với đào một cái Đại Biểu Ca Trương Lỗi là thương nhân, muốn tuyển chọn trong thôn thư ký, sẽ để cho nhị hắc tử giúp hẳn khắp nơi kéo phiếu bầu, bỏ phiếu đưa tiền, ngại tiền thiếu hoặc là không muốn, liền âm thầm làm phá hư, thậm chí thừa dịp lúc ban đêm bên trong đánh người.

Trong thôn các ủy viên ngay từ đầu là cảm thấy, bỏ phiếu cho ai đều là đầu, còn có tiền cầm, cho nên đại đa số cũng phối hợp, để cho Trương Lỗi làm thư ký.

Thật không nghĩ đến, Trương Lỗi làm thư ký sau, bắt đầu trắng trợn bán thổ địa, mượn thợ xường, đem trong thôn làm ô yên chướng khí.

Thôn dân nhà ai nếu không phục, muốn đi tố cáo, cũng đều sẽ bị Trương Lỗi trước thời hạn biết, phái nhị hắc tử một đám người, âm thầm chèn ép.

"Tiểu Tần, người là không biết bọn họ có nhiều ác, ta trong thôn kia A Quý, thật tốt một người đảng hoàng, bình thường ngoại trừ đút lót bài chín, cái gì không chính đáng cũng không có.

Một lần kia, bởi vì nhà máy bài ô đem hẳn vịt nhà tử cũng độc chết. hẳn chạy đi huyện thành khiếu nại, kết quả khiếu nại không người lý tới, ngược lại A Quý ngày thứ hai liền treo cổ tại cửa nhà trên cây rồi! ta trẻ nít trong thôn tử chừng mấy ngày bị dọa sợ đến không dám trải qua chỗ ấy, đi học cũng đi vòng!

Lần này phá bỏ và dời đi chuyện, rõ ràng Trương Lỗi muốn từ trung gian trừ tiền, để cho nhị hắc tử bọn họ nhà nhà địa đê thấp giá tiền, nói cái gì nguyện ý phối hợp, ký đồng ý thư, không yêu cầu quá nhiều bồi thường cái gì. . . này, tiết kiệm được bồi thường khoản, còn không đều là vào bọn họ túi tiền!"

Lục Đại Dũng nói lại xảy ra khí vừa đành chịu, cầm đầu hút thuốc, mặt đầy căm giận.

Tần Xuyên hí mắt một cái, không sai biệt lắm cũng biết cụ thể vấn đề ở chỗ nào rồi, thật ra thì với hấn mà nói, giải quyết một đám hỗn trưởng mặt hàng cũng liền một đêm công phu, bất quá phải nhường chuyện này lặng yên không một tiếng động điểm tốt nhất, miễn cho bị truyền thông cái gì ra ánh sáng, còn muốn ứng phó những thứ này dư luận.

Hơn nữa, hấn cũng phải cân nhắc đến, Lục Tích Nhan một nhà ở trong thôn có thể hay không chịu ảnh hưởng.

Lúc này, Lục Tích Nhan từ nằm viện trong lầu đi ra, hướng Tần Xuyên xin lỗi cười một tiếng, "Tần Xuyên, người nếu không chính mình tìm một quán trọ ở một chút đi, ta nghĩ rằng tối nay ở trong phòng bệnh theo ba mẹ ta" .

"Khác (đừng) a, ta lưu nơi này tạm là, tiểu Nhan người với Tiểu Tần đi ra ngoài ở đi", Lục Đại Dũng nói.

Lục Tích Nhan lắc đầu, "Thúc, người đã giúp ân tình lớn rồi, thím bọn họ ở nhà cũng lo lắng người thì sao, người cũng mau nhiều chút trở về đi thôi, nơi này có ta, người yên tâm" .

Nghe cháu gái nói như vậy, Lục Đại Dũng cũng không nhiều cưỡng cầu, cũng liền đi cười xe chạy bằng bình điện trở về trong thôn rồi.

Tần Xuyên biết nữ nhân khẳng định không tâm tư đi quán trọ, cho nên cũng rất hiểu, để cho nàng sớm nghỉ ngơi một chút, hấn ở bên cạnh tìm một gần một chút lữ điểm là được.

Ngày thứ hai sáng sớm, Tần Xuyên ở sạp ven đường ăn một chút bản xứ bánh rán quyền hành tây, uống chén đậu hủ não, thuận liền muốn thế nào đem nơi này sự tình giải quyết.

Sau khi ăn xong, hấn liền xách điểm bữa ăn sáng, chạy đi bệnh viện bên trong.

Hắn đang muốn đi tới cửa phòng bệnh, liền gặp được có nhiếp ảnh sư chính ở cửa chỗ ấy quay chụp đến cái gì.

Đến gần nhìn một cái, lại là Bình Xương Huyện đài truyền hình ở phòng vấn!

Một cái dùng lời ống nữ ký giả, chính phỏng vấn một người mặc màu xám Jacket, tóc chải bóng loáng tỏa sáng trung niên nam nhân.

Mà Lục Đại Khánh, Hồ Thúy Lan vợ chồng, cùng Lục Tích Nhan đều là sắc mặt khó coi, hận hận trợn mắt nhìn người trung niên này.

". . . nói tóm lại, ta Trương Lỗi lấy một cái tối cơ tầng quan phụ mẫu vinh dự bảo đảm, bất luận kẻ nào muốn thông qua không hợp pháp thủ đoạn, nguy hại thôn dân thân thể con người tài sản an toàn, đạt tới một ít không thể cho ai biết hiện nay, ta đều lại tra cái tra ra manh mối, kiên quyết với này cố bất chính làn gió đấu tranh rất cuộc!"

"Cám ơn Trương thư ký có thể sáng sớm tiếp nhận chúng ta Đài phát thanh phỏng vấn, chúng ta cũng tin tưởng, ở ngài dưới sự hướng dẫn, không chỉ là Lục Đại Khánh một nhà, còn lại mỗi một nhà thôn dân lợi ích cũng có thể lần này phá bỏ và dời đi trong công việc được bảo đảm. . ."

Phóng viên tổng kết xong, nhiếp ảnh sư liền lập tức ngừng quay chụp.

"Không biết xấu hổ! các người đám này đài truyền hình, chẳng lẽ chỉ có thể mở mắt nói bừa sao! ?" Lục Tích Nhan hai tròng mắt hiện lên tia máu, tức giận nói.

Phóng viên cùng nhiếp ảnh sư cũng giả bộ làm cái gì cũng không nghe thấy, vội vã liền từ phòng bệnh rời đi.

Chờ bọn hắn vừa đi, một cái màu da so với đen, thể trạng đàn ông cường tráng, dẫn hai cái lưu lý lưu khí côn đồ, đi vào phòng bệnh.

"Vương Bát Đản! nhị hắc tử! ! người còn có mặt mũi tới! ? cú!" Lục Đại

Khánh thấy này ngăm đen nam nhân, liền khí đến sắc mặt đỏ lên.

"Hắc hắc, Lục đại bá, đừng nổi giận rồi, vạn nhất vết thương lại băng bó ra máu làm sao bây giờ à?"

Nhị hắc tử hẹp mồm ra mắt, đột nhiên liếc tới Lục Tích Nhan, đi theo nhất thời lộ ra một vết tham lam, cười tà nói: "Nhé a, đây không phải là Lục gia Tích Nhan em gái sao? đã về rồi? bộ dáng kia thật là càng ngày càng mặn mà, chắc chắn, không hổ là bên trong tòa thành lớn làm giáo sư nha" .

Thấy nhị hắc tử muốn nhích lại gần mình, Lục Tích Nhan hù dọa phải mau đảo lui ra, có thể phòng bệnh quá nhỏ, nàng trực tiếp dính vào trên vách tường.

Hồ Thúy Lan thấy con gái được khi dễ, lập tức liều mạng đi lên che chở, "Cút ngay! cách ta khuê nữ xa một chút! !"

"Hắn ấy ư, lão nương da, có tin hay không Lão Tử quất chết người! !"

Nhị hắc tử chột quăng lên một cái tay, muốn một cái tát đánh xuống, lại phát hiện, tay mình đã bị khác một cái đại thủ bắt được, không thể động đậy.

Tần Xuyên không biết khi nào chạy tới phía sau hắn, mặt đầy âm trầm nhìn hắn.

Trương Lỗi mấy người cũng đều là sừng sờ, cũng không có chú ý Tần Xuyên thế nào đi vào.

"Tiểu tử, người là ai à?" nhị hắc tử dùng sức muốn tránh thoát, phát hiện mình khí lực căn bản không đủ dùng, trong lòng không khỏi có chút suy nhược.

Tần Xuyên ngoài cười nhưng trong không cười địa toét miệng, "Ta là Tích Nhan bạn trai, ta cảm thấy, không sai biệt lắm là được rồi, nơi này là bệnh viện, đánh người không quá thích hợp đi" .

"Bạn trai? hắn ấy ư, ta tưởng là ai chứ! buông ra! có tin hay không Lão Tử

kêu huynh đệ giết chết người! ?" nhị hắc tử trợn mắt đe dọa.

Bất quá, Trương Lỗi nhưng là ánh mắt lóe lên, cười híp mắt đi tới nói: "Vớی đào, chớ có nói bậy nói bạ rồi, mang theo người người đi ra ngoài" .

Nghe một chút Trương Lỗi lên tiếng, nhị hắc tử không dám nói nhiều nữa cái gì, mặc dù mặt đầy không phục, nhưng cũng chỉ đành mang theo hai côn đồ đi ra phòng bệnh.

"Vị tiểu huynh đệ này, người là Lục gia em gái bạn trai, kia sau này sẽ là ta trong thôn con rể, ta là trong thôn thư ký, Trương Lỗi, nhận thức một chút" .

Trương Lỗi đưa tay ra, muốn với Tần Xuyên bắt tay.

Tần Xuyên hướng hấn cổ quái cười cười, "Không cần phải nhận biết" .

Nói xong, Tần Xuyên liền ngồi ở bên cạnh một cái khác trương trên giường bệnh không nữa lý tới Trương Lỗi.

Trương Lỗi chau mày một cái, trong mắt lóe lên một vết không thích, nhưng là không với Tần Xuyên nhiều truy cứu cái gì, mà là từ một cái trong túi công văn, lấy ra một phần văn kiện, thả trên tủ đầu giường.

"Đây là đồng ý thư, Lục Đại Khánh, trong thôn những người khác ký, người không ký, đây là liên lụy mọi người, ta hy vọng ngày mai sẽ có thể gặp lại người đã chữ ký. . . nhớ rõ ràng, ta nói là ngày mai, không phải là ngày hôm sau, cũng không phải ngày kia. . ."

Trương Lỗi cũng không để ý Lục Đại Khánh mặt đầy xanh mét cùng phần hận, nói xong những lời này, cầm túi công văn lên, không lo lắng địa đi ra phòng bệnh.

Chờ Trương Lỗi vừa đi, Lục Đại Khánh liền nói: "Thúy Lan, đem này đồng ý thư xé, ném thùng rác! ta không muốn phải nhìn nó!"

Hồ Thúy Lan nhưng là không làm như thế, thấp giọng cô: "Xé nó, ngày mai nhị hắc tử bọn họ trở lại, chúng ta lấy cái gì cho bọn hắc tử?"

Lục Đại Khánh trầm mặc lại, mặt đầy sáng nhiên.

"Ta vô dụng. . . ta thật vô dụng!"

Lục Đại Khánh một con té nằm rôi trên gối đầu, cắn chặt hàm răng, nhưng là sỉ nhục nước mắt rơi xuống, thấm ướt bao gối.

...

Bệnh viện bãi đậu xe, Trương Lỗi xuất ra hai cái bao tiền lì xì, phân biệt đưa cho kia phóng viên đài phát thanh cùng nhiếp ảnh sư, hàn huyền mấy câu sau, hai nhóm người nói lời từ biệt.

Nhị hắc tử một nhóm người lúc này mới đi tới, hỏi "Biểu ca, mới vừa rồi làm gì muốn ngăn đến ta? huynh đệ ta nhiều người, tại sao phải sợ hắc tử một cái vùng khác đàn tử?"

Trương Lỗi cầm cặp táp gõ đánh một cái nhị hắc tử đầu, "Người biết cái gì! ? cũng là bởi vì hắc tử là vùng khác, người hiểu được hắc tử cái gì bối cảnh sao?"

Cẩn thận sử dụng thuyền, không cần phải loại thời điểm này đi gây rắc rối, các loại (chờ) lần này phá bỏ và dời đi công việc hoàn toàn giải quyết, chân kim bạch ngân tới tay mới là mấu chốt!"

"Ha ha, giống như cũng là, hay lại là ta Trương thư ký anh minh, ha ha!" nhị hắc tử các loại (chờ) một đám côn đồ nhất thời nịnh bợ tề phi.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tôn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 504: Hãm Hại

0 504

Bên trong phòng bệnh, Hồ Thúy Lan cùng Lục Tích Nhan mẹ con đồng thời an ủi Lục Đại Khánh, Tần Xuyên ở bên cạnh cũng không chen vào nói, một người suy nghĩ sự tình.

Chờ đến buổi trưa thời điểm, Tần Xuyên kéo Lục Tích Nhan đi tới bệnh viện bên ngoài một nhà quán cơm nhỏ, để cho nữ nhân ăn thật ngon một bữa cơm.

"Nhan Nhan, cái đó Trương Lỗi cùng nhị hắc tử bọn họ, cũng ở ở trong thôn các người sao?" Tần Xuyên theo miệng hỏi.

Lục Tích Nhan thật ra thì cũng không có gì khẩu vị, gật đầu một cái, "Đúng vậy, trong thôn cái đặc sang trọng nhất, chính là Trương Lỗi nhà ở, nhị hắc tử cũng ở rất gần" .

Nữ nhân mới vừa nói xong, chợt nghĩ tới điều gì, không khỏi lo lắng nói: "Tần Xuyên, người sẽ không phải là muốn đi tìm bọn họ động thủ đi? ta biết đối với (đúng) Tần gia mà nói, bọn họ không coi là đại nhân vật gì, nhưng nếu là đem sự tình làm lớn lên, ta sợ đối với người có ảnh hưởng.

Ta biết võ công của người được, cũng không phải chưa từng giết người, nhưng nếu là giết nhiều người, thì không phải là chuyện nhỏ. chúng ta hay lại là nhìn một chút, có thể hay không từ chính quy đường tắt giải quyết đi" .

Tần Xuyên cười khẽ, Lục Tích Nhan mặc dù biết hẳn một ít chuyện, nhưng vẫn là hiểu địa không nhiều, sợ rằng nữ nhân thế nào cũng không nghĩ ra, đối

với hấn mà nói, hai tay đã sớm dính đầy máu tươi, sớm không quan tâm giết loại người rồi.

Hấn đã thành vô số mắt người bên trong tàn bạo, máu tanh Kiếm Ma, kia quan tâm nhiều dính như vậy mấy mạng người, huống chi đều là nên người chết.

Không khỏi, Tần Xuyên nghĩ tới một cái vấn đề, giống như Đường Vi, Bạch Dạ như vậy nữ nhân, bởi vì vì bản thân ngay tại giang hồ, đương nhiên sẽ không để ý hấn hắc ám một mặt.

Nhưng nếu là giống như Diệp Tiểu Nhu, Lục Tích Nhan như vậy nữ nhân bình thường, biết mình mặt khác, các nàng có thể hay không cảm thấy sợ chứ?

Tần Xuyên đột nhiên cảm thấy, tự có nhiều chút thiếu cân nhắc, thật ra thì mình còn có rất nhiều mặt, là không có có thẳng thắn nói cho những nữ nhân này, không khỏi có "Lừa dối" hiềm nghi.

"Nhan Nhan, nhà người có cái cuốc, xẻng cái gì không?"

Lục Tích Nhan mê muội, "Có a, đây đều là Nông Cụ a, nhà ta đương nhiên là có, người hỏi cái này làm gì?"

Tần Xuyên cười nói: " Chờ bên dưới buổi tối, mang ta đi trong thôn các người đi một chút đi, thuận tiện đem những công cụ đó cho ta mượn dùng một chút" .

Mặc dù Lục Tích Nhan rất muốn biết nam nhân rốt cuộc ý đồ gì, nhưng nàng cũng quả thật muốn về nhà bên trong nhìn một chút, vì vậy liền đáp ứng rồi.

Lục Đại Khánh vợ chồng không có biện pháp xuất viện, liền đưa chìa khóa cho rồi Lục Tích Nhan, để cho nàng mang Tần Xuyên đi chung quanh một chút, cũng không cần để ý nhiều bọn họ.

Màn đêm buông xuống, Tần Xuyên với Lục Tích Nhan trở lại nàng lớn lên địa phương, an khang Thôn.

Trong thôn này phần lớn là lão nhân, tuổi trẻ lực tráng cũng chạy đi bên ngoài làm việc, chỉ còn lại nhị hắc tử bọn họ như vậy không làm việc đàng hoàng còn đồ, đồ thừa gieo họa thôn dân.

Bởi vì an khang Thôn chiếm diện tích đại, cho nên phá lệ dân số thưa, đến buổi tối, trong thôn đen hoàn toàn mờ mịt, không có bao nhiêu đèn, trên đường lại không người đi qua.

Lục Tích Nhan gia là ba gian phòng trệt, nuôi vài đầu sơn dương, một ít gà vịt, Lục Tích Nhan về đến nhà sau, trước dựa theo mẹ nói, đem những này súc sinh cho ăn xuống.

Tần Xuyên nhìn người đàn bà bận bịu tứ phía địa trừ hoạch, sau đó đi vườn rau bên trong chính điểm rau cải, chạy về nhà lại giết con gà, không hai cái giờ, liền làm ra một bàn thức ăn tối.

"Không nên chê tay nghề ta, rất lâu vô dụng nồi lớn tử nấu ăn rồi, hỏa hầu khả năng không đúng lắm", Lục Tích Nhan mặc khăn choàng làm bếp, theo Tần Xuyên ngồi xuống ăn cơm tối.

Tần Xuyên nhìn những thứ này bóng loáng tỏa sáng thức ăn, hương lọt mũi vị đập vào mặt, cười nói: "Ta thật là sách lược thất bại, sớm biết hẳn cho người đi làm giây xích quán ăn" .

"Khác (đừng) cười nhạo ta, mau nếm thử đi", Lục Tích Nhan đôi mắt đẹp cười thành Nguyệt Nha.

Mặc dù ánh đèn không sáng sủa, bàn ghế đều có chút cũ kỹ tróc sơn, trong không khí thậm chí còn tràn ngập một ít gia cầm phần tiện mũi vị, nhưng Tần Xuyên cũng rất hưởng thụ như vậy thời gian.

Đem một bàn thức ăn tiêu diệt xong, Tần Xuyên thỏa mãn ợ một cái, Lục Tích Nhan chính là bận bịu rửa chén quét nồi.

Chờ bạn rợn không sai biệt lắm, Lục Tích Nhan phát hiện, Tần Xuyên đang từ góc tường cầm lên một cái đào địa dùng cái cuốc.

"Tần đại thiếu gia, ngài chẳng lẽ nghĩ (muốn) thể nghiệm hương thôn thú vui, đại buổi tối đi đào địa chứ?" Lục Tích Nhan cười tùm tùm hỏi.

Ai ngờ Tần Xuyên khẽ mím cười, "Ta không đào địa, nhưng ta phải đi tạo ra bẫy hổ" .

"Tạo ra bẫy hổ? đào cái gì hãm hại?" Lục Tích Nhan không hiểu.

Tần Xuyên đi tới trước mặt nữ nhân, biểu tình lộ ra nghiêm túc nghiêm túc, "Nhan Nhan, ta phải đi ra ngoài một chuyến, người có thể lựa chọn ở nhà, nhưng cũng có thể theo ta cùng đi.

Nếu như người đi, có thể sẽ nhìn thấy một cái, với như người tưởng tượng không giống nhau ta. . . ta không biết người có nguyện ý hay không thấy, càng không biết người có thích hay không, nhưng vậy cũng là ta chân thực một bộ phận.

Ta không nghĩ giấu giếm người, cho nên muốn đem cái quyền lựa chọn này giao cho người, do người tự lựa chọn" .

Lục Tích Nhan ngơ ngác nhìn nam nhân, nàng hai tay theo bản năng siết chặt, trong mắt không hề bình an, có nghi hoặc, thậm chí có một chút sợ hãi.

Cuối cùng, nàng chát chát cười cười, "Người cũng đã nói như vậy, ta làm sao có thể không đi đâu rồi, ta với người đi" .

Tần Xuyên gật đầu một cái, cũng đoán được nữ nhân lại lựa chọn như vậy, chỉ chỉ bên tường còn lại công cụ, "Kia thuận tiện người cũng kháng một cái xẻng sắt đi, nhiều người lực lượng đại ma" .

...

Trong thôn sang trọng nhất một Tràng tràng ba nhà lầu, chính là thư ký Trương Lỗi gia.

Trương Lỗi mấy năm trước còn có lão bà con gái, bất quá sau đó nuôi hai cái tình. phụ, cũng liền ly dị, con gái đi theo vợ trước trực tiếp trở về nhà mẹ.

Trương Lỗi cũng vui vẻ như thế, hẳn cũng không thiếu nữ nhân, ngược lại một thân dễ dàng, thường thường mang nữ nhân trở về nơi này tiêu dao khoái hoạt.

Vào lúc này trời tối người yên, Trương Lỗi chính trong phòng ngủ, với một cái trong thôn hăng may quần áo nữ kế toán đại chiến đến, hai người vừa vặn đều là ly hôn Chúa, mấy lần bữa cơm đụng phải, liền âm thầm cáo thượng liễu.

Cũng không biết vì sao, dưới lầu nuôi chó, một mực ở nơi đó chó sủa, hai người chính là đánh nhau kịch liệt, căn bản lười nhiều quản.

Thẳng đến từ kia hơn ba mươi tuổi nữ kế toán thân thượng xuống tới, Trương Lỗi phát hiện chó vẫn còn ở kêu, nghe có điểm không đúng.

"Hắn ấy ư, tại sao còn kêu, bình thường khác biệt chó đi qua, cũng sẽ không kêu lâu như vậy a", Trương Lỗi hùng hùng hổ hổ, xích thân thể liền đi tới cửa sổ ngắm nhìn.

Nữ kế toán còn có chút bất mãn chân, nũng nịu kêu lên: "Ai yêu, Trương thư ký, quản súc sinh kia làm gì, người ta còn phải chứ sao. . ."

"Đứa nhỏ phóng đãng, người chờ đó, ta chờ lát nữa đi làm hai hạt thuốc, giết chết người", Trương Lỗi cười hắc hắc, đi tới cửa sổ, tùy tiện liếc nhìn.

Vốn là cho là, phía dưới cũng sẽ không có tình huống gì, nhưng hẳn chớp mắt một cái, lại phát hiện có cái gì không đúng!

Có hai bóng người, chính tại chính mình gia trong sân, vung cái cước xèng, đào xới cái gì!

Ăn trộm! ? không đúng! nhà nào ăn trộm sẽ như vậy náo động tĩnh, vậy làm sao nhìn đều giống như Đào Mộ a! ?

Trương Lỗi không khỏi sinh lòng sợ hãi, vội vàng chạy tới cầm điện thoại di động lên, bấm nhị hắc tử với đào điện thoại.

"Biểu ca, đã trễ thế này có chuyện gì à?"

"Nhà ta trong sân có kẻ gian! người vội vàng tới! !"

"Cái gì? ! còn có kẻ gian chạy tới nhà người chạy! ? ta lập tức kêu huynh đệ tới! !"

"Kêu cái rắm! chờ người kêu xong người, còn kịp sao! ? đem người gia súng săn mang theo! chạy mau tới! !"

Nhị hắc tử ẩn giấu đem súng săn, mười phần phần khích, căn bản không sợ, luôn miệng đáp ứng, lập tức lên đường.

Nữ kế toán nghe một chút có kẻ gian, cũng sợ, "Trương thư ký, thật là kẻ gian à? làm sao bây giờ à? có thể hay không đeo đao à?"

Trương Lỗi ánh mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn, "Người ở chỗ này chờ, ta nhường cho đào tới giải quyết bọn họ, ta ngược lại muốn nhìn một chút, ai dám đào ta Trương Lỗi gia sân!"

Nói xong, Trương Lỗi mặc quần áo tử tế quần, chạy xuống lầu, nhưng hẳn cũng không vội vã mở dưới lầu đèn, mà là chạy tới cửa sau, chờ nhị hắc tử tới.

Bởi vì cách gần đó, không tới ba phút, nhị hắc tử liền xách một cây súng săn, hồng hộc chạy tới cửa.

Trương Lỗi cửa nhà là hộp điều khiển từ xa cửa tự động, hẳn nhấn xuống hộp điều khiển ti vi, cửa sắt lớn liền mở ra.

Lúc này, Trương Lỗi mới đem công tắc điện mở ra, trong sân nhất thời sáng lên đường đường.

Nhị hắc tử xách súng sẵn liền nghênh ngang đi tới, đối với (đúng) trong sân la hét đến: "Lấy ở đâu không có mắt! ? tất cả đứng lại cho ta rồi! !"

Trương Lỗi cũng mở chốt an toàn môn đi ra ngoài, gặp được trong sân "Tạo ra bấy hổ tổ hai người" .

"Người. . . tại sao là các người! ?" Trương Lỗi cùng nhị hắc tử đều là kinh hãi.

Hai người này dĩ nhiên là Tần Xuyên cùng Lục Tích Nhan, lấy Tần Xuyên Kinh Công, ôm cái Lục Tích Nhan nhảy vào trong sân, dễ như trở bàn tay.

Vào lúc này hai người bên cạnh, đã đào một cái sâu hơn một mét, gần một thước rưỡi rộng hãm hại, Tần Xuyên ngược lại không có cảm giác, bất quá Lục Tích Nhan đã đổ mồ hôi đầm đìa.

"Nhan Nhan người đi bên cạnh nghỉ ngơi đi, nhìn tự là, ta là cho người sau khi ăn xong vận động một chút mà thôi", Tần Xuyên không nhanh không chậm để cho nữ nhân đi một bên đợi, sau đó mới đối với (đúng) trương, với hai người đạo: "Các người rất phối hợp mà, nếu đều ở đây, đảo tiết kiệm ta đem các người tụ chung một chỗ rồi" .

"Ta nhớ được người! người không phải là Lục Tích Nhan bạn trai sao! ? người tới nơi này làm gì! ?" nhị hắc tử mặt đầy cậy mạnh đi tới.

Tần Xuyên cười nói: "Không có nhìn ra sao, ta đang đào hầm a" .

"Vị tiểu ca này, người là ý gì? nửa đêm tìm ta gia đào bảo bối tới! ? ta nhưng là thanh quan, dưới đất không giấu vàng", Trương Lỗi cười lạnh.

Tần Xuyên hỏi ngược lại hắn: "Người biết tại sao ta ban ngày ở bệnh viện nói cho người, chúng ta 'Không cần phải nhận biết' sao?"

Trương Lỗi hí mắt, "Tại sao?"

Tần Xuyên chỉ chỉ trên đất hãm hại, mặt không thay đổi trả lời: "Bởi vì ta tối nay sẽ đem ngươi chôn, ta không cần phải với một người chết nhận biết" .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 505: Lại Vừa Là Thân Thích

0 505

Trương Lỗi cùng nhị hắc tử đều là biểu tình sững sờ, ngay sau đó cũng cười lên ha hả.

"Ta xem ngươi là suy nghĩ có hãm hại đi, thức thời một chút liền vội vàng đem hãm hại viết thượng, rút ra khỏi cửa nhà ta! nếu không ta lập tức báo cảnh sát!" Trương Lỗi đạo.

Tần Xuyên chẳng thèm cùng bọn họ nói nhảm, nắm cái cuốc, bước hướng nhị hắc tử đi tới.

"Hắn ấy ư, xú tiểu tử ngươi làm gì vậy? làm gia gia súng là món đồ chơi à?" nhị hắc tử trợn mắt.

Tần Xuyên tay phải bắn ra một đạo chân khí, chính giữa kia trên súng săn, súng săn "Định" địa một tiếng từ nhị hắc tử thủ thượng Liễu Chấn cỡi!

Nhị hắc tử sợ hết hồn, vội vàng từ trên đất nhặt lên, lại phát hiện, chính đem súng săn đã vụn vỡ biến hình, nòng súng cũng cong, căn bản không dùng được!

"Quý. . . quý a!" nhị hắc tử cây súng ném trên đất, cả kinh muốn quay đầu chạy, hẳn kia gặp qua cái gì Cổ Võ Giả, vào lúc này đã sợ đến nhanh tè ra quần!

Có thể Tần Xuyên đã ngăn ở trước mặt hắn, một cái níu lấy hắn cổ áo, lạnh lùng nói: "Năm cái cuốc, tiếp tục đi tạo ra bấy hổ, đào được ba mét, minh bạch?"

Nhị hắc tử mặt cũng biến đen, căn bản không biện pháp kháng cự, chỉ có thể

vẻ mặt đưa đám gặt đầu, "Được. . . tốt. . . đều nghe người!"

Chờ nhị hắc tử đi tới bờ hồ đi tiếp tục đào, Tần Xuyên liền tới đến Trương Lỗi trước mặt.

Trương Lỗi bị dọa sợ đến run lẩy bẩy, cương cười nói: "Tiểu huynh đệ, ta biết người khẳng định đùa, giết người là muốn xử tử hình, người cũng không xằng bậy, có đúng hay không?"

"Nguyên lai người cũng biết giết người muốn phán hình, vậy người giết chết người khác, lại nên tính thế nào đây?"

"Ta? ta nhưng là Thôn thư ký a, làm sao biết giết chết người đâu", Trương Lỗi chợt dạ cười nói.

Tần Xuyên hai tay cắm ở trong túi quần, dễ dàng đạo: "Người không thừa nhận cũng không chuyện, ta cũng không phải cảnh sát, càng không phải là quan tòa, ta không có hứng thú biết người rốt cuộc làm bao nhiêu ngón ngang chuyện, ngược lại người có nói hay không, ta đều là đem người hướng trong hố một chôn, xong hết mọi chuyện.

Về phần ta chôn người, ta có thể hay không bị vồ vào trong tù, người cũng không cần thay ta lo lắng, ngược lại người khi đó sớm bị trong đất sâu trùng ăn chỉ còn lại xương, người nói sao?"

Trương Lỗi mặt cũng xám ngắt, cảm thấy tình huống không ổn, muốn chạy gấp trở về nhà bên trong, sau đó đi báo cảnh sát.

Có thể Tần Xuyên trực tiếp một cước đá gãy hẳn một chân, để cho Trương Lỗi té cái ngã gục.

"A!" Trương Lỗi kêu thảm một tiếng, đau đến nước mắt cũng chảy ra.

Tần Xuyên không chút khách khí đi lên lại vừa là hai chân, đem Trương Lỗi một cái chân khác cùng một cánh tay cũng đá gãy.

"Ngay cả nhạc phụ ta mẹ vợ cũng dám động, nếu không phải hôm nay ở trong bệnh viện, ta sợ đem người đả thương, thầy thuốc lại lãng phí tài nguyên cứu người, ta ngay từ lúc trong bệnh viện liền làm người chết bầm!"

Một bên Lục Tích Nhan có chút sợ hãi, theo bản năng rụt người một cái, không dám nhìn lâu, có thể nghe được Tần Xuyên lời nói, lại cảm thấy một loại khó có thể dùng lời diễn tả được thực tế.

Nàng cũng biết, đánh người không đúng, giết người càng không đúng, nàng cũng hiểu, tại sao Tần Xuyên nói cho nàng biết, có lẽ sẽ thấy nam nhân mặt khác.

Nói thật, Lục Tích Nhan trong lòng là mâu thuẫn, nàng cảm thấy Tần Xuyên có chút xa lạ, nhưng càng nhiều, là vì nam nhân thương tiếc.

Nếu như trên thế giới chuyện, thật dùng đạo đức cùng luật pháp có thể ràng buộc, có lẽ Tần Xuyên cũng không muốn hơn nửa đêm chạy tới nơi này chơi đùa chôn sống đi.

"Ta sai lầm rồi! đừng đánh! ai yêu. . ." Trương Lỗi cảm giác mình đau đến cũng muốn ngất đi, "Ta chuyện gì đều nói, đại gia khác (đừng) đánh ta!"

Tần Xuyên hướng kia nhị hắc tử liếc mắt, "Vội vàng đào, đào thâm điểm" .

Nhị hắc tử vẻ mặt đau khổ, "Đại ca, phía dưới này nhuyễn bột có thể cứng rắn, đào không vào a!"

Tần Xuyên đi tới bờ hồ, trực tiếp đánh ra mấy đạo chân khí, nổ ở phía dưới cứng rắn thổ địa bên trong, nhất thời thổ địa liền tung.

Nhị hắc tử cũng nhìn mắt choáng váng, nghĩ đến đây Cổ Tà sức lực vạn nhất đánh ở trên người hãn hậu quả, liền cả người phát run, liều mạng tựa như dùng xéng bắt đầu xúc.

Trương Lỗi thấy nhị hắc tử hoàn toàn không có giúp ý hẩn, vô cùng tuyệt vọng, nghĩ hết biện pháp muốn sống, bắt đầu đại thổ Chân Ngôn, "Huynh đệ. . . ta đều nói còn không được sao? người có phải hay không nghe nói A Quý chuyện? đúng. . . đó là ta phải nhị hắc tử bọn họ giết chết, Khả Nhân không phải là ta đi chinh chết nha! còn có. . . còn có nước cây. . ."

Trương Lỗi một hơi thở, nói ra bốn năm người tên gọi, có trong thôn, cũng có thôn bên cạnh, càng về sau, thậm chí chính mình dụ dỗ nhà ai lão bà, với cái nào quan chức có qua lại, cũng đều dặn dò đi ra.

Từng món một chuyện xấu án mạng, để ở cạnh Lục Tích Nhan đều nghe không rét mà run.

Trương Lỗi thấy Tần Xuyên không có nhả ý tứ, chỉ đành phải nói: "Đại ca, ta. . . ta đem mật mã thẻ ngân hàng nói cho người biết có được hay không? ta Caly còn có hơn hai chục triệu đây! ta cho hết người, người đừng giết ta a. . . ô ô. . ."

Tần Xuyên lúc này đem điện thoại di động từ trong túi quần lấy ra, nhấn cái kết thúc thu âm nút ấn, mới vừa rồi Trương Lỗi lời nói, trên căn bản cũng ghi âm tiến vào.

Mặc dù năm giữ chứng cứ, nhưng Tần Xuyên cũng không có ý định để cho hẩn còn sống, bởi vì này gia hỏa quả thật chết không có gì đáng tiếc.

"Tích Nhan, nếu như người không nhìn nổi, phải đi phía ngoài tường rào chờ ta đi", Tần Xuyên quay đầu, với nữ nhân nói.

Lục Tích Nhan có một chút do dự, vẻ bất nhẫn, nhưng cuối cùng vẫn là cười một tiếng, "Đây cũng là chuyện ta, ta phải ở chỗ này" .

Tần Xuyên cũng liền không nói gì thêm nữa, một cái xốc lên Trương Lỗi, đi tới đào đặc không sai biệt lắm bờ hố, đem hẩn ném vào.

Này hẩn hại cũng không kém hơn hai thước sâu, nhị hắc tử đào giống như

chó thở hổn hển như thế, mệt mỏi không được.

"Tên khốn kiếp này, xem mạng người như cỏ rác, đại ca người đây là đuổi Trương Chính Nghĩa, ta đây giúp người chôn hãn!" nhị hắc tử làm cỏ đầu tường, định đem Trương Lỗi chôn lại nói.

"Người cái này Quy Tôn Tử! giết người là người! phải chết cũng là người chết!" Trương Lỗi ở trong hố lạc giọng kêu gào.

Nhị hắc tử nhổ bãi nước miếng đi vào, "Phi! lão tử là bị người sai sử! đại ca ngài đừng nghe hãn, ta thật ra thì thật là cả ngày lẫn đêm lương tâm gây khó dễ a. . ."

Tần Xuyên đã lười nghe bọn hãn cãi vã, một cước liền đem nhị hắc tử cũng đi theo đạp xuống!

Làm lưỡng đạo chân khí đánh thủng hai người đầu, cả viện hoàn toàn yên tĩnh lại. . .

Hơn nửa canh giờ, Tần Xuyên đem hãm hại cũng san bằng, chinh đi một tí cây khô lá ở hãm hại thượng một đồng, chinh địa phương liền không nhìn ra có dấu vết gì rồi.

Tần Xuyên ngăm nhìn nhà lầu lầu ba, hãn biết nơi đó một mực có người đang len lén nhìn, nhưng hãn cũng không để bụng.

"Tốt lắm, Nhan Nhan, về nhà đi", Tần Xuyên cầm lên trên đất cái cuốc cùng xẻng, tự mình trước đi ra cửa chính.

Lục Tích Nhan ở phía sau đi theo chạy lên, từ trên tay nam nhân cầm lấy một cái xẻng sắt, sau đó một cái tay khác, chủ động dắt Tần Xuyên tay.

Tần Xuyên rõ ràng cảm giác, tay nữ nhân đang khe khẽ run rẩy, mạch cũng có nhanh chóng nhảy lên, thư thái cười nói: "Thật ra thì người không cần miễn cưỡng, người bình thường thấy như vậy sự tình, cũng biết sợ, dù sao đang bình

thường đại chúng trong mắt, ta hẳn coi như là điện ảnh kịch trong kia loại biến thái hung thủ giết người đi" .

"Không phải là!"

Lục Tích Nhan ngậm lệ nóng, cái xẻng sắt ném một cái, ôm lấy nam nhân.

"Ta thừa nhận ta sợ, giật mình, trở nên có chút không nhận biết người, nhưng ta cũng không có muốn rời khỏi người, kháng cự người, ta chỉ là cần thời gian làm cho mình bình tĩnh lại. . .

Hơn nữa, người nguyện ý thích nhỏ yếu như vậy ta, ta dựa vào cái gì không thích cường đại như vậy người? người không nên suy nghĩ quá nhiều, ta không người nghĩ yếu ớt như vậy, tin tưởng ta. . ."

Tần Xuyên kinh ngạc nhìn người đàn bà, lặng lẽ đưa tay vuốt ve nàng sau lưng, "Cám ơn" .

Ngày thứ hai, trong huyện xe cảnh sát lái vào an khang Thôn.

Cảnh sát từ trong đất đào ra Trương Lỗi cùng với đào thi thể sau, kinh hãi toàn thôn.

Báo cảnh sát chính là tối hôm qua cùng Trương Lỗi đồng thời nữ kế toán, cảnh sát căn cứ một ít đầu mối, trực tiếp tới cửa tìm được Tần Xuyên cùng Lục Tích Nhan.

Một cái mặt vuông cảnh quan mang theo một đội cảnh sát viên, đi vào sân, sắc mặt nghiêm túc.

"Là Tần Xuyên, Lục Tích Nhan sao? ta là Bình Xương Huyện phó cục trưởng Cục công an Lý Đông, các người dính líu sát hại an khang Thôn thư ký Trương Lỗi cùng hẳn biểu đệ với đào, chúng ta muốn đem bọn người dẫn độ" .

Lục Tích Nhan nhất thời hoảng hồn, nàng cũng không biết, tối hôm qua có

người thấy được chuyện đã xảy ra.

Nhưng Tần Xuyên là sớm có dự liệu, cho nên cũng không vội, hẩn lấy điện thoại di động ra, đưa cho Lý Đông.

"Lý cục phó, người ngồi xuống trước, nghe một chút đoạn này khẩu cung, sau đó mới quyết định không muộn", Tần Xuyên cười nói.

Lý Đông cau mày, mở ra thu âm.

Không có nghe một phút, Lý Đông cùng một đám cảnh sát viên đều hoàn toàn biến sắc, này thu âm liên lụy, không chỉ có riêng là Trương Lỗi, còn có mấy cái trong huyện có uy tín danh dự nhân vật, có thể nói là đại sửu văn.

"Thu âm chân thực tính, chúng ta còn phải mức độ tra rõ, nhưng các người hiềm nghi đã tối đại hóa, theo chúng ta lại trong cục cảnh sát đi", Lý Đông đạo.

Tần Xuyên cười lắc đầu một cái, "Đừng nóng, ngồi trước một hồi, chờ một chút, người kia cũng sắp đến" .

"Người kia? ai?" Lý Đông không hiểu.

Đang lúc lúc này, bên ngoài cửa đường đá thượng lại dừng lại hai chiếc Jeep xe cảnh sát, nhìn biển số, rõ ràng là cục công an thành phố!

Thấy bước xuống xe một tên ba mươi bốn mươi bộ dáng, anh khí mười phần cảnh quan, Lý Đông cảm đều phải không khếp được.

"Tần. . . Tần cục trưởng! ?"

Người đàn ông này, chính là bản xứ cục công an thành phố mới sai tới cục trưởng, chính nhi bát kinh phó thính cấp, tần phi.

Lý Đông chợt giật mình một cái, quay đầu nhìn một chút Tần Xuyên, cơ hồ dùng ngón chân nghĩ cũng có thể biết, này hai họ Tần là thân thích a!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thân

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 506: Người Hạnh Phúc Sao

0 506

"Ha ha! Tần Xuyên, thế nào có rảnh rồi chạy nơi này tới! ? đã sớm tốt với Thúc nói một tiếng rồi, đây cũng quá không cho Thúc mặt mũi!"

Tần Phi cũng là nhanh bốn mươi năm Kỷ, là Tần gia nhị thúc công con trai, lúc trước quân đội giải ngũ sau, liền tiến vào công an, thăng đến đi năm hay là chính xử cấp.

Vốn tưởng rằng đời này không hi nhìn lên trên rồi, không ngờ tới, Tần gia ra một Tần Xuyên sau, con cháu nhà họ Tần đều đi theo ở phía trên cấp coi trọng!

Tần Phi cũng là thuận thế mức độ tới đây, lên làm một Trưởng cục công an thành phố, cái tuổi này làm phó thính, hay lại là đại có cơ hội thăng phòng chính, thậm chí phó bộ.

Tần Phi cùng rất nhiều con cháu nhà họ Tần như thế, cũng chỉ mong với Tần Xuyên làm quan hệ tốt, chỉ tiếc Tần Xuyên rất ít về gia tộc, lại thần long kiến thủ bất kiến vĩ.

Bây giờ, Tần Xuyên đột nhiên liên lạc hẳn, Tần Phi Tự Nhiên vô cùng vui vẻ, một buổi sáng sớm liền lửa hỏa địa chạy tới nơi này, thậm chí đều lười đặc quản rớt cuộc có chuyện gì.

Hơn nữa, với số 2 thủ trưởng chụp chung tiểu gia, có thể xảy ra chuyện gì?

Tần Xuyên trong gia tộc thấy qua Tần Phi, nhưng là không âm thầm tiếp xúc qua, hẳn cũng khách khí, chăm sóc Tần Phi ngồi xuống.

"Thúc, đây là ta nữ nhân Tích Nhan, Tích Nhan, đây là ta nhị thúc công con trai, bây giờ đang ở thành phố làm trưởng cục công an", Tần Xuyên giới thiệu bên dưới.

"Tần cục trưởng tốt", Lục Tích Nhan cười, tâm lý thở phào nhẹ nhõm, nguyên lai Tần Xuyên sớm sắp xếp xong xuôi.

Tần Phi vui tươi hơn hở gật đầu, "Chào người chào người, hắc hắc, nguyên lai là ở nơi này vừa tìm một đại mỹ nữ, khó trách Tần Xuyên người muốn đi qua a" .

Một bên Lý Đông cảm như hén, tìm cơ hội, bồi tiểu đạo: "Tần cục trưởng, nguyên lai vị này Tần tiên sinh là ngài chất tử a" .

Tần Phi mặt đầy uy nghiêm hỏi: "Ta vừa qua tới, người nhận thức không hoàn toàn, người là họ Lý chứ?"

"Phải phải, ta là Bình Xương Huyện cục phó, ta gọi là Lý Đông" .

"Lý Đông, sự tình ta đều biết, nơi này người không cần phải để ý đến, trước dẫn người đi đi" .

Lý Đông trong đầu nghĩ, người mới vừa qua tới, gì cũng không hỏi, biết cái đích gì a! nhưng rõ ràng, người ta là phải đem sự tình cũng bao lại.

"Cục trưởng, kia cơm trưa ta an bài cho ngài đi, huyện ta bên trong có gia tửu lầu nấu ăn không tệ", Lý Đông cười nịnh nói.

Tần Phi mặt đầy không vui, "Ta là người hận nhất phô trương lãng phí, thân vì nhân dân công phó, thượng rượu gì lâu a! ? đi đi đi, bận rộn các người!"

Lý Đông tâm lý càng khinh bỉ, bất quá vẫn là mặt đầy kính nể dáng vẻ, "Cục trưởng giáo huấn địa đúng chúng ta đây này đi làm ngay công!"

Trong sân thanh tĩnh lại.

Tần Phi mới cười ha hả nói: "Tần Xuyên, ta trên đường tới, nghe người ta nói nơi này ra án mạng? yêu cầu thúc thúc làm chút gì? cứ việc nói, không cần khách khí!"

"Thật ra thì cũng không coi vào đâu đại sự, bất quá vẫn là hy vọng thúc thúc hao chút tâm" .

Tần Xuyên đem đầu đuôi câu chuyện, đơn giản dặn dò một chút, lại đem thu âm giao cho Tần Phi.

Tần Phi nghe xong, thở phào nhẹ nhõm, đối với hãn mà nói, cái này thật đúng là không phải là cái gì việc khó, thậm chí đem vụ án này xử lý tốt, còn có thể trở thành hãn công tích.

"Loại này vi pháp loạn kỷ người, đến lượt giết! người một nhà, chút chuyện nhỏ này, thúc thúc toàn bao! như vậy, thúc thúc xin người đi vào thành phố đợi hai ngày, thật tốt hưởng thụ xuống núi tỉnh bên này rạng rỡ, cái gì khác phiền não cũng không cần phải để ý đến!" Tần Phi vỗ ngực đạo.

Tần Xuyên từ chối: "Không được, Tích Nhan cha mẹ vẫn còn ở bệnh viện bị thương đầu rồi, chúng ta muốn qua đi xem bọn hãn, thuận tiện đem nơi này chuyện theo chân bọn họ nói một chút. thúc thúc có lòng lời nói, sau này hỗ trợ tấm ảnh nhìn một chút bọn họ Nhị lão" .

Tần Phi nhiều lần mời, thấy Tần Xuyên vẫn là không muốn, cũng đành phải thôi, hãn cũng biết, mặc dù hãn là thúc thúc, có thể Tần Xuyên cấp bậc, là hoàn toàn khác nhau.

Cũng may, có Lục Đại Khánh cùng Hồ Thúy Lan này lão hai cái ở bên này, Tần Phi cũng coi như có một cái với Tần Xuyên rút ngắn khoảng cách cơ hội, hãn quyết định chủ ý, phải cho này lão hai cái an bài địa thỏa thỏa, cấp đủ Tần Xuyên mặt mũi.

Buổi trưa, Lục Tích Nhan làm điểm chuyện nhà thức ăn, lưu Tần Phi ăn

chung cái cơm trưa mới đi.

Nhanh như vậy, Trưởng cục công an thành phố ở lão Lục gia ăn cơm tin tức, liền truyền khắp thôn, các thôn dân mặc dù không biết nội mạc, có thể ai cũng không dám hạt tước thiệt căn.

Buổi chiều thời điểm, hai người chạy tới trong huyện bệnh viện, bởi vì Lục Đại Dũng đã thật sớm chạy tới bệnh viện, đem sự tình nói hết rồi, Lục Đại Khánh cùng Hồ Thúy Lan vợ chồng, hiển nhiên cũng đều biết trong thôn người chết. vào lúc này chính nhìn trong đài truyền hình phát ra tân văn đây.

Bất quá, trong tin tức chỉ nói còn đang điều tra bên trong, chút nào không nói tới Tần Xuyên cùng Lục Tích Nhan ảnh tử.

Chỉ qua một cái ngày, phảng phất cả thế giới đều thay đổi như thế, Lục Đại Khánh cùng Hồ Thúy Lan nhìn Tần Xuyên, đều có điểm lẳng lẳng không nói ra lời.

"Đại ca đại tẩu, người xem tiểu Nhan cùng Tiểu Tần tới, tự các người hỏi một chút, ta cũng không khoác lác, Trưởng cục công an thành phố thật ở ta Lục gia ăn cơm, đó là tiểu Tần thúc thúc!" Lục Đại Dũng rất là đái kính địa nước miếng văng tung tóe.

Hồ Thúy Lan đi lên kéo con gái tay, có chút dè dặt hỏi: "Khuê nữ, thật sao? kia hai người là. . . là. . ."

"Bá mẫu, là ta giết, bất quá đã không sao, thúc thúc ta sẽ đem hết thầy giải quyết. ta đã để cho hãn sau này nhiều tấm ảnh nhìn một chút, các người có bất cứ vấn đề gì, đều có thể tìm hãn", Tần Xuyên mặt đầy ôn hòa cười nói.

Nghe nói như vậy, Lục Đại Khánh với Hồ Thúy Lan đều dùng một loại sợ hãi ánh mắt nhìn Tần Xuyên, bọn họ đều là trung thực nông dân, thật là không dám tưởng tượng, nguyên lai thật có người có thể giết người xong như thường chuyện gì cũng không có.

Lục Đại Khánh vợ chồng mặc dù biết Tần Xuyên khẳng định gia thế không tầm thường, nhưng là không ngờ tới, lại lớn đến loại trình độ này.

Đối với bọn họ mà nói, Trương Lỗi một cái Tiểu Tiểu Thôn thư ký, cũng đã là thiên đại một ngọn núi, ép cho bọn họ không thở nổi.

Có thể Tần Xuyên tùy tiện liền đem Trương Lỗi giết chết, chênh lệch này, thật là không có cách nào suy nghĩ!

Lại suy nghĩ một chút hai người, trước như vậy mắng Tần Xuyên, không cho Tần Xuyên sắc mặt tốt, người ta nhưng vẫn yên lặng thừa nhận, vợ chồng hai người cũng cảm giác mình quá buồn cười.

Tần Xuyên cũng biết, như vậy sự tình đối với Lục Đại Khánh vợ chồng mà nói đánh vào quá lớn, vì vậy hẳn đem sự tình giao phó sau, phải đi bên ngoài chờ.

Trong phòng bệnh, an tĩnh rất lâu.

Lục Đại Khánh mới thở thật dài một cái, giống như là tự giễu: "Thật là làm cho người nhìn một chuyện tiểu lâm. . ."

"Ca, loại sự tình này không phải là thật gặp phải, ai cũng không nghĩ ra a, chỉ có thể nói chúng ta tiểu Nhan tốt số, ta Lục gia tổ tiên tích đức, gặp phải quý nhân", Lục Đại Dũng đảo thật cao hứng.

Lục Đại Khánh nghe thẳng cười khổ, lại không thừa nhận cũng không được, quả thật như thế.

Hồ Thúy Lan chính là kéo con gái tay, ngữ trọng tâm trường nói: "Khuê nữ, Tần Xuyên gia thế tốt như vậy, người đi theo hẳn, chúng ta làm cha mẹ cái gì cũng không giúp được người, người cũng đều phải suy nghĩ kỹ nữa à" .

Lục Tích Nhan cười gật đầu, "Mẹ, ta rất muốn rõ ràng, ngài yên tâm đi" .

"Ai, cũng vậy, người cũng không nhỏ, chính mình muốn cái gì khẳng định chính mình hiểu biết", Hồ Thúy Lan sờ một cái con gái gương mặt, hốc mắt rưng rưng, bĩu môi đạo: "Đi, đem Tiểu Tần kêu đi vào, ta có mấy câu nói nói với hần"

Lục Tích Nhan vui mừng, nàng biết cha mẹ rốt cuộc phải tiếp nhận Tần Xuyên rồi, lập tức đi đem Tần Xuyên kéo vào.

Tần Xuyên ngồi ở trên giường bệnh, cũng có chút hơi khẩn trương, cười nói: "Bá mẫu, có cái gì phải đóng đờ sao?"

Hồ Thúy Lan hòa ái địa cười: "Tiểu Tần a, người biết, làm cha mẹ, hạnh phúc nhất là lúc nào sao?"

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, đạo: "Vọng tử thành long, mong con trở thành phượng hoàng, chắc là con gái thành công thời điểm đi" .

"Không đúng", Hồ Thúy Lan lắc đầu, đạo: "Làm cha mẹ hạnh phúc nhất thời điểm, không phải là con gái ở bên ngoài kiếm bao nhiêu tiền, cũng không phải làm nhiều Đại Lão Tổng bao lớn quan, càng không phải là cho mua bao nhiêu đồ ăn ngon (ăn ngon) tốt dùng trở lại biểu. . .

Làm cha mẹ, chỉ có thấy con gái trải qua hạnh phúc, mới thật sự là hạnh phúc. . . cho nên, sau này nàng đi theo người, khác (đừng) để cho chúng ta thất vọng."

Tần Xuyên nghe xong, sửng sốt một lúc lâu, trịnh trọng gật gật đầu, "Cám ơn bá mẫu, ta biết rồi" .

"Ha ha, còn nói bá mẫu?"

"Há, mẫu thân, hắc hắc, Phụ thân", Tần Xuyên còn hướng khác bên Lục Đại Khánh la lên.

Lục Đại Khánh cũng là mặt già đỏ lên, ho khan âm thanh, coi là ứng.

Không nghĩ tới sự tình thuận lợi như vậy, Tần Xuyên cũng là kết một nỗi lòng, cuối cùng có thể không cố kỵ chút nào lấy được Lục Tích Nhan rồi.

Tần Xuyên hưng phấn đứng dậy ôm lấy nữ nhân, ngay trước lão hai cái mặt chính là hôn mấy cái, chọc cho Lục Tích Nhan giãy dựa thân thể mềm mại, đỏ mặt nóng lên.

"Hay lại là tuổi trẻ được a, tiểu Nhan tuổi tác cũng không xê xích gì nhiều, vội vàng sinh đứa bé mà, để cho cha mẹ người cũng tốt ôm một cái", Lục Đại Dũng ở bên cạnh vui vẻ.

"Thúc!" Lục Tích Nhan hờn dỗi, có thể trong mắt lại tràn đầy mong đợi.

Hai ngày kế tiếp, Tần Xuyên cũng không vội vã với Lục Tích Nhan trở về Đông Hoa, mà là ở trong huyện thành, phụng bồi lão hai cái ở hai ngày.

Lục Tích Nhan khó khăn về được, thuận tiện cũng thấy đi một tí quan hệ tốt thân thích, Tần Xuyên cũng toàn bộ hành trình đi cùng, hai người quan hệ phá lệ thân mật vô gian.

Cho đến ngày thứ ba, Tần Xuyên nhận được đến từ nước Mỹ Hoắc Nhĩ Mạn điện thoại.

Trước để cho Hoắc Nhĩ Mạn nghiên cứu máy tính ngạnh kiện (hardware), rốt cục thì khảo thí thành công, Tần Xuyên ý thức được, cũng là thời điểm đi đem hệ thống tình báo cấu xây.

Đêm đó, Tần Xuyên cùng Lục Tích Nhan với Nhị lão nói lời từ biệt, trở lại thành phố Đông Hoa, đem Lục Tích Nhan đưa đến gia sau, Tần Xuyên tiến tới không ngừng chạy tới Đông Hoa đại học giáo khu.

Xách một cái bảo đề gia lữ hành bao, đeo kính mát, một thân đen Jacket da đen khố, hơi thi phấn trang điểm, môi đỏ mọng như Liệt Diễm Nạp Lan Thâm, đã tại bên lề đường chờ.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 507: Vô Hạt Dưa

0 507

Lên Tần Xuyên xe thể thao sau, Tần Xuyên không từ đo mắt gợi cảm ăn mặc Trạch Nữ hoa khôi.

Không nói xa cách đơn này bó sát người quần da liền không phải bình thường cô gái dám mặc, cái mỏng cùng chân đường cong, không thể kén chọn, nên tròn trịa, nên tinh tế, cảnh đẹp ý vui.

Bất quá, Tần Xuyên đã sớm không đem nữ nhân này làm đại mỹ nữ nhìn, cười giỡn nói: "Đại buổi tối, đeo cái gì kính râm? ban ngày Manga thấy nhiều rồi vành mắt đen?"

"Loại người như ngươi không thưởng thức người, căn bản không hiểu cái gì kêu thời thượng cùng phối hợp", Nạp Lan Thấm tháo kính mát xuống, trắng Tần Xuyên liếc mắt.

Tần Xuyên nhún vai một cái, hãnh quả thật không hiểu lắm phương diện này, bởi vì cũng không nhìn loại này thư.

"Lần này 'Lữ hành' có thể phải không trong thời gian ngắn, hơn nữa nơi đó hẳn cũng sẽ không có công phu để cho người xem hoạt hình ăn miếng khoai tây chiên, người chắc chắn chuẩn bị xong chưa?"

Nạp Lan Thấm bĩu môi, "Người là để sao? nói nhảm nói đủ rồi sao? vội vàng lên đường đi!"

Tần Xuyên không nói gì, sớm biết sẽ không nói đùa nàng rồi, lại bị mắng

Thành Côn trùng.

...

Hai ngày sau.

Băng tuyết bao trùm đông Siberia, Y Nhĩ Khố Tỳ Khắc Châu Brad tỳ gam.

Một chiếc bánh xe mang theo phòng hoạt liên Ford F 350 Bì Tạt lái qua tràn đầy tuyết đọng con đường, phần đuôi Thủy Khí một mảnh trắng xóa.

Lái xe là Tần Xuyên, mà kế bên người lái là người trong suốt Hoắc Nhĩ Mạn, lại phía sau vị trí, nằm là Nạp Lan Thấm.

Nữ nhân một bên hạp qua tử, vừa lật đến vốn « Tuần San thiếu niên » tạp chí, mấu chốt là còn không có mang giày, một đôi trắng bóc chân ở nơi nào một run một cái.

"Này, người vỏ hạt dưa phun tới ta trên tóc rồi", Tần Xuyên nhú chặt mày lên, nữ nhân này ở bên ngoài cũng quá không giáng cứu.

Nàng rõ ràng là bởi vì mình cùng Hoắc Nhĩ Mạn cũng sẽ không nói ra đi, cho nên liền hoàn toàn không quan tâm lộ ra bản tính.

"Im miệng! mở xe người! lão nương vỏ hạt dưa thượng còn có nước miếng đâu rồi, người biết được bao nhiêu nam nhân nghĩ (muốn) nếm thử một chút không? cho người cơ hội còn dám chê?" Nạp Lan Thấm liếc mắt, tiếp tục xem Manga.

Hoắc Nhĩ Mạn đều sợ ngây người, dọc theo đường đi thật ra thì cũng không thể nào dám nhìn Nạp Lan Thấm, vào lúc này vẫn là không nhìn được, nhỏ giọng hỏi: "Tần, nữ nhân này thật là Thủy Tinh?"

"Không thể giả được", Tần Xuyên mặt đầy buồn bực nói.

Hoặc Nhĩ Mạn thất vọng sờ trán một cái, "Thượng Đế a, Chúa Jesus a, ta lại bị một nữ nhân như vậy vạch trần, rốt cuộc là đùa gì thế" .

Nạp Lan Thấm một cái chân trực tiếp hướng Hoặc Nhĩ Mạn trên đầu đạp, "Đi người sao! làm cô nãi nãi nghe không hiểu Anh Văn! ?"

Dù sao cũng là luyện Thối Công, mặc dù không thật dùng sức, nhưng cũng là đem Hoặc Nhĩ Mạn bị đá lớn tiếng kêu đau, cũng không dám...nữa nhiều đánh giá.

Ba người là sáng sớm hôm nay mới tập hợp, Hoặc Nhĩ Mạn là cuối cùng đến, bởi vì hắn phải dẫn ngành kiện (hardware) đồng thời chuyển vận tới.

Bởi vì ba người đều là siêu cấp Hacker bối cảnh, cho nên hành tung tất cả đều là bảo mật, không người nào có thể tra được bọn họ bây giờ nơi ở vị trí này.

Xe mở đã sắp ba giờ đầu, Nạp Lan Thấm đã không nhìn được, không cố ký chút nào danh viện hình tượng, há to mồm ngáp.

" Này, cút xác Bọ Ngựa, người cút phân cầu cút lâu như vậy còn chưa tới mục đích à?" Nạp Lan Thấm hỏi.

Tần Xuyên đối với (đúng) cái này so với dụ đã miễn dịch, "Sắp tới, trước mặt chính là, thủ hạ ta nói hắn ở một nhà kê M. R. LB quán ăn, ta thật giống như đã nhìn thấy" .

Quả nhiên, xe đi về trước nữa một khoảng cách, bên đường phố xuất hiện một nhà dễ thấy bảng hiệu quán ăn.

Mặc dù Brad tỳ gam hoàn cảnh chưa ra hình dáng gì, nhưng là có hơn hai trăm ngàn nhân khẩu, trên đường hay lại là có không ít người.

Ba người xuống xe thời điểm, Nạp Lan Thấm đã mặc vào ống dài cao cân bì ngoa, đeo kính mát lên, một thân áo che gió màu đen, dưới ánh mặt trời tịnh lệ mà cao nhã mê người.

Tần Xuyên cùng Hoắc Nhĩ Mạn lại lần nữa bị nữ nhân này "Biến thân" cho sợ ngây người, ai có thể tưởng tượng trong xe kia đầy xe vỏ hạt dưa là nàng này Lạp Tháp quý ói! ?

"Lão đại! lão đại mau vào! bên ngoài lạnh lẽo!"

Quán ăn cửa mở ra, mặc thật dày vũ nhưng phục Kim Tiểu Khai chính ở bên trong mặt đầy vui mừng địa vẫy tay.

Tần Xuyên ba người sau khi tiến vào, giới thiệu sơ lược một chút, liền ở một cái vị trí cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Trước Kim Tiểu Khai rời đi SB công ty sau, Tần Xuyên sẽ để cho hắn chạy đến Brad tỳ gam đến, trước giúp bọn hắn đem yêu cầu đứt lốt cơ sở giải quyết, tốt để cho bọn họ có thể mau sớm ở chỗ này thành lập được hệ thống tình báo.

Bây giờ, Kim Tiểu Khai cũng coi như đứng ở nơi này ổn, dùng Tần Xuyên đưa tiền, thành lập một nhà Software Developer công ty, chiêu mướn mấy người nhân viên.

Đương nhiên, những thứ này đều là giả tưởng, Tần Xuyên nếu là thổ địa, nhà ở, còn có đủ ổn định quang lâm.

Kim Tiểu Khai còn mang đến một cái chòm râu kéo cặn bã Nước Nga nam nhân, giới thiệu: "Lão đại, đây là Wilker đặc biệt, coi như ta ở bên này bạn tốt nhất, cũng là chúng ta kia công ty thực tế kinh lý, hắc hắc, hẳn lại đơn giản tiếng Hán, bất quá có thể nói Anh Văn" .

Đang lúc Wilker đặc biệt định dùng tiếng Hán với Tần Xuyên vị này "Phía sau màn Đại lão bản" thăm hỏi sức khỏe, Tần Xuyên trực tiếp dùng lưu loát tiếng nga với hắn bắt tay chào hỏi.

"Đa tạ người, Wilker đặc biệt, nghe nói chúng ta công ty này thuận lợi thành lập, người ra rất lớn lực", Tần Xuyên cười nói.

Wilker đặc biệt sững sờ, rất là khâm phục nói: "Ngài tiếng nga thật là tốt, Tần tiên sinh. nhưng thật ra là ta phải cảm tạ ngài, ở toàn cầu kinh tế bị quan như vậy dưới tình huống, lại vừa là ở chúng ta Nước Nga, nguyện ý cho chúng ta những thứ này kỹ thuật viên một cái lại lần nữa công ăn việc làm cơ hội" .

Tần Xuyên lắc đầu một cái, "Đây là các người có được, người khả năng cũng từ Kim Tiểu Khai nơi đó biết, ta có không ít đầu tư, cho nên bên này công ty tương lai còn phải dựa vào các người kinh doanh" .

Wilker đặc biệt thụ sủng nhược kinh, gật đầu liên tục.

Ăn xong rồi một hồi nóng hồi bữa trưa, đoàn người đi ngay tại hai cái đường phố ra ngoài phần mềm công ty.

Công ty này trực tiếp lấy Kim Tiểu Khai chữ cái đặt tên, hơn nữa người đại biểu pháp lý cũng là Kim Tiểu Khai, với Tần Xuyên nhìn không chút nào quan hệ.

Nạp Lan Thấm cùng Hoắc Nhĩ Mạn lưu ở trong xe, Tần Xuyên chính là đi vào, với trong công ty mười mấy người nhân viên thấy cái mặt.

Làm đưa bọn họ một ít tiền mặt bao tiền lì xì làm lễ vật, lập tức để cho đám này bởi vì kinh tế suy thoái cùng trên quốc tế chế tài, trong túi không có bao nhiêu tiền người nước Nga cảm kích vô cùng.

Tần Xuyên phát hiện, kim tiền thật là đồ tốt, có lúc giữa người và người quan hệ, căn bản không yêu cầu tốn bao nhiêu tâm huyết đi kinh doanh, chỉ cần cho đủ rồi tiền, những người này thì sẽ một thẳng niệm tình người tốt.

Đương nhiên, Tần Xuyên cũng chỉ là tới nơi này làm một chút Tú, để cho cái công ty này hết thảy thoạt nhìn là bình thường công ty.

Hắn thậm chí đều không hy vọng công ty này kiếm tiền, bởi vì một khi kiếm tiền, ý nghĩa lại hấp dẫn quanh mình ánh mắt, hắn chỉ cần khiêm tốn.

Kết thúc với nhân viên trao đổi sau, Tần Xuyên sẽ để cho Wilker đặc biệt mở xe dẫn đường, dẫn bọn họ đi trước một cái phụ cận lầu trọ.

Căn này lầu trọ đã bị Tần Xuyên toàn tư mua, vì không phải là người ở, mà là ở nơi này bày ra siêu máy tính ngành kiện (hardware).

Mặc dù chỉ cần một tầng lầu liền đủ, còn lại hai tầng đều là khoảng không, nhưng Tần Xuyên cũng không ngại tốn thêm số tiền này, đồ cái ổn thỏa.

Nơi này một khi xây thành phòng máy, cũng sẽ bị khóa lại, JXK công ty người cũng sẽ cho là, đây chỉ là một Đài Đại hình máy tính, bọn họ phải làm là thường ngày bảo vệ, sau đó dùng nó tính toán một ít phổ thông số liệu.

Trên thực tế, ngay cả Kim Tiểu Khai cũng không biết, Tần Xuyên để cho hắn chạy đến nơi đây làm như vậy cái công ty, chân thực hiện nay là cái gì.

Wilker đặc biệt dẫn Tần Xuyên mấy người nhìn xong tầng ba nhà trọ, nắm rõ ràng rồi cụ thể mỗi cái Internet cùng nguồn điện tiếp lời các loại.

Muốn lúc đi, Wilker đặc biệt còn rất tốt bụng hỏi: "Ông chủ, xây dựng đại hình máy tính không phải là tiểu công trình, chúng ta có hai cái đồng nghiệp còn có phương diện này kinh nghiệm, ngài thật không cần giúp không?"

"Tin, ta mang đến hai vị này cũng là cao thủ, chúng ta lại ở chỗ này lưu lại ít nhất hơn nửa tháng, cho đến đem máy chủ xây dựng hoàn thành, trong thời gian này, Wilker đặc biệt các người chỉ cần làm xong chức vụ mình công việc là được", Tần Xuyên cười với hắn bắt tay nói dừng.

Chờ Wilker đặc biệt vừa đi, Kim Tiểu Khai tò mò hỏi: "Lão đại, ta đây coi là công việc kết thúc rồi à? ta không hiểu máy tính a, nếu không giúp các người bưng trà đưa nước?"

Tần Xuyên vỗ vỗ bả vai hắn, đạo: "Người đã làm rất khá, nếu như người muốn lưu lại xem chúng ta công việc, cũng là có thể, nhưng ta đề nghị người

chính là trở về Đông Hoa đi.

Ta sẽ nhượng cho Tích Nhan cho người đảm nhiệm một cái phân quản ngành lãnh đạo, người đã dùng lần hành động này, chứng minh người lớn lên . Ngoài ra, mẹ người khẳng định rất nhớ người cái này rời nhà lâu con trai" .

Nhắc tới vừa mới lành bệnh không bao lâu, tại gia tộc đợi mẹ, Kim Tiểu Khai có chút hốc mắt phiếm hồng, vô cùng cảm kích nhìn Tần Xuyên.

"Lão đại, cảm ơn người, cho ta như vậy cơ hội rèn luyện, còn tin mặc ta, ta sau này nhất định tiếp tục cố gắng" .

Tần Xuyên cũng không khoảng không nhìn người này rơi nước mắt, tăng bốc mình, để cho hấn đi nhanh lên người.

Chờ Kim Tiểu Khai vừa đi, Nạp Lan Thấm chặc chặc miệng nói: "Thật là người mẹ mẫu thân bảo bối, một người nam nhân khóc cái rắm a, người từ đâu tìm đến kẻ dở hơi thủ hạ?"

Hoặc Nhĩ Mạn có chút không nghe, "Thủy Tinh tiểu thư, người này liền có chút bất cận nhân tình, là người cũng sẽ khóc, huống chi là Tư Niệm mẫu thân mình" .

"Thôi đi, Tư Niệm mẹ? suy nghĩ một chút đều phải nôn mửa, vội vàng bắt đầu làm việc! Uy, các người chung quy sẽ không muốn để cho ta một cái cô gái yếu đuối đi trên xe tải dỡ hàng đi! ?" Nạp Lan Thấm hai tay xen vào trước ngực đạo.

Tần Xuyên một trận thở dài, nếu như không phải là thật yêu cầu Nạp Lan Thấm tài hoa, hấn đều muốn cho Kim Tiểu Khai đem nữ nhân này cùng nhau mang về hoa hạ.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Diên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 508: Hiểu Lầm

0 508

Sau đó một đoạn thời gian, Tần Xuyên ba người đều ở đây giữa lầu trọ bên trong làm việc, ngay từ đầu còn đi ra ăn cơm, nhưng phát hiện phụ cận quán cơm cứ như vậy mấy nhà sau, lập tức liền chán ăn rồi.

Hoắc Nhĩ Mạn cũng không biết từ đâu mua một chiếc nhị thủ xe đạp, đi bên ngoài trong siêu thị mua vài món đồ, bắt đầu mình làm.

Lục tục, có một ít bao lớn đầu đưa đến cái này nhà trọ, những thứ này đều là Hoắc Nhĩ Mạn trước không có thể cùng nhau mang đến máy tính cơ phận.

Mặc dù nói đã dùng hết Hoắc Nhĩ Mạn vượt quá thời gian thay mặt Nano kỹ thuật, nhưng vẫn còn có chút cơ phận thể tích khá lớn, cho nên đều chỉ có thể từ từ chờ tới đây.

Sáng sớm, một đồng lớn máy tính nguyên kiện cùng tổ kiện cạnh, Tần Xuyên đang cùng Nạp Lan Thấm nhìn trong máy vi tính xách tay số liệu tính toán thảo luận.

Tần Xuyên gặm một cái hàng ba, buồn rầu nói: "Người không phải nói đã không sơ hở tí nào sao? hao tổn có thể vấn đề người đều không tính toán?"

"Này, này có thể trách ta sao? ta cho là Hoắc Nhĩ Mạn chế tác Nano chủ bản (motherboard) cùng CPU hao tổn có thể rất thấp đây", Nạp Lan Thấm chính uống một chai không gọi ra tên sữa chua, bất quá thật giống như đem nạng chua đến, thẳng súc lông mày kẻ đen.

Tần Xuyên ở trên bàn gõ đánh một chuỗi số liệu, tính toán một chút, "Muốn đến chúng ta yêu cầu thấp nhất 20 triệu miếng ngói, bây giờ còn không đủ, xem ra phải thêm lắp một cái nước lạnh giải nhiệt hệ thống."

"À? lại tạm thời tăng đồ vật? như vậy đi xuống lúc nào mới có thể trở về gia?" Nạp Lan Thấm lẩm bẫm lẩm bẫm: "Ta mới lần còn không có đuổi theo đây..."

Tần Xuyên đâu để ý nàng xem hoạt hình sự tình, "Người không phải là muốn tra Thanh Liên môn, tra Phó Thanh Y sao? nghĩ (muốn) tra lời nói, liền ra sức làm việc thôi" .

Nạp Lan Thấm nhe răng, chỉ đối thủ tốt thưởng sữa chua nổi giận: "Đáng chết, này sữa chua cũng quá chua, không uống!"

Tần Xuyên thấy nữ nhân muốn ném, lập tức đoạt lấy, "Người ngại chua cũng đừng ném a, thật lãng phí a" .

Tần Xuyên vừa nói, từng ngụm từng ngụm đem còn lại nửa cái hộp sữa chua hút hết sạch.

Lại nhìn một cái Nạp Lan Thấm, nữ nhân này sắc mặt mặt hồng hào, đang dùng một loại cổ quái ánh mắt nhìn hắn.

"Làm gì? nhìn suất ca nhìn mê mẩn rồi hả?" Tần Xuyên hỏi.

"VẬY... kia ống hút ta dùng qua", Nạp Lan Thấm lẩm bẫm.

Tần Xuyên thờ ơ khoát khoát tay, "Mặc dù người tương đối Lạp Tháp, nhưng ta cũng không chê người bẩn, ai bảo ta là người phóng khoáng đây" .

"Đi người! ta đá chết người! người dám nói lão nương bẩn! ? lão nương nước miếng có thể thơm! !"

Nạp Lan Thấm vừa nói, không có chút nào phong phạm thực nữ, trực tiếp

liêu chân liền hướng Tần Xuyên trên bụng đá!

Tần Xuyên "Gào" địa kêu đau một tiếng, giống như là bị đá trúng, trực tiếp co ro lật ngã lăn ở trên sàn gỗ.

Nạp Lan Thấm cả kinh, bậ rộn ngồi chồm hồm xuống hỏi: "Ai! người làm gì vậy không tránh ra a! ? người không phải là Kiếm Ma sao? !"

"À... ta làm sao có thể nghĩ đến chính mình sẽ bị đồng đội đánh lén a..." Tần Xuyên mặt đầy khó chịu đáng vẻ.

Nạp Lan Thấm nhất thời có chút hoảng hốt, chính nàng chân tinh thần sức lực chính mình rõ ràng, không khỏi thấp thỏm: "Người... người không sao chứ? thương nội tạng rồi hả?"

Chính khi cô gái không biết thật sự sai thời điểm, Tần Xuyên đột nhiên đưa tay, móc vào Nạp Lan Thấm eo, sau đó đi xuống khu vực!

"Nha!"

Nạp Lan Thấm kêu lên một tiếng, trực tiếp té nhào vào Tần Xuyên trên người.

Tần Xuyên lại vừa là một cái xoay mình, đem Nạp Lan Thấm ép ở dưới người mình, bấu vào nữ nhân hai cái tay, cười ha ha nói: "Gọi người dám đánh lén ta! có tin ta hay không cái này thì trừng phạt người! ?"

Nạp Lan Thấm vừa - xấu hổ, nguyên lai nam nhân là lừa nàng, nhất thời lúm đồng tiền đẹp đỏ bừng mặt to: "Cút ngay người cái này chồn hôi! ép trên người của ta thối chết ta rồi! !"

"Người tới nơi này một tuần lễ mà lại không đổi qua một đôi vợ, người còn dám nói ta thối! ?" Tần Xuyên không nói gì.

Nạp Lan Thấm có lý chẳng sợ, "Lão nương chân thơm tho đổi cái gì vợ! ?

người không tin chính mình người a! !"

"Người có ác tâm hay không a!"

"Phi phi phi! người mới chán ghét! người buông ta ra! lại không buông ta ra
ói miệng người nước!"

"Ta sẽ không thả, người có thể làm gì ta?" Tần Xuyên hắc hắc cười đều.

Nạp Lan Thấm không nói hai lời, lại thật bắt đầu "Phi phi" địa hướng Tần
Xuyên nhổ nước miếng, với pháo liên châu như thế.

Tần Xuyên cũng muốn điên rồi, đây thật là cái đó trường hợp công khai ừ
nhã mê người Đông Hoa đại học đệ nhất hoa khôi sao! ? đây quả thực là cái điên
vợ a! !

"Người ới nữa! ới nữa ta tức giận!" Tần Xuyên nhắm mắt lại, bởi vì nước
miếng cũng không phải là hắt trên mắt rồi.

"Lão nương chính là ới chết người! cho người người một cái có thơm hay
không! phi!"

Tần Xuyên cũng nổi giận, trực tiếp vừa cúi đầu, dùng miệng ngăn chặn Nạp
Lan Thấm môi đỏ mọng!

"A! —— "

Nạp Lan Thấm trợn to hai tròng mắt, lông mi run rẩy run rẩy, dùng một loại
hoàn toàn kinh hoàng ánh mắt nhìn chăm chăm Tần Xuyên.

Tần Xuyên tâm lý thầm vui, lần này nữ nhân sợ chưa, cũng không biết sao,
có lẽ là bởi vì đề một cái như vậy lời lỗm lung linh thân thể, cũng để cho hắc có
đi một tí xúc động.

Tần Xuyên khó khống chế bắt đầu đem đầu lưỡi đưa vào Nạp Lan Thấm

trong miệng, vốn là có chút lo lắng nữ nhân lại cắn hẳn, nhưng Nạp Lan Thấm tựa hồ cũng không dữ như vậy.

Mùi thơm của nữ nhân lưỡi có chút sợ tránh né, để cho Tần Xuyên càng cảm thấy thú vị, truy đuổi đùa giỡn.

Dần dần, Nạp Lan Thấm thanh âm trở nên là một loại "Ríu rít" nhu mì âm thanh, thân thể mềm mại bắt đầu nóng lên, kiếm bó hai cái tay cũng biến hóa mềm yếu vô lực.

Mà Tần Xuyên tay, chính là dần dần di động, cạy thế đến Nạp Lan Thấm bên trái ngực, cùng nữ đui người thượng, bắt đầu vuốt ve.

Nạp Lan Thấm có thể chưa bao giờ từng gặp phải loại chiến trận này, đầu cũng không nghe sai khiến, nghĩ (muốn) kháng cự, có thể lại có chút muốn tiếp nhận, căn bản không biết tiếp theo làm sao bây giờ, chỉ có thể nhắm mắt mặc cho nam nhân vuốt ve.

Cũng không biết lúc nào, Hoắc Nhĩ Mạn đã nắm một cái cái mâm, đến giữa cửa, thấy hai người ở trên sàn nhà cảm xúc mạnh mẽ, trong lúc nhất thời nhìn ngây người.

"Ta nghe nói người Hoa thật bảo thủ, chặc chặc, xem ra tin tức ta có sai lầm, các người tiếp tục" .

Hoắc Nhĩ Mạn mang theo thâm ý địa cười, cắn mỡ bò bánh mì, liền chạy đi phòng khác tử ăn điểm tâm rồi.

Bất quá, hẳn này nhất đả xóa, cũng làm cho Tần Xuyên cùng Nạp Lan Thấm chột tỉnh táo lại!

Tần Xuyên từ trên người nữ nhân đứng lên, một trận lúng túng, tự hỏi đến tột cùng làm sao sẽ biến thành như vậy.

Rõ ràng là nữ nhân trước đá hẳn, sau đó hẳn nghĩ (muốn) phản đi qua chế tài

một chút nữ nhân, làm sao lại diễn biến thành như vậy mập mờ cục diện?

Nạp Lan Thấm càng là lúm đồng tiền đẹp như lửa, từ dưới đất bò dậy sau, sửa sang lại loạn điệu sợi tóc và quần áo đồ dùng hàng ngày.

Trong căn phòng lâm vào một hồi trầm mặc, cuối cùng vẫn là Tần Xuyên xin lỗi cười nói: "Ngượng ngùng a, ta... ta bốn ý, không phải là như vậy... hiểu lầm..."

Không ngờ tới, những lời này để cho Nạp Lan Thấm trực tiếp liền cả giận, quay đầu trợn mắt nhìn nam nhân, "Hiểu lầm?"

"Ây..." Tần Xuyên đột nhiên ý thức được, tốt như chính mình chọn lời có vấn đề.

Nạp Lan Thấm đã gương mặt xinh đẹp phát rét, lạnh lùng phản đạo: "Người có phải là nam nhân hay không?"

"Ta đương nhiên là!" Tần Xuyên lập tức trả lời.

"Vậy người có mặt nói với ta, mới vừa mới đối với ta làm những việc này, là hiểu lầm!?"

Tần Xuyên nuốt nước miếng một cái, có chút không biết rõ làm sao nói.

Nạp Lan Thấm thấy nam nhân giữ yên lặng, phá lệ tức giận, giậm chân một cái đạo: "Vương Bát Đản, quý nhất gan! cái gì chó má Kiếm Ma, ta xem người chính là một cái tiện trùng! ta muốn trở về Hoa Hạ, ta không nên nhìn gặp người! !"

Nạp Lan Thấm nói xong, liền trực tiếp chạy ra nhà trọ, ở trên đường phố chạy gấp đến rồi đi.

Tần Xuyên do dự có muốn đuổi theo hay không đi ra ngoài, có thể đuổi theo chính mình vừa có thể nói cái gì vậy? đối với nàng phụ trách? vẫn nói mình thấy

nàng xinh đẹp liền không nhin được?

Đặt mông ngồi dưới đất, Tần Xuyên gãi đầu một cái, phiền não cực kỳ, thế nào trong lúc bất chợt là được như vậy.

Hoắc Nhĩ Mạn gặm một khối Thổ Ty từ bên trong đi ra, thấy chỉ còn lại Tần Xuyên một người, cười khổ lắc đầu, "Các người gây gỗ? huynh đệ, người đây cũng quá sẽ không đem cầm cơ hội, tốt như vậy thời cơ, như thế này mà tan rã trong không vui?"

"Người biết cái gì? ta ngay từ đầu là xem nàng như bói móc đối thủ, sau đó lại thành một cái chiến tuyến đồng minh, nhưng ta cho tới bây giờ không có muốn cùng nàng... cùng với nàng... người biết..." Tần Xuyên thở dài.

Hắn quả thật chưa từng nghĩ, đem Nạp Lan Thấm vừa làm làm một nữ nhân đối đãi.

Nữ nhân này với trước hắn gặp phải Lăng Lạc Tuyết, vừa vặn ngược lại, Lăng Lạc Tuyết nhìn như nam nhân bà như thế, nhưng nội tâm lại tiểu nữ nhân. Nạp Lan Thấm đây? mặt ngoài cao nhã mê người, phía sau lại Lạp Tháp cay cú.

Đối với Nạp Lan Thấm như vậy nữ nhân, càng thâm nhập hiểu, lại càng sẽ không đem nàng khi cô bé tử nhìn, cho nên khi hết thầy các thứ này phát sinh, Tần Xuyên ứng phó không kịp.

Hoắc Nhĩ Mạn bĩu môi một cái, nhún vai một cái, "Được rồi, mặc dù ta không hiểu lắm quan hệ giữa các người cụ thể thế nào, nhưng nàng là một cô gái, đúng không, hơn nữa người hôn nàng, nàng cũng không kháng cự người... không phải sao?"

Tần Xuyên sững sốt một chút, tử tử mỉ mỉ thương thức lại Hoắc Nhĩ Mạn lời nói, trong mắt lóe lên rất nhiều suy nghĩ.

Qua thêm vài phần chung, Tần Xuyên từ dưới đất đứng lên, phủi mông một

cái đạo: "Hoắc Nhĩ Mạn, đem người xe đạp cho ta mượn một chút" .

"Cầm đi đi, bất quá nhớ hoàn hảo địa trả lại cho ta", Hoắc Nhĩ Mạn nháy mắt mấy cái: "Nơi này công việc ta trước tiếp tục làm, các người nói các người" .

Tần Xuyên không khỏi cảm khái đi lên, vỗ một cái người này bả vai, "Ta lần đầu muốn nói với người một câu, người quả thật bạn tâm giao, huynh đệ" .

Hoắc Nhĩ Mạn toét miệng, lộ ra một cái rõ ràng răng.

Tần Xuyên ra cửa, cười sau khi lên xe, bắt đầu hướng thị khu cười đi, mặc dù hẳn không biết Nạp Lan Thấm chạy đi đâu, nhưng hẳn có thể thông qua chân khí cảm giác, đại khái địa khuếch trương một chút lục soát phạm vi.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 509: Người Tính Toán Thơm Bơ Vậ Sao

0 509

Từ buổi sáng, một thẳng tới giữa trưa, lại đến xế chiều.

Tần Xuyên cười một cái xe đạp, cơ hồ đem chinh thành phố cũng vòng vo một vòng, lại phát hiện căn bản không Nạp Lan Thấm bóng người.

Tần Xuyên trong đầu nghĩ, nữ nhân này chẳng lẽ nổi điên tựa như chạy đến bên ngoài thành đi? khắp nơi là mịt mờ Tuyết Nguyên cùng tùng lâm, trời đông giá rét.

Nàng mặc dù là một Tiên Thiên Vũ Giả, nhưng cũng không thể một mực dùng Tiên Thiên Chân Khí vác chử ? hơn nữa nàng cũng chưa ăn bao nhiêu thức ăn, nếu là qua một đêm cũng không trở lại, vậy khẳng định đặc lạnh sinh bệnh.

Tần Xuyên chạy trước trở về nhà trọ, phát hiện Nạp Lan Thấm vẫn là không có trở lại, nữ nhân hành lý cùng đủ loại giấy chứng nhận đều tại, chắc chắn sẽ không là trở về hoa hạ, cho nên càng phát ra lo lắng cùng bất an.

"Người lại đi tìm một chút đi, Thủy Tinh tính cách rất quật cường mạnh, khả năng người không hướng nàng nói khiếm, nàng là sẽ không trở về", Hoắc Nhĩ Mạn cười khở nói.

Tần Xuyên cũng là bất đắc dĩ, "Thầm nói khiếm cũng phải nhường ta tìm tới nàng a" .

"Đây cũng là Thượng Đế đối với người khảo nghiệm, đi đi huynh đệ", Hoắc Nhĩ Mạn giá giá quả đấm khích lệ nói.

Tần Xuyên dứt khoát quyết tâm, cũng không tin không tìm được nữ nhân này, vì vậy xe đạp cũng không cần rồi, thừa dịp nơi này trời tối đứng lên nhanh, trực tiếp dựa vào bóng đêm che chở, bắt đầu dùng Khinh Công nhanh chóng tập kích bất ngờ.

Tần Xuyên giống như một vệt bóng đen, ở nóc nhà giữa bay vút qua, không ngừng lục soát chung quanh là có phải có Nạp Lan Thấm khí tức.

Ở một ít quầy rượu, quán rượu địa điểm, Tần Xuyên lại cố ý để ý, nhưng cũng không thu hoạch được gì.

Một mực kéo dài đến mười giờ tối nhiều, ở một mảnh bên ngoài thành hơn một dặm đường sườn dốc phủ tuyết thượng, Tần Xuyên rốt cuộc thấy được một cái cô linh linh đứng ở đằng kia bóng người.

Siberia viên nguyệt rất rõ phát sáng, giống như bị trên đất tuyết trắng ảnh ngược rồi một dạng mờ mờ một tầng Ngân Sương.

Nạp Lan Thấm đứng ở trên mặt tuyết, sợi tóc bay lượn, kiết nhiên như tiên.

Tần Xuyên ngơ ngác nhìn thoáng qua sau, mới đi đến nữ nhân bên người, dè dặt nhìn nữ nhân mặt.

"Làm gì?" Nạp Lan Thấm bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn hẳn chăm chăm, "Người nghĩ rằng ta mặt đầy là lệ, người nghĩ rằng ta lại khóc?"

Tần Xuyên lững thững cười nói: "Nạp Lan, người không sao chứ? ta rất lo lắng người a" .

"Người lo lắng ta? vậy sao người bây giờ mới tới tìm ta?" Nạp Lan Thấm hỏi.

Tần Xuyên lắc đầu, "Người sau khi đi không bao lâu ta liền tìm người, ta tìm khắp khắp thành rồi! nhưng ta không tìm được người a, người cũng chạy đến nơi đây, ta nào biết a!"

Nạp Lan Thấm đôi mắt đẹp chớp chớp, "Người tại sao lo lắng ta?"

"Còn phải hỏi sao? chúng ta là bằng hữu a", Tần Xuyên cười trả lời.

Nạp Lan Thấm nhưng là sắc mặt run lên, "Hừ, ta có thể chưa nghe nói qua có bạn sẽ đem đầu lưỡi đưa vào đối phương trong miệng" .

"Ây. . ." Tần Xuyên cương cười, "Cái đó. . ."

"Cái đó là hiểu lầm, thật sao?"

"Không đúng không đúng!" Tần Xuyên mau đánh ở, cắn răng một cái, đạo: "Đây chẳng phải là hiểu lầm, ta lúc ấy là không nhìn được, lúc ấy ta chỉ muốn thân người, ta phải thừa nhận" .

Lúc này đến phiên Nạp Lan Thấm có chút đỏ mặt, mấp máy môi dưới, nhỏ giọng hỏi "Vậy người. . . người yêu thích ta sao?"

Không đợi Tần Xuyên trả lời, Nạp Lan Thấm lại vội vàng bồi thêm một câu, mặt đầy uy hiếp nói: "Không cho trả lời 'Không thích' !"

Tần Xuyên đều ngây dại, chưa từng thấy qua như thế "Vô liêm sỉ" con gái, bất quá hẳn lại không nhìn được thư thái địa cười.

Cũng liền Nạp Lan Thấm, sẽ nói ra lời như vậy tới.

"Người. . . người cười cái gì! ? mau trả lời ta nha!" Nạp Lan Thấm cuống cuống.

Tần Xuyên không lên tiếng, mà là đi lên trước một bước, đem nữ nhân ôm vào trong ngực, sau đó đưa tay sờ một cái đầu nàng phát, cúi đầu tại nữ nhân bên tai nói: "Lúc trước ta không biết, nhưng ít ra một khắc này trở đi, ta thích người"

.

Nạp Lan Thấm thân thể mềm mại cứng ngắc trong chốc lát, rốt cuộc như trút

được gánh nặng hé miệng cười một tiếng.

"Còn nhớ lần trước ta giúp người, người còn nợ ta một món nợ ân tình sao?"

Tần Xuyên gật đầu, "Ta nhớ được, là muốn ta cho người làm một chuyện, người muốn đến phải làm gì?"

Nạp Lan Thấm giảo hoạt cười một tiếng, "Ta muốn người công lấy sau lưng ta trở về, sau đó không cho phép dùng Khinh Công, còn phải Xích Cước!"

Tần Xuyên dở khóc dở cười, "Tại sao còn muốn Xích Cước?"

"Đây chính là đối với người trừng phạt! ai bảo người trẻ như vậy mới tìm được ta! ? không biết bên ngoài trời lạnh sao! ?" Nạp Lan Thấm tức giận nói.

Tần Xuyên trong đầu nghĩ, đây không phải là chính người không phải là muốn chọn đợi ở hoang giao dã ngoại sao? bất quá hẳn cũng biết, với nữ nhân nói phải trái là bạch nói, không thể làm gì khác hơn là yên lặng đón nhận.

Sáng trong dưới ánh trăng, nam nhân công lấy sau lưng nữ nhân, chân trần, một đường đi trở về ánh đèn nhảy lên thành phố.

...

Hơn một tuần lễ sau, Hawaii, một tòa tư nhân trang viên nhà chính trên ban công.

Mặc dù là cuối tháng mười một, nhưng nơi này nhiệt độ vẫn vô cùng di nhân, gió biển thổi qua hồ bơi lộ thiên bên.

Một tên người mặc Bikini, bên ngoài khoác cái thật mỏng lụa mỏng mái tóc dài màu vàng óng nhạt mỹ nhân, đang nhìn một phần ngày đó phố Wall báo.

Nữ nhân thoạt nhìn cũng chỉ 30 trên dưới, vóc người thon dài, Uyển Như Siêu Mẫu, nhưng nhưng không mất đầy đà, mặt bên nhìn sang, tinh xảo ngũ

quan tốt như thủy tinh điêu khắc đại sư kiệt tác, sáng bóng mà lộ ra thần bí mỹ lực.

"Ed Leah tiểu thư, Hắc La Sát cùng Tuyết Nữ đến", một người có mái tóc ngân bạch lão quả gia, cung kính ở nữ nhân bên người nói.

Nữ nhân cầm lên bên cạnh trà đá nhấp một miếng, buông xuống báo chí, "Để cho bọn họ vào đi" .

Qua không bao lâu, một thân màu đỏ quần trang Hắc La Sát, cùng một thân màu trắng áo đầm Tuyết Nữ, đi tới bên bể bơi.

Ed Leah thật giống như mới vừa thấy bọn họ một dạng đứng dậy mặt đầy cao hứng dáng vẻ, Xán Lạn cười đi qua bắt tay.

"Hắc La Sát nữ sĩ, Tuyết Nữ tiểu thư, hoan nghênh đi tới trang viên, xem ra Hắc La Sát nữ sĩ đã bình phục" .

Hắc La Sát mặt phiếm hồng nhuận, khí sắc không tệ, cùng Ed Leah một sau khi bắt tay, đạo: "Nhờ có trang viên cùng Ed Leah tiểu thư trợ giúp, ta đã hoàn toàn không thành vấn đề" .

"Vậy thì tốt, mất đi ngài như vậy một vị xuất sắc đồng bạn, tuyệt đối là chúng ta không muốn thấy, nếu như có bất kỳ cần chúng ta hỗ trợ, mặc dù đề cập với ta liền có thể", Ed Leah đạo.

Hắc La Sát mặt đầy thâm ý nụ cười, "Giúp chúng ta giải quyết Phù Tang áp lực nội bộ, lại bảo toàn chúng ta thí nghiệm thành quả, còn cho chúng ta cung cấp che chở, trang viên đã vì chúng ta Thi Ma môn làm quá nhiều.

Ta nghĩ, Ed Leah tiểu thư lần này cố ý mời chúng ta tiến vào trang viên, cũng sẽ không chỉ là tới thăm một chút nơi này cảnh đẹp đi, có cái gì muốn nói, có thể phóng khoáng nói ra" .

Ed Leah hí mắt, ngay sau đó chỉ chỉ xa xa núi lửa, rừng rậm, "Chẳng lẽ nơi

này cảnh sắc, không đáng giá cố ý đi tới nhìn một chút sao?"

Hắc La Sát căn bản không nhìn nhiều, nhàn nhạt nói: "Thứ cho ta nói thẳng, ta đối với (đúng) cảnh sắc không có hứng thú chút nào" .

"Phải không?" Ed Leah cười một tiếng, "Vậy xem ra là ta tự mình đa tình, hai vị xin trở về đi" .

Vừa nói, Ed Leah tiếp tục nằm lại bãi cát trên ghế, cầm tờ báo lên, dự định xem báo.

Thấy nữ nhân này thật liền không nói câu nào, Hắc La Sát cùng Tuyết Nữ đều là nhăn đầu lông mày.

Lão quản gia đã mặt vô biểu tình đi lên, định đưa khách.

Hắc La Sát nhưng không nghĩ đi, hẳn đi tới bãi cát bên ghế, đạo: "Ed Leah tiểu thư, dựa theo ước định, mặc dù chúng ta bởi vì vì thực nghiệm phòng hư hại mà làm trễ nãi một nhóm mới được vật cung ứng, nhưng chúng ta sớm muộn vẫn có thể làm ra thành phẩm.

Ở trước đó, chúng ta Thi Ma môn hy vọng, có thể mau sớm tìm tới mới cơ hội phát triển, Đạo Xuyên Hội đã không thể lại tiến vào rồi, mời trang viên lại cho chúng ta tìm một cái mới vỏ bọc, chúng ta yêu cầu lần nữa phát triển" .

Ed Leah buông xuống báo chí, mặt đầy ưu nhã nụ cười, "Hắc La Sát nữ sĩ ý tứ, là muốn chúng ta cho các người tiền, lần nữa thành lập phòng thí nghiệm, giúp các người thu thập tài liệu, sau đó, còn muốn chúng ta tìm một trụ sở mới cho các người? đòi tiền, cần người, còn phải tổ chức quan hệ, đúng không?"

Hắc La Sát sắc mặt có vài phần khó coi, nhưng chỉ có thể gật đầu, dù sao Thi Ma môn danh tiếng đã tại thế giới ngầm thú, bọn họ chỉ có thể mượn biệt danh Nghĩa hoạt động.

"Nói như vậy, giỏi lắm Hắc La Sát tông sư, là muốn cầu cạnh ta?" Ed Leah

lại hỏi.

Hắc La Sát mặc không lên tiếng, nhẹ nhàng vuốt chính mình sợi tóc.

Ed Leah cười càng mê người rồi, nàng hướng Hắc La Sát ngoắc ngoắc tay, để cho nàng đem cúi đầu một chút, dường như muốn nói lặng lẽ nói.

Hắc La Sát mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn là cúi người xuống, muốn biết Ed Leah trả lời.

Làm Hắc La Sát cúi người xuống thời điểm, Ed Leah một cánh tay, móc vào Hắc La Sát cổ.

Đột nhiên, Ed Leah dùng sức đem Hắc La Sát cổ cho bóp, trên mặt nụ cười hoàn toàn không có, ngược lại là Âm U cùng hung hãn biểu tình!

Hắc La Sát hãy cùng một con gà con thẳng nhóc tựa như, bị Ed Leah cho kẹp.

"Người. . ." Hắc La Sát sắc mặt đỏ lên, thiếu chút nữa nghĩ (muốn) một chương vỡ chết nữ nhân này, nhưng lại vẫn là nhịn được.

Ed Leah căn bản không sợ, dù là nàng không có cái gì tu vi, lại không khách khí chút nào kẹp một cái tông sư đầu.

"Thế nào? không dám động thủ với ta? người là tông sư, người không phải là cảm giác mình rất đáng gờm sao?"

Ta cho người biết, Hắc La Sát, coi như Man Vương Borr Gai tác thấy ta, cũng phải mời ta 3 phần! bởi vì hẳn biết, ta Ed Leah đại biểu không phải là Ed Leah, mà là trang viên!

Người tính toán thơn bơ vậy sao! dám ở trước mặt ta muốn này muốn nọ, nhưng ngay cả một chút cơ bản quy củ cũng không biết! ?"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thân

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 510: Tiên Tri

0 510

Tuyệt Nữ thấy mẫu thân mình lại bị như vậy làm nhục, nhất thời nổi giận, gồ lên chân khí muốn xuất thủ.

Có thể Hắc La Sát lập tức vung tay lên, tỏ ý con gái không nên khinh cử vọng động.

Mà Ed Leah, không chút nào bất kỳ lo lắng nào, nàng căn bản không cho là Hắc La Sát mẹ con có gan động thủ.

Hắc La Sát cố nén một lời tức giận, hai đầu gối quỳ sụp xuống đất, khuất nhục địa khẩn cầu: "Ed Leah tiểu thư, năm đó ta bị Thủy Vân Tịnh Trai đám kia thối Đạo Cô ám toán, lưu lạc đến Phù Tang thời điểm, may mà trang viên những thứ kia vị đại nhân ủng hộ, mới có thể có thành tựu ngày hôm nay.

Này toàn bộ ân tình, Hắc La Sát không bao giờ quên. xin ngài chuyển cáo trang viên những thứ kia vị đại nhân, chúng ta Thi Ma câu đối hai bên cánh cửa trang viên trung thành tuyệt đối, mời để cho chúng ta tiếp tục vì trang viên ra sức trâu ngựa!"

Ed Leah sau khi nghe xong, lúc này mới buông lỏng Hắc La Sát đầu.

Trên mặt nàng lại lần nữa lộ ra ánh mặt trời Xán Lạn, thật giống như thiên sứ nụ cười, cùng trước kia u ám đáng sợ tưởng như hai người.

"Hắc La Sát tông sư, người luôn là khách khí như vậy, thật ra thì các người đã làm rất khá, dù sao giống như Kiếm Ma mạnh như vậy đặc có chút vượt quá

bình thường quái vật, cũng là một cái đặc biệt.

Người cũng không nên bởi vì một lần thảm bại, liền hoàn toàn nản chí, chúng ta vẫn có không ít hợp tác hạng mục, là có thể giao cho các người" .

Nhắc tới Kiếm Ma, Hắc La Sát ánh mắt lộ ra một chút sợ hãi.

Là, hẳn sợ, một đại đội tông sư chân khí đều có thể không nhìn quái vật, giết người hoàn toàn không nói phải trái đồ phụ, là ai đều sợ.

Ed Leah phảng phất tự lẩm bẩm: "Thật muốn lấy được cái này Kiếm Ma a, cũng không biết Bất Tử Điều có thể hay không tiếp nhận chúng ta trang viên nhập cổ. . . thật là đáng tiếc, bọn họ tựa hồ không thiếu tiền đây."

Hắc La Sát với Tuyết Nữ đều là mặt âm trầm, nhưng cũng không dám lên tiếng.

Rất hiển nhiên, ở trang viên những thứ này phía sau màn các đại lão trong mắt, bây giờ "hot" nhất cao thủ, chính là Kiếm Ma, ai không muốn đem hẳn biến thành của mình đây?

Mà hẳn Hắc La Sát, đã từng đường đường tông sư, bây giờ nhưng chỉ là Kiếm Ma "Đá đặt chân", trợ giúp Kiếm Ma đánh một trận kinh thiên bên dưới!

Đây là ngoại giới cũng không biết Hắc La Sát thân phận cùng thực lực, nếu thế giới ngầm đều biết Kiếm Ma đánh bại là cấp bậc gì cao thủ, sợ rằng tất cả mọi người đối với (đúng) Kiếm Ma độ chú ý sẽ còn gấp bội!

Ed Leah cũng không để bụng Hắc La Sát cùng Tuyết Nữ sắc mặt, nàng hỏi hợp nói: "Hắc La Sát nữ sĩ, ở chúng ta thỏa mãn các người yêu cầu trước, hy vọng người trước rút ra chút thời gian, đi một chuyến Nam Mỹ" .

"Nam Mỹ?" Hắc La Sát buồn bực, "Vì sao?"

Ed Leah cười nói: "Ở Colombia phụ cận rừng rậm Amazon, hai ngày trước

xuất hiện động đất, mà lần này động đất phi thường quý dị, là do Lôi Vũ sau thiểm điện đưa tới, chúng ta tình báo phân tích chỉ ra, có thể là lại có Thần Vật xuất hiện.

Trang viên các chủ nhân hy vọng Hắc La Sát nữ sĩ có thể mang Thi Ma môn cao thủ, hiệp giúp bọn ta 'Hoàng Kim Sư Tử đoàn lính đánh thuê'. tìm tới cũng cướp lấy Thần Vật, nếu quả thật có thần vật lời nói" .

Hắc La Sát nghi ngờ, "Nếu như ta nhớ không lầm, tìm Thần Vật chuyện, vẫn là do Thánh Giáo đang làm, tại sao lần này để cho chúng ta đi tìm?"

Ed Leah sắc mặt lại lần nữa trở nên lạnh, "Thánh Giáo Tự Nhiên khác biệt an bài nhiệm vụ, thế nào, người là không muốn sao?"

"Không dám", Hắc La Sát bất đắc dĩ cúi đầu, nhưng trong lòng khó tránh khỏi nghi ngờ, rốt cuộc là dạng gì nhiệm vụ, để cho trang viên nguyện ý kêu Thánh Giáo đi tạm thời đổi làm khác (đừng)?

Chẳng lẽ, còn có so với Thần Vật càng trọng yếu hơn đồ vật, đưa đến trang viên phía sau màn những chủ nhân này môn cảm thấy hứng thú?

...

Brad tỳ gam, Tần Xuyên mua trong căn hộ.

Một cái giọng nói điện tử không ngừng dùng Anh Văn vừa nói chuyện ——

"Giọng nói mật thìa xác nhận xong" .

"Bộ mặt mật thìa xác nhận xong" .

"Tròng đen mật thìa xác nhận. . ."

Làm liên tiếp ước chừng mười bảy đạo mật mã thêm khóa sau, một máy đại hình máy tính màn ảnh trên các đồng hồ đo, xuất hiện một hàng chữ viết:

"PROPHET- 1. 0 chạy thành công, tiến vào quyền hạn người có ——
PHOENIX, MERCURY" .

Theo sát, trên màn ảnh lại xuất hiện một hàng chữ viết, muốn lộ ra Nhân
Tính Hóa rất nhiều ——

"Có cái gì có thể vì ngài nhị vị ra sức, tôn kính Bất Tử Điều cùng Thủy Tinh
chủ nhân?"

Đứng ở phía trước màn ảnh, Tần Xuyên cùng Nạp Lan Thấm bèn nhìn nhau
cười, rốt cuộc, bọn họ thành công!

PROPHET ý là "Tiên tri", đây là Tần Xuyên nghĩ ra được tên, cái hệ thống
này tựa như cùng thần kì đại ngôn nhân, có thể không chỗ nào không biết, cho
nên mới lấy danh tự này.

Từ nay về sau, Tần Xuyên cùng Nạp Lan Thấm chỉ cần thông qua giọng nói,
vân tay, bộ mặt đường ranh các loại (chờ) giải tỏa, liền có thể thông qua điện
thoại di động và máy vi tính các loại, tùy thời sử dụng tiên tri hệ thống.

"Hoặc Nhĩ Mạn, người thật không muốn một cái quyền hạn người vị trí sao?
dù sao người làm đầu biết luyện chế ngành kiện (hardware) a", Tần Xuyên cảm
thấy người này khách khí quá phận, lại tạo xong, lại nói không cần quyền sử
dụng.

"Này, huynh đệ, ta là nghiêm túc, tiên tri hệ thống thật quá biến thái rồi, nếu
như ta thành quyền hạn người, vạn nhất bị người phát hiện sau, nhất định sẽ từ
trên người ta tìm cơ hội cướp đoạt nó.

Ta không có các người công phu, mặc dù giết người ta lành nghề, nhưng bảo
vệ mình cũng không phải là ta bản lĩnh.

Cho nên, ở ta có nhu cầu thời điểm, các người giúp ta mở ra hệ thống, ta chỉ
muốn dùng nó tới cho ta cải tiến kỹ thuật tiến hành hiệp trợ, người cũng là biết ta

lý tưởng" .

Hoặc Nhĩ Mạn mặt đầy quả thực đáng vẻ, vồ vồ chính mình chi giả.

Tần Xuyên gật đầu, quả thật, Hoài Bích Kỳ Tội, Hoặc Nhĩ Mạn cũng coi là vì chính hẳn an toàn cân nhắc.

"Thật ra thì, có thể với các người đồng thời xây như vậy một máy vĩ máy lớn, ta đã rất thỏa mãn rồi, ta có thể không có hứng thú làm theo dõi toàn cầu đặc công, ha ha", Hoặc Nhĩ Mạn thoải mái cười nói.

Nạp Lan Thấm đã không thể chờ đợi, nàng đối với (đúng) tiên tri hệ thống nói: "Tiên tri, ta muốn tra 'Phó Thanh Y' cùng 'Thanh Liên môn' " !

Nói xong, nữ nhân còn rất khiêu khích nhìn một chút Tần Xuyên, một bộ "Người có thể làm gì ta" thái độ.

Tần Xuyên lại cảm thấy không có gì, thật ra thì hẳn cũng rất là mong đợi, tiên tri có thể đối với (đúng) vô cùng bí mật Thanh Liên môn tra đến mức nào.

"Được, Thủy Tinh chủ nhân. . . toàn cầu tài nguyên lục soát bên trong, xin sau. . ."

Qua nửa phút đáng vẻ, Nạp Lan Thấm trên điện thoại di động, nhận được một phong email.

"Tin tức sửa soạn xong hết" .

Vì bảo mật, tiên tri hệ thống bản thân cũng không có đem tin tức phơi bày chức năng, toàn bộ tin tức đều là chuyển giao đến Tần Xuyên cùng Nạp Lan Thấm trên điện thoại di động, lấy nhìn như phổ thông email tới lấy được.

Nạp Lan Thấm mở ra kia email sau, liền tiến vào một cái đặc thù mặt tiếp xúc, phía trên là một ít hình ảnh cùng chữ viết, tất cả đều là liên quan tới Thanh Liên môn cùng Phó Thanh Y.

Có thể nhường cho Nạp Lan Thấm hết sức thất vọng là, lại không có bất kỳ một tấm Phó Thanh Y hình ảnh, ngay cả Phó Thanh Y thân phận tài liệu, đều chỉ có hay không mấy dòng chữ.

"Thanh Liên môn môn chủ, nhân vật quan hệ, đệ tử Tần Xuyên?"

Nạp Lan Thấm nhìn một chút một bên nam nhân, quyết miệng nói: "Cái gì không! người có phải hay không cố ý cho tiên tri hệ thống thêm cái gì hạn chế? tại sao chỉ tra được như vậy điếm! ?"

Tần Xuyên buông tay một cái, "Tiểu thẩm thẩm, trời đất chứng giám a, mã hóa bộ phận đều là người phụ trách, ta cũng không nhúng tay, ta nhưng là đối với người toàn bộ tín nhiệm a" .

"Hừ!"

Nạp Lan Thấm vừa cẩn thận nhìn lên Thanh Liên môn tài liệu.

"Có! vị trí địa lý là xanh tỉnh dãy núi Côn Lôn, ha ha! nguyên lai Thanh Liên môn ở nơi nào!"

Tần Xuyên cả kinh, cái này tiên tri, lại thật tra được Thanh Liên môn tài liệu? mặc dù hẳn sớm có chuẩn bị, có thể tiên tri đối với (đúng) tài liệu gom và chỉnh lý năng lực, hay là để cho Tần Xuyên ngoài ý muốn. này cũng không biết nên cao hứng hay là nên lo lắng.

Tần Xuyên không nhịn được đung lên đi, nhìn một chút Nạp Lan Thấm tìm thấy được cái gì. . .

"Thanh Liên môn, diễn sinh vu thượng Cổ 'Đạo Môn ". môn phái tuyệt học đã biết vì 'Cửu Phẩm Thanh Liên Quyết ". 'Liên Hoa Thần Châm ". tin đồn bên trong môn phái có giấu thiên hạ sách vở, từ xưa gom đến nay, đệ tử Chủ Tu Cổ Võ, y dược, bác văn tam đại loại hiện nay.

Đã biết Thanh Liên môn môn đồ có, Ngọc Hư tử, Long Hoa tử, lặn nghi, Phó

Thanh Y, Tần Xuyên. . ."

Tần Xuyên giật mình mở to cặp mắt, mặc dù nói tiên tri chỉ tra được trừ mình ra cùng Phó Thanh Y trở ra ba cái Thanh Liên môn đệ tử, nhưng ba vị này, đều là Thanh Liên môn trong lịch sử xác thực tồn tại chương môn tiên bối!

Tiên tri nhất định là từ một ít tư liệu lịch sử thượng, tra được ba vị này tiên bối đã từng xuống núi Du Lịch hồng trần dấu vết.

Nhưng là, thượng cổ Đạo Môn vậy là cái gì! ?

Nạp Lan Thấm nhìn một cái Tần Xuyên biểu tình, cũng biết tiên tri không có nói láo, không khỏi cười tủm tỉm hỏi: "Thân ái, Cổ Võ cùng y được ta có thể hiểu được, bác văn là học thứ gì à?"

Tần Xuyên trả lời, "Bác văn, chính là cái gì cũng phải biết. Thanh Liên môn Tàng Thư vô số, mặc dù đem một vài bã rượu thư cũng bỏ đi, nhưng vẫn là có không nhìn xong thư. Lịch Đại Chương Môn, đều là kiến thức rộng người."

"Cánh cửa kia đây?" Nạp Lan Thấm hỏi.

Tần Xuyên cười khổ, hắn còn muốn hỏi đâu rồi, vì vậy mở miệng nói: "Tiên tri, ta muốn tra 'Thượng cổ Đạo Môn' ".

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 511: Động Đất

0 511

"Được, Bất Tử Điều chủ nhân".

Tiên tri lại lần nữa tiến vào lục soát sửa sang lại giai đoạn, lần này tốn thời gian tương đối hơi ngắn.

Rất nhanh, Tần Xuyên nhận được tiên tri cho một Phong email.

"Thượng cổ Đạo Môn, giới hạn với trong truyền thuyết môn phái, sau chia ra làm hai, diễn hóa vì 'Thanh Liên môn' cùng 'Bàn Long Các'."

Long bàn chung phụ bình tứ hải, Cửu Phẩm Thanh Liên trấn Thần Châu.

Bàn Long Các lấy bảo vệ thương sinh vi kỷ nhâm, Thanh Liên môn là trấn thủ có thể sửa lại Thần Châu vận mệnh "Tinh chi Bì Ngạn". cụ thể tin tức không rõ."

Tần Xuyên kinh ngạc nhìn kia hai câu, chợt nhớ tới ban đầu số 2 thủ trường bên người người nam nhân kia!

"Thay ta hướng Phó Thanh Y vấn an. . ." người nam nhân kia nói như vậy.

Hắn nhận biết Phó Thanh Y, bởi vì hắn là Bàn Long Các người! ?

Nhưng là, Tần Xuyên càng hiếu kỳ hơn, là cái này Tinh chi Bì Ngạn, rốt cuộc là thứ gì? sửa lại vận mệnh? cái này quả thực quá quỷ dị sơ lược.

Đáng tiếc là, Tinh chi Bì Ngạn tựa hồ tài liệu khan hiếm tới cực điểm, tiên tri

cũng không tra được nó cụ thể là cái gì.

Có lẽ hết thầy các thứ này, chỉ có coi như môn chủ Phó Thanh Y biết một ít, cũng chỉ có chương môn đời đời tương truyền, mới có thể có thể giữ bí mật như vậy.

Tần Xuyên không khỏi cau mày, hăn đột nhiên mơ hồ cảm thấy, Phó Thanh Y mất tích hơn ba năm, với Tinh chi Bỉ Ngạn, có lẽ có một ít quan hệ.

Sau đó thời gian, Tần Xuyên cùng Nạp Lan Thấm bắt đầu lục soát còn lại một ít tài liệu, trong đó Tự Nhiên bao gồm thế giới ngầm đủ loại thế lực, đủ loại cường giả, còn có phi thường máu chốt, "Thần Vật" .

Chẳng qua là, Thần Vật tin tức ít vô cùng, tựa hồ bởi vì Thần Vật không phải là những thứ này tối vốn là tên, cho nên các đời cách gọi rất bất đồng.

Mà Tần Xuyên muốn tra, chính mình thân thế, càng là một đoàn Mê Vụ, mẫu thân mình là ai, hoàn toàn không ghi lại.

Cái này làm cho Tần Xuyên một trận như đưa đám, chính mình tâm tâm khổ xây dựng lên tới tiên tri, tựa hồ cũng không cách nào cởi ra hăn thân thế mê đoàn.

Bất quá, bọn họ đã tại Nước Nga dừng lại rất lâu rồi, Tần Xuyên dự định hay là trước trở về Hoa Hạ, lại tiếp tục điều tra.

Cùng Hoắc Nhĩ Mạn nói lời từ biệt sau, Tần Xuyên cùng Nạp Lan Thấm trở lại thành phố Đông Hoa.

Bạch Dạ, Lục Tích Nhan cùng Diệp Tiểu Nhu biết Tần Xuyên sau khi trở lại, hoan hỉ vô cùng, ở trên du thuyền đoàn tụ đến cho Tần Xuyên đón gió.

Bất quá, các cô gái ngoài ý muốn là, lần này đồng thời tới, còn có Nạp Lan Thấm, tuy nói Diệp Tiểu Nhu với Lục Tích Nhan đều biết nàng, có thể ý thức được Nạp Lan Thấm cũng đi theo Tần Xuyên sau, chúng nữ vẫn còn có chút giật

mình.

Nạp Lan Thấm ngược lại là hoàn toàn không có gì xấu hổ, trên bàn ăn vừa ăn thịt bò bít tết, một bên rất tự nhiên với những nữ nhân khác trò chuyện.

"Tiểu Nhu muội muội, người tại sao dường như da thịt nắng ăn đen một chút?"

Diệp Tiểu Nhu có chút đỏ mặt, "Mấy ngày trước mới từ cao nguyên trở lại, tử ngoại tuyến rất mạnh, liền nắng ăn đen. . ."

Tần Xuyên cười hỏi "Tiểu Nhu, ta quý cũng cho nơi nào làm từ thiện rồi hả?"

Diệp Tiểu Nhu nhất thời rất hăng say địa trò chuyện rồi, "Ta dựa theo Tần Xuyên Ca, người nói, đi đỡ tang cho những thứ kia thân nhân tiền đi một tí ủy lạo vốn, sau đó chạy đi Vân tỉnh bên kia, tài trợ hơn ba trăm cái tiểu băng hữu, ta còn dự định giúp bọn hần mười ba cái sơn thôn sửa đường, tạo bảy thật sự tiểu học. . ."

Tần Xuyên thấy nữ hài hưng phấn như thế, trong lòng cũng vui vẻ, "Hay là chúng ta Tiểu Nhu lại tiêu tiền, không giống một ít Tiểu Bại Gia, tần cho ta hoa một ít không được mức độ tiền" .

Bạch Dạ nghe được nam nhân nói là nàng, hừ hừ đạo: "Vong ân phụ nghĩa xú nam nhân, cũng không suy nghĩ một chút bây giờ ngồi du thuyền là ai giúp người mua!"

"Quả nhiên là chỉ Kim Quy Tử, nhiều tiền đến độ khắp thế giới xuất ra tiền đi", Nạp Lan Thấm lẩm bẩm.

Tần Xuyên mắt trợn trắng, "Tiểu thấm thấm, Kim Quy Tử với tiền hoàn toàn không liên quan đi!"

Các cô gái khanh khách không ngừng cười, các nàng phát hiện Nạp Lan Thấm mặc dù coi như rất tao nhã, nhưng vừa tiếp cận, còn rất Pepsi.

Bạch Dạ lúc này đạo: "Ta cảm thấy đặc Tiểu Nhu người có thể đem Quỷ Từ Thiện nhiều hơn thả vào một ít rơi ở phía sau quốc gia, tỷ như Phi Châu y tế bảo đảm cùng vật liệu trợ giúp, những thứ này là Hoa Hạ chính phủ vẫn đang làm, nếu như chúng ta cũng đi làm, kia coi như là giúp chính phủ bận rộn, còn đem danh tiếng tuyên dương đến hải ngoại đi.

Như vậy có trợ giúp tăng cường chúng ta ở quốc tế trong xã hội địa vị, để cho một ít quan phe thế lực cũng không dám tùy tiện động ta. dù sao, mặc dù nhìn như là Tiểu Nhu người danh nghĩa đang làm từ thiện, nhưng nước ngoài hữu tâm nhân nhất định có thể phát hiện nguồn vốn là khác có người khác.

Một khi có vài người biết, phía sau màn một mực làm việc thiện là ai, ngược lại sẽ đối với (đúng) như vậy phía sau màn từ thiện người phá lệ tôn kính."

Bạch Dạ liếc một cái Tần Xuyên, đạo: "Đặc biệt là ta vị này Tần Đại Quan Nhân, một mực ở với Quốc An đối nghịch, sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện, hay lại là phòng ngừa chu đáo tương đối khá" .

Tần Xuyên hí mắt một cái, Bạch Dạ lời nói, khá có đạo lý, nếu như chính mình có thể thanh danh bên ngoài, có một nhà từ thiện đầu hàm, nguy cấp có lẽ có thể kéo long không ít người Mạch.

"Ý người là. . . tiết lộ một tia tin tức, để cho người từ từ tra được là ta đang làm từ thiện?" Tần Xuyên hỏi.

"Người gốc nha, người là Tần Xuyên lời nói, dựa vào cái gì có nhiều tiền như vậy? người không phải là có một Kiếm Ma đầu hàm sao? hiện tại cũng nhanh chóng thành Sát Nhân Cuồng Ma rồi, không bằng làm chút từ thiện tấm một cái người hồng danh", Nạp Lan Thẩm nói.

Tần Xuyên nghe cũng muốn qua đời, nữ nhân này là làm chơi đùa Game Online đâu rồi, còn "Rửa đỏ tên gọi" ! ?

Diệp Tiểu Nhu nháy mắt mấy cái, nữ hài không phải rất rõ mấy vị này tỷ tỷ nói ý tứ, nhưng có thể giúp Tần Xuyên, nàng khẳng định nguyện ý đi làm.

Bữa ăn tối nhanh kết thúc thời điểm, du thuyền bên ngoài đột nhiên có khách đến viếng.

Tần Xuyên ngoài ý muốn là, người vừa tới lại là Chu Phương Ngữ? này nữ bác sĩ nhưng là một mực rất bài xích hẳn, thế nào một người chạy tới?

Chờ người làm dẫn Chu Phương Ngữ vào khoang thuyền, Chu Phương Ngữ đột nhiên liền hốc mắt phiếm hồng, giọng mang tiếng khóc nói: "Người làm gì vậy không nhận điện thoại ta?!"

Lời này vừa nói ra, một đám nữ nhân lập tức lấy cổ quái ánh mắt nhìn Tần Xuyên.

Tần Xuyên không ngừng bận rộn giải thích, "Các vị mỹ nữ, ta thề a, ta theo vị này chu thầy thuốc là thuần khiết!"

"Ai tin nha, người ta cũng khóc chạy tới tìm người", Nạp Lan Thẩm ăn lên ty bánh ngọt nói.

Tần Xuyên bất đắc dĩ, "Chu thầy thuốc, người đảo phát câu a, người chừng nào thì đánh điện thoại ta rồi hả?"

"Ta đánh hai ngày người điện thoại! người đều không tiếp tục!" Chu Phương Ngữ vừa nói, lấy điện thoại di động ra, nháy ra ghi chép.

Tần Xuyên ngạc nhiên, hẳn điện thoại di động bởi vì đủ loại đánh nhau cùng gặp gỡ, đổi qua rất nhiều lần, số điện thoại cũng đổi, vì vậy cười khổ nói: "Người này số điện thoại hay lại là nửa năm trước đâu rồi, ta sớm đổi, nói thẳng đi, tìm ta có chuyện gì? là tỷ tỷ của người Tình nhi trở lại?"

Tần Xuyên tính toán, thật giống như Chu Phương Tình cũng là thời điểm trở lại, dù sao tháng mười hai rồi.

Nhưng ai có thể tưởng, vừa mới nói Chu Phương Tình, Chu Phương Ngữ lại khóc, "Ta. . . tử tử của ta nàng xảy ra chuyện!"

Tần Xuyên trong lòng hơi hồi hộp một chút, tiến lên bắt lại nữ nhân bả vai, nghiêm nghị hỏi "Chuyện gì! ? người nói rõ ràng a!"

Chu Phương Ngữ cố gắng nhịn được tiếng khóc, nói: "Hai ngày trước, Colombia bên kia xảy ra động đất, ta cùng Cha ta bọn họ đều rất lo lắng, liền muốn liên lạc tử tử, có thể thế nào cũng không liên lạc được. sau đó mới biết, còn lại đội khảo cổ thành viên cũng đều mất liên lạc rồi.

Cha ta tìm được phía trên lãnh đạo, nghĩ (muốn) hỏi quốc gia có thể hay không phái người tới tìm cùng lực soát cứu, có thể người bề trên nói chuyện này quốc gia đã tại xử lý, để cho chúng ta không cần nhiều quản chuyện này, có thể cũng không cho chúng ta đối ngoại tuyên bố đội khảo cổ mất liên tưởng sự tình.

Chúng ta thật sợ hãi, cảm giác là bọn hắn cố ý muốn ẩn núp một ít chuyện, không chịu phái người đi cứu, bởi vì ta gia gia cùng ba ba của ta bọn họ, cũng bị giám thị, không cho phép bọn họ tiết lộ, chỉ có ta còn có tự do, cho nên. . . cho nên ta chỉ có thể nghĩ đến đi cầu người" .

Tần Xuyên cau mày, hắn mới vừa trở về không bao lâu, cũng không có chú ý đến Colombia động đất sự tình, lực soát một chút tân văn, quả là như thế.

Nhưng là, các tạp chí lớn cũng không nói thêm, chẳng qua là đơn giản như vậy khu vực mà qua.

"Tử tử người tay máy số là bao nhiêu", Tần Xuyên hỏi.

Chu Phương Ngữ lắc đầu, "Tử tử của ta đã không liên lạc được rồi, khẳng định địa phương truyền tin cũng hư rồi" .

Tần Xuyên lớn tiếng nói: "Người mặc dù đem dây số cho ta! ta Tự Nhiên hữu dụng!"

Chu Phương Ngữ mặc dù không hiểu, nhưng lúc này Tần Xuyên giống như nàng duy nhất rơm rạ cứu mạng như vậy, liền nói ra dãy số.

Tần Xuyên bắt được dãy số sau, để cho Chu Phương Ngữ trước tiên ở trên du thuyền chờ, chính hắn là chạy trở về nhà sang trọng, thượng máy tính bắt đầu lợi dụng tiên tri hệ thống tiến hành lục soát.

Hắn cảm thấy cái này động đất tuyệt không đơn giản, nếu không quốc gia sẽ không mạo hiểm bị nghi ngờ nguy hiểm, không báo đạo mất liên tưởng những khảo cổ đó đội viên.

Quả nhiên, khi hắn cẩn thận tra tìm Colombia động đất tin tức sau, thế giới ngẫm một ít tin tức, đưa tới hắn chú ý.

"Lôi Điện đưa tới động đất. . . có thể là Thần Vật xuất thế?" Tần Xuyên ánh mắt đông lại một cái, hắn phát hiện, tựa hồ có nhiều phe thế lực, đã âm thầm tràn hướng Colombia.

Trước ở Đông Nam biển trên đảo xuất hiện Thần Vật, bởi vì xuất hiện địa tương đối ẩn núp, cũng không quá nhiều thế lực tranh đoạt, cuối cùng rơi vào Tần Xuyên trên tay.

Nhưng lần này, động đất động tĩnh quá lớn, đã đưa tới số lớn mắt lom lom tổ chức thế lực.

Bất kể là gom Thần Vật cướp ra chính mình thân thế bí ẩn, vẫn là vì Chu Phương Tình, Tần Xuyên cũng cảm giác mình nên lên đường Colombia rồi.

"Tiên tri, giúp ta lục soát cái số này điện thoại di động cuối cùng tín hiệu biến mất tọa độ. . ." Tần Xuyên báo ra Chu Phương Tình dãy số.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 512: Côn Trùng Cùng Nhân Loại

0 512

Colombia nam bộ, thường xuyên ẩm ướt nóng bức rừng mưa nhiệt đới, để trong này thành vô số loại vật chỗ ở.

Có thể số lớn rắn độc con kiến, oi bức khí hậu, cũng để trong này trở thành người thường khó mà kéo dài sinh tồn cấm khu.

Ở một mảnh rậm rạp nhiệt đới cây cối trung gian, có một cái năm người tiểu đội, chính từ trung gian dè dặt đi qua.

Năm người này bên trong, ba nam hai nữ, trên người cũng tràn đầy vết bẩn, thảo diệp đất sét, trên mặt cũng đều bẩn thỉu, rất là chật vật.

"Vương giáo sư, ta chân thật là đau, thật đi khôngặng, chúng ta không thể nghỉ ngơi một chút sao?" một cái mặt tròn nữ tử giọng mang tiếng khóc.

Dẫn người đầu tiên bốn năm mươi tuổi, màu da ngăm đen Giáo sư quay đầu lại nói: "Tiểu Ngả, chúng ta phải tiếp tục hướng phía bắc đi, nhất định phải mau sớm ra trận mưa này lâm mới được, chẳng lẽ người quên, theo chúng ta đồng thời những nước Đức đó, nước Mỹ chuyên gia là thế nào bị trùm ma túy giết chết? nếu không phải ngày đó chúng ta vừa vặn không có ở nơi trú quân, chúng ta cũng phải chơi xong!"

"Đúng vậy, Tiểu Ngả, khu rừng mưa này bên trong nhiều như vậy cùng hung cực ác người, chúng ta không có thể ở lâu a!" một cái gầy teo nam tử nói.

Một người khác cao mã đại, tướng mạo anh tuấn nam tử cau mày nói: "Nơi

này nhất định là có vấn đề gì, chúng ta tới rồi lâu như vậy, đều không gặp độc gì Kiêu, có thể thế nào đây đất Liễu Chấn, liền toàn bộ rừng mưa nhiệt đới bắt đầu gió tanh mưa máu, khắp nơi có người chết" .

"Kevin, đừng suy nghĩ nhiều, nghĩ (muốn) những thứ vô dụng này, còn không bằng mau sớm đi phía bắc thảo nguyên, tìm tới Công Lộ, cũng tốt trở lại trong thành trấn đi", Vương giáo sư đạo.

Kevin gật đầu một cái, "Đáng tiếc chúng ta dụng cụ truyền tin đều tại nước Mỹ chuyên gia nơi đó, nếu là có dụng cụ truyền tin, còn có thể để cho phi cơ trực thăng qua đi tìm một chút chúng ta" .

"Gặp quý, nơi này cũng động đất, thế nào ngay cả đội cứu viện cũng không tìm tới một nhánh a", gầy teo nam tử lẩm bẫm.

Wương giáo sư cũng là thấp thỏm bất an, nhìn về phía cô bé mặt tròn, "Tiểu Ngã, đi động sao? nếu không để cho lưu vĩ công người?"

Gầy teo lưu vĩ nghe một chút, lập tức lắc đầu, "Không được a Giáo sư! ta cũng rất mệt mỏi a! để cho Kevin vác đi! hãn khí lực lớn!"

"Quý nhất gan! bình thường nhìn người đối với (đúng) Tiểu Ngã như vậy ân cần, loại thời điểm này liền túng! ?" Vương giáo sư trợn mắt.

Những người khác, bao gồm Tiểu Ngã cũng đều thất vọng nhìn lưu vĩ, có thể lưu vĩ vẫn là cẩn rãng không nhả ra, hãn cũng không muốn đem chỉ có thể lực lãng phí.

"Giáo sư, không cần, Phương Tình học tử đều không nói mệt mỏi, ta cũng có thể kiên trì", Tiểu Ngã nói.

Kevin nhìn về một bên môi màu tóc bạch, mặt đầy mệt mỏi Chu Phương Tình, ân cần nói: "Phương Tình, ta tới công người chứ ? chân người có thể kiên trì sao?"

Chu Phương Tình miễn cưỡng cười một tiếng, nhưng vẫn là kiên quyết lắc đầu: "Không cần, Kevin, hảo ý tâm linh, nhưng ta đã không phải là bệnh nhân rồi, ta có thể" .

"Kia. . . có nhu cầu cứ nói với ta", Kevin giọng ôn tồn nói, mặt đầy tiếc nuối.

" Ừ", Chu Phương Tình cười nhạt rồi cười.

Vương giáo sư đạo: "Tốt lắm tốt lắm, mọi người tiếp tục đi đường, cũng không biết còn có mấy chục Công Lộ phải đi đâu rồi, chú ý nghe chung quanh động tĩnh, chớ bị những trùm ma tuý đó phát hiện!

Chúng ta đã không thức ăn nước uống rồi, nhiều nhất lại một ngày, không đi ra lọt tất cả mọi người đều nguy hiểm!"

...

Đông Hoa đại học giáo khu, độc lập quý tộc con gái khu biệt thự.

Một chiếc màu đỏ Ferrari dừng ở cửa, Nạp Lan Thấm đi xuống xe, lập tức có bảo tiêu đi qua hỗ trợ bãi đậu xe vào nhà để xe.

Nạp Lan Thấm ánh mắt chú ý tới, ngoài cửa ngừng một chiếc màu trắng Mercedes- Benz S 600, không khỏi ánh mắt lộ ra một tia khác thường màu sắc.

Nàng đi vào trong nhà sau, quả nhiên phát hiện, có một người khoác Tử Sắc dệt len áo khoác, ăn mặc ung dung trung niên nữ tử, đang ngồi ở trên ghế sa lon chờ nàng.

"Trở về rồi hả?" nữ tử chính liếc nhìn Nạp Lan Thấm ném ở trên ghế sa lon một ít tạp chí, thật giống như nhìn đến nông nhiệt.

Nạp Lan Thấm chu mỏ một cái, đi tới rất không tình nguyện hành lễ, "Mẹ" .

Nữ nhân ngẩng đầu lên, lộ ra một tấm với Nạp Lan Thấm có chút tương tự

gương mặt, nhưng lại càng phong hoa xinh đẹp.

Nữ nhân này, chính là Nạp Lan gia tộc đương kim Đệ tam trưởng nữ, cũng là Nạp Lan Thấm mẹ đẻ, Nạp Lan sương.

"Mẹ từ kinh thành sang đây xem người, người thật giống như không quá cao hứng?" Nạp Lan sương tự tiểu phi tiểu hỏi.

"Không có, ta thật cao hứng nha", Nạp Lan Thấm toét miệng cười cười, có thể hoàn toàn không nhìn ra cao hứng ở đâu.

Nạp Lan sương buông tạp chí xuống, sau đó yên lặng đứng dậy.

Đột nhiên! Nạp Lan sương một cái cúi phải tựa như tia chớp đá về phía Nạp Lan Thấm đầu!

Nạp Lan Thấm cơ hồ là trong nháy mắt làm ra phản ứng, chân trái vén lên, có 180°, gắng gượng đỡ Nạp Lan sương này một chân đá!

"Ầm!"

Không khí một tiếng chấn động, chung quanh bàn ghế ghế sa lon cũng run rẩy!

"Không sai, coi như nghe lời, không có bởi vì nhìn Phim Hoạt Hình mà hoang phế luyện công", Nạp Lan sương hài lòng gật gật đầu.

Nạp Lan Thấm cũng muốn điên rồi, "Mẹ! có như người vậy dò xét ta công phu sao! ? ta trẻ nữa nữa giây, con gái của người đầu ta liền muốn nổ mạnh á! !"

"Nổ, coi như ta không có xảy ra người vô dụng như vậy con gái", Nạp Lan sương mặt đầy bình tĩnh đi tới phòng bếp tủ lạnh chỗ ấy, vừa tẩu biên hỏi: "Giao phó người sự tình, làm được thế nào?"

Nghe lời này một cái, Nạp Lan Thấm sắc mặt càng khó coi, vô lực nói: "Còn

phải hỏi sao? cái đó Tần Xuyên như vậy ngu xuẩn, ta tùy tùy tiện tiện khiến cho điểm thủ đoạn nhỏ, hẳn liền mắc câu, bây giờ còn gọi ta 'Tiểu thấm thấm' đâu rồi, thật tốt gỗ" .

"Người không có bị hấn chiếm nhiều thiếu tiện nghi đi đi?" Nạp Lan sương từ tủ lạnh bên trong xuất ra một chai nước chanh , vừa rót nước bên hỏi.

Nạp Lan Thấm gương mặt ửng đỏ, "Một. . . một chút xíu, nhưng vấn đề không lớn" .

"Chỉ cần không phải bị hấn phá thân, còn lại cũng không đáng kể, người trước hết câu đến hấn khẩu vị. . . nam nhân loại sinh vật này, chính là càng không chiếm được càng hiếm, người một khi bị hấn ăn vào tối ngọt, hẳn cũng sẽ không đối với người quá có niệm tưởng rồi" .

"Yên tâm đi, hẳn thúi như vậy, ta mới không cần với hấn ngủ đây", Nạp Lan Thấm lẩm bẩm: "Bất quá hấn nữ nhân cũng thật nhiều, quá không biết xấu hổ" .

Nạp Lan sương ánh mắt lộ ra một tia khinh thường cùng phần hận, "Hừ, Phó Thanh Y đem ra học trò, có thể có thứ tốt gì.

Phải biết, trong giới tự nhiên côn trùng, Hùng Tính cùng Thư Tính một khi giao phối, thường thường Thư Tính côn trùng sẽ ăn Hùng Tính, tới lấy được càng nhiều chất dinh dưỡng bồi dưỡng đời kế tiếp.

Cho nên, Hùng Tính côn trùng thường thường lại mang thức ăn đi qua, đưa cho Thư Tính côn trùng, chúng nó dùng dịch nhờn bọc lại thức ăn, yêu cầu một tầng một tầng mở ra mới có thể thấy được tận cùng bên trong thức ăn.

Có chút Hùng Tính rất xấu, chúng nó bao rất nhiều thật ra thì khoảng không, không có thứ gì, thậm chí phía sau cùng giấu là phần tiện mà thôi.

Nhưng người ta côn trùng là vì sinh sôi đời sau, vì chủng tộc sinh tồn và sinh thái thăng bằng, làm ra chúng nó cố gắng.

Nhân loại cũng không phải, người thuần túy chính là vì thỏa mãn dục vọng, nam nhân dùng đủ loại hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt nữ nhân, đến cuối cùng được như ý, cũng sẽ không lại biết quý trọng. . ."

Nạp Lan sững nói tới chỗ này, ánh mắt như đao địa nhìn chăm chăm con gái, cảnh cáo nói: "Ta cho người biết những thứ này, là cho người thanh tỉnh, đến gần Tần Xuyên, để cho hãn đối với người càng lún càng sâu, nhưng ngàn vạn lần không nên đối với hãn ôm có cái gì mong đợi, nam nhân không một cái tốt, đặc biệt là Phó Thanh Y đem ra, tuyệt đối không thể đối với hãn động thật cảm tình! biết chưa! ?"

"Ừ", Nạp Lan Thấm gật đầu, "Ta hiểu được, mẫu thân" .

Nữ nhân trong mắt lóe lên rất nhiều suy nghĩ, cuối cùng chỉ có thể thở ra thật dài giọng, bỏ ra nghĩ bậy.

...

Colombia nam bộ thành phố, Pasc ký thác.

Nơi này là chăn nuôi nghiệp, cà phê sản nghiệp trọng yếu căn cứ.

Ở một nhà địa phương bên trong quây rượu, ngồi mười mấy màu da, màu tóc khác nhau nam nữ, hiển nhiên là đến từ các nơi trên thế giới.

"Hội trưởng, Kiểm Ma các hạ thế nào còn chưa tới?" một cái mặt đầy tàn nhang nữ tử khẩn cấp hỏi.

Kéo mái tóc, mặt đầy dung nhan, khí chất nhu mì Đường Vi đang ngồi ở trung gian chỗ ngồi, thưởng thức địa phương rượu trái cây, nghe thủ hạ vấn đề, có chút bất đắc dĩ nói: "Ảnh Phong, người đã hỏi lần thứ năm rồi, Kiểm Ma đã qua tới, người lại không thể an tĩnh chờ một chút sao?"

"Thật xin lỗi, hội trưởng, chẳng qua là coi như Kiểm Ma các hạ fan, có thể thấy thần tượng, quá chờ mong rồi", ảnh Phong mặt đầy hưng phấn.

Một người có mái tóc nửa che mặt đàn ông cao lớn trầm giọng nói: "Làm một sát thủ, người đời nói thật là quá nhiều" .

" Này, lưỡi hái! chính ngươi cũng không phải là muốn gặp Kiếm Ma các hạ, từ Nam Phi chạy tới sao! ? nếu không phải Kiếm Ma các hạ triệu tập, chúng ta công hội sao có thể ở trong vòng một ngày, thoáng cái tụ lại nhiều người như vậy à?" ảnh Phong không phục nói.

Đang lúc cãi vã thời điểm, cửa đi tới một người mặc hoa áo sơ mi cùng quần cụt, đeo kính mát nam nhân, rõ ràng là Tần Xuyên!

Thấy Đường Vi cùng Huyết Vũ bọn họ ngồi ở chỗ đó, Tần Xuyên hướng bọn họ ngoắc tay, " Xin lỗi, máy bay không tìm được rút xuống địa điểm, ta từ trên trời nhảy xuống chạy nửa mười mấy cây số đường, cho nên buổi tối thêm vài phần chung!"

Tần Xuyên mặt đã biến thành Kiếm Ma đáng vẻ, cái này cũng là vì để cho thấy Kiếm Ma người, cũng thống nhất địa thấy giống nhau.

Bởi vì Đường Vi cùng Huyết Vũ trước thời hạn liền đã biết Tần Xuyên lại Dịch Dung thành như vậy, cho nên cũng không có ngoài ý muốn.

Mười mấy Bất Tử Điều công hội sát thủ, thấy mặt đầy nụ cười như ánh mặt trời đi tới Tần Xuyên, là đều là trở mắt nhìn nhau, toàn bộ đều có chút sững sờ.

Bọn họ cho là Kiếm Ma thế nào cũng phải là một khí tràng bá đạo, nghiêm túc thâm trầm nam nhân, có thể tên trước mắt này, thấy thế nào đều giống như chạy tới nơi này độ giả hoa hoa công tử a!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 513: Huyết Sắc Rừng Mưa Nhiệt Đới

0 513

Mẫu chốt là, trong đó có mấy tên sát thủ, từng tại lần đó công hội tuyển cử mới hội trưởng trong dạ tiệc tham dự, bọn họ khi đó thấy Tần Xuyên, với bây giờ có thể không giống nhau.

"Kiếm Ma các hạ dáng vẻ. . . thật giống như có chút biến hóa?" một sát thủ nhỏ giọng thầm thì câu.

Nhưng hẳn tiếng nói vừa ra, bên cạnh ảnh Phong liên bữu môi nói: "Người biết cái gì, liên quan ta nghề này, có mấy tờ bất đồng mặt rất kỳ quái? Kiếm Ma các hạ đây là khiêm tốn."

Mấy cái khác sát thủ nghe một chút, cũng là cái lý này, giống như bây giờ xếp hạng thứ nhất Dạ Vương, thứ 2 người trong suốt, thấy cũng không ai thấy qua, ai biết bọn họ là cái gì tướng mạo đây.

Cộng thêm thượng, Đường Vi cùng Huyết Vũ tựa hồ đối với Tần Xuyên dáng vẻ hoàn toàn không phản ứng, mọi người cũng liền Tự Nhiên tin tưởng, đây chính là Kiếm Ma rồi.

Tần Xuyên Tự Nhiên nghe được bọn họ nói chuyện, hẳn cũng có thật sự chuẩn bị tâm tư, đi lên phía trước cười nói: "Các vị chạy tới hiệp trợ ta, cũng là cực khổ, không cần để ý ta vấn đề tướng mạo, ngược lại mọi người biết ta là suốt ca là được" .

Một đám sát thủ cười ha ha, cảm giác thoáng cái hãy cùng vị này Kiếm Ma

các hạ kéo gần lại khoảng cách.

Tần Xuyên ngồi vào Đường Vi bên người, trước tiên ở trên mặt nữ nhân hôn một cái, sau đó mới hỏi "Người đều đến đông đủ sao?"

Đường Vi ra hiệu một cái đang ngồi người, nói: "Người cho thời gian ngắn như vậy, ta có thể triệu tập tới giới che giấu cùng truy lùng sát thủ, nhiều như vậy" .

Tần Xuyên gật đầu, thật ra thì hẳn là như vậy quả thực không có cách nào vừa muốn để cho Đường Vi triệu tập một đám người đến giúp đỡ, dù sao một mình hẳn khó mà ở phạm vi lớn như vậy rừng mưa nhiệt đới bên trong lục soát Chu Phương Tình.

"Số người đủ rồi, cảm ơn mọi người có thể qua đến, ta sẽ nhượng cho hội trưởng dựa theo các người giá trị con người, đem tiền thuê cho các người" .

Lưỡi hái mặt đầy cương nghị nói: "Kiếm Ma các hạ, ngài này liền khách khí rồi, may mà ngài thực lực cường đại, chúng ta Bất Tử Điều sát thủ hiện tại cũng giá trị con người tăng mạnh, chúng ta cũng lấy với ngài ở một cái công hội làm vinh! xin hỏi có cái gì có thể vì ngài ra sức đây?"

Những sát thủ khác cũng đều rít gập đầu, bọn họ đều dựa vào đến Tần Xuyên uy danh, kiếm lớn đặc biệt kiếm không ít bút.

Lần này nếu có thể cùng Kiếm Ma đồng thời hoàn thành nhiệm vụ gì, nói không chừng truyền đi sau, vừa có thể tranh thủ danh tiếng đây.

Tần Xuyên không ngờ tới chính mình còn giúp bọn hắn phòng tài sản, cười một tiếng, đạo: "Mọi người cũng biết, Colombia Mendellin mặt đông, xảy ra Ngũ Cấp động đất" .

"Nghe nói, thật giống như có tiếng gió nói, là Lôi Điện đưa tới, lại có nói là Thần Vật muốn xuất thế, Kiếm Ma các hạ, ngài là muốn cướp làm tinh thần

hoảng hốt vật sao? !" ảnh Phong rất hưng phấn hỏi.

Tần Xuyên lắc đầu, "Không, Thần Vật mặc dù ta cũng muốn, nhưng ta muốn ở trước đó, tìm được trước một cô gái."

Tần Xuyên đem một tấm Chu Phương Tình hình từ trên điện thoại di động mở ra, đây là Chu Phương Ngữ phát cho hắn.

Tất cả mọi người xem qua Chu Phương Tình mặt mũi sau, đều rối rít mang theo ánh mắt khác thường.

"Khanh khách, nguyên lai Kiếm Ma các hạ còn là một si tình người, hội trường chúng ta sẽ không ăn giấm chứ?" ảnh Phong cười nói.

Đường Vi liếc mắt, nàng sớm đã thành thói quen nam nhân này tính tình, căn bản không để ý loại sự tình này.

Tần Xuyên thờ ơ cười cười, " Chờ bên dưới mọi người ngồi phi cơ trực thăng tiến vào rừng mưa nhiệt đới, sau đó tự hướng nam bắc lục soát, bởi vì Bắc Bộ là nhiệt đới thảo nguyên, ta nghĩ (muốn) nếu như bọn họ bình yên, khẳng định cũng là hướng bắc đi.

Nếu như trên đường gặp đến bất cứ vấn đề gì, tỷ như đụng phải thế lực khác người, có thể tránh thoát thì tránh mở, một khi lên tranh đấu, trước tiên liên lạc, không muốn một mình tác chiến, tránh cho tạo thành vô vị thương vong" .

Cả đám rối rít gật đầu, bọn họ đều là che giấu ám sát cao thủ, mặc dù tu vi phần lớn chỉ thuộc về cao cấp ngày hôm sau hoặc Sơ Cấp Tiên Thiên, nhưng giấu thân công phu tuyệt đối nhất lưu.

Buổi chiều, thông qua máy bay trực thăng, Tần Xuyên đám người tới Chu Phương Tình tín hiệu điện thoại di động biến mất tọa độ.

Từng tên một sát thủ trực tiếp thông qua thang dây rơi vào rừng mưa nhiệt đới bên trong, bắt đầu thăm thức như vậy lục soát.

Tần Xuyên đảo không lo lắng những người khác, có thể Đường Vi dù sao cũng là chính mình nữ nhân, hẳn muốn cho Đường Vi với chính mình hành động chung.

Bất quá nữ nhân ngược lại rất muốn lòng tự ái, nói nàng thân là hội trưởng làm sao có thể như thế lệ thuộc vào nam nhân, nhất định phải chính mình đi tìm.

Tần Xuyên cũng không triệt, không thể làm gì khác hơn là để cho nữ nhân có tình huống lập tức liên lạc.

Lục soát mở ra không bao lâu, Tần Xuyên liền phát hiện, mảnh này động đất đi qua rừng mưa nhiệt đới, khắp nơi đều tràn đầy có cái gì không đúng địa phương.

Lại không nói hết mấy chỗ đều có đánh nhau vết tích, thậm chí còn có không ít thi thể, Tần Xuyên kiểm tra một ít thi thể sau, phát hiện những người này cũng là lính đánh thuê chiếm đa số.

Chỉ bất quá những người này thực lực hơi kém, xem ra là muốn tìm bảo, gặp những cao thủ khác, trước hết "Tìm chết" .

Theo không ngừng lục soát, Tần Xuyên tâm lý càng phát ra lo âu, trong đầu không ngừng thoáng qua rất nhiều cùng Chu Phương Tình sống chung hình ảnh, nữ hài kia xấu hổ tri tính bộ dáng, rõ mồn một trước mắt.

Mặc dù mấy tháng không thấy, nhưng Tần Xuyên một mực chưa quên người đàn bà này, lần mất tích này, cũng để cho hẳn càng tin chắc, trong lòng mình là có Chu Phương Tình.

Sắc trời dần dần trở tối, Tần Xuyên nghe đến còn lại một ít sát thủ báo cáo, cũng đều không đầu mỗi gì.

Lúc này, Tần Xuyên đột nhiên nghe được, phía trước có một ít âm thanh, hẳn nhảy lên cây gỗ, dùng Khinh Công xẹt qua mấy chục thước sau, quả nhiên thấy,

ở trước mặt trên một miếng đất trống, có một đám súng ống đầy đủ hán tử, đang sinh đến đồng lửa, ngồi kia ăn đồ ăn nghỉ ngơi.

Tần Xuyên thông qua những người này ăn mặc cùng tu vi phán đoán, hẳn chỉ là một đám phổ thông Dong Binh, trong đó liền một cái Tiên Thiên Vũ Giả cũng không có.

Bất quá, những người này sau lưng một ít trên cái rương, bất ngờ in Hoa Hạ, nước Đức và nước Mỹ cờ xí, còn có một chút rõ ràng viết là nào đó một cái khảo cổ sở nghiên cứu.

Tần Xuyên nhất thời ánh mắt đông lại một cái, Phi hơi đến đám người này bên đồng lửa.

Này một từ trên trời hạ xuống, đem đám này Dong Binh sợ hết hồn, từng cái cầm súng đứng lên, lớn tiếng kêu gọi.

"Người nào! ?" một cái râu ria xồm xoàm Dong Binh dùng là tiếng Bồ Đào Nha.

Tần Xuyên trực tiếp dùng tiếng Bồ Đào Nha chất vấn: "Những vật liệu này các ngươi là từ nơi nào được! nói mau!"

"Ngu si, ta hỏi ngươi đây! ngươi là. . ."

Không đợi kia râu ria xồm xoàm nói xong, Tần Xuyên đã một chưởng đánh tới, một đạo chân khí trực tiếp đem râu quai hàm này ngay cả người đeo súng đánh bay 3-4m.

"Phốc!" râu ria xồm xoàm phun ra một ngụm máu, trực tiếp liền bị mất mạng tại chỗ.

Tần Xuyên trong mắt lóe sát khí, hẳn không dám hướng kém cõi nhất phương hướng suy nghĩ, lại lần nữa quét nhìn một đám mười mấy Dong Binh, "Ai tới đáp ta vấn đề?"

Đám này Dong Binh không phải người ngu, lập tức biết đây là một cường đại Cổ Võ Giả, một người trong đó người da trắng Dong Binh run rẩy nói: "Chúng ta. . . chúng ta là từ một cái đội khảo cổ kia đặc được đến vật liệu" .

"Cái đó đội khảo cổ đây! ?" Tần Xuyên hỏi.

Dong Binh dè dặt trả lời, "Cũng. . . đều chết hết" .

Tần Xuyên chột giật mình một cái, cảm thấy đầu cũng sắp nổ, trong mắt đỏ bừng, "Là các người giết! ?"

Đám này Dong Binh đều là trên chiến trường sống sót, dĩ nhiên có thể cảm nhận được, Tần Xuyên trên người sát khí.

Bọn họ ý thức được Tần Xuyên sẽ không bỏ qua bọn họ, dứt khoát mỗi một người đều không nói hai lời, bắt đầu bắn!

"Thành thích đột! ! —— "

Tiếng súng giật mình vô số chim, đạn đem số lớn vỏ cây cọ phá, Quang cùng điện tựa như đường cong xuôi ngược.

Có thể Tần Xuyên đâu để ý những đạn này, hãn trái tim đều đang chảy máu, thậm chí bắt đầu không nhìn được trực tiếp sử xuất kiếm khí.

Thanh Liên kiếm khí ở mảnh này bên đồng lửa tàn phá, thật giống như ngàn vạn mịn giây thép, ở nơi này bày Dong Binh trên người đánh ra từng cái lỗ máu!

"Xì xì xì! . . ." huyết thủy như là mũi tên từ nơi này bày Dong Binh trong thân thể bắn ra.

Thời gian nháy con mắt, rừng mưa nhiệt đới bên trong lại yên tĩnh một mảnh.

Cơ hồ toàn bộ Dong Binh cũng ngã xuống sau, Tần Xuyên một cái níu lấy

một cái duy nhất may mắn còn sống sót Dong Binh, nhìn hẩn chăm chăm hỏi "Nói, các người giết chết khảo cổ đoàn đội, bọn họ thi thể ở đâu! ?"

Tần Xuyên không muốn tin tưởng Chu Phương Tình lại chết như vậy, sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể!

" Có mặt. . . ở. . . mặt tây nam bên kia, một dòng sông nhỏ bên cạnh đất trống", Dong Binh một bên tè ra quần vừa nói ra lời nói này, trước mắt nam nhân thật là cùng người mệnh cắt lấy máy như thế, giết người ngay cả động cũng không cần động!

Tần Xuyên sau khi nghe xong, một cái xốc lên lính đánh thuê này thân thể, lui về phía sau trên một cây đại thụ hất một cái, trực tiếp đem hẩn sống lưng té đoạn.

Giết sạch đám này không có chút nào ranh giới cuối cùng Dong Binh sau, Tần Xuyên chạy gấp hướng kia mặt tây nam sông nhỏ lưu.

Quả nhiên, còn chưa đạt tới mục đích, đã nghe đến trong không khí nồng đậm mùi máu tanh.

Một khối bị cướp nơi trú quân thương, tràn đầy người tây phương thi thể, những người này rất nhiều đều bị bái cời hết quần áo, có mấy cái nữ nhà khảo cổ học thậm chí còn bị cưỡng. bạo.

Tần Xuyên cẩn thận lục soát một lần, kinh ngạc vui mừng phát hiện, nơi này không có Hoa Hạ đội khảo cổ viên thi thể!

Thở phào nhẹ nhõm đồng thời, Tần Xuyên lại bắt đầu lo lắng, có lẽ Chu Phương Tình bọn họ tránh thoát một kiếp, nhưng chưa chắc có thể tránh thoát lần thứ hai.

Nhất niệm cập thử, Tần Xuyên lại lần nữa tiến tới không ngừng hướng phía bắc tìm kiếm, dù là trời tối, hẩn cũng không dám làm chút nào dừng lại.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thân

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 514: Ngây Ngốc

0 514

Rừng mưa nhiệt đới bên trong màn đêm vừa xuống, vẫn trùng đốt, bò cạp nhốn nháo, cực kỳ khó chịu đựng.

Chu Phương Tình các loại (chờ) một đám đội khảo cổ viên, vốn là có khu vãn đồ dùng, còn có thể nổi lửa tối xua tan vẫn trùng, có thể chiều nay, bọn họ lại chỉ có thể gắng gượng cắn răng gắng gượng qua.

Một đám người không những mệt mỏi không chịu nổi, còn bụng đói ục ục, thiếu thức ăn, thậm chí còn thiếu nguồn nước, dù là thường thường có thể gặp được đến một ít giòng suối nước sông, có thể nguồn nước có hay không bị ô nhiễm, có hay không có thể uống đều là vấn đề, để cho bọn họ ở trong rừng mưa bước đi liên tục khó khăn.

Một đêm đi, căn bản không đi bao nhiêu chặng đường, ngược lại cũng bởi vì thỉnh thoảng gặp thi thể, lo lắng sợ hãi, tâm lực tiêu tụy.

"Ta thật không được, tại sao còn chưa đi ra rừng mưa nhiệt đới", nữ đội viên Tiểu Ngả trực tiếp hai chân mềm nhũn, ngồi ở ẩm ướt bùn đất thượng.

Chu Phương Tình đi kéo nàng, khuyên nhủ: "Giữ vững a, rất nhanh thì có thể đi ra ngoài" .

"Rất nhanh?" người gầy lừu vĩ xoa một chút trên mặt bần mồ hôi, "Chúng ta đi đặc chậm như vậy, sợ rằng cho thêm một ngày chạy không thoát đi!"

Đang lúc lúc này, trước mặt Vương giáo sư một làm chó có lên tiếng thủ thế,

"Chớ nói! trước mặt thật giống như có động tĩnh!"

Lần này, toàn bộ người đều sợ địa rụt một cái, tránh đến lượng lớn nhiệt đới thực vật chùm phía sau đi.

Trước mặt ba mươi, bốn mươi mét bên ngoài dáng vẻ, quả nhiên có hai đội nhân mã từ hai cái phương hướng không hẹn mà gặp.

Này hai đội người đều là mặc nhanh nhẹn dũng mãnh, có quang bàng tử cũng có xuyên thủng nhiều màu sắc, đều không ngoại lệ cũng đeo khẩu súng, thậm chí bên hông còn chớ lựu đạn, có to con thậm chí còn kháng hoá tiễn.

"Người nào! ?" một đội nhân mã người cầm đầu, dùng tiếng tây ban nha chất vấn một cái khác đội.

Bên kia người dẫn đầu là Độc Nhân, hăn nanh cười một tiếng, "Tìm bảo bối?"

"Các người cũng là?"

Hai đội nhân mã với nhau trao đổi ánh mắt, cơ hồ là cũng trong lúc đó, mỗi người đều bắt đầu rút ra súng đến, bắt đầu hướng đối diện bắn!

"Thành thích đột —— "

Có né tránh kịp thời, còn tránh thoát vòng thứ nhất, thật có chút phản ứng chậm chậm lụt, liền trực tiếp trúng đạn chết thảm.

Mưa bom bão đạn, nói đến là đến!

Đội khảo cổ một bang tử người nhìn đến đều trợn tròn mắt, này không phải rừng mưa nhiệt đới, đây là Luyện Ngục a!

"Giáo sư, bọn họ nói có bảo vật? chẳng lẽ là chúng ta cuối cùng phải tìm cái đó thất lạc. . ." biết tiếng tây ban nha lưu vĩ nhỏ giọng hỏi.

"Im miệng! muốn chết a!" Vương giáo sư đánh một cái đầu hấn.

Một đám đội khảo cổ viên cũng trợn mắt nhìn lưu vĩ, loại thời điểm này quản nó bảo vật gì a! bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn!

Vào lúc này, tiếng súng đột nhiên lại ngừng, trước mặt một mảnh trắng xóa hơi nước cùng khói súng.

Đám kia động thủ trước Độc Nhân lính đánh thuê, chiếm được tiên cơ, tổn thất ba người tay, đem đối diện mười mấy lính đánh thuê tiêu diệt hết.

Độc Nhân chỉ huy một đám thủ hạ, cướp đi đám kia Tử Thi súng đạn, tài vật, một bộ phận tiếp tế sau, mới dự định tiếp tục lên đường, giết mười mấy người, hoàn toàn chính là không đau không ngứa.

Đội khảo cổ một đám người, chính là tim nhảy tới cổ rồi!

Bởi vì Độc Nhân một bang tử người, rõ ràng là hướng bọn họ phương hướng đi, bọn họ là muốn đi về phía nam mặt!

"Không được. . . muốn bị phát hiện!"

Lưu vĩ đệ nhất nhất gan, thấy tình huống không ổn, nghiêng đầu liền đi phía Tây trong buổi rậm chạy.

"Lưu vĩ! không muốn a! !"

Vương giáo sư mới vừa kêu một tiếng, chỉ nghe thấy "Thình thịch đột" một toa tử đạn thanh âm!

"A! —— "

Lưu vĩ kêu thảm một tiếng, chạy băng băng bên trong bị đạn đánh gục, ngã vào trong vũng máu.

Đội khảo cổ viên môn cũng sắc mặt trắng bệch, trong nháy mắt minh bạch, bọn họ có thể sống đến bây giờ là may mắn đường nào, nhưng lần này, bọn họ đem khó thoát một kiếp!

Độc Nhân các loại (chờ) một đám Dong Binh, nghênh ngang đi tới trước mặt bọn họ, cười gằn nhìn bọn họ.

"Chắc chắc, nguyên lai còn có đưa tới cửa cá, đáng tiếc hai nữ nhân, nếu không phải gia gia ta vội vã tìm bảo bối, còn có thể thương thương người môn", Độc Nhân lắc đầu cảm khái, sau đó cầm súng lên. . .

"Ô ô —— ta không nên chết a", Tiểu Ngã khóc.

Vương giáo sư cùng Kevin đều là run lấy bầy, làm đủ gân cốt, liền là không dám động.

Chu Phương Tình chính là cắn chặt hàm răng, trong đầu hiện lên từng cái người nhà, đến cuối cùng, chính là một tấm đàn ông trẻ tuổi mặt. . .

Thật xin lỗi, ta không trở về được, tuân thủ không được hứa hẹn. . .

Chu Phương Tình khóe mắt trượt xuống một giọt lệ, sau đó, nữ nhân từ dưới đất nhật một hòn đá lên, hướng kia Độc Nhân đập tới!

Nàng coi như phải chết, cũng không thể ngồi chờ chết!

Đá đánh vào Độc Nhân ngực, Độc Nhân chau mày một cái, trợn mắt trợn mắt nhìn Chu Phương Tình.

"Tiểu nữ, người rất có can đảm a, đáng tiếc ta không thích ngu nữ nhân ngu xuẩn", Độc Nhân vốn là hướng về phía Vương giáo sư hòng súng, chuyển hướng Chu Phương Tình.

Chu Phương Tình không sợ hãi chút nào trợn mắt nhìn Độc Nhân, nàng cũng không phải là không trải qua thời khắc sinh tử, mặc dù sợ hãi, lại cũng không

muốn nhượng bộ.

Nhưng là, mấy giây sau, tất cả mọi người dự trù trúng thương âm thanh, cũng chưa từng xuất hiện.

Phảng phất có một đạo Thanh Mang theo số đông đội khảo cổ viên trước người thoáng qua, một đám Dong Binh lập tức liền ngốc tại chỗ, không nhúc nhích.

Lại vừa là ba giây sau, từng cái Dong Binh đầu, liền từ bọn họ trên đầu rớt xuống!

Bao gồm cái đó Độc Nhãn đầu, cũng như vậy trơn nhẵn rơi trên mặt đất, huyết thủy từ bọn họ cổ tiêu xạ mà ra!

Toàn bộ đội khảo cổ viên đều sợ ngây người, bị dọa sợ đến ngay cả thét chói tai cũng không có, Tiểu Ngả thậm chí muốn ngất xỉu.

Nhưng là, Chu Phương Tình lại kinh ngạc vui mừng theo bản năng hô: "Tần Xuyên! ?"

Nàng nhớ, ban đầu ở Quân Cảng thương khố, Tần Xuyên cũng là một bước Thập Sát, đem bọn lính đánh thuê đầu cắt Phi!

Bất quá, phía sau xuất hiện ở trước mắt mọi người nam tử, một thân hoa áo sơ mi, một cái bồn thiu 7 phần khố, căn bản không phải nữ nhân suy nghĩ người nam nhân kia.

"Không sao, bọn họ đều chết hết", Tần Xuyên ánh mắt thật sâu ngắm nhìn Chu Phương Tình, nữ nhân mới vừa rồi kêu hản thời điểm, hản thiếu chút nữa đáp ứng.

Nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, nơi này còn có khác (đừng) đội khảo cổ viên, chính mình hay là chờ khi không có ai sau khi, âm thầm lại theo Chu Phương Tình thẳng thắn.

Bất kể như thế nào, nữ nhân ở mới vừa rồi theo bản năng liền kêu tên hắn, để cho Tần Xuyên trong lòng vui vẻ, xem ra nữ nhân cũng chưa quên hắn nha!

Chu Phương Tình trên mặt một trận thất lạc, trong đầu nghĩ cũng vậy, Tần Xuyên ở Hoa Hạ, làm sao có thể chạy tới nơi này, nhưng là có sống sót sau tai nạn vui sướng, mỉm cười nói: "Vị tiên sinh này, cảm ơn người đã cứu chúng ta" .

Vương giáo sư các loại (chờ) này mới phản ứng được, vội vàng đứng dậy, luôn miệng nói cảm ơn.

"Khu rừng mưa này rất nguy hiểm, khắp nơi đều khả năng có giết người không chớp mắt gia hỏa, ta xem các người đều là người bình thường, ta đưa các người đi an toàn phương đi" .

Tần Xuyên tâm lý đã rối cuộc để xuống, tiếp theo, chỉ cần tiễn Chu Phương Tình đến trong thành trấn là được.

"Cảm ơn vị tiểu ca này a, người là người Hoa chứ ? xưng hô như thế nào?" Vương giáo sư hỏi.

"Các người không cần biết tên ta, theo ta đi là được", Tần Xuyên có thể không có hứng thú nhận biết đám người này.

"Rất tốt . ."

Đang lúc mấy người dự định đi theo Tần Xuyên đi, Kevin nhưng là cau mày nói: "Giáo sư, hắn ngay cả tên cũng không chịu nói, chúng ta làm sao biết, người này là không phải là mưu đồ gây rối?"

"Chuyện này. . ." Vương giáo sư sững sờ, cũng có chút sợ hãi.

Tần Xuyên quay đầu, cười lạnh một tiếng, "Nếu như người không tin ta, người có thể chính mình chờ đợi ở đây, muốn là mình không bản lĩnh, liền hắn sao khác (đừng) phí rắm!"

"Người. . ." Kevin bị như vậy châm chọc, nghĩ (muốn) cãi lại, cũng không dám lên tiếng.

Tần Xuyên lắc đầu một cái, nếu không phải xem ở Chu Phương Tình mặt mũi, hẳn mới lười mang ngu ngốc như vậy đi ra ngoài đây.

"Đi thôi, Kevin, nếu như vị tiên sinh này đối với chúng ta mưu đồ gây rối, mới vừa rồi không tất muốn cứu chúng ta, hơn nữa chúng ta cũng không phản kháng được hẳn, không phải sao?" Chu Phương Tình nói.

"Hay lại là vị mỹ nữ này thông minh, người nhất định chính là óc heo", Tần Xuyên thở dài.

Kevin sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, nhưng nhìn trên mặt đất không đầu thi, cũng không dám lên tiếng.

Bởi vì phi cơ trực thăng có chút xa, cho nên Tần Xuyên để cho phi cơ trực thăng làm hết sức đến gần, sau đó hẳn dẫn người cùng đi một cái hội tụ điểm.

Mặc dù có thể tiết kiệm không ít thời gian, nhưng là muốn nửa ngày thời gian.

Ở Tần Xuyên dưới sự hướng dẫn, chúng người đi rồi hơn nửa canh giờ, một đám người thế nào cũng đi không đặng.

"Tiên sinh, xin hỏi ngài trên người ăn không?" Vương giáo sư nét mặt già nua lúng túng hỏi.

Tần Xuyên buồn bực quay đầu, "Các người sẽ không tới hiện tại cũng không ăn thứ gì chứ?"

"Đại ca, chúng ta đói hai ngày rồi, thật không còn khí lực rồi", Tiểu Ngả vể mặt đưa đám.

Tần Xuyên muốn điên rồi, "Các người không nói sớm! ? mới vừa rồi đám kia

Tử Thi trên người nhất định là có áp súc bánh bột làm gì a!"

Một bang tử đội khảo cổ viên trở mắt nhìn nhau, bọn họ thấy thi thể đều sợ, ai dám đi lục soát ăn?

"Ai, không cần quan trọng gì cả, ngược lại nơi này là Amazon rừng mưa nhiệt đới, khắp nơi đều là ăn" .

Tần Xuyên vừa nói, nhìn chung quanh, tìm mấy bụi cây cọ sau, nhảy tới bẻ một đống cây cọ liên quan lá cây.

"Đại ca, vật này có thể ăn không?" Tiểu Ngã hỏi.

Tần Xuyên im lặng không lên tiếng, lột ra bên ngoài Diệp Tử, đạo: "Trong này màu trắng cây cọ tâm, đều có thể an toàn ăn, còn có thể bổ sung các người yêu cầu lượng nước" .

"Thật giả, sẽ không trúng độc chứ ?" Kevin lăm bắm.

Chu Phương Tình chính là hai mắt tỏa sáng, đạo: "Là có thể ăn! ta nhớ ra rồi, lúc trước ông nội của ta còn nói qua đâu rồi, nhà ta là Trung y, mọi người có thể tin tưởng ta, thật có thể ăn! chúng ta thật là ngu, nguyên lai tràn đầy rừng mưa nhiệt đới đều là thức ăn a!"

Tần Xuyên cười, một tay sờ một cái Chu Phương Tình đầu, "Người quả thật ngây ngốc, bây giờ mới nhớ!"

Chu Phương Tình bị bất thành linh một chút, sờ được có chút ngẩn ra, xấu hổ mà cúi thấp đầu.

Mà một bên Kevin thấy như vậy một màn, là trong mắt cũng sắp phun lửa.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Diên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 515: Ta Không Thỏa Mãn Được Người

0515

"không cho đối với (đúng) Phương Tình táy máy tay chân!" Kevin nói.

Tần Xuyên Sững sờ, ngay sau đó gửi ra điểm đầu mỗi đến, "thế nào, nàng là bạn gái người sao? "

"không phải là! chúng ta chẳng qua là cùng viện nghiên cứu. Kevin, người cũng chớ hiểu lầm", Chu Phương Tình vội vàng lắc đầu, nàng cảm thấy cái này "Thần bí nhân" chắc chẳng qua là cử chỉ vô tâm, cũng không phải là muốn khinh bạc nàng.

Kevin nghe được Chu Phương Tình trực tiếp như vậy chối, khó chịu trong lòng, Nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn khí thôn âm thanh.

cả đám ăn một chút cây cọ tâm, rốt cuộc có khí lực lên đường.

trên đường lại gặp hai tốp Tầm Bảo thế giới ngầm Dong Binh, tất cả đều bị Tần Xuyên trực tiếp chém chết.

Đám này không muốn sống bình tôm tướng cá, phòng chừng ngay cả rừng mưa nhiệt đới bên trong xuất hiện là cái gì cũng không biết, liền nghe nghe tiếng âm thanh nơi này có bảo bối, liền chạy tới nghĩ (muốn) thử vận khí.

"vị tiên sinh này, ngài biết những người này rốt cuộc là tới làm gì sao?" Vương giáo sư không nhịn được hỏi.

Tần Xuyên đi tuốt ở đằng trước, thuận miệng nói: "Các người không cần biết,

ngược lại với các người cũng không liên quan" .

"Không phải là, tiên sinh, nếu như là với thất lạc Kim Tự Tháp có quan hệ, chúng ta đây ước chừng phải quản a", Giáo sư nói.

Tần Xuyên sững sờ, nghe có chút ý tứ, quay đầu lại hỏi: "Cái gì thất lạc Kim Tự Tháp?"

Vương giáo sư đuổi theo mấy bước, giải thích: " Đúng như vậy, chúng ta lần thi này Cổ đoàn đội là Hoa Hạ và nước Mỹ, nước Đức liên hiệp, cùng đi Nam Mỹ khai quật khảo cổ một ít Maya văn hóa phát hiện mới. chúng ta căn cứ như vậy mấy tháng qua nghiên cứu tìm tòi, phát hiện cái này rừng mưa nhiệt đới bên trong, có thể còn có một ngôi không phát hiện Maya Kim Tự Tháp" .

"Maya văn hóa không phải là chỉ ở Mexico, Guatemala , Tát Ngõa Đa người, Honduras cùng Belize kia mấy cái quốc gia sao? thế nào Colombia cũng có?"

Vương giáo sư hai mắt tỏa sáng, "Vị tiên sinh này xem ra cũng là bác học người a, đúng vậy, theo lý thuyết là không có khả năng có, nhưng chúng ta quả thật từ một ít trên tấm đá ghi lại, nơi này có một cái tín ngưỡng Lôi Điện thần bộ lạc, từng tại nơi này phồn diễn sinh sống" .

"Lôi Điện thần. . . Lôi Điện. . . động đất?" Tần Xuyên cau mày, hẩn tựa hồ biết cái gì.

Phía sau Kevin mất hứng nói: "Giáo sư, nói với hẩn nhiều như vậy làm gì?"

Tần Xuyên lười để ý tên kia, hỏi: "Các người tìm tới kia kim tự tháp?"

"Còn không có, nhưng chúng ta trước trú đóng nơi trú quân, hẩn đã rất gần gũi mục tiêu, nếu quả thật tồn tại, đến lượt ở đó phạm vi mấy cây số vuông nội", Vương giáo sư nói.

Tần Xuyên gật đầu, hiếu kỳ nói: "Tại sao người phải nói cho ta biết những thứ này?"

Vương giáo sư than khổ, "Mặc dù ta cũng không biết tiên sinh người là đến từ đâu, nhưng người mạnh mẽ như vậy, ta hy vọng nếu có thể, người có thể vì bảo vệ văn vật cổ tích làm chút chuyện, chúng ta kháo cổ người làm việc, sợ nhất chính là văn vật bị phá hư a" .

Tần Xuyên không khỏi có chút bội phục này Giáo sư, loại thời điểm này còn nghĩ kháo cổ sự nghiệp, đạo: "Nếu như ta có cơ hội bảo vệ văn vật, ta sẽ cố gắng làm được" .

"Vậy thì cảm ơn vị tiên sinh này rồi", Vương giáo sư hài lòng.

Mà phía sau Chu Phương Tình, chính là nhìn Tần Xuyên biểu tình, nghe Tần Xuyên lời nói, như có điều suy nghĩ.

Chờ qua nửa ngày không tới dáng vẻ, mọi người rốt cuộc đi tới điểm hội hợp.

Đường Vi mang theo một đám sát thủ, từ phi cơ trực thăng đi xuống, để cho Vương giáo sư một nhóm người, thông qua thang dây leo lên.

"Không nghĩ tới cuối cùng vẫn là chính người tìm được bọn họ, ta dẫn người tới cũng là chỗ ích lợi gì đều không cử đi đây", Đường Vi bất đắc dĩ cười nói.

Tần Xuyên lắc đầu, "Nếu như không có mọi người cùng nhau loại bỏ những địa phương khác, ta sao có thể nhanh chóng như vậy dựa theo một đường thẳng lục soát? hay lại là mọi người công lao" .

Đang lúc Đường Vi muốn nói nam nhân miệng càng ngày càng ngọt thời điểm, một bên còn chưa lên thang dây Chu Phương Tình kêu lên một tiếng.

"Người là. . . người là Đường tiểu thư! ?"

Coi như với Tần Xuyên quan hệ không bình thường nữ nhân, Đường Vi đã sớm bị Chu Phương Tình biết, dù sao Chu Phương Ngữ cũng đề cập với nàng, cộng thêm thượng Đường Vi ở Đông Hoa vốn là có chút danh tiếng, lúc trước ở

một ít nơi công chúng, cũng từng thấy.

Nhận ra Đường Vi, Chu Phương Tình cơ hồ liền ấn chứng tâm lý kia một tia suy đoán!

Không khỏi, nữ nhân một đôi mắt đẹp nhìn về Tần Xuyên, trong nháy mắt ươn ướt.

Đường Vi "Nga" một tiếng, như có sở ngộ, cười nói: "Chu tiểu thư, có một số việc các loại (chờ) âm thầm trò chuyện tiếp, người nếu không lên trước phi cơ trực thăng chứ?"

Có thể Chu Phương Tình căn bản không nghĩ (muốn) động, nàng cứ như vậy thật sâu nhìn Tần Xuyên, giống như là cách mấy cái thế kỷ sau gặp nhau như vậy.

Tần Xuyên cũng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cũng may hăn sớm liền định nói cho Chu Phương Tình chân tướng, cho nên cũng kịp chuẩn bị.

"Phương Tình! người đang làm gì vậy nhỉ? đi lên a!" Kevin ở trên phi cơ trực thăng hô to.

Tần Xuyên một nhú chặt mày lên, suy nghĩ một chút, dứt khoát để cho phi cơ trực thăng trước bay đi.

Kevin các loại (chờ) đội khảo cổ viên đều là ở trên phi cơ trực thăng hô to, có thể người điều khiển làm sao nghe bọn hăn, Kiếm Ma nói đi trước, dĩ nhiên phải đi.

Chờ rừng mưa nhiệt đới bên trong lại lần nữa an tĩnh lại, Tần Xuyên mới giang hai cánh tay, cười dùng chính mình thanh âm nói: "Tình nhi, đã lâu không gặp, người có khỏe không" .

Chu Phương Tình dừng lại nửa khắc sau, nhào vào trong ngực nam nhân, riu rít khóc sụt sùi mà bắt đầu, "Cái gì ngu ngốc vấn đề! đều như vậy làm sao có thể

khỏe. . . ô. . . ta cho là sẽ không còn được gặp lại người. . ."

Tần Xuyên vỗ vỗ nữ nhân sau lưng, an ủi: "Không sao, có ta ở đây đây" .

Đường Vi biết hai người nhất định là có không ít lời muốn nói, tỏ ý toàn bộ sát thủ cũng tránh, thối lui ra ngoài mấy chục thước, tránh cho một ít lời bị bọn họ nghe đi.

Xa cách gặp lại, Chu Phương Tình khóc trong chốc lát, ngẩng đầu mắt đỏ vành mắt nói: "Ta cũng biết, ta nhớ được người cái đó giết người bộ dáng, người giọng điệu nói chuyện, ta liền đoán được là người! người mặt thế nào biến hóa như vậy? !"

Tần Xuyên thấp giọng nói: "Đây là ta ở nước ngoài để cho tiện hành động, dùng một cái thân phận, ta chỉ là dùng châm cứu cùng châm khí sửa lại phía dưới bộ đường ranh, người có thể phải giữ bí mật cho ta" .

"Làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng người giải phẫu thẩm mỹ rồi", Chu Phương Tình xoa lau nước mắt.

"Hắc hắc, giải phẫu thẩm mỹ cũng phải chỉnh so với ta chính mình soái tài được a, gương mặt này. . ."

"Gương mặt này chính là so với chính người soái a", Chu Phương Tình nói.

Tần Xuyên mặt tối sầm, "Tình nhi, nói như người vậy ta tự vô pháp thật tốt trao đổi" .

Chu Phương Tình bật cười, phảng phất toàn bộ mây đen cũng tiêu tán, "Người chính là dày như vậy da mặt, không sợ bị, lại. . . lại thích chơi đùa" .

Tần Xuyên gãi đầu một cái, "Người cái thanh này ta khen, mặc dù ta ưu điểm chỉ có mấy trăm, nhưng người thoáng cái nói nhiều như vậy, sau này cũng sẽ không đủ dùng, tiết kiệm điểm khen" .

Tần Xuyên ôm nữ nhân, tay ở trên người nàng bóp bóp, xoa xoa, lấm bấm: "Đến, để cho ta sờ một cái, tại sao dường như biến hóa gầy đầu rồi, có phải hay không quá cực khổ, ta thích nhất thịt thịt Tình nhi a. . ."

"Người mới thịt thịt đây!"

Chu Phương Tình gương mặt mặt hồng hào, nghĩ (muốn) lên trên người mình cơ hồ đều bị người này thấy hết, mò tới, thì càng thêm ngượng ngùng.

"Oan gia. . . đến cuối cùng, một năm cũng chưa tới, lại tài trong tay người rồi", Chu Phương Tình một con tựa vào nam nhân ngực, bất đắc dĩ bên trong lại mang một tia ngọt ngào nụ cười.

Tần Xuyên sờ nữ đầu tóc, nói: "Thật ra thì nhất định phải các loại (chờ) một năm, cũng có thể a, ta đáp ứng cho người đầy đủ thời gian cân nhắc, có làm hay không nữ nhân ta, còn lại kém không hơn nửa năm, ta có thể chờ người" .

Chu Phương Tình lộ ra một tia thư thái biểu tình, "Không cần, việc trải qua lần này, ta coi là biết, nhân sinh ngắn ngủi, kia có nhiều như vậy có thể cân nhắc.

Ta đã cho ta phải chết thời điểm, trong đầu ngoại trừ người nhà ta, cũng chỉ có người một người nam nhân. . . ta còn dùng đi hiểu lầm gì đây. . .

Ta không muốn sau đó, ta chỉ muốn người, bây giờ."

Nghe được nữ nhân nói ra "Bây giờ" hai chữ, Tần Xuyên cơ hồ tâm cũng mềm.

"Tình nhi, ta khả năng không thỏa mãn được người yêu cầu", Tần Xuyên thâm trầm mà tiếc nuối nói.

"Tại sao?" Chu Phương Tình sắc mặt trắng nhợt, "Người. . . người không thích ta? có phải hay không cảm thấy ta quá tự do phóng khoáng. . . ta. . ."

Tần Xuyên lắc đầu, "Không phải là, người hết thấy đều tốt, ta thích người,

giống nhau từ trước" .

"Vậy thì vì cái gì? người sợ ba ba của ta bọn họ phản đối?" Chu Phương Tình hỏi.

"Cũng không phải. . ." Tần Xuyên mặt đầy quần quít nói, "Nơi này không có phương tiện, ta bây giờ không thể rời hết với người liên quan a!"

". . ."

Năm giây sau, rừng mưa nhiệt đới bên trong truyền ra Chu Phương Tình tiếng thét chói tai cùng Tần Xuyên giả bộ tiếng kêu thảm thiết. . .

Nhưng bất kể nói thế nào, Tần Xuyên hay lại là với nữ nhân nộ hôn nóng bỏng rồi vài chục phút, mới đi đi theo mọi người hội họp.

Đường Vi đảo không ghen, ngược lại nói với Chu Phương Tình rồi mấy câu lặng lẽ nói, hiển nhiên đùa giỡn bên dưới mới chị em gái, chọc cho Chu Phương Tình rất là xấu hổ.

"Kiếm Ma các hạ, người tìm được, chúng ta bây giờ phải đi tìm thần vật kia sao?" sát thủ ảnh Phong hỏi.

Tần Xuyên suy nghĩ bên dưới, đạo: "Ta nhất định phải đi qua tìm, nhưng là bởi vì quá trình này có nhất định nguy hiểm tính, mọi người nếu như không muốn tham dự, có thể rời đi bây giờ, ta tôn trọng các vị lựa chọn" .

Một đám sát thủ đều là ha ha mừng rỡ, một đám cùng Tử Thần làm bạn, trên mũi đao khiêu vũ người, ai quan tâm loại nguy hiểm này à?

Chu Phương Tình mặc dù có chút sợ hãi, nhưng có Tần Xuyên phụng bồi, nàng ngược lại cũng từ từ đón nhận với một đám sát thủ đồng hành tình trạng.

Coi như đội khảo cổ thành viên, lần này đảo ngược thành Chu Phương Tình dẫn mọi người, đi phía doanh địa.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thân

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 516: Kiểm Bạt Nỗ Trương Rừng Mưa Nhiệt Đới

0 516

Lần này tốc độ tiến tới, rõ ràng nhanh hơn rất nhiều, bởi vì Tần Xuyên đem Chu Phương Tình trên lưng sau này, liền có thể dùng Kinh Công nhanh chóng bay vút.

Chỉ tốn hai giờ không đến lúc đó giữa, đoàn người chạy tới khảo cổ đoàn đội nơi trú quân.

Thấy thượng một đồng thi thể, Chu Phương Tình mới biết, những thứ này sát hại đội khảo cổ viên Dong Binh, cũng bị Tần Xuyên giết, trong lòng cũng tính ra miêng ác khí.

"Phương Tình, các người tìm thất lạc Kim Tự Tháp, thật ở cái địa phương này chung quanh?" Đường Vi nhảy lên một cây cối nóc, ngắm nhìn bốn phía, nhưng căn bản không thấy được bất kỳ cổ tích ảnh tử.

Chu Phương Tình là nói: "Chúng ta là căn cứ văn tự cổ đại ghi lại tìm tới đầu mối, cũng thông qua phi cơ trực thăng nhìn xuống qua vùng này, quả thật không nhìn thấy bất kỳ tung tích nào, thật sự bằng vào chúng ta suy đoán Kim Tự Tháp khả năng bị che chôn dưới đất rồi, nhưng còn chưa kịp làm dưới đất dò xét, liền phát sinh rung" .

"Dưới đất? đúng rồi, nếu như Lôi Điện là cùng cổ tích bên trong Thần Vật nổi lên cảm ứng, vậy có Lôi Điện địa phương, thì hẳn là Thần Vật chỗ, cũng chính là cổ tích chỗ", Đường Vi từ trên cây nhảy xuống, hỏi "Người biết kia đạo lôi điện đánh xuống vị trí sao?"

Chu Phương Tình lắc đầu, "Ngày đó là buổi tối, sấm đánh trời mưa thời điểm, tất cả mọi người ở trong lều, cho đến thiểm điện đi qua, mặt đất bắt đầu chấn động, mọi người mới biết phát sinh rung" .

"Hội trưởng, ta xem muốn không phân công nhau hành động, người chúng ta nhiều, tìm tới đâu mỗi cũng không thành vấn đề" .

"Đúng vậy, bây giờ tràn đầy rừng mưa nhiệt đới cũng là tìm Thần Vật, chúng ta phải nắm chặt", một đám sát thủ cũng nhao nhao muốn thử.

Đường Vi lông mày kẻ đen hơi cau lại, nàng lên làm Bất Tử Điều hội trưởng, dĩ nhiên cũng hy vọng công phu càng ngày sẽ càng được, lần này cần là có thể nhất cử đoạt được Thần Vật, vừa có thể giúp Tần Xuyên bận rộn, cũng có thể làm giúp lại kiếm lớn uy danh, cho nên hẳn cũng rất ủng hộ Tần Xuyên tới nơi này Tâm Bảo.

Bất quá vào lúc này, nàng lại phát hiện, chuyện này nhân vật chính Tần Xuyên, chính một người nhẹ nhàng sờ lên cằm, tựa hồ đang xuất thần nghĩ (muốn) ít thứ.

"Tiểu Xuyên Xuyên, người làm sao vậy?" Đường Vi đi lên, nhỏ giọng hỏi.

Tần Xuyên một lần thần kì, trầm ngâm một chút, cười nói: "Có chút việc, ta không quá nghĩ đến thông" .

"Chuyện gì? nói ra, mọi người cùng nhau giúp người suy nghĩ một chút, mặc dù một mình người chỉ số thông minh cao hơn ta điểm, nhưng chúng ta một cây làm chẳng nên non ba cây chụm lại nên hòn núi cao", Đường Vi cười nói.

"Đúng vậy, Kiếm Ma các hạ, ngài có ý kiến gì, chúng ta đều nghe ngài!" những sát thủ khác môn rồi rít nói.

Tần Xuyên hí mắt một cái, đạo: "Lôi Vũ bên trong sinh ra Lôi Điện, vô cùng cường đại, đánh trên mặt đất cũng không ly kỳ, có thể mọi người có nghĩ

tới hay không, một đạo đủ để đưa tới động đất Lôi Điện, nếu là đánh xuống ở khu rừng mưa này bên trong, chẳng lẽ cũng sẽ không dẫn tới hỏa tai sao?

Coi như bởi vì lúc ấy trời đang mưa, không có dẫn tới hỏa tai, có thể không lồ như vậy lực lượng, thế nào cũng nên đem một vài cây cối chém thành than chứ ? nhưng trước mắt thật giống như không có như vậy khu vực.

Còn nữa, nếu như theo như khảo cổ đoàn đội ý tưởng, kia Lôi Điện là trao đổi dưới đất cổ đại Kim Tự Tháp, vậy ít nhất phải đem mặt đất nổ ra cái hố to mới đúng, nhưng trước mắt đến xem, cũng không phát hiện như vậy vết tích."

Mọi người trở mắt nhìn nhau, bị Tần Xuyên nói một chút, thật giống như quả thật như thế.

"Chẳng lẽ, lần này động đất không phải là Lôi Điện đưa đến?" sát thủ lưỡi hái nói.

" Không biết, nếu như không phải là Lôi Điện đưa đến, kia còn lại mấy cái bên kia tổ chức người, cũng sẽ không cảm thấy lần này động đất có gì đó quái lạ, nhất định là thế lực khác bắt được một ít chi tiết, là chúng ta không biết", Đường Vi đạo.

Chu Phương Tình nháy mắt mấy cái, suy nghĩ nói: "Đó cũng không khả năng, Lôi Điện rơi xuống đất phương, vừa vặn không có cây, cũng không mặt đất?"

"Chu tiểu thư, lời này của người nói, nơi này là Amazon rừng mưa nhiệt đới, tìm khối không thực vật địa cũng quá khó khăn!"

Tần Xuyên nhưng là hai mắt tỏa sáng, đạo: "Không! có! nếu như đây chẳng phải là địa, là nước đây! ?"

"Nước?" mọi người sửng sốt một chút.

Đường Vi cũng đã minh bạch, "Đúng vậy, nếu như Lôi Điện là đánh ở trong

nước, vậy dĩ nhiên là sẽ không nấu cơm! nơi này mặc dù là rừng mưa nhiệt đới, nhưng là có số lớn nguồn nước a!"

"Có thể. . . có thể Lôi Điện rơi vào trong nước, thật có thể đưa tới động đất sao?" sát thủ ảnh Phong do dự nói.

Tần Xuyên cười nói: "Chân chính đưa tới động đất, không phải là Lôi Điện, mà là Lôi Điện mang động mốn đó 'Bảo bối ". sở dĩ một ít người cảm thấy, nơi này sẽ có Thần Vật, chính là bởi vì bọn hắn rõ ràng, một tia chớp, như thế nào đi nữa to lớn cũng là không có khả năng tạo thành Ngũ Cấp động đất, tất nhiên khác biệt đồ vật tồn tại!"

Một đám sát thủ rút cuộc bưng tỉnh tới.

"Vậy chúng ta bây giờ đi phụ cận tìm nơi nào có nước?"

Tần Xuyên đạo: "Muốn tìm không phải bình thường nguồn nước, phổ thông kém cõi con sông giòng suối không ý nghĩa, quá cạn lời nói, phía dưới đồ vật đã sớm bị phát hiện. tất nhiên là có đầy đủ độ sâu hồ, ao nước một loại nguồn nước" .

Mới vừa nói xong, Chu Phương Tình liền hô: "Ta biết! ta xem qua phụ cận đây bản đồ vệ tinh, nơi này hướng đông bắc đại khái một km đáng vẻ, có một cái thác nước cùng Thủy Đàm!"

Tần Xuyên nghe một chút, càng phát ra cảm giác có thể, bởi vì thác nước quan hệ, Thủy Đàm nhất định là cực kỳ có độ sâu, mà lại nói minh nguồn nước tương đối đầy đủ, vẫn luôn không khô cạn.

"Đi, chúng ta cùng đi gặp nhìn" .

Đoàn người lại lần nữa lên đường, đi một km bên ngoài thác nước.

Xuyên qua rậm rạp rừng mưa nhiệt đới, ngay tại đã có thể nghe được xa xa rơi xuống nước âm thanh thời điểm, phía trước nhất Tần Xuyên nhưng là bước

chân dừng lại, yên lặng buông xuống trên lưng Chu Phương Tình.

"Thế nào?" Đường khẽ hỏi.

Tần Xuyên làm một "Chớ có lên tiếng" thủ thế, "Nhỏ tiếng một chút, trước mặt có không ít người" .

Tần Xuyên biểu tình có chút ngưng trọng, mặc dù sớm có chuẩn bị, nhưng tựa hồ sau đó phải đối mặt người, cũng không dễ đối phó. . .

Đường Vi đám người Tự Nhiên đối với (đúng) nam nhân rất tin không nghi ngờ, nơi này liền cân nhắc Tần Xuyên tu vi cao nhất, hẳn trước thời hạn cảm giác được, tất nhiên sẽ không sai.

"Chúng ta đây vân vân? hay là thế nào dạng?"

"Đề cao cảnh giác, đi theo ta phía sau, từ từ đến gần", Tần Xuyên đưa tay kéo đem Chu Phương Tình, đạo: "Tình nhi, người theo ta phía sau, xảy ra chuyện gì cũng đừng sợ" .

Chu Phương Tình gật đầu một cái, nàng đã trải qua hai hồi sinh chết, lá gan cũng lớn rất nhiều.

Những sát thủ khác môn là cũng rất là kích động, có thể để cho Kiếm Ma như vậy thận trọng đối đãi, chắc chắn sẽ không là người bình thường.

Cùng lúc đó, liền tại thác nước bên đầm nước không tới 50 mét khoảng cách, hai đội chuyển kiếp rừng mưa nhiệt đới đội ngũ, không hẹn mà gặp.

Trong đó nhất phương, đồng loạt rừng rậm nhiều màu sắc quân trang, WILEYX kiếng an toàn, bộ phận còn mặc MOLLE chiến đấu áo lót, từng cái tay cầm M 16A4 súng trường tự động, bên hông còn đeo lựu đạn, Thiểm Quang Đạn cùng bom khói các loại vũ khí.

Chừng gần năm mươi tên gọi, thật giống như nước Mỹ đội thủy quân lục

chiến biên chế tựa như hùng tráng Dong Binh, đứng ở một cái trong phương trận, bọn họ ngực, cũng đeo kim sắc sư tử huy chương.

Chỉ huy này item hoàn mỹ Dong Binh, là ba gã giống vậy mặc quân trang, nhưng cũng không mang theo khẩu súng nhóm vũ khí quân nhân.

Bất quá, này ba gã tướng mạo khác nhau, khí chất trầm ổn quân nhân, mỗi một người trên mu bàn tay, đều hữu dụng màu vàng sậm xậm, vẫn ra sư tử Đồ Văn, Đồ Văn trung gian, còn các có viết số.

Theo thứ tự là "3", "6", "9" .

Về phần này ba gã quân bên người thân, còn có hai gã người mặc nhất Hắc nhất Bạch đồng phục, cũng mang màu đen cái khăn che mặt nữ tính.

Mặc dù đám này Hoàng Kim Sư Tử ký hiệu Dong Binh uy vũ ngang ngược, nhưng chân chính lĩnh đội, nhưng là hai nữ nhân này.

Trong đó tên kia màu đen bó sát người vũ trang nữ tính, đang dùng một đôi Tà Mị con mắt, nhìn chăm chăm đối diện một đám người người cầm đầu.

"Nếu như ta không đoán sai, người chắc là Hoa Hạ Thất tướng quân bên trong thứ Nhị Tướng Quân, Thiết Sư?"

Mặt nạ màu vàng kim che mặt, một con hơi lộ ra màu xám sẫm vai phát, người mặc màu xám xanh võ đạo phục, vóc người đạt tới gần hai mét nam tử, cũng đang xuyên thấu qua mặt nạ, ánh mắt nhìn chăm chăm nữ nhân quần áo đen kia.

"Hắc La Sát, người quả nhiên còn sống, cũng quả nhiên thành đàn bà", Thiết Sư khinh thường nhẹ " Hừ " một tiếng, hiển nhiên đối với (đúng) Hắc La Sát luyện công luyện đến ngay cả giới tính cũng thay đổi, rất là châm chọc.

Hắc La Sát đương nhiên sẽ không bị hơi chút kích thích một chút liền nổi dóa, nàng quét mắt Thiết Sư phía sau sáu gã tuổi tác có lớn có nhỏ, nữ có nam có

võ giả, cười khanh khách nói: "Xem ra Hoa Hạ chính phủ đối với (đúng) Thiết Sư tướng quân thực lực, là phi thường tín nhiệm, này cũng phá một đám cái gì tiểu gia hỏa à?"

Ta xem một chút a. . . Thần Kiếm môn, Thanh Long Tự, tà dương Sơn Trang, Đường Môn, Bạch Long Tự cùng Côn Lôn, tam tông Thất Đại Phái, chỉ rồi hai tông bốn phái võ giả, cũng đều chỉ phái tuổi trẻ, chỉ bằng chút người này, Thiết Sư tướng quân các người cũng dám tới cướp Thần Vật?"

Thiết Sư nhàn nhạt nói: "Người cho rằng là, người dựa lưng vào trang viên, mang đến một đám Hoàng Kim Sư Tử Dong Binh, liền lớn bấy nhiêu ưu thế? ta người nếu động thủ, phía sau người ít nhất năm mươi con cái gọi là Hoàng Kim Sư Tử, cũng chỉ là sư tử thịt thôi."

"Ồ? thật sao? nếu ta không đoán sai, Thiết Sư tướng quân mang đến đám người này, nhưng thật ra là nước Hoa bình an cố gắng nhét cho người đi, hơn phân nửa là các phái vì bồi dưỡng đệ tử, gia tăng đệ tử uy vọng cùng chiến công, mới mang đến hải ngoại lớp mạ kim, một đám không có lên qua chiến trường tân binh đàn tử, sợ rằng ngay cả đạn cũng không biết tránh đây", Hắc La Sát cười lạnh.

Hai người đối chọi gay gắt, nhưng cũng không có trực tiếp động thủ, một là vì nhiều loạn đối phương quân tâm, hai cũng là không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hắc La Sát có thể cảm giác được, Thiết Sư thực lực tuyệt không thua gì với hắn, Thiết Sư Tự Nhiên cũng lòng biết rõ.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Diên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 517: Hào Cường Hiện Thân

0 517

Tông sư ác đấu, lưỡng bại câu thương, tuyệt không phải hai người muốn thấy được, bọn họ cũng không thể vì tranh đoạt không thua với chính mình Thần Vật, đem mình mệnh bỏ mạng lại ở đây.

Cho nên, nếu không cần thiết, bọn họ cũng không muốn tự mình xuất thủ.

Bị Hắc La Sát nhìn như vậy không nổi, đứng ở Thiết Sư phía sau các phái tài năng xuất chúng môn Tự Nhiên không cam lòng, phải biết ở bên trong môn phái, bọn họ đều là chúng tinh phùng nguyệt tồn tại.

Bọn họ đúng là bị bên trong cửa trường bồi tài bồi, ứng quốc gia yêu cầu, tham gia lần này bí mật cướp đoạt Thần Vật kế hoạch, tới kiếm lấy chiến công, cũng coi là vì sau này ở trong môn thay thế một ít chức vị lót đường.

Lần này Thần Vật xuất hiện ở Colombia, Hoa Hạ không thể nào phái quân đội tới, chỉ có thể phái cao siêu tu vi võ giả.

Nhưng là, Quốc An trực hệ võ giả số lượng có hạn, hơn nữa có nhiệm vụ trên người, không có thể tùy ý phái đến xa như vậy địa phương.

Kết quả là, hướng trên giang hồ tam tông bảy phái triệu tập tinh nhuệ, là ổn thỏa nhất biện pháp, tổn thất cũng sẽ hạ thấp ít nhất.

Đương nhiên rồi, Các Đại Môn Phái cũng không ngốc, nếu không phải là có Thiết Sư bảo giá hộ hàng, bọn họ cũng không dám đem trọng điểm bồi dưỡng đệ tử phái tới nơi này mạo hiểm.

Quan phương cùng Cổ Võ giang hồ, trên căn bản đã tại nhiều năm qua đạt thành một loại ăn ý, được cái mình muốn.

Vào lúc này, sáu tên đệ tử ý có Thiết Sư ở trước mặt chỗ dựa, mỗi cái cũng muốn ở nhiệm vụ lần này bên trong biểu hiện mình, trở về tốt cái tốt danh tiếng.

Một cái dung mạo đẹp đẽ, vóc người thon dài nữ tử trước không làm, phía sau nàng đeo một cây màu sắc diễm lệ Ngưu Giác Cung, thúy sắc quần áo bó sát người bó buộc hiện ra hết nhỏ nhắn mềm mại vóc người.

Nữ tử tên là Hoa Nguyệt, chính là đương thời tà dương núi Trang chưởng môn đệ tử thứ ba, cũng đã tới Sơ Cấp Tiên Thiên thực lực.

Hoa Nguyệt bước lên trước một bước, hừ lạnh nói: "Lòng tiểu nhân, rõ ràng chính là các người chính mình sợ, nói chúng ta sẽ không tránh đạn? các người sợ rằng ngay cả ta mũi tên cũng không tránh khỏi!"

Ai ngờ, đứng sau lưng Hắc La Sát Tuyết Nữ nói: "Dáng dấp xấu như vậy, cũng dám chạy xa như vậy xấu hổ mất mặt?"

Coi như là Cổ Võ Giả, coi như nữ hài cũng sẽ đặc biệt quan tâm dung mạo mình, huống chi này Hoa Nguyệt cũng không xấu xí, bị vừa nói như thế, nhất thời lửa giận công tâm!

"Người. . . người nói cái gì! ? người mới xấu xí đây! ! ăn ta một mũi tên! !"

Hoa Nguyệt trong nháy mắt đem Ngưu Giác Cung gỡ xuống, theo nàng kéo ra giây cung, một đạo Tiên Thiên Chân Khí ngưng tụ vào trên cung!

"Xuyên Vân Tiên! !"

Chân khí màu đỏ thật giống như một đạo phích lịch thiểm điện, ở giữa không trung tăng nhanh ba lần, thật giống như đâm rách Vân Tiêu, xông thẳng Tuyết Nữ vị trí chỗ ở!

« lạc nhật thần tiến » chính là tà dương Sơn Trang tuyệt học tối cao, chỉ có thật chính đệ tử nòng cốt, cộng thêm thiên phú đủ, mới có cơ hội học tập.

Tổng cộng chia làm tầng năm, theo thứ tự là: một mũi tên Xuyên Tâm, tiễn vô hư phát : không phát nào hụt, mũi tên động thiên địa, Truy Vân Trục Nguyệt, Vãn Tinh tà dương!

Cửa này Tiễn Thuật cường đại ở chỗ, không tới Tiên Thiên căn bản là không có cách thi triển, bởi vì dù là tầng thứ nhất "Một mũi tên Xuyên Tâm" cảnh giới, cũng cần Tiên Thiên Chân Khí mới có thể thúc giục.

Lạc nhật thần tiến, bắn ra đã không phải là mũi tên, mà là đem chân khí hóa thành mũi tên!

Cửa này Tiễn Kỹ, khiến cho rất nhiều Cung thuật không đạt tới ý cảnh Cung thuật cao thủ, cũng có thể đem chân khí hóa hình, uy lực tăng lên gấp bội!

Có thể Tuyết Nữ căn bản không để ý tới, giơ tay lên chính là một đạo Băng Ngưng chân khí, trực tiếp đem chi này Xuyên Vân Tiễn cho nát bấy!

" lạc nhật thần tiến' mới này điểm hỏa hậu, nghĩ (muốn) đụng đến ta tay, người còn kém xa đâu rồi, xấu xí", Tuyết Nữ khinh thường nói.

"Người. . ." Hoa Nguyệt khí đến sắc mặt đỏ lên.

Thiết Sư sau lưng một tên đại phát nhà sư, lên tiếng khuyên nhủ: "Hoa Nguyệt sư muội, vị kia Nữ Thủ Chủ tu vi chân khí cực cao, chớ có mạnh mẽ đến đâu động thủ."

Tầng nhân này tên là Tuệ Vân, là Thanh Long Tự Bát Đại Kim Cương một trong, Thanh Long Tự mặc dù chúc Phật Môn, nhưng là Võ Tăng chiếm đa số, hơn nữa đại phát tu hành.

Lần này tới trẻ tuổi bên trong, coi là là tu vi chân khí người cao nhất, vừa bước vào cao cấp Tiên Thiên Cảnh Giới, cho nên có thể cảm nhận được Tuyết

Nữ cường đại.

"Tuệ Vân Sư Huynh, nàng dám mắng ta xấu xí, làm nhục ta, ta còn có thể nhịn nàng! ?"

Hoa Nguyệt còn không hết hi vọng, thấy Thiết Sư không có ngăn trở nàng ý tứ, liền lại lần nữa ngưng tụ chân khí, kéo ra Ngưu Giác Cung, nhanh như Vô Ảnh địa bắn liên tục hai mũi tên!

Đây là lạc nhật thần tiễn Đệ Nhị Trọng cảnh giới, tiễn vô hư phát : không phát nào hụt bên trong một chiêu, kinh hồng mũi tên!

Hai cái mũi tên, bắn ra trong phút chốc liền tan biến không còn dấu tích, làm khi xuất hiện lại sau khi, đã là Tuyết Nữ bên người gần một thước vị trí!

"Trong đó rồi!" Hoa Nguyệt mừng rỡ.

Nhưng là một giây kế tiếp, nàng lại phát hiện, hai cái mũi tên vừa đụng đến Tuyết Nữ bên người ba cm vị trí, liền bị chân khí vòng bảo vệ thật sự cản trở!

Mà lấy lạc nhật thần tiễn lực xuyên thấu, dĩ nhiên không có thể đánh thủng Tuyết Nữ vững chắc Băng Ngưng chân khí, bị đón đỡ bên ngoài, tiêu nhị tản đi.

Tuyết Nữ vô cùng mỉa mai nhìn Hoa Nguyệt, "Người này lạc nhật thần tiễn là phải cho ta cù lét sao? xấu xí? nói cái gì Thiên Hạ Đệ Nhất Tiễn pháp, ta nhìn chỉ thường thôi, ta chính là đứng cho người bắn, người có thể bắn đụng đến ta sao?"

"Người. . ." Hoa Nguyệt khí muốn chết, nàng bỏ quên một cái vấn đề, một là đối phương chân khí quả thật mạnh hơn nàng quá nhiều, hai là Thiên Huyền Băng Ngưng vốn là giới phòng ngự công pháp.

Lúc này, khác một người mặc áo trắng, tay cầm bảy thước thanh phong trường kiếm tóc ngắn nam tử, đi lên trước xin chỉ thị: "Thiết Sư tiên bối, nguyên lãng muốn vì hoa Nguyệt sư muội cửa ra ác khí! mời chấp thuận!"

Này quần áo trắng kiếm khách, chính là Thần Kiếm môn Thất Kiếm khách xếp hàng thứ hai nguyên lãng, bên trong cửa gần xếp hạng đại đệ tử mộ Tiêu Hàn bên dưới, mặc dù tu vi vẫn còn Trung Cấp Tiên Thiên đỉnh phong, nhưng dù sao cũng là kiếm khách, cho nên cũng không sợ Tuyết Nữ cao cấp Tiên Thiên tu vi.

Thiết Sư nghe xong, nhàn nhạt nói: "Ta lại không ngăn các người, ai ngờ đi lên, mặc dù thượng, sống chết đều là các người tự chọn" .

Hắc La Sát bất động, Thiết Sư cũng sẽ không động.

Bọn tiểu bối so chiêu, vừa vặn còn có thể lẫn nhau dò xét xuống.

Thật ra thì đối diện Hắc La Sát cũng nghĩ như vậy, Nhược Tuyết nữ một người là có thể đem Thiết Sư bên kia Cổ Võ môn phái đệ tử giải quyết, cấp độ kia cho bọn hắn liền tuyệt đối chiếm thượng phong rồi.

Nhưng vào lúc này, từ rừng mưa nhiệt đới xa xa, truyền tới một trong trẻo giọng nữ ——

"Lạc nhật thần tiên tôn nghiêm, không cần mọi ... khác môn phái người vẫn hồi!"

Tiếng nói rơi xuống đồng thời, hiện trường Hắc La Sát với Thiết Sư đều là chân mày hơi cau lại.

"Ầm! ! —— "

Chỉ thấy một đạo nóng rực ánh sáng chợt lóe, một vòng mặt trời đỏ tựa như ở rừng mưa nhiệt đới bầu trời xuất hiện!

Ngay sau đó, lại cùng vẫn thạch rơi xuống như vậy, hóa thành một đạo đạt tới rộng ba, bốn mét độ chòm ánh sáng, từ bảy mươi, tám mươi mét ra ngoài vị trí, hướng Tuyết Nữ vị trí chỗ ở, tinh chuẩn vừa nhanh đặc ly kỳ địa bắn tới!

Nếu là cẩn thận đi phân biệt, liền sẽ phát hiện này thật giống như muốn xé rùng mưa nhiệt đới to lớn nóng bỏng mũi tên, là do ước chừng chín đạo chân khí đồng thời chông, mỗi một đạo chân khí thật ra thì cũng khống chế một góc độ, tùy thời linh động biến hóa, để cho người bị công kích cảm giác thế nào né tránh cũng sẽ bị bắn trúng!

Tuyết Nữ một cái run rẩy, cả người nổi da gà lên, bị này lực áp bách mười phần một mũi tên cả kinh vận đủ Thập Tầng Băng Ngưng chân khí đi ngăn cản!

"Lạnh như băng tâm!"

Tuyết Nữ trước người ngưng tụ ra một đạo chân khí một dạng, vòng xoáy như vậy tốc độ cao chuyển động, định ngăn trở một kích này.

Thật là khí đoàn mới vừa mới tiếp xúc này thạch phá thiên kinh một mũi tên, liền rất nhiều tan vỡ khuynh hướng, tứ tán lén lút nóng bỏng Tiễn Khí, để cho Tuyết Nữ cảm thấy muốn không thở nổi!

Hắc La Sát sớm kịp chuẩn bị, nàng từ phía sau đánh ra một cái Băng Ngưng Chưởng, màu đen chưởng ảnh trùng trùng điệp điệp, cuối cùng giúp con gái tiêu diệt số lớn Tiễn Khí.

Tuyết Nữ cuối cùng tránh thoát một kiếp, nhưng vẫn là lùi lại ba bước, biểu tình khẩn trương nhìn kia bắn tên tới phương hướng.

"Tốt Tiễn Ý, tốt Tiễn Khí. lạc nhật thần tiến Đệ Ngũ Trọng cảnh giới tối cao chung cực sát chiêu, chín Hồng Quán Nhật. . . bao nhiêu năm chưa từng thấy, chẳng lẽ là tà dương núi Trang trang chủ Đông Phương minh tới?"

Hắc La Sát hí mắt, nếu như ngay cả Thất Đại Phái chưởng môn cũng len lén phái tới, kia Hoa Hạ cũng quá có thể dốc hết vốn liếng rồi.

Thật ra thì không chỉ là bọn họ, ngay cả xuất thân tà dương Sơn Trang Hoa Nguyệt, cũng là đầu óc mơ hồ.

"Làm sao có thể. . . toàn bộ Sơn Trang chỉ có sư phó có thể sử dụng chín Hồng Quán Nhật. . . có thể sư phó không thể nào tới a", Hoa Nguyệt lẩm bẩm.

Ngược lại Thiết Sư, híp mắt một cái, tựa hồ nghĩ tới điều gì người.

Không bao lâu, liền từ rừng mưa nhiệt đới bên trong từ từ tới sáu bảy người.

Dẫn đầu là một đôi nam nữ, nam mày kiếm mắt sáng, mặt như đao gọt, một đầu rưỡi đen nửa màu xám tóc che nửa gương mặt, phía sau hẳn đeo một cây vải xám kiện hàng Đại Kiếm, nhìn một cái cũng biết là Huyền sắt chế tạo Trọng Kiếm.

Nữ nhìn ba mươi bốn mươi tuổi, phong hoa xinh đẹp, lông mi yếu Liễu Diệp, môi như điểm giáng, một con tóc đen dùng dây lam thừng đơn giản buộc.

Đáng nhắc tới là, tay cô gái thượng, bất ngờ nắm một cái tinh xảo tuyệt luân màu bạc sợi tơ quấn quanh Trường Cung!

Đôi trai gái này đi tới hai nhóm người vị trí chính giữa, sau đó hướng Thiết Sư tướng quân khẽ gật đầu.

"Ngân Xà Cung! ?" Hoa Nguyệt kêu lên một tiếng, "Người là Tinh Thái Sư Tỷ! ?"

Còn lại tại chỗ môn phái các đệ tử đều có chút mê muội, hỏi là chuyện gì xảy ra.

Ngược lại Thiết Sư vào lúc này mở miệng nói: "Không cần rêu rao rồi, hai người bọn họ vợ chồng, chính là đệ nhất sát thủ công hội, 'Mạt Nhật' chính Phó Hội Trưởng, 'Tà Kiếm' Mạc Tà cùng 'Lưu Tinh' Tinh Thái, trước kia là Thiết Kiếm Môn cùng tà dương Sơn Trang người, bất quá bây giờ đã thoát khỏi tông môn" .

Đông Phương Tinh Thái mỉm cười ngắm nhìn Hoa Nguyệt, "Vài chục năm không thấy, Tiểu Nguyệt Nhi, không nghĩ tới người cũng lớn như vậy, cảm ơn

người còn nhớ ta" .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 518: Tử Vong Cấm Khu

0 518

"Tà Kiếm? Lưu Tinh? đây chẳng phải là sát thủ bảng thứ ba cùng thứ sáu sát thủ sao! ?" nguyên lãng đám người có chút ngoài ý muốn, không ngờ tới hai cái này đại danh鼎鼎 sát thủ, lại là một đôi vợ chồng, hay lại là với Hoa Hạ Cổ Võ giới như thế có sâu xa!

Hoa Nguyệt hốc mắt có chút phiếm hồng, có chút lệ quang nói: "Làm sao biết quen, sư phó một mực nói Tinh Thái Sư Tỷ người đã chết, đối với chúng ta đều biết, người khẳng định còn sống khỏe mạnh" .

Đông Phương Tinh Thái lộ ra một chút đau lòng, "Thật xin lỗi, là ta quá ích kỷ, năm đó cũng không có với mọi người nói khác (đừng)" .

Hoa Nguyệt cười lắc đầu, "Là sư phó bọn họ quá gàn bướng rồi! Sư Tỷ người quả nhiên là cực kỳ có thiên phú người! không nghĩ tới đã lĩnh ngộ được Đệ Ngũ Trọng, hơn nữa còn lĩnh ngộ Tiễn Ý, thật là quá tốt! ta trở về nói cho sư phó, hẳn khẳng định trong lòng cũng sẽ vì người cao hứng!"

"Cha hẳn. . . liền như vậy, xem ra thân thể của hẳn vẫn mạnh khỏe, người cũng đừng đem ta chuyện nói cho hẳn nghe, tránh cho hẳn lại xảy ra khí", Đông Phương Tinh Thái cười nhạt nói.

Hắc La Sát hí mắt đạo: "Nguyên lai là Mạt Nhật công hội, chẳng lẽ bây giờ giết liền thủ công biết, cũng phải tới sắm một cước? mặc dù các người vợ chồng hai người thực lực không tầm thường, có thể không khỏi cũng có chút khẩu vị quá lớn."

Tà Kiếm giọng ung dung đạo: "Người có thể yên tâm, chúng ta rất tự biết mình, Thần Vật tuy tốt, nhưng chúng ta cũng sẽ lượng sức mà đi. như là đã có lớn như vậy thế lực tham gia, chúng ta Mặt Nhật công hội cũng sẽ không sẽ xuất thủ.

Huống chi chúng ta vợ chồng cũng cùng nước Hoa bình an từng có chút miệng hiệp nghị, mặc dù không đứng trận doanh, nhưng cũng sẽ không với Hoa Hạ là địch.

Chuyện cho tới bây giờ, nhìn một chút đương kim trên đời cao thủ hàng đầu nhất môn như thế nào tỷ thí, cũng coi như một món cảnh đẹp ý vui chuyện. về phần Thần Vật, chúng ta vốn là không quá nhiều hứng thú, vẫn có thể người theo chi đi" .

"Hừ, mới vừa rồi mũi tên kia cũng không giống như muốn dừng tay ý tứ", Tuyết Nữ tức tối đạo.

Đông Phương Tinh Thái cười khẽ, "Phu quân ta từ trước đến giờ nhất ngôn cửu đỉnh, thế giới ngầm không người không biết, hần nói sẽ không lấy Thần Vật, vậy cho dù các người đem Thần Vật đưa cho chúng ta, chúng ta cũng sẽ không muốn. về phần mới vừa rồi mũi tên kia, nếu không phải người khinh thị tà dương Sơn Trang tuyệt học, ta cũng sẽ không xuất thủ" .

" Được, ta tin tưởng Tà Kiếm cùng Tinh Thái vợ chồng, đều là nói là làm người", Hắc La Sát cười tùm tùm nói.

Nếu là lúc bình thường, Hắc La Sát tự nhận đụng phải Tà Kiếm với Tinh Thái, lấy một chọi hai cũng là không áp lực, dù sao vợ chồng bọn họ không tới cảnh giới tông sư.

Nhưng hôm nay có Thiết Sư tại chỗ, nếu đây đối với vợ chồng lại đối địch với bọn họ, liền không nói được rồi.

Tà Kiếm lúc này khóe miệng dâng lên vẻ cổ quái nụ cười, "Hắc La Sát, mặc

dù chúng ta vợ chồng sẽ không tham gia tràng này tranh đoạt, nhưng người có thể đừng tưởng rằng, khu rừng mưa này bên trong, thật cũng chỉ có mấy người như vậy" .

Hắc La Sát than nhẹ một tiếng, vuốt vuốt tóc, "Ta Tự Nhiên biết, trận mưa này trong rừng còn giấu không ít bằng hữu, nhưng bọn họ không muốn đi ra, ta thì có biện pháp gì đây?"

Thiết Sư ánh mắt cũng hướng mặt đông một mảnh rừng mưa nhiệt đới quét mắt, "Đi ra đi, các người cho là, chúng ta thật lại liều mạng, tốt cho các người ngư ông đắc lợi sao?"

Qua không bao lâu, kia mảnh nhỏ cây cối chùm phía sau, quả nhiên có chút động tĩnh.

"A!" tại chỗ số ít mấy nữ nhân tính, phát ra tiếng kinh hô.

Bởi vì, từ nơi đó trước tiên đi ra, căn bản không phải bình thường người sống sờ sờ, mà là. . . từng cái Tử Thi!

Chỉ thấy mười mấy cả người nhuộm máu, mặt không chút máu, thậm chí đoạn bắt tay, cổ cũng vắn vẹo Dong Binh thi thể, chính loạn choà loạn choạng mà bước đi về phía Thủy Đàm.

Theo những thứ này "Người chết đội danh dự" xuất hiện, phía sau mới đi ra khỏi một đám phảng phất núp ở trong hắc vụ Vu Sư!

Dẫn đầu ba gã Vu Sư bên trong, bất ngờ có quần tím nữ tính Vu Yêu mã Cách đạt đến, cao lớn mà tái nhợt Lý áo Rick, cùng với một tên áo lục mặt đầy trường loét Vu Yêu.

Phía sau bọn họ, còn đi theo sáu gã kim sợi tuyến phù thủy áo bào đen.

"Vu Sư hiệp hội người. . . hừ, thật đúng là nơi nào có Thần Vật, nơi nào thì có các người ảnh tử", Thiết Sư nặng nề hừ một tiếng.

Mã Cách đạt đến cười duyên nói: "Phụng Vu Vương chi mệnh, tới nơi này tìm thần linh dư chúng ta Thần Vật, nhìn chư vị thật giống như trước phải giao thủ, cho nên mới vừa rồi không đành lòng quấy rầy, bất quá cũng không có nghĩa là, chúng ta sẽ bỏ qua cho khả năng xuất hiện Thần Vật."

"Bảy đại Vu Yêu tới ba cái, ngược lại hiếm thấy, bất quá coi như như thế, các người cho là dựa vào hài cốt Vu Thuật khống chế một đám người chết, là có thể tranh đoạt đến Thần Vật?" Hắc La Sát cười lạnh.

"Không chỉ như này đây", mã Cách đạt đến cười thần bí, sau đó đối với (đúng) bên cạnh tên kia áo lục Vu Yêu đạo: "Arie Matsu, giao cho người" .

Áo lục Vu Yêu Arie Matsu từ bên hông, rút ra một cái phong cách cổ xưa Loan Dao, Loan Dao toàn thân u xanh, hiển nhiên có tầm kịch độc.

Chỉ thấy Arie Matsu đem Loan Dao hướng chung quanh rạch một cái, từng đạo màu xanh lá cây sóng gợn khuếch tán ra!

"Cẩn thận! hãn là chuyên tu Kịch Độc Vu Thuật Vu Yêu!"

Hiện trường mọi người lập tức đều bắt đầu quay ngược lại, để tránh bị những thứ này Kịch Độc ảnh hưởng đến.

Nhưng là, Arie Matsu mục tiêu, lại không phải chung quanh những người này.

Hãn Loan Dao thả ra Kịch Độc sóng gợn sau, đem trước mặt mười mấy Tử Thi cũng nhanh chóng nhuộm thành rồi độc thi, vốn là tái nhợt không có chút máu thi thể trên mặt, đều biến thành Thúy Lục!

Theo sát, tay cầm đầu dê pháp trượng Lý áo Rick, thúc giục hãn hài cốt Vu Thuật, khống chế những thi thể này đi lại.

Từng cái thi thể với nổi điên như thế, bắt đầu hướng mỗi cái phương hướng

chạy băng băng, vừa chạy, một bên tỏa ra Độc Vân.

"Không được! mọi người nhanh rút lui!" Thiết Sư quyết định thật nhanh, để cho một đám người tuổi trẻ vội vàng rút lui.

"Thiết Sư tướng quân, chúng ta đem thi thể kia tầm xa bắn xuống không phải tốt sao? !" Hoa Nguyệt không cam lòng.

Thiết Sư giận dữ: "Đừng nói nhảm! rút lui! !"

Không qua mấy giây, kia từng cái chạy băng băng thi thể, đột nhiên bắt đầu xuất hiện "Bịch bịch" tiếng nổ!

Từng cục trên thi thể da thịt nổ tung, từ bên trong tản ra đủ loại hôi thối Thi Độc, toàn bộ Thủy Đàm phụ cận, đều biến thành một mảnh Độc Vụ chiếm cứ Tử Vong cấm khu!

Vừa vặn có bay qua mấy con rùng mưa nhiệt đới nội chim tước, xẹt qua bầu trời, liền trực tiếp bị độc chết, rớt xuống đất.

Hắc La Sát một nhóm, Mạt Nhật công hội người, cũng đều thật sớm rút lui lui ra, căn bản không dám đến gần.

Bọn họ có lẽ có thể dựa vào chân khí cường ép đỉnh ở một thời gian ngắn, nhưng như vậy dày đặc Độc Vụ, bọn họ không thể nào thời gian dài ở bên trong bảo đảm chính mình không việc gì.

Cho dù là tông sư, cũng là có thể bị độc chết!

"Đáng ghét! đây quả thực là vũ khí sinh hóa!" chạy đến hai, ba trăm mét ra ngoài, một đám Hoa Hạ Cổ Võ Giả quay đầu vừa nhìn, đều là cắn răng nghiến lợi.

Không ngờ tới, đám này Vu Sư chiêu số, vừa kinh khủng lại xấu xa.

"Tướng quân, chính bọn hăn chẳng lẽ sẽ không có chuyện gì sao? vậy cũng là Thi Độc chứ?" Thanh Long Tự Tuệ Vân hỏi.

Thiết Sư lắc đầu, "Kịch Độc Vu Thuật người thi thuật, là có thể chế tạo chính mình Độc Tố Giải Dược, bọn họ khẳng định đều có trước đó dùng" .

"Lần này xong rồi, nếu như kia Lôi Điện bổ trúng vị trí, thật là nước kia Đầm, thần vật kia cũng ở đây Thủy Đầm phía dưới lời nói, há chẳng phải là ngoại trừ Vu Sư hiệp hội người, những người khác không có biện pháp đến gần?" Hoa Nguyệt lo lắng nói.

Đang lúc lúc này, phía sau nguyên sóng cao hô một tiếng —— "Người nào!?"

Những người khác cũng đều rớt quay đầu nhìn sang, ngược lại Thiết Sư tựa hồ sớm cảm giác được, cũng không quá kinh ngạc.

Một đám nam nam nữ nữ, vừa lúc ở Cổ Võ Giả môn rút lui phương hướng cách đó không xa, dẫn đầu là một gã xuyên thùng hoa áo sơ mi Á Duệ nam tử.

Tần Xuyên vào lúc này mặt đầy lúng túng, hăn là như vậy nghĩ (muốn) đùa bốn giờ thủ đoạn, mang theo Bất Tử Điều một đám người, đi lên trước rồi lại quay ngược lại, muốn tìm tìm có hay không chiếm tiện nghi cơ hội.

Dù sao phía trước là đầm rộng hang hổ, hăn coi như đầu cứng đi nữa, cũng không thể đỡ lấy nhiều người như vậy, lẳng miễn cưỡng đi tìm Thần Vật, dù sao cũng phải kế sách lược.

Không nghĩ tới, Vu Sư hiệp hội người vừa ra tới, đem bên đầm nước bể tắc phá vỡ, Hoa Hạ mọi người vừa rút lui lui, vừa vắn đến bọn họ ẩn thân vị trí.

"Ha ha, không nên hiểu lầm, chúng ta không có địch ý, mọi người đều là vì tìm Thần Vật, có lời thật tốt nói mà, không cần phải nhất định động đao động thương đúng hay không?" Tần Xuyên khoát khoát tay, tỏ ý nguyên lẳng có thể

đem kiếm buông xuống.

Một đám Cổ Võ Giả phát hiện, Tần Xuyên trên người căn bản không cảm giác được tu vi gì, cũng liên đều không quá để ý, ít nhất sẽ không cảm nhận được uy hiếp.

Ngược lại thì bên cạnh Đường Vi, cùng với phía sau một đám sát thủ, càng để cho bọn họ đưa tới coi trọng.

Về phần Chu Phương Tình, đã bị bọn sát thủ bảo vệ ở phía cuối, cũng không người chú ý đến nàng.

Bất quá, Thiết Sư ngược lại nhìn nhiều Tần Xuyên mấy lần, như có điều suy nghĩ.

Có Thiết Sư ở, tuổi trẻ các phái tài năng xuất chúng môn dĩ nhiên không nhìn trúng Bất Tử Điều công hội đoàn người.

"Hừ, chỉ bằng các người đám người này?" nguyên lãng mặt đầy ngạo khí nói: "Thừa dịp chúng ta không có động thủ trước, lập tức rời đi! Thần Vật không phải là các người có thể chấm dứt!"

Đường Vi đi lên hai bước, cười khanh khách nói: "Nói thật giống như, các người có biện pháp đến gần nơi đó như thế, các người còn chưa phải là trốn chạy đến? hơn nữa, Thần Vật thượng lại không viết ai tên, dựa vào cái gì chúng ta lại không thể đến tìm?"

"Người. . ." nguyên lãng mặt đỏ lên, giận dữ nói: "Vừa vặn, sẽ để cho ta trước giải quyết các người đám này binh tôm tướng cá, lại đi đánh lén đám kia Vu Sư!"

Nói xong, chỉ nghe "Tăng lang" một tiếng, nguyên lãng rút ra kiếm xuất vô, hướng Đường Vi một kiếm đánh tới!

Giơ tay lên chính là phiêu miểu Thập Tam Thức bên trong "Toái Tinh",

Thanh Phong qua, kiếm quang từ một điểm khuếch tán, thời gian nháy con mắt
liền nếu vạn điểm Tinh Thần!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 519: Hay Lại Là Đến Đây Chấm Dứt

0 519

Mảng lớn bóng kiếm ở Đường Vi xuất hiện trước mặt, Đường Vi cũng không kinh hoảng, nàng thường thấy Tần Xuyên kiếm chiêu, cảm thấy nguyên lãng còn kém xa.

Trên tay nữ nhân ngưng tụ lại một đoàn chân khí màu đỏ như máu, đón đánh tới kiếm quang, một chưởng đánh ra, nhất thời giống như một đoàn Xích Viêm nổ tung, đánh tan nguyên lãng kiếm khí.

"Hừ, coi như có một tay", nguyên lãng cũng không xuất toàn lực, cho nên thấy mình kiếm chiêu bị chặn, cũng không quá để ý, trong lời nói rất có châm chọc.

Đường Vi hừ lạnh, "Như vậy có sức lực, làm gì không đi với Vu Sư hiệp hội người so chiêu, liền muốn ở ta một cô gái trước mặt ra vẻ ta đây sao?"

Tần Xuyên thấy cái này thì động thủ, thấy không được khá, dù sao vạn nhất chính mình một bên trước cùng Thiết Sư một nhóm người làm hơn, quá uổng phí.

Hơn nữa, cái này nguyên lãng coi như chưởng môn Nhị Đệ Tử, hẳn là Lăng Lạc Tuyết sư huynh, xem ở Lăng Lạc Tuyết mặt mũi, cũng không thể thật là quá đáng.

Vì vậy, Tần Xuyên làm lên hòa sự lão, cười nói: "Vị này Thần Kiếm môn huynh đệ, hay là chớ đánh, ta xem dung mạo người tuần tú lịch sự, kiếm thuật lại

thích, lưu sức mạnh chờ chút vì nước làm vẻ vang thật tốt? tội gì bây giờ với nữ nhân ta tính toán chi li đây?"

"Đúng vậy, nguyên Lăng sư huynh, bọn họ thật giống như không có gì địch ý", một bên Hoa Nguyệt đều là nữ tử, muốn giúp Đường Vi nói một câu.

Có thể nguyên lăng coi như Thần Kiếm môn Thất Kiếm khách thứ hai, thật vất vả có cơ hội tới hải ngoại chứng minh chính mình, nào sẽ bỏ qua cơ hội biểu hiện?

"Hoa Nguyệt sư muội, đám người này ngay cả mình môn hộ cũng không dám báo, nhất định là có quý, ngược lại bây giờ độc kia Vụ không vào được, vừa vặn đối phó bọn hăn trước" !

Đường Vi trợn trắng mắt, đẩy một cái Tần Xuyên, "Thân ái, người tránh ra, người này đầu óc có bệnh, nghĩ (muốn) nổi tiếng muốn điên rồi, địch ta chủ thứ cũng không phân rõ, để cho ta cho hăn thanh tỉnh một chút!"

Tần Xuyên thấy vậy, cũng chỉ đành theo nữ nhân liền, ngược lại chỉ cần Đường Vi không bị khi dễ, hăn cũng không có vấn đề.

"Đầu óc có bệnh là người! dám cùng chúng ta tranh đoạt Thần Vật, liền phải trả giá thật lớn!"

Nguyên lăng hét lớn một tiếng, đuổi theo thân gần sát, hướng Đường Vi liên tục xuất kiếm, trong lúc nhất thời, đạo đạo kiếm khí đem chung quanh cây cối bụi cỏ cũng cắt đứt tán bay xuống.

Đường Vi dáng người khỏe mạnh nhẹ nhàng, ở trong kiếm quang xuyên tới xuyên lui, chưởng phong chân đá, tầng ra biển ảo.

Khoảng thời gian này dựa vào Tần Xuyên cho nàng số lớn thủy tinh, tu vi tăng lên gấp bội đồng thời, Đường Vi cũng chú tâm điều nghiên trước một đời hội trưởng lưu lại đủ loại sát thủ kỹ xảo chiến đấu, mặc dù cũng không phải là

cái gì có danh tiếng chiêu thức, nhưng là tinh túy nhất, thích hợp Huyết Hoàng Công vũ kỹ.

Hai người tu vi đều là Trung Cấp Tiên Thiên, mặc dù nguyên lãng ý là kiếm khách, kiếm khí uy lực khá mạnh, nhưng Đường Vi Huyết Hoàng Công cũng không so với công pháp giống vậy, đánh cũng là không để cho chút nào.

Bất quá Thần Kiếm môn kiếm chiêu chung quy vẫn là tinh diệu, nguyên lãng thấy mười mấy chiêu sau vẫn công không được, kiếm lộ chuyển một cái, chân ở một cây cổ thụ thượng đạp một cái sau, xoay người gia tốc tấn công.

Trên tay hần trường kiếm tự dưới lên trên vén lên, mang ra khỏi một lớp kiếm khí, giống như một đạo dưới đất ngọn lửa, đi lên thoan thẳng!

Một chiêu này, chính là Thần Môn Thất Tuyệt trong kiếm Đệ Nhất Thức, "Phong Hỏa" .

Đường Vi không ngờ tới này cổ kiếm khí là từ dưới đi lên không ngừng khuếch tán hơn nữa lên cao, có chút vội vàng không kịp chuẩn bị, cũng may nàng còn có Huyết Hoàng Công tối giỏi lắm "Bí mật vũ khí" !

Nữ nhân quay ngược lại đồng thời, hai tay chống mở một đạo máu đỏ bình chướng, kiếm khí rơi vào máu phượng hoàng chân khí thượng, liền bị số lớn hấp thu, uy lực chợt trở nên yếu!

Một màn này, để ở tràng những võ giả khác đều là giật mình, Bất Tử Điều công hội bọn sát thủ cũng đều tắc tắc kêu kỳ lạ.

"Đây là cái gì Yêu Tà công pháp! ?" nguyên lãng ngẩn ra một chút, cũng là một trận kinh ngạc.

Hấp thu người khác chân khí, không tính là quá hiếm có, giống như Thiên Huyền Băng Ngưng bên trong lạnh như băng tâm một chiêu, liền có thể làm được.

Nhưng Đường Vi cái này không giống nhau, là Đường Vi bản thân chân khí, liền có loại này Đặc Tính.

"Không đánh lại liền nói là 'Yêu Tà' ? hừ, lòng tiểu nhân", Đường Vi khinh thường nói.

Nguyên lãng lòng như lửa đốt, hẳn là chủ động yêu cầu trừng trị Đường Vi, nhưng lúc này thậm chí ngay cả sử dụng ra nhiều chiêu, cũng không làm gì được trước mắt nữ nhân, hẳn mặt mũi còn để nơi nào?

"Là người buộc ta!"

Nguyên lãng miệng vắn một cái, ánh mắt sắc bén, cả người kiếm khí bắt đầu trở nên phá lệ sắc bén.

Hắn trường kiếm tản ra ra với trước hoàn toàn bất đồng lam kiếm khí màu trắng, phảng phất có thể nghe được trện trện hải lãng triều tịch âm thanh.

Tần Xuyên chau mày một cái, người này là xác xác thật thật lĩnh ngộ kiếm ý, vào lúc này nếu là hắn dùng được kiếm ý đến, kia Đường Vi khả năng thật không đỡ nổi.

Bất quá, đây là có bao lớn thù bao lớn hận, lại không tới 20 chiêu, liền muốn sử dụng ra kiếm ý tới? !

"Đột sóng kiếm ý, triều sinh!"

Nguyên lãng một kiếm hoành huy mà ra, trong nháy mắt kiếm khí thật giống như một đạo to lớn sóng biển, đem chung quanh gần 20m phạm vi cây cối cũng cho phiến quyển đi qua, ô ép ép một mảnh kiếm khí sóng, hướng Đường Vi chiếm đoạt đi!

Một đám Cổ Võ môn phái các đệ tử kinh hãi, trong lòng đều là suy nghĩ, không hổ là kiếm khách, một sử dụng ra kiếm ý, lại uy lực kinh người như vậy!
?

Mà Bất Tử Điều công hội cả đám, đều là lo lắng đề phòng, rất sợ Đường Vi trúng chiêu.

Đường Vi căn bản không quá nhiều thời gian cân nhắc, nàng phản ứng đầu tiên chính là né tránh đến một cây hai người ôm to phía sau đại thụ, sau đó mở ra chân khí bình chướng.

Kiểm khí sóng biển hạ xuống đồng thời, Đường Vi trước người kia gốc đại thụ, bị đánh thiên sang bách không.

Đường Vi dựa vào này vừa chậm hướng, cuối cùng dùng máu phượng hoàng chân khí hấp thu còn thừa lại bộ phận kiếm khí, đỡ được một chiêu này kiếm ý.

"Hừ! lẩn tránh ngược lại nhanh", nguyên lăng ánh mắt đảo qua, nhìn về Bất Tử Điều một đám người, đạo: "Người đã như vậy lại tránh, ta trước hết giải quyết người những thủ hạ này!"

Vừa thi triển kiếm ý, nguyên lăng liền lòng tự tin tăng lên gấp bội, hẳn muốn ở các phái khác mặt người trước lập uy, cũng để cho Thiết Sư đối với hắn nhìn với cặp mắt khác xưa!

Nhưng vào lúc này, nguyên lăng phát hiện, trước làm hòa sự lão nam nhân, chính từ dưới đất yên lặng nhật lên một cây phá nhánh cây.

Sau đó, năm cái kia phá nhánh cây, nhắm ngay hắn.

"Thế nào, người nên vì nữ nhân người ra mặt sao? ta đề nghị người không muốn cầm tánh mạng mình đùa, chúng ta là Danh Môn Chính Phái, đừng nói không trước đó nhắc nhở người, các người bây giờ có thể rời đi, đừng đánh Thần Vật chủ ý, nhưng nếu không chịu đi, cũng đừng trách ta dưới kiếm vô tình!"

Nguyên lăng mặt đầy vẻ ngạo nghễ, bễ nghễ nhìn Bất Tử Điều một đám người.

Nhưng là, Bất Tử Điều chúng sát thủ ai cũng không sợ hãi, bởi vì bọn họ thấy Tần Xuyên cầm lên nhánh cây, cũng đã đem sự chú ý toàn bộ đều tập trung ở Tần Xuyên trên người, tràn đầy cuồng nhiệt sùng bái tình.

Đường Vi chính là buồn bực chu mỏ một cái, nàng biết thực lực mình còn không đối phó được có kiếm ý nguyên lãng, dù sao có trong kiếm ý cấp Tiên Thiên Vũ Giả, tương đương với cao cấp Tiên Thiên, cho nên không thể làm gì khác hơn là giao cho Tần Xuyên rồi.

Tần Xuyên khẽ cười, "Ta cũng cho người hai cái lựa chọn , thứ nhất, đến đây chấm dứt. thứ hai, hay lại là đến đây chấm dứt. . ."

"Ha ha", nguyên lãng cảm thấy cực kỳ buồn cười, cái này ngay cả tu vi cũng không phát hiện được gia hỏa, cầm nhánh cây giả bộ hình dáng gì, mỉm cười đạo: "Ta đây chọn 'Thứ ba' đây?"

Tần Xuyên nhún vai một cái, "Vậy người sẽ hối hận" .

"Khẩu khí thật là lớn a, đáng tiếc, ta Nguyên mỗ người không phải là bị hù dọa đại!"

Nguyên lãng không khách khí chút nào lại lần nữa chém ra một chiêu triều sinh kiếm ý, kiếm khí lần này hướng Bất Tử Điều công hội mọi người phương hướng, đột nhiên thoan thẳng, như sóng lớn quá cảnh!

Tần Xuyên phát ra khẽ than thở một tiếng, một đạo Thanh Liên kiếm khí quanh quần ở trên nhánh cây, hướng lên trước mặt này nhìn một cái tựa như đồ sộ kiếm khí Hải Triều, bình tĩnh địa tự dưới lên trên, liêu ra một kiếm, mỗi một chi tiết nhỏ cũng một số gần như hoàn mỹ, không một chút đông dài.

Mọi người tại đây đột nhiên cảm thấy, Tần Xuyên một chiêu này, tựa hồ khá quen, theo sát suy nghĩ một chút, đều là ngây ngẩn —— đây không phải là mới vừa rồi nguyên lãng sử dụng ra Thần Môn Thất Tuyệt kiếm, Phong Hỏa thức sao! ?

Chỉ bất quá, Tần Xuyên một chiêu này Phong Hỏa, một khi phát ra, so với xa lãng thả ra ngọn lửa, còn phải cuồng mãnh nhiều!

Nếu nói là nguyên lãng nhen nhóm Phong Hỏa là thiêu đốt một thân cây, kia Tần Xuyên là trực tiếp một chút đốt một mảnh lâm!

Mặt đất phảng phất hở ra một đạo thung lũng, kiếm khí màu xanh tạo thành ngọn lửa trong nháy mắt cuồng vọt lên, cùng luồng kiếm khí này sóng biển va chạm kịch liệt!

"Ầm!" một tiếng vang dội, sóng biển giải tán!

Nguyên lãng sững sờ, chỉ thấy phía trước một mảnh kiếm khí lóng lánh, màu sắc sặc sỡ, căn bản không thấy rõ cục diện.

Mà đúng lúc này, Tần Xuyên đã xuất hiện ở trước mặt hẳn không tới ba mét vị trí.

Ánh kiếm màu xanh từ nhỏ biến thành lớn, chớp mắt đã là vạn điểm Tinh Thần!

"Toái Tinh! ?"

Lần này nguyên lãng mình cũng kịp phản ứng, Tần Xuyên dùng, cũng là mới vừa rồi hẳn khiến cho phiêu miểu Thập Tam Thức trúng kiếm chiêu!

Chỉ bất quá, Tần Xuyên một chiêu này tới, mau đơn giản là "Lưu Tinh Vũ" !

Người chung quanh cũng nhìn ngu, chẳng lẽ người đàn ông này cũng là Thần Kiếm môn nhân! ?

Ngay cả Thiết Sư tướng quân, cũng là không chớp mắt, rất là ngoài ý muốn.

Nguyên lãng theo bản năng thanh kiếm hoành ở trước mặt mình nghĩ (muốn) ngăn cản, có thể đây căn bản là lừa mình dối người, hẳn căn bản là chắc chắn

phải chết!

"Lã chã tặc —— "

Liên tục không ngừng kiếm khí qua lại ở nguyên lăng thân thể bốn phía, dưới chân hần, đỉnh đầu hần, tất cả đều là sắc bén tiếng xé gió!

10 giây đi qua, nguyên lăng mới thở ra một hơi, sắc mặt trắng bệch địa mở mắt ra.

Hần lại không có chết? !

Nguyên lăng mềm nhũn hai đầu gối sụp xuống đất, người đổ mồ hôi lạnh, hần phát hiện, chính mình quần áo hai bên tay áo, đều bị cắt đứt mấy khối vải vóc.

Người đàn ông này, rõ ràng là cố ý khống chế kiếm khí, giữ lại hần một mạng!

Tần Xuyên tự tiểu phi tiểu nhìn hần, đem nhánh cây tiện tay ném một cái, "Ngay cả cơ bản nhất kiếm chiêu đều không điều nghiên thấu triệt, coi như người có kiếm ý, cũng khó mà lĩnh ngộ bao sâu.

Ta dụng thần Kiếm Môn kiếm chiêu đánh bại người, cũng không coi là dọa rồi Thần Kiếm bề mặt tử, chẳng qua là để cho người xem một chút, người kiếm thuật còn kém xa đây" .

Nguyên lăng hận không được tìm cái kê đất chui vào, chính mình lại bị chính mình sử kiếm chiêu đánh bại, hơn nữa ở trước mặt nhiều người như vậy, sinh ra như thế so sánh rõ ràng.

"Người. . . không, dám hỏi các hạ, là chúng ta Thần Kiếm môn vị tiền bối nào?" nguyên lăng không nhịn được, âm thanh run rẩy hỏi.

Đây cũng là tại chỗ các phái khác người muốn hỏi, chẳng lẽ Thần Kiếm môn

cũng có giống như Tà Kiếm, Tinh Thái như vậy người, đến hải ngoại?

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 520: Hồng Long

0 520

Tần Xuyên mỉm cười, đây coi là cái gì vấn đề, nhưng hắn cũng không thể nói, mình là lúc trước nhàn rồi không chuyện gì đem bọn họ tuyệt học cho luyện luyện đi.

Tần Xuyên không thể làm gì khác hơn là cố làm thần bí nói: "Cái vấn đề này, hỏi nhảy biến cả đi."

"À? !"

Nguyên lăng kêu lên một tiếng, những người khác tất cả đều là trở mắt nhìn nhau.

Chẳng lẽ người đàn ông này, thật cùng Thần Kiếm môn rất nhiều sâu xa? Hắn thật nhận biết Tam Đại Tông Sư một trong Kiếm Si sao! ?

Tần Xuyên mới lười quản đám người này là thế nào nghĩ, hắn chính suy nghĩ, mình là hay không có thể ỷ vào Thần Mộc thân thể, Bách Độc Bất Xâm, tốt chạy vào kia trong làn khói độc, tìm tòi kết quả đây.

Nếu là hắn chỉ có một người tới, ngược lại thuận lợi, có thể hiện tại ở trong rừng mưa thế cục hỗn loạn, nếu chính mình rời đi, Đường Vi đám người gặp gỡ giống như Hắc La Sát cao như vậy tay, sẽ có to lớn nguy hiểm.

Ngay tại Tần Xuyên chần chờ thời điểm, lại chợt phát hiện, bốn phía rừng mưa nhiệt đới thượng không khí lưu, có cái gì không đúng. . .

"Gió thế nào đột nhiên trở nên lớn?" một sát thủ lên tiếng nói.

Những người khác cũng đều phát giác, rừng mưa nhiệt đới bầu trời, không giải thích được sinh ra một cỗ cường đại khí lưu, giống như là có một con to lớn máy sấy tóc, bắt đầu hướng mặt đông phương hướng, trắng trợn lay động!

"Vù vù! hô —— "

Gió tiếng rít, xẹt qua bầu trời, khắp rừng mưa nhiệt đới bắt đầu vang xào xạt, số lớn cây cối bị lay động.

Cường Phong quá cảnh, phiến lá cuồng Phi, vô số cổ xưa cây mây và giây leo cũng khắp nơi lay động.

Tần Xuyên chợt nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên nhảy lên một cái, nhảy lên mỗi thân cây cối tàng cây, hướng mặt tây bầu trời tầm mắt nhìn lại.

Thiết Sư tướng quân các loại (chờ) một đám Cổ Võ Giả, cũng đều phát giác gió này nhìn như không phải là Tự Nhiên sinh ra, mà là người làm, cũng đều đi theo nhảy lên thật cao cây cối.

Quả nhiên, sẽ ở đó hơn trăm mét bên ngoài vị trí, ước chừng sáu mươi, bảy mươi mét không trung, lại có một người, trôi lơ lửng ở nơi đó!

Người kia người khoác đến một món trường bào màu xanh biếc, cầm trên tay một cây pháp trượng, pháp trượng chóp đỉnh là một quả màu xanh lá cây đá thủy tinh.

Từng đạo năng lượng màu xanh biếc, từ hăn trên pháp trượng thả ra ngoài, đem chu vi khí lưu hội tụ sau lại cuồng mãnh thổi ra, tạo thành này cỗ to đại phong bạo!

"Quá mạnh mẽ! đó là người sao! ?"

"Hăn rốt cuộc làm sao làm được? !" một đám Cổ Võ Giả nghị luận âm ỉ.

Tần Xuyên ngấn ra, nghĩ (muốn) từ bản thân dùng tiên tri hệ thống tra quan với thế giới ngầm tài liệu, nhất thời biết người đến là ai!

"Ma Pháp Sư? !"

Thiết Sư nghe một chút, cũng muốn lên cái gì, cau mày nói: "Người nói, đó là 'Hồng Long ma pháp hiệp hội' Ma Pháp Sư! ?"

"Nếu như không phải là Hồng Long Ma Pháp Sư, ta không nghĩ ra ai có thể thả ra như vậy vượt quá bình thường phong ma pháp", Tần Xuyên nhún vai một cái, như vậy đạo.

Dra Gon- nhục Ge, Hồng Long ma pháp hiệp hội, là một cái trụ sở chính ở vào Thụy Điển Bắc Bộ Noelle Lan cao điểm Thần Bí Tổ Chức.

Nếu như nói, Vu Sư hiệp hội là "Đen Ma Pháp Sư" trận doanh, kia Hồng Long ma pháp hiệp hội, chính là "Bạch Ma Pháp Sư" trận doanh.

Hồng Long cùng Vu Sư hiệp hội mặc dù nhìn nhau không quen đối phương, nhưng kỳ thật một mực sống chung rất thái bình, cơ bản không có gì đồng thời xuất hiện.

Trên thực tế, Hồng Long ma pháp hiệp hội muốn càng thần bí, cũng càng thêm không màng thế sự, bọn họ càng giống như là một đám ở Bắc Âu trong thần điện chuyên tâm mài Tu Ma luật học người.

Bất quá, trong lịch sử bất kỳ dòm ngó Hồng Long ma pháp hiệp hội quý báu tài sản người, thế lực hoặc quốc gia, cũng chưa thành công.

Mặc dù Hồng Long ma pháp hiệp có thể hay không chủ động dẫn đến ai, nhưng này bày Ma Pháp Sư cũng không phải là dễ trêu.

Bọn họ mỗi một người đều là nghiêm khắc sàng lọc thiên chi kiêu tử, bởi vì tất cả đều là thông qua chân chính khổ tu minh tướng mới có thể trở thành Ma Pháp Sư, cho nên bọn họ so với Vu Sư càng trân quý.

Lúc này, theo gió lực đại làm, kia mảnh nhỏ bên đầm nước Độc Vụ, lại gắng gượng bị thổi làm hướng phía đông tản đi, không qua hai phút, liền hoàn toàn tiêu tán!

"Thật không hổ là Vu Sư hiệp hội tử đối đầu, hay là đám bọn hăn có biện pháp", Tần Xuyên toét miệng cười một tiếng, hiện trường tranh đoạt người càng nhiều, thế cục càng loạn, hăn liền càng có cơ hội.

Mà Thiết Sư sau lưng một đám tuổi trẻ Cổ Võ Giả, chính là mặt lộ vẻ khó xử, thật giống như rừng mưa nhiệt đới bên trong còn lại người, phương đó cũng khó đối phó.

Độc Vụ tản đi, tất cả mọi người Tự Nhiên đều bắt đầu hướng Thủy Đàm bắt đầu dựa vào, muốn nhìn một chút Vu Sư hiệp hội người rốt cuộc tìm tới Thần Vật không.

Hắc La Sát cùng Hoàng Kim Sư Tử đoàn lính đánh thuê, Mạt Nhật công hội đám người, cũng chiết trở lại bờ đầm.

Tần Xuyên cũng mang theo một đám Bất Tử Điều người, đi theo đến bên đầm nước.

Làm Hắc La Sát cùng Tuyết Nữ, thấy từ rừng mưa nhiệt đới bên trong đột nhiên xuất hiện Tần Xuyên lúc, hai mẹ con đều là sắc mặt biến đổi lớn!

"Kiếm Ma? !"

Hắc La Sát cơ hồ là trong nháy mắt tiện tay vung lên, làm cho tất cả mọi người dừng lại gần trước, như lâm đại địch!

Một tiếng này kêu lên, để cho hiện trường người cũng đưa ánh mắt đầu hàng Tần Xuyên, mỗi một người đều lộ ra thần sắc phức tạp, kinh ngạc, ngoài ý muốn, sợ hãi, sùng bái, đủ loại màu sắc hình dạng.

Tần Xuyên biết giấu không đi xuống, cũng liền cười híp mắt vẫy vẫy tay, "Lại gặp mặt, tiểu Hắc" .

Hắc La Sát sắc mặt đỏ lên, bị xưng hô như vậy, đơn giản là làm nhục, nhưng hãn vừa nghĩ tới Tần Xuyên ngày hôm đó đánh hãn thiếu chút nữa toi mạng, liền hận không được bây giờ quay đầu chạy!

Lần này, biểu tình đặc sắc nhất dĩ nhiên là nguyên lãng các loại (chờ) một đám Hoa Hạ Cổ Võ Giả, bọn họ rất cuộc hiểu rõ, tại sao có kiếm ý nguyên lãng, ở Tần Xuyên thủ hạ không còn sức đánh trả chút nào.

"Hãn lại là Kiếm Ma? có thể Kiếm Ma làm sao biết Thần Kiếm môn kiếm chiêu?"

"Ai biết được, nghe nói hãn là cái Sát Nhân Cuồng Ma a, mới vừa rồi Nguyên Lãng huynh người nhưng là trở về từ cõi chết rồi!"

Nguyên lãng nghe toát ra mồ hôi lạnh, sớm biết người này là không sợ trời không sợ đất Sát Nhân Cuồng, hãn mới không dám động thủ đây!

Mà Thiết Sư, Mạt Nhật công hội hai vợ chồng các loại, đối với (đúng) Kiếm Ma thực lực càng có nghe thấy, dĩ nhiên là phá lệ đề cao cảnh giác.

"Không nghĩ tới huyết tủy Đông Kinh Kiếm Ma cũng tới tham dự lần này Thần Vật tranh đoạt, lần này nhưng là càng ngày càng đặc sắc", Tà Kiếm đều là dùng kiếm người, rất là mong đợi.

Vu Sư hiệp hội tam đại Vu Yêu cùng vài tên Kim Tuyến Vu Yêu, thấy bất thành linh thể cực biến ảo, đều là sắc mặt cực kỳ khó coi.

Lại không nói địch nhân vờn quanh, ngay cả Kiếm Ma tất cả đi ra, hơn nữa ở trong đầm nước, đã một tên Kim Tuyến phù thủy áo bào đen, không biết vì sao, chết ở nơi đó, hai mắt trợn trắng, cả người cứng ngắc.

"Chết như thế nào một cái? chẳng lẽ là bị chính mình Độc Vụ độc chết?" Hoa

Nguyệt hỏi.

"Không giống, độc chết cũng sẽ không chết ở trong nước, hơn phân nửa là xuống nước sau gặp tình huống gì", Tuệ Vân phân tích nói.

Bất quá, càng làm cho mọi người cảm thấy ngoài ý muốn, là Vu Sư hiệp hội người đối diện, đã xuất hiện bốn cái người mặc đủ loại Ma Pháp Bào nam nữ, hiển nhiên chính là Hồng Long người!

Đám này Hồng Long Ma Pháp Sư, mặc dù mới bốn người, nhưng bọn hắn không chút nào cảm giác hoàn cảnh xấu, từng cái đều rất ung dung bình tĩnh cùng Vu Sư môn giảng co.

Trong đó, bất ngờ có vừa mới còn trên không trung thả ra phong ma pháp áo xanh pháp sư, có lẽ hắn căn bản không bước đi tới, trực tiếp ngự phong liền bay đến bên này.

"Các người Hồng Long không phải là một mực nói sẽ không tham gia thế tục tranh chấp sao? thế nào, lần này thật xa chạy đến này Amazon rừng mưa nhiệt đới, theo chúng ta cướp đoạt Thần Vật, chẳng lẽ thì không phải là tranh chấp rồi!" mã Cách đạt đến hừ lạnh nói.

Bốn gã Ma Pháp Sư bên trong, cầm đầu là một gã trường bào màu xám bạc pháp sư, đó là một cái nhìn tuổi tác không lớn tóc bạc kim cô gái, sợi tóc màu bạc mỗi một sợi đều rất nhu thuận dán hai má.

Nàng con người cũng là màu xám, da thịt trắng nõn vô cùng, ngón tay thon dài, từng cái móng tay cũng chú tâm tu bổ, mỗi một chỗ chi tiết cũng khiến người ta cảm thấy nàng sạch sẽ mà nhã nhặn.

Tóc bạc kim Ma Pháp Sư trong mắt đẹp, tràn đầy đối với (đúng) Vu Sư môn chán ghét tình, dật vu ngôn biểu.

"Coi như thần kì ở nhân gian đại ngôn nhân, chúng ta Ma Pháp Sư cầm lấy

Thần ban cho vật, không tính là thế tục tranh chấp, chỉ là chúng ta sứ mệnh.

Nếu không phải vì Thần Vật, người nghĩ rằng ta lại nguyện ý tới đây trông đây là bản thủ địa phương, đối mặt các người đám này khó coi hắc vu sư sao?

Trời ơi. . . người mặt kia thượng là cái gì? người chẳng lẽ từ ra đời sẽ không rửa mặt à? ! quá bẩn rồi! !"

Nữ pháp sư tựa như có lẽ đã không chịu nổi, chỉ vậy đối với mặt Kịch Độc Vu Sư Arie Matsu mặt đây độc tiêu biểu, tay che cái miệng nhỏ nhắn, một bộ muốn ói đáng vẽ.

Nàng không phải là giả bộ, nàng là thật cảm giác muốn ói rồi!

"Không được, Sharp Brad, ta không nhìn nổi! người tới thay ta nói chuyện với bọn họ!" tóc bạch kim nữ pháp sư vừa nói, đem sau lưng một người mặc màu nâu Pháp Bào nam tử đi phía trước kéo một cái, chính mình trốn phía sau đi.

Màu nâu Pháp Bào Sharp Brad bất đắc dĩ thở dài, đầu ra đầy nói: "Phất Cách, trước khi tới liền theo như người nói, rừng mưa nhiệt đới loại này khắp nơi là đất sét cùng hôi thúi địa phương, không thích hợp người tới" .

"Đây là vì thần kì ý chí! lại nói người không thấy ta đã bộ tốt lắm giày bộ sao! ?" nữ pháp sư phất Cách chỉ chỉ phía dưới mình túi ny lon giày bộ.

Hiện trường gần trăm người thấy như vậy một màn, không khỏi cũng sắc mặt cứng ngắc, có chút suy nghĩ không xoay chuyển được tới.

Thật giống như trong tin đồn các ma pháp sư không có chút nào lạnh lẽo cô quạnh, thậm chí có điểm khôi hài, thế nào cô gái này pháp sư tựa hồ còn có nghiêm trọng bệnh thích sạch sẽ! ?

Tần Xuyên chính là nhớ lại tự nhìn vượt qua kiểm tra với Hồng Long tài liệu, lại so sánh một chút cái đó nữ pháp sư phất Gerd điếm sau, lộ ra một tia khổ não

vẻ.

"Thân ái, người làm sao vậy?" Đường Vi chú ý tới nam nhân phản ứng, không khỏi hỏi.

Tần Xuyên sách rôi sách miệng, "Nếu như mấy cái này pháp sư thật muốn cướp đoạt Thần Vật, sợ là chúng ta chỉ có thể buông tha" .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 521: Dưới Nước Bí Mật

0 521

"Bọn họ mới bốn người, thật mạnh như vậy?" Đường Vi kinh ngạc nói.

Tần Xuyên nghiêm túc gật đầu, "Nếu như ta điều tra tài liệu là thực sự, như vậy. . . cái đó kêu Phất Cách pháp sư, cũng nắm giữ cấp bậc tông sư thực lực, thậm chí so với tại chỗ Hắc La Sát, Thiết Sư đều mạnh hơn, bây giờ tới bất đi ba cái tông sư, một khi đến lúc đó đánh, ta sợ ta cũng không bảo vệ được các người" .

"Cái gì! ?" Đường Vi mắt lộ ra vẻ kinh dị, nàng thế nào cũng không nhìn ra, cái đó tóc bạch kim nữ nhân cuối cùng tông sư! ?

Lúc này, Sharp Brad hăng giọng một cái, nghiêm trang với tất cả mọi người đạo: "Tại chỗ chư vị, chúng ta là đến từ Hồng Long ma pháp hiệp biết ma pháp sư, lần này phụng Đại Tế Ti chỉ ý, tới tìm kiếm Thần Vật, xin mọi người không muốn cãi lại thần kì ý chí, đối với chúng ta hành động vọng thêm ngăn trở" .

Hồng Long ma pháp hiệp hội cao nhất lãnh tụ, là Đại Tế Ti.

Cùng Vu Sư hiệp hội người thống trị cao nhất Vu Vương bất đồng, Đại Tế Ti là không có bất kỳ tu vi nào, chỉ phụ trách "Cùng thần linh câu thông", "Hầu hạ thần linh", mỗi một Nhâm Đại Tế Ti đều là đức cao vọng trọng học giả, việc trải qua ít nhất mười mấy năm khổ hạnh tăng rèn luyện, mới có thể thăng Nhâm.

"Nếu là cao quý Hồng Long các ma pháp sư, các người muốn cầm đi Thần Vật, chúng ta đây tự tại này dừng tay rồi", Hắc La Sát cười tủm tỉm nói.

Tại chỗ những người khác hướng kỳ đầu đi không tín nhiệm ánh mắt, bọn họ cũng không tin, Hắc La Sát là dự định cứ như vậy buông tay.

Rõ ràng, là muốn để cho Hồng Long cùng các người trước tranh đấu, bọn họ tốt gòn giữ sức chiến đấu.

"Hừ, Hắc La Sát, các người nếu thật không muốn Thần Vật, kia sao không rút lui trước ra khu rừng mưa này?" Thiết Sư khinh thường nói.

Hắc La Sát vuốt tóc, đạo: "Nên lúc đi, chúng ta tự nhiên sẽ đi, chẳng lẽ, không lấy Thần Vật, nhìn liên nhìn, chiêm ngưỡng một chút cũng không được sao?"

"Hồng Long người nếu là như vậy bị người lừa gạt, vậy bọn họ cũng sẽ không dùng tu luyện ma pháp", Đông Phương Tinh Thái giễu cợt nói.

Hồng Long bốn gã pháp sư tựa hồ cũng không phải là rất để ý, Sharp Brad nói, "Cám ơn vị này Hắc La Sát nữ sĩ đại độ, thật ra thì bất kể có người hay không tranh đoạt, Thần Vật đều đưa là chúng ta, chẳng qua là nếu như không có người đến tranh đoạt, cũng sẽ không cần muốn tổn thương đến ai, như vậy đối với (đúng) mọi người mới có lợi" .

Lời này vừa nói ra, nhất thời để ở tràng những người khác có chút nhần lông mi cùng không vui.

Xem ra, ở Hồng Long bốn gã pháp sư xem ra, hiện trường tất cả mọi người cộng lại, cũng không bằng bốn người bọn họ lợi hại, cho nên có người hay không ngăn trở bọn họ, cũng sẽ không thay đổi kết quả.

Cũng không biết là tự tin qua đầu, hay là đám bọn hăn thật có thực lực này.

Tần Xuyên ngược lại thật thương thức mấy cái này Hồng Long Ma Pháp Sư, đây mới thực sự là cường giả nên nói.

"Tốt lắm tốt lắm! khác (đừng) lãng phí thời gian, nơi này bản chết! Sharp

Brad, nhanh lên một chút tìm một chút, nhìn một chút đến Thủy Đàm bên dưới mặt có hay không Thần Vật!" Phất Cách nững nịu nói.

Sharp Brad thở dài, xuất ra khám nạm có màu nâu thủy tinh pháp trượng, chuẩn bị làm phép.

Tần Xuyên lúc này lên tiếng nói: "Cứ chờ một chút!"

"A? vị này là Kiếm Ma các hạ đi, chúng ta ở Noelle Lan trong thần điện cũng đã nghe nói qua người uy danh, chẳng lẽ người muốn ngăn trở chúng ta?" Sharp Brad hỏi.

Tần Xuyên khoát khoát tay, cười ha ha nói: "Không phải là, ta là muốn cho các người chú ý một chút, cái đó chết ở trong đầm nước Vu Sư, các người không hiểu kỳ, bọn họ người là thế nào chết ở trong đầm nước sao?"

Ta nghĩ rằng cái đầm nước này phía dưới có một vài vấn đề, mặc dù các người ma pháp tu vi tinh thâm, nhưng có phải hay không mức độ tra rõ tốt hơn nhiều chút?"

Vu Sư hiệp hội một đám Vu Sư đều là mặt lộ vẻ giận dữ, bọn họ cố ý giấu diếm chuyện này, liền muốn để cho Hồng Long người cũng xuống đi, nếu có thể hại chết một người Ma Pháp Sư coi như kiếm lợi lớn!

Có thể Tần Xuyên vừa nhắc cái này, có lẽ để cho Hồng Long người đề cao cảnh giác.

Tần Xuyên ý tưởng thật ra thì rất đơn giản, hẳn ở chỗ này không có gì đồng minh, nếu như chờ chút thật xảy ra chiến đấu, với Hồng Long Ma Pháp Sư giữ gìn mối quan hệ, sẽ tương đối mấu chốt.

Ngược lại hẳn cũng tạm thời không có cơ hội cướp lấy Thần Vật, thà để cho Vu Sư hiệp hội cùng Hắc La Sát bọn họ bắt được, còn không bằng giao cho Hồng Long.

Sharp Brad ngược lại mỉm cười gật đầu, "Cám ơn Kiếm Ma các hạ có lòng tốt nhắc nhở, nhưng không liên quan, chúng ta cũng sẽ không nước vào Đầm, cho nên cũng không ở ư bọn họ người là thế nào chết ở bên trong" .

Tần Xuyên sững sờ, không vào Thủy Đầm? vậy bọn họ phải thế nào tìm Thần Vật?

Sau đó, chỉ thấy Sharp Brad vung pháp trượng, một đoàn một dạng màu nâu năng lượng bắt đầu ở Thủy Đầm phụ cận tụ tập.

"Rầm rầm rầm —— "

Dưới mặt đất phát ra trận trận Cồn Thạch(Rolling Stone) như vậy trầm đục tiếng vang, Thủy Đầm phụ cận mặt đất bắt đầu chấn động dung đưa, từng đạo kẽ hở sau khi xuất hiện, ma pháp ánh sáng bắt đầu như suối phun như vậy hiện lên!

Trong đầm nước nước bắt đầu xuất hiện đủ loại loạn lưu cùng vòng xoáy, hơn nữa mặt bằng lên cao, từ trong đầm nước tràn ra!

"Địa. . . động đất sao! ?" Bất Tử Điều sát thủ có người bắt đầu kinh hoảng, suy nghĩ chẳng lẽ lại xảy ra động đất?

"Không, là tên pháp sư kia thi triển đất ma pháp, hẳn đem đá nước thổ địa nâng cao!" Tần Xuyên đối với (đúng) Hồng Long từng có hiểu, biết cái này Sharp Brad giỏi là Thổ Hệ pháp thuật.

Chẳng qua là nhìn thấy tài liệu, với thấy tình huống thực tế, chênh lệch vẫn còn rất lớn.

Tần Xuyên không khỏi không cảm khái, trên đời tu luyện đường tắt có rất nhiều, so sánh với Cổ Võ, ma pháp mặc dù đối với người bản thân thể chất thay đổi hơi ít, lại càng hoa lệ, cũng dễ dàng hơn tạo thành kinh thiên động địa lực tàn phá.

Quả nhiên, không bao lâu, nước đã lan tràn đến phụ cận mấy chục thước ra

ngoài, mỗi người dưới chân đều là ướt nhẹp một mảnh.

Tên kia nữ pháp sư Phất Cách đã thờ hỗn hển, vì Pháp Bào bị thấm ướt cảm thấy vô cùng ảo não.

Nhưng là, nhiều người hơn, nhưng là đưa ánh mắt tụ tập ở Thủy Đàm phía dưới lộ ra vật khổng lồ!

Một cái tràn đầy phù sa cùng dưới nước thực vật bao trùm kiến trúc, xuất hiện trong tầm mắt mọi người bên trong.

Kiến trúc phơi bày bốn hình chóp hình, bốn phía có nấc thang, cao hơn hai mươi mét.

"Thật. . . thật là Maya Kim Tự Tháp! ?"

"Không! Kim Tự Tháp so với này đại, đây càng giống như là một tòa Tế Đàn, xem ra chúng ta đọc tài liệu có chệnh lệch, kiến trúc này chẳng qua là giống như Kim Tự Tháp thôi", đứng ở Bất Tử Điều bọn sát thủ sau lưng Chu Phương Tình, vào lúc này không nhịn được chạy đến trước người, kinh hi kích động nhìn chỗ ngồi này dưới nước cổ vật.

"Các người mau nhìn! kia đồ vật phía trên, có cái gì đang sáng lên! ?" có mấy cái tinh mắt, rất nhanh thì phát hiện, Tế Đàn nóc, một cái làm bằng đá trong chỗ lõm, tản ra hào quang màu vàng óng, lúc sáng lúc tối.

"Vây khẳng định chính là Thần Vật! người cổ đại phát hiện nó, đem nó cung phụng ở Thần Đàn tiến lên!"

Trong lúc nhất thời, toàn bộ vây quanh Tế Đàn người, đều bắt đầu thần kinh căng thẳng, ánh mắt lẫn nhau quét nhìn, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ người đầu tiên xuất thủ cướp.

Pháp sư Sharp Brad liếc nhìn ở cao hơn hai mươi thước nơi kim quang, quay đầu hướng một tên áo xanh pháp sư đạo: "Sacchi, xem ra muốn người đi thu hồi

Thần Vật" .

Pháp bào màu xanh pháp sư, chính là trước kia dùng gió thổi tán Độc Vụ phi hành người, hắt lộ ra một cái sáng khoái nụ cười, phong ma pháp lại lần nữa thúc giục, lên cao khí lưu đưa hắt thật cao nâng lên!

"Ngượng ngừng các vị, Thần Vật là chúng ta rồi!"

Sacchi lâng lâng rơi xuống tế đàn kia nóc vị trí, thấy được kia trong chỗ lổm vật thể sau, liền đưa tay phải đi cầm.

Nhưng là, tay hắt vừa muốn đi xuống dưới, cũng cảm giác được có cái gì không đúng, mãnh liệt mà lấy tay rút về!

Nhưng vẫn là đã muộn!

Chỉ thấy được một cái Kim Lam sắc giòng điện, "Cờ-rắc" một tiếng điện ở Sacchi trên người!

"A!"

Pháp sư Sacchi đau kêu một tiếng, cả người run rẩy, hầy cùng bị thương chìm như thế, từ trời rơi xuống!

"Sacchi!"

Sharp Brad một cái tiếp nhận đồng bạn, phát hiện, Sacchi cánh tay đã bị làm bỏng rồi!

"Người thế nào! ?"

Sacchi sắc mặt tái nhợt, suy yếu đạo: "Giòng điện. . . Thần Vật trên có cường đại giòng điện" .

Mọi người tại đây rốt cuộc ý thức được, tại sao Vu Sư hiệp hội người phù

thủy kia, sẽ chết ở trong đầm nước!

Cái này Thần Vật, lại có cực mạnh Điện Năng phụ, ai nhích tới gần, sẽ điện giật ai, cũng khó trách, chui vào trong nước muốn tìm Thần Vật Vu Sư, căn bản kết nối với bờ cũng không có cơ hội, sống sờ sờ điện chết ở trong nước, hiện lên mặt nước rồi.

"Ha ha ha ha, các người Hồng Long không phải là rất lợi hại sao? thế nào, Thần Vật tiến trước mắt các người, các người thật giống như cũng cầm không đi a", Vu Yêu mã Cách được chứng kiến đối với trong tay chiêu, đặc ý cười lạnh.

Hồng Long người cũng không để ý tới, tên kia một mực không lên tiếng áo dài trắng pháp sư, lúc này đi tới Sacchi bên người, hai tay nhích tới gần Sacchi cánh tay, thả ra nhu hòa ánh sáng màu trắng.

"Pamir Hiz, người tới chữa trị Sacchi thương thế, ta tới khứ thủ Thần Vật, nếu Thần Vật có Lôi Điện, vậy hãy để cho tuyệt duyên nham thạch mang đi nó!"

Áo dài trắng Pamir Hiz không nói một tiếng, chẳng qua là gật đầu một cái, biểu thị yên lòng giao cho hẳn.

Sharp Brad xoay người, bắt đầu hướng trên tế đàn đi tới.

"Các người bây giờ còn còn dư lại ba người, một cái hay lại là sức chiến đấu hơi yếu Quang Hệ pháp sư, dựa vào cái gì để cướp đoạt Thần Vật! ?" mã Cách đạt đến châm biếm một tiếng, giơ lên hai cánh tay chột mở ra, hô lớn: "Trò hay bây giờ mới chịu bắt đầu, đi ra đi! ta tiểu bảo bối môn! !"

Ngay tại tất cả mọi người buồn bực, không biết mã Cách đạt đến đang kêu "Ai" thời điểm, bốn phương tám hướng rừng mưa nhiệt đới bên trong, truyền tới đủ loại "Chít chít" tiếng kêu lạ!

Chưa qua bao nhiêu công phu, liền gặp được số lớn Phi Trùng, từ rừng mưa nhiệt đới bên trong chui ra ngoài, đủ loại, màu sắc sặc sỡ, đại đa số còn mang

theo nhất định Độc Tính!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 522: Thập Nhị Tinh Cung

0 522

"Cái này Vu Yêu tu luyện là Cổ Thuật! mọi người nhanh dùng chân khí Hộ Thể, chớ bị Độc Trùng đốt đến!" Thiết Sư lớn tiếng mệnh lệnh con em trẻ tuổi môn.

Cổ Độc cũng là Vu Thuật một loại, có thể chính mình bồi dưỡng Cổ Độc, cũng có thể kêu gọi Độc Trùng, thiên kỳ bách quái, khó lòng phòng bị.

Nơi này là rừng mưa nhiệt đới, côn trùng chủng loại phần đa, đúng lúc là mã Cách đạt đến thích nhất làm chiến trường.

Nàng thậm chí cũng không cần phái ra bản thân mang đến Cổ Độc, chỉ cần dùng đặc thù Hắc Ma pháp kêu gọi, là có thể để cho Độc Trùng vì nàng sử dụng.

Theo Độc Trùng càng ngày càng nhiều, trở nên một mảnh đen kịt, giống như là vô số lăm tấm, đem toàn bộ chung quanh tế đàn không gian đều tràn đầy!

Trước nhất trúng chiêu là cách Vu Sư hiệp hội gần đây một đám Hoàng Kim Sư Tử Dong Binh, đám này Dong Binh mặc dù đều có ngày hôm sau thực lực, nhưng chân khí hay lại là tương đối yếu kém, làm Độc Trùng vô cùng dày đặc, Hậu Thiên Chân Khí rất khó ngăn cản.

Một đám Dong Binh cho dù người mặc chế thức trang bị, có thể đầu, thủ bộ các loại (chờ) cũng lộ trong không khí, rất nhanh, một ít Dong Binh trên mặt chính là màu đỏ lăm tấm cùng sưng khối, thống khổ lại bắt lại quấy nhiễu.

Hiện trường Tiên Thiên Vũ Giả khá nhiều, đều bắt đầu dùng chân khí Hộ

Thế, nhưng những này Độc Trùng uy lực, cũng không giới hạn với đốt.

Một ít Độc Trùng bắt đầu phun nọc độc, có độc trùng chính là bị chân khí đánh bể sau, tản mát ra có độc khí thể.

"A! ánh mắt ta!"

"Không nên tới! nha trời ạ!" khắp nơi đều là đủ loại kêu thảm thiết cùng tiếng gọi âm ỉ.

Đi về phía Tế Đàn Sharp Brad vào lúc này đã rút lui trở về, hẳn cho gọi ra mấy lần đất sét bình chương, vây lại phe mình bốn cái pháp sư.

Tần Xuyên nhất phương Bất Tử Điều bọn sát thủ ngược lại áp lực không lớn, mặc dù rất khó chịu, mà dù sao mỗi cái công lực vững chắc.

Trong lúc nhất thời, chung quanh tế đàn cơ hồ tất cả mọi người đều bắt đầu bận bịu chống đỡ những độc chất này trùng, không rảnh quản tế đàn kia thương tổn thần vật.

Mã Cách đạt đến đặc ý tiếp tục gọi về Độc Trùng, không chỉ có như thế, còn bắt đầu lục tục có độc xà cũng được triệu hoán vào, do ở mặt đất số lớn ngâm nước, cho nên rắn độc tiến vào chính khu vực, để cho người khó lòng phòng bị.

Không bao lâu, liền bắt đầu có người bị độc rắn cắn, lập tức cả người co rút, thoi thóp.

"Đáng chết này Vu Sư! Thiết Sư tướng quân, chúng ta không bằng đồng thời trước đem bọn họ giết đi đi!" tà dương Sơn Trang Hoa Nguyệt tức giận giơ lên Cung tới.

Có thể Thiết Sư lắc đầu ngăn lại, "Không nên khinh cử vọng động, những độc chất này trùng bò cạp còn không làm gì được chúng ta, nếu như chúng ta lúc này tấn công Vu Sư hiệp hội người, kia tiếp theo bị Hắc La Sát bọn họ đánh lén, đến lúc đó tiền hậu giáp kích, trước mất đi chiến đấu lực là chúng ta" .

Một đám người tuổi trẻ nghe xong, cũng sầm mi bất triền, dưới mắt là loạn cục, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tựu giống với Hắc La Sát một đám người, mắt thấy một ít Dong Binh chết đi, bọn họ cũng không dám động trước Vu Sư hiệp hội, là một cái đạo lý.

Mã Cách đạt đến chính là nhìn đúng chung quanh hai bên cũng không dám động thủ cơ hội, phá lệ tứ vô kỵ đạn, vào lúc này nói: "Lý áo Rick, người còn do dự cái gì? đi đem Thần Vật lấy xuống!"

"Không cần người chỉ huy!"

Cao to lực lưỡng Lý áo Rick sải bước về phía trước, trên tay đầu dê Cốt Trụợng đung đưa, trong nháy mắt từ dưới đất những thi thể này bên trong, trong bùn đất, bay ra đủ loại nhân loại cùng xương động vật.

Những thứ này xương tụ tập chung một chỗ, hóa thành một cái hài cốt bàn tay khổng lồ, giống như câu trảo, vờ một cái về phía rồi tế đàn kia nóc thêm quang vị trí.

Hài cốt là không sợ giòng điện, Lý áo Rick tính trước kỹ càng, cảm thấy Thần Vật đã tình thế bắt buộc.

Nhưng ngay khi to lớn hài cốt trảo sắp rơi vào Thần Vật thượng thời điểm, lại vừa là một đạo giòng điện thoát ra, đánh trúng kia cốt trảo!

"Ầm!"

Chỉ thấy kia hài cốt móng vuốt trực tiếp bị nổ thành mảnh vụn, từ không trung rớt xuống!

"Cái gì! ?" Lý áo Rick cả kinh thất sắc, hãn khó mà tin được, chính mình hài cốt Vu Thuật lại cũng không cách nào đến gần này Thần Vật!

Lần này, toàn bộ những người khác đều thở phào nhẹ nhõm, xem ra Vu Sư hiệp hội tạm thời như cũ không có biện pháp lấy đi Thần Vật.

Bất quá, mọi người cũng đều bắt đầu khổ não, rốt cuộc này Thần Vật muốn như thế nào mới có thể mang đi, dưới mắt tựa hồ ai vừa tiếp cận đều sẽ có nguy hiểm tánh mạng.

Đang lúc này, Hồng Long bọn pháp sư đất sét bình chướng, bỗng nhiên phá vỡ một cái lỗ.

Hôi Bào tóc bạch kim nữ pháp sư Phất Cách, mặt đầy tức giận đi ra, nàng mày liễu khẩn túc, ánh mắt như điện nhìn chăm chăm đám kia Vu Sư.

"Hèn hạ vô sỉ, bản thủ xấu xí Vu Sư, lại kêu gọi những thứ này thối hoắc bản thủ Độc Trùng, ta bây giờ thật tức giận!"

Mã Cách đạt đến lạnh rên một tiếng, tay vung lên, chỉ thấy mảng lớn sắc sỡ Độc Trùng hướng Phất Cách phương hướng bay đi.

Nhưng là, làm những độc chất này trùng mới bay đến Phất Cách bên người không tới ba mét vị trí, lại đột nhiên toàn bộ biến mất không thấy!

Giống như là bay vào dị độ không gian, trực tiếp từ trên địa cầu biến mất một dạng hình ảnh này vô cùng quỷ dị!

Tần Xuyên chú ý tới một màn này, ánh mắt đông lại một cái, tâm lý thầm nói: quả nhiên, tiên tri tra được tài liệu là thực sự!

Phất Cách không chút kiêng kỵ hướng Vu Sư hiệp hội một đám người đi tới, không ngừng có Phi Trùng đến gần nàng, cũng đều chỉ có thể không lý do tiêu tan trong không khí.

Đến gần, mọi người mới phát hiện, Phất Cách chung quanh thân thể, có một cỗ gần như trong suốt màu xám ma pháp năng lượng, chính đưa nàng kiện hàng ở bên trong, chính là cỗ năng lượng này, đem toàn bộ Độc Trùng cũng tiêu diệt!

Mã Cách đạt đến thấy tình cảnh này, nhất thời không có biện pháp, chỉ có thể bắt đầu lui về phía sau.

Kịch Độc Vu Yêu Arie Matsu đứng dậy, kiệt kiệt âm dương cười quái dị nói: "Người có thể ngăn cản Độc Trùng, nhưng người không ngăn cản được Kịch Độc! bây giờ các người giáo tập pháp sư đã bị thương, xem các người ngăn trở thế nào ta!"

Nói xong, Arie Matsu xuất ra ngâm độc Loan Dao, tự nhiên ra một đạo xanh mờ mờ Độc Vân, bắt đầu hướng Phật Cách phương hướng tản đi.

Màu xanh lá cây Kịch Độc nồng Vân, giống như là một cái đáng sợ quái thú, phải đem nhỏ bé nữ pháp sư chiếm đoạt.

Có thể Phật Cách trong mắt ngoại trừ miệt thị, không còn kỳ thần sắc hẳn, nàng nâng lên cánh tay trái, trên tay nạm màu xám bạc thủy tinh vòng tay, tản ra Quang Hoa.

"Đi chết đi, người này người xấu xí, đồ bẩn liền không nên ra trên thế giới bây giờ!"

Một đạo màu xám ma pháp sóng trùng kích, đón kia màu xanh lá cây sương mù dày đặc một cái gào thét mà qua, trong nháy mắt đem toàn bộ Độc Vân tiêu trừ!

Áo lục Vu Yêu Arie Matsu hai mắt mở to, mắt nhìn mình bị năng lượng màu xám này nuốt mất, lại là căn bản là không có cách phản kháng, dù sao hẳn là Vu Sư, không phải là Cổ Vô Giả, không nhanh chóng như vậy độ.

"Không. . . không được! !"

Arie Matsu ý thức được không ổn thời điểm, lúc này đã trễ.

Hắn quần áo trên người, thân thể lông da, lại lấy thấy được tốc độ, nhanh

chóng phân giải, biến thành vô số hạt nhỏ, tiêu tan trong không khí!

Giống như là thân thể con người hóa thành hạt cát, bị gió thổi một cái, cứ như vậy không rồi!

Hiện trường tất cả mọi người, trơ mắt nhìn Arie Matsu, cứ như vậy biến mất không thấy!

"Arie Matsu!" mã Cách đạt đến cùng Lý áo Rick, không thể nào tiếp thu được cứ như vậy mất đi một tên Vu Yêu đồng bạn!

Phải biết, Arie Matsu bàn về thực lực cũng có cao cấp Tiên Thiên cấp bậc, thậm chí ngay cả Phất Cách một chiêu cũng không tiếp nổi! ?

Ngay cả Thiết Sư, Hắc La Sát, Tà Kiếm Tinh Thái vợ chồng nhóm cao thủ, cũng hơi khiếp sợ, hoàn toàn không cách nào tưởng tượng, đây rốt cuộc là cái dạng gì kinh khủng ma pháp! ?

Lần này, mọi người cũng đều hiểu, mới vừa rồi những độc trùng kia, cũng không phải là bị đưa đi địa phương khác, mà là với Arie Matsu như thế, hóa thành hạt nhỏ, phân giải!

"Vừa dơ vừa thú vị sâu trùng, toàn bộ đều phải chết! !"

Phất Cách tức giận giậm chân một cái, từ thân thể nàng làm trung tâm, khuếch tán ra một cái ma pháp sóng chấn động!

"Bá" !

Trong nháy mắt, không trung bay lượn, trong nước du ngoạn động, toàn bộ Độc Trùng bò cạp, cũng tiêu tan không thấy!

Mã Cách đạt đến sắc mặt cũng xanh mét, vội vàng rút lui Cổ Độc thuật, cùng Vu Sư hiệp hội người đồng thời nhượng bộ lui binh.

Toàn trường yên lặng như tờ, mặc dù nói Phất Cách ngón này, chẳng qua là hại chết những thứ kia không sức đề kháng sâu trùng, nhưng cũng đã mạnh ngoại hạng rồi.

Đường Vi nhìn về một bên cũng không lộ ra kinh ngạc nam nhân, "Người sớm biết nàng thủ đoạn có đúng hay không? đây cũng là ma pháp sao? cái này cũng quá biến thái đi? có ai có thể đến gần nàng sao! ?"

Tần Xuyên giang tay ra, "Ta sớm nói rồi, nàng hẳn là nơi này cường đại nhất một cái, đây quả thật là chính là nàng ma pháp, trong ma pháp đặc biệt nhất cũng cường đại nhất 'Hủy diệt' ma pháp, hủy diệt trên đời hết thảy.

Căn cứ tài liệu nói, loại ma pháp này nhưng thật ra là phá hư bất luận cái gì phân tử kết cấu, cho nên, bất kể là chất khí, chất lỏng hay lại là Cố Thể, đụng phải loại ma pháp này, cũng sẽ không còn sót lại chút gì, dĩ nhiên, cụ thể là như thế nào, ta nghĩ rằng không ai dám thử nghiệm."

Đường Vi dờ khóc dờ cười, "Chẳng lẽ bởi vì nàng có bệnh thích sạch sẽ, thích sạch sẽ quá mức, mới học loại này tiêu diệt hết thảy ma pháp chứ ?"

"Chúc mừng người, Tiểu Vi vi, người đoán đúng rồi, trên thực tế, Hồng Long ma pháp hiệp hội Thập Nhị Tinh Cung Thủ Hộ Giả, từng cái đều là căn cứ từ mình tính cách tu luyện cố định ma pháp, đời đời tương truyền", Tần Xuyên cười nói.

Đường Vi sửng sờ, "Thập Nhị Tinh Cung Thủ Hộ Giả? có ý gì?"

"Chính là Hồng Long ma pháp trong hiệp hội cường đại nhất 12 cái Ma Pháp Sư, bọn họ tự nhận là ma pháp chi nguyên là Tinh Không, mà Thập Nhị Tinh Tọa là bọn hắn thần linh.

Cái đó dùng Thổ Hệ pháp sư Sharp Brad, hẳn là Thiên Xứng Tọa, Quang Hệ Pamir Hiz là chòm Song Ngư, bị thương Phong Hệ pháp sư Sacchi là cung Nhân Mã, về phần vị này Phất Cách tiểu thư, chính là chỗ này Đệ nhất xử nữ Tinh

Cung Thủ Hộ Giả", Tần Xuyên toét miệng cười nói: "Cho nên người có thể hiểu được, tại sao nàng có nghiêm trọng bệnh thích sạch sẽ đi" .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 523: Hoàng Kim Sư Tử Điều Động

0 523

Đường Vi lúng ta lúng túng không nói ra lời, mặc dù biết Ma Pháp Sư cùng Chiêm Tinh văn hóa đều có chỗ đồng thời xuất hiện, thậm chí nghe nói Chiêm Tinh Sư, Chiêm Bặc Sư các loại (chờ) đều là Ma Pháp Sư dọc theo chi nhánh, nhưng đám này Ma Pháp Sư cũng quá kỳ lạ rồi.

Lúc này, triển hiện tính áp đảo thực lực Phất Cách, lại cũng không lúc đó dừng tay, chẳng qua là nàng cũng không có hứng thú đem Vu Sư hiệp hội còn thừa lại người cũng hủy diệt.

Đối với nàng mà nói, đám này Vu Sư căn bản không lực sát thương gì, thả ở nơi đó hãy cùng không khí tựa như.

Nàng tay trái đi theo vừa nhắc, lại lần nữa chém ra một đạo sóng trùng kích, lần này sóng trùng kích đánh về phía rồi Tế Đàn.

Dưới tế đàn phương nham thạch, bị này sóng trùng kích đánh trúng sau, cũng đi theo hóa thành vô số hạt cực nhỏ, toàn bộ phía dưới tế đàn vô ích, phía trên cũng sụp đổ.

Theo một tiếng nặng nề rơi xuống đất âm thanh, tầng chót nhất Thần Vật, cũng rất cuộc khoảng cách gần địa xuất hiện ở mọi người trong tầm nhìn!

Kia là một khối lóe lên Lôi Điện sáng bóng mảnh vụn, Tần Xuyên liếc mắt liền nhận ra, đó chính là Thần Vật, bởi vì vì những thứ khác mấy khối đã lâu như vậy!

"A..." Phất Cách đứng tại chỗ, có chút do dự, "Thần Vật thượng hạng giống như quả thật có rất mạnh năng lượng ba động, không tốt cầm đây" .

Nghe nàng khó mà nói cầm, mấy phương người đều thở phào nhẹ nhõm, nếu không lời nói, ai cũng không dám tiến lên ngăn cản nàng.

"Ta đi thử một chút" .

Cung Thiên Xứng Sharp Brad đi tới, vung pháp trượng, một đoàn màu nâu ma pháp năng lượng đem mặt đất đất đá cuốn lên, nhanh chóng đem khối kia Thần Vật chính cái bọc ở, biến thành một cái bên trong không trung làm bằng đá hình cầu.

Lần này, bởi vì đến gần là Tự Nhiên đất sét hòn đá, Thần Vật quả nhiên không có lại thả ra Lôi Điện.

Sharp Brad hài lòng cười cười, pháp trượng khống chế cái đó thạch cầu, chậm rãi bay lên không, hướng hẳn bên kia bay đi.

"Các vị cũng nhìn thấy, thần linh cũng hi nhìn chúng ta Hồng Long lấy đi Thần Vật", Sharp Brad đạo.

Mắt thấy Thần Vật lại thật muốn bị Hồng Long người lấy đi, Hắc La Sát, Thiết Sư các loại (chờ) cũng ánh mắt phức tạp, do dự muốn không nên ra tay, coi như tử đối đầu Vu Sư hiệp hội người Tự Nhiên hết sức cố gắng.

Mã Cách đạt đến rất cuộc không nhịn được, lớn tiếng chỉ huy đạo: "Còn đứng ngây ở đó làm gì! ? cản bọn họ lại!"

Năm tên Kim TUYẾN phù thủy áo bào đen nghe lệnh sau, nhanh chóng ngưng tụ ra Hắc Ma pháp năng đo, số lớn màu đen sương mù dày đặc hướng bốn gã pháp sư chỗ ấy đánh tới!

"Địa Ngục Ma Trảo" !

"Tử Vong cây mây và giây leo" !

Trong lúc nhất thời, số lớn kinh người Ác Ma móng nhọn, như Chương Ngư đâm tủa như vậy màu đen chạm tay, từ trên mặt đất lan tràn ra. chớp mắt liền đem bốn gã pháp sư bao vây, giống như là muốn đưa bọn họ lôi xé thành mảnh vụn.

Lý áo Rick cũng là im lặng không lên tiếng thi triển hải cốt Vu Thuật, lợi dụng kêu gọi lên đủ loại xương cốt, hợp thành mười mấy Khô Lôu binh lính, tản ra Thi Độc, hướng bọn pháp sư bao vây.

Lúc này, cung Song Ngư Pamir Hiz vừa vặn vì Sacchi kết thúc chữa thương, hăn mặt không thay đổi hai tay hướng lên trời, một đoàn màu trắng loáng ma pháp năng lượng xuất hiện.

"Thần thánh quang cầu!"

Theo hăn tiếng nói rơi xuống, quang cầu liền hóa thành một cái vòng sáng, hướng bốn phía khuếch tán ra, vừa tiếp xúc với những thứ kia màu đen móng vuốt cùng chạm tay, liền đem Hắc Ma pháp năng đo toàn bộ đánh tan!

Bất quá, Lý áo Rick khống chế một đám khô lôu binh, hiển nhiên càng cường nhận, gặp phải thần thánh ma pháp đánh vào sau, mặc dù có chút xương cốt hóa thành phấn vụn, nhưng vẫn tiến tới.

"Loại này xấu xí pháp thuật cũng có mặt thi triển, Hắc Ma pháp thật là nên biến mất" .

Phất Cách lạnh lùng nghiêng đầu nhìn sang, cánh tay trái nâng lên, một đạo hủy diệt sóng trùng kích hướng Vu Sư hiệp hội người trực tiếp đẩy tới.

Đã sớm đề cao cảnh giác Lý áo Rick vội vàng từ dưới đất cho gọi ra một mặt xương cốt thật sự ngưng tụ mà thành tấm khiên, chắn trước mặt bọn họ!

Hải cốt Cự Thuần một bị xung kích ba đánh trúng, thoáng chốc liền tiêu tan

không thấy.

Lúc này, lại một đạo thần thánh quang cầu khuếch tán ra, hiện trường Khô Lâu binh lính đều bị đánh thành tro cốt.

Rõ ràng, Hồng Long ma pháp hiệp hội Bạch Ma pháp, hiện trường nghiền ép Vu Sư hiệp hội Hắc Ma pháp.

"Hừ, nghĩ (muốn) làm tinh thần hoảng hốt vật, trừ phi các người Vu Vương đích thân tới, nếu không, chỉ bằng mấy người các người, giết các người cũng ngại bẩn, lẩn xa điếm", Phất Cách khinh thường nói câu, sau đó liền định mang theo Thần Vật rời đi.

Có thể lúc này, một mực không lên tiếng Hoàng Kim Sư Tử đoàn lính đánh thuê, kia 3, 6, số 9 Hoàng Kim Sư Tử binh vương, dẫn người ngăn lại bốn gã pháp sư.

" Xin lỗi, xin đem Thần Vật buông xuống, đó là chúng ta", số 3 sắc mặt lãnh khốc nói.

Sharp Brad liếc nhìn sau lưng lơ lửng thạch cầu, mỉm cười: "Thứ cho ta nói thẳng, lấy thực lực các người, ngăn trở không chúng ta" .

Hắc La Sát cùng Tuyết Nữ đều là sắc mặt lạnh lùng, các nàng không ngờ tới, Hoàng Kim Sư Tử Dong Binh, lại còn dám lên khiêu khích Hồng Long! ?

Một đám sư tử Dong Binh hoàn toàn không có vẻ sợ hãi, số 6 binh vương nói: "Khả năng các người không biết, chúng ta là trang viên dưới quyền Hoàng Kim Sư Tử đoàn lính đánh thuê, nếu như các người nhất định phải với trang viên là địch, chúng ta đây thì không khỏi không chọn lựa một ít cần phải các biện pháp" .

Hắc La Sát cùng Tuyết Nữ cho là, đám này Dong Binh là mình muốn đi chịu chết, ngay cả Hắc La Sát như vậy tông sư, cũng không dám cùng Phất Cách bọn

họ cứng đối cứng, đám này Dong Binh có thể có cơ hội gì tranh đoạt Thần Vật?

Có thể không ngờ tới, nghe được "Trang viên", "Hoàng Kim Sư Tử đoàn lính đánh thuê" các loại (chờ) từ, vài tên pháp sư đều đang lộ ra một chút do dự.

"Chuyện gì xảy ra? người lính đánh thuê này một dạng rất mạnh sao? lúc trước nghe cũng chưa từng nghe qua", Bất Tử Điều bọn sát thủ nghị luận âm ỉ.

Dong Binh cùng sát thủ đều thuộc về thế giới ngầm thợ săn tiền thưởng một loại, cho nên phần lớn với nhau có chút đồng thời xuất hiện.

Tần Xuyên ngược lại đại khái có thể hiểu được tại sao Hồng Long lại cẩn thận như vậy, khẽ thở dài: "Hoàng Kim Sư Tử đoàn lính đánh thuê, là trang viên lực lượng võ trang, từng cái sư tử Dong Binh cũng là lính đánh thuê bên trong người xuất sắc.

Nghe nói do mười tám tên gọi binh vương mang dẫn, những thứ này binh vương, phần lớn là các đời 'Mười ba binh vương' bên trong tuyên bố thối lui ra Dong Binh giới, trên thực tế, tương đương với trang viên đem thành danh binh vương chiêu nhập dưới quyền, hơn nữa bọn họ sẽ còn xóa đi tên mình, chỉ lấy con số danh hiệu tự xưng.

Bất quá, bọn họ thực lực cá nhân, quả thật không có biện pháp với Hồng Long Ma Pháp Sư đối chiến, ta phỏng chừng, Hồng Long là thợ trang viên trang bị cho Hoàng Kim Sư Tử những vũ trang đó lực lượng" .

Mọi người ở đây chú ý bên trong, cung Xử Nữ Phát Cách làm quyết định, đạo: "Lần này là vì Thần Vật, coi như là trang viên, chúng ta cũng sẽ không nhượng bộ" .

Mấy cái binh vương cũng không nhiều hơn nữa tổn nước miếng, số 3 binh vương một tay đặt ở quân dụng truyền tin tai nghe thượng, đạo: "Thứ hai thứ ba biên đội, chiến đấu bắt đầu."

Chỉ thị truyền đạt sau, một đám sư tử Dong Binh liền giơ tay lên bên trong súng trường, tản ra chiến đấu trận hình, đem Hồng Long bốn pháp sư bao vây.

"Các người cho là dựa vào những đạn này liền có thể ngăn cản chúng ta?" Phất Cách liếc mắt, sau đó dẫn đầu liền đi về phía trước.

"Khai hỏa! !"

Số 6 binh vương hạ lệnh sau, đạn lập tức như nóng rực ánh sáng, đạn dẹt ra một mảnh Tử Vong lưới lớn.

Kèm theo dày đặc súng vang lên âm thanh, khói súng trong nháy mắt tràn ngập chinh khu vực.

Nhưng là, đạn còn không có đến gần Phất Cách chung quanh thân thể ba mét, liền toàn bộ bị hủy Diệt Ma pháp thật sự phân giải, ở trong không khí trực tiếp tiêu tan không thấy.

"Toàn bộ đều tránh ra, nếu không các người tất cả đều phải chết" .

Phất Cách hay lại là nhắc nhở một tiếng đám này Dong Binh, bọn họ cũng không phải là Vu Sư hiệp hội, nếu như không phải là có cần phải, bọn họ sẽ không sát hại quá nhiều người, huống chi là một đám không uy hiếp gì Dong Binh.

Mắt thấy bọn họ vũ khí thông thường không có tác dụng gì, số 6 lại lần nữa hạ lệnh, "Tản ra!"

Một đám Dong Binh lập tức chia làm đến hai bên, không mạnh mẽ đến đâu ngăn trở.

"Đã sớm nên nhường ra", Phất Cách kiêu rên một tiếng.

Nhưng vào lúc này, xa xa rừng mưa nhiệt đới bầu trời, truyền tới "Loảng xoảng loảng xoảng" cánh quạt thanh âm!

"Là Apache phi cơ trực thăng võ trang! ?" hiện trường rất nhiều đều là quân công phương diện tinh thông người, một nghe thanh âm liền nhận ra rồi này phi cơ trực thăng là cái gì hình.

Mọi người lúc này mới biết, mới vừa rồi số 3 truyền đạt chỉ thị mục tiêu, không phải là hiện trường Dong Binh, mà là mai phục ở xa xa phi cơ trực thăng võ trang biên đội!

Chỉ thấy ba chiếc Apache cách còn có mấy cây số xa, cũng đã bắt đầu bắt đầu bắn càn quét uy hiếp tính cơ pháo!

"Thành thịnh đột! ! ——" kịch liệt cơ pháo âm thanh vang tận mây xanh, rung động rừng mưa nhiệt đới, vô số chim cũng cả kinh vọt ngày lên!

Bốn gã pháp sư cũng tốt, còn lại tại chỗ người cũng tốt, tất cả đều không phản ứng kịp, trong lúc nhất thời cũng ngây tại chỗ.

Hắc La Sát cùng Tuyết Nữ đều là lấy làm kinh hãi, các nàng trước đó cũng không biết, lần này đồng thời phái tới, còn có phi cơ trực thăng võ trang! ?

"Các người thế nào trước không nói với chúng ta! ? nếu là có này sát khí, mới vừa rồi cần gì sợ đầu sợ đuôi! ?"

Hắc La Sát phi thường cảm tức, có Apache, tương đương với có đứng ở thế bất bại hỏa lực cường đại, coi như là tông sư, cũng chỉ có thể ngăn trở đạn, kia có thể đỡ nổi hỏa tiễn a! ?

Huống chi, coi như tông sư không việc gì, những người khác cũng không chịu nổi a.

Số 3 binh vương lúc này lạnh lùng mở miệng nói: "Hắc La Sát nữ sĩ, người thật giống như hiểu lầm một chuyện. chúng ta Hoàng Kim Sư Tử đoàn lính đánh thuê là hướng trang viên thành tâm ra sức, vì Ed Leah tiểu thư chỉ huy, người chẳng qua là với chúng ta cùng nhau tới tiếp viện lực lượng, chúng ta không cần

hướng người phụ trách" .

"Người... các người..." Hắc La Sát khí đến sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, nhưng lại không thể nói được gì.

Trang viên tài lực cùng thể lực quả thực quá lớn, cơ hồ toàn bộ chủ yếu xưởng quân sự, đều có trang viên cổ phần, thậm chí có nhiều chút xưởng quân sự chính là trang viên.

Chỉ nói này Apache, nhất phái tới chính là ba chiếc, này kia là cái gì đoàn lính đánh thuê có thể làm được, này cơ bản cũng là Chính Quy Quân Đội sức chiến đấu!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 524: Phơi Bày

0 524

Không bao lâu, ba chiếc Apache ngay tại bầu trời bắt đầu quanh quẩn, vì phòng ngừa bị hiện trường có thể phi hành giống như Sacchi như vậy pháp sư công kích được, còn cố ý tăng lên độ cao.

"Các vị đều là thế giới ngậm nhân vật, chúng ta Hoàng Kim Sư Tử Dong Bình rất ít điều động, nếu lần này đi ra, cũng không muốn quá tổn thương hòa khí, cho nên có lời chúng ta liền nói thẳng" .

Số 3 binh vương lớn tiếng nói: "Chúng ta tới trước đã tại ba chiếc Apache lặp lên chuẩn bị đây Địa Ngục Hỏa hỏa tiễn, đủ để đem nơi này san thành bình địa, tin tưởng mọi người không đến nỗi vì Thần Vật, nghĩ (muốn) chôn thây ở đây" .

Mọi người tại đây nghe một chút, đều là sắc mặt nặng nề.

Trên lý thuyết mà nói, một trận Apache phi cơ trực thăng sức chiến đấu, chỉ bằng vào Địa Ngục Hỏa hỏa tiễn, trên lý thuyết cũng đủ để nổ banh mười mấy chiếc xe tăng.

Cho dù là mỗi phút hơn ngàn phát 30 li M- 789 cao bạo cao lực xuyên thấu cơ pháo, sơ tốc độ đạt tới 800 thước mỗi giây, muốn né tránh cơ hồ cũng không thể, chỉ có thể dựa vào dự trù, theo thiên mệnh.

Về phần chạy trốn cái gì, không cần nghĩ, này ba chiếc đại sát khí có thể đạt tới mỗi giờ 365 cây số tốc độ di động, năm giữ 480 cây số tác chiến bán kính!

Tại loại này rừng mưa nhiệt đới vùng, người căn bản có chạy đằng trời!

"Các người cho là làm như vậy liền có thể ngăn cản chúng ta? liền coi như các người có hỏa tiễn, cũng đừng quên, tự các người cũng ở nơi đây, nếu như các người dám bắn hỏa tiễn, kia tự các người sợ rằng Chết nhanh hơn", Phất Cách lạnh giọng nói.

Số 3 binh vương mặt đầy lãnh đạm, "Chúng ta là quân nhân, chết ở trên chiến trường là chúng ta vinh dự. chỉ cần có thể đạt tới mục tiêu chiến lược, chúng ta coi như đều ở chỗ này chết trận, cũng vô cùng vinh hạnh.

Trang viên lại thu xếp ổn thỏa người nhà của chúng ta, chúng ta không có bất kỳ nỗi lo về sau nào. mà chư vị đều là thế giới ngầm cường giả, các người nếu như nguyện ý theo chúng ta đồng thời chôn theo, chúng ta đây lại tình nguyện bất quá" .

Lời này vừa nói ra, Hồng Long bốn cái pháp sư rốt cuộc khí thế yếu đi đi xuống.

Bọn họ cố nhiên cường đại, nhưng chung quy thế xác phạm tục, thật gặp phải loại này không muốn sống chiến trận, tóm lại lại do dự.

Hắc La Sát lúc này biến đổi sắc mặt mấy cái, lộ ra một khuôn mặt tươi cười đạo: "Hồng Long bốn vị pháp sư, các người mỗi một vị cũng phi thường tôn quý, nếu việc đã đến nước này, không bằng liền đem Thần Vật giao ra đi, nếu không, nơi này một màn mưa máu tinh phong, ai cũng không nguyện ý thấy, không phải sao?"

Bốn gã pháp sư trở mắt nhìn nhau, bọn họ từ trước đến giờ không tranh quyền thế, Tự Nhiên không muốn thấy quá nhiều thương vong.

Phất Cách mặc dù mặt đầy không tình nguyện, nhưng vẫn là với Sharp Brad gật đầu một cái.

"Được rồi, Thần Vật tạm thời giao cho các người, nhưng chúng ta nhất định sẽ không bỏ rơi", Sharp Brad vừa nói, liền đem bao quanh Thần Vật thạch cầu

bỏ trên đất.

Ba cái binh vương thấy vậy, lập tức để cho một tên Dong Binh đi lên cầm thạch cầu.

"Chờ một chút! Thần Vật không thể cho bọn họ!"

Một tiếng hô to, lên tiếng, chính là tình quan sự thái biến hóa Tần Xuyên!

Tần Xuyên lúc này không cách nào nhịn được đi xuống, này Thần Vật cho Hồng Long còn có thể tiếp nhận, dù sao Hồng Long là hoàn toàn trung lập, gần như lánh đời tổ chức.

Nhưng nếu là rơi vào trang viên trên tay, tất phải làm được! ?

Thánh Giáo cũng tốt, Hắc La Sát Thi Ma môn cũng tốt, đều là với hãn có thù oán! những thứ này đều là trang viên ở nhanh vượt, là hãn địch nhân a!

Mắt thấy này bốn cái đơn thuần pháp sư lại vì giảm bớt thương vong, mà đem Thần Vật chấp tay nhường cho người, Tần Xuyên cảm giác mình đắc thử một lần.

Mọi người thấy Kiếm Ma lên tiếng, cũng vẻ mặt khẩn trương nhìn hãn, đặc biệt là Hắc La Sát, thần sắc như thường, hiển nhiên đối với (đúng) ngày đó chiến đấu lòng vẫn còn sợ hãi.

Bởi vì lúc trước Tần Xuyên đã từng có lòng tốt nhắc nhở bọn họ, cho nên Hồng Long bốn pháp sư, đảo đối với (đúng) Tần Xuyên rất là hữu hảo.

Sharp Brad mỉm cười nói: "Kiếm Ma các hạ, chúng ta là trải qua nghị cận kề, cùng trang viên lực lượng võ trang giao thủ, tuyệt đối không phải một món sáng suốt chuyện, xin đừng lỗ mãng" .

Tần Xuyên nghiêm mặt nói: "Ta cũng không nói muốn cho các người liều mạng, nhưng các người cũng đừng bị đám người này hù dọa, liền coi như bọn họ

lần này tới ba chiếc Apache, cũng không phải không sợ hờ nào để tấn công! bọn họ chẳng qua là cố ý phóng đại chính mình sức chiến đấu thôi."

Nghe Tần Xuyên như vậy nhất giảng, hiện trường những người khác vểnh tai, chẳng lẽ cái này Kiếm Ma cảm thấy, hẳn ngay cả hỏa tiễn cũng có thể phòng vệ?

"Kiếm Ma các hạ, mặc dù người là thế giới ngầm tân tấn cường giả siêu cấp, nhưng chúng ta cũng sẽ không sợ hãi người, chúng ta giết người, so với người đang ở đây Đông Kinh giết người, đi nhiều gấp mấy lần", số 3 binh vương lãnh khốc đạo.

Tần Xuyên căn bản không để ý đến bọn họ, tiếp tục đối với Hồng Long người ta nói: "Bọn họ trang bị Ngục Hỏa là laser chế đạo, vậy thì ý nghĩa, chỉ cần có khói mù, cát bụi, hơi nước số lớn xuất hiện, bọn họ hỏa tiễn độ chính xác lại giảm bớt nhiều!

Hơn nữa Địa Ngục Hỏa là phản xe tăng tinh chuẩn đả kích hỏa tiễn, không cách nào tiến hành diện tích lớn oanh tạc, không thể nào tạo thành phạm vi lớn thương vong!

Càng mấu chốt là, bọn họ không thể cùng lúc bắn toàn bộ hỏa tiễn hơn nữa cũng tiến hành laser chế đạo, cho nên, hỏa tiễn bay đầy trời tình huống là sẽ không xuất hiện."

"Nguyên lai là như vậy..." bốn gã pháp sư sững sờ, bọn họ đối với (đúng) những vũ khí này quả thật không quá hiểu.

Tần Xuyên cười nói: "Nếu như hôm nay chỉ có một mình ta ở chỗ này, ta đây khẳng định không dám đứng ra nói những thứ này, nhưng hiện trường có các người bốn vị Hồng Long pháp sư ở, ta nghĩ rằng chế tạo cát bụi, khói mù, quấy nhiễu những thứ kia hỏa tiễn, vô cùng đơn giản.

Hơn nữa, có Phát Cách tiêu thư theo ta liên thủ, ta có lòng tin, có thể để cho

những thứ này Địa Ngục Hỏa hỏa tiễn ở giữa không trung trực tiếp hủy diệt, căn bản không có uy hiếp gì!"

Phất Cách ánh mắt lộ ra một tia hân thưởng, cười nói: "Người cái này Sát Nhân Cuồng còn thật có ý tứ mà, ta tối đa chỉ có thể đồng thời cố đến hai cái phương hướng hỏa tiễn, người có thể bao ở ngoài ra hai đầu sao?"

"Dĩ nhiên không thành vấn đề, hướng chi... chúng ta bên này còn có một vị giỏi vô cùng khoảng cách xa phòng thủ cao thủ đây", Tần Xuyên nghiêng đầu nhìn về Mặt Nhật công hội Đông Phương Tinh Thái, cười nói: "Đúng không, Tinh Thái nữ sĩ" .

Đông Phương Tinh Thái sững sờ, ngay sau đó híp mắt một cái, cười nói: "Kiếm Ma các hạ như vậy coi trọng ta một cái phụ đạo người ta, ta cũng sẽ không cho người thất vọng" .

Lạc nhật thần tiến xạ trình, tuyệt đối có năng lực đánh lén giữa không trung hỏa tiễn, một điểm này, hiện trường tất cả mọi người đều đã từng gặp qua.

Ba cái binh vương đều là sắc mặt nghiêm nghị, bọn họ không nghĩ tới, Tần Xuyên hiểu rõ như vậy những vũ khí này, hơn nữa còn lãnh tĩnh như vậy địa phán đoán thế cục.

Mắt thấy phải đến tay Thần Vật, lại lần nữa bị Sharp Brad thu hồi đi, ba cái binh vương đều là sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hắc La Sát âm thầm âm thầm đạo: "Kiếm Ma, người nhất định phải kéo tất cả mọi người xuống nước sao? quả thật, người tu vi cao, bốn vị pháp sư tu vi cao, còn có Thiết Sư tướng quân, đều là thực lực nhất đẳng cao thủ tuyệt thế.

Bất quá, chờ một chút, một khi khai chiến, có bất kỳ một quả hỏa tiễn rơi ở những người khác trên đầu, cũng không phải là đùa giỡn! chẳng lẽ bởi vì người đối với (đúng) Thần Vật tham lam, liền muốn để cho mọi người cùng người liều chết?"

Lời này vừa nói ra, bốn gã pháp sư cũng lại lần nữa ngẩn ra, thật chẳng lẽ là Kiếm Ma vì lấy được Thần Vật, cố ý phóng đại rồi hả?

Tần Xuyên tự tiểu phi tiểu nhìn Hắc La Sát, "Khác (đừng) phí miệng lưỡi, người nghĩ rằng ta không đoán được người nghĩ gì vậy? người có phải hay không nghĩ, trước tiên đem Thần Vật bắt vào tay, sau đó đợi mọi người tản ra đi, người liền ỷ vào bây giờ có phi cơ trực thăng võ trang, có hỏa tiễn, tràn đầy rừng mưa nhiệt đới địa khấp nơi đuổi theo giết mọi người chúng ta?"

Đúng vậy, cứ như vậy người vừa có thể cầm đi Thần Vật, với trang viên giao nộp, còn có thể nhân cơ hội mượn dùng trang viên lực lượng, hung hăng đã kích chúng ta, không đúng còn có thể giết chết trong chúng ta một ít người, dù sao chúng ta lực lượng một phần tán, cũng cũng không có biện pháp chống cự ba chiếc Apache truy kích, không phải sao?"

Mọi người nghe nói như vậy, bưng tỉnh thức tỉnh, tỉ mỉ nghĩ lại, quả thật như thế!

Muốn đi ra khu rừng mưa này, ít nhất nửa ngày, đến lúc đó phân tán ở các nơi, trang viên người có trời cao tầm mắt, há chẳng phải là muốn đuổi theo giết ai liền đuổi giết ai! ?

Hắc La Sát bị nói trúng tâm sự, sắc mặt tái xanh đạo: "Nói bậy! ta căn bản không nghĩ như vậy!"

Nhưng nàng cự không thừa nhận, càng tọa thật nàng chột dạ, tất cả mọi người đều ánh mắt bất thiện nhìn nàng chăm chăm.

"Thì ra là như vậy, nhờ có Kiếm Ma các hạ nhắc nhở, chúng ta kém đốt lên bọn họ Đ-A-N-G...G!" Sharp Brad cảm kích nói.

Tần Xuyên khoát khoát tay, "Mặc dù ta cũng muốn Thần Vật, nhưng ta càng không muốn thấy Thần Vật rơi vào một ít tâm hoài quỷ thai trong tay người, đây là ta hãn làm, ta nguyện ý với bốn vị pháp sư đồng hành, bọn họ dám ngăn trở,

chúng ta liền liên thủ" .

Số 6 binh vương lạnh lùng nói: "Đừng có nằm mộng! các người không thể nào rời đi nơi này! các người chỉ có hai cái lựa chọn, giao ra Thần Vật, hoặc là, nhen nhóm khói lửa chiến tranh!"

Coi như là trang viên, cũng không khả năng thật khắp nơi tác chiến, đưa tới dân thường khủng hoảng, một khi Tần Xuyên dám người đi cái gì thành trấn loại địa phương, bọn họ cũng không dám tùy tiện khai chiến.

Cho nên, Hoàng Kim Sư Tử môn phải ở trong rừng mưa giải quyết chiến đấu.

"Nếu như vậy, vậy hãy để cho chúng ta vì thần linh mà đánh đi", cung Xạ Thủ Phong Hệ pháp sư Sacchi đã khôi phục địa không sai biệt lắm, hẳn thúc giục ma pháp, hai chân bắt đầu Huyền Không, đạo: "Để cho ta trước cho bọn hãn phi cơ trực thăng mang đi một chút gió bão, bọn họ chỉ cần dám hạ thấp độ cao, ta liền để cho bọn họ trực tiếp toàn bộ rơi phi cơ!"

Pamir Hiz chính là giơ lên pháp trượng, ngưng tụ ra một cái lóng lánh chớp sáng, "Ta tới phòng ngừa Vu Sư hiệp hội đánh lén, các người mặc dù đi chiến đấu" .

Số 3 binh vương mặt đầy trầm trọng đạo: "Nếu chư vị rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, không phải là muốn khiêu chiến chúng ta sư tử uy nghiêm, chúng ta đây chỉ có thể dùng hôm nay chiến đấu, cho các người minh bạch, cùng trang viên đối kháng là ngu xuẩn dường nào!"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 525: Chiến Chiến Chiến

0 525

Ngay tại số 3 binh vương tiếng nói rơi xuống trong nháy mắt, số 6 cùng số 9 binh vương đã mang theo toàn bộ Dong Binh, hướng hai cánh phân tán ra.

Bọn lính đánh thuê phảng phất là muốn lui ra chiến trường, nhưng trên thực tế, chỉ là không muốn ở hỏa tiễn lúc rơi xuống sau khi, tạo thành mấy phe quá nhiều thương vong.

"Còn muốn chạy trốn? chúng ta đuổi theo!" Đường Vi mắt thấy đám này Dong Binh muốn tản ra, lập tức chỉ huy sau lưng một đám sát thủ truy kích đi qua.

Thà đứng tại chỗ, còn không bằng với đám lính đánh thuê kia đại chiến một trận, vừa có thể quấy rầy đối diện tác chiến an bài, cũng tương đối sẽ không bị hỏa tiễn gây thương tích đến.

Ngoại trừ lưu lại hai gã sát thủ bảo vệ Chu Phương Tình bên ngoài, những sát thủ khác đều đi theo Đường Vi triển khai rừng mưa nhiệt đới đuổi giết.

Bất Tử Điều cùng trang viên nay đã không cùng, Đường Vi cũng không băn khoăn gì, huống chi Bất Tử Điều có hôm nay may mà Tần Xuyên, nàng đã sớm làm xong cùng nam nhân cùng chết sống chuẩn bị tâm tư.

Mạt Nhật công hội Tà Kiếm do dự một chút sau, đối với (đúng) Tinh Thái đạo: "Phu nhân, người ở nơi này hiệp trợ đánh lén hỏa tiễn, ta mang những người khác, đuổi theo giết đám lính đánh thuê kia" .

"Phu quân đi đi, trong lòng ta biết rõ", Đông Phương Tinh Thái cũng biết, loại thời điểm này bọn họ không thể nào không quan tâm, vì sống mà đi ra rừng mưa nhiệt đới, phải đem trang viên người giết mới được.

Tà Kiếm gạt đầu, đưa tay từ phía sau lưng gỡ xuống to lớn Huyền Thiết Trọng Kiếm, hét lớn một tiếng "Giết", liền dẫn một đám sát thủ đuổi theo hướng Hoàng Kim Sư Tử người.

Thấy chiến đấu trong nháy mắt bùng nổ, một đám Hoa Hạ các phái con em cũng là tương đối phấn khởi.

"Thiết Sư tướng quân! chúng ta làm sao bây giờ?" Hoa Nguyệt nhao nhao muốn thử.

Thiết Sư cười ha ha nói: "Chuyện cho tới bây giờ, còn có thể thế nào, đây không phải là còn có một Quần Vu sư ở nơi đó sao? mấy tên tiểu bối các người, phải đi cùng bọn chúng vui đùa một chút đi."

Vốn định đục nước béo cò Vu Sư hiệp hội mã Cách đạt đến, Lý áo Rick mấy người, thấy Thiết Sư hướng bọn họ trông lại, đều là thần sắc căng thẳng.

"Thiết Sư tướng quân, chúng ta cùng các người nước Hoa bình an không thù không oán, chúng ta cũng không có với trang viên một nhóm, người cần gì phải khinh người quá đáng! ?" mã Cách đạt đến cảnh giác nói.

Thiết Sư cười lạnh, "Không thù không oán? chẳng lẽ các người cho là, ban đầu ở kinh thành làm xằng làm bậy chuyện, chúng ta đã quên đi rồi! ? các người Vu Sư hiệp hội trước dám ở chúng ta Hoa Hạ biên giới công khai giết người, hôm nay chúng ta Tự Nhiên ngay cả vốn mang hơi thở cùng tính một lượt!"

Vu Sư hiệp hội dòm ngó Hoa Hạ nắm giữ Viêm Long Lĩnh cùng Hải Thần huy chương, Quốc An đã sớm muốn chèn ép Vu Sư hiệp hội kiên cường phách lối, vào lúc này chính là bị Thiết Sư bắt được cơ hội.

"Nguyên lãng nguyên tiên phong!" Thần Kiếm môn nguyên lãng rớt cuộc tìm được cơ hội biểu hiện, phá lệ kích động.

Hoa Nguyệt kéo ra Trường Cung, đã không kịp chờ đợi muốn bắn ra kinh hồng mũi tên.

"A di đà phật, nếu việc đã đến nước này, Tiểu Tăng vì Chư vị huynh đệ tỷ muội che chở", Bạch Long Tự linh hoạt khéo léo hòa thượng đã thi triển ra Bản Tông vô lượng công chân khí, tùy thời chuẩn bị dùng "Hồi âm lá chắn" để ngăn cản Vu Sư hiệp hội chiêu số.

Lý áo Rick giận dữ, trong nháy mắt cho gọi ra mấy chục cây sâm sâm Cốt Mâu, treo ở giữa không trung, "Các người đã dám đến, kia liền đừng trách chúng ta Vu Thuật vô tình!"

Tiếng nói vừa dứt, mấy chục cây Cốt Mâu mang theo màu đen Độc Khí, liền hướng mọi người xuyên thứ đi!

Linh hoạt khéo léo hòa thượng chấp tay hành lễ, rồi sau đó đẩy về phía trước, một đạo oánh bạch Cự Thuần hiện lên, chỉ nghe "Ong ong ong" mấy chục âm thanh, toàn bộ Cốt Mâu cũng bị chặn bễ!

"Đáng chết, này công phu gì!" Lý áo Rick thẳng trợn mắt.

"Chớ có lo lắng, Bạch Long Tự hồi âm lá chắn vô cùng lãng phí chân khí, hòa thượng này tu vi còn thấp, tối đa chỉ có thể khiến cho ba lần" !

Hai cái bóng đen rơi vào Vu Sư hiệp hội một bên, rõ ràng là Hắc La Sát với Tuyết Nữ.

Hắc La Sát nhìn một đám Vu Sư: "Các vị, bây giờ các người tình cảnh cùng chúng ta là như thế, ta tới giúp các người giải quyết đám này không biết tự lượng sức mình Hoa Hạ võ giả như thế nào?"

Mã Cách đạt đến các loại (chờ) vui mừng, có một tông sư cùng cao cấp Tiên

Thiên Vũ Giả giúp bọn hắn, dĩ nhiên là tăng nhiều tỷ số thắng.

"Vậy thì cảm tạ Hắc La Sát nữ sĩ, chờ đến trở về hiệp hội, tất nhiên hướng Vu Vương Bộ Hạ bẩm báo chuyện này!" mã Cách đạt đến các loại (chờ) cũng biết, Hắc La Sát nguyện ý giúp bọn họ, hơn phân nửa nhìn trúng Vu Vương thực lực cường đại.

Trên thực tế, Hắc La Sát cũng là muốn rất nhiều, nàng nếu như muốn ở trong kẻ hở sinh tồn, lớn mạnh chính mình, như vậy khoảng chừng trang viên phía dưới làm việc là không đủ, nàng nếu có thể kết giao Vu Vương, kia là thêm một con đường sống.

Bỗng nhiên, một cổ dăng trào mà mãnh liệt chân khí, từ một đám Hoa Hạ võ giả sau lưng bùng nổ, kim quang đại phóng!

"Hắc La Sát, đối thủ của ngươi là ta! mà không phải những hài tử này!"

Thiết Sư như một cái bàn nhiên người khổng lồ, nhảy một cái đi tới trước mặt mọi người, hai chân rơi xuống đất, chấn địa chấn 3 phần.

"Ngươi năm đó làm hại Hoa Hạ võ lâm thời điểm, chúng ta không thể đưa ngươi đánh gục, hôm nay vừa vặn, sẽ để cho Bốn tướng quân nhìn một chút, ngươi cường ép luyện thành Thiên Huyền Băng Ngưng, là thế nào cái Tà Công!"

Hắc La Sát cũng là không sợ, hắn bị đủ loại khi dễ, cũng là tràn đầy hỏa khí không nơi khơi thông, "Thiết Sư, đây là người tự tìm, chớ có cho là ta Hắc La Sát thật sợ ngươi!"

Hắc La Sát trên người màu đen Băng Vụ cuốn lên, trước tiên chính là một cái Băng Ngưng Chưởng hướng Thiết Sư đánh tới!

Thật giống như một mảnh dễ như bòn màu đen băng phong bạo, gầm thét như mãnh thú, cả kinh một đám tuổi trẻ võ giả sắc mặt trắng bệch.

Tông sư ra tay một cái, rất phi phàm!

"Đến tốt lắm!"

Thiết Sư chính là ngang nhiên đánh ra một cái cuồng mãnh Quyền Phong, trong lúc nhất thời như có hồ gầm Long Ngâm, chân khí màu vàng óng Cường Mãnh vô cùng, cùng đối diện âm nhu Băng Ngưng chân khí vừa vận tạo thành tươi sáng tương phản.

Từng đạo kim sắc Quyền Phong như vô số kim sắc thép vòng, một vòng tiếp tục một vòng, nhìn như đơn giản thô bạo, nhưng bên trong có Cường Nhu hòa hợp cân đối cùng tinh diệu khống chế.

Đây chính là Thiết Sư lĩnh ngộ Quyền Ý, trong động có tĩnh, trong tĩnh có động, phóng nhi không thả, lưu mà không để lại!

Kim sắc Quyền Phong cùng Băng Ngưng Chưởng đụng vào nhau, trực tiếp dẫn phát nổ lớn, trung gian bị tạc ra một ròi một cái hố sâu.

"Thiết Tuyến Quyền! ?"

Hắc La Sát hiển nhiên cũng là lần đầu tiên biết, Thiết Sư tu luyện cuối cùng môn công phu này.

Thiết Tuyến Quyền ở trên giang hồ không coi vào đâu quá hiếm có công phu, thậm chí rất nhiều người cho là, Thiết Tuyến Quyền chẳng qua là Ngoại Gia Quyền Pháp, khó khăn đặng phong nhã.

Có thể trên thực tế, chân chính Thiết Tuyến Quyền, là lấy nội mà bên ngoài, đem lục phủ ngũ tạng cường độ tăng lên tới trình độ nhất định, âm dương tương hòa, khí tuần hoàn máu đến một loại hoàn mỹ thăng bằng, mới có thể chân chính phát huy uy lực cao thâm Quyền Thuật.

"Hừ hừ, nghe nói Thiết Tuyến Quyền Nội Ngoại Kiêm Tu, tu luyện tới chỗ cao thâm, lục phủ ngũ tạng cũng bền chắc không thể gãy, liền cho ta xem nhìn, người có phải hay không có cứng như thế!" Hắc La Sát nói xong, lại lần nữa

đuổi theo thân mà lên, một cái Phi Điều Tẩn sử dụng ra, Băng Tinh Loạn Vũ, hướng Thiết Sư gào thét đi.

"Cầu cũng không được!"

Thiết Sư phóng khoáng cười to, hai tay sử dụng ra Thập Tự quyền, Quyền Phong toàn bộ qua lại, cùng Hắc La Sát chân khí chiến đấu thành một đoàn.

Mắt thấy hai gã tông sư đã đánh túi bụi, các phái tuổi trẻ võ giả, cũng cùng Tuyết Nữ, Vu Sư hiệp hội mọi người hỗn chiến.

Chân khí cùng Hắc Ma pháp bắt đầu tàn phá hiện trường, toàn bộ chiến trường trở nên màu sắc sặc sỡ, hiểm tượng hoàn sinh.

Mà đang ở chiến đấu phát sinh thời điểm, không trung sức gió đã không ngừng tăng cường, cuốn sạch qua rừng mưa nhiệt đới, nâng lên số lớn bụi đất.

Mặt đất bởi vì vô cùng ẩm ướt, cho nên cũng chẳng có bao nhiêu cát bụi, nhưng cũng may có Thổ Hệ pháp sư Sharp Brad ở, hẳn trực tiếp từ trong đại địa ngưng tụ ra số lớn sa thạch, tạo thành một cỗ bão cát, hướng thiên không tản đi.

Gió cùng bão cát kết hợp với nhau, tạo thành to lớn cát bụi vòng xoáy, quanh quẩn ở không trung.

Cùng lúc đó, không trung ba chiếc Apache cũng nhận được chỉ thị, bắt đầu hướng mặt đất tiến hành laser phong tỏa, nhằm trúng mục tiêu, rõ ràng là năm giữ Thần Vật bốn gã pháp sư vị trí chỗ ở.

Có thể là bởi vì cát bụi quá độ dày đặc, laser chế đạo lộ ra phi thường chật vật.

"Báo cáo! phía dưới quấy nhiễu quá nhiều! sai lệch độ cực lớn!" một tên nhằm Dong Binh hướng mặt đất báo cáo.

Đang di động số 6 ra lệnh: "Làm hết sức co rút phạm vi nhỏ khu vực, dày đặc

đả kích!"

"Phải!"

"Bắn! !"

"Sưu sưu sưu! ! —— "

Sáu phát Địa Ngục Hỏa hỏa tiễn từ mấy cái phương hướng khác nhau, hướng xuống đất hạ xuống.

"Phất Cách tiểu thư, cẩn thận, hỏa tiễn tới!" Tần Xuyên nhắc nhở một câu.

Phất Cách kiêu hờ, "Hay lại là quan tâm chính người đi! dám lậu một cái hỏa tiễn, ta sẽ để cho người từ nhân gian biến mất!"

Tần Xuyên cười khố, trong tay ngưng tụ ra Thanh Đế kiếm, hướng về phía không trung hai quả hỏa tiễn, một kiếm vung đi!

Thanh Long Xuất Hải thức một khi sử dụng ra, Kiếm Mang trong nháy mắt tăng vọt gần trăm thước, như một đạo trùng thiên Thanh Hồng, để cho không ít người giật nảy mình!

Kiếm này khí, lại có thể thả ra đặc kinh người như vậy! ?

Đặc biệt là đối với (đúng) kiếm khí rất biết Tà Kiếm, nguyên lẫn các loại, thấy Tần Xuyên triển lộ thân thủ, đều là sắc mặt biến đổi lớn.

Khó trách có Kiếm Ma danh xưng! có thể đem kiếm khí vận dụng như thế tinh diệu, kiếm ý này cảnh giới, không thể tưởng tượng nổi! trong lòng mọi người kinh hãi.

Hỏa tiễn bị Tần Xuyên kiếm khí cắt qua, trực tiếp biến thành phí cục sắt, ngay cả nổ cơ hội cũng không có.

Phất Cách cũng là rất là giệt mình Tần Xuyên kiếm khí, nhưng chính nàng cũng không rơi xuống, tả hữu khai cung địa thả ra lưỡng đạo hủy diệt sóng trùng kích, đem ba miếng hạ xuống hỏa tiễn cũng trực tiếp xóa bỏ giữa không trung.

Thật ra thì nếu không phải đối phương hỏa tiễn bắn quá nhiều, Phất Cách căn bản sẽ không sợ những thứ này, nàng không có biện pháp đồng thời trên không trung hủy diệt nhiều viên hỏa tiễn, Vạn vừa rơi xuống một viên cũng sẽ tạo thành tổn thương to lớn, đây không phải là nàng muốn thấy được.

Cùng lúc đó, Đông Phương Tinh Thái cũng là bắn ra một nhánh đột phá chân trời như vậy Xuyên Vân Tiễn, đem còn thừa lại một quả hỏa tiễn phá hủy.

Mặc dù này hỏa tiễn tốc độ cực nhanh, nhưng bởi vì phi cơ trực thăng vì né tránh bão cát, chỉ dám ở 500m hướng trên không trung bắn, cộng thêm hỏa tiễn bản thân chiều dài có gần hai mét, cũng không tính quá nhỏ mục tiêu, cho nên ở ba đại cao thủ đồng tâm hợp tác bên dưới, đánh lén cũng không khó khăn chút nào.

Mắt thấy bọn họ Ngục Hỏa hỏa tiễn vòng thứ nhất bắn thật bị toàn bộ ngăn trở, Hoàng Kim Sư Tử đoàn lính đánh thuê ba gã binh vương, ánh mắt cũng đăm đăm!

Vốn cho là bọn họ chiếm giữ ưu thế tuyệt đối, có thể bị Tần Xuyên như vậy một quấy nhiễu, hỏa tiễn phát không cho phép không nói, ngay cả nỗ lực hội đều không không có!

Khiến cho sư tử bọn lính đánh thuê cảm thấy không ổn, là Bất Tử Điều với Mạt Nhật hai công hội bọn sát thủ, đã họp bọn đứng lên, muốn đem bọn họ trước tiêu diệt!

Mạt Nhật công hội Tà Kiếm không biết khi nào đã xuất hiện ở một đám Dong Binh trên đỉnh đầu, bấp thịch cuộn cuộn giơ lên hai cánh tay nắm to lớn Huyền Thiết Trọng Kiếm, một cái tung phách Tấn Lôi xuống.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thân

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 526: Một Nửa Thực Lực

0 526

"Phi Long Bộc!"

Theo Mạc Tà thân thể nhanh chóng rơi xuống, một đạo hùng vĩ kiếm khí màu trắng, hư hư thực thực Ngân Hà Lạc Cửu Thiên, trong nháy mắt liền đem mấy tên Dong Binh đánh thành khối vụn, ngay cả xương đều bị kiếm khí vỡ nát!

Thiết Kiếm Môn tuyệt kỹ "Tàng Phong Kiếm Quyết", cùng Thần Kiếm môn kiếm chiêu khác hẳn nhau, đi là đại khai đại hợp, thẳng thắn con đường.

Giấu mỗi, không phải là giấu phong mang, mà là không cần phong mang, thẳng cần kiếm bản thân lực lượng, liền ép vỡ hết thủy!

Chiêu này Phi Long Bộc, ở Mạc Tà sử xuất ra, bá đạo vô cùng, căn bản không cho một chút đường sống.

Bên kia, Đường Vi cũng đã mang theo Bất Tử Điều sát thủ, chặn lại một đám Dong Binh, chưởng ảnh Quyển Phong, đao quang kiếm ảnh, thời gian nháy con mắt liền đem một đội Dong Binh giết chết.

Đám này Dong Binh mặc dù vũ khí item hoàn mỹ, nhưng ở trong rừng mưa, bọn họ căn bản là không có cách tùy ý sử dụng lựu đạn các loại (chờ) Đại Sát Thương lực vũ khí, ngay cả bọn sát thủ mục tiêu đều không bắt được, liền bị người từ phía sau cắt cổ giết chết.

"Đáng chết, tất cả nhân viên dừng lại rút lui, phản kích!" số 3 binh vương thấy tình hình không đúng, dẫn đội nghịch hướng công kích.

Trong lúc nhất thời, phân chia đội ba Dong Binh bắt đầu cảm thương điên cuồng bắn càn quét, có thể sử dụng đạn giải quyết, bọn họ dĩ nhiên sẽ không khoảng cách gần cùng đám sát thủ này đánh giết.

Chỉ tiếc, đuổi theo đám sát thủ này, cơ hồ một nửa cũng là Tiên Thiên Vũ Giả, căn bản không sợ những đạn này.

Mà còn lại những Hậu Thiên Vũ Giả đó, cũng đều có đầy đủ bén nhạy thân thủ, thừa dịp loạn ném đá giấu tay càng là bọn hãn bản lãnh giữ nhà.

Rừng mưa nhiệt đới Chariton lúc mùi máu tanh tràn ngập, từng cỗ thi thể ngã xuống, chết cơ hồ tất cả đều là Hoàng Kim Sư Tử Dong Binh.

Cùng lúc đó, trên bầu trời ba chiếc Apache đã bắn liên tục mười mấy miếng Địa Ngục Hỏa hỏa tiễn, tuy nhiên không cách nào chân chính đối với (đúng) trên mặt đất mọi người tạo thành tính thực chất tổn thương.

Hỏa tiễn còn chưa đến gần mặt đất trăm mét phạm vi, cũng đã bị kiếm khí, hủy diệt ma pháp với Xuyên Vân Tiễn bắn xuống, để cho Apache thượng bọn lính đánh thuê con người đều phải tránh ra ngoài.

Trên mặt đất, Sharp Brad thấy Tần Xuyên lời muốn nói chiến thuật quả nhiên hữu hiệu, thở dài nói: "Nhờ có Kiếm Ma các hạ, xem ra chúng ta đã lấy được ưu thế tuyệt đối!"

"Ta chỉ là không ưa trang viên kia không ai bì nổi mặt nhọn, có thể cùng Hồng Long mấy vị cao quý Ma Pháp Sư đồng thời tác chiến, cũng là ta vinh hạnh", Tần Xuyên rất đúng lúc nói mấy câu thật nghe lời.

"Các hạ quá khen", Sharp Brad khiêm tốn nói.

Kiều ngạo Phất Cách tràn đầy Xán Lạn mỉm cười, "Nghe nói người là cái ác ma giết người, xem ra lời đồn đãi không thể làm thật nha, người này người vẫn không tệ mà, vốn đang nghĩ đến người là nghĩ thừa dịp chúng ta buông lỏng

cảnh giác, len lén lấy đi Thần Vật, ta còn chuẩn bị tùy thời cho người biến mất đây" .

Tần Xuyên cả người toát mồ hôi lạnh, nguyên lai nữ nhân này một mực không tin tưởng hẳn! ? bất quá, hẳn ngược lại thật có nghĩ (muốn) lấy đi Thần Vật ý nghĩ, chẳng qua là cái này Phất Cách hủy diệt ma pháp quá mức kinh người, hẳn cũng không tự tin có thể không sơ hở tý nào, cho nên không dám tùy tiện động thủ.

So với Tần Xuyên đám người thích ý, không trung ba chiếc cơ tở nhân viên chiến đấu đã sắp diên rồi.

Nếu là gặp phải cái gì tệ hại khí trời, hoặc là Điện Từ quấy nhiễu cái gì, cũng thì thôi, có thể đường đường phi cơ trực thăng võ trang, dùng hỏa tiễn còn không làm gì được mấy cái huyết nhục chi khu, đây quả thực mất hết bọn họ quân nhân mặt mũi.

"Báo cáo! phía dưới cát bụi quá lớn, phe địch vừa có thể trước thời hạn phán đoán chúng ta đường tấn công, căn bản là không có cách nhắm, hỏa tiễn nhanh phải tiêu hao hầu như không còn!" phi công gấp gáp báo cáo.

Số 6 binh vương lúc này lớn tiếng dùng dụng cụ truyền tin chỉ huy: "Số 2 máy lao xuống, dùng cơ pháo giết chết cái đó áo xanh pháp sư! để cho gió bão dừng lại!"

"Phải!"

Nghe được mệnh lệnh sau, một chiếc máy bay trực thăng bắt đầu từ hơn 500 mét không trung quanh quần đáp xuống!

"Thành thịnh đột! ! —— "

Cơ pháo Hỏa Xà phun ra nuốt vào, 30 li đường kính xuyên giáp đạn hướng không trung Sacchi dày đặc hạ xuống!

Cũng may Sacchi một mực có lưu ý không trung biến hóa, hẩn linh hoạt khống chế hướng gió, làm cho mình trên không trung phiêu động, tránh được trước mặt vòng thứ nhất dày đặc bản càn quét.

Nhưng mỗi phút hơn ngàn phát cơ pháo, thức sự quá hung mãnh, Sacchi áo choàng có hết mấy chỗ đều bị đánh xuyên, cả kinh hẩn một thân mồ hôi lạnh!

"Sacchi! dùng gió bão đem phi cơ trực thăng đánh xuống!" Pamir Hiz hô to.

Sacchi Tự Nhiên cũng có ý niệm này, phương pháp Trương vung lên, một đạo long quyển thẳng vọt lên, mang theo mãnh liệt khí lưu quấy nhiễu, định đem Apache trực tiếp hủy diệt.

Nhưng là, Apache phi công sớm có chuẩn bị, tốc độ gió độ dù sao có chút giới hạn, cộng thêm thấp nhất độ cao cũng có gần 200 mét, làm bão thổi lên đi đồng thời, Apache đã nghiêng đầu chuyển hướng một hướng khác.

"Không được, tốc độ quá nhanh! ta ma pháp không đuổi kịp, nếu như không phải là mãnh liệt gió bão, cũng không thể phá hủy nó!"

Phất Cách đứng ra, "Ta đi thử một chút!"

Nàng hai tay ngưng tụ ra màu xám bạc hủy diệt quang cầu, hướng Apache vị trí chỗ ở đẩy một cái ra một đạo sóng trùng kích!

Chỉ tiếc, sóng trùng kích cực hạn cũng liền đánh tới hơn 40 mét, muốn hủy rớt xuống hỏa tiễn là vậy là đủ rồi, nhưng muốn đánh đến phi cơ trực thăng, căn bản không làm được.

"Hừ! không vui! !" Phất Cách giận đến giậm chân, cảm thấy lần này quá mất mặt, "Ta nếu có thể Phi là tốt!"

Tần Xuyên chú ý tới một màn này sau, ánh mắt đông lại một cái, lớn tiếng nói: "Sharp Brad pháp sư, có thể đem khối lớn đất sét hoặc hòn đá ngưng tụ sao?"

"Đất sét hòn đá?" Sharp Brad nghe một chút, gật đầu: "Dĩ nhiên có thể, Kiếm Ma các hạ muốn làm cái gì?"

"Không cần quá nhiều, chỉ cần tiền mười mấy tảng đá Thượng Thiên, còn lại ta tới xử lý liền có thể!"

Sharp Brad hai mắt tỏa sáng, hăn lập tức biết Tần Xuyên ý đồ, kêu gọi lên mấy chục khối đất sét cùng nham thạch, chỉ huy tiễn lên thiên không.

"Sacchi, nhờ vào ngươi!"

Sacchi hiểu ý, đem những tảng đá này đều dùng tới thăng khí lưu nâng, cuốn về phía hơn trăm mét không trung.

Tần Xuyên nhảy lên một cái, sử dụng ra Thê Vân Túng, liền với rạo rức, rơi vào thấp nhất Phù Không trên hòn đá, sau đó lại cùng leo thang lầu một dạng đi lên càng ngày càng đi lên Phù Không đá, mượn lực xông lên hơn trăm mét trời cao!

"Đây là Thê Vân Túng? chưa từng thấy qua có người như vậy sử dụng tới, cực kỳ rất giỏi!" một đám Hoa Hạ Cổ Võ Giả lơ đãng thấy như vậy một màn, đều là chết lười.

Một loại nhảy cái hơn mười thước cái gì, không tính là ly kỳ, rất nhiều cao thủ cũng có thể làm được.

Nhưng Tần Xuyên như vậy, mỗi một bước cũng tinh chuẩn đi lên phiêu động hòn đá, hơn nữa có thể mỗi một lần cũng sai lầm địa thi triển Thê Vân Túng, vậy đã nói rõ, Tần Xuyên đối với (đúng) Kinh Công thành thạo độ đã đến cao vô cùng tầng thứ.

"Xem ra Kiếm Ma không chỉ là kiếm đạo cao thủ, còn lại công phu cũng không hàm hồ a" !

"Thật giống như niên kỷ của hãn cũng không lớn, tu vi và Cổ Võ đều đang như thế tinh thâm, gặp quý!" một đám người rối rít không hiểu lại bội phục.

Ngay cả Thiết Sư cũng là một quyền đánh văng ra Hắc La Sát tấn công, quay đầu nhìn một cái, cười nói: "Quả nhiên hảo công phu! nhìn tới hay là chúng ta Hoa Hạ nam nhi năng nhân bối xuất" .

Đang cùng Thiết Sư đối chiến Hắc La Sát, lạnh rên một tiếng, "Một đám ngu xuẩn, người này bây giờ nhiều lắm là mới dùng một nửa thực lực, các người thật sự cho rằng hãn liền chút bản lãnh này! ?"

Hắc La Sát nhưng là không cách nào quên, ngày đó Tần Xuyên sử dụng ra đen Âm Năng Lượng.

Hôm nay Tần Xuyên vẫn luôn chỉ chỉ dùng kiếm khí, không sử dụng tới phân nửa cái loại năng lượng này, ở Hắc La Sát nghĩ đến, là Tần Xuyên cảm thấy không cần phải lộ ra ngoài, mới cố ý ẩn núp, dù sao sức mạnh kia quá mức có thống trị lực, sẽ đưa tới các phe khủng hoảng.

"Cái gì! ?" bao gồm Thiết Sư ở bên trong, toàn bộ nghe nói như vậy người, đều là một trận kinh ngạc.

Bọn họ cũng sẽ không hoài nghi Hắc La Sát lời nói, bởi vì, Đông Kinh huyết án nghe nói chính là Kiếm Ma đánh bại Hắc La Sát sau tạo thành.

Hơn nữa lại liên tưởng Hắc La Sát thấy Kiếm Ma lúc kinh hoàng, càng ẩn chứng này một tin đồn.

Mặc dù bây giờ Tần Xuyên đã sử dụng khiếp sợ tất cả mọi người kiếm ý, nhưng phải nói tầng thứ này nghĩ (muốn) đánh bại Hắc La Sát, có chút miễn cưỡng.

Nghe được Hắc La Sát như vậy một đánh giá, mọi người mới biết, nguyên lai Kiếm Ma căn bản không quyết tâm! ?

"Cũng. . . đều mạnh thành như vậy, mới dùng một nửa thực lực? !" cùng Tần Xuyên đã giao thủ nguyên lãng, nghe nói như vậy, chân cũng hù dọa mềm nhũn.

Tần Xuyên kia biết rõ mình đã đánh bại đánh bại địa bị một đám người muốn trở thành rồi cao thủ tuyệt thế, ở chỗ này trên đũa nhân gian.

Hắn xông lên ngày sau, đầu tiên là sử dụng ra Thanh Liên Kiếm Giáp bảo vệ chính mình, miễn cho bị cơ pháo đã thương, các loại (chờ) nhìn đúng đang muốn lao xuống bản Apache, xoay người chém ra chính là một đạo lưỡi kiếm!

"Trảm Không!"

Màu xanh nửa tháng kiếm khí gào thét đi, nhanh như kinh hồng, trong nháy mắt xẹt qua Apache trung gian vị trí!

"Ầm! ! !"

Kèm theo bình xăng nổ mạnh, một ánh lửa chợt hiện, cơ hồ bị chém thành hai khúc Apache, trực tiếp nổ mạnh rơi xuống!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 527: Lôi Đình Chi Nộ

0 527

Khi thấy một trận Apache cứ như vậy bị không giải thích được một kiếm Phách Địa rơi tan, Hoàng Kim Sư Tử bọn lính đánh thuê mắt cũng đăm đăm!

Lại không nói bọn họ sức chiến đấu bị nghiêm trọng cắt giảm, hơn nữa đây là hơn hai chục triệu USD a, cứ như vậy không rồi! ?

Trong lúc nhất thời, trang viên nhất phương thành tuyệt đối hoàn cảnh xấu, phi cơ trực thăng võ trang không có thể tạo được hiệu quả, một đám người còn bị đuổi giết, ngay cả Hắc La Sát cũng chỉ có thể cố cùng Thiết Sư đối chiến, căn bản không rời rảnh quân còn lại.

Theo chiến hướng dữ diễn dữ liệt, đã từ buổi sáng đánh tới buổi trưa.

Bị hai gã sát thủ bảo vệ Chu Phương Tình, hay lại là lần đầu thấy biết đến thế giới ngẫm máu tanh chém giết, vào lúc này đã từ vừa mới bắt đầu kinh hoàng, đến lúc này trở nên chết lặng.

Nữ hài bông nhiên ý thức được, chính mình lúc trước ở xe lăn thời gian, mặc dù khô khan bình thản, nhưng là quý giá như vậy.

Nhìn ở nơi nào bay tới bay lui, kiếm quang ngang dọc nam nhân, Chu Phương Tình chính là cảm thấy vô cùng vui mừng, nếu như không phải là gặp hẳn, chính mình chết sớm không biết mấy lần.

Ở Tần Xuyên cùng bốn gã pháp sư phối hợp tinh diệu bên dưới, Apache hỏa tiễn cuối cùng không có thể tạo thành tính thực chất tổn thương, ngược lại bể tan

tàn mảnh đạn rơi xuống địa khắp nơi đều là.

Đánh tới vào lúc này, thậm chí ngay cả cơ pháo đạn được đều đã tiêu hao sạch sẽ, hai chiếc máy bay trực thăng chỉ có thể không ngừng địa bàn toàn đội lệnh.

Hoàng Kim Sư Tử Dong Binh chết thảm trọng, ba gã binh vương mang theo còn sót lại mười mấy người, khắp nơi chạy trốn, cũng dựa vào rừng mưa nhiệt đới được trời ưu đãi né tránh địa hình, mới không có bị toàn bộ tru diệt.

Ý thức được tình huống không ổn, số 3 binh vương mệnh lệnh trên phi cơ trực thăng nhân viên, liên lạc trang viên tác chiến trụ sở chính, báo cáo tình huống, thỉnh cầu tăng viện.

Nhưng là, bên trong trang viên bộ tựa hồ cũng đang suy nghĩ hơn thiệt được mất, dù sao lần này tranh đoạt liên quan đến nhiều mặt tổ chức, cho nên vẫn không có trả lời.

Mà nhưng vào lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên bắt đầu mây đen lặn, mưa to, nói rằng đã đi xuống!

Rừng rậm Amazon thường xuyên thuộc về Xích Đạo đại dương khí đoàn khổng lồ, cho nên thường xuyên oi bức, theo buổi sáng mây trắng biến hóa dày, một đến xế chiều, sẽ xuất hiện số lớn mưa rơi.

Nước mưa để cho khắp rừng mưa nhiệt đới bên trong hiện lên số lớn hơi nước, chiến đấu trở nên phá lệ giằng co.

"Nha! trời mưa!"

Phất Cách mặt đầy chê nhìn nhìn tung tóe đứng lên bùn, đem nàng áo choàng cũng làm dơ.

"Tốt lắm, kết thúc chiến đấu, đám người kia không có biện pháp tái tạo thành uy hiếp, Sharp Brad, Sacchi, Pamir Hiz, chúng ta mau dẫn Thần Vật đi thôi!"

Phất Cách đã không kịp chờ đợi phải rời khỏi địa phương quý quái này rồi.

Sharp Brad gật đầu, đối với (đúng) Tần Xuyên cười nói: "Đa tạ Kiếm Ma các hạ xuất thủ tương trợ, chúng ta đây lúc đó sau khi từ biệt" .

"Khách khí, giúp lẫn nhau mà thôi", Tần Xuyên cũng cười cười, đồng thời ngẫm nhìn vẫn còn ở với Thiết Sư đại chiến Hắc La Sát, tâm lý tính toán, với Hồng Long cướp đoạt Thần Vật tựa hồ không quá có thể, nhưng ngược lại là có thể nhân cơ hội giải quyết Hắc La Sát.

Nhưng ai có thể tưởng, đang lúc này, theo trên bầu trời hai khối tầng mây thật dày đụng vào nhau, một đạo phích lịch thiểm điện sáng lên.

Nguyên bốn đã bị giam cầm ở trong quả cầu đá khối kia màu vàng kim Thần Vật, lại có động tĩnh!

"Thần Vật thế nào? !" Phất Cách sửng sốt một chút.

Sharp Brad sử dụng ra số lớn Thổ Hệ ma pháp năng lượng, định đem thạch cầu ổn định lại, "Không biết, thật giống như muốn tránh thoát được!"

"Rầm rầm! ! —— "

Chỉ nghe, thiểm điện phảng phất là bị cái gì cảm ứng, từ không trung bỗng nhiên đánh xuống, giống như một cái Kim Lam sắc thông thiên Cự Long!

Tần Xuyên cùng bốn gã pháp sư, tại chiến trường phụ cận tất cả mọi người, đều bị một màn này trực tiếp chấn nhiếp, căn bản ngay cả phản ứng cũng không phản ứng kịp, liền gặp được thiểm điện nuốt sống thạch cầu, liên đới khống chế thạch cầu Sharp Brad, cũng bị bao vào!

Lôi đình chấn động đất đai, khắp rừng mưa nhiệt đới phảng phất bị một cái người khổng lồ hung hăng đạp một cước!

"Không! ——" cách gần đây cung Xạ Thủ Sacchi buồn bã hô to.

Có thể thiểm điện uy lực, khởi là loài người có thể chống cự?

Vừa mới lễ phép với Tần Xuyên nói lời từ biệt cung Thiên Xứng Sharp Brad, ngay cả bất kỳ phản ứng nào cũng không kịp làm ra, liền bị vô tình trời nổi giận cho Phích thành tro bụi một dạng bị mất mạng tại chỗ!

Kim sắc Thần Vật nổ tung thạch cầu, đắm chìm trong trong sấm sét, phảng phất đang giễu cợt không biết gì nhân loại lại dám tùy ý mang đi nó.

Thần Vật cùng Lôi Điện tiếp xúc thân mật sau, phía trên mang theo Lôi Điện năng lượng lại lần nữa trở nên chói lóa mắt, rơi trên mặt đất sau, còn đang không ngừng khiêu động lên lửa điện.

"Lôi Thần... đây chẳng lẽ là Lôi Thần lửa giận sao? !"

Thấy đồng bạn cứ như vậy bị phách chết, Pamir Hiz ngửa đầu nhìn lẫn Lôi Vân, đầy mắt kính sợ cùng lệ quang.

Phất Cách chính là hai tay che cái miệng nhỏ nhắn, hốc mắt đỏ lên, kinh ngạc nhưng đã không nói ra nửa chữ tới.

Tần Xuyên cũng là cảm thấy sau tích lương thẳng đổ mồ hôi lạnh, nhân sinh Vô Thường, sợ rằng giờ khắc này, ai cũng ở vui mừng, trước không có đem Thần Vật cướp đi, nếu không, chết liền là người khác.

Giờ khắc này, không ít người cũng đều tin chắc, động đất đúng là Lôi Điện đưa tới.

"Ha ha ha ha! nhìn thấy không! ? thần linh căn bản không công nhận các người! Hồng Long một đám ngu xuẩn! !" Vu Yêu mã Cách đạt đến các loại (chờ) thấy như vậy một màn, đều là hưng phấn cười to không dứt.

Một câu nói này, nhưng là hoàn toàn chọc giận bi phần bên trong ba gã pháp sư.

"Một đám bắn thủ đến nội tâm gia hỏa, các người không nên tồn tại ở trên thế gian!"

Phất Cách trợn mắt quét về Vu Sư hiệp hội người, giơ tay lên chính là một đạo hủy diệt sóng trùng kích, xuyên thấu màn mưa, gào thét đi!

Thật may cách khá xa, mã Cách đạt đến cùng Lý áo Rick các loại (chờ) cuồng quít mau né, chỉ có một ở phía sau Vu Sư không có thể tới kịp né tránh, nửa người bị lau đi sau, trực tiếp biến mất nửa thân thể, toi mạng tại chỗ.

Phất Cách cũng không dừng tay như vậy, nàng đã lười quản địa ở trên là bắn thủ bần, nàng đi về phía một đám Vu Sư, hai tay ngưng tụ rục rịch hủy diệt quang cầu.

Lần này, Vu Sư hiệp hội đoàn người rất cuộc sợ.

"Cốt tồ!"

Lý áo Rick chăm sóc ra mấy chục cây dã thú xương, từ dưới đất vọt lên, định đem Phất Cách nhốt ở bên trong.

Có thể xương mới xuất địa mặt, liền bị Phất Cách thân thể bốn phía hủy diệt ma pháp hóa thành phấn vụn.

"Mau rút lui!" Lý áo Rick thấy tình thế không ổn, lập tức chăm sóc còn lại người, đồng thời chui vào rừng mưa nhiệt đới.

Phất Cách tức giận liên tục đánh ra lưỡng đạo sóng trùng kích, có thể bởi vì bắt không tới mục tiêu, đều không có thể giết tới ai, ngược lại chừng mấy gốc cây khổng lồ cây cối bị đánh xuyên thủng ngã quy.

Tàn Xuyên không thể không thán phục, này hủy diệt ma pháp lực tàn phá, so với hãn kiếm khí còn phải sắc bén, bất quá, Phất Cách bản thân chỉ là một giòn cô gái yếu đuối, rất khó nói đuối giết ai, hơn nữa bị đánh lén có thể sẽ rất nguy hiểm. đây cũng là Ma Pháp Sư với Cổ Võ Giả so sánh lớn nhất thế yếu.

"Phất Cách tiểu thư, đừng đuổi theo, ở trong rừng mưa địa thế phức tạp, người có thể sẽ bị bọn họ đánh lén", Tần Xuyên từ lòng tốt, hay lại là ngăn cản nữ pháp sư.

"Địa thế phức tạp, ta liền đem toàn bộ địa thế cũng san thành bình địa! tránh ra!" Phất Cách lạnh lùng nói.

"Người đây căn bản là lời tức giận! mặc dù người hủy diệt ma pháp rất mạnh, nhưng cũng là có phạm vi hạn chế, hơn nữa người không thể nào tùy thời đều dùng hủy diệt ma pháp bảo vệ mình, người một khi vào rừng mưa nhiệt đới đuổi giết hãn môn, ngược lại cho bọn hãn giết chết người cơ hội! người hiểu! ?" Tần Xuyên nghiêm mặt nói.

Phất Cách trong mắt chứa đến trong suốt, đạo: "Người có tư cách gì giáo huấn ta? chẳng lẽ người lợi hại hơn ta sao? có phải là người hay không nghĩ (muốn) trước từ nhân gian biến mất?"

Tần Xuyên bó tay toàn tập, nữ nhân này có thể là thường xuyên đợi ở Noelle Lan cao nguyên trong thần điện, mặc dù thông minh, lại rất nhiều nơi rất là ngây thơ, nổi nóng lên, thật là cùng một tiểu cô nương tựa như.

"Phất Cách tiểu thư, ta biết người vì bằng hữu chết cảm thấy bi thương, ta chỉ là không hy vọng thấy một cái hiền lành người bởi vì không lý trí, làm ra sai lầm lựa chọn" .

"Người mới không lý trí đây! ta rất thanh tỉnh!" Phất Cách giậm chân.

Pamir Hiz lúc này cũng tới, khuyên nhủ: "Phất Cách, Kiếm Ma các hạ nói đúng, người đừng xung động, chúng ta mất đi Sharp Brad, tuyệt đối không thể lại mất đi người" .

"Đúng vậy, chúng ta hay lại là suy nghĩ một chút, xử lý như thế nào Thần Vật đi", Sacchi cũng nói theo.

Phất Cách nghe được bọn họ cũng nói như vậy, giận đến quyết miệng, uốn người đi về phía Thần Vật chỗ ấy, "Thần Vật Thần Vật... ta xem đây căn bản là Tà Vật! chính là nó hại chết Sharp Brad! ta muốn hủy diệt nó!"

Vừa nói, Phất Cách lại thật ngưng tụ ra một đoàn hủy diệt năng lượng, hướng Thần Vật đẩy tới!

"Không được!"

Hai cái pháp sư chưa kịp khuyên can, thật là cũng không dám nhìn tiếp theo một màn.

Ai ngờ, hủy diệt ma pháp đánh trúng Thần Vật sau, chẳng những không có đem Thần Vật hủy diệt, ngược lại kích phát Thần Vật tức giận một dạng bản ngược trở về một tia chớp!

Phất Cách một đôi mắt sáng mở to, vạn vạn không ngờ tới sẽ là như vậy kết quả, đứng tại chỗ không làm được phản ứng.

"Cẩn thận!"

Tần Xuyên như một trận tấn gió, từ mặt bên đem Phất Cách đụng ngã, tránh ra điện giật!

Tần Xuyên sớm có phán đoán, trước có ma pháp đến gần này Thần Vật, Thần Vật cũng là tiến hành phản kích, lần này quả nhiên như thế!

Cho dù là hủy diệt ma pháp, chung quy cũng là một loại năng lượng hình thức, hơn nữa còn là có công kích tính.

May là Phất Cách hủy diệt ma pháp cường đại, cũng cường bất quá Thần Vật nội hàm ngâm lực lượng, căn bản là không có cách hủy diệt nó.

Sacchi cùng Pamir Hiz hai pháp sư sợ hết hồn, thấy Phất Cách cuối cùng được cứu, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng là tiếp đó, lại nghe một tiếng buồn bã sợ hãi kêu!

"A —— "

Bị ngã nhào xuống đất Phất Cách với điên rồi như thế, cao giọng hô to: "Y phục của ta! đầu ta phát! ta toàn thân cũng dơ bẩn! ! khốn kiếp người nhanh từ trên người ta đi xuống! ! ô ô..."

Cả người nhuộm bùn, trên mặt trên tóc đều là bùn Phất Cách, cuối cùng tuyệt vọng không giúp bắt đầu khóc lớn!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 528: Các Người Điên Rời Sao

0 528

Tần Xuyên vào lúc này thật ra thì cũng có chút sững sờ, bởi vì hắn mới vừa rời không chú ý, một cái nhào này mà xuống, hai cái tay thả vị trí, thật giống như có chút đặc biệt...

Thủ hạ xúc cảm phi thường mềm mại, cũng tương đối có đoán, trước cách đến ma pháp trường bào, đều không ý thức được, cái này nữ pháp sư vóc người, lại như vậy không tầm thường.

Có lẽ là bởi vì từ nhỏ tu luyện ma pháp, thâm cư giản xuất, chẳng qua là học tập cùng minh tướng, cũng không làm gì việc nặng, không thể nào vận động quan hệ, độ mềm mại thật là tuyệt!

Nhưng là, Phất Cách này vừa khóc, Tần Xuyên dĩ nhiên là hết sức ngỡ ngàng, hắn vội vàng luôn miệng bồi tội, bò người lên.

Này vừa đứng lên không sao, bởi vì quá vội vàng, tay trực tiếp hướng Phất Cách ngực nhấn một cái, để cho Phất Cách chỉ một thoáng lại một âm thanh ưm!

"A!"

Phất Cách lúc này mới chợt ý thức được, nam nhân tay một mực đặt ở nàng bộ vị gì...

Nhất thời, Phất Cách gương mặt liền đỏ, một đôi xinh đẹp con mắt màu xám bạc, mang theo tức giận cùng ngỡ ngàng, trợn mắt nhìn Tần Xuyên.

Tần Xuyên người đổ mồ hôi lạnh, trong đầu nghĩ nữ nhân này sẽ không trực tiếp thả ra một đạo hủy diệt sóng trùng kích đem hấn giết trong nháy mắt chứ ? không ngừng bận rộn liền đứng dậy chạy đi.

Cũng may Phất Cách căn bản không tâm tình quản những thứ này, nàng bỏ dậy chuyện thứ nhất chính là sửa sang lại trên người mình nê ô, méo miệng, hai mắt gần lệ lã chã.

Tần Xuyên chính là ho khan một tiếng, làm bộ rất đứng đắn nói: "Các vị, ta nghĩ rằng tất cả mọi người không muốn lại đi đụng chạm Thần Vật rồi, này Thần Vật thật giống như lúc nào cũng có thể đưa tới Lôi Điện, ai cũng không chịu nổi Lôi Điện uy lực" .

Pamir Hiz cùng Sacchi đều là yên lặng gật đầu, Phất Cách chính là giữ yên lặng, hiển nhiên cũng là ý thức được, Thần Vật lực lượng nàng cũng không cách nào ngăn cản.

"Kiếm Ma các hạ, mới vừa rồi người vừa cứu Phất Cách một mạng, chúng ta Hồng Long ma pháp hiệp hội thiếu một mình người đại nhân tình, sau khi trở về nhất định hướng Đại Tế Ti bẩm báo chuyện này", Pamir Hiz từ trong thâm tâm cảm kích nói.

Phất Cách khẽ hừ một tiếng, rất là không cảm kích, "Nếu không cầm được Thần Vật, chúng ta đi nhanh lên đi, bắn chết! ta muốn trở về quán rượu tắm!"

Sacchi liền nói: "Chờ một chút, chẳng lẽ để cho Thần Vật ở chỗ này bất kể sao? sẽ có hay không có người quay đầu đem nó lấy đi? ta xem Vu Sư hiệp hội người cũng không đi xa" .

Tần Xuyên cũng là nhú mày, chuyện này quả thật khó xử, để Thần Vật không an lòng, lấy đi lại không làm được.

Đang lúc này, Thiết Sư suất lĩnh một đám Cổ Võ môn phái đệ tử, đi tới.

"Các người đã lấy không đi, vậy thì do chúng ta tới xử lý đi, chúng ta lại ngừng tay ở chỗ này, nghĩ ra biện pháp mới thôi", Thiết Sư đạo.

Tần Xuyên sững sờ, tảo hiện nay nhìn lại, "Thiết Sư tướng quân, Hắc La Sát cùng Tuyệt Nữ đây?"

"Mới vừa rồi Vu Sư hiệp hội vừa rút lui lui, các nàng cũng đi theo rời đi, coi bọn nàng hai người thực lực, một lòng muốn chạy trốn, chúng ta cũng không ngăn được", Thiết Sư thản nhiên nói.

Tần Xuyên buồn bực vỗ trán một cái, mới vừa rồi nếu không phải là vì cứu Phất Cách, chính mình đi nhúng một tay, có lẽ là có thể lưu lại Hắc La Sát.

Lần này tốt lắm, cũng không biết lúc nào lại sẽ bị cái này âm hiểm giao hoạt tông sư cho chán ghét đến, mấu chốt là, Hắc La Sát không chết, Liễu Hàn Yên thì sẽ một thẳng có tai họa ngầm.

"Lấy thực lực người, lần sau gặp phải Hắc La Sát, lại giết hẳn liền có thể, chẳng lẽ còn yêu cầu cho ta mượn tay?" Thiết Sư hỏi.

Tần Xuyên lững thững cười cười, hẳn biết, là Hắc La Sát đoán sai hẳn thực lực chân thật, Thiết Sư mới sẽ cảm thấy, Hắc La Sát không phải mình đối thủ.

Hắn cũng không tiện chối chuyện này, bằng không, đối với hắn cũng không lợi nhuận, phô trương thanh thế có lẽ càng có thể bảo đảm an toàn.

Nhưng vào lúc này, một bên kia rừng mưa nhiệt đới bên trong, chạy đến mấy cái chật vật bóng người, rõ ràng là Đường Vi mang đến một đám sát thủ.

Màu đen Băng Ngưng chân khí từ rừng mưa nhiệt đới bên trong xuyên qua, đem nước mưa ngưng kết, đem số lớn cây cối đánh thiên sang bách không!

"Hắc La Sát? !"

Tần Xuyên mãnh liệt mà thức tỉnh, người này không phải là chạy trốn, mà là

tiếp viện trang viên đám lính đánh thuê kia đi rồi!

Tần Xuyên mau mau xông đi qua, ôm Đường Vi, quan tâm hỏi "Người như thế nào đây? bị thương sao? !"

Đường Vi lắc đầu, mục hàm phần hận đạo: "Các nàng giết cái Hồi Mã Thương, chúng ta công hội ba sát thủ bị nàng giết, nếu không phải Tà Kiếm kéo lại hẳn, chúng ta cũng phải gặp họa!"

Vừa dứt lời, liền gặp được bên trong rừng mưa, một đạo hùng vĩ như núi sụp đổ kiếm khí, âm âm hạ xuống!

Một màn màu đen bóng người, từ nơi này kiếm khí phía sau phóng lên cao, lẳng miến cường tránh được kiếm này khí phong mang, rõ ràng là Hắc La Sát!

Hắc La Sát lẳng không đánh ra một cái Băng Ngưng Chưởng, chưởng ảnh bài sơn hải đảo, để cho vừa mới chém ra một cái kiếm ý Mạc Tà không kịp chống đỡ.

"Phốc!"

Tà Kiếm Mạc Tà phun ra một búng máu, mạnh mẽ dùng chính mình Huyền Thiết Trọng Kiếm ngăn cản ở trước người, che ở máu chốt chỗ yếu, mới không có bị thương nặng.

Mắt thấy thế cục không ổn, Mạc Tà uốn người rút lui, không dám sẽ cùng Hắc La Sát một chọi một tác chiến.

Hắc La Sát cũng không đuổi theo, ở phía sau cười lạnh nói: "Sát thủ bằng thứ ba Tà Kiếm, cũng không gì hơn cái này, coi như người có kiếm ý, có thể người kiếm ý như thế kịch cộm, vừa có thể không biết sao ta cần gì phải! ?"

"Phu quân!" Đông Phương Tinh Thái thấy bản thân trọng phu chạy đến, thở phào nhẹ nhõm, chạy mau tới kiểm tra thương thế hẳn tình.

Thiết Sư nhíu mày lại, cũng dẫn người nghênh đón, hướng về phía bên trong rừng mưa Hắc La Sát hô lớn: "Hắc La Sát! rụt rè e sợ, dáng vẻ này cái tông sư! ? người có can đảm liền đi ra, ta Thiết Sư phụng bồi tới cùng!"

Hắc La Sát thanh âm thật giống như ở trong rừng mưa khắp nơi vang vọng, nàng khanh khách âm hiểm cười nói: "Thiết Sư, người cho ta là người ngu sao? bên cạnh người có Kiếm Ma ở, cũng gọi theo ta một chọi một?"

Người Khinh Công không bằng ta, ta cước trình người căn bản đuổi không kịp, người nếu là có can đảm đo theo đuổi ta, đã sớm vào rừng mưa nhiệt đới rồi, sẽ còn để cho ta tùy tiện chạy?

Ta đúng là đang rừng mưa nhiệt đới bên trong, ta chính là không đi ra, các người ai dám đi vào, đại khái có thể thử một chút!"

Dù sao Hắc La Sát Cổ Võ phần lớn đến từ Thủy Vân Tịnh Trai, mà Thủy Vân Tịnh Trai Khinh Công cũng là nhất tuyệt, Thiết Sư Thiết Tuyền Quyền cùng Ngoại Gia Hoàn Luyện Công Phu mặc dù cường đại, ở linh động thượng lại hoàn toàn không phải là Hắc La Sát đối thủ.

Tần Xuyên hí mắt một cái, đạo: "Hắc La Sát, Thiết Sư tướng quân nói với người một chọi một, ta tuyệt đối không nhúng tay vào, người nếu là còn có phân nửa cao thủ tôn nghiêm, liền đứng ra."

"Ha ha ha! Kiếm Ma, người cho ta là ba tuổi hài tử! ? Đông Kinh lần đó thiếu chút nữa bị người ám toán, hôm nay người lại cố ý không triển lộ thực lực chân thật, đây cũng là đánh ý định quỷ quái gì! ? thế nào, sợ người cái đó Sát Nhân Cuồng Ma bản tính. bại lộ ở quá nhiều người trước mặt, bị người làm thành quái vật?"

Mọi người nhất thời dùng đủ loại cổ quái ánh mắt nhìn Tần Xuyên, chỉ có Đường Vi rõ ràng các trong nguyên nhân, rất là tức tối bất bình.

Tần Xuyên ngược lại không có vấn đề người khác ánh mắt, hướng mọi người

nở nụ cười hàm hậu cười, cũng lười giải thích cái gì.

"Giỏi một cái gian trá Hắc La Sát, người cho rằng là như vậy, là có thể lấy được Thần Vật? người không phải là đang vì trang viên bán mạng sao? người chẳng lẽ không muốn Thần Vật rồi hả?" Thiết Sư hỏi.

Hắc La Sát sâu kín thở dài, "Ai, nghĩ là Tự Nhiên nghĩ, bất quá... thật giống như các người cũng không cầm được Thần Vật đâu rồi, tất cả mọi người không cầm được, ta lại gặp cái gì? không lâu sau nữa, chỉ sợ các người tất cả đều phải chết ở chỗ này" .

Nghe được nàng những lời này, tất cả mọi người là cảm thấy tình huống không ổn.

Đông Phương Tinh Thái hận đến nghiến răng nghiến lợi, chất vấn: "Hắc La Sát, người có ý gì! ?"

Hắc La Sát miệt nhưng đạo: "Tóm lại, Bốn Tọa đi trước, Thần Vật các người yêu cầm, thì lấy đi đi, ha ha ha ha..."

Theo Hắc La Sát tiếng cười đi xa, hiển nhiên cũng đã rời đi phụ cận.

Ngay vào lúc này, bị thương số 3 binh vương, mang theo còn sót lại vài tên Dong Binh, từ rừng mưa nhiệt đới bên trong đi ra.

Hoàng Kim Sư Tử Dong Binh đã bị bọn sát thủ cơ hồ cũng chém tận giết tuyệt, ngoại trừ không trung quanh quần hai chiếc Apache, chỉ còn lại số 3 mấy người này.

Số 3 lạnh lùng nói: "Trang viên chủ quản Ed Leah tiểu thư đã truyền đạt chỉ thị, nhiều nhất ba mươi phút, sắp sẽ phải sai oanh tạc cơ tới, đến lúc đó hướng mặt đất đầu phóng cao đạn nổ, nếu như các người muốn làm Thần Vật chôn theo, đại khái có thể lưu ở khu rừng mưa này bên trong, tiếp nhận Luyện Ngục biển lửa lễ rửa tội!"

"Cái gì! ? các người điên rồi sao! ? nơi này là Amazon rừng mưa nhiệt đới! các người muốn phóng hỏa đốt rừng mưa nhiệt đới! ?"

Một khi sử dụng cao đạn nổ đem khắp nơi là cây cối rừng mưa nhiệt đới nhen nhóm, lửa lớn rất có thể liên tục đốt thủng mấy ngày đều khó tắt.

Đối với có một tí lương tri người mà nói, đều biết, Amazon rừng mưa nhiệt đới là phi thường trân quý, trang viên động tác này, đơn giản là mất đi nhân tính.

Đương nhiên, một khi khắp rừng mưa nhiệt đới thành biển lửa, mưa kia trong rừng mọi người, cũng khẳng định Cửu Tử Nhất Sinh, coi như không bị nổ chết, hơn phân nửa cũng sẽ hít thở không thông.

Số 3 mặt đây lạnh giá: "Quyền lựa chọn ở chư vị trên tay, nếu như chư vị có thể chấp tay nhường ra Thần Vật, rừng mưa nhiệt đới Tự Nhiên có thể no toàn bộ" .

Những lính đánh thuê này cũng đã làm xong hẳn phải chết chuẩn bị, căn bản không sợ người chung quanh đem bọn họ giết chết.

Nếu như hiện trường người đều không đi, vậy bọn họ liền sẽ thông qua trời cao tầm mắt, đem quả bom đầu phóng, các loại (chờ) đem người cũng đốt chết rồi, lại đến lấy thất thần vật.

"Chư vị chỉ có nửa giờ thời gian quyết định, chậm, coi như không kịp chạy trốn", số 3 cười gằn nói.

Một bang Hoa Hạ tuổi trẻ võ giả rồi rít bắt đầu hốt hoảng, bọn họ chẳng qua là tới lấy công tích, cũng không muốn thật táng thân ở hải ngoại, mỗi một người đều vội vàng nhìn Thiết Sư, chờ hẳn ra lệnh.

Thiết Sư tự nhiên thờ dài, mặc dù hẳn rất hoài nghi, trang viên có thể hay không thật làm như vậy tuyệt, có thể liên tưởng đến trang viên Thông Thiên Triệt Địa quốc tế phía sau màn sức ảnh hưởng, vẫn cảm thấy thật lại làm như

vậy.

"Thôi, xem ra là chúng ta chuẩn bị chưa đủ, chớ vị, chúng ta rời đi trước",
Thiết Sư hướng Tần Xuyên, Tà Kiếm vợ chồng các loại (chờ) gật đầu một cái,
dự định phải đi.

Có thể Tần Xuyên cúi đầu trầm tư chốc lát, nhưng là khuyên nhủ: "Chờ một
chút! Thiết Sư tướng quân, sự tình vẫn chưa xong!"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 529: Ý Nghĩ Hảo Huyền

0 529

"Kiếm Ma, coi như người có thông thiên bản lĩnh, dưới mắt cũng lấy không đi này Thần Vật. huống chi, coi như chính người có thể từ Luyện Ngục trong biển lửa chạy thoát, có thể bên cạnh người người, còn có khu rừng mưa này, đều không nên trở thành chôn theo", Thiết Sư nghiêm mặt nói.

Tần Xuyên cười gật đầu, "Ta cũng không nói muốn lấy thất thần vật, chỉ bất quá, ta cho là sự tình căn bản không cần phải thô bạo như vậy địa giải quyết" .

"Ồ?" Thiết Sư có chút đông lại một cái lông mi, không đoán ra Tần Xuyên ý đồ.

Tần Xuyên chính là đi tới số 3 binh vương đám người trước mặt, cười tủm tỉm nhìn vài tên Dong Binh.

"Kiếm Ma, nếu như người muốn giết chết chúng ta, chúng ta tuyệt không phải đối thủ của người, nhưng người đừng tưởng rằng như vậy có thể giải quyết vấn đề", số 3 không sợ hãi chút nào nói.

Tần Xuyên nhún vai một cái, "Các người sống chết ta không có hứng thú, nhưng các người tốt nhất thay ta kết nối người một chút môn cái đó chủ quản, kêu Ed Leah nữ nhân" .

"Dựa vào cái gì?" số 3 khinh thường nói: "Coi như người là Kiếm Ma, cũng không thể tùy ý với Ed Leah tiêu thư đối thoại" .

Tần Xuyên cười khẽ, "Ta có thể hay không cùng với nàng đối thoại, không

phải là các người những người này định đoạt. các người làm sao biết, nàng không có hứng thú theo ta đối thoại?

Ngược lại, nàng thật ra thì rất muốn theo ta trò chuyện một chút, không tin lời nói, người chỉ cần nói cho nàng biết một chỗ tên gọi, hết thầy đều sẽ khác nhau rồi" .

Mọi người nghe được Tần Xuyên lời nói, đều là trở mắt nhìn nhau, không biết Tần Xuyên rốt cuộc giữ trò quỷ gì, còn như thế làm như có thật.

Số 3 bình vương một trận suy nghĩ, để cho ổn thoả, hẳn vẫn hỏi Tần Xuyên nói tên gọi, sau đó thỉnh cầu kết nối Ed Leah đường giây riêng.

Không bao lâu, Ed Leah nghe liên tưởng tuyến, giọng uy nghiêm đạo: "Không phải là đã toàn bộ giao phó biết sao? còn có chuyện gì?"

Số 3 cung kính nói: "Ed Leah tiểu thư, Kiếm Ma nói muốn với ngài nói chuyện điện thoại" .

"Kiếm Ma?" Ed Leah do dự một chút, đạo: "Không cần, chuyện này đã không có gì có thể nói" .

Số 3 lập tức nói: "Ta cũng cho rằng như thế, nhưng hẳn nói một cái kêu tiểu thư đặc biệt Will địa danh, nói ngài nghe được cái này địa danh, nhất định sẽ nguyện ý với hẳn trò chuyện một chút..."

Ed Leah bên kia rơi vào trầm mặc, một mực không trả lời.

Số 3 mồ hôi lạnh nhễ nhại, cho là chọc giận thượng cấp, vội vàng bồi tội đạo: "Thật xin lỗi, là ta uống công vô ích, quấy rầy đến ngài..."

Đang lúc số 3 muốn cắt đoạn liên lạc thời điểm, lại nghe Ed Leah ở đó đầu thở dài một hơi, đạo: "Để cho Kiếm Ma các hạ nghe" .

"A! ?"

Số 3 trong nháy mắt giật mình nhìn Tần Xuyên, lấy vì mình nghe lầm.

"Nhanh! không nghe thấy ta nói cái gì! ?" Ed Leah thúc giục.

Số 3 bình vương lúc này mới đi nhanh lên tiến lên, đem máy truyền tin giao cho Tần Xuyên, nhưng vẫn là đầu óc mơ hồ.

Không chỉ là hắn, tại chỗ những người khác, cũng đều cảm thấy hiếu kỳ, cái này kêu tiểu thư đặc biệt Will địa phương là nơi nào, chẳng lẽ đó là trang viên trụ sở chính chỗ?

Tần Xuyên ngược lại tính trước kỹ càng, hắn lần này tới tự nhiên là có chuẩn bị, hắn đi tới một cái khá xa vị trí, cầm lên máy truyền tin thả ở bên tai đạo.

Vừa mở miệng, Tần Xuyên cũng không có dùng Anh Văn, mà là dùng một cái lưu loát tiếng Ý, chào hỏi: "Xin chào, san Mạn Toa - Glover tiểu thư."

Nữ nhân ở đầu kia uyển nhiên cười một tiếng, "Thân ái Kiếm Ma các hạ, ta gọi là Ed Leah" .

"Ồ? ta nghĩ đến người lại càng thích chính mình vốn là tên", Tần Xuyên cười nói.

Ed Leah nhàn nhạt nói: "Ta nhớ ngài khả năng nhớ lầm người" .

Tần Xuyên nhún vai, "Được rồi, Ed Leah tiểu thư, có lẽ thật là ta nhớ lộn. bất quá tiểu thư đặc biệt Will chỗ đó..."

"Kiếm Ma các hạ!" Ed Leah trực tiếp cắt đứt Tần Xuyên lời nói, hỏi "Ta muốn biết, người phải cùng ta trò chuyện nội dung là cái gì" .

Tần Xuyên trong mắt lóe lên một tia bày mưu lập kế vẻ, đạo: "Thật ra thì con người của ta cũng không tính tranh cường hiếu chiến người, trừ phi sự tình tìm tới ta, nếu không đại đa số tình huống, ta cũng sẽ không chủ động khiêu chiến.

Đối với trang viên như vậy một cái vật khổng lồ, ta nghĩ rằng bất kỳ một quốc gia nào cũng không muốn phát sinh mâu thuẫn, ta chính là một cái bình thường người, càng không muốn cùng người môn phát sinh quá lớn tranh chấp" .

Ed Leah đạo: "Đầu tiên, Kiếm Ma các hạ tuyệt không phải người bình thường, liền trước mắt ta nắm giữ tin tức nhìn, ngài ở Đông Kinh triển lộ sức chiến đấu, sợ rằng toàn thế giới có thể cùng ngài phân cao thấp, không cao hơn năm vị, mà bọn họ cũng đã là thành danh mười mấy năm, thậm chí vài chục năm người, không có một giống như ngài còn trẻ như vậy.

Thứ yếu, ta rất vui vẻ yên tâm, ngài phi thường tự biết mình, trang viên là không thể gây hủy, coi như Ngày Tận Thế, trang viên cũng sẽ chỉ là cuối cùng ngã xuống nhất phương. tuyệt không phải dựa vào người kiếm, là có thể đối kháng tồn tại" .

"Cám ơn Ed Leah tiểu thư khen, thật ra thì ta từ trước đến giờ là đi ngẫu tượng phái nhiều hơn thực lực phái, đánh nhau chẳng qua là ta nghề tay trái, đại đa số thời điểm, ta đều chỉ muốn an tĩnh làm một cái anh chàng đẹp trai. giống như lần này rừng mưa nhiệt đới bên trong tinh phong huyết vũ, nếu không phải vì cứu mỹ nhân nữ, ta thì không muốn tới." Tần Xuyên nghiêm trang thối Ngưu.

"Thật sao? nói như vậy, Kiếm Ma các hạ không phải là muốn tranh đoạt Thần Vật?" Ed Leah tiếng cười rất qua loa lấy lệ, hiển nhiên bị người khác vô si đến.

Tần Xuyên một tiếng thở dài, "Ta vốn là không muốn Thần Vật, nhưng là đầu rồi, ta xem này Thần Vật lại chiếu lấp lánh còn có thể phóng điện, cái này thì với lờ lờ phát sáng phát sáng kim cương như thế, nữ nhân ta khả ư thích thứ này, cho nên... ta nghĩ rằng tranh thủ một chút, đem này Thần Vật làm trở về tiền nữ nhân ta" .

Ed Leah tâm lý thầm mắng, Người đang nói bậy cái quý gì, nhưng chỉ có thể theo Tần Xuyên lời nói trò chuyện, cương cười nói: "Như vậy... Kiếm Ma các hạ hay lại là phải cùng chúng ta là địch?"

Tần Xuyên nói: "Dĩ nhiên không phải, nhưng ta cảm thấy, vừa nhưng cái này Thần Vật đã xuất hiện, nhiều người như vậy nhìn thấy, coi như trang viên đem nó cưỡng ép mang đi, cũng không khả năng làm cho tất cả mọi người chịu phục. mặc dù nói trang viên nhiều tiền lắm của, nhưng cũng không phải là thế giới ngầm Chúa tể, rất nhiều phe thế lực đều nhìn đây.

Ed Leah tiểu thư, nói lời khó nghe, các người mạnh như vậy đi lấy đi Thần Vật, chỉ có thể tạo số lớn địch nhân, đến lúc đó... khó bảo toàn có vài người phía sau len lén cho các người khiến cho thủ đoạn, người có số lớn bảo tiêu cùng cao thủ hộ vệ, dĩ nhiên không sao, thật có chút ở xa xôi người... có thể không nhất định có thể bảo đảm an toàn đây" .

Ed Leah trầm mặc đã lâu, hít một hơi thật sâu, mới để cho giọng lộ ra bình tĩnh nói: "Kiểm kia Ma các hạ, có cái gì càng đề nghị hay đây? ta thanh minh trước, chúng ta trang viên là không có khả năng buông tha Thần Vật."

"Ta cũng không nói muốn cho bất kỳ bên nào thối lui ra tranh đoạt, chỉ bất quá, mọi người không cần phải như vậy thương hòa khí, thà tất cả mọi người thương cân động cốt, không bằng tìm một thích hợp sân thượng, để cho thế giới ngầm muốn Thần Vật các phe, cùng đi ra ngoài quang minh chính đại cạnh tranh.

Nếu như ta nhớ không lầm, sang năm ba tháng phần, chính là bốn năm một lần "Tiềm Long đại hội ". vừa vặn thế lực khắp nơi cũng sẽ xuất tịch.

Mọi người đi ra lăn lộn, cũng là muốn mặt mũi, nếu như đúng là cạnh tranh công bình sa sút bại, kia cũng không thể nói gì được, Thần Vật nên thuộc về ai, chính là người đó, Ed Leah tiểu thư cho là thế nào?"

Tiềm Long đại hội, là thế giới ngầm bốn năm một lần hội nghị, Dong Binh hiệp hội, sát thủ hiệp hội, tổ chức tình báo, Hacker tổ chức, bí mật nghiên cứu khoa học cơ cấu, nhà buôn súng ống đạn dược các loại, cũng sẽ xuất tịch.

Đại hội một loại đều là thảo luận thế giới ngầm cách cục, lẫn nhau tiến hành

hợp tác, cũng giải quyết một ít với nhau mâu thuẫn, để tránh đưa tới quá nhiều tranh đấu.

Trên thực tế, Hoa Hạ Chân Long đại hội, ngay từ đầu cũng là tham khảo Tiềm Long đại hội kiểu tổ chức.

Chẳng qua là, Chân Long đại hội chẳng qua là Hoa Hạ nội bộ, Tiềm Long đại hội là bao trùm toàn thế giới Địa Hạ Thế Lực.

Ed Leah do dự một hồi, đạo: "Chẳng lẽ là nghĩ tại Tiềm Long đại hội thiết trí lôi đài tỷ võ sao? này chúng ta có thể sẽ không đáp ứng, chúng ta trang viên mặc dù võ giả đông đảo, nhưng ta cũng chọn không ra một cái có thể với Kiếm Ma các hạ một chọi một cao thủ tới" .

Tần Xuyên đạo: "Tỷ võ? dĩ nhiên không cần phải, chúng ta muốn tranh đoạt là Thần Vật, mà Thần Vật bây giờ là bất luận kẻ nào cũng không có biện pháp đến gần. chúng ta chỉ cần đến lúc đó phái ra đại biểu, trận đấu ai có thể chinh phục Thần Vật, Thần Vật coi như ai.

Cái này tỷ thí, ai ngờ giành trước cũng không đáng kể, bởi vì ai cũng không xác định, người thứ nhất lên đi có thể hay không thứ nhất chết, người nói sao?"

Ed Leah châm chước một hồi, ngược lại có nhiều chút động lòng, bởi vì bọn họ trước mắt quả thật không nắm chắc mang Thần Vật trở về, hơn nữa đường hoàng mang đi Thần Vật, thụ địch quá nhiều, còn đã thành bị công kích mục tiêu sống, cũng bất lợi cho trang viên.

Mà chỉ cần có đầy đủ thời gian, bọn họ hoàn toàn có thể để cho nghiên cứu khoa học đoàn đội, nghĩ ra một bộ biện pháp tới đồng phục Thần Vật thả ra Lôi Điện năng lượng, loại thời điểm này, khoa học so với Cổ Võ đáng tin địa nhiều.

"Kiếm Ma các hạ đề nghị, ngược lại là có thể cân nhắc, bất quá có hai vấn đề , thứ nhất, Tiềm Long đại hội địa điểm không phải là Colombia, thứ hai, ở đại sẽ bắt đầu trước, Thần Vật xử trí như thế nào?"

Tần Xuyên toét miệng cười một tiếng, "Cái này đơn giản, chỉ cần mời Tiềm Long đại hội luân trị chủ tịch, Man Vương Borr Gai tác tới, do hãn đế ý tới đến Thần Vật, ta nghĩ rằng cũng không ai dám mạnh mẽ bắt lấy hào đoạt.

Hơn nữa cạnh tranh công bình Thần Vật, không tạo thành chảy máu chết, vừa vặn phù hợp Tiềm Long đại hội tổ chức hiện nay, ta nghĩ rằng Man Vương hãn sẽ cảm thấy hứng thú, hợp địa điểm, do hãn tới quyết định đổi thành Colombia, không là được rồi?"

Ed Leah nghe xong, không khỏi khanh khách khẽ cười một hồi, "Kiếm Ma các hạ, người thật đúng là có gan Phách, lại muốn cho đường đường Man Vương tới rừng mưa nhiệt đới bên trong thủ Thần Vật? người không cảm thấy có chút ý nghĩ hảo huyền sao?"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 530: Lúc Trước Chơi Bóng Rổ Sao

0 530

Tần Xuyên lại xem thường, nhàn nhạt nói: "Không hỏi một chút hử, làm sao người biết cái này không thể nào?"

"Ta cùng với Man Vương cũng có duyên gặp qua một lần, rất đáng tiếc, Man Vương Borr Gai tác không có chỗ ở cố định, ta cũng không có hử phương thức liên lạc, còn cần từ sát thủ hiệp sẽ thông qua Siso phu Phó Hội Trưởng nơi đó truyền tin tức..."

Đến lúc đó, coi như liên lạc với, các loại (chờ) Man Vương chạy tới các người vị trí chỗ ở, cũng không biết phải bao lâu, đêm dài lắm mộng, ta có thể không kịp đợi."

Tần Xuyên cười nói: "Căn bản không yêu cầu phiến toái như vậy, theo ta được biết, Borr Gai tác bây giờ đang ở Nam Mỹ, hử muốn chạy tới, cũng liền mấy phút đầu chuyện" .

"Cái gì! ?" Ed Leah ngạc nhiên, lòng nghi ngờ, chẳng lẽ cái này Kiếm Ma, đã lặng yên không một tiếng động với Man Vương có giao tình?

Mặc dù nói cường giả giữa lẫn nhau hấp dẫn là bình thường, nhưng Man Vương Borr Gai tác hảo hữu chí giao, ngoại trừ Siso phu, chưa từng nghe nói qua còn lại, này có thể ly kỳ.

"Kiếm Ma các hạ muốn chứng minh như thế nào?"

Tần Xuyên ào ào cười nói: "Rất đơn giản, ta bây giờ liền gọi điện thoại liên

lạc, trong vòng nửa giờ, ta sẽ cho người trả lời" .

"Nửa giờ? vậy cũng tốt, nếu Kiếm Ma các hạ có lòng tin như vậy, ta đây liền chờ tin tốt lành, nửa giờ sau, ta sẽ lại theo ngài liên lạc..."

Treo truyền tin sau, Tần Xuyên thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đem nữ nhân này cho lặc lự đi qua.

Hắn thật ra thì vừa mới vẫn ở mật mưu chuyện này, nếu muốn từ nhiều cường giả như vậy trong tay cướp đi Thần Vật, cướp đoạt khẳng định không được.

Tần Xuyên nghĩ đến, là ban đầu mình cùng Hải Thần huy chương giăng co, suýt nữa bỏ mạng, lại dựa vào trong cơ thể mình đen Ám Năng Lượng sống sót sự tình.

Trong cơ thể mình cổ năng lượng này, tựa hồ đối với Thần Vật có đặc thù áp chế lực, chẳng qua là hắn một mực không biết thế nào sử dụng.

Tần Xuyên cảm thấy, nếu như có thể hoa hơn ba tháng thời gian, nắm giữ sử dụng cổ lực lượng này, vậy hắn sẽ là tối có cơ hội chinh phục Thần Vật một người!

Đương nhiên, cái kế hoạch này rốt cuộc có thể thành công hay không, Tần Xuyên cũng không dám hứa chắc, nhưng ít ra, chính mình không cần với trang viên, Hồng Long, Vu Sư hiệp hội các loại (chờ) mấy phương kiên trì đến cùng đánh nhau.

Theo chân bọn họ đấu, không là muốn chết sao? thật ra thì hắn liền đá cái Hắc La Sát đều rất miễn cưỡng a!

Trở nên mạnh mẽ, trở nên mạnh mẽ, trở nên mạnh mẽ! Tần Xuyên tâm lý kêu gào, nhưng cũng biết, tu luyện loại sự tình này không thể gấp, hắn cái tuổi này, có tu vi này đã cảm ơn trời đất, không thể lại lòng tham.

Tần Xuyên xoay người lại, tỏ ý Đường Vi cùng Chu Phương Tình bọn người

bình tĩnh chớ nóng,

Hắn cần phải tiếp tục xử lý chuyện kế tiếp.

Tần Xuyên cầm ra điện thoại di động của mình, yên lặng mở ra ấn nút trong đó tiên tri hệ thống.

Trước hắn ở Nước Nga, liền tra xét thế giới ngầm số lớn cường giả cùng tổ chức tin tức, hắn ngay cả Ed Leah nữ nhân này cũng điều tra, dĩ nhiên là điều tra Borr Gai tác loại này nguừ vài chục năm cấp chí tôn cường giả, cho nên, Tần Xuyên hiểu được, Borr Gai tác gần đây hành tung là đang ở Nam Mỹ, chẳng qua là cụ thể ở đâu, hắn còn phải lại lục soát tra một chút.

...

Ở nước Mỹ Texas, một đại đội trên bản đồ cũng không nhìn thấy, kê tiểu thư đặc biệt Will thôn trang nhỏ, nơi này chỉ ở lại mười mấy gia đình, phân tán ở mảng lớn đất hoa màu chung quanh.

Trong đó một nhà đỏ đình tường trắng cửa nhà bên ngoài, một nam một nữ hai cái khả ái huynh muội, chính chơi đùa chơi đùa, nam hài tử bắn súng bắn nước, nữ hài cả người cũng ướt, cầm một hạt bắp cái đánh nam hài, truy đuổi đùa giỡn.

Một cái mang nón che nắng, mặc giản dị quần trang phụ nhân, mới từ Nông trong đất trở lại, nàng để cho nam hài khác (đừng) khi dễ muội muội, để cho hai hài tử đừng ngã, cả mắt đều là thương yêu.

Đang lúc phụ nhân vào nhà, dự định uống miếng nước thời điểm, trong phòng khách kiểu xưa máy điện thoại vang lên.

Phụ nhân đi tới, nhận điện thoại, "Xin chào, nơi này là Smith gia..."

Bên đầu điện thoại kia, truyền tới một nữ tử thở phào nhẹ nhõm thanh âm, "Cám ơn trời đất, tỷ tỷ, là ta" .

Phụ người nhất thời vui mừng, vui vẻ kêu: "Ồ! trời ơi! san Mạn Toa! ta thân ái muội muội, người tốt lâu không gọi điện thoại tới! người thật đúng là ta nhớ đến chết rồi, chẳng lẽ các người phố Wall đi làm cũng bận rộn như vậy sao? ! vội vàng đem công việc từ đi, không tới nữa nhìn chúng ta một chút, Jayme cùng Shiela này hai hài tử đều phải không nhận ra người cái này Di Mụ rồi!"

Nghe phụ nhân hi lý hoa lạp một trận lời nói, bên đầu điện thoại kia san Mạn Toa chỉ có thể không ngừng nói "Xin lỗi" .

"Tỷ tỷ, Luque như thế nào đây? còn đang tu xe xưởng sao?" Luque là phụ nhân chồng.

"Đúng vậy, tỷ phu người còn có thể làm gì? thật là không chịu nổi, mỗi ngày về nhà đều là một thân xăng vị", phụ nhân trong lời nói đều là chê, nhưng trên mặt lại không vẻ chán ghét, ngược lại mặt đầy thỏa mãn.

San Mạn Toa "ừ" âm thanh: "Jayme cùng Shiela đều tốt sao? bọn họ cũng đi học chứ ? lần trước ta cho bọn hăn mua sách bao dùng sao?"

"Sớm dùng tới! bọn họ khả ưa thích rồi, đặc biệt Shiela ngày hôm qua còn nói nhớ đọc Di Mụ đâu rồi, nếu không có người hình, cũng sắp quên người đáng đáp ra sao rồi! bọn họ còn nói muốn ta dẫn bọn hăn đi New York nhìn người, ta nói người bề bọn nhiều việc, bọn họ mới nhịn được", phụ nhân đạo.

San Mạn Toa cười khẽ, "Ta... ta gần đây quả thật quá bận rộn, người cũng biết, kinh tế bây giờ không quá khởi sắc... ừ, tỷ tỷ, chờ ta vô ích, ta ở New York chờ các người, mang bọn nhỏ vui đùa một chút" .

"Thân ái san Mạn Toa, muội muội ta, người không muốn luôn là cân nhắc chúng ta, cũng không cần liên muốn kiếm tiền, mặc dù nhà chúng ta không giàu có, nhưng cũng đã không như năm đó như thế nghèo khó rồi.

Tỷ tỷ chỉ hy vọng người nhanh lên một chút tìm một nơi quy tụ, không muốn

lại bận rộn như thế, người cũng biết, mẹ lúc đi, để cho ta chiếu cố thật tốt người, nhưng ta vẫn cảm thấy ngược lại bị người chiếu cố, tâm lý kì quái không dễ chịu", phụ nhân tiếc nuối nói.

San Mạn Toa bận rộn phủ nhận nói: "Không phải là, tỷ tỷ, ta có người, có Jayme có Shiela, ta rất vui vẻ... về phần còn lại, người cũng đừng nghĩ, ta có ta dự định" .

"Được rồi, ta biết, người so với tỷ tỷ thông minh nhiều lắm, người nhất định sẽ trở thành một nữ phú hào, ha ha" .

Hai tỷ muội nói mấy câu thân thiết lời nói sau, san Mạn Toa thật giống như vô tình mà nói: "Tỷ tỷ, gần đây có không có gì đặc biệt người đi tìm các người? hoặc là có đặc biệt xảy ra chuyện sao?"

Phụ nhân Phụng cười nói: "San Mạn Toa, người cảm thấy tiểu thư đặc biệt Will còn có thể có cái gì Ngoại Tinh Nhân chiếu cố sao? nơi này ngay cả châu chấu đều lười đả chiếu cố đây!"

"Ta... ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút, chỉ cần các người đều không sao liền có thể" .

Trò chuyện mấy câu sau, san Mạn Toa mượn cớ tương đối bận rộn, cúp điện thoại.

Tại phía xa mấy ngàn dặm bên ngoài, Hawaii to Đại Trang Viên trong khu nhà cao cấp.

Ed Leah đem điện thoại di động ném cho bên cạnh phục vụ nàng người hầu gái, trên mặt ôn nhu nụ cười, từ từ biến thành âm trầm nghiêm túc.

Nữ nhân cắn răng nghiêng lợi, nhưng là đầy mắt tràn đầy nghi ngờ, nàng hoàn toàn không nghĩ ra, nàng tài liệu, theo lý thuyết toàn bộ đã trải qua đặc thù chế biến, ngay cả nước Mỹ Liên Bang Điều Tra Cục cũng không có biện pháp tra

được, người nhà nàng, nàng đi qua.

Nhưng là, Kiếm Ma lại tựa hồ như biết rất nhiều nàng tin tức tư nhân, chẳng lẽ nói, Kiếm Ma tình báo thu góp năng lực, so với nước lớn Tình Báo Bộ Môn mạnh hơn sao?

Nghĩ đến đây cái nam nhân thần bí, khả năng đã hiểu rõ nàng hết thảy, Ed Leah liền cảm thấy cả người không được tự nhiên, thậm chí có chút bối rối...

...

Brazil, bên trong ước.

Bởi vì vì trong vòng mấy tháng phát hiện Virus, để cho tòa thành thị này trở nên bầu không khí nặng nề, bệnh viện y tế tài nguyên số lớn chưa đủ, trên thế giới rất nhiều y tế cơ cấu đều ở chỗ này mở kiểm tra điểm, vì các thị dân cung cấp thân thể kiểm tra, trước thời gian phát hiện bệnh hoạn.

Vào lúc này, một cái xây dựng ở khu dân nghèo bên ngoài tạm thời y tế kiểm tra điểm, đang có một nhóm thầy thuốc chính bận rộn cho dân nghèo môn kiểm tra, cho một nhiều chút không có tiền dân chúng chữa bệnh.

Dẫn đội là một người da đen thầy thuốc, hãn thể trạng cường tráng cao lớn, đạt tới 2m2, ngồi ở chỗ đó tựa như cùng đứng.

Hãn thoạt nhìn cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi, trường mãn lạc tai hồ, hai cái to lớn tay, thật là có bóng đá rộng như vậy.

Vào lúc này, người da đen thầy thuốc chính cho một cái mười ba bốn tuổi hài tử đo nhiệt độ cơ thể, mặc dù hãn tướng mạo tục tũn, nhưng ánh mắt rất hiền lành, nói chuyện cũng rất ôn hòa.

Ngược lại trong cái này ước khu dân nghèo hài tử, nhìn người da đen thầy thuốc, tò mò hỏi: "Thầy thuốc, ngài trước kia là chơi bóng rổ sao?"

"Không phải là" .

"Ngài bấp thịch như vậy phát đạt, lại dáng dấp cao, tại sao không đi chơi bóng rổ đây? hoặc là đánh Bóng Bầu Dục, ta cảm thấy đặc ngài nhất định sẽ là xuất sắc cầu thủ", hài tử nói.

Người da đen thầy thuốc cười cười, bàn tay sờ một cái người thích trẻ con, "Bởi vì ta muốn xem bệnh cho người, tiểu gia hỏa" .

Đang lúc ấy thì, một tên người da trắng nữ bác sĩ chạy tới, tôn kính nói: "Borr mạn thầy thuốc, có điện thoại đánh tới, nói là tìm ngài, có việc gấp" .

"Tìm ta?" người da đen thầy thuốc hơi lộ ra nghi ngờ, nhưng vẫn là nghe điện thoại.

Qua không tới mười giây thời gian, đen sắc mặt người liền trầm xuống, hần yên lặng đứng lên, để cho nữ bác sĩ thay hần tiếp tục công việc, sau đó đi vòng qua y tế điểm một cái ẩn núp trong góc, tiến hành nói chuyện điện thoại.

Ước chừng sau năm phút, người da đen thầy thuốc đi trở về đến đoàn đội trước mọi người, lạng lẽ cởi ra áo choàng dài trắng, đạo: "Các vị, ta có việc gấp phải rời khỏi một đoạn thời gian, cụ thể đến tiếp sau này công việc ta sẽ phái người tới đón, Virus không có đèn bù công việc kiểm tra còn phải tiếp tục, làm phiền các vị" .

Nói xong, không đợi một nhóm thầy thuốc kịp phản ứng, người da đen thầy thuốc đã xoay người sải bước rời đi.

Trước mắt mọi người thoáng một cái, hình như là sinh xảy ra cái gì ảo giác, không qua mấy giây, đen người thân ảnh cuối cùng không nhìn thấy.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 531: Man Vương

0 531

Colombia, Amazon bên trong rừng mưa.

Hai chiếc Apache đã rời đi, oanh tạc cơ cũng không có bị phá tới.

Trang viên Ed Leah cùng Tần Xuyên lần thứ hai nói chuyện điện thoại lúc, lại thật nhận được sát thủ hiệp hội tin tức, Man Vương Borr Gai tác đồng ý tạm thời bảo quản Thần Vật chuyện.

Cứ như vậy, Ed Leah Tự Nhiên cũng sẽ không cưỡng cầu nữa lập tức đến Thần Vật, như thế nào đi nữa, cũng phải cho Man Vương mặt mũi.

Huống chi, ở Ed Leah xem ra, thời gian chuẩn bị càng đầy đủ, đối với (đúng) trang viên ngược lại càng có lợi, Thần Vật sớm muộn lại bắt vào tay.

Hiện trường người biết được, Kiếm Ma lại mời tới Man Vương trông coi Thần Vật, hơn nữa còn muốn qua sang năm đầu mùa xuân Tiềm Long trong đại hội công bình tranh đoạt, không khỏi cũng rất là khiếp sợ.

Lại không nói cái kế hoạch này thế nào, Kiếm Ma thậm chí ngay cả Man Vương cũng có thể tùy thời liên lạc với, đây cũng không phải là một loại bản lĩnh a!

Coi như từ Chiến Tranh Thế Giới Lần Thứ II bên trong sống sót thế hệ trước cường giả, Man Vương sớm đã là gần như truyền thuyết như thế tồn tại.

Chiến tranh niên đại sống sót thế giới ngầm cường giả, há là hòa bình niên

đại lớn lên có thể so sánh?

Với hãn cùng thời kỳ cường giả, phần lớn đã trở thành lịch sử, duy chỉ có hãn ngật đứng không ngã!

Từ thời kỳ chiến tranh dưới đất lính đánh thuê, càng về sau hòa bình sau, trở thành làm người ta nghe tin đã sợ mất mật siêu cấp sát thủ, một mực Hùng Bá sát thủ bảng thứ mười bảy năm sau, lại rửa tay gác kiếm trở thành hội trưởng.

Có thể nói, Man Vương việc trải qua cơ hồ đều là Huy Hoàng huy chương, hai chữ hình dung, chính là "Vô địch" !

Chính vì vậy, dù là hãn ít ỏi quản sát tay hiệp hội chuyện, người phía dưới cũng không dám có một chút vượt quyền.

"Tiểu Xuyên Xuyên, người rốt cuộc làm sao liên lạc thượng Borr Gai tác? ta thế nào không biết người còn nhận biết vị kia", Đường Vi quả thực hiếu kỳ, kéo Tần Xuyên nhỏ giọng hỏi.

Tần Xuyên thấp giọng, nói: "Trở về ta nói lặng lẽ nói, nơi này không có phương tiện" .

Đường Vi nghe tâm lý ngứa ngáy, có thể cũng chỉ đành trước chịu đựng.

Trên thực tế, tại chỗ bọn sát thủ, bọn lính đánh thuê, cũng đều vô cùng hưng phấn, có thể thấy được vị này thần long kiến thủ bất kiến vĩ truyền kỳ cường giả.

Rất nhiều sát thủ đều là coi Man Vương là làm thần tượng sùng bái, cơ hồ đều là ôm fan tâm tình.

"Kiếm Ma các hạ, Man Vương các hạ thật sẽ đến không?"

"Kiếm Ma các hạ, ngài chờ chút có thể giúp ta muốn một ký tên sao?"

"Ồ trời ạ, ta nghĩ rằng để cho Man Vương đánh một quyền của ta đầu, chết ta

đều nguyện ý!" một đám sát thủ vui vẻ hư rồi.

Ngay cả Thiết Sư như vậy tông sư, cũng trên mặt khó nén mong đợi, cũng muốn hỏi hỏi Tần Xuyên là tại sao biết Man Vương, có thể lại cảm thấy không thích hợp, chỉ có thể nhin.

Ngược lại Hoa Hạ đám này đệ tử trẻ tuổi môn, cũng đối với (đúng) nước ngoài thế giới ngầm không rõ lắm quen thuộc, mặc dù nghe nói qua Man Vương tên này số hiệu, lại đối với hẳn lịch sử không quá hiểu.

"Thiết Sư tướng quân, cái này rất Vương tiền bối, thật có thể bảo đảm Thần Vật không bị người khác cướp đi sao?" nguyên lãng rất là hoài nghi.

Thiết Sư liếc hăn liếc mắt, nặng rên một tiếng, "Man Vương ở người cái tuổi này thời điểm, đã có thể không cần bất kỳ chân khí, một đám đánh bệ, đập dẹp một chiếc đức quân Báo thức xe tăng, người cảm thấy người có thể dùng quyền đầu đánh thủng một khối tấm thép sao?"

Nguyên lãng sắc mặt cứng đờ, lừng thừng cười lắc đầu, bất quá tâm lý lại có điểm không tin, không cần chân khí, một đám đánh bệ, đập dẹp xe tăng? này không phải người, là quái vật chứ ?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chờ đợi mọi người đã có chút phiền não.

Chờ rồi ước chừng ba giờ đầu, trên bầu trời bay tới một chiếc máy bay trực thăng, chậm rãi đáp xuống rừng mưa nhiệt đới bầu trời, buông xuống thang dây.

Bất quá, trước nhất ra tới một bóng người, cũng không có từ thang dây đi xuống, mà là trực tiếp nhảy ra ngoài.

"Ầm!"

Mặt đất vùi lấp người kế tiếp hố tròn, nam tử đứng yên định, căn bản không bất kỳ chân khí cùng ma pháp loại năng lượng ba động, chính là gắng gượng dựa

vào chính mình hai chân, thừa nhận rồi lực trùng kích.

Theo này lau người ảnh hạ xuống, mọi người mới nhìn rõ, đây là một cái thể trạng khô ngô như ngọn núi nhỏ tựa như người đàn ông da đen, nhìn hơn bốn mươi tuổi, một thân áo sơ mi trắng, âu phục màu xám tro khổ, nhuộm nê ô giày da.

Tất cả mọi người đều không cảm giác được, người đàn ông này trên người tu vi gì, giống như là một người bình thường người da đen nhân viên, làm một ít khổ sở công việc việc mệt nhọc, sinh hoạt túng quẫn.

Nhưng là, toàn trường tất cả mọi người, không hiểu, nhưng trong lòng cảm thấy một loại chèn ép, giống như người da đen này không phải là đứng trên mặt đất, mà là từ không trung quan sát tất cả mọi người.

Hiện trường lâm vào một hồi trầm mặc, không người nào dám thứ nhất nói chuyện, tất cả đều nhìn chăm chú người da đen, định làm rõ ràng, loại này áp lực vô hình là chuyện gì xảy ra.

Hoa Hạ đám này người tuổi trẻ, cũng coi như biết, tại sao Thiết Sư tướng quân như thế kính sợ người đàn ông này.

"Ồ kìa, Borr Gai tác, người lại không thể thật tốt trèo một lần thang dây sao? một cái lão già khom rồi, thật có thể giày vò" .

Một cái hơi than phiền thanh âm truyền tới, thang dây thượng leo xuống, là Phó Hội Trưởng Siso phu, đã từng cũng từng tham gia Đường Vi lễ nhậm chức, cho nên cùng Tần Xuyên các loại (chờ) đều gặp.

Rất hiển nhiên, Siso phu là theo Borr Gai tác cùng đi Nam Mỹ, cũng là hẳn an bài máy bay, nhanh chóng tiếp tục Borr Gai tác tới đây.

Tần Xuyên thấy Siso phu, không khỏi có chút lo âu, dù sao ban đầu chính mình thấy hẳn thời điểm, tướng mạo không giống nhau.

Bất quá, Siso phu chẳng qua là liếc mắt Tần Xuyên, hơi sừng sờ, liền căn bản không hỏi nhiều, hiển nhiên lão hoạt đầu, biết cái gì nên hỏi cái gì không nên hỏi, dù sao làm sát thủ, Dịch Dung cũng là thường có phát sinh.

"Nơi này chư vị, cũng thế nào? chẳng lẽ đều là lần đầu thấy đến Borr Gai tác sao? ha ha, không cần quá câu thúc, hãn cũng không phải ăn thịt người mãnh thú, bất quá là một thích trang khố thật ngoạn cổ thôi", Siso phu cười ha ha nói.

Mọi người cười khỗ, tâm muốn các người là nhiều năm chí giao, dĩ nhiên có thể như vậy buông lỏng, có thể người bình thường nào dám tùy tiện với Man Vương nói chuyện với nhau a.

Tần Xuyên hít thở sâu một hơi, không khỏi không thừa nhận, Man Vương cho hãn cảm giác, phảng phất như là ban đầu ở số 2 thủ trưởng bên người, đụng phải người kia là không sai biệt lắm.

Nhưng cụ thể cái nào mạnh hơn một chút, Tần Xuyên không cách nào phán đoán, bởi vì hãn căn bản không phát hiện được loại nhân vật này sâu cạn.

"Man Vương các hạ, cảm tạ nể mặt, là ta mời ngài", Tần Xuyên cảm giác mình đắc đứng ra, dù sao cũng là chính mình kế hoạch.

Borr Gai tác ánh mắt như điện, khóa lại Tần Xuyên, trên dưới quan sát mấy lần.

Đường Vi cùng Tà Kiếm, Tinh Thái cũng tất cả lên, với Borr Gai tác thăm hỏi sức khỏe, dù sao đều là sát thủ công hội, thấy hiệp hội hội trưởng, lại vừa là sát thủ giới truyền kỳ, tự nhiên muốn chủ động trí kính.

"Hắc hắc, Borr Gai tác, đây chính là đề cập với người Kiếm Ma, tiểu tử này không đơn giản a, người có thể cảm giác được chứ? chớ nhìn hãn dáng vẻ tuổi trẻ, kiếm thuật nhưng là tương đối tinh xảo..."

Còn có vị này Huyết Phượng Hoàng hội trưởng, gần đây đem Bất Tử Điều

kinh doanh địa tương làm phồn vinh đâu rồi, Tà Kiếm, Tinh Thái vợ chồng người cũng không khoảng cách gần như vậy tiếp xúc qua đi, bọn họ là..." Siso phu ở bên cạnh cười giới thiệu.

Borr Gai tác nhìn lão hữu liếc mắt, "Siso phu, ánh mắt ta không có mù, không cần người giới thiệu cận kề như vậy" .

Siso phu bị đuổi mà mắc cỡ, bĩu môi một cái, xuất ra một chai Vodka quan tâm chính mình uống rượu.

Số 3 binh vương các loại (chờ) đi tới trước, hướng Borr Gai tác một chào, đạo: "Man Vương các hạ, Ed Leah tiểu thư để cho ta chuyển đạt đối với ngài thăm hỏi sức khỏe, cảm tạ ngài đối với (đúng) bảo vệ thế giới ngầm trật tự làm ra cống hiến" .

"Trật tự? thế giới ngầm lúc nào từng có trật tự? chỉ là cách sinh tồn thôi" .

Borr Gai tác nhàn nhạt nói câu, liền tự nhiên đi về phía đặt ở trên đất trống Thần Vật.

Mọi người thấy hăn phải đi Thần Vật bên cạnh, cũng rất là khẩn trương.

Hồng Long Pamir Hiz nhắc nhở: "Man Vương các hạ, coi như là ngài, cũng phải muôn vàn cẩn thận, này Thần Vật thượng Lôi Điện tuyệt phi nhân loại có thể ngăn cản!"

Borr Gai tác cũng không dừng bước lại, hăn đi tới Thần Vật một thước chỗ ngồi, yên lặng nhắm mắt, tựa hồ đang cảm giác cái gì.

Qua mười mấy giây, Borr Gai tác mới mở mắt ra, toét miệng cười một tiếng, "Có ý tứ, không trách, các người ai cũng lấy nó không có cách nào vật này ẩn chứa năng lượng, quả thật cường đại" .

Thiết Sư vào lúc này hỏi "Man Vương các hạ không có hứng thú đi lấy một chút thử một chút?"

Borr Gai tác nghiêng đầu nhìn hẳn, "Thực lực người cũng không tệ, người thế nào không tới thử thử?"

Đường đường tông sư Thiết Sư, ở Borr Gai tác trong miệng, cũng chỉ có thể là "Không tệ" đánh giá.

Nhưng Thiết Sư cũng không tức giận, hẳn hơi mỉm cười nói: "Ta tự nhận không chịu nổi này Lôi Điện uy lực" .

"Ta cũng không thể", Borr Gai tác thản nhiên thừa nhận.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, xem như vậy, ít nhất Thần Vật rất "An toàn" .

"Man Vương các hạ, dự định như thế nào bảo quản này Thần Vật?" số 3 vẫn chờ hướng Ed Leah báo cáo.

Borr Gai tác nhưng cũng không cố gắng, hẳn xoay người đi về phía Tần Xuyên.

"Thần Vật chuyện không gặp, ở trước đó, ta muốn với người trẻ tuổi này nói vài lời" .

Tất cả mọi người là trở mắt nhìn nhau, Tần Xuyên là có chút dự cảm không tốt, có chút ngượng ngùng nói: "Man Vương các hạ, ta cảm thấy phải trả là chính sự quan trọng hơn, hơn nữa... có lời thật tốt nói, không cần phải cách quá gần đi..."

Chốc lát, Borr Gai tác đã cách Tần Xuyên bất quá một cánh tay khoảng cách, mặt không thay đổi nhìn chăm chăm nam nhân.

"Nghe, tiểu quý", Borr Gai tác giọng bất thiện đạo: "Bất kể người dùng rồi biện pháp gì tìm tới ta, người làm như vậy, đều là đối với ta không tôn trọng, người nên tiếp nhận giáo huấn" .

Tiếng nói rơi xuống trong nháy mắt, Borr Gai tác giờ tay lên, cầm lên cái kia to lớn quả đấm to, không nói hai lời, thẳng tắp hướng Tần Xuyên ngực đập đi lên!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 532: Lực

0 532

Tần Xuyên tự nhiên là có đề phòng, vào lúc này thấy Borr Gai tác quả thật muốn bắt quả đấm đánh hấn, dưới chân bốc khói, một cái uốn người né tránh đến một bên.

Borr Gai tác quả đấm đánh một cái khoảng không, mặc dù thu một phần lực lượng, nhưng vẫn là thối qua một đạo mạnh mẽ khí lưu, đem phía sau hơn mười thước ra ngoài mấy tên sát thủ tóc cũng lay động!

Hiện trường mọi người hoảng sợ, chẳng qua là như vậy tùy ý một quyền, còn không có thể nào dùng sức, dĩ nhiên cũng làm có như thế Quyền Phong! ?

Giống vậy luyện quyền Thiết Sư, nhìn thấy một màn này, hai mắt khó nén rung động, mặt đầy bội phục vẻ.

Tần Xuyên chính là mặt đầy khổ sở, lần này không phải là hấn khiêm tốn giả bộ khiêm tốn, là thực sự không đánh lại a!

"Man Vương các hạ, cần gì chứ? ta biết sai rồi, lần sau sẽ không!"

Borr Gai tác chân mày véo mà bắt đầu, "Nhìn tới. . . người là không vui chỉ đánh người một đấm rồi hả?"

Lời còn chưa nói hết, Borr Gai tác một cái chân hướng trên đất đạp một cái, thân thể giống như là một quả ra nòng đạn đại bác, hướng Tần Xuyên đã man hướng đụng tới!

Tần Xuyên cơ hồ là theo bản năng tạo ra Thanh Liên Kiếm Giáp, cũng không để ý có thể hay không thương tổn đến Borr Gai lấy, hẳn chẳng qua là tin chắc, chính mình căn bản không tránh khỏi này vừa xông đụng, khoảng cách gần như vậy, tốc độ lại nhanh như vậy!

Borr Gai tác không nhìn thẳng Tần Xuyên chung quanh thân thể kiếm khí, bên trái bả vai ở phía trước, thân thể thô bạo địa đụng lên rồi kiếm Giáp.

"Ầm! !"

Thanh Liên Kiếm Giáp căn bản không có thể lên tác dụng gì, liền bị Borr Gai tác thân thể đụng nát, Tần Xuyên ngực bị xung kích đến, cũng không kịp kinh ngạc chính mình Thanh Liên Kiếm Giáp thế nào với giấy như thế, thân thể liền té bay ra ngoài!

"Phốc!"

Tần Xuyên một búng máu phun ra, sau lưng đụng gậy ước chừng ba cây to lớn cây cối, mới té lăn quay một mảnh trong bụi cỏ.

"A ——" Tần Xuyên không nhận được rên rỉ thống khổ, thật là nửa cái mạng cũng bị mất, ngực không cần sờ đều biết, ít nhất chặt đứt bốn cái xương sườn!

Nội tạng cũng là phiên giang đảo hải, không bị chấn sợ vỡ mật rách, thật là nhờ có Borr Gai tác không đụng Sát Tâm.

Đường Vi cùng Chu Phương Tình cũng hét rầm lên, điên rồi tựa như chạy đến Tần Xuyên bên người, nhìn nam nhân thương thế.

Ngoại trừ đã sớm biết Man Vương thực lực Siso phu đám người, tất cả những người khác sợ ngây người, thế giới ngầm như thế rạn vỡ Kiếm Ma, ngay cả Hắc La Sát cũng không dám đánh nhau chính diện Kiếm Ma, lại bị Borr Gai tác một cái đụng liền hộc máu! ?

Thiết Sư sau lưng đám kia Hoa Hạ các phái đệ tử, tất cả đều sắc mặt trắng

bạch, vốn là Kiếm Ma cũng đã mạnh đến nỗi để cho bọn họ cảm thấy cao không thể chạm, ai ngờ đến, Kiếm Ma ở Man Vương thủ hạ, cũng chính là một chiêu chuyện!

Ngay cả Hồng Long Phất Cách, vào lúc này cũng mất một chút kiêu ngạo, mặt đầy khiêm tốn, lại có chút khẩn trương nhìn Man Vương, đồng thời lại không nhịn được nhìn một chút ngã xuống đất Tần Xuyên.

"Man Vương các hạ! ngài thật là quá đáng! Kiếm Ma chỉ là vì giảm bớt càng nhiều chết, mới tìm ngài, hẳn hiện nay là có lòng tốt!" Đường Vi không nhịn được, coi như là khả năng mạo phạm Man Vương, nàng cũng phải vì Tần Xuyên bào chữa.

Borr Gai tác nhàn nhạt mà nhìn mình vai trái, chỗ ấy ống tay áo bị kiếm khí cho quynh bề nát, hơn nữa, hẳn da thịt cũng có chút bị thương ngoài da, là bị kiếm khí cọ phá.

Hiển nhiên, hẳn cũng chung quy chẳng qua là thể xác phạm tục, Tần Xuyên kiếm khí, vẫn có thể đối với hẳn tạo thành nhất định tổn thương.

Chẳng qua là dù vậy, hẳn thân thể tổ chất, cũng đã cường đại đến một cái loại biến thái mức độ.

"Yên tâm đi, người người yêu sẽ không chết, ta chỉ là muốn cho hẳn một chút giáo huấn. . . nếu không phải xem ở hẳn cái kế hoạch này cũng không tệ lắm, tránh khỏi rất nhiều vô tội chết phân thượng, khả năng hẳn đã mất mạng", Borr Gai tác nhàn nhạt nói.

"Nào có như người vậy! ? nếu hẳn làm là chuyện tốt, còn phải đánh hẳn! ? người cũng quá nhỏ gia đình đi! ?" Đường Vi tràn đầy thương tiếc, rất tức tối.

"Sai chính là sai, đúng chính là đúng, tại sao trả giá? !" Borr Gai tác hơi không kiên nhẫn, cau mày nhìn chăm chăm Đường Vi, bị dọa sợ đến nữ sắc mặt người hơi trắng bạch.

Tần Xuyên không ngừng bận rộn từ dưới đất bò dậy, ho khan nói: "Được rồi. . . được rồi, chớ nói, ta không sao. . . Man Vương các hạ đã cố ý giảm bớt lực đạo rồi, ta quả thật quá đường đột điểm" .

"Người còn nói không việc gì. . . người còn đang học máu đây", Chu Phương Tình đầy mắt rưng rưng, đỡ nam nhân, cầm ống tay áo cho Tần Xuyên lau miệng bên má, cũng không để ý bắn không dơ bẩn.

Tần Xuyên toét miệng Ichikaru, "Yên tâm đi, ngạnh thương mà thôi, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe."

Ngoài miệng nói không việc gì, có thể Tần Xuyên quả thật đau yếu mệnh, không khỏi cảm khái, khó trách Man Vương không có bất kỳ tu vi nào, hẳn tu luyện không phải là bất kỳ Cổ Võ, ma pháp hay lại là dị năng, hẳn hiển nhiên là dựa vào trời sinh liền cường đại thân thể tổ chất, luyện thành một cái thân "Man lực" !

Nói là man lực, nhưng khi đối với (đúng) lực lượng vận dụng, tới một loại làm người ta tức lộn ruột cao siêu mức độ, vậy thì phi thường kinh khủng.

Có thể nói, Borr Gai tác mặc dù không tu vi chân khí, nhưng tuyệt đối là tông sư, thậm chí là tông sư bên trong đứng đầu tồn tại!

Hắn lĩnh ngộ "Ý", liền là thuần túy lực lượng!

Kiểm khách dùng kiếm khí làm vũ khí, Đao Khách dùng Đao Khí làm vũ khí, Borr Gai tác, dùng thân thể của mình làm vũ khí!

Này cùng bình thường Quyền Chương công phu bất đồng, hẳn dựa vào không phải là chiêu thức, là thể xác bản thân.

Tay hẳn, chân, bả vai, thậm chí đầu, lồng ngực, thân thể mỗi một khối bắp thịt, cũng có thể sử dụng ra sức mạnh mang tính chất hủy diệt.

Đây cũng là vì sao, tốc độ của hẳn có thể như vậy nhanh mạnh, bởi vì hẳn hai

chân, hai chân, lực lượng cũng là phi thường kinh người.

Tần Xuyên cũng coi như mở rộng tầm mắt, trên đời này, thật là không thiếu cái lạ, nhân loại trở nên mạnh mẽ đường tắt, cũng là không cùng tầng xuất.

Tần Xuyên trong đầu, hiện lên một tia linh quang —— chính mình nắm giữ Thần Mộc thân thể, thể chất khác với người thường, theo lý thuyết như thế nào đi nữa, cũng sẽ không so với Borr Gai tác lúc còn trẻ kém.

Chính mình nếu có thể học Borr Gai tác như thế, đem lực lượng vận dụng, tăng lên tới một loại toàn bộ độ cao mới, có thể hay không trong thời gian ngắn liền tăng lên chính mình sức chiến đấu đây?

Borr Gai tạo ra thân bần hàn, lại thị phi Châu hoang mạc, căn bản không cơ hội học tập Cổ Võ, tiếp xúc võ học cao thâm, một thân thủ đoạn đều là nguyên thủy nhất dã man tấn công, không phải là một đấm đánh bay, chính là một cước đạp bay, hoặc là mới vừa mới như vậy thân thể đụng loại.

Chính mình bất đồng, chính mình vốn là tinh thông mười tám ban võ nghệ, lại có kiếm ý, nếu có thể lại đem tiềm năng thân thể khai phát ra tới , chẳng khác gì là để cho hiện hữu kỹ xảo chiến đấu, toàn bộ tăng lên uy lực!

Tự giống với, giống vậy chém ra một kiếm, vung địa càng dùng sức, càng nhanh, kiếm uy lực khẳng định càng mạnh.

Đang ở Tần Xuyên suy tư thời điểm, Borr Gai tác đã nghiêng đầu, xử lý Thần Vật rồi.

Tất cả mọi người đều không dám lên tiếng, đều chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí, yên lặng nhìn vị này truyền kỳ cường giả dự định làm gì.

Chỉ thấy Borr Gai tác ánh mắt quét một vòng hoàn cảnh chung quanh sau, lại cúi người nhìn một chút mặt đất đất sét cùng cây cối, nham thạch.

Sau đó, Borr Gai tác gật đầu một cái, đi tới một khối đất trống nơi, nâng lên

một cái chân, nặng nề đập!

"Đùng! ! —— "

Trong lúc nhất thời, đất rung núi chuyển, toàn bộ rừng mưa nhiệt đới vô số chim bị cả kinh lược khởi!

"Ừng ùng. . ."

Số lớn nham thạch băng liệt, Borr Gai tác đứng cái vị trí kia, một mực lan tràn đến Thần Vật chỗ khu vực, mặt đất cũng sụp xuống rồi mấy chục thước!

Nguyên lai, phía dưới lại là có số lớn bên dưới huyết trống, theo tầng nham thạch vỡ vụn, Thần Vật cùng một đồng hòn đá cũng vùi lấp hạ xuống.

Tự thật giống là một người thần linh, chẳng qua là giậm chân một cái, thật núi lở đất mòn rồi!

Borr Gai tác nhảy ra hăm hại sau, đạo: "Ở Tiềm Long đại hội tổ chức trước, Thần Vật gặp nhau an nghỉ ở đất này bên dưới, Tiềm Long đại hội đem đúng kỳ hạn ở tháng 3 tổ chức, địa điểm nằm ở chỗ này gần đây thành phố.

Ta Borr Gai tác lấy cá nhân danh dự bảo đảm, trừ phi ta chết, nếu không, Thần Vật sẽ làm bình yên vô sự" .

Hiện trường trong lòng mọi người cười khố, trong đầu nghĩ người cũng biến thái như vậy rồi, còn ai dám không muốn sống địa tới cướp Thần Vật à?

Thần Vật tranh đoạt, đến đây cuối cùng có một kết thúc, ít nhất qua sang năm tháng 3 trước, thế lực khắp nơi sẽ không lại vì này lên tranh chấp.

Hồng Long, Thiết Sư một nhóm các loại, cũng lục tục với Man Vương nói lời từ biệt, thấy được chân chính thế giới ngầm truyền kỳ, tất cả mọi người đều cảm nhận được, Sơn Ngoại Hữu Sơn chân lý.

Tần Xuyên Tự Nhiên cũng phải nhanh đi, dù sao mình bị thương, vạn nhất bị Hắc La Sát đi vòng vèo đánh lén liền xong đời, vốn còn muốn thử hỏi một chút Borr Gai tác, có thể hay không tham khảo một chút tu luyện lực lượng chuyện, có thể tạm thời hãn cũng chỉ có thể nhẫn nhịn đến lòng hiếu kỳ rồi.

Liên lạc phi cơ trực thăng sau, mọi người rời đi rừng mưa nhiệt đới, đi phụ cận thành trấn.

Trở lại Đường Vi đặt tửu điểm tốt sau, Tần Xuyên cho mình tiến hành chữa trị, bất quá xương sườn đứt gãy cùng bộ phận nội tạng bị thương, tốt dù sao cũng phải hoa ít ngày, chỉ có thể trước nằm ở quán rượu trên giường nghỉ ngơi.

Đường Vi cùng Chu Phương Tình vội vàng, cho nam nhân thanh tẩy, lại dựa theo Tần Xuyên từng nói, dùng Ngân Châm kích thích một ít Huyết Vị, tăng nhanh chữa thương.

Vẫn bận đến trời tối, hai nữ nhân mới đột nhiên ý thức được, vào lúc này trong căn phòng bầu không khí có chút lúng túng.

Đường Vi cùng Chu Phương Tình mặc dù lúc trước ở thành phố Đông Hoa từng thấy, nhưng chung quy không quen, bây giờ việc trải qua nhiều như vậy, lại biết thích cùng một người nam nhân, hai nàng giữa tóm lại có chút lạ kì quái cảm giác.

"Các người rất lâu không thấy, chắc có không ít phải trò chuyện, ta xem tối nay Phương Tình người liền bồi Tần Xuyên đi, ta đi cách vách phòng khách ngủ", Đường Vi tâm tư lung linh, không nghĩ một mực cương đi xuống, vì vậy cười đứng dậy phải ra ngoài.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Diên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 533: Đẹp Mắt Không

0 533

Nhưng là, Chu Phương Tình sắc mặt mắc cỡ đỏ bừng nói: "Đường Vi tiểu thư, cũng là người ở lại chỗ này đi, ta nghĩ rằng đi cho nhà, còn có Giáo sư bọn họ gọi điện thoại, báo tin bình an, ta sáng mai trở lại" .

Đường Vi dùng hỏi ánh mắt nhìn Tần Xuyên, thấy Tần Xuyên gật đầu, nàng cũng không có nói thêm cái gì.

Tần Xuyên chính là dặn dò Chu Phương Tình, phải giữ bí mật thân phận của hẳn chuyện này, mặc dù nói hẳn là Kiếm Ma bí mật, sớm muộn cũng sẽ bị phơi bày, nhưng vẫn là càng chậm càng an toàn.

Trên thực tế, trước Tần Xuyên còn nghi ngờ qua, Thánh Giáo Giáo Chủ Teresa có thể hay không đem hẳn thân phận chân thật nói cho trang viên. bất quá bây giờ xem ra, Thánh Giáo cùng trang viên cũng không phải một lòng, cũng không có cùng chung toàn bộ tin tức.

Đương nhiên, Tần Xuyên cũng không có đang sợ những thứ này, binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn, dù là bị người biết mình là Kiếm Ma, ghê gớm tiếp tục lặc lự, luôn sẽ có biện pháp giải quyết.

Chu Phương Tình mặc dù rất nhiều máu chốt không hiểu, nhưng cũng biết việc này lớn, nghiêm túc ghi nhớ.

Chờ nữ nhân đi ra khỏi phòng, trong khách phòng chỉ còn lại Tần Xuyên cùng Đường Vi hai người, không khí nhất thời lại có chút biến hóa.

Đường Vi lộ ra vậy chỉ có hai người lúc mới phải xuất hiện nụ cười quyến rũ, tiến tới nam nhân bên tai, thổ khí như lan nói: "Tiểu Xuyên Xuyên, lúc này anh hùng cứu mỹ nhân lại thành công, chúc mừng người lại đạt được một người đẹp trái tim a."

Tần Xuyên nghe cũng ngượng ngùng, dày mặt nói: "Thật ra thì ta thật điểm xuất phát rất đơn thuần, liền muốn thay tiểu Chu bọn họ tìm một chút khuê nữ, này đều không phải là ta dự trù chuyện" .

"Nhìn người này muốn chết biểu tình, nghĩ lúc đó ta ở tiệm bán hoa thời điểm liền nhìn ra người này im lìm kính nhi, người nghĩ rằng ta không biết, trong lòng người có thể tổn", Đường Vi đưa tay đâm đâm nam nhân ngực.

"Ôi chao. . . ôi chao!" Tần Xuyên tội nghiệp nói: "Khác (đừng) đâm chỗ ấy a! xương còn chưa xong mà!"

Đường Vi kiêu rên một tiếng, nàng đối với (đúng) nam nhân thể chất rất biết, biết chút thương thế này tuyệt đối sẽ không quá nghiêm trọng, cho nên đối với Tần Xuyên giả bộ đau dáng vẻ khịt mũi coi thường.

Giảng co Tần Xuyên một hồi, Đường Vi liền đứng dậy, đi tới phòng vệ sinh bắt đầu tắm.

Nằm ở trên giường Tần Xuyên nghe được nữ nhân nước tắm âm thanh, tâm lý không khỏi ý nghĩ kỳ quái, bất quá nhìn một cái đã biết phó bệnh nhân dạng, cũng chỉ có thể than thở.

Một mực không có cơ hội "Ăn" xuống cái này rất sớm đã với chính mình nữ nhân, không nghĩ tới đợi cơ hội, còn bị thương.

Tần Xuyên chính buồn bực suy nghĩ, qua ước chừng nửa giờ, Đường Vi từ trong phòng tắm đi ra.

Trên người nữ nhân trùm khăn tắm, tóc còn có chút ướt át, màu trắng kia

khăn tắm căn bản kiện hàng không kín nàng đầy đặn thượng vầy.

Tần Xuyên ánh mắt rất tốt, còn có thể thấy có chút giọt nước trong suốt từ Đường Vi vai chảy xuống, theo viên kia nhuận đường vòng cung, rơi vào kia một đạo u tĩnh rãnh. . .

"Ừng ực", Tần Xuyên nuốt nước miếng một cái, ánh mắt có chút đăm đăm.

Đường Vi thật giống như căn bản không chú ý tới nam nhân kia lửa nóng ánh mắt, lững thững đi tới một bên tiểu cái bàn tròn một bên, cho mình rót nước.

Theo nàng khom người đi xuống, vừa vặn cái mông liền mân mê, nhắm ngay Tần Xuyên tầm mắt.

Bởi vì khăn tắm rất ngắn, căn bản chỉ có thể che giấu đến giữa hai đùi, mà một tư thế, khiến cho khăn tắm thượng co rút, càng tầng cao cái mông cũng lộ ra.

Tần Xuyên ngược lại hít một hơi khí lạnh, hấn cũng không phải con nít rồi, nên thấy đều gặp rồi, chẳng qua là Đường Vi động tác, tư thái, cùng nàng lúc này phát ra lười biếng quyến rũ khí chất, quả thực để cho này một cảnh đẹp trở nên đẹp không thể tả!

Béo mập đào hồng, nếu Đào Hoa nở rộ, phía trên còn mang theo oánh nhuận Lộ Châu như vậy, kiều diễm chói mắt. . .

Tần Xuyên phía dưới đã chắc như sắt thép, dù sao bộ ngực hấn gãy xương, chịu rồi chút nội thương, nhưng cũng không có nghĩa là thân thể của mình chức năng không được.

"Tiểu. . . Tiểu Vi vi. . . người phía dưới, thế nào cái gì cũng không xuyên thủng à?" Tần Xuyên nuốt nước miếng hỏi.

"Vừa vặn không đổi giặt rửa nha, thế nào, đẹp mắt không?"

"Được. . . đẹp mắt", Tần Xuyên hơi cười xấu hổ nói.

Đường Vi hồi mâu cười một tiếng, đem trong chén nước nước uống cho hết, liền đi tới mép giường, từ từ leo lên.

Chú ý tới nam nhân kia đơn bị phía dưới, đã nhô lên lều vải, Đường Vi bỗng nhiên đưa tay, một tay nắm giữ rồi đi lên!

"Oh!" Tần Xuyên không nhịn được phát ra một tiếng hơi đau nhưng lại rất thoải mái thanh âm.

Đường Vi cúi người, khăn tắm chậm rãi chảy xuống, trắng tinh như ngọc thân thể hoàn toàn hiện ra ở Tần Xuyên trước mặt.

"Thế nào, nơi này thật giống như rất sưng, trông rất khó chịu sao?" Đường Vi một bên hỏi, một bên nhẹ nhàng nhào nặn động kia cứng rắn nơi.

Tần Xuyên hô hấp thô trọng, muốn đưa tay đi ôm ở nữ nhân cuồng thân, nhưng mới vừa khoát tay, liền ngược lại hít một hơi khí lạnh, đau đến thẳng cắn răng.

"Khác (đùng) di chuyển, ta biết người muốn cái gì" .

Đường Vi tỏ ý nam nhân đừng nữa đại động tác, chậm rãi lui ra thân đi, vén chăn lên, lại đem Tần Xuyên đại đông tây từ trong quần giải thả ra. . .

Đường Vi một bên nhẹ nhàng dùng tay sờ xoạng đến, một bên ánh mắt quyến rũ như tơ địa cười nói: "Tiểu Xuyên Xuyên, ta thật ra thì một mực ở nghĩ, lần đầu tiên với người làm lại là dạng gì.

Suy nghĩ kỹ một chút. . . ngay từ đầu người còn nói ta 'Đường Vi tỷ' đâu rồi, coi như tỷ tỷ, với em trai như vậy thượng. giường, cũng không thể bị người đè ở phía dưới, vẫn cho người giày vò nha, kia mất mặt cỡ nào nhỉ?

Thật may người cho ta không thiếu thời gian, để cho ta thật tốt suy tính cái

vấn đề này, bây giờ ta biết rồi, ta thật giống như còng thích chiếm cứ chủ động một chút đây" .

"À?" Tần Xuyên có chút ngẩn ra, không hiểu nữ nhân có ý gì.

Đường Vi cười khanh khách nói: "Bây giờ người bị thương, nhưng thương là phía trên, phía dưới vẫn đủ khỏe mạnh, ta cảm thấy phải là ta tìm tới cơ hội tốt nữa nha, người chỉ có thể bị ta khi dễ nhé" .

"Lấn. . . khi dễ cái gì a, Tiểu Vi vi người muốn làm gì?" Tần Xuyên đều có chút tim đập rộn lên, thế nào nữ nhân nụ cười với Hồ Ly Tinh tựa như.

Bỗng nhiên, Đường Vi hai chân vọt mở, cỡi đến Tần Xuyên trên người, hướng Tần Xuyên giữa hai đùi trượt một cái!

Tần Xuyên chỉ cảm thấy, chính mình tiến vào cái gì ướt át trơn bóng đường lót gạch, sau đó, đột phá một tầng Tiểu Tiểu trở ngại. . .

"Anh! ——" Đường Vi mặt hiện lên đỏ ửng, cắn môi anh đào, lẩm bẩm nói: "Tiểu Bại Hoại, thế nào. . . tỷ thí thế nào nhìn lớn hơn rất nhiều a, đau chết luôn"

.

Tần Xuyên vụn vụn không nghĩ tới, lần đầu tiên với Đường Vi kết hợp, lại là bị nữ nhân lên!

Bất quá, ngược lại hẳn cũng rất thoải mái, không khỏi nhún nhún cái mông, cười hắc hắc: "Tiểu Vi vi, đau liền nghỉ một lát, tốt lắm lại tiếp tục" .

Đường Vi liếc hẳn một cái, nhưng vẫn là động, kèm theo nàng đầy đặn cái mông lúc lên lúc xuống luật động, Tần Xuyên cũng giống như đặt mình trong hiểm cảnh một dạng phát hiện bị thương thật ra thì cũng rất tốt. . .

Yên tĩnh ban đêm, mê ly phòng khách, hết thảy đều phát sinh lặng yên không một tiếng động, nhưng lại cờ bay phất phới nhiều màu.

Hôm sau, sáng sớm.

Trải qua tối hôm qua trận chiến mở màn, Đường Vi tựa hồ thực tủy tri vị, sáng sớm liền nằm ở Tần Xuyên trên người, đối với (đúng) Tần Xuyên bắt đầu đòi lấy.

Tần Xuyên thật ra thì cũng không có gì buồn ngủ, thừa dịp buổi sáng chính mình tiểu huynh đệ tinh thần đầu cực kỳ tốt, cũng vui vẻ với Đường Vi lại đại chiến ba trăm hiệp.

Tối hôm qua, hai người lưu ở trên drap giường một ít chất lỏng còn chưa khô, này sáng sớm, lại đem ga trải giường cho làm ướt.

Đang lúc hai người tiến hành được cuối cùng mấu chốt kỳ, cửa phòng chuông cửa vang lên.

"Đường tiểu thư! Tần Xuyên! ta cho các người tiễn điểm tâm tới", Chu Phương Tình thanh âm ở ngoài cửa vang lên.

Hai người bất tri bất giác đã đại chiến gần hai cái giờ, mờ hôi Lâm Lâm, cũng không có chú ý bỏ lỡ ăn điểm tâm thời gian.

Tần Xuyên sững sờ, không biết rõ làm sao là được, có thể vào lúc này chính là muốn kết thúc giai đoạn, chỉ có thể trước một cái thân, ở Đường Vi trong cơ thể lữ quét.

Đường Vi bị kích thích đến sau, cả người một trận co rút, kiêu thờ hỗn hển từ trên giường đứng lên, có chút u oán đưa tay vỗ xuống Tần Xuyên "Vũ khí" .

"Đồ khốn nạn, rõ ràng nói xong rồi ta chiếm chủ động, cũng sắp đem ta giết chết" .

Tần Xuyên đặc ý cười một tiếng, "Tiểu Vi vi, người giúp ta đem chăn đắp lên, mặc quần áo tử tế, lại đi mở cửa đi" .

Đường Vi Tự Nhiên cũng biết, giúp Tần Xuyên đem chăn đống lên, chính mình mặc vào áo ngủ, đi đi mở cửa.

Nhưng là, coi như thế nào đi nữa che giấu, dù sao cũng là vừa mới làm hai cái giờ, hơn nữa tối hôm qua cũng đại chiến, thế nào cũng sẽ lưu lại số lớn vết tích.

Mấu chốt là, trong cả căn phòng, thật ra thì đều có hai người hóc-môn mùi vị.

..

Chu Phương Tình mới vừa đi vào căn phòng, người được này cổ tử mùi vị, liền gương mặt lửa nóng nóng lên, cúi đầu, có chút khẩn trương đi tới Tần Xuyên mép giường.

Nữ hài liếc nhìn trên giường chất lỏng, cùng một ít hiện ra tia máu khu vực, tim đập như hươu chạy, nói chuyện đều có điểm lắp bắp: "Sớm. . . sớm một chút còn nóng, ta tùy tiện cầm điếm. . . người. . . các người ăn nhiều chút đi" .

Đường Vi nhìn nữ hài biểu tình, có chút buồn cười, đi lên đưa tay sờ một cái Chu Phương Tình mặt, "Đỏ mặt cái gì, mọi người sau này đều là hảo tử muội" .

Này sờ một cái ngược lại không có sao, có thể Đường Vi không chú ý, trên tay mình còn chiếm đến một ít đặc biệt chất lỏng sền sệt. . .

"A!"

Chu Phương Tình cảm thấy trên mặt bị lau đến cái gì sau, cả kính trực tiếp đặt mộng ngồi ở trên giường.

Đường Vi xin lỗi đạo: "Ngượng ngùng a, Phương Tình, ta còn chưa kịp tắm, trên người cũng này vị nhi. . ."

Tần Xuyên liên quan ho hai tiếng, "Tiểu Vi vi, người chính là đi nhanh tắm một chút đi, chớ dọa Tình nhi rồi" .

"Thích, thiên vị, Phương Tình thứ nhất là chỉ để cho ta đi", Đường Vi mở câu đùa giỡn, liền đi đi trong phòng vệ sinh rồi.

Chu Phương Tình thấy hai người không tị hiềm chút nào chuyện này, hơn nữa còn rất ung dung vừa nói, nhất thời cảm giác mình tựa hồ quá vô dụng, nhắc tới, Tần Xuyên đối với nàng làm việc, cũng liền một bước cuối cùng chưa làm qua rồi, nàng cần gì phải như vậy cục xúc bất an đây?

Chu Phương Tình không khỏi tâm lý có chút không phục, cũng không biết lấy ở đâu dũng khí, bỗng nhiên đưa ra trắng như tuyết cây cỏ mềm mại, hướng Tần Xuyên vẩy vừa nãy mới chinh chiến qua thương thếp nơi mò đi. . .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 534: Lời Thật Lòng

0 534

Mặc dù cách chặn, nhưng Tần Xuyên vẫn bị Chu Phương Tình cử động này cho kinh động.

Làm vậy chỉ có bản tĩa run tay nhỏ đụng phải chính mình, Tần Xuyên không nhin được giật mình một cái, có chút ngẩn ra hỏi: "Tình nhi. . . người đây là. . ."

Chu Phương Tình cảm nhận được kia phía dưới chặn truyền tới nhiệt lượng, cùng kia run lên một cái phản ứng, hô hấp nhịp tim đều bắt đầu tăng nhanh.

"Thế nào, ai cho người lúc trước cũng sờ ta, bây giờ thương thế của người rồi, ta muốn nhân cơ hội sờ trở lại", Chu Phương Tình vừa nói mình cũng cảm thấy không có chút quan hệ nào lời nói.

Tần Xuyên trong đầu nghĩ, coi như không thương, người muốn sờ cứ sờ thôi! hơn nữa, mình ban đầu là cho chữa bệnh mới đụng phải, cũng không phải là đùa bỡn lưu. manh.

Chẳng qua là, Tần Xuyên cũng sẽ không với nữ nhân tranh luận những thứ này, hấn Tà cười tà nói: "Được, lý do công bình, Tình nhi người nghĩ sờ bao lâu sờ bao lâu" .

Chu Phương Tình nháo cái mặt đỏ ửng, cảm giác mình có chút cười hổ khó xuống, máu chốt là, bị tay nàng như vậy sờ một cái, Tần Xuyên chỗ ấy lại bắt đầu hùng dũng oai vệ địa đứng lên!

"Nha!"

Chu Phương Tình co tay một cái, khiếp khiếp nói: "Người. . . người trả thế nào được a, không phải là mới vừa. . ."

Tần Xuyên nghiêm trang nói, "Tình nhi người yên tâm, ta lúc nào đều được, người muốn thử lời nói, bây giờ liền có thể nha" .

"Ném. . . ném thử cái gì nha! ta mới không cần đây!" Chu Phương Tình rất cuộc lưỡng cuống, phát giác chính mình da mặt đỏ ngửa cũng không đuổi kịp nam nhân, vội vàng đứng dậy, nghiêng đầu mà chạy rồi đi ra ngoài.

Tần Xuyên nhìn chạy trốn nữ hài, ha ha vui vẻ, nếu là Chu Phương Tình thật là lớn mật theo sát Đường Vi như thế, đó mới thật là kỳ quái.

. . .

Hawaii, to bên trong đại trang viên, một nơi hình tròn pháo đài thức kiến trúc.

Toàn bộ trong kiến trúc chỉ có một hơn ba trăm phòng trệt giữa, mà gian phòng này tám cái phương hướng, rõ ràng là tám hướng màn ảnh khổng lồ.

Lúc này, tám cái màn ảnh thượng, có tám cái cao tuổi đàn ông người da trắng, tiến hành video hội nghị, mỗi người bọn họ cũng áo mũ chỉnh tề, khí chất cao quý.

Ed Leah đứng ở giữa phòng, làm xong tiến triển mới nhất báo cáo, cùng với đến tiếp sau này chuẩn bị phải làm kế hoạch.

". . . nói như vậy, Thần Vật quả thật như chúng ta trước dự liệu, có năng lượng khổng lồ?" một cái có chút hói đầu nam tử nói.

"Vâng, Rockefeller tiên sinh", Ed Leah gật đầu, "Thần Vật tựa hồ đối với Lôi Điện có mạc danh sức hấp dẫn, về phần bản thân nó là dựa vào hấp thu Lôi Điện mà thả ra, hay lại là bản thân thì có cường đại như vậy Lôi Điện năng lượng, chúng ta còn không thể nào biết được" .

Một cái khác tóc quăn nam tử nói: "Bất kể như thế nào, chúng ta đã bỏ lỡ Hải Thần huy chương cùng Viêm Long Lân, lần này không cho sơ thất" .

"Trước cho người mười tỉ, bất kể cái dạng gì nghiên cứu khoa học đoàn đội, chỉ cần có thể nghĩ biện pháp giải quyết Thần Vật, sẽ không tiếc", lại một tên gọi nam tử tóc xám đạo.

Ed Leah gật đầu cung kính, "Vâng, Melon tiên sinh, McCormick tiên sinh" .

"Hừ hừ, ta ngược lại thật ra càng tò mò hơn một chuyện. . . Kiếm Ma lại có thể tinh chuẩn trước tiên liên lạc với Man Vương, đây chính là Lầu Năm Góc cũng không có bản lãnh", một người mang kính mắt nam tử hí mắt đạo.

Ed Leah hội ý, cười nói: "Morgan tiên sinh anh minh, ta đã phái người bắt tay điều tra, xem kiếm Ma có hay không có cái gì đặc thù mạng lưới tình báo, tin tưởng gần đây sẽ có kết quả" .

Morgan đạo: "Tiểu Ái đức Leah, người là chúng ta tầng tầng sàng lọc, chọn trúng đại ngôn nhân, chúng ta bí mật quan sát rồi người bảy năm, mới cuối cùng quyết định người nhận ca.

Người năng lực làm việc, chúng ta yên tâm, bất quá. . . lần này mặt người trước khi đối thủ, tuyệt không phải bình thường, chúng ta trang viên từ trước đến giờ là lợi ích trên hết, kim tiền giải quyết hết thảy, có thể trên đời có một số việc, không phải là tiền có thể giải quyết.

Khi chúng ta đối mặt kim tiền không cách nào giải quyết vấn đề lúc, liền càng cần hơn đáng tin người, cho nên. . . hy vọng người không để cho chúng ta thất vọng" .

Ed Leah trong mắt lóe lên một vệt thần sắc phức tạp, nàng biết, đây là tám vị trang viên chủ nhân hạ thông điệp cuối cùng, nàng nếu không cách nào hoàn thành giao phó nhiệm vụ, chỉ sợ cũng sẽ không tư cách đợi ở trang viên rồi.

"Thần quang mang, ắt sẽ thuộc về trang viên", Ed Leah cúi người chào thật sâu, nhưng sau đó xoay người rời đi phòng họp.

Ra pháo đài sau, Hawaii ánh nắng ấm áp lại lần nữa soi ở Ed Leah tinh xảo trên gương mặt.

Nàng vuốt vuốt Hồ Phách tóc vàng tơ tằm, ở hai bên người làm gái cùng đi, đi tới một cái nở rộ đến hoa tươi, bày đầy Điêu Khắc tác phẩm bên trong vườn.

Một thân âu phục đen, đánh cà vạt, mặc cẩn thận tỉ mỉ Hắc Trùng, đã đợi rất lâu rồi.

Thấy Ed Leah đi ra, Hắc Trùng vội vàng với một con chó như thể tứ chi chạm đất, quỳ đem cúi đầu.

"Xin chào Ed Leah tiểu thư, rất vinh hạnh có thể được thỉnh mời tiến vào trang viên!" Hắc Trùng mặt đầy kích động.

Ed Leah ngồi ở một tấm cây mây cái ghế thượng, cầm lên Ceylon hồng trà nhấp miếng, cũng không gấp để cho Hắc Trùng đứng lên, nhàn nhạt nói: "Nơi này không phải là trang viên, nơi này chẳng qua là ta độ giả cùng văn phòng chút thôi, người cho rằng là chỉ bằng người, có thể biết trang viên chân chính chỗ?"

Hắc Trùng sắc mặt cứng đờ, vội vàng sửa lời nói: "Ed Leah tiểu thư giáo huấn hơn là, dù vậy, ta còn là rất vinh hạnh!"

"Không cần nịnh nọt ta, ta gọi người tới, là muốn hỏi người, người mẹ và em gái, đều đi đâu?"

Hắc Trùng cẩn thận từng li từng tí ngẩng đầu, "Ta. . . ta cũng không biết chuyện, mẫu thân của ta chỉ làm cho ta ở Phù Tang chờ chỉ thị, sau đó mới cũng không liên lạc qua ta" .

Ed Leah ánh mắt phát rét, "Người tốt nhất không phải gạt ta, nếu không, ta

muốn là đã điều tra xong, hậu quả rất nghiêm trọng" .

Hắc Trùng sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh thẳng thêm, "Ta vạn vạn không dám lừa gạt Ed Leah tiểu thư! ta Hắc Trùng bất quá nhất giới nô tài, kia dám lừa gạt trang viên đại ngôn nhân! ? chẳng qua là ta mẹ từ trước đến giờ không thể nào thích ta, chỉ đem muội muội ta làm tâm phúc, cho nên. . . cho nên không biết" .

Ed Leah ngoạn vị nhìn hắc một hồi, cười nói: "Người thật giống như đối với (đúng) Hắc La Sát có rất nhiều bất mãn a, không ngại nói nghe một chút, có phải là nàng hay không chê người tu vi không bằng Tuyết Nữ?"

"Tiểu. . . tiểu nhân không dám, là Hắc Trùng chính mình không đủ thiên phú", Hắc Trùng cương cười.

Ed Leah bỗng nhiên đứng dậy, đi tới chính là một cước đá vào Hắc Trùng trên đầu!

Hắc Trùng rõ ràng có thể né tránh, nhưng cũng không dám né tránh, chỉ có thể bị một cước này.

"Đồ khốn, vừa mới nói không dám gạt ta, người cái này gọi là lời thật lòng! ?" Ed Leah ánh mắt lạnh lùng chất vấn.

Hắc Trùng sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, trong mắt lóe lên vẻ tàn khốc, dứt khoát quyết tâm, nằm trên đất lớn tiếng nói: "Ed Leah tiểu thư xin bớt giận! dạ ! ta hận nàng! ta cũng hận Tuyết Nữ! bọn họ căn bản không nguyện ý cho ta nên có tôn trọng! !

Thi Ma môn, Đạo Xuyên Hội, toàn bộ việc bản việc mệt nhọc đều là ta xong rồi! nhưng bọn họ chung quy lại là cao cao tại thượng địa cho là tu vi cao liền có thể chỉ huy ta! ta bị đánh bị chửi, chỉ có thể ăn nói khép nép địa chịu đựng, ta sớm chịu đủ rồi! !"

Ed Leah lúc này mới hài lòng cười ngời xuống, cầm lên hồng trà tiếp tục uống, "Có thể chính ngươi tu vi không tốt, thật giống như cũng không trách đặc người khác đi" .

"Không phải là!" Hắc Trùng ngẩng đầu lên nói: "Cho nên ta tu vi không bằng Tuyết Nữ, là bởi vì ta không muốn giống như Hắc La Sát như vậy, trở nên Bất Nam Bất Nữ!"

Hắn năm đó cùng chúng ta mẫu thân sinh bên dưới ta cùng Tuyết Nữ thời điểm, còn là nam nhân, nhưng sau đó từ từ biến thành Bất Nam Bất Nữ quái vật, còn làm giải phẫu, đem mình làm làm nữ nhân, đi tìm một ít nam nhân tới khi chúng ta cha.

Hắn đem phía dưới biết bí mật người giết tất cả, để cho khác nam nhân giả mạo chính mình, đối ngoại tuyên truyền đàn ông kia chính là Hắc La Sát.

Ta không muốn cùng hắn, biến thành một cái thân thể cùng trong lòng cũng vặn vẹo quái vật, cho nên ta cố ý không cố gắng luyện công, không tăng cao tu vi, thật ra thì chỉ muốn bỏ chạy tránh hết thầy các thứ này thôi!"

Ed Leah lộ ra một tia cảm thấy hứng thú thần sắc, "Nhìn tới. . . người vẫn không tính là đàn a, còn biết giả bộ ngu?"

Hắc Trùng mặt đầy cẩn thận cười nói: "Ta tin tưởng, đây cũng không phải là dựa vào man lực chinh phục hết thầy thời đại. Cổ Võ đã không phải là vô địch, chỉ cần có đầu não, dùng vũ khí tân tiến, liền có thể giết chết hàng trăm hàng ngàn Tiên Thiên Vũ Giả, chính là tông sư cũng không thành vấn đề!"

"Được ! có dừng khí", Ed Leah vỗ tay một cái, đứng dậy đi tới lui mấy bước, đạo: "Người đã có chí khí như vậy, ta giúp người một lần, cho người hai nhiệm vụ. làm xong, ta liền đem người tiến cử cho trang viên các chủ nhân. . . người hẳn biết, ta là ý gì."

Hắc Trùng sáng mắt lên, hẳn dĩ nhiên biết! một khi thật với trang viên những

thứ kia phía sau màn chủ nhân nhận biết, vậy thì sắp có được chân chính Kim Sơn Ngân Sơn, tiến vào chân chính thế giới Kim Tự Tháp tầng chót nhất!

"Mời Ed Leah tiểu thư công khai!" Hắc Trùng thân thể cũng phát run.

"Nhiệm vụ thứ nhất, liền tiếp tục cung ứng các người phòng thí nghiệm được vật, trì hoãn già yếu được vật, vẫn là rất được một ít thái thái, các tiểu thư hoan nghênh" .

Ed Leah dừng một chút, đã lâu mới mở miệng nói: "Hắc La Sát biết chúng ta quá nhiều bí mật, hơn nữa nàng ở trong rừng mưa không có dựa theo chúng ta chỉ thị hành động, cấu kết Vu Sư hiệp hội, ta không nghĩ lại nhìn thấy nàng còn sống xuất hiện, ta muốn nàng với Tuyết Nữ tất cả đều bỏ ra ăn cây táo rào cây sung giá, người biết ta ý tứ?"

Hắc Trùng cả người giật mình một cái, thế nào cũng không nghĩ ra, Ed Leah muốn hẳn đi giết chết chính mình mẹ và em gái.

Nhưng là mấy giây sau, Hắc Trùng đem đầu đập đầu trên đất, cắn răng nghiêng lợi nói: "Cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 535: Trân Tu Mỹ Vị

0 535

Ở Colombia nghỉ ngơi mấy ngày, Tần Xuyên đem mình thương thế khỏi hẳn, cũng không nóng nảy trở về Hoa Hạ.

Dù sao hẳn bị thương vị trí rất nhiều người cũng nhìn thấy, như bị hữu tâm nhân chú ý, hẳn Kiếm Ma thân phận khả năng liền sẽ lộ tẩy.

Chu Phương Tình thật sớm đi theo đoàn đội hội họp, đồng thời quay trở về thành phố Đông Hoa, trong nhà tổ phụ, cha các loại (chờ) đều đã không kịp đợi, Chu Phương Tình cũng muốn mau sớm để cho người nhà an tâm.

Chờ thương thế tốt lắm sau này, Tần Xuyên quay trở về một chuyến Amazon rừng mưa nhiệt đới, tìm được Borr Gai tác.

Để bảo đảm Thần Vật không sơ hở tí nào, Borr Gai tác ở Thần Vật phụ cận xây dựng cơ sở tạm thời, qua nổi lên ả cư Dã Nhân tựa như sinh hoạt.

Bất quá, bởi vì từ nhỏ sống ở Man Hoang Chi Địa, Borr Gai tác đối với (đúng) cuộc sống thiên nhiên phi thường lành nghề, cũng không khiến người khác đi quấy rầy hẳn.

Tần Xuyên đến tìm Borr Gai tác không có lý do gì khác, liền muốn thử một chút, có thể hay không với hẳn tham khảo một chút, liên quan tới "Lực" tu luyện.

Tần Xuyên tin tưởng, dựa vào cưỡng ép Luyện Cơ thịt, là khó mà giống như Borr Gai tác như vậy lực đại vô cùng, nhất định là có khác (đừng) hẳn không có chú ý tới đồ vật.

Nếu là hướng người ta tiền bối lãnh giáo, Tần Xuyên cảm thấy thành ý vẫn là phải cầm đi ra, cho nên nghe Đường Vi ý kiến sau, mất dốc hết sức lực bình sinh, chọn xong một món đại lễ, dẫn tới.

"Loảng xoảng loảng xoảng——"

Phi cơ trực thăng tha duệ một cái to lớn thùng chứa hàng, tiến vào rừng mưa nhiệt đới đất trống sau, đem thùng chứa hàng tháo rơi xuống mặt đất.

Tần Xuyên từ trong phi cơ trực thăng nhảy xuống, vẫy tay tỏ ý phi cơ trực thăng đi trước, sau đó bước đi về phía cách đó không xa một cây đại thụ, phía trên kia có một gian thụ ốc, chính là Borr Gai tác chính mình xây dựng.

Vào lúc này, Borr Gai tác cũng không ở trong phòng, hẳn chính ngồi chung một chỗ tiểu bờ sông trên tảng đá, tay nâng đến một quyển y học liên quan sách vở, yên lặng đọc đọc.

Tần Xuyên biết Borr Gai tác âm thầm hay lại là một cái từ thiện y tế tổ chức thầy thuốc, cho nên đối với hẳn nhìn y học thư cũng không nghĩ là.

Borr Gai tác thấy Tần Xuyên đi tới, mày rậm hơi nhíu một cái, nhưng cũng chỉ là mắt liếc, liền không để ý tới nữa.

Tần Xuyên cũng không xấu hổ, cười chào hỏi, "Man Vương các hạ, không nghĩ tới người nghiêm túc như vậy hiểu học a, nhìn cái gì Y Thư đây? hắc hắc, thật ra thì ta cũng vậy cái thầy thuốc, không bằng ta trao đổi một chút?"

Borr Gai tác vẫn không để ý hẳn, tiếp tục xem thư.

"Khác (đừng) lãnh đạm như vậy mà, ta thật biết một chút y thuật, không tin người có thể thi thi ta", Tần Xuyên cười hì hì nói.

Borr Gai tác ngẩng đầu, "Ở ta không đưa người xương sườn lại lần nữa cắt đứt trước, người tốt nhất cút xa chừng nào tốt chừng này" .

Tần Xuyên làm bộ không nghe được, đi tới thùng chứa hàng một bên, đạo: "Ta biết lần trước không trải qua người đồng ý, liền tìm người, là không quá lễ phép, cho nên ta hiện ngày cố ý chuẩn bị một phần lễ vật cho người, người muốn là ưa thích, ta trước chuyện coi là xóa bỏ như thế nào đây?"

Thấy Borr Gai tác như cũ không để ý tới hẳn, Tần Xuyên không thể làm gì khác hơn là trước tiên đem thùng chứa hàng mở ra, lộ ra bên trong cố định lại đại lễ — -- -- chiếc màu xám bạc lão khoản xe thể thao!

Borr Gai tác khóe mắt liếc thấy một cái mắt xe thể thao này sau, yên lặng khép lại quyển sách, đứng dậy đi tới xe bên cạnh.

Tần Xuyên thấy vậy, tâm lý thầm vui, xem ra chính mình tra tài liệu không thành vấn đề, Borr Gai tác quả thật thích cái xe này tử.

"Như thế nào đây? đây là 1963 năm CORVETTE-STINGRAY, phối hợp màu xanh da trời nội sức cùng ám tử sắc da ghế ngồi, 327 thước khối in V 8 động cơ, bốn giọng biến hóa dầu khí, phối hợp nhanh tháo thức bánh xe.

Cái này hoặc giả không phải là chạy nhanh nhất, đốt thai vô cùng tàn nhẫn Kerr Duy Đặc, nhưng tuyệt đối là tối khốc một chiếc, bởi vì chỉ có 1963 năm khoản chở chia lìa thức cửa sau, có khám vào trần nhà môn, Uyển Như một máy lục địa tàu lặn.

Thập niên 60 mỹ du hành vũ trụ cục phi hành gia toàn bộ mở cái này xe, bao gồm cái đó đập lên Mặt Trăng gia hỏa. . . bất quá bọn hắn lái xe này tuyệt đối không Man Vương các hạ người mở ra lạp phong!" Tần Xuyên cười nói.

Borr Gai tác tinh tế quan sát một hồi chiếc này tinh xảo kiểu xưa Kerr Duy Đặc xe thể thao, nhưng cũng không có tiếp nhận, mà là nghiêng đầu đi ra ngoài.

"Trước là tìm ta hành tung, bây giờ lại lén lén lút lút điều tra ta sở thích, người là ngại trước bị thương không đủ nặng, hay là thật nghĩ (muốn) chết trong tay ta?" Borr Gai tác lãnh đạm nói.

Tần Xuyên buồn rầu, người này thế nào thái độ ác liệt như vậy a, "Vải. . . ta gọi là ngài vải đại gia đi, dù sao ngài tuổi tác cũng không nhỏ. cái đó. . . ta thật giống như cũng không với ngài có thâm cừu đại hận gì đi, ta đưa người cái lễ vật mà thôi, người làm gì vậy như vậy không định gặp ta nhỉ?"

Borr Gai tác khẽ hừ một tiếng, quay đầu lại hỏi: "Người thật muốn nghe nguyên nhân?"

Tần Xuyên nghiêm túc một chút đầu, hẳn dĩ nhiên muốn biết, có phải hay không nơi đó có hiểu lầm.

Borr Gai tác nghiêm nghị nói: "Vậy ta hỏi người, người đang ở đây Đông Kinh vì sao phải giết những người vô tội kia, người cũng đã biết bọn họ cũng có chính mình vợ con, cũng có cha mẹ, người coi như có thể giết thiên thiên vạn vạn trăm họ, người lại có thể được cái gì? vì sao như thế xem mạng người như cỏ rác?"

Tần Xuyên ngạc nhiên, nụ cười trên mặt tắt đi, hẳn không nghĩ tới, Borr Gai tác là bởi vì hẳn lần đó máu tanh tru diệt, mới đối với hẳn như thế chán ghét.

Cũng vậy, Borr Gai tác sau khi rửa tay gác kiếm, vẫn luôn là cứu tử phù thương, hiển nhiên là đối với (đúng) sát hại rất ghét.

Borr Gai tác đạo: "Bởi vì tự ta hai tay dính đầy máu tươi, cũng không tư cách quản người những thứ này, có thể người nếu muốn hỏi ta vì sao không muốn để ý đến người, ta Tự Nhiên nói cho người biết lý do. người đi đi, không nên tới phiền ta!"

Tần Xuyên trong đầu hiện lên ngày đó Đông Kinh huyết sắc hình ảnh, tinh thần chán nản địa cúi đầu.

Chuyện này hẳn dĩ nhiên sẽ không quên, trên thực tế, lương tâm khiển trách lại kèm theo hẳn cả đời, nhưng hẳn cũng không thể một mực lâm vào loại tâm tình này bên trong.

Bất quá, nếu Borr Gai tác nói như vậy, hẳn cũng chỉ có thể nhận.

Tần Xuyên không nói gì thêm nữa, đứng tại chỗ sững sờ sau một hồi, lặng lẽ xoay người, đi đóng lại thùng chứa hàng.

Borr Gai tác phát giác đột nhiên yên tĩnh lại, quay đầu nhìn một cái, khi hẳn thấy Tần Xuyên trong mắt thần sắc lúc, không khỏi ánh mắt đông lại một cái.

Hắn không nghĩ tới, Tần Xuyên vừa không biện giải cho mình, cũng không có cảm thấy tức giận, mà là như vậy một bộ tự trách vừa thống khổ đáng vẻ.

Borr Gai tác công việc rồi hơn nửa đời người, cái dạng gì người đều gặp, Tự Nhiên nhìn ra được, Tần Xuyên bi thương không phải là giả bộ.

Làm Tần Xuyên đem thùng chứa hàng khép lại, chuẩn bị liên lạc phi cơ trực thăng lại đem đồ vật lúc lấy về sau khi, Borr Gai tác mở miệng nói: "Người tìm ta, chuyện gì?"

Tần Xuyên sợ run lên, tâm nghĩ thế nào đột nhiên lại hỏi hẳn chuyện chính, nhưng vẫn là trả lời ngay: "Ta cảm thấy đấng Man Vương các hạ lực lượng sử dụng phi thường tinh diệu, ta nghĩ rằng học một ít, tu luyện thế nào lực lượng, không biết có thể hay không chỉ điểm một, hai?"

Borr Gai tác hí mắt, tựa hồ cũng không ngờ tới, Tần Xuyên là vì chuyện như vậy tìm hẳn.

Nói đến, này còn có chút đường đột, dù sao hai người lần thứ hai gặp mặt, dĩ nhiên cũng làm yêu cầu hẳn chỉ điểm tu luyện.

Nhưng là vừa vặn Tần Xuyên loại này trực tiếp cách làm, cũng làm cho Borr Gai tác rất là hài lòng.

Nghĩ một hồi, Borr Gai tác đạo: "Người đi theo ta" .

Tần Xuyên nhất thời vui mừng, mặc dù không biết rõ tại sao, nhưng tựa hồ

sự tình có chuyển cơ!

Borr Gai tác lời vừa mới nói xong, liền một cái đại cất bước bước ra, hướng rừng mưa nhiệt đới phía bắc cuồng chạy ra ngoài.

Tần Xuyên đuổi sát theo, thi triển Khinh Công, theo sát phía sau.

Mặc dù Borr Gai tác căn bản không cần Khinh Công, chính là chỗ này sao một cước một cước dùng sức Phi đạp, nhưng tốc độ của hắn như cũ nhanh như thiểm điện, để cho Tần Xuyên đi theo đều rất cố hết sức.

Mấy phút sau, hai người tới một cái mảnh nhỏ hồng thụ lâm, nơi này đã là mấy cái sông nhỏ điểm tụ, cũng là đến gần Colombia phía bắc cửa biển vị trí.

"Tác đại gia, ta tới nơi này làm gì?" Tần Xuyên buồn bực.

Borr Gai tác không nói lời nào, nhìn chung quanh, đi tới một đồng thối rữa cây cối bên.

Hắn khom người, vén lên nơi đó mấy khối mục nát gỗ.

Chỉ thấy được, mấy chục cái màu trắng nhỏ dài sâu trùng, đang ở thối rữa trong đầu gỗ ngọa nguậy.

Borr Gai tác từ trong cầm lên mấy cái sâu trùng, thả ở trên tay, đạo: "Nơi này thổ dân, từ xưa liền từ Tổ Tiên chỗ ấy học sẽ như thế nào ở trong rừng mưa lấy được đủ loại kiểu dáng thức ăn.

Bọn họ trải qua hồng thụ lâm thời điểm, sẽ đem nơi này hoại tử cây cối chất đồng chung một chỗ, để cho những thứ này hồng thụ lâm trùng có thể rất nhanh tốc độ sinh sôi.

Khi bọn hắn lần sau trải qua thời điểm, liền có thể ăn những thứ này hồng thụ lâm trùng, đây coi như là bản xứ thổ dân một đạo trân tu mỹ vị, cũng là rừng mưa nhiệt đới cho bọn hắn ban cho" .

Vừa nói, Borr Gai tác đem mấy cái nhỏ dài bạch sâu trùng, cứ như vậy ném vào trong miệng, tinh tế nhai kỹ, nuốt vào.

"Người qua đây, ném thử một chút đi", Borr Gai tác nói.

Tần Xuyên nhìn kia giống như màu trắng con giun như thế sâu trùng, bĩu môi, "Vải đại gia, người dẫn ta tới nơi này, liền vì mời ta ăn sâu trùng? đây là thử ta can đảm sao? ta khi còn bé cũng không ít ăn sâu trùng, này thật không sợ"

.

Tần Xuyên vừa nói, sãi bước đi đến gỗ mục chất một bên, cầm lên mấy cái hồng thụ lâm trùng, ném vào trong miệng, cũng nhai kỹ nuốt vào.

"Phốc. . . thật là đi theo miệng ta bên trong đi nhà cầu như thế", Tần Xuyên toét miệng cười khố, "Nơi này thổ dân thường thức chưa ra hình dáng gì a" .

Borr Gai tác mang theo thâm ý nhìn Tần Xuyên liếc mắt sau, xoay người bắt đầu đi vòng vèo, "Tốt lắm, ta trở về, người tự tiện đi, chiếc xe kia, ta cũng làm như học phí, nhận" .

"Ồ. . . tốt. . ."

Tần Xuyên đầu tiên là theo bản năng đáp ứng, có thể theo sát suy nghĩ một chút. . . không đúng! cái gì gọi là làm học phí! ? chính mình học cái gì á! ?

Mình là tới hỏi tu luyện thể nào lực lượng, nhưng này đại gia chẳng qua là gọi hẳn tới ăn mấy cái chán ghét sâu trùng! đây là giờ trò quỷ gì! ?

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 536: Bởi Vì Hãn Ngốc

0 536

Tần Xuyên không ngừng bận rộn chạy tới, ở phía sau hỏi "Tác đại gia, người còn không có đề cập với ta tu luyện thế nào đâu rồi, lúc này mới ăn một chút cơm trưa làm sao lại liền như vậy?"

Borr Gai tác cũng không quay đầu lại nói: "Tự mình nghĩ đi, nói người cũng chưa chắc minh bạch" .

"Người không nói làm sao biết ta không hiểu?" Tần Xuyên nghĩ như thế nào đều cảm thấy bị gài bẫy.

Borr Gai tác nhưng là lười nói thêm gì nữa, mấy cái bước dài, chạy mất tung ảnh rồi.

Tần Xuyên chỉ có thể đứng ở một mảnh cỏ trong rừng cây, giương mắt nhìn một lúc lâu, nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết Borr Gai tác rốt cuộc lừa hãn vẫn thật có huyền cơ gì.

Bất đắc dĩ, Tần Xuyên không thể làm gì khác hơn là trước hết để cho phi cơ trực thăng nhận hãn rời đi.

...

Hai ngày sau, Tần Xuyên trở lại thành phố Đông Hoa, một chuyến rừng mưa nhiệt đới chuyển đi, cuối cùng có một kết thúc.

Tần Xuyên rất vui vẻ yên tâm chính mình cứu ra Chu Phương Tình, bây giờ

nữ nhân trở lại Chu gia, người cả nhà cũng đều hạ xuống trong lòng đá lớn.

Sáng sớm, Tần Xuyên từ Bạch Dạ trong phòng ngủ thức dậy, Liễu Hàn Yên không có ở đây thời gian, hẳn cũng không quá nhớ một người "Vườn không nhà trống" .

Luyện một hồi công, đi xuống lầu với Bạch Dạ đồng thời hưởng dụng Phù Lô Nhã làm sớm một chút.

Mặc dù cũng không thiếu chuyện cần phải chuẩn bị cùng làm, nhưng Tần Xuyên cuối cùng lại lần nữa có không lo lắng thời gian.

Bạch Dạ thấy nam nhân vừa ăn mật ong nướng Thổ Ty, còn vừa nắm phần báo chí nồng nhiệt mà nhìn, mấy phần trêu chọc mà nói: "Xem ra cứu Chu tiểu thư, cho người tâm tình rất vui thích đâu rồi, có muốn ta giúp người một tay hay không chọn một ít tốt sính lễ, đưa đi Chu gia, đem người hai quan hệ định?"

Tần Xuyên sặc một cái, ho khan hai tiếng, lúng túng nói: "Sính. . . sính lễ cái gì rồi coi như xong, ta lại không thể kết hôn" .

"Chu gia cũng không hi vọng nào đem nữ nhân quang minh chính đại gả cho người nha, nhưng người ta cô gái đi theo người, người dù sao cũng phải có chút biểu thị đi, người cho Đường Vi, Lục tử, Tiểu Nhu cũng không ít thứ rồi, Chu tiểu thư chỗ ấy có thể còn cái gì đều không tiền đâu rồi, nàng nếu là biết, há chẳng phải là cảm thấy người thiên vị?" Bạch Dạ nói.

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, hình như là cái lý này, gãi đầu một cái hỏi: "Tiểu Dạ Dạ, vậy người cảm thấy tiền cái gì tương đối khá?"

Bạch Dạ lật cái vệ sinh mắt, "Cái này còn hỏi ta? người chẳng lẽ không biết nàng thích gì?"

"Tình nhi là hệ khảo cổ. . . nếu không cho nàng làm nhiều chút đồ cổ đi? nhớ trước còn có người tiền nàng đồ cổ chữ vẽ tới", Tần Xuyên suy nghĩ đạo: "Nếu

không ta tìm một phòng đấu giá, đi làm mấy món tới?"

Bạch Dạ khẽ cười một cái, nháy mắt ra hiệu cho đứng ở bên cạnh Phù Lôi Nhã.

Buộc lên khăn choàng làm bết tóc đỏ người hầu gái mỉm cười gật đầu, nhưng sau đó xoay người rời đi, chờ qua không tới ba phút, Phù Lôi Nhã lại đi trở về, trên tay còn xách hai cái tinh mỹ hộp quà tặng.

"Nơi này có một món Thanh Hoa Từ, một quyển Trần Hồng thụ Mặc Bảo, người thông kim bác cổ, hẳn nhìn thấy cũng biết này hai món đồ cổ lai lịch cùng giá trị, cầm đi đưa cho Chu tiểu thư, coi là một chút tiểu tâm ý đi, khác (đừng) muốn đưa cái gì, sau này nhìn lại", Bạch Dạ nói.

Tần Xuyên sững sốt một chút, nhất thời cảm thấy nữ nhân này cũng quá thân mật, "Tiểu Dạ Dạ, người thật là chu đáo, sớm chuẩn bị cho ta tốt lắm! ?"

Bạch Dạ gật đầu, mặt đầy sung sướng nói: "Đúng vậy, người một mực chạy ở bên ngoài, cũng không theo ta, ta nhàn rồi không chuyện gì liền tham gia Internet đấu giá, nhìn thấy đẹp mắt liền mua thả trong kho hàng, này bất chính hảo dùng tới sao?"

Tần Xuyên nụ cười trên mặt nhất thời cứng lại, nhàn rồi không chuyện gì. . . liền tham gia đấu giá! ?

"Người. . . người nói thật, người gần đây lại tốn bao nhiêu tiền?"

"Cũng không có bao nhiêu, tháng này mới ba, bốn cái trăm triệu mà thôi", Bạch Dạ Xán Lạn địa cười.

Tần Xuyên hít vào một ngụm khí lạnh, này tháng mười hai mới không mấy ngày đầu rồi, nữ nhân này chẳng lẽ mỗi ngày đều phải tốn mấy triệu sao! ?

"Người cũng đừng chê ta tốn nhiều tiền, ta mua đều là phái thượng dụng tràng, như loại này Thanh Hoa Từ, gồm màu đời Đường cái gì, chúng ta toàn

đến, đến lúc đó cầm đi tặng người, nhiều thể diện nhỉ?

Còn có những thứ này cổ đại danh nhân chữ vẽ, người có thể sau này tất cả đều treo lên, mở bác vật quán nha, ngược lại cũng sẽ không mất giá", Bạch Dạ hai mắt tỏa sáng.

Tần Xuyên hít thở sâu một hơi sau, đứng dậy, đi tới Bạch Dạ bên người, nhìn kỹ nàng một hồi.

Bạch Dạ cau mày, chu mỏ nói: "Làm gì nhìn ta như vậy?"

"Người. . . không phải là bình thường cái đó Bạch Dạ chứ?"

"Cái gì gọi là bình thường Bạch Dạ! ? ta chính là Bạch Dạ a!" Bạch Dạ mắt húng nói.

"Tiếng kêu 'Hảo lão công' ", Tần Xuyên dò xét.

Bạch Dạ nháy mắt mấy cái, gương mặt hồng hồng nói: " Được. . . hảo lão công" .

Tần Xuyên càng tin chắc, dưới tình huống bình thường Bạch Dạ là cự tuyệt kêu hân "Lão công" !

Này Bạch Dạ là cô gái kia tâm nhân cách, cho nên mới như vậy nói nhiều, hơn nữa thích mua mua mua.

Bất quá, người này Cách Bạch Dạ, hẳn ngược lại không thể nào sợ.

"Người cái này Tiểu Bại Gia cô nàng! ta hiện ngày phải thật tốt giáo huấn người!"

Tần Xuyên vừa nói, đem Bạch Dạ từ ghế ngồi ôm lấy, kháng đến trên bả vai, đại cất bước chạy lên lầu.

Vừa đi, còn vừa dùng bàn tay vỗ vào Bạch Dạ cái mông, chọc cho nữ nhân "A a" thét chói tai.

"Người buông ta ra! khốn kiếp! không biết xấu hổ! ta kêu chồng người người còn đánh ta! ? người tối hôm qua còn không có ăn đủ chưa! ? ô ô . . ."

"Tối hôm qua cũng không phải là người! người này Tiểu Bại Gia, ta phải mau sớm cho người 'Trở về' !"

Tần Xuyên cũng không muốn để cho cái này thích mua đồ Bạch Dạ thời gian dài xuất hiện, bất kể thay cái đó gọi cảm muốn. nữ được, hay lại là cái đó tình táo Ngự Tỷ, cũng so với cái này nhân cách tiết kiệm tiền!

Căn cứ Tần Xuyên kinh nghiệm, một loại chỉ cần với Bạch Dạ cảm xúc mạnh mẽ mấy lần, Bạch Dạ sẽ chuyển đổi một nhân cách đi ra, có lẽ là bởi vì đại não kích thích đưa đến.

Ước chừng sau một tiếng rưỡi, Tần Xuyên từ Bạch Dạ trong phòng ngủ ngượng ngùng lui ngược lại đi ra, bởi vì ngồi ở trên giường nữ nhân đang dùng một loại lạnh lãnh không đầy mắt thần kì nhìn hẩn chăm chăm.

"Nói cho người mấy lần, buổi sáng ta muốn công việc, người còn dám ban ngày như vậy, ta sẽ không ở nơi này rồi!"

"Hắc hắc, Tiểu Dạ Dạ, ta không quấy rầy người, người bận rộn người, ta lúc này đi", Tần Xuyên ngoài miệng chịu tội, tâm lý là thử phào nhẹ nhõm, cuối cùng đem Bạch Dạ biến thành thông thường trạng thái.

Tần Xuyên chạy xuống lầu, từ Phù Lô Nhã cầm trên tay qua hai món lễ phẩm sau, cũng nhanh bước chạy về trong nhà mình.

Hắn cũng quả thật muốn đi xem Chu Phương Tình thế nào, hơn nữa hắn với Chu Phương Tình chuyện, cũng nên với Chu gia phụ tử nói rõ ràng rồi.

...

Cùng lúc đó, ở Bạch Dạ nhà sang trọng trong phòng tắm.

Nước nóng hoa lạp lạp đánh vào nữ nhân trắng tinh thân thể thượng, Bạch Dạ đứng ở đằng kia, giang hai cánh tay, nhắm mắt.

Đã cởi. hết Phù Lôì Nhã, chính mang tắm mũ, lấy tay là chủ nhân thanh tẩy thân thể.

"Người đàn ông này. . . càng ngày càng quá phận, thật là với một con canh không chết Ngưư như thế", Bạch Dạ thấp giọng Khinh Ngử.

Phù Lôì Nhã hơi mỉm cười nói: "Chủ nhân, Tần tiên sinh rất thích người" .

"Bởi vì hãn ngọc, dễ dàng bị lừa", Bạch Dạ lạnh lùng nói.

Phù Lôì Nhã yên lặng, cười không nói.

Một lát sau, Bạch Dạ hỏi "Bên kia tiến triển thế nào, Giáo Chủ bọn họ người ở đâu rồi hả?"

Phù Lôì Nhã trả lời: "Giáo Chủ đã dẫn người tiến vào Hoa Hạ Biên Cảnh, đường giây ần núp, cộng thêm Thánh Giáo thời gian dài như vậy yên lặng, Quốc An đã đối với chúng ta buông lỏng cảnh giác, cũng không có phát hiện."

"Nói như vậy, chẳng mấy chốc sẽ có chuyện xảy ra", Bạch Dạ mở ra đôi mắt sáng, lộ ra một tia thần sắc phức tạp.

Phù Lôì Nhã gật đầu một cái, vừa dùng ngón tay cẩn thận ở Bạch Dạ ngay giữa bờ hông bộ vị bí ẩn lau chùi, vừa nói: "Chủ nhân, ngài thật đã nghĩ được chưa?"

Bạch Dạ đưa tay, dùng ngón tay nâng lên Phù Lôì Nhã tinh xảo gương mặt, "Người xem ta ánh mắt, người cảm thấy ta nghĩ được chưa?"

Phù Lôi Nhã lắc đầu, thẳng thắn nói: "Ta không nhìn ra được" .

Bạch Dạ cười, "VẬY thì đúng rồi" .

...

Tần Xuyên cũng không có Chu Phương Tình điện thoại, bất quá hẳn biết mấy ngày nay Chu Phương Tình ở nhà nghỉ ngơi, cũng sẽ không chạy loạn, cho nên cũng không lo lắng vồ hụt.

Đi tới chu cửa nhà thời điểm, ngoài cửa lại dừng không ít chiếc xe sang trọng, tựa hồ còn có khác (dừng) khách nhân ở.

Tần Xuyên cũng không quan tâm những chuyện đó, xách lễ phẩm, liền đi vào trong, cửa người làm thấy là Tần Xuyên, cũng không dám ngăn trở.

Ngược lại quản gia thấy Tần Xuyên, vội vàng tiến lên cười nói: "Tần tiên sinh, ngài thế nào đại giá quang lâm? lão gia chúng ta cùng đại gia cũng đang chiêu đãi ngoài tỉnh khách quý đâu rồi, nếu không ngài trước đi hậu viện khách sảnh vân vân?"

Tần Xuyên nói: "Ta tìm Tình nhi, tiểu Chu bọn họ đợi lát nữa thấy cũng được" .

"Chuyện này. . . không khéo, Đại tiểu thư cùng Nhị tiểu thư cũng đều ở gặp khách người đâu, người đến là Đại tiểu thư học trưởng, ngay cả phụ thân hẳn đều tới, hình như là đến cầu thân", quản gia vui tươi hơn hở nói.

Tần Xuyên Pepsi không ra, cầu hôn? điều này sao có thể, hẳn vừa mới với Chu Phương Tình chắc chắn quan hệ đây.

Tần Xuyên nhất thời lười nói nhảm, vệt ra quản gia sau, sải bước đi vào trong phòng tiếp khách.

Quả nhiên, trong phòng khách ngồi số mấy người, ngoại trừ Chu gia phụ tử,

Chu gia chị em gái, còn có trước rừng mưa nhiệt đới bên trong thấy kêu Kevin anh tuấn nam học trường.

Ngoài ra, còn có hai người đàn ông tuổi trung niên, một người mặc bì giáp khắc, tướng mạo đường đường người đàn ông trung niên, thoạt nhìn là Kevin cha, một người khác chính là tóc hơi trắng bệch, mặt đầy hòa ái mỉm cười lão giả.

Hai người này vị trí, cũng ngời khá cao, hơn nữa về khí thế, vững vàng đè Chu Vân Phong với Chu Thanh Sơn, hiển nhiên đều là Chu gia không đặc tộ nổi đại nhân vật!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 537: Cầu Hôn

0 537

"Trương bộ trưởng, Trương thư ký, hai vị có thể tự mình tới, hướng chúng ta Chu gia cầu hôn, phần này thành ý cùng tâm ý, chúng ta đều là thụ sủng nhược kinh, bất quá bọn nhỏ chuyện, chúng ta làm trưởng bối cũng không tiện toàn bộ làm chủ, còn phải cẩn thận hỏi một chút ta đây cháu gái", Chu Vân Phong vào lúc này chính khách khí với hai vị khách quý nói chuyện với nhau.

Lão giả cười tùm tùm nói: "Chu lão đệ nói có lý, bất quá ta này cháu trai với tôn nữ của người nhận biết tốt hơn một chút năm, hơn nữa lại vừa là việc trải qua lần này hải ngoại trở về từ cõi chết, có thể nói đồng sinh cộng tử qua, ta nghĩ rằng chuyện này, đã là trên trời hạ xuống Lương Duyên rồi" .

"Ha ha, phải phải. . ." Chu Vân Phong mặt đầy phức tạp, ánh mắt hướng Chu Phương Tình chỗ ấy miếu, nhưng cũng không dám tùy tiện đáp ứng.

Trương Khải Văn lúc này đứng lên, rất cung kính cúi người, "Chu gia gia, Chu bá bá, từ Phương Tình ban đầu ngày thứ nhất bước vào đại học, ta gặp được nàng từ lần đầu tiên gặp mặt, ta liền tâm trong lặng lẽ thích nàng, chẳng qua là một mực không dũng khí biểu lộ, nhưng trải qua lần này nguy cơ sinh tử, ta đã hiểu chính mình tâm, ta nhất định sẽ làm cho Phương Tình hạnh phúc!"

Lời nói này nói ra, để cho bên cạnh Chu Phương Tình mặt đỏ rần, cảm giác rất là lúng túng, có thể lại không biết nói thế nào tốt.

Chu Vân Phong cùng Chu Thanh Sơn cha con trở mắt nhìn nhau, người ta thiếu gia đem lời nói như vậy đào tâm đào phổi, lại vừa là có gia thế có bối cảnh

đại hộ nhân gia, bọn họ nếu không có lý do tốt, nghĩ (muốn) kéo cũng không tốt lắm kéo.

"Tình nhi, người là thấy thế nào?" Chu Thanh Sơn không thể làm gì khác hơn là hỏi một chút con gái ý kiến.

"À?" Chu Phương Tình một trận hốt hoảng, nàng nghĩ (muốn) nói trong lòng mình đã có người, có thể lại không có phương tiện nói là Tần Xuyên.

Chu Phương Ngữ lại cảm thấy cái này Trương Khải Văn thật thành khẩn, đưa tay vỗ nhẹ đến tử tử cánh tay, cười nói: "Tử tử, người nếu là da mặt mỏng, ta giúp người đáp ứng liền như vậy" .

"Ô kìa! tiểu ngữ người đừng nao! không phải là!" Chu Phương Tình tranh thủ thời gian để cho muội muội dừng lại.

Trương Khải Văn mặt đầy thành khẩn đột nhiên quỳ một gối xuống trên đất, xuất ra một cái châu báu hộp, sau khi mở ra, bên trong là một quả ít nhất ba gram kéo chiếc nhẫn kim cương.

"Phương Tình! gả cho ta đi! ta sẽ cả cuộc đời đổi với người tốt!" Trương Khải Văn mặt đầy ước mơ nói.

Chu Phương Tình lộ ra vẻ bất nhẫn, nhưng cảm giác được cần đoạn thì đoạn, đạo: "Học trưởng. . . ta biết người một mực rất chiếu cố ta, người cũng là ta đang học thuật thượng rất tôn kính tiền bối, nhưng. . . nhưng ta thật không có nghĩ qua đi theo người đến một bước kia, thật xin lỗi. . ."

Lời này vừa nói ra, Trương gia hai một trưởng bối cũng nhíu mày.

Khải Văn cha Trương thư ký đạo: "Chu tiểu thư, nhà chúng ta Khải Văn đức hạnh cùng phẩm chất, cũng coi là đem ra được, không giống rất nhiều Đệ nhị giống nhau là con nhà giàu, người chắc cũng là biết.

Hắn như vậy một cách toàn tâm toàn ý theo đuổi người, nếu như người nhiều

lần cự tuyệt, chung quy phải có lời giải thích đi, là chê chúng ta Trương gia không xứng với các người Chu gia? còn là nói chúng ta Khải Văn không xứng với người thì sao?"

"Không. . . không phải là!" Chu Phương Tình vội vàng giải thích: "Ta chỉ là một mực đem Khải Văn học trường làm một cái huynh giống nhau, không có tình yêu nam nữ, cho nên cũng liền. . ."

"Ha ha, không cảm tình thật sao?" Trương bộ trưởng cười nói: "Không cảm tình, có thể nói mà, chúng ta thế hệ trước đều là ra mắt nhận biết, rất nhiều hay là trước kết hôn bàn lại, thời gian lâu dĩ nhiên là có cảm tình rồi."

Chu gia nha đầu, đầu năm nay hảo tiểu hòa mà không nhiều, người với chúng ta gia Khải Văn, sẽ không thụ ủy khuất, cũng đừng bởi vì một chút cái gọi là lãng mạn, liền sai sống hết đời hạnh phúc a" .

Trương Khải Văn cũng vội vàng sấn nhiệt đã thiết nói: "Đúng vậy, Phương Tình, ta nơi nào chưa khỏi hẳn, người có thể nói với ta, chúng ta hoàn toàn trước tiên có thể nói, kết hôn qua một hai năm cũng được!"

Chu Phương Tình cắn môi dưới, cảm thấy một trận bất đắc dĩ lại phiền não, Trương gia thế lớn, Chu gia là rất khó khăn một mực như vậy vác.

Trên thực tế, nếu không phải Chu Vân Phong cùng Chu Thanh Sơn cũng tương đối thông suốt lý lẽ, một loại dưới tình huống này, hào môn thế gia nữ tử cũng không có tự lựa chọn cơ hội.

Chu Phương Ngữ thấy tỷ tỷ chậm chạp không chịu đáp lại, mắt lộ ra suy tư, nghĩ tới điều gì, nhất thời một trận cau mày, nhưng cũng không tại chỗ nói cái gì.

Lúc này, Tân Xuyên vừa vặn đi tới bên trong phòng khách, hẳn ở bên ngoài cũng nghe mấy câu, biết đại khái lúc này tình huống.

Không nghĩ tới cái này kêu Khải Văn, lại vừa về nước liền kêu vào nhà

trường bối đến cầu thân, hạ thủ cũng thật là nhanh.

"Người ta cô gái không đáp ứng, các người còn không phải hỏi nguyên nhân, chẳng lẽ hay lại là cổ đại Sơn Đại Vương cướp cô dâu sao?" Tần Xuyên xách lễ vật, thản nhiên đi vào bên trong phòng khách.

"Tần tiên sinh! ? ngài làm sao tới rồi! ?"

Chu gia phụ tử đứng dậy, Chu gia chị em gái cũng là một trận kinh ngạc, mà Chu Phương Tình là hiển nhiên có chút khẩn trương.

Bởi vì Tần Xuyên lúc này là lấy mặt mũi thực xuất hiện, cho nên Khải Văn cũng không biết, đây chính là rừng mưa nhiệt đới bên trong thần bí võ giả.

"Há, Tình nhi đại nạn không chết, ta mang theo hai món tiểu lễ phẩm tới, đưa cho nàng", Tần Xuyên đem hai món giá trị liên thành đồ cổ, đặt ở trên bàn trà.

Chu Phương Ngữ khẽ hừ một tiếng, "Tỷ tỷ của ta gặp nguy hiểm thời điểm người đi đâu? nàng trở lại mới xuất hiện, tặng quà có ích lợi gì?"

Bởi vì phải giúp Tần Xuyên giấu giếm Kiếm Ma thân phận, cho nên Chu Phương Tình cũng không dám nói cho người nhà, Tần Xuyên ở Nam Mỹ cứu các nàng.

Là lấy, Chu Phương Ngữ tâm lý ít nhiều có chút không thoải mái, dù sao ban đầu nàng là cố ý mạo hiểm nguy hiểm chạy đi nói cho Tần Xuyên những việc này, có thể tựa hồ Tần Xuyên lại cũng không giúp gì.

"Tiểu ngữ! chớ nói bậy bạ rồi!" Chu Phương Tình bậm rợn khuyên can, nàng thương tiếc Tần Xuyên bị hiểu lầm.

Tần Xuyên đảo không có vấn đề, Chu Phương Ngữ đối với hẳn có oán trách cũng là phải, cười nói: "Cho nên ta mới đến bồi tội a, đưa chút tiểu lễ phẩm, trò chuyện tỏ tâm ý" .

"Ô kìa, Tần tiên sinh ngài có rảnh rồi có thể qua tới chính là hậu lễ rồi, còn mang cái gì lễ phẩm a", Chu Vân Phong cười nói: "Nhà ta Tình nhi cũng là ký thác người phúc, ở hải ngoại gặp cao nhân, cứu nàng một mạng" .

"Gia gia! có cao nhân cứu tử tử, với cái sắc này lãng có quan hệ gì", Chu Phương Ngữ liếc mắt.

Tần Xuyên cương cười, chính mình mặc dù có qua đối với (đúng) cái này nữ bác sĩ đùa bỡn lưu. manh ghi chép, nhưng cũng không cần như vậy thù dai đi.

"Chu lão đệ, người trẻ tuổi này là ai à?" Trương bộ trưởng thấy người nhà họ Chu tôn kính như vậy Tần Xuyên, không khỏi hỏi một câu, về phần một bên Khải Văn, đã mặt đây không vui.

Chu gia phụ tử đang rầu không có biện pháp cự tuyệt Trương gia đâu rồi, vào lúc này Tần Xuyên tới, ngược lại là có thể dời đi một chút đề tài.

"Há, Trương bộ trưởng, để ta giới thiệu một chút, vị này là ngũ đại Cổ Vũ thế gia một trong, Tần gia đại thiếu gia, Tần Xuyên tiên sinh" .

Ngay sau đó, lại hướng Tần Xuyên giới thiệu người Trương gia, trương minh là bây giờ quốc thổ tư nguyên bộ Phó bộ trưởng, trương ngọc chính là quá tình thường vụ Phó thư ký, Trương Khải Văn là trương ngọc con trai độc nhất.

Tần Xuyên mơ hồ thật giống như ở đâu nghe qua cái này quá tình Trương gia, phải có chút địa vị, nhưng hẳn cũng sẽ không quá để ý, dù sao hẳn tiếp xúc tầng thứ đã vượt xa thế tục gia tộc thực lực.

"Há, nguyên lai là Tần gia đại thiếu gia, ngược lại thất kính", Trương gia ba người, nghe được Tần Xuyên thân phận, cũng không có quá cục xúc.

Trương ngọc thật giống như vô tình nói: "Thật ra thì, chúng ta Trương gia với Cổ Vũ thế gia cũng sâu xa khá sâu, mẫu thân của ta là tới từ Sở gia, là bây giờ Sở Thiên Khoát gia chủ Nhị tử, trước nghe nói Tần gia là đang ở Đông Hoa khu

vực, không nghĩ tới lần đầu tiên tới, liền gặp được Tần gia đại thiếu rồi" .

Lời này vừa nói ra, để cho Chu gia phụ tử cũng lấy làm kinh hãi, Sở gia ở ngũ đại Cổ Vũ thế gia bên trong xếp hàng thứ ba, ồ áp Tần gia, Sở Thiên Khoát lại vừa là thực quyền phái quân đội đại lão, hãn Nhị tử, lại là Trương gia con dâu?

Khó trách, Trương gia ba người này, thấy Tần Xuyên một chút áp lực cũng không có, cảm tình là có Sở gia.

Bất quá, Trương gia thực lực bản thân cũng quả thật không tầm thường, vài chục năm trường cứ quá tình, trên chính đàn mạng giao thiệp, sợ rằng so với Tần gia còn lợi hại hơn, không phải là gia tộc không tu luyện Cổ Võ thôi.

Trong lúc nhất thời, Chu gia phụ tử cười khổ trong lòng liên tục, lần này tốt lắm, hai bên đều là đại gia, bọn họ nói chuyện càng như lý bạc băng rồi.

"Chu lão đệ, chúng ta tới cầu hôn, hãn là hai nhà chúng ta giữa chuyện, Tần gia thiếu gia tới, coi như phải tặng quà cho tôn nữ của người, cũng không thể can thiệp cái gì, đúng không?" trương minh lão nhân cười tùm tùm nói.

Chu Vân Phong lau một cái trên trán mồ hôi lạnh, gật đầu nói: "Đó là Tự Nhiên, nếu không há chẳng phải là thất lễ" .

" Được, quả nhiên là thư hương môn đệ, nếu như vậy, Tần gia thiếu gia muốn ngồi một hồi, ở nơi này bên ngồi một hồi, đối với chúng ta đang nói hôn sự, cũng không cần vọng thêm can thiệp", trương minh mục hàm ánh sáng lạnh lẽo địa đạo.

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, nếu như chính mình nói ngay bây giờ, Chu Phương Tình là mình nữ nhân, kia hơi bị quá mức đường đột, cũng sẽ để cho Chu Phương Tình luống cuống tay chân.

Dù sao, hãn cũng còn không có với nữ nhân thương lượng xong, lúc nào nói

cho người nhà họ Chu, giữa bọn họ chuyện.

Cho nên, Tần Xuyên dứt khoát liền đặt mông ngồi ở bên cạnh trên ghế, đạo: "Ta dĩ nhiên là sẽ không can thiệp, nhưng ta cũng sẽ không trơ mắt nhìn một ít người cướp cô dâu, dùng bối cảnh đe người, quyền lựa chọn đều tại Tình nhi trên tay" .

Nói xong, Tần Xuyên hướng Chu Phương Tình trừng mắt nhìn, tỏ ý nữ nhân không phải sợ, mặc dù đem tâm lý ý nghĩ nói ra.

Chu Phương Tình mặt ngậm đỏ thắm, hoàn toàn yên tâm, mặc dù còn có chút khẩn trương, nhưng ít ra có dựa vào, nàng cũng không thể nào sợ.

Ngược lại Trương Khải Văn thấy hai người liếc mắt đưa tình, rất là căm tức: "Tần Xuyên, chú ý thân phận người, không cho người la như vậy Phương Tình!"

Tần Xuyên toét miệng cười một tiếng, "Kỳ quái, thân phận ta chẳng lẽ là người câm sao? không thể nói chuyện rồi hả? nàng cũng không phải là lão bà người, ngay cả bạn gái người đều không phải là, thế nào gọi nàng tất cả thuộc về người quản? ta liền muốn kêu 'Tình nhi' . người có thể thế nào?"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 538: Người Mua Được Sao

0 538

"Người. . ." Trương Khải Văn chính phải phản bác cái gì, lại bị bên cạnh cha Trương Ngọc ngăn rồi.

Trương Ngọc cười híp mắt nói: "Khác (đừng) kích động như thế, con trai, người có thể không biết, Tần gia đại thiếu gia đã kết hôn, cưới hay lại là Liễu gia Đại tiểu thư, hẳn đều kết hôn rồi, người khẩn trương như vậy làm gì?"

Trương Khải Văn nghe một chút, mới nhớ tới là nghe nói qua này cộc chuyện, lúc ấy tựa hồ không ít người âm thầm còn thảo luận, Tần gia phú thiếu không xứng với Liễu gia tiểu thư, chẳng qua là gần đây không người nhắc lên, hẳn đảo không phản ứng kịp.

Chu gia phụ tử cũng đều lộ ra vẻ tiếc nuối, nếu là Tần Xuyên không kết hôn, lại vừa ý Chu Phương Tình, vậy thì thật là một đoạn Lương Duyên, chỉ tiếc bây giờ Tần Xuyên đã có gia thất rồi, hơn nữa tựa hồ cũng không thiếu khác (đừng) Hồng Nhan Tri Kỷ, bọn họ Tự Nhiên không quá hy vọng, Chu Phương Tình cũng đi theo đi làm tiểu.

Dù sao vẫn là có không ít gia tộc vừa ý Chu Phương Tình, giống như Trương gia như vậy bối cảnh, càng là bọn hắn tình hình chung với cao không được.

"Tần thiếu nếu là lập gia đình nam nhân, hay lại là tận lực tránh cho với Phương Tình tiếp xúc, nếu không hư rồi Phương Tình danh tiếng cũng không tiện", Trương Khải Văn mặt đầy nghiêm nghị.

Tần Xuyên cười cười, "Nếu như ta hư rồi Tình nhi danh tiếng, ta tự nhiên sẽ phụ trách" .

"Phụ trách? nói đơn giản dễ dàng, danh tiếng xấu rồi, Tần thiếu người thế nào phụ trách?" Trương Khải Văn mỉm cười.

Tần Xuyên mặt không đổi sắc, gằn từng chữ nói: "Ai xấu nàng danh tiếng, ta sẽ để cho người đó chết. . ."

Lời này vừa nói ra, hiện trường tất cả mọi người đều cảm thấy giật mình một cái, Tần Xuyên bây giờ giết người nói ít hơn trăm, cộng thêm trong cơ thể hung tàn đen Ám Năng Lượng ảnh hưởng ngày càng càng sâu, hẳn nếu thả ra từng tia sát khí, đều là người bình thường rất khó chịu đựng.

Hiện trường an tĩnh rất lâu, Trương Khải Văn cuối cùng không nhắc lại dừng khí tiếp tục chất vấn.

Tần Xuyên có thể không cần quan tâm nhiều, nếu không phải ngại vì Chu Phương Tình ở hiện trường, hẳn đều trực tiếp phải đem này họ Trương đá ra cửa, dám đến hưởng hẳn nữ nhân cầu hôn? thật là tìm chết.

"Tình nhi, người xem ta mang cho người tới quà nhỏ, nhìn một chút có thích hay không", Tần Xuyên vào lúc này mặt đầy nụ cười ung dung, đem lễ vật cầm tới.

Chu Phương Tình nhìn một chút tinh này mỹ hai cái hộp lớn, sau khi nhận lấy, hiếu kỳ nói: "Thứ gì nhỉ? bọc kín như vậy" .

"Ây. . . là một cái nguyên thanh đĩa tuyến tử, còn có một cái Trần Hồng thụ Mặc Bảo", Tần Xuyên chắc chắn chính mình nhớ không lầm.

Thốt ra lời này, hiện trường người nhà họ Chu cùng Trương gia Đệ tam đều là ngây ngẩn.

Chu Phương Tình tay run một cái, mở to đôi mắt đẹp, có chút khó tin, "Cái

gì! ? người nói, hẳn là. . . là hàng nhái chứ ?"

"Hàng nhái! ?" Tần Xuyên vội vàng lắc đầu, "Điều này sao có thể! ? ta lấy tới tặng quà cho người, làm sao có thể là giả đây! ?"

"Ha ha, thật là hoang đường", Trương Khải Văn coi như hệ khảo cổ người, rất là rõ ràng hai thứ này đồ cổ giá trị, "Tần thiếu, người đưa một châu báu cái gì, còn có thể tiếp nhận, nhưng tiền đồ cổ còn tiền như vậy vượt quá bình thường, khoác lác cũng không ngại cắn lưỡi."

Người nên không biết Trần Hồng thụ mọi người là người ra sao cũng chứ ? hẳn chính là thế kỷ mười bảy chúng ta Hoa Hạ Nhất Đại Tông Sư, nhân vật kỹ năng vẽ nghệ ngay cả Đường Dần cũng không theo kịp, hẳn họa tác tất cả đều ở trên thế giới các nhà bảo tàng lớn bên trong cất giấu đâu rồi, tư nhân có thể mua được, cũng quá trò đùa.

Hơn nữa nguyên thanh hoa giá thị trường hiện tại cũng là mấy triệu thậm chí hơn trăm triệu, mỗi một cái đều là giá trị liên thành, ta xem toàn bộ Tần gia cũng chưa chắc có một cái a."

"Đúng vậy, ta nghe nói ngũ đại Cổ Võ con em thế gia, hàng năm từ gia tộc lãnh được tiền, cũng sẽ không quá nhiều, Tần thiếu chẳng lẽ là vay tiền đi mua sao?" Trương Ngọc mấy phần hí ngược nói.

Tần Xuyên gãi đầu một cái, lòng nói nguyên đến như vậy đắt, Bạch Dạ kia phá của cô nàng thật có thể tổn tiền a, bất quá đưa cũng đã đưa, lại là mình nữ nhân, không khác nào hay lại là ở trong tay mình sao?

Hắn hào phóng vỗ ngực một cái, "Chân kim bạch ngân tính là gì, kém hơn ta một mảnh tâm!"

Chu Vân Phong cùng Chu Thanh Sơn gượng cười, này không khác nào thổ lộ sao?

Quả nhiên, Trương Khải Văn nghe đến sắc mặt càng âm trầm.

Chu Phương Tình là mặt đầy mắc cỡ đỏ bừng, nói: "Không việc gì, bất kể rốt cuộc thật giả, người tiền, ta đều rất thích" .

Lời vừa ra khỏi miệng, mọi người tại đây càng hết ý kiến, được chứ, nam mới vừa biểu lộ xong, nữ cũng thổ lộ.

Tần Xuyên mặc dù nghe tâm lý cao hứng, nhưng cũng không nguyện ý bị cho là tiền giả.

"Làm sao có thể là giả đây? ! giả ta hãy cầm về đi lui! đến, đem lấy các thứ ra nhìn một chút, hiện trường giám định một chút", Tần Xuyên tự có giám định đồ cổ năng lực, Chu Phương Tình cũng là phương diện này học giả, cho nên vẫn là không sợ gặp phải hàng giả.

Chu gia phụ tử là có chút bận tâm, bọn họ thật ra thì không quá tin tưởng, hai thứ đồ này sẽ là thật, dù sao nếu như là hàng thật, vậy giá trị hơn phân nửa vượt qua 100 triệu, thậm chí cao hơn.

Mấu chốt là, người có tiền cũng chưa chắc có thể mua được Trần Hồng thụ họa nha!

"Ta xem, hôm nay hay là thôi đi, mở ra rồi cũng phiền toái", Chu Vân Phong cười híp mắt nói.

"Ai, vừa vặn chúng ta đều tại, liền mở ra xem một chút đi, cũng cho chúng ta biết một chút về", trương minh lão nhân nói.

Chu gia phụ tử bất đắc dĩ, lần này chỉ có thể mở nhìn một chút, hy vọng đừng xem ra thật giả tốt.

Tần Xuyên đã sớm không thể chờ đợi, với Chu Phương Tình đồng thời đem hai cái này nhất phương một trường đồ hộp gỗ lấy ra sau, mở ra.

Chu gia người làm lấy tới một cái bàn dài, để cho họa quyền có thể bày tới.

Không bao lâu, một quyền « Lão Tử cười trâu đồ » liền được nhiên phơi bày, phía trên lão nhân tư thái thông thả, phiêu dật xuất trần, tiêu sái nhân gian, phảng phất trong nháy mắt sẽ để cho mọi người tiến vào một loại Thế Ngoại Đào Nguyên cảnh giới như vậy.

"Tốt họa a!" Chu gia phụ tử mặc dù không phải là cái gì nghệ thuật mọi người, nhưng là có thể nhìn ra, tranh này ý cảnh cao thâm.

Trương minh chính là đạo: "Khải Văn a, người xem một chút, tranh này như thế nào" .

" Được, Đại Gia Gia", Trương Khải Văn mặt coi thường, tiến lên tùy ý miếu thêm vài lần, muốn tìm mấy cái chỗ sơ hở, trực tiếp phán định đây là hàng giả.

Nhưng khi hẩn cẩn thận như vậy nhìn mấy lần sau, nhưng là chau mày, không thể không càng tiếp cận càng gần, tìm dấu vết.

Chu Phương Tình đã từ vừa mới bắt đầu giật mình, từ từ biến thành vẻ vui mừng, vui vẻ nói: "Tranh này thượng Lão Tử, vẽ bề ngoài già dặn có lực, nhưng đường cong không thiếu nhẫn nại, phiêu dật, sơ khoáng, mỗi một bút đều là ý đến liền ngừng lại. . .

Nếu như chỉ là từ chính bức họa công lực đến xem, hẩn là bản chính không thể nghi ngờ, trừ phi là người nào có thể vẽ sánh bằng Trần Hồng thụ, nhưng coi như là hàng giả, cũng tuyệt đối là Đệ nhất đại sư tác phẩm rồi" .

Tần Xuyên cũng là thở một hơi, cầm lên một bên nguyên thanh đĩa tuyến tử, đạo: "Này trên mâm dùng là điển hình Nguyên Đại Tô đoán, con cá này tạo văn phác họa hoàn chỉnh linh động, con cá béo khỏe đầy đặn, toàn bộ cái mâm mô tả tầng thứ rõ ràng, lộng lẫy hùng hồn, dùng mắt nhìn mà nói, thấy thế nào cũng nên thật" .

"Không. . . không thể nào! ta tới xem một chút!"

Trương Khải Văn vội vã xoay người lại, cẩn thận nhìn chăm chăm Thanh Hoa Từ nhìn một lúc lâu, càng xem sắc mặt càng đỏ, lẩm bẩm nói: "Không. . . không thể nào. . . làm sao biết giống như vậy thật. . ."

Tần Xuyên bĩu môi, "Nói bậy! bởi vì chính là thật! ta tiền Tình nhi một mảnh tâm, có thể là giả sao! ?"

"Nếu là hai thứ này đều là thật, trên thị trường giá đấu giá tới ít một chút 500 triệu! chỉ bằng người, người mua được sao! ?" Trương Khải Văn lớn tiếng gầm thét.

"Hừ, làm sao người biết Tần Xuyên không mua nổi à? hửn một chiếc du thuyền liền mấy tỉ đâu rồi, ngay tại Bích Hải Sơn Trang bến tàu đậu, người muốn không phải đi xem một chút à?" lên tiếng là Chu Phương Ngữ.

Thấy Trương Khải Văn như vậy thô lỗ đại hống đại khiếu, Chu Phương Ngữ không nhìn nổi, đột nhiên cảm thấy người đàn ông này thật kém tinh thần sức lực, khó trách tỷ tỷ không muốn đáp ứng.

Chu Vân Phong cùng Chu Thanh Sơn cũng là thẳng lắc đầu, không nghĩ tới Trương Khải Văn nói ra như vậy không tiêu chuẩn lời, tu dưỡng quả thực không được.

Trương gia ba người đều là sắc mặt đại biến, nhìn Chu gia phụ tử biểu tình, hửn là thật.

Cái này cũng gặp quỷ! Tần gia cũng không phải là Chu gia, kia tới nhiều tiền như vậy cho Tần Xuyên hoa! ? chẳng lẽ là Tần Xuyên chính mình kiếm? nhưng hửn mới hơn hai mươi tuổi a, trước không nghe nói một mực ở trong núi sao?

Trương Ngọc lúc này đưa tay vỗ vỗ con trai bả vai, đạo: "Thật giả, đều không phải là mấu chốt. ta tin tưởng Chu tiểu thư cũng không phải tham đồ phú quý nữ

tử. bất kể như thế nào, xin Chu tiểu thư suy nghĩ tỉ mỉ một chút, nhà ta Khải Văn cũng là đối với người toàn tâm toàn ý, mới lại kích động như thế."

Trương Khải Văn không ngừng bận rộn gặt đầu, "Đúng vậy, Phương Tình, ta mặc dù tạm thời không cho được người rất nhiều, nhưng ta sẽ đối với người tốt"

Bên trong phòng khách lại lần nữa lâm vào một trận an tĩnh, Chu Phương Tình nhìn một chút Tần Xuyên, lại nhìn một chút người nhà, căn môi dưới.

"Nếu cũng nói tới mức này rồi, Tình nhi, người đến nói một chút, người là ý tưởng gì", Chu Thanh Sơn hai đầu đều không đặc tội nổi, dứt khoát dự định để cho con gái chính mình phán đoán, dù sao Chu Phương Tình cũng không phải tiểu cô nương rồi, chắc có ý nghĩ của mình.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 539: Chính Là Bị Coi Thường

0 539

Chu Phương Tình tâm lý u oán, nàng biết cha và gia gia cũng rất khó làm, nàng cũng biết, nếu như hôm nay cự tuyệt Trương gia, có thể sẽ mang đến một chút phiền toái.

Nhưng là, nàng tâm lại cũng không vì vậy mà giao động bao nhiêu.

"Phụ thân, gia gia, còn có Khải Văn học trưởng, Trương bộ trưởng, Trương thư ký, ta rất cảm kích Khải Văn học trưởng như vậy yêu thích ta, nhưng chúng ta thật không thể nào. . ."

Trương Khải Văn nghe một chút, sắc mặt nhất thời trắng bệch, ý hữu sở chỉ mà nhìn bên cạnh Tần Xuyên, "Tại... Tại sao? chẳng lẽ người có yêu mến người!?"

Chu Phương Tình cười một tiếng, "Học trưởng, ta lúc trước ngồi gần mười năm xe lăn, đã là các loại (chờ) người chết, với ta mà nói, rất nhiều người khác sợ rằng phải cả đời để suy nghĩ sự tình, ta ở mười năm này bên trong liền nghĩ đã thi xong.

Ngay tại năm nay, ta hết lần này tới lần khác việc trải qua thời khắc sinh tử, ta rất rõ biết được, cái gì đối với ta là trân quý nhất, cho nên ta biết rõ mình muốn là cái gì. . . thật xin lỗi, ta không thể đi cùng với người" .

Một bên Chu Vân Phong cùng Chu Thanh Sơn, Chu Phương Ngữ, nghe được nữ nhân lời nói, cũng sắc mặt phức tạp, lời nói cũng nói đến phân thượng này,

bọn họ coi như người nhà cũng không tiện khuyên.

Người ta cô gái ngay cả sinh tử cũng không để ý rồi, chỉ muốn theo đuổi chính mình hạnh phúc, người có thể bắt nạt như thế nào đây.

Trương Minh cùng Trương Ngọc chú cháu hai người đứng dậy, đều là trên mặt lộ vẻ cười, nhưng ánh mắt lại có vẻ lạnh giá.

"Nếu như vậy, Khải Văn, chúng ta lúc đó cáo biệt đi, duyên phận loại sự tình này, không cưỡng cầu được", Trương Minh nói xong, dẫn đầu đi ra ngoài trước.

Trương Khải Văn mặt đầy u buồn, vốn là cho là kêu lên chính mình Đại Gia Gia với cha, hai gã quyền cao chức trọng trường bối, luôn có thể để cho Chu gia thỏa hiệp, có thể không ngờ tới sự tình lại phát triển thành như vậy.

Hắn dùng phần uất ánh mắt trợn mắt nhìn Tần Xuyên liếc mắt, hắn thấy, chính là Tần Xuyên khiến cho bản thủ thủ đoạn, đem lòng của nữ nhân câu đi nha.

Chu gia phụ tử mặt đầy cười khổ tiễn biệt, bọn họ cũng không biết tiếp theo có thể hay không gặp phải Trương gia trả thù, chỉ hy vọng đối với (đúng) mới có thể đại độ một chút mới phải.

Chờ người Trương gia vừa đi, Tần Xuyên liền cùng Chu Phương Tình chạy đến nữ nhân khuê phòng đi, ngược lại không phải là phải làm gì, mà là Chu Phương Tình đã không kịp chờ đợi xuất ra Kính Viễn Vọng các loại (chờ) công cụ, muốn tinh tế nhìn một chút này hai món đồ cổ.

Chu gia phụ tử thấy như vậy một màn màn, đều là lòng biết rõ, bất đắc dĩ cười khổ; Chu Phương Ngữ chính là ánh mắt phức tạp, như ghen ở cổ họng.

Hậu viện Chu Phương Tình trong khuê phòng, nữ nhân một mực nhìn hai cái giờ, gần tới trưa rồi, còn không có nhìn đủ.

Nàng còn rất có kiên nhẫn lật xem sách vở, so sánh Trần Hồng thụ một ít

ngiên cứu tài liệu, càng ngày càng tin chắc, đây chính là bản chính không thể nghi ngờ.

"Thật thần kỳ a, bức họa này nghe nói là cất giữ ở phần lớn lại bác vật quán, làm sao sẽ đến trên tay người nha", Chu Phương Tình chớp đôi mắt đẹp hỏi.

Tần Xuyên ôm nữ nhân eo, cười hì hì nói: "Bác vật quán có thể có bao nhiêu là thực sự, trên đời đáng tiền nghệ thuật báu vật, đa số đều là bị số ít có quyền thế người cất giấu, chẳng qua là giả ở trong viện bảo tàng thả lâu, Tự Nhiên cũng đã thành thật" .

"Tốn không ít tiền đi, ta cảm thấy đắc quá quý trọng, người chờ chút hay lại là lấy về đi", Chu Phương Tình vẫn là rất thấp thỏm.

Tần Xuyên néo một cái trong ngực mặt người trướng, "Nói cái gì gốc lời nói, nào có đưa tới lấy thêm đường đi lý? hơn nữa, người cũng như vậy hưởng ta thổ lộ, sau này sẽ là chúng ta rồi, tặng cho người tương đương với tiền cho mình người" .

"Ta. . . ta nào có biểu lộ à? !" Chu Phương Tình khẩn trương ngượng ngùng cà lăm.

Tần Xuyên cười đều giả nói: "Người đang ở đây rừng mưa nhiệt đới thời điểm nói cái gì tới, 'Ta chỉ muốn người' . . . hôm nay còn nói ta đưa người đồ vật, người đều thích. . . cái này còn không là biểu lộ sao?"

Chu Phương Tình cúi đầu xuống, lỗ tai cũng nung đỏ rồi, "Ta mới chưa nói qua đây. . . người nhớ lộn."

Nhìn Chu Phương Tình người còn yêu kiều hơn hoa bộ dáng, Tần Xuyên đầu còn nhịn được, bắt đầu giở trò, một cái tay vuốt ve nữ nhân sau lưng, một cái tay thì tại nàng trên cặp lông rong ruồi nắn bóp.

"Tình nhi, còn nhớ ban đầu ta ở trong căn phòng này cho người châm cứu

hình ảnh sao?"

"Ừ. . ." Chu Phương Tình bị sờ đũa cả người bắt đầu nóng lên.

"Người lại đi chỗ đó nằm có được hay không, chúng ta trở lại một lần", Tần Xuyên ở nữ nhân bên tai nói.

Chu Phương Tình mềm yếu nói: "Ta. . . ta lại không bị bệnh, người làm gì vậy còn phải châm ta" .

Tần Xuyên tay捏 một cái nữ nhân mềm mại eo, đạo: "Ta không châm người, chính là nghĩ (muốn) giống như trước, ở đó nhiều chút vị trí sờ một cái" .

"Ta mới không cần đây! người khi dễ người!" Chu Phương Tình vừa nghĩ tới cái loại này hình ảnh, đầu đều phải hôn mê.

Tần Xuyên đâu để ý nhiều như vậy, nữ nhân nói không muốn, đó hơn phân nửa là đồng ý ý tứ, hãnh vội vàng đem Chu Phương Tình ôm đến bên cạnh mềm mại trên giường, để cho nữ nhân nằm ở đó.

Chu Phương Tình muốn giùng giăng đứng dậy, có thể Tần Xuyên trực tiếp đè lên, một cái hôn lên nàng.

"A! . . ." Chu Phương Tình cảm thấy mình hơi thở mùi đàn hương từ miệng bị nam nhân trong nháy mắt công hãm, hai cái tay vô lực đánh phía trước nam nhân sau lưng, hai chân là là bởi vì khẩn trương duỗi thẳng, run rẩy.

Đang lúc hai người lâm vào một loại hồn nhiên quên mình thân mật trạng thái lúc, cửa lại truyền tới vắng lặng tiếng ho khan.

"Ho khan một cái!"

Tần Xuyên bởi vì quá đầu nhập, cũng không có chú ý, Chu Phương Ngữ lại đi tới bên này.

Nữ bác sĩ đang dùng một loại lạnh mặt ánh mắt nhìn hẳn, "Ăn cơm trưa, gia gia để cho ta tới gọi các người" .

Tần Xuyên bị nữ nhân này nhìn đến cả người không được tự nhiên, lững thững cười đứng dậy, " Được, kia Tình nhi chúng ta trước đi ăn cơm đi" .

Chu Phương Tình mặt đầy đỏ ửng, kiêu thờ hỗn hển, xoa một chút miêng sau, đứng dậy đi theo phải đi.

Có thể Chu Phương Ngữ kéo lại tỷ tỷ, nói: Tỷ ta có chút lời nói nói cho người."

Đồng thời, Chu Phương Ngữ trợn mắt nhìn Tần Xuyên liếc mắt, làm cho đàn ông không muốn nghe lén hai nàng lặng lẽ nói.

Tần Xuyên cũng không sợ này "Em dâu" nói cái gì, liền đi trước đi dùng cơm địa phương.

Chờ chắc chắn Tần Xuyên đi, Chu Phương Ngữ mới mặt đầy không giảng hoà u oán nói: Tỷ người tốt cuộc vừa ý hẳn điểm nào rồi hả? hẳn đều kết hôn rồi, hơn nữa còn như vậy hoa. tâm, người biết hẳn có bao nhiêu thiếu nữ ở bên người sao? hơn nữa. . . mà mà trong đó có nữ nhân còn rất nguy hiểm!"

Chu Phương Ngữ nghĩ tới ngày đó thấy Bạch Dạ, tràn đầy ân cần nói: Tỷ người liền tỉnh lại đi đi, hẳn là chữa hết người bệnh, nhưng người cũng không cần lấy thân báo đáp a! người suy nghĩ một chút lần này ở Colombia, người gặp phải nguy hiểm, ta chạy đi xin hẳn hỗ trợ, hẳn lại không đi giúp người, nếu không phải mạng người đại, hẳn đều không thấy được người!"

Nghe được muội muội lời nói, Chu Phương Tình cười khổ trong lòng, biết rõ Tần Xuyên bị hiểu lầm rồi, có thể lại không có phương tiện nói, là Tần Xuyên đi Colombia cứu bọn họ.

"Tiểu ngữ, người không cần thay ta lo lắng, ta biết rõ mình lựa chọn không

sai, ta sẽ không hối hận" .

Chu Phương Ngữ một trận bực bội, giận đến giậm chân một cái, " Được ! ta không nói! ta thật không hiểu nổi người! người là trúng hấn Tà!"

Nói xong, Chu Phương Ngữ liền bị tức xoay người chạy.

"Tiểu ngữ! người đi đâu? !" Chu Phương Tình tâm lý rất lo âu, luôn cảm thấy này muội muội sẽ làm ra cái gì cực đoan chuyện tới.

Chu Phương Ngữ chạy đến phòng ăn thời điểm, Tần Xuyên mới vừa ngồi xuống, với Chu gia phụ tử khoái trá vừa nói chuyện.

"Đại sắc. lang! ta hận người! !" Chu Phương Ngữ hốc mắt hồng hồng địa lớn tiếng kêu một câu, sau đó cũng không quay đầu lại chạy ra ngoài.

Tần Xuyên mặt đầy giận ra vẻ mặt, cảm thấy không giải thích được, chính mình không hãy cùng tỷ tỷ của nàng tốt hơn ấy ư, coi như nàng không đồng ý, cũng không cần như vậy thâm cừu đại hận như thế đi.

"Nha đầu này! trả thế nào như thế chẳng hiểu chuyện! ?" Chu Thanh Sơn mặt đầy xấu hổ, chỉ coi tiểu nữ nhi là quan tâm sẽ bị loạn, làm ra như vậy không lẽ phép sự tình tới.

...

Đêm đó, ở vào kinh thành một nhà câu lạc bộ tư nhân.

Một cái sang trọng cửa bao sương mở ra, đi tới một cái hơi lộ ra mặt mỗi anh tuấn nam tử, chính là Trương Khải Văn.

"Ha ha, Khải Văn tới! người ước cực, tự mình tiến tới trẻ như vậy, phạt ba ly rượu trước!" mấy cái hồ bằng cấu hữu đều bắt đầu gào thét.

Trương Khải Văn miễn cưỡng cười, cũng không gấp uống rượu, trước với

ngồi ở trung ương nhất một cái nhìn tuổi tác gần giống như hãn nam tử chào hỏi.

"Biểu Thúc, cảm ơn người trong lúc cấp bách dành thời gian tới, ta trước kính người", Trương Khải Văn nâng ly.

Người đàn ông này, chính là Sở gia Nhị thiếu gia Sở Vân Tiêu, mặc dù tuổi tác cùng Trương Khải Văn không sai biệt lắm, nhưng bối phận so với hãn năm thứ nhất đại học bối.

Sở Vân Tiêu lúc này chính ôm trong ngực một cái quần áo bại lộ tuổi xuân tiểu thư, nghe nói hay lại là Mỗ đại học nổi danh thạc sĩ, nhưng loại này đầu hàm cũng không phải là bán thời điểm giá trị con người tốt một chút.

"Người tiêu tiền mời chúng ta những huynh đệ này tới chỗ này chơi đùa, ta có thể không đến sao?" Sở Vân Tiêu cười nói, "Đồng hồ gọi ta Biểu Thúc, lộ ra ta tuổi tác bao lớn như thế" .

Trương Khải Văn cười gật đầu, "Được, vậy thì giống như trước gọi người Vân Tiêu đi, ta là nhớ người bây giờ cũng hơn hai mươi tỉ tài sản, đặc lộ ra tôn kính một chút" .

Nghe được hơn hai mươi tỉ mấy con số này, trong bao sương mấy cái đi theo cô gái cũng hai mắt sáng lên, bắt đầu mỗi một người đều lộ ra tao khí mười phần ánh mắt.

Sở Vân Tiêu mặt đầy đắc ý, rất hưởng thụ loại này nịnh hót ánh mắt, "Nhà mình huynh đệ, không ở trong nhà, bối phận cái gì bỏ ra đi",

Trương Khải Văn cười ha ha nói: " Được, ngược lại tới chỗ này chính là muốn vui vẻ làm chủ. nơi này cô nương chất lượng không tệ, đợi lát nữa Vân Tiêu người thích, ta để cho mẫu thân nhiều chọn mấy cái tốt" .

"Được a tiểu tử, gia ở quá tỉnh, công việc ở Đông Hoa, còn có thể đối với (đúng) kinh thành vùng quen thuộc như vậy, xem ra không ít chơi đùa", Sở Vân

Tiêu cười tà.

Trương Khải Văn đặt mông ngồi xuống, thở dài một tiếng, "Chỉ tiếc, chơi ít năm như vậy, thật không muốn chơi thời điểm, có nữ nhân chính là bị coi thường, lại thà với một cái vợ chồng, cũng muốn cự tuyệt ta" .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 540: Tranh Hờn Thua Với

0 540

Sở Vân Tiêu các loại (chờ) một đám cùng lứa công tử ca nghe một chút, biết Trương Khải Văn là nhắc lên hôm nay gọi bọn họ tới chuyện chính, không khỏi cũng từng cái tò mò hỏi tình huống gì.

Nghe Trương Khải Văn nói một chút, tất cả mọi người thay hẳn tức giận bất bình đứng lên.

"Còn có loại sự tình này! ? cô gái kia chán sống? để ta Trương đại thiếu không chọn, đi chọn cái vợ chồng làm nhỏ?"

"Hừ hừ, ta xem cô gái kia căn bản không phải hàng tốt gì, hơn phân nửa là cho là tên kia có tiền, bây giờ nữ nhân đều này đức hạnh" .

"Có tiền cũng có bối cảnh mới được a! Khải Văn, nam kia cái gì lai lịch? một loại cái gì nhà giàu mới nổi, bạn thân đây mấy cái giúp người giết chết hẳn xong chuyện!"

Sở Vân Tiêu cũng gật đầu một cái, "Nói thế nào, Trương gia cũng là quá tình xếp hàng đầu đại đại hộ nhân gia, lại là chúng ta Sở gia bà con, chút mặt mũi này cũng không cho, hơi bị quá mức phân" .

Trương Khải Văn lộ ra mặt đầy làm khó biểu tình, muốn nói lại thôi.

"Khải Văn, có phải hay không người kia thân phận rất nhạy cảm?" Sở Vân Tiêu hỏi.

Trương Khải Văn cắn răng một cái, mới nói: "Nếu là người bình thường, ta cũng sẽ không như thế nhin, nhưng tên kia. . . là Tần gia đại thiếu, kêu Tần Xuyên" .

"Cái gì? !"

Mọi người vừa nghe, nhất thời mỗi một người đều sắc mặt khác nhau, phần lớn đều là trực tiếp rút về chỗ ngồi.

Tần Xuyên danh tiếng, ở kinh thành đã vang dội, nghe nói còn bị số 2 thủ trưởng xem trọng, đám này phổ thông con em thế gia, căn bản không dám dẫn đến.

Sở Vân Tiêu cũng là ánh mắt đông lại một cái, cẩn thận cân nhắc đứng lên, "Người chắc chắn, là Tần Xuyên?"

"Có thể sai sao! hãn không phải là cưới Liễu gia Đại thiếu thư sao? !" Trương Khải Văn vừa nói, ánh mắt còn hơi có thâm ý mà nhìn Sở Vân Tiêu phản ứng.

Hãn tới kinh thành trước, chính là từ Đại Gia Gia chỗ ấy nghe nói, Sở Vân Tiêu đã từng theo đuổi Liễu Hàn Yên rất nhiều năm, nhưng bị Tần Xuyên hoành đao đoạt ái.

Bây giờ vừa vặn mượn cơ hội này, nhìn một chút Sở Vân Tiêu có nguyện ý hay không hỗ trợ, cho Tần Xuyên thêm chút phiền toái, không đúng còn có thể để cho sự tình khúc khuỷu.

Chuyện này, còn chỉ có thể với Sở Vân Tiêu tiếp xúc, không thể với chủ nhà họ Sở Sở Thiên Khoát nói, dù sao Sở Thiên Khoát là trưởng bối, lại vừa là quyền cao chức trọng tư lệnh, là không có khả năng quản những chuyện nhỏ nhặt này.

"Đường đường Tần gia đại thiếu gia, làm loại sự tình này, quả thật xấu xí nhiều chút", Sở Vân Tiêu hí mắt, ngay sau đó lắc đầu cười một tiếng: "Chuyện này dính líu tới Tần gia, liền không tốt lắm xử lý, chúng ta hôm nay liền tạm thời

uống rượu trước, Nhất Túy Giải Thiên Sầu đi!"

Mọi người cũng đều cảm thấy nghe xong rồi coi như xong, liền bắt đầu nâng ly nhiệt trò chuyện, trấn an Trương Khải Văn khác (đừng) quá để ý, những nữ nhân khác có là.

Trương Khải Văn vốn tưởng rằng, Sở Vân Tiêu cũng sợ Tần gia thực lực, cho nên không dám giúp hãn chuyện này, một trận ý chí sa sút.

Bất quá, làm tụ họp kết thúc, một đám hồ bằng cầu hữu ôm nữ nhân lúc rời đi sau khi, Trương Khải Văn lại nhận được một cái tin tức —— "Tám giờ sáng mai, trong nhà của ta gặp mặt" .

Trương Khải Văn nhất thời trong lòng mừng như điên, quả nhiên, giống vậy bởi vì nữ nhân bị cướp đi Sở Vân Tiêu, vẫn là có ý định với hãn đồng thời làm nhiều chút bài báo!

...

Đông Hoa, thời gian một ngày một ngày trôi qua.

Tần Xuyên mỗi sáng sớm tỉnh lại, cũng sẽ tưởng niệm một chút tại phía xa Phi Châu Liễu Hàn Yên, chỉ tiếc nữ nhân căn bản không có cùng hãn liên lạc, dù là báo tin bình an ý tứ.

Tần Xuyên cũng nghĩ tới dùng tiên tri đi lục soát, tìm tới nữ nhân phương thức liên lạc, nhưng hãn lại lo lắng, vạn nhất nữ nhân tức giận mình làm pháp sẽ như thế nào.

Những ý nghĩ này, hãn cũng chỉ có thể chôn trong lòng, giống như là cùng lão bà tranh hơn thua với như thế, hãn cũng không muốn trước cúi đầu, bởi vì hãn cúi đầu lúc sau đã quá lâu rồi.

"Người không liên lạc ta, ta đây cũng không thèm nghĩ nữa người!" Tần Xuyên như vậy tự nhủ, thật ra thì cũng thật bức bối.

Ngoài ra, khoảng thời gian này ngoại trừ tu luyện, thử sử dụng trong cơ thể mình năng lượng màu đen bên ngoài, chính là phụng bồi nữ nhân bên cạnh môn khắp nơi vui đùa.

Giống như Diệp Tiểu Nhu, Lục Tích Nhan, Chu Phương Tình làm việc như vậy làm việc và nghỉ ngơi tương đối ổn định nữ nhân, ngược lại cùng các nàng ăn một chút cơm, nhìn xem phim là được, cũng tương đối dễ dàng thỏa mãn.

Bạch Dạ chính là hi nộ vô thường, nếu là người bình thường Cách ngược lại vẫn được, đổi một lần thành những người khác Cách, tiếp theo quán Tần Xuyên cả ngày, cũng hoặc là lén lén lút lút lại bỏ tiền mua một đồng không dùng được đồ vật, để cho Tần Xuyên nhức đầu phát điên.

Khó khăn nhất làm chính là Nạp Lan Thấm, như vậy cô gái liền tương đối khó chinh, dĩ nhiên muốn lôi Tần Xuyên đi tham gia cái gì động mạn triển lãm, mình mang cái lỗ tai mèo, còn phải Tần Xuyên cũng đeo lên, chinh Tần Xuyên khóc không ra nước mắt.

Bất quá, động mạn triển thượng một ít COSPLAY cô gái, cũng làm cho Tần Xuyên nhìn một lần cho thỏa, phát hiện được những thứ này Nhị Thứ Nguyên trạch văn hóa bên trong, cũng có một chút hứng thú đồ vật, ngược lại càng cùng Nạp Lan Thấm có tiếng nói chung rồi.

Mắt thấy, lễ Giáng sinh sắp tới, Tần Xuyên suy nghĩ nên cho người bên cạnh chuẩn bị nhiều chút ra dáng lễ vật.

Vừa vận thành phố Đông Hoa nhiều năm đấy buổi đấu giá, Tần Xuyên liền dẫn đối với (đúng) văn hóa nghệ thuật tương đối có hứng thú Chu Phương Tình, đồng thời đi trước, dự định nhìn một chút có đáng giá gì mua.

Buổi chiều, Tần Xuyên lái xe đến Đông Hoa đại học tiếp tục Chu Phương Tình, nữ nhân coi như trường học hệ khảo cổ phó giáo sư, đã sớm làm trở lại rồi.

Thân thể khang phục, công việc sự nghiệp lại thuận lợi, còn có ái tình, Chu Phương Tình nhìn phá lệ tươi cười rạng rỡ, cười tươi như hoa.

Trong học viện không ít người cũng phát hiện một điểm này, đều tại phong truyền thầy giáo xinh đẹp danh hoa có chủ, một mực có lái xe sang nam nhân tới tiếp tục.

Mà Trương Khải Văn cái này đã từng theo đuổi nàng tiền bối, không biết vì sao, vội vàng rời đi Đông Hoa đại học, trở về gia hương viện nghiên cứu.

Rất nhiều người đều cảm thấy, là Trương Khải Văn quá thống khổ, cho nên rời đi thương tâm.

Đương nhiên, Tần Xuyên cùng Chu Phương Tình cũng sẽ không để ý những thứ này, thậm chí đều đã đem Trương Khải Văn chuyện quên được.

Trên xe, Chu Phương Tình nhìn một quyển buổi đấu giá giới thiệu sách, rất là mong đợi hỏi "Tần Xuyên, hôm nay buổi đấu giá thật giống như có mấy chục cái món đồ đấu giá đâu rồi, người xem tốt chụp kia mấy món rồi không?"

"Chỉ cần Tình nhi thích, cũng mua lại cũng không thành vấn đề", Tần Xuyên dễ dàng cười nói.

Chu Phương Tình liếc mắt, mấy ngày này sống chung thời gian nhiều sau, nàng cũng biết, Tần Xuyên thật là giàu có đến mức nứt đổ đổ vách, đối với hẳn nhà giàu mới nổi hành vi cũng rất là không nói gì.

"Ta cảm thấy, cho Đường Vi tử mua cái này Hồng Ngọc vòng tay thật xứng đôi, Tích Nhan tử thích hợp này đôi có Nam Phi kim cương giày cao gót, a. . . Tiểu Nhu lễ vật cũng tốt chọn, nàng tính tình, người tiền nàng cái gì cũng biết vui vẻ chết.

Ngược lại Bạch Dạ cùng Nạp Lan lễ vật không dễ chọn, các nàng cũng thân phận cao đẳng xuất thân, lại không thiếu tiền, sợ rằng một loại cũng coi thường

đây", Chu Phương Tình ở bên cạnh tham mưu đến.

Tần Xuyên không nhịn được cười đưa tay tới sờ một cái đầu nàng, "Ta thiếu mỹ nữ quân sư, Tiểu Dạ Dạ cùng tiểu thám thám lễ vật đâu, ta đã nghĩ xong, cũng không cần mua, người chính là chọn mấy cái người mình thích đi" .

"Thật nhi? người cho các nàng mua cái gì?"

"Bí mật" .

"Thích", Chu Phương Tình chu mỏ.

Đột nhiên, nữ nhân "Ai " một tiếng, "Đúng rồi, ta thiếu chút nữa đã quên rồi, trọng yếu nhất, người cho Liễu tướng quân tiền lễ vật gì nhi?" .

Mặc dù không với Liễu Hàn Yên gặp qua mấy lần, nhưng Chu Phương Tình hay là đối với Liễu Hàn Yên rất có hảo cảm, cộng thêm tâm lý lại cảm thấy áy náy, cho nên cũng muốn nhân cơ hội này, thật tốt cho Liễu Hàn Yên chọn một lễ vật.

Tần Xuyên chính là mặt đầy tùy ý nói: "Nàng ở Xu-Đan đâu rồi, phỏng chừng cũng không trở lại, mua cho nàng, cũng không biết thế nào đưa đi" .

Chu Phương Tình đầy mắt không tin, "Bớt đi, người đừng cho là ta không biết, lần trước lúc ăn cơm sau khi, Nạp Lan nói với ta rồi, người có thể tìm được Man Vương, là bởi vì nàng giúp người làm một hệ thống, có thể tìm được đủ loại kiểu dáng người, người lại không tìm được Liễu tướng quân mới là lạ chứ!"

Tần Xuyên thiếu chút nữa không một cước chân ga đem xe đụng vào ven đường bồn hoa đi, giật mình nhìn người đàn bà, "Cái gì! ? cô gái kia ngay cả tiên tri cũng với người nói! ?"

"Người lo lái xe đi có được hay không! ? làm gì kích động như thế, ta lại sẽ không nói bậy bạ mọi nơi, nữ nhân chúng ta giữa nói bí mật nhỏ, là tín nhiệm lẫn nhau biểu hiện.

Cộng thêm ta biết Nạp Lan thời gian so với người sớm mấy năm đâu rồi, nàng năm thứ nhất đại học thời điểm ta nhận biết nàng, còn thay thế các nàng ban giờ học, nàng có thể lừa gạt đến ta sao?" Chu Phương Tình hơi lộ ra kiêu ngạo nói.

Tần Xuyên cười khan, "Ha ha. . . nàng là khoác lác đâu rồi, kia hệ thống là ta cùng với nàng đồng thời hoàn thành, cũng không phải là nàng một người công lao" .

"Đây không phải là trọng điểm, mấu chốt là người muốn liên lạc với Liễu tướng quân a, lễ Giáng sinh rồi coi như không trở lại, người nói với nàng âm thanh 'Noel vui về' dù sao phải đi" .

"Nàng lại không liên lạc ta, ta tại sao phải thăm hỏi sức khỏe nàng", Tần Xuyên bĩu môi, cho tới nay nhiệt tình mà bị hờ hững, hăn cũng đã chịu đủ rồi.

Chu Phương Tình u thán, "Người tại sao như vậy a, khả năng vừa lúc là nàng tính cách hướng nội đây? người không cảm thấy, nàng một nữ nhân ở Phi Châu mang binh rất khổ cực sao?"

"Nàng nói nàng là quân nhân, không phải phụ nữ. . ."

"Tần! Xuyên!" Chu Phương Tình thở phì phò lấy điện thoại di động ra, đạo: "Người không muốn ngây thơ như vậy có được hay không? ta biết người đang ở đây với Liễu tướng quân giận dữ đâu rồi, thật ra thì mọi người chúng ta cũng nhìn ra được, có thể người cũng không thể như vậy một mực âu đi xuống a! người rõ ràng cũng rất quan tâm nàng, càng quan tâm, lại càng không dám tùy tiện liên lạc, không phải sao! ?"

Tần Xuyên một trận chán nản, chính mình vốn là cho là, phần này không hề quan tâm là thiên y vô phùng, bỗng nhiên đến, nữ nhân bên cạnh sớm đã nhìn ra.

"Được rồi, ta đây gọi điện thoại hỏi nàng một chút", Tần Xuyên đem xe đậu

ven đường, cầm ra điện thoại mình, đạo: "Tra nàng phương thức liên lạc, phải dùng ta điện thoại di động của mình mới được, Tình nhi người chính là cất điện thoại di động đi, ngoài ra cũng đừng trờng ta, ta sai lầm rồi còn không được sao"

.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 541: Lời Không Hợp Ý

0 541

Chu Phương Tình lúc này mới nhoèn miệng cười, "Này mới đúng mà, nam nhân đến lượt đại độ điểm, không đúng Liễu tướng quân cảm thấy người so với nàng thành thực, liền hoàn toàn bị người chinh phục đây" .

Tần Xuyên nghe một trận nổi da gà, chinh phục Liễu Hàn Yên? đời này không biết có cơ hội hay không.

Lợi dụng tiên tri hệ thống, lục soát bên dưới Liễu Hàn Yên trước mắt tin tức, cũng không lâu lắm, liền tra được một cái ở nam Xu-Đan truyền tin dây số, chính là Liễu Hàn Yên ở bên kia sử dụng đường giây riêng.

Tần Xuyên hít một hơi thật sâu, mới gọi đến dây số.

Qua không bao lâu, bên kia đã có người nghe, truyền tới quả nhiên là nữ nhân thanh âm trong trẻo lạnh lùng, "Ta là Liễu Hàn Yên" .

Tần Xuyên cười nói: "Lão bà, là ta, chỗ người là buổi sáng đi, không quấy rầy người ngủ đi?"

Liễu Hàn Yên tựa hồ bởi vì ngoài ý muốn, ở bên kia trầm mặc một hồi.

Tần Xuyên nghe nữ nhân không nói lời nào, cũng chỉ phải tự nhiên nói: "Nhanh cuối năm, người ở đó bên có khỏe không? có nhớ hay không ta à?"

Liễu Hàn Yên cũng không trả lời, mà là hỏi: "Làm sao người biết cái số này?"

"Ây. . . ta liền tra xét một chút, cái này cũng không quan hệ đi", Tần Xuyên nói.

"Đây là Quân Bộ đường giây riêng, hẳn là đối ngoại bảo mật, người là hỏi Quốc An người sao?" Liễu Hàn Yên giọng thận trọng hỏi.

Tần Xuyên thở dài, miễn cưỡng cười một tiếng: "Không có, đều là chính ta tra, ta mới không bằng bọn họ nhiều kéo quan hệ đâu rồi, đừng để ý những thứ này. . . lão bà, ta chỉ muốn hỏi một chút người, lễ Giáng sinh trở lại không? ta định cho người chọn lựa cái lễ vật, người thích gì?"

Liễu Hàn Yên lại cũng không trả lời, mà là nghiêm túc hỏi "Người nói cho ta biết trước, người thế nào tra được ta đây dãy số? người chẳng lẽ làm rồi thất thường gì sự tình chứ?"

Tần Xuyên một trận phiền não, tâm lý đồ đạc hoảng, không nhịn được nói: "Liễu Hàn Yên, chồng người gọi điện thoại cho người, liền muốn hỏi một chút người ở đó bên nghỉ ngơi tốt không được, ăn cho ngon không được, có phải hay không rất khổ cực, ta chỉ muốn biết, người chừng nào thì trở lại, thiếu cái gì suy nghĩ gì không.

Người làm gì vậy nhất định phải đuổi theo hỏi ta thế nào lấy số này mã! ? không phải một cái mã số sao! ? ta lại không tư thông với địch bán nước, ta cho lão bà của mình gọi điện thoại cũng không để cho rồi! ?

Người chẳng lẽ lại không thể trước hết nghĩ nghĩ (muốn) chính người, nghĩ (muốn) nghĩ tới chúng ta? chẳng lẽ ta không với người liên lạc, người cứ như vậy một mực không cho ta nửa tin sao?"

Liễu Hàn Yên than nhẹ, "Người không nên hiểu lầm, khả năng người không biết, phi pháp lấy được lúc tác chiến kỳ sĩ quan liên lạc truyền tin phương thức, là vô cùng nghiêm trọng! khả năng này ý nghĩa nghe trộm cùng mục tiêu bại lộ vấn đề, người nói cho ta biết thế nào tra được ta dãy số, nếu như không có chuyện gì, ta cũng sẽ không nhiều hỏi người. . ."

Tần Xuyên cố nén đầy bụng tức giận, đạo: " Được, ta cho người biết, ta là siêu cấp lợi hại Hacker, ta tối Quốc An, tra xét người dây số, lần này hài lòng chưa? ta thật là ngây thơ, sớm biết liền không nên gọi số điện thoại này cho người, ta còn là không trẻ nãi người đại tướng quân công tác, treo!"

Tần Xuyên trực tiếp cắt đứt truyền tin, đem điện thoại di động ném một cái, mặt đầy buồn rầu.

Ở bên Chu Phương Tình cũng là nghe có chút sững sờ, không nghĩ tới này hai lỗ nói chuyện lại kết thúc như vậy.

Nàng cũng coi như có chút minh bạch, tại sao Tần Xuyên trước một mực không cho Liễu Hàn Yên gọi điện thoại, đoán chừng nam nhân cũng là đoán được một ít sẽ phát sinh tình huống.

"Liễu tướng quân. . . thật đúng là đặc biệt khác nữ nhân đây", Chu Phương Tình suy nghĩ kỹ một chút, nếu như là chính mình, như thế nào đi nữa cũng sẽ trước nói vài lời thân mật lời nói, thăm hỏi sức khỏe một chút tình trạng gần đây loại, mới hội đàm tới tại sao phải đến dây số sự tình.

Mà Liễu Hàn Yên giống như là người đứng đầu thuật đao tựa như, hết thảy liền cắt chỗ yếu, căn bản không có cái gì quanh co uyển chuyển đường sống.

Tần Xuyên cười khổ một tiếng, lắc đầu một cái: "Chúng ta không thềm quan tâm nàng, nàng coi ta là người ngoài, ta cũng không cần phải một mực bị đuổi mà mắc cỡ" .

Chu Phương Tình trong mắt lóe lên một tia thương tiếc thần sắc, nhưng đúng là vẫn còn không nói gì.

Tần Xuyên lái xe lên đường, nhưng trong lòng cũng rất phức tạp, hẳn định tự nói với mình, không nên đi quản Liễu Hàn Yên rồi, cô gái kia rõ ràng không muốn cùng hẳn có quá nhiều dây dưa rề má, có thể vừa nghĩ tới Liễu Hàn Yên nói "Lúc tác chiến kỳ" loại chữ, Tần Xuyên rất khó an tâm.

Tác chiến? làm cái gì chiến đấu? chẳng lẽ nàng ở bên kia mang binh đánh giặc sao? có thể hay không rất nguy hiểm. . .

Tần Xuyên tâm loạn như ma, hẳn có phải hay không hẳn dùng tiên tri tra một chút? nhưng là, tra được nếu như biết nữ nhân rất nguy hiểm, hẳn phải nên làm như thế nào làm đây?

...

Xu-Đan nam bộ, ngưng chiến khu, Hoa Hạ duy hòa bộ đội doanh trại tạm thời.

Trung gian một cái lều vải, là tạm thời phòng chỉ huy, mang binh Liễu Hàn Yên mấy ngày này cũng ở nơi này.

Vào lúc này, khoác một món quân áo khoác Liễu Hàn Yên, ngồi ở trên ghế, trước người trên bàn để địa khu bản đồ.

Nàng ăn xong trong quân đơn sơ bữa ăn sáng, ở nơi này phân tích thế cục, ai ngờ nhận được Tần Xuyên điện thoại.

Bên kia Tần Xuyên hiển nhiên là bị chọc giận, nói một trận nói lầy sau, liền cúp điện thoại.

Liễu Hàn Yên lặng lẽ buông xuống máy truyền tin, hơi lộ ra một mối hòa thanh gầy trên mặt, có chút tự trách thần sắc.

Nàng ý tưởng thật ra thì rất đơn thuần, chính là sợ nam bởi vì tìm nàng, làm cái gì phạm pháp chuyện, bị Quốc An bắt nhược điểm gì, cho hẳn mang đi phiến toái.

Nhưng là, nàng tựa hồ không giỏi xử lý vợ chồng, giữa nam nữ đối thoại, mở miệng không nói vài lời, sẽ để cho nói chuyện trở nên rất chật vật.

Nàng cũng biết, Tần Xuyên là quan tâm nàng, có thể chính là không biết làm

sao dạng có thể biểu đạt trong lòng mình ý tưởng.

Liễu Hàn Yên có chút khổ não, tự lẩm bẩm: "Ta không thể nào mệt mỏi, ăn cũng còn tốt, không thiếu cái gì, cũng không cần quà giáng sinh. . . tạm thời còn không thể quay về. . ."

Mặc dù truyền tin chặt đứt, nhưng Liễu Hàn Yên vẫn là đem Tân Xuyên vấn đề trả lời một lần, chỉ là có chút chậm, nam nhân cũng không nghe thấy.

Đang lúc lúc này, nơi trú quân xa xa truyền tới "Rầm rầm" thương pháo thanh!

Liễu Hàn Yên vội vàng thần sắc lẫm nhiên địa xông ra ngoài, bên ngoài một đám Hàn Thứ quân người đã toàn bộ tinh thần phòng bị, trấn thủ ở mấy cái điểm mấu chốt vị.

"Tướng quân! Samba bộ đội võ trang lại khai hỏa! lần này hình như là ở mặt tây nam!" sĩ quan phụ tá Thái Văn Quân cũng đã hợp với khẩu súng, đi lên báo cáo.

Liễu Hàn Yên nhận lấy ống nhòm, nhìn một chút xa xa khói súng, đạo: "Samba vũ trang sẽ không không lý do khai hỏa, nhất định là quân chính phủ lại muốn len lén đi đem trát tây trấn thẳng mờ thiết thi chiếm xong đến, để cho Đặc Phái Viên cho quân chính phủ áo lã tướng quân nói chuyện điện thoại, để cho bọn họ lập tức dừng lại giao đấu!"

"Phải!"

Thái Văn Quân lập tức đi ra lệnh, sau đó lại chạy trở lại đạo: "Tướng quân, như vậy đi xuống không phải là biện pháp, bọn họ chót miệng mặc dù nguyện ý ngừng bắn, nhưng đều là nghĩ (muốn) lẫn nhau đánh lén.

Mấy ngày nay nghĩ (muốn) tới tìm chúng ta tị nạn nạn dân cũng càng ngày càng nhiều, chúng ta thu dụng năng lực là một mặt, còn khả năng xuất hiện một

ít gián điệp và vũ trang phân tử lẫn vào đến, không bằng chúng ta tự mình chỉ tiếp nhận nạn dân đi, ngược lại đây cũng không phải là chúng ta thật sự phải gánh vác nghĩa vụ a!

Chúng ta chỉ cần khống chế nơi này ngừng bắn khu, không bùng nổ đại quy mô chiến tranh, cho Liên Hợp Quốc tranh thủ đàm phán thời gian là được rồi!"

Liễu Hàn Yên cũng là lộ ra nghiêm nghị vẻ, "Không được, nếu như chúng ta tới nơi này bảo vệ hòa bình, nhưng ngay cả dân thường cũng không bảo vệ được, để cho bọn họ đặt mình trong khói lửa chiến tranh, đến cuối cùng coi như không nổ phát run cạnh tranh, nhưng người đều chết hết, kia tính là gì hòa bình?"

Để cho các chiến sĩ kiểm tra nạn dân thời điểm cẩn thận một chút, về phần song phương ngừng bắn đàm phán, chúng ta chỉ có thể chờ đợi người bề trên làm ra quyết định" .

"Nhưng là, tướng quân. . . Vạn một đã xảy ra chuyện gì, bộ tham mưu đám người kia nhất định sẽ đem trách nhiệm cũng đẩy ngài trên đầu, bọn họ có thể căn bản không để ý qua những thứ này Xu-Đan Người chết công việc a! đến lúc đó, ngài coi như. . ." Thái Văn Quân rất lo lắng.

Liễu Hàn Yên kiên quyết đạo: "Không cần nói, xảy ra chuyện, ta sẽ gánh vác thật sự có trách nhiệm" .

"Tướng quân! ngài như vậy quá mạo hiểm!" Thái Văn Quân hốc mắt phiếm hồng.

Liễu Hàn Yên ngăm nhìn xa xa nạn dân trạm thu nhận bên ngoài, nhóm lớn quần áo lam lũ người da đen nạn dân, đạo: "Nếu như ta một người chịu phạt, có thể cứu sống tính ra hàng trăm người, không phải là rất đáng giá sao" .

Thái Văn Quân thở dài một tiếng, chỉ có thể chào một cái, chạy ra ngoài tiếp tục làm việc lục.

Cửa doanh trại, mười mấy nạn dân, chính chuyển nhà địa tiếp nhận kiểm tra, bọn họ đều là phụ cận thôn dân chúng, ăn dùng cũng bị cướp đi rồi, còn khả năng tùy thời bị bắn chết, chỉ có thể chạy tới đầu nhập vào duy hòa quân đội.

Đang lúc ấy thì, một chiếc việt dã xa từ nơi trú quân bên cạnh cửa lái vào, đi xuống một người trung niên sĩ quan, cấp bậc Thiếu tướng, ngoài ra còn có hai gã thượng tá sĩ quan đồng thời tới.

Tên này trung niên Thiếu Tướng thấy binh lính ở cho đi nạn dân, lớn tiếng khiển trách: "Toàn bộ đều dừng lại! ai cho phép các người thu nạn dân! ?"

Một đám Hàn Thứ binh lính thấy sĩ quan, cũng mặt lộ vẻ khó xử, dừng ở nơi đó không biết như thế nào cho phải.

"Trần tham mưu, là ta mệnh lệnh", Liễu Hàn Yên nghe được việt dã xa âm thanh, liền đi tới, mặt đầy lãnh khốc địa đạo.

Trần Chí Hào nghe một chút, nặng nề hừ một tiếng, "Liễu tướng quân, thượng cấp không có cho người chỉ thị, người dựa vào cái gì thu dụng nạn dân? nơi này là ngưng chiến khu, không phải là nạn dân thật sự! vội vàng đem đám này nạn dân đưa đi!"

Thái Văn Quân các loại (chờ) một đám Hàn Thứ binh lính cũng vô cùng khẩn trương mà nhìn Liễu Hàn Yên, phải biết, này Trần Chí Hào tham mưu không phải bình thường Tham mưu trưởng.

Vợ hắn là Long gia con gái, nói cách khác, hắn là Long gia mấy vị đại lão liên khâm, cho nên lần này duy hòa trong hành động, cố nhiên Liễu Hàn Yên là chỉ huy tiền tuyến, nhưng Trần Chí Hào mới là địa vị tối cao.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 542: Lý Trí Tan Vỡ Bắt Đầu

0 542

"Ta cự tuyệt", Liễu Hàn Yên không chút do dự nào.

Trần Chí Hào nhượng mày một cái, ngay sau đó cười lạnh một tiếng, "Rất kiên cường mà! người cho rằng là người có một Thất tướng quân đầu hàm, là có thể đối với chúng ta bộ tham mưu chỉ thị làm như không thấy! ?

Ta cho người biết! người lần này điều khiển tới, là cho người lập công chuộc tội, không phải là để cho người ở nơi này sung mãn anh hùng! lập tức cho ta đem đám này nạn dân đuổi đi!"

"Ta chỉ là thực hiện một người lính chức trách, cho nên ta cự tuyệt truyền đạt mệnh lệnh này", Liễu Hàn Yên vẫn không chịu nhượng bộ.

"Người. . . người dám cãi quân lệnh! ?"

"Quân chính phủ không muốn tiếp thu nhóm này dân chúng, bọn họ ra khỏi nơi này chính là Cửu Tử Nhất Sinh. trừ phi thủ trưởng trực tiếp hạ lệnh, nếu không ta sẽ không tiếp nhận", Liễu Hàn Yên đạo.

Trần Chí Hào một đỏ mặt lên, "Trong bọn họ rất có thể thì có cực đoan phân tử! xảy ra chuyện người gánh được trách nhiệm sao! ?"

"Cám ơn Trần tham mưu quan tâm, ta sẽ nghiêm khắc kiểm định", Liễu Hàn Yên đạo.

Trần Chí Hào giận không chỗ phát tiết, dứt khoát trực tiếp đi tới những Hàn

Thứ đó binh lính trước mặt, lớn tiếng nói: "Nghe ta mệnh lệnh, đem đám này nạn dân đuổi đi!"

Một đám Xu-Đan nạn dân cũng nghe không hiểu tiếng Hán, chỉ là một cái đều dùng sợ hãi ánh mắt nhìn Trần Chí Hào.

Hàn Thứ các binh lính trở mắt nhìn nhau, nhưng người nào cũng không có nghe theo chỉ huy.

Trần Chí Hào mặt đầy lúng túng, hăn bưng tình hiểu ra, đám binh lính này nhận thức chỉ có Liễu Hàn Yên, coi như hăn là Long gia con rể, quyền cao chức trọng, này quần binh sĩ cũng sẽ không tuân theo hăn chỉ thị.

"Được. . . tốt. . . thật là nghiêm chỉnh huấn luyện a, không trách ngoại nhân nói, Hàn Thứ căn bản là các người Liễu gia tư binh", Trần Chí Hào cảm thấy ở lại chỗ này cũng là bị đuổi mà mắc cỡ, hăn hăn trợn mắt nhìn Liễu Hàn Yên liếc mắt sau, trực tiếp quay đầu trở về trên xe.

Không bao lâu, xe liền quay trở về, vốn là muốn thị sát công việc Trần Chí Hào, căn bản liền không tâm tình tiếp tục xem khác (đừng) an bài.

Thái Văn Quân mặt đầy lo lắng đạo: "Tướng quân, ta hoài nghi Trần tham mưu sẽ cùng thượng cấp báo cáo" .

"Ta chỉ yêu cầu không thẹn với lương tâm, còn lại, đến lúc đó lại nói", Liễu Hàn Yên nói xong, liền đi về phía cửa doanh trại, đám binh lính đồng thời kiểm tra nạn dân thân phận chân thật có hay không an toàn.

. . .

Thành phố Đông Hoa, Bích Hải Sơn Trang.

Một đêm chưa ngủ, tâm lý giãy giụa nhiều lần, Tần Xuyên chung quy vẫn là không nhịn được, sáng sớm, sẽ dùng tiên tri hệ thống tra xét Liễu Hàn Yên tình trạng gần đây, bao gồm ở Xu-Đan nam bộ mâu thuẫn.

Quân chính phủ cùng địa phương Samba vũ trang, đã tiến hành ngày tháng kéo dài phân tranh, tông giáo tín ngưỡng cùng địa phương nguyên thủy bộ tộc khác nhau, để cho nơi đó mâu thuẫn cơ hồ không cách nào điều hòa.

Bất quá, Tần Xuyên này tra một cái, lại phát hiện một ít người bình thường cũng không thể biết nội mạc tin tức.

Tần Xuyên không khỏi lo lắng, hiệp nghị ngừng bắn mặc dù nhưng đã có nhất định hiệu quả, nhưng trong này phía sau thế cục, so với tưởng tượng phức tạp, lấy Liễu Hàn Yên ngay thẳng cá tính, khó bảo toàn sẽ trở thành phía sau màn đánh cờ vật hy sinh. . .

Ngay tại Tần Xuyên sầm mi bất triễn, cân nhắc làm như thế nào giúp nữ nhân thời điểm, lại có người đến thăm.

Tần Xuyên trong lòng buồn bực, người nào sáng sớm tới tìm hắn, ai ngờ, người vừa tới lại là Tần Hán cùng Tần Minh!

Nhị gia Tần Minh ngược lại bình thường gặp mặt số lần không ít, nhưng chính hắn một Tần gia gia Tần Hán, có thể chưa từng tới bao giờ tự mình ở Bích Hải Sơn Trang chỗ ở.

Mời hai cái lão gia tử vào đại sảnh sau, Tần Xuyên liền phát hiện, hai lão đầu sắc mặt cũng rất khó nhìn.

"Ngọn gió nào đem hai người các người lão gia tử cũng quát tới, sẽ không lại đề cập với ta cái gì Chân Long đại hội chuyện chứ ? không phải là đã xác định rồi để cho Tần Khải đi sao?" Tần Xuyên cũng không nghĩ ra khác (đừng) chuyện gì, yêu cầu bọn họ như vậy thật trọng.

Ai ngờ, Tần Hán ngay cả ngồi cũng không ngồi bên dưới, liền nặng nề hừ một tiếng, "Người? còn có mặt mũi đi Chân Long đại hội sao! ? chúng ta Lão Tần gia mặt cũng để cho người vứt sạch! !"

Tần Xuyên nghe một chút có cái gì không đúng, "Thế nào?"

"Tiểu tử ngươi còn giả bộ ngu! ? chính ngươi cán sự, chùi đít còn muốn chúng ta thay ngươi tới! ?" Tần Hán đều bắt đầu văng tục.

Tần Minh vỗ vỗ huynh trưởng vai, "Đại ca, đừng kích động, nhìn Tiểu Xuyên tình huống, thật giống như không biết" .

Tần Xuyên đầu óc mơ hồ, hẳn không giải thích được liền bị ngừng mạng, nếu không phải xem ở lão đầu này là mình thân gia gia, đều phải dỡ hẳn ra cửa.

Tần Minh ngữ trọng tâm trường hỏi "Tiểu Xuyên, ngươi có phải hay không với Đông Hoa bản xứ Chu gia một cô gái tốt hơn?"

"Người nói Tình nhi? đúng vậy, thế nào?" Tần Xuyên cau mày, tâm lý một trận bất thường.

"Các người chuyện, truyền tới lưới lên rồi, cũng không biết là ai, đem người đã kết hôn tin tức công bố, nói một chút khó nghe lời nói, sợ rằng cái đó Chu tiểu thư, đã biết tin tức này rồi, bởi vì lúc ban đầu hai người các người chuyện, là truyền tới Đông Hoa sân trường đại học trên Internet", Tần Minh đạo.

Nguyên lai, hôm nay rạng sáng bắt đầu, liền có tin tức ở Đông Hoa đại học trên diễn đàn xuất hiện, nói thầy giáo xinh đẹp Chu Phương Tình bạn trai, nhưng thật ra là vợ chồng, hơn nữa còn phơi Tần Xuyên cục Dân Chính đăng ký kết hôn tin tức, mặc dù xóa đi đàng gái thê tử tin tức, nhưng Tần Xuyên tin tức là không có lầm.

Không ít học sinh đều gặp Tần Xuyên tiếp tục Chu Phương Tình, cho nên rất nhiều người lập tức liền xác nhận, hơn nữa tỏa ra mở tin tức này.

Internet truyền bá tốc độ rất nhanh, cộng thêm lại vừa là mỹ nữ, cài nút một cái người thứ ba cái mũ, nghĩ (muốn) không bị người chú ý đều khó khăn.

Biết được hết thảy các thứ này, Tần Xuyên ngạc nhiên, ngay sau đó lập tức

lấy điện thoại di động bấm Chu Phương Tình dãy số, nhưng nữ hài nhưng là không nhận nghe!

Tần Xuyên lòng như lửa đốt, dự định lập tức lái xe đi Chu gia.

Chính phải ra ngoài, lại bị Tần Hán một tiếng gọi lại, "Đứng lại! người muốn đi đâu! ? còn ngại không đủ mắt mặt sao! ? vôi vàng ngời máy bay đi kinh thành, đi Liễu gia với nhạc phụ người nói rõ ràng! cực kỳ nói xin lỗi! với người nữ kia đoạn tuyệt qua lại! !"

Tần Xuyên trong mắt lóe lên một đạo lệ mang, quay đầu lại nói: "Nàng là nữ nhân ta, xảy ra chuyện, ta tự nhiên sẽ giải quyết, các người nếu là chê ta ném Tần gia mặt, đại khái có thể đem ta trục xuất khỏi cửa, ngược lại ta cũng không ở ư!"

"Người. . ." Tần Hán sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, dĩ nhiên bị ngăn đắ không một chút tính khí.

Tần Xuyên lười nhiều tổn nước miếng, lái một chiếc Mercedes-Benz xe thể thao như gió ra cửa.

Đi tới Chu gia thời điểm, chu cửa nhà người làm thấy Tần Xuyên, đều lộ ra khác thường thần sắc.

Mà Chu Vân Phong cùng Chu Thanh Sơn, cùng với khác vài tên Chu gia chủ yếu con em, đều tụ tập ở một chỗ, thương lượng chuyện.

Rất hiển nhiên, Chu Phương Tình gây ra "Lời đồn xấu", đối với (đúng) Chu gia từ thương, tham chính nhân viên cũng rất bất lợi.

Tần Xuyên đột nhiên xuất hiện, để cho Chu gia mọi người sắc mặt khác nhau, cực xúc bất an.

"Tần tiên sinh, người tới rồi. . ." Chu Vân Phong mặt đầy khổ sở, thấy Tần Xuyên cũng không giống trước nóng như vậy thềm rồi.

Chu Thanh Sơn càng là sắc mặt biến thành màu đen, nếu không phải không trêu chọc nổi, hẳn đều hận không được xông lên với Tần Xuyên đánh nhau rồi.

Tần Xuyên thấy Chu gia mọi người biểu tình, cũng có thể hiểu được, nhàn nhạt nói: "Lần này chuyện, tuyệt đối sẽ không cho các người gặp phải tổn thất gì, tổn thất bao nhiêu, ta bồi thường các người bao nhiêu, ta nói được là làm được" .

Nói xong, lưu lại một giúp sủng sỡ người nhà họ Chu, Tần Xuyên đi đi hậu viện nữ nhân khuê phòng.

Cửa khuê phòng, còn chưa cởi xuống áo choàng dài trắng, hiển nhiên từ bệnh viện vội vã chạy tới Chu Phương Ngữ, đang dùng lực gõ cửa phòng, trong mắt chứa đến lệ quang, kêu: "Tỷ tỷ! tỷ tỷ mở cửa a! người để cho ta đi vào a! người. . . người có thể ngàn vạn lần chớ làm chuyện ngu xuẩn gì a!"

Thấy Tần Xuyên tới, Chu Phương Ngữ gần như điên cuồng địa xông lên dùng sức nện nam nhân ngực, dùng chân đạp Tần Xuyên chân.

"Người còn có mặt mũi tới! ? đều là người! ! nếu không phải người cái sắc này lãng, tỷ tỷ của ta cũng sẽ không trở thành toàn trường người cười chuôi! bây giờ toàn bộ Đông Hoa đều tại nhìn tỷ tỷ của ta trò cười! người hài lòng chưa! ?"

Tần Xuyên tùy ý nữ nhân đánh hẳn nửa phút, nhìn Chu Phương Ngữ không còn khí lực rồi, mới mặt không thay đổi hỏi một câu: "Người đánh ta, có thể giải quyết vấn đề sao?"

Chu Phương Ngữ cắn chặt hàm răng, hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ người có thể giải quyết sao? người có thể để cho tỷ tỷ của ta danh dự vẫn hồi sao! ?"

"Ta không biết", Tần Xuyên như đinh chém sắt nói: "Nhưng ta sẽ vì nàng đem hết toàn lực" .

Nói xong, cũng không để ý Chu Phương Ngữ sợ run ở nơi đó, Tần Xuyên lái

xe cửa, hỏi "Tình nhi, có thể mở cửa một chút sao?"

Trong căn phòng không có trả lời, nhưng Tần Xuyên Thính Lực rất tốt, có thể nghe được nữ nhân kia kèm chế tiếng khóc lóc.

Này mỗi một âm thanh tinh tế nghẹn ngào khóc sụa sùi, cũng để cho Tần Xuyên lòng như đao cắt.

Tần Xuyên không do dự nữa, mạnh mẽ dùng chân khí chấn khai khóa cửa, đẩy cửa đi vào.

Chu Phương Tình chính co rúc ở trên giường, ôm hai đầu gối, đang đắp chăn, vùi đầu ở giơ lên hai cánh tay giữa, run run rẩy rẩy, nước mắt đã thấm ướt nàng ống tay áo, nữ nhân khóc giống như một cái không giúp tiểu cô nương.

Thấy như vậy một màn, Tần Xuyên lòng ngực phảng phất quả bom nổ tựa như, xông lên một cái dùng sức ôm lấy nữ nhân.

Chu Phương Tình ngừng nghẹn, tựa vào trong ngực nam nhân, buồn bã nói: "Ta đồng nghiệp, học sinh, bạn họ cũng. . . đều dùng kỳ quái ánh mắt xem ta. . . ta có phải là thật hay không sai lầm rồi, nhưng ta chỉ là muốn cùng với người, ta chưa từng nghĩ tổn thương bất luận kẻ nào a. . . ta nên làm cái gì a. . ."

"Không cần phải để ý đến người khác nhìn người thế nào, bạn họ lại không biết giữa chúng ta chuyện, người nếu như làm thương tổn chính mình, mới trúng những người đó mong muốn", Tần Xuyên ôn nhu dùng tay sờ xoạng nữ nhân sợi tóc.

Đứng ở cửa Chu Phương Ngữ, thấy trên giường ôm chặt đôi trai gái này, chính là một trận sáng nhiên cùng thể lương, xoay người lôi kéo bước chân rời đi.

Tần Xuyên cảm nhận được trong ngực nữ nhân run rẩy, bi thương, trong cơ thể phảng phất có một cỗ ngọn lửa hùng hực, đang không ngừng chước thiêu

hẩn lý trí thần kinh.

Bất tri bất giác, một cỗ so với quá khứ càng dày đặc, ngưng trọng đen Ám Năng Lượng, ở trong mắt Tần Xuyên dừng động, tức giận cùng bi thương, để cho Tần Xuyên trên người tản mát ra để cho người sợ hãi khí tức sát phạt. . .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 543: Ngược Đường

0 543

Chu Phương Tình thân thể mềm mại căng thẳng, nàng cảm nhận được ôm nam nhân mình, có cái gì không đúng.

Mặc dù hay lại là ấm áp như vậy, nhưng đều khiến nàng cảm thấy có một chút sợ hãi cùng lo âu, không khỏi dè dặt hỏi: "Người làm sao vậy Tần Xuyên? người. . . người cũng đừng làm gì xúc động chuyện" .

Tần Xuyên trường than một hơi, nhìn như ôn hòa cười cười, "Người không cần suy nghĩ quá nhiều, trước ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày" .

" Ừ", Chu Phương Tình cũng quả thật không nghĩ ra đi, nàng yêu cầu một người lẳng lặng suy nghĩ một chút.

Tần Xuyên thường nữ nhân nửa ngày sau, liền lái xe rời đi Chu gia, trong thời gian này Tần Minh có gọi điện thoại tìm hắn, nhưng Tần Xuyên cũng không để ý tới.

Chuyện này, Tần gia lập trường không cần đoán cũng biết, khẳng định để cho hắn vứt bỏ Chu Phương Tình, bảo vệ gia tộc danh dự.

Nhưng ở Tần Xuyên trong mắt, cái này đã từng đem hắn nhét vào thâm sơn bỏ mặc gia tộc, còn lâu mới có được chính mình bất kỳ một người hồng nhan tri kỉ trọng yếu.

Trải qua một phen suy nghĩ, Tần Xuyên về đến nhà sau, đem mình trước dùng để xuất nhập hải ngoại dùng thẻ căn cước giả cái cầm xuống.

Ngay sau đó, Tần Xuyên dùng thân phận giả, trực tiếp ngồi lên buổi chiều Phi quá tình chuyến bay.

Coi như không cần tiên tri hệ thống, Tần Xuyên cũng có thể đoán được, chuyện lần này hơn phân nửa là người Trương gia liên quan.

Trương Khải Văn đột nhiên rời đi Đông Hoa đại học, trở lại chính mình quá tình lão gia đại học sở nghiên cứu, rõ ràng là phải tránh cái gì.

Tần Xuyên cũng không muốn nhiều lãng phí thời gian lục soát cái gì, mỗi lãng phí một phần thời gian, chính là cho nhiều Chu Phương Tình một phần thống khổ.

Chờ đến ngay mặt giảng co, hết thầy liền biết.

Đêm đó, ở vào quá tình Tấn thành phố, một nơi ven hồ khu nhà ở.

Nơi này trồng số lớn cây cối, bên cạnh có một hồ, coi là toàn bộ Tấn thành phố ưu mỹ nhất ngôi nhà khu vực.

Nhưng nơi này cũng không bán bất kỳ bất động sản, bởi vì nơi này mấy chục giữa tình mỹ nhà, đều thuộc về Trương gia.

Bởi vì khí hậu đã giá rét, qua lại tuần tra bọn cận vệ cũng mặc vào răn chắc áo khoác, coi như là ban đêm, nơi này cũng là mỗi một con đường cũng có đèn đường chiếu sáng.

Có hai người hộ vệ chính vừa tán gẫu, vừa đi qua bờ hồ một cái lối nhỏ.

Đột nhiên, một người trong đó bảo tiêu nhường mà một cái, thật giống như thấy có cái gì ảnh tử từ dưới đất xẹt qua.

"Người nào! ?" bảo tiêu nhìn chung quanh một cái, lại đi đầu thượng khán nhìn, lại chỉ nghe được vù vù gió thổi âm thanh.

Một người hô vệ khác bị sợ hết hồn, "Người gặp quý chứ ? này kia người đâu ! ?"

"Không chừng, khả năng buổi tối uống nhiều rồi", hộ vệ kia cười lắc đầu một cái, cũng không quá coi là chuyện to tát.

Lúc này, hai người cũng không thấy, có một người đàn ông đã bay vút qua ngọn cây, rơi xuống một ngôi biệt thự lầu hai sân thượng.

Người đàn ông này chính là Tần Xuyên, hẳn đến một cái Tấn thành phố, liền tra xét Trương Khải Văn chỗ ở phương, sau đó liền chạy tới.

Đối với cái này loại không phải là Cổ Vũ thế gia quyền quý gia tộc, bọn họ mời bảo tiêu, đối với (đúng) Tần Xuyên không có sức uy hiếp chút nào, cũng không được cái gì tác dụng bảo vệ.

Tránh được quay phim theo dõi, Tần Xuyên thử bên dưới sân thượng môn, cũng không khóa trái, vì vậy sẽ mở cửa đi vào.

Vào lúc này là mười một giờ đêm, đại đa số nhà đều đã tắt đèn rồi, nhưng nhà này Trương Khải Văn ở biệt thự, lầu hai trong phòng ngủ đèn vẫn sáng Quang.

Trong căn phòng trên giường lớn, Trương Khải Văn cùng một tên cô gái trẻ tuổi đánh nhau kịch liệt.

Trương Khải Văn bình thường cũng có kiện thân, thể lực không tệ, vào lúc này toàn thân là mồ hôi, hai tay ôm đàn bà này đẩy đặn cái hông, đang dùng lực chạy nước rút.

Mà nữ nhân này mặc dù nhìn tuổi trẻ, lại hiển nhiên cũng là kinh nghiệm phong phú, vóc người cũng đã tương đối nở nang, tiếng kêu cũng là liên tục không ngừng.

"Ồ. . . Trương giáo sư, người rất lợi hại! ta. . . ta vô cùng yêu thích. . ."

Trương Khải Văn dùng sức đánh một cái tát ở nữ nhân cái mông trứng thượng, để cho thịt trắng cũng run rẩy, "Bây giờ biết đi, bốn giáo thụ không chỉ có giáo khoa lợi hại, khác (đừng) cũng ở đây đi!"

Viện nghiên cứu nữ học sinh quay đầu mị tiếu, "Giáo sư, vậy người đánh giá đánh giá ta hiện buổi tối biểu hiện mấy phần nhi? có thể cầm A sao?"

Trương Khải Văn toét miệng cười tà, "Vậy phải xem người cả đêm biểu hiện, chúng ta học khảo cổ, thì phải chịu được thời gian dài khảo nghiệm. . ."

Người nữ học sinh này gia thế bối cảnh không tệ, hựu sinh đặc sắc sỡ, coi như là viện nghiên cứu bên trong giao tế hoa, lấy Trương gia ở quá tình thực lực, như vậy nữ nhân dĩ nhiên là chủ động đi lên lấy lòng.

Vốn là Trương Khải Văn còn coi thường loại này xe buýt, nhưng hôm nay trong lòng của hắn thống khoái, đang muốn tìm cái học viện phái nữ nhân phát tiết một chút, liền đem nữ nhân này mang về biệt thự.

Lúc này Trương Khải Văn trong mắt, dưới quần nữ nhân không phải là khác học sinh, mà là cái đó tại phía xa thành phố Đông Hoa nữ Giáo sư!

"Hắn à. . . gọi người cự tuyệt ta! cho người thủy tính dương hoa! !" Trương Khải Văn nghĩ đến Chu Phương Tình, hay lại là nghĩ (muốn) nổi giận, không tự chủ được liền tăng thêm lực đạp, từng bước từng bước bàn tay hung hăng quất vào nữ học sinh trên mông trên chân.

"A! a! đau! Trương giáo sư ngài nhẹ một chút mà! ta sẽ không cự tuyệt người! người. . . người muốn như thế nào đều có thể! . . ."

Nữ học sinh nào biết, đã biết một hồi thành dê thế tội, còn tưởng rằng là cái này Trương đại công tử chê nàng đi qua bẩn thỉu đây.

Đang lúc ấy thì, cửa phòng ngủ bị mở ra.

"Người nào! ?"

Trương Khải Văn kinh ngạc giật mình, loại thời điểm này người làm đều đi ra ngoài, tại sao có thể có người đang hẩn trong nhà! ?

Khi nhìn thấy mặt vô biểu tình Tần Xuyên đi vào cửa, Trương Khải Văn cả kinh cầm đèn phải rớt xuống.

Tần Xuyên vừa vào cửa liền bắn ra một đạo chân khí, vừa vịn đánh trúng kia giường cười nữ nhân hôn huyết, nữ nhân còn chưa hiểu tình huống gì, liền nằm ở chỗ này ngủ mê man.

"Người. . . người tại sao lại ở chỗ này! ?" Trương Khải Văn sắc mặt trắng bệch, vội vàng cầm lên chăn bao lấy chính mình.

Tần Xuyên thở dài, phảng phất tự nhủ nói: "Ta vốn là cho là, người coi như tính cách không được tốt lắm, cũng không coi là nhiều thông minh, nhưng ít ra là thật tâm thích Tình nhi.

Bất quá bây giờ xem ra, người đối với nàng không phải là một loại lòng chinh phục ngấm, càng không chiếm được, lại càng muốn mà thôi, nếu không, thật tâm thích một nữ nhân lời nói, coi như nàng không chọn người, cũng sẽ không nhẫn tâm hủy diệt nàng" .

Trương Khải Văn sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, giả bộ ngu mà nói: "Ta không biết người đang nói gì! Tần Xuyên, ta cho người biết, nơi này là Trương gia! không phải là các người Tần gia địa bàn! nếu là người dám làm vậy, ai cũng không giữ được người!"

Tần Xuyên cũng không để ý tới, hỏi ngược lại: "Bằng các người Trương gia, còn không dám theo ta chơi đùa loại này mảnh khỏe, là ai ở sau lưng cho người chỗ dựa, nói ra" .

"Người ở thả cái gì chó má! nói vậy nói bạ nữa, ta gọi hộ vệ!" Trương Khải

Văn từ từ cũng tỉnh táo lại, coi như Tần Xuyên võ công khá hơn nữa, cũng không khả năng thật đối với hắn thế nào.

Hắn nói thế nào đều là Trương gia con trai trưởng, lại có Sở gia làm núp dựa, nơi này cũng không phải là hoang giao dã ngoại, Tần Xuyên một cái Tần gia đại thiếu gia, giết hắn chính là xảy ra đại sự!

Nghĩ đến đây, Trương Khải Văn càng không hoảng hốt rồi, cười lạnh nói: "Người thật là hữu dũng vô mưu ngu xuẩn, cũng liền Chu Phương Tình cái loại này tiểu đồng hồ tử, lại vừa ý người, ta đếm tới ba, người không còn biến, ta cũng làm người ta tới bắt người! đến lúc đó, mọi người liền trong ngục giam thấy!"

Trương Khải Văn tâm lý còn nghĩ, vạn nhất thật đem Tần Xuyên bắt, dùng pháp luật chế tài một chút, kia Sở Vân Tiêu bên kia khẳng định cũng sẽ thật cao hứng, đối với hắn cái này cháu họ coi trọng có thừa!

Tần Xuyên loại này cử chỉ lỗ mãng, chính giữa hắn và Sở Vân Tiêu mong muốn!

Nhất niệm cập thử, Trương Khải Văn lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, đặc ý kêu: "Ba! hai! . . ."

"Ngu si. . ."

Không đợi Trương Khải Văn đem "Một" gọi ra, Tần Xuyên cũng đã một đạo kiếm khí bắn ra, đánh xuyên Trương Khải Văn một cái đầu gối!

"A! ——" Trương Khải Văn kêu thảm một tiếng, té ngã trên đất, mặt cũng biến đen.

Tần Xuyên đi lên, một cước dẫm ở rồi Trương Khải Văn ngực, trầm giọng nói: "Hỏi người một lần nữa, ai phía sau cho người chỗ dựa, không nói lời nào, lần kế chính là đánh thủng người cổ họng" .

Trương Khải Văn rất cuộc ý thức được, Tần Xuyên không phải gạt hăn, nhưng hăn cũng không dám khai ra Sở Vân Tiêu, ánh mắt né tránh sau đó, bận rộn hô đầu hàng đạo: "Là chúng ta Trương gia một cái phụ tá, hăn gọi. . ."

Không đợi hăn nói xong, Tần Xuyên đã lại vừa là một đạo kiếm khí đánh xuyên hăn bên trái xương vai!

"A! ! —— "

Bả vai xương cùng nhận đá bị đánh như vậy bẽ, xé, Trương Khải Văn đau đến con người đều phải trừng ra ngoài, tràn đầy tia máu, nước mắt hoa lạp lạp chảy xuống tới.

Tần Xuyên lạnh lùng nói: "Không muốn định gạt ta, diễn xuất ta am hiểu nhất, mà người diễn kỹ còn không được" .

Trương Khải Văn dù sao không phải là bị chuyên nghiệp huấn luyện đặc công, rốt cuộc khóc nói ra.

"Sở. . . Sở Vân Tiêu. . . chính là ta Biểu Thúc, Sở gia Nhị công tử. . . Kim Nguyên chứng khoán đại cổ đông. . ."

Không chỉ là tên, Trương Khải Văn thậm chí cũng đem Sở Vân Tiêu của cải cũng báo, rất sợ Tần Xuyên đánh lại hăn.

Tần Xuyên hí mắt một cái, đáp án này, ngược lại ngoài ý liệu, trong tình lý, dù sao Sở Vân Tiêu coi hăn là khâm phục địch.

"Người. . . người tốt nhất thả ta, nếu không Sở gia có thể không phải là các người Tần gia có thể dẫn đến!" Trương Khải Văn cắn chặt hàm răng uy hiếp nói.

Tần Xuyên cười khẽ một tiếng, "Tất cả mọi người đều cảm thấy, Tần gia không dám dẫn đến Sở gia, giống như, tất cả mọi người đều cho là, ta không dám vì rồi một nữ nhân, cùng các người Trương gia, Sở gia là địch. . ."

Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, cho nên, các người mới có thể dùng loại này ác độc phương thức công kích một cô gái, hơn nữa sau chuyện này đại buổi tối lại không phòng bị ta tới tìm người. . .

Bất quá ta rất ngạc nhiên, nếu như các người tất cả mọi người đều cho là như thế, mà ta hết lần này tới lần khác chính là dám phương pháp trái ngược, kết quả lại sẽ như thế nào đây? các người có nghĩ qua loại khả năng này sao?"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 544: Tiền Hữu Dụng Không

0 544

Trương Khải Văn lảng lảng nhìn Tần Xuyên, hần suy nghĩ có chút phát hồn, run rẩy nói: "Người. . . người cái người điên này, người muốn làm gì? ! người chẳng lẽ. . ."

"Ta đều đi đến một bước này rồi, người cảm thấy ta muốn làm gì?"

Tần Xuyên nói xong, một cước dậm ở Trương Khải Văn thẳng nhỏ tiến lên! !

Cái kia vừa mới dùng qua, còn ướt ngượng ngùng đồ vật, trực tiếp biến thành một vũng máu thịt nát!

"A! ! ——" Trương Khải Văn tiếng kêu thảm thiết cả kinh toàn bộ Trương gia cũng có thể nghe, thật là vang tận mây xanh!

Tần Xuyên không cho thêm Trương Khải Văn kêu cứu cơ hội, tiếp theo chân, giẫm đạp làm thịt Trương Khải Văn lòng ngực!

Một cái máu đặc phun ra, Trương Khải Văn trong nháy mắt toi mạng.

Đến chết một khắc kia, Trương Khải Văn còn không thể tin được, chính mình lại thật bị giết. . .

Tần Xuyên trong mắt Hắc Vụ dừng động, hần phát hiện, chính mình hoàn thành như vậy một lần hung tàn sát hại, dù là có thể sẽ mang đến rất nhiều hậu họa, nhưng lại không có chút nào hối hận!

Ngược lại, Tần Xuyên cảm thấy mình nhiệt huyết sôi trào, giống như là bên trong thân thể có cái gì thiếu sót địa phương, lấy được thỏa mãn!

Bị giết qua rất nhiều người, nhưng cho tới bây giờ không có cảm thấy giết người là thoải mái như vậy sự tình! thật là rất cổ quái rồi!

Lúc này, bên ngoài truyền đến Trương gia bảo tiêu tiếng gọi âm ỉ, Tần Xuyên cũng lười đi nhiều nghĩ (muốn) đã biết một hồi khác thường trong lòng, lắc người một cái liền từ nóc nhà thi triển Khinh Công bay đi.

Thừa dịp bóng đêm, lấy Tần Xuyên Khinh Công bay vọt độ cao, đám kia bảo tiêu cũng căn bản không thấy rõ.

...

Chẳng qua là một đêm không đến lúc đó giữa, Trương Khải Văn tin chết, liền truyền vào không ít thế gia cùng nhân vật cao tầng trong tai.

Quá tình số một số hai lão bài quyền quý gia tộc lớn nhỏ, dĩ nhiên cũng làm như vậy ở trong nhà bị giết, đơn giản là vô cùng nhục nhã!

Bất quá, cái này cũng ấn chứng, Cổ Vũ thế gia so với phổ thông quyền quý gia tộc, quả thật muốn còn có thực lực.

Dù sao nếu là cái Cổ Vũ thế gia, cũng không trở thành để cho sát thủ tới lui Vô Ảnh, phát hiện cũng không phát hiện được, Đại thiếu gia cũng sẽ không ngay cả một chút sức phản kháng cũng không có.

Trong lúc nhất thời, không ít quyền quý gia tộc lại lần nữa nghĩ (muốn) tổn nhiều sức mời khách khanh võ giả, mà Cổ Vũ thế gia môn là rất nhiều phía sau cười nhạo, nội tình cuối cùng là nội tình, một loại gia tộc không so được.

Hoa Hạ rất lớn, thế gia nghìn vạn lần, chết cái tài hoa một loại Trương Khải Văn, đối với (đúng) tuyệt đại đa số gia tộc mà nói, cũng không có gì lớn, thậm chí trà dư tửu hậu cũng chưa chắc nguyện ý nhắc tới.

Nhưng là, ở kinh thành Sở Vân Tiêu, mới sáng sớm biết được tin tức này, liền lập tức ăn ngủ không yên rồi!

Hắn là cái buôn bán tinh anh, Tự Nhiên không ngu, liền tưởng đến một loạt có khả năng sau, hẳn sáng sớm vội vã liền từ chỗ mình ở, chạy tới kinh thành quân khu.

Dưới bình thường tình huống, Sở Vân Tiêu là không dám đi quân khu tìm cha, bởi vì Sở gia môn phong vẫn là rất thâm nghiêm, nhưng hôm nay hắn là bất chấp quá nhiều.

Lúc này, rộng rãi mà giản dị tư lệnh viên bên trong phòng làm việc, một thân quân trang Sở Thiên Khoát đang theo Trương gia trưởng minh thông điện thoại.

". . . chuyện này, biểu ca người yên tâm, ta hiện ngày phải đi Quốc An, với bộ trưởng thương lượng một chút, tranh thủ đem chuyện này an toàn uy hiếp cấp bậc nâng cao, phái thêm người điều tra.

Ai, các người cũng đừng quá khó khăn qua, Người chết không thể sống lại, ta mấy ngày nay muốn an bài một ít quân diễn chuyện, qua lúc nhất định đi trước Tấn thành phố thăm. . ."

Sở Thiên Khoát cau mày, hiển nhiên cũng là rất là buồn, dù sao chết cũng là Sở gia bà con.

"Biểu ca, người đừng vội, suy nghĩ một chút Khải Văn đứa nhỏ này, có cái gì không đại cừu gia? ta để cho người tra thời điểm, có một phương hướng" .

Trương minh ở bên đầu điện thoại kia thanh âm bi thương mà nói: "Thiên khoát, thật ra thì ta nghĩ rằng nói, giết Khải Văn, rất có thể là người Tần gia, thậm chí là cái đó Tần Xuyên cũng khó nói!"

"Tần Xuyên! ?" Sở Thiên Khoát ngẩn ra, đối với cái này cái để cho Quốc An nhọc lòng Tần gia thiên tài, hẳn cũng một mực ở chú ý, Tự Nhiên vội hỏi cụ thể

tình huống gì.

Biết được Trương Khải Văn lại cùng Tần Xuyên làm một nữ nhân đối lập, hơn nữa còn âm ỉ đến trên Internet, Sở Thiên Khoát nhất thời vô cùng nhức đầu.

Nhưng hắn cũng không cho là, thật sẽ là Tần Xuyên liên quan, vì vậy nói: "Biểu ca, Tần Xuyên là tiền đồ vô lượng thiên tài võ giả, hắn chắc có thật sự phân tấc.

Dù sao hắn là Tần gia trưởng tử Trương Tôn, như thế nào đi nữa cũng sẽ không gây ra loại này không cách nào thu thập mầm tai hoạ tới. . . phỏng chừng hắn còn đang là thế nào với hắn cha vợ giải thích rầu rĩ, nào có ở không chạy Tẩn thành phố giết Khải Văn à?"

Trương minh tức giận đạo: "Ta phái người đi len lén điều tra! Tần Xuyên cũng không tại thành phố Đông Hoa, hắn đi kia không biết đến!"

Sở Thiên Khoát cau mày, trùng hợp như vậy lời nói, không phải không hoài nghi. . . nhưng nghĩ như thế nào, đều cảm thấy không quá có thể, cái này cũng quá điên cuồng đi!

Một lời không hợp, nói giết liền giết? hơn nữa còn một ngày không tới công phu, khóa tình giết người! ?

Tần Xuyên chẳng lẽ cho là mình là vô địch thiên hạ? coi như tông sư cũng không dám như vậy tứ vô kỵ đạn, phải biết, Hắc La Sát thành tông sư, đều không dám trở về Hoa Hạ làm loạn đây!

Sở Thiên Khoát chỉ có thể để cho trương minh trước bình tĩnh chớ nóng, hắn lại mau sớm liên lạc Quốc An, đàm luận một chút vụ án này là có hay không liên lụy Tần Xuyên.

Đang lúc này, Sở Vân Tiêu vào phòng làm việc.

Hắn ở bên ngoài cũng có thật sự nghe được đôi câu vài lời, vừa vào cửa,

không đợi Sở Thiên Khoát hỏi cái gì, Sở Vân Tiêu liền mở miệng nói: "Phụ thân, muốn thật là Tần Xuyên, liền đại sự không ổn!"

Sở Thiên Khoát mặt đầy cổ quái hỏi: "Người sáng sớm đến, cũng là vì Khải Văn chuyện? thế nào người như vậy kích động?"

"Ta. . ." Sở Vân Tiêu sắc mặt lúng túng, có chút khó mà mở miệng.

Sở Thiên Khoát nhất thời sắc mặt âm trầm, "Nói! rốt cuộc chuyện gì xảy ra! ? người có phải hay không len lén làm cái gì! ?"

Sở Vân Tiêu biết không có thể giấu giếm nữa rồi, hắn trực tiếp hai đầu gối quỳ sụp xuống đất, mặt đầy sám hối vẻ.

"Phụ thân, là ta đầu não ngất đi rồi! chuyện lần này, là Khải Văn tới tìm ta, cùng ta thương lượng với nhau đến làm. . ."

Sở Vân Tiêu chỉ có thể đem ban đầu hai người đồng mưu, thế nào lấy Tần Xuyên giấy hôn thú tin tức, thế nào truyền bá đến trên Internet, từng cái thổ lộ.

Sau khi nghe xong, Sở Thiên Khoát không nói hai lời, đi lên chính là một cước đem con trai đá lộn mào rồi!

"Sao rồi con chim, ra ngoại quốc học nhiều năm như vậy, đi học rồi như vậy điểm âm mưu quỷ kế! ? Người còn là nam nhân sao! ?"

Mình muốn nữ nhân, phải dựa vào thực lực đi tranh thủ, coi như Tần Xuyên bên người một trăm nữ nhân, cũng là hắn bản lĩnh! những nữ nhân kia nguyện ý với hắn! như người vậy phía sau đùa bỡn âm mưu là cái rắm! !" Sở Thiên Khoát giận không chỗ phát tiết.

Sở Vân Tiêu từ dưới đất bò dậy, đạo: "Phụ thân, ta biết lỗi rồi, nhưng này cũng không trở thành mất mạng a! nếu là thật Tần Xuyên trong bóng tối giết người, ta đây có thể làm sao bây giờ a! ?"

"Hừ, người không phải là có hơn hai mươi tỉ tài sản ấy ư, xuất ra mười tỉ, tìm một đám võ giả bảo vệ người không thì xong rồi?" Sở Thiên Khoát hừ lạnh.

Sở Vân Tiêu vẻ mặt đưa đám, "Chuyện này. . . này tìm bảo tiêu cũng phải tốn thời gian a, hơn nữa Tần Xuyên không phải là được xưng có cao cấp Tiên Thiên thực lực ấy ư, loại này cấp bậc võ giả đi đâu tìm a!

Phụ thân, người nhanh nghĩ một chút biện pháp, ta nói thế nào cũng là ngài con ruột a. . . muốn thật Tần Xuyên tối nay sẽ tới, ta thì phải giao phó ở chỗ này!"

Sở Thiên Khoát hận thiết bất thành cương đưa tay đâm con trai cái trán, "Nếu không phải người là ta ruột thịt xương thịt, ta hử sao bây giờ liền một đám đánh chết người! chúng ta Sở gia nam nhi lúc nào uất ức như thế qua! ?

Người kiếm nhiều tiền như vậy, lúc mấu chốt nhìn thấy tiền hữu dụng sao! ? trên đời này khoa học kỹ thuật như thế nào đi nữa phát đạt, cường giả luôn có thể chiếm được tiên cơ, kêu người năm đó không cố gắng luyện võ! !"

Sở Vân Tiêu bị một trận quở trách, tâm lý hối tiếc cực kỳ, nhưng càng nhiều hay lại là sợ hãi.

Đi qua đi lại hồi lâu, Sở Thiên Khoát đạo: "Thôi, người theo ta đi Nam Sơn chỗ ấy, tìm Tam gia gia người đi!"

"Tam gia gia? !" Sở Vân Tiêu trong mắt sáng lên, "Đúng vậy! lấy Tam gia gia tu vi, nhất định có thể bảo vệ ta!"

Sở gia hôm nay là Đệ tứ đồng đường, duy nhất một tổ tông, chính là Sở Thiên Khoát Tam thúc, Sở Ly Lão Tướng Quân.

"Nếu quả thật là Tần Xuyên lời nói, thực lực của hử hử ở cao cấp Tiên Thiên trên, nhưng cũng không có một cái tông sư mức độ, Tam gia gia người bây giờ đã nửa bước tông sư, khoảng cách tông sư cũng liền một bước ngắn, muốn

giữ được người, không khó lắm" .

Sở Thiên Khoát từ Âm Nguyệt chỗ ấy đại khái tháo qua Tần Xuyên thực lực, mặc dù Âm Nguyệt nói Tần Xuyên có thể cùng Thiết Sư có thể liều một trận, nhưng đây chẳng qua là giả thiết, tông sư không phải dễ dàng như vậy đến cảnh giới.

Cho nên nói, nửa bước tông sư Sở Ly, cộng thêm còn lại một ít Sở gia võ giả, mới có thể bảo đảm Sở Vân Tiêu bình yên vô sự.

"Hay, hay! ta đây bây giờ liền đi qua!" Sở Vân Tiêu đã không kịp chờ đợi.

Có thể Sở Thiên Khoát lại ngăn đạo: "Đi nơi đó trước, người lập tức cho người những người đó, đi đem trên Internet, công kích nữ hài tử kia tin tức cũng cho xử lý xong! ngoài ra, để cho bọn họ đem chuyện này định tính vì 'Lời đồn đãi' !

Nếu để cho Liễu gia cùng người Tần gia biết, chuyện này phía sau là người tiểu tử này đang mưu tính, chúng ta Sở gia mặt đều phải bị người mất hết! người để cho là cha sau này làm sao còn có mặt đứng ở Liễu Trung Nguyên trước mặt!"

Sở Vân Tiêu cũng là hối tiếc, lập tức gật đầu, gọi điện thoại thông báo những thứ kia thuê Internet Hacker, đi đem những tin tức này sửa đổi, cũng tuyên truyền thành là đã ra lời đồn đãi, chứng minh Chu Phương Tình là thuần khiết.

Dư luận đường hướng loại vật này, cũng liền chỉ chớp mắt chuyện, huống chi niên đại này, cái gì ngón ngang tin tức giả đều có, muốn từ bỏ cũng không khó khăn.

Mà đang ở Sở gia phụ tử chọn lựa đủ loại ứng cho các biện pháp thời điểm, đã Dịch Dung thành kiếm Ma bộ dáng Tần Xuyên, đã mang thái dương mắt kính, mặc một bộ sân bay mua BOSS bì phong y, từ kinh thành ngoài phi trường lên xe taxi.

"Suất ca, đi chỗ nào à?" xe taxi sư phó hỏi.

Tần Xuyên nhìn điện thoại di động thượng tiên tri tìm tới tọa độ, khẽ mỉm cười, "Nam Sơn, Khánh Hoà Uyên đường số 168."

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 545: Cô Đàm Sát Thủ

0 545

Kinh thành Nam Sơn khu vực, dựa lưng vào Hải Vịnh, miền đồi núi lên xuống, Tùng Bách dĩ lệ.

Nơi này là rất nhiều lão cán bộ cùng tướng lĩnh di dưỡng thiên niên địa phương, giữ cửa không phải là bảo an, mà là tinh binh hãn tướng tạo thành tám mươi ba lộ quân.

Tám mươi ba lộ quân mới đầu là Sở gia tiền bối thành lập, cho tới nay cũng là người nhà họ Sở coi như tổng chỉ huy, đến Sở Thiên Khoát này thay mặt, ngay cả cũng kinh thành quân khu bộ đội, cũng đều thuộc về Sở Thiên Khoát thống lĩnh, có thể nói là sâu Nhất Hào thủ trưởng tín nhiệm.

Coi như Sở gia cây còn lại quả to nguyên Lão Tướng Quân, Sở Ly đại viện ở vào Nam Sơn một nơi tới gần sơn khê ưu nhã đoạn.

Tầm thường xe chỉ có thể mở ra liệu dưỡng khu bên ngoài Khánh Hoà Uyển đường, lại không thể gần thêm nữa.

Chỉ có thông qua quân đội cho đi xe cộ, mới có thể theo một cái quanh co xây dựng vài chục năm đường xi măng, một mực bay qua hai cái đỉnh núi, mới có thể đến đạt đến.

Trong ngày thường Sở gia tử tôn cơ hồ không ai dám tới quấy rầy Sở Ly, bởi vì lão tổ tông thích thanh tĩnh, cũng không có cái gì con cháu cả sánh đường cái loại này sở thích, cho là bọn tiểu bối đến lượt nhiều ở bên ngoài xông xáo cùng

vì nước dâng hiến, mà không phải là cùng hẳn một lão nhân gia.

Cộng thêm Sở Ly tu vi ngày càng tinh thâm, tùy thời cũng có thể đột phá đến cảnh giới tông sư, từ đó kéo dài tuổi thọ, Tự Nhiên càng không hy vọng có người quấy rầy.

Nhưng hôm nay, Sở Thiên Khoát phá lệ đem Sở Vân Tiêu đưa tới, vì là bảo đảm con trai tánh mạng, cũng đúng là bất đắc dĩ.

Nếu không phải chuyện này chỉ có thể Sở gia nội bộ biết, không thể quá lộ ra, Sở Thiên Khoát thà đem con trai đưa đến Quốc An đi, cũng không tặng nơi này.

Cũng may, tin tưởng có Sở Ly ở, hẳn không dùng khác (đừng) người nào tay, như vậy cũng đủ ả núp, không đến nỗi bị ngoại nhân biết chân tướng.

Buổi chiều, mùa đông nắng ấm dung dung.

Một bình Bích Loa Xuân, một lò huân hương.

Trần đây xanh ngắt cây cối, đường mòn u hoang vắng trong vườn hoa, trên bàn đá bày ra cờ đen trắng cục.

Dùng xong bữa trưa, Sở Ly cũng không lưu Sở Thiên Khoát, chỉ làm cho đợi ở chỗ này Sở Vân Tiêu cùng hẳn đánh cờ.

Một con ngân tóc bạc Sở Ly, sắc mặt đỏ thắm, mặc dù trên mặt có không ít nếp nhăn, nhưng tinh thần sáng láng, vị trí nhiệt độ, lại chỉ mặc màu trắng áo mỏng, màu xám đơn khố, một đôi tay Công Bố giày, không chút nào mạo diệt chi niên già yếu cảm giác.

Ngược lại thì với hẳn đánh cờ Sở Vân Tiêu, lộ ra lòng không bình tĩnh, cũng bởi vì giá rét, thỉnh thoảng dùm một đồng tay.

"Người điều này Đại Long đều bị ta nhốt, lại hồn nhiên không cảm giác, này tài đánh cờ, sao so với mấy năm trước không tiến ngược lại thụt lùi rồi hả?" Sở

Ly một chữ hạ xuống, liền đem ván này thẳng được.

Sở Vân Tiêu cười xấu hổ đạo: "Tam gia gia, ta ở nước ngoài cũng không có xuống cờ, hơn nữa ngài tài đánh cờ từ trước đến giờ rất cao, bây giờ già những vẫn cường mãnh, ta càng không phải là đối thủ của người rồi" .

"Cờ như đời người, dựa vào là tích lũy. dù là mấy chục năm không dưới, chỉ cần biết này cờ lý, lại tinh khí thần dư thừa, tự nhiên sẽ có chút tiến bộ.

Vân Tiêu, người mấy năm này xem ra cũng không có gì tiến bộ nhảy vọt, ngược lại thì tâm lý quá nhiều không bỏ được ô trọc, cho người che mắt tâm trí", Sở Ly không khách khí chút nào đánh giá.

Sở Vân Tiêu xem thường, hẳn thấy, đơn giản chính là đánh cờ, kia tới nhiều chú trọng như vậy?

Nhưng hẳn tự nhiên không dám nói ra, chỉ có khiếp khiếp nói: "Tam gia gia nói phải, trải qua chuyện lần này, ta sau này là phải thật tốt tình lại" .

Sở Ly nhưng là hí một cái mắt, đạo: "Ta biết trong lòng người không phục, nhưng phụ thân người đã đem phát sinh chuyện nói cho cho ta, Tam gia gia khuyên người một câu, nếu lần này người có thể tránh thoát một kiếp, sau này liền hối cải để làm người mới, chớ có làm tiếp bực này bỉ ổi chuyện" .

Bỉ ổi? ! Sở Vân Tiêu nghe được cái này loại hình dung từ, khó tránh khỏi tâm lý không phục, lẩm bẫm: "Tam gia gia, ta chỉ là đem sự thật tuyên truyền ra ngoài, nữ nhân kia vốn là với vợ chồng cầu thả chung một chỗ, chẳng lẽ bọn họ không dưới làm?"

"Đây là bọn hắn giữa chuyện, có liên quan gì tới người?"

"Có thể kia họ Tần cưới Liễu Hàn Yên, đó là ta theo đuổi tốt hơn một chút năm nữ nhân! dựa vào cái gì hắn chiếm một ta người yêu, còn có thể đi tùy ý chơi đùa khác nữ nhân! ?" Sở Vân Tiêu tức tối đạo.

Sở Ly lắc đầu một cái, thở dài một tiếng: "Nói tới nói lui, đơn giản chính là người chính diện bại bởi Tần gia tiểu tử, mới có thể muốn dùng loại thủ đoạn này."

"Đó là bởi vì Hàn Yên cùng các người như thế, cũng không thấy rõ tiểu tử này mặt mũi thực! ta tự nhận làm như vậy là tố giác hãn xấu xí, cái này cũng không coi là chuyện sai lầm!" Sở Vân Tiêu đạo.

Sở Ly nghiêm mặt nói: "Người nếu chỉ nhằm vào Tần gia tiểu tử, có bằng cứ, đảo cũng dễ hiểu. nhưng nam nhân giữa chuyện, nam nhân giữa giải quyết, dựa vào tổn thương kẹp ở giữa nữ nhân, hiệp Tư trả thù, chỉ có thể chứng minh người vô năng."

Bị như vậy khiến trách, Sở Vân Tiêu sắc mặt đỏ lên, tâm lý khinh thường, hãn ở trên thương trường từ trước đến giờ tuân theo Vô Độc Bất Trượng Phu nguyên tắc, nhưng chung quy không dám phản bác Sở Ly.

Nhưng vào lúc này, từ vườn hoa bên mấy cây cây ngân hạnh phía sau, truyền tới một thanh âm.

"Tốt một câu 'Nam nhân giữa chuyện, nam nhân giữa giải quyết '. chỉ tiếc cháu trai này còn giống như không phục đây" .

Sở Vân Tiêu mặt đầy hoảng sợ, kinh hoảng đứng lên đại hỏi: "Người nào! ?"

Sở Ly cũng là nhướng mày một cái, hãn lại không chú ý tới có ai đến khoảng cách gần như vậy, có thể thấy người tới thực lực tuyệt đối không tầm thường.

Đi ra dĩ nhiên là Tần Xuyên, hãn từ giữa núi rừng xuyên qua tới, tránh được cửa chính, rơi xuống trong đình viện, thậm chí không kinh động bên ngoài binh lính.

Coi như Sở Ly tu vi cao thâm, cũng không phát hiện được Tần Xuyên tu vi.

Mà Sở Vân Tiêu thấy như vậy một tấm xa lạ mặt, chính là mặt đầy khó hiểu,

cái này cùng hẳn nghĩ (muốn) không giống nhau, lại "Không phải là" Tần Xuyên! ?

"Người tuổi trẻ, chẳng lẽ người chính là tìm ta cháu trai phiến toái sát thủ?"

Tần Xuyên gật đầu một cái, dùng biến hóa qua giọng nói đạo: "Sở lão tướng quân là muốn động thủ với ta, hay là để cho ta đem hẳn làm thịt, cũng tốt tiết kiệm chút khí lực?"

"Tam gia gia! ta đi kêu binh lính, chúng ta đem hẳn bao vây bắt lại! !" Sở Vân Tiêu không dám khinh thường, lập tức nghĩ (muốn) trước chạy ra ngoài.

Có thể Sở Ly nhưng là đem hẳn níu lại, cau mày nói: "Trở về! người để cho binh lính tới, chẳng qua là tăng thêm thương vong, ta nếu không gánh nổi người, đem toàn bộ Nam Sơn quân đội tụ họp lại, cũng không giữ được người!"

Sở Vân Tiêu sắc mặt một khổ, nuốt nước miếng một cái, không thể làm gì khác hơn là trốn phía sau lão nhân.

"Người tuổi trẻ", Sở Ly khí định thần nhàn đạo: "Chuyện này, mặc dù ta đây cháu trai có chút làm sai chỗ, nhưng tội không đáng chết, không bằng nói một chút khác (đừng) điều kiện như thế nào?"

Tần Xuyên cười một tiếng, tiện tay rạch một cái, một đạo Thanh Liên kiếm khí ngay ở bên cạnh một cây trên cây tùng vạch ra một đạo vết tích.

Sở Ly ánh mắt đông lại một cái, thờ dài nói: "Thật là nhanh, thật là sắc bén kiếm khí, thật là giang sơn đời nào cũng có tài nhân ra a! khó trách người dám một thân một mình, xông tới nơi này."

"Tạ Tạ lão tướng quân khen ngợi", Tần Xuyên chỉ trên cây kia vết tích, đạo: "Ta chỉ muốn nói, chuyện này nhìn như không giống giết người phóng hỏa như vậy nghiêm trọng, nhưng bọn hẳn hành động, giống như là ở người nữ nhân kia trong lòng, sâu trong linh hồn, hung hăng vạch một đao tử, cô gái này cả đời

cũng sẽ giữ lại vết sẹo này, khép lại, cũng không có nghĩa là vết tích sẽ bị xóa đi" .

Sở Ly ánh mắt lóe lên, sau một lúc lâu, gật gật đầu nói: "Người nói rất có đạo lý, cô nương gia danh tiết, quả thật có thời điểm thẳng tắn mạng" .

"Người cũng không phải là Tần Xuyên, người quản nhiều như vậy làm gì! ?" Sở Vân Tiêu không phục, ở phía sau tức giận hét lớn: "Người thích cô gái kia, kia người nên trước tìm Tần Xuyên đi a! tìm chúng ta tính là gì! ?"

Tần Xuyên sấn tiếng cười, "Các người là thấy Tần Xuyên bắt cóc Chu tiểu thư, hay lại là hiếp bách Chu tiểu thư? giữa hai người bọn họ tình đầu ý hợp, cùng các người có quan hệ gì đâu? Tần Xuyên cũng không làm tổn thương gì Chu tiểu thư chuyện, tổn thương nàng là các người."

Chính mình cho mình vừa nói lời khen, Tần Xuyên cũng rất yên tâm thoải mái, dù sao hẳn vốn là giỏi cái này, cho nên hoàn toàn không sợ bị.

Sở Vân Tiêu oán hận nói: "Người xong đời! người dám ở chỗ này động thủ, cũng đừng nghĩ ra kinh thành!"

Tần Xuyên nhún vai một cái, "Đây cũng không phải là người nói coi là, đúng không, Sở lão tướng quân" ?

Sở Ly cười tủm tủm gật đầu, "Chém chém giết giết, chung quy chẳng qua là hạ hạ sách, người tuổi trẻ, có dám cùng lão đầu ta mang lên một mâm Hắc Bạch Tử? nếu người thắng, lão phu liền đánh với người một trận, nếu người thua, trực tiếp thả cháu ta con cháu như vậy được chưa?"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 546: Khí Thế Ngất Trời

0 546

Tần Xuyên ánh mắt lóe lên đạo, "Tính thế nào, này cuộc cờ thật giống như đối với ta đều là thua thiệt a, Hạ Bất Hạ, đều phải đánh một trận, ta đây vì sao phải bên dưới này cờ?"

"Toàn làm theo ta lão đầu tử sắp xếp một mâm, thật sự là không tìm được dưới người gặp kì ngộ", Sở Ly ha ha cười.

Tần Xuyên đều có chút dở khóc dở cười, thật nghiêm túc một giết người sự tình, bị này Lão Tướng Quân nhắc tới, thành một món thật trâu chọc chuyện.

Bất quá hẳn cũng không ở ư nhanh như vậy, vừa vặn thừa dịp đoạn này đánh cờ công phu, để cho bên cạnh Sở Vân Tiêu từ từ lâm vào Tử Vong sợ hãi, để cho hẳn trong lòng chịu đủ hành hạ.

"Được a, ta đây liền theo Lão Tướng Quân mang lên một mâm", Tần Xuyên rất tựa như đi tới cạnh bàn đá ngồi xuống.

Sở Ly đạo: "Nói như vậy, người là đáp ứng ta đề nghị? thua, sẽ phải tự động rời đi, không cho phép đối với ta cháu trai động thủ."

Tần Xuyên căn bản không cho là lão đầu này có thể thắng hẳn, hẳn xuống núi lúc trước cảm giác mình cờ thuật rất bình thường, nhưng sau khi xuống núi mới biết, chính mình chỉ lúc trước đối mặt là Phó Thanh Y, mới có thể đủ loại bên dưới bất quá, dưới núi những nghề nghiệp này Kỳ Thủ, trong mắt hẳn cũng chỉ là người mới học.

Thấy lão đầu này như thế trong lòng có dự tính đáng vẻ, Tần Xuyên cũng lười giải thích thêm, gật đầu nói: "Được, ta đáp ứng rồi" .

Sở Ly cũng không biết Tần Xuyên nghĩ như thế nào, hấn trong bụng cười thầm, bàn về đánh cờ, hấn coi như là lúc còn trẻ cũng coi là trong quân hảo thủ, việc trải qua này vài chục năm đúc luyện, tài đánh cờ đã sớm vượt qua một loại cao đẳng cấp nghề Kỳ Thủ, người trẻ tuổi này nghĩ (muốn) thắng hấn, cơ hồ là không có khả năng.

Sở Vân Tiêu cũng là lộ ra một tia vui vẻ vẻ, hấn cảm giác mình có thể phải chuyển nguy thành an rồi!

Rất nhanh, Sở Ly sẽ để cho Tần Xuyên đoán đan đôi tử, quyết định trắng đen trước sau tay, liền bắt đầu rồi trên bàn cờ đấu võ.

Khiến cho Hắc Kỳ Sở Vân Tiêu hạ tử rất là cẩn thận, cờ gió cũng là ổn bên trong mang mới vừa, từng chiêu từng thức, đều là làm cái gì chắc cái đó.

Tần Xuyên lạc tử tốc độ liền nhanh hơn nhiều lắm, hấn Bạch Tử trên bàn cờ đông lung lay, tây lung lay, nhìn như căn bản không cái gì bộ sách võ thuật, cũng không có gì quá mạnh mẽ hiện nay tính.

Sở Vân Tiêu làm một tài đánh cờ người bình thường, cũng đều bắt đầu ở bên cười lạnh, xem ra cái này xa lạ sát thủ căn bản ngay cả Cờ Vân mẫu chốt cũng không biết, đơn giản là loạn tiếp theo thông!

Ngược lại Sở Ly chân mày càng ngày càng gấp súc, hấn ngay từ đầu cảm thấy Tần Xuyên ở loạn bên dưới, có thể theo trên bàn cờ tử càng ngày càng nhiều, hấn lại phát hiện, chính mình lạc tử càng ngày càng khó!

Giống như, nhìn như thờ ơ ném một đồng đá ở chung quanh hấn, căn bản không ngăn được hấn tiến tới, có thể theo đá trở nên nhiều, hấn liền đặt mình trong mê cung, không tìm được phương hướng!

"Tê. . ."

Sở Ly ngược lại hít một hơi khí lạnh, hẳn chưa từng thấy qua có người như vậy đánh cờ, có thể hiển nhiên loại này cờ đường khó lòng phòng bị, lại sát cơ bốn giấu!

"Tốt một tay Mê Hồn Trận, lão đầu tử ta sống bó lớn tuổi tác, chưa từng nghĩ tới, này cờ còn có thể như vậy bên dưới! ? thật là cô lậu quả văn!"

Một bên Sở Vân Tiêu "A" mà kinh ngạc thốt lên một tiếng, lấy vì mình nghe lầm, thế nào không giải thích được, chính mình Tam gia gia liền phải thua! ?

Tần Xuyên chờ không nhịn được, " Này, Lão Tướng Quân, người ngược lại nhanh lên một chút, ta giết người xong còn phải đuổi máy bay đây" .

Sở Ly hết sức chăm chú, muốn tìm cơ hội phản công, hạ tử càng ngày càng chậm.

Có thể Tần Xuyên căn bản đã bày thiên la địa võng, Sở Ly Hắc Tử thế nào vọt tới phóng tới, cũng chỉ là vùng vẫy giẫy chết thôi.

Rốt cuộc, Sở Ly phát hiện mình thế nào bên dưới, đều là một con đường chết, trên mặt lộ ra một tia chán nản cùng vẻ khiếp sợ.

Lão đầu tối nghĩa ngẩng lên đầu, nhìn Tần Xuyên, "Chẳng lẽ. . . người không phải là người tuổi trẻ, là vị cao nhân nào có thuật trú nhan?"

Sở Ly hoài nghi, Tần Xuyên có phải hay không cũng cao tuổi rồi rồi, nếu không lời nói, người tuổi trẻ có này cờ thuật, cũng quá bất hợp lý rồi!

Coi như nghề Cửu Đoạn, đánh cờ ít nhất để cho hẳn có thể đọc được, có thể Tần Xuyên cờ đường, hoàn toàn Thiên Mã Hành Không, quá khó khăn tính toán!

"Ta rốt cuộc mấy tuổi cũng không trọng yếu, nếu cờ đã bên dưới xong, người cháu trai mệnh ta cũng liền muốn thu rồi" .

Nghe được Tần Xuyên lời nói, đã lặng lẽ đứng xa Sở Vân Tiêu bị dọa sợ đến kinh hoàng thất sắc, không nói hai lời liền hướng bên ngoài viện chạy, trong miệng đồng thời bắt đầu lớn tiếng kêu cứu.

"Nhanh người đâu ! có thích khách a! !"

Tần Xuyên thở dài, hàng này chạy trốn phản ứng cũng thật là nhanh, đáng tiếc là tiểu chân ngắn, căn bản không trốn thoát hẳn Ngũ Chỉ Sơn.

Khoát tay, một đạo kiếm khí màu xanh như bóng với hình, hướng Sở Vân Tiêu sau lưng bắn tới!

Nhưng Sở Ly cũng là tốc độ không chậm, biết tất nhiên có một trận chiến, sớm có chuẩn bị, một chưởng vỗ ra, hùng hồn như Xích Hồng ngọn lửa chân khí, gắng gượng đem Tần Xuyên đạo kia chân khí cho đánh xơ xác!

Tần Xuyên thấy vậy, bóng người chợt lóe, thi triển Súc Địa Thành Thốn Kinh Công thân pháp, thời gian nháy con mắt liền muốn đuổi kịp Sở Vân Tiêu.

Có thể Sở Ly cũng là theo sát mà lên, từ bên mặt hướng Tần Xuyên một cái trong quân Thông Bối Quyền hung hăng nện ra!

"Muốn giết ta Sở gia huyết mạch, trước qua lão hủ cửa ải này!"

Tần Xuyên chau mày một cái, này Sở Ly tu vi chân khí hẳn còn chưa tới cảnh giới tông sư, nhưng lại không kém hẳn, nếu là không cẩn thận đối đãi, thật khả năng lật thuyền trong mương.

Bất đắc dĩ, Tần Xuyên không thể làm gì khác hơn là thân thể lắc một cái, lấy bàn tay đối quyền, tiếp nhận một chiêu này sau, xoay mình một cái lẳng không đá, hướng Sở Ly cầm công tới!

Sở Ly mặc dù tuổi tác đã cao, gân cốt lại cũng đã lui biến hóa bao nhiêu, một cái ngửa về sau sau, tay phải trước ngực hoành sắp xếp, đem Tần Xuyên này một chân đánh văng ra.

Tần Xuyên vừa rơi xuống đất, thì triển ra Côn Lôn Phái Kim Xà linh ti tay, tả hữu khai cung, nhanh như kinh hồng thiểm điện địa hướng Sở Ly tấn công.

Tần Xuyên cánh tay tựa thật giống hai cái Cuồng Vũ Kim Xà, ở Sở Ly trước mặt hoa cả mắt, bảo tố tựa như căn xé, lôi xé, đụng, khó lòng phòng bị.

Loại chiêu thức này tốc độ khá nhanh, lại góc độ xảo quyết, đối phó tương đối cao tuổi võ giả, hẳn hiệu quả tương đối rõ rệt.

Quả nhiên, Tần Xuyên tấn công trong thời gian ngắn liền có hiệu lực quả, Sở Ly liên tục bại lui, trên người hết mấy chỗ bị đánh quần áo tan vỡ.

"Hảo tiểu tử! lại vẫn lại Côn Lôn tuyệt học?!"

Sở Ly hét lớn một tiếng, "Cho người biết một chút về, ta Sở gia 'Khí thể ngắt trời' uy lực!"

Sở gia Tổ Truyền công pháp « núi sông Quyết » , là một môn sa trường thượng trui luyện ra công pháp, ban đầu tương đối thô ráp, khó khăn đăng phong nhã, nhưng trải qua hơn Thập Đại Sở gia cao thủ mài, kết hợp đủ loại sa trường thượng tướng dẫn kinh nghiệm tu luyện sau, diễn biến thành bây giờ một mình đảm đương một phía tuyệt học gia truyền.

Núi sông chân khí chú trọng một cái đại khai đại hợp, thẳng thắn, chưa từng có từ trước đến nay, tâm trí bèn bỉ, là sở hướng phi mỹ.

Tu luyện tới chỗ cao thâm, có thể làm cho ra "Khí thể ngắt trời" kỹ pháp, đem cả người tinh huyết cùng chân khí kết hợp, trong nháy mắt đem thể năng tăng lên, làm được trong thời gian ngắn bùng nổ.

Dù sao, sa trường thượng chú trọng chính là nhất cổ tác khí, trong nháy mắt quyết định sinh tử.

Theo Sở Ly trong cơ thể núi sông chân khí kích động huyết mạch, huyết dịch

sôi sùng sục, thân thể của hắn bấp thịch lại lẳng miễn cường cường tráng một vòng!

Giống như mới vừa rồi còn là một cái gậy ba ba lão nhân, đột nhiên tự là một cái cường tráng Lực Sĩ!

Giờ hay lại là lão lạt, Sở Ly biết rõ mình tốc độ đánh không lại Tần Xuyên, dứt khoát Dĩ Công Đại Thủ.

"Song long vào biển! !"

Một chiêu Long Hồ La Hán Quyền đơn giản chiêu số, do hắn sử xuất ra, thế đi hung mãnh, bao cát quả đấm to, hướng Tần Xuyên bỗng nhiên đánh tới.

Tần Xuyên mắt nhìn mình mặc dù có thể đánh trúng Sở Ly, nhưng mình cũng phải bị rung ra nội thương, Tự Nhiên không dám mạnh nữa vào.

Hai người có tới có lui, quyền cước chân đủ loại giao phong, trong lúc nhất thời khó phân cao thấp.

Vào lúc này Sở Vân Tiêu đã chạy ra sân, hơn mười người thân binh chạy vào đình viện, vốn định muốn dẫn độ sát thủ, có thể thấy tràng diện này, căn bản không xen tay vào được!

"Hồ Bí quyền!" Sở Ly một cái bước dài, xoay người một đấm phát đi.

Tần Xuyên cánh tay trái giơ lên ngăn trở, chỉ cảm thấy cánh tay làm đau!

Không hổ là đem núi sông Quyết luyện đến cảnh giới cao thâm ông tổ nhà họ Sở, cái thanh này tuổi tác, lại còn có thể như thế dũng mãnh.

Tần Xuyên biết tiếp tục như thế, vô cùng hậu hoạn, liền rút lui hai bước, thuận tay bẻ một đoạn bên cạnh cây nhỏ chi, hướng đến Sở Ly một cái hoành liêu!

"Trảm Không!"

Một đạo Nguyệt Nha kiếm khí bổ về phía Sở Ly, Sở Ly thúc giục chân núi sông chân khí, cương khí Hộ Thế, cắn răng hung hăng chấn động tới kiếm này khí, không thối lui chút nào!

"Phanh" !

Trảm Không kiếm ý cùng núi sông chân khí không ai nhường ai, mặc dù đem Sở Ly đẩy lui hai bước, nhưng cũng không có thể gây tổn thương cho đến Sở Ly.

"Sở lão tướng quân, ta không muốn giết người, người tốt nhất không nên ngăn ta nữa", Tần Xuyên biết trước mắt lão nhân nửa đời nhưng mã, coi như là thiết leng keng hán tử, không cần phải cùng loại này lão nhân gia làm khó.

Có thể Sở Ly cười ha ha: "Nếu là kiếm khách, liền sớm nên dùng kiếm ý! có thủ đoạn gì, mặc dù sử ra, ta cái mạng già này đã sớm ở vài thập niên trước nên ném trên chiến trường, chết ở cao thủ trên tay, cũng là đáng rồi!"

Nói xong, Sở Ly nhảy một cái nhảy lên một gian cổ kính một tầng nhà ngói, đưa tay hướng kia mảnh ngói phía dưới duỗi một cái!

"Bánh lang" tiếng vỡ vụn bên trong, một cán dài hơn năm thước vai u thịt bắp màu đen thép thương, lại bị lấy ra ngoài!

Sở gia Bá Vương Thương! ? Tần Xuyên chợt nhớ tới, Sở gia núi sông Quyết chân chính mạnh nhất, không phải là công phu quyền cước, mà là kết hợp Sở gia độc nhất Bá Vương Thương Pháp!

Bá Vương Thương là ngàn năm trước một tên đem sáng chế sa trường tuyệt kỹ, súng chỗ đi qua, Hoành Tảo Thiên Quân, các đời dùng súng danh tướng cũng từng học tập cùng hoàn thiện.

Sở gia Tự Nhiên cũng có chính mình Bá Vương Thương Pháp, chỉ là bởi vì đại đa số thời điểm, súng không có phương tiện mang theo, hơn nữa cận đại

chiến tranh cũng chưa dùng tới tướng quân cầm súng công kích, cho nên dần dần bị người quên lãng.

"Lão hủ ta đã hơn ba mươi năm chưa từng lấy ra thương này, cũng sắp rỉ sét, hôm nay liền theo người này hậu sinh đại chiến ba trăm hiệp!"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 547: Chết Ở Trên Tay Người Nào

0 547

Lời còn chưa dứt, Sở Ly trên người màu trắng vật liệu may mặc liền bị cuồng bạo núi sông chân khí thật sự chấn vỡ!

Một thân hùng tráng gân xanh hiện ra bấp thịch, như cứng như sắt thép đúc thành, tay hãn cầm trường thương, uy phong lẫm lẫm, nhảy xuống!

"Xem thương! !"

Thép trọng thương hương Tần Xuyên một cái lao xuống đâm tới, Tần Xuyên bản năng chiến đấu khiến cho hãn vội vàng thi triển ra Thanh Liên Kiếm Giáp, đồng thời rút lui tránh.

"Xì xì xì! —— "

Thanh Liên Kiếm Giáp bị này trọng thương đâm tới, lại vạch ra từng đạo tia lửa!

"Trở lại! !" Sở Ly giờ thương gấp gấp đi theo lại vừa là một cái chọt đâm, còn sử dụng ra tam đoạn lực, liền với trên không trung tăng nhanh hai lần tốc độ!

Tần Xuyên Thanh Liên Kiếm Giáp phòng ngự nghiêm mật, như dày đặc dòng nước, cọ rửa tháo xuống hai tốp lực lượng sau, Tần Xuyên quay người lại hữu kinh vô hiểm tránh thoát.

Nhưng Sở Ly thế công liên tục không dứt, hai chiêu không có hiệu quả sau, đi theo bắt đầu dùng càng nhanh chóng độ, cầm đầu thương mãnh liệt điểm Tần

Xuyên chỗ yếu.

Cũng may Tần Xuyên kiếm thuật cao siêu, nhìn đúng súng này điểm công kích sau, liền với dùng kiếm khí đưa ngang một cái một bên ngăn trở.

Bá Vương Thương cũng không quá nhiều lòn loẹt kỹ pháp, nói chính là đâm, chọc, điểm, tảo, châm này năm loại tối chất phác cũng hữu hiệu nhất thủ đoạn tấn công.

Nhưng giống như Sở Ly như vậy, đã đem thương cùng thân thể hòa làm một thể võ giả, đã có thể đem những này cơ bản nhất thủ đoạn tấn công, liên quán, trở thành biến hóa đa đoan đủ loại diệu chiêu.

Chỉ thấy được thép thương ở Sở Ly trên tay thiên biến vạn hóa, khi thì cuồng phong sậu vũ, khi thì vừa nặng nề Thái Sơn.

Liền với mấy lần chọc đâm sau, Sở Ly phi thân lảng không, lại một thương dè xuống, chân khí cùng thương phối hợp hồn nhiên thiên thành, mượn thương bản thân chiêu dài mang đến kim loại đàn hồi, càng làm cho này tiếng xé gió vô cùng chói tai, uy lực đột nhiên tăng!

Tần Xuyên Thanh Liên Kiếm Giáp bị chấn có chút giải tán, chỉ có thể rút lui né tránh, lộn một vòng rất là chật vật.

"Ầm" một tiếng nổ vang, mặt đất gạch đá xanh bị súng này thân rung ra một cái trường điều hổ sâu, đất đá tung tóe!

Có thể Sở Ly không chút nào lo lắng hủy diệt toàn bộ sân ý tứ, hấn súng người theo, đầu thương tốc độ cao địa đến đánh trả đánh, cùng Tần Xuyên kiếm khí hỗn loạn giao chiến.

Tần Xuyên cũng là bị này lực áp bách mười phần đấu pháp cho chấn nhiếp trong chốc lát, tốt giống như tự đối mặt không phải là một ông già, mà là chính một nhánh tinh nhuệ Thương Binh bộ đội!

Chung quanh những binh lính kia thấy này hiểm tượng hoàn sinh đánh nhau, đều đã trở mắt nghẹn họng, cũng thiếu chút nữa đã quên rồi đi vào là làm gì.

"Khanh!"

Một tiếng đá băng liệt vỡ vang lên, Tần Xuyên từ mặt đất nhảy ra, nhưng là vừa vịn lại kinh hiểm tránh ra đột nhiên đổi tốc độ một cái mãnh liệt châm.

Hai người đã qua không sai biệt lắm bốn mươi chiêu, Sở Ly dù sao cao tuổi, vào lúc này thở hồng hộc, "Hảo tiểu tử, kiến thức cơ bản như thế vững chắc, tiền đồ bất khả hạn lượng, cần gì phải làm sát thủ" .

"Lão Tướng Quân Bảo Thương chưa già, ta cũng bội phục, chỉ tiếc hôm nay không phải là đến bồi người so chiêu" .

Tần Xuyên biết trong thời gian ngắn rất khó đối phó lửa này lực mở hết Sở Ly, nghe được phía bên ngoài viện có truyền tới động cơ thanh âm, biết Sở Vân Tiêu là phải lái xe trước chạy đi, vì vậy xoay người liền muốn đuổi theo ra sân đi, đem Sở Vân Tiêu giết xong chuyện.

Nhưng hăn vừa muốn rút đi, Sở Ly liền từ phía sau hăn quét ra một đạo Uyển Như sóng lớn núi sông chân khí!

"Giận tảo thiên quân!"

Thật giống như ngọn lửa đốt núi, hùng hực Xích Viêm, đánh về phía Tần Xuyên, phải đem hăn nuốt mất!

Tần Xuyên mắt thấy không đúng, thân thể mau hơn nữa cũng không này diện tích lớn chân khí sóng lớn tới cũng nhanh!

Thương pháp sát thương mặt, đúng là vũ khí bên trong bá chủ, khó trách trên chiến trường tướng lĩnh thích dùng thương!

Như vậy căn bản là không có cách tránh, bởi vì Sở Ly thế công quá hung

mãnh, chính mình trước hết giải quyết Sở Ly, mới có thể an ổn đuổi theo giết Sở Vân Tiêu.

Nhất niệm cập thử, Tần Xuyên đối với (đúng) xuống trong tay nhánh cây, kiếm khí như thiên ti vạn lữ nhả nhụi kim loại bắt đầu Giao Dung cùng trong tay, ngưng tụ ra phong mang tất lộ Thanh Đế kiếm!

Tần Xuyên một cái quay người, hồn nhiên thiên thành địa chém ra một kiếm!

Thanh Đế kiếm kiếm khí biết bao ngưng tụ, tựa thật giống nhiệt đao cắt mỡ bò, đem núi sông chân khí toàn bộ cắt nhỏ!

"Lôi Vũ!"

Tần Xuyên thừa dịp phản công, Thanh Đế kiếm hóa thành vạn điểm Thanh Quang, kiếm khí sắc bén vô cùng, mang theo xuyên thủng hết thủy cuồng bạo lực sát thương, hưởng Sở Ly chèn ép đi lên!

Sở Ly trường thương trong tay tả hữu trên dưới không ngừng xoay tròn, Thương Hoa thật giống như gió lốc, đem số lớn kiếm khí cũng đón đỡ bên ngoài.

Có thể Tần Xuyên Lôi Vũ kiếm ý quả thực quá nhanh, bản thân lực xuyên thấu cũng thẳng được sâu vũ, mặc dù càng phí thể lực, nhưng muốn đánh nhanh thắng nhanh, Tần Xuyên cũng là liều mạng!

"Đình đình đình đình! —— "

Kiếm khí cùng thép thương không ngừng va chạm kịch liệt, Sở Ly bất tri bất giác lại bị đánh lùi lại vài chục bước, đã vào bãi cỏ cùng trong buổi rậm.

Chung quanh cây cối sớm bị Tần Xuyên kiếm khí cho đánh thành cái rỗ, thảo diệp đi theo không ngừng bay cuộn.

Sở Ly trong lòng hoảng hốt, hẳn là như vậy kiến thức rộng lão tướng quân, chưa từng thấy qua có người có thể sử dụng ra như vậy tinh diệu kiếm ý, càng

phát ra kinh ngạc, người trẻ tuổi này rốt cuộc lai lịch ra sao! ?

Hắn liên tục sử dụng toàn lực tấn công, vào lúc này thể lực đã sắp không chống đỡ được nữa, tốc độ cũng biến thành chậm chạp.

Chỉ nghe "Tăng lang" địa một cái kim loại tiếng va chạm sau, Sở Ly trong tay Bá Vương Thương đã bị Tần Xuyên Lôi Vũ kiếm ý trực tiếp đánh bay!

Vào lúc này Sở Ly mới bộ dạng sợ hãi phát hiện, hai tay mình đã miệng hùm rạn nứt, máu me đầm đìa, lại là bởi vì liên tục không ngừng kiếm khí đung, tay cũng Liễu Chấn tê dại, ngay cả cảm giác đau cũng không cảm giác được! ?

Thật là nhanh! thật là mạnh! Sở Ly đã không nói ra lời, mấu chốt là loại này kiếm lộ, hẳn hoàn toàn không nhận ra là xuất từ môn phái nào.

Thanh Đế kiếm còn như giao long, xuyên phá mây mù, bỗng nhiên xuất hiện ở Sở Ly cổ họng trước một cm nơi!

Tần Xuyên trên người áo da có chút nhăn nhúm bắn thiu, nhưng lại cũng không bị thương tích gì, hẳn một tay cầm kiếm, lạnh lùng nhìn Sở Ly.

"Ta thua", Sở Ly nhìn mình trước mặt, tùy thời có thể đem hắn giết chết Thanh Đế kiếm, thở hào hển cười khỗ, "Không hổ là kiếm khách, nếu là người ngay từ đầu sẽ dùng toàn lực, chỉ sợ ta tối đa chỉ có thể đón người mười chiêu đi" .

Tần Xuyên trong mắt lóe lên một tia sát cơ, hẳn thật ra thì hoàn toàn có thể đem Sở Ly giết, hơn nữa hẳn cũng có loại này xúc động, có thể tối cuối cùng vẫn là nhịn được, dù sao Sở Ly cùng hắn cũng không thù oán.

"Người muốn giết ta, liền động thủ đi", Sở Ly thản nhiên đối mặt.

Bên cạnh các thân binh đâu còn nhịn được rồi, tất cả đều cầm thương nhắm ngay Tần Xuyên, dẫn đầu binh lính rống to: "Dừng tay! dám dả thương tướng quân, nghỉ nghĩ (muốn) rời đi nơi này!"

Mặc dù này quần binh sĩ cũng như vậy cầm thương bao quanh Tần Xuyên, nhưng bọn hãn cũng biết, loại này cấp bậc võ giả, không là bọn hãn có thể ngăn cản, chỉ có thể làm hết sức.

Tần Xuyên cũng không để ý quanh mình binh lính lời nói, hãn hơi do dự một chút, chợt đem kiếm đâm về phía Sở Ly cổ họng!

Nhưng là, ở trong nháy mắt này, trên tay hãn Thanh Đế kiếm trực tiếp tản đi, hóa thành một chưởng, thừa dịp bất ngờ địa đánh vào Sở Ly ngực!

"Phốc!"

Sở cách thân thể rung một cái, té bay ra ngoài, té xuống đất, mặc dù sẽ không chết, nhưng là mất đi sức chiến đấu.

Tần Xuyên muốn chính là chỗ này hiệu quả, hãn không nói hai lời, nghiêng đầu liền bay ra sân, hướng phía nam xuống dốc địa phương, trực tiếp lướt tới.

"Nhanh! đi nhanh ngăn trở hãn!"

Sở Ly biết, Tần Xuyên là đuổi theo giết Sở Vân Tiêu rồi, cho nên chịu đựng ngực quặn đau, cũng để cho các binh lính mau đuổi theo.

Có thể Tần Xuyên tốc độ, này quần binh sĩ kia đuổi kịp.

Chẳng qua là không tới một phút công phu, Tần Xuyên liền trực tiếp lướt qua mấy chỗ xuống dốc rừng cây, tìm được chính lái một chiếc xe Jeep hướng kinh thành phương hướng chạy trốn Sở Vân Tiêu.

Tần Xuyên bước đi như bay địa từ bên lề đường sườn núi cao nhảy xuống, một đạo kiếm khí chém ra đi, "Phanh" địa một tiếng, trực tiếp đem khí trước mũi xe cùng bên trong động cơ đánh biến hình!

Đang lái xe chạy thoát thân Sở Vân Tiêu sắc mặt trắng bệch, kinh hô một

tiếng, xe mất đi sự khống chế, giã giữa một cái liên đụng vào ven đường trên hàng rào!

Bởi vì là đường quanh co, tốc độ xe không nhanh, hơn nữa an toàn túi hơi bắn ra ngoài, Sở Vân Tiêu chẳng qua là bị thương nhẹ.

Tần Xuyên đi tới cửa xe, đem đụng biến hình cửa xe lấy ra sau, một cái lấy ra bên trong Sở Vân Tiêu.

"Khác (đừng)! đừng giết ta! ta. . . ta biết lỗi rồi! cho ta một cái cơ hội! ta. . . ta có rất nhiều tiền! ta có thể cho người. . ." Sở Vân Tiêu đã bể đầu chảy máu, nhưng cũng không để ý những thứ này, chỉ muốn sống.

Tần Xuyên toét miệng cười một tiếng, "Người chút tiền này hay lại là giữ lại đi Âm Phủ hoa đi, vốn là ta mới vừa rồi một kiếm kia liền sẽ muốn mệnh người, nhưng ta cảm thấy, người chết trước hẳn biết, người là chết ở trên tay người nào"

Sở Vân Tiêu mặt đầy kinh hoàng cùng ngẩn ra.

"Ta thanh âm, người nên nhớ đi", Tần Xuyên đối về chính mình thanh âm nói câu.

Sở Vân Tiêu hai mắt trợn to, lộ xảy ra ngoài ý muốn, không cam lòng cùng cừ hận thần sắc, "Quả nhiên là người! ? người lại dám. . ."

Không đợi Sở Vân Tiêu nói xong, Tần Xuyên đã giữ lại cổ của hắn, "Hạp rắc" một tiếng, trực tiếp bóp vỡ cổ họng.

Lúc này, đã có binh lính từ phía trên đuổi theo chạy xuống, Tần Xuyên đem Sở Vân Tiêu ném vào trong xe, sau đó lui ra đến xa xa.

Tần Xuyên từ ven đường nhặt lên một cục đá, ngưng tụ lại Hỏa Liên chân khí sau, nhắm ngay xe Jeep bình xăng chỗ ấy, đạn chỉ một bắn!

Cục đá xuyên thấu bình xăng, Hỏa Liên chân khí cộng thêm va chạm sinh ra tia lửa, trực tiếp đem bình xăng nổ!

"Ầm!" một chùm ánh lửa ngút trời lên, chấn phảng phất toàn bộ Nam Sơn cũng đang lay động.

Làm một đám binh lính đuổi kịp này xe Jeep phụ cận lúc, chỉ thấy trước mặt một mảnh ngọn lửa cùng khói đen, còn có bị đốt cháy Sở nhị công tử, nào còn có thích khách bóng dáng?

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 548: Quá Xảo Hợp Rồi

0 548

Tháng mười hai đối với Hoa Hạ hào môn thế gia vòng mà nói, so với năm trước đều phải giá rét rồi nhiều chút, phảng phất có một tầng mây đen bao phủ.

Trương gia thiếu gia sau, thậm chí ngay cả Cổ Vũ thế gia thứ ba công tử nhà họ Sở, cũng bị thần bí thích khách giết chết, cái này coi như với trước mọi người suy nghĩ hoàn toàn bất đồng!

Trước còn cười nhạo Trương gia không phải là Cổ Vũ thế gia những gia tộc kia, cũng đều giống như tự vả miệng.

Hai người cái chết, đưa tới rất nhiều người liên tưởng, rốt cuộc là tình huống gì, chọc cho này hai kết hôn gia tộc, trước sau chết đích hệ tử tôn.

Sở Thiên Khoát biết mình con trai bị giết tin tức, phảng phất trong nháy mắt già đi mười tuổi, một ngày một đêm nhen ở trong phòng, không thấy bất luận kẻ nào.

Ngay cả Sở Ly cũng bị đả thương, loại này cấp bậc sát thủ, hẳn là vụn vụn không nghĩ tới.

Mà hỏi thăm Sở Ly sau, biết được một cái mấu chốt tin tức, chính là chỗ này tên gọi sát thủ, là nhận biết Chu Phương Tình, lần này, điều tra liền dễ dàng tiến hành.

Rất nhanh thì có ban đầu đồng thời thi cổ nhân nói ra, lần đó ở Amazon rừng mưa nhiệt đới, có cao thủ thần bí cứu giúp chuyện.

Thông qua Quốc An xác nhận, đó phải là Kiếm Ma, dù sao cường đại kiếm khách quả thực quá ít.

Từ trên xuống dưới nhà họ Sở, biết được là Kiếm Ma làm hết thảy các thứ này, ai cũng không dám nhắc tới cái gì báo thù chuyện.

Dù sao, đó là đem Hắc La Sát đánh cho tan tác, còn một mình Đồ Lục Đông Kinh người điên, Sở Vân Tiêu cùng Trương Khải Văn trêu chọc đến hãn, cũng thật là ngã huyết môi.

Nhưng là này cộc chuyện, lại để cho một mực ở truy xét Kiếm Ma Tinh Đấu bộ đội tổng chỉ huy, Nạp Lan Anh Kỳ, thu được ở Quốc An nội quyền phát biểu.

Hãn đã sớm đề cập tới Kiếm Ma có thể sẽ đối với (đúng) Hoa Hạ buổi diễn sáng tổn thương, trước Tống Bảo Khôn các loại (chờ) xem thường, bây giờ Kiếm Ma đều đã tứ vô kỵ đạn ở Hoa Hạ biên giới giết người, bọn họ Tự Nhiên không lời có thể nói.

Nạp Lan Anh Kỳ liên tục đưa ra ba cái ý kiến: số một, chính thức truyền đạt chỉ thị, phân phối đủ tài nguyên cùng nhân lực, điều tra Kiếm Ma tin tức cận kề; thứ hai, chính thức coi Kiếm Ma là làm có uy hiếp phần tử nguy hiểm; thứ ba, hãn phải tiếp tục xác nhận, hãn hoài nghi Tần Xuyên, có phải hay không Kiếm Ma.

Lần này, Tống Bảo Khôn không có cách nào cự tuyệt nữa, bởi vì Sở Thiên Khoát cũng đã ngã về phía Nạp Lan Anh Kỳ một bên.

Bất quá, Liễu gia ngược lại đưa ra kháng nghị cùng bất mãn, cho là loại này suy đoán thật là hoang đường!

Hiển nhiên, hết thảy các thứ này cũng chỉ là Liễu gia đi cái hình thức, Quốc An thật muốn tra, bọn họ cũng không ngăn được, nhưng dù sao cũng phải lộ ra đối với (đúng) Tần gia ủng hộ.

Quốc An liền Kiếm Ma vấn đề cho đòi mở cuộc họp khẩn cấp sau khi kết thúc, đêm đó, ở kinh thành ngoại ô một Tràng nhã trí trong biệt thự.

Một nam một nữ, chính ở trên giường gần bó ôi, nam chính rút ra một cây sau chuyện này khói, ánh mắt lấp loé không yên.

Tướng mạo rất có phong vận cô gái trung niên, nằm ở nam nhân trong ngực, nhẹ khẽ vuốt vuốt nam nhân ngực.

"Anh Kỳ ca, ở chung với ta thời điểm, lại không thể đừng nghĩ quân vụ sao?" nữ nhân mấy phần u oán.

"A Viện, người đừng hiểu lầm, ta chỉ là ngăn người", Nạp Lan Anh Kỳ cười một tiếng.

Nữ nhân chính là Tổng gia Đại tiểu thư, đặc công khoa trường khoa Tổng Viện.

Hai người từ lúc còn trẻ nhận biết, Tổng Viện thăm mến so với nàng lớn hơn mấy tuổi Nạp Lan Anh Kỳ, có thể bởi vì công việc cùng giữa gia tộc vấn đề, một mực không có thể thành công thúc đẩy.

Dù sao, Quốc An đặc công khoa đặc công, cùng bộ đội tuổi trẻ tướng lĩnh, đều không phải là ổn định đặc đi xuống chủ, hai nhà Tự Nhiên cũng không quá vui vẻ thấy bọn họ lập gia đình, cũng muốn cho bọn họ tìm một ổn định phối ngẫu.

Chỉ tiếc, qua nhiều năm như vậy, hai người nam chưa lập gia đình, nữ chưa gả, cứ như vậy âm thầm lui tới đến.

"Người còn gạt ta, ta còn có thể không nghĩ tới? người khẳng định còn đang suy nghĩ Kiếm Ma chuyện. . . sự tình luôn có thể tra rõ, người cũng đừng hao tâm tổn sức rồi", Tổng Viện tả oán nói.

Nạp Lan Anh Kỳ thở dài, "Ta thật là cảm thấy quá xảo hợp rồi, người có phát

hiện không, mặc dù chúng ta nắm giữ không tới Tần Xuyên hành tung, có thể mỗi lần Kiếm Ma lúc xuất hiện, Tần Xuyên đều là hành tung thành mê" .

"Ta đương nhiên có chú ý tới, bất quá. . . Tần Xuyên dù sao cũng là một cao cấp Tiên Thiên Vũ Giả, hẳn muốn đi chỗ nào, rất khó bị truy xét được, cho nên vẫn là muốn lại cẩn thận kiểm tra mới được", Tống Viện nói.

Nạp Lan Anh Kỳ đạo: "Lần này, may mà Sở Ly Lão Tướng Quân, đa mưu túc trí, hẳn dẫn dụ Kiếm Ma cùng hẳn đánh cờ, những Cờ Vây đó tử thương, số lớn có dấu Kiếm Ma vân tay. chúng ta nếu như lại đi lấy Tần Xuyên vân tay, tiến hành so sánh, hơn phân nửa là có thể xác nhận" .

"Tần Xuyên vân tay, theo ta tới lui lấy đi, vừa vặn, ta cũng đi giúp người thăm dò một chút, tiểu tử này đến cùng phải hay không Kiếm Ma", Tống Viện mỉm cười nói.

Nạp Lan Anh Kỳ mặt đầy vui mừng duỗi tay sờ xoạng đến nữ đầu tóc, "A Viện, vậy thì khổ cực người" .

"Khổ cực không khổ cực, cũng phải xem người thế nào đãi ta", Tống Viện cười quyền rũ nói.

Nạp Lan Anh Kỳ cười ha ha một tiếng, thuốc lá để nhấn một cái, xoay mình đem Tống Viện đè ở phía dưới, bắt đầu đợt thứ hai đại chiến. . .

. . .

Lúc buổi sáng, thành phố Đông Hoa.

Tần Xuyên vừa mới ngồi máy bay trở lại thành phố Đông Hoa, đổi về chính mình dáng vẻ, dùng cái thân phận giả, ngược lại cũng hết thầy thuận lợi.

Chuyến này giết người hành động, nếu nói là có manh mối gì có thể tra, chính là mình lưu lại một nhiều chút vân tay, hay hoặc là DNA.

Tần Xuyên cũng cân nhắc qua mang bao tay, thế nhưng không có phương tiện tự mình động thủ, vì vậy Tần Xuyên sẽ để cho tiên tri hệ thống tiến hành theo dõi, một khi Quốc An nếu so với đối với (đúng) tin tức, chính mình đi sửa đổi một chút là được.

Từ sân bay lái xe đi ra, Tần Xuyên cũng không về nhà, mà là chạy thẳng tới Chu gia trạch viện.

Đi tới Chu gia thời điểm, Chu Vân Phong cùng Chu Thanh Sơn vừa vặn đều tại, bọn họ hai ngày này cũng là ăn ngủ không yên, đặc biệt là nghe Trương Khải Văn lại "Bạo tể", cơ hồ cũng suy đoán có phải hay không là Tần Xuyên động thủ.

Cho nên, làm Tần Xuyên biến mất hơn một ngày lại lúc xuất hiện, bọn họ đều dùng một loại rất là sợ hãi ánh mắt nhìn hắn.

"Tần. . . Tần tiên sinh, lớn như vậy sớm đến, là tới nhìn Tình nhi sao?" Chu Thanh Sơn nụ cười cứng ngắc, hắn thật ra thì cũng hối hận với Tần Xuyên hợp tác, tiểu tử này quá tà môn, nhưng lúc này đã cười hồ khó xuống.

Tần Xuyên thấy hai cha con này biểu tình, thật ra thì cũng rất có thể hiểu được, bọn họ đều là người bình thường, làm sao có thể đối với (đúng) một cái hung thủ giết người gắng giữ lòng bình thường.

"Các người thật giống như rất sợ ta?" Tần Xuyên cười một cái tự giễu, "Là đã xảy ra chuyện gì sao?"

Chu Vân Phong cẩn thận hỏi "Tần tiên sinh a, ngài chẳng lẽ không biết, cái đó trước gặp qua Trương Khải Văn, đột nhiên chết rồi không?"

"Phải không, ta không biết, chết thì chết đi", Tần Xuyên nhún vai một cái.

Thấy Tần Xuyên một chút ngoài ý muốn cũng không có, Chu gia phụ tử càng tin chắc, chuyện này với Tần Xuyên thoát không khỏi liên quan, càng phát giác

khủng hoảng!

Phải biết đây là giết Trương gia thiếu gia a, vạn nhất Trương gia giận cá chém thớt đến Chu gia trên người, bọn họ có thể như thế nào cho phải.

Tần Xuyên cũng đoán được hai người này ý tưởng, khẽ thở dài, "Các người chớ suy nghĩ lung tung, thật tốt bạn rợn các người chính là" .

"Ha ha. . . là. . . đúng vậy, này ngược lại theo chúng ta cũng không liên quan, đúng không, cha", Chu Thanh Sơn giọng yếu ớt nói.

Chu Vân Phong cũng là hận không được chính mình già si ngốc liền như vậy, biết rõ Tần Xuyên là vì hấn cháu gái ra mặt, có thể hết lần này tới lần khác cũng rất sợ hãi, làm ngoài dạm không phải là người.

"Đúng rồi, Tình nhi khá hơn chút nào không? hấn không đi trường học đi" .

Tần Xuyên chính hỏi thăm, đột nhiên liền nghe có người từ hậu viện bước nhanh chạy đến, rõ ràng là mặt lộ vẻ tiêu tụy Chu Phương Tình.

Nữ nhân hốc mắt phỉm hồng, tựa hồ không ít khóc, vào lúc này thấy Tần Xuyên, không nói hai lời liền xông về phía trước, ôm lấy nam nhân.

Tần Xuyên sững sờ, ở bên Chu gia phụ tử cũng là chình nhiên, không khí hiện trường lộ ra rất là lúng túng cùng an tĩnh.

Chu Phương Tình cũng không nói chuyện, chính là chỗ này sao dùng sức ôm chặt, phảng phất ở nói cho Tần Xuyên, bất kể hấn làm cái gì, giết ai, gây họa gì, nàng đều không để ý!

Từ phía sau yên lặng đi theo đi ra Chu Phương Ngữ, trước một mực phụng bồi tỷ tỷ, nghe được Tần Xuyên tới tin tức, cùng theo một lúc đi ra, lúc này nhìn thấy một màn này, căn môi dưới, ánh mắt phức tạp.

Nhìn tỷ tỷ và Tần Xuyên ôm nhau, trong nội tâm nàng, cuối cùng ngũ vị tạp

trần, có chút chua, có chút khô, còn có một chút khác (đừng) mùi vị.

Hai tỷ muội đều không phải là ngu ngốc, huống chi đều biết Tần Xuyên võ công cao cường, cũng không cần suy nghĩ nhiều, cũng biết Trương Khải Văn chết hơn phân nửa là Tần Xuyên liên quan.

Đây là chẳng ai nghĩ tới, Tần Xuyên lại thật vì cho Chu Phương Tình hả giận, xung quan giận dữ vì hồng nhan, làm điên cuồng như vậy cử động.

"Không việc gì. . . ta không sao, người cũng sẽ không việc gì. . ." Chu Phương Tình thật giống như hồ ngôn loạn ngữ, lảm bảm một ít không đầu không đuôi lời nói.

Nhưng là, Tần Xuyên Tự Nhiên có thể nghe hiểu trong đó hàm nghĩa.

Tần Xuyên vốn là không có chút rung động nào tâm, rạo rức mở từng tia tế văn, hấn chợt phát hiện, chính mình dính đầy máu tươi hai tay, cũng không phải là lạnh giá, cũng không hoàn toàn là bẩn thỉu.

Ít nhất trước mắt trong ngực nữ nhân, có thể minh bạch hấn dùng tâm, cũng có thể tiếp nạp hấn làm nên làm.

"Phụ thân, gia gia", Chu Phương Tình bỗng nhiên quay đầu, đối với (đúng) hai một trưởng bối đạo: "Ta nghĩ, ta tạm thời cũng không đi được trường học dạy học rồi, ta sẽ từ công việc, sau đó nghỉ ngơi một đoạn thời gian. Tần Xuyên hiện tại ở một cái người ở, hấn sinh hoạt hàng ngày đều không người chiếu cố, ta nghĩ rằng qua đi ở chung với hấn đoạn thời gian" .

"Cái gì! ?"

Không chỉ có Chu gia phụ tử, Chu Phương Ngữ khiếp sợ, ngay cả Tần Xuyên cũng là ngẩn ra, có chút hoài nghi mình nghe lầm.

Hướng đến như vậy ôn uyển diễm đạm Chu Phương Tình, lại nói lên như thế "Lớn mật" tố cầu tới.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 549: Đến Cửa

0 549

Ở cùng nhau? điều này đại biểu hàm nghĩa có thể là thêm.

Cái gì chiếu cố sinh hoạt hàng ngày, đều là mượn cố, Tần Xuyên nhân sinh cả đời công việc cũng không phải một hai ngày rồi, hơn nữa hẳn cũng không thiếu người phục vụ.

"Tỷ tỷ! người đây là muốn làm gì! ? người nếu là dờn qua, một khi bị một số người phát hiện, ngoại giới những tin đồn kia không liền càng thêm lợi hại! ?"
Chu Phương Ngữ tim đập loạn, khó tin.

Chu Phương Tình lắc đầu, "Này cũng không trọng yếu, ta cảm thấy, ta ở nhà đợi thời gian cũng quá lâu rồi, là nên đổi cái hoàn cảnh rồi" .

Vừa nói, nữ nhân hỏi hướng Tần Xuyên, "Người nên không ngại chứ ?"

Tần Xuyên dĩ nhiên đồng ý, coi như muốn hẳn cố ý mua một nhà ở tiền nữ nhân ở cũng không thành vấn đề, cười gật đầu: "Người thích liền có thể, ta có thể mang người ra biển, đi trên biển chơi đùa ít ngày" .

"ừ!" Chu Phương Tình điềm cười.

Chu Phương Ngữ nhìn tỷ tỷ và Tần Xuyên liếc mắt đưa tình, người nông ta nông dáng vẻ, cũng biết nói cái gì đều vô dụng.

"VẬY CŨNG TỐT, TÌNH NHI NGƯỜI CŨNG KHÔNG LÀ CON NÍT RỒI, NGƯỜI ĐÃ LỰA CHỌN NHƯ VẬY, BA ỦNG HỘ NGƯỜI", Chu Thanh Sơn thở dài, thà nhìn con gái tự giam

mình ở trong căn phòng, còn không bằng để cho nàng đi ra ngoài.

Nếu không cách nào cự tuyệt, chỉ có thể để cho tâm phóng khoáng đi tiếp thu trước mắt cục diện.

Sự tình liền quyết định như vậy, Chu Phương Tình đơn giản thu thập ít thứ, theo Tần Xuyên cùng rời đi rồi Chu gia.

Lái xe đến nửa đường, Chu Phương Tình lại đột nhiên nói: "Ta ở thành phố bắc Hoa Lâm Uyển có một cái trùng tu sạch sẽ nhà ở, người đem ta đưa đến nơi đó đi đi" .

Tần Xuyên sững sờ, buồn bực nói: "Tình nhi, người không phải nói theo ta về nhà sao?"

Chu Phương Tình liếc hẳn một cái, "Đó là dùng mà nói phục cha ta cùng gia gia bọn họ mượn cớ, nếu như ta nói, ta nghĩ rằng một người dờ ra ngoài sinh hoạt, bọn họ nhất định sẽ lo lắng ta không nghĩ ra cái gì, nếu như là với người đồng thời, bọn họ liền sẽ tương đối yên tâm" .

Tần Xuyên dở khóc dở cười, ngay cả hẳn đều bị nữ nhân cho che lại, "Một mình người ở chỗ ấy, kì quái lạnh tanh, ngược lại trong nhà của ta chỉ một mình ta, người hãy cùng ta đồng thời đi" .

"Bây giờ là một mình người, nhưng nếu như Liễu tiểu thư trở lại, phát hiện người ở nhà nuôi rồi một nữ nhân, nàng sẽ ra sao?"

Tần Xuyên trong đầu nghĩ, lấy Liễu Hàn Yên tính tình, phỏng chừng căn bản sẽ không hỏi nhiều cái gì, thêm gì nữa thời điểm trở lại đều là vấn đề, vì vậy nói: "Cái này người liền đừng lo lắng, nàng cũng là biết người" .

Chu Phương Tình than nhẹ, "Ta biết người quan tâm ta, nhưng kỳ thật, ta cũng muốn rất nhiều, ta cảm thấy đặc lần này có lẽ là một bước ngoặt, để cho ta nhiều đi ra ngoài một chút, đổi một tâm tình.

Ta dự định nghỉ dưỡng sức hai ngày, tìm một xa điểm địa phương đi lữ hành, lúc trước một mực ngồi xe lăn, trước đi Nam Mỹ cũng chỉ là không đình công làm, cũng không có cơ hội đi những địa phương khác nhìn một chút không."

Tần Xuyên im lặng, hẳn mới hiểu được, đối với (đúng) Chu Phương Tình mà nói, bây giờ thành phố Đông Hoa, Đông Hoa đại học, bao gồm thân người nhà họ Biên thân hữu, cũng sẽ để cho nàng cảm giác khó chịu

Coi như Trương Khải Văn đã chết, nhưng lần này sóng gió không thể nào thoáng cái liền đi qua, thà lúc nào cũng có thể bị cổ quái ánh mắt nhìn, Chu Phương Tình chọn rời đi một trận.

Chu Phương Tình thấy Tần Xuyên yên lặng, xinh đẹp nhưng cười cười, "Người đừng lo lắng, thật ra thì ta lựa chọn đi cùng với người, liền đã làm xong chuẩn bị tâm tư, đối mặt bây giờ những vấn đề này. ta thật chẳng qua là muốn đi xem một chút, buông lỏng một chút, không biết làm chuyện ngốc nghếch, cũng sẽ không rời đi quá lâu" .

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, thần bí cười hỏi: "Ta đây đề cử cho người một chỗ như thế nào đây? hẳn sẽ rất đúng người khẩu vị. . ."

"Nơi nào?"

"Người nếu thích văn vật, khảo cổ nghiên cứu, vậy hãy để cho người đi đại anh bác vật quán, công việc học tập một đoạn thời gian như thế nào đây?"

Chu Phương Tình ngần ra, "Người sẽ không phải là nói Luân Đôn đại anh bác vật quán chứ ? nơi đó ta có thể đi sao? !"

Đại anh bác vật quán là thế giới bốn nhà bảo tàng lớn một trong, năm giữ vượt qua tám trăm vạn cái đồ cất giữ, dĩ nhiên là Chu Phương Tình như vậy khảo cổ người nghiên cứu phi thường hướng tới công việc học tập nơi.

Tần Xuyên nhún vai một cái, "Cái này có gì khó khăn, ta đưa chút đồ cất giữ

cho bọn hắn, để cho bọn họ an bài cho người một cái thích hợp chức vị, người lại bản thân thì có tham gia quốc tế khảo cổ kinh nghiệm làm việc, bọn họ từ buôn bán cùng góc độ chuyên nghiệp cũng không có lý do cự tuyệt" .

Chu Phương Tình nghe một chút, lập tức động lòng, "Kia. . . ta đây khi nào thì đi?"

"Liên muốn lễ Giáng sinh rồi, đến lúc đó Tiểu Vi vi cũng sẽ trở về, đợi nàng trở về Luân Đôn thời điểm, mang người cùng đi, có nàng với người làm bạn, ta cũng yên tâm một ít", Tần Xuyên đạo.

Chu Phương Tình trong con người tràn đầy mong đợi cùng vẻ vui mừng, "Ta quyết định, ta hai ngày này không đi Hoa Lâm Uyển ở" .

"Kia đi chỗ nào?" Tần Xuyên hỏi.

"Ngu ngốc, đi nhà người ở a! ai cho người đối với ta tốt như vậy, ta lại không tiền lại không quyền, vì báo đáp người, không thể làm gì khác hơn là đem mình để cho người", Chu Phương Tình nói xong đồng thời, đã lúm đồng tiền đẹp đỏ bừng, nghiêng đầu chuyển hướng ngoài cửa xe.

Tần Xuyên hít vào một ngụm khí lạnh, cảm giác trên đầu giạt mình một cái, đi lên chân ga chân cũng phát tê rồi. . . càng bình thường điềm đạm tri tính nữ nhân, nói ra loại này giàu có trên đùa lực lời, lại càng phát để cho người khó mà kháng cự!

Đương nhiên hắn cũng biết, Chu Phương Tình nói thể chân, là nửa đùa nửa thật, ngay từ lúc Colombia thời điểm, thật ra thì hai người thiếu chút nữa được việc.

"Chúng ta đây còn ăn cơm trưa sao? cái này thì lập tức trở về không?" Tần Xuyên đã không thể chờ đợi!

Chu Phương Tình dở khóc dở cười, sân gặp hắn liếc mắt, "Về phần người

mà! giờ ăn cơm cũng không cho ta?"

"Chúng ta đây đơn giản ăn chút, đi ngang qua McDonald's thời điểm mua chút khoai xan trực tiếp mang đi đi!"

Chu Phương Tình không nói gì, "Người nếu không trực tiếp mời ta ăn bún cay được!"

Tần Xuyên sau khi suy tính, "Bún cay cũng được a! cái này không trời lạnh mà!"

"Người. . . người đừng nghiêm túc như vậy biểu tình có được hay không! ta đùa giỡn với người!" Chu Phương Tình cũng sắp điên rồi.

Tần Xuyên mặt đầy thâm trầm nói: "Tình nhi, người cũng biết ta là người ưu điểm không nhiều, cũng liền mấy trăm, trùng hợp là, làm việc kỹ lưỡng coi là một người trong đó" .

Nhìn Tần Xuyên kia một bộ heo chết không sợ khai thủy năng biểu tình, nữ người đã cười không thể chi, toàn bộ phiền não cũng ném ra...(đến) ngoài chín tầng mây.

Tần Xuyên cũng nói cho ra, làm được, thật mua một túi khoai xan, liền lái xe trở về nhà.

Trước còn rất là có can đảm Chu Phương Tình, theo đi vào trong phòng, lại trở nên khẩn trương mà thấp thỏm, nàng đột nhiên có chút hối hận, ban ngày liền nói với Tần Xuyên thứ lời đó, bây giờ tựa như có lẽ đã đem Tần Xuyên hỏa cũng câu dẫn lên rồi.

Tần Xuyên sớm ở trên đường liền ăn hai Hamburg, vừa vào nhà liền nói: "Ta đi tắm, Tình nhi người chậm rãi ăn, thật ra thì không cần ăn quá ăn no, bởi vì chờ chút đặc vận động, người biết!"

Chu Phương Tình nhìn nam nhân "Đằng đằng đằng" chạy lên lầu, đều muốn

quay đầu chạy trốn, đây cũng quá Hầu nóng nảy.

Bất quá chuyện cho tới bây giờ, nàng cũng dự định không đếm xỉa đến, tâm lý loại này vừa khẩn trương lại mong đợi cảm giác, để cho nàng ngọt ngào.

Đang lúc Chu Phương Tình dự định đơn giản ăn chút thời điểm, lại nghe thấy chuông cửa vang lên.

Mới vừa đến lầu thượng Tần Xuyên cũng nghe đến, mặt đầy buồn bực đi xuống, "Thế nào ban ngày đã có người tới tìm, còn có nhường hay không người thanh tĩnh? !"

"Nên ban ngày mới viếng thăm a, ta trước tránh một chút, người đi chiêu đãi khách nhân đi", Chu Phương Tình cảm giác mình cũng không cần lộ diện tương đối khá, cho nên nằm thức ăn chạy lầu lên rồi.

Tần Xuyên chỉ đành phải mở ra chuông cửa video, nhìn một chút bên ngoài người, phát hiện là một cái có chút quen mắt nữ nhân, tựa hồ gặp qua không chỉ một lần.

"Ai vậy", Tần Xuyên hỏi.

Mặc lão luyện, một con qua tai tóc ngắn phong vận trung niên nữ tử, mở miệng nói: "Là Tần Xuyên đi, chúng ta trước ở kinh thành gặp qua hai trở về, ta là Quốc An đặc công khoa trưởng khoa, ta gọi là Tống Viện."

Tống Viện? Tần Xuyên suy nghĩ một chút Tống gia tài liệu, biết đây là Tống Bảo Khôn trưởng nữ.

Quả nhiên, Quốc An là muốn tới điều tra mình rồi, Tần Xuyên mặc dù biết này không tránh được, lại không ngờ tới nhanh như vậy, hơn nữa còn là một Nữ Đặc Công đến cửa.

"Tìm ta có việc sao?" Tần Xuyên dĩ nhiên làm bộ muốn hỏi một câu.

"Là liên quan tới hai lên án giết người, bởi vì cùng người có nhất định liên hệ, cho nên muốn mức độ tra một chút, có thuận tiện hay không?" Tống Viện mỉm cười.

Tần Xuyên Tự Nhiên không thể nào cự tuyệt, mở cửa cho đi, Tống Viện vào đại sảnh.

"Nhà ở thật không tệ a, đáng tiếc Liễu tướng quân vẫn còn ở Xu-Đan chấp hành duy hòa nhiệm vụ đi, một mình người ở, đảo vắng lạnh nhiều chút", Tống Viện sau khi vào cửa, ngồi ở trên ghế sa lon, vừa nói nhiều chút không mặn không nhạt lời nói.

Tần Xuyên cũng rất ung dung, hỏi "Uống chút gì không?"

"Nước là được rồi, không cần quá phiền toái, ta hỏi mấy vấn đề liền đi", Tống Viện đạo.

Tần Xuyên cho nàng rót ly nước, ngồi ở Tống Viện đối diện trên ghế sa lon, "Tống khoa trưởng có cái gì muốn hỏi đây" .

Tống Viện vừa lật mở chính mình tùy thân mang đến máy vi tính xách tay, một bên ánh mắt nhưng ở Tần Xuyên trên mặt vô tình hay cố ý liếc.

Tần Xuyên biết, nữ nhân này là đang quan sát chính mình nhỏ biểu tình, cũng may hăn cũng xem qua phương diện này thư, vô cùng lãnh đạm.

Ngược lại Tống Viện tướng mạo, để cho Tần Xuyên mơ hồ nhớ lại một chuyện. . .

"Liên quan tới Trương Khải Văn cùng Sở Vân Tiêu chết, Tần Xuyên người có ý kiến gì không?" Tống Viện không nhìn ra đặc biệt gì, mới mở miệng hỏi.

Tần Xuyên cũng không có làm bộ như không biết chuyện, giang tay ra, cười nói: "Bọn họ cũng vừa ý nữ nhân ta, chết dĩ nhiên tốt nhất, chẳng lẽ các người cho là, người là ta giết?"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 550: Trong Hình Nữ Nhân

0 550

"Chúng ta không thể loại trừ bất kỳ khả năng, cho nên muốn tới hỏi hỏi người, ngày hôm trước cùng ngày hôm qua, người cũng phân chớ ở đó?" Tống Viện cười hỏi.

Tần Xuyên đạo: "Ta ở Ngọc Khê núi chỗ ấy ngồi tĩnh tọa luyện công, người biết Ngọc Khê núi sao? ngay tại Thành Đông, Ly Đông Hoa sơn bay không xa" .

Tần Xuyên biết, Quốc An nhất định là có bắt tự mình lái xe từ sân bay đi ra chứng cứ, dù sao mình có thể Dịch Dung, xe cũng rất khó khăn làm giả.

Tống Viện hí mắt, "Người tại sao nhất định phải đi sân bay phụ cận địa phương luyện công? Tần gia hẳn không thiếu sân luyện công đi, hơn nữa nơi phụ cận này cũng thật an tĩnh."

"Cái này là cá nhân sở thích, không đặc biệt gì nguyên nhân", Tần Xuyên đạo.

Tống Viện gật đầu một cái, đem Tần Xuyên nói chuyện cũng nhớ kỹ, sau đó đột nhiên hỏi "Tại sao bọn họ đều gọi hô người gọi Kiếm Ma? danh tự này là thế nào tới?"

Tần Xuyên trong bụng cười thầm, này hỏi một chút, phảng phất là Quốc An đã nhận định hẳn chính là Kiếm Ma tựa như, phô trương thanh thế, kế sách không tệ.

Chỉ tiếc hẳn cũng sẽ không mắc lừa, lập tức lộ ra mặt đầy giận ra biểu tình,

đạo: "Kiếm Ma? người hỏi ta ta làm sao biết, ta cũng không phải là Kiếm Ma" .

Tống Viện ngẩng đầu, thật sâu nhìn Tần Xuyên liếc mắt, " Xin lỗi, là ta hỏi sai rồi, bởi vì chúng ta hoài nghi, lần này giết chết bọn họ, là cái đó Kiếm Ma, người nên cũng có nghe nói, hẳn là tên biến thái Sát Nhân Cuồng đi" .

Tần Xuyên nói: "Ta chỉ biết là, hẳn thật giống như ở Đông Kinh đã cứu vợ của ta, cho nên ta cũng không muốn nhiều đánh giá hẳn."

"Người thật giống như không có chút nào ghen tị, Liễu tướng quân bị khác (đừng) nam nhân anh hùng cứu mỹ nhân", Tống Viện hỏi.

"Người không phải mới vừa nói hẳn biến thái ấy ư, tại sao lại thành anh hùng?" Tần Xuyên ngược lại cười nói.

Tống Viện động tác tự nhiên cầm lên ly nước, uống hai ngụm nước, mới nói: "Bất kể hẳn là anh hùng, hay lại là giết người Ma, nếu như hẳn khiêu chiến chúng ta Hoa Hạ an ninh quốc gia vấn đề, đó chính là chúng ta địch nhân" .

Tần Xuyên lộ ra vẻ bình tĩnh, đạo: "Tống khoa trưởng ý tứ, là thông qua sự kiện tạo thành kết quả, tới định tính một người, cái này ngược lại để cho ta nghĩ tới một cái tiểu cố sự" .

"Ồ? câu chuyện gì", Tống Viện hiếu kỳ nói.

Tần Xuyên mặt đầy cảm khái cười nói: "Cũng không phải nhiều đặc biệt cố sự, chẳng qua là ta một nữ tính bằng hữu, nàng sau khi sinh không bao lâu, mẫu thân nàng liền vứt bỏ nàng, chạy ra ngoại quốc rồi. . . nàng sau khi lớn lên, liền nói, bất luận mẫu thân nàng tại sao phải vứt bỏ nàng, nếu làm loại sự tình này, liền khó mà được tha thứ" .

Tống Viện khóe mắt có chút rung rung bên dưới, trầm mặc một hồi, mới nói: "Phải không, loại sự tình này, quả thật không đáng giá tha thứ" .

Nữ nhân ánh mắt biến đổi không chừng, có vẻ hơi ngòai không yên rồi, nàng

đứng lên nói: "Ta vấn đề đã kết thúc, cảm ơn người phối hợp, nếu như người đã không có gì muốn nói, ta đây liền đi" .

Tần Xuyên thấy nàng vẻ mặt cử chỉ, cơ bản liền ấn chứng nội tâm suy đoán, ngăn lại nói: "Chờ một chút, ta có một vấn đề muốn hỏi một chút Tổng khoa trưởng" .

Tổng Viện vừa mới chuyển thân, liền dừng lại, hít sâu một hơi nói: "Còn có chuyện gì sao?"

"Tổng khoa trưởng đi qua Phù Tang sao?"

Tổng Viện cười nhạt rồi cười, quay đầu lại nói: "Rất nhiều năm trước, đi cũng là vì công việc, nếu như không chuyện khác, ta liền đi trước rồi" .

" Được, ta đây đưa tiễn người" .

"Không cần khách khí như vậy, chính ta đi liền có thể" .

Nói xong, Tổng Viện đi nhanh ra nhà, chẳng qua là nàng tiếng bước chân, thế nào nghe đều có chút rối loạn.

Chờ Tổng Viện sau khi đi, Tần Xuyên thở dài một hơi, vụn vụn không nghĩ tới, Phù Tang bên kia Toda chị em gái mẹ, lại là Tổng gia Đại tiểu thư! khó trách lần trước thấy hình thời điểm, cảm thấy nhìn quen mắt.

Mặc dù qua nhiều năm như vậy, tướng mạo có chút biến hóa, nhưng chung quy còn là cùng một người.

Nếu Tổng Viện là đặc công, vậy thì có thể giải thích tại sao ban đầu sẽ đi Phù Tang, lại đột nhiên biến mất.

Cái gì Lưu mỹ đồng, thành phố Đông Hoa người, đều là nàng thân phận giả! nàng cho tới bây giờ liền chưa nói với vậy đối với chị em gái chân tướng!

Tần Xuyên vốn là còn hoài nghi, Tống Viện có phải hay không Toda Mỹ Nại Tử mẹ ruột, nhưng nhìn nàng toát ra hốt hoảng, hẳn là ruột thịt không sai.

Nếu không lời nói, lấy loại này đặc công định lực, nếu là không liên hệ máu mủ dưỡng nữ, nàng là sẽ không như thế rõ ràng phản ứng.

Này ngược lại làm cho Tần Xuyên cảm giác làm khó, hẳn không biết, có hay không phải đem này một tin tức nói cho Phù Tang bên kia Toda chị em gái, bởi vì, Tống Viện coi như Quốc An người, lại vừa là Tống gia Đại tiểu thư, đột nhiên toát ra một cái Phù Tang con gái, một cái dưỡng nữ, này tuyệt đối không phải đùa giỡn!

Tần Xuyên một trận khổ não, chậm rãi đi lên lầu, trở lại gian phòng của mình bên trong.

Chu Phương Tình mới vừa tắm xong, quần khăn tắm, chân ngọc cùng tuyệt cánh tay lộ ở bên ngoài, đường cong lả lướt cao gầy, tri tính bên trong lộ ra một tia tiêu quyến rũ.

Nàng vốn là rất khẩn trương đợi chờ nam nhân, vốn tưởng rằng Tần Xuyên sẽ nóng nảy địa đối với nàng làm những gì, lại thấy nam nhân rất là quần quít địa ngồi ở đằng kia suy nghĩ cái gì.

"Người làm sao vậy? mới vừa rồi ai tìm người?" Chu Phương Tình bần rộ ân cần hỏi.

Tần Xuyên cũng không quyết định chắc chắn được, suy nghĩ Chu Phương Tình từ nữ nhân góc độ, có lẽ có bất đồng cái nhìn, vì vậy đem sự tình nguyên ủy nói một lần.

Chu Phương Tình sau khi nghe xong, hiển nhiên thật bất ngờ, trong thiên hạ lại có loại này đúng dịp chuyện, nhưng là lộ ra vẻ đau thương, "Mẹ của ta qua đời địa sớm, mặc dù ta cùng tiểu nữ cũng rất thống khổ, nhưng ít ra còn biết nàng đi trên trời. . .

Ta nghĩ rằng vậy đối với nghệ Kỹ chị em gái, khẳng định so với chúng ta còn khó hơn qua, các nàng ngay cả mẫu thân mình đi đâu, có hay không vứt bỏ các nàng đều không biết, đây mới là tối hành hạ" .

Tần Xuyên hỏi "Tình nhi, kia ý người là. . . ta đem cái tình huống này nói cho Mỹ Nại Tử với Huệ Tử?"

Chu Phương Tình nói: "Ta cảm thấy, người nên trước kiểm chứng một chút, xác nhận có phải hay không, sau đó sẽ đem sự tình nói cho các nàng biết, tới cho các nàng có nguyện ý hay không tới nhận thân, chính là các nàng lựa chọn" .

"Liên coi như các nàng nguyện ý đến, ta phỏng chừng kia Tổng Viện cũng không nguyện ý nhận thức đi, nếu không vài chục năm rồi, làm sao biết đều không đi Phù Tang nhìn nàng một cái môn đây", Tần Xuyên lắc đầu cười khổ.

"Nếu như nàng thật không quan tâm, cũng sẽ không ở trước mặt người lộ ra cái loại này sơ hở, ta nghĩ rằng. . . hẳn không có một cái mẹ, là thực sự có thể đối với (đúng) xương thịt ngồi yên không lý đến đi", Chu Phương Tình đạo.

Tần Xuyên nghe trong lòng căng thẳng, không khỏi nghĩ (muốn) từ bản thân thân thể, đúng vậy, chính mình như thế khát vọng biết mẹ đẻ là ai, năm đó xảy ra chuyện gì, loại cảm giác này, Toda chị em gái nhất định cũng là như vậy.

"Được, ta lập tức tra một chút, Tổng Viện năm đó ở Phù Tang nhất định là có không bớt tin hơi thở còn để lại, nhiều tìm một chút đầu mối nhất định là có", Tần Xuyên mở máy vi tính ra, chuẩn bị dùng tiên tri hệ thống công việc.

Cái này gọi là Chu Phương Tình hơi lộ ra lúng túng, nàng vốn là đều chuẩn bị xong, lần này nam nhân đột nhiên lại không làm chuyện kia rồi, nàng chỉ có thể đi sửa sang lại quần áo đi ra, lại cho mình mặc vào.

Nhưng vào lúc này, Tần Xuyên đột nhiên một cái Hồi Mã Thương, từ phía sau một cái lọt xuống Chu Phương Tình hệ trên người khăn tắm!

"Nha!" Chu Phương Tình duyên dáng kêu to một tiếng, giơ lên hai cánh tay theo bản năng bưng kín bộ ngực mình, đẩy đà mềm mại lại là căn bản che giấu không hoàn toàn, trực tiếp từ trong khe hở đè ép rồi đi ra.

Tần Xuyên ôm một cái nữ nhân eo nhỏ nhắn, miệng tiến tới nữ nhân bên tai, cười nói: "Ngốc Tình nhi, nhìn người mới vừa rồi kia thất vọng tiêu biểu tình, người nghĩ rằng ta thật quên hôm nay chính sự?"

"Mất. . . thất vọng? ta mới không có!" Chu Phương Tình ngập ngừng.

Tần Xuyên tay đã từ nữ nhân eo, từ từ tuột xuống, mò tới một mảnh tam giác vùng, nơi đó rậm rạp phương thảo, đã còn có Lộ Châu dính tựa như ướt át.

Chu Phương Tình cảm giác mình cả người đều nhanh hòa tan, hai chân căn bản không khí lực chống đỡ, mềm mại địa rớt ở trong ngực nam nhân.

Tần Xuyên phát hiện, Chu Phương Tình thân thể, so với chính mình những nữ nhân khác đều phải mềm nhũn một ít, mặc dù nàng bây giờ bình phục, nhưng nhiều năm qua không thể nào đúc luyện, đúng là vẫn còn có chút ảnh hưởng.

Bất quá, loại này thân thể xúc cảm, lại giống như là vuốt bông vải như thế, mới mẻ mà thư thích cực kỳ.

"Tình nhi, trên người của người thật mềm mại", Tần Xuyên một bên hôn nữ nhân sáng bóng cổ, một bên lăm bắm.

"Đừng. . . chớ nói. . . anh. . ."

Chu Phương Tình căn bản đầu cũng không nghe sai khiến rồi, trong lỗ mũi phát ra trận trận ươm.

Theo buông lỏng toàn thân, bị nam nhân ôm đến trên giường sau, sẽ bỏ mặc nam nhân muốn làm gì thì làm. . .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điền Cường, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường

Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 551: Mềm Nhũn Sức ĐỀ KHÁNG

0 551

Một chiếc màu đen xe con từ trên xa lộ bay vùn vụt qua, lái đến một khu đậu xe sau, thẳng xe gấp đậu.

Lái xe chính là Tống Viện, nàng hô hấp dồn dập, xuất mồ hôi trán, rất sợ lái như vậy đi xuống, lại xảy ra tai nạn xe cộ, không thể làm gì khác hơn là trước dừng lại, làm cho mình tỉnh táo.

Tại sao Tần Xuyên sẽ biết những chuyện kia! ? tại sao! ? Tống Viện không ngừng hỏi mình, lại không tìm được nguyên nhân.

Trước mắt, phảng phất có một đôi hồn nhiên khả ái Nữ Đồng, chính kêu lên nàng, dùng đáng thương mà khát vọng ánh mắt nhìn nàng.

Tống Viện không nhận được dùng cái trán đụng đụng tay lái, mới làm cho mình bỏ ra những hình ảnh kia.

Lúc này, điện thoại vang lên, Tống Viện nhìn một cái, là Nạp Lan Anh Kỳ đánh tới.

Nếu là lấy hướng, nàng sẽ lập tức nhận, rất sợ làm cho đàn ông chờ lâu chốc lát, nhưng lần này, tay nàng lại run run rẩy rẩy, hít thở sâu ba thanh khí, mới nhận điện thoại.

"Anh Kỳ ca", Tống Viện miễn cưỡng cười một tiếng.

"A Viện, người làm sao vậy? thanh âm thật giống như không đúng lắm", Nạp

Lan Anh Kỳ cũng là thận trọng người.

"Không việc gì, có thể là quá lâu không gặp như vậy lên đường, hơi mệt chút đi", Tống Viện đạo.

Nạp Lan Anh Kỳ cảm thấy Tống Viện tuyệt sẽ không lừa gạt hấn cái gì, cũng không hỏi nhiều, "Khổ cực người, người đi Tần Xuyên kia nhìn rồi chưa? có đầu mối sao?"

"Hấn tự mình phòng bị ý thức rất mạnh, ta không nhìn ra hấn trên nét mặt có sơ hở gì, chắc có bị nhỏ biểu tình huấn luyện hoặc là tự học qua, chúng ta chỉ có thể thông qua khác (đừng) chi tiết tìm chứng cứ", Tống Viện đạo.

"Hừ, càng nhìn thiên y vô phù, thì càng có hiềm nghi, chúng ta càng phải đề phòng tiểu tử này, không thể để cho hấn ngay trước Người hai mặt, muốn làm gì thì làm", Nạp Lan Anh Kỳ phân tích nói.

Tống Viện lộ ra một tia làm khó, nhưng nàng hay lại là ứng tiếng, "Ta sẽ tiếp tục theo vào" .

...

Mặc dù là mùa đông, nhưng một đêm cờ bay phất phới phong tình, Uyển Như qua một đêm đêm xuân.

Tần Xuyên sáng sớm thức dậy thời điểm, phát hiện bên người Chu Phương Tình đã không có ở đây, đi xuống lầu, phát hiện nữ người đã ở nấu bữa ăn sáng.

Trong phòng có trung ương máy điều hòa không khí cùng địa ấm áp, căn bản lại giá rét, Chu Phương Tình chỉ mặc một món vàng nhạt áo mỏng, phía dưới là băng bông màu trắng quần ngủ, cột một cái khăn choàng làm bếp, lộ ra phi thường ở nhà.

Trải qua đêm qua lễ rửa tội, Chu Phương Tình khí sắc lộ ra rất là đỏ thắm sáng bóng, từ bóng lưng bên trong liền có thể cảm nhận được trong ưu nhã nữ

nhân vị.

"Đi xuống à nha?" Chu Phương Tình nghe được tiếng bước chân, quay đầu tự nhiên cười nói, "Ta đang làm tiêu đường bánh mì nướng, người nếu là đói lời nói ăn trước nhiều chút xa cách

Trứng trắng cùng tươi mới ép nước trái cây đều có ở. . .

Không nghĩ tới người nơi này sinh hoạt điều kiện thật dễ chịu mà, không hổ là Tần Đại lão bản, có tiền chính là được, tràn đầy tủ lạnh đều là trái cây tươi cùng nguyên liệu nấu ăn. . ."

Tần Xuyên nhìn người đàn bà kia làm điểm tâm Thiến Ảnh, một trận động tâm, lại nhìn thấy vẩy đối với dưới váy trắng tinh chân nhỏ, càng là nhớ tới tối hôm qua chính mình đem cặp chân kia chiếc tại chính mình trên vai, điên cuồng công kích hình ảnh. . .

"Đều là người làm giúp ta đi định kỳ mua được, ta thật ra thì cũng không ăn nổi nhiều như vậy, coi như kích thích tiêu phí", Tần Xuyên vừa nói, từ từ đi tới sau lưng đàn bà, từ phía sau ôm lấy nữ nhân eo.

Chu Phương Tình cảm thấy nam nhân dán chặt chính mình, bên tai là thổi tới to tiếng hút, gương mặt một đỏ, đạo: "Đừng làm rộn, không cần thận, chờ chút Thổ Ty liền nướng khét" .

"Cháy khét cũng không chuyện, ngược lại Thổ Ty lại thơm tho cũng không ta Tình nhi thơm tho" . . .

Tần Xuyên ranh mãnh cười, một cái tay thừa dịp nữ nhân không chú ý, chạy vào quần nàg phía dưới. . .

"Không. . . không được!"

Chu Phương Tình luống cuống, bởi vì nàg phía dưới cũng chỉ có một cái Tiểu Tiểu lô ty quần lót, Tần Xuyên tay cơ hồ là không có chút nào ngăn trở địa

lại đụng phải nàng mẫn cảm nhất khối kia khu vực.

Một ngón tay, bắt đầu ở một cái sâu kín giòng suối nhỏ chảy nơi, không ngừng qua lại va chạm.

Trong lúc nhất thời, Chu Phương Tình chỉ cảm thấy phía dưới kích thích liên tục, hai chân đều bắt đầu phát run, đầu gối trực tiếp không nhịn được đụng chạm, người cũng muốn ngồi dưới đất đi.

Hết lần này tới lần khác nàng một cái tay còn nắm xới đất ty cái xẻng, chỉ có cánh tay trái muốn đi ngăn cản cản, nhưng cản bản không lên hiệu quả gì.

Tần Xuyên thấy nữ nhân thân thể mềm mại run run rẩy rẩy, biết nàng cũng có cảm giác, càng có tinh thần sức lực, dứt khoát đem Chu Phương Tình váy vén lên, nắn bóp vuốt ve, liên tục không ngừng.

"Tình nhi, ăn điểm tâm trước, chúng ta trước vận động một cái" . Tần Xuyên trực tiếp đem điện từ lò (microwave oven) đóng, không để cho nữ nhân tiếp tục nấu.

Chu Phương Tình đều phải gấp khóc, ngày hôm qua nàng mới vừa hư thân, bị nam nhân giăng co một đêm, thế nào một buổi sáng sớm còn muốn? chẳng lẽ người này tinh lực là vô cùng vô tận sao! ?

"Người đừng như vậy có được hay không. . . ta lúc trước nghe gia gia nói, nam nhân muốn tiết chế điểm, nếu không lại thân thể bị tổn thương", Chu Phương Tình vô lực cầu xin tha thứ.

Tần Xuyên tà tà cười một tiếng, "Cái này người yên tâm, ta thân thể tổ chất không giống tầm thường, điểm này trình độ dư dả" .

"Vậy cũng không thể một buổi sáng sớm liền. . . ngay tại trong phòng bếp. .
."

Chu Phương Tình muốn xoay người thoát đi, có thể Tần Xuyên đã đem nàng

đặt ở tủ quày một bên, Chu Phương Tình chỉ có thể hai tay chống ở tủ quày thượng, mà không tự chủ đem cái mông cho vênh lên. . .

Nay đã bị nhấc lên vấy, phía dưới rạng rỡ nhìn một cái không sót gì, một cái như vậy tư thế, để cho Chu Phương Tình cảm thấy xấu hổ đồng thời, tâm lý lại mơ hồ có một loại kích thích.

Tần Xuyên thấy diễm đạm nữ Giáo sư bày ra như vậy một cái Sở Sở Khả Nhân gợi cảm tư thái, càng không kèm chế được, bá đạo lấy tay đem nữ nhân gương mặt nghiêng đi đến, nóng nảy trào dâng địa hôn, đồng thời phía dưới cũng không rơi xuống, giơ thương ra trận.

Rất nhanh, Tần Xuyên sẽ thấy độ tiến vào Chu Phương Tình thân thể, phòng bếp bên trong tấu khởi lã lướt tổ khúc nhạc.

Chờ đến một trận "Tập thể dục sáng sớm" kết thúc, Chu Phương Tình đã cả người bị mồ hôi ướt đầm, nàng oán trách đánh Tần Xuyên mấy phẩn quyền, mới lôi kéo như nhũn ra hai chân, đi lên lầu tắm.

Tần Xuyên cũng có chút ngỡ ngàng, hẳn cũng không biết tại sao, chính mình đối với (đúng) nữ tính sức đề kháng càng ngày càng yếu, lúc trước ở quán Internet đi làm thời điểm, mặc dù thường thường xem chút màn ảnh nhỏ, cũng không như vậy đói khát.

Nhưng là, đầu gì nam nhân mình hùng phong được chứng minh, hẳn đặc chí vừa lòng địa ở trong phòng ăn ăn nhiều chút sớm một chút, sau đó liền lấy điện thoại ra, nhảy ra Toda Mỹ Nại Tử phương thức liên lạc, đánh tới.

Không bao lâu, tại phía xa Phù Tang nghệ Kỹ thiếu nữ liền tiếp rồi điện thoại, rất là ngoài ý muốn cùng kinh ngạc vui mừng hỏi: "Là Tần tiên sinh sao?"

"Là ta, Mỹ Nại Tử, gần đây khỏe không?"

"Thật là Tần tiên sinh nha! ta chính là y như dĩ vãng địa học tập và làm việc

nha, cũng không tệ lắm. Tần tiên sinh ngài là có mẫu thân của ta tin tức sao!?"
Mỹ Nại Tử phi thường mong đợi hỏi.

Tần Xuyên thật ra thì ngày hôm qua liền không sai biệt lắm xác định, Tống Viện chính là Lưu mỹ đồng, chẳng qua là một mực cân nhắc không tốt thế nào với đây đối với chị em gái nói, vào lúc này hẳn vẫn là quyết định, với hai tỷ muội giấu giếm một bộ phận.

"Ta tìm tới nàng, bất quá thân phận nàng tương đối phức tạp, có thể sẽ cho các người bị một ít tổn thương, các người hoàn toàn có lý do khi nàng đã không tồn tại. dĩ nhiên, ta có thể để cho các người tới Hoa Hạ thấy nàng, nhưng. . . ta hi nhìn các người có thể suy nghĩ kỹ càng, chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Mỹ Nại Tử ở trong điện thoại trầm mặc rất lâu, hô hấp có chút gấp thốc, hiển nhiên lòng tham không bình tĩnh.

"Tần tiên sinh, ta theo tỷ tỷ thương lượng một chút, có thể trễ giờ cho ngài thông điện thoại sao?"

Tần Xuyên gật đầu, "Có thể, này cũng là phải" .

Sau khi cúp điện thoại, Tần Xuyên nhìn một hồi Thần giữa tân văn, ngoài ý muốn thấy, trong tin tức lại báo chí có một Hoa Hạ nữ phú hào làm từ thiện, ở Phi Châu vén lên một dòng nước ấm sự tích, mà cái nữ phú hào phi thường thần bí, toàn bộ trợ giúp vật liệu, y tế dụng cụ các loại, đều là lấy YXR danh nghĩa quyên góp.

Tần Xuyên không khỏi ha ha Ichikaru, đây không phải là Diệp Tiểu Nhu Quỹ từ thiện sao? xem ra con gái vẫn rất xấu hổ, không có ý định ở trong tin tức xuất đầu lộ diện.

Bất quá thấy nữ hài năm tiền của bản thân, đi nơi đó trợ giúp có nhu cầu người, Tần Xuyên vẫn cảm thấy rất vui vẻ yên tâm, này ít nhất có thể đền bù một ít trong lòng mình lạm sát kẻ vô tội áy náy.

Không bao lâu, điện thoại vang lên, là Mỹ Nại Tử thơ hồi âm.

"Tần tiên sinh, ta là Huệ Tử", thanh âm càng lão luyện Huệ Tử nói: "Ta nói với Mỹ Nại Tử tốt lắm, bất kể sẽ đổi mặt cái gì, chúng ta cũng phải hiểu rõ năm đó nàng ném xuống chúng ta nguyên nhân, trong nội tâm nàng có hay không có chúng ta."

"Được rồi", Tần Xuyên thật ra thì đại khái cũng đoán được cái kết quả này, "Vậy các người lúc nào tới Hoa Hạ?"

Huệ Tử đạo: "Chúng ta tiền rất nhiều đều bị người nam nhân kia cướp đi, còn cần gom góp một ít vốn, có thể phải qua một thời gian ngắn" .

"Các người cho dù có tiền vé phi cơ, cũng không khả năng ở Hoa Hạ một mực ăn ở không lo, như vậy đi, trong nhà của ta đang cần hai người vú em, các người tới đánh cho ta Lý gia vụ, ta cho các người tiền thuê, như vậy các người có ăn có ở, cũng không tính là ta miễn phí cho các người" .

Tần Xuyên thật ra thì không thiếu người giúp việc, bất quá vẫn luôn là với Bạch Dạ dùng chung, hẳn cũng không kém chút tiền này, dứt khoát để cho Toda chị em gái đặc biệt tới cho mình đi làm.

Đương nhiên, hẳn không có thể phủ nhận, mình muốn một đôi Phù Tang hoa tử muội làm người hầu gái "Ác thú vị" .

Huyền nghĩ một hồi, khi này đối với (đúng) từ nhỏ đã học tập thế nào phục vụ nam nhân nghệ Kỹ chị em gái, mặc vào trang phục nữ bộc, chính mình về nhà một lần, liền cho mình một loạt phục. vụ, hình ảnh này quả thật rất đẹp.

Toda Huệ Tử ở bên đầu điện thoại kia gương mặt một đỏ, các nàng rất biết nam nhân, Tần Xuyên vừa nói như thế, cơ hồ cũng biết Tần Xuyên điểm tiêu tâm tư kia.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điện Cường, Chinh Chiến Ngoại Vụ, Cường

Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 552: Cái Này Lại Không Mất Mặt

0 552

"Tần tiên sinh, không nghĩ tới ngài là thứ người như vậy", Huệ Tử hừ nhẹ.

Tần Xuyên giả bộ ngu, "Ta thế nào? các người cũng đừng nghĩ sai, ta Hoa Hạ bảo mẫu không phải là ý kia, chính là làm một chút cơm, quét dọn một chút vệ sinh, tu bổ cái sân cỏ cái gì..."

"Chẳng lẽ không đúng bồi tửu, theo chơi đùa thêm làm ấm giường sao?" Huệ Tử hỏi.

Tần Xuyên chặc chặc miệng, nghiêm trang nói: "Các người nếu là có phương diện này nhu cầu, ta cũng chỉ đành hy sinh tiểu ngã, tác thành đại ngã, cho các người làm chút dưng hiến" .

"Khanh khách..." Huệ Tử cười miệng toe toét, "Tần tiên sinh ngài thật không biết xấu hổ, bất quá ngược lại rất thành thực, nhưng là đây... ta cùng Mỹ Nại Tử lúc trước nói xong rồi, có cơ hội nghĩ (muốn) cùng các cùng lứa cô gái như thế đọc sách lên đại học, chúng ta cũng không phải không tiền vé phi cơ, chẳng qua là còn thiếu học phí mà thôi.

Ngài nói muốn thuê chúng ta, chúng ta cũng rất cảm kích, nhưng là... chúng ta còn phải lại thương lượng một chút, dù sao đây không phải là một cái đơn giản quyết định" .

Tần Xuyên không nghĩ tới, đây đối với chị em gái còn dự định học đại học, không khỏi thở dài nói: " Ừ, ta liền nói đâu rồi, thế nào cảm giác với các người

hai tử muội đầu duyên, nguyên lai là có chuyện như vậy..."

"Chuyện gì xảy ra?" Huệ Tử không hiểu.

Tần Xuyên đạo: "Con người của ta ưu điểm không nhiều, cũng liền mấy trăm, vừa vặn có chí khí, thích học tập là trong đó hai cái, các người với ta cũng như thế đều có lý tưởng thời đại mới thanh niên tốt, không trách lão thiên cũng an bài chúng ta gặp" .

Phù Tang bên kia Huệ Tử cũng không nhịn được muốn đem điện thoại từ biển khơi bên kia vớt xuống Tần Xuyên trong nhà, nam nhân này có thể lại không Sĩ một chút mà! ?

"Tần tiên sinh, ta sẽ đem người nguyên thoại nói cho Mỹ Nại Tử, để cho nàng biết người là thứ người như vậy, lại thận trọng suy tính một chút, ta treo, cảm ơn ngài quan tâm cùng điện thoại, bái bai!"

"Hắc! hắc! Huệ Tử tiểu thư! khác (đừng) a... ta làm sao rồi! ?" Tần Xuyên dở khóc dở cười, thế nào đột nhiên liền treo đầu rồi, chính mình không liền nói điểm lời thật tình à.

Lúc này, tắm xong, thay quần áo khác đi xuống Chu Phương Tình, chính dựa ở bên ghế sa lon, dùng một loại cổ quái ánh mắt nhìn hắn.

Tần Xuyên một trận buồn bực, sờ mặt mình một cái, "Tình nhi, làm gì nhìn ta như vậy? chẳng lẽ nhìn cả đêm ta đây trương khuôn mặt anh tuấn còn không có nhìn đủ?"

Chu Phương Tình chậm rãi lắc đầu, sâu kín thờ dài: "Mặc dù ta nghe không hiểu người đang nói gì, nhưng người nói tiếng Nhật đáng vẻ... thế nào tiện tiện?"

"..."

Tần Xuyên không còn gì để nói sau, hết lòng giải thích: "Tiểu Tình mà, người không hiểu liền không nên nói bậy. ta là đang cùng Toda chị em gái nói

nhân sinh, nói lý tưởng, nói học tập, người không muốn như vậy ác xấu xa xúc có được hay không?"

Chu Phương Tình liếc mắt, căn bản lười nghe nam nhân tiếp tục nói chuyện vợ vẫn, hỏi "Bọn chúng ta một hồi đi làm cái gì? đúng rồi, ta đều còn không biết, người bình thường cũng làm những thứ gì đây? người mở công ty, chính mình phải đi làm sao?"

Tần Xuyên ngượng ngừng cười cười, "Công ty một loại đều là tiểu Nhan nhan đang xử lý, ta chỉ phụ trách bỏ tiền, làm các nàng Tinh Thần Lãnh Tụ!"

"Người sẽ không phải là cái không việc làm đi..." Chu Phương Tình cũng không biết đánh giá thế nào nam nhân này được, rõ ràng một thân bản lĩnh, nhất định phải như vậy lười biếng.

Tần Xuyên cũng không muốn bị chính mình nữ nhân xem thường, vội vàng nói: "Ta chỉ là không đi làm mà thôi, ta cũng bề bộn nhiều việc! ta phải ở ba tháng phần lúc trước luyện thật giỏi công, tăng lên thực lực của chính mình, nếu không lời nói, ba tháng phần Tiềm Long đại hội khả năng liền không tranh hơn đám kia ngoại quốc lão rồi!"

"Tiềm Long đại hội là cái gì", Chu Phương Tình đầu óc mơ hồ.

Tần Xuyên khoát khoát tay, "Ngược lại rất mấu chốt vậy đúng rồi! nhưng mà, Tình nhi người đang ở đây lời nói, ta trước hết cùng người đi ra ngoài chơi một chút đi, chúng ta hôm nay đi câu cá, ngày mai đi lặn xuống nước, có được hay không?"

Chu Phương Tình vội vàng cự tuyệt đạo: "Không cần, nếu cái đó Tiềm Long đại hội đối với người rất mấu chốt, vậy người quan tâm chính mình đi luyện công tốt lắm, ta cũng không muốn trễ nãi người chính sự" .

Tần Xuyên nhiều lần biểu thị không kém hai ngày này, nhưng Chu Phương Tình cũng rất tích cực, để cho Tần Xuyên không cần phải để ý đến nàng, chính

mình đi xem sách học tập.

Tần Xuyên không khỏi không cảm khái, khó trách nữ nhân này tuổi còn trẻ có thể làm phó giáo sư, như vậy thích một môn học, không thành tài mới là lạ.

Nếu Chu Phương Tình nói không cần theo, kia Tần Xuyên cũng cứ tiếp tục chạy đi bên dưới vách núi mặt, hướng về phía biển khơi luyện công.

Hắn bây giờ vừa không luyện kiếm, cũng không luyện Cửu Phẩm Thanh Liên Quyết, liền muốn làm sao có thể cảm ứng ra bên trong thân thể năng lượng màu đen, đây tuyệt đối là trong thời gian ngắn tăng thực lực lên nhanh nhất thủ đoạn.

Về phần Borr Gai tác truyền thụ "Ăn sâu trùng đại pháp", Tần Xuyên đến đến nay đều là vô kế khả thi, rất hoài nghi vài đại gia có phải hay không gài bẫy hắn một chiếc xe.

Đảo mắt công phu, ba ngày thời gian trôi qua, trừ ăn cơm ngủ, với các cô gái làm chút khoái trá sự tình bên ngoài, Tần Xuyên cũng đang luyện công.

Tần Xuyên phát hiện mình thế nào cường bách trong cơ thể năng lượng màu đen, đều khó điều động, tựa hồ điều này có thể đo bởi vì không thuộc về chính hắn tu luyện được, cho nên cũng không "Nghe lời" .

Nhưng hắn cũng biết sự tình luôn không khả năng mãi mãi cũng dựa theo chính mình kế hoạch như vậy thuận lợi, cho nên trong lòng cũng không có thể nào gấp gáp.

Lễ Giáng sinh đến.

Ngày đó, Tần Xuyên buổi chiều liền thật sớm kết thúc luyện công, lái xe đi sân bay, bởi vì Đường Vi trở lại.

Bây giờ Bất Tử Điều đã rất ổn định với Mặt Nhật công hội đứng hàng sát thủ đệ nhất thế giới thứ 2 bảo tọa, Đường Vi cũng biến thành dễ dàng rất nhiều.

Nhận Đường Vi sau này, hai người chạy tới Tần Xuyên trên du thuyền, chính chiếc du thuyền đã sáng lên sáng lạng ánh đèn, trang sức thành một cái to trên biển khơi cây giáng sinh như vậy.

Bạch Dạ cùng Phù Lô Nhã chủ tớ, Lục Tích Nhan, Diệp Tiểu Nhu, Nạp Lan Thấm, còn có Chu Phương Tình, một đám phong tình khác nhau nữ nhân, đã tụ tập chung một chỗ.

Tần Xuyên nhìn hơn nửa bàn Hồng Nhan Tri Kỷ môn, trong lòng sung sướng đồng thời, lại khó tránh khỏi có chút tiếc nuối, tại phía xa Phi Châu nữ nhân kia, khả năng căn bản là không có dự định qua cái gì lễ Giáng sinh đi.

Bạch Dạ với Đường Vi đã rất lâu không thấy, bất quá hai người bởi vì thủy tinh mờ chuyện, một mực trên mạng có liên lạc.

Vào lúc này Đường Vi trở lại, ngược lại cũng rất hữu hảo trước với Bạch Dạ kính ly rượu chát, hai nữ nhân uống một hơi cạn sạch, coi là là chân chính nở nụ cười quên hết thù oán.

Xong, Bạch Dạ cũng không biết từ đâu tìm tới một đôi sừng hươu đồ trang sức, xong rồi không muốn cho tại chỗ nhỏ tuổi nhất Diệp Tiểu Nhu cho đeo lên.

Một thân màu trắng áo nhung Diệp Tiểu Nhu đeo lên Mi Lộ giác sau, hơi lộ ra lúng túng lại xấu hổ đáng vẻ, vô cùng khả ái, chọc cho các cô gái cũng cười khanh khách.

"Tiểu Nhu muội muội, nếu không ta cho người đánh lên một cái nơ con bướm, biến thành lễ vật, tối hôm nay đưa cho người khác, để cho nàng đem trên người của người đóng gói từng món một cởi ra?" Bạch Dạ hai mắt sáng lên, tựa hồ phát hiện cho người khác trang trí cũng thật có ý tứ.

Tần Xuyên nghe kiến nghị này không tệ, rất là mong đợi nhìn Diệp Tiểu Nhu, có thể nữ hài kia chịu được loại này kỳ quái yêu cầu, vội vàng trốn Lục Tích Nhan sau lưng đi.

Tần Xuyên một trận tiếc cho, hỏi "Tiểu Dạ Dạ, tối nay ăn cái gì à? thức ăn Pháp hay lại là Italy thức ăn?"

Trên thuyền đầu bếp một loại liên làm này hai quốc gia thức ăn, Tần Xuyên cũng không suy nghĩ nhiều.

Ai ngờ, Bạch Dạ cười thần bí, "Trời lạnh, chúng ta ăn lẩu!"

"Nào có lẽ Giáng sinh ăn lẩu! máu chốt đầu bếp là người ngoại quốc a!" Tần Xuyên mặt thịt co quắp.

Lục Tích Nhan hé miệng cười nói: "Là ta cùng Tiểu Nhu chuẩn bị, mọi người ăn chung ăn bữa ăn tây cảm giác không có lửa nồi bầu không khí được, hơn nữa Đường tiểu thư không phải là rất lâu không trở lại sao, đã sớm bữa ăn tây chán ăn đi" .

Đường Vi thản nhiên nói: "Lục tỷ tỷ suy tính thật là chu toàn, khó trách người khác mang gia tộc văn thi công việc đều giao cho người, mình làm hãn vung tay chương quỹ đây" .

Tần Xuyên liên quan ho hai tiếng, "Cái đó... các người muốn lẫn nhau buôn bán thôi phòng, chớ đem ta cách chức hạ xuống có được hay không, ta nhưng là Nhất Gia Chi Chủ!"

"Cắt, chân chính Nhất Gia Chi Chủ ở Phi Châu chấp hành nhiệm vụ đây", Nạp Lan Thẩm uống ly Pepsi, lẩm bẩm.

Chúng nữ nghe, cũng không khỏi tức cười, suy nghĩ một chút cũng phải, Tần Xuyên thật giống như vẫn đối với Liễu Hàn Yên phi thường vô lực, mà Liễu tướng quân cũng là kỳ nữ tử, như vậy "Thả nuôi" lão công nữ nhân, cũng là đầu trở về nhìn thấy.

Tần Xuyên cảm thấy tiếp tục như thế, chính mình uy nghiêm muốn không còn sót lại chút gì rồi, vội vàng nói sang chuyện khác: "Làm sao lại người có thể

vui? ! ta đây! nhanh cho ta tới ly! !"

Người làm rất nhanh cho Tần Xuyên đưa tới một ly, còn tặng thêm khối băng cùng quả chanh, để cho Tần Xuyên rất có lợi.

Diệp Tiểu Nhu chớp cặp mắt, phảng phất phát hiện tân đại lục tựa như nói: "Chẳng lẽ Tần Xuyên Ca, người và Nạp Lan học tỷ tốt hơn, là bởi vì người môn đều thích uống cô ca sao?"

"Phốc..." Nạp Lan Thấm một không nhìn được, Pepsi từ trong miệng tiêu phun một cái đi ra.

Nạp Lan Thấm mặc tối nay một cái cái màu đỏ nghiêng lộ vai tiêu Váy dạ hội, tao nhã mà gợi cảm đều xem trọng, nàng từ cạnh cầm khối khăn ướt ưu nhã xoa xoa, che giấu xuống chính mình lúng túng, đạo: "Tiểu Nhu người hiểu lầm, ta thật ra thì không thích uống cô ca, ta chỉ là nhìn thấy thì tùy uống một chút, ta một loại uống Bordeaux sản địa rượu vang" .

Diệp Tiểu Nhu hơi nghi hoặc một chút, "Nhưng là... mới vừa rồi người giúp việc rót rượu cho người, chính người chọn Pepsi a" .

"Ây... kia là bởi vì bọn hắn kia rượu vang là Italy sinh", Nạp Lan Thấm sắc mặt đỏ lên, tâm lý buồn rầu, thế nào cô bé này không có chuyện còn chú ý mình chọn cái gì uống a.

Tần Xuyên ranh mãnh cười nói: "Được rồi, đều là người một nhà, chớ giả bộ, người không liền thích uống cô ca, ăn miếng khoai tây chiên sao, cái này lại không mất mặt, Tiểu di tử của ta Liễu Thiển Thiển với người không sai biệt lắm, hắc hắc..."

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tôn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 553: Đặc Biệt Lễ Vật

0 553

Chúng nữ không khỏi đều kinh ngạc mà nhìn Nạp Lan Thấm, phảng phất lần đầu tiên nhận biết nàng.

"Người. . . người đem ta theo Liễu Thiển Thiển kia tiểu Phì Nữu thả đồng thời tương đối? !" Nạp Lan Thấm giận điên lên.

"Không cho nói như vậy Tiểu di tử của ta a! nhà ta Thiển Thiển kia mập! ? không phải ngược to điểm, mỡ lớn một chút mà! ?" Tần Xuyên nghĩa chính ngôn từ nói.

Toàn bộ nữ nhân đều dùng cổ quái ánh mắt nhìn Tần Xuyên, Tần Xuyên mới phát hiện mình nói quá trực bạch. . . tốt như chính mình vẫn nhìn chăm chăm vào em dâu quan sát tựa như.

"Hừ, người chẳng lẽ đã đối với (đúng) Liễu nhị tiểu thư làm cái gì đi", Bạch Dạ tự tiểu phi tiểu nói.

Tần Xuyên dùng sức lắc đầu, đứng lên rất nghiêm túc nói: "Đùa! loại sự tình này ta có thể làm được sao? nàng vẫn còn con nít! !"

"Phù Tang cái đó Mỹ Nại Tử tiểu thư tuổi tác không hãy cùng Liễu Thiển Thiển không sai biệt lắm ấy ư, người cũng không muốn cho nàng cho người làm người hầu gái?" Chu Phương Tình nói.

Tần Xuyên cảm giác mình lưng bị nữ nhân bổ một đao, cương cười nói: "Tình nhi, người nói này tra làm gì?"

"Hoát! nguyên lai người còn muốn tìm Phù Tang người hầu gái, người cái này hoa. tâm đại la bắc! người xem người, đều phải đem tiểu Nhu muội muội làm khóc!" Nạp Lan Thấm thừa dịp bắn súng.

Diệp Tiểu Nhu bất đắc dĩ năm cũng trúng đạn, lắc đầu như trống lắc, "Không có không có! ta không khóc!"

Đường Vi cười tủm tỉm nói: "Tiểu Xuyên Xuyên, ta nói người thế nào bận rộn như vậy, đều không rảnh đi Luân Đôn nhìn ta một chút, nguyên lai người còn bận tìm người hầu gái nha, thế nào, đều có Phù Lôi Nhã rồi, người còn ngại không đủ sao?"

Tần Xuyên mặt đều đen rồi, như vậy đi xuống tất phải làm được, chính mình quả là nhanh bị nói thành cằm thú!

Chu Phương Tình thấy nam người thần sắc, lại cảm thấy thú vị cực kỳ, mấy ngày nay nàng lão bị Tần Xuyên "Khi dễ", thậm chí buổi sáng xuống lầu cũng chân như nhũn ra, vừa vặn mượn cơ hội báo nhỏ phục một chút, vì vậy tiếp tục đổ dầu vào lửa nói: "Hơn nữa không chỉ một đầu rồi, còn có một kê Huệ Tử tỷ tỷ, các nàng là cùng cha khác mẹ chị em gái!"

"Cái gì! ? người còn chị em gái ăn sạch! ? người không phụ lòng ở Phi Châu không ngại cực khổ, dầm mưa dãi nắng, cũng phải giúp người làm từ thiện Tích Âm Đức tiểu Nhu muội muội sao! ?" Nạp Lan Thấm vừa vặn phản kích Tần Xuyên, ai bảo người này tiết lộ chính mình thích!

"Đúng vậy, người như vậy có thời gian tán gái, lại không có thời gian theo Tiểu Nhu chạy vùng núi, đi sa mạc sao", Bạch Dạ đi theo một câu.

Vô tội Diệp Tiểu Nhu lại lần nữa năm cũng trúng đạn, nữ hài nước mắt đều phải xuống, lẩm bẩm nói: "Ta. . . ta thật không có chuyện, làm từ thiện là ta mình thích chuyện, mọi người không muốn hưởng trên người của ta dẫn. . . ta không ngại những thứ này. . ."

Lục Tích Nhan vuốt ve Diệp Tiểu Nhu tóc, để cho nàng chớ coi là thật, tất cả mọi người là đùa.

Tần Xuyên là đặt mông ngồi ở trên ghế, nhục chí kêu: "Nồi lẩu đây! nồi lẩu! không còn ăn ta liền muốn mệt lả!"

Chờ đến nồi lẩu cùng nguyên liệu nấu ăn đi lên, trong khoang thuyền nóng hổi, Tần Xuyên cũng coi như dễ dàng hơn.

Ba nữ nhân thành một cái chợ, nhiều như vậy nữ nhân, đơn giản là trò chuyện không xong đề tài, toàn bộ trong khoang thuyền đều là phi thường não nhiệt.

Chờ ăn không sai biệt lắm, Diệp Tiểu Nhu nhớ tới cái gì, từ chính mình mang đến xách tay bên trong, lấy ra mấy cái túi màu đen vài vóc kiện hàng tiểu vật phẩm.

"Tiểu Nhu, đây là cái gì?" Lục Tích Nhan hỏi.

"Đây là ta đi Ecuador tiễn y dược cứu tai thời điểm, địa phương người nhà quê chỗ ấy mua bùa hộ mạng, ta nghĩ rằng làm quà giáng sinh đưa cho mọi người" .

Diệp Tiểu Nhu ngòn ngọt cười, xuất ra bên trong một cái tay nhỏ chuỗi, phía trên là một khối Hắc Diệu Thạch.

"Những thứ này Hắc Diệu Thạch phía trên cũng khắc vòng xoáy như thế Đồ Văn, nơi đó thổ dân nói, này là có thể khu trừ tà ác lực lượng, ta biết tất cả mọi người không thiếu tiền, lễ vật này cũng rất tiện nghi, nhưng là coi như ta tấm lòng thành" .

Chu Phương Tình cùng Lục Tích Nhan cũng từ Diệp Tiểu Nhu trong tay nhận lấy lễ vật, từ trong thâm tâm nói "Cám ơn" .

Tần Xuyên cầm lấy chính mình một chuỗi, bận rộn cho mình đeo lên, thở dài nói: "Tiểu Nhu nhu, người thật là người đẹp, tâm đẹp hơn" .

Diệp Tiểu Nhu đỏ mặt, cũng không để ý tới nam nhân lời ngon tiếng ngọt, nắm tay chuỗi phân biệt chuyển cho mỗi một người.

Khi cuối cùng Nạp Lan Thấm cũng nhận được một cái thời điểm, nữ nhân kinh ngạc nhìn trên tay quà nhỏ, không tự chủ được hỏi: "Ta cũng có?"

Diệp Tiểu Nhu mặt đầy chuyện đương nhiên biểu tình, cười nói: "Dĩ nhiên a, Nạp Lan học tử người cũng là nhà chúng ta một phần tử á..., ta làm sao biết quên người phần này đây?"

Gia? một phần tử? Nạp Lan Thấm trong lòng áy náy.

"Nạp Lan, người là không là bởi vì mình không có chuẩn bị lễ vật, cho nên ngưng ngưng? không việc gì, ta cũng không có chuẩn bị", Đường Vi với Nạp Lan Thấm ở Luân Đôn chung đụng không ít thời gian, tính khí cũng rất thích hợp.

Nạp Lan Thấm tâm lý nhưng là ngũ vị tạp trần, nàng miễn cưỡng cười một tiếng, nàng quả thật có thật sự xấu hổ, nhưng xấu hổ. . . cũng không phải là bởi vì không có chuẩn bị lễ vật, mà là còn lại.

"Tốt lắm, tối nay mấu chốt, đương gia, người quà giáng sinh đây?" Đường Vi cười tủm tỉm hỏi hướng Tần Xuyên.

Tần Xuyên sờ một cái tóc, cuối cùng đến phiên mình ra sân, hăng giọng một cái nói: "Loại sự tình này, dĩ nhiên ta sớm có chuẩn bị, làm vì đàn ông các người, làm sao có thể loại thời khắc mấu chốt này như Xe bị tuột xích đây có đúng hay không?"

Tần Xuyên nói xong, đánh ba cái hưởng chỉ, đây là cho trên thuyền người giúp việc ám hiệu, để cho bọn họ đem lễ vật đưa tới.

Rất nhanh, Diệp Tiểu Nhu, Đường Vi, Lục Tích Nhan, Nạp Lan Thấm cũng lấy được rồi chính mình lễ vật, Chu Phương Tình là bởi vì với Tần Xuyên

cùng đi mua, cho nên sớm liền lấy.

Châu báu, chủ thủ, đồng hồ nổi tiếng, căn cứ các cô gái yêu cầu, Tần Xuyên chọn bất đồng lễ vật, thậm chí ngay cả Phù Lô Nhã, Tần Xuyên cũng chuẩn bị một sợi dây chuyền.

Bất quá, duy chỉ có Bạch Dạ, lại là cái gì đều không bắt được.

Nữ sắc mặt người lập tức trời u ám, ánh mắt như dao nhìn chăm chăm Tần Xuyên.

Chúng nữ cũng đột nhiên phát hiện, làm sao lại Bạch Dạ không bắt được?

"Hắc hắc, Tiểu Dạ Dạ, người khác (đừng) nhìn như vậy ta, ta đương nhiên không đổ vào người phần kia nha!" Tần Xuyên không ngừng bận rộn giải thích.

Bạch Dạ nghe, lúc này mới sắc mặt có chuyển biến tốt, thở phò nói: "Ta cũng không phải là ăn mày, người cũng không cần đáng thương ta, không có cũng không có vấn đề, ngược lại ta biết, trong lòng người ta không có phân lượng gì, ta chính là một cái làm việc cho người" .

Tần Xuyên đem chỗ ngồi dời được Bạch Dạ bên người, cười híp mắt nhẹ nhàng ôm mùi thơm của nữ nhân vai, đạo: "Tiểu Dạ Dạ, đừng như vậy, ta chuẩn bị cho người lễ vật là đặc biệt nhất!"

Bạch Dạ liếc hẩn liếc mắt, cũng có chút hiếu kỳ, "Cái gì? ta thế nào không nhìn thấy?"

Tần Xuyên lấy tay đem nữ nhân gương mặt lộn lại, nghiêm túc nói: "Tiểu Dạ Dạ, bản thân người liền có tiền như vậy, hơn nữa thay ta xử lý tài sản, năm giữ ta túi tiền, ta cảm thấy đặc tổn nhiều tiền hơn nữa, mua đồ cũng không có biện pháp hợp với người, cho nên phải là kim tiền không mua được lễ vật, mới có thể xứng với người" .

Bạch Dạ trong lòng thoải mái không ít, hỏi "Không mua được? chẳng lẽ là

cái gì bảo vật vô giá?"

Tần Xuyên gật đầu, thâm tình thành thực nói: "Đến, ta đây liền đem phần này vô giá lễ vật cho người. . ."

Vừa nói, Tần Xuyên mặt từ từ xít lại gần Bạch Dạ xinh đẹp dung nhan, miệng đối miệng muốn hôn đi lên. . .

Bạch Dạ con người xinh đẹp đông lại một cái, vội vàng một cái nắm Tần Xuyên mặt, đem nam nhân đẩy ra, duyên dáng kêu to đạo: "Người làm gì vậy!?"

Tần Xuyên cười hắc hắc: "Đưa lên ta chân thật nhất chí nộ hôn nóng bỏng a! chân kim bạch ngân, không bằng ta thật lòng mà! một cái hôn, lễ vật này đa tình mức độ!"

Bạch Dạ cũng hận không được đem nam nhân này ném đi trong biển, đến vào lúc này kia còn không rõ ràng lắm chuyện gì xảy ra.

"Hoa ngôn xảo ngữ. . . người không phải là chê ta bình thường tiêu tiền quá nhiều, vào lúc này không nghĩ cố ý mua cho ta lễ vật à? ! Kabuto lớn như vậy một vòng! người cho ta là đàn heo a!?"

Tần Xuyên cười xấu hổ cười, "Người đừng nghĩ sai, ta thật là vì tình ý cảm giác, ta giống như dễ giận như vậy nam nhân sao?"

Bạch Dạ lạnh rên một tiếng, đem nam nhân đẩy ra, "Người lễ vật chính mình thu đi, hoặc là đưa cho tiểu Nhu muội muội, nàng mới vừa rồi vẫn nhìn người, rất muốn đây" .

"À? ! ta. . . ta không có!" Diệp Tiểu Nhu trong đầu nghĩ, tại sao lại là nàng a!

Tần Xuyên có thể không cần quan tâm nhiều, lập tức tiến tới ôm lấy nữ hài gương mặt, "Sách sách sách" hôn mấy cái, thẳng đem Diệp Tiểu Nhu mặt biến thành đại táo đỏ.

Các cô gái rối rít mở ra lễ vật nhìn, Chu Phương Tình tò mò nhìn Nạp Lan Thấm tinh xảo hộp quà, đạo: "Nạp Lan, người lễ vật là Tần Xuyên đơn độc đi chuẩn bị, hẳn một mực làm rất thần bí, ta cũng không biết là gì đây, người mở ra để cho mọi người chúng ta nhìn một chút thôi" .

Nạp Lan Thấm sững sờ, không khỏi nhìn Tần Xuyên liếc mắt, gương mặt phiếm hồng, tim đập rộn lên, " Ừ. . . phải không. . . được rồi" .

Nàng cũng rất muốn biết, Tần Xuyên đơn độc vì nàng chuẩn bị gì lễ vật.

Tần Xuyên chính là tính trước kỹ càng biểu tình, khích lệ nữ nhân nhanh lên một chút nhìn một chút.

Nạp Lan Thấm phát hiện mình tay lại có chút run rẩy, theo lý thuyết, lại lễ vật quý trọng, nàng đều cũng sẽ không quá khẩn trương, cũng không biết vì sao, tối nay để cho nàng tâm tình phức tạp cực kì.

Làm lễ vật đóng gói mở ra sau, bên trong xuất hiện một cái trong suốt hộp nylon, mà trong hộp, rõ ràng là một cái hình dáng rất khác biệt hoạt họa nhân vật tượng sáp!

Đại khái là một cái tóc dài phiêu dật, mặc quần đỏ nữ hài, tư thế hiên ngang địa đá lên một cái thon dài đùi đẹp tư thế, phi thường sinh động, chế tác cũng rất mịn.

"Đây là đâu cái hoạt hình người bên trong vật sao? thế nào chưa thấy qua", ở bên chúng nữ còn nhìn không hiểu đây là cái gì.

Nhưng Nạp Lan Thấm lại đôi mắt đẹp đông lại một cái, nàng trong nháy mắt thì nhìn ra, nhân vật này chính là mình! chính mình sử dụng ra Thiên Côn Thần Thối công thời điểm, sẽ dùng này tư thế đá Tần Xuyên!

Nạp Lan Thấm chột ngẩng đầu một cái, nhìn nam nhân, trong mắt có một tí trong suốt chớp động, phần lễ vật này đối với nàng mà nói, quả thật quá đặc biệt.

Không chỉ là nghề hợp nàng hoạt hình yêu thích, còn đem hai người đã từng phát sinh qua sự tình, cũng đều sáp nhập vào đi vào, định cách trí nhớ.

"Thích không, ta để cho Phù Tang MAX nhà máy đặc biệt vì người chế tác riêng, toàn cầu chỉ có số tiền này, sáng hôm nay mới vừa không vận đến", Tần Xuyên cười nói.

Nạp Lan Thấm hít thở sâu hai cái, cũng không trả lời, đột nhiên nắm tượng sáp, liền vội vã chạy ra phòng ăn!

Tần Xuyên cùng chúng nữ đều là mặt đầy kinh ngạc, không biết Nạp Lan Thấm là tình huống gì, như thế nào đi nữa thích, cũng không trở thành kích động đến mức độ này chứ ? !

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 554: Một Người Khói Lửa

0 554

"Có phải hay không chê người không nơi tay làm thượng nạm kim cương, cho nên tức giận?" Bạch Dạ nói đùa đạo.

Tần Xuyên mặt đầy mờ mịt, bất quá cũng không suy nghĩ nhiều, vội vã chạy ra ngoài.

Yên tĩnh dưới bầu trời đêm, chuyển du lịch sang trọng Tàu Thuyền liên Uyên Như một tòa thật to đèn lâu đài, lơ lửng ở bến tàu.

Bên tai là sóng biển vỗ vào bờ tiếng nước chảy, gió biển ghen ngào, mang theo mùa đông Băng Hàn.

Nạp Lan Thấm đứng ở trên boong, nhìn mình trên tay lễ vật, suy nghĩ mới vừa rồi Diệp Tiểu Nhu nói chuyện với nàng, tâm tình nặng nề mà kiềm chế.

Tần Xuyên đi tới bên người nữ nhân, cười hỏi: "Thân ái Thủy Tinh tiểu thư, người làm sao vậy?"

Nạp Lan Thấm xoay người, không muốn để cho nam nhân nhìn đến giờ phút này chính mình biểu tình, cúi đầu nói: "Ta không sao, chính là không quá cao hứng" .

Lấy Tần Xuyên kinh nghiệm đến xem, nữ nhân nói không việc gì, kia nhất định sự tình không nhỏ!

Hắn vội vàng đung lên đi, nhẹ nhàng ôm mùi thơm của nữ nhân vai, "Tiểu

thấm thẫm, người nếu là không thích lễ vật này, có thể nói với ta mà, ta cho người đổi một cái a. người đừng mất hứng có được hay không, ta nhân sinh ý nghĩa chính là muốn để cho ta yêu quý người cao hứng a!"

Nạp Lan Thấm lẩm bẩm: "Ta lại không nói không thích, chính là tâm lý có chút không vui..."

"Tại sao vậy chứ?"

"Không có vì cái gì..."

Tần Xuyên khổ não, lòng của nữ nhân kim dưới đáy biển, trải qua khoảng thời gian này cùng Nạp Lan Thấm yêu, hẳn cũng biết, Nạp Lan Thấm không muốn nói chuyện, hỏi thế nào đều là uống công. nếu nàng không muốn giải thích thêm, Tần Xuyên không thể làm gì khác hơn là nghĩ (muốn) khác (đừng) biện pháp.

Hắn gãi đầu một cái, nhìn một chút bầu trời đêm, nghĩ đến nhất kế, "Tiểu thấm thẫm, nếu không... ta thả pháo hoa cho người nhìn? không đúng nhìn xinh đẹp khói lửa, người liền vui vẻ đây?"

"Người còn mua pháo hoa?" Nạp Lan Thấm hỏi.

Tần Xuyên cười thần bí, "Dĩ nhiên không có mua, bất quá ta thả pháo hoa không cần mua, tùy thời có thể thả" .

Nạp Lan Thấm nháy mắt mấy cái, mặt đầy nghi hoặc không hiểu.

Đột nhiên, Tần Xuyên nâng lên cánh tay trái, một đoàn kiếm khí màu xanh ngưng tụ trên đó, Tần Xuyên hướng không trung một chưởng đánh ra, trong nháy mắt, sậu vũ kiếm ý tạo thành Kiếm Vũ, giống như màu xanh suối phun một dạng hướng bầu trời đêm phún ra ngoài!

Rậm rạp chằng chịt kiếm khí màu xanh, như ngàn vạn tơ tằm sợi, ở trong trời đêm qua lại, tiêu tan, sáng lạng vô cùng!

"Thích không? ta kiếm khí khói lửa!" Tần Xuyên đắc ý cười.

Nạp Lan Thấm trong con người xinh đẹp chiếu đến vô số kiếm quang, trong lúc nhất thời ngơ ngác không nói ra lời, phần này mỹ lệ không chỉ có đánh sâu vào nòng thị giác, càng đánh sâu vào nòng tâm linh!

Đây là Tần Xuyên vì nàng mà nở rộ, trên đời độc nhất vô nhị khói lửa!

"Người... người tên ngu ngốc này, có chút kiếm khách tôn nghiêm có được hay không! nào có người với như người vậy đem kiếm khí làm ảo thuật mà!" Nạp Lan Thấm đưa tay vô lực chụp đánh xuống Tần Xuyên ngực, hốc mắt phiếm hồng.

Tần Xuyên hoàn toàn không sao cả, "Ngay cả mình nữ nhân đều không có biện pháp vui vẻ, đây chẳng phải là càng không tôn nghiêm?"

Nạp Lan Thấm gương mặt hiện lên đỏ ửng, tâm lý tê tê đại đại, lại càng áy náy.

"Tiểu thẩm thẩm, người vui vẻ hay chưa? nếu như chiêu này không hữu hiệu, ta còn khác biệt biện pháp trêu chọc người vui vẻ!" Tần Xuyên suy nghĩ, có muốn hay không dùng trên du thuyền tàu lặn, mang theo Nạp Lan Thấm dạ thám đáy biển thế giới!

Nạp Lan Thấm dở khóc dở cười, "Tốt lắm, thu kiếm khí đi, người luôn sẽ có không vui thời điểm a, hơn nữa, ta muốn là cả đời cũng không vui, người chẳng lẽ còn có thể cả đời trêu chọc ta vui vẻ à?"

"Được a ! chỉ cần người nguyện ý, ta cả đời trêu chọc người vui vẻ!" Tần Xuyên dứt khoát trả lời, đây không phải là hấn hấn làm sao?

Nạp Lan Thấm giật mình, nam nhân trả lời là đơn giản như vậy thẳng thừng, nhưng này khiến cho nàng có chút không đất dung thân.

Nàng cắn một cái môi dưới, thấp giọng nói: "Ta... ta cũng không tin đâu rồi, loại người như người hoa. tâm đại la bạc, thấy một cái thích một cái, làm sao có thể cả đời rất tốt với ta" .

Tần Xuyên cười một tiếng, hỏi: "Tiểu thẩm thẩm, trên người của người nước hoa là COCO tiểu thư chứ ?"

"Đúng vậy, thế nào?" Nạp Lan Thẩm buồn bực.

"Để cho ta ném một chút", Tần Xuyên vừa nói, bỗng nhiên cầm lên nữ nhân một cái thủ đoạn, dùng đầu lưỡi ở cổ tay nàng lau thơm tho thủy địa phương liếm liếm.

Nạp Lan Thẩm kêu lên một tiếng, mặt đầy thẹn thùng, "Nha! biến thái a! người người đã nghe, làm gì còn phải liếm ném a! ?"

Tần Xuyên chặc chặc miệng, cười nói: "Thật giống như không mùi vị gì... dù sao nước hoa loại vật này, nghe mùi vị, cùng miệng ném đến mùi vị, là hoàn toàn khác nhau."

"Không phải là nói nhảm sao? coi như sáng sớm phun đến buổi tối, mùi thơm cũng bất đồng nha!" Nạp Lan Thẩm lầm bầm.

Tần Xuyên gật đầu một cái, đưa tay sờ một cái nữ nhân sợi tóc, ôn nhu nói: "Ngay cả nước hoa đều như vậy, hương chi là người chúng ta đây. có lẽ người cảm thấy ta rất lạ. tình, không chuyên nhất, nhưng cũng không có nghĩa là ta đối với (đúng) nữ nhân ta không tốt... bởi vì người thấy ta, cùng chân thực ta, thường thường cũng có rất nhiều không giống nhau" .

Nạp Lan Thẩm thủy nhuận con người một trận cố định hình ảnh, trong lòng phảng phất bị Trọng Chùy hung hăng đập một cái... rất làm rung động, nhưng là mơ hồ đau.

Nàng phức tạp khó tả cười cười, gật đầu, "Đúng vậy, người nói đúng, thấy..."

cùng chân thực, thường thường đều là không giống nhau..."

Tần Xuyên mặc dù cảm thấy nữ nhân biểu tình có chút cổ quái, nhưng là không suy nghĩ nhiều, nhéo một cái nữ nhân gương mặt, nói: "Tốt lắm, mau vào đi ăn lẩu đi! ta chết đói! tất cả mọi người chờ người đấy!"

"Ừ..." Nạp Lan Thấm đè xuống tâm lý rắc rối suy nghĩ, tạm thời vứt bỏ những thứ kia để cho nàng cảm thấy áp lực sự tình, cười quơ quơ trong tay hoạt họa tượng sáp, đạo: "Lần sau nhớ, cho ta lấy ra làm hình dáng thời điểm, không cho để lộ nội tình khố! người cái sắc này lãng!"

Tần Xuyên lững thững cười, gật đầu liên tục, tỏ ý biết.

Chúng nữ thấy Tần Xuyên đem Nạp Lan Thấm kêu trở lại, đều là mặt lộ vẻ ranh mãnh biểu tình, nói đùa, hỏi Tần Xuyên thế nào lúc trước không cho các nàng bỏ qua cho loại này kiếm khí khói lửa, rồi rít biểu thị ghen.

Tần Xuyên chỉ tốt từng bước từng bước địa trấn an, đến cuối cùng chỉ có thể bắt đầu gân giọng hát tình ca, chọc cho các cô gái khanh khách không ngừng cười.

Ngay tại đêm giáng sinh tụ họp vui vẻ hòa thuận thời điểm, trên thuyền một tên người da trắng người làm nữ Phi Na, nhưng là kinh hoàng thất thố địa chạy vào!

"Chủ nhân! chủ nhân! không xong!" người làm nữ Phi Na là người Pháp, mặc dù sẽ tiếng Hán, nhưng lúc này quá gấp, đã bắt đầu cách dùng văn rồi.

"Chuyện gì? Phi Na, người thấy cái gì?" đang theo Lục Tích Nhan uống rượu giao bôi đầu rồi, Tần Xuyên liền bị đánh gậy, không khỏi buồn bực quay đầu lại hỏi rồi câu.

Phi Na tay run run, chỉ bên ngoài boong thuyền, đạo: "Có... có quái vật!"

Quái vật?

Tần Xuyên cùng chúng nữ đều là trở mắt nhìn nhau, cũng hoài nghi Phi Na có phải hay không thần chí không rõ.

Nhưng là, tầng dưới nhất boong thuyền chỗ ấy, đột nhiên truyền ra hai gã khác phái nam thuyền viên kinh sợ tiếng rống to.

Tần Xuyên lúc này mới phát hiện tình huống không đúng, vội vàng một người một ngựa địa xông ra ngoài, Đường Vi, Bạch Dạ, Nạp Lan Thấm các loại (chờ) nữ công phu hảo, cũng là theo sát phía sau.

"Đây là!?"

Khi thấy rõ phía dưới cùng trên boong "Quái vật", Tần Xuyên cùng chúng nữ đều là kinh ngạc nhưng không phản ứng kịp.

Có ba cái cả người máu chảy đầm đìa, áo quần rách nát, bước chân tập tễnh, mặt mũi tro tàn phái nam Tử Thi, chính phát ra Âm U thanh âm, hướng trên boong tầng nửa đi nửa trèo trên đất tới!

Không nghi ngờ chút nào, này ba cái Tử Thi là từ bến tàu, thông qua cầu thang bên sườn tàu đi tới, hơn nữa còn là có người cố ý như vậy chỉ huy!

Diệp Tiểu Nhu với Lục Tích Nhan các loại (chờ) nữ đã sợ đến run lấy bầy, trốn phía sau đi, không khóc lên cũng là không tậ rồi.

Thuyền viên cùng các người làm càng là cho là gặp quý, nếu không phải lo lắng còn có thi thể trong buổi họp đến, những thứ này ngoại quốc thuyền viên cũng muốn trốn xuống thuyền.

"Là Vu Sư hài cốt Vu Thuật! Tử Thi khống chế!" Bạch Dạ cau mày nói.

"Chẳng lẽ Vu Sư hiệp sẽ đến tìm người trả thù?" Nạp Lan Thấm hoài nghi.

"Không biết, nhưng bọn hăn trước sau như một thích chơi xấu là được..."

những thi thể này là người bình thường, không tu vi, thậm chí không tức giận, thật may trước thời gian bị thuyền viên phát hiện, nếu không khả năng ra đại sự", Tần Xuyên cũng là gặp qua này hài cốt Vu Thuật chán ghét chỗ, nhưng càng làm cho hắn tức giận là, Vu Sư hiệp hội lại dám tìm tới cửa nhà hắn quấy rầy hắn sinh hoạt!

Cũng không biết là bởi vì chính mình ban đầu ở kinh thành giết chết mấy cái Vu Sư, còn là bởi vì mình Kiếm Ma thân phận bại lộ.

Nói tóm lại, đêm giáng sinh phái thi thể đến, rõ ràng là cố ý buồn nôn hơn hắn!

"Các người cũng quay ngược lại, ta lo lắng những thi thể này nổ mạnh tỏa ra Độc Vụ", Tần Xuyên để cho các cô gái trốn bên trong khoang thuyền.

Các cô gái biết loại thời điểm này không có thể nghi ngờ Tần Xuyên quyết định, bình thường có thể làm nũng đùa, nhưng nguyên tắc tính trọng yếu quyết sách, vẫn phải là nam nhân làm chủ.

"Chúng ta mau vào đi, không nên để cho Tần Xuyên phân tâm", Đường Vi thúc giục, mang Diệp Tiểu Nhu cùng Lục Tích Nhan tân tiến khoang thuyền.

Chờ các cô gái xác nhận cũng sau khi an toàn, Tần Xuyên mới hướng boong dưới, một cước hung hăng đem thứ nhất thi thể đập bay, rơi xuống bến tàu trên bờ.

Những thi thể này mặc dù không sợ hãi đao thương đạn, nhưng chung quy tốc độ chậm chạp, hơn nữa lực lượng cũng không mạnh, ở Tần Xuyên trước mặt căn bản không lực sát thương.

Tần Xuyên cũng không có dùng kiếm khí cắt ra những thứ này Tử Thi, bởi vì khả năng này tản ra Độc Khí, ổn thỏa nhất biện pháp, hay là trước đem này ba cái thi thể đá xuống thuyền.

Chờ ba cái thi thể toàn bộ bị đập rơi ở phía sau, Tần Xuyên phân biệt dùng chân đá nát rồi nài ba cái thi thể đầu, đoạn tuyệt Tử Thi khống chế tinh thần liên lạc.

Nhưng Tần Xuyên cũng không dừng tay như vậy, đã có Tử Thi bị khống chế, vậy ý nghĩa phụ cận nhất định là có hài cốt Vu Thuật Thi Pháp Giả ở, hẳn tỵ tinh hội thần tản ra chính mình cảm giác lực, tìm kiếm bến tàu phụ cận hết thấy dấu vết.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 555: Vong Giả Chi Khu

0 555

Chỉ tiếc, đối phương tựa như có lẽ đã đi xa, hoặc là có không tầm thường che giấu bản lĩnh, Tần Xuyên trong lúc nhất thời khó mà phát hiện.

Hắn suy nghĩ một chút, dần dần mở rộng lục soát phạm vi, hướng bến tàu phụ cận bãi cát chạy chạy tới.

Ngay tại Tần Xuyên cách lái du thuyền hơn trăm mét sau, du thuyền phía dưới mặt biển, nổi lên một cái bóng người màu đen.

Một cái khoác màu đen ướt nhẹ mũ trùm áo choàng, gương mặt cũng ẩn núp ở trong bóng tối, vóc người 1m9 mấy nam tử khôi ngô, liền giống như u linh, theo mỏ neo xích sắt, bắt đầu hướng trên du thuyền trèo.

Cánh tay hắn sức mạnh to lớn, chỉ dùng hai lần bắt bóp, liền đem thân thể của mình sủy thượng rồi boong thuyền.

"Đùng" ! rơi vào trên boong một tiếng kim loại va chạm, rất cuộc để cho bên trong khoang thuyền các cô gái phát hiện khác thường!

Đường Vi cùng Bạch Dạ hai mắt nhìn nhau một cái, trước tiên lao ra khoang thuyền, thấy đột nhiên xuất hiện Hắc Bào quái nhân, đều là trợn mắt hốc mồm.

"Người nào! ?" hai nàng gần như cùng lúc đó toàn bộ tinh thần phòng bị, vọt lên chân khí.

Hắc Bào nam tử cúi đầu, nước biển theo hắn áo choàng không ngừng nhỏ

xuống, trên boong nhiều hơn một bãi lớn nước.

"Ha ha. . . ha ha. . ." nam tử phát ra giống như cơ giới bánh xe răng như vậy khó nghe thô ráp tiếng cười, "Các người không cần biết ta là ai, Tần Xuyên nữ nhân, đều phải chết!"

"Hừ, vậy phải xem người có hay không bản lãnh này!" Đường Vi không nói hai lời, dự định tiên hạ thủ vi cường.

Nữ nhân lẳng không lên, bàn tay phiến động, nếu chim giương cánh, liên tục hướng Hắc Bào nam tử đánh ra hai chưởng!

"Hoàng Viêm Chưởng!"

Lưỡng đạo Chưởng Ấn Uyển Như phượng vĩ mang qua Liệt Diễm, nhanh như kinh hồng địa quất vào Hắc Bào kì quái trên người.

"Rầm rầm!" hai trận ánh lửa chớp động, máu phượng hoàng chân khí kích động mở, trong không khí nhất thời tản mát ra một cỗ đốt trời mùi vị.

Nhưng là, Hắc Bào quái nhân vẫn không nhúc nhích địa đứng tại chỗ, chỉ là hấn quần áo ở bốc khói trắng.

"Làm sao có thể! ?" Đường Vi không thể tin được, chính mình máu phượng hoàng chân khí lại không một chút hiệu quả, coi như người này tu vi cao hơn chính mình, ít nhất cũng phải dùng chân khí để ngăn cản đi, chẳng lẽ dùng thân thể liền có thể chống đỡ được bàn tay mình lực?

Cũng không đợi nàng suy nghĩ nhiều, Hắc Bào kì quái người đã đột nhiên nổi lên, song chân vừa đạp, một bàn tay hung hăng quất về phía Đường Vi!

"Để cho Tần Xuyên nhìn một chút, hấn nữ nhân thế nào chết thảm! ha ha! !"

Một cỗ màu xám tràn đầy tuyệt vọng, thống khổ cùng khí tức tử vong năng lượng, từ nam tử trên người thả ra ngoài, còn chưa đụng chạm lấy Đường Vi, sẽ

để cho nữ nhân cảm thấy hít thở không thông cùng kinh hoàng!

Vốn cho là hắc bào nhân này thân thể không lồ, cũng sẽ không rất nhạy công việc, nhưng này máy động nhưng lên tốc độ, lại để cho Đường Vi không kịp né tránh.

Nhưng vào lúc này, một đạo kiếm khí màu xanh, từ đằng xa mang theo mãnh liệt tiếng xé gió, gào thét tới!

"Thanh Đế kiếm, Thanh Long Xuất Hải!"

Khoảng cách sáu mươi, bảy mươi mét ra ngoài, Tần Xuyên một kiếm chém ra, thật giống như cắt đứt đêm tối Thanh Quang, chính xác không có lầm trúng mục tiêu hắc bào nhân kia cánh tay phải cánh tay!

Hơn nửa cánh tay bay thẳng rơi xuống, một chưởng này thế công cũng bị tan rã.

"Đáng ghét!" hắc bào nhân tựa hồ cũng không thống khổ gì, chẳng qua là tức giận rống to.

Tần Xuyên thi triển Khinh Công, nhanh chóng trở lại trên thuyền, ân cần nhìn Đường Vi, "Không có sao chứ?"

Đường Vi cười lắc đầu, nàng cũng là hư kinh một trận.

"Thật may ta phản ứng coi như nhanh, nếu không thật trúng người kế điệu hồ ly sơn", Tần Xuyên nghiêng đầu nhìn hắc bào nhân này, trầm giọng nói: "Người là Vu Sư hiệp biết cái gì người?"

Hắc Bào quái nhân phát ra trận trận Âm U quý dị tiếng cười, "Hừ hừ, Tần Xuyên. . . người ngay cả ta đều không nhận biết? phải biết, coi như người này đã chúng hóa thành tro, ta cũng nhận ra người!"

Đang khi nói chuyện, Hắc Bào xốc hết lên rồi trên đầu mũ trùm, lộ ra một

tấm phảng phất lộn lớp bụi sắc thạch cao như vậy mặt, kia gầy nhom gương mặt, chỉ còn lại da bọc xương, trên đầu không có nửa cọng lông măng, chính là một cái mục nát đầu khô lâu.

Có thể coi là như thế nào đi nữa xấu xí, Tần Xuyên còn là thông qua đường ranh nhìn thấu người này thân phận, không khỏi thất kinh!

"Cơ Vô Song! ?"

Tại chỗ Đường Vi, Bạch Dạ cùng đuổi ra Nạp Lan Thấm các loại (chờ) nữ, đều là ngoài ý muốn kêu lên, hoài nghi mình nghe lầm.

Này người xấu xí, sẽ là cái đó đã từng được khen là Hoa Hạ đệ nhất thiên tài vô song công tử? !

Mặc dù nói Cơ Vô Song danh tự này, theo bị Tần Xuyên đánh tàn phế, đã phai nhạt ra khỏi rồi thượng tầng việc xã giao rất lâu, nhưng người nào cũng không ngờ tới, hăn lại lần nữa xuất hiện là như vậy một cái tình trạng!

"Thế nào, có phải hay không hù được các người? ta biến thành cái bộ dáng này, đều là bị người cái này cấu tạp chúng hại!" Cơ Vô Song một đôi mắt đỏ lên, giống như là giống như dã thú.

Tần Xuyên ở ngăn ngùi sau khi kinh ngạc, chính là cảm thấy rất ngờ vực, "Người lời nói có ý gì, người có phải hay không đầu phục Vu Sư hiệp hội?"

"Đầu nhập vào? phi! ! ta Cơ Vô Song tuyệt sẽ không đầu nhập vào bất luận kẻ nào! ! cũng là bởi vì người, phế ta gân mạch, mới để cho ta rơi vào đám kia Vu Sư cạm bẫy! ! bây giờ biến thành cái này người không ra người, quý không ra quý bộ dáng, tất cả đều là người sai ! ! !" Cơ Vô Song gào thét.

Bên cạnh Nạp Lan Thấm nghe không nổi nữa, cười lạnh nói: "Nếu không phải người khi đó chính mình khiêu khích, cố ý dẫn đến Tần Xuyên, hăn như thế nào lại đem người đánh tàn phế? trong lòng mình bản thủ, làm chuyện sai chịu

rồi trừng phạt, lại đem trách nhiệm đổ lỗi đến trên người người khác, chẳng lẽ là Tần Xuyên trói người đi Vu Sư hiệp hội?

Sợ rằng người nhà họ Cơ bây giờ còn không biết, người đã biến thành bộ dáng này đi, nếu là truyền rao ra ngoài, ra lớn như vậy lời đồn xấu, sợ rằng Cơ gia đệ nhất Cổ Vũ thế gia chỗ ngồi, cũng liền không ngồi được vài năm lạc~!"

Cơ Vô Song điềm nhiên nói: "Giỏi một cái linh nha ly xỉ Nạp Lan Thẩm, bây giờ các người Nạp Lan gia tộc cũng muốn tới quỳ liếm Tần gia chân thúi sao! ? ta Cơ Vô Song cũng sẽ không nịnh nọt, ta hôm nay tới, liền muốn để cho Tần Xuyên cấu tạt chúng này, cùng các người đám này hăn nữ nhân bên cạnh, toàn bộ nợ máu trả bằng máu! sau đó, nhắc lại đến Tần Xuyên đầu, đi cho Liễu Hàn Yên cô gái kia nhìn cái rõ rõ ràng ràng, để cho nàng biết, rốt cuộc ai mạnh hơn! !"

"Khác (đừng) khôi hài, người cũng chỉ có thể hù dọa nữ nhân chúng ta, bây giờ ngay cả một cánh tay cũng để cho nhà ta Tiểu Xuyên Xuyên cắt đứt, người còn có thể làm gì?" Đường Vi nói châm chọc.

Cơ Vô Song không ngần ngại chút nào, toét miệng quý tiểu đến, "Cánh tay? thật chặt đứt sao?"

Mọi người sửng sờ, lúc này mới bỗng nhiên ý thức được một món chuyện kỳ quái —— Cơ Vô Song chỗ cụt tay, lại không chảy máu? !

Theo sát, càng để cho người kinh ngạc sự tình xảy ra!

Chỉ thấy hăn đem đứt rời cánh tay kia nhặt lên sau, trực tiếp hướng chính mình trên cánh tay để xuống một cái, một cỗ năng lượng màu xám ở kẽ nứt nơi chớp động, thời gian nháy con mắt, điều này đoạn lại độ tiếp nối!

Cơ Vô Song hoạt động hạ thủ cánh tay, thấy mọi người tại đây biểu tình, rất là đắc ý, "Thế nào, có phải hay không nhìn ngu? các người cho là, ta biến thành cái bộ dáng này, lại một chút chỗ tốt đều không mò được sao? !"

Tần Xuyên thấy như vậy một màn, lại liên tưởng mới vừa rồi Tử Thi, cùng này cổ tràn đầy khí tức tử vong năng lượng, trong đầu hiện lên trước thông qua tiên tri tra được, liên quan tới Vu Sư hiệp hội tài liệu. . .

Tần Xuyên theo bản năng nuốt nước miếng một cái, "Vong Giả Chi Khu. . . người lựa chọn trở thành Vong Giả Chi Khu! ?"

"Ồ? người còn biết Vong Giả Chi Khu?" Cơ Vô Song cười tà, "Không tệ a, kia hôm nay người chắc có thể bị chết minh bạch một ít" .

Phía sau các cô gái chính là rất là mê mang, căn bản không biết đây là ý gì.

Nhưng lúc này, cũng không có thời gian làm cho các nàng suy tính nhiều những thứ này, Cơ Vô Song đã cả người thả ra này cổ kinh khủng kinh người màu xám năng lượng tử vong, hướng Tần Xuyên điên cuồng chạy nước rút!

"Đi chết! !"

Cơ Vô Song một quyền đánh ra, nhất thời quỷ khóc sói tru, trong đêm tối phảng phất có vô số oan hồn ở qua lại, năng lượng màu xám trong nháy mắt nổ tung!

Tần Xuyên cảm nhận được này cổ nổ mạnh lực lượng không nhỏ, nhưng sau lưng còn có các cô gái, hẳn dĩ nhiên không thể nào cổ chính mình chạy trốn.

Thanh Liên Kiếm Giáp trong nháy mắt mở ra, cùng luồng năng lượng màu xám này đụng vào nhau, kích động mở nặng nề sóng trùng kích!

"Ầm! !"

Nhất thanh muện hưởng đi qua, Cơ Vô Song quả đấm đụng chạm lấy Thanh Liên Kiếm Giáp, hẳn phảng phất căn bản không biết đau đớn, kiếm khí đưa hẳn da thịt cùng xương tước mất, hẳn vẫn hướng Tần Xuyên cứng rắn hướng!

Tần Xuyên thừa dịp này một cơ hội, tay trái ngưng tụ ra Thanh Đế kiếm, một

kiếm đâm về phía Cơ Vô Song đầu!

Hắn biết, công kích những bộ vị khác, Cơ Vô Song nhất định có thể khôi phục, chỉ có đầu, đại não, mới có cơ hội phá hủy hẳn Vong Giả Chi Khu!

"Phụt!"

Thanh Đế kiếm xuyên qua Cơ Vô Song đầu!

Thành công! Tần Xuyên tâm lý một trận mừng rỡ.

Nhưng là, một giây kế tiếp, Tần Xuyên lại phát hiện tình huống không ổn —— Cơ Vô Song lại toét miệng cười!

"Ngu si!"

Cơ Vô Song trên đầu một cái thủng, nhưng hắn căn bản không ảnh hưởng một dạng rỗng to một đấm đánh xuyên Thanh Liên Kiếm Giáp sau, bọc năng lượng màu xám quả đấm trúng mục tiêu Tần Xuyên ngực!

Tần Xuyên cảm giác mình lồng ngực thoáng cái như bị điện giật, xương sườn chặt đứt hai cây không nói, một cổ Tử Vong suy bại năng lượng tiến vào trong cơ thể mình, để cho hắn vô cùng khó chịu!

Giống như là tim cùng mạch máu bị ăn mòn, lại có một loại trong nháy mắt già rồi mấy chục tuổi như vậy mệt mỏi suy yếu cảm giác!

"Phốc!" Tần Xuyên phun ra một búng máu, thân thể trầm trầm địa đụng vào phía sau sắt thép thân thuyền thượng.

Thấy nam nhân bị đả thương, Đường Vi cùng Bạch Dạ các loại (chờ) nữ cũng hoa dung thất sắc, lập tức nhào qua, muốn đỡ Tần Xuyên đứng lên.

"Các người còn có rảnh rỗi để ý hắn? ha ha, các người đều phải so với hắn chết trước, nếu không làm sao có thể để cho hắn cảm nhận được thật sâu thống

khô và tuyệt vọng đây", Cơ Vô Song lau đi trán mình, cái đó bị đánh xuyên thủng lỗ thủng, sau đó viết thượng, phảng phất cái gì thương đều chưa từng từng có.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 556: Không Gắt Gao Người

0 556

Tần Xuyên thấy người này hướng các cô gái đi tới, cắn răng bò người lên, "Các người chạy mau! ta đi đối phó hần!"

"Người này là quái vật! đánh thủng đầu đều không chết, người thế nào đối phó hần! ?" Đường Vi trong mắt tràn đầy thương tiếc nước mắt.

"Nghe ta! tất cả đều chạy mau! !" Tần Xuyên trợn mắt rống to, ít có đối với nữ nhân môn nổi giận.

"Ta sẽ không chạy! nhiều như vậy nguy hiểm đều trải qua tới, phải chết thì cùng chết! !" Đường Vi lãnh khốc quật cường nói.

"Người. . ." Tần Xuyên không biết nói gì cho phải.

Cơ Vô Song mặt đầy hí ngược lắc đầu, "Chặc chặc. . . thật là cảm nhân sinh ly tử biệt, bất quá các người không cần phải gấp gáp, ngược lại sớm muộn đều phải chết" .

"Tần Xuyên, người nói Vong Giả Chi Khu rốt cuộc là cái gì, hần chẳng lẽ không yếu điểm sao?" Bạch Dạ ngược lại tỉnh táo, ở bên hỏi.

Tần Xuyên cười khổ, "Trong chốc lát không nói rõ ràng. . . ta cũng không biết thế nào đối phó hần" .

Cơ Vô Song cười ha ha, "Lâm trận mài đao, các người cũng không tránh khỏi quá coi thường ta Cừu mỗ người, ô kìa. . . nhiều như vậy như hoa như ngọc nữ

nhân, ta từ đâu cái xuống tay trước tương đối khá đây?"

"Ý nghĩ ngu ngốc!"

Tần Xuyên nghe được cái này lại nói, chịu đựng ngực đau nhức, lại lần nữa ngưng tụ ra Thanh Liên kiếm khí, hướng Cơ Vô Song như như mũi tên rời cung bắn ra!

"Lôi Vũ!"

Tần Xuyên điên cuồng kiếm khí lít nhít đánh vào Cơ Vô Song trên thân thể, mặc dù bộ phận bị năng lượng màu xám ngăn cản, nhưng tuyệt đại đa số hay lại là xuyên qua Cơ Vô Song thân thể!

Cơ Vô Song cười ha ha, "Vô dụng! vô dụng! coi như ngươi là kiếm khách, người kiếm khí sắc bén đi nữa, cũng không cách nào phá hủy ta Vong Giả Chi Khu! ! ta vốn là Dĩ người chết! cuối cùng rồi sẽ không chết! ! ha ha ha ha. . ."

Cơ Vô Song cuồng tiếu, mặc dù không đoạn bị kiếm khí đánh tiết tiết quay ngược lại, nhưng hẳn chung quy là nhân cơ hội đối với (đúng) Tần Xuyên chém ra quyền cước!

Tần Xuyên một bên thi triển mưa đông gió giạt tựa như kiếm khí, một bên né tránh đánh lén này Tử Vong công kích, nhưng loại này năng lượng tử vong coi như đến gần lâu, thân thể cũng sẽ bị suy yếu biến hóa, cho nên Tần Xuyên động tác càng ngày càng chậm chạp. . .

"Nạp Lan! Bạch Dạ! mang theo Tiểu Nhu, Tích Nhan cùng Tình nhi rời đi!"
Tần Xuyên một bên ngăn trở Cơ Vô Song, vừa hướng tầng trên nhất Nạp Lan Thấm hô to.

Tại chỗ khó thoát nhất chạy, là thuộc không tu vi ba nữ nhân, Tần Xuyên khuyên không đi Đường Vi, chỉ có thể để cho nàng nữ nhân đi trước.

Có thể Diệt Tiểu Nhu cùng Lục Tích Nhan, Chu Phương Tình tam nữ, cũng

là một bộ không muốn rời đi đáng vè.

Bạch Dạ ánh mắt phức tạp mà liếc nhìn nam nhân sau, chạy lên lầu đi, đạo: "Các người đi nhanh trên phi cơ trực thăng, ta để cho Phù Lôi Nhã lái máy bay trực thăng mang bọn người đi không trung né tránh!"

"Không. . . không được! ta muốn với Tần Xuyên Ca, chung một chỗ", Diệp Tiểu Nhu giọng mang tiếng khóc.

Chu Phương Tình cũng không bỏ được rời đi, "Ta không sợ, ta nghĩ rằng phụng bồi hãn" .

"Các người ở chỗ này không thể giúp nhậm chức cần gì phải bận rộn, chỉ sẽ để cho hãn phân tâm, thật vì hãn lo nghĩ, cũng nhanh đi!" Bạch Dạ khuyên nhủ.

"Vậy người và Nạp Lan đây?" Lục Tích Nhan hỏi.

Bạch Dạ quay đầu liếc nhìn Nạp Lan Thấm, đạo: "Ta tự có biện pháp, Nạp Lan, người cùng với các nàng đi trước tị nạn đi" .

Vào giờ phút này, Nạp Lan Thấm căn môi dưới, nhìn một chút sau khi bị thương sắc mặt trắng bệch, còn đang chiến đấu Tần Xuyên, trong đầu thoáng qua mẫu thân mình dặn dò, nội tâm giùng giảng.

Lý tính nói cho nàng biết, hãn mau trốn đi, bởi vì nàng chẳng qua là vâng mệnh đến gần Tần Xuyên, cũng không phải thật sự là địa yêu người đàn ông này.

Nhưng là, không biết vì sao, vừa nghĩ tới ném xuống Tần Xuyên ở chỗ này với cái quái vật này chiến đấu, nàng liền tâm liền đau!

"Ta không đi, các người đi thôi!"

Ném xuống cái này vì nàng thả khói lửa nam nhân, một mình chạy trốn, Nạp Lan Thấm không làm được!

Nàng trong mắt lóe lên một tia kiên định, tiếng nói vừa dứt, bay vọt mà xuống, lẳng không một cái xoay người sau, chính là một cái đắc Thiên Cân Thần Thối bỗng nhiên đè xuống!

Tần Xuyên chú ý tới nữ người thân ảnh, tâm lý ảo não thế nào nàng chính là không nghe lời, nhưng vẫn là phối hợp một cái rút lui bước!

Cơ Vô Song mới vừa thân thể đứng lại, ngẩng đầu một cái, liền phát hiện Uyển Như một tia chớp như vậy sau đá vào cẳng chân, hung hãn quất vào đỉnh đầu của mình!

"Hạ Khách!"

Cơ Vô Song đầu bị này Lôi Đình Nhất Kích găng gượng bị đá hôm vào, Thiên Linh Cái vỡ vụn, cổ xương cũng cán gãy!

"Hừ hừ. . . Thiên Cân Thần Thối công? cũng không gì hơn cái này" .

Cơ Vô Song cổ chỗ ấy thoáng qua năng lượng màu xám, cổ và đầu lại lần nữa khôi phục nguyên trạng!

Nạp Lan Thấm thấy vậy, xoay tròn thân thể, lẳng không lại vừa là đá ra Uyển Như long quyển tựa như nhanh chóng chân đá, hai cái chân dài to hầy cùng máy đống cọc một dạng không ngừng đánh đến Cơ Vô Song ngực cùng đầu!

"Cuồng phong Tảo Diệp!"

Trong điện quang hỏa thạch, Nạp Lan Thấm cũng đã đá ra không dưới năm mươi chân!

Cơ Vô Song nhất thời không chú ý, cũng không ngờ tới Nạp Lan Thấm Thối Công này sinh, bị cái này ngay cả tiếp theo Thối Công bị đá hoa rớt ở trên boong, lòi ra 3-4m!

"Hừ, nếu không phải năm năm trước lão nương không có hứng thú tham gia

con chó kia rằm Chân Long đại hội, đệ nhất thiên tài danh tiếng chưa chắc là người thì sao!" Nạp Lan Thấm hất một cái mái tóc, đặc ý nói.

Rót ở trên boong Cơ Vô Song Âm U cười nói: "Ngu nữ nhân ngu xuẩn, người cho rằng là người thật có thể gây tổn thương cho ta? người này đôi chân như vậy có thể đá, ta trước hết phế bỏ người chân đi! ném thử một chút ta 'Tử Vong Kinh Cức' !"

Tần Xuyên Âm kêu không tốt, phi thân nhào tới, "Cẩn thận!"

Chỉ thấy Cơ Vô Song bàn tay đánh một cái boong thuyền, thì có một cái u tối đường tắt lan tràn đến Nạp Lan Thấm đứng vị trí.

Đếm không hết năng lượng tử vong thật sự ngưng tụ thành cây có gai cây mây và giây leo, hướng Nạp Lan Thấm hai chân quấn quanh đi lên!

Cũng may Tần Xuyên phản ứng nhanh chóng, liền đẩy ra Nạp Lan Thấm.

Nhưng là, Tần Xuyên chính mình hai chân lại bị những thứ này Tử Vong Kinh Cức thổi sang, nhất thời ống quần đều bị nổ tung, trên chân từng đạo vết máu không nói, bởi vì năng lượng tử vong vào vào bên trong cơ thể, hai chân cuối cùng giống như bị đóng cứng!

"Tần Xuyên! người thế nào! ?" Nạp Lan Thấm quay đầu thấy như vậy một màn, hốc mắt cũng ươn ướt, nàng hối tiếc tự trách không dứt, chính mình quá sơ suất, vốn định giúp nam nhân, lần này ngược lại cho nam nhân lớn hơn gánh nặng!

Tần Xuyên miễn cưỡng cười một cái, đạo: "Cho các người đi, cái này không cho ta thêm phiền sao. . . Vong Giả Chi Khu, là có thể nắm giữ rất nhiều Vu Thuật, khởi là đơn thuần sấp lá cà đơn giản như vậy."

Cũng may, nghe được phi cơ trực thăng cánh quạt âm thanh âm vang lên, Tần Xuyên biết ngoài ra tam nữ hẳn tạm thời an toàn, trong lòng đảo an ổn đi.

Cơ Vô Song từ boong thuyền đứng lên, liếc nhìn từ từ đi lên phi cơ trực thăng, cười gằn: "Người cho rằng là các nàng có thể thoát chết được sao? chờ ta đem các người giết hết, lại đi hành hạ chết các nàng!"

"Chúng ta không giết chết người, nhưng người cho rằng là người có thể đuổi kịp chúng ta?" Bạch Dạ đạo: "Mọi người chúng ta chia nhau tản ra, tốc độ của hẳn không ưu thế "

Đường Vi cùng Nạp Lan Thấm nghe một chút thật giống như quả thật như thế, Tần Xuyên nhíu mày lại, cũng cảm thấy có thể thử một lần, gật đầu một cái.

Trong lúc nhất thời, Tần Xuyên cùng ba nữ nhân phân biệt từ phương hướng khác nhau bắt đầu nhảy thuyền!

"Khác (đừng) ngây thơ!"

Cơ Vô Song hai cái chân dùng động năng lượng tử vong, lưỡng đạo màu xám Vu Thuật Phù Văn chớp động sau, hẳn cặp chân biến lớn dài ra, giống như là rắn chắc gằn một lần!

"Vong Giả Cường Hóa!"

Cơ Vô Song nhắm ngay gần đây Bạch Dạ thật sự chạy phương hướng, hai chân bước dài Phi đặng, liền tựa như tia chớp đuổi theo!

Bạch Dạ chỉ chạy không xa mười mấy mét, liền cảm thấy phía sau có tiếng xé gió truyền tới, nàng cũng không kịp quay đầu nhìn, liền theo bản năng hướng mặt bên thi triển ra một chiêu "Ảnh Đột Tập" !

"Bạch!"

Bạch Dạ mau tránh ra trong nháy mắt, vừa vặn Cơ Vô Song một chương vỡ rồi cái khoảng không, nếu là nữ nhân mới vừa rồi phân nửa chần chờ, cũng đã hưởng tiêu ngọc vẫn!

Chính hướng những phương hướng khác chạy Tần Xuyên cùng Đường Vi, Nạp Lan Thẩm phát hiện tình huống không đúng, quay đầu nhìn lại, đều đuổi chặt hướng Bạch Dạ vị trí chỗ ở chạy.

Cơ Vô Song hiển nhiên cũng biết, chỉ cần hẩn đuổi theo một nữ nhân chạy, Tần Xuyên cùng những nữ nhân khác cũng sẽ chạy tới cứu giúp.

"Đáng chết! hẩn lại còn nắm giữ cường hóa Vu Thuật!" Tần Xuyên trên người bị thương, như vậy qua lại chạy gấp phi thường hao phí thể lực, hồng hộc thở hào hển, trong lòng phiền não vô cùng.

Cường hóa Vu Thuật giống như là rất gân gà, bởi vì loại vu thuật này chỉ có thể đối với (đúng) Vu Sư thân thể của mình sử dụng, mà Vu Sư thân thể vốn cũng không mạnh, như thế nào đi nữa cường hóa cũng không khả năng cùng võ giả chống lại.

Nhưng là, nắm giữ Vong Giả Chi Khu Cơ Vô Song bất đồng, hẩn thân thể sửa đổi trước, "Nguyên liệu" là Tiên Thiên Vũ Giả, một khi cường hóa sau, liền phi thường biến thái!

Bất kể là lực lượng, tốc độ, hay lại là lực bộc phát, cường hóa sau Cơ Vô Song, cũng không thể bại bởi hiện trường bất cứ người nào.

Bạch Dạ giờ khắc này bởi vì sử dụng Thiên Quang Minh Diệt, chuyển đổi thành "Ám" một mặt, xuất hiện cái đó bạo lực nhân cách, nữ nhân trong nháy mắt trở nên sát khí lẫm lẫm, vẻ quyết tâm mười phần.

Nàng thấy Cơ Vô Song lại lần nữa hướng công kích mình, thiên về một bên lui, một bên vận đủ công lực, dồn khí Đan Điền, há mồm thi triển ra Dạ Ma thanh âm!

Uyển Như biến sâu Cự Kinh ngâm xương, âm ba công cuốn lên trên bờ cát hạt cát, mặt đất xuất hiện một đạo thật dài vết lõm, hơn mười thước ra ngoài xi măng đê đập cũng xuất hiện vết nứt!

Cơ Vô Song thân thể bị chấn quay ngược lại mấy bước sau, nhưng là hai chân hùng hăng lập định, sau đó toét miệng cười một tiếng, đón sáng tắt chân khí tạo thành Âm Ba, hướng Bạch Dạ công kích!

Bạch Dạ ánh mắt đông lại một cái, nàng ý thức được, chính mình công lực còn chưa đủ, mặc dù âm ba công có hiệu quả, nhưng chân khí không đủ mạnh, đúng là vẫn còn phí công!

Cũng may Tần Xuyên kịp thời chạy tới, một cái "Trảm Không" chém ra, rơi vào Cơ Vô Song bụng!

"Phốc thử!" Cơ Vô Song bị một kiếm này đánh bay, bụng hở ra một vết thương, bên trong một đồng không có chút huyết sắc nào mục nát nội tạng tán lạc đi ra!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 557: Lỗi Lầm

0 557

Đây cũng là Tần Xuyên quả thực không có biện pháp, mới thật xa liền chém ra một đạo Bán Nguyệt Kiếm Nhận, nhưng mới vừa chém ra, Tần Xuyên liền hối hận!

Quả nhiên, Cơ Vô Song bụng tan vỡ sau, bên trong nội tạng giống như là Virus ôn dịch mang theo thể, thả ra một cỗ Độc Vụ, vừa vắn ô nhiễm Bạch Dạ vị trí kia một vùng không gian!

Mặc dù nữ nhân phản ứng rất nhanh, bước nhanh quay ngược lại, nhưng vẫn là hút vào rồi một bộ phận!

"Bạch Dạ!"

Tần Xuyên ôm lui ngược lại nữ nhân, lại thấy Bạch Dạ sắc mặt đã biến dạng, ho ra một ngụm máu tươi, mồ hôi lạnh chảy ròng.

"Người nhanh ngồi xuống, vận công chữa trị, dùng người Thiên Quang Chân Khí!" Tần Xuyên nhớ, Thiên Quang Minh Diệt quang minh một mặt, là có thể hữu hiệu chữa trị phần lớn bệnh tật cùng loại trừ Độc Tố, hy vọng đối với (đúng) này Virus cũng hữu hiệu.

Bạch Dạ không dám khinh thường, không cần nam nhân nói cũng biết phải làm sao, bất chấp còn đang chiến đấu, ngồi xếp bằng địa, bắt đầu khu độ.

Cơ Vô Song té xuống đất, đưa tay dùng dính hạt cát ruột cùng gan các loại (chờ) cầm lên, cũng căn bản không ngại những thứ này trong nội tạng có cát,

trực tiếp bỏ vào bụng bên trong.

Hắn bụng nhanh chóng khép lại, hãy cùng chuyện gì cũng không phát sinh như thế, tựa như đứng dậy.

"Thật đáng tiếc. . . lợi hại như vậy kiếm khí, ta hôm nay mới thấy được, tiểu tử người ẩn núp không ít thực lực a, bất quá. . . với ta mà nói, không có chút nào đau đây", Cơ Vô Song âm hiểm cười nói.

Tần Xuyên mặc dù trên người nhiều chỗ lại thương, nhưng lúc này đã căn bản nổi trận lôi đình, chính mình bị thương không sao, nhưng nếu người bên cạnh có chuyện bất trắc, hắn căn bản không dám tưởng tượng.

"Vương Bát Đản, ta cuối cùng coi là minh bạch tại sao thế nhân thường nói 'Trảm thảo trừ căn ". Lão Tử ban đầu nếu là đem người làm thịt, cũng tiết kiệm hôm nay phiền toái!"

Tần Xuyên trong mắt năng lượng màu đen bắt đầu dừng động, tức giận cùng sát ý, để cho trong cơ thể hắn đen Ám Năng Lượng bắt đầu có phản ứng, nhưng Tần Xuyên lúc này cũng không nhận ra được một điểm này.

"Nói những thứ này đã muộn, bây giờ ta chính là so với người còn mạnh hơn! người có thể làm khó dễ được ta! !"

Cơ Vô Song hét lớn một tiếng, giơ lên hai cánh tay cùng thân thể các bộ vị đều bắt đầu hiện lên cường hóa Phù Văn, hắn vốn là sửa đổi sau lộ ra cao lớn thân thể, trực tiếp tăng lên đến gần 2m3 tả hữu, Uyển Như một ít người khổng lồ, cánh tay càng là vai u thịt bắp hơn hai lần!

Thật giống như hóa thành một con Bắc Mỹ trên thảo nguyên chạy như điên Dã Ngưu, Cơ Vô Song cả người thả ra năng lượng tử vong, hướng Tần Xuyên đi động với tốc độ cao bức gần.

"Đi chết! đi chết! đi chết! ! —— "

Bao cát quả đấm to như nhanh chóng đập tới nham thạch, hướng Tần Xuyên các đại chỗ yếu đánh tới.

Tần Xuyên biết tốc độ cùng trong lực lượng mình cũng không chiếm ưu thế, cộng thêm vào lúc này bị thương, càng khó hơn ngăn cản.

Nhưng là hãn phải đứng ra, dù là cuối cùng không thể không liều mạng sử dụng bất hủ Thanh Liên, hãn cũng phải đứng, bởi vì hãn nếu ngã xuống, các cô gái chắc chắn phải chết!

Thanh Đế kiếm nắm chặt, Tần Xuyên đón Cơ Vô Song liền đối diện mà lên, kiếm quang cùng quyền ảnh trên không trung giao hội, kiếm khí màu xanh cùng màu xám năng lượng tử vong trộn lẫn, phát ra liên tiếp không ngừng tiếng nổ.

"Xoẹt!" một kiếm, Tần Xuyên rạch ra Cơ Vô Song ngực.

"Ầm!" một đấm, ngực gặp phải quyền kích.

Hai người như vậy giao phong đạt tới vài chục lần, không qua phiến khắc thời gian, đều là vết thương chồng chất.

Mặc dù Tần Xuyên có thần Mộc chi thể, hơn nữa Bách Độc Bất Xâm, nhưng khôi phục dù sao cũng phải thời gian, không khỏi cảm thấy càng ngày càng mệt mỏi.

Ngược lại Cơ Vô Song, mặc dù năng lượng tử vong cũng không khả năng một mực cuộn cuộn không dứt khôi phục thân thể của hãn, nhưng hãn muốn bổ sung năng lượng cũng rất "Tiện lợi" !

Cơ Vô Song thấy trên người mình quá nhiều vết thương, thậm chí hai tay mấy đầu ngón tay đều bị cắt đứt, khó mà thoáng cái khép lại, hồi hã chạy như bay đến một cỗ thi thể bên cạnh, nắm lên thi thể kia sau, màu xám tử khí liền từ trong thi thể tràn vào Cơ Vô Song thân thể!

Vong Giả Chi Khu, có thể từ còn lại trên xác chết lấy được tử khí, từ đó

nhanh chóng phục hồi như cũ.

Lần này, hẳn thậm chí đều không cầm đứt rời ngón tay tiếp theo thương, trực tiếp liền dài ra tận thủ dựa vào!

Các cô gái thấy như vậy một màn, đều là trợn mắt hốc mồm, không nghĩ tới Cơ Vô Song giao hoạt như vậy, khống chế này ba cái thi thể đến, không chỉ là kẻ đáng ghét, càng là tùy thời làm hẳn "Đồ bổ" sử dụng!

Tần Xuyên còn ở khôi phục nguyên khí đâu rồi, chỉ thấy Cơ Vô Song đã khôi phục tất cả vết thương, lại lần nữa hướng hẳn công đi qua!

Cơ Vô Song một chân như thiểm điện đạp tới, trong tiếng cười lớn, liền muốn đá Tần Xuyên bụng.

"Người quá yếu!"

Có lẽ là bị tử khí ảnh hưởng, Tần Xuyên thân thể bấp bệch trở nên không quá nghe sai sử, tốc độ chậm nửa nhịp.

Bước chân chợt lóe đồng thời, eo lui về phía sau co rút lại, nhưng vẫn là bị một cước này đá trúng bụng một bên!

"Ách a!" Tần Xuyên thân thể nghiêng lật lên ngã xuống đất, lục phủ ngũ tạng phiên giang đảo hải, liền với ói hai búng máu tươi.

Nếu không phải hẳn thể chất vượt qua thử thách, lại có rúc về phía sau, lần này đủ để đem hẳn nội tạng cũng đá cho trọng thương!

Ngoại trừ còn tại đối kháng Độc Tố Bạch Dạ, Đường Vi cùng Nạp Lan Thấm cũng vội vã chạy tới, kiểm tra Tần Xuyên thương thế.

"Tần Xuyên! người thế nào! người chảy thật là nhiều máu!" Nạp Lan Thấm chưa bao giờ thấy nam nhân như thế vô lực qua, không khỏi hoảng hồn.

Cơ Vô Song thấy Tần Xuyên té xuống đất, tựa như có lẽ đã vô lực tái chiến, không cưỡng nổi đặc ý cười gằn nói: "Ta cũng không gấp giết người, ta muốn đem nữ nhân người, từng bước từng bước bắt, ngay trước mặt người, phá vỡ các nàng xinh đẹp gương mặt, lại đào ra các nàng tâm, véo bên dưới các nàng đầu, ăn các nàng suy nghĩ!"

Vừa nói, Cơ Vô Song đại cất bước về phía trước, một tay liền chộp tới Nạp Lan Thấm đầu!

Tốc độ của hắn cực nhanh, một cỗ năng lượng tử vong như mộng yểm quần quanh, nhanh chóng bao phủ Nạp Lan Thấm!

Nạp Lan Thấm đang muốn né tránh, lại phát hiện mình thân thể phi thường nặng nề, gần như khó mà nhúc nhích!

"Ha ha, chỉ bằng người chút thực lực này, trúng ta 'Suy yếu thuật '. còn muốn chạy trốn chạy?" Cơ Vô Song châm biếm.

Nạp Lan Thấm một trận vô lực lay động đứng dậy, định nhắc chân phản kích, nhưng thân thể một lão đảo, trực tiếp té ngã trên đất.

Nhìn cái kia trắng xám bàn tay muốn đụng phải Nạp Lan Thấm, té xuống đất Tần Xuyên ánh mắt thoáng qua một tia tàn khốc, giống như một con tức giận bị đè nén tới cực điểm sư tử, trong cổ họng phát ra nặng nề tiếng gào.

Hắn các loại (chờ) chính là chỗ này một khắc, Cơ Vô Song buông lỏng cảnh giác trong nháy mắt!

Tần Xuyên tràn đầy vết thương thân thể, từ dưới đất bắn lên!

Thanh Đế kiếm quang mang chợt lóe mà ra, theo Tần Xuyên một cái đánh bất ngờ, một kiếm đâm vào Cơ Vô Song ngực!

"Sậu vũ!"

Đánh thủng Cơ Vô Song thân thể đồng thời, Tần Xuyên chuyển đổi kiếm ý, kiếm quang bắt đầu ở hãn Vong Giả Chi Khu nội bộ tàn phá qua lại!

"Phốc phốc phốc phốc! —— "

Số lớn thân thể mảnh vụn, da thịt, nội tạng cùng xương, đều bị sậu vũ kiếm khí thật sự mang ra ngoài!

Chẳng qua là một giây công phu, Cơ Vô Song nơi ngực, lại bị đánh ra một cái gần như lớn bằng quả bóng rổ cỡ thủng nhỏ, liền cùng bị móc rỗng không khác nhau!

Thành công!

Tần Xuyên trong lòng vui mừng, chính mình mới vừa rồi cố ý làm bộ như đã thể lực chi nhiều hơn thu, không chịu nổi gánh nặng, chính là vì các loại (chờ) cái cơ hội này, khoảng cách gần đối với (đúng) Cơ Vô Song tạo thành to Đại Sát Thương.

Cơ Vô Song tựa hồ cũng không ngờ tới, Tần Xuyên còn có phần này khí lực, bởi vì Tần Xuyên diễn kỹ quá giống như thật, hãy cùng thật nhanh tuyệt vọng như thế.

"Ha ha. . . ha ha. . ." Cơ Vô Song cúi đầu nhìn một chút, chính mình hoàn toàn không chảy máu vết thương khổng lồ, đạo: "Người vẫn chưa rõ sao? ở ta Vong Giả Chi Khu lực lượng tuyệt đối trước mặt, người những thứ này hèn hạ mảnh khèo, cũng là vô dụng!"

Lời còn chưa dứt, Cơ Vô Song hai bàn tay to, bỗng nhiên bóp một cái ở Tần Xuyên cổ!

Tần Xuyên hai mắt nộ tĩnh, kinh hãi phát hiện, người này vết thương, rõ ràng ngay cả tim cũng bị đánh nát rồi, có thể lại còn đang khép lại!

Tần Xuyên dùng sức nắm Cơ Vô Song tay, muốn đem hãn tay lấy ra, có thể

chính mình lực lượng tịnh không đủ để làm được.

"Để cho nếm thử một chút Tử Vong mùi vị!"

Cơ Vô Song vừa dùng năng lượng tử vong tu bổ chính mình hư hại thân thể, vừa bắt đầu đem luồng năng lượng màu xám này quán thấu đến Tần Xuyên trong thân thể!

"A. . ." Tần Xuyên thống khổ phát ra tiếng kêu thảm, giống như tất cả sinh mệnh lực đang bị chi nhiều hơn thu như thế, so với thiên đao vạn quả còn khó chịu hơn!

Ngay tại Tần Xuyên cắn chặt hàm răng, định dùng kiếm khí thử chặt đứt Cơ Vô Song cánh tay thời điểm, trong cơ thể đen Ám Năng Lượng lại truyền ra một cỗ xao động cảm giác!

Tần Xuyên chợt giật mình một cái, hăn bỗng nhiên ý thức được cái gì, chính mình chẳng lẽ. . . một mực lâm vào Mỗ cái lầm lẫn? !

Không phải mình không chế không được này cỗ thần bí năng lượng màu đen, mà là mình chân khí, một mực đem nó chế trụ? !

Hăn thử đem mình Cửu Phẩm Thanh Liên chân khí, toàn bộ ép trở về bên trong đan điền, kiểm ý thu liễm, đem thân thể giao cho luồng năng lượng màu đen kia nắm trong tay!

Tần Xuyên hai tròng mắt lâm vào một mảnh màu đen tuyền, giống như hai quả Hắc Thủy tinh một dạng quý dị lãnh khốc, bá đạo.

"Nguyên lai. . . là có chuyện như vậy. . ." Tần Xuyên lẩm bẩm.

Cơ Vô Song chau mày, hăn phát hiện có cái gì không đúng, thật giống như Tần Xuyên không có lại theo mới vừa rồi như thế đau khổ, ngược lại một bộ phi thường hưởng thụ cảm giác. . .

Theo sát, Cơ Vô Song lộ ra vẻ kinh hãi, hẳn phát hiện, chính mình năng lượng tử vong, đang không ngừng địa bị Tần Xuyên thân thể hấp thu đi vào!

Không phải là hắn muốn quán thâu, mà là Tần Xuyên chủ động ở cướp đoạt!

Tần Xuyên trên người phảng phất bao phủ một tầng Hắc Vụ, một con màu đen Ác Ma chính trương khai miệng to như chậu máu, định đem Cơ Vô Song toàn bộ năng lượng tử vong tham lam ăn hết!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 558: Linh Hồn Chia Nhỏ

0 558

"Không... không muốn... không nên như vậy... a! !"

Cơ Vô Song phát hiện mình ngay cả tu bổ vết thương năng lượng tử vong cũng cung ứng không được sau, rốt cuộc không chịu nổi như vậy cướp bóc, điên cuồng đem Tần Xuyên đẩy ra, chính mình quay đầu chạy!

Tần Xuyên chính là sung sướng địa ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, hấn phát hiện mình thương thế lại toàn bộ đều tốt lắm!

Này cố cường đại năng lượng màu đen, ban đầu liền đã từng giúp hấn chữa trị khỏi bị phế gân mạch, bây giờ chút thương thế này, càng là dễ như trở bàn tay liền chữa trị!

Tần Xuyên cảm giác mình quá ngu rồi, cho tới nay, cũng định dùng chân khí để dẫn dắt ra luồng năng lượng màu đen này, cho là có thể giống như sử dụng chân khí như thế, đem nó lấy ra.

Nhưng trên thực tế, năng lượng màu đen với chân khí hoàn toàn không cùng đường, giống như là nam châm cùng vô cùng chỏi nhau, có chân khí, liền không sử dụng ra được năng lượng màu đen.

Bây giờ, hấn trực tiếp buông tha chân khí, liền đem thân thể giao cho năng lượng màu đen trông coi, trong cơ thể kinh mạch cũng đều chảy xuôi cỗ năng lượng này sau, hết thảy trở nên thuận lợi vô cùng!

Nhìn Cơ Vô Song chật vật chạy trốn bóng lưng, Tần Xuyên khóe miệng dăng

lên một vết tàn nhẫn nụ cười, giờ khắc này trên người hẳn thật sự tản mát ra khí tức sát phạt, là Tần Xuyên mình tuyệt đối không nghĩ tới Âm U đáng sợ.

Một màn này, Đường Vi cùng Nạp Lan Thẩm nhìn ở trong mắt, đều là thân thể mềm mại run rẩy, bởi vì các nàng chưa từng thấy Tần Xuyên có như vậy một mặt.

"Các người đợi ở chỗ này, ta đi đem hũn ăn..." Tần Xuyên cười lạnh, chuẩn bị truy kích theo.

Nhưng là vừa động thân, lại nghe được sau lưng truyền tới nữ nhân hộc máu thanh âm!

"Bạch Dạ!" Đường Vi kêu lên một tiếng, nguyên lai là chữa thương Bạch Dạ, để kháng không nổi Thi Độc, bắt đầu ho ra máu đen rồi.

Tần Xuyên mới vừa muốn quay đầu nhìn lại Bạch Dạ, có thể trong đầu lại có một cái thanh âm khác, phảng phất đang kêu gọi hẳn, không cần lo nữ nhân sống chết, đi trước đem cái đó chạy trốn "Thịt béo" ăn!

Tần Xuyên nắm đầu, nhức đầu sắp nứt, hẳn rõ ràng cảm thấy Bạch Dạ sinh mệnh quan trọng hơn, nhưng tại sao chính mình sẽ có đi trước "Ăn thịt người" ý nghĩ hiện lên! ?

Này là ý nghĩ của mình, vẫn có ai đang khống chế chính mình ý thức! ?

"Tần Xuyên! Tần Xuyên người mau đến xem nhìn! Bạch Dạ thật giống như không nhanh được!" Đường Vi thấy nam nhân còn đứng ở nơi đó bất động, nóng nảy không dứt.

Nghe được nữ nhân kêu lên, Tần Xuyên rốt cuộc hung hẳn cắn một cái đầu lưỡi mình, đau đớn một hồi bên trong, cảm thấy vẻ thanh tỉnh, rốt cuộc tin chắc, chính mình trước phải cứu Bạch Dạ!

Hắn nhào tới Bạch Dạ trước mặt, duỗi tay nắm lấy tay nữ nhân cổ tay, phát

hiện Bạch Dạ dĩ kinh hôn mê, cả người hết mấy chỗ kinh mạch cũng hiện ra màu đen, trúng độc rất sâu!

"Hắn trúng Thi Độc", Tần Xuyên đạo.

"Điều này có thể giải sao? người nhất định là có biện pháp có đúng hay không?" Đường Vi gấp gáp hỏi.

Tần Xuyên cổ quái nhìn Đường Vi liếc mắt, "Người không lúc trước thật ghét nàng sao?"

"Cũng lúc này rồi còn nói cái gì lời nói mát! ta là cái loại này không biết thị phi nữ nhân sao! ?" Đường Vi thở phì phò nói.

Tần Xuyên toét miệng cười một tiếng, thúc giục trong cơ thể năng lượng màu đen, tâm niệm vừa động, cỗ năng lượng này quả nhiên bắt đầu hấp thu Bạch Dạ trong cơ thể Thi Độc!

Cơ hồ là mắt trần có thể thấy tốc độ, Bạch Dạ trên thân thể những thứ kia màu đen kinh mạch cũng khôi phục huyết sắc, nữ nhân khí sắc cũng bắt đầu trở nên bình thường.

Theo Bạch Dạ chậm rãi mở mắt ra, ở bên Đường Vi cùng Nạp Lan Thấm cũng đều thở phào nhẹ nhõm, không khỏi cảm khái Tần Xuyên "Y thuật" còn thật là cao minh.

Thật ra thì Tần Xuyên mình cũng thật bất đắc dĩ, hẳn biết, này thuần túy là bởi vì, luồng năng lượng màu đen này, thích "Ăn" những thứ này đồ bản... tử khí, Độc Khí, hết thảy Âm Âm Năng Lượng, tựa hồ cũng rất hợp cỗ năng lượng này khẩu vị.

Tần Xuyên càng lo lắng là, cỗ năng lượng này mặc dù cường đại mà vượt quá bình thường, cả công lẫn thủ, nhưng là... lại sẽ ảnh hưởng chính mình tâm trí.

Hiện tại hẳn còn có thể khống chế chính mình, làm ra chính xác phán đoán,

nhưng như lần trước Đông Kinh máu tanh tru diệt, rõ ràng chính là mình mất khống chế.

Tần Xuyên bắt đầu do dự, có hay không vì Thần Vật, thật muốn ở ba tháng sau Tiềm Long trong đại hội sử dụng loại năng lượng này rồi...

"Cơ Vô Song đây?" Bạch Dạ vừa tỉnh lại, cũng không ngoài ý là nam nhân cứu nàng, lập tức rất lo lắng hỏi.

Tần Xuyên khôi phục tinh táo sau, trên người năng lượng màu đen tản đi, hung tàn khí tức sát phạt cũng phai đi, cười lắc đầu: "Không còn kịp rồi, hãn chạy xa" .

Bạch Dạ cau mày, "Bị người đánh bại sao? tại sao không đuổi giết hãn? như vậy vô cùng hậu hoạn a..."

"Đây cũng là không có cách nào nếu là chậm một chút nữa cứu người, người có thể liền chết", Đường Vi giải thích.

Bạch Dạ sửng sờ, ánh mắt phức tạp nhìn một chút nam nhân, "Người cho quà giáng sinh, thật đúng là đặc biệt đâu rồi, lại là cứu tính mạng của ta..."

Tần Xuyên mỉm cười, nếu như có thể mà nói, loại này lễ vật, hãn hy vọng vĩnh viễn không cho.

"Cái đó Cơ Vô Song quá biến thái rồi, kia Vong Giả Chi Khu rốt cuộc là cái gì? thế nào với quái vật", Đường Vi hỏi ra chúng nữ tâm lý nghi vấn.

Tần Xuyên cười khố, "Thà nói là quái vật, không bằng nói... hãn chỉ là một con trùng đáng thương."

"Đáng thương? coi như hãn bây giờ rất xấu, có thể ít nhất rất mạnh, không phải sao? ngay cả người cũng không trị nổi, sợ rằng một loại tông sư cũng không phải đối thủ của hãn đi", Nạp Lan Thẩm cau mày nói.

Tần Xuyên lắc đầu một cái, hỏi: "Các người đối với (đúng) Vong Giả Chi Khu còn không quen tất, trên thực tế, Vong Giả Chi Khu thà nói là một loại Vu Thuật, không bằng nói là một loại 'Vu Chú ". nó là một loại ở trong ma pháp coi là 'Cấm Chú' Vu Thuật.

Bởi vì nó lại cưỡng ép đem linh hồn nhân loại phân giải, đem 'Linh' bỏ ra, chỉ để lại 'Hồn' ..."

"Linh hồn phân giải? đây là ý gì" ?

Tần Xuyên dứt khoát ngồi trên mặt cát, kiên nhẫn nói: "Dựa theo ma pháp giới giải thích, linh hồn là hai loại đồ vật, linh là một loại hạt hình thái, Thiên Địa Vạn Vật đều có linh khí, cũng là bởi vì linh là tồn tại ở thế giới vật chất, Hồn là một loại tinh thần ý thức, nó phụ thuộc vào thế giới vật chất, lại siêu nhiên với vật chất tầng diện.

Vong Giả Chi Khu, chính là đem người Tử Vong, bỏ ra linh, còn sống bên dưới Hồn. bởi vì thân thể biến thành thi thể, một loại giới hạn với vật thể môi giới, không còn là phải, cho nên dù là hủy diệt, chỉ cần Hồn còn ở, như cũ có thể khôi phục, từ đó khiến cho 'Thân đem không chết' .

Chỉ có đưa hãn Hồn, hoàn toàn hủy diệt, mới có thể phá giải Vong Giả Chi Khu. dĩ nhiên, bởi vì mất đi 'Linh ". Hồn sẽ không còn ổn định, giống như là không ngừng thiêu đốt cây nến, theo nhiên liệu hao hết, sẽ vĩnh viễn tắt" .

Nạp Lan Thấm khó hiểu nói: "Cái này ở khoa học thượng căn bản giải thích không thông a" .

Tần Xuyên cười một tiếng, "Ma pháp vốn chính là khoa học không cách nào giao thiệp với lĩnh vực, các ma pháp sư mình cũng không giải thích được hết thảy các thứ này" .

"Bất kể như thế nào, nói cách khác, liền coi như chúng ta không để ý tới hãn, Cơ Vô Song chính mình rất nhanh sẽ biết chết?" Nạp Lan Thấm hỏi.

"Không, nói xác thực, là Cơ Vô Song lại mất đi tự mình, hãn trở về hoàn toàn trở thành một không có Hồn cái xác biết đi, hãn ngay cả mình là cái gì cũng biết quên, càng không cần phải nói những thứ khác, đây cũng là tại sao, ta nói hãn nhưng thật ra là con trùng đáng thương" ...

Tần Xuyên nhún vai một cái, "Ta phỏng chừng, là hãn vì khôi phục thực lực, hy vọng để cho Vu Sư hiệp hội giúp hãn một tay. đáng tiếc... con đường tu luyện, thiên tài đi nữa người cũng chỉ có thể chuyên cần khổ luyện, nào có tốc thành đường tắt.

Bất kỳ có thể trong thời gian ngắn đạt được lực lượng cường đại biện pháp, đều sẽ có to lớn tác dụng phụ, Vong Giả Chi Khu chính là vứt bỏ tự mình, lấy được ngắn ngủi lực lượng thôi" .

"Cũng không biết Vu Sư hiệp hội là có âm mưu gì, còn là thuần túy chính là thả một cái như vậy quái vật tới mượn đao giết người, đáng tiếc chúng ta cũng không biết Cơ Vô Song 'Hồn' có thể duy trì bao lâu, xem ra gần đây cũng phải cẩn thận đề phòng rồi", Bạch Dạ cau mày nói.

Đường Vi tò mò hỏi: "Tiểu Xuyên Xuyên, người mới vừa rồi là thế nào đem hãn hù dọa chạy? theo lời người nói pháp, người chân khí cùng kiếm khí không phải là cũng hãn giết không gây thương tổn được hãn sao?"

Tần Xuyên phức tạp cười cười, hãn cảm thấy năng lượng màu đen chuyên, hay lại là tạm thời lừa gạt đến các cô gái tương đối khá, miễn cho các nàng quá lo lắng, vì vậy nói: "Là chúng ta Thanh Liên môn một loại đặc biệt công phu, tóm lại... coi như hữu hiệu" .

Chúng nữ như vậy nghe một chút, cũng liền không hỏi nhiều, dù sao cũng là Thanh Liên môn "Bí mật" .

Trên thực tế, Tần Xuyên trong lòng là rất rõ, tử khí, là Vong Giả Chi Khu dùng để duy trì Hồn một loại nhiên liệu, hấp thu hết loại này năng lượng tử vong, thì có thể làm cho Hồn trở nên suy yếu, tàn phá, thậm chí biến mất.

Sợ rằng Vu Sư hiệp hội với Cơ Vô Song cũng không ngờ tới, trong cơ thể mình có như vậy một loại quý dị lực lượng thần bí, vừa lúc là Vong Giả Chi Khu khắc tinh đi.

Sự tình tạm thời đi qua, thông báo Phù Lô Nhã đem trên phi cơ trực thăng các cô gái đưa về du thuyền sau, tất cả mọi người cảm khái coi như hữu kinh vô hiểm.

Bất quá ra loại sự tình này, Tần Xuyên cũng không yên tâm đối với để cho chúng nữ phân tán về nhà, dứt khoát du thuyền quá lớn, trực tiếp liền ở trên thuyền nghỉ ngơi.

Đương nhiên, thảo luận nên đối phó thế nào trước tới trả thù Cơ Vô Song, cũng là một vấn đề khó khăn không nhỏ, vì thế, Tần Xuyên cùng Đường Vi, Bạch Dạ các loại (chờ) nữ, tự nhiên muốn ngồi xuống tốt để thương lượng một phen.

Nhưng ở trước đó, Tần Xuyên còn nghĩ tới một món làm hấn bất an chuyện, đó chính là tại phía xa Phi Châu Liễu Hàn Yên...

Cơ Vô Song nếu như ở bên này trả thù không được, có thể hay không lựa chọn tạm thời tránh hấn, ngược lại đi trước tìm nữ nhân phiền toái đây?

Nghĩ tới đây, Tần Xuyên bất chấp gì khác, vội vàng điều động tiên tri, bắt đầu ở Liễu Hàn Yên chung quanh, bắt đầu nghiêm mật theo dõi bất kỳ an toàn tai họa ngầm.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 559: Thấy Chết Mà Không Cứu

0 559

Vốn là này một bộ thợ, là nhằm vào Cơ Vô Song, thật không nghĩ đến, mới vừa hơn nửa đêm đem tiên tri an toàn phòng khống nhiệm vụ thiết lập được, liền phát hiện tình huống ngoài ý muốn!

Tiên tri ở Tần Xuyên trên điện thoại di động cung cấp một đoạn video hình ảnh theo dõi, là đang ở Xu-Đan Khartoum phi trường quốc tế nhập cảnh nơi, cùng với một nhà Khartoum quán rượu xuất nhập ghi chép.

Hình ảnh này thượng, lại là Tần Xuyên thiếu chút nữa quên lãng xuống Đạo Xuyên Hội hội trưởng, con trai của Hắc La Sát, Hắc Trùng!

Bởi vì tiên tri là phòng khống thật sự có thể đối với (đúng) Liễu Hàn Yên tạo thành người uy hiếp cùng chuyện, cho nên Hắc Trùng tin tức, trước tiên cũng hồi báo cho Tần Xuyên.

"À... còn không hết hi vọng", Tần Xuyên cau mày, mặc dù không rõ ràng Hắc Trùng lần hành động này hiện nay là cái gì, nhưng khẳng định cùng Liễu Hàn Yên thoát không khỏi liên quan.

Chính ở bên cạnh thương lượng làm sao an bài hành trình Đường Vi đám người thấy Tần Xuyên cau mày, ân cần hỏi "Thế nào? Liễu tướng quân xảy ra chuyện?"

Tần Xuyên đem tình huống nói một lần, đạo: "Hắc La Sát một mực thù dai nhục mầu ta năm đó có xuất thủ đuổi giết hẳn, hơn nữa Hàn Yên Tiên Thiên thủy

linh thể có thể để cho hần tu vi tăng mạnh, cho nên một mực đang tìm cơ hội tóm nàng."

"Vậy người còn lảng ở chỗ này làm gì? vội vàng đi qua giúp nàng a! nàng khẳng định vẫn chưa hay biết gì đây!" Đường Vi thúc giục.

Tần Xuyên cũng là phiền não, nhưng nhìn những nữ nhân khác, đạo: "Ta đi nàng bên trong, các người làm sao bây giờ?"

"Người yên tâm đi, chúng ta vừa mới thương lượng xong, Cơ Vô Song hôm nay bị người hù dọa chạy, chắc chắn sẽ không lập tức kéo nhau trở lại, chúng ta nhân cơ hội phân tán đến các nơi trên thế giới, hần thoáng cái khẳng định cũng không tìm được chúng ta."

Đường Vi kéo Chu Phương Tình, nói: "Ta cùng Phương Tình trở về Luân Đôn đi, Tích Nhan vừa vặn phải đi Hồng Kông một ít ngày, ở bên kia phát triển nghiệp vụ, Tiểu Nhu cùng với nàng Quý Từ Thiện đoàn đội đang muốn đi ZIKA Virus lan tràn Nam Mỹ y tế trợ giúp, Nạp Lan liền dễ dàng hơn rồi, trở về Nạp Lan gia tộc là được" .

"Kia Tiểu Dạ Dạ, người thì sao?" Tần Xuyên hỏi hướng Bạch Dạ.

Bạch Dạ tức giận nói: "Người đem du thuyền cho ta dùng, ta đi trên Thái Bình Dương chơi đùa lúc, thuận tiện giúp người kiếm mấy mươi trăm triệu, tránh cho người lão nói ta phá của" .

Tần Xuyên dở khóc dở cười, suy nghĩ tỉ mỉ lại, như vậy phương pháp ngược lại cũng không tệ, Cơ Vô Song dù sao không có tiên tri hệ thống, trong chốc lát phòng chừng cũng không có biện pháp lại đối với nữ nhân môn hạ độc thủ.

Cũng là thật may Vong Giả Chi Khu không phải là dễ dàng như vậy xuất hiện, nếu không phải Cơ Vô Song vốn là có Tiên Thiên Vũ Giả căn cơ, hơn nữa một ít may mắn thành phần, bình thường định linh hồn chia nhỏ, cũng sẽ hồn phi phách tán, cho nên Tần Xuyên cũng sẽ không sợ xuất hiện rất nhiều loại này đối

thủ biến thái.

Tạm thời, hãn cũng nghĩ không ra sách lược vẹn toàn, đây đã là mức độ lớn nhất hạ xuống nguy hiểm rồi.

"Tiểu thẩm thẩm, người ra lệnh chú ý mọi người an toàn", Tần Xuyên ý hữu sở chỉ địa đối với (đúng) Nạp Lan Thẩm đạo.

Nạp Lan Thẩm biết, Tần Xuyên là để cho nàng sử dụng tiên tri, hội ý gật gật đầu.

Làm xong chuỗi này quyết định sau, Tần Xuyên cùng chúng nữ tách ra, trong lòng của hãn lo âu tại phía xa duy hòa căn cứ Liễu Hàn Yên, đã không thể chờ lâu chốc lát.

...

Sau một ngày, Xu-Đan nam bộ chính phủ vũ trang cùng người chống lại vũ trang ngừng chiến khu.

Mặc dù hai ngày này đã ít ỏi nghe được tiếng súng, nhưng đây cũng không có nghĩa là chiến tranh đã đi xa.

Tàn phá nhà, đứt gãy vách tường, bể tan thành mảnh đạn, thiêu hủy xe cộ, Hoàng Sa bị gió cuốn lên, nơi nơi vắng lặng.

Một chiếc xe Jeep nhà binh xe vào lúc này lái vào một cái khanh khanh oa oa con đường, lái đến một cái ngã tư đường thời điểm, ngừng lại.

Xe kế bên người lái cửa mở ra, một tên mặc Thiếu Tướng Quân giả bộ nữ tướng dẫn, đi xuống, đuôi ngựa, dung nhan, nhưng tinh xảo như đào từ tác phẩm nghệ thuật tựa như ngũ quan, vắng lặng khí chất thoát tục, hay là để cho nàng ở mảnh này u tối trên đất, lộ ra chói lóa mắt.

Sĩ quan nữ quân nhân đi tới mấy chỗ bánh xe ép vết nơi, ngồi xổm xuống, tử

quan sát kỹ đến.

"Liễu tướng quân, gặp phải uy hiếp địa điểm là nơi này sao?" một tên lái xe nữ sĩ quan phụ tá đi xuống xe, cau mày hỏi.

Liễu Hàn Yên đứng dậy, chỉ chỉ trên đất bánh xe ép vết, "Văn quân, người xem, đây là Hummer R 17 bánh xe dấu vết, tổng cộng có hai chiếc Hummer, Samba vũ trang xe là Toyota cùng Jeep làm chủ, cho nên đây nhất định không là bọn hản xe.

Mặc dù ta không nhận ra kẹp ở hai chiếc xe Hummer trung gian chiếc kia là cái gì xe, nhưng nếu là quân dụng Hummer hộ tống, nhất định là phải tới chiếc kia y tế cứu viện xe" .

Thái Văn Quân nghe một chút, gấp gấp hỏi "Nói như vậy, y tế đoàn đội cùng hộ tống binh lính đều bị Samba vũ trang ép buộc?"

"Bánh xe phụ thai ép vết nhìn, đều là ở chỗ này liên quay đầu, hướng chúng ta nơi trú quân phương hướng ngược lại đi, hản là bị bọn họ ép buộc không sai", Liễu Hàn Yên đạo.

"Lần này có thể làm sao bây giờ, chúng ta Hàn Thứ chiến sĩ còn có mười mấy số hiệu thương binh chờ chữa trị, những nạn dân đó cũng rất yêu cầu nhóm kia y tế vật liệu a!"

Liễu Hàn Yên lông mày kẻ đen khóa chặt, cảm thấy rất ngờ vực, "Theo lý thuyết, Samba vũ trang người là không có năng lực né tránh chúng ta nhân tuyến, chặn được nhóm này trợ giúp, chắc có người âm thầm giúp bọn hản làm được một điểm này" .

Đang khi nói chuyện, Liễu Hàn Yên chú ý tới, khu vực này, trên mặt đất cũng không thiếu đạn đại bác vết tích.

Nữ nhân cẩn thận quan sát một hồi, lấy tay đo lường bên dưới vết đạn chiều

rộng, lẩm bầm nói: "Kỳ quái... những dấu vết này đều là mới, có thể tìm ra thường đạn làm sao có thể tạo thành lớn như vậy hố đạn, chẳng lẽ là khác (đừng) vũ khí gì" .

"Đáng chết, bọn họ không phải là mồi cái gì Dong Binh chứ ? có đi một tí vũ khí tân tiến?" Thái Văn Quân suy đoán.

Liễu Hàn Yên lắc đầu, "Không thể nào, bọn họ không nhiều như vậy vốn, mồi được Dong Binh... tạm thời ta cũng nghĩ không thông, nhưng chúng ta phải mau sớm tra rõ bị ép buộc người và xe cộ ở đâu, cứu viện cấp bách!"

Đang lúc lúc này, trong xe Jeep truyền tin điện thoại gọi đến, Thái Văn Quân nhanh đi nhận lấy, nghe một chút, lập tức sắc mặt đại biến.

"Không xong! tướng quân! Trần tham mưu mang theo người muốn dời đi nhóm kia nạn dân, nhưng có chút nạn dân không muốn đi, bây giờ theo chúng ta binh lính nổi lên xung đột!"

Liễu Hàn Yên ánh mắt lạnh giá, đi nhanh vào buồng lái, "Lên xe! ta tới lái xe, lập tức trở về!"

"Phải!"

Xe Jeep nâng lên một đạo bụi mù, giống như chạy như điên báo săn mồi.

Hoa Hạ duy hòa bộ đội trú đóng doanh trại tạm thời, lúc này chính âm ỉ khắp chốn.

Mười mấy hắc nhân nam tử, chính đại âm thanh kêu đủ loại Á Rập ngữ cùng đơn giản nhất Anh Văn, cùng một bày Hàn Thứ binh lính giăng co.

Người da đen các nạn dân bắt hai cái Hoa Hạ binh lính, cầm súng nhắm ngay kia hai binh lính đầu, tiến hành uy hiếp.

"Chúng ta muốn xe! muốn ăn! chúng ta sẽ không đi quân chính phủ kia! đi

nhanh chuẩn bị cho chúng ta! !"

Một người trung niên người đàn ông da đen giống như là trong đó người dẫn đầu, dùng Á Rập ngữ không ngừng lặp lại vừa nói.

Bên kia, Trần Chí Hào tham mưu chính đại âm thanh khiển trách một đám Hàn Thứ chiến sĩ, để cho bọn họ vội vàng giải cứu mình người.

"Các người còn đứng ngây ở đó làm gì! ? đám này không phải nạn dân! căn bản là Bạo Dân! các người không phải là được xưng tốc độ nhanh nhất lính đặc biệt sao! ? các người không phải là ba mũi tên một trong sao! ? thế nào cũng ngốc đứng bất động! ?"

Một đám Hàn Thứ chiến sĩ sắc mặt đỏ lên, mang theo lửa giận, trong đầu nghĩ nếu không phải người cường hành yếu thế mang đi đám này nạn dân, chọc cho bọn họ tâm tình kích động, làm sao sẽ xuất hiện loại này bắt giữ con tin sự tình.

Nhưng các binh lính biết Trần Chí Hào bối cảnh thâm, nhưng cũng không dám chống đối, giăng co ở nơi nào.

Trần Chí Hào thở hổn hển, giận dữ nói: " Được a ! Liễu Hàn Yên mệnh lệnh là quân lệnh, ta Trần Chí Hào lời nói liền là đánh rắm! ? muốn là chúng ta bộ đội có bất kỳ người nào chết tại đây bây nạn dân trong tay, các người Liễu tướng quân sẽ chờ ra tòa án quân sự đi!"

Một đám Hàn Thứ chiến sĩ nghe, không khỏi trở mắt nhìn nhau, cũng bắt đầu có chút giao động, có hay không vì đám này nạn dân, khiến cho Liễu Hàn Yên chịu đựng to đại phong hiểm.

Nhưng vào lúc này, xe Jeep nhanh chóng lái vào nơi trú quân.

"Tướng quân trở lại!" một đám binh lính kêu.

Liễu Hàn Yên sai bước đi tới hiện trường, mặt đầy sương lạnh mà nhìn

Trần Chí Hào, "Trần tham mưu, người có rảnh rỗi uy hiếp chúng ta chiến sĩ, không bằng lập tức mang theo người người trở về sau Phương chỉ huy bộ đi!"

"Hừ hừ, Liễu tướng quân, người còn có mặt mũi đối với ta quơ tay múa chân! ? người xem người thu dụng những dân tỵ nạn này, bọn họ cũng đã bắt đầu cảm thương chia vào người của chúng ta binh lính!" Trần Chí Hào cười lạnh.

Liễu Hàn Yên nắm chặt hai quả đấm, cắn một cái hàm răng, "Người biết rõ bọn hăn bây giờ quốc nội lương thực vật liệu cũng thiếu hụt, người đem bọn họ giao cho quân chính phủ, quân chính phủ căn bản không tin tưởng bọn họ, không phải là đem bọn họ biên chế đến phía nam làm con cò thí bộ đội, chính là trong đó điệt nhất, thậm chí tử hình.

Những thứ kia đàn bà và con nít càng sẽ không có kết quả tử tế, thật vất vả còn sống trốn khỏi pháo binh, các người nhẫn tâm đem các nàng lại chạy trở về chịu chết! ?"

"Đây là người ta Xu-Đan nội chính, chúng ta là tới bảo vệ ngừng bắn khu và vùng vàng định, không phải là tới xen vào việc của người khác!" Trần Chí Hào ra vẻ thông thạo.

Liễu Hàn Yên ánh mắt lạnh lùng nhìn hăn, "Nếu như cứu người là xen vào việc của người khác, chúng ta đây quân nhân chẳng lẽ chỉ phụ trách giết người sao! ?"

"Cứu người? người rớt cuộc là có nhiều ngậy thơ! ? người có thể cứu bọn hăn nhất thời, người có thể cứu bọn hăn một đời?"

"Chẳng lẽ thầy thuốc cứu người yêu cầu cứu một đời sao? chẳng lẽ bởi vì đừng để ý đến bọn họ cả đời, liền thấy chết mà không cứu sao! ? ít nhất ở ta có thể cứu bọn hăn thời điểm, ta sẽ không bỏ rơi bọn họ", Liễu Hàn Yên như đinh chém sắt nói.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điền Cường, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường

Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 560: Trăm Mối Cảm Xúc Ngổn Ngang

0 560

Trần Chí Hào á khẩu không trả lời được, chỉ đành phải kêu la như sấm mà nói: "Vậy người ngược lại cứu a! tình huống hiện thật, là chúng ta binh lính còn bị bọn họ cầm thương chặn! !"

"Không cần người nhắc nhở", Liễu Hàn Yên vừa nói, đi tới bộ đội quan phiên dịch bên cạnh, đạo: "Nói cho bọn hăn biết, ta bảo đảm sẽ không để cho bọn họ bị mang tới quân chính phủ bên kia đi, bất kể có hay không tin tưởng ta, ta chỉ cho bọn hăn một phút thời gian quyết định."

Nếu như không tìn nhiệm ta, ta đây chỉ có thể chọn lựa thủ đoạn cường ngạnh, để cho chính bọn hăn lựa chọn, là hôm nay phải chết lập tức ở chỗ này, hay là tìm cơ hội thật tốt sống tiếp" .

Quan phiên dịch nguyên lời nói nói ra, nhất thời, đám kia người da đen nạn dân bắt đầu châu đầu ghé tai, thấp thỏm bất an.

Liễu Hàn Yên cũng không để ý bọn họ, để cho quan phiên dịch ở bên cạnh đếm ngược tính giờ.

Loại này bình tĩnh khí thế, để cho đám này nạn dân cũng trong lòng phát hoảng.

Theo thời gian chỉ còn lại không tới mười giây đồng hồ thời điểm, hai cái cầm thương người da đen nạn dân rốt cuộc không tiếp tục kiên trì được, cây súng ném ở trên mặt đất, bọn họ dù sao chỉ là muốn yêu cầu sinh mà thôi.

Một đám Hàn Thứ các chiến sĩ cũng vui vẻ ra mặt, khen ngợi hay lại là Liễu tướng quân có biện pháp, mà kia hai cái bị bắt giữ binh lính, chính là cầm lấy súng, cuống quít chạy về đến Trần Chí Hào bên kia.

Liễu Hàn Yên quay đầu nhìn Trần Chí Hào, "Trần tham mưu, người nên thấy rõ, bọn họ sở dĩ từ bình dân bách tính biến thành Bạo Dân, là bị người ép" .

"Người chớ đặc ý! lần này chẳng qua là người vận khí tốt, ta hỏi người, mất liên lạc y tế xe chuyển vận cùng hộ tổng xe cộ đây! ? người có lòng quản những dân tỵ nạn này, tại sao không đi đem tụi chúng ta cứu viện bộ đội tìm trở về! ?" Trần Chí Hào trách móc.

"Lần này uy hiếp sự kiện không tầm thường, ta yêu cầu một chút thời gian điều tra, nhiều nhất một ngày, ta khẳng định cho bộ chỉ huy một cái câu trả lời", Liễu Hàn Yên đạo.

Trần Chí Hào mỉm cười, "Người hiệu suất làm việc, tra rõ đặc lúc nào? ta đã sớm phái người dùng vệ tinh theo dõi mức độ lấy tài liệu, hẳn không bao lâu sẽ có. . ."

Lời còn chưa dứt, doanh trại trên đất trống đột nhiên truyền tới nhiều chiếc máy bay trực thăng thanh âm!

"Tướng quân! tốt lắm giống như không phải chúng ta máy bay!" Thái Văn Quân báo cáo.

"Là ba chiếc Apache 64D, loại này trang bị, chẳng lẽ là quân Mỹ?" một tên Hàn Thứ Trinh Sát Binh nói.

Liễu Hàn Yên sắc mặt nhất thời khó xem, "Không thể nào, nhiệm vụ lần này chỉ có chúng ta Hoa Hạ duy hòa bộ đội tham dự. . ."

Nữ nhân trong đầu, chợt nhớ tới, cái đó y tế đoàn đội uy hiếp điểm cổ quái vết đạn. . .

"Đây chẳng phải là đạn, đó là phi cơ trực thăng liên pháo đánh ra vết tích!"
Liễu Hàn Yên cảm giác mình thật là quá trì độn rồi, lại không nghĩ tới là đối phương có phi cơ trực thăng võ trang!

Nhưng là, người chống lại tại sao có thể có tinh như vậy lương kiểu Mỹ vũ trang? chẳng lẽ. . . bọn họ không phải là người chống lại người! ?

Không cho phép Liễu Hàn Yên mảnh nhỏ muốn những thứ này, nàng liền lập tức hạ lệnh, để cho toàn bộ Hàn Thứ chiến sĩ tìm chỗ ẩn trốn, toàn thể tiến vào trạng thái chiến đấu.

Đúng như dự đoán, làm phi cơ trực thăng đi tới doanh trại trên đất trống, lao xuống bắn càn quét liên triển khai!

"Thành thịnh đột —— "

Cuồng bạo Hỏa Xà ở phi cơ trực thăng liên hòng đại bác phun, đạn đại bác dễ dàng đánh xuyên trên mặt đất xe cộ cùng đơn sơ nhà.

Chẳng qua là như vậy một vòng bắn càn quét, sẽ để cho mười mấy tên gọi Hàn Thứ chiến sĩ bị thương, thậm chí có mấy người trực tiếp té ở trong vũng máu.

Về phần những nạn dân đó, đã kinh hoàng bắt đầu hướng bên ngoài doanh trại chạy băng băng, nam nhân tiếng kêu rên, nữ nhân tiếng thét chói tai, hài tử khóc thút thít. . .

Duy hòa bộ đội cũng không trang bị cái gì hỏa lực phòng không, đối mặt Đột Như Kỳ Lai không trung đánh bất ngờ, tại loại này hoàn toàn không được tỷ lệ vũ khí trang bị trong tỷ thí, cường đại đi nữa lính đặc biệt, cũng chỉ có thể không ngừng chạy trốn, khó mà đưa đến tác dụng gì.

Trần Chí Hào sắc mặt trắng bệch, ở mấy tên lính dưới sự che chở, vội vã chạy hướng chính mình chống đạn việt dã xa.

Nhưng là còn không có chạy đến bên cạnh xe, việt dã xa liền bị một trận Apache phát ra bắn Địa Ngục Hỏa hỏa tiễn cho nổ!

"Ầm" một tiếng vang thật lớn đi qua, theo sát phía sau, là còn lại mấy chiếc xe cũng bị hỏa tiễn nổ thành phế đồng lạn thiết!

Rất hiển nhiên, đám người này cũng không tính cho trên mặt đất người tùy tiện chạy trốn cơ hội.

Liễu Hàn Yên trơ mắt nhìn từng cái binh lính cùng nạn dân rút ở đạn trong mưa, hốc mắt trong nháy mắt liền đỏ.

Chính nàng có Thiên Huyền Băng Ngưng Hộ Thể, chỉ cần không phải bị Địa Ngục Hỏa hỏa tiễn toàn bộ đánh trúng, một loại đạn đại bác cũng không gây thương tổn được nàng.

Có thể những người khác bất đồng, cơ hồ cũng không đỡ nổi một phát đạn đại bác tổn thương, Hậu Thiên Vũ Giả sẽ bị trực tiếp xuyên thủng!

"Liễu tướng quân! Liễu tướng quân nhanh cứu ta a!" Trần Chí Hào người bên cạnh vì bảo vệ hãn, đã ngã xuống ba bốn cái, hãn chân cũng hù dọa mềm nhũn, bất chấp vừa mới còn đối với nữ nhân kêu la om sòm, chỉ có thể hướng Liễu Hàn Yên cầu cứu.

Liễu Hàn Yên sau khi nghe, không nói hai lời, thi triển Khinh Công chạy như bay đến Trần Chí Hào bên cạnh, đem hãn lôi đến một cái đầu tường trong góc.

"Không nên chạy loạn! nếu không dễ dàng hơn trúng đạn!"

Trần Chí Hào gật đầu một cái, hãn nào dám lộn xộn nữa a.

Liễu Hàn Yên là tiếp tục tại chiến trường bên trong chạy như bay, làm hết sức đem một số người đưa đến tương đối an toàn xó xỉnh né tránh đạn đại bác.

Trải qua liên tục địa qua lại bắn quét năm sáu trở về, toàn bộ nơi trú quân đã

xác phơi khắp nơi, chết thảm trọng đến một cái cực điểm.

Cũng may, này ba chiếc Apache đạn dược đánh xong sau, cũng không có tiếp tục tác chiến ý tứ, quay đầu liền đi.

Mắt thấy ba cái to lớn giết người hung khí như vậy rời đi, tất cả mọi người không có nửa điểm phương pháp.

Trong doanh trại bụi mù bị gió thổi tán, trong không khí tất cả đều là máu tươi cùng mùi khói thuốc súng đạo.

Liễu Hàn Yên trắng nõn trên gò má, cũng đã bần thiu, một thân quân trang tràn đầy bụi đất, nàng bất chấp chính mình chật vật, ngắm nhìn bốn phía, thi thể đầy đất, cùng còn sót lại kia hai ba chục người chiến sĩ, nạn dân. . .

Bất tri bất giác, Liễu Hàn Yên hốc mắt liền ươn ướt, trong đầu trống rỗng.

Nàng đã không phải là một lần thấy loại tràng diện này, nàng cũng không phải lần thứ nhất, mất đi nhiều như vậy chiến sĩ.

Nàng không hiểu, tại sao loại đau khổ này, muốn một lần lại một lần rơi vào trên đầu nàng.

"Tướng quân! tướng quân ngài không có sao chứ!" Thái Văn Quân lúc này chạy tới, trên mặt phó quan tựa hồ bị cái gì hoa thương rồi, chảy chút máu, cũng may không được tổn thương nặng nề.

Liễu Hàn Yên ánh mắt mấy phần ngây ngốc nhìn một chút Thái Văn Quân, muốn nói chuyện, nhưng trong cổ họng lại nghẹn ngào.

"Ta. . . là ta, hại mọi người. . ." Liễu Hàn Yên Tự Nhiên đem trách nhiệm thả vào trên người mình.

"Tướng quân, ta biết ngài rất khó chịu, có thể đó cũng không phải ngài sai, bộ chỉ huy chỗ ấy cũng không trước đó tiếp tục đến bất kỳ tin tức gì, theo lý thuyết

đối phương có tinh như vậy lương vũ khí hẳn đã sớm cho chúng ta biết, sớm làm xong phòng bị, cái này căn bản là một lần có dự mưu tập kích!" Thái Văn Quân khuyên nhủ.

Trần Chí Hào lúc này đi ra, hăn sắc mặt tái xanh đạo: "Còn ngớ ra làm gì! ? vội vàng bảo vệ ta trở về bộ chỉ huy đi! cho người thu nhận nạn dân! không cố gắng nghiên cứu chiến cuộc! lần này nhất định là trêu chọc đến người nào, thật may ta không bị thương, nếu không người gánh được trách nhiệm sao! ?"

Lời này vừa nói ra, một đám may mắn còn sống sót Hàn Thứ các chiến sĩ cũng trợn mắt nhìn hăn chăm chăm.

"Trần tham mưu! chẳng lẽ cũng chỉ có người HP tiền, những chiến sĩ khác cũng là chết đáng đời sao! ? hơn nữa hiện trường cấp cứu cũng không có làm xong, còn rất nhiều người cần muốn cứu giúp, người phải đi về liền chính mình trở về, chúng ta không có thời gian bảo vệ người!" Thái Văn Quân lòng đầy căm phẫn đạ đạo.

Trần Chí Hào nghe một chút, căm tức đạo: "Làm rõ ràng người thân phận gì! có người như vậy với sếp nói chuyện sao! ?"

Thái Văn Quân giận đến ngực lên xuống không chừng, cắn răng nghiêng lợi.

Lúc này, bên ngoài doanh trại mặt, đột nhiên có hai chiếc xe tử lái tới.

Một chiếc quân dụng Hummer, một cái khác chiếc, lại là Liên Hợp Quốc y tế trợ giúp xe!

"Liều tướng quân! hình như là bị ép buộc chiếc xe kia!" có binh lính báo cáo.

Liều Hàn Yên lúc này mới phục hồi tinh thần lại, cẩn thận vừa nhìn, phát hiện quả thật là mất tích xe cô, lập tức chạy tới.

Hai chiếc xe tử dừng ở trong doanh trại sau, trên xe nhanh chóng chạy xuống Liên Hợp Quốc quốc tế y tế đoàn đội, đủ loại màu da ngoại quốc bác sĩ y tá, còn

có vài tên hộ tống bọn họ Hoa Hạ binh lính.

Để cho Liễu Hàn Yên với Thái Văn Quân giật mình, là trước mặt xe Hummer người điều khiển. . .

Mang một bộ Ray Ban kính mát, mặc thân hoàng thổ sắc đồ rằn ri, ngực rộng mở cổ áo, treo một cái to lớn giầy chuyền vàng, ngoài miệng điều điều xi gà, thấy thế nào đều giống như cái kiêu binh.

Tướng mạo rất là anh tuấn nam nhân đi xuống xe, đôi mắt nhìn một vòng hiện trường chết tình huống, thở dài, lớn tiếng dùng Anh Văn hướng về phía kia bày bác sĩ y tá môn chỉ huy đạo: "Chớ ngăn ra đó! là người bị thương liền đến cứu giúp, sẽ nghiêm trị mở lại mới, trong chốc lát không chết được trước đừng để ý!"

"Phải! tiên sinh!" một đám quốc tế thầy thuốc tổ chức nhân viên y tế cũng đều rất nghe nam nhân lời nói, phân tán ra kiểm tra người bị thương rồi.

Chỉ huy xong, nam nhân mới đi tới biểu tình thần thờ trước mặt nữ nhân, lấy mắt kiếng xuống, đem căn bản không điểm xì gà nhổ ra, toét miệng lộ ra một cái xin lỗi nụ cười.

"Ngượng ngùng a, lão bà, ta còn giống như là tới trễ, thật may người không việc gì" .

Nam nhân này, bất ngờ chính là vội vã chạy tới Xu-Đan Tần Xuyên!

Tại chỗ người lúc này mới cũng kịp phản ứng, nhưng lại cảm thấy không tưởng tượng nổi, người vừa tới, lại là Liễu tướng quân chồng! ? này tính là gì? ngàn dặm tìm thê? !

"Người. . . sao lại thế. . ." Liễu Hàn Yên tâm lý trăm mối cảm xúc ngổn ngang, từ trước đến giờ tình táo nàng, ở ngăn ngủi này trong hơn mười phút, thần kinh bị xung kích địa rồi tình rồi mù, đã có nhiều chút ngăn ra.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thân

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 561: Hiểu Lầm

0 561

Tần Xuyên lững thững cười một tiếng, "Cận kề trẻ giờ giải thích với người, ta trước giúp bọn hãn đồng thời cứu người" .

Dù sao mình cũng là một thầy thuốc, Tần Xuyên không thể trơ mắt để nhiều như vậy người bị thương bất kể.

Liễu Hàn Yên cũng nhớ tới, nam nhân y thuật cao minh vô cùng, vì vậy bận rộn đi điều động còn lại chiến sĩ, khứ thủ những thứ kia cấp cứu y tế vật liệu, công cho Tần Xuyên sử dụng.

Từ trong kinh hoàng từ từ khôi phục Trần Chí Hào, mặc dù chưa thấy qua Tần Xuyên, nhưng nhận ra, không khỏi cau mày cổ quái hỏi "Liễu tướng quân, chớ người làm sao sẽ xuất hiện ở chỗ này? người để cho hãn tới?"

Liễu Hàn Yên lắc đầu, "Ta cũng không biết" .

"Người cảm thấy loại này trả lời, ta có tin hay không? người cho rằng là duy hòa nhiệm vụ là trò đùa? tùy tùy tiện tiện liền mang thân nhân tới?" Trần Chí Hào trách móc.

Nếu ở bình thường, Liễu Hàn Yên có lẽ sẽ còn dựa vào lí lẽ biện luận, nói cho hãn biết chính mình không biết.

Nhưng là, việc trải qua mới vừa rồi một vòng tập kích, mệt mỏi tới cực điểm nữ nhân căn bản không tâm tư với Trần Chí Hào tranh luận cái gì.

Đang ở cho một cái thương binh cầm máu Tần Xuyên, nghe được Trần Chí Hào những lời này sau, vừa băng bó xong, liền sắc mặt âm trầm đi tới.

"Ta tới tìm ta lão bà, ăn thua gì tới người, người ngang như vậy, mới vừa rồi tại sao không đi đem đám kia lái phi cơ giết chết?"

Trần Chí Hào hừ lạnh, "Tần Xuyên, đừng tưởng rằng Tống gia để mắt người, liền có thể ở Bản Tham gặp mặt trước chơi xỏ lá, quân sự tiền tuyến không phải là đùa nghịch, người tùy ý tham gia là muốn sai lầm! có tin ta hay không trở về bộ chỉ huy liền báo cáo Quân Bộ, hai vợ chồng các người cũng chịu không nổi!"

Tần Xuyên một trận không nhịn được thở dài, chột một cái tiến lên, lấy tay liền giữ lại Trần Chí Hào cổ!

Nhắc tới, Trần Chí Hào liền bị nắm cách mặt đất Huyền Không!

"A! a. . . thả. . . buông ta ra!"

Ở bên các binh lính đều sợ ngây người, sớm nghe nói Liễu tướng quân chồng là ngay cả Cơ Vô Song cũng dám phỉ hung ác loại người, hôm nay gặp mặt quả là như thế, Tần Xuyên lại dám đối với (đúng) Trần tham mưu đánh! ?

Liễu Hàn Yên cũng là kinh ngạc giật mình, lên mau ngăn cản, "Tần Xuyên, người đừng xung động! bây giờ không phải là quản những khi này!"

Trần Chí Hào không coi vào đâu, nhưng lão bà hẳn là chủ nhà họ Long muội muội, đây chính là vấn đề.

"Trở về bộ chỉ huy? cáo chúng ta? tùy người! ! nếu không phải vợ của ta khuyên ta, Lão Tử bây giờ liền bóp chết người! !"

Tần Xuyên đem Trần Chí Hào bỏ qua xa ba mét, bị dọa sợ đến Trần Chí Hào trên đất run lấy bấy, một lúc lâu mới dám đứng dậy.

Hắn cảm nhận được chung quanh những binh lính kia quăng tới khinh

thường ánh mắt, hận không được chui vào kẽ đất bên trong đi, ánh mắt càng phát ra ác độc mà nhìn Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên.

Tần Xuyên chẳng qua là ngại người này om sòm, xử lý xong sau lập tức tiếp tục đi cứu người.

Liễu Hàn Yên liên lạc bộ chỉ huy, hồi báo tình huống khẩn cấp sau, phái tới mấy chiếc xe chuyển vận, đem những người bị thương cũng rút lui đi.

Vẫn bận đến sắc trời chạng vạng tối, tất cả mọi người lục tục trở lại.

Tần Xuyên mở ra chiếc kia tìm trở về xe Hummer, ngồi bên cạnh Liễu Hàn Yên, hai người lần trước trong điện thoại có chút không vui, nhưng không ai không nói tới.

"Người tại sao sẽ đột nhiên tới?" Liễu Hàn Yên hỏi.

Tần Xuyên nhún vai một cái, "Cơ Vô Song không biết rõ làm sao với Vu Sư hiệp hội hợp tác, có Vong Giả Chi Khu, hấn tới tìm thù, muốn trả thù chúng ta, ta không yên tâm người, liền muốn nhìn người một chút tình huống, ai biết phát hiện Hắc Trùng muốn đi đối phó người. . . ta không yên tâm người, liền qua tới tìm người."

"Chờ một chút. . . người nói, Cơ Vô Song? cái gì Vong Giả Chi Khu, Hắc Trùng cũng tới?" Liễu Hàn Yên không nghĩ tới, sự tình phức tạp như vậy.

Tần Xuyên bĩu môi, bắt đầu từ từ giảng thuật chuyện đã xảy ra, giải thích cho nữ nhân nghe.

Nhắc tới, Tần Xuyên đến bên này sau, chưa quen cuộc sống nơi đây, từ Khartoum đi tới nơi này chiến loạn khu cũng tốn không ít thời gian, cũng may có tiên tri hệ thống hỗ trợ, hấn cuối cùng có thể tìm tới nơi này.

Hấn thông qua lấy ra tình báo, biết được Hắc Trùng người muốn cắt đứt một nhóm nhân viên cứu viện cùng vật liệu.

Tần Xuyên vốn tưởng rằng, đây là Hắc Trùng dùng để dẫn dụ Liễu Hàn Yên đi qua "Môi", cho nên hẳn liền chạy thẳng tới đi tìm đám này bị ép buộc y tế đội.

Ai ngờ, cũng không biết là Liễu Hàn Yên bọn họ phản ứng chậm, hay lại là Hắc Trùng hiện nay có...khác còn lại, lại không gặp phải Hàn Yên!

Tần Xuyên cũng không thể đi đều đi, để đám này quốc tế thầy thuốc đồng hành bất kể, hẳn không thể làm gì khác hơn là trước tiên đem đám kia trông chừng Dong Binh giết, cứu ra cái đoàn này đội, mở ra còn có thể dùng hai chiếc xe chạy tới nơi trú quân.

Xa xa thấy nơi trú quân gặp phải Apache không kích, Tần Xuyên phi thường lo âu, mặc dù nói nữ nhân tu vi, chỉ phải quản lý tốt chính mình, cũng sẽ không bị thương, hơn nữa Hắc Trùng nhất định là muốn bắt công việc Liễu Hàn Yên, càng không biết dùng hỏa tiễn nổ nữ nhân, nhưng là, Tần Xuyên tóm lại lại không yên tâm.

Cũng may, Liễu Hàn Yên tạm thời không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Tần Xuyên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Liễu Hàn Yên sau khi nghe xong, ánh mắt tron trẻo lạnh lùng vang lên nhìn một chút nam nhân, hỏi một câu: "Người là làm sao biết Hắc Trùng người này?"

Tần Xuyên sửng sờ, lúc này mới nhớ tới, Hắc Trùng đối ngoại danh hiệu là thanh Điền Jiro, coi như tra được hẳn xuất nhập cảnh ghi chép, cũng không thể nào biết Hắc Trùng danh tự này.

Thậm chí, bất kỳ tình huống gì bên dưới, thông qua Hacker thủ đoạn tra được trong tài liệu, cũng sẽ không có "Hắc Trùng" hai chữ!

Chính mình há mồm ngậm miệng đều là Hắc Trùng, hiển nhiên để cho Liễu Hàn Yên cảm thấy hoài nghi.

"Ây. . . ta đây không phải là quan tâm người mà, tra xét rất nhiều Hắc La Sát

tài liệu, biết hẳn có con trai, vốn tên là chính là Hắc Trùng, ha ha. . . ngược lại ta Tự Nhiên có ta phương pháp vậy đúng rồi", Tần Xuyên cười ha hả.

Liễu Hàn Yên chẳng qua là phức tạp nhìn hẳn một cái, "ừ" một tiếng, cũng không nhiều truy hỏi.

...

Cùng lúc đó, khoảng cách giao đấu khu hơn ba mươi cây số bên ngoài một nơi bỏ hoang thôn trang nhỏ, một đám da vàng, toàn thân kiểu Mỹ Hải Báo Đột Kích Đội trang bị nam tử, từ ba chiếc xe bọc thép thượng chạy xuống dưới.

Người dẫn đầu, rõ ràng là bên hông đeo đao võ sĩ, toàn thân áo đen Hắc Trùng.

Nơi này mới vừa xảy ra giao chiến, một đám Đạo Xuyên Hội vũ trang nhân viên, ước chừng hơn hai mươi người, tất cả đều bị người cắt đứt đầu, chết yếu tại chỗ.

"Bát dát! đây rốt cuộc là chuyện gì! ? mau tìm tìm có hay không còn sống! !" Hắc Trùng giận dữ.

Đang lúc lúc này, một cái nhút nhát thanh âm từ nơi không xa chặn một cái tường đất phía sau nhô ra.

"Hội trưởng! hội trưởng ngài rốt cuộc đã tới!" một cái hôi đầu thổ kiếm thành viên chạy tới, ngã nhào xuống đất.

Hắc Trùng một cái níu người này cổ áo, trợn mắt nói: "Là ai được! ? cho các người uy hiếp y tế đội đây! ?"

Nam tử vẻ mặt đưa đám trả lời: "Ta cũng không biết người nam nhân kia là ai, hẳn đột nhiên liền toát ra, xuất thủ quá nhanh, người chúng ta căn bản ngay cả giơ súng cơ hội cũng không có, liền bị hắn giết hết! hắn mang theo còn dư lại chiếc kế tiếp Hummer cùng y tế xe rời đi, ta nếu không phải vừa vịn ở trước mặt

dò xét đường xá, ta cũng không có cơ hội cho ngài báo tin!"

Hắc Trùng cau mày, "Cái gì? chỉ có một người! ?"

"Hội trưởng, chẳng lẽ là Hoa Hạ trong bộ đội có cái gì Cổ Võ cao thủ trong bóng tối bảo vệ?" bên cạnh có người nói.

Hắc Trùng lắc đầu, "Không thể nào, chỉ có Liễu Hàn Yên có thể làm được một điểm này, nhưng nàng không thể nào nhanh như vậy tìm tới" .

Một chút suy tư sau, Hắc Trùng xuất ra điện thoại vệ tinh, gọi một số điện thoại.

Không bao lâu, điện thoại kết nối, Hắc Trùng hỏi "Jimmy thượng tá, các người phi cơ trực thăng tiểu đội ở địa phương nào? tại sao không có phối hợp bảo vệ chúng ta uy hiếp xe cộ! chúng nó là hấp dẫn bắt mục tiêu trọng yếu mỗi nhử!"

Vì để cho lần hành động này không sơ hở tí nào, trang viên ngoại trừ cho Hắc Trùng số lớn quân Mỹ chiến sĩ trang bị bên ngoài, còn phái rồi Hoàng Kim Sư Tử đoàn lính đánh thuê ba chiếc Apache phi cơ trực thăng võ trang, một trận H 47 trực thăng vận tải, hiệp trợ Hắc Trùng từ chiến khu đem Liễu Hàn Yên bắt vào tay.

Hắc Trùng vốn muốn, nắm giữ cường đại như vậy hỏa lực cùng tiếp viện lực lượng, nhất định là dễ như trở bàn tay, có thể không ngờ tới, mới vừa tiến hành bước đầu tiên, liền bị thất bại.

Jimmy thượng tá ở trong điện thoại Cổ cười quái dị nói: "Hắc Trùng tiên sinh, chúng ta chỉ phụ trách giúp người đem xe đội nhanh chóng uy hiếp, không phụ trách hộ tống, chúng ta khác biệt nhiệm vụ cần phải hoàn thành!"

"Cái gì? cái gì khác (đừng) nhiệm vụ! ? các người còn muốn làm gì? chẳng lẽ không đúng đều nghe ta chỉ huy sao! ?"

"Xin lỗi, chúng ta từ chưa nói qua nghe người chỉ huy, trang viên cho người Quân Hỏa bên trong cũng không bao gồm phi cơ trực thăng võ trang, chúng ta chỉ hướng Ed Leah tiểu thư phụ trách", Jimmy thượng tá trong giọng nói mang theo một chút khinh miệt, "Chúc người nhiều may mắn, gặp lại sau!"

Điện thoại trực tiếp cắt đứt, Hắc Trùng cảm tức nghĩ (muốn) lại đánh tới, lại là căn bản là không có cách kết nối!

Nhất thời, Hắc Trùng cảm thấy một trận không ổn, tối làm hấn lo lắng, là đám này trang viên Hoàng Kim Sư Tử Dong Binh rốt cuộc làm cái gì!

"Hội trưởng! người xem tin tức này!" một cái thành viên nắm vệ tinh tín hiệu máy tính bảng, vội vã chạy đến Hắc Trùng trước mặt.

Hắc Trùng liếc một cái, cái trán liền bắt đầu mồ hôi lạnh chảy ròng!

Chỉ thấy được tân văn đầu mấy cái dễ thấy tựa đề, rõ ràng là đồng loạt hôm nay buổi sáng đã phát sinh ở Xu-Đan tân văn!

"Samba người chống lại thuê Á Duệ Dong Binh, uy hiếp quốc tế y tế đội cứu viện, duy hòa bộ đội gặp phải Apache phi cơ trực thăng đánh bất ngờ. . . Hoa Hạ quân đội Nghiêm Chính kháng nghị loại này kinh khủng hành vi phạm tội, đem chọn lựa quân sự các biện pháp nghiêm nghị chế tài. . . đồng thời cho là quân Mỹ công phu vũ khí buôn lậu nghiêm trọng, cần phải gánh vác trọng đại trách nhiệm. . ."

"Nước Mỹ Lầu Năm Góc phát ngôn viên biểu thị, đối với (đúng) quân Mỹ vũ khí tiến vào Xu-Đan chiến trường buôn lậu hành vi cảm thấy đau lòng, đem nghiêm nghị điều tra kỹ, nhận định Samba người chống lại vì tổ chức khủng bố, nguyện ý cung cấp hết thảy chủ nghĩa nhân đạo trợ giúp, phối hợp Hoa Hạ duy hòa bộ đội ổn định khu hòa bình. . ."

Hắc Trùng cả người phát run, hấn rốt cuộc hiểu rõ, tại sao cái đó Không Quân thượng tá Jimmy nói "Chúc người nhiều may mắn" .

"Hội trưởng, đám kia đáng chết trang viên Dong Binh đi tập kích Hoa Hạ quân đội! món nợ này coi như ở rồi trên đầu chúng ta, chuyện này. . . vậy phải làm sao bây giờ! ?" bên cạnh Đạo Xuyên Hội các thành viên cũng bị dọa sợ đến run chân rồi.

Phải biết, phụ trách mặt uy hiếp, là bọn hãn đám này da vàng người Phù Tang, đám kia trang viên Hoàng Kim Sư Tử Dong Binh chỉ phụ trách ở trên trời lái phi cơ trực thăng, căn bản không lộ diện.

Nói cách khác, cái này bô ỉa tử chỉ có thể tính tới bọn họ trên đầu, trang viên bắt bọn họ coi thành dê thế tội, toàn bộ nhét vào đây nên tử chiến loạn trong khu!

"Ed Leah! ! !" Hắc Trủng tức giận để cho hãn cả khuôn mặt cũng vắn vẹo, nổi gân xanh, lạc giọng rống to.

Chuyện cho tới bây giờ, hãn đâu còn không nghĩ ra, từ đầu tới cuối, Ed Leah mục tiêu đều không phải là Liễu Hàn Yên, thậm chí cũng không phải Hắc La Sát. . .

Nữ nhân này, nếu là thiên hạ đại loạn!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 562: Thượng Đế Phù Hộ Người

0 562

Hawaii, to lớn hình tròn khung đỉnh bên dưới bên trong phòng họp.

"Tiểu Ái đức Leah, Lầu Năm Góc bên kia đối với (đúng) lần hành động này cũng phi thường thưởng thức, người kế hoạch không để cho chúng ta gặp phải hoài nghi, cũng rất tốt địa cắt đứt Hoa Hạ ở Xu-Đan dầu mỏ sản nghiệp liên hạng mục, bọn họ đã bắt đầu cân nhắc rút về thợ cùng công nhân rồi.

Giáo hoạt người Hoa cũng đã không thể dùng trợ giúp danh nghĩa, trắng trợn ở Xu-Đan xây nhà máy lọc dầu rồi, trừ phi bọn họ dám đỡ lấy quốc nội dư luận áp lực, không đem công nhân từ chiến loạn địa khu bỏ chạy, vậy khẳng định phi thường chật vật. . ."

Ed Leah cung kính gật đầu, mỉm cười nói: "Đây là ta hẳn làm, Rockefeller tiên sinh, nơi đó dầu mỏ, vốn nên dùng để đổi chúng ta vũ khí, đó là chúc tại chúng ta tài sản" .

Đeo mắt kính Morgan cười nói: "Điểm này dầu mỏ không coi vào đâu, tiếp theo bất kể Hoa Hạ duy hòa bộ đội là vào hay lại là lui, khói lửa chiến tranh đều đưa không cách nào ngừng nghỉ, nam Xu-Đan cùng Ai Cập mấy cái này chung quanh quốc gia, nhất định sẽ bổ sung Quân Bị, chúng ta những thứ kia rỉ sét vũ khí đã có thể từ trong kho hàng lấy ra, ném cho đám kia Phi Châu lão rồi, hừ hừ. . ."

"Chiến tranh ý nghĩa mới cơ hội làm ăn, ý nghĩa thị trường chứng khoán hỗn loạn, không nghĩ tới sắp hết năm, còn có thể kiếm lớn vài nét bút đại đơn" .

"Không thể không nói, chỉ hy sinh một đám vô dụng Thi Ma môn thành viên, đổi lấy nhiều như vậy lợi nhuận, khoản giao dịch này phi thường đáng giá khen, Ed Leah, người không để cho chúng ta thất vọng" .

Ed Leah cúi đầu cười nói: "Đa tạ chư vị chủ nhân tán dương, Hắc Trùng vẫn cho rằng mình là bị Hắc La Sát đánh giá thấp, ta chỉ là lợi dụng một lần cái kia điểm đáng thương lòng tự ái, sự thật chứng minh, hẳn chính là ngu xuẩn" .

"Nói không sai, chân chính nhân tài vĩnh viễn sẽ không bị đánh giá thấp, liền như cùng chúng ta ban đầu chọn trúng người như thế", Rockefeller đạo: "Tiểu Ái đức Leah, người Đảng Cộng Hòa chỗ ngồi đã chuẩn bị xong, sang năm hơn nửa năm, chúng ta đem đảm bảo đưa người vào vào Washington DC Quốc Hội, sự an bài này, người cảm thấy hài lòng không?"

Ed Leah trong mắt lóe lên một vệt lạng sắc, mặt đầy tự tin ngẩng đầu ưỡn ngực, "Vâng, ta rất vinh hạnh có thể tốt hơn vì trang viên tận trung!"

"Thượng Đế phù hộ người, Ed Leah nghị viên. . ."

Tám cái trên màn ảnh khổng lồ tám cái trường giả đều vui tươi hơn hờ cười, ngay sau đó, màn ảnh tắt, kết thúc hội nghị.

...

Xu-Đan, Hoa Hạ duy hòa bộ đội chỉ huy bên trong căn cứ, binh lính cùng các nhân viên làm việc khắp nơi dọn dẹp vật liệu cùng hành lý, chuẩn bị rút lui.

Mặc dù Hoa Hạ quân đội phát ngôn viên tuyên bố lại chọn lựa quân sự các biện pháp, nghiêm nghị đả kích loại này kinh khủng hành vi, nhưng dù sao đây không phải là Châu, Hoa Hạ không thể nào thật phái bộ đội viễn độ Đại Dương, tới đánh giặc.

Cho nên, nếu không có cụ thể nói rõ thế nào cái đả kích pháp, lại yêu cầu Liên Hợp Quốc phê chuẩn, các loại điều kiện ràng buộc, vậy cũng thì tương

đương với, có thể thuận lý thành chương đem chuyện này gác lại.

Bất kể như thế nào, bảo vệ hòa bình cũng chỉ là mơ mộng, chiến tranh liên cùng người và người lại làm ồn giá nhất dạng, vĩnh viễn sẽ không dừng lại.

Không có một Hoa Hạ quân đội cao tầng lại ngây thơ cho là, thật chẳng qua là đám kia trang bị lạc ngũ người chống lại nắm giữ phi cơ trực thăng võ trang biên đội.

Ở vào tạm thời xây dựng y tế bên trong phòng bệnh, mười mấy tên Hàn Thứ bộ đội thương binh, cùng với bộ phận Xu-Đan bình dân, chính tiếp nhận chữa trị.

Trong bọn họ rất nhiều người bất cứ lúc nào cũng sẽ có Tử Vong nguy hiểm, chỉ có qua bảy mươi hai giờ, mới có thể biết người nào thật có thể còn sống sót.

Liễu Hàn Yên đi tham gia Xu-Đan quân chính phủ, Hoa Hạ Quân Bộ tầm xa truyền tin hội nghị, chậm chạp không trở lại phòng bệnh.

Tần Xuyên cũng không có hứng thú nghe những người đó nói cái gì, hẩn ở trong phòng bệnh làm hết sức cứu chữa một ít có thể cấp cứu người bị thương.

Đối phó trước mắt loại tình huống này, Tần Xuyên cũng không khỏi không phủ thêm đồng phục giải phẫu, dùng Tây Y thủ đoạn làm đủ loại giải phẫu.

Hẩn tinh xảo y thuật rất nhanh lấy được những thứ này quốc tế thầy thuốc khen cùng tán phục, đối với (đúng) cái này ân nhân cứu mạng phá lệ kính nể đứng lên.

Vẫn bận đến nửa đêm, Tần Xuyên làm xong người cuối cùng giải phẫu sau, thở ra thật dài giọng.

Tần Xuyên gặp qua rất nhiều người chết, cũng từng giết rất nhiều người, nhưng thật thấy được trong loại chiến trường này tàn khốc, hay lại là làm hẩn lộ vẻ xúc động.

Những chiến sĩ này, bị phái tới Phi Châu thời điểm, sợ rằng thế nào cũng không nghĩ ra, sẽ như vậy không giải thích được sẽ chết ở xứ lạ, mà bọn họ căn bản không có lựa chọn khác, đây chính là bọn họ mệnh.

"Tần tiên sinh, thật rất cảm kích ngài, nghe lính quân y nói, ngài y thuật cao vô cùng, tăng cao ít nhất 80% cứu chữa tỷ lệ thành công, ta nghĩ rằng các chiến sĩ cũng sẽ nhớ ngài ân tình", không biết lúc nào, Thái Văn Quân đi trở về đến phòng y tế, hướng Tần Xuyên từ trong thâm tâm biểu đạt cảm ơn.

Tần Xuyên khổ sở cười một tiếng, "Có ích lợi gì, vẫn có mười mấy người, ta không có thể cứu công việc" .

"Ngài là cái xuất sắc Đại Phu, nhưng cũng không phải là thần tiên, ngài đã tận lực, tất cả mọi người có thể cảm thụ được", Thái Văn Quân an ủi.

Tần Xuyên không khỏi cười nói: "Thái sĩ quan phụ tá, người tình thương, nếu có thể phân một nửa cho vợ của ta, thật là tốt biết bao" .

Thái Văn Quân hé miệng cười không nói, nàng cũng không muốn nhiều đánh giá chính mình cấp trên.

"Đúng rồi, vợ của ta đây? hạp còn chưa mở hoàn?" Tần Xuyên hỏi.

"Liễu tướng quân chắc mau tới đây, bởi vì Quân Bộ yêu cầu mau sớm bỏ chạy toàn bộ bộ đội cùng nhân viên làm việc, nhưng Liễu tướng quân hết sức yêu cầu lưu lại một số người, chiếu cố nơi này người bị thương, cho nên có nhiều chút tranh chấp, nhưng cũng may cuối cùng thượng cấp vẫn đồng ý ngừng tay một số người", Thái Văn Quân đạo.

Tần Xuyên cau mày, "Rút quân? không tìm những thứ kia lái máy bay trực thăng Dong Binh rồi hả? đây chẳng phải là những chiến sĩ này tất cả đều chết vô ích rồi hả?"

Đang nói, cách đó không xa Liễu Hàn Yên liền đi tới.

Nữ nhân tựa hồ nghe được Tần Xuyên lời nói, u lãnh địa mở miệng nói: "Kia thì phải làm thế nào đây, địch nhân là ai cũng không biết, chẳng lẽ cứ như vậy xông qua ngừng bản khu biết người liền giết sao?"

Tần Xuyên nhún vai một cái, trong đầu nghĩ, nếu như mình muốn điều tra, nhất định có thể tra ra cái như thế về sau, chẳng qua là không có phương tiện để cho chúng biết đến tiên tri hệ thống tồn tại thôi.

Liễu Hàn Yên thẳng đi vào phòng bệnh sau, hỏi thăm lên y tá, những chiến sĩ này thương binh tình huống.

Biết được cụ thể tin tức sau, Liễu Hàn Yên đi tới một tên thoi thóp chiến sĩ giường bệnh một bên, khom người xuống, một mồi trên mặt mũi, lộ ra một nụ cười châm biếm.

Tần Xuyên nhớ người bị thương này, bởi vì nội tạng bị tổn thương nghiêm trọng, tối nay khả năng hẳn sẽ ở trong hôn mê Tử Vong, Đại La Kim Tiên cũng khó cứu.

"Á Đông, có cái gì muốn nói, nói cho ta biết", Liễu Hàn Yên giọng rất ôn hòa, cùng bình thường lạnh lùng hoàn toàn bất đồng.

Kêu Á Đông chiến sĩ nói chuyện rất cố hết sức, hãn ánh mắt đã có nhiều chút tan rã, "Tướng quân, ta. . . ta trong hành lý, có. . . một phong thư, xin cho ta. . . bạn gái, cha ta. . . có bệnh tiểu đường, để cho hẳn. . . để cho hẳn chớ khinh thường" . . .

"Người đừng vội, ta đều nghe đây", Liễu Hàn Yên hốc mắt hồng hồng, nhưng cũng không có rơi lệ.

Nàng từ một người bị thương, đến một cái khác người bị thương, nghe bọn hẳn Di Ngôn, bọn họ tâm nguyện, đem một vài tương đối phức tạp, dùng giấy và bút ghi nhớ.

Đứng ở Tần Xuyên bên người Thái Văn Quân nhưng là nước mắt lã chã địa chảy xuống, mang theo ghen ngào nói: "Tần tiên sinh, ngài biết không. . . tướng quân nàng nhận ra toàn bộ binh lính, làm cho ra mỗi một người bọn hãn tên, nhưng rất nhiều chiến sĩ cũng không biết, bởi vì nàng cơ hồ chưa bao giờ lại gọi bọn hãn. . ."

Thật ra thì nàng thật rất bảo vệ mỗi một người, có lúc ta đều cảm thấy nàng không thích hợp làm tướng quân, bởi vì nàng rất thích chính mình chạy đi nguy hiểm tiên tuyến, làm gương cho binh sĩ. . . nhưng mọi người lại rất kính nể nàng như vậy tướng lĩnh. . ."

Thái Văn Quân xoa lau nước mắt, nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, ta có chút lời nói không có mạch lạc, chỉ là hôm nay phát sinh quá nhiều chuyện. . ."

Nghe được những lời này, Tần Xuyên trong lòng cũng là ngũ vị tạp trần, cảm xúc rất nhiều.

Bất tri bất giác, nhìn nữ nhân ánh mắt, cũng càng phát ra ôn nhu. . .

Rạng sáng nhanh hai điểm, Liễu Hàn Yên lôi kéo mệt mỏi bước chân, đi tới cửa, đối với (đúng) Thái Văn Quân đạo: "Thái sĩ quan phụ tá, người đi thu thập hành lý, ngày mai người phụ trách mang mọi người đi sân bay, sẽ có máy bay đặc biệt tiếp tục mọi người trở về" .

Thái Văn Quân sững sờ, "Tướng quân kia ngài đây? ngài không đi trở về sao?"

Liễu Hàn Yên lắc đầu, "Ta ở lại chỗ này, với nhân viên y tế đồng thời, tiễn mọi người đoạn đường cuối cùng" .

"Ta đây cũng lưu lại! ngược lại Trần tham mưu dẫn đội cũng giống như vậy", Thái Văn Quân đạo.

"Không được!" Liễu Hàn Yên quả quyết cau mày nói: "Nơi này còn chưa an

toàn, địch nhân mục tiêu không biết, trang bị cũng không biết, hôm nay là phi cơ trực thăng võ trang, ngày mai có phải hay không là cái gì hỏa tiễn, cũng không ai biết! ta không thể để cho nhiều người hơn bất chấp nguy hiểm!"

Thái Văn Quân còn muốn nhiều nói vài lời, nhưng một bên Tần Xuyên nhưng là vỗ một cái bả vai nàng, đạo: "Thái sĩ quan phụ tá, đây là quân lệnh, nếu như người Tôn mời các người tướng quân, liền đừng cãi cọ" .

Nghe được Tần Xuyên nói như vậy, Thái Văn Quân không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ cáo lui rời đi.

"Cám ơn", Liễu Hàn Yên thở phào nhẹ nhõm, nói với Tần Xuyên.

"Cám ơn cái gì, ta biết người là sợ dẫm vào ban đầu Lưu Ly vết xe đổ, ta có thể hiểu được, hơn nữa, những người khác đi mới phải, chúng ta có thể hưởng thụ hai vợ chồng thời gian mà", Tần Xuyên trừng mắt nhìn.

Liễu Hàn Yên cũng không có bị chọc cười, chẳng qua là lãnh đạm như vậy mà nhìn nam nhân.

Tần Xuyên chặc chặc miệng, đây cũng quá không phối hợp rồi, hướng về phía những vết thương kia người có thể mỉm cười, thế nào đối với (đúng) chính hẳn một lão công liền mặt vô biểu tình đây?

Đang lúc lúc này, Trần Chí Hào mang theo mấy người lính, đi tới, ánh mắt âm trầm mà nói: "Tần Xuyên, người chẳng lẽ cho là, ban ngày sự tình cứ như vậy đi qua chứ ?

Ta đã đem người làm nên làm, báo lên cho Quân Bộ cùng Quốc An, Long tham mưu trưởng cùng Tổng bộ trưởng, đang chờ người cho bọn hắn một hợp lý giải thích đây!"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Diên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 563: Vĩnh Viễn Không Cần

0 563

"Giải thích? người muốn cái gì giải thích? giải thích tại sao ta thả người một con đường sống? tại sao không đem đầu người véo đi xuống?" Tần Xuyên cười tà nói.

Trần Chí Hào sắc mặt đỏ lên, "Người. . . người cái này không biết hồi cái tiểu tử, người thật sự coi chính mình là Tần gia đại thiếu là có thể muốn làm gì thì làm! làm rõ ràng người rốt cuộc ở vị trí nào!"

Tần Xuyên chính muốn nói gì, Liễu Hàn Yên lại ngăn trở hẵn, lắc đầu nói: "Người chớ xía vào, chuyện này ta đi giúp người giải thích, không muốn lại đem sự tình làm lớn lên" .

"Hừ, Liễu Hàn Yên, người thay chồng người giải thích? kia cũng phải xem lãnh đạo cấp trên có đồng ý hay không!" Trần Chí Hào vênh mặt hất hàm sai khiến nói.

"Trần tham mưu, ta là một đường quan chỉ huy, nơi này phát sinh hết thảy, ta đương nhiên có quyền lực làm ra nói rõ" .

"Tốt lắm, người nghĩ đi vì chồng người chối bỏ trách nhiệm, kia hãy đi đi, bất quá ta có thể trước nói cho người biết, này không có nghĩa là Tần Xuyên thật có thể chạy thoát trách nhiệm! phải biết đối với (đúng) quân đội tướng lĩnh động dùng vũ lực, cũng không phải là tiểu tội!" Trần Chí Hào lạnh rên một tiếng, nghiêng đầu đi trở về phòng họp.

Liễu Hàn Yên thờ dài, đối với (đúng) Tần Xuyên đạo: "Người chờ ở bên ngoài chờ ta, ta đi với Long tham mưu trưởng cùng Tổng bộ trưởng nói rõ ràng, người không có việc gì" .

Tần Xuyên cau mày nói: "Lão bà, chuyện này là ta khơi mào, ta lại không làm sai, ta không giết tên kia coi như không phụ lòng hãn, tại sao phải đối với hãn ăn nói khép nép?"

"Trần Chí Hào không coi vào đâu, nhưng Long gia cùng Tống gia cũng là muốn mặt mũi, Trần Chí Hào nói thế nào cũng là bọn hãn phải tới người.

Người để cho tứ đại vương tộc đối với (đúng) một mình người cúi đầu? dù là người là tông sư cũng không thể, bọn họ nếu thật là đem người nhìn thành cái đinh trong mắt, vậy thì không phải là đơn thuần luật pháp trách nhiệm.

Tin tưởng ta, không đáng giá vì Trần Chí Hào thứ người như vậy, cho người lâm vào càng nhiều phiền toái, nghe ta lần này, có được hay không?" Liễu Hàn Yên ôn nhu khuyên nhủ.

Tần Xuyên nhìn người đàn bà ân cần dáng vẻ, mỉm cười nói: "Lão bà, người còn thật quan tâm ta sao, tại sao lại không thể đối với ta cười một cái đây?"

Liễu Hàn Yên nháy mắt mấy cái, tựa hồ có hơi nghi ngờ, "Cười? tại sao?"

Tần Xuyên buồn bực sờ trán một cái, "Là ta chưa nói, vậy người đi theo chân bọn họ mà nói a, ta nghe người" .

"Ừ", Liễu Hàn Yên gật đầu, đi trong phòng họp.

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, vẫn là không yên lòng, dứt khoát đi theo đi tới cửa, nhưng không đi vào, muốn nghe một chút Liễu Hàn Yên với đám kia cao tầng nói thế nào.

Vào lúc này, thông qua vệ tinh tín hiệu, Hoa Hạ Quân Bộ trong phòng họp, Long gia Long Hải Hiên, Tống gia Tống Bảo Khôn các loại, cũng ngồi nghiêm

chính.

Tần Xuyên đột nhiên xuất hiện ở Xu-Đan, còn đánh Trần Chí Hào, đây quả thật là khiêu chiến quân đội thần kinh, tiểu tử này đơn giản là xuất quỷ nhập thần, xuất nhập quốc cảnh không ghi chép không nói, hơn nữa càng ngày càng phách lối, động một chút là đem quân đội cao tầng đánh một trận, tiếp tục như vậy không trị chữa hẳn kia còn đến đâu?

Hơn nữa, trải qua gần đây phát sinh một dãy chuyện, tin tưởng Nạp Lan Anh Kỳ suy đoán, Tần Xuyên khả năng chính là Kiếm Ma người, ở quân đội cũng từ từ nhiều hơn.

Nếu như Tần Xuyên thật là Kiếm Ma, kia phá lệ phải cẩn thận điều tra, không thể thả mặc hẳn bất kể, tránh cho xuất hiện Đông Kinh cái loại này huyết án, vậy thì hối hận không kịp.

Thấy trong phòng họp đi về tới là Liễu Hàn Yên, mà không có Tần Xuyên, Long Hải Hiên cau mày nói: "Liễu tướng quân, Tần Xuyên đây?"

"Hắn ở y tế đội bên kia, tham dự công việc y liệu, không có biện pháp phân thân, hơn nữa hôm nay sự tình trách nhiệm chủ yếu ở ta, ta cho là cũng không cần hẳn để giải thích" .

"Ồ?" Long Hải Hiên đám người trở mắt nhìn nhau, hỏi: "Chẳng lẽ, là người để cho Tần Xuyên đi qua?"

Liễu Hàn Yên cũng không giỏi nói dối, cũng may nàng biểu tình vốn là tương đối bình thản, cho nên sau khi hít sâu một hơi, liền gật đầu nói: "Vâng, là ta chủ động liên lạc chồng ta, để cho hắn đến giúp đỡ chữa trị nơi này thương binh, hẳn là cái xuất sắc thầy thuốc, một điểm này mọi người đều biết."

"Vậy đối với Trần tham mưu đánh, vậy là cái gì đạo lý?" Long Hải Hiên hỏi.

Liễu Hàn Yên trả lời: "Đây cũng là bởi vì ta quan hệ. . . ta ở trong diện thoại,

từng đề cập với Tần Xuyên mấy câu Trần tham mưu lời nói, nói chúng ta ý kiến không hợp, từng có cãi vã.

Chồng ta có thể có thể vì duy trì ta, đối với (đúng) Trần tham mưu có tâm tình bất mãn, cho nên thái độ tương đối kém, nhưng hẳn cũng không có ác ý tổn thương người ý tứ, nếu quả thật phải xử phạt, cũng nên xử phạt ta lời nói không cần thận" .

Ngoài cửa, nghe được những lời này Tần Xuyên, đã ngơ ngác nửa há miệng, không nói ra nửa chữ.

Liễu Hàn Yên lại đem thật sự có trách nhiệm đều tới trên người mình làm tới? nữ nhân này là điên rồi sao? nhiệm vụ lần này vốn là cho nàng lập công chuộc tội, đây không phải là lại được phạm tội! ?

Trần Chí Hào ở bên trong nặng nề hừ một tiếng, hét lớn: "Nói bậy nói bạ! mới vừa rồi hẳn còn tuyên bố muốn véo bên dưới ta đầu! thứ người như vậy đến lượt bắt lại, nghiêm hình thẩm vấn!

Liễu tướng quân, người chẳng lẽ không nghe được gần đây Quân Bộ cùng Quốc An đối với (đúng) Tần Xuyên nghi ngờ sao? chồng người rất có thể chính là cái đó tiếng xấu lan xa Sát Nhân Cuồng Ma! nhìn hẳn bộ kia không sợ trời không sợ đất đáng vẻ, ta bây giờ càng ngày càng cảm thấy cái suy đoán này rất có thể!"

"Hắn không phải là!"

Liễu Hàn Yên lạnh lùng ánh mắt trợn mắt nhìn Trần Chí Hào: "Trần tham mưu, mời không nên tùy ý bêu xấu chồng ta! đây chỉ là một nhiều chút vô căn cứ suy đoán, căn bản không có chứng cứ!"

"Ồ? phải không? hừ hừ, người là Đông Kinh huyết án nhân chứng, ở Phù Tang vẫn cùng Kiếm Ma từng có không ít trao đổi, không cho phép người chính là Kiếm Ma 'Đồng bọn' đâu rồi, dù sao cũng là phu thê tình thâm chứ sao. . ."

Trần Chí Hào hí ngược đạo.

"Hắn hôm nay mới vừa mới cứu những thứ kia y tế đoàn đội, còn cứu vẫn nhiều như vậy sinh mệnh, hắn làm sao biết đồ giết người lung tung! ?" Liễu Hàn Yên cãi.

"Ha ha, đây chính là vì cái gì ta ghét với nữ tướng dẫn làm việc với nhau, luôn có loại này lòng dạ đàn bà, cứu một nhánh y tế đội thì như thế nào? sẽ có sát thủ cả ngày lẫn đêm khắp nơi tuyên truyền mình là sát thủ sao? xem người muốn xem hắn bản tính!" Trần Chí Hào khinh thường nói.

Quân đội bên trong phòng họp chúng các đại lão cũng nhú mày, nói thật, mỗi người bọn họ đều có hoài nghi, nhưng loại sự tình này không chứng thật trước, còn chưa thuận lợi nói.

"Trần tham mưu, không muốn nói không liên quan đề tài, bất kể nam đồng chí hay lại là nữ đồng chí, đều phải phối hợp lẫn nhau thông cảm, không thể mang theo sắc nhãn nhìn không đợi.

Nếu chuyện lần này, là Liễu tướng quân lên tiếng không cẩn thận đưa đến, kia trách nhiệm chủ yếu hay là ở Liễu tướng quân trên người, do nàng xin lỗi người đi", Tống Bảo Khôn đạo.

Trần Chí Hào mặt đầy không tình nguyện, "Thủ trưởng, coi như Liễu tướng quân nói xin lỗi ta, vậy cũng sẽ đối Tần Xuyên làm ra xử phạt chứ? cứ tính như vậy?"

"Bây giờ là phi thường thời khắc, giải quyết rút quân vấn đề là nhiệm vụ thiết yếu, trước hết để cho Liễu tướng quân xin lỗi người, còn lại sau này hãy nói", Long Hải Hiên cau mày nói.

Long gia cùng Tống gia thật ra thì cũng đối với (đúng) Tần Xuyên vẫn có chút nhứt đầu, vốn là để cho Tần Xuyên đối với (đúng) Trần Chí Hào nói xin lỗi, liền tương đối khó làm được, nếu Liễu Hàn Yên chủ động tới thay Tần

Xuyên gánh tội thay, kia lại vừa vắn tìm một dưới bậc thang.

Long, Tống Nhị gia có mặt mũi, Trần Chí Hào vùng cũng tìm trở về.

Trần Chí Hào thấy Long Hải Hiên đều nói như vậy, một bộ cổ mà làm dáng vẻ, thản nhiên hai tay xen vào ở trước ngực, mắt liếc nhìn Liễu Hàn Yên, đạo: "Nếu như vậy, ta đây trước nghe một chút Liễu tướng quân nói xin lỗi đi" .

Trong lòng của hắn đặc ý, vẫn luôn bởi vì nạn dân vấn đề, với Liễu Hàn Yên nổi lên va chạm, bây giờ cái này cao ngạo nữ nhân rốt cuộc chỉ có thể cúi đầu trước hắn.

Tông sư đệ tử thì như thế nào, Thất tướng quân thì như thế nào, Liễu gia Đại tiểu thư thì như thế nào? còn không phải là khuất phục tại hắn cái này Long gia con rể trước mặt?

Liễu Hàn Yên mặt không thay đổi chuyển hướng hắn, mặc dù trong lòng có mọi thứ không tình nguyện, có thể nàng biết, một cái nói xin lỗi còn tới chuyện lần này bình an vượt qua, tóm lại coi như là đáng giá.

Chính khi cô gái thấp hơn đầu trí khiếm thời điểm, cửa phòng họp lại bị người một cước chọt đạp ra!

"Ầm!" cánh cửa nặng nề đánh ở trên vách tường.

Tần Xuyên mặt đầy âm trầm đi vào phòng họp, không nói hai lời địa dùng sức bắt Liễu Hàn Yên hai vai, đem nữ nhân ấn vào trên vách tường!

Nam nhân cư cao lâm hạ nhìn chăm chăm nữ nhân hai tròng mắt, hô hấp đè nén cuồng nộ, hơi nóng phun, phảng phất lồng ngực đều sôi trào.

Liễu Hàn Yên bị kinh sợ, si ngốc nhưng nhìn nam nhân, không biết tại sao Tần Xuyên sẽ như thế thô lỗ đối đãi nàng.

"Liễu Hàn Yên. . . người nhớ, ta Tần Xuyên nữ nhân, vĩnh viễn không cần

trước bất kỳ ai nói xin lỗi! bao gồm ta ở bên trong!"

Nói xong, Tần Xuyên nghiêng đầu, cũng không để ý Hoa Hạ bên kia vài tên cao tầng đang chất vấn hần, trực tiếp đem liên lạc truyền tin máy tính tắt!

"Người. . . người muốn làm gì! ? người điên rồi sao! ? người muốn tạo phản a! ?" Trần Chí Hào sững sờ, bị dọa sợ đến tâm thẳng cuồn loạn.

Tần Xuyên ánh mắt sắc bén như đao, một cái níu lấy Trần Chí Hào cổ áo, nặng nề đem hần ném ở trên mặt đất, một cước dẫm ở rồi hần lồng ngực!

Chỉ cần hần tùy tiện chân dè một cái, người này thì phải tim nổ tung!

"Tần Xuyên! người đừng như vậy!" Liễu Hàn Yên tiến lên muốn ngăn cản.

Có thể Tần Xuyên một cái liền đem nữ nhân lôi ra, lãnh khốc mà nói: "Người ở bên cạnh câm miệng cho ta! nếu như người thật sự coi ta là chồng người lời nói!"

Liễu Hàn Yên sợ ngây người, trước mắt nam nhân giống như là nổi điên mãnh thú, cả người tản ra làm cho không người nào có thể kháng cự khí thế, để cho nàng không tự chủ chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Tần Xuyên cúi đầu, nhìn Trần Chí Hào, phảng phất thờ ơ nói: "Trần Chí Hào, sáu ba năm ra đời, đen tỉnh Đông An thành phố Kỳ An Huyện hai dặm thôn nhân Thị, phụ thân là trong thôn thư ký, trong nhà ba nam hai nữ, trong nhà xếp hàng Hành lão nhị, hiện tại cả nhà ở Đông An thành phố Hải Thiên hoa Uyển 73 số hiệu.

Tám số không niên đại sau khi đầu quân bởi vì được cao tầng thưởng thức, bị Long gia Tứ tiểu thư Long Hải Hà nhìn trúng, sau kết làm vợ chồng, trong nhà có một nam hai nữ, trưởng nữ Trần Hồng cùng hai nữ Trần Ngọc phân biệt ở khai Hoa quỹ, Hồng Hải đầu tư công ty nắm giữ 30% cùng 46% cổ phần, nguồn không biết, nhưng cùng nhiều nhà Quân Bị sinh sản thương có mật thiết liên lạc.

Con trai duy nhất Trần Bình bởi vì bảy năm trước hút á phiện, bị bắt sau lại thả ra, bây giờ với Chicago Học Viện Thương Mại đọc sách, mỗi tháng cũng sẽ nhận được một khoản một trăm tám mươi Vạn tiền hoa hạ sinh hoạt phí.

Trần Chí Hào với 97 năm với Tô tỉnh thường ngược thành phố nữ Phó thị trưởng Lý Diễm tư thông, Lý Diễm từng là kỳ nạo thai lần thứ hai, lại với năm 2002 về quê quán lúc cùng địa phương nữ phú hào trương Lam phát sinh dây dưa rẽ má, sau bởi vì bị thê tử Long Hải Hà phát hiện, đem trương Lam ám sát sau vớt xác trong sông, cũng chiếm xong trương Lam hoa ngữ công ty mậu dịch thật sự có cổ phần.

Trần Chí Hào tự mình ngân hàng Thụy Sĩ tiền gửi ngân hàng khoản là 3640 Vạn Âu, tài khoản mật mã vì. . ."

"Đừng bảo là! ! van cầu người! ta sai lầm rồi! ! người đừng bảo là! yêu cầu van người! ! . . ."

Theo Tần Xuyên không ngừng đem những tin tức này chỉ chữ không kém địa nói ra, bên cạnh Liễu Hàn Yên ánh mắt càng ngày càng rung động.

Mà trên đất bị đi lên Trần Chí Hào, đã từ bắt đầu tức giận, ác độc, đến từ từ ăn sợ, đến bây giờ tan vỡ! !

Trần Chí Hào cả người phát run, sắc mặt trắng bệch, trong mắt mang theo thật sâu sợ hãi, thậm chí là tuyệt vọng. . .

Giống như là có người đem nội tâm của hắn bắn thủ kinh tởm toàn bộ lật đi ra, để cho hắn toàn bộ xấu hổ cũng không chỗ có thể ẩn giấu, loại này lột da một loại thống khổ, để cho Trần Chí Hào cuối cùng khắp cả nhân tinh thần kì cũng sụp đổ!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 564: Ta Rất Lúng Túng

0 564

Tần Xuyên đem chân từ Trần Chí Hào ngược lấy ra, bất quá Trần Chí Hào chính mình liền đã sợ đến căn bản không dám bò dậy.

"Đứng lên!" Tần Xuyên hét lớn một tiếng.

Trần Chí Hào cả người giật mình một cái, lão đảo bò dậy, phải nhiều chạt vật có nhiều chạt vật.

Hắn mang theo một loại mê muội mà sợ hãi ánh mắt, dè dặt giương mắt nhìn Tần Xuyên, hắn không thể nào hiểu được, hắn tài liệu Quốc An đều không thể tùy tiện tra được, Tần Xuyên làm sao biết hiểu được?

Những tin tức này, tùy tiện có mấy món ra ánh sáng, Long gia vì mặt mũi, cũng sẽ đem hắn người con rể này đá ra ngoài cửa!

Hơn nữa, để cho vợ hắn Long Hải Hà biết, nguyên lai hắn còn có khác nữ nhân ở bên ngoài còn sống, còn đem khác nữ nhân làm lớn qua bụng. . . Trần Chí Hào căn bản không dám tưởng tượng!

Tần Xuyên ngữ điệu trầm thấp nói: "Người làm sắp ba mươi năm Long gia con rể, bị lão bà người dè ở phía dưới, ở nhà không địa vị, không nam nhân tôn nghiêm, cho nên người ở trong bộ đội liền lấn áp khác (đừng) nữ tướng dẫn, muốn từ khác nữ nhân nơi đó tìm về chính mình mặt mũi. . ."

Những thứ này ta đều bất kể, nhưng người lần này tìm lộn người, ta Tần Xuyên nữ nhân không phải là để cho người dùng đi tìm một chút về điểm kia

đáng thương nam nhân tự ái, hiểu không?"

Tần Xuyên lấy tay vỗ vào Trần Chí Hào trên mặt, đánh "Đùng đùng" âm thanh.

Trần Chí Hào sắc mặt đỏ lên, căn bản không dám phản kháng, chỉ có thể không ngừng gật đầu.

Một bên Liễu Hàn Yên rất là kinh ngạc, nguyên lai Trần Chí Hào như vậy nhằm vào nàng, còn có tầng kia nguyên nhân, nàng đảo chưa từng cân nhắc nhiều như vậy, ngược lại Tần Xuyên trước nghĩ tới.

Tần Xuyên nói tiếp: "Được, người đã biết, ta đây bây giờ đi đem truyền tin mở ra, người hẳn biết, thế nào với người các thủ trưởng báo cáo nơi này tình huống" .

"Ta. . . ta biết rồi", Trần Chí Hào run rẩy đạo: "Van cầu người, để cho vợ của ta biết. . . ta. . . ta sẽ mất mạng!"

Tần Xuyên toét miệng, "Đây vốn chính là người trước trâu chọc chúng ta, người nếu là không nói bậy bạ, ta bảo đảm người có thể tiếp tục an tâm làm người Long gia con rể" .

Nói xong những thứ này, Tần Xuyên đi tới đem vệ tinh truyền tin mở ra, bên kia phòng họp sớm sẽ chờ rồi, vừa tiếp thông liền lớn tiếng chất vấn tình huống gì.

"Tần Xuyên! người không nên quá trong mắt không người! pháp bất dung tình, người đã cứu chúng ta người Long gia, nhưng không có nghĩa là người phạm sự, chúng ta sẽ không dẫn độ người!" Long Hải Hiên vỗ bàn nói.

Tần Xuyên giang tay ra, "Long tham mưu trưởng, ta nghĩ rằng chuyện lần này là hiểu lầm, vừa mới ta là sợ bí mật khó giữ nếu nhiều người biết không nói rõ ràng, đem truyền tin tạm thời cắt, bây giờ đã nói rõ ràng rồi, vì để tránh cho

các người nói ta hồ sừ, người nghe Trần tham mưu mà nói a" .

"Ồ? lại là hiểu lầm? Trần Chí Hào, rốt cuộc chuyện gì xảy ra!" Long Hải Hiên không nhịn được chất vấn em rể.

Trần Chí Hào nuốt nước miếng, trong lòng tràn đầy khuất nhục cùng không cam lòng, nhưng vì còn sống, hãn chỉ có thể mặt đầy sám hối vẻ mà cúi đầu, nói: "Thủ trưởng, ta. . . mới vừa rồi xét lại chính mình gần đây hành động, mau chóng tỉnh ngộ, ta cho là sai đều tại ta, mà không phải Liễu tướng quân, cũng không phải Tần công tử."

". . ."

Hoa Hạ Quân Bộ trong phòng họp, tất cả mọi người đều tròn tròn mắt, này cũng cái quý gì! ?

Chẳng qua là như vậy mấy hơi công phu, Trần Chí Hào thế nào mình mở mới muốn gánh tội thay rồi! ?

Một bang đại lão đều dùng cổ quái ánh mắt nhìn Tần Xuyên, mà Tần Xuyên mặt đầy vẻ mặt vô tội, đứng ở phía sau hiển nhiên một người đàng hoàng, cái gì cũng không nhìn ra.

"Người rốt cuộc đang nói cái gì, chẳng lẽ Tần Xuyên đi Xu-Đan, hãn đánh người, đều là người trách nhiệm! ?" Long Hải Hiên hỏi.

Trần Chí Hào lững thững cười nói: "Thật ra thì. . . ta có chút phóng đại ban ngày phát sinh chuyện, Tần Xuyên chẳng qua là theo ta tranh luận. . . cũng không đánh ta, ta cảm thấy, là ta lòng dạ nhỏ mọn rồi. . . về phần Liễu tướng quân để cho Tần Xuyên tới bên này, thật ra thì xin phép qua ta, ta cũng đồng ý, nhưng. . . nhưng ta trước quên chuyện này. . . trách nhiệm ở ta."

"Trần Chí Hào! Người đang nói cái gì chó má vô dụng đồ vật!" Long Hải Hiên cũng nổi giận, đây không phải là cho Long Gia mất mặt sao?

Trần Chí Hào run lấy bối, bị chửi một trận, dù sao cũng hơn bị giết rồi được, hắn chỉ có thể cắn răng cười khổ, "Ta có sai, ta viết kiểm điểm, ta nguyện ý được xử phạt" !

Bên trong phòng họp các vị cấp cao trở mắt nhìn nhau, hoàn toàn không biết rõ, đây rốt cuộc thế nào.

Bọn họ cũng đều biết, Tần Xuyên nhất định là mới vừa rồi làm hoặc nói cái gì, nhưng Vô bằng vô cớ, Trần Chí Hào còn liều mạng như vậy hướng trên người mình lăm sai, bọn họ cũng không triệt.

Tần Xuyên ngáp một cái, đi tới bên cạnh đi, kéo một cái Liễu Hàn Yên tay, đối với (đúng) người bên kia nói: "Tốt lắm, sự tình như là đã giảng minh bạch rồi, ta đây coi như anh tuấn tiêu sái viễn độ trùng dương nhìn thê tử quốc tế y tế trợ giúp tiểu anh hùng cùng hảo lão công, ta liền xin được cáo lui trước, các vị cũng không cần quá gây khó khăn Trần Chí Hào, tinh thần hãn áp lực lớn, phạm điểm sai không thể tránh được mà" .

Vừa nói, Tần Xuyên vỗ vỗ Trần Chí Hào bả vai, cho một cái "Người biết rõ làm sao làm" ánh mắt sau, liền mang Liễu Hàn Yên rời đi phòng họp.

Hai vợ chồng đi ra bên ngoài, vào lúc này ngoại trừ binh lính tuần tra, đa số người đều ngủ rồi.

Mênh mông bát ngát Phi Châu bình nguyên, trên trời là sáng chói Tinh Không, tĩnh lặng dưới bóng đêm, hai người có thể nghe được với nhau hô hấp.

Cứ như vậy Tĩnh Tĩnh đứng, qua ước chừng ba phút dáng vẻ, hai người mới mở miệng nói chuyện.

"Lão bà, người ngủ nơi nào a", phảng phất trước ở trong phòng họp hết thầy cũng chưa từng xảy ra, Tần Xuyên cười nhạt một tiếng đối với nữ nhân nói.

Liễu Hàn Yên nước trong tròng mắt thoáng qua rất nhiều suy nghĩ, nhưng

cũng không có hỏi nhiều Tần Xuyên cái gì, "Đi theo ta" .

Nữ nhân mang theo Tần Xuyên đến một gian tiểu phòng, là nàng phòng làm việc.

Liễu Hàn Yên từ trong góc, cầm một tấm giường gấp, mở ra sau thả ở trong phòng làm việc, lại từ trong ngăn kéo cầm một giường chăn, đơn giản như vậy cửa hàng bên dưới.

"Nhỏ như vậy giường, vậy hay là người ngủ đi, ta hiện buổi tối liền luyện công, không ngủ", Tần Xuyên gãi đầu một cái, vừa nói liền muốn xoay người đi ra ngoài.

Liễu Hàn Yên kéo lại Tần Xuyên tay, đối mắt tử phảng phất biết nói chuyện.

"Thế nào? còn có việc gì không?" Tần Xuyên hỏi.

Liễu Hàn Yên mấp máy môi dưới, nói: "Người có phải hay không giận ta? cho nên không muốn cùng ta cùng ngủ. . ."

Tần Xuyên cười khẽ, tiến lên ôm lấy nữ nhân, đưa nàng hướng trên giường khu vực, hai người đồng thời té nằm Tiểu Tiểu giường đơn thượng.

Hai người dán rất chặt, Tần Xuyên một cánh tay vòng lấy nữ nhân bên hông, hai người mặt đối mặt, chóp mũi khoảng cách cũng bất quá ba Ly.

Mới vừa kết hôn trận kia, thả như vậy cơ hội, Tần Xuyên nhất định sẽ được bên dưới sờ loạn, bây giờ cũng không biết là có không ít chuyện nam nữ kinh nghiệm, hay lại là tâm tính thay đổi, Tần Xuyên liền đơn thuần như vậy địa ôm nữ nhân, cũng cảm thấy rất là thỏa mãn.

"Ta nhanh hai ngày không đánh răng, không miệng thú đi", Tần Xuyên hỏi.

"Không có", Liễu Hàn Yên nói: "Có chút cà ri mùi vị" .

"Há, ngược ngùng, ở sân bay ăn, người này cái mũi nhỏ thật đúng là linh a"

"Tại sao người ngồi máy bay không xuất nhập cảnh ghi chép?"

"Ta không nói cho người" .

"Ồ. . ."

Tối tắm trong phòng làm việc, lâm vào một mảnh yên lặng.

Cứ như vậy nhìn nhau mấy phút sau, Tần Xuyên mỉm cười, "Lão bà, người trợn mắt nhìn lớn như vậy song mắt nhìn ta, chẳng lẽ mở mắt ngủ a" .

"Ta đang suy nghĩ chuyện gì, không ngủ được", Liễu Hàn Yên sâu xa nói.

Tần Xuyên thờ dài, "Suy nghĩ gì không thể trời đã sáng nghĩ (muốn)?"

"Người không thích ta nói 'Thật xin lỗi' ". nhưng ta nghĩ (muốn) nói với người âm thanh 'Cám ơn' ". người sẽ tức giận sao?" Liễu Hàn Yên hỏi.

"Vì mới vừa rồi chuyện?"

" Ừ" .

Tần Xuyên cười tà, "Ta cũng không thích người đối với ta nói 'Cám ơn' ". nếu như người phải cảm tạ ta, tốt nhất hôn nhẹ ta, hoặc là gọi ta một tiếng 'Hào lão công' " .

Liễu Hàn Yên suy nghĩ một chút, tựa hồ vẫn không gọi được, trực tiếp chào đón, dùng lạnh lạnh non nớt môi, ở Tần Xuyên miệng thưởng hôn một cái.

"Thật ngoan, lúc này đến lượt ta hôn nhẹ", Tần Xuyên đưa tay sờ một cái nữ nhân gương mặt, sau đó cũng lên đi thân hôn một cái, nói: "Ta đây không phải là cảm ơn, là đối với người xin lỗi" .

Liễu Hàn Yên mấy phần nghi ngờ, "Xin lỗi? tại sao?"

Tần Xuyên tự giễu cười một tiếng, "Lúc trước ta một mực không quá rõ, tại sao người không muốn để ý chính mình an nguy, nhất định phải đi trong quân đội, rõ ràng có thể đem những chuyện kia ném cho người khác, chính là muốn đi ngành khác. . . chẳng lẽ cũng bởi vì người lòng tự ái, không muốn dựa vào nam nhân thật tốt sống qua ngày.

Hôm nay nhìn người cho những chiến sĩ kia tiễn đoạn đường cuối cùng, ta nghĩ thông suốt. . . ta cho tới nay cũng để cho người cân nhắc chính mình, cho người lệ thuộc vào ta, qua tốt hai người chúng ta thời gian. nhưng ta không nghĩ tới, trên đời này còn rất nhiều người yêu cầu lệ thuộc vào người, yêu cầu người làm tinh thần bọn họ trụ.

Không phải là người quá ích kỷ, ích kỷ cho tới bây giờ đều là chính ta, chẳng qua là ta một mực không chú ý tới thôi."

Liễu Hàn Yên kinh ngạc nhìn nam nhân, hốc mắt phiếm hồng, khẽ gật đầu một cái, "Không phải là, ta cũng có hiểu rõ vấn đề, vì tư lợi thời điểm, lần trước đi đỡ tang, thuần túy chính là vì thỏa mãn chính ta trả thù tâm. . ."

Tần Xuyên cười nói, "Biết là hiểu rõ vấn đề, cũng không cần làm tiếp cái loại này chuyện gốc ghếch rồi. liền như hôm nay như vậy, thật ra thì chỉ cần đem sự tình giao cho ta, coi như ta không giết người, cũng có thể đem sự tình giải quyết. . . không muốn chung quy lựa chọn một người vác, rất nhiều chuyện, một người chỉ có thể vác, nhưng hai người liền có thể giải quyết" .

"Ừ, ta biết rồi", Liễu Hàn Yên điềm điềm địa cười một cái.

Tần Xuyên ngược lại hít một hơi khí lạnh, kỳ quái nói: "Lão bà, người vào lúc này ngược lại cười, thế nào bình thường ta đùa giỡn với người trêu chọc người thời điểm, người lại không thể cười một chút đây? luôn như vậy ta rất lúng túng!"

Liễu Hàn Yên nghi ngờ, "Người chừng nào thì nói đùa ta ?"

Tần Xuyên ngạc nhiên, "Nguyên lai người không biết ta nói cái nào là trêu chọc người vui vẻ?"

Liễu Hàn Yên có chút vô tội nhìn nam nhân, nàng từ nhỏ ở quân nhân thế gia lớn lên, Liễu Trung Nguyên xem nàng như nam hài như thế nghiêm khắc huấn luyện, trong cuộc sống vốn là không có bao nhiêu đáng giá cười sự tình.

Sau đó lấy nước Vân Tĩnh Trai học nghệ, lại gia nhập quân đội, đều là rất nghiêm túc, cộng thêm nàng không quá cùng người giao thiệp với, kinh nghiệm xã hội cũng không nhiều, nam nhân cùng với nàng nói trò cười, chọc cười tử, nàng thường thường căn bản không biết làm như thế nào phản ứng.

Nói trắng ra là, Liễu Hàn Yên cười, đại đa số đều là ở nàng thấy phải cần lễ phép tính lộ ra nụ cười thời điểm, mới phải xuất hiện, tỷ như cho các chiến sĩ tiễn biệt, cũng không thể khóc sướt mướt, hoặc mặt vô biểu tình, cho nên hẳn mới lộ ra mỉm cười.

Vào lúc này nghe nam nhân nói một chút, Liễu Hàn Yên cũng cảm thấy không tốt lắm ý tứ, nguyên lai Tần Xuyên một mực có trêu chọc nàng vui vẻ, có thể nàng thật không quá phân rõ nơi nào hẳn cười.

"Muốn. . . nếu không, lần sau người đùa thời điểm, ám chỉ ta một chút", Liễu Hàn Yên nghĩ ra cái biện pháp.

Tần Xuyên dở khóc dở cười, "Ngốc lão bà, ta đây không phải là lúng túng hơn rồi!"

". . ."

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 565: Yêu Cầu Duy Nhất

0 565

Cũng không biết lúc nào, hai người thiếp đi, nhưng là không ngủ bao lâu, bởi vì ngày rất nhanh thì sáng.

Làm Phi Châu trên đại thảo nguyên gió thổi qua Hoa Hạ duy hòa bộ đội cơ địa lúc, các binh lính đã lục tục tập hợp, chuẩn bị rời đi cái này để cho bọn họ tức giận mà thương cảm địa phương.

Xu-Đan quân chính phủ áo lã tướng quân cũng chạy tới, cho Hoa Hạ quân đội tiến biệt, mặc dù rất không hy vọng duy hòa bộ đội rời đi, nhưng bọn hắn cũng biết Hoa Hạ không thể là rời Xu-Đan cuốn vào chân chính chiến tranh.

Thái Văn Quân thay thế Liễu Hàn Yên, dẫn còn lại Hàn Thứ các chiến sĩ đi Khartoum sân bay, mà Trần Chí Hào đã sớm gục đầu, áo não đi trước thời hạn rời.

Người đi, phòng khoảng không, thoáng cái trong trụ sở chỉ còn lại một đám y tế đội, cùng những Dĩ đó trải qua khó mà về đến cố hương chiến sĩ.

Tần Xuyên từ phòng bếp tìm điểm Xu-Đan bản xứ tròn bánh mì, lại chỉnh điểm sữa bò, vừa gặm vừa uống đến, đi tới phòng y tế chỗ ấy.

Liễu Hàn Yên chính hỏi những người bị thương tình huống, đồng thời, một đêm này có hai gã chiến sĩ rất cực vẫn phải chịu không nổi, đi trước, nàng yêu cầu đoán để ý đến bọn họ an táng hậu sự.

Thấy trên mặt nữ nhân, ít có lộ ra một loại nhu nhược cùng tiều tụy, còn có

dè nén không cam lòng. . . Tần Xuyên không khỏi có chút thương tiếc.

Chờ đến Liễu Hàn Yên đi ra, Tần Xuyên tiến lên cười hỏi "Sớm cơm ăn sao?"

"Không ăn được", Liễu Hàn Yên như thực địa nói.

Tần Xuyên thở dài, tỏ ý nữ nhân với hẳn đi ra ngoài, đến một nơi không người dưới bóng cây.

Hai người ngồi ở đá lũy thế bồn hoa một bên, Tần Xuyên lấy điện thoại di động ra, đưa cho Liễu Hàn Yên.

"Thứ gì?" Liễu Hàn Yên buồn bực.

"Xem một chút đi", Tần Xuyên biểu tình nghiêm túc.

Liễu Hàn Yên cẩn thận lật xem, trên điện thoại di động là một ít văn kiện, tất cả đều là Anh Văn, cẩn thận vừa đọc, hình như là một ít đơn đặt hàng. . .

"M 270 Hỏa Pháo, ASV xe bọc thép, D 83 tên lửa, Thương Kỳ Binh oanh tạc cơ. . ."

Liễu Hàn Yên càng xem đến phần sau, càng cảm thấy sợ hết hồn hết vía, lông mày kẻ đen khóa chặt đạo: "Đây là vũ khí đơn đặt hàng! ? ai mua nhiều vũ khí như vậy! là muốn phát động chiến tranh sao? !"

Tần Xuyên lấy lại điện thoại, kiên nhẫn giải thích: "Đây là đang ngày hôm qua tập kích phát sinh sau, nam Xu-Đan hướng nước Mỹ vũ khí thương mua vũ khí, đây chỉ là một bộ phận, mặc dù còn không có xác định, nhưng nếu như chiến tranh kéo dài, vậy bọn họ đơn đặt hàng chỉ có thể tăng nhiều sẽ không giảm bớt" .

Liễu Hàn Yên ánh mắt lóe lên, mơ hồ biết cái gì, nói: "Người có phải hay không biết chút ít nội mạc?"

Tần Xuyên cười một cái tự giễu, "Vốn là ta không muốn cùng người nói thêm những thứ này, bởi vì ta sợ người không nhận được làm chuyện ngu xuẩn gì, nhưng. . . nếu chúng ta là vợ chồng, ta đây không nên lừa gạt đến người những thứ này, dù sao đối với người mà nói, chuyện lần này vô cùng nghiêm trọng."

"Nói cho ta biết. . ." Liễu Hàn Yên ánh mắt sáng quắc.

Tần Xuyên gật đầu, đạo: "Căn cứ ta thật sự tra được tài liệu, thật ra thì lần này Samba người chống lại vũ trang, phía sau người ủng hộ, là trang viên cùng Lâu Năm Góc. . .

Bởi vì Syria phản kháng chiến tranh đã bởi vì người nước Nga tham gia, sắp được giải quyết, Lâu Năm Góc yêu cầu một cái mới chiến trường, bỏ ra bán bọn họ vũ khí, hơn nữa cũng cần một cái kinh khủng địch giả tưởng, dùng để lừa gạt Quốc Phòng vốn, phái binh đến hải ngoại vân vân. . .

Người cũng biết, Hoa Hạ ở Xu-Đan bên này mấy năm này một mực có trợ giúp bọn họ khai thác dầu mỏ, xây nhà máy lọc dầu, làm một loạt cơ sở thiết thi xây dựng, đây đương nhiên là người Mỹ không muốn thấy, cho nên, nếu như đánh vỡ nơi này và bình, chính là một hòn đá hạ hai con chim.

Kế hoạch ngay từ đầu là thuận lợi, lợi dụng tín ngưỡng cùng vấn đề dân tộc, nâng đỡ Samba vũ trang, với quân chính phủ một mực giao đấu, để cho bình dân đầu quân đánh giặc, phá hư Hoa Hạ công nghiệp dầu mỏ xây dựng.

Thế cục không ngừng hỗn loạn, khả năng lớn nhất tính chính là lật đổ bây giờ chính phủ, làm đắc lòng người bàng hoàng, chung quanh quốc gia liền sẽ vì Quốc Phòng nhu cầu, số lớn mua vũ khí, dù sao chung quanh có không ít sinh dầu quốc gia.

Nhưng chúng ta người Hoa cũng không ngu xuẩn, không thể phái quân đội đả kích người chống lại, vậy thì lấy Liên Hợp Quốc duy hòa bộ đội danh nghĩa, tới hạn chế giao đấu, vừa có thể phòng ngừa chiến tranh bùng nổ, vừa có thể

tranh thủ tốt danh tiếng.

Bởi như vậy, trang viên đương nhiên là không vui, nạn dân có chỗ che chở, chiến tranh trở nên có thể dễ tránh cho, kia làm sao còn đem thế cục đảo loạn?

Vừa vặn lần này tới tướng lĩnh là người, cho nên trang viên cái đó Ed Leah, chức vụ tương đương với một người bí thư trưởng nữ người, nàng lợi dụng Hắc Trùng cùng Thi Ma môn nhân, để cho bọn họ tới bắt người.

Hắc Trùng rất muốn được, hẳn thiết kế là lấy ra y tế đội cho người đi tìm, cuối cùng tự chui đầu vào lưới. nhưng Ed Leah chẳng qua là coi Hắc Trùng là vật hy sinh, tại hẳn lấy ra vật liệu sau, trực tiếp phái phi cơ trực thăng võ trang xuống tay với các người, sau đó thả ra dư luận, là Samba người chống lại có Hắc Trùng nhóm này 'Châu Á Lính Đánh Thuê' ủng hộ.

Một đám người Châu Á, dĩ nhiên cũng liên với người Mỹ không có quan hệ gì rồi, coi như ai suy đoán là trang viên với Lâu Năm Góc cung cấp vũ khí, cũng nói xuông không tác dụng, bọn họ kế hoạch cũng liền có thể tiếp tục thuận lợi áp dụng. . ."

Càng nghe phía sau, Liễu Hàn Yên sắc mặt lại càng phát tái nhợt, nữ nhân trong đầu cuối cùng đem phát sinh hết thảy đều sắp xếp.

Nàng cắn răng, đạo: "Những thứ kia trang viên người, liền thiếu tiền như vậy sao? tại sao nhất định phải phát run tranh tài? !"

Tần Xuyên cười lắc đầu một cái, "Cũng không hẳn vậy, tiền đối với bọn họ mà nói đã sớm là con số thôi, bọn họ nếu là có mượn cơ không ngừng tăng lên Quân Lực, tăng lên Quốc Phòng, tốt để cho bọn họ nắm giữ trên địa cầu xưng Vương xưng Bá địa vị.

Làm một người, một cái quốc gia, ngồi lên ngôi vua thời điểm, ai cũng sẽ không hy vọng chính mình rút xuống. . . bởi vì, chán nản quân vương, sẽ chết so với ai khác cũng thảm" .

Liễu Hàn Yên hai tay siết chặt quả đấm, trầm mặc xuống, một khuôn mặt phảng phất lâm vào một mảnh u buồn bên trong.

Tần Xuyên hí mắt một cái, "Có phải hay không rất không cam tâm?"

Liễu Hàn Yên hít thở sâu một hơi, "Đúng thì thế nào, không phải thì thế nào, các thủ trưởng hơn phân nửa cũng có thể đoán được hết thảy các thứ này, nhưng bọn hắn hay lại là lựa chọn rút quân. . . đúng như người nói, bọn họ bây giờ chính là quân vương, xưng Vương xưng Bá" .

"Kia. . . cũng chưa chắc, mặc dù nói vắn ngữ bọn họ là không có khả năng, nhưng cửa ra ác khí, để cho bọn họ khó chịu một trận, vẫn có cơ hội làm được", Tần Xuyên cười tà nói.

Liễu Hàn Yên mặt đầy buồn bực, ngay sau đó nghĩ đến cái gì, không ngừng bậm rộm khuyên nhủ: "Người có thể ngàn vạn lần chớ xúc động! coi như võ công của người cao hơn nữa, cũng không khả năng sức một mình đối kháng trang viên!"

"Ta cũng không ngu như vậy, trang viên cũng không phải là một hai người tạo thành, căn cứ ta tra được tài liệu nhìn, bọn họ nắm giữ nửa thế giới mạch máu kinh tế, hơn nữa có thể ảnh hưởng đến thế giới 1 phần 3 lực lượng chính trị.

Dù là giết bọn họ mấy cái tội Đại Đầu Mục, trang viên vẫn là trang viên, coi như đem toàn bộ Bắc Mỹ dùng bom nguyên tử nổ san bằng, trang viên cũng sẽ không hủy diệt", Tần Xuyên nhún vai một cái.

"Vậy là người muốn làm gì?" Liễu Hàn Yên nghi ngờ.

Tần Xuyên đưa tay chỉ nam phương, "Trang viên phái bọn họ Hoàng Kim Sư Tử đoàn lính đánh thuê, tiếp viện Samba vũ trang, đám kia người chống lại cường chinh bình dân, phát động chiến tranh, cùng trang viên hợp tác, chỉ cần bọn họ chủ lực bị phá hủy, vậy trong này chiến tranh cũng liền phát động không đứng lên rồi, trang viên chỉ tính theo ý mình, cũng liền rơi vào khoảng không. .

."

"Chẳng lẽ người nghĩ một mình xông vào người chống lại vũ trang căn cứ? bọn họ cũng không phải là cầm dao thương gây gộc đang đánh giặc, bọn họ khẳng định không chỉ có ba chiếc Apache đơn giản như vậy, khẳng định còn có khác (đừng) vũ khí hạng nặng, người coi như giết bọn họ mấy trăm người, chính người cũng chưa chắc có thể còn sống đi ra!"

Tần Xuyên cười thần bí nói: "Lầu Năm Góc vừa mới công khai tuyên bố, Samba vũ trang là tổ chức khủng bố, mà đả kích tổ chức khủng bố, là toàn thế giới các đại nước trách nhiệm. . . chúng ta có thể lợi dụng một điểm này, thừa dịp của bọn hắn còn không có phòng bị thời điểm, lập tức để cho quân đội oanh tạc bọn họ ồ, coi như đem bọn họ nổ chết, Lầu Năm Góc cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn" .

"Quân đội? oanh tạc? chúng ta lấy ở đâu oanh tạc cơ?" Liễu Hàn Yên cau mày nói: "Ngay cả binh lính cũng bị mất" .

Tần Xuyên chặc chặc đạo: "Chúng ta không có, nhưng người ta Nga Quân có a, Nga Quân Tô 24 chiến đấu oanh tạc cơ còn có hơn mười chiếc ngừng ở Syria đâu rồi, bọn họ Tổng thống Vladimir thích vô cùng loại này biểu dương võ lực công tích, ta nghĩ rằng chỉ cần hết thầy điều kiện cho phép, hẳn nhất định sẽ phái Không Quân tới oanh tạc" .

"Chuyện này. . ." Liễu Hàn Yên cảm giác đại não cũng không đủ dùng, "Người biết Vladimir Tổng thống?"

Tần Xuyên toét miệng cười một tiếng, "Ta không nhận biết hắn, nhưng ta 'Bằng hữu' nhất định là có biện pháp liên lạc với hắn. . . bất kể như thế nào, ta cảm thấy đặc có thể thử một lần, nếu như lão bà người đồng ý lời nói."

Liễu Hàn Yên giật mình nhìn nam nhân, mặc dù nhập ngũ nhiều năm, nhưng nàng từ chưa từng làm lớn như vậy quyết sách, nhìn Tần Xuyên kia mặt đầy tự tin thần sắc, Liễu Hàn Yên cũng không biết mình lấy ở đâu dũng khí, đạo: "Bất

kể người kế hoạch là cái gì, ta yêu cầu duy nhất là. . . người phải dẫn ta" .

Tần Xuyên sửng sờ, nữ nhân sáng khoái để cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng là rất vui vẻ yên tâm, "Không thành vấn đề" .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 566: Hủy Diệt Đa Kích

0 566

Nước Nga, St. Petersburg, Romane dạ phu gia Tộc bên trong trang viên.

Mộng ảo đèn thủy tinh, diễm lệ Ba Tư thảm, Hồng Mộc bàn ăn cái ghế.

Gia trưởng bây giờ chút nào không tranh cãi nữ chủ nhân, Natalie Á, hôm nay rất đột ngột mời một tên bình thường không lui tới khách nhân, cùng ăn cơm trưa.

"Khế Khoa Phu thượng tá, phải chúc mừng người, nghe nói bởi vì người chỉ huy làm, chộp được hai gã CIA gián điệp, cho nên đã sắp muốn điều đi Moscow rồi hả?" một thân quần đỏ, tao nhã ung dung Natalie Á, cắt một khối thật dày thịt bò bít tết, phảng phất thờ ơ nói.

Một thân quân trang Khế Khoa Phu ngồi ở bàn dài đối diện, tư tưởng không ngoài ý liệu nói: "Romane dạ phu gia Tộc nhân tuyến, thật đúng là không ít a, Bộ Quốc Phòng còn chưa tuyên bố, các người liền đã biết rồi" .

"Dĩ nhiên muốn tấn sớm biết loại này tin tức tốt mới có thể, nếu không sau này nhưng là không còn cơ hội mời được Khế Khoa Phu... tướng quân các hạ", Natalie Á ý vị thâm trường cười.

Khế Khoa Phu miệng to ăn thịt, mặt đầy hưởng thụ, "Coi như là thủ tướng đại thần, mời Natalie Á tiểu thư cùng ăn một bữa cũng chưa chắc có thể tùy thời mời mời tới được, ta cũng không bởi vì, Natalie Á tiểu thư đi quan tâm một cái tiểu Tiểu Tướng Quân, có cần gì phân phó, không bằng nói thẳng đi" ...

Natalie Á cười khẽ, "Làm sao biết chứ, Khế Khoa Phu thượng tá cũng là người quen cũ, nói chuyện chính sự không giả, nhưng chúng ta hữu nghị nhất định phải trường tồn" .

"Há, quả nhiên có chính sự? rửa tai lắng nghe", Khế Khoa Phu hí mắt, hần biết, trước mắt cái này nữ nhân xinh đẹp, tuyệt đối là mang Hoa Hồng Gai.

Natalie Á ánh mắt ra hiệu một cái bên cạnh lão quản gia, quản gia lập tức đem ngày đó báo chí đưa đến Khế Khoa Phu trước mặt.

Tin ở dòng đầu, dĩ nhiên là Xu-Đan người chống lại tập kích Hoa Hạ duy hòa bộ đội, bị các nước nhận định là tổ chức khủng bố tân văn.

"Natalie Á tiểu thư đối với mấy cái này Phi Châu rối loạn cũng cảm thấy hứng thú? theo ta được biết, kia một khu vực, Úc Kim Hương trong đồng minh, chỉ có Tạp Bội gia tộc có đầu tư một chút kinh doanh đi", Khế Khoa Phu hồ nghi nói.

"Ta Tự Nhiên đối với (đúng) nơi đó phát sinh chuyện không có hứng thú, nhưng là... ta có một người bạn tốt, hần có một phần 'Đại lễ' muốn tặng cho Vladimir Tổng thống, ký thác ta chuyển giao..."

Ta cảm thấy, để cho ổn thoả, do KGB có đưa lên, lại càng thuận lợi cùng an toàn một ít", Natalie Á cười tùm tùm nói.

Khế Khoa Phu nghe một chút, liên quan đến Tổng thống, lập tức nghiêm túc, đặt đĩa xuống, nghiêm túc hỏi "Có ý gì" .

Natalie Á cũng đặt đĩa xuống, tỏ ý thật sự có người làm cũng rời đi phòng ăn.

Chờ chỉ còn lại hai người thời điểm, Natalie Á mới mở miệng nói: "Bằng hữu của ta biết Tổng thống đại nhân giàu có chính nghĩa cảm, nguyện ý đả kích đầy đủ mọi thứ tổ chức khủng bố. lần này Samba người chống lại, vừa vắn khoảng cách tự căn cứ không quân không xa.

Chỉ cần khởi động mấy vòng oanh tạc cơ, cũng đủ để hủy diệt đám kia ô hợp chi chúng, phá hủy ba người bọn hãn chủ yếu cứ điếm..."

Khế Khoa Phu nghe một chút, nhắc tay đao: "Không thể nào! Natalie Á tiểu thư, người đây là để cho chúng ta đùa lừa! oanh tạc Xu-Đan người chống lại mặc dù không khó khăn, nhưng đó là cần thời gian chuẩn bị!

Đầu tiên chúng ta đặc phái mặt đất bộ đội đặc chủng, lèn vào Xu-Đan, tiến hành định điểm khám xét, tiến hành vệ tinh xác định vị trí, sau đó mới có thể phái Quân Cơ đi qua oanh tạc.

Trong lúc này, nhất định sẽ bị đám kia nước Mỹ lão phát hiện, bọn họ một khi biết được sau, sẽ ở trên quốc tế chế tạo dư luận, nói chúng ta chưa trải qua những quốc gia khác cho phép, phá hư bọn họ chủ quyền...

Mấu chốt là, bay vọt đoạn khoảng cách này tiến hành tầm xa oanh tạc, một khi bị trước thời hạn phòng bị, độ khó sẽ phi thường đại, hơn nữa muốn quá mức tiêu phí vốn, không phải là một số lượng nhỏ" .

Natalie Á cười nói: "Nói hết rồi đây là một phần 'Đại lễ ". nếu như lao lực như vậy, làm sao có thể gọi là lễ vật đâu?

Khế Khoa Phu thượng tá, ta vị bằng hữu này nói, nếu như ngài Tổng thống đồng ý, vậy không cần phái bất kỳ bộ đội trên đất liền, hãn lại vào ngày mai trực tiếp cho chúng ta Không Quân tiến hành mặt đất thám thính cùng xác định vị trí, đồng thời, toàn bộ oanh tạc thật sự tiêu phí vốn, hãn lại toàn khoản phụ trách...

Nói cách khác, làm máy bay cất cánh sau hai giờ nội, hết thầy sẽ kết thúc, người Mỹ căn bản không có cơ hội kịp phản ứng, người chống lại cũng đã bị phá hủy, còn lại, chỉ cần tuyên truyền cho chúng ta vĩ đại Nga Quân, vĩ Đại Tổng Thống là được rồi" .

Khế Khoa Phu ánh mắt lóe lên: "Ngài vị bằng hữu kia... chẳng lẽ là Kiếm Ma?"

Natalie Á mỉm cười, vừa không thừa nhận, cũng không phủ nhận, nhưng như vậy thái độ, đã rất rõ ràng là thừa chấp nhận.

Khế Khoa Phu hít vào một ngụm khí lạnh, nếu như là Kiếm Ma kế hoạch, kia độ tin cậy liền cao vô cùng rồi, dù sao đây chính là sức một mình huyết tủy Đông Kinh người điên, liên hiệp Nước Nga Không Quân tập kích người chống lại, cũng không có gì hay kinh ngạc.

Lại không nói nghe nói Kiếm Ma là người Hoa, dù là đơn thuần là Kiếm Ma làm tru diệt, cần đòi lý do sao?

"Hoa Hạ duy hòa bộ đội vừa mới rút quân, bọn họ rồi hướng người chống lại mãnh liệt khiển trách qua, nói lại chọn lựa hành động quân sự, thừa dịp cái thanh này hòa, nếu như chúng ta đem người chống lại nổ san bằng, Hoa Hạ quan phương khẳng định cũng không đứng ở phía chúng ta, không lại chính là khiêng đá đầu đập chân mình, bất kể như thế nào... chúng ta đều là chính nghĩa nhất phương", Natalie Á đạo.

Khế Khoa Phu nghĩ một hồi, đứng dậy, sửa lại một chút quân trang, "Ta lập tức lại ngành, lại buổi chiều mau sớm cho tiểu thư câu trả lời" .

"Tốt lắm, chờ tin tốt lành", Natalie Á cũng không nghĩ là, chuyện này nếu như xử lý được, Khế Khoa Phu cũng có thể làm một ít công lao, ở Tổng thống trước mặt rạng rỡ một chút, cho nên hẳn khẳng định để ý.

...

Đêm khuya, Xu-Đan nam bộ, Samba người chống lại vũ trang chiếm đoạt dẫn một nơi trấn nhỏ.

Hai bóng người giống như quý my, từ trên một cây đại thụ phiêu nhiên nhiland, chính là dùng Khinh Công đến gần trấn nhỏ Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên.

"Phía trước có một đội người đang đi tuần, ta đi chế tạo chỉ vào tỉnh dẫn ra

bọn họ, người đi hạch định tọa độ", Liễu Hàn Yên nhỏ giọng nói.

Tần Xuyên gật đầu, biểu thị không thành vấn đề, hai người trước đã hoàn thành còn lại hai cái cứ điểm tọa độ khám xét công việc, vào lúc này phối hợp đã rất ăn ý.

Liễu Hàn Yên phụ trách nhiều loạn địch nhân tuần tra, cho Tần Xuyên chế tạo không gian, Tần Xuyên chính là đem ngày mai muốn oanh tạc tọa độ làm hết sức chuẩn xác thiết lập.

Tọa độ không cần quá nhiều, chỉ cần tìm được đám này người chống lại vũ trang buổi tối nghỉ ngơi địa điểm liền có thể, một khi ban đêm tới oanh tạc, bọn họ gặp nhau không kịp tứ tán thoát đi.

Dù là chẳng qua là tiêu diệt hết địch nhân một nửa chủ lực, người chống lại cũng sắp hoàn toàn không phải là quân chính phủ đối thủ.

Chờ đến Tần Xuyên thiết lập xong, Liễu Hàn Yên liền trực tiếp "Biến mất", để cho những lính tuần tra kia cho là, là dã thú gì, không đến nổi lên cái gì nghi ngờ.

Này một cái trấn nhỏ với trước hai tòa so với, tương đối muốn lớn hơn rất nhiều.

Tần Xuyên các loại (chờ) Liễu Hàn Yên đem Tuần Tra Đội dẫn ra sau, xét qua vài toà tường đất, tìm được đại bộ đội ban đêm nghỉ ngơi phòng lúc, còn phát hiện trước mặt lại ngừng năm sáu chiếc máy bay trực thăng!

Ngoại trừ trước gặp qua Apache bên ngoài, còn có H 47 phi cơ chuyển vận, hiển nhiên những thứ này là còn chưa rút lui Hoàng Kim Sư Tử Dong Binh thật sự trang bị.

Tần Xuyên thấy bốn phía vừa vặn không người ngừng tay, đem tọa độ xác nhận sau, lạng lẽ chạy đến phi cơ trực thăng bên cạnh, cho bên trong hai chiếc

phi cơ chuyển vận đường giây làm điểm tay chân nhỏ bé.

Hắn cũng không dám dùng kiếm khí trực tiếp đánh thủng phi cơ trực thăng bình xăng, dù sao như vậy động tĩnh quá lớn.

Đợi xong việc sau, Tần Xuyên dùng điện thoại di động cho Liễu Hàn Yên phát cái tín hiệu, Liễu Hàn Yên trên người điện thoại di động hơi khẽ chấn động, nữ nhân thì biết rõ muốn rút lui.

Làm hai vợ chồng từ người chống lại chiếm lĩnh khu vực rời đi, liền như cái gì đều không phát sinh như thế.

Nhưng ngay khi ngày thứ hai, trải qua một ngày thông thường giao đấu sau, khi này bầy người chống lại vũ trang lúc nghỉ ngơi, trên bầu trời lại truyền đến máy bay tiếng nổ!

Mấy chiếc Tô 24 chiến đấu oanh tạc cơ, giống như là dài Thiên Nhãn như thế, đem quả bom thả vào đám này người chống lại trên đỉnh đầu!

Một đám tổ chất chiến đấu khá cao Hoàng Kim Sư Tử Dong Binh, nghe được thanh âm cũng biết vội vàng muốn chạy trốn, nhưng bọn hắn mới vừa lên phi cơ chuyển vận, lại phát hiện máy bay căn bản là không có cách chạy!

Theo chính xác không có làm ném bom kết thúc, người chống lại chủ yếu binh lực, đều ở đây giữa đêm táng thân với quả bom hủy diệt đả kích bên trong.

Làm một đêm trôi qua, toàn bộ thời sự thế giới truyền thông, cũng hoàn toàn sôi trào!

Nga Quân thiểm điện một đòn, để cho Samba vũ trang không có chút nào chống đỡ lực, không biết tình huống nội bộ các truyền thông, đều bắt đầu trắng trợn tán dương KGB thủ đoạn cao minh, Nga quân bộ đội đặc chủng thực lực cường đại.

Mà Lầu Năm Góc chính là vừa khẳng định đả kích tổ chức khủng bố sự tất

yếu, nhưng đối với Nga Quân làm như vậy phi thường bất mẫn, cho là vô cùng liều lĩnh, phá hư Xu-Đan chủ quyền.

Nhưng là, Xu-Đan quân chính phủ dù sao chiếm tiện nghi, căn bản không có đối với (đúng) Nga Quân nói lên kháng nghị ý tứ.

Đương nhiên, rất nhiều phương đều cho rằng, lần hành động này là Hoa Hạ quân đội cùng Nga Quân chung nhau thành tựu, nếu không lời nói, Nga Quân không thể nào nhanh như vậy phong tỏa người chống lại trú đóng điểm, oanh tạc địa như thế tinh chuẩn.

Hoa Hạ quân đội cũng là đầu óc mơ hồ, bối rối một trận, không thể làm gì khác hơn là đối ngoại tuyên bố đối với (đúng) hành động này cũng không biết chuyện, nhưng bất kể nói thế nào, cũng phải hướng Nga Quân "Chính nghĩa" biểu thị ủng hộ.

Cùng lúc đó, Liễu Hàn Yên cũng nhận được quân đội mệnh lệnh khẩn cấp, để cho nàng lập tức về nước, hiển nhiên các đại lão là biết, chuyện này không phải là Nga Quân một phương diện làm được.

Liễu Hàn Yên cũng sớm có chuẩn bị tâm lý, với Tần Xuyên cùng trở lại Hoa Hạ sau, tiến tới không ngừng chạy tới kinh thành, tiếp nhận quân đội cao tầng câu hỏi.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 567: Thật Là Tốt Vấn Đề

0 567

Hoa Hạ Quân Bộ bên trong phòng họp, một đám quân đội đại lão ngồi thành một hàng.

Mà tất cả mọi người đối mặt, chỉ có một nữ nhân, vừa mới trở lại kinh thành phục mệnh Liễu Hàn Yên.

Lần hội nghị này, còn hấp dẫn Hoa Hạ quân đội người đứng thứ hai, chủ nhà họ Long Long diệp chú ý, bất quá Long diệp bốn nhân ở Đông Nam Á tham gia hội nghị, cho nên là tầm xa lấy giọng nói truyền tin hình thức chú ý.

"Liễu tướng quân, người có biết hay không, ở Xu-Đan lần này không kích, hơi không cần thận, sẽ để cho chúng ta Hoa Hạ quân đội ở trên quốc tế thuộc về một cái bất lợi vị trí, không chỉ có trêu chọc đến vốn không liên quan gì đến chúng ta địch nhân, sẽ còn cho người Mỹ chiếm được miệng lưỡi lợi hại, ngoại giao cùng trong chính trị cũng sẽ xuất hiện đủ loại phiền toái", Long Hải Hiên trầm giọng nói.

Liễu Hàn Yên ngồi ngay ngắn ở trên ghế, sắc mặt bình tĩnh trả lời: "Ta chỉ biết là lần này duy hòa hành động, chúng ta mất đi 23 tên gọi chiến sĩ, bị thương bốn mươi lăm người, ngoài ra, lần này không kích, là Nga Quân nên làm, cùng chúng ta Hoa Hạ không liên quan" .

Tổng Bảo Khôn tức giận vỗ bàn một cái, "Hồ xả! coi như là Nga Quân cường đại nhất Anfa bộ đội, cũng không khả năng thời gian ngắn như vậy nội chạy tới Xu-Đan, bất động thanh sắc phong tỏa chính xác oanh tạc tọa độ! với Nga Quân

phối hợp, hoàn thành lần này không kích, tất nhiên là người và Tần Xuyên hai người!"

Liễu Hàn Yên mặt không thay đổi trả lời: "Thủ trưởng, xin hỏi có chứng cứ sao?"

"Người..." Tống Bảo Khôn không ngờ tới Liễu Hàn Yên sẽ như thế cắn chặt hàm răng không nhả ra.

Chứng cứ? làm sao có thể có? người ta người nước Nga lại không ngu, làm sao có thể đem đồng minh tin tức tiết lộ cho Hoa Hạ, vậy đối với ai cũng không chỗ tốt.

Lúc này, Sở Thiên Khoát đột nhiên mở miệng nói: "Liễu Hàn Yên, người biết không... con của ta Sở Vân Tiêu, chết" .

Liễu Hàn Yên sửng sờ, hiển nhiên là vừa mới biết.

"Chết như thế nào", dù sao cũng coi như từ nhỏ nhận biết, Liễu Hàn Yên tự nhiên sẽ để ý.

Sở Thiên Khoát lộ vẻ sàu thâm cười một tiếng, "Kiếm Ma, Kiếm Ma giết chết hẳn, còn giết chết ta một cái bên ngoài cháu trai... nguyên nhân là, Kiếm Ma thích một cái thành phố Đông Hoa Chu gia nữ nhân, mà ta cái đó bên ngoài cháu trai, vừa vặn cũng thích nàng.

Cũng là con của ta Vân Tiêu không có ý chí tiến thủ, tham gia trường tranh đấu kia, sau đó liền bị Kiếm Ma dõi theo, một đường từ quá tình giết người xong, lại giết tới rồi kinh thành" .

Liễu Hàn Yên trong con người khuấy động lên một từng vệt sóng gợn lăn tăn, nàng có chút không dám nghe đi xuống, cũng không dám suy nghĩ nhiều.

Không khỏi, nữ nhân hai tay thật chặt nắm, cố gắng giữ vững bình tĩnh cho mình.

Sở Thiên Khoát nhưng là đi phía trước tìm tòi thân, ánh mắt như điện phong tỏa nữ nhân, "Liễu gia nha đầu, ta cũng coi như nhìn người lớn lên, đừng tưởng rằng người mặt vô biểu tình, ta liền không nhìn ra trong lòng người chấn động.

Ta tin tưởng người biết ta đang nói cái gì, ta liền hỏi người... người chẳng lẽ liền không có hoài nghi qua, chồng người Tần Xuyên, là được... cái tên kia sao?"

Liễu Hàn Yên hô hấp cứng lại, hốc mắt có chút phiếm hồng, qua mấy giây, mới hít sâu một hơi, đạo: "Sở Tư lệnh, ta chỉ tin tưởng có chứng cứ lời bàn" .

"Đi hử sao chứng cứ! !" Sở Thiên Khoát bỗng nhiên lên, hai tay chống đến bàn, lớn tiếng nói: "Khác (đừng) đi theo ta bộ này hử! Lão Tử chết rồi một đứa con trai, có thể đây không chỉ là ta Sở gia chết một đứa con trai chuyện!"

Người nào không biết Kiếm Ma ban đầu ở St. Petersburg đánh lui Úc Kim Hương đồng minh thần phù hộ kỹ sĩ! ? cấp Bổ Tư Bảo gia tộc đến bây giờ cũng còn nội loạn, Romane dạ phu gia tộc nữ mà trực tiếp soán quyền, nghe nói còn quy thuận Kiếm Ma!

Phát sinh nhiều chuyện như vậy, KGB chẳng lẽ cái gì cũng không tri tình? không sai, chúng ta không chứng cứ, nhưng chúng ta Tình Báo Nhân Viên truyền về tin tức, có lý do tin tưởng, với KGB cùng Nga Quân liên lạc, chính là Kiếm Ma!

Kiếm Ma xuất hiện ở Phù Tang, Tần Xuyên tiểu tử kia cũng đã có ở đó rồi Đông Kinh! Kiếm Ma thích kia họ Chu nữ nhân, cô gái kia bây giờ đi theo Tần Xuyên! Kiếm Ma vừa xuất hiện, Tần Xuyên liền mất tích, nhiều lần như thế, thiên hạ nào có trùng hợp như vậy chuyện! ?"

Liễu Hàn Yên cắn răng, ánh mắt tron trẻo lạnh lùng vang lên nhìn Sở Thiên Khoát, cuối cùng chỉ nói mấy chữ: "Đây là suy đoán, không phải là chứng cứ" .

Sở Thiên Khoát đặt mộng ngả ngời ở trên ghế, tựa hồ rất nhục chí.

Lúc này, Liễu Hàn Yên cấp trên trực thuộc, Giang Nam quân khu tư lệnh Kim Sách, khẽ cười lại: "Liễu tướng quân, ta biết, người khả năng không thể nào tiếp thu được như vậy thực tế, dù sao... Kiếm Ma người này, nếu như là chồng người, đó thật là có chút đáng sợ" .

"Có nhiều đáng sợ?" Liễu Hàn Yên hỏi ngược lại.

Kim Sách cúi đầu cười một tiếng, hí mắt đạo: "Có nhiều đáng sợ? ừ... đây thật là một tốt vấn đề, chỉ tiếc hiện nay tiền thế giới thượng hạng giống như không có phương diện này hạng bảng danh sách, nếu như có lời nói... vậy hẳn nhất định là đáng chết hạng nhất!"

Lời đến cuối cùng, Kim Sách sắc mặt trong nháy mắt âm trầm, nghiêm nghị nói: "Người này là triệt đầu triệt đuôi người điên, người cho rằng là có thể đem ngàn năm truyền thừa Úc Kim Hương đồng minh chấn nhiếp, có thể đem Hắc La Sát loại này tông sư cấp võ giả đánh chạy trốn chết, có thể với trang viên lực lượng võ trang cứng đối cứng gia hòa, có cái gì là hẳn không dám làm chuyện sao?"

Người khẳng định không biết, bởi vì hồi đó người còn chưa ra đời, liền là năm đó Hắc La Sát ở Hoa Hạ biên giới gây sóng gió thời điểm, hẳn đã giết nhiều người như vậy, có thể cũng không dám ở kinh thành địa phương này giương oai!

Có thể Kiếm Ma đây! ? hẳn căn bản trong mắt không người, nói đến là đến, nói giết liền giết, lần này hẳn đã giết hai cái con em thế gia, lần sau đây? hai mươi? 200 cái! ? hay lại là làm một lần kinh thành đại đồ sát! ?"

Trong phòng họp lâm vào hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn chăm chú Liễu Hàn Yên, hy vọng Kim Sách lời nói này, có thể để cho nữ nhân minh bạch sự tình nghiêm trọng tính.

Liễu Hàn Yên trầm mặc đã lâu, đột nhiên hỏi ngược lại: "Nếu như... Tần Xuyên thật là Kiếm Ma, các vị thủ trưởng lại định làm như thế nào đây?"

"..."

Lần này, đổi thành đang ngồi chúng các đại lão, thoáng cái không nói ra lời.

Đúng vậy, phải làm gì đây! ?

Giết? phải ai đi giết, tông sư cũng không đánh lại, chẳng lẽ tìm Tam Đại Tông Sư cũng xuất thủ? hay lại là phái quân đội, dùng hỏa tiễn?

Bất kể hẳn? vậy chứng minh hẳn là Kiếm Ma, lại có ý nghĩa gì? thuần túy chỉ là vì thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ sao?

Liễu Hàn Yên này hỏi một chút, cũng làm cho đang ngồi một bang đại nam nhân cũng cau mày đứng lên.

Lúc này, một mực ở hải ngoại thuật ngữ thanh âm truyền tin, nghe hội nghị quân đội số 2 thủ trưởng Long điệp, lên tiếng nói: "Kiếm Ma xúc phạm luật pháp, tự nhiên muốn bị luật pháp chế tài, về phần có thể hay không dẫn độ quy án, là công an cùng quân đội thật sự phải phụ trách.

Làm việc phải theo như thứ tự đến, trước tra rõ hiềm phạm, lại dẫn độ thẩm vấn, theo lý như thế, thiên tử phạm pháp cùng thứ dân cùng tội, hưởng chi chỉ là một cao cường võ giả.

Liễu tướng quân làm cho chúng ta Hoa Hạ quân nhân, hậu nhân của danh môn, hẳn biết giấu giếm loại này mấu chốt tin tức, chính là đối với quốc gia phản bội!"

Bên trong phòng họp mọi người vừa nghe, đều là yên lặng gật đầu.

"Liễu tướng quân, hỏi người một lần cuối cùng, sờ người lương tâm nói, người thật không có gì nghĩ (muốn) báo cáo sao?" Long Hải Hiên chữ chữ vang vang hỏi.

Liễu Hàn Yên hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên đứng dậy, từ chính mình quân

trang trong túi, móc ra một tờ đơn, đi tới một đám thủ trưởng trước mặt, đem tờ đơn bỏ lên bàn.

"Đây là cái gì?"

Mọi người nghi ngờ, nhìn kỹ một chút, tuy nhiên cũng lại chình nhiên không dám tin.

"Chuyên nghề xin! ? người... người muốn làm gì! ?" Tống Bảo Khôn lớn tiếng hỏi.

Liễu Hàn Yên lặng lẽ lại tháo xuống chính mình nón lính, cởi bỏ chính mình mang theo Tướng Tinh quân trang áo khoác, toàn bộ đặt ở các đại lão trước mặt.

"Đúng như các vị thủ trưởng sở chứng kiến, ta không cách nào cung cấp bất kỳ chứng cứ nào, tỏ rõ chồng ta là Kiếm Ma..."

Trong năm đó, ta trải qua nhiều lần lăm tổn thất nặng nề chiến đấu, ta tự nhận không xứng lại tiếp tục làm một người tướng lãnh, cũng không xứng làm quân nhân, cho nên xin thuyên chuyển bộ đội, cũng tự nguyện thoát khỏi Thiết Phù Đồ Thất tướng quân.

Nếu như tổ chức nguyện ý an bài cho ta một cái thích hợp công việc, ta vui vẻ tiếp nhận... nếu như không có, ta đây cũng không có ý định trở về bộ đội" .

"Người... người làm như thế, phụ thân người Liễu Trung Nguyên đồng ý sao! ?" Tống Bảo Khôn chất vấn.

"Ta nghe cha lời đã hơn hai mươi năm, lần này ta nghĩ rằng lựa chọn chính mình nhân sinh", Liễu Hàn Yên vừa nói, từ từ lui ngược lại, đi tới cửa phòng họp.

Đối mặt với một đám trợn mắt hốc mồm quân đội các đại lão, Liễu Hàn Yên lộ ra một vệt như trút được gánh nặng mỉm cười.

"Gặp lại sau, các vị từ nhỏ xem ta lớn lên... thúc bá, cùng với các vị các gia gia" .

Nói xong, nữ nhân tiêu sái xoay người, ra phòng hội nghị, đóng cửa lại.

Chỉ để lại một đám thần sắc ngẩn ra quân đội các đại lão ở nơi đó nửa ngày không nói ra một câu nói, ngay cả trong điện thoại Long diệp, cũng chỉ có thể thật dài một hơi thở dài.

Kinh thành quân khu ngoài đại viện.

Tần Xuyên vì các loại (chờ) Liễu Hàn Yên, nhàm chán khắp nơi đi lang thang.

Vốn là hẳn là dự định với nữ nhân cùng tiến lên đi, nhưng quân đội cao tầng cũng không để cho, hiển nhiên là đối với hẳn rất là kiêng kỵ.

Tần Xuyên muốn cùng lính gác binh lính nói chuyện phiếm, nhưng bọn họ cũng xụ mặt, hoàn toàn không có bỏ rơi nhiệm vụ ý tứ.

Thật may, đợi nhanh một giờ, Liễu Hàn Yên rốt cuộc chạy ra.

Để cho Tần Xuyên ngoài ý muốn là, nữ nhân nón lính, quân trang áo khoác đều không thấy, thậm chí một con tóc đen cũng hoàn toàn để xuống, một bên chạy băng băng thời điểm, còn một bên tóc dài phát phới, Uyển Như ở sân trường đại học bên trong tuổi trẻ nữ sinh...

"Sự tình kết thúc, chúng ta đi thôi", Liễu Hàn Yên giọng dứt khoát nói.

Tần Xuyên khó tránh khỏi buồn bực, "Lão bà, người thế nào quần áo đều không thấy?"

"Chính ta cởi, ta thân thỉnh chuyên nghề, rời đi bộ đội", Liễu Hàn Yên nói.

"Cái gì! ?" Tần Xuyên hoài nghi mình nghe lầm, hẳn chính là nhớ Liễu Hàn

Yên phi thường nhiệt tình quân đội công việc, "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra! ? bọn họ có phải hay không cưỡng bách người cái gì? ta... ta thay người ra mặt đi..."

Liễu Hàn Yên một cái khoác ở nam nhân cánh tay, ít có xinh đẹp nhưng cười một tiếng, "Đây đều là ta tự lựa chọn, ngạo mạn chậm nói cho người nghe, một ngày không ăn cái gì, ta thật là đói, có thể hay không đi trước ăn cơm tối?"

Tần Xuyên lẳng trong chốc lát, nhìn người đàn bà trên mặt phảng phất giải thoát gông xiềng tựa như nụ cười ung dung, trong lòng một cây dây bị xúc giật mình.

"Ta hiểu rồi", Tần Xuyên thư thái địa cười một tiếng, " Được, vậy... ngày này đều phải tuyệt rơi, chúng ta đi ăn lẩu? hay lại là vịt quay?"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 568: Đến Lượm Ta Sớm Không Làm

0 568

"Ừ. . . nồi lẩu đi, ta đều đến mấy năm chưa ăn", Liễu Hàn Yên suy nghĩ một chút nói.

Tần Xuyên thiếu chút nữa không một con ngã quy, "Không đến nổi chứ ? ta ở trên núi hồi đó còn cầm dao nồi làm nồi lẩu ăn đâu rồi, người thế nào nồi lẩu đều không có ăn?"

"Quá phiền toái, không thích hợp trong quân đội làm", Liễu Hàn Yên nói.

Tần Xuyên bưng tỉnh, "Khó trách người muốn chuyển nghề, đến lượm ta sớm không làm!"

Hai người tán gẫu, đi ra quân khu sau, ở đại bên lề đường kêu chiếc xe taxi, dù sao ngay từ đầu là bộ đội xe tải đến bọn họ đi tới, vào lúc này đi ăn lẩu cũng sẽ không dự định ngồi những thứ kia quân xa đi.

Liễu Hàn Yên thấy Tần Xuyên tùy ý gọi bấm điện thoại di động, liền kêu tới một chiếc xe taxi, tò mò hỏi: "Người biết cho mượn tài xế?"

Tần Xuyên mỉm cười, "Hiện tại cũng dùng dùng đón xe nhuyển kiện, lão bà người là bình thường đều tại bộ đội, chưa dùng qua chứ ?"

Cho nữ nhân vừa cười Thích, Liễu Hàn Yên mới hiểu được, nàng cũng không chú ý những người bình thường này trong cuộc sống cần muốn cái gì, như vậy nghe một chút, đột nhiên cảm giác được rất mới mẻ.

" Chờ bên dưới lúc về nhà sau khi, ta đi thử một chút", Liễu Hàn Yên nói.

Tần Xuyên mang theo thâm ý nói, " Được a, bắt quá tài xế kia đánh điện thoại cho người, người cũng đừng trực tiếp cúp "

Liễu Hàn Yên đang muốn hỏi tại sao phải cúp điện thoại, ngay sau đó liền nhớ lại, mình và Tần Xuyên mới vừa quen biết hồi đó, mấy lần lẫn nhau "Đấu tranh" cúp điện thoại đại chiến.

"A. . ." nhớ tới đã qua các loại, Liễu Hàn Yên hé miệng mỉm cười, lắc đầu một cái.

Tần Xuyên nhớ tới sự kiện, "Lão bà, nếu không kêu em dâu cũng tới ăn chung đi, thật lâu không thấy nàng!"

Liễu Hàn Yên cũng rất ý động, " Ủ, ta gọi điện thoại cho nàng" .

Một giờ đi qua, ở kinh thành một nhà quán lẩu nhã trí trong bao gian.

Cửa bị đẩy ra, mặc thân màu trắng nhung mao cổ áo lông y Liễu Thiển Thiển, gương mặt đỏ thắm nhuận tràn đầy hưng phấn thần thái!

"Tỷ tỷ! tỷ phu!"

Liễu Thiển Thiển với Yến Tử về tổ một dạng nhào tới Liễu Hàn Yên trong ngực, thịch thịch gương mặt ở tỷ tỷ ngực cọ sát, để cho một bên Tần Xuyên rất là hâm mộ.

Liễu Hàn Yên sờ một cái muội muội tóc, lộ ra một tia hoan hỉ cùng bất đắc dĩ, "Thế nào đây là" .

"Tỷ tỷ ta rất muốn người!"

"Lại không là con nít rồi, khác (đừng) nũng nịu, đem cởi áo khoác, ngồi xuống ăn đi" .

"ừ!" Liễu Thiển Thiển rất dính dìa lại đang tỳ tỳ mặt thượng hôn một cái.

Tần Xuyên ở bên cạnh giang hai cánh tay, mặt đầy khẩn thiết nói: "Em dâu, đến, thật lâu không gặp người, với tỳ phu cũng ôm một cái đi" .

Liễu Thiển Thiển xoay người, chớp mắt to, đối với (đúng) Tần Xuyên thổ liểu thổ bột lười, sau đó liền cởi áo khoác ngồi xuống chuẩn bị ăn.

"Khác (đừng) a! nói tốt tỳ phu cùng em dâu giữa thân tình đây? !"

"Hừ! nói tốt muốn tới kinh thành nhìn ta một chút, nhưng ở Đông Hoa với cái khác nữ hài tử ăn nhậu chơi bời, ta ghét người!" Liễu Thiển Thiển tức giận nói.

"Chuyện này. . . ha ha. . ." Tần Xuyên cương cười, nguyện vọng rơi vào khoảng không, có chút nhỏ thất lạc.

Nóng hồi nôi lẩu, Bạch Vụ lượn lờ, tiểu trong bao gian, ba người vừa ôn ngày, vừa ăn dê bò thịt.

Liễu Hàn Yên vẫn là rất quan tâm mọi mọi học tập sinh hoạt, trò chuyện đề tài không giống tỳ tỳ và mọi mọi, ngược lại cùng một làm mẫu thân như thế.

Tần Xuyên muốn còn muốn, Liễu Hàn Yên khả năng sau này không phải là cái thật tốt mẹ, khi này sao nhìn một cái, thật giống như lại rất hợp cách.

"Lão bà, người nghĩ gây khó dễ bộ đội sau này làm gì sao?" Tần Xuyên thừa dịp nói chuyện phiếm thời gian rảnh rồi hỏi.

"Cái gì! ? tỳ tỳ người không đi bộ đội? có ý gì?" Liễu Thiển Thiển cả kinh.

Liễu Hàn Yên đơn giản giải thích một chút, chính mình đệ giao chuyên nghề xin chuyện.

Liễu Thiển Thiển nghe một chút, đầu tiên là rất vui vẻ, ngay sau đó lại rất lo

lắng, "Chuyện này. . . chuyện này muốn cho cha biết, có thể hay không. . ."

"Yên tâm đi, cha vợ biết, cũng không thể đối với (đúng) tử tử người thế nào, không phải là có ta ở đây đây", Tần Xuyên nháy mắt mấy cái.

Liễu Hàn Yên thờ ơ cười một tiếng, đạo: "Ta còn chưa nghĩ ra cụ thể làm gì, thật giống như từ ta bắt đầu hiểu chuyện, ta liền một khắc cũng không rảnh rỗi qua, không phải là học tập, chính là luyện công, không phải là mang binh, chính là chấp hành nhiệm vụ. . . ta nghĩ rằng trước muốn làm cho mình lắng đọng một đoạn thời gian."

Tần Xuyên gật đầu một cái, chính muốn nói cái gì, đột nhiên điện thoại di động của mình có động tĩnh.

Tần Xuyên nhìn một cái, là tiên biết hệ thống truyền tới một cảnh kỳ tín hiệu, không khỏi biến sắc.

Đây là ban đầu hấn lo lắng Quốc An so với đối với hấn và Kiếm Ma vân tay, thiết lập theo dõi, quả nhiên, bọn họ bắt đầu tiến hành so sánh.

"Thế nào, ai tìm người?" Liễu Hàn Yên chú ý tới nam nhân biểu tình biến hóa, hỏi một câu.

Tần Xuyên cười một tiếng, "Có chút kinh doanh thượng chuyện, ta đi bên ngoài gọi điện thoại, các người ăn trước" .

"Hừ, khẳng định lại vừa là kia cô gái đẹp điện thoại cho người đi, phải dùng tới tránh sao? tử tử của ta đại độ như vậy", Liễu Thiển Thiển miệng phình nói.

Tần Xuyên cũng lười giải thích, hấn vào lúc này thời gian cấp bách, lập tức đi ra lô ghế riêng.

Đi tới trong hành lang, Tần Xuyên nhanh chóng bấm điện thoại di động thượng bàn phím, lợi dụng tiên tri hệ thống, đối với (đúng) tại phía xa Quốc An phòng thí nghiệm hệ thống máy vi tính tiến hành đột phá.

Hắn phải làm việc cũng không khó, chỉ cần đem đối phương tìm tới Kiếm Ma vân tay, ghi vào hệ thống thời điểm, tiến hành sửa đổi là được rồi.

Qua mười phút không đến lúc đó giữa, Tần Xuyên hoàn thành này một công việc, sau đó thở một hơi, đi trở lại trong bao sương.

"Tỷ phu người có thể thật là cẩn thận, lại cùng người ta gửi tin nhắn, không gọi điện thoại", Liễu Thiển Thiển lâu bầu.

Tần Xuyên không nói gì, nguyên lai cô nàng này mới vừa rồi còn đi trộm nghe qua, không khỏi mặt đầy trang nghiêm nói: "Tỷ phu người ta mặc dù chưa nói tới thập toàn thập mỹ, nhưng ở tỷ tỷ người với khác nữ nhân nói chuyện yêu đương là không có khả năng!"

"Hi hi, thật là thật vĩ đại nha", Liễu Thiển Thiển châm chọc đến liếc mắt.

Liễu Hàn Yên nhấp một hộp nước chanh, ánh mắt ý vị thâm trường nhìn nam nhân, đột nhiên nói: "Là rất nghiêm trọng chuyện sao?"

Tần Xuyên sững sờ, nhìn nữ nhân ánh mắt, để cho hắn có không yên lòng, cười xấu hổ đạo: "Lão bà người chỉ cái gì? ta trên phương diện làm ăn chuyện?"

Liễu Hàn Yên trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng lắc đầu một cái, thở dài nói: "Không có gì, ngược lại có thể nói cho ta biết, sớm muộn gì người lại nói cho ta biết, dù sao chúng ta là vợ chồng. . . đúng không?"

Tần Xuyên im lặng hồi lâu, tâm lý có một tí khác thường, nhưng cuối cùng vẫn là toét miệng cười một tiếng, "Dĩ nhiên" .

"Các người đang nói cái gì nha. . . thần thần bí bí, buồn nôn quá", Liễu Thiển Thiển lăm lét nhìn trái phải đến, mặt đầy buồn rầu.

Liễu Hàn Yên uyển nhiên cười một tiếng, dùng muôi vớt cá múc đi một tí đồng hao cho em gái, "Đừng cứ mãi ăn thịt, ăn nhiều một chút rau cải" .

Liễu Thiển Thiển mặt đầy chê đũa gặm hai cây thức ăn, sau đó nhớ tới cái gì, hưng phấn nói: "Đúng rồi! tỷ tỷ tỷ phu! ngày hôm sau Nguyên Đán, sau đó liền muốn Chân Long đại hội khai mạc rồi!

Lần này Chân Long đại hội là mở ở "Thanh Long Tự". các người mang ta đi được thêm kiến thức đi! năm năm trước tỷ tỷ người dự thi thời điểm ta đều là kỳ thi cuối không có thể đi, lần này các người liền mang ta đi đi. . ."

Chân Long đại hội? Tần Xuyên cũng thiếu chút nữa đã quên rồi này tra, bởi vì Tần gia dự thi người là Tần Khải, với hắn thật ra thì không quan hệ gì.

Bất quá hắn đảo thật tò mò, Hoa Hạ quan phương đem Viêm Long Lĩnh, Hải Thần huy chương làm người thắng trận khen thưởng, chắc chắn sẽ không đem Thần Vật đưa cho chiến thắng người, kia là thế nào cái hợp tác pháp đây.

Liễu Hàn Yên nghe, đảo cũng có một chút ý động, gật đầu nói: "Được rồi, ngược lại ta cũng rời đi bộ đội, thời gian cũng vô ích, vừa vận bồi bồi người, bất quá nói xong rồi, người môn học không thể hạ xuống" .

"Ừ! !" Liễu Thiển Thiển vui vẻ quát to một tiếng, ngay cả lá cây từ trong miệng rơi ra tới cũng bất kể!

Tần Xuyên một trận dở khóc dở cười, nếu lão bà em dâu cũng phải đi, vậy hắn cũng đi theo đi đi.

Ngược lại trong thời gian ngắn, những nữ nhân khác phân tán ở các nơi trên thế giới, cũng hắn không nguy hiểm gì, nếu như Cơ Vô Song phải xuất hiện, phỏng chừng cũng là đi Chân Long đại hội "Tham gia náo nhiệt", dù sao Cơ Vô Song ngày giờ không nhiều lắm, hắn muốn trả thù xã hội, cũng hắn đi chỗ đó loại trường hợp.

Đồng thời, Tần Xuyên trong đầu còn hiện lên một cái đã lâu tên, Lăng Lạc Tuyết. . . hắn sẽ gặp phải nàng đi.

...

Hawaii.

"Bánh lang! ! bánh lang lang! !!"

Tình mỹ đào từ ngã tại cấm thạch gạch thượng, tiếng vỡ vụn thanh âm cũng không che giấu được chủ nhà tức giận!

"Đáng chết Kiếm Ma! tại sao lại là người! tại sao luôn là người! a! ! —— "

Ed Leah tựa như cùng nổi điên sử tử cái, ở trong khu nhà cao cấp phát tiết chính mình tâm tình tiêu cực.

Một đám người hầu gái đứng ở bên cạnh, hù dọa đặc sắc mặt tái nhợt, các nàng chưa bao giờ thấy chủ nhân như thế mất khống chế qua.

Ed Leah có thể bị trang viên phía sau màn các các đại lão nhìn trúng, tự nhiên là có tài cực kỳ cao Hoa, nàng từ trước đến giờ bày mưu lập kế, đem thế giới ngầm các phe đũa bôn trong lòng bàn tay.

Nhưng là, tự từ nơi này kêu Kiếm Ma nam nhân sau khi xuất hiện, tựa hồ Ed Leah kế hoạch, liền bị đủ loại làm rối loạn. . .

Làm phát tiết ước chừng nửa giờ đầu, đập vỡ hơn mười triệu giá trị tác phẩm nghệ thuật sau, Ed Leah mới thở hồng hộc ngồi liệt ở trên ghế sa lon, đối mặt với thủy tinh đèn treo, suy nghĩ xuất thần.

Nàng tự lầm bầm: "Tình táo. . . Ed Leah. . . người tinh táo hơn. . . đó bất quá là một cái chỉ có thể làm phá hư người điên. . . hãn chẳng qua là trong lúc vô tình phá hư người kế hoạch thôi. . .

Người nắm giữ năm cái Stanford đại học bằng Thạc sĩ, người là bất chiết bất khuất thiên tài, người nhất định có biện pháp thay đổi càn khôn. . . nhất định!"

Ed Leah tự mình thôi miên vậy tự vừa nói, dần dần, nàng ánh mắt lại lần nữa trầm tĩnh lại, sắc bén mà kiên định!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 569: Thanh Long Tự

0 569

Bởi vì khoảng cách Chân Long đại hội cũng không có hai ngày rồi, không đáng giá chạy về Đông Hoa một chuyến, Tần Xuyên cũng liền với Liễu Hàn Yên đồng thời trở về Liễu gia.

Liễu gia đại đa số thành viên nòng cốt đều là ở quân đội, dĩ nhiên là nhận được tin tức rất nhanh, biết Liễu Hàn Yên muốn chuyển nghề chuyên.

Chỉ bất quá bởi vì Liễu Trung Nguyên cũng không ở trong nhà, tìm Liễu Hàn Yên nói chuyện là lão Tam Liễu Trung Hưng.

Liễu Trung Hưng nói một đống lớn liên quan tới Liễu Hàn Yên thối lui ra quân đội tác dụng phụ, hơn nữa tuyên bố có thể tại chuyển nghiệp xin thụ lý trước, cho nàng đổi ý cơ hội.

Nhưng Liễu Hàn Yên tâm ý đã quyết, tùy ý cái này Tam thúc khuyên như thế nào đạo, đều là không làm nên chuyện gì.

Cuối cùng Liễu Trung Hưng không cách nào, gọi điện thoại cho rồi Liễu Trung Nguyên, để cho hãnh cho nữ nhi này nói một chút.

Bên đầu điện thoại kia, vẫn còn ở bắc phương quân khu Liễu Trung Nguyên trầm mặc thật lâu mới mở miệng, chỉ hỏi một câu, "Đây là người trong lòng mình quyết định sao?"

Liễu Hàn Yên ánh mắt biến ảo trong chốc lát, thanh tiếng nói: "Đúng" .

Liễu Trung Nguyên cũng không hỏi nhiều nữa cái gì, nói câu "Biết", liền cúp điện thoại.

Cái này làm cho Liễu Trung Hưng cũng muốn điên, vốn tưởng rằng Liễu Trung Nguyên lại mắng to nữ nhi này một hồi, có thể tại sao dường như Liễu Trung Nguyên cũng đâu xảy ra vấn đề! ?

"Tam thúc, để cho ngài phí tâm", Liễu Hàn Yên cũng có chút áy náy, dù sao nàng từ Hàn Thứ thối lui ra, tương đương với Liễu gia muốn nghĩ đủ phương cách lập tức tìm người đi tiếp quản, này quá đột ngột rồi.

"Ai, ta thật là không hiểu nổi các người đây đối với phụ nữ, ta là không sao, trời sinh lao khổ mệnh, bất quá bên trong tộc trưởng bối phỏng chừng sẽ rất không ưa người lần này cách làm, tóm lại. . . ai, có vấn đề ta lại nói cho người hay, là cho người là ta cháu gái ruột đây" .

Liễu Trung Hưng cười khổ lắc đầu một cái, phản tới an ủi Liễu Hàn Yên khác (đừng) quá để ý, hấn lại phụ trách trấn an bên trong tộc những người khác.

Không chỉ là người nhà họ Liễu đối với chuyện này rất nháo tâm, Tần gia cũng vì Liễu Hàn Yên cử động cảm thấy không tưởng tượng nổi.

Tần Minh gọi điện thoại hỏi Tần Xuyên chuyện này, nghĩ (muốn) biết một chút nhân tố bên trong, nhưng Tần Xuyên căn bản lười trò chuyện nhiều, trực tiếp cúp điện thoại.

Giận đến một bang Tần gia Đại lão gia dựng râu trợn mắt, chỉ có thể chờ đợi Chân Long đại hội thời điểm lại đi ngay mặt giáo dục một chút.

...

Nguyên Đán vừa qua, Chân Long đại hội đúng kỳ hạn tổ chức, toàn bộ Hoa Hạ Thập Đại Môn Phái, cùng với trước 10 Cổ Vũ thế gia, cũng phái ra tham gia luận võ con em, cũng không thiếu tông môn cấp gia tộc trưởng bối, rối rít chạy

tới, tham dự cái này Hoa Hạ quan phương thật sự tổ chức thịnh hội.

"Căn cứ tối tân khí tượng tin tức, vốn là từ mười giờ sáng nay lên, thẳng đến tương lai bốn ngày, đều đưa không có cùng trình độ tuyết rơi, nhiệt độ thấp nhất cũng sẽ xuống đến dưới mười một °C. . ."

Một chiếc Mercedes xe thương vụ bên trong, máy thu thanh bên trong bá báo đến Lạc thành phố khí trời dự đoán.

Tần Xuyên ngồi ở xe kế bên người lái, phía sau là Liễu Hàn Yên với Liễu Thiển Thiển, em dâu chính nhất đầu tựa vào tử tử trên đùi ngủ gật.

Lui về phía sau nữa, ngồi là Liễu gia lần này chọn lựa ra con em trẻ tuổi, một cái tên là liễu móm đá đàn ông trẻ tuổi, nói là Liễu Hàn Yên đường đệ, phi thường hướng nội, với một cô gái như thế, một đường cũng không lên tiếng.

Đoàn người từ kinh thành tới, chạy tới tọa lạc tại Lạc tỉnh Thanh Long núi, cũng chính là tam đại Tông một trong Thanh Long Tự vị trí.

Bắc phương khí trời lạnh đến nhanh, không khí lạnh lẽo thứ nhất, đã bắt đầu có Phiêu Tuyết dấu hiệu.

Xe đến có chút không bằng phẳng đường, bắt đầu dần dần lắc lư, Liễu Thiển Thiển mơ hồ mở mắt ra, hỏi "Tử tử, chúng ta còn chưa tới sao?"

Liễu Hàn Yên sờ một cái muội muội đầu, "Nhanh, nếu như ta nhớ không lầm, lại mười km liền đến Thanh Long dưới chân núi rồi" .

"Rốt cuộc phải đến, ta đều chết đói", Liễu Thiển Thiển đứng dậy, vuốt bụng, sau đó quay đầu hướng kia liễu móm đá hỏi: "Liễu móm đá Ca., người có khăn trương hay không nhỉ? ngày mai sẽ phải bắt đầu rút thăm đầu rồi, không biết người rút được ai" .

Nghe được đường muội hỏi như vậy, liễu móm đá cương cười trả lời: "Còn. . . cũng còn khá, tùy duyên đi, làm hết sức" .

Tần Xuyên quay đầu liếc nhìn liễu mỏm đá vè mặt bối rối, không khỏi dâng lên một tia đồng tình nụ cười.

Tối ngày hôm qua, Tần Xuyên nghe Liễu Hàn Yên nói, cái này kêu liễu mỏm đá người anh em chính mình không nghĩ đến, là bởi vì gia tộc chọn không ra còn lại hai mươi lăm tròn tuổi dưới đây người tuổi trẻ, mới không có biện pháp chọn hẳn.

Thực lực của hắn mới Sơ Cấp Tiên Thiên, Tử Dương Công mới miễn cưỡng luyện đến Đệ Thất Tầng, đơn giản nhất tỷ dụ, chính là bây giờ Liễu Hàn Yên một cái Băng Ngưng Chưởng, hắn đều không đỡ nổi.

Năm nay Chân Long đại hội không thể so với năm xưa, chất lượng tiêu chuẩn rất cao, nếu như nói năm năm trước Liễu Hàn Yên tham gia thời điểm, coi là vàng Đệ nhất, vậy lần này, tuyệt đối coi như là "Kim cương" cấp.

Có thể nói, theo Hoa Hạ không ngừng phồn vinh phú cường, các đại tông môn cùng thế gia không ngừng hồi phục lớn mạnh, đào tạo được đệ tử, đến thế hệ này đã nhân tài giống phun.

Lần này Chân Long đại hội, Hoa Hạ quan phương cấp cho tám người đứng đầu tiền mặt khen thưởng, là lần trước gấp bội, dĩ nhiên, còn có càng nhiều vinh dự.

Xe rồ cuộc đã tới Thanh Long dưới chân núi, phía trước là bãi đậu xe, sẽ đi qua là liên tục quần sơn, xanh ngắt cao vút.

Vừa xuống xe, liền cảm nhận được trong không khí thanh tân Tự Nhiên mùi vị, để cho người thần thanh khí sảng.

Vì tổ chức Chân Long đại hội, khu vực này đã do chính phủ phái công an phong tỏa, còn có bộ đội binh lính hiệp trợ tuần tra.

Dưới núi đậu xe cộ, đa số là xe thương vụ hoặc tiểu hình ô-tô buýt, loại đại

hội này, có Tiền gia tộc cùng môn phái cũng không dám khoe giàu, đều là "Màu xanh lá cây xuất hành" .

Lúc này đã có không ít môn phái cùng gia tộc người tới nơi này, một ít người quen cũng nhiệt lạp nói chuyện với nhau, ngược lại cũng không cuống cuống lên núi.

Tần Xuyên đám người vừa xuống xe, lập tức hấp dẫn số lớn ánh mắt sự chú ý, đương nhiên mọi người không phải là nhìn hẵn, nhìn đều là Liễu Hàn Yên.

Bây giờ nữ nhân không còn là quân nhân, mặc quần áo cũng tùy ý rất nhiều, một món màu xanh da trời cổ tròn tuyến áo lót bên ngoài, khoác một món màu xám lông dê áo khoác ngoài, màu đen thiếp thân quần da, phác họa một đôi thon dài đùi đẹp, cũng liền nàng này thân cao cùng vóc người nữ tử, mới dám mặc như vậy.

Rất nhiều năm nhẹ phái nam thấy Liễu Hàn Yên, ánh mắt đều có chút không đời ra, không nhìn được xem đi xem lại.

Liễu Hàn Yên là không có vấn đề, sớm thói quen loại tình huống này, bất quá Tần Xuyên liền tâm lý không thoải mái, hãy cùng chính mình trong chén thịt bị người khác để mắt tới tựa như, cả người khó chịu.

"Lão bà, ta nhanh lên một chút đi lên núi đi, nơi này gió lớn", Tần Xuyên nghiêm trang nói.

"Gió lớn? núi âm thanh không phải gió lớn hơn sao? tỷ phu người tốt đàn nha", Liễu Thiển Thiển nói.

Tần Xuyên ho khan một cái, "Em dâu người không phải là đói không? ăn cơm dù sao cũng phải đi lên ăn đi?"

Đang nói đâu rồi, xa bên truyền tới một quen thuộc giọng nữ gào thét ——

"Ca,! chị dâu!"

Tần Xuyên quay đầu nhìn lại, rõ ràng là Tần Cầm, còn có Tần Tử Hằng, Tần Tử Việt hai anh em, phía sau còn đi theo cái lần này Tần gia "Tuyển thủ", đen sẫm tên đô con, Tần Khải.

Liễu Hàn Yên thấy là người Tần gia, cũng liền lễ phép lộ ra mỉm cười một cái, theo chân bọn họ đánh xuống chăm sóc.

Tần Xuyên thật lâu không thấy Tần Cầm rồi, phát hiện cô nàng này thân thể cũng không tệ lắm, vui ngực nói: "Thế nào Cầm nhi người cũng tới rồi? đi ra hóng mát một chút?"

"Đúng nha, ta thật vất vả thân thể ổn định rất nhiều, liền nghĩ ra được biết một chút về", Tần Cầm có chút u oán nói: "Ca, người không đi học sau này, ta cũng không quá thấy đến người, người cũng không đi trường học bên trong nhìn ta một chút" .

Tần Xuyên lúng túng sờ một cái sau ót, chính mình thật giống như có chút phân thân hết cách, thật là "Quá được hoan nghênh" cũng được nhức đầu vấn đề.

Hắn cũng phát hiện, Tần Khải tiểu tử kia tinh khí thần đề cao không ít, chân khí cũng càng ổn định, tựa hồ có đột phá Sơ Cấp Tiên Thiên dấu hiệu, xem ra khắc khổ tu luyện hay là có hiệu quả.

Lúc trước Tần Xuyên còn cố ý đi đeo mặt nạ chỉ điểm hắn một chút, mong đợi hắn có thể thắng lợi, có cơ hội tiếp xúc Viêm Long Lân.

Chỉ bất quá bây giờ, Tần Xuyên gặp qua một ít những môn phái khác tuổi trẻ võ giả sau, đã không trông cậy vào Tần Khải có thể lấy đệ nhất rồi, có thể bình an xuống lôi đài thế là tốt rồi rồi.

"Chỉ mấy người các người sao? Tần gia những người khác không có tới?" Tần Xuyên hỏi.

"Cha ta còn có Tần Minh gia gia bọn họ đi lên trước, chúng ta ở nơi này chờ

các người cùng đi", Tần Tử Việt đạo.

Tần Xuyên vung tay lên, "Vậy còn ngờ ra làm gì? Tiểu di tử của ta đều dói, đi mau đi mau!"

Đoàn người theo trên bậc thang đá núi, đối với không tu luyện Liễu Thiển Thiển cùng Tần Cầm mà nói, đoạn này đường núi rất là mệt mỏi.

Tần Xuyên sợ Tần Cầm mệt mỏi, vì vậy cường hành yếu thế yêu cầu Tần Cầm leo lên hần vác, công lấy sau lưng muội muội đi lên, để cho Tần Cầm gương mặt phiếm hồng có chút xấu hổ, nhưng là mặt đầy hạnh phúc.

Liễu Thiển Thiển không khỏi thấy thèm, la hét muốn Liễu Hàn Yên công nàng, kết quả lại là bị Liễu Hàn Yên gõ xuống đầu, mặt đầy ủy khuất.

Lên tới Thanh Long núi đỉnh bằng, lập tức liền thấy, Thanh Long Tự hùng vĩ tự miếu bày, ngói xanh tường vàng, tinh la kỳ bố, úy vi đồ sộ.

Tần Tử Hằng trước đây liền quen thuộc qua đường kính, ở trước mặt mang theo đi trai đường dùng cơm, dù sao cũng là Phật Môn, dù là Thanh Long Tự đại phát tu hành, cũng là ăn chay.

Trên đường đụng phải một ít nhận biết người, còn phải lễ phép tính hỏi sau khi một chút, Thanh Long cửa chùa người sẽ còn hành lễ, toàn bộ Thanh Long Tự rất là náo nhiệt.

Chính đi đâu rồi, trước mặt lại đột nhiên đi tới một người cao mã đại nam tử, chặn lại đoàn người đường đi.

Hần mặt đầy lạc tai hồ, tóc rối bù, cũng không để ý là mùa đông, mặc bộ màu trắng áo mỏng, phía dưới màu xám rộng thùng thình vải quần, đi lên song giày da, cũng không mang vớ.

Trên tay nam tử một quả Kim Cương Bồ Đề Tử chuỗi đeo tay, để cho Tần Xuyên rất là chú ý, bởi vì Tần Xuyên tinh mắt phát hiện, kia Kim Cương Bồ Đề

Tử lại là quý trọng vô cùng "Thập Cửu Biện" !

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 570: Trên Người Của Người Mang Tiền Sao

0 570

Ở Ấn Độ thổ ngữ bên trong, Thập Cửu Biện Kim Cương Bồ Đề Tử gọi là "SINCHA", tin đồn có công hiệu thần kỳ, trên đời còn có cũng không nhiều, có cũng đa số là giả.

Tần Xuyên cảm giác rất bén nhạy, hẳn có thể cảm nhận được, này trên tay nam tử Bồ Đề Tử, có một luồng làm người ta an tường mà ôn hòa năng lượng, hẳn là đặc đạo Cao Tăng thường xuyên mang theo, hoặc là ở Bồ Tát trước mặt vài chục năm cung phụng, mới dính một tia Phật Tính.

Giống như trên đời còn có ma pháp như thế, Phật Tính cũng là loài người không cách nào giải thích một loại tồn tại, nhưng nó xác xác thật thật có thể trấn áp rất nhiều phụ năng lượng.

"Người chính là Tần Xuyên", nam tử rất là đốc định nói.

Trước đưng phải tuyệt đại đa số người, đều là với Liễu Hàn Yên thăm hỏi sức khỏe, đây cũng là người đầu tiên, đến tìm Tần Xuyên.

Ở bên những người khác cũng không nhận biết người đàn ông này, tựa hồ cũng là đầu gặp lại.

"Chúng ta thật giống như không nhận biết, có chuyện gì sao?" Tần Xuyên cười tủm tỉm nhìn người đàn ông này, hẳn nhìn sai người đàn ông này tu vi, ý vị này, coi như hẳn không bằng chính mình, cũng hẳn xê xích không nhiều.

"Ta gọi là Cơ Vô Danh, ta là tới đánh như tử người", Cơ Vô Danh toét miệng

cười, nhưng ngôn từ với hần biểu tình hoàn toàn không liên quan.

Nghe được "Cơ Vô Danh" ba chữ, Tần Xuyên có chút sửng sốt một chút, mà Liễu Hàn Yên các loại (chờ) đều là cau mày.

Cổ Vũ thế gia giữa là có tin đồn, Cơ gia Nhị công tử Cơ Vô Danh, là mạnh hơn Cơ Vô Song thiên tài, chẳng qua là không biết nguyên nhân gì, không bước chân ra khỏi nhà.

Không nghĩ tới lần này Chân Long đại hội, Cơ gia cuối cùng đem tay này bí mật vũ khí lấy ra!

Có thể coi là Cơ Vô Danh rất lợi hại, trực tiếp như vậy khiêu khích, hay là để cho người Tần gia phi thường bất mãn, chỉ tiếc thực lực sai biệt, giận mà không dám nói gì.

Tần Xuyên đảo không có vấn đề, có chút xin lỗi nhún vai một cái, "Cái đó. . . Tiểu Cơ a, ngưng ngưng, ta chỉ là tới tham gia náo nhiệt, ta không tham gia Chân Long đại hội, cho nên phải cho người thất vọng" .

"Người kêu ta cái gì? con gà con?" Cơ Vô Danh cau mày.

"Đúng vậy, ca của người là đại Cơ, người là lão Nhị, Tiểu Cơ, hôn nhiều cái", Tần Xuyên nói.

Cơ Vô Danh cũng lười quản gọi thế nào, ngược lại hần không quan tâm, chẳng qua là rất quan tâm hỏi "Người vì sao không dự thi? người không phải là bây giờ Tần gia thế hệ trẻ Đệ Nhất Cao Thủ sao? chẳng lẽ là sợ ta?"

Tần Xuyên ngẩng đầu một cái ưỡn ngực, "Sợ người? ta Tần ngày ngày ngoại trừ sợ lão bà, ai cũng không sợ!"

Một đám người mặt lộ cổ quái, nhìn một chút bên cạnh Liễu Hàn Yên, mà Liễu Hàn Yên chính là cảm thấy không giải thích được, ngược lại nhìn một chút Tần Xuyên.

"Hừ, kia lại là ai thay thế người?" Cơ Vô Danh hỏi.

Tần Xuyên ngón tay cái lui về phía sau một tở ý, "Ày, cái đó đen sẫm trắng trắng bạn thân đây, hử gọi Tần Khải, các người đến lúc đó thật tốt so với đi" .

Cơ Vô Danh ánh mắt như điện nhìn về phía Tần Khải, có thể chỉ liếc qua một cái, liền khinh thường nói: "Loại rác rưởi này, cho lão tử xách giày cũng không xứng, cũng dám thay thế người dự thi? các người Tần gia thế hệ trước tất cả đều là suy nghĩ giả bộ chứ! ?"

"Người nói cái gì! ? người chớ quá mức! !" Tần Tử Hằng Tần Tử Việt không làm, lớn tiếng gào thét.

"Các người người nhà họ Cơ liền không lễ phép như vậy sao! ?" Tần Cầm cũng không chịu.

Tần Khải chính là cảm thấy được làm nhục, đi lên trước hai bước, siết chặt quả đấm, "Ta thừa nhận mình không bằng Tần Xuyên, nhưng chưa chắc không bằng người, cho nên người phải hướng ta cùng chúng ta Tần gia nói xin lỗi!"

Cơ Vô Danh cười ha ha, "Nói xin lỗi? người làm sao có thể cho rác rưởi nói xin lỗi? Lão Tử chính là so với người còn mạnh hơn, đó là có thể một đấm đánh bết, đập dẹp người, người có thể làm khó dễ được ta! ?"

"Vương Bát Đản. . ." Tần Khải giận dữ, gồ lên Trường Sinh chân khí, làm bộ muốn hướng Cơ Vô Danh ra quyền.

Có thể mới vừa muốn động thủ, liền bị Tần Xuyên một tay ngăn cản, Tần Xuyên cau mày nói: "Chớ rồi hử đạo, hử chính là nghĩ (muốn) kích thích người, cho người động thủ trước, bởi vì người dự thi không thể ở đại sẽ bắt đầu trước âm thầm khơi mào động võ, người một khi động võ, thì đồng nghĩa với trực tiếp bỏ cuộc" .

Tần Khải nghe một chút, mới phát hiện thiếu chút nữa mắc lừa, yên lặng thu

tay lại.

"Cáp, ta Cơ Vô Danh cũng mặc kệ những thứ kia phá quy củ, trong mắt của ta tham gia Chân Long đại hội tất cả đều là phế vật, cũng liền người Tần Xuyên vào Lão Tử pháp nhân, coi như người không lên lôi đài, Lão Tử cũng phải ở dưới lôi đài đánh người!" Cơ Vô Danh ngạo nghễ nói.

Tần Xuyên mặt đầy không nói gì, cười khổ nói: "Con gà con, người đây là cần gì chứ? ta không phải là phế bỏ người Ca, sao, về phần như vậy thâm cừu đại hận?"

"Anh ta bị người phế là chính bản thân hãn vô dụng, hơn nữa còn trốn tránh thực tế, không biết tung tích, ta không có cái loại này ngu xuẩn huynh trưởng, ta muốn là một trận niềm vui tràn trề chiến đấu, hy vọng người có thể nhiều ai ta mấy quyền", Cơ Vô Danh nói xong, cười ha ha đến, trực tiếp liền sải bước mà thẳng bước đi.

Thấy kiêu ngạo như vậy Cơ gia Nhị thiếu, Tần Cầm giận đến gương mặt đỏ bừng, "Người này thật ghê tởm! căn bản trong mắt không người!"

"Đúng vậy, liền coi như chúng ta cùng Cơ gia quan hệ không được, cũng không mang như vậy công kích người đi", Tần Tử Việt đạo.

Tần Tử Hằng hỏi: "Xuyên ca, có muốn hay không lập tức gọi điện thoại đem chuyện này nói cho trưởng bối?"

"Hắc hắc, coi như hết, rắc lớn một chút chuyện, người này cũng thật có ý tứ, một loại có năng lực chịu người tuổi trẻ, nông cuồng một điểm là bình thường", Tần Xuyên lại cảm thấy này Cơ Vô Danh so với hãn Ca, phải tốt hơn nhiều, ít nhất đơn giản thô bạo, không cái loại này âm dương quái khí tiểu nhân tác phong.

Liễu Hàn Yên ngược lại có chút ngoài ý muốn nói câu: "Hãn nói muốn đánh đệt người, người không tức giận?"

Tần Xuyên sửa lại một chút quần áo cổ áo, lui về phía sau một vệt tóc, sắc mặt thâm trầm nói: "Ta đâu gì là kết hôn thành thực nam tử, làm sao có thể với một cái mao hài tử không chấp nhận" .

". . ." Liễu Hàn Yên nhìn hẩn ba giây, nghiêng đầu trực tiếp kéo muội muội tay, "Đi, chúng ta đi ăn cơm" .

"Ai! lão bà người cái nàng là ý gì! chờ ta một chút a!" Tần Xuyên lập tức đuổi theo.

Cơ Vô Danh khiêu khích, cũng bắt quá là một tiểu nhạc đệm, cũng không ảnh hưởng Tần Xuyên tâm tình, ngược lại thì Tần Khải, lộ ra phi thường có ý chí chiến đấu.

Ở trai đường bên trong ăn một chút cơm canh đạm bạc sau, đoàn người đi Thanh Long Tự mái hiên, cũng ở đó gặp được Tần gia với Liễu gia trưởng bối.

Lấy Tần Minh cầm đầu Tần gia các trưởng bối, Tự Nhiên quan tâm Liễu Hàn Yên vì sao phải rời đi quân đội chuyện.

Liễu Hàn Yên cũng rất thẳng thắn, nói mình cảm thấy năng lực chưa đủ, hơn nữa tính cách không thích hợp tiếp tục làm tướng lĩnh, nghĩ (muốn) đổi một con đường đi loại, chỉ tiếc, nữ nhân nói lời trong lòng, một đám trưởng bối là cảm thấy những thứ này căn bản không phải lý do.

Tần Xuyên không chịu nổi đám lão già này không ngừng truy hỏi chi tiết, đủ loại dạy dỗ, dứt khoát mang theo Liễu Hàn Yên đi ra ngoài, dự định khắp nơi đi dạo một chút.

Liễu Hàn Yên trong lòng nghĩ đọc đồng môn, cho nên hỏi một cái Thanh Long Tự Võ Tăng sau, tìm được Thủy Vân Tịnh Trai đệ tử chỗ ở mái hiên.

Còn chưa đi vào trong phòng, cửa phòng liền bị người đẩy ra, một người vóc dáng thon nhỏ mắt to nữ hài, nóng quynn quynn tóc dài, màu đen xếp hàng trừ áo

khoác, màu đỏ bì ngoa, ăn mặc địa rất là tịnh lệ, sau khi chạy ra ngoài trực tiếp ôm lấy Liễu Hàn Yên!

"Hàn Yên sư muội! lâu như vậy không thấy có muốn hay không Sư Tỷ nha!" Tô Hoan Hoan mặt đầy hưng phấn.

"Ừ, tưởng niệm Đại Sư Tỷ, cũng muốn niệm sư phó", Liễu Hàn Yên lộ ra một tia nụ cười lạnh nhạt.

Tần Xuyên thiếu chút nữa lấy vì mình nghe lầm, trước mắt cô gái này cảm giác với Liễu Thiển Thiển không lớn bao nhiêu, lại là Liễu Hàn Yên Đại Sư Tỷ?

Lúc này, phía sau với đi ra hai cái mặc truyền thống Thủy Vân Tịnh Trai trường bào cô gái trẻ tuổi, nhất bạch một lam, rồi rít hương Liễu Hàn Yên hành lễ.

Tô Hoan Hoan cười giới thiệu: "Sư muội, các nàng là Trần Dao cùng lâu duyệt, là Vương sư thúc, Mã sư thúc phân biệt chọn tới dự thi tiểu sư muội đây"

Liễu Hàn Yên rời đi sư môn có chút năm, cho nên cũng không nhận biết này hai nữ, mỉm cười gật đầu, hỏi "Sư phó không tới sao?"

Tô Hoan Hoan quyết miệng, "Sư phó nói, lần này đệ tử dự thi cũng không phải nàng đệ tử, mà kim Thiên pháp sư đang bế quan, Kiếm Si tiền bối lại xưa nay không tham gia, nàng lần này cũng không có hứng thú tới" .

Thanh Long Tự sở dĩ là ba đại tông môn một trong, cũng là bởi vì ra một kim Thiên pháp sư, Tam Đại Tông Sư một trong.

Nghe nói kim Thiên pháp sư đem Thanh Long Tự « bất diệt Chân Kinh » tu luyện đến không thể tưởng tượng nổi cảnh giới, thiên hạ không cái gì người có thể công phá kỳ Bất Diệt Kim Thân, dù là đều là tông sư Kiếm Si nháy biến cả cũng làm không được.

Chỉ tiếc, lần này vừa gặp pháp sư bế quan còn chưa kết thúc, cho nên Chân Long trong đại hội cũng sẽ không xuất hiện.

Lăng Vân Sư Thái coi như tông sư một trong, hiển nhiên không có hứng thú nhìn một đám tiêu bối ở chỗ này tử võ, thắng thua thật ra thì cũng xem sớm phai nhạt, pháp sư không có ở đây, nàng cũng sẽ không cho những người khác mặt mũi, lười tới.

"Sư muội, đây chính là người cái đó thông gia từ bé đối tượng, kêu Tần Xuyên Tiểu Ca sao?" Tô Hoan Hoan mở một đôi thủy uông uông mắt to, thật tò mò địa đánh giá Tần Xuyên, "Ồ, thật giống như không đặc biệt gì nha."

Tần Xuyên cũng khách khí cười nói: "Ta cũng chỉ có dựa vào gương mặt này ăn cơm, không giống Đại Sư Tỷ, người xinh đẹp, tu vi tinh thâm, vợ của ta ở trên núi thời điểm cảm ơn sư tỷ chiếu cố" .

Tô Hoan Hoan hì hì cười nói: "Người người này thật không biết xấu hổ, hy vọng người đừng là giá áo túi cơm, nếu không sư phụ ta nói muốn giết người thì sao!"

"À?" Tần Xuyên mặt tối sầm, vẻ phần ác như vậy sao? mặc dù có thể hiểu được, Lăng Vân Sư Thái đối với chính mình ái đồ, lại vừa là sư muội con gái, phi thường để ý, có thể cũng không cần như vậy nghiêm khắc đi.

Bất quá Tô Hoan Hoan cũng không quá coi là chuyện to tát, ngược lại thật tò mò hỏi: "Hàn Yên sư muội, trên người của người mang tiền sao?"

"Tiền?" Liễu Hàn Yên cau mày suy nghĩ một chút, do dự đến đạo: "Sư Tỷ, người chẳng lẽ lại muốn đi mua quần áo cùng đồ trang điểm chứ?"

Tô Hoan Hoan cũng không đỏ mặt, chỉ sau lưng lâu duyệt cùng Trần Dao, "Người nhìn các nàng hai mặc cái gì nha, ngày mai rút thăm thời điểm thì phải phơi một chút dạng nhi rồi, ngày hôm sau lên lôi đài rồi, cũng không thể xuyên thủng xấu như vậy a."

Ta đi cấp các nàng đặt mua tốt hơn nhìn quần áo, làm tiếp đầu phát, đáng tiếc sư phó không chịu cho ta thanh toán, ta không thể làm gì khác hơn là hỏi người vay tiền á..., ta biết sư muội người nhất định là có tiền" !

Phía sau lâu duyệt với Trần Dao mặt đỏ rần, bất đắc dĩ Tô Hoan Hoan là chương môn ngòi loại kém nhất đệ tử, thực lực cao cường, là công nhận nhiệm kỳ kế chương môn, cho nên bọn họ cũng không thể tránh được.

Liễu Hàn Yên sâu kín thở dài, cũng biết là như vậy, "Ta bình thường cơ bản không mang ví tiền, nếu không ta đi về hỏi muội muội ta cầm nhiều chút" .

"Không cần! lão bà, đòi tiền, ta có a!" Tần Xuyên không ngừng bận rộn móc ra bản thân thụy ngân Hắc Kim Tạp, "Sư Tỷ phải đi shopping sao? ta giúp người môn! ngược lại trên núi cũng không trò chuyện!"

Tô Hoan Hoan hai mắt tỏa sáng, hài lòng nói: "Người tiểu tử này rất có mắt giới mà! hì hì, xem ở người có hiếu tâm như vậy phân thượng, vạn nhất lần sau sư phó phải đem người đông thành băng côn, ta sẽ giúp người nói hai câu lời khen!"

Tần Xuyên dở khóc dở cười, "Đa tạ Đại Sư Tỷ chiếu cố!"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Diên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 571: Không Quen

0 571

Nếu phải xuống núi đi, Tự Nhiên đắc với kỳ người nhà của hắn nói một chút, Liễu Thiển Thiển vừa nghe nói xuống núi chạy thương trường, trực tiếp liền la hét muốn đồng thời, căn bản không quản chân đau chân chua.

Kết quả là, Tần Xuyên mang theo mấy người nữ nhân, theo lúc tới đường núi xuống lần nữa đi.

Dọc theo đường đi, Tô Hoan Hoan với Liễu Thiển Thiển tựa hồ rất có lời nói trò chuyện, hai người phảng phất như là bạn cùng lứa tuổi, hoàn toàn không cách nào tưởng tượng, Tô Hoan Hoan tuổi tác cơ hồ là Liễu Thiển Thiển gấp đôi.

Đến sơn môn miệng thời điểm, đi tới một đội người, để cho Tần Xuyên bọn người hơi sững sờ, khí thế, thật là mạnh, thật là sắc bén khí thế!

Giống như đi tới không phải là một đội người, mà là vài thanh sắc bén bảo kiếm!

Trong lúc nhất thời, rất nhiều sơn môn phụ cận Cổ Võ giới người cũng nghị luận âm ỉ, lộ ra vẻ sùng kính. . .

"Thần Kiếm môn người đến" !

"Trời ơi, lại là Mộ Tiêu Hàn tự mình dẫn đội? trên tay hắn chính là Thính Vũ kiếm chứ?"

"Còn có nguyên lãng, an bình, cộng thêm lần này tiếp tục dự thi Lăng Lạc

Tuyệt, Thất Kiếm khách tới bốn cái a!"

"Xem ra lần này Thần Kiếm môn nhận chân a, lần trước không đoạt cúp, phỏng chừng Kiếm Si tiền bối rất bất mãn a. . ."

Tô Hoan Hoan chính là ánh mắt tỏa sáng, hai tay dang rộng, thẹn thùng lộ ra si mê biểu tình.

"Mộ sư huynh!"

Một thân màu xanh da trời âu phục áo khoác, vóc người thon dài cao ngất, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, dáng dấp thật giống như một cái hỗn huyết hình Người Mẫu Nam, thà nói là cổ xưa Kiếm Môn Thủ Tịch đại đệ tử, Mộ Tiêu Hàn dáng vẻ càng giống như một cái điện ảnh Nam Minh Tinh.

Nếu không phải hấn cầm trên tay một cái màu xanh da trời vải vóc túi trường kiếm, sợ rằng không người sẽ cho rằng hấn là một cái kiếm khách.

Thấy Tô Hoan Hoan đám người, Mộ Tiêu Hàn lộ ra một cái nhiệt độ cùng thân thiết nụ cười, khách khí gật đầu tỏ ý, "Tô sư muội, vẫn khỏe chứ" .

Hấn nụ cười này, thật giống như đem trong núi mây mù cũng cho vệt ra, sắc trời chiếu khắp tựa như.

Sơn môn miệng những nữ nhân này, bao gồm lâu duyệt, Trần Dao, thậm chí Liễu Thiển Thiển cùng những cô gái khác, cũng nhìn đến ánh mắt sáng lên.

Tô Hoan Hoan hai tay rúc lại ngực, phảng phất tâm đều phải hóa, "Mộ sư huynh, người thật là càng ngày càng đẹp trai. . . làm sao bây giờ, người nếu không dẫn ta hồi Thần Kiếm Môn đi. . . ô. . . nam nhân làm sao có thể dáng dấp đẹp trai như vậy mà! nhất định là lão thiên gia thay người ăn gian!"

"Tô sư muội cũng đừng mang ta ra đùa giỡn", Mộ Tiêu Hàn tựa hồ cầm cô em này cũng rất bất đắc dĩ, ngược lại hướng Liễu Hàn Yên đạo: "Liễu sư muội, bao năm không thấy rồi, nghe người kiếm Lương Duyên, chúc mừng" .

"Cám ơn Mộ sư huynh", Liễu Hàn Yên đảo rất bình tĩnh, cũng không bởi vì Mộ Tiêu Hàn đẹp trai mà như thế nào.

Tần Xuyên tâm lý chua xót mà nghĩ, này Mộ Tiêu Hàn dáng dấp cũng một loại mà, nhiều lắm là hãy cùng chính mình một cái cấp bậc, làm gì những nữ nhân này nhìn hắn với thấy thần tiên như thế, còn là lão bà của mình được, không có bị mê muội.

Hắn ngược lại chú ý tới Mộ Tiêu Hàn sau lưng Lăng Lạc Tuyết rồi.

Lăng Lạc Tuyết để tóc dài, dung nhan hướng lên trời, thiếu thêm vài phần anh khí, thêm mấy phần linh hoạt kỳ ảo nhu mỹ, bất quá một thân cao bồi áo khoác cùng quần dài màu đen, vẫn có thể nhìn ra lúc trước giả tiểu tử bộ dáng.

Chẳng qua là, Lăng Lạc Tuyết vẻ mặt vô cùng nhạt bạc, không hề có một chút nào bởi vì thấy người quen cũ, mà có tâm tình gì chấn động, phảng phất như là thấy người xa lạ.

Tần Xuyên trong đầu hiện lên ban đầu cáo biệt thời điểm, Lăng Lạc Tuyết một cái hôn, Tự Nhiên hơi xúc động, cười chào hỏi: "Tiểu Tuyết Nhi, rốt cuộc lại gặp mặt!"

Lăng Lạc Tuyết phảng phất không nghe được, căn bản không tiếp lời.

Mộ Tiêu Hàn mấy phần tò mò hỏi: "Lạc Tuyết sư muội, người và vị tiên sinh này nhận biết?"

Lăng Lạc Tuyết lúc này mới đáp một câu: "Hắn là người Tần gia, nhận biết nhưng không quen" .

"Ồ? người Tần gia. . . chẳng lẽ, tiên sinh người chính là Hàn Yên sư muội chồng, Tần Xuyên?" Mộ Tiêu Hàn trong mắt lóe lên một tia ánh sáng, hỏi.

Tần Xuyên mặt đầy buồn rầu, thế nào Lăng Lạc Tuyết lại đối với hắn như

vậy? ban đầu không cố gắng sao? thế nào bây giờ liền một bộ người xa lạ tư thái.

"Đúng vậy", Tần Xuyên uể oải đáp ứng âm thanh.

Mộ Tiêu Hàn cẩn thận nhìn Tần Xuyên một hồi, "Ở trong môn nghe, Tần tiên sinh đem Cơ gia Cơ Vô Song đánh tàn phế, quả thực có chút làm người ta lộ vẻ xúc động. bây giờ xem ra, Tần tiên sinh quả thật thực lực cao thâm, ta thực lực không đủ, không nhìn thấu Tần tiên sinh tu vi" .

Tần Xuyên lững thững cười một tiếng, "Như nhau, ta cũng nhìn không thấu được người" .

Ở bên nguyên lãng cười khẽ một tiếng, "Đại sư huynh, Cơ Vô Song trúng liền cấp Tiên Thiên cũng chưa tới, nếu không phải hãn khi còn trẻ lại vừa là Cơ gia lớn nhỏ, có thể đánh bại hãn người nhiều hơn nhiều.

Trên đời có nhiều chút công pháp là có thể ẩn giấu tu vi, lấy người cao cấp Tiên Thiên thực lực, trên đời kia có nhiều người như vậy là người không nhìn thấu, huống chi hãn mới hơn hai mươi tuổi, phỏng chừng cái này Tần gia thiếu gia là luyện che giấu tu vi công pháp thôi" .

Tần Xuyên ở Colombia gặp qua cái này nguyên lãng, với Mộ Tiêu Hàn so với, thực lực kém không ít, vẫn còn ở Trung Cấp Tiên Thiên đỉnh phong, nhưng làm người quả thật ngạo mạn đặc có thể.

"Sư đệ, lời nói không thể nói như vậy, có thể đánh tàn vô song công tử lại toàn thân trở ra người, tuyệt không phải người thường", Mộ Tiêu Hàn ánh mắt mang theo thâm ý, đối với (đúng) Tần Xuyên đạo: "Có cơ hội, Tiêu Hàn còn hy vọng với Tần tiên sinh luận bàn một phen, mặc dù tuổi tác trường không ít tuổi, nhưng còn hy vọng Tần tiên sinh không cần để ý" .

Lời này vừa nói ra, Tô Hoan Hoan với nguyên lãng bọn người là ngoài ý muốn vô cùng, mang theo ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Tần Xuyên.

Bởi vì, Mộ Tiêu Hàn là đã ra tên gọi "Quân Tử Kiếm", hẳn cơ hồ chưa bao giờ sẽ chủ động cùng người tử võ, thường thường cũng là người khác muốn với hẳn so với.

Trừ phi, Mộ Tiêu Hàn cho là, Tần Xuyên là phi thường đáng giá khiêu chiến đối thủ!

Tần Xuyên ngược lại rất hiểu, Mộ Tiêu Hàn kiếm ý cảnh giới, là hẳn gặp qua nhân trung, tính là rất cao rồi.

Cho nên, Mộ Tiêu Hàn có thể có thể cảm giác được một cái tư tưởng Tần Xuyên cất giấu kiếm ý, cho nên mới phi thường khát vọng dò xét xuống.

Loại cảm giác này, chỉ có kiếm ý đến cảnh giới nào đó, mới có thể lãnh hội, người bên cạnh ngay cả Tần Xuyên tu vi cũng không cảm giác được, càng không cảm giác được Tần Xuyên trong lòng thanh kiếm kia rồi.

"Được a, bất quá hôm nay không rảnh", Tần Xuyên có chút tức giận nói, hẳn còn đang là Lãng Lạc Tuyết lạnh lùng buồn bực đây.

"Đó là Tự Nhiên, nếu nhận thức, sau này tự có cơ hội", Mộ Tiêu Hàn nói xong, với mọi người lễ phép cáo từ, liền dẫn môn nhân lên núi.

Tô Hoan Hoan nhìn Mộ Tiêu Hàn bóng lưng, mặt đầy mê luyến, "Thật là đẹp trai a. . . nếu không phải vì hai người các người Xú Nha Đầu mua quần áo, ta cũng phải đi với Mộ sư huynh trở về trên núi! đều tại các người!"

Lâu duyệt với Trần Dao mặt lộ vẻ cười khổ, trong đầu nghĩ cũng không phải là các nàng tự mình nghĩ xuống núi mua quần áo, đại sư này tử thật không biết xấu hổ.

Đoàn người lên xe, lao tới Lạc thành phố thị khu.

Trên đường, Liễu Thiển Thiển phi thường bát quái hỏi đến Mộ Tiêu Hàn chuyện, Tô Hoan Hoan dĩ nhiên là tri vô bất ngôn (không biết không nói), một

bên nói còn vừa lộ ra say mê biểu tình.

Nhắc tới, Mộ Tiêu Hàn coi như là Kiếm Si nhảy biển cả chân chính trên ý nghĩa người nổi nghiệp, bởi vì nhảy biển cả si mê kiếm đạo, ngay từ đầu căn bản không tâm tư dạy đồ đệ, có thể vì môn phái có thể có nhiệm kỳ kế hợp cách chương môn, hẳn dự định muốn thu hầy thu một cái mạnh nhất.

Vì vậy, đi thăm danh sơn đại xuyên, đi qua Thần Châu đất đai, Kiếm Si tổn gần năm năm, mới tìm được Mộ Tiêu Hàn này cây hạt giống tốt, mang hồi Thần Kiếm Môn hết lòng dạy dỗ.

Mộ Tiêu Hàn cũng là không phụ sự mong đợi của mọi người, mười bốn tuổi liền lĩnh ngộ kiếm ý, tu vi đột nhiên tăng mạnh, hơn nữa tài đức vẹn toàn, chưa bao giờ sẽ có ngạo mạn tư thái, người bị môn người yêu mến.

Ngay cả nhảy biển cả, để tỏ lòng đối với (đúng) tên đồ đệ này hài lòng, đem mình bội kiếm, Thần Kiếm môn Tam Đại Thần Kiếm một trong "Thính Vũ", thật sớm truyền đưa cho Mộ Tiêu Hàn.

Thăng đến Mộ Tiêu Hàn hơn hai mươi tuổi, nhảy biển cả cảm giác tu vi mình rất khó có cái gì đột phá thời điểm, mới lục tục thu phía sau những đệ tử kia.

Nói điếm trực bạch, ngoại trừ Mộ Tiêu Hàn trở ra, Thần Môn Thất Kiếm khách còn lại kia sáu cái, đều là nhảy biển cả tâm tình tốt, nhìn những hài tử này tư chất không tệ, thuận tiện nhận lấy.

Thần Kiếm bên trong cửa, không người có thể với Mộ Tiêu Hàn tranh phong, rất nhiều công việc hàng ngày đã sớm do Mộ Tiêu Hàn Đại Chương Môn quản lý.

"Oa! nguyên lai kia Đại suất ca đã hơn 40 tuổi á!" Liễu Thiển Thiển mặt đầy giật mình, hoàn toàn không nhìn ra.

"Đó là, tỷ tỷ ta nhưng là nhận biết Mộ sư huynh nhanh ba mươi năm đây! hẳn

liền là từ nhỏ cứ như vậy soái. . ." Tô Hoan Hoan tràn đầy say mê.

Liễu Thiển Thiển nháy mắt mấy cái, kêu lên một tiếng, "A! ? Tô tử tử, nguyên lai người cũng lớn tuổi như vậy á! ?"

Tô Hoan Hoan phát hiện mình nói lỡ miệng, không ngừng bậm rợn giả bộ ngu địa cười nói: "Cái gì? ta nói gì? ha ha. . . chúng ta sắp đến cửa hàng tổng hợp chứ ?"

"Cũng đúng nha", Liễu Thiển Thiển chính là tự nhiên bẻ ngón tay, tính con số, "Lăng Vân Sư Thái là mẹ của ta Sư Tử, Tô tử tử niên đại đó chính là Sư Thái đệ tử, đến bây giờ cũng quá thật hơn ba mươi năm đây. . ."

Tô Hoan Hoan tức giận tới mức trợn mắt, thét chói tai: "Khác (đừng) liền như vậy! cô gái tuổi là có thể nói không! ?"

Liễu Thiển Thiển le lưỡi một cái, bậm rợn trợn tử tử trong ngực, nhưng vẫn là ở nơi nào nhỏ giọng hỏi Liễu Hàn Yên, rốt cuộc Tô Hoan Hoan mấy tuổi.

Trong xe lâu duyệt với Trần Dao cũng cười trộm không dứt, phải biết, Thủy Vân Tịnh Trai nội nếu ai dám nghị luận Tô Hoan Hoan Đại Sư Tử tuổi tác, nhưng là sẽ bị đông thành băng côn.

Liễu Hàn Yên một bên trấn an Đại Sư Tử, một bên lại mấy phần phức tạp nhìn về phía Tần Xuyên, bởi vì Tần Xuyên từ lên xe bắt đầu, vẫn im lặng không lên tiếng suy nghĩ chuyện.

"Người rất để ý Lăng Lạc Tuyết?" Liễu Hàn Yên hỏi.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Diên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 572: Không Kém Đây Một Cái

0 572

Tần Xuyên sững sốt một chút, cường cười nói: "Lão bà người đừng hiểu lầm, ta chỉ là muốn, nàng tại sao dường như nhìn thấy chúng ta không mấy vui vẻ" .

"Nhìn thấy ta, nàng vốn cũng không lại cao hứng, về phần nhìn thấy người, ta cũng không biết tại sao", Liễu Hàn Yên nói.

"Ta cùng nàng cũng không tính được nhiều quan hệ thân mật, cũng chính là bằng hữu", Tần Xuyên trong đầu nghĩ, kia hôn một cái không coi vào đâu đi.

"Ta không quan tâm, ngược lại. . . cũng không kém đây một cái", Liễu Hàn Yên nói.

Tần Xuyên cười khố, "Phóng khoáng hay lại là lão bà người phóng khoáng. . ."

Tô Hoan Hoan nghe, mấy phần kỳ quái nói: "Cái gì gọi là không kém đây một cái? Hàn Yên sư muội, chẳng lẽ chồng người còn xuất quỹ không chỉ một? ! này có thể không được, ta muốn đi nói cho sư phó! sư phó nàng nhất định sẽ làm thật hăn xả giận cho người!"

Tần Xuyên mặt đều phải sụp đổ, vội vàng giải thích: "Đại Sư Tỷ, người muốn hãy nghe ta nói, sự tình không phải là như vậy. . ."

Liễu Hàn Yên thở dài nói: "Sư Tỷ, đây là chúng ta giữa chuyện. . . hết thấy đều là ta cho phép, người cũng không cần đi theo sư phó trước mặt nàng nói thêm cái gì" .

"Thật giả. . ." Tô Hoan Hoan cổ quái nhìn Tần Xuyên mấy lần, đạo: "Mặc dù nói Mộ sư huynh cảm thấy người rất mạnh, kia người nên quả thật có cân lượng, có thể người có thể đừng cái này thì có thể khi dễ thầy ta muội nha."

Tần Xuyên thở phào nhẹ nhõm, nếu là Lăng Vân Sư Thái chạy tới đuổi giết hẳn, hẳn có thể như thế nào cho phải, không ngừng bận rộn gật đầu đáp ứng.

Tô Hoan Hoan ngay sau đó lại mang xấu xa nụ cười, sỉ vả sỉ vả Liễu Hàn Yên cánh tay, "Sư muội, ta xem người Âm Nguyên vị phá, chẳng lẽ là Bởi vì, mới để cho chồng người đi bên ngoài tìm nữ nhân?"

Lời này vừa nói ra, bên trong xe lâu duyệt với Trần Dao cũng đỏ mặt, Liễu Thiển Thiển chính là ăn một chút cười duyên.

Liễu Hàn Yên mặt đầy ổn định, trả lời: "Có một bộ phận là nguyên nhân này, nhưng không hoàn toàn là" .

"Thật không hổ là ta Hàn Yên sư muội, khi còn bé, Sư Tỷ ở trên núi nhìn thấy người, đã cảm thấy người không giống bình thường, không nghĩ tới kết cái cưới cũng như vậy không giống vật thường", Tô Hoan Hoan chặc chặc lắc đầu cảm khái, sau đó liếc Tần Xuyên liếc mắt, "Thật là tiện nghi người, Hừ!"

Mọi người rốt cuộc đã tới Lạc thành phố lớn nhất sa hoa công ty bách hóa, đi vào trước, Tô Hoan Hoan hỏi "Tiểu Tần, người Caly có bao nhiêu tiền à?"

Tần Xuyên biết đây chính là nịnh hót cơ hội tốt, vội vàng vỗ ngực nói: "Đủ đem toàn bộ Bách Hóa cao ốc mua lại!"

"Khoác lác, đến lúc đó ta mua cũng đừng không đủ tiền a", Tô Hoan Hoan nói.

"Yên tâm đi, Sư Tỷ, ta là người ưu điểm không nhiều, ngoại trừ dáng dấp đẹp trai, liền còn dư lại có tiền!" Tần Xuyên rất nghiêm túc nói.

"Ừ, mặc dù người không đẹp trai, nhưng ta hy vọng người có tiền", Tô Hoan

Hoan hì hì cười một tiếng, liền bắt đầu mang theo hai sủ muối vọt vào Bách Hóa thương trường, đủ loại điên cuồng mua.

Chờ đến ba giờ đầu đi dạo đi xuống, bao lớn bao nhỏ xa xỉ phẩm đã mua hơn hai mươi túi, lâu duyệt với Trần Dao hai Nữ Đệ Tử cũng ăn mặc mà lại thành phố lệ người bộ dáng.

Tần Xuyên đem thẻ cà một cái, trực tiếp quét đi bốn mươi bảy Vạn, mí mắt đều không nháy mắt xuống.

Tô Hoan Hoan lần này mới tin, Tần Xuyên quả thật rất có tiền, nhất thời lại nói lên, phải đi ăn Lạc thành phố đắt tiền nhất phòng ăn.

Tần Xuyên dĩ nhiên không có vấn đề, lại mang một đám nữ nhân đi Lạc trung tâm thành phố một tòa Đại Hạ phòng ăn xoay tròn, đây cũng là bản xứ một nhà duy nhất Michelin phòng ăn.

Phòng ăn chủ yếu kinh doanh là Mãn Hán toàn tịch bên trong một ít trân quý thức ăn, trong đó một đạo heo sữa quay càng là đầu bếp tuyệt hoạt, vừa lên bàn sẽ để cho Tô Hoan Hoan cùng Liễu Thiển Thiển chảy nước miếng.

Hai cô bé liền ăn xong rồi ngay ngắn một cái chỉ heo sữa quay, khiến cho Tần Xuyên lại nhiều điểm hai cái, suốt ăn ba cái, đem trong phòng ăn các đầu bếp đều sợ ngậy người.

Như thế vẫn chưa đủ, Tô Hoan Hoan còn điểm chừng mấy bình đắt tiền dương tửu, ngoạn miếng thịt lớn uống từng ngụm lớn rượu, hiển nhiên giống như một nữ thổ phi.

Nửa đêm, xanh trở lại Long Sơn trên xe, Tô Hoan Hoan vượt ăn no bụng, khắc mùi rượu, mặc dù nàng hoàn toàn có thể dùng chân khí nâng cốc tinh loại bỏ bên ngoài cơ thể, nhưng nàng liền thích say như vậy huân huân đến, một đường còn hát sơn ca, đem xe bên trong những người khác chọc cho hợp bất long chủ.

Tần Xuyên không khỏi thật tò mò, Lăng Vân Sư Thái thật định đem vị trí chương môn truyền cho việc này bảo? đó cũng quá có quyết đoán!

Hôm sau, mặc dù không trung như cũ tối tăm mờ mịt, nhưng Thanh Long Tự ngắm Long Thai, một mảnh rộng lớn trên bình đài, nhưng là số người đông đảo, phi thường náo nhiệt.

Bởi vì là Cổ Võ giới thịnh hội, không thích hợp cho công chúng biết, nhưng các thủ trưởng lại phi thường chú ý.

Chân Long đại hội chính thức khai mạc trước, là do Nhất Hào thủ trưởng, thông qua video truyền trực tiếp nói khai mạc đọc diễn văn, đại khái ý tứ liền là hy vọng toàn bộ Cổ Võ Gia Tộc cùng môn phái, có thể tuân thủ nghiêm ngặt võ giả đạo đức quy tắc, công bình công khai công chính tỷ võ, cũng hy vọng có chút tuổi trẻ Cổ Võ Giả môn có thể trong tương lai ra sức vì nước.

Chờ đến đọc diễn văn kết thúc, chạy tới hiện trường Tổng Bảo Khôn, Long Hải Hiên các nước bình an cùng quân đội các đại lão, lục tục lên đài, đơn giản trọng thân đại hội quy tắc

Mà Hoa Hạ Quân Bộ đặc biệt sở nghiên cứu sở trưởng, Long gia đại gia Long Hải Hoa, chính là giảng giải lần này đại hội tưởng thưởng đặc biệt.

"Tin tưởng đang ngồi Cổ Võ giới chư vị, không ít đều có chỗ nghe thấy, lần này phần thưởng đệ nhất, là cùng quân đội chúng ta nghiên cứu Thần Vật Viêm Long Lân có liên quan, chi tiết cụ thể, chúng ta bất tiện tiết lộ, nhưng có thể nói cho chư vị là, phần thưởng này cũng không phải là cường chế tính, bởi vì đủ có nguy hiểm tương đối, rất có thể khiến cho người xuất sắc Nhất Phi Trùng Thiên, tấn thăng làm người kế tiếp tông sư, cũng có thể từ nay vẫn lạc. . ."

Nghe được Long Hải Hoa lần này ngôn từ, mọi người dưới đài đều là mặt lộ kinh ngạc, chẳng ai nghĩ tới, lần này khen thưởng lại tà môn như vậy.

Tần Xuyên chính là cau mày một cái, hẳn đã thấy qua chừng mấy khối Thần

Vật, quả thật có thể cảm nhận được, Thần Vật uy lực vô cùng, nhưng phải nói vật kia có thể giúp người tấn thăng tông sư, Tần Xuyên cảm thấy rất không đáng tin cậy. . . không biết Hoa Hạ quân đội trong hồ lô bán cái loại thuốc gì.

Đối với (đúng) đại đa số người mà nói, mặc dù không nói rõ ràng Thần Vật Viêm Long Lân là cái gì, thì thế nào để cho võ giả tấn thăng tông sư, nhưng ít ra có gan Phách võ giả, tuyệt không buông tha loại này ngàn năm một thuở cơ hội!

Long Hải Hoa cười một tiếng, còn nói: "Trừ lần đó ra, bởi vì một ít nguyên nhân, Thiết Phù Đồ Thất tướng quân bên trong, bây giờ đã trống ra hai cái chỗ ngồi, thứ sáu, thứ Thất tướng quân vinh dự đầu hàm, tương hội tại lần này đại hội sau khi kết thúc, do hạng hai vị trí đầu người xuất sắc thừa kế."

Này một khen thưởng nói lên, để cho nhiều người hơn cảm thấy thêm thường, tấn thăng tông sư cái gì, là để cho người không có yên lòng, nhưng Thất tướng quân chỗ ngồi, ý nghĩa có thể trực tiếp tiến vào quân đội cao tầng, còn có thể nắm giữ bộ đội, đây chính là thật lợi nhuận tốt.

Theo khen thưởng tuyên bố kết thúc, rút thăm chính thức bắt đầu.

Cơ gia, Liễu gia, Sở gia, Nạp Lan gia tộc cùng Tần gia các loại, xếp hạng thứ mười Cổ Vũ thế gia, phân biệt phái ra mỗi người chọn lựa một tên dự thi con em.

Thần Kiếm môn, Thủy Vân Tịnh Trai cùng đội chủ nhà Thanh Long Tự tam đại Tông, cùng với Long Hồ Sơn, Bá Dao môn, tà dương Sơn Trang, Bạch Long Tự, Đường Môn, Côn Lôn cùng Thiết Kiếm Môn Thất Đại Phái, là các phái ra đến một cái ba người không các đệ tử, tham gia đại hội.

Mặc dù quy tắc bên trong nói rõ, mỗi một môn phái cũng có thể chọn ba người đệ tử dự thi, nhưng loại này tỷ võ nhiều người không hữu hiệu, cho nên các phái hay lại là lý tính địa chọn lựa tối có cơ hội đệ tử.

Còn lại còn thừa lại vị trí, thì bị còn lại một ít cao tầng nhìn trúng môn phái

cùng con em gia tộc chia cắt, tổng cộng là năm mươi, mười tám đến hai mươi lăm tuổi giữa tuổi trẻ võ giả, tiến hành cuộc thi vòng loại.

Trong đám người này, hấp dẫn "Tuyển thủ hạt giống", Tự Nhiên phá lệ bị chú ý.

Cơ gia Cơ Vô Danh, Thần Kiếm môn Lăng Lạc Tuyết, chính là bị cho rằng là có khả năng nhất đoạt cúp hai người.

Cơ Vô Danh tin đồn quá nhiều, cộng thêm đứng ở trên đài cũng cảm giác khí thế đè ép tất cả mọi người, phá lệ tỉnh ngộ.

Lăng Lạc Tuyết là bởi vì năm năm trước hãy cùng Liễu Hàn Yên đánh không phân cao thấp, Liễu Hàn Yên lúc ấy bởi vì người đeo công chức các loại nguyên nhân, thân phận nhạy cảm không tham ngộ cuộc so tài, Lăng Lạc Tuyết lại bị sư môn phái tới tái chiến một lần, này rõ ràng liền so với người khác khởi điểm cao rất nhiều.

Tần Xuyên ngồi ở Tần gia trong trận doanh, ngáp, nhìn trên đài đám người tuổi trẻ kia, có mấy cái cuối cùng lần đó Colombia từng thấy, bao gồm tà dương Sơn Trang Hoa Nguyệt, Bạch Long Tự linh hoạt khéo léo hòa thượng các loại. . .

Nhưng Tần Xuyên cũng không cảm thấy những người này có cơ hội gì, hẳn thấy, tràng này Chân Long đại hội hạng nhất đã không huyền niệm. . .

"Tần Xuyên, người thấy cho chúng ta gia Tần Khải, có thể đánh đến Top 8 sao?" Tần Minh rất là khẩn trương chờ rút thăm, không nhin được hỏi.

"Nhìn rút thăm đi, vận khí tốt lời nói có lẽ có cơ hội", Tần Xuyên như nói thật, dù sao, đụng phải Cơ vô tên gì, có thể hay không thật tốt xuống lô đài đều là vấn đề.

Tần Minh thở dài nói: "Đi vào Top 8, liền có thể bắt được không ít chỗ tốt, vốn là cho là năm nay mười phần chắc chín, có thể sau khi đến phát hiện, lần này

nước rất sâu a" .

"Đúng vậy, năm năm trước, hai mươi mấy tuổi có Sơ Cấp Tiên Thiên thực lực cũng đã rất giỏi rồi, kết quả bây giờ Tiên Thiên Vũ Giả đều được Cổ Vũ thế gia tiêu phối rồi, này để cho chúng ta những thứ này còn không có đột phá sống thế nào a", Tần Tử Hằng buồn bực nói.

Tần Mạnh đánh con trai đầu một chút, "Biết rõ mình yếu, còn không cố gắng luyện công! Hoa Hạ cao tầng chú trọng bồi dưỡng người tuổi trẻ, tương lai vài chục năm đúng là Cổ Vũ giới phần vinh hưng vượng thời gian, các người không còn cố gắng, chỉ có thể đuổi các người đi công ty đi làm!"

"Tần Xuyên Ca,, nếu là người chịu dự thi là tốt, chúng ta đây nhất định có thể lấy đệ nhất", Tần Cầm rất tiếc rẻ nói.

Tần Xuyên nhún vai một cái, "Dù sao ta bỏ lỡ Võ thi, dù sao cũng phải dựa theo quy củ tới mà, phải cho người tuổi trẻ cơ hội, Tần Khải này tiểu tử mà luyện rất khắc khổ!"

"Hừ, nói người thật giống như nhiều lớn tuổi tựa như", Tần Minh lắc đầu thẳng than thở, cảm thấy Tần gia quá bị thua thiệt, bất quá nhìn một chút bên cạnh Liễu Hàn Yên, trong đầu nghĩ đến Liễu gia cũng không chọn nàng dự thi, cũng dễ chịu một chút.

Rút thăm sau khi kết thúc, không bao lâu ngay tại một nhanh đại bảng thưởng công bố ra.

Mấy nhà hoan hỉ mấy nhà buồn, Tần Khải coi như may mắn, không với mấy cái hấp dẫn chia được một tổ, để cho người Tần gia thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá, những thứ kia trận đầu liền phân đến với hấp dẫn tuyển thủ một tổ, liền mỗi cái gục đầu, ảo não đi xuống.

Năm năm một cơ hội, ai không hy vọng ở cao tầng các thủ trưởng trước mặt

thật tốt lộ cái mặt, lời như vậy, là có thể tiền đồ tựa như cấm, có thể vòng thứ nhất bị xuyên đi xuống, thì đồng nghĩa với nguyện vọng bị lỡ.

"Liễu Nham ca, người rút được ai vậy?"

Lúc này Liễu gia Liễu Nham đi xuống, nhìn hẩn mặt không chút máu dánh vẻ, Liễu Thiển Thiển thật tò mò địa đi lên hỏi.

Liễu Nham lộ ra một cái so với khóc còn khó coi hơn nụ cười, run rẩy cầm trên tay que gỗ cầm cho mọi người nhìn một cái.

"Cơ Vô Danh! ?"

Lần này, tất cả mọi người lúng ta lúng túng không nói ra lời, mang theo một tia đồng tình nhìn tiểu tử.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 573: Cứu Tâm Hải Đường

0 573

Rút được đối với (đúng) Cơ Vô Danh Liễu Nham phi thường chua xót, nhưng bên kia, Cơ Vô Danh trở lại Cơ gia chỗ ngồi lúc, cũng phi thường bất mãn.

Tên này tuổi trẻ to lớn nam tử, đem rút được que gỗ như vậy tiện tay ném một cái, đặt mông ngồi ở trên một cái ghế, lộ ra rất là không nhìn được biểu tình.

Cố ý giành thời gian tới chủ nhà họ Cơ Cơ Vạn Lý, thấy con trai như vậy thần thái, hỏi "Người làm sao vậy? rút được người nào? rất khó giải quyết sao?"

"Khó giải quyết?" Cơ Vô Danh toét miệng bật cười một tiếng, "Tất cả đều là một bang rác rưởi, cái nào có thể để cho ta cảm thấy khó giải quyết? ta chỉ là không tâm tình với những thứ kia rác rưởi so chiêu thôi, với một bang phế vật so chiêu, lãng phí thời gian của ta" .

Cơ gia tất cả mọi người lộ ra bất đắc dĩ nụ cười, nhưng bọn hắn cũng không nghi ngờ Cơ Vô Danh thực lực, chẳng qua là này ngạo mạn tính cách, cũng thật gọi bọn hắn nhức đầu.

"Vô Danh a, là cha biết người một cái tính, không muốn để ý tới những thứ này tục sự. nhưng là, ca của người âm thầm mất tích, khó khăn làm được việc lớn, bây giờ chúng ta Cơ gia phi thường yêu cầu người đứng ra.

Chỉ có lần này Chân Long đại hội, đem còn lại mấy cái bên kia thế gia cùng tông môn hoàn toàn chấn nhiếp, chúng ta Cơ gia địa vị mới có thể vững như bàn thạch, người có thể ngàn vạn lần không nên bởi vì hành động theo cảm tình, liền

không cố gắng dự thi a", Cơ Vạn Lý dặn đi dặn lại dặn dò.

Cơ Vô Danh không nhịn được nói: "Ta nếu là không quản các người, cũng sẽ không tới! yên tâm đi, ta thì nhịn ba ngày trước, các loại (chờ) đem hạng nhất bắt vào tay, các người coi như đừng nữa quản ta, ta phải đi tìm Tần gia Tần Xuyên quyết đấu, hiểu không?"

"Ha ha, bắt được hạng nhất, người nghĩ với ai đánh cũng không là vấn đề", Cơ Vạn Lý cũng không nhiều ngăn trở, dù sao Tần Xuyên phế Cơ Vô Song, hẳn cái này làm cha, đã sớm nghĩ (muốn) dạy dỗ một chút Tần Xuyên.

Về phần mình con trai thực lực, Cơ Vạn Lý thấy đến mức hoàn toàn không là vấn đề.

...

Ireland nam bộ dãy núi, to lớn Sơn Thế nội bộ, Vu Sư hiệp hội nơi đóng quân.

Một cái trần đầy màu đen thủy tinh mỏ sắt cự đại không gian nội, chính giữa là một vài mười đạo nấc thang đài cao.

Trên đài cao, một cái do đủ loại to lớn xương thú cùng Khô Lâu chế tạo mà thành ngai vàng, đang ngồi một tên không nhìn ra cụ thể tuổi tác nam tử.

Nam tử một con mái tóc dài màu trắng, nhưng mặt mũi lại còn rất trẻ, ngũ quan đường ranh mang theo mấy phần âm nhu nhẵn nhụi đẹp, một đôi con người là Yêu Tà khí mười phần lục tòng thạch sắc.

Hắn một thân màu đen Ngọc Thửu lông chim thật sự tuyết đồ trang sức áo khoác ngoài, bên trong mặc cổ xưa tinh xảo Tử Sắc tơ lụa trường bào, khám kim cương cùng kim sắc sợi tơ, vô cùng hoa lệ.

Mà ở nam tử trên đỉnh đầu, đỉnh đầu đen nhánh hắc thiết vương miện, chứng minh thân phận của hắn —— đương thời Vu Vương, Dizon Broken!

Dizon Broken trên tay, chính lật xem một vốn có chút cũ kỹ ố vàng sách vở, mặc dù phía trên viết là một ít bút lông Hán Tự, nhưng thông kim bác cổ, mới học uyên bác hẳn, cũng không có bất kỳ đọc thượng chương ngại.

" Không sai, đây đúng là Thủy Vân Tịnh Trai Cấm vốn, « Cửu Tâm Hải Đường ghi âm » , may mà Hắc La Sát nữ sĩ, ta cũng coi như nhìn một lần cho thỏa", Dizon Broken chậm rãi khép quyển sách lại, ánh mắt nhìn về dưới đài cao, đứng chờ hẳn đáp lại Hắc La Sát cùng Tuyết Nữ.

Hắc La Sát tự tin cười một tiếng, "Vu Vương Bệ Hạ, quyển này « Cửu Tâm Hải Đường ghi âm » là năm đó ta rời đi Thủy Vân Tịnh Trai thời điểm len lén lấy được, trên đời chỉ có bản đơn lẻ.

Chỉ tiếc, ta ở Thủy Vân Tịnh Trai chẳng qua là điều nghiên cải tiến Thiên Huyền Băng Ngưng, đối với (đúng) Thủy Vân Tịnh Trai một cái khác tuyệt học 'Dược Lý' cũng không có bao nhiêu nghiên cứu.

Nhưng là nếu này « chín tâm » một lá thư có thể được Thủy Vân Tịnh Trai coi là tối cấm kỵ Dược Học bản đơn lẻ, tất nhiên có nó chỗ độc đáo, sớm nghe Vu Vương tinh thông toàn bộ Vu Thuật, Tự Nhiên bao gồm kỳ trùng kịch độc Vu Thuật.

Một khi có này « chín tâm » bản đơn lẻ, kết hợp Kịch Độc Vu Thuật, nhất định là như hổ thêm cánh."

Dizon Broken hí mắt một cái, vân đạm phong khinh cười nói: "Cửu Tâm Hải Đường ghi âm, là Hoa Hạ ác độc nhất một quyển 'Độc Kinh ". mặt trên của nó nhẹ nhàng nhất độc, cũng có thể làm cho một cái Tiên Thiên Vũ Giả trong vòng một giờ toi mạng. . .

Chẳng qua là chế tạo phía trên độc, phi thường khó khăn, tài liệu cũng bởi vì niên đại xa xưa, rất nhiều không cách nào tìm. Hắc La Sát nữ sĩ bây giờ đem nó giao cho trên tay ta, vậy là cái gì dự định đây?"

Hắc La Sát ánh mắt lộ ra một màn điên cuồng vẻ, "Vu Vương Bệ Hạ, Thần Vật xuất thế, đã không chỉ một cái, Thần Vật uy lực, cũng đã để cho người thấy được nó giá trị. . . ta cho là, chỉ có cuối cùng có thể còn sống sót cường giả, mới có tư cách lấy được Thần Vật, không phải sao?"

Dizon Broken cười tủm tỉm nói: "Hắc La Sát nữ sĩ, người cũng coi như một vị tông sư cấp cường giả, cứ như vậy cam tâm tình nguyện, để cho Bản vương bắt được Thần Vật?"

"Vu Vương Bệ Hạ là đứng tại thế giới cường giả tối đỉnh, cho Vu Vương Bệ Hạ này nhóm cường giả lấy ra bên dưới, dù sao cũng hơn cho một ít cả người đồng tiền thối, cáo mượn oai hùm tiện nhân làm trâu làm ngựa, muốn tới đặc có tôn nghiêm, hưởng chi. . . bằng chính ta lực lượng, cũng không có biện pháp thắng nổi ta những địch nhân kia, đây cũng là được cái mình muốn", Hắc La Sát đạo.

Dizon Broken hài lòng gật gật đầu, "Có thể co dãn, Hắc La Sát nữ sĩ ngược lại rất thẳng thắn. . . Bản vương cũng không kém mấy tên thủ hạ, Hắc La Sát nữ sĩ với Tuyết Nữ tiểu thư, liền làm chúng ta Vu Sư hiệp hội khách khanh đi."

"Đa tạ Vu Vương Bệ Hạ!"

"Không nên khách khí, khoảng cách Tiềm Long đại hội chỉ còn lại ba tháng, chúng ta còn có thật nhiều chuyện phải chuẩn bị", Dizon Broken ánh mắt lóe lên nhìn chăm chăm trên tay « Cửu Tâm Hải Đường ghi âm », khóe miệng lộ ra một vẻ Tà Mị nụ cười.

. . .

Rút thăm kết thúc ngày thứ hai, Chân Long đại hội chính thức bắt đầu.

Mặc dù mới là vòng thứ nhất đào thải trận đấu, nhưng đã là vây đầy người xem, trên khán đài các gia các phái chỗ ngồi, không còn chỗ ngồi.

Đây cũng không phải là trong ti vi nhìn những Hoa Quyền đó tú thối, cũng không phải là cái gì theo quy củ quyền tới đánh biểu diễn, đây là lúc nào cũng có thể một cái ngoài ý muốn liền thương tánh mạng người Cổ Võ lôi đài, lên đài đều là ký "Giấy sinh tử", trừ phi là ác ý giết người, nếu không cũng sinh tử nghe Thiên Mệnh.

Đương nhiên, Chân Long đại hội trong lịch sử chết ngoài ý muốn cũng không nhiều, cũng liền một cái tay đếm được con số, ngược lại bị phế không ít người.

Vì đưa đến "Khởi đầu thuận lợi" hiệu quả, trận đầu tỷ võ, thượng chính là hấp dẫn một trong những người được lựa chọn Lăng Lạc Tuyết.

Lăng Lạc Tuyết đối thủ, chính là Long Hồ Sơn Đại Trưởng Lão Tôn Tử, Lục Thao.

Hai người đều là Trung Cấp Tiên Thiên thực lực, từ chân khí nhìn lên, là ngang sức ngang tài, chỉ tiếc, Lăng Lạc Tuyết là kiếm khách, cái này thì cơ hồ đứng ở thế bất bại.

"Lăng tiểu thư, tại hạ Lục Thao, trận chiến ngày hôm nay sẽ làm toàn lực ứng phó, nếu là mạo phạm xin thứ lỗi", Lục Thao chấp tay một cái nói.

Lăng Lạc Tuyết cũng không cầm kiếm lên đài, tay không, nghe được Lục Thao lời nói, hơi không kiên nhẫn, "Nhanh lên một chút ra chiêu" .

"Lăng tiểu thư không lấy chính mình bội kiếm?" Lục Thao hỏi.

"Lề mề phí nhiều lời như vậy? !" Lăng Lạc Tuyết khó chịu.

Lục Thao lại chấp tay một cái nói: "Tại hạ là nam tử, lẽ ra để cho nữ sĩ ưu tiên, hơn nữa Lăng tiểu thư nếu là kiếm khách, xin cầm bội kiếm, lấy toàn lực. .
."

"Người không ra chiêu, bà lão kia động thủ trước!" Lăng Lạc Tuyết đã nghe không nổi nữa, nàng một cái bước nhanh công kích, thân thể lăng không bay

xoáy, giơ lên hai cánh tay giãn ra, liên tiếp chém ra hơn mười đạo kiếm khí màu trắng.

Lục Thao có chút ứng tiếp không nổi, vận lên Long Hồ Sơn Thái Cực công, chân khí lâu dài dừng động, ở trước người hấn tạo thành một lớp bình phong.

Nhưng kiếm khí uy lực so với hấn Thái Cực chân khí cường đại hơn sắc bén nhiều, Lục Thao nhiều lần chân khí bình chướng bị đánh xuyên thủng, tổn ở thân thể uốn éo, tránh được những kiếm khí này công kích.

Trên khán đài Tần Xuyên thấy trạng huống này, không khỏi có chút ngoài ý muốn, ban đầu Lăng Lạc Tuyết mặc dù cũng chém ra qua kiếm khí, nhưng vậy căn bản coi là một gà mờ, thà nói là kiếm khí, càng giống như là sắc bén điểm chân khí.

Bây giờ Lăng Lạc Tuyết, xem ra là thật lĩnh ngộ thuộc về mình kiếm ý, nàng kiếm khí cũng có rồi không tầm thường lực sát thương.

Lúc này, trên đài Lục Thao phát hiện đánh như vậy đi xuống chính mình không có phần thắng chút nào, vội vàng xòe ra lưỡng nghi Tứ Tượng bước, chạy chỗ bắt đầu trở nên phiêu miểu phức tạp, để cho Lăng Lạc Tuyết rất khó bắt vị trí hấn.

Có thể Lăng Lạc Tuyết bay lên trời, hướng về phía Lục Thao chính là một chiêu phiêu miểu Thập Tam Thức Toái Tinh, dù là không có dùng kiếm, cũng sắp kiếm khí thành công trong nháy mắt bộc phát ra trên trăm đạo, lít nhít đã kích ở trên lôi đài!

"Đoàng đoàng đoàng!" . . .

Đá xanh trái đệm lôi đài bị đánh ra trên trăm hố nhỏ, đá vụn phi bính.

Lục Thao còn chưa kịp phản công, liền bị một chiêu này Toái Tinh thức đánh xuyên một cái đùi phải cùng một cái cánh tay trái, theo máu tươi chảy ròng, hấn

một cái lốc cốc ngã ngửa trên mặt đất.

Đến từ Thanh Long Tự Giới Luật hộ pháp, bề khổ Thiền Sư, coi như trọng tài, ở bên vừa gõ đồng la, kêu: "A di đà phật, Long Hồ Sơn Lục Thao bị thương vô lực tái chiến, Thần Kiếm môn Lăng Lạc Tuyết thắng" .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 574: Cây Kim So Với Cọng Râu

0 574

Trên khán đài phát ra trện trện tiếng vỗ tay, mọi người mặc dù đều biết Lăng Lạc Tuyết là đại nhiệt môn, nhưng không ngờ tới thắng được thoải mái như vậy.

Long Hồ Sơn người là đều là sắc mặt đen trầm trầm, dù sao Lục Thao làm là trung cấp Tiên Thiên Vũ Giả, lại bị đánh bại, hơn nữa đối phương ngay cả kiếm đều không mang.

Có thể đối mặt kiếm khách cường đại lực tàn phá, bọn họ cũng chỉ có thể nhận tài.

Ngày đó một cuộc tranh tài cuối cùng, vốn là an bài Cơ Vô Danh ra sân, nhưng Cơ Vô Danh quả thực không có hứng thú ở phía dưới nhìn những người khác đối với (đúng) lời, yêu cầu trước thời hạn ra sân.

Chân Long đại hội quan phương bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là để cho Cơ Vô Danh trước thời hạn đến buổi trưa dùng cơm phía trước cuộc tỷ thí.

Xanh trên ngọn long sơn gió rét lạnh liệt, thổi lên đài liễu gia đại biểu Liễu Nham tâm hoảng sợ vô cùng.

Đến trên đài, ở con mắt nhìn trừng trừng của mọi người bên dưới, Liễu Nham càng là thẳng nuốt nước miếng, cương cười hướng Cơ Vô Danh gật đầu một cái.

Một thân đơn bạc áo quần Cơ Vô Danh, tùy tiện đi tới Liễu Nham trước mặt, hỏi một câu: "Người trực tiếp nhận thua, hay là ta tiễn người đi xuống?"

Liễu Nham sững sờ, mặc dù cảm thấy áp lực lớn đặc không thở nổi, nhưng vẫn là cắn răng nói: "Chúng ta Liễu gia nam nhi, làm sao có thể nhận thua" .

"Kia vội vàng! ngớ ra làm gì! ?" Cơ Vô Danh trợn mắt nhìn trợn mắt.

Liễu Nham không ngừng bận rộn vận chuyển Tử Dương Công, trên cánh tay ngọn lửa màu tím như vậy chân khí dấy lên, làm bộ muốn sử dụng ra một chiêu Nhất Dương trùng thiên dựa vào.

Nhưng là, Cơ Vô Danh căn bản không cho hấn bất cứ cơ hội nào, trong lúc bất chợt tay phải lấy sống bàn tay hướng Liễu Nham ngược đánh một cái!

"Ầm!"

Nhất thanh muện hưởng, Liễu Nham cả người liền từ trên lôi đài bay ra bảy tám mét, sau đó lật lắn lông lốc vài vòng, trên đất nhổ một bãi nước miếng máu tươi, ngất đi!

"Ồn ào! ! —— "

Toàn trường cơ hồ gần nửa khán giả đều đứng lên, phát ra ầm ầm tiếng tán phục!

Này kia là Tiên Thiên Vũ Giả tử thí? căn bản là một người trưởng thành đánh Ấu Nhi a! giống như đá văng ra một cái tiểu miêu tiểu cầu, không phí nhiều sức!

Tần Xuyên ánh mắt đông lại một cái, cả người giật mình một cái, hấn thấy qua loại bản lãnh này!

Lực lượng! đây là "Lực" áo nghĩa! !

Mặc dù nói, với Borr Gai tác kinh thiên địa khiếp quỷ thần lực lượng so với, còn kém nhiều lắm nhiều, nhưng Cơ Vô Danh xác xác thật thật vô dụng bất kỳ chân khí, toàn bộ dựa vào bản thân lực lượng, đã đột phá Liễu Nham Tử Dương Công, còn một cái mu bàn tay đem hấn chấn thương!

"Thật là mạnh! hấn là làm sao làm được! ?"

"Không biết a, thật giống như không phải là Cơ gia Chiến Long Quyết a, chân khí cũng không cảm giác được" .

Tất cả mọi người nghị luận ầm ỉ, nhưng nhân vật chính Cơ Vô Danh nhưng căn bản không có hứng thú để ý tới, hấn chỉ là làm một món đã sớm dự liệu địa đến sự tình, vì vậy ngay cả nghe thẳng bại tuyên án đều không nghe, tự nhiên đi xuống lô đài.

Cơ Vạn Lý các loại (chờ) người nhà họ Cơ đều là mặt lộ vẻ tự mãn, nhưng tư tưởng không ngạc nhiên chút nào như vậy kết quả.

Phải biết, đây chỉ là Cơ Vô Danh hơi thi triển chút da lông, hấn thực lực chân thật mở ra lộ, nhất định sẽ kinh động cao tầng!

Không khỏi, Cơ Vạn Lý ánh mắt quét về phía Tần gia trận doanh, nhắm ngay Tần Xuyên, dâng lên một tia cười lạnh.

Không bao lâu. . . cao tầng thủ trưởng sẽ biết, người đó mới thật sự là thiên tài!

Tần Xuyên Tự Nhiên cũng chú ý tới người nhà họ Cơ những thứ kia mang theo cừu hận nhãn quang, nhưng hấn vào lúc này cũng không thèm để ý những thứ này, ngược lại thì Cơ Vô Danh là tu luyện thế nào ra "Lực" chi áo nghĩa, để cho hấn cảm thấy kỳ quái.

Chẳng lẽ Cơ Vô Danh không việc gì liền ở nhà ăn sâu trùng? còn là nói trời sinh phải hơn cao lớn như vậy cường tráng, mới có thể tu luyện thuần túy lực lượng đây?

Tần Xuyên thật ra thì rất muốn chạy tới hỏi một chút Cơ Vô Danh, tâm đắc tu luyện, nhưng hấn biết, Cơ Vô Danh chắc chắn sẽ không nói cho hấn biết, sẽ còn coi hấn là kẻ ngu nhin.

"Tỷ phu! tỷ phu! gọi người đây! khác (đừng) ngăn người!" Liễu Thiên Thiên lúc này ở Tần Xuyên trước mặt bính bính khiêu khiêu hô to.

Tần Xuyên bưng tỉnh tỉnh hồn, "Thế nào? em dâu" .

"Người nhanh cho Liễu Nham ca nhìn một chút a, hấn đều học máu!" Liễu Thiên Thiên nói.

Tần Xuyên lúc này mới phát hiện, Liễu Nham bị nhấc xuống lôi đài, đang nằm ở phía dưới. chúng biết đến Tần Xuyên y thuật cao siêu, cho nên trông cậy vào hấn tới xem một chút.

Tần Xuyên đi tới, đơn giản một bắt mạch, đạo: "Yên tâm đi, hấn xương sườn chặt đứt hai cây, nhưng không thương tổn đến lục phủ ngũ tạng, xem ra Cơ Vô Danh hay lại là hạ thủ có chừng mực. . . ta dùng chân khí cho hấn điều chỉnh một chút là tốt" .

Nghe Tần Xuyên vừa nói như thế, mọi người thở phào nhẹ nhõm, chỉ bất quá cũng rất tiếc cho, Liễu gia lần này phải tới tuyển thủ, liền một chiêu như vậy không ra liền thối lui ra khỏi đại hội, bực bội vô cùng.

Ngày thứ hai, Chân Long đại hội tỷ thí lộ ra muốn giăng co rất nhiều, nhưng Cơ Vô Danh với Lăng Lạc Tuyết hay lại là dễ dàng đánh bại đối thủ mình.

Vốn là, lần này tham gia võ giả nhiều rất nhiều Trung Cấp Tiên Thiên, hấn sẽ rất kịch liệt mới đúng, nhưng bởi vì hai cái "Quái vật" xuất hiện, khiến người khác tỷ thí cũng ảm đạm phai mờ.

Bởi vì số người quan hệ, thẳng đến Tứ Cường trước, đều sẽ có người may mắn tua trống.

Rất nhiều người dự thi cũng mong đợi có thể làm cho Cơ, lăng hai người tua trống, chỉ tiếc một lần cũng không có xuất hiện.

Tần Xuyên cũng lại lần nữa kiến thức một lần Cơ Vô Danh "Lực", tin chắc

đây chính là Borr Gai tác cái loại này tu luyện lộ số.

Rốt cuộc, đến cuối cùng một ngày, chỉ còn lại cuối cùng Tứ Cường.

Ngoại trừ Cơ Vô Danh với Lăng Lạc Tuyết, còn lại hai người kêu tất cả mọi người đều thật bất ngờ, cũng không phải là trước khi so tài hấp dẫn, một tên chính là Bá Đao môn đệ tử, Kim Triết Ngao, còn có một tên gọi, là Bạch Long Tự đệ tử, linh hoạt khéo léo hòa thượng.

Tần Xuyên ở Colombia gặp qua linh hoạt khéo léo hòa thượng, một thân vô lượng công tu luyện rất vững chắc, dựa vào được xưng đệ nhất thiên hạ loại hình phòng ngự Huyền Công "Hồi Âm Thuần", cơ hồ không người có thể trong vòng thời gian ngắn công phá hãn phòng ngự.

Cũng là dựa vào làm cái gì chắc cái đó, linh hoạt khéo léo hòa thượng làm người bất ngờ địa lên cấp đến Tứ Cường, đối trận Cơ Vô Danh.

Về phần Naha Đao Môn Kim Triết Ngao, chính là một cái Đại Hoàn Đao khiến cho hồ hồ sinh phong, lĩnh ngộ "Đao Ý", đánh toàn bộ đối thủ cũng ứng phó không kịp.

Bởi như vậy, Tứ Cường đại chiến tựa làm không ít người mong đợi, đao và kiếm tỷ thí, mạnh nhất tấn công cùng phòng ngự mạnh nhất tỷ thí, cây kim so với cọng râu, không gì hơn cái này.

Lên trước tràng là Lăng Lạc Tuyết với Kim Triết Ngao, lần này, Lăng Lạc Tuyết cũng không dám khinh thường đối thủ, cố ý mang theo chính mình bội kiếm.

Đó là một thanh phân phối tinh mỹ Tử Sắc hoa văn vỏ kiếm trường kiếm, xem kiếm chuôi hình dáng, cũng là một cái niên đại lâu đời cổ kiếm.

Nhưng hiện trường có không ít người đều là kiến thức rộng hạng người, rất nhanh thì nhận ra rồi, thanh kiếm kia lai lịch. . .

"Nộ Lô! ? đó là Thần Kiếm môn Nộ Lô kiếm!"

Cũng không biết ai trước nhận ra được, tại chỗ không ít người cũng nghị luận âm ỉ.

"Tỷ tỷ, Nộ Lô kiếm là cái gì? rất lợi hại sao?" Liễu Thiển Thiển hỏi hướng Liễu Hàn Yên.

Không đợi Liễu Hàn Yên trả lời, Tần Xuyên giải thích đứng lên: "Thần Kiếm môn cất giữ danh kiếm không ít, nhưng mình chế tạo truyền thế danh kiếm liền ba cây, Thính Vũ, Mặc Nguyệt cùng Nộ Lô.

Tây Tấn thời kỳ mọi người Phó Huyền viết « sấm bài hát » bên trong có lời, 'Sấm phần này Liễu Chấn vạn dặm, Uy lẫm vũ trụ này động tứ hải ". thật ra thì hai câu này thơ ca, chính là hấn gặp qua Thần Kiếm người trong môn sử dụng Nộ Lô sau, tán tụng Nộ Lô.

Này ba cây kiếm các đời chỉ truyền cho có tư cách nhất sử dụng Thần Kiếm môn môn nhân, xem ra Lạc Tuyết lần này về sư môn, là lấy được Kiếm Si cực lớn công nhận, không đúng vậy sẽ không đem Nộ Lô truyền cho nàng" .

Liễu Hàn Yên ánh mắt lóe lên nhìn nam nhân, nàng biết ở kiếm về phương diện này, Tần Xuyên tuyệt đối lời nói có trọng lượng, vì vậy cũng không nhin được hỏi "Ta nghe sư phó nói, kia ba cây kiếm đều có không tầm thường chỗ lợi hại, đó là thật sao?"

Tần Xuyên nhún vai một cái, "Kiếm lợi hại hơn nữa, cũng có cực hạn, nếu là kiếm ý cảnh giới siêu việt rồi kiếm bản thân năng lực chịu đựng, kiếm kia chính là gánh nặng mà thôi.

Đương nhiên, nếu như kiếm ý cảnh giới cùng sử dụng kiếm tương đối xứng đôi, kia quả thật sẽ có làm ít công to hiệu quả. . . mấu chốt hay lại là xem kiếm khách bản thân, có thể hay không đem Nộ Lô uy lực chân chính thả ra ngoài."

Tần Xuyên tâm lý cảm khái, chính mình nếu có thể có đem tiện tay kiếm là tốt, chỉ tiếc chính mình cảnh giới quá cao, trước mắt còn không tìm được cái gì tồn đời danh kiếm là mình có thể sử dụng.

Cho dù là Nộ Lôi, Thính Vũ cái loại này danh kiếm, cũng không chịu nổi hấn bất hủ Thanh Liên kiếm ý. . .

Lúc này, trên lôi đài hai người đã đối mặt.

Mặt vuông tóc húi cua, mắt đơn híp mắt Kim Triết Ngao mặc dù thể trạng khổng lồ, lại dáng dấp rất là hiền hòa, vác một cái Kim Bối Đại Hoàn Dao, toét miệng cười nói: "Lăng sư muội đem Nộ Lôi cũng mang theo đến, xem ra hôm nay ta phải khiến cho ra tất cả vốn liếng, mới có thể không phụ lòng cái thanh này truyền thế danh kiếm rồi" .

"Ta tự từ sư tôn nơi nhận lấy Nộ Lôi tới nay, chưa bao giờ sử dụng qua nó, hôm nay cũng chưa chắc yêu cầu ra khỏi vỏ", Lăng Lạc Tuyết ánh mắt sắc bén địa đạo.

Kim Triết Ngao nghe một chút, cười ha ha: "Vậy thì nhìn một chút, có hay không có cần phải!"

Nói xong, Kim Triết Ngao cả người dâng lên cuồn liệt kim sắc Dao Khí, giơ lên hai cánh tay cầm đao, hướng Lăng Lạc Tuyết chính là một cái hướng chéo chém nghiêng!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 575: Xuy Tuyết

0 575

Kim Triết Ngao mặc dù gương mặt hòa khí, nhưng thật động thủ, biểu tình cũng rất dữ tợn, ngang ngược Cương Mãnh.

Kim Dao hồng quang dường như muốn đem toàn bộ lôi đài cho nổ ra, ở Lăng Lạc Tuyết đứng vị trí nổ tung một cái khe lớn!

Lăng Lạc Tuyết một cái bước nhanh né người phương hướng ngược lại tránh sau, xoay người lại chính là một cái bước nhanh đi vòng vèo, thân như một đạo sắc bén quả chùy, từ mặt bên một cái xảo quyết góc độ vung ra kiếm khí, phảng phất một vệt màu trắng sao chổi, xông thẳng Kim Triết Ngao sau lưng.

Chiêu này chính là lấy tốc độ cùng điểm bùng nổ vì mẫu chốt Thần Môn Thất Tuyết kiếm một trong "Ngôi sao trì", Lăng Lạc Tuyết nhìn đối phương tốc độ không tính là nhanh, hơn nữa trong tay đại đao, xoay người lại hẳn chậm chạp, cho nên muốn lấy chiêu này đánh lúc bất ngờ.

Nhưng Kim Triết Ngao bỗng nhiên một cước đạp mạnh mặt đất, trên tay Đại Hoàn Đao cắm xuống đất!

"Lôi Minh Dao Ý, Hám Địa Thần Dao!"

Theo Dao Khí hướng xuống dưới đất, bốn phía trái đá xanh đều bắt đầu sụp đổ, nổ vỡ đi ra, đồng thời bị đao này khí xông đến tứ tán phóng!

Lăng Lạc Tuyết vừa muốn thuận lợi, lại phát hạ dưới người số lớn Dao Khí cùng hòn đá phun trào lên, nàng chỉ có thể dừng một cái, dùng kiếm khí bỏ qua

một bên những thứ kia đá vụn.

"Xem đao!"

Kim Triết Ngao ngựa không ngừng vó câu, lại vừa là dùng Bá Tuyệt Đao Pháp bên trong "Chém" Tự Quyết, hướng Lăng Lạc Tuyết điên cuồng quơ múa, Đao Khí giống như cuồng phong Loạn Vũ, trên lôi đài rãnh không cùng tầng xuất.

Lăng Lạc Tuyết trong lúc nhất thời lại có bị đánh bẹp khuynh hướng, để cho không ít chán ghét nghiêng về đúng một bên tỷ thí khán giả ăn no thỏa mãn.

Nhưng Lăng Lạc Tuyết mặc dù ngăn ngại ở thế yếu, nhưng thủy chung không rút ra Nộ Lôi kiếm, nàng một cái thật cao Khinh Công nhảy lùi lại, sau khi hạ xuống, thân thể bốn phía cuốn lên vô số màu trắng giống như bông tuyết như vậy kiếm khí.

Bông tuyết tựa như kiếm khí trong suốt xuyên thấu qua bạch, như mộng như ảo, nhưng lại giấu giếm sát cơ, tất cả đều là sắc bén kiếm khí biến thành.

"Rốt cuộc dùng kiếm ý ấy ư, thử một chút ta Lôi Minh Đao Ý, khóa sắt Cuồng Đao, ngươi có thể hay không ngăn trở!"

Kim Triết Ngao tự tin vô cùng đột nhiên vung tay, cầm trong tay Đại Hoàn Đao quăng ra ngoài, như cùng một thanh khổng lồ phi đao, mang theo cực nhanh chuyển tốc, hướng Lăng Lạc Tuyết bay đi!

Lăng Lạc Tuyết trên người kiếm khí bông tuyết cùng cái thanh này kim sắc đại đao vừa đụng chạm, liền bộc phát ra kịch liệt Hanabi.

"Xì xì xì" tiếng kim loại bên tai không dứt.

Kim Triết Ngao cũng không một đao xong chuyện, hấn lại vừa là ngoắc tay, Kim Đao trở lại trước người hấn, có thể lại phảng phất bị một cái vô hình ống khóa khổng lồ chế, lại lần nữa hướng Lăng Lạc Tuyết một hướng khác bổ xuống!

Rõ ràng là như thế kịch cợt một cái Đại Hoàn Dao, có thể ở Dao Khí dưới tác dụng, đao hầy cùng Kim Triết Ngao cánh tay một loại vận dụng tự nhiên, cách hơn mười thước liền có thể không ngừng địa đập Lăng Lạc Tuyết Hộ Thể kiếm khí.

Lăng Lạc Tuyết lại cũng không cứ như vậy kéo dài bị đánh, nàng nhìn đúng đao còn chưa bay đến chớp mắt thời gian rảnh rồi, cúi người sau một cái sôi trào, quăng ra một đạo kiếm ý.

"Xuy Tuyết kiếm ý, Tuyết Mãn Thương Sơn!"

Vô số bông tuyết kiếm khí, phảng phất bị một cỗ mạnh mẽ Hàn Lưu lay động, trong nháy mắt vết sạch một mảng lớn lồi đài khu vực.

Gió cũng không phải tới từ ở kiếm khí, mà là những kiếm khí này sinh ra vòng xoáy, xuất hiện cường đại Khí Toàn.

Kim Triết Ngao khóa sắt Cuồng Dao bị này cỗ mãnh liệt Xuy Tuyết kiếm ý nuốt mất, dựa vào khống chế Dao Khí ống khóa bị găng gượng từ dưới lên địa chặt đứt.

Một sát na, chỉ nghe "Loảng xoảng lang" một tiếng, Kim Dao rơi xuống đất!

Nhân cơ hội này, Lăng Lạc Tuyết từ một đoàn màu trắng Xuy Tuyết kiếm khí bên trong vọt thân mà ra, đem trên tay kiếm đưa ngang một cái, đã đặt ở Kim Triết Ngao cổ trước mặt!

"Người thua" .

Kim Triết Ngao căn bản không thấy rõ trước mặt xảy ra chuyện gì, bởi vì này nhiều chút dày đặc bông tuyết đem ánh mặt trời cũng khúc xạ, nhiễu loạn hẳn tầm mắt.

Làm khi phản ứng lại sau khi, đã không thể cứu vãn.

"Xem ra, Lăng sư muội kiếm ý so với ta Đao Ý càng hơn một bậc, ta chịu thua", Kim Triết Ngao bất đắc dĩ thở dài, cũng không nhiều nói nhảm, cầm từ bản thân đao, liền đi xuống lôi đài.

Đánh một trận kết thúc, Lăng Lạc Tuyết biểu hiện để cho không ít trên khán đài cao tầng rất là hài lòng, mà Lăng gia trong trận doanh, cha Lăng Thiết Tâm cũng là mặt phẩm hồng Quang.

"Oa, Lăng tỷ tỷ bây giờ rất lợi hại, nàng kiếm ý cũng tốt mỹ a, thật theo gió Xuy Tuyết như thế", Tần Cầm dĩ nhiên là vì Lăng Lạc Tuyết bỡn hơi, vào lúc này thấy Lăng Lạc Tuyết xuất sắc chiến thắng, cô nàng phá lệ hưng phấn.

"Hắc hắc, Cầm nhi, vật kia nhìn mỹ, nhưng thật đừng phải một chút, coi như cho ra máu, dù sao đều là kiếm khí hóa thành nha", Tần Mãnh chặc chặc cảm khái.

Liễu Thiển Thiển cũng cảm thấy Lăng Lạc Tuyết chiêu thức rất mê người, rất là chuyện tốt hỏi: "Tỷ phu tỷ phu! người bây giờ còn đánh thắng được Lăng Lạc Tuyết sao? nàng giả tiểu tử bây giờ khiến cho lên kiếm đến, thế nào có chút nữ thần phạm?"

Tần Xuyên cũng không khỏi không vì Lăng Lạc Tuyết tiến bộ cảm thấy một phen thán phục, quả thật ra ý hẳn đoán, gật gật đầu nói: "Quả thật lợi hại, bất quá so với ta mà, hắc hắc. . ."

"Hắc cái đầu người a! xong rồi xong rồi, ta coi là đã nhìn ra, tỷ phu người cũng không đánh lại nàng, nàng với tỷ tỷ không đúng vị, sau này nhất định phải đến tìm chuyện!" Liễu Thiển Thiển mặt đầy buồn.

Tần Xuyên đang muốn giải thích một chút, lại đột nhiên phát hiện, từ trên lôi đài đi xuống Lăng Lạc Tuyết, chính hướng hẳn bên này trông lại.

Lăng Lạc Tuyết ánh mắt rất bất hữu thiện, mang theo một loại lạnh khốc cùng không hiểu tâm tình rất phức tạp, nhìn đến Tần Xuyên đều có điểm tâm

hoàng hoảng.

Hắn đến bây giờ cũng không biết rõ, tại sao này lần gặp gỡ, Lăng Lạc Tuyết thái độ là lạnh lùng như vậy vô tình.

Qua nửa giờ sau, trận thứ hai, Cơ Vô Danh đối với (đúng) linh hoạt khéo léo hòa thượng bắt đầu tranh tài.

Bởi vì với một cái phân phối công ty trùng tên, cho nên khóa này Chân Long trong đại hội, không ít người kêu linh hoạt khéo léo hòa thượng "Chuyển phát nhanh hòa thượng", dĩ nhiên đều là trêu ghẹo đàm tiếu mà thôi.

Linh hoạt khéo léo hòa thượng thực lực, hay lại là không thể nghi ngờ, chẳng qua là đối mặt Cơ Vô Danh, tất cả mọi người đều thay hắn bóp đem mồ hôi.

Một lên lời dài, Cơ Vô Danh như cũ hỏi một câu: "Người tự nhận thua, hay là ta ném người đi xuống?"

Linh hoạt khéo léo hòa thượng chấp hai tay, "A di đà phật, mong rằng thí chủ dạy bảo một, hai" .

Cơ Vô Danh cũng không nhiều nói nhảm, sai bước địa đi lên, quăng lên quả đấm, cũng không nói chiêu thức gì, chính là một cái chữ, "Đánh" !

Nhưng hắn ra quyền tốc độ quá nhanh, lại lực lượng quá mạnh, nhìn như đại khai đại hợp, kì thực còn phong tỏa chính mình chỗ yếu, thật ra thì phi thường kín đáo.

Theo bao cát quả đấm to hạ xuống, linh hoạt khéo léo hòa thượng thi triển ra Bạch Long Tự Long Hành Hồ Bộ thân pháp, liền với tránh ra vài chục lần.

Cơ Vô Danh có chút không vui, "Người cho rằng là dựa vào Khinh Công né tránh, là có thể xong chuyện? lãng phí thời gian!"

Vừa nói, Cơ Vô Danh cũng bắt đầu bước nhanh hơn, hắn lại không lấy cái gì

Khinh Công, toàn bộ bằng thân thể của mình bấp thịch năng lực cân đối, liền đuổi kịp linh hoạt khéo léo hòa thượng.

Bất đắc dĩ, linh hoạt khéo léo hòa thượng thúc giục vô lượng chân khí, ở trước người thả ra một đạo to lớn hình tròn bình chướng!

"Hồi Âm Thuần!"

Theo Hộ Thuần mở ra, quả đấm toàn bộ rơi ở bên trên.

"Đoàng đoàng đoàng! ! —— "

Dày đặc như nhịp trống quả đấm, kích động Hồi Âm Thuần, căn bản không thấy rõ mỗi một giây Cơ Vô Danh đánh ra bao nhiêu quyền, hấn hấn cùng không biết mệt mỏi điên cuồng máy đống cọc như thế, đánh ra quả đấm tới đều là cơ giới thao tác.

Vốn là, linh hoạt khéo léo hòa thượng muốn dùng Hồi Âm Thuần ngăn cản một lớp hung mãnh nhất công kích sau, liền nhân cơ hội phản công, thi triển Bạch Long Tự Vô Tướng Thần Chướng các loại (chờ) công phu, tuyệt địa phản kích.

Nhưng hấn kinh ngạc phát hiện, Cơ Vô Danh nhất định chính là quái vật, hấn thể lực liên tục không ngừng, dĩ nhiên đem hấn chống đỡ Hồi Âm Thuần chân khí cũng sắp tiêu hao hết rồi, cũng không có dừng lại ra quyền ý tứ!

Hấn quyền đầu đội sức mạnh cường hấn, lực xuyên thấu mười phần, dù là một đấm linh hoạt khéo léo hòa thượng cũng không dám tiếp tục.

Ước chừng năm phút, bởi vì Hồi Âm Thuần vốn là rất hao phí chân khí, linh hoạt khéo léo hòa thượng đã tiếp tục không được chân khí, không thể làm gì khác hơn là bước nhanh rút lui chạy trốn lái đi!

Cơ Vô Danh cũng không đuổi theo, đại khí cũng không thở gấp, nhún vai, đạo: "Thế nào, không làm con rùa đen rút đầu rồi hả? Lão Tử vừa mới nhiệt

hoàn thân đây!"

Các khách xem rất nhiều cũng há miệng, đã nhìn trọn tròn mắt, lúc này mới nóng người? đều đã đánh bao nhiêu quyền rồi hả? hương mặt đất đánh, cũng đủ đánh ra mấy hớp nước giếng đi! ?

Linh hoạt khéo léo hòa thượng cười khổ không thôi, "A di đà phật, thí chủ Thiên Sinh Thần Lực, Tiểu Tăng mặc cảm, lúc đó nhận thua!"

Toàn trường một mảnh xôn xao, chẳng ai nghĩ tới, linh hoạt khéo léo hòa thượng liên tiến công cũng không có cơ hội, liền trực tiếp thua!

Người nhà họ Cơ cũng đều kinh ngạc không nói ra lời, bọn họ biết Cơ Vô Danh rất mạnh, có thể Cơ Vô Danh biểu hiện, đã vượt qua rồi bọn họ dự trù!

Cơ Vạn Lý nuốt nước miếng một cái, kích động thân thể phát run, tự nhủ cười nói: "Không hổ là nhà họ Cơ chúng ta trăm năm mới khó có được một trân quý huyết mạch, lão tổ tông trên trời có linh thiêng phù hộ, có ta mà Vô Danh ở, ai có thể rung chuyển nhà họ Cơ chúng ta đệ nhất Cổ Vũ thế gia địa vị! ?"

Ngược lại Thần Kiếm môn chỗ khu vực, mấy cái môn nhân cũng rất là tỉnh táo.

Mộ Tiêu Hàn ánh mắt rất là yêu thích địa nhìn một hồi Cơ Vô Danh sau, quay đầu hướng Lăng Lạc Tuyết đạo: "Lạc Tuyết sư muội, buổi chiều người liền muốn cùng Cừu nhị công tử trận chung kết, làm hết sức, ngàn vạn lần không nên quá mức cố chấp, thực lực của hắn, tuyệt không phải chỉ có như vậy" .

Lăng Lạc Tuyết rất là không phục, "Hắn mạnh hơn nữa, cũng cường bất quá Tần gia cái tên kia, ta phải thắng hắn" .

Mộ Tiêu Hàn sững sờ, suy nghĩ nhìn về phía Tần gia tịch trung Tần Xuyên, ngoài ý muốn đạo: "Sư muội, người đang ở đây Thiên Kiếm Trì bên trong tiếp nhận lịch luyện, khổ khổ tu hành, một mực nói là vì thắng nổi một người, chẳng

lẽ vì không phải là thắng nổi Liễu Hàn Yên, mà là phải thắng qua Tần Xuyên?"

Lăng Lạc Tuyết nghiêng đầu sang chỗ khác, mặt đầy quật cường vẻ, không trả lời, nhưng cũng là thầm chấp nhận.

Đô Thị Trang Bức, Thắng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 576: Ngàn Cây Lê Hoa Mở

0 576

Mộ Tiêu Hàn không khỏi khẽ cười thờ dài, "Người đây cũng là tội gì, Tần Xuyên thực lực hẳn không tụt, sư huynh ta cũng cảm giác được."

Thế nhưng Cơ Vô Danh thực lực, rất có thể so với Tần Xuyên chỉ cao chớ không thấp hơn, người ngàn vạn lần ** chớ miễn cưỡng chính mình, bị thương thân thể, nếu không tất cả mọi người lại lo lắng, hơn nữa trở về thì như thế nào với sư phó giao nộp?"

Lăng Lạc Tuyết nghe lời này, cũng có chút kinh ngạc rồi, "Sư huynh, người nhìn như vậy đặc khởi kia Cơ Vô Danh?"

"Chờ người lên đài, tự nhiên sẽ hiểu hẳn chỗ lợi hại. nghe sư huynh một lời, không nên miễn cưỡng chính mình, được không?" Mộ Tiêu Hàn ngữ trọng tâm trường dặn dò.

Lăng Lạc Tuyết mặc dù rất không tình nguyện, nhưng vẫn gật đầu một cái, nàng vốn là tràn đầy tự tin nữ tử, cũng không cảm giác mình liền so với Cơ Vô Danh kém.

Ở trai đường dùng cơm trưa thời điểm, cơ hồ tất cả mọi người cũng đang thảo luận, buổi chiều trận chung kết ai có thể đoạt được đệ nhất.

Đều có các giải thích, có nói Cơ Vô Danh Thiên Sinh Thần Lực, ngay cả chân khí đều không sử dụng tới, thực lực tất nhiên ớn áp Lăng Lạc Tuyết, nhưng cũng có người cho là, Lăng Lạc Tuyết đến nay không rút ra qua Nộ Lô kiếm,

đòn sát thủ hãn ngoại dự đoán mọi người.

Tần Xuyên đấm người ngồi xuống trên bàn ăn, ngược lại không có người nào trò chuyện những thứ này, bởi vì ngồi cùng bàn còn có bị loại bỏ Tần Khải, nhìn Tần Khải mặt đầy ửng rỏ bộ dáng, cũng không người kích thích hãn.

"A, nơi này cơm bố thí thật là khó ăn nha, này cũng mùi gì thế a!" Liễu Thiển Thiển nằm úp sấp ở trên bàn cơm, mặt đầy chê mà đem cơm thức ăn phun ra ngoài.

Liễu Hàn Yên nhú lại lông mày kẻ đen, nhẹ nhàng gõ đánh một cái muội muội đầu, "Cũng bao lớn rồi, không thích ăn cũng không thể phun ra" .

Liễu Thiển Thiển rứt đầu một cái, nhỏ giọng nói: "Thật bất hảo ăn mà, ngược lại cũng không phải là ở nhà, không liên quan" .

Tần Xuyên nhìn trong hộp cơm màu sắc thức ăn, lắc đầu một cái: "Hoàng kì, đồ trọng lá, chữ thật tử, nhục thung dung, giao cổ lam. . . thanh long này Tự cơm bố thí bên trong, còn cố ý thả mấy vị dược thảo, Bổ Khí dưỡng thần, chỉ bất quá những dược thảo này bỏ vào trong thức ăn, mùi vị liền chưa ra hình dáng gì rồi" .

"Ha ha, người xuất gia đâu để ý những thứ này, nếu đã tới, thì phải dựa theo Thanh Long Tự quy củ, cho cái gì ăn cái gì đi", Tần Minh lão gia tử nói.

"Bất quá Tần Xuyên Ca, người miệng thật là lợi hại, ăn một lần là có thể ném ra bên trong cái gì dược liệu a", Tần Cầm rất là hâm mộ, "Ta ăn vài chục năm thuốc đều không bản lãnh này" .

Tần Xuyên mỉm cười, "Nha đầu ngốc, người không làm thầy thuốc, muốn bản lãnh này làm sao" .

"Bệnh lâu thành Lương Y mà", Tần Cầm cười nói.

Mọi người chuyện trò vui vẻ, qua buổi trưa, nghỉ ngơi hai giờ, đã đến Chân

Long đại hội trận chung kết thời khắc.

Làm Cơ Vô Danh cùng Lăng Lạc Tuyết đi lên lôi đài, tràng thượng bộc phát ra nóng nảy trào dâng tiếng vỗ tay, ba ngày này tử võ, đã để cho bọn họ giành được Cổ Võ giới khẳng định.

Cơ Vô Danh có vẻ hơi bất mãn, lẩm bẩm: "Lão Tử không thích đả nữ người, người chính là chính mình đi xuống đi" .

Lăng Lạc Tuyết cười lạnh, "Lão nương còn chê đánh người cái này ngốc đại cá tử đây! đừng nói nhảm, phát sáng người móng vuốt!"

Cơ Vô Danh sững sờ, ngay sau đó cười ha ha nói: "Có ý tứ, ta thích người loại tính cách này, bất quá người dám gọi ta 'Ngốc đại cá tử' . ta đây thì phải cho người bỏ ra một chút giá" .

"Các người người nhà họ Cơ đều nhiều như vậy lời nói sao? rốt cuộc còn đánh nữa hay không? !" Lăng Lạc Tuyết liếc mắt.

Cơ Vô Danh khẽ hừ một tiếng, "Người rút kiếm đi, để cho Lão Tử nhìn một chút, người có thể đem này Nộ Lôi khiến cho thành cái dạng gì" .

"Rút kiếm? vậy cũng phải nhìn lão nương tâm tình!"

Lăng Lạc Tuyết nói xong, bóng người chợt chạy, như một đạo tia chớp màu trắng, hướng Cơ Vô Danh ngay phía trước chạy trốn, nhưng nàng biết mặt đối mặt cứng đối cứng không phải là Cơ Vô Danh đối thủ, cho nên lựa chọn tốc độ cao địa vòng quanh Cơ Vô Danh, không ngừng vung ra kiếm khí.

Phiêu miểu mười ba trong kiếm Vân Hải thức vừa ra, kiếm khí hóa thành từng mảnh mây mù như vậy, ở Cơ Vô Danh thân thể bốn phía bao phủ.

Nhưng Cơ Vô Danh vị nhưng bất động, mặt đầy tự tin nụ cười, những thứ này mỏng như cánh ve kiếm khí, cũng không đả thương được thân thể của hắn.

Đột nhiên một đạo kiếm khí từ trong mây mù thoát ra, Cơ Vô Danh tay phải tìm tòi, sử dụng ra một cái Long Trảo Thủ, thật giống như cương trảo đánh tan nát một khối nham thạch, đem kiếm khí cho chấn vỡ!

"Loại trình độ này tấn công, hãy tỉnh lại đi, hãy cùng cho lão tử cù lét như thế", Cơ Vô Danh khinh thường nói.

Lăng Lạc Tuyết cũng không nghĩ là loại kết quả này, nàng cũng chỉ là dò xét mấy hiệp.

Một cái rút lui bay nhanh sau, Lăng Lạc Tuyết thân thể bốn phía cuốn lên Xuy Tuyết kiếm khí, bông tuyết bắt đầu tàn phá bay lượn, dưới ánh mặt trời chiếu xạ làm mọi người mờ mắt huy hoàng.

Nữ nhân khoát tay, kiếm khí ở trước mặt nàng tạo thành một mảnh bay xoáy bông tuyết long quyển, long quyển lại theo kiếm khí chia nhỏ, thành tất cả lớn nhỏ vô số tiểu hình long quyển.

"Xuy Tuyết kiếm ý, ngàn cây Lê Hoa mở! !"

Kiếm khí bùng nổ, số lớn bông tuyết từ nơi này nhiều chút long quyển phong bạo bên trong bỗng nhiên xông ra, tạo thành vô số đạo loạn lưu như vậy kiếm khí, phân biệt từ đủ loại góc độ, hướng Cơ Vô Danh cuốn đi!

Trong lúc nhất thời, cơ hồ nửa lôi đài đều bắt đầu bông tuyết bay múa, nhưng những thứ này bông tuyết dễ dàng liền đem mặt đất đá xanh cho quét mở từng đạo lỗ, tuyết không phải nhìn từ bề ngoài tươi đẹp như vậy.

Phạm vi lớn như thế kiếm chiêu, muốn né tránh cơ hồ là không có khả năng, trừ phi chính là thoát khỏi lôi đài phạm vi, mà vậy thì đồng nghĩa với thua!

Cơ Vô Danh cảm nhận được này Xuy Tuyết kiếm ý uy lực, rốt cuộc thu liễm nụ cười, có một tia nghiêm túc.

Hắn hét lớn một tiếng, bập thịch cả người phòng lên, trên người dâng lên một

cổ kim sắc hùng hậu chân khí, một cái chân phải chột giẫm một cái, chấn toàn bộ lôi đài một cái run rẩy!

"Tới a! !"

Cơ Vô Danh ngẩng đầu ưỡn ngực, cũng căn bản liền chưa từng nghĩ tránh né, cứ như vậy dự định cường ép tiếp kiếm ý này.

Theo Xuy Tuyết kiếm khí từ bốn phương tám hướng đem Cơ Vô Danh bao vây, một tia ý thức địa lại đem hãn cuốn vào trong đó, tất cả mọi người tại chỗ cũng thay hãn bóp đem mồ hôi.

Cơ gia chỗ ngồi thượng, Cơ Vạn Lý càng là một cái tay năm ngón tay trừ vào ghế ngồi tay vịn, khẩn trương vạn phần.

Tàn phá Xuy Tuyết kiếm khí ở trên lôi đài tạo thành một cỗ thực lực mạnh mẽ to lớn Bao Tuyết một dạng, phát ra trận trận "Rầm rầm" như muông lôi tựa như tiếng vang.

Ước chừng qua gần nửa phút, Lăng Lạc Tuyết cảm thấy mình kiếm khí có chút không cách nào kéo dài, mới thu hồi chính mình kiếm ý.

Một sát na, Phi Tuyết tán đi.

Mà khi tất cả mọi người thấy trên lôi đài cảnh tượng lúc, vô số người lại sợ ngây người!

Chỉ thấy Cơ Vô Danh hầy cùng một pho tượng phật bằng đá một dạng ngang nhiên sừng sững ở giữa lôi đài, mặt đầy bướng bình vẻ, trên người hãn mặc dù rất nhiều vị trí đều bị kiếm khí quất mở da thịt, nhưng lại chỉ có một chút Hứa tia máu, căn bản không bị tổn thương bao lớn!

Hãn lau một cái chính mình khoe miệng một tia máu tươi, toét miệng cười nói: "Cứ như vậy tử? thế nào ta đều vô dụng lực, ngươi liền thở mạnh rồi hả? nữ nhân chính là thể lực không được a" .

Lăng Lạc Tuyết giận đến cắn chặt hàm răng, thấp giọng cô: "Quái vật. . ."

"Điều này sao có thể! ? người này là làm bằng sắt sao! ?" trên khán đài, Thần Kiếm môn nguyên lăng kêu lên một tiếng.

"Không, làm bằng sắt cũng nên bị thiên sang bách không. . . chân khí của hắn, cũng không phải là chỉ là Cơ gia Chiến Long chân khí, hắn còn tu luyện khác (đừng) công phu. . ." Mộ Tiêu Hàn như có điều suy nghĩ đạo.

"Thanh Long Tự « bất diệt Chân Kinh » ! ?" Tần Xuyên rốt cuộc nhìn thấu Cơ Vô Danh trên người huyền cơ, có chút ngoài ý muốn đạo: "Hắn lại. . . sẽ còn Thanh Long Tự tuyệt học? !"

Hiện trường dù sao cũng là Thanh Long Tự sân nhà, rất nhiều người cũng nhìn ra, Cơ Vô Danh một thân biến thái lực phòng ngự, chính là đến từ Thanh Long Tự nêu cao tên tuổi thiên hạ "Bất Diệt Kim Thân" !

Bất Diệt Kim Thân cùng Thiết Bồ Sam này một ít Hoàn Luyện Khí Công bất đồng, là một loại càn huyền diệu Công Phòng Nhất Thể Cổ Võ.

Tu luyện Bất Diệt Kim Thân, yêu cầu cực sâu dày « bất diệt Chân Kinh » chân khí, đem toàn thân mệnh môn cũng lấy chân khí bảo vệ đồng thời, lại đem chân khí ở toàn thân trong ngoài lưu động, tạo thành từng cỗ một không ngừng tiếp viện cùng bổ sung chân khí lưu.

Khi có ngoại giới công kích rơi vào Tu Luyện Giả trên người, những lực lượng này cũng sẽ bị tan mất, thậm chí lại bản ngược.

Từ một ít góc độ nhìn lên, với Tần Xuyên Thanh Liên Kiếm Giáp có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, chỉ là Bất Diệt Kim Thân càn toàn diện.

Dù là thật rơi vào trên thân thể, Bất Diệt Kim Thân lực phòng ngự, so với Kim Chung Tráo Thiết Bồ Sam, chắc chắn mạnh hơn.

Đây cũng là vì sao, dù là nhảy biển cả kiếm, cũng nghe nói không cách nào công phá Kim Thiên pháp sư Bất Diệt Kim Thân.

Cùng lúc đó, Cơ gia Cơ Vạn Lý cười ha ha, cực kỳ đắc ý, đôi mắt hiện trường đủ loại ánh mắt nghi ngờ, hần đứng dậy chấp tay một cái, hô: "Các vị đang ngồi ở đây, khuyến tử Vô Danh, khi còn nhỏ bởi vì Thiên Sinh Thần Lực, tư chất thượng khả, bị Thanh Long Tự Kim Thiên pháp sư trả hạt, chính là pháp sư đích truyền Tục Gia Đệ Tử, cho nên mọi người không nên hiểu lầm, Vô Danh cũng không có học trộm Thanh Long Tự tuyệt học" .

Đối với (đúng) lời nói này, Thanh Long Tự tại chỗ hai gã tối Cao hộ pháp, bẽ khổ với khổ bi thương pháp sư, đều là yên lặng gật đầu, thừa nhận Cơ Vô Danh thân phận.

"Ồn ào!"

Toàn trường một trận thán phục, đây đúng là 1 cộc ai cũng không ngờ tới chuyện, Cơ Vô Danh sư phó, lại là Tam Đại Tông Sư một trong Kim Thiên pháp sư! ?

Bởi như vậy, tương đương với tròng thượng đối trận hai người, đều là tông sư đệ tử!

Tần Xuyên cau mày, nhớ tới Cơ Vô Danh trên tay cái viên này Thập Cửu Biện Kim Cương Bồ Đề Tử, nhìn như vậy đến, đó phải là Kim Thiên pháp sư đưa cho Cơ Vô Danh, khó trách phía trên có một tia Phật Tính.

"Rất tốt, người đã là pháp sư đệ tử, ta đây từ đối với pháp sư tôn kính, cũng không thể lưu lực rồi", Lăng Lạc Tuyết nghe đến mấy cái này, cũng không sợ hãi, ngược lại ý chí chiến đấu ngẩng cao đứng lên.

Nữ nhân tay phải nắm chặt vỏ kiếm, tay trái rút cuộc bỏ vào Nộ Lô trên chuỗi kiếm. . .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thân

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 577: Nộ Lôi

0 577

Toàn trường lần này đều an tĩnh lại, bởi vì đại đa số người, đều chỉ nghe nói qua thanh kiếm này, nhưng chưa từng thấy qua Nộ Lôi ra khỏi vỏ.

"Tăng Lang!"

Một tiếng thanh thúy như núi hoẵng tung tóe thanh âm đi qua, Nộ Lôi hình dáng cũng xuất hiện dưới ánh mặt trời, mọi người trong tầm mắt.

Toàn thân hiện lên một vệt Kim Lam sắc thon dài Liễu diệp kiếm, phải nói chế tạo hoàn hảo, đường cong ưu mỹ, đúng là một thanh hảo kiếm, nhưng là chỉ nhìn là một thanh kiếm tốt, ai cũng không nói ra, thanh kiếm này rốt cuộc lệ hại ở kia.

Không khỏi, rất nhiều người cũng sinh ra một ít cảm giác mất mát, bởi vì Thần Kiếm môn tam đại danh kiếm uy danh, với chân thực thấy, có chênh lệch.

Nhưng trên lôi đài Cơ Vô Danh lại cũng không khinh thường thanh kiếm này, hấn cau mày, tự lẩm bẩm: "Có ý tứ. . ."

Lăng Lạc Tuyết cũng không để ý chu vi người là thế nào nhìn, nàng đem vỏ kiếm vứt xuống dưới lôi đài, do Thần Kiếm môn một tên đi theo đệ tử nhận lấy.

Nữ nhân nhẹ nhàng vừa khua múa Nộ Lôi, thân kiếm ở trong không khí, cuối cùng phát ra nhỏ bé "Tí tách" giông điện âm thanh!

Lần này để cho không ít ánh mắt người tốt đều thất kinh, rồi rít trợn to mắt,

ngĩ (muốn) xác nhận mình là không phải là nhìn lầm rồi.

Lúc này, Lăng Lạc Tuyết bỗng nhiên chạy, Xuy Tuyết kiếm khí từ Nộ Lôĩ thượng phún ra ngoài, hướng Cơ Vô Danh vung chém đi!

Nàng thi triển là phiêu miểu Thập Tam Thức bên trong Cửu Khúc liên hoàn thức, từng cái kiếm chiêu cũng một vòng tiếp một vòng, lấy Cửu Kiếm làm một chu kỳ, một khi góc độ biến hóa, vòng kế tiếp lại là hoàn toàn bất đồng đường tấn công, phiêu hốt bất định.

Cơ Vô Danh ỷ vào chính mình Bất Diệt Kim Thân, bất diệt chân khí, Dĩ Tĩnh Chế Động, Mắt nhìn xung quanh tai nghe bát phương, mặc dù không làm sao dời động, nhưng lại luôn có thể sắp một bước đem Lăng Lạc Tuyết kiếm khí ngăn cản tan mất, đồng thời tránh Lăng Lạc Tuyết Nộ Lôĩ kiếm.

Nộ Lôĩ kiếm tha duệ Xuy Tuyết kiếm khí, tạo thành từng đạo vô cùng hoa lệ hình quạt.

Theo những thứ này hình quạt càng ngày càng nhiều, trên lôĩ đài đã tỏa ra mở số lớn Xuy Tuyết kiếm khí, Cơ Vô Danh lẫm sâu trong đó, trong lúc nhất thời khó mà phá vòng vây, cũng tựa hồ không tìm được phản kích cơ hội.

"Mau nhìn! đó là điện! ?"

Lôĩ mọi người dưới đài rất cuộc phát hiện, Nộ Lôĩ kiếm ở trong không khí không ngừng huy động trong quá trình, tựa hồ giống như là cùng không khí sinh ra va chạm sau, sẽ xuất hiện từng đạo giòng điện.

Theo những thứ này giòng điện càng ngày càng nhiều, va chạm nhau, giống như là trong mây đen điện ly tử sinh ra phản ứng, xuất hiện đủ loại lửa điện hoa.

Làm giòng điện cường tới trình độ nhất định, Cơ Vô Danh thân thể cũng đang trải qua đến khảo nghiệm, giòng điện mặc dù còn không đến mức mạnh bao nhiêu, nhưng một mực như vậy kích thích thân thể của hãĩ, bắp thịt và lục

phủ ngũ tạng đều là cực kỳ khó chịu!

Bất Diệt Kim Thân lợi hại hơn nữa, chung quy cũng là thể xác phàm tục, Nộ Lôi kiểm tác dụng phụ, hay là để cho hẳn nhất thời không thể chống đỡ được.

Lăng Lạc Tuyết dựa vào chính mình thân pháp hơi nhẹ nhàng ưu thế, một mực vẫn duy trì một khoảng cách, không cho Cơ Vô Danh đến gần cơ hội, đồng thời không ngừng ở trên lôi đài thả ra Lôi Điện Internet.

Giống như là dùng Sâm La giăng đầy giòng điện, chế tạo ra một cái mảnh nhỏ hung hiểm cấm khu, để cho Cơ Vô Danh làm chó cùng rút giậu.

Thấy thế cục càng ngày càng không ổn, Cơ gia Cơ Vạn Lý ngồi không yên, hẳn đứng dậy đối với (đúng) trên đài cao Long Hải Hiên đấm người đạo: "Này không công bình! kia Lăng Lạc Tuyết Nộ Lôi kiểm bản thân liền là một Đại Hung Khí, hãy cùng cầm súng lục, Hỏa Pháo như thế, này đâu còn là tỷ võ! ?"

Long, Tổng các loại (chờ) cao tầng đều là mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, này Chân Long đại hội trên quy tắc sẽ không rõ ràng ra không cho phép mang binh khí, dù sao Bá Dao môn, tà dương Sơn Trang, Thiết Kiếm Môn các loại (chờ) cũng là muốn vũ khí.

"Vạn Lý huynh, Thần Kiếm môn cũng không không tuân theo quy tắc, kiếm lợi hại hơn nữa, cũng phải khiến người có thể cười mới được mà", Long Hải Hiên an ủi câu.

Cơ Vạn Lý mặt đầy bức bối, đặt mông ngồi về chỗ ngồi, thẳng năm quả đấm.

Tần gia chỗ ngồi thượng, Liễu Hàn Yên hỏi Tần Xuyên: "Ta nghe sư phó nói, chế tạo Nộ Lôi nguyên liệu là một loại mang theo từ tính thép, dựa vào tốc độ cao không khí va chạm, cho nên có thể ở trong không khí chế tạo số lớn tĩnh điện, Lăng Lạc Tuyết là nghĩ chậm như vậy chậm dây dưa đến chết Cơ Vô Danh sao?"

Tần Xuyên cười lắc đầu: "Lúc này mới vừa mới bắt đầu đấu rồi, Nộ Lô nếu như chẳng qua là dựa vào tinh điện tới chậm chậm đối thủ, vậy thì thế nào xứng với 'Giận' này một chữ" .

"Ồ? Tiểu Xuyên, kia theo ý của người, chẳng lẽ hạng nhất thật muốn bị rơi Tuyệt nha đầu được?" Tần Mãnh kinh ngạc nói.

Tần Xuyên hí mắt một cái, nhẹ nhàng thở dài, "Vậy phải xem nàng đem Nộ Lô nắm giữ tới trình độ nào. . ."

Theo Tần Xuyên tiếng nói vừa dứt, trên lôi đài phát sinh biến ảo.

"Tí tách! tư lạp! ! —— "

Giòng điện bắt đầu càng ngày càng dày đặc, uy lực cũng càng ngày càng lớn, lại từ nhỏ bé giòng điện, hội tụ ra từng đạo vai u thịt bắp giòng điện.

Giống như Kim Xà Cuồng Vũ, ở trên lôi đài không ngừng gầm thét.

Cơ Vô Danh lúc này đã sắc mặt dữ tợn, không mất điện lưu kích thích, để cho thân thể của hắn thật giống như không ngừng có kim châm, gân xanh bạo xuất, Hồ Nha cắn chặt, hai mắt hiện lên tia máu.

Thời gian dài giòng điện tiêu hao, để cho hắn hành động nhìn bị rất lớn chậm chạp, bắp thịt cũng không quá nghe sai sử.

"Lão Tử ghét nhất loại này lè mề tử võ, người liền chút bản lãnh này sao! ?" Cơ Vô Danh rống to.

Lăng Lạc Tuyệt lãnh xích một tiếng: "Người cho rằng là đây! ?"

Tiếng nói vừa dứt, Lăng Lạc Tuyệt bóng người một cái rút lui dừng, Nộ Lô lui về phía sau vừa khua múa, số lớn trên lôi đài giòng điện, hãy cùng Bách Điều Triều Phượng một dạng hội tụ đến rồi Nộ Lô trên thân kiếm!

Trong lúc nhất thời, Nộ Lôi kim quang lóng lánh, thật giống như thật dẫn tới Thiên Lôi, phát ra trận trận kịch liệt tiếng nổ.

Lăng Lạc Tuyết bay lên trời, một chiêu Thần Môn Thất Tuyết kiếm "Thiên trọng" thức, bỗng nhiên chém xuống!

Kiểm quang, Lôi Quang, hồn nhiên nhất thể, mang ra khỏi một đạo tức giận Lôi Điện Cuồng Long, vạch ra thành thiên thượng vạn tàn ảnh!

Giờ khắc này lôi đài, trước đó chưa từng có chói lóa mắt, tất cả mọi người rốt cuộc thấy được, vì sao thanh kiếm này kêu Nộ Lôi.

Bất động thì thôi, động một cái là như sấm giáng thế!

Cơ Vô Danh dĩ nhiên sẽ không ngời chờ chết, hấn mắt thấy chính mình không thể nào né ra một chiêu này, dứt khoát vận đủ bất diệt chân khí, chấp tay hành lễ.

Trong miệng hắn nói lẩm bẫm, "唵, la, chà. . ."

"Là Đại Phạm Chú! ?" hiện trường rất nhiều người đều hồn nhiên cả kinh, Thanh Long bên trong chùa người chính là rất là quen thuộc.

Thanh Long Tự ngoại trừ bất diệt Chân Kinh bên ngoài, một cái khác môn tuyệt học chính là « Đại Phạm Chú », bên trong ghi lại không ít cổ xưa mật tông Chân Ngôn.

Những thứ này Chân Ngôn có bất đồng riêng công dụng, có thể an thần tĩnh khí, cũng có thể phá xử sát khí, cũng có thể phá hủy địch nhân!

"Tiếng bò rống! ! —— "

Cơ Vô Danh lúc này hô lên, là Bất Động Minh Vương Chân Ngôn, ý là quát phá hủy hết thầy! !

Một tiếng chú ngôn hô lên, trong nháy mắt kích động mở cuồng mãnh bất diệt chân khí, một đạo kim sắc Âm Ba mang theo dễ như bõn uy thế, cùng Lăng Lạc Tuyết thiên trọng Cuồng Lôi đụng vào nhau!

"Rầm rầm!"

Sét đánh ngang tai tựa như một kiếm, cuối cùng càng hơn một bậc, Cơ Vô Danh gặp phải Cuồng Lôi một đòn, cả người một cái kịch liệt co quắp, một con ngã quỵ!

Nhưng Bất Động Minh Vương Chân Ngôn mang đến âm ba công, nhưng cũng để cho Lăng Lạc Tuyết khó mà tới kịp né tránh, bị này hùng hồn chân khí thật sự tập kích, nữ nhân ở không trung liền phun ra một ngụm máu tươi, giống như điều đứt dây tựa như bay xuống.

Thoáng cái, hai người cũng ngã xuống trên lôi đài.

Theo một mảnh tình cảnh an tĩnh sau, Lăng Lạc Tuyết cố hết sức lắc lắc đứng dậy, mới vừa rồi liên tục tiêu hao chiến, lại cuối cùng một kiếm, đã để cho thân thể nàng gánh nặng rất nặng.

"Chuyện này. . . đây là Lăng Lạc Tuyết thắng?" không ít người rồi rít còn vùi lấp trong mới vừa rồi kịch liệt đụng nhau bên trong, không rút ra ý thức.

Cũng không qua mấy giây, nằm ở chỗ này Cơ Vô Danh, nhưng cũng hai tay chống đất, ổn ổn đương đương đứng dậy.

Hắn tình trạng có chút chật vật, hôi đầu thổ kiếm, trên người rất nhiều nơi còn mang theo một tia nám đen, là bị giòng điện cho làm bỏng rồi.

"Làm sao có thể. . ." Lăng Lạc Tuyết không cam lòng cắn răng, nàng cho là mình một kiếm này đủ đem Cơ Vô Danh đánh bại, có thể không ngờ tới, người này thân thể cường tráng như vậy!

Cơ Vạn Lý các loại (chờ) người nhà họ Cơ, cũng là đã ra thân mồ hôi lạnh,

nhưng rốt cuộc lại đem tâm thả lại trong bụng.

Cơ Vô Danh toét miệng cười nói: "Một nữ nhân có thể đánh thành như vậy, đã không tệ, chỉ tiếc, người cũng chỉ có thể tới đây" .

"Người đã còn đứng, vậy thì ra chiêu đi", Lăng Lạc Tuyết không nghĩ lúc đó sa sút, nàng nghĩ (muốn) thắng!

Cơ Vô Danh hơi không kiên nhẫn, "Ấy ư, liền người như bây giờ tử, một đấm là có thể đem người đánh bay, đừng ép ta đả nữ người, cút nhanh lên đi xuống!"

"Vậy thì đánh bay ta thử một chút!"

Lăng Lạc Tuyết nhắc lên chỉ có chân khí, xông lên chính là một kiếm!

Nhưng lần này nàng thể lực và chân khí đều rất cực hạn, mới vừa ra kiếm, liền bị Cơ Vô Danh hai ngón tay kẹp một cái, trực tiếp kẹp lấy!

Nộ Lôi trên thân kiếm còn mang theo không nhỏ giông điện, nhưng Cơ Vô Danh cưỡng ép khống chế, dĩ nhiên không thả.

"Theo như người nói, kiếm lợi hại hơn nữa, người tu vi không được, liền thì không được", Cơ Vô Danh khinh thường nói.

Thần Kiếm môn chỗ ngồi thượng, Mộ Tiêu Hàn rốt cuộc không kiềm chế được, đứng dậy hô: "Sư muội! không muốn miễn cưỡng nữa, đây là tử võ, điểm đến đó thì ngừng, thua chính là thua!"

Lăng Lạc Tuyết hốt mắt phiếm hồng, nhưng là không để ý tới Mộ Tiêu Hàn, nghiêng đầu nhìn về Tần gia chỗ ngồi chỗ ấy, ánh mắt phức tạp nhìn Tần Xuyên.

"Tỷ phu, Lăng Lạc Tuyết đang nhìn người nha!" Liễu Thiển Thiển nói.

Tần Xuyên sững sờ, hẳn cũng không biết rõ Lăng Lạc Tuyết có ý gì, có chút

bất minh sở dĩ.

Lúc này, Lăng Lạc Tuyết cường ép rút kiếm ra, lại một lần nữa muốn tiến công, lại như cũ bị Cơ Vô Danh dùng ngón tay kẹp lại, không phí nhiều sức.

Bốn phía trên khán đài, cũng phát ra trận trận thở dài, mọi người cũng nhìn ra được, Cơ Vô Danh đã là thắng, hẳn chẳng qua là lười đem một người đàn bà đánh ngã mà thôi.

"Tần Xuyên Ca,, người đi khuyên nhủ Lạc Tuyết tỷ tỷ đi, để cho nàng đừng đánh, nàng như vậy ta thật là khổ sở", Tần Cầm không đành lòng nói.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 578: Ta Rất Khiêm Tốn

0 578

"Ta đi khuyên?"

Tần Xuyên mặt đầy thần sắc phức tạp, để cho hẳn đi, nhưng hẳn lại lấy thân phận gì đi đây? ngay cả người nhà họ Lăng, Thần Kiếm môn nhân đều không đi lên đây.

"Nàng có Nộ Lô lợi hại như vậy kiếm, trả thế nào thua thảm như vậy a", Liễu Thiển Thiển cũng có chút không nhìn nổi.

Tần Xuyên thở dài nói: "Kiếm khách cùng kiếm quan hệ, phân ba loại, áp đảo kiếm, kiếm kia có cũng được không có cũng được; cùng kiếm xứng đôi, thực lực kia tăng lên gấp bội; bết bát nhất, là kiếm khách thực lực yếu hơn kiếm bản thân, vậy coi như là thần binh lợi khí nơi tay, cũng không phát huy ra kiếm uy lực chân chính.

Nộ Lô là một thanh kiếm tốt, đủ để cho tông sư đi sử dụng, Lạc Tuyết tu vi mới vừa đột phá đến Trung Cấp Tiên Thiên đáng vẻ, căn bản không đủ để cho Nộ Lô vì nàng sử dụng. . .

Hơn nữa, nàng kiếm ý cũng căn bản không có cùng Nộ Lô kiếm dung hợp, kiếm này ở trên tay nàng. . . chỉ có thể coi là công cụ, chưa tính là kiếm" .

"Ô kìa, Tần Xuyên Ca, ngươi cũng đừng phân tích, nhanh nghĩ một chút biện pháp để cho Lạc Tuyết tỷ tỷ đừng đánh!" Tần Cầm gấp gáp nói.

Tần Xuyên suy nghĩ, chẳng lẽ thật là bởi vì mình một ít nguyên nhân, mới để

cho Lăng Lạc Tuyết cố chấp như thế?

Mặc dù không biết rõ dĩ nhiên, nhưng hẳn cũng không muốn nhìn Lăng Lạc Tuyết như vậy miễn cưỡng, đến cuối cùng đem thân thể làm chi nhiều hơn thu.

Nhưng ngay khi Tần Xuyên dự định đi xuống thời điểm, Thần Kiếm môn bên kia Mộ Tiêu Hàn đã đáng người tiêu sái nhảy lên lôi đài.

Âu phục, tay cầm Thính Vũ kiếm Mộ Tiêu Hàn, đem cổ điển phiêu dật Kiếm Hiệp làn gió, cùng đương thời nho nhã tuấn dật khí chất, kết hợp hoàn mỹ, đưa đến trên khán đài không thiếu nữ tính đô ánh mắt tỏa sáng.

Thủy Vân Tịnh Trai bên kia Tô Hoan Hoan càng là hai tay bụm mặt trứng, tràn đầy say mê biểu tình.

Mộ Tiêu Hàn đầu tiên là với trên đài cao một ít tiền bối cùng lãnh đạo cao cấp hành lễ, biểu đạt áy náy, sau đó mới đi tới khuyên nhủ: "Sư muội, không muốn lại tiếp tục rồi!"

Lăng Lạc Tuyết cắn răng, cũng không trả lời, hiển nhiên phi thường không muốn.

"Hắc hắc, nghe sư huynh người lời nói, đừng nữa uổng phí sức lực rồi, ta xem người chân khí cũng rối loạn, đánh tiếp nữa có thể xảy ra chuyện lớn", Cơ Vô Danh toét miệng nói.

Mộ Tiêu Hàn tựa hồ cũng biết như vậy khuyên vô dụng, dứt khoát bước nhanh đến phía trước, tiện tay bắn ra một đạo trảm kiếm khí màu xanh lam, trực tiếp đem Cơ Vô Danh kẹp Nộ Lôi kiếm cho Liễu Chấn bay ra ngoài!

Ngay sau đó Mộ Tiêu Hàn lại lẳng không chém ra một đạo kiếm khí, đem không trung Nộ Lôi kiếm một cái đập, tinh chuẩn rơi xuống dưới lôi đài, Nộ Lôi trong vỏ kiếm!

Này hời hợt hai đạo kiếm khí, nhìn đến hiện trường vô số người trợn mắt hốc

mồm!

Phải biết, này hai đạo kiếm khí phía sau đại biểu hàm nghĩa, nhưng là không tầm thường!

Đầu tiên đạo thứ nhất, chẳng khác gì là mạnh mẽ dùng kiếm khí uy lực, từ Cơ Vô Danh cùng Lăng Lạc Tuyết trong tay hai người thanh kiếm cướp đi!

Đạo thứ hai càng là tinh chuẩn không có lầm tằm xa khổng chế kiếm khí lực đạo cùng phương hướng, để cho kiếm xa xa đầu nhập Tiểu Tiểu trong vỏ kiếm, cái này cần đem kiếm khí khổng chế được lô hỏa thuần thanh, mới có thể làm được!

Cho nên chỉ một cứ như vậy hai tay, liền đưa đến trên khán đài tiếng thán phục không ngừng! khó trách đều nói Mộ Tiêu Hàn đã bắt lại nhiệm kỳ kế Thần Kiếm môn chức chương môn, này phân thực lực, sợ rằng cách tông sư cũng liền cách một con đường!

Thấy không thiếu nữ người đều tại si mê vậy khen ngợi, Tần Xuyên khó chịu chặc chặc miệng, trong đầu nghĩ cái này cũng không phải là ném thê vào bình rượu trận đấu, hẳn đều khinh thường với làm chuyện loại này!

"Lão bà, cũng là người được, người xem sư tỷ của người các nàng, thật là không có kiến thức", Tần Xuyên thấy Liễu Hàn Yên mặt đầy ổn định, trong lòng hơi có an ủi.

Liễu Hàn Yên nhìn hẳn một cái, nhàn nhạt nói: "Người chắc cũng sẽ chứ? dù sao người như vậy biết dùng kiếm. . ."

Tần Xuyên đang muốn gạt đầu, chợt cảm giác, nữ nhân trong mắt có một ít không nói rõ được cũng không tả rõ được đồ vật, phảng phất ý hữu sở chỉ. . .

Tần Xuyên ngay sau đó cười một tiếng, "Ta là người khiêm tốn, không giống cái tên kia như vậy thích nổi tiếng".

Liễu Hàn Yên cũng không đáp lại, tiếp tục xem lôi đài.

Lúc này, Cơ Vô Danh phảng phất là phát hiện tân đại lục, rất là hưng phấn đánh giá Mộ Tiêu Hàn đạo: "Người cái tên này thủ đoạn không tệ, đến tới! sư muội của người không được, người tới theo ta qua mấy chiêu!"

Nghe được hản lời này, tại chỗ các khách xem cũng cười, xem ra này Cơ Vô Danh thật là cái Vũ Si, thấy cao thủ liền muốn đánh!

Cơ Vạn Lý không nhìn được hô lớn: "Vô Danh! không nên dính vào! đây là thật Long đại hội, không phải là cho người tùy ý tìm người tử võ!"

Mộ Tiêu Hàn cũng nói xin lỗi, "Cừu nhị công tử, các thủ trưởng còn đang chờ cho người ban thưởng, hôm nay liền đến đây chấm dứt đi, chúc mừng người đạt được lần này đại hội hạng nhất" .

Cơ Vô Danh mặt đầy không nhìn được, "Ấy ư, chuyện hư hỏng thật nhiều, dẫn không lãnh thưởng không có vấn đề, còn không có đánh đủ đây! vội vàng ra chiêu để cho Lão Tử thỏa nguyện một chút!"

Lời nói này vừa ra, để cho Lăng Lạc Tuyết giận đến phối đều phải nổ, đây không phải là đang nói cùng với nàng tử võ hoàn toàn không có phân lượng gì sao? !

"Ta còn chưa ngã xuống, cũng không xuống lôi đài, muốn cùng sư huynh ta đánh, người trước hết đem ta đánh ngã!" Lăng Lạc Tuyết trợn mắt nhìn mắt phượng đạo.

Cơ Vô Danh khinh thường tiếng cười, "Nếu đây không phải là lôi đài, mà là sinh tử chiến trường, người nữ nhân này nhiều lắm là có thể ăn ta ba đòn quả đấm, Lão Tử căn bản khinh thường đánh với người, người chính là cú xa chừng nào tốt chừng nấy đi!"

Lăng Lạc Tuyết hừ lạnh, "Mã Hậu Pháo, người cho rằng là lão nương kiếm ý

cứ như vậy mấy chiêu? muốn là sinh tử tràng thượng, trước hết một kiếm cắt đầu lưỡi người!"

"Ồ? người chẳng lẽ còn có đòn sát thủ gì? đến, cho lão tử phát sáng ra xem một chút", Cơ Vô Danh căn bản lơ đãnh.

Lăng Lạc Tuyết cũng là không sợ chết tính tình nóng nảy, cưỡng ép lại phải bắt đầu thúc giục kiếm ý.

Mộ Tiêu Hàn nhíu chặt mày lên, khuyên nhủ: "Sư muội, không muốn miễn cưỡng nữa mình, thân thể người trở về không nhịn được!"

Vừa dứt lời, Lăng Lạc Tuyết bỗng nhiên sắc mặt một trận bệnh hoạn đỏ ửng, trên người Xuy Tuyết kiếm khí một trận bay cuộn sau, lại chớp mắt tiêu tan.

Ngay sau đó, một ngụm máu tươi phun ra ngoài!

"Phốc —— "

Lăng Lạc Tuyết ánh mắt lộ ra một tia không cam lòng, nhưng thật ở không nhịn được, té ngã trên đất.

Toàn trường phát ra nhiều tiếng hô kinh ngạc, Lăng gia mọi người, Thần Kiếm môn nhân, đều đứng lên.

Mộ Tiêu Hàn vội vàng cúi người hỏi, nhưng hẳn dù sao không phải là bác sĩ, không biết Lăng Lạc Tuyết đột nhiên này thế nào, mà Cơ Vô Danh càng là mặt đầy không nhịn được, hẳn mới lưỡi quản một cái nữ nhân xa lạ sống chết.

Tần Xuyên tâm lý nói thầm một tiếng không ổn, chính hẳn gặp được loại tình huống này, biết này rất có thể là vô cùng nguy hiểm "Kiếm ý cản trở" !

Hắn bất chấp người khác tại sao thấy, từ chỗ ngồi vọt ra ngoài, một cái bước nhanh chạy nước rút đã đến trên lôi đài!

"Tránh ra!"

Tần Xuyên đẩy ra rồi Mộ Tiêu Hàn, nâng lên Lăng Lạc Tuyết, lấy tay cho Lăng Lạc Tuyết bắt mạch.

Cơ Vô Danh thấy Tần Xuyên đi lên, ha ha mừng rỡ: "Tần Xuyên! người tới đúng dịp, ta cũng đang muốn tìm người đánh đây!"

Tần Xuyên nào có thời gian quản này Vũ Si, hẳn tra một cái dò Lăng Lạc Tuyết mạch tượng, liền sợ hết hồn hết vía, quá loạn!

Lăng Lạc Tuyết cả người toát mồ hôi lạnh, trong cơ thể khí tức tán loạn, giống như ngàn vạn bò cạp ở trong cơ thể nàng cắn xé một dạng vô cùng thống khổ.

Nhưng nàng nhìn thấy Tần Xuyên chạy tới, trả lại cho nàng bắt mạch, một bộ quan tâm đáng vẻ, liền cắn răng chịu đựng thân thể đau nhức, ưỡn ẹo thân thể, không để cho Tần Xuyên đụng.

"Đi ra! ta không cần người quan tâm!"

Tần Xuyên cảm tức, "Đừng làm rộn! người tình huống rất nguy hiểm!"

"Ta chết cũng không cần người quan tâm! khác (đừng) giả mù sa mưa!" Lăng Lạc Tuyết trong mắt nước mắt chảy xuống, cũng không biết là quá thống khổ rồi, còn là bị ủy khuất gì.

"Ta. . . ta rốt cuộc làm gì người ta! ? mấy tháng không thấy, người làm sao lại đối với ta như vậy?" Tần Xuyên buồn bực.

Lăng Lạc Tuyết còn muốn nói điều gì, nhưng bởi vì bên trong thân thể tình trạng càng ngày càng tệ hại, nàng bắt đầu ôm đầu phát ra trận trận Ai ngâm.

Tần Xuyên càng phát ra tin chắc là kiếm ý cản trở, vội vàng đối với (đúng) bên cạnh Mộ Tiêu Hàn đạo: "Có hay không Ngân Châm! vội vàng!"

"Ngân Châm?" Mộ Tiêu Hàn sững sờ, "Chẳng lẽ Tần tiên sinh hay lại là Trung y?"

"Người có thể hay không khác (đừng) nhiều vấn đề như vậy a! ? mau tìm châm a!" Tần Xuyên hận không được mắng chửi người.

"Cho người!"

Một bọc Ngân Châm đưa đến Tần Xuyên trước mặt, chẳng biết lúc nào, Liễu Hàn Yên chạy tới trên lôi đài.

Nữ biết đến Tần Xuyên chữa trị khả năng cần dùng châm, vì vậy hỏi người Tần gia cầm một bọc, liền đi lên, Tần gia là y dược thế gia, đi ra ngoài mang Ngân Châm cũng là thông lệ.

Tần Xuyên thở phào nhẹ nhõm, thời khắc mấu chốt hay lại là lão bà dựa được, không ngừng bận rộn cầm lấy Ngân Châm, bắt đầu cho Lăng Lạc Tuyết chữa trị.

Lăng Lạc Tuyết lúc này đã thân thể không cách nào tự quyết khống chế, chỉ có thể mặc cho bằng nam nhân cho nàng ghim kim, rút cho Tần Xuyên tình không ít khí lực, nếu không nữ nhân này cưỡng ép phản kháng, Tần Xuyên còn phải đem nàng đánh ngất xỉu.

"Xé á! xé á!" liền với hai tiếng quần áo tan vỡ thanh âm.

Tần Xuyên vì tốt hơn châm rơi, đem Lăng Lạc Tuyết quần áo tay áo cũng kéo xuống, áo cũng tan vỡ, lộ ra nửa vệt hai vú.

Lần này, hiện trường rất nhiều Phật Môn Đệ Tử cũng ngượng ngùng bắt đầu nhắm mắt lại, có người là cau mày, cũng có người bội phục Tần Xuyên quả quyết.

Tần Xuyên cũng không rảnh rỗi quản những thứ này, hần thi triển ra Liên Hoa Thần Châm, tay phải vận chuyển Hỏa Liên chân khí, tay trái Băng Liên

chân khí, ngăn ngủi mười mấy giây công phu, ngay tại Lăng Lạc Tuyết trên người ghim hơn ba mươi châm.

Phân biệt từ Thủ Thiếu Âm Tâm Kinh, Thủ Thái Dương tam tiêu các loại (chờ) kinh mạch, dùng hai luồng chân khí tiến hành khai thông và chỉnh lý.

Tần Xuyên cao cấp Tiên Thiên Chân Khí, Cương Nhu hòa hợp địa trấn áp Lăng Lạc Tuyết trong cơ thể mất khống chế kiếm khí, cuối cùng thừa dịp nàng kinh mạch không có bị tổn thương quá lớn trước, giải quyết nguy cơ.

Làm Lăng Lạc Tuyết cảm giác đau đớn từ từ giảm bớt, nữ nhân phát hiện mình có thể động sau này, chú ý tới mình lúc này quần áo xốc xếch, lộ ra mảng lớn da thịt trắng như tuyết đáng vẻ, xấu hổ vô cùng.

"Vương Bát Đán. . ." Lăng Lạc Tuyết quăng lên một tay sẽ phải bị Tần Xuyên một cái tát!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 579: Có Huyết Tính Là Tốt

0 579

Tần Xuyên đem tay nàng bắt được, không vui nói: " A lô ! ta là vì cứu người a! người có biết hay không người mạnh mẽ dùng người không nắm giữ kiếm ý, thiếu chút nữa kiếm ý cản trở!

Lúc đó thân thể không chịu nổi kinh mạch nổ tung biết không! ? vì cái luyện người điên vì võ đem chính người mệnh bồi thương, về phần người mà! ?"

"Kiếm ý cản trở? !" phía sau Mộ Tiêu Hàn chau mày một cái, "Tần tiên sinh, làm sao người biết thầy ta muội là kiếm ý cản trở?"

Sư phụ ta nói qua, loại chuyện này cơ hồ là không có khả năng phát sinh, chỉ có kiếm ý cảnh giới vượt qua tu vi võ đạo không chỉ một tầng thứ, mới phải xuất hiện, nhưng ngay cả sư phụ ta cũng chưa từng gặp qua, người nói thầy ta muội trên người xảy ra! ?"

Lăng Lạc Tuyết cũng là mắt lộ ra vẻ nghi hoặc, nàng thật ra thì chính mình cũng không biết, chính mình kiếm ý cảnh giới đến trình độ nào, sư phó của nàng Kiếm Si chẳng qua là đem Nộ Lôi đưa cho nàng, làm một loại khẳng định, nhưng đại biểu trong đó đến cái gì, Kiếm Si cũng không nói đặc quá rõ.

Cơ Vô Danh càng là mắt lộ tinh mang, nhìn chăm chăm Tần Xuyên không chớp mắt, phá lệ khát vọng cái gì. . .

Tần Xuyên ý thức được tự mình nói đặc hơi nhiều, cũng may hắn cũng có mượn cớ, đạo: "Ta ở trong sách thuốc thấy qua, loại bệnh trạng này cùng kiếm ý

căn trả giống nhau như đúc, còn dùng lo lắng nhiều sao?"

Mộ Tiêu Hàn gật đầu một cái, thấy Tần Xuyên y thuật quả thật rất giỏi, hẳn cũng thu hồi không ít nghi ngờ, đồng thời cảm khái nói: "Nguyên lai, Lạc Tuyết sư muội kiếm ý cảnh giới đã vượt qua bản thân tu vi như vậy một mảng lớn, khó trách sư phó như vậy coi trọng sư muội" .

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Tần Xuyên lần giải thích này, Mộ Tiêu Hàn là không nhiều hoài nghi, nhưng trên đài cao Long Hải Hiên, Tổng Bảo Khôn các loại (chờ) quân đội, Quốc An người, nhưng là vẻ nghi hoặc tăng thêm.

Trước Tần Xuyên ở Quốc An cùng Âm Nguyệt tướng quân đối chiến, cũng không sử dụng bất kỳ kiếm khí, không giống như là kiếm khách, nhưng từ hoài nghi Tần Xuyên là Kiếm Ma sau, tất cả mọi người cho là, Tần Xuyên có giữ lại.

Bây giờ, Tần Xuyên khinh địch như vậy nhìn thấu Lăng Lạc Tuyết triệu chứng, vài tên cao tăng cũng càng phát giác, Tần Xuyên với Kiếm Ma. . . nhìn càng ngày càng giống rồi.

Lăng Lạc Tuyết lúc này đứng dậy, mặc dù bước chân còn có chút suy nhược, nhưng nàng tự hồ chỉ nghĩ (muốn) nhanh lên một chút rời đi Tần Xuyên, thần sắc âm đạm địa đi xuống lôi đài.

Mộ Tiêu Hàn hướng Tần Xuyên chấp tay một cái, đạo: "Đa tạ Tần tiên sinh cứu ta sư muội, kia Mộ mỡ người cũng đi xuống trước" .

Tần Xuyên nhìn người đàn bà bóng lưng, không nhịn được hỏi "Nàng. . . tại sao như thế ghét ta?"

Mộ Tiêu Hàn sững sờ, trừng mắt nhìn, "Ta cho là Tần tiên sinh người nên so với ta hiểu nội tình, chẳng lẽ người không biết, thầy ta muội từ lần trước trở về tông môn sau, cũng không lâu lắm, liền nói đánh bại một cái đối thủ, cho nên

kính xin sư phó, để cho nàng đi Thiên Kiếm Trì bế quan khổ tu mấy tháng sao?

Ta cũng vậy hôm nay mới biết, nàng đánh bại người, chính là Tần tiên sinh người. . . về phần nguyên nhân, ta cũng không rõ ràng lắm" .

"Nàng đánh bại ta?" Tần Xuyên càng khốn hoặc.

Mộ Tiêu Hàn mặt đầy cười khố: "Khả năng Tần tiên sinh không quá hiểu, chúng ta Thần Kiếm môn Thiên Kiếm Trì, bởi vì tích lũy quá nhiều cổ kiếm, quá nhiều kiếm khách kiếm ý lưu lại với trong ao, lưu lại lâu dài, vô cùng dễ dàng bị những thứ kia kiếm ý nhiễu loạn tâm thần, khiến cho thể xác và tinh thần đều mỏi mệt, cực kỳ hao tổn tinh lực.

Một loại đệ tử ở đó đợi ba ngày trước, liền cần nghỉ ngơi, hơn nữa có thể có thể tiếp được nửa tháng đều không cách nào An Nhiên chìm vào giấc ngủ, kéo dài gặp phải về tinh thần kích thích.

Nhưng là, Lạc Tuyết sư muội vì không ngừng lĩnh ngộ mạnh hơn kiếm ý, ở nơi nào đợi ước chừng hơn ba tháng, nếu không phải nàng từ nhỏ đã có Đại Nghị Lực, đối với chính mình lại bên dưới phải đi nhẫn tâm, có lẽ nàng đã tại Thiên Kiếm Trì bị lạc bản tâm, hoàn toàn nổi điên. . .

Nói thật, nếu không phải sư phó ngăn, mấy người chúng ta sư huynh đệ, cũng thiếu chút nữa xông vào Thiên Kiếm Trì cưỡng ép đem nàng mang ra ngoài, quả thực quá điên cuồng" .

Tần Xuyên tinh thần rung một cái, khó trách, khó trách Lăng Lạc Tuyết khí chất đại biến, lộ ra chừng chạc lãnh khốc rất nhiều, kiếm ý lại đột nhiên tăng mạnh, cái này căn bản là dùng Quỷ Môn Quan đi một lần phương thức, cưỡng ép đột phá a!

Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, quả thật, lấy loại này nghịch thiên làm phương thức lĩnh ngộ kiếm ý, cộng thêm Lăng Lạc Tuyết bản thân thiên phú, là có thể đem kiếm ý cảnh giới đột phá đến vượt qua cảnh giới võ đạo

rất nhiều tầng thứ.

"Cụ thể, hay lại là Tần tiên sinh tự mình đi hỏi nàng đi, ta cáo từ trước", Mộ Tiêu Hàn có lòng tốt cười cười, ánh mắt lui về phía sau Cơ Vô Danh nơi đó liếc một cái, để cho Tần Xuyên cẩn thận, sau đó liền trôi giạt xuống lôi đài.

Phụ trách làm trọng tài chính Thanh Long Tự hộ pháp bế khổ pháp sư, lúc này cũng tuyên bố: "Trận chung kết kết thúc, đang tiến hành Chân Long đại hội người xuất sắc, Cơ Vô Danh!"

Hiện trường phát ra trận trận tiếng vỗ tay, không ít Thanh Long cửa chùa người cũng đều sắc mặt vui sướng, dù sao Cơ Vô Danh cũng coi như Thanh Long Tự đệ tử.

Cơ Vạn Lý lúc này đắc ý cười, đứng lên nói: "Vô Danh, còn không hưởng chư vị thủ trưởng cùng sư môn các trưởng bối cảm ơn?"

Chỉ tiếc, tùy ý Cơ Vạn Lý thế nào kêu, Cơ Vô Danh cũng không có để ý đến hẳn.

"Tần Xuyên, ngươi nghĩ đi đi đâu? ta khi trước nói rồi, ta là tới đánh như tử người. . . ta nhìn bây giờ ngươi chân khí, càng muốn đánh đệt ngươi" !

Cơ Vô Danh vừa nói, một cước chột giẫm đạp trên mặt đất, một tiếng vang dội, để cho toàn trường người đều kinh ngạc mà nhìn hẳn.

Mọi người vạn vạn không nghĩ tới, Cơ Vô Danh cầm đệ nhất còn không nghĩ (muốn) lãnh thưởng, còn muốn đi với Tần Xuyên tử võ?

Bây giờ Tần Xuyên cũng coi như một không nhũ danh người, dù sao bị cao tầng coi trọng, nhưng từ đầu đến cuối không có chân chính ở trước công chúng, hiện ra không thực lực, cho nên rất nhiều Cổ Võ giới người cũng đối với (đúng) Tần Xuyên thực lực không hiểu nhiều lắm.

Cộng thêm, Tần Xuyên cùng Cơ gia thù oán, cũng là công khai, Cơ Vô Danh

vi huynh báo thù, tìm Tần Xuyên cũng dễ hiểu.

Không khỏi, rất nhiều người cũng đang mong đợi, muốn nhìn cuộc tỷ thí này sẽ hay không xuất hiện.

Tần Xuyên giả giả bộ cũng không nghe gì được, với bên người Liễu Hàn Yên ra hiệu một cái, đạo: "Lão bà, chúng ta cũng trở về đi, đại hội cũng kết thúc" .

"Ừ. . ." Liễu Hàn Yên Tự Nhiên không hy vọng Tần Xuyên ở chỗ này với Cơ Vô Danh đánh, bất luận kết quả như thế nào, cũng sẽ đưa tới phiền toái.

Chỉ tiếc, Cơ Vô Danh cũng không tính thả Tần Xuyên đi, hãn bỗng nhiên dưới chân gia tốc, một cái bước dài xông tới, kén quyền liền hướng Tần Xuyên sau lưng đánh!

Dù là trải qua cùng Lăng Lạc Tuyết chiến đấu, dù là cả người nhìn vết thương chồng chất, nhưng Cơ Vô Danh thật ra thì căn bản không tiêu hao bao nhiêu, một động, còn như cuồng bạo Hùng Sư!

Tần Xuyên chính là phảng phất phía sau mắt dài, một cái cắt ngang bên bước, khó khăn lắm tránh được một quyền này đầu, để cho Cơ Vô Danh nhào hụt.

Có thể Cơ Vô Danh vừa nghiêng đầu, lại vừa là một cái vung tay Trường Quyền!

Mắt thấy muốn bị đánh trúng, Tần Xuyên thân thể một cái ngồi xổm xuống, đi phía trước một cái cất bước, lại vừa là tránh.

"Hừ hừ, thân pháp ngược lại rất nhanh, nhưng là đóa đóa thiểm thiểm, há là nam tử hán đại trượng phu nên làm! ? chẳng lẽ Tần gia đại thiếu liền nhát gan như vậy sợ phiền phức! ?

Lúc trước người phí ta lão ca thời điểm, cũng không nhìn người như vậy kinh sợ a! là nam nhân, hãy cùng Lão Tử đường đường chính chính đánh một trận!" Cơ Vô Danh tiếng gào như xuân lôi!

Lời này vừa nói ra, Tần gia tất cả mọi người sắc mặt khó coi đứng lên, này lên cao đến gia tộc tầng điện, liền có chút không thể mất mặt.

Quả nhiên, rất nhiều những gia tộc khác cùng môn phái người, chuyện tốt địa lên tiếng kêu gào. . .

"Tần đại thiếu đừng sợ! tởa tởa Cơ Vô Danh nhuệ khí!"

"Xuất ra người đánh tàn phế vô song công tử khí khái tới a!" . . .

Cơ Vạn Lý chính là sắc mặt âm tình bất định, hãn cảm thấy tùy tiện như vậy động thủ, phá hư Chân Long đại hội quy tắc, sẽ đối với Cơ gia bất lợi, vì vậy đối với (đúng) trên đài cao Long Hải Hiên đạo: "Thủ trưởng, hài tử nghịch ngợm, để cho ta dẫn người kéo hãn xuống!"

Hãn đang muốn tự mình đi lên đem Cơ Vô Danh bệnh bạch đới đến, có thể Long Hải Hiên nhưng là hí mắt ngăn cản hãn.

"Ai. . . Vạn Lý, người tuổi trẻ, có huyết tính là được, nếu hiện trường Cổ Võ giới người cũng rất chờ mong, vậy thì nhìn một chút đi" .

Bên cạnh Tống Bảo Khôn đám người, tất cả đều là cười gật đầu ủng hộ.

Lúc này Cơ Vạn Lý có chút ngẫn ra, hãn dù sao thường xuyên ở tây nam quân khu, cũng không biết, cao tầng nghĩ (muốn) dò xét Tần Xuyên có phải hay không Kiếm Ma, một mực chờ đợi cơ hội như vậy đây.

Không người ngăn trở, Cơ Vô Danh dĩ nhiên càng tứ vô kỵ đạn, hãn các loại (chờ) Tần Xuyên đã đợi rồi mấy tháng, các loại (chờ) chính là chỗ này một ngày.

Có thể Tần Xuyên biết, nếu như chính mình không cần Thanh Liên kiếm ý, muốn cùng Cơ Vô Danh là phi thường chặt vật, mà một khi dùng Thanh Liên kiếm ý, Quốc An nhất định có thể phát hiện, mình chính là Kiếm Ma.

Cho nên, hấn cân nhắc có muốn hay không trực tiếp dùng Kinh Công chạy trốn liền như vậy, lấy chân hấn trình, Cơ Vô Danh là không đuổi kịp hấn.

"Người nghĩ chạy?" Cơ Vô Danh nhưng là nhìn thấu Tần Xuyên ý tưởng, khinh thường cười một tiếng, "Người có thể chạy, nữ nhân người đây?"

Tần Xuyên trong lòng rét một cái, Âm kêu không tốt!

Quả nhiên, Cơ Vô Danh quay người lại, đột nhiên vận lên bất diệt chân khí, hướng Liễu Hàn Yên vị trí chỗ ở, há mồm chính là một tiếng Bất Động Minh Vương Chân Ngôn!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 580: Quá Yếu

0 580

Liễu Hàn Yên cũng là căn bản không ngờ tới, Cơ Vô Danh lại hướng nàng thi triển Đại Phạm Chú, có chút vội vàng không kịp chuẩn bị, thi triển Băng Ngưng chân khí muốn ngăn cản.

"Tiếng bò rống! —— "

Kim sắc sóng âm đem mặt đất gạch đá xanh cũng quyến đắc cuồng loạn bay lượn, ở giữa không trung hóa thành đá vụn, phấn vụn!

Âm ba công cùng Liễu Hàn Yên Băng Ngưng chân khí đụng vào nhau, kích động ra nổ vang một tiếng.

Liễu Hàn Yên cảm giác mình giống như đặt mình trong ở một cái to lớn đánh chuông nội, Cự Chung bị đụng sau, tạo thành sóng âm để cho nàng cả người kinh mạch đều tại phòng lên, cực kỳ khó chịu!

Cũng may Liễu Hàn Yên tu vi cũng xưa không bằng nay, không có bị quá lớn tổn thương.

Nhưng Tần Xuyên hay lại là tâm nhảy tới cổ họng, chạy tới một cái đỡ lấy Liễu Hàn Yên, "Lão bà, người thế nào! ?"

"Ta không sao. . .", Liễu Hàn Yên lắc đầu một cái, gương mặt xinh đẹp hơi trắng bệch.

Tần Xuyên hai mắt đỏ lên, nghiêng đầu nhìn Cơ Vô Danh, nghiêng lợi nói:

"Người dám đánh ta nữ nhân?"

Cơ Vô Danh thờ ơ nói: "Không như vậy, người thế nào chịu ngoan ngoãn đánh với ta chiếc đây? đến đây đi, để cho ta nhìn người rớt cuộc có bao nhiêu cân lượng, người nếu là dám lưu lực, ta có thể không biết mình sẽ tạo ra chuyện gì nữa."

"Người có phải điên rồi hay không?"

"Chỉ cần có thể đánh nhau, ta liền nguyện ý làm người điên", Cơ Vô Danh siết quả đấm, Khớp Xương "Tí tách" vang lên.

Liễu Hàn Yên ở bên khuyên nhủ: "Chớ hấn đạo, hấn là muốn chọc giận người" .

Tần Xuyên nói mà không có biểu cảm gì: "Ta biết, hơn nữa. . . hấn thành công."

"Người. . ."

"Chớ nói, nghe lời, đi xuống nhìn", Tần Xuyên không cho cự tuyệt nói.

Liễu Hàn Yên sâu kín thở dài, nàng biết loại thời điểm này cũng tóm không trở về Tần Xuyên rồi, không thể làm gì khác hơn là đi xuống lôi đài.

Trong lúc nhất thời, toàn trường bộc phát ra đủ loại tiếng hoan hô, đều muốn nhìn Tần Xuyên với Cơ Vô Danh trận này tỷ thí.

Tần Xuyên mình có thể không quan tâm mặt mũi, có thể trực tiếp làm đảo binh, bị nói mềm yếu cũng không có vấn đề, hết thảy là vì đại cuộc.

Nhưng người này vừa mới hành động, là làm thương tổn hấn nữ nhân, nếu là mới vừa rồi Liễu Hàn Yên phản ứng chậm nửa nhịp, há chẳng phải là chấn trọng thương?

Tần Xuyên cũng đã không thể nhẫn, mặt đầy âm trầm ngưng tụ lại Thanh Liên chân khí. . .

Cảm nhận được Tần Xuyên trên người chân khí phát tán uy áp, không ít người đều rớt rít thần sắc nghiêm nghị!

"Cao cấp Tiên Thiên Chân Khí! ? Tần gia phí thiếu quả nhiên là Nhất Phi Trùng Thiên rồi! ?"

"Chân khí kia thật kỳ quái, không phải là Tần gia Trường Sinh chân khí a. . ."

"Nghe nói từ nhỏ đã đưa đến một cái môn phái, cũng không biết là như thế nào môn phái" .

Một số người thán phục, một số người nghị luận, trên khán đài Cổ Võ giới người đều rất là kích động.

Cơ Vô Danh mặc dù lợi hại, nhưng cuối cùng chân khí còn ở vào Trung Cấp Tiên Thiên, mặc dù hẳn đánh bại có kiếm ý Lăng Lạc Tuyết, nhưng đánh có cao cấp Tiên Thiên Chân Khí Tần Xuyên, lại sẽ như thế nào đây! ?

"Người nghĩ thế nào cái đấu pháp." Tần Xuyên hỏi.

"Không có đánh pháp, chính là liều mạng!"

Cơ Vô Danh toét miệng một cười gằn, bất diệt chân khí dâng lên, bắt đầu hướng Tần Xuyên cuồng mãnh công kích!

Hắn giống như Phi Châu trên bình nguyên chạy như điên Tê Ngưu, mang theo một trận kinh phong, đã man địa dùng thân thể muốn trực tiếp đụng ngã lăn Tần Xuyên!

Không có Cổ Võ kỹ xảo, cũng không chiêu thức có thể nói, hẳn vừa lên đến, liền trực tiếp dùng tới "Lực" áo nghĩa, phải dùng thuần túy lực lượng đem Tần Xuyên đánh bay!

Tần Xuyên ôm dò xét ý nghĩ, cổ tức cao cấp Tiên Thiên Thanh Liên chân khí, cũng không tránh né, xông lên một cái Trục Quyền, với Cơ Vô Danh cứng đối cứng đụng vào nhau!

"Ầm!"

Quả đấm đánh vào Cơ Vô Danh trên ngực, mặc dù Tần Xuyên cao cấp Tiên Thiên tu vi, so với Cơ Vô Danh Trung Cấp Tiên Thiên mạnh hơn một mảng lớn, nhưng Cơ Vô Danh Bất Diệt Kim Thân lực phòng ngự quả thực quá mạnh, hai người lại không phân cao thấp.

Theo vòng thứ nhất va chạm kết thúc, Tần Xuyên thân thể gắng gượng bị đẩy về sau rồi Tam Công thước.

Tần Xuyên cùng Cơ Vô Danh hai người thân ảnh phân biệt đứng lại, Tần Xuyên kinh ngạc phát hiện, cánh tay mình lại hơi tê tê! ?

Phải biết, chính mình Thần Mộc thân thể cũng có thể chất tăng cường, liên đới cao cấp Tiên Thiên Chân Khí đánh vào Cơ Vô Danh trên người, lực phản tác dụng liền đem mình bấp thịch cho Liễu Chấn đã tê rần! ?

"Khí lực quá nhỏ! không có chút nào đau!" Cơ Vô Danh khinh thường nói, "Cao cấp Tiên Thiên Chân Khí, cũng không gì hơn cái này" .

Có thể rất mạnh mẽ tiếp Nộ Lôi cùng Xuy Tuyết kiếm khí công kích, Cơ Vô Danh da dày thịt béo trình độ, dĩ nhiên là vượt quá bình thường.

Tần Xuyên không nói hai lời, cũng là không tin Tà, tả hữu khai cung, hướng Cơ Vô Danh mấy đại huyết vị, đánh ra nhanh như tia chớp quả đấm!

Mỗi một quyền đều là có song song thẳng tắp, hơn nữa tất cả đều tinh chuẩn rơi vào Huyết Vị thượng, lấy một loại phong bế huyết mạch phương thức, đan chéo tuần hoàn địa tấn công.

"Đây chẳng phải là Bản Phái Lôi Quang quyền sao! ?"

Côn Lôn Phái chỗ ngồi thượng, một đám môn nhân đều rớt kính ngọc trợn to mắt, không hiểu thế nào Tần Xuyên lại Côn Lôn Phái công phu.

"Đoàng đoàng đoàng! ! —— "

Tựa như cùng dày đặc đạn, đánh vào Cơ Vô Danh trên bất diệt kim thân.

"Quá yếu! quá yếu! quá yếu! !"

Cơ Vô Danh hét lớn một tiếng, bỗng nhiên Tả Quyền móc một cái, đánh vào Tần Xuyên trên mặt!

Đang đánh quyền Tần Xuyên bởi vì khoảng cách quá gần, căn bản tới không kịp trốn tránh, một quyền này đánh trúng sau, hấn cảm giác mình đầu đều sắp bị đánh nát!

Bởi vì não bộ chấn động, Tần Xuyên ngẩn ngui mắt tối sầm lại, thân thể liền bay ra ngoài!

Thấy như vậy một màn, dưới đài Tần gia mọi người, Liễu Hàn Yên các loại (chờ) cũng bỗng nhiên đứng lên, thiếu chút nữa kinh khiêu xuất lai.

Tần Xuyên thân thể té ở trên lôi đài, bắn hai cái, lộn mấy vòng, hãy cùng bị đánh chết rồi tựa như.

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, không ít người cũng nhìn trợn mắt hốc mồm.

"Điều này sao có thể. . . cao cấp Tiên Thiên Chân Khí Lôi Quang quyền, đánh hấn lại không hiệu quả! ?"

"Giỏi một cái Cơ Vô Danh, hấn mới vừa rồi với Lăng Lạc Tuyết đối chiến, căn bản không dùng toàn lực!"

Tại chỗ Cổ Võ giới người phần lớn là tài năng xuất chúng, Tự Nhiên có thể

nhìn ra, Cơ Vô Danh lần này là nhận chân, trước cùng Lăng Lạc Tuyết đánh, có lẽ là xem thường nữ nhân, căn bản không thi triển tài nghệ thật sự.

Bây giờ, Cơ Vô Danh để cho toàn trường người thấy được, Trung Cấp Tiên Thiên Bất Diệt Kim Thân, cũng có thể chống đỡ cao cấp Tiên Thiên Chân Khí tấn công.

Tần Xuyên cảm giác mình suy nghĩ đều giống như mũ nồi bên trong đi lang thang, nhưng hấn hay lại là căn răng nghiêng lợi bò dậy, phun một bãi nước miếng, bên trong còn mang tia máu. . .

Thanh Long Tự hộ pháp bề khổ pháp sư không đành lòng, đi tới Tần Xuyên sau lưng, đạo: "A di đà phật. . . Bất Diệt Kim Thân tuyệt không phải không có chút nào sơ hở, chẳng qua là Vô Danh tự tiểu thiên phú dị bẩm, hơn nữa tu luyện khắc khổ, cho nên môn công phu này ở trên người hấn, mạnh hơn hai lần, vị này Tần thí chủ, hay lại là thừa dịp còn sớm buông tha nhận thua đi, người chân khí đối với hấn cũng không ưu thế" .

Tần Xuyên đâu chịu cứ tính như vậy, một quyền này ai, đem hấn hỏa khí cũng hoàn toàn đốt.

Dưới chân thi triển ra nhẹ nhàng bộ pháp, Tần Xuyên lại lần nữa hướng Cơ Vô Danh đến gần, bất quá lần này Tần Xuyên cẩn thận rất nhiều, bắt đầu lấy vòng quanh phương thức, tìm cơ hội đối với (đúng) Cơ Vô Danh hạ thủ.

Tần Xuyên bóng người phiêu hốt bất định, tựa như cùng một luồng khói xanh, ở Cơ Vô Danh thân thể bốn phía quanh quẩn, thỉnh thoảng liền đá ra một cước, hay hoặc là đánh ra một cái sống bàn tay, hơn nữa công kích vị trí, đều là Cơ Vô Danh cổ họng, thậm chí con mắt các loại (chờ) chỗ yếu.

"Y? ! này không phải chúng ta Đường Môn 'Bộ phong tróc ảnh' thân pháp sao! ?" Đường Môn các đệ tử lại bắt đầu kinh ngạc lên tiếng.

Dưới trận khán giả môn đều bắt đầu đầu óc mơ hồ, Tần Xuyên trước sau thi

triển ra Côn Lôn cùng Đường môn tuyệt học, hơn nữa còn cũng tương đối có thành tựu, nhưng hẳn rốt cuộc là xuất từ môn phái nào?

Một điểm này, trên khán đài Long Hải Hiên các loại (chờ) cao tầng ngược lại cũng không nghĩ là, Tần Xuyên ngay từ lúc cùng Âm Nguyệt đối trận thời điểm, liền hiện ra quá nhiều phái võ học, bất quá bọn hắn cũng rất buồn bực, Tần Xuyên rốt cuộc biết bao nhiêu môn phái công phu.

Hôm nay thấy Lôi Quang quyền cùng bộ phong tróc ảnh, cũng là trước kia không biết, chẳng lẽ hẳn năng lực học tập, thật mạnh đến như vậy nghịch thiên?

Cơ Vô Danh vào lúc này lại là vô cùng thiếu kiên nhẫn, "Hắn sao! lại là này loại nương nương khang đấu pháp! là nam nhân hãy cùng Lão Tử đường đường chính chính đánh! !"

Cơ Vô Danh qua lại tảo động đến cánh tay, tuy nhiên lại ngay cả Tần Xuyên vạt áo cũng đụng không được.

"Người cho rằng là như vậy có thể phá Lão Tử Bất Diệt Kim Thân! ? người chẳng qua là ở uống phí sức lực!"

Tần Xuyên bất kể hẳn nói thế nào, thấy bộ phong tróc ảnh khó khăn có hiệu lực quá, lại vừa là thân pháp biến đổi, một cái lẳng không bay vọt lên, lại nghiêng tốc độ cao rơi xuống!

Một cái nhanh chóng xoay tròn, hai chân nhanh như cuồng phong về phía Cơ Vô Danh!

Mỗi một chân đá ra, cũng kèm theo một cái khác chân đạp đến, vừa xuất hiện chính là hai chân, nhưng lại thời gian lần lượt thay nhau, lúc nhanh lúc chậm, khó lòng phòng bị!

"Thập Nhị Lộ Uyên Ương Liên Hoàn Thích! ? đây không phải là. . ."

Trên khán đài Tống Bảo Khôn đám người đều thất kinh, không nghĩ tới Tần

Xuyên ngay cả Âm Nguyệt tướng quân Thối Công cũng học được, rốt cuộc là lúc nào chuyện! ?

Cơ Vô Danh nhưng là ngẩng đầu ưỡn ngực, gắng gượng tiếp nhận mấy chục chân sau, hai tay đột nhiên một cái vỗ mạnh, cuối cùng chộp được Tần Xuyên một cái chân!

"Tệ hại!"

Tần Xuyên tâm lý thầm kêu không ổn.

Đúng như dự đoán, Cơ Vô Danh một trảo đến chân hắn, liền đem cả người hắn hướng mặt đất hung hăng té xuống!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 581: Tiền Vô Cổ Nhân Yêu Nghiệt

0 581

Tần Xuyên biết lần này nếu như bị té thực, không chết cũng nửa tàn phế, cũng may hăn sớm kịp chuẩn bị, ở cần phải bị té xuống trong nháy mắt, chân khễ cong khúc!

Như vậy thứ nhất, hăn cùng với Cơ Vô Danh khoảng cách cực độ đến gần, thừa dịp một sát na này, tay trái biến hóa trao, hướng Cơ Vô Danh con mắt trao đi!

"Cơ gia Long Trao Thủ! ?"

Chẳng ai nghĩ tới, Tần Xuyên còn dùng Cơ gia bả hiệu tuyệt học phản đánh Cơ Vô Danh!

Cơ Vô Danh coi như thân thể chắc như bàn thạch, có thể con mắt chung quy vẫn là sẽ bị đâm mù, không thể làm gì khác hơn là tạm thời một cái rút lui, động tác của mình bị cắt đứt, bỏ rơi Tần Xuyên.

Tần Xuyên một cái, chính là một cái bước dài cấp trùng, lại lần nữa sử dụng ra Long Trao Thủ, hướng Cơ Vô Danh cổ công tới!

Cơ Vô Danh tốc độ tương đối thiên về chậm, mắt thấy chính mình muốn trúng chiêu, không kịp lấy tay ngăn trở, lại trực tiếp đầu đi xuống đỉnh đầu, dùng cái trán cường ép dụng vào Tần Xuyên trên long trao!

Này một cái Thiết Đầu, đem Tần Xuyên Long Trao Thủ hóa giải, đồng thời còn bảo vệ chính mình cổ họng.

Cơ Vô Danh đắc ý cười một tiếng, song chưởng cái này thì muốn hướng Tần Xuyên bả vai bắt đi!

Tần Xuyên bóng người một cái kỳ diệu dưới đất co rút, lại xuất hiện quý dị ở Cơ Vô Danh sau lưng, lấy cùi chỏ hung hãn đánh trúng Cơ Vô Danh gáy!

"A!" Cơ Vô Danh lần này quả thật không ngờ tới, bị đánh một cái thổ không kịp tay, ngã nhào xuống một cái!

Trên khán đài Đường Môn các đệ tử cũng sắp điên rồi, đây rõ ràng lại vừa là Đường Môn Khinh Công, "Ve sàu thoát xác" !

"Hắn. . . hắn thật không phải chúng ta Đường Môn người?"

"Người gốc a! Tần gia đại thiếu gia ở chúng ta Đường Môn, chúng ta lại không biết?" mấy cái Đường Môn đệ tử bách tư bất đắc kỳ giải.

Trên thực tế, trên khán đài Tần gia, Liễu gia cùng Tần Xuyên liên quan thân thuộc, càng là con mắt đăm đăm!

Bọn họ biết Tần Xuyên rất mạnh, nhưng là không ngờ tới Tần Xuyên còn sẽ nhiều như thế môn phái Cổ Võ, mấu chốt là Tần gia công phu hẳn không có chút nào dùng, dùng tất cả đều là những gia tộc khác cùng môn phái.

Trên lôi đài Tần Xuyên, cũng không để ý những người này thấy thế nào hẳn, thế nào hoài nghi hẳn, hẳn lần đầu tiên chiếm đắc tiện nghi, nhưng cũng không bất kỳ sắc mặt vui mừng nào.

Bởi vì hẳn mới vừa rồi lần này cùi chỏ mãnh kích, coi là phi thường ác chiêu thức, thả đang bình thường Trung Cấp Tiên Thiên Vũ Giả trên người, cái này thì đắc bị đánh chết rồi.

Có thể Cơ Vô Danh cũng chỉ là tài ngã nhào, thân thể căn bản không tổn thương gì!

"Hắc hắc, có chút ý tứ, đáng tiếc vẫn là không đau", Cơ Vô Danh bật cười một tiếng, từ dưới đất nảy lên lên, hướng Tần Xuyên bắt đầu đại lực huơ quyền.

Quyền Phong thổi qua Tần Xuyên gò má, cũng cảm giác có chút làm đau, đủ thấy quả đấm này đập một bên dưới tuyệt đối phải bỏ ra giá thật lớn.

Tần Xuyên căn bản không dám cùng hắn cách quá gần, chỉ có thể tả hữu đằng na, dựa vào chính mình linh hoạt cùng tốc độ, nghĩ biện pháp lại tìm cơ hội đánh hắn chỗ yếu.

"Trốn đi trốn tới! người còn có phải là nam nhân hay không! ? Lão Tử chờ ngày này mấy tháng, người quá làm cho ta thất vọng! !" Cơ Vô Danh cảm tức gầm thét.

Tần Xuyên cũng không để ý hắn phép khích tướng, nếu là hắn có thể lãnh lại Borr Gai tác truyền thụ "Lực" áo nghĩa, đây cũng là thôi, nhưng trước mắt hắn thân thể tổ chất, thật đúng là không thể với Cơ Vô Danh đụng nhau.

Hắn là kiếm khách, lại không thể thi triển Thanh Liên kiếm ý, càng không thể nào dùng kia vô cùng hung hiểm đen Ám Năng Lượng, bởi vì vậy rất có thể đem Cơ Vô Danh giết chết, hơn nữa còn có khả năng mất khống chế, hắn không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể dùng.

Hắn phải nghĩ nghĩ (muốn) còn có cái gì khác (dùng) biện pháp có thể đánh bại tóc này cuồng dã thú.

Khi hắn khóe mắt liếc qua thấy Thần Kiếm môn chỗ ngồi thượng, Lăng Lạc Tuyết bóng người, hắn phát hiện, Lăng Lạc Tuyết trong mắt tràn đầy vẻ lo âu.

Tần Xuyên chấn động trong lòng! xem ra Lăng Lạc Tuyết hay lại là quan tâm hắn, chẳng qua là nữ nhân khả năng có hiểu lầm gì đó, mới đối với hắn lạnh lùng như vậy.

Chờ chút! Tần Xuyên trong đầu giật mình một cái, đúng vậy. . . mình không

thể dùng Thanh Liên kiếm ý, nhưng không có nghĩa là không thể khiến kiếm chiêu a!

Thân thể của mình đối kháng không bằng Cơ Vô Danh, không đúng dùng kiếm liền có thể đây?

Tần Xuyên một cái lộn ngược ra sau, tránh Cơ Vô Danh một cái Trường Quyền, đồng thời hướng về phía bên ngoài sân hô to: "Ai cho ta mượn một thanh kiếm! !"

Kiếm! ?

Nghe đến chữ đó, trên đài cao Tống Bảo Khôn bọn người chột tinh thần rung một cái, nghĩ thầm Tần Xuyên rốt cuộc phải không nhìn được bạo xuất thực lực sao! ?

"Cũng ngờ ra làm gì! muốn xem một trận oanh oanh liệt liệt tỷ thí, còn không mau tiễn thanh kiếm đi lên!" Tống Bảo Khôn lớn tiếng nói.

Vừa nghe đến thủ trưởng lên tiếng, tiễn kiếm người có thể là thêm, các môn các phái, các gia tộc, dùng kiếm không phải số ít, một ít tương đối quý giá cổ kiếm là không muốn đưa lên, nhưng một ít phổ thông Tinh Cương trường kiếm, vẫn có bao nhiêu tiễn bao nhiêu.

Trong lúc nhất thời, chỉ nghe "Khanh khanh leng keng" tiếng kim loại, trên trăm thanh kiếm bị vút xuống trên lôi đài.

Tần Xuyên tiện tay liền cầm lên một cái đến gần trường kiếm, thuận tay múa ra một cái kiếm hoa, cảm thụ bên dưới kiếm phân lượng cùng đường cong sau, nghiêng đầu hướng Cơ Vô Danh phản công.

"Chị dâu, Tần Xuyên Ca, sẽ còn dùng kiếm?" trên khán đài Tần Cầm rất khẩn trương hỏi.

Nhưng là, Liễu Hàn Yên tựa hồ căn bản không nghe được, nữ nhân thấy Tần

Xuyên cầm kiếm chớp mắt, thân thể cũng có chút căng thẳng, ánh mắt lộ ra một loại phức tạp khó tả thần sắc, nhìn chăm chăm xem chừng.

Tần gia mọi người trở mắt nhìn nhau, không biết Liễu Hàn Yên là thế nào, nhưng khi bọn hắn thấy trên lôi đài, Tần Xuyên kiếm chiêu lúc, cũng nhìn ngây người.

Tần Xuyên lăng không đổi thành hai tay cầm kiếm, thân thể phơi bày một cái hai trăm bảy mươi độ xoay tròn, kiếm quang vạch ra một cái khí thế bùng bùng quỹ tích!

Một đạo kiếm khí mang theo nặng nề cảm nhận, quyền địa thối qua, nghiền nát mặt đất viên đá, hướng Cơ Vô Danh ngang nhiên phóng tới!

Mặc dù Tần Xuyên không thể dùng Thanh Liên kiếm ý, nhưng không có nghĩa là không thể thi triển Thanh Liên kiếm khí.

Bởi vì bây giờ Hoa Hạ quân đội nắm giữ trong tư liệu, Kiếm Ma thì không cần vật thật loại kiếm, mà sử dụng ra đều là đặc biệt kiếm ý chiêu số.

Chỉ cần Tần Xuyên giữ vững không cần chính mình kiếm ý, cầm khác (đừng) kiếm chiêu đi đánh, vậy cũng không thể chứng minh hắn chính là Kiếm Ma.

Có thể tha cho là như thế, Thanh Liên kiếm khí uy lực như cũ rất không tầm thường, giống như một máy công thành nhổ trại cỗ máy chiến tranh, muốn đụng nát đối diện thủ thành cửa chính!

Cơ Vô Danh bóng người bị như vậy một hồi, hắn cũng cảm giác kiếm này chiêu uy lực, lựa chọn giơ lên hai cánh tay đan chéo ở trước người, lấy bất diệt chân khí ngăn trở.

"Ầm!"

Kiếm khí mang theo một đạo đủ loại đá vụn sóng trùng kích, oanh tạc ở Cơ Vô Danh trên người, bụi đất tung bay.

Lần này, Thần Kiếm môn các đệ tử kinh hãi.

"Thần Môn Thất Tuyệt kiếm phá quan thức! ?"

Mộ Tiêu Hàn thấy như vậy một màn, thần sắc lẫm nhiên, nghiêng đầu nhìn về phía một bên Lăng Lạc Tuyết, "Sư muội, tại sao Tần tiên sinh lại chúng ta cao nhất kiếm thuật? !"

"Ta. . . ta cũng không biết", Lăng Lạc Tuyết lắc đầu, cuống cuồng mà kiên định nói: "Ta cho tới bây giờ không có thấy hãn sử dụng tới kiếm, ta. . . ta cũng tuyệt đối không có tiết lộ qua Thần Môn Thất Tuyệt kiếm a!"

Không đợi Thần Kiếm môn nhân làm rõ ràng, trên lôi đài Tần Xuyên lại bắt đầu để cho ánh mắt bọn họ cũng trừng ra. . .

Thấy Cơ Vô Danh rốt cuộc bắt đầu cẩn thận phòng thủ, Tần Xuyên kiếm lộ lại vừa là chuyển một cái, bắt đầu một bên vận dụng Đường Môn bộ phong tróc ảnh thân pháp, vừa hướng Cơ Vô Danh khiến cho xuất ra đạo đạo giống như kinh đào phách ngạn tựa như kiếm khí!

Kiểm khí một sóng lại một sóng vỗ vào ở Cơ Vô Danh trên người, mặc dù không đủ để thoát cái đem Cơ Vô Danh đánh cho trọng thương, nhưng kéo dài công kích một ít chỗ yếu, vẫn có thể để cho Cơ Vô Danh khổ không thể tả.

Giống như là nước chảy đá mòn, Bất Diệt Kim Thân phòng ngự cũng có cực hạn, bất diệt chân khí cũng cần không ngừng bổ sung.

"Hãn. . . hãn lại dùng Đường Môn Khinh Công, phối hợp chúng ta phiêu miểu mười ba kiếm Phá Lăng thức đang sử dụng! ?"

Đường Môn cùng Thần Kiếm môn các đệ tử, đều là đầu óc mơ hồ, loại tràng diện này, chỉ sợ là tiền vô cổ nhân rồi!

Một là dùng ám khí môn phái, một là dùng kiếm môn phái, hai phái Cổ Võ,

lại bị kết hợp! ?

Cơ Vô Danh nhưng là vô cùng kích động, hăn mặc dù thoáng cái bị đánh thành hoàn cảnh xấu, rất bị động, nhưng lại cao hứng vô cùng.

"Ha ha! hảo có ý tứ, một người tinh thông nhiều như vậy môn phái tuyệt học, đánh thật biết điều! !"

Trên khán đài người nhà họ Cơ cũng muốn qua đời, theo Tần Xuyên không ngừng xuất ra ngũ hoa bát môn cường đại tuyệt học, bọn họ càng ngày càng tâm lạnh.

Có thể Cơ Vô Danh lại còn đang cười? nếu là hăn thua, có thể coi như toàn bộ Cổ Võ giới ném người nhà họ Cơ a!

Hăn cái này Chân Long đại hội hạng nhất, cũng liền lộ ra phi thường xấu hổ!

Liên tục sáu mươi bảy mươi kiếm chém ra, Cơ Vô Danh trên người đã xuất hiện tất cả lớn nhỏ rất nhiều ứa máu vết thương, cũng chỉ hăn Man Ngư một loại thân thể, căn bản không sợ đau đớn, vẫn còn ở với Tần Xuyên điên cuồng sấp lá cà.

Chỉ tiếc Tần Xuyên dùng kiếm sau này, có thể vững vàng kéo dài khoảng cách, lại cũng không có bị hăn đánh trúng qua.

Tần Xuyên thấy Cơ Vô Danh thể lực có chút tuột xuống, biết rõ mình đánh giằng co, tiêu hao chiến có hiệu quả, định cho hăn mang đến giải quyết dứt khoát.

Một cái bước nhanh rút lui sau, Tần Xuyên nhảy lên một cái, trên không trung liên tục sử dụng ra hai lần Thê Vân Túng, dường như muốn vọt vào mây trời.

"Ồ? chiêu này chẳng lẽ là. . ."

Không này một ít hiểu kiếm người nói ra, Tần Xuyên đã giơ lên hai cánh tay cầm kiếm, cả người khí lực ngưng tụ vào thân kiếm, một cái tung phách cấp tốc hạ xuống!

"Thiết Kiếm Môn 'Phi Long Bộ' ! ?"

Lần này, Thiết Kiếm Môn chỗ ngồi thượng một mọi người sắc mặt cổ quái, được chứ, khiến cho xong rồi Thần Kiếm môn hai đại tuyệt học, ngay cả Thiết Kiếm Môn Tàng Phong Kiếm Quyết hẳn cũng có!

"Tiểu tử này. . . là yêu nghiệt a. . ." Long Hải Hiên tự lẩm bẫm, còn lại trên khán đài một mực chờ Tần Xuyên sử kiếm ý cao tăng môn, biểu tình cũng quẩn quít vô cùng.

Cùng lúc đó, Tần Xuyên này một sức lực tung phách kiếm chiêu, đã với máy đống cọc một dạng hung hãn đập vào Cơ Vô Danh vị trí chỗ ở!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 582: Phong Cường Chi Huyết

0 582

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang thật lớn, toàn bộ lôi đài đều tựa như bị mãnh liệt Liễu Chấn, lay động 3 phần.

Một trận bụi đất bị kích động mở ra, làm bụi mù tản đi, không ít người cũng vội vàng thò đầu nhìn tròng thượng thế cục như thế nào.

Có thể khi thấy rõ giờ phút này hình ảnh, không ít người cũng nửa há miệng, kinh ngạc không nói ra lời.

Chỉ thấy được Cơ Vô Danh cánh tay trái, lại cường ép đem Tần Xuyên này thiên quân một kiếm, gắng gượng bắt được!

Trên tay hấn chính chảy xuôi máu tươi, nhưng Cơ Vô Danh phảng phất căn bản không biết đau đớn, chột một trào!

"Khanh!"

Tần Xuyên khiến cho thanh kiếm này, vốn cũng bởi vì không chịu nổi Tần Xuyên kiếm khí, đã có rất nhiều kẽ hở nhỏ lỗ hổng, bị Cơ Vô Danh như vậy bóp một cái, trực tiếp vỡ thành thép mảnh nhỏ!

Cơ Vô Danh dùng tay mình bị thương làm giá, kháng trụ một kiếm này sau, trực tiếp đâm một cái vào Tần Xuyên ngực!

Cũng may Tần Xuyên phản ứng khá nhanh, một cái sau lưng co rúc lại, đem lực lượng tan mất rất lớn một bộ phận, mới không có bị đánh trọng thương.

Tần Xuyên bước nhanh rút lui, rời đi ước chừng hơn hai mươi thước khoảng cách, hẩn lại phát hiện tình huống có cái gì không đúng.

Không biết vì sao, Cơ Vô Danh lại không có giống trước như thế đuổi theo chạy tới.

Cơ Vô Danh ánh mắt sắc bén mà cuồng nhiệt mà nhìn hẩn, lại nhìn một chút chính mình chảy máu bàn tay, toét miệng cười nói: "Người kiếm khí quả thật lợi hại, sắc bén như vậy kiếm khí, chẳng lẽ người còn ẩn tàng kiếm ý không sử xuất ra?"

Tần Xuyên đương nhiên sẽ không thừa nhận, đạo: "Kiếm khí sắc bén hay không, với kiếm ý cũng không tất nhiên quan hệ" .

"Đánh như vậy đi xuống. . . ta chỉ sợ cũng không tiếp được người quá nhiều kiếm" .

"Thế nào, rốt cuộc nghĩ (muốn) nhận thua?" Tần Xuyên có tự tin, đánh như vậy tiêu hao chiến, mới có thể chắc thắng.

Bên sân các khách xem cũng đều có chú ý tới, từ Tần Xuyên thay kiếm sau, liền đề Cơ Vô Danh đánh, đúng là có chênh lệch rõ ràng.

"Nhận thua? người suy nghĩ nhiều. . ." Cơ Vô Danh cười tà, lè lưỡi liếm liếm trên tay mình huyết thủy, "Lần này Chân Long đại hội, bây giờ bắt đầu, cuối cùng có chút ý tứ. . . dòng máu của ta đều sôi trào. . ."

Cơ Vô Danh vừa nói, bỗng nhiên đem cổ tay mình thượng, kia một quả Thập Cửu Biện Kim Cương Bồ Đề Tử, giải xuống dưới, vứt xuống dưới lôi đài. . .

Dưới trận Cơ gia chỗ ngồi thượng, Cơ Vạn Lý thấy như vậy một màn, cả kinh hai mắt nộ tẫn, chợt đứng lên hô to: "Vô Danh! tuyệt đối không thể! !"

Rất nhiều người đều không để ý giải, Cơ Vạn Lý vì sao kích động như thế, cũng không biết vàng này mới vừa Bồ Đề Tử vòng tay, rốt cuộc có hàm nghĩa gì.

Tần Xuyên cũng là cảm thấy kỳ hoặc, không khỏi phá lệ ngưng thần phòng bị.

Trong lúc bất chợt, Cơ Vô Danh trong cổ họng phát ra thật dài đã thú gào thét như vậy thanh âm, hẳn cả người chân khí bên trong, bắt đầu hiện lên một loại đỏ như màu máu.

Cơ Vô Danh trong tròng mắt, cũng dần dần bị huyết sắc thay thế, thân thể của hắn bắp thịt, ở ngăn ngủi này mấy giây nội, giống như lại lần nữa lớn lên một vòng, vốn là cao lớn thân thể, giống như là một gò núi nhỏ như vậy!

Phảng phất là một người ngọn lửa màu đỏ như máu bên trong đi ra Kim Cương Chiến Thần, uy phong lẫm lẫm, về khí thế hoàn toàn áp đảo Tần Xuyên.

"A! !" Cơ Vô Danh ngửa mặt lên trời gào thét, cả người bất diệt chân khí với lũ quét như thế, rõ ràng là trong nhà Phật công, nhưng giờ khắc này bị năng lượng màu đỏ ngòm dung nhập vào sau, liền hung ác vô cùng, chỉ là thả ra ngoài sát khí, sẽ để cho toàn trường khán giả đều cảm thấy lòng rung động!

Trên đài cao Tổng Bảo Khôn các loại (chờ) ý thức được cái gì, bộ dạng sợ hãi cả kinh, thất thanh nói: "Chuyện này. . . đây là 'Phong Cuồng Chi Huyết' ! ? Cơ Vạn Lý, các người Cơ gia lại ra Phong Cuồng Chi Huyết rồi! ?"

Cơ Vạn Lý tự nhiên thở dài, cười khổ không thôi gật đầu, "Tổng bộ trưởng, mời tin tưởng chúng ta, chúng ta lần này tới, ngay từ đầu căn bản không hy vọng hẳn triển lộ Phong Cuồng Chi Huyết" .

"Lão Tổng, cái gì là Phong Cuồng Chi Huyết?" Long Hải Hiên đối với lần này cũng không quá hiểu, không khỏi vội vàng hỏi.

Tổng gia là tình báo trại tập trung, Tự Nhiên đối với (đúng) các gia một ít bí mật biết sơ lược, giải thích: "Cơ gia Tổ Tiên, nghe nói từng tại một ngôi Vô Danh trong núi sâu, gặp qua một con cổ quái ác thú công kích, mặc dù đánh lui

kia ác thú, nhưng lại đang chiến đấu ăn làm dùng kia ác thú huyết dịch.

Từ đó về sau, Cơ gia Tổ Tiên công lực tăng vọt, thân thể lì lợm, nhưng lại tàn bạo dị thường, vẫn còn ở một lần trong chiến đấu không không chế được, giết chết lúc ấy thê tử.

Cơ gia hậu duệ, cách mỗi mấy đời sẽ có Phong Cuồng Chi Huyết truyền nhân, có máu này Mạch Cơ gia con cháu, đều là võ học kỳ tài, thiên phú dị bẩm, nhưng sử dụng Phong Cuồng Chi Huyết, chính là cực kỳ hung hiểm. . ."

"Năm đó Vô Danh vẫn còn con nít lúc, chúng ta phát hiện hãn thừa kế Phong Cuồng Chi Huyết, thiếu chút nữa đang chơi đùa bên trong, đem hãn huynh trưởng vô song giết chết, cho nên mới vạn bất đắc dĩ yêu cầu đến Kim Thiên pháp sư. . .

Pháp sư dạy Vô Danh Thanh Long Tự Phật Kinh cùng nội công, còn ban cho một quả Thập Cửu Biện Kim Cương Bồ Đề Tử, trấn áp trong cơ thể hãn điên cuồng xao động.

Một khi hãn đem Bồ Đề Tử gỡ xuống, Phật Tính đem không cách nào áp chế trong cơ thể hãn Phong Cuồng Chi Huyết, ai cũng không nói chắc được, hãn sẽ tạo ra chuyện gì nữa", Cơ Vạn Lý nhúc đầu nói.

"Khó trách. . . các người chưa bao giờ để cho Cơ Vô Danh đi khắp nơi động, để cho hãn đợi ở trong nhà. . ." Long Hải Hiên chột nói.

"A di đà phật, chúng ta cũng nghe Kim Thiên Sư Thúc nói qua chuyện này, lần này có thể như thế nào cho phải, sợ rằng Vô Danh đem đại khai sát giới a", bề khổ pháp sư lúc này đi tới đạo.

Long Hải Hiên cùng Tống Bảo Khôn hai mắt nhìn nhau một cái, gật đầu một cái, đạo: "Trước xem một chút Tần Xuyên có thể hay không đối phó đi, chúng ta đoán chừng, Tần Xuyên chắc có giữ lại. . ."

Trên thực tế, lúc này trên lôi đài, chiến đấu đã ác liệt!

Biết Cơ gia có Phong Cuồng Chi Huyết truyền thuyết người, hiện trường cũng không thiếu, một truyền mười, mười truyền một trăm, rất nhiều người cũng lớn khái hiểu rõ, đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Vốn tưởng rằng Cơ Vô Danh phải bị Tần Xuyên mười tám như vậy tuyệt học cho đánh bại, ai muốn đột nhiên xoay ngược lại, cuộc chiến đấu này lại khó bề phân biệt rồi!

Cơ Vô Danh kích phát trong cơ thể Phong Cuồng Chi Huyết sau, bất kể là lực lượng, tốc độ hay lại là phòng ngự, cũng một lần nữa được tăng lên!

Hắn giống như là một chiếc trang giáp xe tăng xe, ở trên lôi đài xông ngang đánh thẳng, không chút kiêng kỵ đối với (đúng) Tần Xuyên tiến hành Tử Vong đuổi bắt!

"Tới a! tới a! ! lại dùng kiếm phách ta! !"

Cơ Vô Danh di động, mang theo huyết sắc tàn ảnh, mỗi một chân bước ra, cũng chớp mắt hơn mười thước, để cho Tần Xuyên căn bản thi triển cái gì Khinh Công cũng không làm nên chuyện gì!

Thật vất vả tránh ra hơn mười thước khoảng cách, Cơ Vô Danh một cái đi vòng vèo, bước một cái lại lần nữa đến Tần Xuyên trước mắt.

Tần Xuyên chỉ có thể dựa vào chính mình dự trù, trước thời hạn làm xong động tác né tránh, nhưng tha cho là như thế, cũng hiểm tượng hoàn sinh, nhiều lần phải bị Cơ Vô Danh quả đấm đánh trúng.

Dựa vào trên lôi đài có số lớn trường kiếm, Tần Xuyên mỗi rơi vào một cái cứ điểm, liền thuận thế nhặt lên trường kiếm, thử hướng Cơ Vô Danh sử dụng ra kiếm chiêu.

Nhưng kiếm chém vào Cơ Vô Danh trên người bất kỳ vị trí, lấy được kết quả

đều là "Khanh" địa một tiếng bị chặn đoạn!

Cơ Vô Danh giống như là hoàn toàn hóa thân đau da thiết cốt, hơn nữa năng lực khôi phục cũng biến thành kinh người, Phong Cường Chi Huyết để cho trước hẳn bị thương cũng đều khép lại!

Tần Xuyên bị đánh tới trong một cái góc, không thể làm gì bên dưới, chỉ có thể một cái bay lên không bay vọt, nghĩ (muốn) muốn mượn trời cao ưu thế, tạm thời né tránh.

Nhưng Cơ Vô Danh lần này căn bản không sợ Tần Xuyên thi triển Thê Vân Túng, hẳn dùng hai chân thuần túy lực lượng, chính là một cái thật cao nhảy lên!

Tần Xuyên ngẩn ra, không biết rõ làm sao Cơ Vô Danh hãy cùng tự mình ở không trung một cái độ cao, sau đó, rõ ràng thấy hẳn mới ra quyền, nhưng thân thể còn chưa làm ra phản ứng, Cơ Vô Danh quả đấm đã đánh tới bụng mình!

"Phốc!"

Tần Xuyên phun ra một ngụm tiên huyết, trên không trung vạch qua một đạo thật cao đường parabol, nặng nề rơi trên mặt đất.

Cơ Vô Danh chính là vững vàng hai chân rơi xuống đất, chấn lôi đài run lên ba run.

"Tần Xuyên!"

Tần gia mọi người, Liễu Hàn Yên, Lăng Lạc Tuyết các loại, không ít người cũng ngược lại hút khí lạnh, hoặc là kinh hô lên.

Phải biết, dưới cái nhìn của bọn họ, Cơ Vô Danh tốc độ đã sắp đặc không thấy rõ rồi, toàn bộ hành động đều là tàn ảnh, có thể tưởng tượng được, một quyền này đều đánh ra uy lực bao lớn!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Diên Cường, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường

Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 583: Hàn Trác

0 583

Theo Tần Xuyên rơi vào dưới lôi đài, cuộc chiến đấu này tựa như có lẽ đã không có huyền niệm.

Dù là Tần Xuyên còn có thể bò dậy, tất cả mọi người đều không cho là, hẳn có thể ngăn cản ở lúc này Cơ Vô Danh!

Tần Xuyên chạy tới bụng mình cũng là phiên giang đảo hải, ruột cũng sắp bị chấn đứt, loại tư vị này thật là sống còn khó chịu hơn chết.

Nếu không phải Thần Mộc thân thể, lại có chân khí cảm bên dưới, mà Cơ Vô Danh là trên không trung hươi quyền, lực lượng không phải là phát huy đến cực hạn, một quyền này đầu sợ rằng có thể muốn Tần Xuyên nửa cái mạng.

Thần Kiếm môn chỗ ngồi thượng, Mộ Tiêu Hàn cũng có chút giật mình, "Mặc dù ta biết Cơ Vô Danh tuyệt không phải bình thường, nhưng thực lực của hẳn, thật đúng là làm người ta thán phục. . . xem ra, tỷ thí kết quả đã xảy ra rồi" .

Một bên Lăng Lạc Tuyết không kèm chế được, muốn đi xuống nhìn Tần Xuyên thương thế, nhưng nàng phát hiện có người sớm hơn địa chạy xuống.

Một bóng người xinh đẹp như gió địa xẹt qua khán đài, đi tới Tần Xuyên bên người, đưa hẳn đỡ dậy, chính là Liễu Hàn Yên.

Thấy Liễu Hàn Yên chạy xuống, Lăng Lạc Tuyết ánh mắt lộ ra một chút âm đạm, lại yên lặng ngồi xuống.

"Người như thế nào đây?" Liễu Hàn Yên thấy Tần Xuyên bên hông quần áo đều bị đánh cho thành vải vụn rồi, còn rõ ràng một tảng lớn bấp thịt tổn thương dấu hiệu, trong mắt không khỏi dâng lên một tia ánh quang.

Tần Xuyên cười khổ một cái, lại ho ra một búng máu đến, "Bụng với lửa đốt như thế, còn lại ngược lại vẫn tốt. . ."

Cơ Vô Danh cư cao lâm hạ nhìn tới, cười gằn nói: "Có thể để cho ta dùng tới Phong Cuồng Chi Huyết, người đã rất không tồi, quả thực không lên nổi, thì chớ miễn cưỡng, Lão Tử có thể không có hứng thú đánh bị thương gia hỏa" .

Liễu Hàn Yên lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái, quay đầu hướng Tần Xuyên đạo: "Đừng đánh, cuộc chiến đấu này căn bản không ý nghĩa, người bó tay bó chân, không thể dùng toàn lực, chuyện này đối với người không công bình. . ."

Tần Xuyên sửng sờ, nhìn Liễu Hàn Yên ánh mắt, biết nữ nhân hắn là nhìn ra chút cái gì. . .

Hắn dù sao ban đầu có ở Liễu Hàn Yên trước mặt thi triển qua Thanh Liên kiếm ý, mà hôm nay lại một chút kiếm ý đều vô dụng, nữ nhân nhất định là biết hắn cố ý ẩn núp.

Liên tưởng đến ngày gần đây, Liễu Hàn Yên nói với hắn một ít có chút khác thường lời nói, Tần Xuyên không khỏi sợ hết hồn hết vía mà nghĩ đến —— chẳng lẽ, nàng đã biết mình chính là Kiếm Ma? !

Trong lúc nhất thời, Tần Xuyên cũng bất chấp đi lý tới Cơ Vô Danh, chẳng qua là không ngừng suy tính, vạn nhất nữ nhân biết chân tướng, làm như thế nào cùng với nàng giải thích.

Nào ngờ, Liễu Hàn Yên lời nói cũng rơi vào Cơ Vô Danh trong tai.

Cơ Vô Danh nghe một chút, nhất thời cau mày nói: "Cái gì gọi là không cần

toàn lực. . . chẳng lẽ Tần Xuyên còn có không sử xuất ra tuyệt chiêu? mau mau nhanh! người đã gia vợ nói người còn có bản lĩnh, kia hồi sinh tới với Lão Tử đánh!"

"Cơ Vô Danh! người đừng khinh người quá đáng rồi! anh ta đều bị thương, người là muốn giết chết hãn sao? !" trên khán đài Tần Cầm tức giận hô.

Tô Hoan Hoan cũng từ trên khán đài nhảy xuống, chạy tới đạo: "Sư muội, đừng để ý đến hãn, mang Tần Xuyên đi thôi, hãn dám nữa đánh lén người, Sư Tử thay người cản trở!"

Vài tên cao tăng thấy Tần Xuyên tựa hồ không cách nào nữa chiến đấu, cũng không muốn để cho Cơ gia cùng Tần gia ở Chân Long trong đại hội nhuộm máu thù, vì vậy Tống Bảo Khôn đạo: "Cơ Vô Danh, tử võ đã kết thúc, chuẩn bị lãnh thưởng đi" .

"Vô Danh! không nghe thấy thủ trường lên tiếng sao! ?" Cơ Vạn Lý nghiêm nghị nói.

Nhưng là, tùy ý những người này ngăn trở thế nào, Cơ Vô Danh lúc này đầy đầu đều là tâm tình bất mãn, vốn là hãn nếu là thắng, cũng thì thôi, có thể Liễu Hàn Yên một phen, để cho hãn cảm giác mình thắng không anh hùng.

"Tất cả đều im miệng cho ta! trừ phi Tần Xuyên chính miệng nhận thua, nếu không trận luận võ này sẽ không kết thúc!" Cơ Vô Danh rộng to, điên cuồng sát khí chấn nhiếp toàn trường.

Lúc này hãn, dòng máu khắp người giống như lửa đốt như thế, suy nghĩ căn bản không an tĩnh được, hãn cũng không muốn đi tỉnh táo.

Tần Xuyên phục hồi tinh thần lại, nghe được Cơ Vô Danh lời nói, trong lòng cảm tức, muốn hãn nhận thua Tự Nhiên là không có khả năng, mặc dù Cơ Vô Danh rất mạnh, nhưng cũng còn chưa xứng để cho hãn nhận thua.

Có thể chẳng lẽ mình thật phải ngay nhiều người như vậy, tiết lộ chính mình Kiếm Ma thân phận?

Tuy nói chính hãn có thực lực tự vệ, nhưng sợ là sợ, hữu tâm nhân vì đối phó hãn, hoặc cướp đoạt trên tay hãn Thần Vật, đối với (đúng) bên cạnh hãn dưới người tay.

Không khỏi, Tần Xuyên liếc nhìn bên người Liễu Hàn Yên, trong đầu lại tránh qua một cái cái phân tán khắp nơi nữ nhân, sần mi khóa chặt.

"Vô Danh công tử, tha cho người được nên tha, người thiên phú dị bẩm, theo lý càng lòng dạ rộng rãi mới là, vì sao ối chao tương bức đây" ?

Lần này lên tiếng, nhưng là quả thực không nhìn nổi Mộ Tiêu Hàn, hãn thấy cạnh Biên sư muội Lăng Lạc Tuyết mặt đầy tức giận, lo lắng Lăng Lạc Tuyết không nhịn được lại đi tới đánh, dứt khoát liền chính mình đứng dậy.

Cơ Vô Danh giống như màu đỏ gấu diễm ánh mắt, quét tới, cười gằn: "Thế nào, người phải thay thế Tần Xuyên đánh với ta?"

Mộ Tiêu Hàn khẽ thở dài một tiếng, "Nếu như nhất định phải dùng chiến đấu mới có thể làm cho người tỉnh táo lại, kia Tiêu Hàn cũng chỉ đành liều mình theo quân tử" .

"Ồn ào!" . . .

Toàn trường vang lên đại trận kinh hô âm thanh, không ít người cũng kích động rồi.

Tần Xuyên với Cơ Vô Danh đối chiến, đã người xem như si mê như say sưa, lần này đối thành Thần Môn Thất Kiếm khách đứng đầu Mộ Tiêu Hàn, càng treo chân mọi người khẩu vị.

Phải biết, Mộ Tiêu Hàn mặc dù coi như tuổi rất trẻ, nhưng cũng là người trung niên rồi, hãn bước vào trung niên sau, cơ bản sẽ không thể nào ngay trước

mọi người xuất thủ qua, cũng không nhiều ít người biết, thực lực của hắn đến rồi cảnh giới gì.

Ngay cả Thần Kiếm môn nhân, cũng đều đối với (đúng) đại sư huynh quyết định này, cảm thấy vui mừng cùng mong đợi.

Cơ Vô Danh hai cái quả đấm đùng một cái, phát ra muện lôi tựa như tiếng vang, mừng rỡ đạo: "Được ! thống khoái! kia rút kiếm đi! ! ha ha! !"

Thấy Mộ Tiêu Hàn đi lên, Tần Xuyên cũng không muốn nhiều hơn nữa do dự, ở Liễu Hàn Yên nâng đỡ, đi trở lại khán đài.

Hắn đã không phải là một thân một mình rồi, vẫn là phải cân nhắc bên cạnh mình người, không thể bởi vì chính mình mặt mũi, cứ như vậy tiết lộ Kiếm Ma thân phận, dù sao quân đội người rõ ràng chính là lợi dụng Cơ Vô Danh đến xò xét chính mình, không thể rơi xuống bọn họ bẫy rập.

"Mộ sư huynh! cố gắng lên cố gắng lên! Mộ sư huynh đẹp trai nhất! Mộ sư huynh giỏi nhất! !" Tô Hoan Hoan lúc này coi như hớn hờ vui mừng rồi, hai mắt tỏa ra ánh sao, tiện tay còn cầm lên hai cây kiếm, làm đội cổ động viên dùng kéo kéo hoa, ở nơi nào vừa hô vừa quơ múa.

Liễu Thiển Thiển thấy như vậy một màn, cổ miệng nói: "Tỷ tỷ, đại sư tỷ người tốt xấu hổ a!"

Mọi người mỉm cười, Thủy Vân Tịnh Trai Trần Dao cùng lâu duyệt cũng cúi đầu, hận không được làm bộ như không nhận biết người sư tỷ này. . .

Thật ra thì không chỉ có Tô Hoan Hoan như vậy, hiện trường rất nhiều nữ tính Cổ Võ môn phái đệ tử, đều tại cho Mộ Tiêu Hàn cố gắng lên.

Tần Xuyên mới vừa ngồi xuống nghỉ ngơi, nghe đến mấy cái này tiếng hoan hô, không khỏi lẩm bẫm: "Mới vừa rồi ta đánh thời điểm tại sao không có mỹ nữ cho ta thêm dầu. . . không khoa học a."

"Ca,! người cũng ói nhiều máu như vậy rồi, còn có tâm tư quan tâm cái này! nhanh lên một chút ăn hai khóa ngọc tố Tuyết Liên hoàn, đối với (đúng) khôi phục nguyên khí rất có ích lợi", Tần Cầm đem ra một chai nhỏ Tần gia luyện chế thuốc chữa thương, cho Tần Xuyên dùng.

Tần Xuyên chính mình rõ ràng, chính mình bị thương không nặng, nhưng vẫn là cảm ơn muội muội hảo ý, ăn hai khóa, bắt đầu vận công chữa thương.

Lúc này, ngoại trừ Tần Xuyên người bên cạnh, cũng đã không người quản Tần Xuyên thương thế như thế nào, tất cả mọi người đem sự chú ý, đặt ở giữa sân hai gã thiên chi kiêu tử trên người.

Ngay cả Long Hải Hiên cùng Tống Bảo Khôn, cũng không nở tâm cắt đứt như vậy một trận tỷ thí, bọn họ cũng muốn nhìn một chút, Thần Kiếm môn truyền nhân, rốt cuộc lớn lên tới trình độ nào.

Ở vô số ánh mắt nhìn chăm chú bên trong, Mộ Tiêu Hàn đem Thính Vũ kiếm thật cao ném về phía sau, ngay sau đó lẳng không ngoắc tay.

Kèm theo một tiếng thanh thúy kiếm ngân vang, Thính Vũ kiếm mang theo một đạo xanh thăm ánh sáng, rơi xuống Mộ Tiêu Hàn trên tay.

Cùng Nộ Lôi bất đồng, Thính Vũ kiếm càng thiên hướng về Liễu diệp kiếm, thân kiếm nhỏ dài, tí ti màu xanh da trời đường cong, khiến người ta cảm thấy có nước không ngừng từ phía trên chảy xuống.

"Vô Danh công tử Bất Diệt Kim Thân cùng Phong Cuồng Chi Huyết, quả thật rất giỏi, tỏ vẻ tôn kính, Tiêu Hàn đem toàn lực ứng phó. . ."

"Đừng nói nhảm! tranh thủ thời gian để cho ta xem một chút, người kiếm ý như thế nào! tránh cho còn không có động thủ, sẽ để cho Lão Tử đánh bay!" Cơ Vô Danh ngạo nghễ nói.

Mộ Tiêu Hàn lơ đễnh, bỗng nhiên lạng lẽ nhắm hai mắt, sau đó đem Thính

Vũ kiếm dựng thẳng đặt ở trước mặt.

"Hô. . ." Mộ Tiêu Hàn thở ra một hơi.

Không biết sao, trên trời. . . trời bắt đầu mưa rồi!

Tinh tế dày đặc nước mưa, từ giữa không trung hạ xuống, toàn bộ trên lôi đài, đều bị một đoàn mây mưa bao phủ, để cho người nhìn như mộng như ảo, mơ hồ.

Cơ Vô Danh ngay từ đầu cũng cho là trời mưa, nhưng khi những thứ này hạt mưa rơi vào trên người mình, hẳn mới phát hiện, cái này căn bản không là mưa!

"Kiếm khí! ?"

Này đếm không hết dày đặc hạt mưa, cuối cùng do lông trâu hoa châm như vậy nhỏ bé mà lạnh giá kiếm khí thật sự ngưng tụ thành, rơi vào Cơ Vô Danh trên người không mấy cái, ngay tại một ít vị trí gây ra rồi vết thương thật nhỏ!

Sắc bén, kín đáo, không chỗ nào không có mặt kiếm khí!

Cơ Vô Danh vội vàng dâng lên bắt diệt chân khí, ngăn cản những kiếm khí này đồng thời, hướng Mộ Tiêu Hàn lắc người một cái, ngang ngược không biết lý lẽ địa đánh ra một cái trọng quyền.

Có thể Cơ Vô Danh phát hiện, hẳn chỉ cần ở mảnh này "Kiếm khí mưa" bên trong di động, liền sẽ không ngừng gặp phải kiếm khí ăn mòn, trong hành động cũng bị chậm chạp, cũng đã không thể giống như trước đánh Tần Xuyên như thế, hành động mau chỉ để lại tàn ảnh.

Mộ Tiêu Hàn lúc này bỗng nhiên mở ra hai tròng mắt, trong con người dần hiện ra một tia hàn mang.

"Hàn Trác kiếm ý, gió nổi lên núi mưa!"

Chỉ thấy hẳn Thính Vũ kiếm đi phía trước vung lên, dày đặc Kiếm Vũ liền do

một đạo cuồng phong thổi lên, tạo thành một cái Kiếm Vũ hàng dài, đối diện Cơ Vô Danh gầm thét đi!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 584: Chuyện Có Gì Đó Quái Lạ

0 584

Gió thổi báo giông tố sắp đến!

Một giọt một giọt mưa, là ôn hòa, nhưng một khi hạt mưa hội tụ đến đồng thời, sẽ tạo thành sơn hồng! hung mãnh bá đạo, dễ như bỡn!

Cơ Vô Danh Bất Diệt Kim Thân cường ép đỡ lấy kiếm khí giọt mưa tạo thành long quyển nước chảy xiết, Nhâm băng trên người mình da thịt bị quát mở, huyết dịch tung tóe, hãn cũng cường ép đấm một cái vào rồi Mộ Tiêu Hàn trước ngực!

"Bành!" một tiếng vang dội.

Mộ Tiêu Hàn dùng Thính Vũ kiếm chặn lại một kích này, mặc dù bị cổ lực lượng này đánh quay ngược lại ba bước, nhưng cuối cùng là chặn lại.

Sau đó, Mộ Tiêu Hàn dùng sức đẩy một cái thân kiếm, cùng Cơ Vô Danh kéo dài khoảng cách, lại lần nữa một kiếm chém ra!

"Hàn Trác kiếm ý, Ba Sơn mưa đêm!"

Chu vi hạt mưa lại lại lần nữa mã hóa, trực tiếp đem toàn bộ lôi đài cũng kiện hàng thành một vùng tăm tối không gian, phảng phất trong lúc bất chợt từ ban ngày đi vào rồi đêm tối.

Ánh sáng bởi vì khó mà tiến vào, càng đến nội bộ, đến Cơ Vô Danh bên người, càng là cảm giác đưa tay không thấy được năm ngón.

Cùng lúc đó, kiếm khí từ bốn phương tám hướng, bắt đầu hướng Cơ Vô Danh qua lại tấn công.

Cơ Vô Danh phảng phát tiến vào một mảnh khắp nơi là kiếm lĩnh vực, mỗi một cái phương hướng cũng sẽ xuyên ra sắc bén kiếm khí lưỡi dao sắc bén.

Nếu không phải hẳn có Bất Diệt Kim Thân, lại có Phong Cuồng Chi Huyết không ngừng khôi phục vết thương của hẳn, sợ rằng chỉ cần một giây đồng hồ, chiêu này kiếm ý là có thể gọi hẳn về tây!

Càng làm cho Cơ Vô Danh ảo não là, hẳn căn bản không thấy rõ Mộ Tiêu Hàn vị trí hiện thời, chiêu này kiếm ý rất tốt ẩn núp kiếm khách bản thể.

Bên ngoài người căn bản không thấy rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ nghe mảnh này "Màn mưa" bên trong, không ngừng phát ra chấn động nổ vang.

Ước chừng trải qua nửa phút thời gian, trên lôi đài màn mưa tiêu tan, phảng phát là một trận Lôi Vũ, hóa thành liên tục mưa xuân.

Toàn trường người phát hiện, Mộ Tiêu Hàn trong tay Thanh Phong, ngạo nghễ đứng ở trong sân ương, nhưng Cơ Vô Danh, đã vết thương chồng chất, máu me khắp người tích, thở hồng hộc rất là chật vật.

Như vậy thứ nhất, lập tức phân cao thấp!

"Kia. . . đó chính là Mộ Tiêu Hàn 'Hàn Trác kiếm ý' ! ?"

"Nhìn như đẹp như họa quyển, lại có thể đả thương địch thủ ở vô hình, Cương Nhu hòa hợp, Công Phòng Nhất Thế, thật là cực kỳ rất giỏi kiếm ý!"

Không ít nghe nói qua loại này kiếm ý các võ giả, rồi rít khen ngợi không dứt, không chớp mắt, rất sợ bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Tần gia trên khán đài, Tần Xuyên cũng không khỏi gật đầu một cái, cái này Mộ Tiêu Hàn kiếm ý, quả thật đến một cái so với cảnh giới cao, lại phối hợp có

cao cấp Tiên Thiên Chân Khí, chỉ phải từ từ tiêu hao, là có thể đánh bại Cơ Vô Danh.

"Người cảm thấy hấn kiếm ý như thế nào đây?" Liễu Hàn Yên thấy Tần Xuyên ở nơi nào gật đầu, không khỏi tò mò hỏi một câu.

Tần Xuyên ngẩn ra, do dự một chút, trong lòng thở dài, ở Kiếm Ma trong chuyện, hấn lừa nữ nhân nhiều lần, sau này tận lực cũng không cần lừa nàng được, vì vậy thản nhiên trả lời: "Rất không tồi, với Lăng Lạc Tuyết không sai biệt lắm cảnh giới" .

"Cái gì? có thể Lăng Lạc Tuyết không phải mới vừa. . ." Liễu Hàn Yên thật bất ngờ trả lời như vậy.

Tần Xuyên cười nói: "Lăng Lạc Tuyết chẳng qua là tu vi không đủ, nếu như nàng cũng có cao cấp Tiên Thiên thực lực, cũng có thể sử dụng loại trình độ này kiếm ý, sẽ không xuất hiện kiếm ý cản trở tình huống."

Liễu Hàn Yên lúc này mới hiểu, sau đó cũng cứ tiếp tục trên khán đài.

Một Tiêu Hàn tản đi rồi kiếm ý, đạo: "Vô Danh công tử, người không phá được ta kiếm ý, tựa không khả năng thắng ta, ta xem, tử võ đến đây chấm dứt đi, người tuổi tác còn nhẹ, chưa tới mười năm. . ."

"Không cần mười năm! một năm cũng không cần! !"

Cơ Vô Danh hai mắt Xích Hồng, rống to: "Ta còn chưa có chết đâu rồi, người đừng như vậy thì coi là đánh xong!"

Cha Cơ Vạn Lý ngồi không yên, vạn nhất Cơ Vô Danh bị kiếm ý đánh trọng thương lưu lại mầm bệnh coi như không xong, bần rộ khuyên can: "Vô Danh! không muốn hành động theo cảm tình! cầm được thì cũng buông được mới là nam tử hán nên làm!"

Có thể Cơ Vô Danh căn bản không hứng thú nghe bất luận kẻ nào lời nói,

trong mắt của hãn chước thiêu lửa giận, giống như là bị chọc giận sư tử, phải đem trước mắt Mộ Tiêu Hàn ăn xương không còn sót lại một chút cặn!

Mộ Tiêu Hàn tự nhiên thở dài, suy nghĩ, xem ra chỉ có tìm cơ hội đem Cơ Vô Danh đánh đã hôn mê, mới có thể thu thập tàn cuộc rồi.

Nhưng vào lúc này, từ Thanh Long Tự trên lầu chuông, truyền tới trận trận "Thùng thùng" đánh chuông âm thanh!

Tiếng chuông mang theo dồn dập tần số, giống như là ở cảnh kỳ đến cái gì, toàn trường hơn ngàn Cổ Võ giới người, đều là chau mày, mặt lộ vẻ không hiểu.

"Chuyện gì? !" Long Hải Hiên chất vấn mặt Thanh Long Tự hộ pháp bề khổ.

Bề khổ biểu tình nghiêm túc, tựa hồ mang theo một tia không dám tin thần sắc, đạo: "Chuông này âm thanh, chính là có ngoại địch xâm phạm! ?"

"Ngoại địch xâm phạm?" một đám quân đội đại lão trở mắt nhìn nhau, "Này thái bình thịnh thế, tổ chức Chân Long đại hội địa điểm, lấy ở đâu ngoại địch! ?"

Bề khổ cũng là vô kể khả thi, trên thực tế Thanh Long Tự loại này chuông báo động đã gần trăm năm không vang lên rồi, ngay cả hãn này hộ pháp cũng thiếu chút nữa cho là nghe lầm.

Nhưng ngay khi tiếng nói rơi xuống lúc, phía sau một cái thân vệ binh lính vội vã đi lên, báo cáo: "Báo cáo thủ trưởng! phụ trách tuần tra phòng bị Trần đoàn trưởng phát tới khẩn cấp tin tức, Thanh Long dưới núi có hơn ba mươi tên gọi Cổ Võ Giả cường ép đột phá tuyến phong tỏa, hơn nữa giết chết chúng ta hơn hai mươi tên lính! đã lên núi!"

"Cái gì! ? lấy ở đâu Cổ Võ Giả! ?"

"Đoàn Trưởng cũng không biết tình huống cận kề, tốc độ bọn họ cũng quá nhanh, tất cả đều lấy Khinh Công lên núi! chúng ta binh lính căn bản không đuổi kịp!"

Ngay tại trên đài cao một đám sĩ quan cảm thấy không kịp đề phòng thời điểm, chỉ thấy được đại hội trên quảng trường, đối diện liền bay tới hơn ba mươi tên gọi khinh công rất giỏi Cổ Võ Giả!

"Ha ha ha rồi. . . náo nhiệt như vậy Chân Long đại hội, không bằng để cho chúng ta cũng tới vui đùa một chút như thế nào?"

Dẫn đầu có ba người, một tên trong đó che màu đen cái khăn che mặt, người mặc Tử Sắc la quần, vóc người dịu dàng, nhìn như là người phụ nhân.

Nàng Khinh Công trác tuyệt, lẳng không Phi đạp, trực tiếp rơi xuống một cây cờ xí gậy trên đỉnh, điểm mũi chân một cái, nhìn bằng nửa con mắt toàn bộ hội trường.

Mà ở sau lưng nàng, chia tay một cái là hai nam tử, một người đàn ông trung niên người mặc màu xám giáp khắc sam, màu đen quần rất là cũ kỹ, nhưng trên tay lại nắm lấy một thanh nhìn như quý giá kiếm, vỏ kiếm kia khảm có tinh mỹ bảo thạch, hình dáng nhìn như hiếm thấy kiếm bằng to.

Một cái khác nam tử thể trạng khôi ngô, phía sau khiêng một cái nhìn như có chừng trăm cân Trảm Mã Dao, thẳng đứng một nhánh đại phát biện, có vài phần Dã Man Nhân phong độ.

Ba người này sau lưng, còn mang theo mỗi người đội ngũ, có che mặt nữ tính, cũng có cầm trường kiếm, vóc Mã Tấu.

Mặc dù này tổng cộng mới khoảng ba mươi người, nhưng hiện trường Tiên Thiên Vũ Giả môn phát hiện, trong đám người này tu vi thấp nhất cũng tới Sơ Cấp Tiên Thiên thực lực!

Như vậy ba mươi người, sức chiến đấu đủ để gọi là ba đại môn phái!

Về phần đầu lĩnh kia một nữ hai nam, tu vi càng là tinh sâu vô cùng, hiện trường căn bản không người có thể nhìn thấu thực lực bọn hắn!

"Các người là người nào! ? mật dám xông vào Thanh Long Tự Chân Long đại hội! ?" Tống Bảo Khôn trầm giọng chất vấn.

"Hừ, mở to các người mắt chó thấy rõ" !

Tóc đuôi sam Đào Khách cười gằn, từ phía sau lưng rút ra một mặt đế trắng Tam Giác Vàng lá cờ, tiện tay hất một cái, cờ này tử trực tiếp cắm vào rồi Thanh Long Tự chính điện đại trên tấm biển!

"Thánh Giáo!"

Hiện trường nhận ra mìn này lá cờ không phải số ít, nhưng biết được nghiêm trọng tính, nhưng là không có bao nhiêu.

Thánh Giáo cho tới nay cho Hoa Hạ thế giới ngấm cảm giác, đều là xa cuối chân trời, ở hải ngoại làm một ít màu đen hoạt động, bây giờ đột nhiên xuất hiện ở Hoa Hạ thủ phủ, lại vừa là tam đại Tông một trong Thanh Long Tự, đường hoàng một đường huyết tẩy sát tiến đến, mới cho tất cả mọi người mang đến to lớn rung động!

Tần Xuyên ánh mắt đông lại một cái, trong lòng một loại dự cảm bất tường hiện lên. . . lấy hấn đối với (đúng) Thánh Giáo hiểu, này tuyệt đối không phải một cái tùy tiện làm việc tổ chức.

Hơn nữa, Thánh Giáo lịch sử đến xem, chính là đã từng xưng bá Hoa Hạ Ma Môn.

Ma Môn theo lý thuyết sớm bị Thanh Liên môn cao nhân diệt đặc thất thất bát bát, đây cũng là từ đâu chạy đến nhiều như vậy Tiên Thiên Vũ Giả! ?

Phải biết, Quang đầu lĩnh kia hai nam một nữ, tu vi ít nhất cao cấp Tiên Thiên a! xem bọn hấn cầm đao cầm kiếm, rất có thể bên trong có số lớn Đào Khách cùng kiếm khách.

Này cổ sức chiến đấu, Thánh Giáo nếu như muốn âm thầm làm một ít làm loạn chuyện, đây tuyệt đối là cho Hoa Hạ cường Đại Sát Thương, nhưng bọn họ lại như vậy trắng trợn xông vào Chân Long đại hội, đây cũng là tại sao! ?

Coi như này ba mươi người thực lực phi phàm, nhưng phải đối mặt tại chỗ ngàn người kích thước Cổ Võ Giả, cũng liền cùng chịu chết không khác!

Cho nên. . . chuyện này tuyệt đối có gì đó quái lạ! nhất định là nơi nào xảy ra vấn đề gì!

"Các người Thánh Giáo có phải hay không ở hải ngoại công việc nhằm chán, dám ở chỗ này phá hư ta Hoa Hạ ổn định, các người cho là hôm nay như vậy xông vào, còn có thể đi sao! ?" Long Hải Hiên mặt lộ vẻ vẻ giận.

Che mặt phụ nhân cười khanh khách nói: "Người Long gia, người nhà họ Tống, ô kìa, ở chỗ này cao tầng không ít a. . . nếu như các người mấy cái này gia hỏa chết, Hoa Hạ có phải hay không đắc đất rung núi chuyển à? ha ha ha rồi. . . suy nghĩ một chút cũng có ý tứ!"

"Hừ, ý nghĩ ngu ngốc! có chúng ta Cổ Võ giới một đám can đảm Nghĩa Sĩ ở, các người những thứ này Tà Ma Ngoại Đạo, đừng nghĩ động mấy vị thủ trưởng một cọng tóc gáy!"

Loại này mượn đại cuộc thế đồng hồ trung thành cơ hội, Tự Nhiên rất nhiều người sẽ không bỏ qua, lập tức liền nhảy ra một ít Cổ Võ môn phái cùng gia tộc Tiên Thiên Vũ Giả, bắt đầu chắn dưới đài cao mặt, nên vì mấy vị cao tầng làm hộ vệ.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người cũng lao xuống khán đài, cùng đám này Thánh Giáo võ giả giằng co, nhưng người nào cũng không có xông lên phía trước nhất ý tứ, dù sao bọn họ cũng biết đối thủ rất mạnh.

Không dưới chốc lát, Thánh Giáo này hơn ba mươi người, đều bị bao bọc vây quanh, nhìn như đã có chạy đằng trời!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thân

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 585: Mơ Ngỡ Tiêu Hồn

0 585

Mặc dù hiện trường ta chúng địch quả, nhưng Long Hải Hiên đám người vẫn cảm thấy không yên tâm, bọn họ cũng cảm thấy chuyện này lộ ra cổ quái.

Long Hải Hiên thấp giọng hỏi sau lưng thân vệ, "Cách nơi này gần đây, hẳn đúng lúc là 27 lộ quân đi, phát sinh tình huống đã truyền đưa qua chứ?"

"Vâng, thủ trưởng, Long Ngạo Thiên tướng quân bộ đội tinh nhuệ đã tại lao tới nơi này, nhưng bởi vì là phái bộ đội trên đất liền, nhanh nhất cũng cần nửa giờ mới có thể đến đạt đến", thân vệ bẩm báo.

Long Hải Hiên nhíu mày một cái, nửa giờ, thời gian có chút lâu, hy vọng ở bộ đội võ trang đến trước, đám này Thánh Giáo gia hỏa sẽ không được như ý âm mưu quỷ kế gì mới phải.

Lúc này, trên lôi đài Cơ Vô Danh bỗng nhiên một cái nhảy lên thật cao, bóng người giống như đạo màu đỏ mùi tên nhọn, hướng Kỳ can chớp đỉnh tên kia che mặt phụ nhân công tới!

"Quản người cái gì chó má Thánh Giáo! muốn đưa chết cũng nhanh chút!"

Tới nhiều như vậy người xâm nhập, điên cuồng Cơ Vô Danh chẳng những không có bất mãn, ngược lại hưng phấn dị thường.

Che mặt phụ nhân cười khanh khách, thấy Cơ Vô Danh nhanh như thiểm điện, động như sấm đánh một quyền, không chút hoang mang địa một cái đủ thấy nhẹ một chút sau, một cái đùi phải dùng gót chân bỗng nhiên thẳng đứng đá

ngược!

"Ầm!"

Phụ nhân chân phải vừa vịn đá trúng Cơ Vô Danh quả đấm, nhìn như như vậy tùy ý một cước, lại sức mạnh lớn cho ra kỳ!

Chỉ thấy Cơ Vô Danh với vắn thạch như vậy rơi xuống, vạch qua một đạo cầu vòng, "Bành" địa một tiếng vang dội, trở về trên mặt đất, còn đập một cái cái hố nhỏ.

"Thiên Cân Thần Thối Công! ?"

Tần Xuyên thấy như vậy một màn, không khỏi ngẩn ra, rốt cuộc là trùng hợp hay là thật có liên lạc, vì sao cửa này sớm đã thất truyền cước pháp, sẽ ở Âm Nguyệt tướng quân, Nạp Lan Thấm cùng cái này che mặt trên người phụ nhân thì triển ra! ?

Phụ nhân nhỏ như vậy thể hiện tài năng, liền sợ toàn trường Cổ Võ Giả môn một thân mồ hôi lạnh!

Phải biết Cơ Vô Danh quả đấm, ngay cả Mộ Tiêu Hàn cũng sẽ bị đánh quay ngược lại hết mấy bước, không dám đón đỡ.

Nhưng phụ nhân này lại mạnh mẽ dùng chân khí cùng lực chân, đem này Cơ Vô Danh bị đá đập vào trong đất, này là thực lực cỡ nào! ?

Coi như không phải là tông sư, chỉ sợ cũng đã đến gần vô hạn tông sư thực lực!

Cũng may Cơ Vô Danh với một con trâu hoang như thế, cao mười mấy mét độ nện xuống đến, lớn như vậy đánh vào, cũng không thương cân động cốt, từ dưới đất lại lần nữa bò dậy.

"Có ý tứ. . . lúc này mới giống Chân Long đại hội, cao thủ liền muốn càng

hiều càng tốt!" Cơ Vô Danh ý chí chiến đấu tràn đầy.

Mộ Tiêu Hàn nhưng là cảm giác tình huống không ổn, những người này thực lực, nếu như lựa chọn điên cuồng lạm sát, không kịp thời khống chế lời nói, hơn phân nửa hiện trường sẽ chết thảm trọng.

"Vô Danh công tử, cẩn thận tốt hơn, không muốn lại đơn đả độc đấu, chúng ta đồng tâm hiệp lực, hợp tác đem đám này người xâm nhập đánh lui mới là việc cần kíp trước mắt" .

Cơ Vô Danh lại chẳng thèm ngó tới, "Các đánh các! hợp tác cái rắm!"

Che mặt phụ nhân quý dị cười nói: "Thật là Hầu gấp người tuổi trẻ. . . muốn đánh là có thể, bất quá. . . nhiều người như vậy lẫn phụ chúng ta mấy người như vậy, cũng không quá công bình đâu rồi, không bằng chúng ta tới trước gần hơn một chút số người chênh lệch như thế nào?"

Tiếng nói vừa dứt, không đợi hiện trường hơn ngàn người kịp phản ứng, liền gặp được này hơn ba mươi tên gọi Thánh Giáo thành viên, từ phía sau lấy ra từng cái giống như là lựu đạn như thế đạo cụ.

"Lựu đạn! ?"

Chúng Cổ Võ Giả sững sờ, nhưng đại đa số không chút kinh hoảng, bởi vì lựu đạn bán kính nổ tung không lớn, hơn nữa rất nhiều Cổ Võ Giả, hoàn toàn có năng lực dựa vào chân khí Hộ Thể, sẽ không thụ đến bao nhiêu tổn thương.

"Mọi người nhanh tản ra!" bởi vì cũng tới bao vây, cho nên lúc này nhân viên đi hơi dày đặc, ngược lại lập tức có người bắt đầu giải tán.

Thánh Giáo thành viên đem trên tay màu đen lựu đạn trạng vật thể vứt cho bốn phương tám hướng, rơi vào đám người bầu trời.

"Quá xem thường Hoa Hạ Cổ Võ danh môn rồi!"

Nhiều cái Tiên Thiên Vũ Giả đối với mấy cái này lựu đạn khịt mũi coi thường, trực tiếp đánh xuất ra đạo đạo chân khí, đem giữa không trung lựu đạn trực tiếp đánh bể!

Theo lý thuyết, trên không trung nổ mạnh lựu đạn, hoặc là bị hủy diệt lựu đạn, hẳn càng không uy hiếp gì rồi.

Nhưng là, khi bọn hắn đem những này lựu đạn đánh hư sau, mới phát hiện, lựu đạn bên trong không hề chỉ là thuốc nổ, còn có một chút sương mù màu trắng!

Trong một sát na, theo lựu đạn từng cái nổ lên, sương mù màu trắng bị núi gió lay động, vét sạch toàn bộ Chân Long đại hội sân!

"Tệ hại! là khói độc! ?"

Một đám người này mới phản ứng được, đây là so với thuốc nổ càng nguy hiểm đồ vật.

Nhưng là cũng có người cảm thấy có cái gì không đúng, nếu như là khói độc, vậy chẳng lẽ Thánh Giáo đám người này sẽ không sợ sao?

"Mọi người nhanh nín thở!" có người bắt đầu la hét, nhưng kêu lên đồng thời, tương đương với thuốc lá Vụ hút vào rồi, càng có một ít người phản ứng chậm một chút, ý thức được khói khi có chuyện, đã sớm hút chừng mấy miêng.

Thậm chí bao gồm ở trên đài cao quân đội các đại lão, cũng không kịp đề phòng, bọn họ cũng không khả năng mang cái gì mặt nạ chống độc, lúc này trên núi lại gió lớn, khói trắng rất dễ dàng thì khoác lác đến trước mặt bọn họ.

Đương nhiên, cũng có chút người phản ứng rất nhanh, thấy khói trắng liền ngừng thở, trực tiếp bắt đầu ra bên ngoài rút lui.

Thánh Giáo trận doanh trước, tên kia màu xám Jacket trung niên kiểm khách trầm giọng hô: "Đuổi theo! giết!"

Đơn giản hai chữ, khoảng ba mươi người Thánh Giáo Tiên Thiên Vũ Giả tinh nhuệ, liền hướng bốn phương tám hướng bắt đầu xông ngang đánh thẳng!

Bóng kiếm lóe lên, Dao Khí ngang dọc, Thần Thối bay vút!

Này một nữ hai nam mang đến Tiên Thiên Vũ Giả, mỗi người thi triển ra bản lĩnh xuất chúng, không chút kiêng kỵ bắt đầu đuổi giết chạy trốn Hoa Hạ Cổ Võ Giả môn.

Nếu là trước kia, đám này võ giả căn bản không sợ con con này ba mươi người, nhưng lúc này trong chạy trốn, bọn họ vốn là hô hấp muốn băng bó, ngay cả nói chân khí cũng không dám thế nào nói, tất cả đều bó tay bó chân, hốt hoảng không dứt!

Vận công tác chiến, là tất nhiên muốn hô hấp, tựa giống với trăm mét chạy nước rút vận động viên, thế nào cũng không khả năng một hơi thở kìm nén chạy.

Đám này Thánh Giáo thành viên đuổi giết, cũng là vì khiến cho toàn bộ hiện trường võ giả hút vào những thứ này khói trắng.

Theo lục tục có người hút vào khói trắng, các võ giả phát hiện, chính mình cả người cũng mất đi khí lực, từng cái nương tay chân nhũn ra, bấp thịch với mất đi sự khống chế như thế, đứng cũng đứng không vững!

Theo sát, trên quảng trường hơn ngàn người kích thước, mấy chục mấy chục ngã xuống.

Nửa phút không đến lúc đó giữa, cũng chỉ còn lại có mấy chục người còn đứng!

Trên lôi đài Mộ Tiêu Hàn với Cơ Vô Danh các loại, mấy cái thực lực cao cường nhất, hoặc là bản thân thể chất cùng công pháp thì có đặc thù chống trả võ giả, cũng chưa ngã xuống.

"Chuyện này. . . đây là chuyện gì xảy ra? ! các người rốt cuộc thế nào! ? đây không phải là khói độc sao? chúng ta thế nào không việc gì? !"

Trên đài cao, Tống Bảo Khôn các loại (chờ) người bất ngờ phát hiện, hiện trường những Tiên Thiên Vũ Giả đó cũng ngã xuống, nhưng bọn họ mấy cái này quân đội các đại lão, cùng mấy người bọn hấn thân vệ, lại một cái đều không chịu ảnh hưởng! ?

Cùng lúc đó, Tần gia chỗ ngồi thượng, Tần Minh cùng Tần Mãnh các loại (chờ) mấy một trường bối, cũng đều cả người vô lực ngã xuống.

Duy chỉ có Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên, Tần Cầm, Liễu Thiển Thiển các loại, nhưng là không có ảnh hưởng gì.

"Nhị gia gia! ba! các người thế nào! ?" Tần Cầm hù dọa sắc mặt tái nhợt, khóc nằm ở Tần Mãnh trên người, "Tần Xuyên Ca,! mau đến xem nhìn chuyện gì xảy ra a!"

Tần Xuyên cũng biết xảy ra đại sự, quả nhiên Thánh Giáo ra tay một cái sẽ để cho hiện trường "Nổ mạnh " .

Hấn vội vàng đưa tay đi cho Tần Mãnh bắt mạch, cẩn thận một chẩn đoán, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc. . .

"Sao lại thế. . . chẳng lẽ nói. . ."

Một bên Liễu Thiển Thiển vội muốn chết, "Tỷ phu người rốt cuộc nói cái gì nha! chẳng lẽ nói cái gì? ! mọi người sẽ không bị độc chết chứ ? !"

Trên đài cao Long Hải Hiên cùng Tống Bảo Khôn các loại (chờ) mấy cái, cũng chú ý tới Tần Xuyên bên này lại nhiều người không việc gì.

Bọn họ biết Tần Xuyên y thuật, bất chấp thân phận của mình tôn quý, mang theo mấy cái thân vệ chạy xuống đài đến, chạy tới Tần Xuyên bên người, một là tìm kiếm bảo vệ, hai cũng là phải hiểu rõ nguyên nhân.

"Tần Xuyên! rốt cuộc chuyện gì xảy ra? !" Tống Bảo Khôn cau mày hỏi.

Tần Xuyên đứng dậy, cũng không gấp trả lời, tảo hiện nay ngắm hướng bốn phía kia chỉ có mấy chục đứng người.

Khi ánh mắt phong tỏa đến Thanh Long Tự Lương Đại Hộ Pháp một trong Khổ Bi pháp sư lúc, Tần Xuyên cao giọng hỏi "Khổ Bi pháp sư, sư huynh người bề khổ pháp sư cũng trúng chiêu, người trả thế nào thật tốt đứng?"

Một thân trường bào màu xám đen, nhìn từ mi thiện mục, phi thường khiêm tốn, cho tới cơ hồ không người chú ý tới Khổ Bi pháp sư, lúc này lộ ra vẻ nghi hoặc.

"A di đà phật, bần tăng cũng không biết vì sao, Tần thí chủ nhưng là phát hiện cái gì?" Khổ Bi mong đợi hỏi.

Tần Xuyên mỉm cười một cái âm thanh, "Ta còn buồn bực đâu rồi, thế nào Thanh Long Tự mấy ngày nay trong thức ăn, luôn xuất hiện một ít dư thừa dược liệu, mặc dù đều là Bồ Khí dưỡng sinh hảo dược tài, nhưng khó tránh khỏi có chút là công hiệu lặp lại, vô cùng lãng phí.

Nhưng là suy nghĩ kỹ một chút, hai ngày này dư thừa dược liệu, nếu như lưu lại trên cơ thể người nội, mới vừa dễ dàng tiếp cận thành một loại Kỳ Môn dược vật thuốc dẫn. . ."

Tần Xuyên hít một hơi, đạo: "Này khói trắng, mùi vị ta cũng là lần đầu tiên người được, nhưng ta nếu không đoán sai, đây cũng là thất truyền đã lâu, Thánh Giáo độc hữu 'Mơ ngữ tiêu hồn tán ". sẽ không đưa người vào chỗ chết, bởi vì này không phải là độc dược, nhưng coi như Tiên Thiên Vũ Giả, cũng chống cự không được, tới gần nửa ngày nội cũng sẽ cả người tê dại."

Nghe được Tần Xuyên lời nói, còn đứng rất nhiều người cũng kinh ngạc không dứt, ai có thể ngờ tới, Thanh Long Tự trong thức ăn, lại còn thả thuốc

dẫn! ?

Mà đồng thời, chưa ngã xuống những người này, cũng đều biết tại sao chính mình cũng không trúng chiêu.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 586: Thần Châu Khói Lửa Lên

0 586

Trong những người này, cơ bản đều là không có ăn thật ngon bên trong chùa cơm bố thí, giống như Tần Xuyên, Liễu Hàn Yên, Tô Hoan Hoan đám người, là đi xuống núi ăn hai bữa ăn, mình mở tiểu táo, cơm bố thí đều là cách ăn, Tần Cầm cũng may mắn là thân thể nguyên nhân, ăn đặc biệt dinh dưỡng bữa ăn.

Mà giống như những thứ này Quân Bộ cao tầng thủ trưởng, từ trước đến giờ là vì an toàn, tránh cho có người muốn độc giết bọn hắn, chính mình mang theo Đặc Chế thức ăn, căn bản không ăn địa phương thức ăn, bao gồm bọn họ thân vệ cũng vậy.

Mộ Tiêu Hàn như vậy cao thủ, đối với (đúng) ăn cũng tương đối tùy ý, một ngày chỉ ăn một chút xiu, thậm chí không ăn, Cơ Vô Danh là thích ăn thịt, căn bản không ăn chay cơm.

Chỉ tiếc, hiện trường tuyệt đại đa số Cổ Võ Giả, đều tại bên trong chùa rất thông thường địa bắt đầu cuộc sống và ăn uống hàng ngày, dù sao các môn các phái hiếm thấy hội tụ một Đường, cùng nhau ăn cơm vốn chính là mọi người rất thích làm việc.

Như vậy thứ nhất, ăn hoàn chỉnh thuốc dẫn người, cũng liền chiếm tuyệt đại đa số.

"Có thể để cho Thanh Long Tự phòng bếp cố ý buông xuống những dư liệu này, nhất định là bên trong chùa cao tầng, Khổ Bi pháp sư, sư huynh người Khổ Hải pháp sư đều ăn rồi, chính người cũng không ăn bên trong chùa cơm bố

thí, xem ra người rất thông minh a", Tần Xuyên hí ngược cười cười.

Đã cả người vô lực, té xuống đất Khổ Hải pháp sư đau lòng vô cùng, không dám tin hỏi: "Sư đệ. . . thật. . . thật là người? ! người vì sao phản bội tông môn?"

Khổ Bi pháp sư thật dài thở dài, lắc đầu một cái: "Tần thí chủ thật sự không hổ xuất thân từ y dược thế gia Tần gia, thậm chí ngay cả 'Mộng Ngữ Tiêu Hồn Tán' đều biết, thật may người không kịp lúc nghĩ đến, nếu không thánh giáo chúng ta lần này kế hoạch, chẳng phải là muốn bởi vì người mà ra sai?"

Vừa nói, Khổ Bi pháp sư biểu hiện trên mặt từ từ mi thiện mục, trở nên Âm U dữ tợn, ngạo nghễ nói: "Không tệ! ta chính là Thánh Giáo người! mà ta chưa bao giờ phản bội Thanh Long Tự, bởi vì từ ta bái nhập Thanh Long Tự ngày thứ nhất lên, ta liền từ chưa quên ghi lỗi chính mình xuất thân!"

Khổ Bi cười ha ha đến, trực tiếp lẳng không bay vút, nhảy tới kia một nữ hai nam bên người.

Tóc đuôi sam Dao Khách dùng sức đánh một cái Khổ Bi bả vai, "Hảo huynh đệ! mấy thập niên qua, người có thể tính chấm dứt, Giáo Chủ để cho chúng ta mang người đồng thời trở về thật tốt uống mấy ấm, ha ha, thánh giáo chúng ta huynh đệ, chính là dựa được!"

"Thánh Giáo truyền thừa ngàn năm, vì Thánh Giáo lên đỉnh Thần Châu, ta mấy thập niên này tính là gì", Khổ Bi mặt đầy tự hào.

Toàn trường người đều cảm thấy không cách nào tin, phải biết Thanh Long Tự Khổ Hải cùng Khổ Bi Lương Đại Hộ Pháp, cũng coi là nổi tiếng nhân vật.

Ai có thể ngờ tới, trong đó thành danh vài chục năm Khổ Bi pháp sư, lại là Thánh Giáo mai phục ở Thanh Long Tự quân cờ! ?

Dù là ở Thanh Long Tự từ tuổi trẻ đợi đến lâu năm, vài chục năm năm tháng,

vẫn không cách nào giao động Thánh Giáo ở nội tâm của hãn địa vị, phần này tín ngưỡng bất kể tốt hay xấu, ít nhất đều là trung thành tới cực điểm!

Ngay cả Khổ Bi đều là quân cờ, kia toàn bộ Hoa Hạ các đại tông môn, có thể hay không còn có cái gì khác đức cao vọng trọng tiền bối, thật ra thì cũng là Thánh Giáo người trong! ?

Long Hải Hiên cùng Tống Bảo Khôn các loại (chờ) tất cả đều là cảm thấy đại sự không ổn, Thánh Giáo ẩn núp công việc quả thực quá tốt, bố trí cũng quá mức to lớn, trời mới biết bọn họ vẫn còn ở Hoa Hạ biên giới an trí bao nhiêu "Lộ đạ định giờ" ! ?

Thanh Long Tự không thể tin rồi, kia Thần Kiếm môn cùng Thủy Vân Tịnh Trai đây! ? còn lại Thất Đại Phái đây! ?

Càng để cho bọn họ lo âu là, Tam Đại Tông Sư còn tin được không! ?

Nhất niệm cập thử, tất cả mọi người toát ra mồ hôi lạnh!

"Tông sư. . . đúng rồi! tông sư! Kim Thiên pháp sư đây! ?" Long Hải Hiên biết, chờ đợi thứ Ngũ tướng quân Long Ngạo Thiên 27 lộ quân tiếp viện đã không còn kịp rồi, bọn họ yêu cầu Kim Thiên pháp sư!

Té xuống đất Khổ Hải pháp sư lên tiếng nói: "Sư Thúc chính tại hậu sơn Kim Long động bế quan, theo lý thuyết. . . chuông báo động gõ, Sư Thúc dù là bế quan cũng hẳn đi ra mới đúng. . ."

"Ha ha ha ha!" Khổ Bi pháp sư đắc ý cười nói: "Ta đáng thương ngu độn sư huynh, người thật sự cho rằng Sư Thúc là bế quan đến bây giờ sao?"

Nghe nói như vậy, Khổ Hải pháp sư sắc mặt một trận xanh mét, run rẩy nói: "Người. . . người. . . người cái này đại nghịch bất đạo Tặc Tử! chẳng lẽ người buông xuống 'Đoạn Long Thạch' ! ?"

Khổ Bi mặt đầy tự đắc, "Là thì như thế nào? sợ rằng kia Kim Thiên lão hòa

thượng, coi như nghĩ ra được, cũng phải hao tổn thêm mấy ngày đâu rồi, tiền đề còn phải là hãn có sức lực đi ra" .

"Đoạn Long Thạch là cái gì?" Tống Bảo Khôn vội vàng hỏi.

Khổ Hải nằm trên đất, ruột gan đứt từng khúc mà nói: "Đó là bốn tự thời cổ sau khi vì ở tối bước ngoặt nguy hiểm, bảo toàn bên trong chùa huyết mạch lưu hạ tối hậu một đạo Huyền Quan, Đoạn Long Thạch là một Kỳ Thạch, bền chắc không thể gãy, coi như tông sư uy năng cũng rất khó động kỳ chút nào. . .

Nếu như Kim Long động bị Đoạn Long Thạch phong tỏa, kia muốn mở ra Đoạn Long Thạch cơ hồ là không có khả năng, trừ phi. . . đem Sơn Thế những bộ vị khác đánh thủng, nhưng vậy rất có thể lại hang động sụp đổ, hoàn toàn chôn sống" .

"Các người. . . các người không việc gì làm như vậy một tảng đá ở đó làm gì! ? đây không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao! ?"

Long Hải Hiên cũng tức miệng mắng to, vốn là Kim Thiên pháp sư nếu có thể đi ra, còn có thể ngăn cơn sóng dữ, bây giờ, thật có thể tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc rồi!

"Khanh khách. . . Long tham mưu, Tống bộ trưởng, không phải sợ, chúng ta cũng sẽ không bây giờ liền giết các người, các người trước không nên hốt hoảng mà", che mặt phụ nhân cười hoa chi loạn chiến.

Vài tên quân đội cao tầng đều là sắc mặt trắng bệch, bọn họ dĩ nhiên biết, Thánh Giáo không dùng độc, mà là dùng suy yếu nhân dục vật, nhất định là phải bắt sống bọn họ.

"Các người Thánh Giáo rốt cuộc muốn làm gì! ? các người cho là như vậy có thể rung chuyển ta Hoa Hạ sao! ?" Long Hải Hiên giận dữ nói.

Quần áo xám kiếm khách giễu cợt nói: "Có thể hay không rung chuyển, chưa

thử qua làm sao biết? yên tâm đi, chúng ta cũng sẽ không làm khó các người, đầu gì các người đều là tứ đại vương tộc người, lại quyền cao chức trọng, trực tiếp giết các người quá đáng tiếc.

Muốn giết các người, cũng muốn làm đến toàn thế giới mặt, từng đao từng đao cắt lấy các người con mắt lỗ tai mũi, từ từ cắt lấy các người thịt. . . cho nên các người còn có chút ngày có thể sống" .

Nghe nói như vậy, Long, Tống đám người sắc mặt càng thêm khó coi.

Đám người điên này, lại muốn đem giết hại Hoa Hạ Quân Bộ Tham mưu trưởng cùng An Toàn Bộ trưởng hình ảnh, công Chư hậu thế giới! ?

"Ai, nếu không phải vì bắt mấy người các người người sống, chúng ta trực tiếp hạ độc liền đem đám này thùng cơm độc chết. . ."

Che mặt phụ nhân nói, bỗng nhiên bóng người động một cái, một cước ngàn cân thân chân đá ra, cách nàng gần hai cái võ giả, bị trực tiếp đá bể rồi đầu!

Máu tươi não tương bắn tung tóe đầy đất!

Toàn trường tám chín trăm cái ngã xuống đất không nổi, không có chút nào sức đề kháng Cổ Võ Giả môn, lộ ra tuyệt vọng cùng sợ hãi!

Đám này Thánh Giáo người, lại định đem bọn họ toàn bộ giết chết! ?

"Ha ha, xem các người đám người kia ngây thơ ánh mắt, chẳng lẽ các người cho là, thánh giáo chúng ta lại ngu xuẩn đến, với các người kết thù trả lại cho các người đường sống? khanh khách. . . chúng ta chỉ là ưa thích tự tay giết người, độc chết các người, há chẳng phải là quá không thú vị?" che mặt phụ nhân nói, lại là ngay cả đạp vỡ hai cái võ giả tim.

Mộ Tiêu Hàn lòng đầy căm phẫn, vốn định bảo vệ tốt Thần Kiếm môn nhân, nhưng thấy đến bọn họ lạm sát kẻ vô tội, rốt cuộc quyết định phát động tấn công.

"Hàn Trác kiếm ý!"

Thính Vũ kiếm quơ múa, vô số dày đặc kiếm khí hạt mưa lại lần nữa hạ xuống, Mộ Tiêu Hàn một kiếm chém ra, kiếm khí như Hãn Hải Cuồng Long, hướng cô gái che mặt gào thét đi!

Nhưng là, kiếm khí hàng dài đến giữa không trung, lại đột nhiên gặp phải đánh lén.

Chỉ thấy kia màu xám Jacket kiếm khách, rút ra chính mình phong cách cổ xưa mà hoa lệ kiếm bảng to, hoành thân ngăn ở cô gái che mặt trước người.

Hãn đem kiếm trực tiếp ném ra sau, kiếm bảng to ở giữa không trung tốc độ cao xoay tròn, kiếm khí màu xám tạo thành một cỗ thực lực mạnh mẽ Hộ Thuần, gió thổi không lọt, đem Hàn Trác kiếm khí tất cả đều ngăn cản bên ngoài!

"Giống vậy dùng kiếm, đối thủ của người nên ta, cho ta xem nhìn, nhảy biến cả môn sinh đặc ý, rốt cuộc bao nhiêu cân lượng", quần áo xám kiếm khách cười tà, hãn kiếm bảng to là quý dị trôi lơ lửng ở giữa không trung, vòng quanh hãn chuyển động.

Mộ Tiêu Hàn mặt đầy chìm, đối mặt một cái cường đại kiếm khách, hãn vẫn hỏi một câu: "Các hạ danh hiệu?"

"Kiếm bào!"

"Vãn bối Mộ Tiêu Hàn!"

Cho biết tên họ sau, Mộ Tiêu Hàn cũng lười nói nhảm nữa, mang theo vô số kiếm khí mưa, hướng kiếm bào bước nhanh đến gần sau, bắt đầu điên cuồng tấn công.

Lần này, Mộ Tiêu Hàn chiến đấu dự vọng so với trước kia với Cơ Vô Danh đối chiến còn mạnh hơn nhiều, huy kiếm càng thường xuyên, kiếm khí cũng càng thêm hung hãn.

Giống như trận lại một trận mưa như thác lũ, bàng bạc địa rơi vào kiếm bào trên người.

Nhưng kiếm bào kiếm bãng to nhìn như không thể nào nhẹ nhàng, lại dị thường linh động, rộng rãi thân kiếm để cho thả ra ngoài kiếm khí cũng phá lệ trầm hậu.

Hắn căn bản tay không cầm kiếm, kiếm một mực bay lượn trên không trung, kiếm khí tạo thành từng đạo rộng lớn thất luyện, giăng khắp nơi, gần đón đỡ ở Mộ Tiêu Hàn kiếm khí, lại thỉnh thoảng khí thế bùng bùng địa phản đánh tới.

Trong lúc nhất thời hai gã kiếm khách đánh khó giải quyết, Cơ Vô Danh cũng là trong lòng lửa nóng, mới vừa rồi kia che mặt nữ đá hắn một cước, hắn tự nhiên trong lòng không cam lòng.

Một lần nữa, Cơ Vô Danh xông về che mặt nữ, nhưng lại bị tên kia tóc đuôi sam Dao Khách ngăn trở.

"Tiểu tử! cho gia gia đem đầu lưu lại!"

Thanh kia giống như chặt đầu trăm đao tựa như Đại Khảm Đao, từ Dao Khách sau lưng lấy xuống, trực tiếp một cái tung bổ xuống, Dao Ảnh mau căn bản không nhìn thấy.

Một đao này pháp nhìn như đơn giản thô bạo, có thể vừa vặn Cơ Vô Danh công phu cũng liền chú trọng một cái thẳng thắn, cho nên đúng lúc là cứng đối cứng!

Cơ Vô Danh cảm nhận được đao phong này lực bộc phát, không dám ngạnh bính, một khía cạnh, dùng quả đấm đập ở trên thân đao, muốn mở ra đao kia sau gần thêm nữa cho một quyền.

Nhưng tóc đuôi sam Dao Khách nanh cười một tiếng, xem thấu ý hắn đồ, lại trực tiếp cầm đao thân dùng sức chụp đánh vào Cơ Vô Danh trên người!

Này tóc đuôi sam Dao Khách lực lượng, mặc dù không so với kích thích Phong Cuồng Chi Huyết Cơ Vô Danh, nhưng thắng ở có cao cấp Tiên Thiên tu vi, Dao Khí Hộ Thể, phá lệ lực địch thiên quân.

"Ăm!"

Cơ Vô Danh một chiêu không được, ngược lại bị đánh bay ra ngoài, đập gãy hai cây Kỳ can.

Che mặt phụ nhân khinh thường cười một tiếng, "Đồ Thiên Vạn, này Man Ngư như thế tiểu tử giao cho ngươi, ta dẫn người đi đem mấy cái Hoa Hạ đại nhân vật bắt trước, tránh cho chờ chút giết lung tung một trận, giết đỏ cả mắt rồi, không cần thận đem bọn họ cũng làm thịt."

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 587: Đáp Ứng Ta Một Chuyện

0 587

Đồ Thiên Vạn cuồng thanh cười to: "Hoa đầy tháng, người tốt nhất tốc độ nhanh một chút, này hai tiểu tử, ta cùng kiếm bào mười mấy chiêu có thể hoàn thành, ta đao đã không kịp chờ đợi muốn uống hơn trăm người máu!"

Vừa dứt lời bên dưới, bị đánh bay ra ngoài Cơ Vô Danh bỗng nhiên từ dưới đất đứng lên, một cái chết thẳng cẳng quay người chính là hóa thành một đạo hồng quang, một đấm đánh trúng Đồ Thiên Vạn mặt!

"Phốc!"

Đồ Thiên Vạn thân thể bị đánh Phi, nhô lên cao phun ra hai khỏa mang Huyết Nha răng, thiếu chút nữa không cầm trên tay đao cho rơi xuống.

Nếu không phải hãn thân là Đao Khách thể chất cường tráng, lại có Đao Khí trong người, một quyền này đâu là có thể đòi mạng hãn, tha cho là như thế, Đồ Thiên Vạn hay lại là choáng váng đầu hoa mắt, lão đảo một cái mới đứng lên.

Cơ Vô Danh mặt đầy bướng bình, trợn con người đạo: "Chớ ở nơi đó nằm mơ, Lão Tử vừa mới chẳng qua là khinh địch, người thật sự cho rằng chút khả năng này có thể thẳng nổi Lão Tử! ?"

"Ha ha. . ." Đồ Thiên Vạn lau khước miệng vết máu, "Giỏi một cái Cơ gia Phong Cuồng Chi Huyết, quả nhiên có có chút tài năng, vậy hãy để cho người ném thử một chút Đồ gia gia 'Huyết Đồ Đao Ý' !"

Đồ Thiên Vạn hai tay cầm đao, thân đao phảng phất là có vô số máu tươi

chảy như dòng nước đi xuống, nhưng nhìn kỹ một chút sẽ phát hiện, đây cũng là đậm đặc đến mức tận cùng Đao Khí, đã hóa thành chất lỏng.

Hắn đối diện xông về Cơ Vô Danh, đồng thời giơ tay chém xuống.

"Huyết Sát đao!"

Đao phay ở giữa không trung vạch ra một mảnh Huyết Vân, như có tiếng quỷ khóc sói tru kèm theo.

Cơ Vô Danh nhưng là hồn nhiên không sợ, trực tiếp vận chuyển bất diệt chân khí, dùng hai tay đưa đao cho cưỡng ép kẹt lại!

Đây chính là Thanh Long Tự phích lịch Kim Cương Chưởng Pháp, cùng tầm thường Kim Cương Chưởng so với, cửa này Chưởng Pháp càng chú trọng thân thể tự thân cường độ tu luyện, cho nên Cơ Vô Danh có thể không khách khí chút nào dùng nhục chưởng tiếp tục đao.

"Hừ!" Cơ Vô Danh khinh thường nói: "Liên điểm này Đao Khí, người cho rằng là có thể bị thương rồi ta? người Đao Ý xem ra cũng không gì hơn cái này"

Đồ Thiên Vạn cười gằn, "Vậy cũng chưa chắc. . ."

Nghe nói như vậy bên trong cổ quái, Cơ Vô Danh không phản ứng kịp, liền cảm giác mình trong thân thể, huyết dịch giống như là bị thứ gì thật sự kích thích, ở trong người rục rịch!

Giống như, có một cỗ hấp lực, phải đem dòng máu của hắn từ trong cơ thể hút ra đi!

"Ha ha, gia gia của người ta Huyết Đồ Đao Khí, đặc biệt Âm Huyết, phạm là bị ta Đao Ý đụng phải, người máu thì phải hết chảy giao ra!" Đồ Thiên Vạn đắc ý cười to.

Cơ Vô Danh ngưng lông mi, trong lúc này Đao Ý quả thực ác độc, hẳn là lợi dụng nào đó hút máu người tà ma công phu, dung hợp vào Đao Ý bên trong, để cho này vốn chỉ là bạo lực Đao Ý, trở nên phi thường khó chơi.

Hắn không thể làm gì khác hơn là một cái Kim Cương Chương mở ra dao phay, trước thoát khỏi mảnh máu này dịch như vậy Đao Khí.

Mà bên kia, kiếm bào phát hiện mình không cách nào dựa vào kiếm khí liên ngăn cản Hàn Trác kiếm ý sau, cũng thi triển ra chính mình kiếm ý.

"Sương chiều kiếm ý, Con trai biển Trọng Lô!"

Chỉ thấy hắn kiếm báng to ở giữa không trung tốc độ cao xoay tròn bên trong, thời gian nháy con mắt thả ra hoàn toàn u ám kiếm khí sương mù dày đặc, cùng Mộ Tiêu Hàn kiếm khí mưa hòa làm một thể!

Kiếm báng to phẳng phát hóa thành mấy chục thanh kiếm, quả thật như trong sa mạc Hải Thị Thận Lô, tất cả đều là ảo ảnh, chỉ có trong đó một cái nhưng là thật.

Nhắc tới, Mộ Tiêu Hàn Hàn Trác kiếm ý liền có thể nhiễu loạn đối thủ tầm mắt với sức phán đoán, vừa vặn, tên này kêu kiếm bào kiếm khách, cũng có giống vậy thủ đoạn.

Hai người đồng thời thi triển ra kiếm ý, sinh ra đụng nhau sau, bọn họ chiến đấu khu vực, tựa là một mảnh Tử Vong lĩnh vực.

"Sương mù dày đặc" cùng "Nước mưa" lần lượt thay nhau đụng chạm, hai người thân ảnh lâm vào một mảnh mờ tối, bên ngoài người căn bản không thấy rõ bên trong chiến hướng như thế nào.

Nhưng bất kể như thế nào, Cơ Vô Danh cùng Mộ Tiêu Hàn mặc dù tạm thời cũng chặn lại hai gã cao thủ, có thể ngoài ra còn có hơn hai mươi tên gọi Thánh Giáo thành viên không người có thể khống chế.

"Còn ngờ ra làm gì! ? giết! Sát Vô Xá! !"

Che mặt phụ nhân hoa đầy thán ra lệnh một tiếng, đám này Tiên Thiên Vũ Giả giống như nổi điên tàn bạo mãnh thú, hướng trên mặt đất những thứ này không có chút nào sức đề kháng võ giả tiến hành tru diệt!

"Đừng mơ tưởng!"

Hiện trường còn dư lại năm sáu chục tên gọi may mắn không trúng chiêu võ giả, lúc này đứng dậy.

Tô Hoan Hoan một người một ngựa, ý vào thân là Lăng Vân Sư Thái đại đệ tử, cao cấp Tiên Thiên thực lực, một thân Thiên Huyền Băng Ngưng cũng là luyện xuất thần nhập hóa.

Nàng một cái Băng Ngưng Chưởng đánh ra, Băng Ngưng chân khí như tuyết lở dâng lên, lập tức dọa lui mấy cái muốn giết người Sơ Cấp Tiên Thiên Vũ Giả.

Có thể Khổ Hải pháp sư lúc này chặn trước mặt mọi người, bắt diệt chân khí bùng nổ, một cái Kim Cương Chưởng, chặn lại Tô Hoan Hoan Băng Ngưng Chưởng.

"Hoa môn chủ, cái này Thủy Vân Tĩnh Trai đại đệ tử ta đi đối phó, người đi bắt mấy cái làm quan!" Khổ Hải đạo.

"Có khổ Hải đại ca ở, em gái yên tâm", hoa đầy thán cười khanh khách đến, thi triển trác tuyệt Khinh Công, bay vút hướng Long Hải Hiên đám người.

Còn lại những thứ kia còn có thể tác chiến Cổ Vô Giả, thấy nàng muốn nắm thủ trường, nhiều cái yêu nước chí sĩ cũng xông lên, mặc dù tu vi chưa đủ, nhưng là muốn cuốn lấy hoa đầy thán.

Chỉ tiếc, đám người này cơ hồ là bị hoa đầy thán một cước một chỗ đá văng ra, căn bản không có thể tranh thủ được bao nhiêu thời gian.

Thấy nữ nhân này cứ như vậy đánh tới, Long Hải Hiên cùng Tống Bảo Khôn các loại (chờ) đều là sắc mặt trắng bệch, bọn họ lúc này duy nhất rơm rạ cứu mạng, chính là bên người Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên đấy.

"Tần Xuyên! khác (đừng) ngăn người! nhanh thay chúng ta kéo nàng, chỉ cần chúng ta không bị bắt, Thánh Giáo gian kế liền sẽ không được như ý!" Long Hải Hiên đạo.

"Chúng ta biết người chịu rồi nhiều chút thương, nhưng nơi này thực lực cao nhất liền còn dư lại người!" Tống Bảo Khôn cũng là rất chờ đợi nói.

Tần Xuyên nhưng là cau mày, trầm tư không nói. . .

Hắn bây giờ đối mặt tình huống phi thường phức tạp, nhưng hắn phải càng càng bình tĩnh, trong đầu suy nghĩ ở ngăn ngui mấy giây bên trong bay qua vô số. . .

Đầu tiên, hắn biết Mộ Tiêu Hàn với Cơ Vô Danh coi như có thể một chọi một kéo Đồ Thiên Vạn cùng kiếm bào, cũng không ngăn được như vậy ba mươi người vây công, huống chi hoa đầy tháng cùng Khổ Hải thực lực đều không so với bọn hắn kém.

Cho nên, nếu như không tự mình ra tay, lúc đó tràng đám người này, cũng sẽ ở trong vòng hai mươi phút xong đời, mấy cái cao tầng bị chộp tới cũng là tất nhiên.

Nhưng mà, Tần Xuyên có thể nghĩ đến, sức một mình, ngăn cơn sóng dữ biện pháp, chỉ có hai loại thủ đoạn. . .

Chính mình dù là dùng được Thanh Liên kiếm ý, cũng không khả năng ngăn trở đám người này điên cuồng sát hại, bởi vì chính mình rất khó trong thời gian ngắn đánh chết hoa đầy tháng đám người, bọn họ hoàn toàn có thể tránh chính mình, một bên né tránh một bên tru diệt.

Cho nên, cơ hội chỉ có một lần, hãn chỉ có thể sử dụng đối với chính mình tu vi rất miễn cưỡng bất hủ Thanh Liên kiếm ý, một kiếm Định Kiên Khôn. . .

Dị chủng ngược lại đối với chính mình nguy hiểm tính nhỏ rất nhiều, chính là dùng đen Âm Năng Lượng. . . nhưng là, hiện trường máu tanh như thế, đối thủ lại nhiều như vậy, một khi năng lượng mất khống chế, hãn lo lắng lại lần nữa gây thành Đông Kinh huyết án. . .

Lần trước hãn may mắn không có ở điên cuồng thời điểm giết chết Liễu Hàn Yên, nhưng lần này đây?

Tần Xuyên không xác định mình liệu có thể an toàn sử dụng đen Âm Năng Lượng, cho nên, hãn căn bản không dám mạo hiểm như vậy.

Như vậy, vấn đề lại xuất hiện. . . chính mình bất kể khiến cho dùng thủ đoạn gì, chính mình Kiếm Ma thân phận cũng sẽ lộ ra ngoài.

Mà nếu như mình sử dụng bất hủ Thanh Liên kiếm ý, thân thể thuộc về bị thương hoặc mệt là trạng thái, đám này Hoa Hạ cao tầng, lại sẽ đối với mình như thế nào xử lý?

Tương lai mình còn có thể bảo vệ người bên cạnh sao? còn nữa, người chung quanh còn có thể tiếp nhận đây tay máu tanh chính mình sao?

Sau lưng có Tần Minh, Tần Mãnh các loại (chờ) mấy cái con cháu nhà họ Tần, cũng có người nhà họ Liễu, đều không cách nào rời đi, thả bọn họ ở chỗ này, tương đương với đối với chính mình thân thuộc thấy chết mà không cứu.

Nhưng nếu như cứu bọn họ, chính mình cũng có thể mất đi hết thảy. . .

Bởi vì, Tần Xuyên có thể cứu nơi này tất cả mọi người, nhưng nơi này tất cả mọi người, khả năng cũng không cứu được. . . Kiếm Ma.

Tần Xuyên trong đầu, hiện lên từng cái Hồng Nhan Tri Kỷ dung nhan, hãn lại không khỏi liếc nhìn bên người Liễu Hàn Yên, lấy nữ nhân yêu nước mà vô tư

tính cách, nhất định là không muốn cứ như vậy với hấn chạy trốn.

Không nghĩ, Liễu Hàn Yên lúc này cũng đang dùng sáng ngời con người nhìn hấn, cũng không có đi lên ngăn trở hoa đầy thánng ý tứ.

"Lão bà, người. . . không đi giúp sư tử của người các nàng?" Tần Xuyên ngoài ý muốn hỏi.

Núp ở phía sau Long Hải Hiên đám người đạo: "Liễu tướng quân! đi nhanh tiếp viện kia các phái Nghĩa Sĩ a!"

Ở tại bọn hấn nghĩ đến, chỉ cần Liễu Hàn Yên tham chiến, Tần Xuyên khẳng định cũng chỉ có thể đi tác chiến.

Có thể Liễu Hàn Yên cũng không có động, nàng mấy phần xin lỗi nhìn Long, Tống đám người liếc mắt, "Ta đã Từ đi trong quân chức vụ, không là quân nhân rồi."

Vừa nói, nữ nhân quay đầu nhìn Tần Xuyên, thanh vừa nói đạo: "Không cần lo ta nghĩ như thế nào, bất kể người làm gì lựa chọn, ta đều có thể hiểu được, cũng sẽ không trách người. . . bởi vì ta bây giờ không phải là Hoa Hạ quân nhân, cũng không phải Liễu gia tiểu thư, ta là người Tần Xuyên thê tử, chỉ như vậy mà thôi."

Tần Xuyên tâm thần rung một cái, trong đầu "Ông" địa một tiếng, trong lúc giật mình, rốt cuộc ý thức được, tại sao Liễu Hàn Yên cố ý muốn Từ thôi chức vụ, rời đi nàng thật sự nhiệt tình quân đội!

Nàng đã sớm dự liệu được sẽ xuất hiện như vậy thời khắc, nàng trước thời hạn địa làm ra lựa chọn!

Tần Xuyên nuốt nước miếng một cái, đột nhiên phát hiện rất nhiều chuyện, cũng trở nên không nữa quẩn quít, hấn ào ào cười một tiếng, giang hai cánh tay, ôm lấy nữ nhân.

Người chung quanh cũng muốn khóc, này đến lúc nào rồi rồi, tùy thời đều có thể mặt sấp tử vong thời điểm, đây đối với vợ chồng son trả thế nào lâu lâu ôm ấp đẹp để tình yêu a! ?

"Lão bà, đáp ứng ta một chuyện, hơn nữa phải nói được là làm được", Tân Xuyên ở nữ nhân bên tai nói.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 588: Trong Nội Tâm Của Ta Biến Khơi

0 588

"Chuyện gì?"

"Người trước bảo đảm đáp ứng ta" .

Liễu Hàn Yên cau lại súc lông mày kẻ đen, nhưng vẫn là "ừ" một tiếng, xác định nói: "Ta đáp ứng người" .

"Được, vậy không quản tiếp theo phát sinh cái gì. . ." Tần Xuyên hít thở sâu đạo: "Người trước phải bảo vệ mình, thật tốt sống tiếp. . ."

Liễu Hàn Yên thân thể mềm mại rõ ràng cứng lên, nàng thân thể run rẩy bên dưới, nín thở.

Tần Xuyên cười, sờ một cái nữ nhân tóc đen, lại đang trên mặt nàng hôn một cái, mới buông lỏng nữ nhân.

Lui ra hai bước sau, Tần Xuyên cười mở cười lớn, cũng sẽ không nhìn lâu nữ nhân kia đông đặc biểu tình, xoay người, hướng Hoa Mãn Nguyệt sai bước đi đi.

Xa xa mất đi chiến đấu lực Lăng Lạc Tuyết thấy như vậy một màn, ánh mắt lộ ra một tơ tầm tinh thần chán nản vẻ, yên lặng hạ xuống hai hàng thanh lệ.

Lúc này, Hoa Mãn Nguyệt vừa vịn đá một cái bay ra ngoài một cái tên gọi Côn Lôn Phái võ giả, cũng là ngăn ở trước mặt nàng người cuối cùng.

Thấy Tần Xuyên đi tới, Hoa Mãn Nguyệt hí mắt một cái, mấy phần do dự,

"Người lại là ai. . ."

Nàng sờ dĩ hỏi lên như vậy, là bởi vì nàng cảm giác, người trước mắt, cực kỳ giống một cái vốn không nên ở chỗ này nhìn thấy người.

Tần Xuyên cười khẽ, "Giáo chủ của các người không nói cho các người biết, ta mặc dù không tham gia Chân Long đại hội, nhưng sẽ tới tham gia náo nhiệt sao?"

Hoa Mãn Nguyệt nhất thời sắc mặt đại biến, theo bản năng lùi lại một bước.

Lần này, người chung quanh cũng lộ ra kinh ngạc vô cùng, thế nào Tần Xuyên vừa ra mặt, liền đem này cuồng vọng Thánh Giáo cao thủ cho sợ?

"Người là Kiếm Ma! ?"

Hoa Mãn Nguyệt rất cuộc tin chắc, trước mắt người tuổi trẻ, chính là Teresa ban đầu cho bọn hắn xem hình thượng nhân!

Tần gia đại thiếu Tần Xuyên, cũng chính là ở hải ngoại phong sinh thủy khởi, khiến cho người sợ hãi Kiếm Ma!

Điều bí mật này, Teresa ngay cả trang viên cũng không có nói cho, bởi vì Thánh Giáo vốn là cũng là cùng trang viên lợi dụng lẫn nhau, không cần phải tin tức gì cũng cùng chung.

Nhưng là, đối với chính mình những thứ này dòng chính, đặc biệt là mai phục ở Hoa Hạ biên giới những người này, Teresa dĩ nhiên là muốn dặn đi dặn lại, tận lực không nên trêu chọc đến Tần Xuyên.

Lần này Chân Long đại hội, Tần gia phái ra là Tần Khải, vốn là bọn họ cho là không có việc gì, ai ngờ, bởi vì Liễu Thiển Thiển la hét muốn tới, Tần Xuyên cũng động tới nơi này ý nghĩ.

Một tiếng này "Kiếm Ma" kêu lên, toàn trường đều kinh hãi!

Long Hải Hiên cùng Tống Bảo Khôn bọn người lộ ra "Quả là như thế" nghiêm túc thần sắc, Tần gia, người nhà họ Liễu cũng cũng không thể tin được.

Thậm chí ngay cả những thứ kia muốn mở ra tru diệt Thánh Giáo thành viên, cũng đều ngăn ở đây chỗ ấy, có chút mờ mịt.

Trong lúc đánh nhau Đồ Thiên Vạn, kiếm bào cùng Mộ Tiêu Hàn, Cơ Vô Danh, cũng đều dừng ở chỗ ấy, một lần nữa nghiêm túc nhìn kỹ nổi lên Tần Xuyên.

Kiểm Ma danh hiệu, ở ngăn ngùi này mấy tháng bên trong, đã vang dội Hải Nội bên ngoài thế giới ngầm, gần có lẽ đã bị Thần Hóa, có thể nói không người có thể ngăn một dạng tự nhiên sẽ bị bọn họ nơi kiêng kỵ.

Duy chỉ có Liễu Hàn Yên nghe được cái này kết quả, chẳng qua là hốc mắt hồng hồng, không nói tiếng nào thần sắc thẫn thờ.

Tần Xuyên như trút được gánh nặng thở dài, cảm giác này một tỏ rõ thân phận, ngược lại dễ dàng rất nhiều, cảm khái cười nói: "Biết ta là ai, ta sẽ không làm tự giới thiệu mình. . . ta cũng không muốn với các người nhiều tổn nước miếng, ta cho hai người các người lựa chọn" .

Bất kể Hoa Mãn Nguyệt dự định nói cái gì, Tần Xuyên đã tiếp tục nói: "Lựa chọn thứ nhất, tự phế võ công, thúc thủ chịu trói. lựa chọn thứ hai, chết" .

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, mấy trăm người nghe được Tần Xuyên lời nói, có thể đều cảm thấy Tần Xuyên có phải hay không là điên rồi.

Hoa Mãn Nguyệt cùng kiếm bào, Đồ Thiên Vạn mấy người, càng là từ vừa mới bắt đầu kinh ngạc, đến từ từ sắc mặt nén giận, tràn đầy xơ xác tiêu điều ý.

"Ha ha ha ha. . ." Hoa Mãn Nguyệt giận quá thành cười, "Coi như người là Kiếm Ma, coi như người nắm giữ tông sư thực lực, người nghĩ rằng chúng ta mấy người liên thủ, lại có nhiều như vậy Thánh Giáo tinh nhuệ dưới tình huống,

người có thể thay đổi càn khôn sao! ?"

Tần Xuyên bước đi về phía trong toàn trường lôi đài, cũng không để ý Hoa Mãn Nguyệt nói cái gì, đạo: "Ta chỉ cho các người 10 giây thời gian làm lựa chọn. . ."

Đối mặt Tần Xuyên loại này không nhìn thẳng bọn họ thái độ, Hoa Mãn Nguyệt các loại (chờ) mấy người cao thủ, đều là sắc mặt giận đến đỏ lên.

"Cầu tử, Kiếm Ma thì như thế nào! Hoa Mãn Nguyệt! ghê gớm chúng ta trực tiếp giết người, không bắt người sống! hãn lợi hại hơn nữa, chẳng lẽ còn có thể đồng thời ngăn trở mọi người chúng ta! ?" Đờ Thiên Vạn mắt bốc hung quang đạo.

Đang ở Hoa Mãn Nguyệt sợ hết hồn hết vía, có một chút do dự thời điểm, Tần Xuyên đã dừng bước.

Hắn đứng ở giữa lôi đài, quay đầu thật sâu ngắm nhìn Liễu Hàn Yên đám người, ngay sau đó, bỗng nhiên nhắm hai mắt lại. . .

Tần Xuyên giang hai cánh tay, theo hãn hô hấp, từng đạo kiếm khí màu xanh, ở trên người hãn hiện lên.

Thanh Liên kiếm khí không bao giờ nữa tựa như bình thường như vậy suôn sẻ, không nữa bị Tần Xuyên thật sự hoàn toàn khống chế, chúng nó giống như là vô số cái kính chiến sĩ, ở Tần Xuyên thân thể trong kính mạch, điên cuồng lén lút!

Tần Xuyên ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, kiếm khí màu xanh như vạn đạo Hồng Quang, từ trên người Tần Xuyên thả ra ngoài, cường đại kiếm khí uy áp, cuốn lên một đạo thực lực mạnh mẽ gió bão, vét sạch cả Vạn thước vuông hội trường!

Bao gồm toàn bộ Thanh Long Tự đỉnh núi, cũng bởi vì này một đạo kiếm khí

gầm thét đánh vào, trong nháy mắt run rẩy!

Chỉ là lần này thả ra uy áp, sẽ để cho toàn trường người đều nín thở ngưng thần, hoàn toàn sợ ngây người, này là loài người có thể tạo thành ảnh hưởng sao? !

Tần Xuyên ở kiếm khí cuốn lên bên dưới, cũng nhấc lên khỏi mặt đất, lẳng không đứng ở hơn mười thước vị trí, chậm rãi mở mắt ra. . .

Sắc mặt hần lúc đỏ lúc trắng, bởi vì kiếm khí uy lực còn không thể chịu đựng, khoe miệng của hần, lỗ mũi cùng trong đôi mắt, cũng có một tí tơ tằm huyết dịch tràn ra.

Nhưng Tần Xuyên chịu đựng cả người muốn nổ tung như vậy thống khổ, vẫn là không có dừng lại kiếm ý thi triển.

"Ong ong ong! ! . . ."

Toàn bộ trong hội trường, toàn bộ trường kiếm, bất kể là bị ném ở trên lôi đài, hay lại là cất giữ ở những Kiếm Sĩ đó trong vỏ kiếm, đều bắt đầu phát ra tiếng ngâm khê.

Những thứ này kiếm lại bắt đầu không bị khống chế, lấy Tần Xuyên làm trung tâm, bắt đầu tụ lại, trôi lơ lửng đến không trung.

Ngay cả Mộ Tiêu Hàn cùng Lăng Lạc Tuyết Thính Vũ kiếm, Nộ Lôi kiếm, cũng thiếu chút nữa ra khỏi vỏ bay đi, may Mộ Tiêu Hàn bắt chính mình Thính Vũ kiếm đồng thời, quay đầu cũng bay lên không bắt được Nộ Lôi.

Tha cho là như thế, Mộ Tiêu Hàn cũng đã giật mình tột đỉnh, hần kinh ngạc nhìn trên bầu trời, kia rậm rạp chằng chịt vòng quanh Tần Xuyên bay lượn, Uyển Như Bách Điều Triều Phượng toàn như vậy Phi Kiếm, đồ sộ vô cùng.

"Vạn kiếm triều tông. . . sư phó nói, lại thật sẽ xuất hiện? !"

Hắn nghe Kiếm Si nhảy biển cả nói qua, kiếm ý tới cảnh giới nào đó sau, trên đời tầm thường kiếm căn bản là không xứng với cái loại này kiếm ý.

Mà khi loại này kiếm ý xuất hiện, là có thể lấy Vương Giả phong thái, để cho vạn kiếm thần phục!

Đây không phải là kiếm khách bản thân khống chế, mà là kiếm ý một khi thi triển, thì sẽ sinh ra một loại hiện tượng, không cách nào dùng lẽ thường để giải thích.

"Nhanh! mau ngăn cản hắn! không nên để cho hắn thả ra kiếm ý! !"

Kiểm bào coi như kiếm khách, biết rõ loại này kiếm ý một khi thả ra, tất nhiên là uy lực khó có thể tưởng tượng, vì lấy phòng ngừa vạn nhất, bọn họ ổn thỏa nhất biện pháp chính là lực tổng hợp trước ngăn trở Tần Xuyên!

Hoa Mãn Nguyệt cùng Đồ Thiên Vạn, Khổ Hải các loại (chờ) nghe một chút, không nói hai lời, buông xuống trước mặt đối thủ, liêu lĩnh địa bắt đầu hướng Tần Xuyên chỗ giữa không trung vọt tới!

Nhưng là, khi bọn hắn càng đến gần Tần Xuyên vị trí hiện thời, lại phát hiện, càng khó lấy đến gần!

Thanh Liên kiếm khí giống như là cuồng bạo bão, lấy Tần Xuyên làm trung tâm, bắt đầu tời khô lạp hủ lan tràn ra!

Kiểm khí màu xanh cùng trước kia với Cơ Vô Danh lúc đối chiến, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, uy lực kia đủ để dễ dàng nghiền nát trên mặt đất đá xanh, bọn họ cao cấp Tiên Thiên hộ thể chân khí tựa như cùng giấy như thế, không chịu nổi một kích!

Bốn người mới vọt tới một nửa, lại bị dọa đến không ngừng bận rộn rút lui, căn bản không dám đến gần Tần Xuyên chung quanh hơn trăm thước vuông phạm vi.

"Đáng chết! hắn đây sao cái gì kiếm khí! làm sao có thể sắc bén đến loại trình độ này! ?" Đồ Thiên Vạn các loại (chờ) cuồng loạn hét lên kinh ngạc.

Ngay cả toàn bộ xanh trên ngọn long sơn những chim bay thú chạy đó, lúc này cũng cảm nhận được trong kiếm ý sát khí, lại bắt đầu tứ tán chạy trốn, huyền não khắp sơn lâm cũng loạn thành nhất đoàn!

Đứng ở đống không hết trong phi kiếm, Tần Xuyên lúc này tâm cảnh, lại trước đó chưa từng có bình tĩnh, hắn vốn tưởng rằng đời này cũng không sẽ có nhu cầu sử dụng ra một chiêu này, bởi vì với "Chớp mắt Vĩnh Hằng" so với, một chiêu này càng nghịch thiên làm!

Trong đầu của hắn, hiện lên nhất mạc mạc đã qua hình ảnh. . .

Cái đó từ nhỏ tự bắt đầu hiểu chuyện, liền ở trong núi trường đại nam hài, mỗi khi ngửa mặt nhìn lên bầu trời thời điểm, sẽ mơ ước xa xôi địa phương, là bộ dáng gì. . .

"Sư phó, trên sách nói biển khơi là dạng gì?" chưa từng thấy qua biển hắn, đã từng hỏi như vậy sư phó.

"Biển khơi? mệnh mệnh như đỉnh đầu chúng ta Tinh Không. . ." sư phó trả lời như vậy.

Nhật Nguyệt chuyển đi, nếu đưa ra bên trong.

Ngôi sao hán Xán Lạn, nếu đưa ra bên trong.

Còn trẻ Tần Xuyên, thấy thứ một vùng biển rộng, không phải là mệnh mệnh, mà là Tinh Hà!

"Hô. . ."

Tần Xuyên thật dài thở phào, khoe miệng dâng lên một tia siêu nhiên với trần thế nụ cười, quan sát một đám kinh hoàng thất thổ Thánh Giáo người trong.

"Các người biết không, trong nội tâm của ta, là Tinh Thần biến khơi. . ."

Phảng phất là tự lẩm bẫm một câu nói, để cho toàn trường người đều cảm thấy không giải thích được, không biết nguyên do nhưng.

Nhưng Tần Xuyên căn bản không yêu cầu người khác hiểu, hai cánh tay hắt giã ra, đếm không hết màu xanh kiếm quang, lấy hắt làm trung tâm, trên không trung không ngừng thoáng hiện, không ngừng lan tràn!

Thời gian nháy con mắt, một mảnh từ màu xanh kiếm quang nếu tạo thành "Tinh Không", xuất hiện!

Che khuất bầu trời kiếm tinh sông, mệnh mông mà rộng lớn, bao phủ toàn bộ Thanh Long Tự, chấn nhiếp tất cả mọi người linh hồn!

Thánh Giáo người trong mặt lộ vẻ tuyệt vọng, Mộ Tiêu Hàn, Cơ Vô Danh các loại (chờ) một đám cao thủ ánh mắt đăm đăm, quân đội cao tầng càng là hai chân như nhũn ra.

Liễu Hàn Yên, Lăng Lạc Tuyết, Tần gia, Liễu gia cả đám người, phảng phất cũng là lần đầu tiên nhận biết Tần Xuyên, ngơ ngác xuất thần. . .

"Bất hủ Thanh Liên, Diệt Thế Tinh Hải. . ."

Tần Xuyên hai tay, chậm rãi hạ xuống. . .

Tinh Hải, vẫn lạc! ! !

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 589: Diệt Thế Tinh Hải

0 589

Bất hủ Thanh Liên kiếm khí thật sự ngưng tụ mà thành kiếm quang, một khi hạ xuống, liền Uyển Như một trận đồ sộ Lưu Tinh Vũ.

Kiếm quang mang theo từng đạo như mộng ảo màu xanh hoa quang, lôi kéo trường sinh nhật, ở trên trời đan dệt ra một mảnh sáng lạng màn sáng.

Lưu Tinh là mỹ lệ, nhưng khi Lưu Tinh biến thành sắc bén vô cùng, tòi kim Đoạn Ngọc lợi kiếm, hơn nữa còn điên cuồng hướng đầu một người đỉnh rơi xuống, đây tuyệt đối là ác mộng!

Đang rơi xuống trong quá trình, Tàn Xuyên Khí Cơ đã sớm phong tỏa kia Thánh Giáo một đám người.

Này che trời Kiếm Vũ nhìn như lộn xộn bừa bãi, kì thực ở sắp lúc rơi xuống đất, cũng sớm đã hội tụ đến rồi cố định kia ba mươi mấy điểm vị.

Tùy ý đám này Thánh Giáo cao thủ Khinh Công khá hơn nữa, thân pháp lại bén nhạy, không biết sao cũng không trốn thoát này Mạn Thiên Tinh Thần đuổi giết phạm vi!

Kiếm quang tung tích tốc độ, so với mọi người tưởng tượng còn phải vượt quá bình thường, nhìn như vẫn còn ở rất cao vị trí, nhưng rơi vào trước mắt lúc đã tới không kịp né tránh.

Từ quan sát kỹ mới phát hiện, là bởi vì kiếm quang số lượng quá nhiều, khiến người ta thị giác cũng đi theo xuất hiện sai lệch, hoàn toàn không cách nào phân

biệt rất cuộc kia thanh kiếm mới là cách mình gần đây.

Ở trong điện quang hỏa thạch, phải làm ra tối phán đoán chính xác, vậy cơ hồ là không thể nào, huống chi dù là phán đoán làm được, cũng không có nghĩa là tốc độ khá nhanh có thể né tránh.

"Phốc! phốc phốc! —— "

Kiểm quang xuyên qua những thứ này Tiên Thiên Vũ Giả đầu, cổ, lồng ngực, tứ chi, bất kỳ vị trí, chỉ cần bị đánh trúng, đồng loạt không có chút nào sức chống cự!

Bất hủ Thanh Liên kiếm ý cảnh giới, vượt qua tất cả mọi người hiện trường những người khác tưởng tượng, loại này kiếm khí lực tàn phá, với phổ thông Thanh Liên kiếm khí so với, giống như Kim Cương Toàn cùng thủy tinh.

Những thánh giáo này võ giả chân khí, căn bản hình đồng hư thiết, vừa bị kiếm khí đuổi kịp, đã bị đánh thiên sang bách không, ngã trong vũng máu.

Vừa mới còn khí thế hung hăng hơn ba mươi người, trong nháy mắt tựa là tứ tán chạy tán loạn con trùng đáng thương, không còn sức đánh trả chút nào.

Toàn trường Cổ Võ Giả môn, đã là cảm thấy há giận, vừa kinh hoàng mà nhìn Tần Xuyên một người, cứ như vậy tàn phá địa đuổi giết hơn ba mươi Tiên Thiên Vũ Giả!

Tỉ mỉ nghĩ lại, nếu như Tần Xuyên không phải là hữu phương, mà là phe địch, vậy hẳn chẳng phải là một người, là có thể đem toàn trường tất cả mọi người đều giết chết! ?

Nhất niệm cập thử, tại chỗ những võ giả này cũng chân chính cảm nhận được, tại sao gọi hẳn là "Kiếm Ma" !

Mắt nhìn mình bên này mang đến thủ hạ cùng đệ tử đều bị kiếm quang đánh cho thành cái rở, thậm chí thân thể bị mấy chục thanh kiếm quang xuyên qua,

đánh thành thịt nát cùng bể tan tành Hải Cốt, Hoa Mãn Nguyệt các loại (chờ) bốn cái tu vi cao nhất võ giả, mắt đều đỏ, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng!

"A! ! —— "

Đồ Thiên Vạn hét thảm một tiếng, hãn thân pháp nhất kích cộm một ít, cánh tay trái bị một vệt ánh sáng kiếm xuyên qua, trực tiếp bị chặt đứt rơi xuống.

Hãn biết rõ mình không tránh được, xoay người lại muốn dùng đại đao cường ép kháng trụ còn lại kiếm quang.

Nhưng hãn đao vừa mới đụng phải kiếm quang, tựa như cùng một nhanh miếng băng mỏng bị một tảng đá đánh thủng, "Phanh" một tiếng vỡ vụn sau, kia hơn mười đạo kiếm quang toàn bộ đánh xuyên hãn thân thể!

Đồ Thiên vạn nhất thân cao cấp Tiên Thiên tu vi, một thân đủ để với Cơ Vô Danh đối chiến Huyết Đồ Đao Ý, dĩ nhiên không đĩnh một chút dùng, nửa giây không tới công phu, liền cho đánh thành một đồng thịt vụn!

Kiểm bào cũng là chặt vật không chịu nổi, vung trong tay kiếm bång to, muốn lấy sương chiều kiếm ý thả ra số lớn Mê Vụ như vậy kiếm khí, tới ngăn trở Tần Xuyên đuổi giết.

Nhưng Tần Xuyên căn bản cũng không thèm nhìn tới, trên trăm thanh kiếm quang cứ như vậy không chút kiêng kỵ tiến vào mảnh nhỏ sương chiều sau, lấy "Thảm thức oanh tạc" như vậy phương thức, cường ép thanh kiếm bào kiếm bång to đánh nát, hơn nữa còn nghĩ hãn tứ chi cũng cho chặt đứt, một kiếm xuyên qua đầu hãn, trong nháy mắt toi mạng!

Cơ Vô Danh cùng Mộ Tiêu Hàn thấy kia hai cái cùng bọn chúng đánh khó giải quyết cao thủ, cứ như vậy thoáng cái, không có chút nào tôn nghiêm địa chết không toàn thân, không khỏi cảm thấy sau sống lưng lạnh cả người!

Cơ Vô Danh Phong Cuồng Chi Huyết đều bị một chiêu này kinh thiên động

địa kiếm ý chấn nhiếp ở, đã thu đi xuống.

Hắn bỗng nhiên ý thức được, mình là nhiều ngu xuẩn. . . chính mình từ đầu tới cuối, ở trong mắt Tần Xuyên, cùng một cái khiêu lương tiểu sửu có gì khác biệt! ?

Mộ Tiêu Hàn chính là nhìn này một phô thiên cái địa Kiếm Vũ, lộ ra vẻ cuồng nhiệt, kích động vạn phần. . .

Thanh Long Tự phản đồ Khố Hải đối với (đúng) phụ cận địa hình giải, trước tiên nghĩ đến là chạy vào một cái to lớn sư tử bằng đá phần đá, nhưng hắn mới vừa lặn dưới người đi, liền phát hiện sư tử bằng đá bị kiếm quang đập một cái, liền bị chém cái chia năm xẻ bảy!

Hắn định dùng Bất Diệt Kim Thân ngăn cản những thứ này kiếm quang, hắn Bất Diệt Kim Thân tu vi hãy cùng mới nhập môn tựa như, hoàn toàn không dính dụng nơi, kiếm quang hội tụ đến trên người hắn, trong nháy mắt vạn kiếm Xuyên Tâm!

Khinh Công nhất trác tuyệt Hoa Mãn Nguyệt, càng ngày càng bạo, nàng biết muốn chạy ra mảnh này Tinh Hải Kiếm Vũ phạm vi là nói vớ vẩn, dứt khoát nàng phương pháp trái ngược, xông về Liễu Hàn Yên đám người!

Chỉ cần nàng có thể bắt một con tin, nàng liền có cơ hội dựa vào con tin còn sống!

Có thể nàng lại bỏ quên một chuyện —— Tần Xuyên không có dùng Kiếm Vũ công kích những người khác, không có nghĩa là những người khác trên đầu cũng chưa có kiếm!

Những thứ kia vốn là trôi lơ lửng ở phe mình đầu người thượng kiếm quang, trước ở Hoa Mãn Nguyệt đến gần trước mọi người, liền rơi xuống, ngăn trở ở Hoa Mãn Nguyệt trước mặt!

Trong lúc nhất thời, Hoa Mãn Nguyệt bị bốn phía xung quanh bao bọc, tùy ý nàng Khinh Công cao hơn nữa, nhưng là không thể lui được nữa!

"Kiếm Ma! chính người cũng không. . . tốt. . . ách a! ! —— "

Hoa Mãn Nguyệt một tiếng nhọn kêu thảm thiết, trên trăm thanh kiếm quang, đưa nàng thân thể xuyên thủng, ngay cả trên mặt nàng lụa đen cũng bị đâm xuống dưới, lộ ra một tấm bị hủy cho gương mặt.

Ngắn ngủi mấy hơi thở công phu, toàn bộ trong hội trường, Thánh Giáo tất cả cao thủ, toàn diệt!

Tần Xuyên xác nhận không có cá lọt lưới sau, lại hơi ra mấy chục thanh kiếm quang, bay về phía xa xa sau núi.

Làm xong hết thấy các thứ này, hẳn cuối cùng không chịu đựng nổi rồi.

Một trận vô cùng mãnh liệt mỗi một đánh tới, thu liễm bất hủ Thanh Liên kiếm ý đồng thời, Tần Xuyên cũng như không trung mấy trăm thanh trường kiếm như thế, rơi xuống!

"Tần Xuyên!"

"Tỷ phu!"

Liễu Hàn Yên cùng Liễu Thiển Thiển các loại, vội vàng chạy đến giữa sân, ở một đồng trong kiếm, đem Tần Xuyên đỡ lên.

Nhưng là Liễu Hàn Yên phát hiện, Tần Xuyên đã sớm đã hôn mê, hẳn cả người khắp nơi là máu, ngoại trừ ngũ quan bên trong chảy ra, còn có một ít là kinh mạch hư hại tạo thành ra máu, thậm chí một ít vị trí cũng tím bầm.

Liễu Hàn Yên nghĩ đến, đã từng một lần kia nàng bị Hải Thần huy chương ảnh hưởng sau, Tần Xuyên thương tổn đến hô hấp đều ngưng chuyển, thật may, lần này Tần Xuyên còn có hô hấp, chẳng qua là thân thể tổn thương nghiêm

trọng, nhìn tới vẫn là may mà hãn tu vi so với ban đầu có tiến bộ.

"Tỷ phu tỷ phụ! người đừng chết a, ô ô. . . tỷ tỷ, tỷ phu hãn thế nào chảy nhiều máu như vậy a", Liễu Thiển Thiển khóc hỏi, một bên Tần Cầm bị dọa sợ đến lời nói đều không nói được.

Liễu Hàn Yên sắc mặt tỉnh táo an ủi: "Đừng lo lắng, hãn lại tốt. . ."

Long Hải Hiên cùng Tống Bảo Khôn các loại (chờ) mấy cái cao tầng, vào lúc này nhưng là lộ ra phức tạp khó tả thần sắc, từng cái mặt âm trầm, ánh mắt lẫn nhau trao đổi.

Đột nhiên, Tống Bảo Khôn hướng sau lưng một tên thân binh ra hiệu một cái.

Tên lính kia sững sờ, mặc dù một trận do dự, nhưng vẫn là tuân thủ mệnh lệnh, rút ra bên hông súng lục, lạng lẽ nhắm ngay hôn mê Tần Xuyên. . .

"Này ! người muốn làm gì! ?"

Đang lúc người binh lính kia chuẩn bị mở thương bắn Tần Xuyên đầu thời điểm, một cái khôi ngô bóng người chặn kia.

Cơ Vô Danh chú ý tới hết thấy các thứ này, mặt đầy hung ác chất vấn: "Các người chính là chỗ này sao đối đãi cứu tính mạng các người người! ? có tin hay không Lão Tử đem các người đầu véo đi xuống! ?"

Liễu Hàn Yên bởi vì trong lòng vô cùng lo âu, mới vừa rồi không chú ý, quay đầu thấy tình huống này, gương mặt xinh đẹp trong nháy mắt trời u ám.

"Mấy vị thủ trưởng, chồng ta vừa mới cứu nơi này tất cả mọi người, coi như hãn là Kiếm Ma, coi như hãn đã giết một số người, nhưng cũng nên đem công đền qua, các người nhất định phải tuyệt tình như vậy sao! ?" Liễu Hàn Yên câu hỏi đồng thời, trong mắt đã lộ ra lạnh lẽo thấu xương.

Nàng nghĩ đến Tần Xuyên trước nói cho nàng biết, muốn nàng bắt kẻ phát

sinh cái gì, cũng chính mình thật tốt sống tiếp. . . rất hiển nhiên, Tần Xuyên là suy đoán, một khi hãn ngã xuống, đám người này rất có thể lại nhân cơ hội đem hãn giết chết.

Thật bất hạnh, Tần Xuyên dự trù, là hoàn toàn chính xác.

Liễu Thiên Thiên cùng Tần Cầm các loại, cũng đều tức giận nhìn đám này quân đội người, Tần gia cùng gia mặc dù khó mà nhúc nhích, tuy nhiên cũng lòng đầy căm phẫn, khí đến sắc mặt đỏ lên.

"Ai cũng không cho phép nhúc nhích chúng ta Tần gia hài tử!" Tần Minh lạc giọng rống to, gấp gáp lão lệ tung hoành, đối với bọn họ mà nói, Tần Xuyên đã vượt qua xa một cái đời sau con cháu đơn giản như vậy, càng là Tần gia hy vọng, Tần gia kiêu ngạo!

Cơ Vạn Lý nhưng là mắt lộ ra thâm độc, đạo: "Vô Danh! các thủ trưởng hơi lớn cục cằn nhắc, loại nguy hiểm này người sẽ không nên sống ở trên đời, mau tránh ra!"

"Ai. . . Cơ Vô Danh, mặc dù Tần Xuyên đã cứu chúng ta, nhưng người cũng thấy đấy, hãn là Kiếm Ma, một cái thị sát thành tánh Sát Nhân Cuồng, hãn bất chấp vương pháp, ở hải ngoại tàn phá tru diệt, người biết nếu như tin tức này truyền đi, sẽ có bao nhiêu người hưởng chúng ta Hoa Hạ làm áp lực sao? người cho rằng là Phù Tang lại từ bỏ ý đồ? hãn chính là một cái mìn định giờ, lúc nào cũng có thể sẽ Họa hại chúng ta Hoa Hạ con dân!" Long Hải Hiên khuyên nhủ.

"Đúng vậy, quốc gia đại sự trước mặt, một ít tiểu ân oán đạo đức, đều có thể để qua một bên! thừa dịp hãn bây giờ còn chưa khôi phục, nếu bây giờ không giết hãn, khả năng sẽ thấy cũng không cơ hội tốt rồi!" Tống Bảo Khôn cũng nói.

Cơ Vô Danh bật cười một tiếng, không chút nào tránh ra ý tứ, hãn cũng lười giải thích.

Mộ Tiêu Hàn, Tô Hoan Hoan hai người, cũng đều đi tới, ngăn ở Tần Xuyên

bên người, rất ý tứ rõ ràng, bọn họ không dám mạo hiểm phạm các thủ trường, nhưng cũng sẽ không cho phép Tần Xuyên cứ như vậy bị khuất nhục địa dùng đạn bắn chết.

Nghe được những lời này, Liễu Hàn Yên lộ ra một vệt khó tin thần sắc. nữ nhân không dám tưởng tượng, chính mình đã từng vì những người này ở đây tiền tuyến bán mạng rồi mấy năm.

Nàng ngẩng đầu nhìn vài tên cao tăng, ít có địa phát ra cười lạnh một tiếng, "A. . . các người sờ một cái lương tâm mình, các người thật cảm thấy, đây là người. . . có thể nói ra tới lời nói sao? còn là nói, các người tâm đều bị chó ăn?"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 590: Đại Nhân Vật

0 590

"Liễu Hàn Yên! chú ý người là ở nói chuyện với người nào!" Tống Bảo Khôn các loại (chờ) trên mặt mang không dừng được, thẹn quá thành giận nói: "Coi như người đã không phải là quân đội người, cũng không có nghĩa là người có thể như vậy không chịu trách nhiệm địa nói lung tung! chúng ta cân nhắc là quốc gia đại sự, há là cá biệt tình cảm riêng tư có thể chi phối! ? người hiểu không! ?"

"Nếu như cái gọi là quốc gia đại sự, chính là thiện ác chẳng phân biệt được, ân đền oán trả, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. . . ta đây thật không biết, ta cũng không muốn biết", Liễu Hàn Yên lạnh lùng nói.

"Người. . ." Long, Tống dám người bị ghen đặc không nói ra lời.

Tô Hoan Hoan tiến lên một bước, vỗ tay đạo: "Sư muội, nói thật hay! chúng ta đều là người dân thường, mới không hiểu cái gì thiên hạ đại sự, nhưng người nào đã cứu chúng ta, ai là người tốt người xấu, chúng ta hay lại là phân rõ!"

Long Hải Hiên nhíu mày, "Các người đây là muốn vì một cái Sát Nhân Cuồng mà phản quốc! ? các người biết rõ mình đang làm gì không! ? các người cho là thật có thể dựa vào công phu đối kháng quốc gia! ?"

Này một tội danh nói ra, coi như nghiêm trọng đến cực điểm rồi.

"Vô Danh! người mau lui xuống, người muốn theo chân bọn họ đồng thời tạo phản sao! ?" Cơ Vạn Lý trên đất la lớn.

Có thể Cơ Vô Danh hoàn toàn không thấy cha mình lời nói, hần mỉm cười

một cái âm thanh, "Mới vừa rồi thế nào không thấy các người như vậy có can đảm, cho đám kia Thánh Giáo người đề lên tội phản quốc? ta ngược lại nhớ, các người là cầu khẩn Tần Xuyên cứu các người, tránh sau lưng hăn a" .

"Cơ Vô Danh! lớn mật! đừng tưởng rằng cầm Chân Long đại hội số một, là có thể mạo phạm thủ trưởng!" kia vài tên thân binh không làm, tiến lên tranh chấp.

Đang lúc tròng diện này giằng co lúc, từ bầu trời xa xa, truyền tới phi cơ trực thăng thanh âm.

Thời gian nháy con mắt, mười mấy chiếc Hoa Hạ quân đội phi cơ trực thăng võ trang biên đội, đi tới Thanh Long Tự bầu trời.

Một tên tướng lĩnh theo thang dây nhanh chóng hạ xuống, anh tư bộc phát, chính là Long gia trưởng tử Trương Tôn, cũng là Long Hải Hiên cháu ruột, Thất tướng quân thứ năm Long Ngạo Thiên.

Long Ngạo Thiên đầu tiên là bị trước mắt tình cảnh thật sự sợ run lên, ngay sau đó tiến lên một chào, "Thủ trưởng!"

Thấy Long Ngạo Thiên tới, Long Hải Hiên các loại (chờ) đều thở phào nhẹ nhõm, bộ đội tới, bọn họ cứ nói có để khí rồi.

"Ngạo Thiên, 27 lộ quân tất cả tập hợp rồi không! ?" Long Hải Hiên hỏi.

"Báo cáo thủ trưởng, bộ đội trên đất liền tinh nhuệ tên lửa binh đoàn đã vây toàn bộ Thanh Long núi chu vi mười dặm, rừng rậm bộ đội đột kích cũng đã mai phục được, tùy thời có thể xen kẽ tác chiến, tin tức bộ đội cùng phi cơ trực thăng võ trang biên đội cũng đã đến đông đủ, địch nhân có chạy đằng trời!"

"Được ! người trước phái người bao vây nơi này, Tần gia Tần Xuyên đã bị xác nhận là Kiếm Ma, chúng ta phải lập tức đưa hăn Chính Pháp!" Long Hải Hiên đạo.

"Cái gì! ?" Long Ngạo Thiên hiển nhiên thất kinh, nhìn lướt qua chu vi thi thể, lại nhìn một chút hôn mê Tần Xuyên, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, "Chuyện này. . . không cần thông qua thủ tục pháp luật?"

"Hắn liền là một quả không bị khống chế đầu đạn hạt nhân, lúc nào cũng có thể nổ mạnh, căn bản không kịp đợi đi thủ tục pháp luật! người không nên hỏi nhiều! vội vàng phái bộ đội đi lên, mấy cái này bị ma quỷ ám ảnh gia hỏa, dám ngăn trở, cũng cùng nhau bắt lại, phản kháng liền xử tử!" Long Hải Hiên đạo.

Tống Bảo Khôn cũng gật đầu, nói: "Ai dám phản kháng, sẽ cùng dạng lấy tội phản quốc luận xử, tự suy nghĩ một chút sau lưng gia tộc và môn phái, cân nhắc một chút, vì một cái Kiếm Ma, các người làm như vậy có đáng giá hay không!"

Rất hiển nhiên, quân đội người cũng định dùng uy hiếp thủ đoạn, bảo đảm đem Tần Xuyên tru diệt.

Loại này đủ để trong nháy mắt hủy diệt hết thầy võ giả, không thể nằm ở trong tay mình, nhất định phải mau sớm diệt trừ, đề phòng với chưa xảy ra.

Hơn nữa Tần gia nếu là có như vậy nhất tôn đại thần [pro] tồn tại, tứ đại vương tộc uy nghiêm cũng sẽ hình đồng hư thiết, liên quan đến gia tộc của chính mình địa vị và lợi ích, bọn họ ai cũng sẽ không hàm hồ.

Huống chi, Tần Xuyên bản thân liền là một cái phiền phức, có hắn ở, quân đội nội bộ sẽ rất nhiều người tràn đầy ý kiến, tỷ như Sở Thiên Khoát như vậy, con trai cũng để cho Tần Xuyên giết, làm sao từ bỏ ý đồ?

Đồng thời, sẽ có trên thế giới rất nhiều quốc gia cùng thế lực để mắt tới Hoa Hạ, trách móc tại sao không như thế chế tài vân vân. . . bọn họ có thể không muốn vì Tần Xuyên hành động đi mua đơn.

Long Ngạo Thiên mặc dù cảm thấy có chút không ổn, nhưng hắn là quân nhân, thủ trưởng hạ lệnh, hắn phải chấp hành.

Hắn trực tiếp thông qua trên cổ áo bỏ túi điện thoại vô tuyến truyền đạt chỉ thị sau, không tới năm phút, liền có mấy trăm tên gọi item hoàn mỹ chiến sĩ xông lên quảng trường, đồng thời, trên bầu trời phi cơ trực thăng cũng bày ra chiến đấu trận liệt.

"Chư vị, buông tha đi, liền coi là thực lực các người siêu quần, nhưng chỉ cần bộ đội tên lửa hỏa tiễn rơi xuống, các người ai cũng cũng không đỡ nổi, hơn nữa thủ trưởng cũng nói, lúc này dính líu đến các người gia tộc cùng sư môn", Long Ngạo Thiên khuyên nhủ.

Liễu Hàn Yên ôm Tần Xuyên, không nói tiếng nào, nữ người đã làm xong cùng chết ở hiện trường chuẩn bị, mà Tô Hoan Hoan cùng Liễu Thiển Thiển các loại (chờ) cũng đều theo ở bên cạnh, căn bản không chịu đi mở.

"Mộ Tiêu Hàn, Cơ Vô Danh là du mục nào đại, chẳng lẽ người cũng với hắn, vì cái Tần Xuyên, muốn bắt Thần Kiếm môn chôn theo sao!?" Tống Bảo Khôn chất vấn.

Mộ Tiêu Hàn chấp tay một cái ôm quyền, "Đại trượng phu có cái nên làm có việc không nên làm, võ lâm đồng đạo Tôn ta một tiếng 'Quân Tử Kiếm'. Tiêu Hàn há có thể ở thời điểm này, làm kia vong ân phụ nghĩa bọn chuột nhắt? ! nếu là Thần Kiếm môn bởi vì chuyện hôm nay gặp nạn lớn, Tiêu Hàn ở dưới cửa tuyền sẽ tự hướng sư môn tiền bồi xin tội!"

"Điên rồi. . . mỗi một người đều điên rồi! chỉ các người như vậy, khó trách không thành được đại sự!" Long Hải Hiên giận đến phát run, giận dữ nói: "Đừng nói nhảm! không hữu hiệu biện pháp gì, hôm nay nhất định phải diệt trừ kiếm này Ma!"

Long Ngạo Thiên gật đầu một cái, vung tay lên, "Khai hỏa!"

Trong lúc nhất thời, trên quảng trường mấy trăm tên tay cầm súng trường tự động lính đặc biệt, bắt đầu hướng Tần Xuyên vị trí chỗ ở đánh ra diên cuồng Hỏa Xà!

"Thình thịch đột! ! —— "

Thương Hỏa âm thanh như muốn chấn vỡ hiện trường tất cả mọi người màng nhĩ, để cho những thứ kia còn vô lực đứng lên Cổ Võ Giả môn đều cảm thấy kinh khủng, rất sợ những đạn này rơi vào trên người bọn họ.

Nhưng là, ngay trong nháy mắt này, một đạo màn ánh sáng màu vàng, giống như to lớn cổ đồng Đại Chung, bao phủ ở rồi Tần Xuyên các loại (chờ) đám người.

"Ông" !

Này màn ánh sáng màu vàng đem toàn bộ thành thiên thượng vạn đạn, dễ dàng chặn bên ngoài.

Mộ Tiêu Hàn cùng Cơ Vô Danh các loại (chờ) đang định dùng chân khí phòng ngự, vào lúc này lại phát hiện đã bị người đi trước một bước địa cứu.

"Chân khí này. . . sư phó? !" Cơ Vô Danh nhận ra này hùng hồn chân khí thả ra người, hô to một tiếng.

Cùng lúc đó, chỉ thấy một tên hạc phát đồng nhan trường giả, từ hậu sơn phương hướng tới.

Hắn một con trắng xám tóc dài, lộn xộn phảng phất vài năm không xử lý, nhưng trên mặt da thịt lại cũng không có bao nhiêu nếp nhăn.

Nửa người trên quần áo cũng không biết là không có mặc hay lại là phá, lộ ra một thân bắp thịt cường tráng, nhìn giống như là một ít khỏe đẹp huấn luyện viên vóc người, hiện lên cổ đồng vàng sáng, hoàn toàn không nhìn ra đây là một cái trên trăm tuổi tác người nên có khí lực!

Trường giả phía dưới là một cái rộng thùng thình màu xám quần dài, xích một đôi chân, cứ như vậy bước dài, hướng mọi người đi tới.

Nghe được Cơ Vô Danh lời nói, mọi người bỗng nhiên cả kinh, mới biết, là Tam Đại Tông Sư một trong Kim Thiên pháp sư xuất thủ tương trợ!

"A di đà phật", Kim Thiên pháp sư hành một cái Phật lễ sau, hướng Cơ Vô Danh ném qua tới một món tiểu vật Thập.

Cơ Vô Danh một cái tiếp lấy, phát hiện là cái viên này hẳn lấy xuống Kim Cương Bồ Đề Tử.

"Si Nhi, đeo lên", Kim Thiên pháp sư nghiêm túc dạy dỗ: "Người tu vi, còn còn xa mới tới có thể tháo xuống nó thời điểm!"

Cơ Vô Danh mặt đầy không tình nguyện, nhưng cũng chỉ đành ngoan ngoãn đeo trên tay, thoáng cái, hẳn khí tức liền muốn bình hòa rất nhiều.

"Kim Thiên pháp sư, chúng ta tôn trọng người, nhưng người nếu là nghĩ (muốn) bao che Kiếm Ma, chúng ta có thể sẽ không đáp ứng", Long Hải Hiên nghiêm mặt nói, bọn họ tứ đại vương tộc cũng sẽ không thật nhiều sợ tông sư, nhiều lắm là chính là nói chuyện khách khí một ít.

Kim Thiên pháp sư như có điều suy nghĩ nhìn một cái hôn mê Tần Xuyên, đạo: "Bần tăng cũng không tính thay vị thí chủ này cầu tha thứ, chẳng qua là ở mấy vị đại nhân muốn trừng trị hẳn trước, bần tăng cảm thấy có một số việc, cần phải nhắc nhở chư vị, tránh cho đến lúc đó hối hận không kịp" .

"Ồ? pháp sư mời nói", Tống Bảo Khôn đám người nghe Kim Thiên nói như vậy, cũng tâm lý đánh trống, dù sao lấy Kim Thiên pháp sư địa vị, thì sẽ không ăn nói lung tung.

Kim Thiên pháp sư gật đầu một cái, đạo: "Trước bần tăng bị Đoạn Long Thạch bao vây kim bên trong cái hang rỗng, nhờ có vị thí chủ này lấy thần hồ kỳ thần kiếm ý, thay bần tăng ở Đoạn Long Thạch thượng đánh ra cân nhắc khe nứt, bần tăng mới có thể nhanh như vậy đi ra.

Mà vị thí chủ này kiểm khí bên trong, có một tí làm bần tăng cảm thấy quen thuộc khí cảm, xuất xứ từ một cổ xưa môn phái đặc thù pháp môn, bần tăng cũng là ở thuở thiếu thời gặp được qua môn phái kia cao nhân, mới có này ấn tượng đầu tiên. . ."

"Hẳn là ở một cái kêu 'Thanh Liên môn' môn phái lớn lên, pháp sư đối với (đúng) này Thanh Liên môn quen thuộc sao?" Tống Bảo Khôn hỏi.

Kim Thiên pháp sư, mặt đầy bưng tỉnh, "Quả nhiên là Thanh Liên người trong môn à. . . đã như vậy, kia bần tăng xin khuyên mấy vị đại nhân, muốn giết vị này kiểm khách trẻ tuổi, tốt nhất lại đợi thêm nhất đẳng. . ."

"Chờ? tại sao phải chờ?" Long Hải Hiên không hiểu nói.

Kim Thiên pháp sư mặt lộ vẻ thâm ý nụ cười, từ mi thiện mục đạo: "Tin tức truyền vào mấy vị đại nhân vật trong tai, yêu cầu chút thời gian, yên tâm, sẽ không yêu cầu quá lâu. . ."

Vừa dứt lời, Long Hải Hiên cùng Tống Bảo Khôn hai người mang theo đường giây riêng điện thoại, một trước một sau địa đều đang vang lên!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Diên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 591: Gây Thành Đại Họa

0 591

Quả thật có đại nhân vật gọi điện thoại tới? ! người bên cạnh đều ngẩn ra.

Nhưng là, Long Hải Hiên cùng Tống Bảo Khôn đã là quyền thế cực lớn thủ trưởng, một lời một hành động cũng có thể đại biểu Hoa Hạ ở trên quốc tế lập trường, đối với bọn họ mà nói coi như đại nhân vật, vậy là cái gì dạng nhân vật? !

Long Hải Hiên cùng Tống Bảo Khôn đều là sắc mặt mấy lần, dè dặt từ thân vệ chỗ ấy cầm lấy chuyên dùng điện thoại di động.

Bọn họ điện thoại di động đều là đặc cung, trải qua chuyên nghiệp độ lại, biểu hiện cũng không phải dây số cùng tên người, mà là chỉ có chính bọn hắn biết một ít mật mã.

Làm hai người thấy rõ mật mã sau, đều là thần kinh căng thẳng, ánh mắt lộ ra kinh ngạc vẻ, không ngừng bận rộn tiếp.

Hai người nhận điện thoại sau, đều dùng phi thường nhún nhường cùng cung kính giọng, đối với (đúng) trong điện thoại người nói chuyện.

"Gia gia. . ."

Hai đại thủ trưởng vừa mở miệng, kêu lên gọi, để cho người chung quanh cơ hồ toàn bộ sửng sờ!

Gia gia? ! hai người này cũng đều bó lớn tuổi, bọn họ gia gia, kia há là tầm

thường lão nhân đơn giản như vậy! ?

Đặc biệt là hiện trường Tần gia, Cơ gia các loại (chờ) một vài gia tộc lớn trưởng bối, càng là biểu tình cực kỳ ngoạn mục, bởi vì bọn họ là rất biết, Long gia cùng Tống gia bối cảnh.

Long Hải Hiên gia gia, là đương thời chủ nhà họ Long Long Diệp cha, Long Vô Cương.

Long Diệp đã là Hoa Hạ quân đội số 2 thủ trưởng, có thể nói dưới một người trên vạn người, Long Vô Cương địa vị, có thể tưởng tượng được.

Không nói xa cách các đời Nhất Hào thủ trưởng mỗi lần Âm Lịch trước tết, như thế nào đi nữa bận rộn cũng phải giành thời gian đi Long gia viếng thăm Long Vô Cương, lão một đời người nhưng mà, cùng năm đó dựng nước các nguyên lão rong ruổi sa trường, thực lực bản thân nghe nói sâu không lường được, hơn nữa mạng giao thiệp rộng, toàn bộ Hoa Hạ đều khó có người cùng sánh vai.

Trên thực tế, ngoại giới không ít truyền thuyết, Long Vô Cương đã sớm bệnh qua đời, nhưng Long gia chưa bao giờ đối ngoại tuyên bố qua, cho nên, cũng không thể nào khảo cứu.

Bây giờ xem ra, đây đều là lời nói vô căn cứ, Long Vô Cương hiển nhiên như cũ khoẻ mạnh, cho nên Long gia địa vị cũng vững như bàn thạch.

Về phần Tống Hiên, địa vị mặc dù không như rồng Vô Cương, nhưng là quốc thổ An Toàn Bộ người tạo lập, cùng Long Vô Cương so với, càng giống như là một cái núp ở dưới đất Hoa Hạ nguyên lão.

Hoa Hạ vô số bí mật, cũng nằm ở Tống gia trong tay, cái này cùng Tống Hiên bày mưu lập kế, Tự Nhiên không thể rời bỏ liên quan.

Lúc trước Lăng Vân Sư Thái xuống núi vì Liễu Hàn Yên ra mặt, thấy Tống

Bảo Khôn, không hỏi xa cách duy chỉ có thăm hỏi sức khỏe một tiếng Tống Hiền, cũng đủ để chứng minh Tống Hiền địa vị.

"Hải Hiền. . . đứa bé kia, không phải là các người năng động" .

"Bảo Khôn, người lần này lỗ mãng, suýt nữa gây thành đại họa. . ."

Hai gã tại phía xa không biết phương nào lão nhân, gần như cùng lúc đó đối với (đúng) hai cái Tôn Tử hạ dừng tay chỉ thị.

Không là bọn hăn năng động! ? gây thành đại họa! ?

Những chữ này mắt đi ra, bị dọa sợ đến Long, Tống hai sắc mặt người trắng bệch!

Có thể để cho này nhị vị nói ra những lời này, đặc là dạng gì đại phiền toái! ?

Long Hải Hiền cùng Tống Bảo Khôn trở mắt nhìn nhau, nhưng ai cũng không dám hỏi nhiều trong nhà lão tổ tông là vì sao biết nơi này chuyện, lại là vì sao muốn ngăn cản bọn họ.

"Phải! gia gia! ta hiểu rồi. . ."

"Được, ta lập tức để cho bọn họ lui binh. . ."

Hai người đồng thời gật đầu đáp dạ, nửa nghi vấn cũng không dám có, rất sợ hỏi ra một ít gì đó, hù dọa cho bọn họ bệnh tim đều tới.

Phải biết, ngoại trừ đại thế ngày, hoặc là hết năm thời điểm, bọn họ cũng không quá có cơ hội thấy đến nhà hai vị này tổ phụ, chớ nói chi là các lão tổ tông tự mình gọi điện thoại cho bọn hăn rồi.

Có thể để cho tin tức này truyền vào bọn họ trong lỗ tai, cũng đủ để nhìn ra, giết cái này Tần Xuyên, tuyệt không phải một món chuyện tầm thường.

Cơ Vạn Lý, Tần Minh các loại (chờ) các đại gia tộc trưởng đám người, cũng đều lộ ra không thể tưởng tượng nổi về.

Tần Xuyên cũng tốt, Kiếm Ma cũng tốt, hẳn an nguy, lại đưa tới hai vị mấy có lẽ đã sắp trở thành truyền thuyết tựa như lão nhân chú ý, này là bức nào "Vinh dự" ! ?

Chẳng lẽ nói, Hoa Hạ tầng cao nhất, đã vừa ý Tần Xuyên rồi hả?

Tần Minh cùng Tần Mãnh các loại (chờ) mấy cái người Tần gia, đều là kích động dị thường, này một tin tức, có thể so với lấy cái gì Chân Long đại hội số một, muốn giỏi lắm quá nhiều!

Long Ngạo Thiên nghe nói lão tổ tông tự mình hạ lệnh, muốn bọn họ Triệt Binh, phải bảo vệ Tần Xuyên, ánh mắt lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

Hắn làm Long gia trưởng tử Trường Tôn, vẫn biết lão tổ tông địa vị, lấy lão tổ tông tính tình, trừ phi là đủ để cho Long gia sụp đổ hoặc là diệt vong loại đặc biệt đại tình huống phát sinh, nếu không thì lười lên tiếng giáo dục con cháu bối, bởi vì lão tổ tông làm theo một câu nói, "Đệ nhất quán Đệ nhất", Long Hải Hiên coi như hắn Tôn Tử, vốn không nên hắn để ý tới rồi.

Lần này, Long Vô Cương lại phá lệ, vì Tần Xuyên ra mặt? cái này Tần Xuyên. . . rất cuộc có cái gì dạng bối cảnh, có thể có lớn như vậy mặt mũi? !

Nhưng bất kể như thế nào, Tần Xuyên tánh mạng, lần này ai cũng không dám bị thương, tại chỗ bảo vệ Tần Xuyên mọi người, cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Kim Thiên pháp sư chấp hai tay, "A di đà phật, Tần thí chủ cần phải cực kỳ nghi ngại, không bằng tiễn hắn đi chúng ta Thanh Long Tự Lục La đỉnh Thiên Viện, nơi đó hoàn cảnh Thanh U, bình thường cũng sẽ không có người quấy rầy"

"Đa tạ pháp sư", Liễu Hàn Yên gật đầu một cái, liền muốn đem Tần Xuyên

ôm lấy.

Mộ Tiêu Hàn thấy vậy, tiến lên muốn nhận lấy Tần Xuyên, đạo: "Liễu sư muội, loại sự tình này hay là chúng ta nam tử làm đi, ta tới vác Tần tiên sinh" .

Tất cả mọi người nhìn ra được, Mộ Tiêu Hàn trong miệng mồm tràn đầy tôn kính, hiển nhiên là vì Tần Xuyên kiếm đạo chiết phục.

Nhưng Liễu Hàn Yên nhưng là lắc đầu một cái, một mình đem Tần Xuyên công lên, đi phía hậu sơn.

Nữ nhân mặc dù vóc người cao gầy, cũng không phải rất nhu nhược, nhưng công lấy sau lưng một người đàn ông đi như vậy thượng thêm đá, hay là để cho người có chút thốn thức cảm khái.

Lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên bay xuống rùng cả mình. . .

"Tuyết rơi. . ." Tô Hoan Hoan đưa tay, phát hiện có bông tuyết bắt đầu hạ xuống.

Màu trắng tuyết Mặt nhi rơi trên mặt đất đỏ thẫm trong huyết dịch, dần dần đem huyết dịch cũng bao trùm lên một tầng sương trắng.

Trên quảng trường hàng trăm hàng ngàn Cổ Võ Giả môn, hô hấp sâm không khí lạnh lẽo, phun ra trọc khí.

Ngày này, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy quá khá dài. . .

. . .

Một đêm đi qua, Tần Xuyên danh tự này, hoàn toàn kinh hãi toàn thế giới!

Tần Xuyên chính là Kiếm Ma, tin tức này, đã quá rung động, hướng chi Chân Long trong đại hội Diệt Thế Tinh Hải, này kinh thế hãi tục kiếm ý vừa ra, để cho trước tới tham gia đại hội các môn các phái, các đại gia tộc, đều đã thuyết phục.

Tin tức truyền ra sau, cũng không có rất nhiều người chỉ trích Tần Xuyên hắc ám lịch sử, có một ít không phục thanh âm, chỉ có thể bị nhiều người hơn khinh bỉ và khinh thường.

Người ta đều đã cường tới mức này rồi, đi Thuyết Kiếm Ma người này tốt hay xấu, đều đã không ý nghĩa, cho dù có vài người ta nói hấn là Sát Nhân Cuồng Ma, nhưng vậy thì như thế nào? cho người đi làm Sát Nhân Cuồng Ma, người làm được không! ?

Lấy một thí dụ, có người đánh người một đấm, người lại không phục, nhưng nếu như có người đánh một đấm, kết quả một tòa nhà lớn ngã, đem người đè chết, người cũng liền một chút tính khí cũng không có.

Người cường đại đến mức nhất định, mọi người chỉ có thể cảm thấy sợ hãi, thậm chí cảm thấy bội phục cùng sùng bái, phẫn mà sẽ không có chua bồ đào trong lòng.

Người Phù Tang dĩ nhiên là không làm, chất vấn Hoa Hạ tại sao không bắt Tần Xuyên.

Nhưng Hoa Hạ Quan Ngoại Giao biết chuyện này phía sau có Hoa Hạ mấy vị thông thiên đại lão đỡ lấy, cho nên cũng là có lý chẳng sợ, một câu "Đây là Hoa Hạ nội chính", liền đem toàn bộ nghi ngờ cũng đình trở về.

Làm trên đời rất nhiều quốc gia ngoài ý muốn là, bao gồm nước Mỹ ở bên trong rất nhiều quốc gia tây phương, đối với (đúng) Kiếm Ma vấn đề, cũng không có tỏ thái độ ủng hộ Phù Tang, ngược lại đều lựa chọn yên lặng.

Sau đó mọi người tỉ mỉ nghĩ lại, mới hiểu rõ —— mọi người hay lại là sợ gây phiền toái, dù sao, chết là người Phù Tang, vạn nhất đem Kiếm Ma trêu chọc phải, sau này chết bọn họ quốc gia người, há chẳng phải là cái mất nhiều hơn cái được?

So sánh với có thể chặn lại hỏa tiễn liên lục địa, so sánh với một đám có đàm

phán đường sống chính khách, Tây Phương các nước sợ hơn một cái xuất quý nhập thần, không nói phải trái đồ phụ.

Hải ngoại những thứ này, đối với (đúng) Hoa Hạ nội bộ cũng không quá nhiều ảnh hưởng, dù sao Tần Xuyên chuyện này nói nhỏ không nhỏ, nói đại. . . cũng chuyện như vậy.

Hoa Hạ quan phương càng đầu nhập chú ý, là Thánh Giáo xâm phạm Hoa Hạ chuyện.

Thanh Long Tự, Thần Kiếm môn, Thủy Vân Tịnh Trai các loại (chờ) tam tông Thất Đại Phái, đều bị quốc thổ An Toàn Bộ đặc công tiến hành kiểm soát, thẩm vấn.

Ngoại trừ Tam Đại Tông Sư không có bị thẩm vấn, cấp cho rồi để hạn tôn trọng bên ngoài, còn lại bao gồm Mộ Tiêu Hàn, Tô Hoan Hoan các loại, đều bị nghiêm khắc tra hỏi.

Chỉ bất quá, Thánh Giáo làm việc quá ần núp, biết rõ bọn họ còn rất nhiều tàn dư mai phục ở Hoa Hạ biên giới, nhưng trong chốc lát cũng không tra được.

Ngược lại các đại Cổ Vũ thế gia, nhất là trước 10 Cổ Vũ thế gia môn, với trong miệng ăn cứt như thế. . .

Tần gia ra như vậy cái quái vật, còn có nhường hay không những thế gia khác sống? các người cứ làm "Thứ năm vương tộc" liền như vậy, còn xếp hạng Cổ Vũ thế gia bên trong làm gì?

Đặc biệt là năm nay nửa năm sau thế gia thi đấu, trực tiếp đem hạng nhất ban bố Tần gia liền như vậy, mọi người ngay từ đầu liền chạy hạng nhì đi.

Người Tần gia, trừ phi những thứ kia tâm hoài quỷ thai người, Tự Nhiên đều là mừng rỡ khôn kể xiết, cảm giác đi ra ngoài đầu cũng cao hơn, lưng cũng càng đĩnh, hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng.

Lúc trước mọi người cười nhạo Đại thiếu gia là phí ít, khí ít, hiện nay đều lựa chọn tính địa quên mất, toàn làm chưa có phát sinh qua.

Sắp hết năm, Tần gia mọi người tương đối quan tâm, chính là ở Thanh Long Tự dưỡng thương "Đại Anh Hùng", lúc nào trở về, để cho bọn họ chụp nịnh hót.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 592: Loảng Xoảng

0 592

Một tuần đi qua, Thanh Long núi Lục La đỉnh Thiên Viện bên ngoài, một nơi xây ở trên vách núi gỗ trong đình.

"Thiên Phong Mãng thạch ngàn cây ngọc, Vạn cây cây tùng la Vạn đóa mây.
.."

Một bộ bên trong chùa trường sam màu xanh Tần Xuyên, chấp hai tay sau lưng, mặt đầy cảm khái cùng vui sướng mà nhìn phương xa bị tuyết rơi nhiều bao trùm quần sơn, ngâm rồi đôi câu thơ.

Nghe xong mặt nữ nhân không phản ứng gì, Tần Xuyên làm bộ ho khan một tiếng, ánh mắt lui về phía sau miếu.

Liễu Hàn Yên chính theo sau lưng hấn, ngồi ở một tấm trên băng đá, nhìn một quyển bên trong chùa Cao Tăng Chú Thích qua kính thư, không chút nào để ý tới ý hấn.

"Cái đó. . . lão bà, người nghe ta làm hai câu này thơ chưa? người cảm thấy ta văn tài như thế nào? có cái gì có thể cải tiến sao?" Tần Xuyên mặt đầy khiêm tốn hỏi.

Liễu Hàn Yên ngẩng đầu, vuốt vuốt bị gió thổi loạn mái tóc, mặt không thay đổi từ tốn nói: "Đời Đường Nguyên Chấn viết « Nam Tần Tuyết » , lúc nào biến thành người làm thơ rồi hả?"

"Ây. . ." Tần Xuyên lúng túng lững thững cười một tiếng, "Đùa giỡn một chút

mà, nguyên lai lão bà người biết a, ô kìa. . . thật không hổ là nữ nhân ta, chính là có văn hóa a! ha ha. . . ha ha. . ."

Ở nơi này dưỡng thương đã sắp một tuần lễ rồi, bất kể là Tần gia cũng tốt, hay lại là quân đội người, đều hy vọng Tần Xuyên có thể trở một chút sẽ rời đi Thanh Long Tự.

Dù sao Tần Xuyên cho tất cả mọi người mang đi quá lớn rung động, các loại (chờ) nhiệt triều rút đi một ít, xuống lần nữa núi, cũng liền có thể miễn đi không ít chuyện phiền toái.

Những người khác đi, Liễu Hàn Yên ở lại chỗ này, trước ba ngày Tần Xuyên thức dậy cũng không dậy được, vẫn luôn là nàng ở bên chiếu cố.

Hai ngày này Tần Xuyên cuối cùng khôi phục, nữ nhân cũng liền có thời gian nhìn một chút thư, xem phong cảnh một chút.

Bất quá, cũng coi là một loại ăn ý, Liễu Hàn Yên cũng không nói thêm trước Tần Xuyên giấu giếm thân phận chuyện, đi qua liền đi qua, tại sao Tần Xuyên muốn gạt nàng, trong lòng chính nàng cũng minh bạch.

Tần Xuyên sau khi tỉnh lại, trả lại cho ở các nơi trên thế giới các cô gái phát tin tức, báo bình an, mặc dù các cô gái đều nghĩ qua đến xem hẳn, có thể cũng biết không tiện lắm.

Thiên Viện thanh tĩnh, Tần Xuyên cũng không gấp xuống núi, dù sao hai vợ chồng cũng không như vậy nhàn nhã qua, tán gẫu một chút, trò chuyện.

Đa số thời điểm, Liễu Hàn Yên còn chưa quá yêu lên tiếng, đều là Tần Xuyên dẫn câu chuyện, loại này nghĩ (muốn) phô trương một chút học vấn, lại bị đánh mặt chuyện, cũng không phải một lượng trở về.

Tần Xuyên cũng coi như hiểu thêm một bậc, đã biết con dâu đừng xem thường xuyên trong quân đội, đi học hay lại là đọc qua không ít, biết cũng thật

nhiều, nếu là thật không tướng tài quân, quả thật cũng không buồn không tìm được việc làm.

Vì che giấu chính mình chột dạ, Tần Xuyên sờ cái bụng, nói: "Thế nào tiểu tử kia còn không đưa cơm tới? đều đói. . ."

Đang nói, chỉ nghe thấy có người từ Thiên Viện một đầu khác công hình vòm chạy tới.

Đó là một cái hồ đầu hồ não, ước chừng sáu bảy tuổi thẳng nhóc to xác, xách một cái cơm giỏ.

Con trai đi theo phía sau mẹ hẳn, một cái nhìn chừng ba mươi tuổi, gương mặt ngũ quan dáng dấp một dạng nhưng rất có phong vận đàn bà, mặc giản dị màu trắng vũ nhung phục, cũng không ngăn được lồi lõm vóc người.

Liễu Hàn Yên buông xuống kinh thư, trên mặt ít có lộ ra vẻ mỉm cười.

"Tần thúc thúc! Liễu tử tử! đôn đôn ta lại cho các người đưa cơm tới á!" thẳng bé này kêu đôn đôn, bởi vì dáng dấp đầy đặn, cũng không biết cha hẳn là thế nào lấy danh tự này.

Phụ nhân kêu lương Yến, mang theo con trai ở nơi này dưới núi, mở ra một gian quầy bán đồ lặt vặt, bình thường vì bên trong chùa tiễn một ít đồ lặt vặt đi lên.

Bởi vì Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên không phải là người xuất gia, cũng không thể để cho bọn họ ngày ngày ăn chay niệm phật, cho nên an bài để cho lương Yến làm thức ăn mặn thức ăn dẫn tới cho hai người ăn.

Có đôi khi là đôn đôn chạy tới đưa cơm, có lúc chính là mẹ con đồng thời, này hai mẹ con cũng là thể lực xuất chúng, lên xuống núi với uống nước tựa như dễ dàng.

"Tiểu tử, cũng nói cho người mấy lần! kêu thúc thúc ta, người thì phải gọi

nàng a di! ta là vợ chồng, bồi phận đồng bồi! biết không! ?" Tần Xuyên nghe được cái này gọi, cũng cảm giác nhức đầu.

Đôn đôn làm một mặt quý, "Ta sẽ không!"

"Lương tử! người được dạy dỗ người con trai a!" Tần Xuyên minh oan, chính mình có thể trẻ.

Lương Yến một cái bản xứ giọng quê, cười nói: "Oa Nhi không hiểu chuyện, Tiểu Tần người đừng quá chú ý, không phải nói đồng ngôn vô kỳ sao" .

Liễu Hàn Yên đối với (đúng) nam nhân tiểu gia tử khí cảm thấy không nói gì, "Lương tử, không cần phải để ý đến hă, thật là làm phiền các người" .

"Không có chuyện gì, Liễu tiểu thư, ta cùng đôn đôn bình thường vốn là lúc nhàn rồi, hơn nữa, đưa cơm cũng là các người đưa tiền, chúng ta còn nhiều hơn làm chút bán lẻ đây", lương Yến nhiệt tình vừa nói, đem xách thức ăn đều lấy ra.

Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên thích ở bên ngoài trong đình ăn, cũng không ở ư thức ăn lạnh xuống, cho nên lương Yến cũng không bán khoản quá nhiều.

"Lương tử, hôm nay thế nào mang theo nhiều món ăn như vậy đến, chúng ta không ăn được", Liễu Hàn Yên phát hiện, lương Yến mang theo bảy tám cái thức ăn, còn có một chậu lớn cơm, phân lượng này cũng không giống như hai người.

Lương Yến cười nói: "Hôm nay đôn đôn ba hă muốn tới, chúng ta với các người đồng thời ở chỗ này ăn cơm, chờ hă đi lên" .

Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên nghe một chút, cũng hơi kinh ngạc.

"Đôn đôn ba hă, là Thanh Long trong chùa người?" Tần Xuyên hỏi.

"Đúng vậy, cũng hơn nửa năm không gặp, con trai cũng sắp không nhận biết hă, chờ hă trận này khoảng không đi xuống, phải thật tốt hợp gặp", lương Yến

mặt đầy hồng quang, hiển nhiên cũng rất nhớ lão công.

Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên liếc nhau một cái, suy nghĩ, hẳn là bên trong chùa công việc gì nhân viên, dù sao Thanh Long Tự kích thước khá lớn, ngoại trừ môn nhân cũng có làm bảo vệ vận doanh người, cũng không kỳ quái.

Lương Yển hai mẹ con ở ở dưới chân núi, hơn phân nửa cũng là bởi vì nhà mình nam nhân đi làm ở chỗ này quan hệ, bất quá rốt cuộc công việc gì, có thể để cho bọn họ nửa năm không đoàn tụ đây?

Bốn người đồng thời trò chuyện, ăn bữa ăn cơm trưa, đôn đôn khẩu vị cực kỳ tốt, ít nhất so với Liễu Hàn Yên phải nhiều ăn gấp đôi thức ăn, cũng khó trách đáng đáp như vậy đầy đặn.

Cơm nước xong, lương Yển đem đĩa thức ăn các loại (chờ) thu thập một chút, hỏi "Tiểu Tần, Liễu tiểu thư, các người với chồng ta là tại sao biết nha, nhắc tới chỗ này Thanh Long Tự người cũng không cho vào đâu rồi, hẳn vẫn đầu trở về để cho khách nhân đi vào ở" .

"Lương tử, chồng người. . . chúng ta quen biết?" Tần Xuyên buồn bực.

Lương Yển vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, "Các người không nhận biết? không thể nào đâu. . . không phải hẳn cho các người ở nơi này, còn để cho ta đưa cơm cho các người sao?"

"Lương tử, xin hỏi chồng người. . . tên gì?" Liễu Hàn Yên hỏi.

Chính hỏi đâu rồi, chỉ nghe thấy đôn đôn ở trong sân hô to —— "Ba!"

Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên sửng sờ, bọn họ cũng không có chú ý đến, đã có người vào sân!

Ngẩng đầu nhìn lên, hai vợ chồng đều là trợn mắt hốc mồm.

Chỉ thấy một cái loại bỏ đến đầu trọc, xử lý địa sạch sẽ, khí sắc đỏ thắm nam

tử khôi ngô, người mặc lạnh lùng đen bì giáp khắc, quần jean bó sát người, như vậy ngênh ngang đi vào.

Hắn một cái ôm lấy đôn đôn, ở con trai mặt hôn lên miệng, ha ha mừng rỡ, trống đi một cái tay, còn hương trong đình Tần Xuyên đám người chào hỏi.

"Ngượng ngùng a, gần đây vừa mới xuất quan, bên trong chùa người cũng đều bị kêu đi tra hỏi, ta cũng vậy không giúp được, thật ra thì đã sớm nên tới thăm các người một chút rồi, ha ha. . ."

Lương Yển đứng dậy, tức giận cười nói: "Ma quỷ, nửa năm không thấy còn có mặt mũi cười? trong lòng người còn có ta hai mẹ con sao? lại nói có như người vậy đãi khách sao? ! Tiểu Tần bọn họ nói đến bây giờ cũng không biết người là ai đây! rốt cuộc chuyện gì xảy ra a!"

"À? không biết ta là ai?" nam tử sờ một cái chính mình đầu trọc, lại sờ một cái chính mình cằm, "Không thể nào, bản tăng chính là sửa lại cái phát, cạo một cái chòm râu, lộ vẻ trẻ một chút, cũng không nhận ra được?"

Tần Xuyên nuốt nước miếng một cái, nghiêng đầu nhìn một bên Liễu Hàn Yên, lại phát hiện Liễu Hàn Yên biểu tình ít có rất là "Xuất sắc" . . .

"Cái đó. . . lão bà, hẳn không phải là. . ."

Liễu Hàn Yên hít thở sâu một hơi, rốt cuộc đứng dậy, chào một cái, "Cảm tạ Kim Thiên pháp sư, đã cứu ta chồng" .

"Loảng xoảng!"

Tần Xuyên trực tiếp thân thể lệch một cái, từ trên băng đá té xuống, ngã trên đất.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Diên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 593: Tiểu Hải

0 593

Thấy Tần Xuyên khoa trương đặt mộng cố định thượng, Kim Thiên vui vẻ.

"Ha ha, Tần gia tiểu tử, về phần người sao, mọi người đều là nam nhân, bần tăng sống hơn một trăm tuổi, bên người nếu là không nữ nhân, đây chẳng phải là thời gian trải qua nhạt ra trứng dái!"

Vừa nói, Kim Thiên một tay ôm con trai đôn đôn, một vừa đi tới ôm Lương Yến eo, ở lão bà mặt hôn lên bên dưới.

"Ta muốn là để cho người biết, a Yến là ta cái thứ 3 lão bà, đôn đôn là ta thứ bảy hài tử, người có phải hay không đặc từ Lục La trên đỉnh núi nhảy xuống?" Kim Thiên cười hắc hắc hỏi.

Tần Xuyên mới vừa từ dưới đất bò dậy, nghe nói như vậy, mặt đầy cười khổ, "Thật. . . thật giả?"

Lúc này Lương Yến cũng cười, "Tiểu Tần, người đừng nghe hăn nói càn. . . hăn là lừa người."

"Hô. . ."

Tần Xuyên mới vừa thở phào nhẹ nhõm, cầm lên trên bàn ly trà, nhấp một hớp trà nóng, bình phục một chút được đánh vào tiểu trái tim.

Nhưng là, Lương Yến theo sát liền nói: "Ta không phải là hăn cái thứ 3 lão bà, này ma quỷ ở cưới ta trước kết qua bốn lần cưới rồi!"

"Phốc! —— "

Tần Xuyên một hớp nước trà trực tiếp phun ra ngoài.

Liễu Hàn Yên cũng không nhịn được, dùng cổ quái ánh mắt nhìn này hai lỗ, nàng vui mừng sự phụ mình cũng còn khá không có sống thêm trăm tuổi, cũng không có ngại thời gian buồn chán.

Nguyên lai, Kim Thiên pháp sư thật có mấy đoạn hôn nhân lịch sử, từ hãn trung niên thời điểm trở thành tông sư, càng về sau này chừng năm mươi năm bên trong, hãn cảm thấy một mực tu luyện cũng không tinh thần sức lực, liền dứt khoát bận bịu lúc trước không có thời gian bận rộn nối dõi tông đường đại nghiệp rồi.

Này một bận rộn, thật đúng là bận rộn ghiền, phong lưu địa cư sĩ mấy cái lão bà, nuôi không ít hài tử, những hài tử này có biết hãn là tông sư, cũng có cho là hãn chỉ là một già mà không đứng đắn.

Ngược lại, Kim Thiên pháp sư sau giờ làm việc sinh hoạt rất phong phú, một ít cao tầng cùng chung quanh thân cận biết đến hết thảy các thứ này, lại cũng sẽ không khắp nơi đi truyền bá.

"Ai. . . ta cái thứ 2 con gái, năm trước bị tai nạn xe chết, mới hơn 40 tuổi đầu rồi, thật là thế sự vô thường, người đầu bạc tiền người đầu xanh, cho nên bản tăng càng phát giác, muốn quý trọng người trước mắt rồi. . ." Kim Thiên pháp sư trò chuyện chính mình nhân sinh việc trải qua, ôm hiện đảm nhiệm thê tử Lương Yến, rất là cảm khái nói.

Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên nghe sửng sốt một chút, căn bản không biết hãn nói là thật hay giả, quá tà hồ.

Mấy phen kích thích sau, Lương Yến mang theo đôn đôn đi chất người tuyết, Kim Thiên pháp sư chính là ngồi xuống, tiếp tục uống trà nói chuyện phiếm.

Kim Thiên pháp sư thấy Tần Xuyên một mực dùng không hiểu ánh mắt nhìn hẩn, không khỏi sờ một cái sau ót đạo: "Ta nghe nói người tiểu tử này cũng không phải tỉnh du đèn, có không ít Hồng Nhan Tri Kỷ, sao, bần tăng sống hơn một trăm tuổi, vẫn không thể có mấy người nữ nhân cùng con cháu rồi hả?"

"Thanh Long Tự những người khác biết không?" Tần Xuyên không khỏi hỏi.

Kim Thiên nhún vai một cái, "Biết thì như thế nào? chẳng lẽ còn đem bần tăng đuổi ra tông môn sao?"

Tần Xuyên mỉm cười, cảm tình hòa thượng này da mặt so với Trường Thành còn dày hơn, ý vào mình là Thanh Long Tự trụ cột, chính là chỗ này sao "Trào ra" .

"A di đà phật", Kim Thiên đột nhiên lại chấp hai tay, mặt đầy thành kính nói: "Ta không vào Địa Ngục, ai vào địa ngục. nếu muốn dứt bỏ hồng trần 3000 trượng, không vào này hồng trần, làm sao biết đạo như thế nào bỏ ra?"

Nếu muốn xuất thế, trước phải nhập thế, lịch luyện hồng trần, không mất bản tâm, phương thành chính quả! Si Nhi, người có thể minh bạch?"

Tần Xuyên lật cái khói trắng, "Bỏ bớt người bộ này, lừa bịp người những đồ tử đồ tôn kia tạm được, ở trước mặt ta liền miễn, cũng không nhìn người mặc cái gì, cùng một phi xa đảng tựa như" .

"Hắc hắc. . ." Kim Thiên pháp sư toét miệng, "Ở con trai trước mặt, cũng không thể xuyên thủng tăng bào a, phải nhường hẩn cảm thấy, cha mình tối khốc mới được" .

Liễu Hàn Yên đối với mấy cái này ngổn ngang cuộc sống riêng cũng không có hứng thú, hỏi "Pháp sư, không biết bên ngoài tình huống như thế nào?"

Kim Thiên lúc này mới nghiêm sắc mặt, đạo: "Hai vị yên tâm đi, đã có đại nhân vật ra mặt bảo vệ rồi Tần thí chủ, quân đội cũng đã không truy cứu nữa

Kiểm Ma này vấn đề thân phận rồi.

Chỉ bất quá, lần này ta Thanh Long Tự ra một phản đề Khố Bi, huyên não tam tông Thất Đại Phái cũng sẽ không tiếp tục bị quốc gia tín nhiệm, có thể nói lòng người bàng hoàng, sợ rằng. . . đây cũng là Thánh Giáo một đại hiện nay, để cho Cổ Võ giới không nữa đoàn kết, để vào đi bọn họ tiến hơn một bước âm mưu a" .

Tần Xuyên hí mắt một cái, đạo: "Ta nghe vợ của ta nói, là pháp sư người biết đại nhân vật gì nội mạc, mới kịp thời khuyên nhủ rồi Long, Tống hai nhà, đại nhân vật kia. . . là ai à?"

Kim Thiên pháp sư mặt đầy buồn bực, "Thế nào. . . người không biết cứu người là ai?"

"Ta làm sao biết?" Tần Xuyên hỏi ngược lại.

Kim Thiên cau mày: "Bần tăng nghĩ đến người chính mình minh bạch, hôm nay còn nghĩ qua tới hỏi người, thế nào nguyên lai người cũng không biết sao?"

Tần Xuyên bối rối, đây rốt cuộc là chuyện gì?

"Ngày đó ta dùng kiếm ý giúp người đánh nát Kim Long ngoài động Đoạn Long Thạch, chỉ là muốn thử vận khí một chút, nhìn người có hay không cảm ơn ta, tới cứu giúp ta xuống. nhưng ta cũng không ôm hy vọng quá lớn, ai biết người thật đã cứu ta, ta còn tưởng rằng người biết cái gì cao tăng đây", Tần Xuyên nói.

Kim Thiên pháp sư bưng tỉnh, "Thì ra là như vậy. . . chỉ tiếc, bần tăng mặc dù là Tông Sư Chi Cảnh, nhưng cũng không dám với cơ quan quốc gia so tài, mấy vị kia thủ trưởng nếu thật muốn giết người, dựa vào bần tăng cũng là không gánh nổi người" .

Cho dù là tông sư, cũng không dám với tứ đại vương tộc cứng rắn liên quan,

Kim Thiên pháp sư tuy nói tác phong hào phóng một chút, nhưng không có nghĩa là hẳn có thể không lo lắng Thanh Long Tự từ trên xuống dưới ngàn hơn trăm người vận mệnh.

Liễu Hàn Yên nghe kỳ quái, "Pháp sư, ngày đó ngài nói đúng chồng ta kiếm khí có quen thuộc, còn biết Thanh Liên môn, chẳng lẽ không đúng bởi vì ngài nhận biết đại nhân vật kia sao?"

Kim Thiên pháp sư ngượng ngùng nói: "Nếu là không nói như vậy, khởi không cũng rất khó khăn để cho những người đó tin tưởng sao? bản tăng chưa từng nghe nói qua Thanh Liên môn, chớ nói chi là quen thuộc kiếm khí kia rồi, cái loại này Hủy Thiên Diệt Địa kiếm khí, chưa bao giờ nghe a, Dược Thương Hải kia tiểu lão nhi thấy, cũng phải bái phục mới là" .

"Chỉ tiếc khiến cho một lần, chính mình thì phải bồi thượng nửa cái mạng", Tần Xuyên cười khổ một tiếng, lại hỏi: "Vậy là người thế nào đem ta gặp nguy hiểm tin tức truyền đi? đại nhân vật kia là làm sao biết?"

Kim Thiên hiển bảo tựa như từ trong túi quần móc ra một cái trái cây bài kiểu mới điện thoại di động, hay lại là thổ hào kim.

"Này niên đại gì, lại không cần tám trăm dặm gấp địa đưa tin, trực tiếp gọi điện thoại không phải có thể truyền tới tin tức?"

Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên biểu tình dị thường phong phú. . .

Đúng rồi, hàng này ngay cả vợ con cũng một đồng, làm sao có thể không có điện thoại di động đây! ?

Kim Thiên pháp sư thấy hai người mắt lộ ra vẻ ngoài ý muốn, cảm giác không giải thích được, "Các người chẳng lẽ cho là, chúng ta những lão nhân này còn sống ở cầm bút lông viết chữ, truyền tin tay dựa viết giai đoạn chứ?"

"Ha ha. . . kia cũng không trở thành, bất quá người khẳng định đủ tâm triều

chính là", Tần Xuyên nói.

Kim Thiên một sách miệng, đem điện thoại di động dùng vân tay giải tỏa sau, thả vào Tần Xuyên trước mặt, nói: "Người xem một chút, đừng tưởng rằng chỉ các người những đến tuổi này nhẹ lại tân ngoạn ý nhi, không nên cái gì vi tín, Vi Bác, Đào Bảo cái gì ấy ư, bần tăng cũng chơi nổi, vì cho con của ta mua món đồ chơi, bần tăng nhưng là thường thường mua trên nết. . ."

Người khoan hãy nói, bây giờ người có thể thật thông minh, nhớ năm đó bần tăng cho đứa con trai thứ nhất chinh món đồ chơi, làm chỉ Mộc Mã còn mình làm rồi trở về thợ mộc, bây giờ, thanh toán bảo rạch một cái, trực tiếp là có thể cho nhà ta đôn đôn mua chiếc xe hơi nhỏ! hắc hắc. . ."

Tần Xuyên không đỡ nổi, thẳng khoát tay: "Được rồi được rồi! người sau giờ làm việc sinh hoạt chúng ta liền không nghe, người liền nói với ta, người cho ai gọi điện thoại đi! cứu ta đại nhân vật, khẳng định cùng người điện thoại có quan hệ đi."

Kim Thiên nháy mắt mấy cái, thấp giọng nói: "Nói cho các người biết cũng không sao, bần tăng ý vào tuổi lớn, năm đó hai vị thủ trưởng còn tại địa phương làm quan thời điểm, nhận biết hai vị, ngày đó bần tăng là cho số 2 thủ trưởng gọi điện thoại. . . không có cách nào vốn là gọi cho Nhất Hào thủ trưởng, nhưng Nhất Hào ở hải ngoại, không có phương tiện tiếp tục."

Vốn là chẳng qua là thử một chút, ngựa chết thành ngựa sống, thật không nghĩ đến, số 2 thủ trưởng nói, sẽ có đại nhân vật tham gia chuyện này, để cho bần tăng trước kéo dài một chút, kết quả. . . liền thật có đại nhân vật ra mặt" .

"Chẳng lẽ chính là số 2 thủ trưởng mời nổi Long gia cùng ông tổ nhà họ Tống Tông?" Liễu Hàn Yên suy đoán nói.

Kim Thiên trực tiếp bác bỏ, lắc đầu nói: "Không thể nào, số 2 thủ trưởng mặc dù quyền cao chức trọng, nhưng cũng chỉ là trên chính đàn một cái khách qua đường. Long Vô Cương cùng Tống Hiền thực lực, địa vị, cũng không thể thật

nhiều cho số 2 thủ trưởng mặt mũi, nhất định là có tầng thứ cao hơn nhân vật ra mặt.

Cho nên. . . bản tạng cũng là rất là tò mò, nghĩ (muốn) tới hỏi một chút, lại không nghĩ rằng các người cũng không biết vậy là ai" .

Liễu Hàn Yên vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, nhưng Tần Xuyên lại như có điều suy nghĩ. . .

Hắn không khỏi nhớ lại, cái đó hầu ở số 2 thủ trưởng bên người bảo tiêu. . .

"Long bàn chung phụ bình tứ hải, Cửu Phẩm Thanh Liên trấn Thần Châu", Tần Xuyên trong lòng lẩm bẫm, nếu như là người nam nhân kia, chắc chắn biết Thanh Liên môn.

Kim Thiên pháp sư mắt lộ ra hết sạch, cười tủm tủm hỏi: "Tần thí chủ, người nhưng là nghĩ tới điều gì?"

Tần Xuyên đương nhiên sẽ không nói nhiều, lắc đầu nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, Chân Long đại hội hạng nhất là Cơ Vô Danh, hắn đi tiếp thu tướng thưởng chưa? nghe nói là có thể để cho hắn lên cấp tông sư Thần Vật" .

Tần Xuyên tương đối quan tâm Thần Vật mới nhất nghiên cứu tiến triển.

Kim Thiên pháp sư nghe một chút chuyện này, vỗ đùi, chính muốn nói gì, nhưng là điện thoại di động bỗng nhiên vang lên.

Hắn một nhìn số điện thoại gọi đến, khoát khoát tay tỏ ý trước nhận cú điện thoại.

" A lô ! Tiểu Hải, thế nào?"

Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên trở mắt nhìn nhau, này tại sao dường như lại vừa là một cái con của hắn?

"À? Mộ Tiêu Hàn? người học trò chính mình nương nhờ ta Thanh Long Tự không chịu trở về, liên quan gì ta!

Người người sư phụ này làm, cho hẳn phân phối cái điện thoại di động không được? còn phải ta truyền lời cho hẳn? ta nhưng là Kim Thiên pháp sư, ép Cách cao như vậy, cho hậu bối truyền lời không phải mất mặt sao?

Cứng cổ. . . Lại nói đến, rắc lớn một chút chuyện! treo!"

Kim Thiên pháp sư đem điện thoại vừa cúp đoạn, hùng hùng hổ hổ đạo:
"Được Thương Hải tiểu tử này cũng thật là keo kiệt, chính mình tiêu tiền mua cho mình rồi mời mấy chiếc siêu tốc độ chạy, ngay cả cho đồ đệ mình mua chỉ Nokia cũng không nỡ bỏ. . .

Ôi chao? Tần thí chủ, Liễu thí chủ, các người thế nào? làm gì cũng che cái trán? nhức đầu sao?"

Không chỉ là, Tần Xuyên, lúc này ngay cả Liễu Hàn Yên cũng quả thực không chịu nổi, đỡ cái trán, cần phải thật tốt yên tĩnh một chút. . .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 594: Lục La Luận Kiếm

0 594

Tần Xuyên không nhịn được thật tò mò hỏi: "Kim Thiên pháp sư. . . người với Kiếm Si tiên bối thật giống như rất quen a, gọi hẳn Tiểu Hải, người gọi Lăng Vân Sư Thái là thế nào kêu?"

Liễu Hàn Yên không nhịn được trợn mắt nhìn nam nhân liếc mắt, nàng cũng không muốn sư phụ mình hình tượng trong lòng hấn sụp đổ.

Kim Thiên pháp sư rất là tiếc nuối, "Lăng Vân. . . khả năng tuổi tác dù sao với ta không giống nhau, lại vừa là nữ, ngược lại thật không có lui tới gì, thật giống như nàng là thật không cần điện thoại di động những thứ này, liên lạc nàng cũng tốn sức. đúng rồi, người cũng cưới nàng học trò bảo bối rồi, trả thế nào hỏi bản tăng à?"

Tần Xuyên nhìn một chút nữ nhân bên cạnh, ngược ngùng lững thững cười cười.

"Người mới vừa nói thần vật kia, bản tăng cũng không biết chuyện, Vô Danh mặc dù là bản tăng đệ tử, nhưng hẳn dự định tu luyện thế nào, là hẳn chuyện", Kim Thiên pháp sư đạo.

Tần Xuyên gật đầu, thật ra thì hẳn cũng không cảm thấy, Cơ Vô Danh lại nguyện ý tiếp nhận ngoại lực trợ giúp, tăng thực lực lên, hẳn tính cách nhất định là thích dựa vào chính mình khổ tu.

"Đúng rồi, nói đến kia Mộ Tiêu Hàn, trước đều nói trở về, có thể tựa hồ vẫn

không nhìn được, lại chạy trở lại, không phải là phải chờ thấy người một mặt, Tần thí chủ, người muốn thì nguyện ý, rồi đi bốn tự trước với hấn gặp một lần đi", Kim Thiên pháp sư cười nói: "Cùng là kiếm khách, hấn hấn là muốn cùng người thỉnh giáo một chút" .

Tần Xuyên ngăn ra, "Pháp sư, người là nói, chúng ta có thể xuống núi?"

Kim Thiên ha ha vui vẻ nói: "Các người cũng không phải là Tù Phạm, chẳng qua là ở chỗ này dưỡng thương, phong thanh hiện tại trong quá khứ rồi không sai biệt lắm, dĩ nhiên có thể xuống núi, hơn nữa cũng sắp hết năm, các người những đại gia tộc này, không phải là cũng có rất nhiều chuyện bận rộn công việc sao?"

Tần Xuyên suy nghĩ một chút cũng đúng, này hình như là hấn trở về Tần gia sau, lần đầu tiên qua mùa xuân, trong lòng lại ngoài ý muốn có chút mong đợi.

Hai người cũng không hành lý gì, nếu quyết định xuống núi, tùy thời có thể đi.

Bất quá xuống núi trước, Tần Xuyên hay lại là đáp ứng gặp một lần Mộ Tiêu Hàn, dù sao nghe Liễu Hàn Yên nói, Mộ Tiêu Hàn đúng là chính nhân quân tử, ở đó nhật dụng tánh mạng đứng ở hấn bên này.

Người như vậy, Tần Xuyên vẫn vui lòng kết giao xuống.

Chờ Kim Thiên pháp sư một nhà sau khi đi không bao lâu, Mộ Tiêu Hàn tới, cùng tới, vẫn còn có Lăng Lạc Tuyết!

Tần Xuyên vốn còn muốn tìm cơ hội đi tìm nữ nhân hỏi rõ một ít chuyện nguyên ủy, Lăng Lạc Tuyết chính mình tới, ngược lại không thể tốt hơn nữa.

"Tần tiên sinh, xem ra là khôi phục rất không tồi, Tiêu Hàn trong lòng cũng là buông xuống tảng đá a", Mộ Tiêu Hàn rất là vui mừng nói.

Lăng Lạc Tuyết chính là im lìm không một tiếng, nhìn Tần Xuyên, mặt đầy

phức tạp.

Tần Xuyên cười nói: "Cám ơn người ngày đó đứng ở ta nơi này mặt, ta biết đây chẳng phải là cái dễ dàng lựa chọn" .

"A. . ." Mộ Tiêu Hàn tự nhiên địa lắc đầu nói: "Lời ấy sai rồi, ta chỉ là làm hản làm chuyện, Tần tiên sinh rõ ràng có thể thoát thân, nhưng phải dùng tánh mạng mình an nguy tới cứu vãn tất cả mọi người, đây mới là Đại Anh Hùng nên làm" .

Tần Xuyên cũng không đỏ mặt, cười hắc hắc nói: "Người người này ta thật là càng xem càng thuận mắt, nói chuyện cũng đặc biệt quả thực, nói đi, tìm ta có chuyện gì?"

Mộ Tiêu Hàn chấp tay nói: "Thật ra thì Tiêu Hàn tới, vì là hai chuyện, một là nghĩ (muốn) chính thức địa cùng Tần tiên sinh làm người bằng hữu, nếu như Tần tiên sinh để mắt tại hạ" .

"Không thành vấn đề, người liền kêu ta Tần Xuyên đi, ta. . . ta gọi người Tiêu Hàn? hàn hàn?"

"Ây. . ." Mộ Tiêu Hàn cương cười, "Đa tạ Tần Xuyên huynh, gọi ta một tiếng Tiêu Hàn là được" .

" Được, kia chuyện thứ hai đây?"

Mộ Tiêu Hàn nghiêm sắc mặt, đạo: "Thứ hai, là nghĩ (muốn) thỉnh giáo một chút Tần Xuyên huynh, người kiếm ý cảnh giới, rốt cuộc là tầng thứ gì? nghe gia sư nói, kiếm ý có thể phân tầng bốn, nhưng là thật?"

Vừa nghe đến là đàm luận kiếm ý những thứ này võ học cao thâm vấn đề, một bên Liễu Hàn Yên đứng lên nói: "Ta có muốn hay không tránh một chút?"

Dù sao những thứ này, quá mức huyền diệu, Liễu Hàn Yên cũng không hy vọng tùy tiện nghe một ít bí mật đồ vật.

Tần Xuyên kéo nữ nhân ngồi xuống, "Tránh cái gì nha, cái này có gì không thể nghe? người nghe ta tùy thời nói cho người nghe. . . cũng không phải là nhiều hiểm đồ vật, nghe đi nghe lại, lĩnh ngộ thuộc về lĩnh ngộ a" .

Vừa nói, Tần Xuyên ngược lại hỏi ngược lại Mộ Tiêu Hàn, "Sư phó của các người nói là kia bốn cái cảnh giới?"

Mộ Tiêu Hàn tinh tế nói: "Cảnh giới thứ nhất, chính là Dĩ Kiếm Nhập Đạo, kiếm khách mới được kiếm ý, cho nên lại danh hiệu 'Nhân Kiếm' . lấy kiếm khách ý thức làm chủ đạo, mặc dù nắm giữ kiếm khí, vẫn còn không thể rời bỏ trên tay binh khí. tuyệt đại đa số kiếm khách, cuối cùng cả đời cũng chỉ có thể ở cái cảnh giới này.

Cảnh giới thứ hai, chính là Thiên Nhân Hợp Nhất, lại danh hiệu 'Thiên Kiếm' . dựa vào kiếm khách đối với (đúng) Thiên Địa Vạn Vật lĩnh ngộ, kiếm khí cũng biến thành biến hóa đa đoan, cho dù trong tay Vô Kiếm, thiên hạ vạn vật đều có thể làm kiếm, Phi lá hái hoa đều có thể tổn thương người ở vô hình. sư phụ ta nói, bao gồm hẳn ở bên trong, cũng vẫn chưa thể đủ đột phá cái cảnh giới này.

Về phần loại thứ ba cảnh giới, chính là hư vô phiêu miểu cảnh. Thiên Địa Bất Nhân, Dĩ Vạn Vật Vi Sô Cấu, thế gian đều vì hư vọng, là vì 'Vô Kiếm' . đến loại cảnh giới này, trên đời hết thảy đều là phù vân. nhưng có Âm thì có dương, có chính nhất định có phản. nói cách khác, chỉ cần trong tay có kiếm, là được đời non lập biển, Hủy Thiên Diệt Địa. . .

Gia sư từng nói, Thần Kiếm môn trong lịch sử nghe nói có tiền bối đến qua Đệ Tam Trọng, nhưng cũng chỉ là truyền thuyết, cũng không rõ ràng ghi lại. . .

Về phần Đệ Tứ Trọng, chính là trong truyền thuyết "Thần Kiếm" . Đại Đạo Vô Hình, đạo cũng Vĩnh Hằng, kiếm ý Thông Thần, Cửu Trọng Thiên bên ngoài. . . vậy căn bản là không cách nào đi dùng ngôn ngữ đi hình dung một loại cảnh giới, kiếm rốt cuộc là cái gì, rốt cuộc phải hay không phải kiếm, đều đã

không thể nào nói đến, gia sư nói, cảnh giới kia là thật hay giả, cũng còn không rõ ràng lắm. . ."

Nghe Mộ Tiêu Hàn nói xong, Tần Xuyên một mực yên lặng mặc gật đầu, làm suy nghĩ.

"Tần Xuyên huynh, ta nói, là Thần Kiếm môn các đời cao nhân truyền miệng kiếm ý cảnh giới đại khái phân chia, nhưng kiếm ý dù sao cũng là huyền nhi hựu huyền thần kỳ tồn tại, không biết Tần Xuyên huynh thấy thế nào?" Mộ Tiêu Hàn rất là tha thiết trông đợi.

Tần Xuyên trầm ngâm một hồi mà, thở dài nói: "Thật ra thì. . . ở người hỏi ta những thứ này trước, ta cũng không có cụ thể địa tổng kết qua, kiếm ý cảnh giới. . ."

Bởi vì ta sư phó nói với ta, kiếm ý giống như là người vân tay, gương mặt, một ngàn cái kiếm khách, một ngàn loại kiếm ý, mỗi người lĩnh ngộ phương thức, khả năng cũng lại có điều khác biệt.

Bất quá nghe người nói, ta ngược lại là có thể cho người tổng kết một chút, ta lúc trước lĩnh ngộ kiếm ý quá trình. . ."

"Ồ? mời nói" .

Không chỉ là Mộ Tiêu Hàn, hai nữ nhân cũng đều nín thở ngưng thần nghe.

Coi như võ giả, ai cũng biết hiếu kỳ, Tần Xuyên rốt cuộc là như thế nào thi triển ra cái loại này kinh thiên động địa kiếm ý.

Tần Xuyên giơ lên một ngón tay, đạo: "Người nói loại thứ nhất cảnh giới, đơn giản chính là một cái 'Quên' chữ, quên chiêu, quên kiếm, quên khí, đem kiếm chiêu cùng kiếm, khí, toàn bộ cũng bỏ ra, kiếm trong tay mới có thể chân chính cùng kiếm khách hòa làm một thể.

Loại thứ hai cảnh giới, cũng là một cái 'Quên' chữ, bất quá, lần này là muốn

quên mình, quên địa, quên ngày, làm kiếm khách cùng thiên địa hòa làm một thể, Tự Nhiên cũng liền không cần bất kỳ binh khí nào, thiên hạ vạn vật đều có thể là kiếm.

Về phần loại thứ ba cảnh giới 'Vô Kiếm ". kì thực là phải tìm được trong lòng mình chân chính kiếm, nói nhưng là một cái 'Có' chữ, có kiếm, có ngày, có ta. . . làm kiếm là mình kiếm, thiên địa là mình thiên địa, ta mới thật sự là ta. . ."

Mộ Tiêu Hàn cùng Lăng Lạc Tuyết đều là sắc mặt xuất thần, lâm vào trầm tư.

Tần Xuyên này một nói tỉ mỉ, đem ba loại đầu kiếm ý cảnh giới, mảnh nhỏ chia làm chín cảnh giới, mặc dù hẳn nói rất là đơn giản, nhưng chân chính muốn làm, nhưng là vô cùng gian nan!

Bất luận kẻ nào, cũng thân ở trong thiên địa này, muốn quên thiên địa này, lại nói dễ dàng sao?

Mà tìm tới thuộc về mình thiên địa, càng là muôn vàn khó khăn!

"Kia. . . loại thứ tư Thần Kiếm đây?" Liễu Hàn Yên không phải là kiếm khách, cho nên cũng không quá xuất thần, ngược lại tốt kỳ hỏi câu.

Tần Xuyên bất đắc dĩ giang tay ra, "Cái này. . . ta cũng không biết nói thế nào, bởi vì tự ta cũng không lý tới ra điểm đầu mỗi tới. . ."

Lời này vừa nói ra, Mộ Tiêu Hàn cùng Lăng Lạc Tuyết nhưng là bỗng nhiên cả kinh.

"Tần Xuyên huynh, người nói. . . người còn chưa lĩnh ngộ được 'Thần Kiếm ". chẳng lẽ nói, người đã đạt tới trong truyền thuyết 'Vô Kiếm' cảnh, tìm được thuộc về mình Nhất Phương Thiên Địa! ?" Mộ Tiêu Hàn rung động trực tiếp đứng dậy.

Tần Xuyên chuyển con người suy nghĩ một chút, xin lỗi lắc đầu nói: "Ta cũng không biết, bởi vì ta kiếm ý cảnh giới, so với ta tu vi cao hơn rất nhiều.

Bây giờ ta. . . giống như là trên đỉnh đầu treo một cái bánh nướng, ta nhảy cõn lên miễn cưỡng dùng đầu lưỡi liếm một liếm, thường thức một chút mùi vị, nhưng cuối cùng không thể cầm ở trên tay nhất khẩu khẩu cần thận tỉ mỉ.

Khả năng chỉ có chờ ta sửa là chân chính xứng đôi rồi ta kiểm ý cảnh giới, ta mới có thể cắt thân thể sẽ, rốt cuộc là dạng gì cảnh giới đi."

Mặc dù nói không hiểu tại sao Tần Xuyên hết lần này tới lần khác cầm một cái bánh nướng làm tỷ dụ, nhưng Mộ Tiêu Hàn cùng Lăng Lạc Tuyết hay lại là hiểu, Tần Xuyên là thực sự tới bọn họ sư phó Dược Thương Hải cũng không có thể đến đạt đến cảnh giới.

Thật ra thì cũng muốn đặc thông, dù sao Tần Xuyên sử dụng ra bất hủ Thanh Liên kiếm ý, là Dược Thương Hải cũng không sử dụng ra được.

"Tần Xuyên huynh lời vàng ngọc, Tiêu Hàn nhớ kỹ trong lòng, có Tần Xuyên huynh như vậy ngọn đèn chỉ đường, Tiêu Hàn cũng càng thêm khát vọng, tương lai có thể đột phá đến 'Vô Kiếm' cảnh, đến lúc đó, xin Tần Xuyên huynh dạy bảo", Mộ Tiêu Hàn ý chí chiến đấu tràn đầy địa đạo.

Tần Xuyên vỗ vỗ bả vai hắn, "Cố gắng lên, Tiêu Hàn huynh, mặc dù người đời này đẹp trai hơn ta là không có cơ hội, nhưng so kiếm thắng ta còn là có thể"

Ai ngờ vừa ra miệng, bên cạnh Lăng Lạc Tuyết liền hừ một tiếng, "Trước sau như một không biết xấu hổ. . . Liễu Hàn Yên người cũng không để ý quản chông người" .

Liễu Hàn Yên là căn bản không phản ứng, ngược lại Tần Xuyên vui vẻ, "Ha ha, Tiểu Tuyết Nhi, người cuối cùng chủ động theo ta hử di chuyển, thừa dịp cơ hội này, người có thể hay không nói cho ta biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì? thế nào nghe Tiêu Hàn huynh nói, người nghĩ đánh thắng ta? vậy thì vì cái gì?"

"Sư huynh! người thế nào với hần nói bậy bạ a!" Lăng Lạc Tuyết nóng nảy, đỏ mặt thở phì phò nói.

Mộ Tiêu Hàn mặt đầy bất đắc dĩ, "Sư muội, có lời gì, hôm nay hãy cùng Tần Xuyên huynh nói rõ đi, sư huynh cũng không nỡ tâm nhìn người một mực ở Thiên Kiếm Trì hành hạ chính mình a" .

Lăng Lạc Tuyết cắn một cái hàm răng, đột nhiên một cái lôi Tần Xuyên tay, hướng Lạc La đình trong buồng đi tới.

"Liều Hàn Yên! mượn chông người năm phút!"

Tần Xuyên hô to: "Năm phút! ? ta sức bền làm sao có thể mới năm phút! ? người chớ xem thường người. . ."

"Im miệng! lão nương mới không phải muốn với người. . . đi mau! đi mau!"

Lăng Lạc Tuyết cũng lười giải thích thêm, kéo Tần Xuyên vào phòng sau, trực tiếp dùng sức đóng cửa phòng.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 595: Ta Cho Là Rất Kín Đáo

0 595

Tần Xuyên bị như vậy kéo vào trong nhà, tâm tình khó tránh khỏi tiểu kích động.

Lăng Lạc Tuyết chính là vừa vào nhà sau, sẽ dùng một loại muốn nói còn nghi thần sắc nhìn nam nhân, tựa hồ đang nghĩ (muốn) làm sao mở miệng.

Tần Xuyên ưỡn mặt cười nói: "Tiểu Tuyết a, người xem người chuyện này. . . ta cảm thấy đặc hai ta còn không có tiến triển đến một bước này đâu rồi, người vội vàng tâm tình ta có thể hiểu được, nhưng ta không phải là cái loại này tùy tiện người a. . . dĩ nhiên, người nhất định phải. . ."

Nhưng là, Lăng Lạc Tuyết cũng không tâm tình với nam nhân nói cười, nàng trực tiếp đột ngột hỏi "Tại sao không tìm đến ta?"

"À?" Tần Xuyên buồn bực, không biết có ý gì.

"ta là nói, lần đó ở Tần gia với người phân biệt sau, người tại sao không đến Thần Kiếm môn tìm ta?" Lăng Lạc Tuyết ánh mắt sáng quắc hỏi.

Tần Xuyên bất minh sở dĩ, gãi đầu một cái, "Tìm người? tại sao phải đi tìm người? người không nói với ta a, người không phải là hồi Thần Kiếm Môn tu luyện, chuẩn bị Chân Long đại hội sao" .

Lăng Lạc Tuyết hốc mắt có chút phiếm hồng, "Nhưng là. . . nhưng là người thiên phú đó Minh Chủ động ôm ta! như vậy là tại sao! ?"

Tần Xuyên ngạc nhiên, cẩn thận một lần nghĩ, mới đáp: "Ngày đó người nói, cho tới bây giờ sẽ không người quan tâm người mặc cái gì, cũng không người đem người trở thành một cái đơn thuần cô gái nhìn, ta cảm thấy đặc nên cho người một chút giúp đỡ, dù sao dung mạo người rất đẹp a. . . cho nên ta liền ôm một cái người, hắc hắc. . . ôm mỹ nữ mà, ai không vui a" .

Lăng Lạc Tuyết gương mặt dâng lên một tia đỏ ửng, có thể lại có chút không cam lòng nói: "Liền. . . chính là đơn giản như vậy? không khác (đừng) nguyên nhân?"

"Khác (đừng) nguyên nhân? có ý gì. . ." Tần Xuyên càng phát ra rơi vào trong sương mù.

"Ồ kìa! gặp chết lão nương rồi!" Lăng Lạc Tuyết quả thực không nhịn được, giậm chân một cái, thở phì phò nói: "Ta liền hỏi người, trong lòng người có ta hay không! ?"

Tần Xuyên đầu cảm giác trống rỗng, lăng trong chốc lát, cẩn thận đẩy một cái như vậy gỗ, cuối cùng suy nghĩ minh bạch một ít chuyện. . .

Lăng Lạc Tuyết hơn phân nửa là hiểu lầm, cho là mình ôm nàng là đối với nàng tỏ tình, từ đó động thiếu nữ trái tim, cho nên trước khi chia tay sau khi, còn mời chính mình đi Thần Kiếm môn.

Chỉ bất quá, Tần Xuyên thật đúng là không suy nghĩ nhiều, chỉ là muốn Chân Long đại hội thời điểm hai người là có thể gặp được, cũng không có quá khứ Thần Kiếm môn nhìn nàng.

Bởi như vậy, ở trên núi chờ đợi Lăng Lạc Tuyết dĩ nhiên là cảm thấy, là mình lừa gạt nàng cảm tình.

Điều này cũng không có thể nói Lăng Lạc Tuyết tự mình đa tình, bởi vì Tần Xuyên quả thật chủ động có một ít cử chỉ thân mật, cũng có hấn sai lầm.

"Tiểu Tuyết, tâm lý ta tự nhiên là có người, nhưng ta cho là. . . người chẳng qua là coi ta là bằng hữu a, dù sao ta nhận biết thời gian không lâu a", Tần Xuyên cười khở.

Lăng Lạc Tuyết ánh mắt lộ ra vẻ mất mát, trầm mặc lại, "Quả nhiên. . . là ta quá tự mình đa tình, cũng vậy, thật ra thì Thánh Giáo xâm phạm ngày ấy, ta nhìn thấy người và Liễu Hàn Yên giữa ánh mắt, ta cũng biết, ta không thắng được nàng" .

Tần Xuyên trong đầu nghĩ, này sao có thể so với, hần và Liễu Hàn Yên đầu gì từ nhỏ đã lẫn nhau biết với nhau, gặp mặt sau lại kết hôn rồi, việc trải qua nhiều lần như vậy sinh tử, cùng giường chung gối.

Hần và Lăng Lạc Tuyết mặc dù có lúc sống chung, nhưng cũng không có thật hiểu được rất sâu, thậm chí Tần Xuyên cũng không biết, Lăng Lạc Tuyết thích hần.

Chỉ bất quá, đối với đời sống tình cảm phi thường thiếu, không có kinh nghiệm gì Lăng Lạc Tuyết mà nói, nàng lấy vì ôm một cái cùng một cái hôn, lại có thể thay thế đồng hồ rất nhiều chuyện.

"Trở về tông môn sau, ta vẫn cho là người sẽ đến xem ta, có thể người một mực không đến, sau đó liền nghe nói, người đem Cơ Vô Song đánh cho tàn phế. . . ta mới biết, người nguyên lai một mực che giấu thực lực.

Ta lúc ấy tâm lý rất tức giận, cảm thấy người căn bản xem thường ta, lừa ta, coi ta là đũa ngọc như thế. . ."

Lăng Lạc Tuyết nhớ lại khi đó trong lòng, có chút cười một cái tự giễu, "Bây giờ nghĩ lại, ta thật là kẻ ngốc, cho tới nay đều là ta quá trì độn, quá ngây thơ rồi. . . vì như vậy một ít căn bản không tồn tại sự tình, ghi hận người lâu như vậy" .

Tần Xuyên rất là ngưỡng ngừng sờ sờ mặt, "Không có cách nào ai bảo ta đáng dấp đẹp trai như vậy, giống như người vậy mỹ nữ thích ta, cũng là rất bình

thường. . .

Bất quá, Tiểu Tuyết người dừng nản chí, ta xem người bây giờ để tóc dài so với trước kia đẹp hơn có khí chất hơn rồi, thật có ý hướng, ta nhưng lấy thử trước ước hẹn chứ sao. . ."

"Thích, không biết xấu hổ", Lăng Lạc Tuyết cao ngạo ngẩng đầu một cái ưỡn ngực, "Người nếu là làm đàn ông ta, ít nhất phải coi ta là thành người tối thích nữ nhân mới được, trừ phi người ngay trước Liễu Hàn Yên mặt, nói người yêu ta thẳng được nàng, nếu không đừng mơ tưởng!"

Tần Xuyên sắc mặt một khổ, đây không phải là làm người khác khó chịu sao, để cho hẳn ở bất kỳ một người hồng nhan tri kỉ trước mặt, cũng không thể nào làm được a.

"Bất quá. . . đem chuyện này nói ra, ta cũng không có gì tư tưởng rồi, ta cũng không tin, ta không sánh bằng họ Liễu, sớm muộn cũng có một ngày, ta muốn người cùng với nàng ly hôn, xin tới cưới ta!" Lăng Lạc Tuyết ý chí chiến đấu tràn đầy nói.

Tần Xuyên dở khóc dở cười, cô nàng này thật đúng là quyết tâm coi Liễu Hàn Yên là tử địch, bất quá hẳn đối với lần này rất là "Vui vẻ yên tâm" .

"Tiểu Tuyết a, ta cảm thấy đặc người vẫn rất có tiềm lực, người nhất định phải cố gắng lên, có cần phải ta có thể cho người thương lượng cửa sau", Tần Xuyên thâm ý sâu sắc địa nhìn người đàn bà.

Lăng Lạc Tuyết như có điều suy nghĩ, đột nhiên đi lên trước một bước, gần sát Tần Xuyên.

Nguyệt Mi như tranh vẽ, môi đỏ như Chu Sa, một tấm tinh xảo trên gò má, một đôi như bảo thạch con người, như vậy chớp nhìn Tần Xuyên.

Tần Xuyên nuốt nước miếng một cái, "Ừng ực", hô hấp nữ nhân hô hấp, nhịp

tim đi theo gia tốc đứng lên.

Lăng Lạc Tuyết trong mắt một màn kia không kèm chế được cùng tràn đầy xâm lược thần thái, là như vậy đặc biệt có sức dụ dỗ, để cho người không khỏi dâng lên lòng chinh phục ngấm. . .

"Tiểu Tuyết. . . người. . . hí!"

Tần Xuyên chính muốn nói gì, chợt cảm giác có một con tay, bỏ vào bên hông hẳn!

Lăng Lạc Tuyết chính lặng lẽ dùng bàn tay trắng nõn, theo Tần Xuyên eo ếch, một mực đi xuống, từ từ mảy mò đến Tần Xuyên giữa hai chân, kia một bộ vị mấu chốt. . .

"Người nói thương lượng cửa sau. . . có phải hay không muốn ta. . . cho người nơi này thoải mái?"

Tần Xuyên cơ hồ trong nháy mắt liền chống lên phía dưới lều nhỏ, mặc dù này bên trong chùa quần rất rộng rãi thoải mái, nhưng như cũ không ngăn cản được kia cao vút hùng phong.

"Ta. . . ta đã cho ta rất kín đáo. . ."

Lăng Lạc Tuyết đột nhiên quyến rũ cười một tiếng, ánh mắt lộ ra một vết giảo hoạt: "Sắc! lang!"

Nữ nhân quát to một tiếng, sau đó cái tay kia đột nhiên trở nên "Hung tàn", hung hãn nắm một cái Tần Xuyên Đại Bảo Bối!

"Oh! —— "

Lục La trên đỉnh núi gỗ bên ngoài đình, Liễu Hàn Yên với Mộ Tiêu Hàn đều nghe được Lăng Lạc Tuyết một tiếng kêu mắng, cùng Tần Xuyên hét thảm một tiếng.

Liễu Hàn Yên mặt đầy ổn định, tựa hồ sớm đoán được sẽ phát sinh loại sự tình này, bất quá Mộ Tiêu Hàn chính là rất là cuống cuồng, cho là Tần Xuyên thật đối với (đúng) Lăng Lạc Tuyết làm cái gì.

Chính tốt hơn năm phút đáng vẻ, Lăng Lạc Tuyết đẩy cửa ra, đại nghĩa lắm nhiên địa đi ra, hất đầu phát, "Liễu Hàn Yên, quản quản chồng người, quá đói khát rồi! người đem hũn dạy tốt rồi, ta trở lại thu hũn! đại sư huynh, chúng ta đi!"

Mộ Tiêu Hàn thò đầu vừa nhìn, phát hiện Tần Xuyên chính che chính mình chỗ ấy, ý vị địa hút khí lạnh đầu rồi, hơi lộ ra lúng túng với Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên nói lời từ biệt, đi theo rời đi.

Tần Xuyên bính bính khiêu khiêu ra nhà, thấy Liễu Hàn Yên chính nhất mặt lạnh nhạt nhìn hũn, yếu ớt nói: "Lão bà. . . người đừng hiểu lầm a, ta là bị Lăng Lạc Tuyết ám toán!"

"Nếu như không có chuyện gì rồi, chúng ta cũng xuống núi thôi", Liễu Hàn Yên căn bản lười quản rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hoặc là không cần hỏi cũng đoán được.

Tần Xuyên buồn rầu, "Đàn ông người nơi này cũng sắp sừng, người không cho ta đâm bóp một chút?"

Liễu Hàn Yên thở dài, lắc đầu một cái, lười xen vào nữa hũn, tự mình đi trước.

"Chớ đi a lão bà! chờ ta đồng thời! ai yêu! đau quá đau. . . kéo tới trứng. . ."

...

Thái Bình Dương hải phận quốc tế, chuyển du lịch sang trọng Tàu Thuyền thượng.

Cởi ra một cái thân tu nữ phục, đổi lại một thân màu đen lộ cánh tay tu thân

áo đầm, thả một con kế tiếp ô tóc đen dài Teresa, ung dung tao nhã khí chất nhìn một cái không sót gì.

Đi đang trang sức chuyển du lịch sang trọng Tàu Thuyền trong phòng khách, Teresa có chút hăng hái nhìn mấy tấm Bạch Dạ từ các nơi trên thế giới đấu giá tới danh họa sau, gật đầu một cái.

"Không tệ a, ta đem ra con gái, thường thức chính là không tầm thường", Teresa cười tủm tỉm quay đầu, nhìn phía sau Bạch Dạ cùng Phù Lôi Nhã.

Bạch Dạ sắc mặt lãnh khốc, từ tốn nói: "Giáo Chủ thích lời nói, trên thuyền còn rất nhiều danh họa" .

"Họa khá hơn nữa, cũng phải có tâm tình thường thức mới là, rất đáng tiếc. . . Bốn giáo chủ hiện tại tâm tình rất bình thường", Teresa nói tới chỗ này, sắc mặt trở nên âm trầm.

Bạch Dạ hai tay nắm chặt, thật ra thì nàng sớm đoán được Teresa sẽ tìm tới, dù sao Thánh Giáo tính toán hoa xảy ra ngoài ý muốn, hơn nữa vừa lúc là Tần Xuyên xuất hiện ở Chân Long trong đại hội, Teresa tất nhiên là lại tức giận.

"Tại sao không nói chuyện? ta con gái bảo bối?"

Teresa đột nhiên đưa tay, một cái nắm được Bạch Dạ cằm, đem nữ nhân mặt nâng lên, dùng âm lãnh ánh mắt nhìn chăm chăm nàng.

"Ta lúc đầu phí hết tâm tư với người diễn như vậy một tuồng kịch, cũng không phải là cho người ở Hoa Hạ ăn nhậu chơi bời, đang đấu giá đi tiêu tiền như nước, ở trên du thuyền phơi tắm nắng!"

Tại sao Kiếm Ma sẽ xuất hiện ở Chân Long đại hội! tiểu tử kia lại đến cùng là cảnh giới gì thực lực! ? người ngược lại cho ta rất rõ ràng nói rõ ràng a! !"

Thấy nữ nhân không nói tiếng nào, Teresa tựa như cùng phun ra núi lửa, một bạt tai hung hăng quất vào Bạch Dạ trên mặt!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 596: Thời Gian Chi Mệnh Luân

0 596

Bạch Dạ căn bản không dám phản kháng, lần này rút ra cho nàng mới ngã xuống đất, khoe miệng chảy ra máu.

"Ngự Kiếm, Cuồng Dao, Thần Phong ba cái Đường tinh nhuệ, coi là mai phục ở Thanh Long Tự Khổ Bi, lần này Chân Long đại hội, vốn nên không sơ hở tí nào! chính là chúng ta Thánh Giáo trở lại Hoa Hạ một cái Trọng Pháo!

Cũng bởi vì nửa đường toát ra một cái Kiếm Ma, liền hại cho chúng ta tổn thất hơn ba mươi tên gọi Tiên Thiên Vũ Giả! thành khắp thiên hạ trò cười! ngay cả hải ngoại trang viên những người đó cũng xem chúng ta trò cười!

Nếu là như vậy trở lại năm sáu trở về, há chẳng phải là ta Thánh Giáo gìn giữ ở Hoa Hạ các nơi huyết mạch đặc đoạn tổng hầu như không còn! ? Kiếm Ma vốn là người nên nhìn chăm chăm, người cũng đã biết chính mình không làm tròn bổn phận nghiêm trọng đến mức nào! ?" Teresa mắng.

Phù Lôi Nhã thấy vậy, vội vàng quỳ sụp xuống đất, cầu khẩn nói: "Giáo Chủ bớt giận! Kiếm Ma thực lực thật không cách nào phán đoán, hẳn ngay cả tông sư Hắc La Sát đều có thể tùy tiện áp chế, lấy thực lực chúng ta căn bản là không có cách hiểu hẳn toàn bộ thực lực.

Hơn nữa lần này bởi vì đột nhiên toát ra cái Vong Giả Chi Khu Cơ Vô Song, huyền não chủ nhân cùng Kiếm Ma tách ra, Kiếm Ma cũng là tạm thời đi Chân Long đại hội, chủ nhân thật không thể nào biết được hết thầy các thứ này a. . ."

Teresa sắc mặt biến Huyền đến, nhìn không khí trầm lặng co quắp trên mặt đất Bạch Dạ, cười lạnh nói: "Thế nào, Phù Lôì Nhã còn thay người giải bày, chính người cũng không sao nghĩ (muốn) thanh minh cho bản thân?"

Bạch Dạ mặt không thay đổi ngẩng đầu, "Ta ra lệnh là Giáo Chủ cho, Giáo Chủ coi như đánh chết ta, ta cũng không thể nói gì được" .

"Ha ha. . ." Teresa giận quá thành cười, "Còn học được cho ta giả chết rồi hả? yên tâm, phải chết cũng sẽ không khiến người bây giờ chết! đem người nuôi lớn như vậy, cho người làm Thánh Nữ, coi như làm một con cờ, cũng phải vật tẫn kỳ dụng, người sứ mệnh còn xa xa chưa xong đây!"

Bạch Dạ hốc mắt phiếm hồng, "Ta. . . ta đối với ngài mà nói, thật chỉ là một con cờ sao?"

Teresa hừ nhẹ, "Dĩ nhiên không phải, ngoại trừ làm một con cờ, cũng coi là nữ nhi của ta a. . . bất quá, tên gì không trọng yếu, mấu chốt muốn xem người có thể vì ta làm gì. . ."

Bạch Dạ ánh mắt một chút âm đạm, ngay sau đó yên lặng từ dưới đất bò dậy, đạo: "Ta hiểu được, ta đây nếu là nói cho ngài, đã tìm được Tần Xuyên ẩn tàng hai món Thần Vật, cũng chôn giấu ở Tần Xuyên ngôi nhà trong vườn hoa, ngài cảm thấy cái này thành quả như thế nào?"

"Cái gì! ?"

Teresa quả nhiên thần sắc vui mừng, "Hai món Thần Vật! ? Kiếm Ma một mình hẳn cầm hai món? !"

Bạch Dạ gật đầu, "Vâng, hẳn hẳn đem Úc Kim Hương đồng minh kia một món cũng lấy được rồi" .

Teresa ánh mắt lóe lên, đi tới lui mấy bước, đạo: "Kia hai món Thần Vật, người thừa dịp hẳn không có ở đây thời điểm, len lén lấy ra cho ta, không muốn

lộ ra chân tướng. chỉ cần làm xong, lần này chúng ta Chân Long đại hội kế hoạch thất bại, cũng liền đặc xá người vô tội rồi!"

Bạch Dạ híp mắt một cái, rất là tò mò mà nói: "Thần Vật. . . thật trọng yếu như vậy? là bởi vì cái đó 'Tinh chi Bỉ Ngạn' truyền thuyết sao? nếu như kia chỉ là truyền thuyết, chúng ta làm hết thầy há chẳng phải là uổng phí sức lực?"

"Coi như là truyền thuyết! coi như không cách nào ấn chứng! cũng phải hợp lại tẩn bất cứ giá nào! bởi vì chỉ cần có một phần vạn tỷ lệ thành công, đáng giá được!" Teresa nói như đinh chém sắt.

Bạch Dạ thở dài, "Tinh chi Bỉ Ngạn, thật như vậy mấu chốt?"

"Mấu chốt?" Teresa phảng phất nghe được hoang đường tới cực điểm từ ngữ, giễu cợt nói: "Nữ nhi của ta, người chính là quá ngây thơ rồi. . . người cho rằng là, có thể để cho thánh giáo chúng ta trở nên bỏ ra bất cứ giá nào, thậm chí thiếu chút nữa diệt vong bảo bối, là đơn thuần 'Mấu chốt' mà thôi?"

Teresa trong mắt, thiêu đốt sáng quắc đục vọng, thật chặt năm chặt quyền, đạo: "Chúa tể thời gian chi mệnh luân, không chế Vĩnh Hằng bí ẩn, năm giữ Tinh chi Bỉ Ngạn. . . chính là năm giữ hết thầy!"

. . .

Rời đi thành phố Đông Hoa cũng có đoạn thời gian, trở lại chỗ ngồi này quen thuộc thành phố, tuy nói không khí không bằng Lục La trên đỉnh núi được, nhưng Tần Xuyên hay lại là cảm giác càng thân thiết.

Khoảng cách hết năm cũng không còn lại bao nhiêu ngày, Tần Xuyên suy nghĩ ở trước tết, thế nào cũng phải tìm được Cơ Vô Song cái này tai họa ngầm, cũng tốt để cho các cô gái có thể qua tốt năm.

Chỉ tiếc, tiên tri hệ thống một mực không bắt được Cơ Vô Song vị trí cụ thể tin tức, cũng không biết Cơ Vô Song là trốn đi, hay lại là Vong Giả Chi Khu tác

dụng phụ cho phép, để hấn chết ở nơi nào rồi.

Rất hiển nhiên, biết rõ mình không phải là đối thủ sau, Cơ Vô Song chắc chắn sẽ không chính diện tới tìm thù, muốn trả thù cũng nhất định là đánh lén.

Cho nên, Tần Xuyên để cho có thể trở về Đông Hoa các cô gái, lục tục đều trở lại, hơn nữa cũng không ở những địa phương khác, ngụ ở Bích Hải Sơn Trang Bạch Dạ chỗ ở.

Cứ như vậy, cũng liền dễ dàng Tần Xuyên có thể làm hết sức bảo vệ tốt các cô gái.

Đương nhiên, Tần Xuyên cũng không phải cái loại này thích thuộc về bị động người, hấn từ đầu đến cuối suy tư hai ngày, suy nghĩ phản chính thân phận của mình cũng đã công khai, dứt khoát liền hoặc là không làm không thì làm triệt để, với quốc thổ An Toàn Bộ tới một "Chính diện tiếp ~" !

Tần Xuyên liên lạc với Tổng Bảo Khôn, nói với hấn Cơ Vô Song biến thành Vong Giả Chi Khu, dự định trả thù xã hội chuyện. . .

Mặc dù nói Cơ Vô Song lớn nhất cừu hận mục tiêu là chính mình, nhưng hấn dù sao cũng bị quân đội vứt bỏ, cho nên, biết được Cơ Vô Song trước tới trả thù, Tổng Bảo Khôn các loại (chờ) cũng cũng rất để ý.

Sắp hết năm, nếu là bởi vì một cái điên cuồng cái xác biết đi ở Đông Hoa bị thương bao nhiêu lão bách tính, vậy bọn họ khẳng định cũng qua không tốt năm.

Vì tốt hơn hiểu Cơ Vô Song tình trạng, cũng chuẩn bị phương án ứng đối, đặc công khoa trường khoa Tổng Viện, lại lần nữa đến cửa viếng thăm.

Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên ở nhà chiêu đãi nàng, đuổi theo trở về so với, này lần gặp gỡ bao nhiêu bầu không khí muốn nhẹ nhóm một chút.

Dù sao Tổng Viện đã không cần dò xét Tần Xuyên có phải hay không Kiếm Ma, mà Liễu Hàn Yên với Tổng Viện hoặc nhiều hoặc ít có chút giao tình.

Tổng Viện hỏi rõ Vong Giả Chi Khu tin tức sau, với Tần Xuyên vừa thương lượng, quyết định phái ra đặc công, ở thành phố Đông Hoa nội mở ra bí mật trải thảm kiểm soát, một khi phát hiện Cơ Vô Song, liền do Tần Xuyên chủ đạo, Quốc An phái đặc công cùng quân đội hiệp trợ, đồng thời giải quyết.

Tần Xuyên Tự Nhiên cảm thấy không thành vấn đề, để bảo đảm chính mình các cô gái an toàn, hẳn dù là mạo hiểm sử dụng đến Âm Năng Lượng, cũng phải giết chết Cơ Vô Song.

Hắn tin tưởng Cơ Vô Song chắc chắn sẽ không rời đi thành phố Đông Hoa, bởi vì hắn thời gian không nhiều lắm, chạy loạn khắp nơi chỉ có thể tăng thêm nguy hiểm, chờ đợi hết năm thời điểm, mọi người buông lỏng thư giãn sẽ xuất thủ, hẳn là hẳn kế hoạch.

Chờ chuyện công nói xong sau, Tổng Viện cũng không đi vội vã, nàng do dự một chút, hỏi "Tần Xuyên. . . người có phải hay không. . . gặp qua Mỹ Nại Tử cùng Huệ Tử?"

Nàng biết Tần Xuyên là Kiếm Ma, Tự Nhiên biết hắn đi Phù Tang, cũng đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện.

Tần Xuyên rất là ngoài ý muốn, "Ta nghĩ đến người không muốn thừa nhận, xem ra người chính là chưa quên các nàng?"

Tổng Viện hốt mắt phiếm hồng, đạo: "Người đừng hiểu lầm, ta chỉ là muốn biết, các nàng. . . vẫn khỏe chứ?"

"Kia nói thật, các nàng trải qua cũng chưa ra hình dáng gì", Tần Xuyên giang tay ra.

"Các nàng thế nào?" Tổng Viện nghe một chút, lập tức truy hỏi.

Tần Xuyên trong bụng cười thầm, ngoài miệng nói không phải là rất quan tâm, có thể rõ ràng hay là ở ư, dù sao cũng là ruột thịt xương thịt, làm mẫu tính

(*bản năng của người mẹ) bị đánh thức, chắc chắn sẽ trở nên để ý.

Tần Xuyên cũng không giấu giếm, đem Toda chị em gái biến thành nghệ Kỹ, lại bị cha lão hộ Điền lần áp chuyện đơn giản nói xuống.

Nghe đến mấy cái này nội dung, Tống Viện rốt cuộc không nhịn được, nước mắt lăn chã địa rơi xuống.

Một bên Liễu Hàn Yên thấy như vậy một màn, không khỏi có chút kinh ngạc, bởi vì nàng từ không nghĩ tới, đặc công xuất thân Tống Viện, sẽ có không khống chế được tâm tình mình thời điểm.

"Sắp hai mươi năm. . . khi đó ta vì cầm công lao, chứng minh tự mình ở Tống gia địa vị, đón nhận đi đỡ tang trong đó điệp nhiệm vụ. . .

Tổ chức cho ta nhiệm vụ, là đem một loại đông đại sở nghiên cứu nội, chính nghiên cứu tân hình quân công ẩn hình nước sơn tài liệu bắt vào tay, mà khi đó ta chỉ có thể là mau tiếp xúc kia sở nghiên cứu, chính là tìm người bên trong gần hơn quan hệ.

Toda khi đó là đông đại trợ giáo, cũng là ở đâu nghiên cứu viên, ta vì không khiến người ta hoài nghi, với hãn yêu kết hôn, khi hãn đời thứ hai thê tử, hoàn sinh rồi Mỹ Nại Tử, tốt có thể làm cho hết thảy càng làm cho người ta tin phục. .

Sau đó ta lấy được rồi nước sơn cách điều chế sau, thật cao hứng, liền đem nơi đó gia đình trực tiếp vứt bỏ, chạy trở về kinh thành, đem đồ vật nộp lên cho quốc gia" .

Tống Viện tự trách địa nước nở nói: "Ta một mực dùng tự mình tê đại phương thức, tự nói với mình, kia hết thảy cũng là vì ích lợi quốc gia, ta không có làm sai bất cứ chuyện gì. . .

Nhưng người lần trước vừa nhắc tới kia đoạn chuyện cũ, ta mới phát hiện, là

ta sai lầm rồi, ngay cả mình hài tử cũng chiếu cố không được, nói quốc gia nào đại sự, ta có lỗi với đó lưỡng cá hài tử. . . ta tốt nhớ các nàng. . ."

Thấy Tống Viện ngồi ở trên ghế sa lon khóc, Liễu Hàn Yên yên lặng cầm một cái khăn giấy đưa tới, sau đó nói với Tần Xuyên: "Người làm cho các nàng đến đây đi, ta biết người nhất định là có các nàng phương thức liên lạc. . ."

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 597: Tần Xuyên Bí Mật

0 597

"Lão bà, người coi ta là thành người nào! ? ta giống như là cái loại này thấy nữ hài liên lưu phương thức liên lạc nam nhân sao? !" Tần Xuyên vỗ ngực hỏi.

Liễu Hàn Yên gật đầu một cái, biểu tình rất nghiêm túc, "Ừ" .

Tần Xuyên một trận nhục chí nằm trên ghế sa lon, hướng về phía trần nhà thẳng thở dài: "Được rồi, thật ra thì lần trước các nàng nói suy tính có muốn tới hay không, ta lại cùng với các nàng liên lạc một chút, nhìn các nàng nghĩ đến thế nào" .

Tống Viện nghe nói như vậy, lại vô cùng khẩn trương, "Các nàng có thể hay không phi thường hận ta. . . nếu là thấy các nàng, ta nên nói như thế nào. . ."

"Nên nói như thế nào, liền nói thế nào, thiên đại chuyện, cũng không sửa đổi được mẹ con các người quan hệ, hơn nữa, không thấy mặt làm sao biết kết quả như thế nào", Tần Xuyên cười một tiếng.

Tống Viện có chút sững sốt một chút, thư thái thở dài, "Người nói đúng, không bất kể các nàng có thể hay không tha thứ ta, ta ít nhất nên cho các nàng một câu trả lời thỏa đáng" .

...

Tây nam tinh, Cơ gia.

Mặc dù Chân Long trong đại hội cuối cùng chấn nhiếp quần hùng, là Tần

Xuyên cái này Kiếm Ma, nhưng Cơ Vô Danh biểu hiện như cũ để cho toàn bộ Cơ gia phía dưới Tiểu Gia Tộc cùng thế lực cũng phi thường coi trọng.

Trải qua mấy ngày nay, Cơ gia ngoài cửa ngựa xe như nước, đến cửa chúc tết số người, so với hai năm trước nhiều nhiều.

Theo lý thuyết, Cơ Vạn Lý cùng Cơ Vạn Niên hai huynh đệ muốn vô cùng hài lòng mới là, chỉ là bởi vì Chân Long đại hội "Khen thưởng" vấn đề, để cho bọn họ thương xuyên thấu qua đầu óc.

Cơ Vô Danh vừa không muốn tiếp nhận Thất tướng quân chỗ ngồi, cũng không chịu tiếp nhận Viêm Long Lĩnh trợ giúp, thử đánh vào cảnh giới tông sư.

Giống như Tần Xuyên ban đầu suy đoán như thế, Cơ Vô Danh chỉ muốn dựa vào thực lực của chính mình đánh vào tông sư, căn bản không muốn dựa vào ngoại lực.

Bởi như vậy, Cơ gia cái này hạng nhất, lộ ra rất là lúng túng, chỉ có thể trở mắt nhìn tưởng thưởng lưu lạc tay người khác.

Gió rét lạnh liệt, cho dù là nam phương, mùa màng này ban đêm cũng đủ Ngưng Thủy thành băng.

Ở vào mỹ nghệ tập đoàn Kỳ nhà tiếp theo câu lạc bộ tư nhân nội, một gian rộng rãi đại phòng ngủ, lại ấm áp như xuân.

Hôm nay chạng vạng tối thời điểm, Tần Hà từ Giang tỉnh bay tới, tìm tới Cơ Mỹ Nghệ sau, nhiều ngày không thấy đây đối với "Chị em" cũng đã đánh nhau kịch liệt đến bây giờ, đứt quãng, cũng qua hai cái giờ, trải qua mấy tua giao phong.

Hai người được cái mình muốn, cũng liền để cho đoạn này quan hệ, một mực duy trì đến bây giờ.

Mấy phút sau, hai người ngồi phịch ở trên giường lớn, ướm nhẹ ga trải

giường chứng kiến đầy đủ mọi thứ.

Cơ Mỹ Nghệ vuốt ve Tần Hà gương mặt, cười quyến rũ nói: "Thân ái, không nên quá lo lắng, mặc dù bây giờ xem ra, muốn chính diện đối phó Tần Xuyên không quá dễ dàng, nhưng chúng ta cùng đặc biệt Lens tài đoàn hợp tác đã trường túc tiến triển, liền coi như chúng ta nhường ra một bộ phận lợi ích, chúng ta đầu tư chung quy hồi báo, cũng sắp là Tần Xuyên cái đó ăn uống giầy xích công ty hoàn toàn không thể so sánh. Võ thi không sánh bằng hãn, văn thi vẫn là có thể vững vàng áp chế hãn. . ."

"Chỉ cần vừa nghĩ tới, năm nay hết năm thời điểm, cả gia tộc người cũng sẽ quỳ liếm này dã chủng, tâm lý ta hỏa liền thế nào cũng không dùng được. . ."

Tần Hà mặt đầy âm trầm, "Hãn căn bản cái gì đều không vì gia tộc làm qua, chỉ biết giết người, tìm nữ nhân, ở bên ngoài đùa bỡn hoành, thật không biết những người đó vừa ý hãn cái gì, đến lượt giết hãn loại này thế gian gieo họa!"

"Khanh khách. . ." Cơ Mỹ Nghệ cười nói: "Hãn là Kiếm Ma, Kiếm Ma nhưng là có rất nhiều địch nhân, Ta đoán không bao lâu, rất nhiều phiền toái liền sẽ tìm tới hãn, Tần Hà tiểu đệ đệ, Tần Xuyên có thể hay không đoạt của người vị, còn phải xem hãn có thể không có thể sống được đây. . ."

Tần Hà híp mắt, thoáng qua Chư nhiều vẻ suy tư, gật đầu một cái: " Không sai, quốc gia không thể nào thật tín nhiệm hãn, sớm muộn hãn sẽ trở thành Tần gia gánh nặng. ta chỉ cần để cho đám kia lão đầu tử mình bạch, ta so với Tần Xuyên còn có suy nghĩ, bọn họ sớm muộn lại ý thức được ta tầm quan trọng" .

Đang lúc lúc này, tủ trên đầu giường điện thoại di động reo đứng lên.

Cơ Mỹ Nghệ bất mãn bị quấy rầy, nhưng nhìn một cái là mình đi theo trợ lý đánh vào đến, hay lại là tiếp hỏi "Chuyện gì?"

"Đồng. . . chủ tịch HDQT, ngài. . . đệ đệ của ngài tới hội sở. . ."

"Đệ đệ của ta? Vô Danh? hãn làm sao sẽ tới. . ." Cơ Mỹ Nghệ buồn bực, Cơ

Vô Danh có thể là trù luyện công cùng đánh nhau, khác (đừng) hứng thú gì cũng không có Vũ Si.

"Không. . . không phải là, là. . . vô song công tử" .

Cơ Mỹ Nghệ nhất thời sắc mặt tái xanh, thần kinh căng thẳng.

Cơ gia cũng đã được đến Quốc An thông báo, Cơ Vô Song phản bội quốc gia, đầu nhập vào Vu Sư hiệp hội, đã thành Đặc Cấp tội phạm bị truy nã, ngoại trừ Giang tỉnh trên đất trải thảm lục soát bên ngoài, cả nước các nơi cũng phái ra đặc công, tùy thời ứng đối.

Cơ gia dĩ nhiên cũng có đặc công tiến hành theo dõi, nhưng ai có thể nghĩ tới, Cơ Vô Song trở về tây nam tỉnh, cũng không phải về nhà, mà là tìm tới tỷ tỷ mình câu lạc bộ tư nhân!

"Cơ Vô Song tới? hẳn không phải là mất tích sao?" Tần Hà cũng không biết những việc này, còn không rõ ràng lắm sự tình nghiêm trọng tính.

Cơ Mỹ Nghệ sắc mặt lạnh giá, đứng dậy nhanh chóng mặc lên một cái áo ngủ sau, hít thở sâu một hơi, sửa lại một chút tóc.

"Người ở trong phòng, đừng đi ra, bằng không thì chết rồi, ta cũng không chịu trách nhiệm", Cơ Mỹ Nghệ nói xong, lưu lại một mặt dờ dẩn Tần Hà, đẩy cửa đi ra phòng ngủ.

Đi qua hành lang dài, Cơ Mỹ Nghệ đi tới một gian gần sát hồ nhỏ phòng tiếp khách, nơi này bốn phía đều là trong suốt thủy tinh công nghiệp, ban ngày có thể thưởng thức mỹ lệ cảnh hồ.

Vào lúc này, vốn là hẳn không người, nhưng lại có một cái cả người bảo bọc đầu bóng màu đen quái nhân, chính đứng ở đó cửa sổ sát đất trước.

Càng làm cho Cơ Mỹ Nghệ lấy làm kinh hãi, là thượng ngã trong vũng máu, thi thể còn lộ ra gầy đét khô đét nữ phụ tá!

"A!" Cơ Mỹ Nghệ kinh hô lên nhất thanh, "Vô song? người. . ."

Cơ Vô Song chậm rãi xoay người lại, ấn núp ở trong bóng tối tẩm kia khuôn mặt dữ tợn thương, lộ ra vẻ khổ sở nụ cười.

"Chỉ có tận lực đem biết ta hành tung người giết chết, mới có thể che giấu tai mắt người, tử tử của ta, người nên không thiếu như vậy một hai trợ lý đi" .

Cơ Mỹ Nghệ ánh mắt biến ảo chập chờn, cường ép làm cho mình trấn định sau, đứng tại chỗ hỏi "Vô song, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, thân thể người thế nào?"

"Trên người của ta phát sinh chuyện, tử tử các người không phải là hẳn đều biết sao? loại vấn đề này, liền miễn."

Cơ Mỹ Nghệ lộ ra một tia đau thương, "Vô song. . . người đây cũng là tội gì, coi như người mất đi tu vi, cũng có thể từ thương tham chính, làm chuyện khác a."

Cơ Vô Song tự giễu cười một tiếng, "Bây giờ nói hết thầy đều chậm. ta tới nơi này, là nghĩ đem Tần Xuyên một ít bí mật, nói cho tử tử người, như vậy ta mới có cơ hội báo thù. . ."

"Người còn muốn báo thù Tần Xuyên? hẳn là Kiếm Ma, ngay cả tông sư cũng đánh không lại hẳn, chúng ta có thể bắt hẳn như thế nào đây?" Cơ Mỹ Nghệ lắc đầu, "Muốn giết chết hẳn, dựa vào chúng ta căn bản không làm được" .

"Dựa vào chúng ta dĩ nhiên không được, ta vốn tưởng rằng có Vong Giả Chi Khu, là có thể giết chết hẳn, nhưng người này so với ta nghĩ rằng giống giáo hoạt, trên người ẩn giấu thực lực vượt xa ư ta nghĩ rằng giống. . . ta bị hẳn đả thương sau, rất lâu mới khôi phục, nghĩ tới nghĩ lui, cũng không có biện pháp giết chết hẳn.

Thật may ta trước thời hạn rời đi thành phố Đông Hoa, nếu không bị hẳn phát

hiện, liền không có cơ hội đến tìm tỷ tỷ người", Cơ Vô Song cắn răng nghiêng lợi.

"Vô song. . . người nói Tần Xuyên bí mật là cái gì?" Cơ Mỹ Nghệ thử hỏi dò.

Cơ Vô Song toét miệng cười tà nói, "Tần Xuyên bên người, có một kẻ Bạch Dạ nữ nhân, nàng hẳn là Thánh Giáo thành viên trọng yếu, là Quốc An truy xét tội phạm bị truy nã, chỉ bằng vào một điểm này, Tần Xuyên liền cùng Thánh Giáo mất mặt quan hệ.

Tỷ tỷ người chỉ cần đem tin tức này nói cho cha bọn họ, Tần Xuyên liền tất nhiên sẽ có phiền toái, đến lúc đó, hẳn trừ phi buông tha chính mình nữ nhân, nếu không. . . quốc gia liền không tha cho hẳn!"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 598: Ta Suy Nghĩ Nhiều

0 598

"Lại còn có loại sự tình này? !" Cơ Mỹ Nghệ hai mắt tỏa sáng, bây giờ toàn bộ Hoa Hạ đều tại lòng bắt Thánh Giáo, Tần Xuyên như vậy quả thật phạm vào đại kỵ.

Cơ Vô Song gật đầu nói: "Hơn nữa, Tần Xuyên bên trong thân thể, cũng có một chút cổ quái. . ."

Đang lúc Cơ Vô Song phải tiếp tục nói lúc nào, không bầu trời xa xa bên trong, đột nhiên có một chiếc máy bay trực thăng mạo hiểm gió rét hối hả chạy tới hội sở bầu trời.

Làm lưỡng đạo đèn pha bắn vào ven hồ, Cơ Vô Song nhất thời cảm giác tình huống không ổn!

"Người lộ ra tin tức! ?" Cơ Vô Song mãnh liệt vừa quay đầu lại, phát hiện Cơ Mỹ Nghệ đã từ trong áo ngủ móc ra một cái chuẩn bị xong súng lục, nhắm ngay hắn.

Cơ Mỹ Nghệ sắc mặt tái nhợt, tay cũng có chút phát run, nhưng ánh mắt vô cùng kiên quyết, "Thật xin lỗi, vô song, ta không thể là rồi người liều lĩnh tràng phiêu lưu này. . . người đã quốc gia địch nhân, chúng ta không thể với người lại có bất kỳ dây dưa rể má nào" .

"Cơ —— mỹ —— nghệ!" Cơ Vô Song cắn răng, bắt lại mũ trùm, lộ ra tấm kia dữ tợn u tối khuôn mặt, "Uống ta cho là, Cơ gia chân thật nhất tâm rất tốt với

ta người, chính là người cái này thân tử tử. . . ta không xa ngàn dặm về tới đây, liền vì tìm người, người lại phản bội ta. . ."

Cơ Mỹ Nghệ thấy tấm kia hoàn toàn không nhận ra mặt, rưng rưng lắc đầu, "Không phải là. . . người không là đệ đệ ta, người chỉ là một quái vật! quái vật! !"

"Ha ha. . . ha ha. . ." Cơ Vô Song ngửa mặt lên trời cười to, không nói hết bi phần tuyệt vọng, "Ta vốn là không còn dư lại bao nhiêu thời gian có thể sống. . . người lại trả lại cho ta một cái như vậy 'Kinh hi ". tốt. . . người đã nói ta là quái vật, ta đây trước khi chết, cũng phải nhường các người đám này Cơ gia thân nhân cho ta chôn theo! !"

Cơ Vô Song hét lớn một tiếng, gương nanh múa vuốt như một đạo màu xám sương mù dày đặc, tản ra tử khí nồng đậm, hướng Cơ Mỹ Nghệ nhào tới!

"A! ! —— "

Cơ Mỹ Nghệ hét lên điên cuồng nổ súng, nàng cũng là quả thực không có biện pháp, chạy trốn không dám, không tới gặp hãn cũng không được, chỉ có kéo dài thời gian chờ Quốc An cứu binh.

Ngay tại nàng cho là mình cuối cùng phải chết thời điểm, đột nhiên một đạo thanh quang từ xa đến gần, giống như là một đạo laser, phá vỡ bầu trời đêm, từ phía sau lưng xuyên qua Cơ Vô Song thân thể!

Cơ Vô Song bóng người một hồi, cúi đầu nhìn một chút, chính mình ngực, đã là một cái quả đấm lớn nhỏ lỗ thủng!

"Kiếm khí. . ." hãn ý thức được đây là cái gì năng lượng tạo thành phá hư sau, chậm rãi xoay người, nhìn ngoài nhà.

Một cái mang mặt nạ màu xanh, người mặc màu đen chất da áo khoác nam tử, chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở ven hồ, cách hơn hai mươi mét xa, yên lặng

nhìn hần.

Cơ Vô Song giật mình một cái, dù sao hần đã từng là Thất tướng quân một trong, cũng đang hợp lúc gặp qua mặt nạ này. . .

"Phong Thần! ?"

Cơ Vô Song theo bản năng lùi lại hai bước, tại hần trong trí nhớ, Phong Thần thật giống như từ không nhậm chức vụ, Tống Bảo Khôn cũng không quyền lực mệnh lệnh Phong Thần làm gì.

Mọi người chỉ biết là hần tựa hồ là một tên kiếm khách, nhưng cường đến mức nào, cũng không từ phán đoán.

Ngay cả Cơ Mỹ Nghệ nghe được cái này gọi, cũng là phi thường kinh ngạc, nàng mặc dù biết, Quốc An có phái cao thủ mai phục ở Cơ gia, phòng ngừa Cơ Vô Song trở về nhà.

Nhưng là, cũng không người nói cho Cơ gia, tới cao thủ. . . cuối cùng Thiết Phù Đồ Thất tướng quân đệ nhất Phong Thần!

Thật ra thì suy nghĩ kỹ một chút, ngược lại cũng có thể hiểu được, dù sao Tần Xuyên nói, Vong Giả Chi Khu Cơ Vô Song không phải là tông sư không thể địch, như vậy có thể đối phó Cơ Vô Song, cũng liền Thiết Sư hòa phong thần kì như vậy cao thủ rồi.

Sau khi khiếp sợ, Cơ Vô Song cũng lộ ra hí ngược nụ cười, hần ngạo nghệ chỉ chỉ chính mình ngược, năng lượng tử vong giúp hần nhanh chóng khôi phục thân thể.

"Coi như là Phong Thần, ta bây giờ cũng sẽ không sợ ngươi, mặc dù đem ta đánh mặc thử một chút, cho ta xem nhìn, ngươi kiếm khí có thể có nhiều sắc bén", Cơ Vô Song khinh thường nói.

Phong Thần cũng không nói lời nào, hần sau mặt nạ mặt đối mặt tử, thoáng

qua một vết nghiền ngẫm thần sắc, có chút hứng thú, cũng có tư tâm miệt nhưng.

Hắn nâng lên cánh tay trái, nhìn như tùy ý hươi ra một đạo kiếm khí.

Luồng kiếm khí màu xanh này tốc độ cũng không nhanh, nhưng là ở giữa không trung, bỗng nhiên giống như vỡ ra một đóa hoa hỏa, phân tán thành hơn mười đạo kiếm khí, mà hơn mười đạo kiếm khí, lại ở giữa không trung nổ mạnh!

Làm kiếm khí rơi vào Cơ Vô Song trước mặt lúc, đã là rậm rạp chằng chịt, Uyển Như mùa xuân tung bay ở trong không khí liêu, không phân rõ, không thấy rõ.

Cơ Vô Song không thể tránh né, trên thực tế, hắn căn bản đã không cách nào phán đoán kiếm khí phạm vi bao trùm!

Phong Thần đối với (đúng) kiếm khí không chế, đã hẳn nhui đến khó mà tưởng tượng nổi bước, những kiếm khí này Uyển Như có thể đâm vào người mao tế lỗ máu, so với lông trâu hoa châm chỉ có hơn chứ không kém!

Kiếm khí không vào Cơ Vô Song Vong Giả Chi Khu, ngay cả hắn quần áo đều không hư hại, bởi vì những kiếm khí này tinh tế trình độ, đã xuyên thấu quần áo sợi trung gian khe hở.

Một chiêu đi qua, phảng phất cái gì cũng không phát sinh.

Cơ Vô Song hoạt động bên dưới thân thể của mình, phát hiện căn bản không dị thường, không khỏi cười ha ha rồi hai tiếng, "Cái gì chó má Phong Thần, đây chính là người kiếm ý? cố làm ra vẻ huyền bí. . ."

"Ầm!"

Đột nhiên, Cơ Vô Song đầu liền nổ tung!

Mai phục ở Cơ Vô Song đầu nội kiếm khí, lại đang đầu hắn nội bộ sinh ra chia rẽ, bành trướng, trực tiếp đem Cơ Vô Song thân thể cho gãy gượng tể phá!

"Đoàng đoàng đoàng. . ."

Liên với cân nhắc tiếng nổ, Cơ Vô Song cổ, ngực, tứ chi, lần lượt thân thể vị trí, bị bành trướng chia rẽ kiếm khí, nổ thành vỡ nát!

Cơ Mỹ Nghệ thét lên, cả người xụi lơ địa ngã ngồi xuống đất, thấy đầy đất thịt vụn bột, không khỏi phát ra trận trận nôn mửa âm thanh. . .

Vong Giả Chi Khu cũng không còn cách nào giúp Cơ Vô Song khôi phục thân thể, đầu hấn đã phá hủy, thân thể bể thành vô số khối, tử khí tan hết.

Phong Thần là chẳng qua là cảm thấy làm một món nhỏ nhặt không đáng kể chuyện, vọt người hai cái lẳng không Phi đập sau, trở lại trên phi cơ trực thăng.

"Nói cho bọn hấn biết, giải quyết, rất yếu" .

Một tên đồng hành Quốc An đặc công, khắp khuôn mặt là rung động không ngừng bần rộn gật đầu, "Phải! Phong Thần tướng quân!"

Vừa nói, vệt vàng lấy điện thoại ra, hướng trụ sở chính báo cáo tình huống. . .

Kinh thành, Tổng gia bên trong đại viện.

Bởi vì đêm đã khuya, Tống Bảo Khôn vốn định chìm vào giấc ngủ, lại không nghĩ rằng nhận được điện thoại, nói Phong Thần đã đánh gục Cơ Vô Song.

Biết được tin tức này, Tống Bảo Khôn tự nhiên muốn lần nữa đem phái đi ra ngoài đặc công cùng bộ đội thu hồi lại, lại vừa là nửa đêm làm việc.

Con thứ hai, trinh sát khoa trưởng khoa Tống Ngọc, đến trong thư phòng báo cáo công việc tiến triển, "Cha, đã dựa theo ngài yêu cầu, để cho đại tỷ đem tin tức truyền cho Tần Xuyên, hơn nữa rút về đặc công bộ đội" .

Tống Bảo Khôn khoác một món Chôn áo khoác bằng da, ngồi ở bàn đọc sách phía sau, chân mày nhíu lại, phảng phất cũng không nghe thấy.

"Cha? ngài có cái gì khác (đừng) khốn nhiều sao?" Tống Ngọc tò mò hỏi.

Tống Bảo Khôn hí mắt một cái, đạo: "A Ngọc, người nói lần này. . . tại sao Phong Thần tướng quân, chủ động nguyện ý chấp hành mai phục nhiệm vụ đây?"

Tống Ngọc một trận buồn bực, đạo: "Tần Xuyên nói kia Cơ Vô Song thực lực không phải là tông sư không thể ngăn cản, chúng ta đây Quốc An có thể điều động cũng chỉ có Phong Thần cùng Thiết Sư hai vị tướng quân, Phong Thần tướng quân xuất thủ.

Huống chi, cha ngài dĩ vãng chỉ là không có để cho Phong Thần tướng quân xuất thủ, đối với hãn rất là tôn kính, lần này quả thật hãn do hãn xuất lực, hãn chủ động xin đi cũng là không thể bình thường hơn được."

"Đúng vậy. . . có thể là ta suy nghĩ nhiều, hãn thỉnh thoảng, chung quy yêu cầu làm chút chuyện. . ." Tống Bảo Khôn lắc đầu một cái, cũng không nói thêm gì nữa.

. . .

Đông Hoa đại học giáo khu, Nạp Lan Thấm biệt thự.

Trong phòng khách, Nạp Lan Thấm mặc thân bằng bông quần áo ngủ quần ngủ, nằm trên ghế sa lon , vừa ăn đầu nổ hành tây vòng , vừa xem ti vi.

Ngồi ở khác một trường sofa thượng, chính là Nạp Lan Anh Kỳ, thấy cháu gái cái bộ dáng này, hãn cũng không kỳ quái, dù sao hãn là số ít mấy cái biết Nạp Lan Thấm chân thực diện mạo người.

"Nạp Lan, thúc thúc tới lâu như vậy rồi, người cũng nên với thúc thúc giảng minh bạch chân tướng đi", Nạp Lan Anh Kỳ đạo.

"Chân tướng?" Nạp Lan Thấm sách đi đến miệng, "Cái gì?"

Nạp Lan Anh Kỳ hí mắt, "Người còn với thúc thúc giả bộ! Tần Xuyên vừa lại chính là Kiếm Ma, chúng ta đây đào được vãn tay vì sao lại thất không xứng với! cho dù có Hacker thủ đoạn có thể xâm phạm, cũng phải tùy thời theo dõi chúng ta trong phòng thí nghiệm hết thảy mới được."

Có thể làm được một điểm này, chỉ có hai loại khả năng tính, một là có đủ cường đại Hacker, mọi thời tiết nhìn ta chăm chăm môn nội bộ hệ thống, hai, chính là Tần Xuyên có một cái trí năng hệ thống theo dõi, áp đảo chúng ta hệ thống an ninh trên!

Người làm cho chúng ta Thủ Tịch kỹ thuật chấp hành quan, đã sớm nên minh bạch chuyện này mới đúng, nhưng người không nói chữ nào, rõ ràng là biết nội bộ chân tướng, không muốn nói ra!"

Nạp Lan Thẩm mặt đầy ổn định, đột nhiên nghiêng thân thể, để cho cái miệng hướng ghé sa lon phía bên ngoài, đặt một cái hành tây rằm. . .

Sau đó nữ nhân cũng không để ý Nạp Lan Anh Kỳ cau mày, rất vô tội nói: "Thúc thúc, ta không phát hiện có những vấn đề này, chỉ có thể nói ta rất đàn, người nếu là có nhiều như vậy bằng chứng, làm gì không trực tiếp đi tìm Tần Xuyên đây?"

"Người. . ." Nạp Lan Anh Kỳ trầm mặt, "Ta biết người với Tần Xuyên đi rất gần, nhưng ta nghĩ, người hẳn không phải là cái loại này bị tình yêu nam nữ làm mờ đầu óc nữ tử, người hẳn biết, một cái vượt qua quốc gia hệ thống an ninh trí năng hệ thống theo dõi, là bao lớn nguy hại!"

Tần Xuyên có thể lấy kiếm Ma Thân phần tới đi các nơi trên thế giới không để lại vết tích, rất có thể dựa vào chính là có cái loại này hệ thống hỗ trợ, người biết ẩn chứa loại bí mật này nghiêm trọng tính sao! ?"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 599: Quá Ngay Thẳng Rồi

0 599

Nạp Lan Thấm thờ ơ cười một tiếng, "Thúc thúc, người hỏi ta nhiều hơn nữa, ta không biết có biện pháp gì. nếu là người sợ hãi, Kiếm Ma đem người giết chết, ta có thể giúp người đi hỏi một chút Tần Xuyên? có được hay không, cháu gái chỉ có thể giúp người tới đây" .

"Nạp Lan Thấm!" Nạp Lan Anh Kỳ giận dữ đập đánh một cái ghế sa lon, "Người có biết hay không, mẹ của người năm đó tu luyện Thiên Cân Thần Thối Công các loại (chờ) tuyệt học, lần này Chân Long đại hội sau, bị hoài nghi thị Thánh Giáo công phu!

Người và mẹ của người thiếu chút nữa đều phải bị bắt giữ tra hỏi! nếu không phải ta giúp các người làm sáng tỏ, các người cùng Thánh Giáo không có quan hệ gì, người cho rằng là còn có thể nơi này theo ta đùa giỡn sao! ?"

"Tra hỏi liền tra hỏi, mẫu thân của ta công phu là ta kia không lương tâm cha Giáo, chính hấn chạy mất dạng, chẳng lẽ còn để cho chúng ta biến hóa cái đi ra, hỏi hấn có phải hay không Thánh Giáo người?" Nạp Lan Thấm bĩu môi một cái.

"Người... người để cho ta nói người cái gì tốt! làm sao lại nhất định phải giúp một ngoại nhân! ? Tần Xuyên không là thứ tốt gì, hấn là cái vợ chồng a!" Nạp Lan Anh Kỳ giận dữ nói.

Nạp Lan Thấm liếc mắt, "Ta cũng không cùng hấn thượng. giường, ngược lại thúc thúc người, với Tổng Viện a đi lên vài chục năm giường đều không kết hôn đây" .

"Im miệng!"

Nạp Lan Anh Kỳ sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, "Không lớn không nhỏ, ta với người Tống a di nam chưa lập gia đình nữ chưa gả, bất luận kẻ nào cũng không có quyền nói chúng ta cái gì!

Ta cho người biết, người cũng đi cảnh cáo tên kia... bất kể hẳn là Kiếm Ma cũng tốt, Tần Xuyên cũng được, ta đều phải đem hẳn mang ra công lý! !"

"Nghĩ (muốn) thăng quan lời nói, cầm công lao nhiều chỗ đi, thúc thúc người cần gì phải nắm Tần Xuyên không thả đây... hẳn chính là người điên, nhìn người không hợp mắt, không đúng một đầu ngón tay liền đem người giết đây" .

Nạp Lan Thấm vừa nói đứng dậy, đuổi người, "Phim Hoạt Hình xem xong, ta muốn đi ngủ, thúc thúc người tự tiện đi..."

Nói xong, nữ nhân liền lười biếng đi tới nơi thang lầu, thậm chí ngay cả bước đi đều lười lấy đi, trực tiếp nằm ở trên thang lầu, tứ chi bắt đầu leo lên được...

Thấy cháu gái bộ dáng này, Nạp Lan Anh Kỳ thật là vừa tức vừa buồn cười, "Để cho người ngoài nhìn thấy, ta Nạp Lan gia tộc mặt cũng không biết ném đi đâu rồi!"

"Ai cần người lo... người ta hay lại là Đông Hoa đại học đệ nhất hoa khôi đây..."

Nạp Lan Anh Kỳ bất đắc dĩ lắc đầu, đi ra biệt thự, đóng cửa lại.

Mới vừa trở lại chính mình quân bài trên xe, Nạp Lan Anh Kỳ điện thoại di động nhưng là vang lên...

Hắn một nhìn mã số, lại nhíu mày, nhưng vẫn là nhận, "Vạn Lý huynh, nghe nói vô song chuyện, người nén bi thương..."

Bên kia đánh tới người, chính là Cơ Vạn Lý.

"Anh kỳ... có một tin tức, người khăng định cảm thấy hứng thú", Cơ Vạn Lý thanh âm khàn khàn trầm thấp.

Nạp Lan Anh Kỳ mắt lộ ra vẻ nghi hoặc, "Tin tức gì?"

"Thánh Giáo, cùng Kiếm Ma quan hệ..."

...

Đông Hoa phi trường quốc tế, lúc buổi sáng, Tần Xuyên mở ra một lượng lao tư lai tư ảo ảnh, ở bãi đậu xe chờ.

Chờ rồi nhanh một giờ, rốt cuộc xuất hiện hai cái cô gái trẻ tuổi, các nàng một người mặc màu đỏ vũ nhung phục, một người mặc màu trắng dệt len áo khoác, một người dáng dấp thanh tú diễm mỹ, một cái gợi cảm tình lệ.

"Tần tiên sinh!" Mỹ Nại Tử thấy Tần Xuyên, hưng phấn thật xa liền lôi kéo rương hành lý, bước nhanh chạy tới.

Sau lưng Huệ Tử cũng là ngòn ngọt cười, đi theo muội muội cùng đi đến Tần Xuyên trước mặt.

Hai cái Phù Tang nghệ Kỹ phi thường tôn kính địa trước với Tần Xuyên vừa cúi đầu khom người cúi người.

Tần Xuyên vội vàng cười làm cho các nàng dừng như vậy, "Nơi này không phải là Phù Tang, là Hoa Hạ, các người khách khí như vậy, ta sẽ không có thói quen, mọi người dễ dàng một chút liền có thể" .

"Chúng ta là đến cho ngài làm người hầu gái, không khách khí sao được", Huệ Tử liếc mắt đưa tình.

Tần Xuyên lúng túng cười ngây ngô, "Cái này... không gặp mà, sau này hãy nói, ta lên xe trước, các người mẹ vốn là nghĩ (muốn) cùng đi, nhưng ta cảm thấy đặc hay là ở phòng ăn trong bao sương gặp mặt tương đối khá, ở trong phi

trường quá gấp gáp rồi" .

Nghe một chút phải đi gặp mẹ, hai tử muội đều thần sắc thấp thỏm khẩn trương.

Làm hai nàng ngồi lên Tần Xuyên Rolls-Royce, là cũng lại giật mình nhìn bốn phía.

"Tần tiên sinh, đây là ngài xe?" Mỹ Nại Tử hỏi.

"Đúng vậy" .

"Ngài nguyên lai thật là phú hào! ?"

Tần Xuyên mỉm cười, "Các người chẳng lẽ vẫn cho là ta ở lừa các người đi, ta thật có tiền mượn các người..."

Hai tử muội trở mắt nhìn nhau, ngượng ngùng le le bột lưỡi, các nàng thật ra thì thật rất hoài nghi, bất quá bây giờ mắt thấy mới là thật, cũng yên lòng.

Dù sao Tần Xuyên có tiền như vậy, cũng sẽ không không việc gì hãm hại các nàng như vậy hai cái đáng thương Tiểu Tiểu nghệ Kỹ.

Xe sang trọng lái vào thành phố Đông Hoa một nhà tinh phẩm phòng ăn tây, dù sao cũng là muốn mẹ con gặp nhau, khẳng định hoàn cảnh muốn an tĩnh một ít.

Tần Xuyên mang theo hai cô bé một đường đi vào đặt trước tốt lô ghế riêng sau, đẩy cửa đi vào, Tống Viện cùng đi cùng tới Liễu Hàn Yên, đã tạt bên trong chờ.

Khi thấy hai nữ hài vào nhà, Tống Viện kích động thiếu chút nữa không đem trên bàn ly nước vỡ ra, nàng đứng dậy thấy hai nữ hài trong nháy mắt, hốc mắt liền ươn ướt.

Nữ đại mười tám biến hóa, Huệ Tử cùng Mỹ Nại Tử tướng mạo, đã với hơn mười năm trước có quá nhiều không giống nhau.

Nhưng Tống Viện như cũ có thể nhận ra, đây chính là nàng năm đó dưỡng dục lưỡng cá hài tử.

Hai nữ hài Tự Nhiên càng có thể nhận ra, trước mắt cái này tinh thần diện mạo hoàn toàn khác nhau trung niên nữ tử, chính là các nàng trong trí nhớ "Lưu mỹ đồng" .

Trong bao sương, một trận an tĩnh, mẹ con ba người sáu mắt tương đối, quá nhiều trí nhớ ở giữa các nàng lần lượt thay nhau.

Ước chừng qua nửa phút, Tống Viện rốt cuộc không nhịn được, bước nhanh chạy tới, dùng sức đem hai cô bé ôm vào trong ngực.

"Thật xin lỗi... thật xin lỗi..." Tống Viện khóc sụa sùi, "Ta thật có quá nhiều lời nói nghĩ (muốn) nói với các người... nhưng ta không biết kể từ đâu... ta thiếu nợ các người quá nhiều..."

Mỹ Nại Tử hốc mắt hồng hồng, cánh mũi rung động, ní non: "Mẹ... thật là người..."

Nghe được "Mẹ" hai chữ, Tống Viện cả người cũng mềm nhũn, nàng kích động hỏi: "Hài tử, người hoàn nguyện ý gọi ta 'Mẫu thân' ? người... người không hận ta?"

"Tần tiên sinh nói, người là trong nhà có đi một tí biến cố, vì bảo vệ chúng ta, mới không thể không rời đi chúng ta, người vì chúng ta đến bây giờ đều không kết hôn..." Huệ Tử nói.

Mặc dù đang thấy Tống Viện lúc trước, hai nữ hài cũng trong lòng có oán hận, nhưng khi thật thấy, lại thấy được Tống Viện nước mắt, các nàng nhìn ra được, Tống Viện quả thật nội tâm bị hành hạ.

Tống Viện nghe một chút, chợt vừa quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Tần Xuyên.

Rất hiển nhiên, Tống Viện không kết hôn, cũng không phải là bởi vì này hai chị em gái, nhưng bị Tần Xuyên vừa nói như thế, này hai chị em gái cũng trở nên đồng tình nàng.

Tống Viện biết, chính mình tính chất công việc, là không thể đối với (đúng) này hai chị em gái nói thật, dù sao liên quan đến quốc gia cơ mật.

Tần Xuyên lần giải thích này, ngược lại giúp nàng đem rất nhiều chuyện cũng che giấu.

"Mẹ, là thế này phải không?" Mỹ Nại Tử hỏi.

Tống Viện coi như đặc công xuất thân, Tự Nhiên đối với (đúng) loại tình huống này rất có thể ứng phó, nàng cân nhắc một chút, đạo: "Mẹ gia tộc tương đối đặc thù, bọn họ rất khó tiếp nhận các người tồn tại, ta lúc trước không có biện pháp bảo vệ các người, chỉ có thể rời đi các người..."

Bây giờ có Tần Xuyên ở, hẳn mới có thể bảo vệ được các người, mẫu thân mới dám với các người gặp nhau nữa... cũng là Thượng Thiên cho duyên phận, nếu như không phải là Tần Xuyên gặp phải các người, ta vẫn luôn không có dũng khí đi tìm các người" .

Tống Viện lời nói, nửa thật nửa giả, nhưng hiện nay vẫn là vì để cho hai cô con gái an tâm, vì có thể sau này thật tốt sống chung.

Bất quá Tần Xuyên liền dở khóc dở cười, được chứ, chính mình đột nhiên hoàn thành rồi này hai chị em gái "Bảo tiêu", Tống Viện thật đúng là sẽ tìm cơ hội phó thác người.

Cũng may, Tần Xuyên vốn liền định ở thành phố Đông Hoa chiếu cố này hai chị em gái, cho nên cũng không có vấn đề Tống Viện nói như vậy.

Có quá nhiều lời muốn nói, thoáng cái cũng rất khó đều nói xong, cho nên tất

cả mọi người vẫn là ngồi xuống trước ăn chút bữa ăn tây.

Rốt cuộc, Mỹ Nại Tử cùng Huệ Tử cũng đều chú ý tới ngồi cùng bàn Liễu Hàn Yên.

Các nàng tựa hồ cũng là lần đầu thấy đến như vậy nữ tử, đều là mỹ nữ, trước tiên nhưng là nhìn đến có chút xuất thần.

"Ha ha, các người chớ để ý, vợ của ta nàng không quá vui vẻ nói chuyện, nhưng nàng vẫn là rất ủng hộ ta, thúc đẩy mẹ con các người đoàn tụ, nàng còn đáp ứng cho các người ở trong chúng ta, ngược lại căn phòng rất nhiều", Tần Xuyên cười tùm tùm giới thiệu.

Mỹ Nại Tử cùng Huệ Tử lúc này mới nhớ tới, Tần Xuyên là kết hôn người, nhưng các nàng không nghĩ tới, Tần Xuyên thê tử lại là như thế một cái cơ hồ chọn không ra bất kỳ tỳ vết nào mỹ nữ.

Tống Viện rất là cảm tạ địa vô vô Liễu Hàn Yên tay, "Hàn Yên, cảm ơn người đại độ, ta công việc thường xuyên ở kinh thành, này hai hài tử ở Đông Hoa, hay lại là làm phiền người cùng Tần Xuyên trông nom... ta nhất định sẽ mau sớm cho các nàng an bài xong chỗ ở" .

Nàng còn chưa nghĩ ra, thế nào để cho hai tử muội thân phận trở nên không bị người hoài nghi, đặc biệt là Mỹ Nại Tử, dù sao cũng là nàng ruột thịt, đối với (đúng) Tống gia mà nói, một đứa trẻ như vậy, là không thấy được ánh sáng.

"Không cần cảm ơn ta, ta chỉ là phối hợp Tần Xuyên ý tưởng thôi, hẳn hy vọng làm cho các nàng làm người hầu gái, bởi vì chúng ta gia còn không có..." Liễu Hàn Yên ngay thẳng nói.

Tần Xuyên thoáng cái mặt cũng kéo dài, nữ nhân này nói chuyện cũng quá trực tiếp đi!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điện Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường

Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 600: Ba Cái Mười Một Trăm

0 600

Quả nhiên, Tống Viện chân mày cau lại, nàng là biết Tần Xuyên hoa. tâm, để cho hai cô bé thả vào Tần Xuyên gia, quả thật không quá bảo hiểm.

nhưng là, Thả Ở bên ngoài, nàng lại lo lắng các cô gái sinh hoạt chưa khỏi hẳn, lại không an toàn, dù sao chưa quen cuộc sống nơi đây.

"Mẹ, người yên tâm đi, Tần tiên sinh là người tốt", Mỹ Nại Tử nói.

"Đúng vậy, chúng ta ở Phù Tang thời điểm, ta thế nào câu dẫn hẳn, hẳn đều nhận được đây", Huệ Tử cười khanh khách nói.

Tống Viện nghi ngờ, "Huệ Tử, người còn câu dẫn hẳn? rốt cuộc chuyện gì xảy ra? đúng rồi, các người là tại sao biết, Nói cho ta một chút đi" .

Ba nữ nhân thành một cái chợ, hưởng chi là nhiều năm tách ra mẹ con, lần này mở ra máy hát sau, thật là ý vị nói, không dừng được.

Có nên nói hay không lên Tần Xuyên kia người trần truồng, đảo ở trong đồng rác những thứ này tình cảnh, hai chị em gái đều là cười không dứt, Tống Viện cũng là không nghĩ tới, này gặp nhau là lúng túng như vậy.

Liễu Hàn Yên yên lặng ở bên nhìn nghe, nàng đột nhiên cảm giác được, có như vậy hai tính cách hoạt bát cô gái ở nhà, cũng là một kiện không tệ chuyện, dù sao hai nàng bối cảnh đơn thuần, lại bởi vì nghệ Kỹ xuất thân, tri thư đạt lễ.

Liễu Hàn Yên xuất thân hào môn, từ nhỏ bên người sẽ không thiếu nha hoàn

Tỳ Nữ những thứ này, cho nên đối với Tần Xuyên nói tìm hai cái người hầu gái, cũng không tâm tình mâu thuẫn, chỉ cần là tìm đúng người là được rồi.

Mỹ Nại Tử cùng Huệ Tử, nhìn quả thật hợp với nàng tâm ý. về phần Tần Xuyên có thể hay không đem hai người hầu gái thu vào trong phòng, nàng càng là không quan tâm.

Chính sự kiện chỉ cần Tống Viện không phản đối, chuyện này liền không thành vấn đề.

Một bữa cơm nhanh kết thúc thời điểm, mẹ con này ba người cũng có cười lại có lệ, nói rất nhiều, nhưng vẫn là có quá nhiều muốn trò chuyện.

Bất quá, tạm thời vẫn là quyết định, để cho hai nữ ở tại Tần Xuyên trong nhà, chờ đến năm sau đầu mùa xuân, có thể dựa theo các nàng ý nguyện, đi Đông Hoa đại học báo dự tính, lên đại học học tập.

Tống Viện nguyện vọng rất đơn giản, để cho hai hài tử ở Đông Hoa đi học, sau này tìm việc làm, có thể giống như bình thường cô gái như thế cuộc sống hạnh phúc liền có thể.

Nàng dù sao đời này không quá có thể lập gia đình, có thể có hai cô con gái, tuổi già cũng sẽ không quá thâm lương.

Dùng cơm kết thúc, Tống Viện còn không nỡ bỏ với chúng nữ nhi tách ra, đang lúc nàng muốn mang hai con gái đi tìm một chỗ uống ly cà phê, tái hảo hảo trò chuyện một chút thời điểm, lại nhận được điện thoại.

Nàng nhìn một cái, là Nạp Lan Anh Kỳ đánh tới, không khỏi ánh mắt phức tạp.

Nhận điện thoại sau, Nạp Lan Anh Kỳ hỏi nàng là hay không có thể đi qua, có chuyện trọng yếu thương lượng.

Tống Viện nghĩ tới nghĩ lui, đáp ứng.

"Huệ Tử, Mỹ Nại Tử, mẫu thân có công việc việc gấp, hôm nay trước tới đây, chờ ta giúp xong, sẽ thấy đi tìm các người, mẫu thân bảo đảm, trước tết nhất định nhiều giành thời gian cùng các người", Tống Viện không thôi nói.

Mỹ Nại Tử mặt lộ Y Y tình, "Mẹ. . . lần này. . . ngài thật lại trở về tới tìm chúng ta chứ ?"

"Ô kìa, ngu ngốc Mỹ Nại Tử, cũng lúc này rồi, mẫu thân làm gì còn gạt chúng ta", Huệ Tử đẩy một cái muội muội.

Có thể Tống Viện nghe được cái này vấn đề, lại thiếu chút nữa lại rơi lệ, trước mắt hai cái trưởng thành rồi con gái, phảng phất cùng năm đó kia hai cái tiểu cô nương nặng chông lên nhau.

"Mẹ biết dùng nửa đời sau để đền bù các người, cũng sẽ không bao giờ cùng các người tách ra", Tống Viện kiên định nói.

Đêm đó, Tần Xuyên mang theo hai tử muội, trở lại Bích Hải Sơn Trang, mượn hoan nghênh khách mới danh nghĩa, ở trên du thuyền cử hành một lần tụ họp.

Trước còn không có cơ hội để cho Liễu Hàn Yên cùng còn lại chúng nữ cùng nhau ăn cơm, lần này coi là bị Tần Xuyên bắt được thời điểm.

Ngoại trừ tại phía xa Luân Đôn Đường Vi cùng Chu Phương Tình, Diệp Tiểu Nhu, Lục Tích Nhan, Bạch Dạ, Nạp Lan Thấm cũng đi tới trên thuyền.

Toda chị em gái cũng là thấy được, Tần Xuyên thật không phải là khoác lác, vị này Tần tiên sinh nhiều tiền, nữ nhân cũng nhiều, thật là mười phần nam nhân hư, có thể hết lần này tới lần khác lại không biết xấu hổ như vậy, làm cho các nàng khó mà chống đỡ.

Mặc dù ngôn ngữ câu thông thượng vẫn tồn tại một vài vấn đề, nhưng hai chị em gái dù sao cũng là nghệ Kỹ xuất thân, rất dễ dàng liền cùng những nữ nhân

khác hoà mình, còn rất biết sống động bầu không khí.

Tần Xuyên nhìn một bàn mỹ nữ, nghe các cô gái tiếng cười, suy nghĩ ngàn vạn. . .

Còn nữa mấy ngày liền bước sang năm mới rồi, vốn là bởi vì Cơ Vô Song chuyện, hẳn cho là gặp qua không tốt năm, nhưng không nghĩ tới Thất tướng quân đệ nhất Phong Thần, thay hẳn đem Cơ Vô Song tiêu diệt.

Bây giờ hẳn và nữ nhân bên cạnh môn cũng tự do, như quả không ra ngoài dự liệu, hẳn cũng liền chỉ cần an tâm địa tu luyện, chờ đợi ba tháng phần Tiềm Long đại hội.

Chỉ bất quá, không biết tại sao, Tần Xuyên nhìn trước mắt cười một cách tự nhiên các cô gái, tâm lý chung quy có một tí bất an, bởi vì là tất cả tựa hồ quá thuận lợi. . .

. . .

Cùng lúc đó, thành phố Đông Hoa một nhà tửu điểm cấp năm sao, bên trong phòng.

"Sự tình chính là như vậy, Tần Xuyên bên người cái này kêu Bạch Dạ nữ nhân, chính là Thánh Giáo Thánh Nữ, địa vị cao vô cùng, tương đương với đệ nhất thuận vị lần kế Thánh Giáo Giáo Chủ. Tần Xuyên chắc chắn biết chuyện này, hẳn với Thánh Giáo quan hệ, rất không tầm thường. . ." Nạp Lan Anh Kỳ chỉ trong máy vi tính xách tay, một phần Bạch Dạ tài liệu, nói với Tổng Viện.

Tổng Viện cau mày, nàng đi Tần Xuyên gia thời điểm, cũng không chú ý tới bên cạnh kia một nhà sang trọng ở ai.

"Nhưng là. . . Tần Xuyên giết nhiều như vậy Thánh Giáo cao thủ, hẳn làm sao có thể cùng Thánh Giáo thông đồng làm bậy đây?"

Nạp Lan Anh Kỳ đạo: "Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con,

Thánh Giáo nếu có thể một lần phá ra nhiều cao thủ như vậy, khẳng định còn có càng hơn cao thủ. Thánh Giáo rất có thể là nhờ vào đó tới phủ sạch cùng Tần Xuyên quan hệ, lại để cho Tần Xuyên phía sau thọt chúng ta Hoa Hạ một đao!"

Tống Viện ánh mắt lóe lên trong chốc lát, trong đầu nhớ tới, lúc ban ngày sau khi, chính mình hai cô con gái cùng Tần Xuyên nói đùa hình ảnh. . .

"Anh Kỳ ca. . . ta cảm thấy đắ Tần Xuyên không giống tên ác nhân, hẳn thật ra thì bản tính rất hiền lành, chúng ta có thể hay không đối với hắn quá mang theo thành kiến?" Tống Viện chần chờ nói.

Nạp Lan Anh Kỳ cổ quái nhìn nữ nhân liếc mắt, "A Viện, người thế nào đột nhiên nói đỡ cho hắn? đúng chính là đúng, sai chính là sai, tiểu tử này phạm pháp, phá hư an ninh quốc gia rồi, thì phải tiếp nhận chế tài! làm sao có thể bởi vì hắn cứu đi một tí người, giết đi một tí người xấu, liền không thêm chú ý đến hắn làm chuyện sai đây! ?"

"Ta biết anh Kỳ ca người là một lòng vì nước gia, nhưng dù sao. . . các thủ trưởng cũng đối với (đúng) Tần Xuyên không muốn nhiều quản, chúng ta như vậy lại sẽ không khiến cho rất nhiều người bất mãn? hơn nữa, Tần Xuyên cũng không phải cái loại này để cho người khi dễ tính cách. . ."

"Hừ! người khác sợ hắn là Kiếm Ma, ta Nạp Lan Anh Kỳ cũng không sợ! ta là quân nhân, vị quốc vong thân, đến chết mới thôi!" Nạp Lan Anh Kỳ tức giận đạo: "Nếu như A Viện người không muốn cùng ta đồng thời điều tra hắn, người có thể thối lui ra!"

Tống Viện vội vàng lắc đầu, "Không không. . . anh Kỳ ca, ta không phải là ý đó, ta chỉ là lo lắng người. . ."

Nạp Lan Anh Kỳ như vậy nghe một chút, sắc mặt cũng nhu hòa, đứng dậy ôm lấy Tống Viện, đạo: "A Viện, người yên tâm, trong lòng ta biết rõ, chỉ cần chúng ta có bằng cớ, Tần Xuyên không sẽ như thế nào" .

Vừa nói, Nạp Lan Anh Kỳ lấy tay nắm Tống Viện cầm, đưa nàng vuốt tay nâng lên, thân hôn lên, đồng thời đưa tay, bắt đầu chậm rãi cởi ra Tống Viện trước ngực nút cài. . .

Tống Viện bị nam nhân hôn, nếu là lúc trước, nàng đã chủ động đáp lại, nhưng hôm nay, trong đầu của nàng nhưng vẫn hiện lên hai cô con gái ảnh tử. . .

Đột nhiên, Tống Viện liền đẩy ra Nạp Lan Anh Kỳ, đạo: "Thật xin lỗi! anh Kỳ ca! chúng ta không thể không thể tiếp tục như vậy nữa. . ."

"Tại sao, A Viện hôm nay người rớt cuộc thế nào?" Nạp Lan Anh Kỳ buồn bực.

Tống Viện lấy hết dũng khí, nói: "Ta đối với người, chưa bao giờ làm giấu giếm, bởi vì ta yêu người, từ lúc còn trẻ liền yêu người, cho nên ta sẽ không lừa người. . ."

Tống Viện mắt đỏ vành mắt, đem mình tìm được năm đó ở Phù Tang sinh ra con gái, hơn nữa dự định sau này làm các nàng mẹ, tấn trách chiếu cố các nàng chuyện, nói ra.

Nạp Lan Anh Kỳ nghe sau này, hiển nhiên ngây ngẩn, có chút không biết làm sao.

"Ta. . . ta vốn là cảm thấy, lại kéo vài năm, Cha ta tổng hội đáp ứng chúng ta hôn sự. . . nhưng bây giờ ta có hai cô con gái, ta không thể lại liên lụy người. . . người là nam nhân, vẫn có thể tìm còn lại càng cô gái trẻ tuổi.

Mà ta không thể nào mang theo hai cô con gái, gả cho người, ta đã ném xuống qua các nàng một lần, cái loại này nửa đêm Mộng Hồi, đau thấu tim gan cảm giác, ta không nghĩ lại trải qua rồi. . ."

Tống Viện ghen ngào lắc đầu một cái, "Thật xin lỗi, anh Kỳ ca, đến bây giờ mới với người nói như vậy, chúng ta chia tay đi, ta sẽ ủng hộ người công việc,

nhưng ta không thể làm tiếp nữ nhân người rồi. . . bởi vì, ta muốn coi như hài tử môn mẹ."

Nói xong, Tống Viện xoay người, cũng không nhìn nữa mặt đầy đờ đẫn Nạp Lan Anh Kỳ, sải bước đi ra cửa phòng.

Nàng đi quá rất dài hành lang, đi tới thang máy, chuẩn bị xuống lầu.

Nhưng khi nàng sắp đi vào thang máy thời điểm, lại phát hiện Nạp Lan Anh Kỳ Phi nhanh chạy ra, một cái từ phía sau ôm lấy nàng!

"Chớ đi! đừng rời đi ta!" Nạp Lan Anh Kỳ khẩn thiết nói.

Tống Viện thân thể run rẩy, lòng như đao cắt.

Nạp Lan Anh Kỳ đem nữ nhân xoay người lại, ánh mắt sáng quắc mà nói: "Là ta muốn nói với người thật xin lỗi. . . A Viện, thật ra thì người đã sớm biết, ta một mực không hướng người cầu hôn, cũng không hướng Tống gia các người cầu hôn, là bởi vì ta căn bản không có dự định, cho người một đời ước hẹn.

Ta đã từng là như vậy lợi dụng người, lợi dụng người đối với ta ái tình, cho người đi làm nhiều như vậy không hợp quy củ chuyện. . .

Ta cho là, coi như người rời đi ta, ta cũng sẽ không không nỡ bỏ, đơn giản chính là mất đi một con cờ. . .

Nhưng ta sai lầm rồi, ta phát hiện ta căn bản không thể không có người, thật ra thì ta đã sớm yêu người, chẳng qua là ta chính mình hồ đồ, không chịu thừa nhận thôi. . .

A Viện, bất kể người có hai cô con gái, ba cô con gái, hay lại là mười, một trăm con gái! không bất kể các nàng là người với ai sinh!

Nói cho ta biết các nàng tên, ta nguyện ý với người đồng thời, làm các nàng cha mẹ, cho các nàng một cái hoàn chỉnh gia. . ."

"Anh Kỳ ca. . ."

Tống Viện khóc thút thít, đã không nói ra lời, trên mặt nàng đã bị nước mắt ươn ướt.

Nạp Lan Anh Kỳ ôm thật chặt nữ nhân, trịnh trọng đạo: "Qua năm, ta phải đi Tống gia cầu hôn, ai cũng không thể ngăn trở ta, dù là rời khỏi gia tộc, ta cũng không thể mất đi người. . . ta nghĩ, người cũng đều vì rời con gái, bỏ qua những thứ kia, thật sao?"

"Ừ", Tống Viện dùng sức gật đầu, giờ khắc này, nàng là trên đời hạnh phúc nhất nữ nhân.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 601: Biến Mất Đêm

0 601

Toda chị em gái coi như là chính thức ở Bích Hải Sơn Trang ở lại.

Chuyện tốt Bạch Dạ cũng không biết từ nơi nào, làm tới hai bộ hợp các nàng thân trang phục nữ bộc, để cho này hai chị em gái sau khi mặc vào, có thể nói xinh đẹp vô song.

Một cái bạch ti tất, một cái tơ đen tất lưới, đều là trắng như vậy bạch chân dài, ngực cũng đều có thật sâu rãnh, nếu không phải căn phòng lớn bên trong có địa ấm áp, Tần Xuyên cũng rất sợ này hai chị em gái đông đến.

Cả ngày lẫn đêm, Tần Xuyên cũng không muốn ra ngoài, ngay tại hai chị em gái chu vi, nhìn các nàng làm việc nhà, nấu ăn, Mỹ Nại Tử còn phụng bồi Liễu Hàn Yên đánh cờ, Huệ Tử là ở bên cạnh đánh đàn, thật là "Chức năng đầy đủ hết" người hầu gái.

Bất quá khi Tống Viện tới cửa, thấy hai con gái này trang trí sau, lập tức liền làm cho các nàng thay cho, thật to khinh bỉ nhìn một phen Tần Xuyên ác thú vị.

Nàng mang theo đến Mỹ Nại Tử cùng Huệ Tử đi ra ngoài chơi một ngày, đợi buổi tối hai chị em gái trở lại, rất hưng phấn nói cho Tần Xuyên, các nàng lại thấy một cái mẹ tình nhân, hay lại là một người sĩ quan.

Tống Viện nói cho các nàng biết, nếu như các nàng không phản đối lời nói, qua năm các nàng sẽ kết hôn, đến lúc đó sẽ còn ở thành phố Đông Hoa xây dựng một cái tiểu gia đình.

Đây đối với hai cái thiếu gia đình ấm áp chị em gái mà nói, dĩ nhiên là phi thường hạnh phúc một chuyện, dù sao cái này cũng phản ứng Tổng Viện đối với các nàng coi trọng.

Tần Xuyên Tự Nhiên biết, người đó chính là Nạp Lan Anh Kỳ, cái này Tinh Đấu bộ đội tổng chỉ huy, một mực đuổi theo hãn không thả, tựa hồ không đem hãn mang ra công lý không chịu bỏ qua.

Nhưng Tần Xuyên biết, cao tăng bất động hãn, Nạp Lan Anh Kỳ cũng không thể thế nào, cho nên cũng không quá để trong lòng.

Chỉ bất quá, Tần Xuyên không lâu liền phát hiện, chính mình quá tự tin. . .

Mới đầu tháng hai, ngay tại trước tết hai ngày, Tần Xuyên sáng sớm Địa Chính ở bên dưới vách núi mặt luyện công, trải qua Chân Long đại hội đánh một trận, hãn cường ép sử dụng bất hủ Thanh Liên sau, đại nạn không chết, được nhiều chút phúc phận, giống như là Phá Nhi Hậu Lập, tu vi lại có thật sự tiến bộ, tu vi chân khí mơ hồ muốn đột phá đến thất phẩm Thanh Liên.

Đây đối với Tần Xuyên mà nói là đại hỷ sự, ý vị này hãn cách cảnh giới tông sư thực lực càng ngày càng gần, một khi chân khí đến thất phẩm Thanh Liên, cộng thêm hãn vốn cũng không thiếu kiểm ý cảnh giới, hãn hoàn toàn có tự tin, không cần đen Âm Năng Lượng, không cần bất hủ Thanh Liên, cũng có thể đem Hắc La Sát loại cấp bậc đó phổ thông tông sư giết chết.

Cũng là bởi vì nguyên nhân này, Tần Xuyên mấy ngày nay cơ hồ đều tại khắc khổ tu luyện, ngay cả cùng các cô gái cuốn ga trải giường cũng nhìn được, để cho các cô gái mỗi người bận rộn chuyện mình, dù sao trước tết tất cả mọi người rất bận rộn.

Có thể sáng sớm hôm nay, Tần Xuyên vừa mới mặt hướng biển khơi địa ngòi hơn nửa canh giờ, chỉ thấy Liễu Hàn Yên từ trong nhà chạy tới.

"Xảy ra chuyện", Liễu Hàn Yên nhảy xuống vách đá sau, đứng ở trước mặt

nam nhân nói ba chữ.

Tần Xuyên hỏi một chút mới biết, lại là Nạp Lan Anh Kỳ mang theo cao tăng phê phục lục soát cùng dẫn độ văn thư, đi trước Bạch Dạ chỗ ở bắt người!

Tần Xuyên dĩ nhiên là vội vã chạy tới Bạch Dạ trong khu nhà cao cấp, phát hiện Nạp Lan Anh Kỳ mang theo trên trăm tên lính, đem toàn bộ nhà sang trọng vây quanh nước chảy không lọt, những người này đều mang hoàn hảo vũ khí trang bị, chuẩn bị đầy đủ.

Nạp Lan Anh Kỳ thấy Tần Xuyên, cũng không vòng vèo tử, đạo: "Tần Xuyên, chúng ta đã tìm được đầy đủ chứng cứ, người và Thánh Giáo Thánh Nữ Bạch Dạ, có không tầm thường quan hệ, thủ trưởng đã phê chuẩn lần hành động này, hy vọng người không phải làm gì phản bội quốc gia chuyện" .

Nạp Lan Anh Kỳ cũng là phí rồi không ít tâm tư, hăn mặc dù không biết tiên tri hệ thống rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nhưng vì không để cho Tần Xuyên biết hăn kế hoạch, hết thảy đều là đặc biệt bảo mật, một cho tới hôm nay lấy được rồi phê chuẩn, hăn lập tức chạy tới.

"Bạch Dạ dĩ kinh từ Thánh Giáo rời đi, nàng bây giờ chỉ là nữ nhân ta, ta có thể cùng với nàng cùng đi kinh thành đối chất nhau", Tần Xuyên biết, không thể nào một mực đem Bạch Dạ núp ở phía sau màn, bị phát hiện là sớm muộn, cho nên biện pháp tốt nhất, vẫn là đem sự tình giảng minh bạch.

"Hừ hừ, lại cho các người cơ hội tranh cãi, nhưng trước lúc này, chúng ta trước phải dẫn độ Bạch Dạ!"

Nạp Lan Anh Kỳ ra lệnh một tiếng, các binh lính liền bắt đầu xông vào nhà sang trọng, khắp nơi lục soát.

Nhưng là trong trong ngoài ngoài toàn bộ tra xong, binh lính lại hồi báo hăn, Bạch Dạ cũng không tại.

"Điều này sao có thể! các người chắc chắn tìm cẩn thận sao?"

"Tướng quân, thật tất cả đều tra xong rồi, hiềm phạm cũng không tại bên trong", binh lính báo cáo.

Nạp Lan Anh Kỳ ánh mắt lóe lên, trước đó có một mực giám thị, chắc chắn Bạch Dạ cũng không rời đi thành phố Đông Hoa. chẳng lẽ nói, Tần Xuyên sớm liền phát hiện ý hấn đồ, đã đem Bạch Dạ ẩn nấp cho kỹ?

"Tần Xuyên, người cũng đã biết, chứa chấp Thánh Giáo phần tử kinh khủng, là phản quốc tội lớn!"

Có thể Tần Xuyên vào lúc này cũng đang buồn bực đầu rồi, hấn mấy ngày nay bận bịu tu luyện, là không có quá chú ý Bạch Dạ đang làm gì, nhưng dựa theo thường ngày mà nói, Bạch Dạ vào lúc này cũng còn nằm ý đầu rồi, tại sao sẽ đột nhiên liền không ở trong nhà?

Bất kể như thế nào, Tần Xuyên đều thở phào nhẹ nhõm, ít nhất lần này Nạp Lan Anh Kỳ là nhào hụt.

Tần Xuyên không khỏi giang tay ra, "Nạp Lan tướng quân, ta thật không biết nàng ở đâu, nếu như người có thể giúp ta tìm tới nàng, ta cũng rất cảm kích người" .

Nạp Lan Anh Kỳ nghe được trong giọng nói ý trào phúng, siết quả đấm một cái, gật đầu nói: " Được. . . ta nhất định sẽ tra cái tra ra manh mối! người tốt cuộc cùng Thánh Giáo là quan hệ như thế nào! người khác có lẽ sẽ sợ người, kiêng kỵ người, nhưng ta Nạp Lan Anh Kỳ tuyệt đối sẽ không đối với (đúng) như người vậy đao phủ ngồi yên không lý đến!"

Trong lúc nhất thời, hai người trong ánh mắt, tản mát ra nồng nặc mùi thuốc súng. . .

Nạp Lan Anh Kỳ cũng không ở lâu, hấn quăng ra lời độc ác sau, liền mang

theo binh lính rời đi, dĩ nhiên cũng phải vài tên thân tín ngừng tay ở Bạch Dạ gia phụ cận, tùy thời giám thị.

Tần Xuyên chính là cùng Liễu Hàn Yên về đến nhà, trước thử gọi điện thoại liên lạc Bạch Dạ, phát hiện đã tắt điện thoại sau, vội vàng thông qua tiên tri hệ thống, tìm kiếm Bạch Dạ tung tích.

Nhưng là , khiến cho Tần Xuyên cảm thấy kinh ngạc là, Bạch Dạ cùng Phù Lôi Nhã cuối cùng ở hai ngày trước buổi trưa sau khi ra cửa, sẽ không lại trở về nhà.

"Các nàng lái đi ra ngoài chiếc xe kia có thể tra được sao?" Liễu Hàn Yên hỏi.

Tần Xuyên tra xét một chút, cau mày nói: "Chiếc xe kia ghi danh tin tức được tu sửa qua, căn bản không có ghi chép, hơn nữa xe kia lái đến con đường theo đôi góc chết liền biến mất, cho nên Nạp Lan Anh Kỳ bọn họ mới không phát hiện" .

Liễu Hàn Yên nghi ngờ nói: "Người thật không biết nàng đi đâu?"

Tần Xuyên lắc đầu một cái, hắn cũng không cách nào phán đoán, Bạch Dạ là mình chủ động biến mất, hay lại là gặp phải cái gì bất trắc. . .

Hắn mặc dù trong lòng cuống cuồng, nhưng cũng biết, cuống cuồng không giải quyết được vấn đề.

Hắn có thể làm, chính là để cho tiên tri ở toàn thế giới phạm vi, không ngừng lục soát dấu vết nào.

. . .

Đêm đó, ở vào Giang Nam quân khu, Tinh Đấu bộ đội tạm thời trú đóng bộ chỉ huy.

Nạp Lan Anh Kỳ bên trong phòng làm việc, đèn sáng trưng, hấn chính vùi đầu sửa sang lại người phía dưới đưa tới tình báo, phân tích bất kỳ Bạch Dạ khả năng đi chiều hướng.

"Anh Kỳ ca, uống ly trà sâm đi, người cơm tối cũng không ăn, coi như là võ giả, cũng không phải làm bằng sắt nha", Tống Viện bưng một ly đã sơn sâm trà nóng, thả vào nam nhân trên bàn làm việc.

Hai người quan hệ bây giờ phá lệ thân mật, tựa như cùng tiến vào tân hôn trắng mặt một dạng người nông ta nông.

Nạp Lan Anh Kỳ thỏa mãn cầm lấy trà sâm, uống một hớp, thở dài nói: "Có người phụng bồi, ta chỉ mong sống lâu một trăm năm, làm sao để cho thân thể sụp xuống" .

Tống Viện trên mặt tràn đầy hạnh phúc nụ cười, phảng phất trở lại Thiếu Nữ Thời Đại, tim đập như hươu chạy.

"Nhắc tới. . . hôm nay ta đi qua bắt Bạch Dạ, còn có chút lo lắng, sợ Mỹ Nại Tử cùng Huệ Tử đi ra, phát hiện ta cùng Tần Xuyên đối lập quan hệ, thật may không có bị các nàng thấy, nếu không ta liền xấu hổ. . ." Nạp Lan Anh Kỳ lắc đầu nói.

Tống Viện một trận xin lỗi đạo: "Thật xin lỗi a, anh Kỳ ca, ta biết người là một lòng vì quốc gia, nhưng còn vì hài tử của ta cân nhắc, khổ cực người" .

"Ha ha, con gái của người, cũng chính là nữ nhi của ta rồi, ta đương nhiên phải cân nhắc các nàng cảm thụ", Nạp Lan Anh Kỳ cười, đưa tay đi cầm tay nữ nhân.

Tống Viện cảm động nói: "Thật ra thì. . . so sánh với Huệ Tử cùng Mỹ Nại Tử, ta lo lắng hơn người, Tần Xuyên mặc dù bình thường rất dễ nói chuyện, nhưng hấn dù sao cũng là Kiếm Ma a. . . cũng không ai biết, hấn lại sẽ không làm điên vì cái gì cuồng chuyện tới. . ."

"Người yên tâm, trong lòng ta biết rõ, nếu ta lựa chọn điều tra hẳn, liền đã làm xong hết thầy chuẩn bị tâm tư. . ."

Đang lúc lúc này, hai người ai cũng không chú ý tới, một vệt Thanh Quang, từ trăm mét ra ngoài, giống như u linh chui vào bên trong phòng làm việc!

"Ầm!"

Cửa sổ kính chống đạn căn bản không ngăn cản được hành hạ Thanh Quang lực xuyên thấu, trực tiếp nát bấy!

Có thể một tiếng này vỡ vang lên, thật ra khiến Nạp Lan Anh Kỳ theo bản năng một cái cúi đầu, lựa chọn tự vệ các biện pháp.

Thanh Quang cọ xát đầu hẳn da bay qua, đem mặt bàn xuyên thủng ra một cái đại lỗ thủng!

"Đây là. . . kiếm khí! ?" Nạp Lan Anh Kỳ kinh nghiệm phong phú, lập tức nhận ra đây là cái gì loại hình thủ đoạn tấn công, không khỏi sắc mặt trắng bệch.

Nhưng khi hẳn mới vừa nói xong câu đó, lại vừa là một đạo thanh quang, trực tiếp xuyên thấu qua kia đã vỡ vụn thủy tinh, đánh vào đầu hẳn!

"Ba" một tiếng, giống như nổ mạnh dưa hấu, Nạp Lan Anh Kỳ trên cổ, đột nhiên mất cái gì. . .

Ở bên cạnh Tổng Viện căn bản không kịp phản ứng, cả khuôn mặt văng đầy huyết thủy cùng não tủy. . .

"A! ! —— "

Trong bộ chỉ huy, truyền ra nữ nhân tan nát tâm can kêu thảm thiết!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 602: Lưu Lại Mầm Bệnh

0 602

Bích Hải Sơn Trang, Tần Xuyên trong nhà độc lập đại phòng tắm.

Cái này phòng tắm rất ít khi dùng đến, là gia đình dùng đại phòng tắm, mà Tần Xuyên trong nhà bình thường liền hai người, Liễu Hàn Yên lại không thích phô trương lãng phí, cho nên cơ bản liền chưa dùng qua.

Nhưng tối nay, phòng tắm đại trong hồ tắm, nước nóng đổ đầy, Bạch Vụ mịt mờ.

Ngâm ở trong ao Tần Xuyên, quang cường tráng thân thể, cả người đều là nhiệt huyết sôi trào, hẳn cảm giác mình đều phải chảy máu mũi. . .

Không có lý do gì khác, chính là bị một trước một sau, này hai Phù Tang hoa tử muội cho "Hại" . . .

Bởi vì tiên tri hệ thống vẫn không có tìm tới Bạch Dạ bóng dáng, để cho Tần Xuyên tâm tình khó tránh khỏi càng ngày càng phiền não, hẳn cũng không có tâm tình gì luyện công, cả ngày đi xuống cũng lộ ra buồn buồn không vui.

Cái này làm cho Liễu Hàn Yên có chút bất đắc dĩ đồng thời, cũng để cho đây đối với chị em gái cảm thấy, là thời điểm vì cái này giúp các nàng rất nhiều Tần tiên sinh làm chút chuyện.

Kết quả là, các nàng trưng cầu Liễu Hàn Yên sau khi đồng ý, nói lên muốn phục vụ Tần Xuyên tắm, cho hẳn hóa giải một chút u buồn tâm tình.

Tần Xuyên mặc dù cảm thấy không tốt lắm ý tứ, có thể cuối cùng không chống đỡ được nội tâm dục vọng, ưỡn mặt liền đón nhận hai tở muội hảo ý.

Vào lúc này, Huệ Tử cùng Mỹ Nại Tử tất cả đều không mảnh vải che thân dựa dán vào Tần Xuyên bên người, mềm yếu ngọc. Nhũ, thon dài trắng nõn khuỷu tay, trơn bóng bắp đùi, cứ như vậy với Tần Xuyên không ngừng đụng vào.

Hai chị em gái dùng rất là nhẫn nại mà chuyên nghiệp thủ pháp, một bên thay Tần Xuyên thanh tẩy thân thể, một bên thay hấn đấm bóp.

"Chủ nhân, thoải mái không ? lực đạo có muốn hay không nặng hơn điểm?" chính cho Tần Xuyên nấn bả vai Huệ Tử mềm mại lên tiếng hỏi.

"Ừ. . . còn có thể, lực nói không sai, liền còn có thể sâu hơn một chút bóp. . ."

"Chủ nhân tốt. . ." Huệ Tử nắm đồng thời, vậy đối với cao ngất cũng càng thêm thường xuyên đè ép ở Tần Xuyên trên lưng.

Mỹ Nại Tử chính là ở trước mặt, ngẩng đầu lên, "Chủ nhân, có thể đem chân mở ra một chút sao, ta cho ngài lau chùi bên trong. . ."

Không cần nghĩ cũng biết, nữ nhân phải giúp hấn giặt rửa nơi nào, này giặt nhưng là tương đối chuyên nghiệp, một chút xíu cũng không còn lại.

Tần Xuyên cảm giác mình thành Cổ Đại Hoàng Đế, mặc dù mặt rất đỏ, nhưng vẫn là rất không biết xấu hổ đem chân giang rộng ra một chút.

Mỹ Nại Tử rõ ràng "Động cơ không thuần", chưa giặt mấy cái, liền bắt đầu bát lộng lên phía dưới Tiểu Tần Xuyên, để cho vốn là hòng dững oai vệ gia hỏa phá lệ dữ tợn. . .

"Chủ nhân, ngài nơi này thật giống như rất trưởng, có thể để cho ta giúp ngài hóa giải một chút sao?" Mỹ Nại Tử Sở Sở Khả Nhân địa hỏi thăm.

Tần Xuyên nuốt nước miếng một cái, lững thững cười nói: "Chuyện này. . . này thật thích hợp sao?"

Mỹ Nại Tử nhu mì cười một tiếng, trực tiếp lấy môi thân hôn lên, sau đó liền mở ra béo mập môi đỏ mọng, bắt đầu phục vụ đứng lên. . .

Mặc dù hai cái Phù Tang nghệ Kỹ cũng còn không Chân Kinh hơn người chuyện, nhưng những kỹ xảo này đều là vô cùng phong phú, dù là không có gì kinh nghiệm thực chiến, cũng so với Tần Xuyên những nữ nhân khác lợi hại hơn rất nhiều.

Trước mặt Mỹ Nại Tử đang dùng một cái Đinh Hương mềm mại lưỡi, đem Tần Xuyên chinh phiêu phiêu dục tiên, phía sau Huệ Tử cũng không nhàn rỗi.

Huệ Tử vừa bắt đầu cùng Tần Xuyên hôn, còn vừa buông xuống một cái tay, từ Tần Xuyên cái hông phía sau, vuốt ve, giúp muội muội đồng thời kích thích Tần Xuyên.

Hai chị em gái một trước một sau, ăn ý phối hợp, để cho Tần Xuyên lại mười phút liền nộ khí giới rồi. . .

Nhìn che cái miệng nhỏ nhắn, khoe miệng còn lưu lại chất lỏng màu trắng, nhưng thu ba hàm tình, yên lặng nhìn mình Mỹ Nại Tử, Tần Xuyên đều cảm thấy mất mặt cực kỳ, chính mình hay lại là đầu trở về như vậy không bền.

"Khanh khách. . ." Huệ Tử giống như Thủy Xà cuốn lấy Tần Xuyên, một cái mềm mại tay nhỏ lại lần nữa chộp được Tần Xuyên trên bảo bối, "Chủ nhân, Huệ Tử cũng muốn thử một chút, lần này đối Huệ Tử phục vụ ngài có được hay không. . ."

Tần Xuyên cảm giác mình căn bản không giống như tới tắm, ngược lại thì tới tiêu hồn, ở Phù Tang thời điểm chính mình không có cơ hội cẩn thận cảm thụ, bây giờ rốt cuộc thấy được, đây đối với từ tiểu học nghệ Phù Tang chị em gái, là biết bao có thể khiến người ta thất thủ. . .

Tần Xuyên đâu còn nhìn được, đem Huệ Tử eo ếch ôm lấy, lật người đi, để cho nữ nhân nằm ở bên hồ tắm dọc theo.

Đang chuẩn bị xách súng lên ngựa, chợt giữa nghĩ đến một chuyện. . .

Tuy nói hai vai chính động muốn phục vụ hẳn tằm, có thể làm chút thân mật chuyện, nhưng nếu thật là xảy ra quan hệ, ý nghĩa dù sao bất đồng, hẳn vẫn phải hỏi rõ ràng.

"Huệ Tử, ta. . . có thể không?"

Huệ Tử cùng Mỹ Nại Tử cũng không khỏi cười khanh khách đứng lên, ngược lại Tần Xuyên nhìn có chút ngây ngốc, không biết làm sao.

"Chủ nhân, khi chúng ta lựa chọn tới Hoa Hạ thời điểm, thì đồng nghĩa với đem vận mạng mình giao cho ngài. thật ra thì ta cùng tỷ tỷ trước xuyên thủng trang phục nữ bộc thời điểm, ngài một mực không động vào chúng ta, chúng ta thật đáng tiếc đây. . ." Mỹ Nại Tử hơi lộ ra u oán nói.

"Chỉ cần ngài nguyện ý, Huệ Tử trên người toàn bộ đều là ngài", Huệ Tử vừa nói, chủ động đem hai tay thả vào chính mình tròn trịa cái mông hai bên, vô cùng cảm dỗ tính mà đem bên trong rạn rở làm hết sức hiện ra ở Tần Xuyên trước mắt. . .

Tần Xuyên trong đan điền ngọn lửa hoàn toàn bị đốt, này hai chị em gái tình cảm biểu đạt, trực tiếp thô bạo, có lẽ là bởi vì từ nhỏ dưỡng thành trong tư tưởng, ít nhiều đều có một ít nô tính, một khi tìm đúng rồi có thể cậy thế đại thụ, các nàng cũng sẽ không có ý nghĩ khác.

Cái này dĩ nhiên cũng là các nàng một loại sinh tồn phương thức, Tần Xuyên có thể lý giải, hẳn cũng có tự tin, tương lai trong cuộc sống sẽ không để cho các nàng thất vọng.

Tần Xuyên ánh mắt kiên định, lần nữa tìm đúng rồi mục tiêu, định đem Huệ

Tử hoàn toàn biến thành nàng nữ nhân.

Nhưng vào lúc này, đại cửa phòng tắm đột nhiên được mở ra!

Liễu Hàn Yên vội vã đi vào, sau đó khoá cửa lại thượng, cũng không để ý Tần Xuyên cùng hai chị em gái lúc này tư thế, trạng thái, lạnh lùng nói: "Nhanh mặc quần áo" !

Tần Xuyên bị sợ hết hồn, phía dưới cũng mềm nhũn. . .

"Lão bà! ta có thể dừng như vậy mà! người không phải là đều đồng ý ấy ư, thế nào lúc này lại không để cho a. . . ta. . . ta như vậy lại lưu lại mầm bệnh! trẻ nãi người nữa đời sau hạnh phúc làm sao bây giờ a. . ." Tần Xuyên cũng muốn khóc.

"Nạp Lan Anh Kỳ chết!"

"Người nào chết đều không ta hiện tại đang làm việc trọng yếu a! lại nói. . ." Tần Xuyên nói đến một nửa, trong đầu giật mình một cái, bỗng nhiên từ trong ao đứng lên, "Cái gì! ? Nạp Lan Anh Kỳ? hử làm sao biết chết! ?"

Không đợi Liễu Hàn Yên giải thích, bên ngoài truyền tới một nữ nhân nhọn chói tai tiếng kêu —— "Tần Xuyên! đi ra! !"

Huệ Tử cùng Mỹ Nại Tử sắc mặt trắng bệch, "Mẹ! ?"

Liễu Hàn Yên nghiêm mặt nói: "Nạp Lan Anh Kỳ ở quân khu bộ chỉ huy bị ám sát, Tống a di nói sát thủ dùng là kiếm khí, với người kiếm khí nhìn rất tương tự, nàng nhận định là người giết Nạp Lan Anh Kỳ, bây giờ đã tại bên bờ tan vỡ rồi!"

"À? ! nạp Lan thúc thúc chết? !" Mỹ Nại Tử có thể nghe hiểu tiếng Hán, không khỏi sợ ngây người.

Tần Xuyên ánh mắt lóe lên, hử tự nhiên không tâm tư lại theo các cô gái

sung sướng, bất chấp trên người còn ướt, nhanh chóng mặc quần áo xong, cũng để cho Huệ Tử với Mỹ Nại Tử mặc quần áo.

Tống Viện đã điên cuồng, chuẩn bị rút súng đem cửa khóa cho làm mất.

Lúc này, Tần Xuyên mở cửa đi ra ngoài, hỏi "Tổng tổ trưởng, người tinh táo một chút, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?!"

Tống Viện không nói hai lời, hướng về phía Tần Xuyên liền là ngay cả chùng mấy thương!

"Đoàng đoàng đoàng! . . ."

Tần Xuyên sớm có phòng bị, Thanh Liên chân khí đem đạn toàn bộ ngăn trở, "Người không phải là ta giết! hôm nay ta đều ở nhà, vợ của ta, Huệ Tử cùng Mỹ Nại Tử đều có thể làm chứng!"

"Im miệng! ! người là Kiếm Ma! người muốn đi ra ngoài giết người, chẳng lẽ còn lại không có biện pháp lừa gạt được ta hai cái đáng thương hài tử! ? lão bà người dĩ nhiên hướng người, bao che người!" Tống Viện hét lên, thấy đạn không được, bắt đầu xông lên trước muốn xé đánh Tần Xuyên.

Huệ Tử với Mỹ Nại Tử sợ, bần rợn đi lên khuyên can, "Mẹ ngài đừng như vậy! Tần tiên sinh cùng với chúng ta, hãn khẳng định không đi tổn thương nạp Lan thúc thúc a!"

"Các người tránh ra! ta không thể lại cho các người cùng cái này hèn hạ hung thủ ở chung! các người toàn bộ đều đi ra ngoài!" Tống Viện kêu to, đẩy ra hai con gái.

Liễu Hàn Yên không nhìn nổi, nữ nhân gương mặt xinh đẹp phát rét, trực tiếp ngăn ở Tần Xuyên trước mặt, đạo: "Tổng tổ trưởng, chồng ta không có đi giết Nạp Lan tướng quân, hãn căn bản không rời đi gia. người muốn vì nam nhân mình báo thù tâm tình ta có thể hiểu được, nhưng ta cũng không thể trở mắt nhìn

đàn ông ta bị người bêu xấu!"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 603: Là Địch Hay Bạn

0 603

Liễu Hàn Yên trước người đã hiện lên một tầng Băng Ngưng chân khí, đem Tống Viện mặt tẩm ảnh thành một mảnh Băng Lam.

"Hừ, Liễu Hàn Yên, ngươi rời đi bộ đội sau, với cái này Kiếm Ma chung một chỗ, cũng biến thành như thế vô liêm sỉ rồi không! ?" Tống Viện nước mắt chảy phun đầy, cắn răng nghiến lợi.

Tần Xuyên chính là trong lòng một trận ấm áp, nhẹ nhàng đem nữ nhân từ trước mặt mình kéo ra, tiến lên phía trước nói: "Tổng tổ trưởng, ta bất kể người tinh táo hay không, ta phải nói cho người biết hai cái sự thật. . .

Đầu tiên, người không giết chết ta. thứ hai, ta không có giết Nạp Lan Anh Kỳ. . . bất kể người có tin hay không.

Nhưng chuyện này rõ ràng có rất lớn có khả năng, là muốn gài tang vật cho ta, cho nên ta bây giờ thì đi nhìn Nạp Lan Anh Kỳ thi thể, ta chưa chắc là tối hiểu kiếm người, nhưng ít ra ta hẳn so với người hiểu rõ hơn cái đó kiếm khách"

Tống Viện cả người run rẩy, cắn răng nghiến lợi nói: "Đừng mơ tưởng! khác (đừng) làm bộ! coi như người không phải là người tự mình động thủ giết, ta làm sao biết không phải là người phái người giết, người không phải là còn có sư môn sao? có lẽ là người sư môn người động thủ đây?"

"Ha. . ." Tần Xuyên không nhin cười được, "Bọn họ lời nói. . . ngược lại có

thể, dù sao bọn họ phỏng chừng so với bất luận kẻ nào cũng không hy vọng ta sống cho thật tốt" .

Tần Xuyên mặc dù ngoài miệng nói như vậy, ngược lại không lại thật cho rằng là Thanh Liên môn nhân liên quan.

Bởi vì Thanh Liên trong môn, dùng kiếm thật ra thì cũng không nhiều, Cửu Phẩm Thanh Liên Quyết mặc dù mọi người cũng luyện, có thể Thanh Liên môn thu nạp rồi thiên hạ võ học, sẽ không ai đều am hiểu cùng thích dùng kiếm.

Ngoài ra, Thanh Liên môn nhân nếu như muốn gây bất lợi cho hắn, trực tiếp liền đã tìm tới cửa, đến nay đều không tìm hắn, hơn phân nửa là đã không thèm để ý hắn.

"Người tên ác ma này, người lại còn cười được? ta khổ đợi rồi hơn hai mươi năm hạnh phúc, mắt thấy gần ngay trước mắt. . . người tại sao phải tàn nhẫn như vậy! ! tại sao! !" Tống Viện khóc tan nát tâm can.

Loại này trơ mắt nhìn mình nhân sinh mộng đẹp bị phá diệt cảm giác, để cho nàng tuyệt ngấm tới cực điểm.

"Ta biết chuyện này đối với người đã kích rất lớn, ta sẽ không trách người hoài nghi như vậy ta, nhưng bây giờ mấu chốt nhất, là tra rõ hung thủ. . ."

"Người chính là hung thủ!"

"Ta không phải là. . . người coi như không tin ta, cũng nên tin con gái của người đi!"

Tần Xuyên bó tay toàn tập, với một cái như là phát điên nữ nhân tranh luận, lại không thể động thủ đánh nàng.

Đang lúc tranh chấp không nghỉ thời điểm, một trận Tống Bảo Khôn điện thoại nhưng là gọi lại, mệnh lệnh Tống Viện mau rời đi Tần Xuyên gia, ở không chứng cứ trước, không muốn vọng thêm suy đoán.

Cao tăng cũng không ngốc, mặc dù Tần Xuyên rất khả nghi, nhưng nếu quả thật là Tần Xuyên muốn giết người, cần gì phải dùng kiếm khí? như vậy không phải là phá lệ khiến người hoài nghi sao?

Bị Tống Bảo Khôn như vậy một cảnh cáo, Tống Viện biết rõ mình cũng không làm gì được Tần Xuyên, tạm thời không có tiếp tục náo đi xuống, nhưng nàng đã không thể nào tiếp thu được hai cô con gái ở tại Tần Xuyên trong nhà, trực tiếp liền mang theo hai chị em gái phải đi quán rượu ở một trận, lại cho các nàng tìm cái mới chỗ ở.

Hai chị em gái ngược lại rất thân thiết, cảm thấy Tống Viện rất đáng thương, vừa vịn đi qua bồi bồi nàng.

Tần Xuyên chính là không để ý Tống Viện phản đối, cùng Liễu Hàn Yên cùng nhau đi tới rồi quân khu nhân viên nghiêm xác giám định nơi.

Tốt hơn một chút tên gọi Nạp Lan Anh Kỳ bộ hạ, cùng với quân đội quan chức, cũng ở ngoài cửa điệu niệm, thấy Tần Xuyên thời điểm, từng cái đã là bất mãn lại kính sợ.

Tần Xuyên cũng biết, chính mình khả năng một lúc lâu đều phải bối hắc oa, nếu là người thật là bị giết, hẳn sẽ không chút nào để ý những thứ này, nhưng bị như vậy bêu xấu, trong lòng của hắn bực bội được ngay.

Lắc đầu thở dài than thở, đi vào phòng, rốt cuộc thấy Nạp Lan Anh Kỳ thi thể không đầu.

Cẩn thận quan sát một chút Nạp Lan Anh Kỳ vết thương sau, Tần Xuyên rơi vào trầm tư, cau mày, đứng ở bên cạnh thi thể, thật lâu cũng không nói lời nào.

Liễu Hàn Yên thấy nam nhân không nói tiếng nào, cho là hắn là vì bị hãm hại mà khổ sở, nhẹ giọng nói: "Khi còn bé, Cha ta đã dạy ta một cái đạo lý" .

Tần Xuyên sững sờ, không biết nữ nhân đột nhiên thế nào.

"Hắn nói, người sống trên đời chỉ có hai chuyện yêu cầu làm, chuyện thứ nhất, học tập, chuyện thứ hai, dùng học tập đến kiến thức, ứng đối phát sinh hết thảy vấn đề.

Ta biết người rất bác học, biết so với ta môn nhiều hơn, nếu như là người lời nói, nhất định có thể giải quyết lần này vấn đề, tìm tới hung thủ. . . bất kể người khác nói thế nào người, ít nhất ta sẽ đứng ở người bên này", Liễu Hàn Yên nghiêm túc nói.

Tần Xuyên nhìn vẻ mặt biểu tình lạnh nhạt nữ nhân, không khỏi cảm khái, "Nguyên lai ta vị kia cha vợ đại nhân, sẽ còn nói như vậy có đạo lý lời nói. . ."

"Chẳng ai hoàn mỹ, Cha ta có lẽ có không đúng phương, nhưng hắn nói chuyện, cũng thật sâu ảnh hưởng ta", Liễu Hàn Yên đạo.

"Khó trách ta thân ái lão bà như vậy thích xem thư học tập", Tần Xuyên một cái ôm mùi thơm của nữ nhân vai, thở dài nói: "Thật ra thì, lão bà người suy nghĩ nhiều. ta cũng không phải là thế nào đa sầu đa cảm, ta chỉ là đang nghĩ, thành danh trong kiếm khách, rốt cuộc cái nào kiếm khách kiếm ý. . . là lợi hại như vậy" .

Liễu Hàn Yên nháy mắt mấy cái, hiếu kỳ nói: "Kia người muốn đến người nào sao?"

Tần Xuyên lắc đầu, "Đáng tiếc. . . nếu như ta không nhìn lầm lời nói, tên hung thủ này kiếm ý, ta chưa bao giờ nghe, hơn nữa. . . rất mạnh" .

"Kia cũng sẽ không so với người còn mạnh hơn chứ ?" Liễu Hàn Yên nói.

Tần Xuyên khổ sở cười một tiếng, "Bi kịch liên bi kịch ở. . . hắn khả năng thật không so với ta yếu, ta là nói, theo ta bất hủ Thanh Liên kiếm ý so với."

Tên này kiếm khách kiếm ý, đã nhãn nhụi mà tinh xảo đến một loại làm Tần Xuyên từ trong thâm tâm bội phục cảnh giới, hắn chỉ dùng kiếm khí cường ép

đem Nạp Lan Anh Kỳ đầu phân giải hết, mà không phải nói thô bạo đả đánh bẽ.

Tần Xuyên tự nhận, nếu như dùng bất hủ Thanh Liên kiếm ý, có thể với một trong so với, nhưng bình thường Thanh Liên kiếm ý, cũng không như vậy uy lực.

Mà kiếm khách này, rõ ràng là đem "Bất hủ Thanh Liên" như vậy kiếm ý, làm bình thường kiếm ý đang dùng, sẽ không giống Tần Xuyên như vậy, dùng một chút liền thân thể không chịu nổi.

Điều này cũng làm cho ý nghĩa, kiếm khách này thực lực, ít nhất là tông sư, hơn nữa kiếm ý đã tới "Vô Kiếm" cảnh.

Khác (đừng) không nói, Kiếm Si Dược Thương Hải nếu đụng phải kiếm khách này, hơn phân nửa là mười chiêu nội liền một con đường chết.

Tần Xuyên biểu tình nhìn như coi như bình tĩnh, nhưng nội tâm gợn sóng, nhưng là không nhỏ. . .

Trong đầu của hắn, không biết sao, xuất hiện cái đó số 2 thủ trưởng bên người bảo tiêu bóng người, Man Vương Borr Gai tác bóng người, còn có sư phụ mình Phó Thanh Y bóng người. . .

Tại hắn gặp qua trong đám người, hắn không biết trừ cái này ba người, còn có người nào phân thực lực này! nhưng là, ba người này cũng không thể là kiếm khách này! đây mới là để cho Tần Xuyên nhưc đầu!

Liễu Hàn Yên nghe được nam nhân câu này trả lời, cũng là lẳng lẳng thừ ra thật lâu, trong lúc nhất thời không biết rõ làm sao nói mới phải.

Tần Xuyên gãi đầu một cái, tự giễu nói: "Là địch hay bạn, còn rất khó nói, nhưng hắn có như vậy thực lực, cũng không đi đối phó ta, đi đối phó Nạp Lan Anh Kỳ, tóm lại không tính là quá tệ. . . chúng ta chỉ có thể từ từ tìm đầu mối, sớm muộn sẽ có câu trả lời" .

" Ừ", Liễu Hàn Yên mắt lộ ra buồn, "Ngày hôm sau sẽ phải về nhà Tộc bước sang năm mới rồi, tiếp theo đều là thăm người thân, đoàn tụ thời gian, hy vọng không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mới phải" .

Tần Xuyên lo lắng đảo không chỉ là hết năm mấy ngày này, hẳn còn lo lắng sự kiện lần này, Nạp Lan Thấm sẽ ra sao.

Tần Xuyên chủ động chạy đi Nạp Lan Thấm biệt thự, nhưng bảo tiêu nói cho hẳn biết, Nạp Lan Thấm đã về gia tộc, bởi vì Nạp Lan gia tộc chuẩn bị ở năm trước đem Nạp Lan Anh Kỳ tang sự làm xuống.

Bất đắc dĩ, Tần Xuyên không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại tới, hỏi Nạp Lan Thấm thế nào.

Nạp Lan Thấm tâm tình hiển nhiên rất là thấp, nhưng nữ người hay là cười biểu thị không liên quan, nàng đương nhiên sẽ không cho là, chuyện này thật là Tần Xuyên làm.

Nhưng là, loại này người bên cạnh tín nhiệm cảm giác, để cho Tần Xuyên cảm thấy vui vẻ yên tâm đồng thời, cũng cảm thấy có một tia nặng nề. . .

Hẳn nếu là không tìm được tên hung thủ này, nỗi oan ức này thì sẽ một thẳng ụp lên trên đầu của hẳn, ba người thành hổ, lâu ngày, loại chuyện này liền sẽ biến thành thật là hẳn làm như thế, dù sao không tìm được khác (đừng) hung thủ.

Mang theo như vậy một vệt mây đen, Tần Xuyên nhưng là nghênh đón về đến gia tộc thứ nhất mùa xuân.

Mặc dù nam phương mùa đông trước sau như một giá rét, nhưng cũng may giao thừa ngày đó ra thái dương, ban ngày hay là có một tia ấm áp.

Tần gia chỗ rất nhiều đỉnh núi, hồng hồng hỏa hỏa một mảnh, hơn ngàn cổ kiến trúc, giăng đèn kết hoa, đèn lồng treo cao, hoan hỉ đây.

Hết năm bầu không khí ở trong đô thị muốn thiếu rất nhiều, nhưng tại loại

này gia tộc cổ xưa, vẫn là vô cùng đậm đà.

Con cháu nhà họ Tần môn từ Ngũ Hồ Tứ Hải về đến gia tộc, mặc bộ đồ mới, giày mới, trong túi cất cho vân bối bao tiền lì xì, vừa gặp phải đồng tông thân thuộc, bất kể có hay không thật lòng giao hảo, đều là nhiệt tình trao đổi.

So sánh với năm trước, năm nay Tần gia Tự Nhiên phá lệ náo nhiệt, bởi vì Tần Xuyên xuất hiện, để cho Tần gia ở chính đàn, thương trường, thậm chí trong quân đội đều có tiến bộ nhảy vọt.

Rất nhiều Tần gia tử tôn cũng hy vọng thừa dịp năm này hai ba ngày bên trong, với Tần Xuyên có một nhận biết, sau này tốt đến nhiều chỗ tốt hơn.

Mặc dù khó tránh khỏi có chút điệu bộ, có thể đây cũng là ở trong đại gia tộc sống được, không thể không tiếp nhận thực tế.

Giao thừa ngày đó, một buổi sáng sớm, rất nhiều con cháu nhà họ Tần cũng ở gia tộc cửa, chờ Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên tới, sáu mươi bảy mươi cái nam nữ già trẻ, trông mong ngóng trông, bao gồm rất nhiều ban đầu xem thường cái này "Khí thiếu" gia hỏa, vào lúc này cũng đem những chuyện kia ném không còn một mống.

Tần Hà cùng Tần Hàng, Tần Dĩnh các loại (chờ) mấy cái, thấy đến gia tộc người bên trong như thế nịnh hót với Tần Xuyên, Tự Nhiên trong lòng không sáng khoái, nhưng cũng không có cách, cho nên nhắm mắt làm ngơ, một cái đều không tới chủ nhà đại viện.

Rốt cuộc, chín giờ sáng tả hữu, một chiếc Mercedes G 55 lái đến Tần cửa nhà bãi đậu xe, so sánh với rất nhiều siêu tốc độ chạy mà nói, loại xe này không coi vào đâu.

Nhưng là, rất nhiều người Tần gia hay lại là vây lại, tựa như cùng fan truy tinh như thế, cũng không để ý cái gì da mặt mặt mũi, chính là nghĩ (muốn) trước tiên để cho Tần Xuyên nhớ bọn họ.

Nhưng là, làm cửa xe mở ra, chúng người Tần gia mới phát hiện, trong xe đi xuống chỉ có một thân màu đỏ áo dài, đẹp đến kinh tâm động phách Liễu Hàn Yên, lại căn bản không có Tần Xuyên ảnh tử!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 604: Uống Công Mềm Nhũn

0 604

"Liều. . . Liều tướng quân, Tần Xuyên không với ngài cùng đi sao?" Tần gia một cái tộc nhân không khỏi hỏi.

Mặc dù Liều Hàn Yên thối lui ra quân đội, nhưng rất nhiều người Tần gia còn không biết.

Liều Hàn Yên nhìn một cái tràn đầy một đoàn Tần gia tộc người, mấy phần bất đắc dĩ nói: "Hắn tới, chẳng qua là nửa đường, hắn nói người thấy cái gì quen thuộc mùi vị, xuống xe trước rồi" .

Một đám Tần gia tộc người trở mắt nhìn nhau, đợi không mới hừng sáng, bạch mong đợi một trận.

Cùng lúc đó, ở vào Tần gia phía tây đỉnh núi, Tần gia các người làm hiện đang ở sân.

Nam nữ già trẻ vây ở một cái thùng gỗ lớn một bên, trong thùng gỗ là chưng chín nếp, mấy cái cường tráng hán tử chính thay phiên lên mặt cái vò gỗ gỗ, chính là đang đánh bánh mật.

Mặc dù Tần gia bản thân sẽ không có đánh bánh mật loại chuyên lật vật này động, nhưng người làm bên trong rất nhiều đều là tới từ Thiên Nam Địa Bắc người ngoại địa, cho nên đến mỗi hết năm, làm xong trong tay công việc sau, vẫn sẽ qua vừa qua chính bọn hắn mùa xuân.

Có mấy cái nghịch ngợm tiểu hài tử đã sàm chủ địa không được, chính len

lén ăn bên cạnh đã đánh tốt bánh mật.

Nóng hổi, trắng xoá, co dãn mềm nhũn bánh mật, liền đường đỏ, ăn vào trong miệng, giống như có thể đem những này đang ở thay răng kỳ hài tử răng cho dính đi xuống.

"Chật chạt. . . chính là cái mùi này mà, đây mới gọi là bánh mật mà" . . .

Một bóng người đột nhiên từ tường viện bên ngoài lật vào, tại chỗ hai ba chục cái người làm sợ hết hồn, khi thấy rõ người vừa tới, là đều là vôi vàng cúi người chào.

"Đại thiếu gia!"

Một đám người hầu đều là một mực cung kính, bọn họ mặc dù trong gia tộc địa vị hèn mọn, có thể cũng biết, Tần Xuyên là Tần gia bây giờ trụ cột vững vàng, phong quang vô hạn.

Đối mặt với tương lai gia tộc chi chủ, các người làm đương nhiên là nơm nớp lo sợ, như lý bạc băng.

"Đại thiếu gia, chúng ta. . . chúng ta biết sai rồi, chúng ta không nên tùy ý lạm dụng gia tộc lương thực. . ." người làm bên trong một lão già, dẫn đầu bắt đầu gánh trách nhiệm.

Tần Xuyên nhìn một đám mặt lộ vẻ sợ hãi người làm, cười một tiếng: "Cũng thế nào? ta chỉ là nghe bánh mật mùi vị, phỏng đoán có phải là có người hay không đánh bánh mật, nghĩ đến đồng thời tiếp cận tham gia náo nhiệt, thuận tiện ném thử. . . không phải mùi mấy cân nếp chuyện sao? trong mắt các người, Tần gia ngay cả điểm này nếp cũng không chịu trách nhiệm nổi?"

Một đám bên dưới người bất ngờ mà nhìn Tần Xuyên, trong lúc nhất thời không biết Tần Xuyên nói là thật hay giả.

Tần Xuyên cũng lười quản bọn hăn nghi ngờ, đi tới đoạt lấy đại cái vồ gỗ,

cười hắc hắc nói: "Đến, để cho ta thay thế các người đánh một đoạn thời gian, ta rất cường tráng!"

Nhìn Tần Xuyên thật bắt đầu làm bộ đánh bánh mật, bên cạnh các hán tử đều rất tò mò, "Đại thiếu gia, ngài làm sao biết loại này việc nặng?"

Tần Xuyên trả lời: "Lúc trước ta ở trong núi thời điểm, hết năm cũng đi nơi đó sơn thôn, các thôn dân đánh bánh mật, ta liền theo chân bọn họ đồng thời đánh.

Vốn là cho là đến nơi này, những thứ này phong tục cũng bị mất, không nghĩ tới các người cũng ở đây đánh, chờ chút ta nhưng là phải ăn rất nhiều, cho nên ta thể nào cũng phải nhiều hơn điểm lực a" .

Chúng người làm nghe một chút, mới bình tĩnh đại ngộ, nhớ tới vị đại thiếu gia này từ nhỏ là Yamanaka lớn lên, khó trách cùng còn lại thiếu các chủ tử không giống nhau.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người cảm thấy Tần Xuyên rất là thân thiết, với nhau giữa khoảng cách cũng gần hơn không ít.

"Đại thiếu gia, ngài đánh mấy cái thì phải, chúng ta đã đánh khá hơn một chút, ngài trước tiên có thể đi ném thử một chút", lão bộc ân cần nói.

Tần Xuyên lắc đầu, "Không được không được, làm phiền động, mới có thu hoạch, ta giống như cái loại này không làm mà hưởng người sao? hơn nữa. . . ta đến mấy năm không đánh, để cho ta thỏa nguyện một chút!"

Một đám người làm không khỏi nở nụ cười, xem ra Tần Xuyên là thực sự thích làm những thứ này.

Tần Xuyên một người liền đem một nồi nếp đánh thành bánh mật, sau đó liền bắt đầu với bọn hạ nhân đồng thời, liền đường đỏ, hạt vừng, bột đậu, đủ loại gia vị, bắt đầu thưởng thức.

Tần Xuyên mặt đầy hường thụ nói: "Năm này bánh ngọt có thể so với máy đánh tốt ăn nhiều, đại tử, có thể hay không giúp ta bỏ túi một ít, ta mang đi cho vợ của ta nếm thử một chút" .

Bị kêu "Đại tử" một cái nữ dong nhân thụ sủng nhược kinh, không ngừng bận rộn đi phòng bếp đem ra khoái xan hộp, giúp Tần Xuyên chuẩn bị xong.

Mọi người cho là, Tần Xuyên bỏ túi xong rồi sẽ lập tức đi, ai biết, Tần Xuyên thấy có hai hài tử ở nơi nào chơi đùa tiên nữ tốt pháo hoa, lại một mặt tò mò đi tới.

"Tiểu băng hữu, trên tay các người đây là pháo hoa sao?" Tần Xuyên lúc trước có thể không có cơ hội thấy quá nhiều chủng loại pháo hoa, còn tưởng rằng pháo hoa chỉ có bay lên trời, không nghĩ tới còn có sở trường thượng.

Các người làm không nói nhìn vị thiếu chủ này, thế nào đột nhiên lại đối với (đúng) pháo hoa cảm thấy hứng thú.

Hai hài tử mặc dù tuổi tác mới mười tuổi khoảng chừng, nhưng dù sao từ nhỏ đều là ở Tần gia, biết chủ tớ chi biệt, đối với (đúng) Tần Xuyên có chút sợ hãi.

"Vâng, Đại thiếu gia", một đứa bé yếu ớt nói.

Tần Xuyên ưỡn mặt cười nói: "Có còn hay không dư thừa? có thể hay không cho ta mấy cây à? ta cũng muốn vui đùa một chút" .

Khác một đứa bé dăng dăng dăng chạy đi trong phòng, lúc trở ra sau khi, trên tay cất ba bao, ước chừng ba mươi cây, toàn bộ một tia ý thức cho Tần Xuyên.

Tần Xuyên cao hứng cầm lấy, nhưng suy nghĩ một chút, lại đem hai bao còn trở về, sờ một cái hai người thích trẻ con, "Ta liền lấy một bọc, còn lại các người chơi đùa, cảm ơn rồi" .

Hai hài tử hưng phấn gương mặt đỏ bừng, dùng sức gật đầu.

Tần Xuyên suy nghĩ, pháo hoa lưu đến tối thả tương đối sau, cho nên trước hết thu.

Hắn cũng không gấp đi, thà đi gặp những Tần đó gia tộc người, lục đục với nhau, nghe một ít a dua nịnh hót lời nói, hắn thà cùng đám này Thiên Nam Địa Bắc tới chất phác bọn hạ nhân nói chuyện phiếm.

Tần Xuyên ngồi ở trên băng đá, với lão nhân, hán tử, các phụ nữ tán phiếm nói đùa, hỏi quê nhà bọn họ, hỏi bọn hắn ở chỗ này năm tháng, cùng trong cuộc sống một ít vật vãnh.

Các người làm ngay từ đầu rất run sợ trong lòng, có thể dần dần phát hiện, Tần Xuyên căn bản không Đại thiếu gia cái giá, đối với bọn họ cũng rất thân thiện, mấu chốt còn hiểu rất nhiều kiến thức, nghe hắn nói rất dễ dàng liền mê mẩn.

Tần Xuyên thấy có hai lão bộc tựa hồ đi đứng không có phương tiện, dứt khoát liền để cho bọn họ đem ra Ngân Châm, cho hai lão nhân trị chữa chân, hai lão đầu lập tức cảm giác đi đứng linh hoạt rất nhiều thiếu chút nữa không quỳ xuống dập đầu.

Lần này, các người làm càng thêm nóng cắt, bọn họ mới nhớ tới, vị đại thiếu gia này hay lại là thần y, trong bọn họ một ít thân thể không tốt lắm, chỉ hy vọng Tần Xuyên chẩn đoán xuống.

Tần Xuyên cảm thấy cái này cũng không tốn bao nhiêu thời gian, hơn nữa hắn nhàn rồi cũng là nhàn rồi, liền ai đến cũng không có cự tuyệt, có thể chữa bệnh hiện trường chữa trị, yêu cầu cho thuốc liền viết toa thuốc.

Sắp đến mười giờ sáng thời điểm, sân nhỏ đã từ bắt đầu ba mươi mấy người, biến thành sáu mươi bảy mươi cái, cơ hồ Tần gia gần một nửa người làm, đều nghe nói Tần Xuyên ở chỗ này cho bọn hạ nhân xem bệnh, có thể có thời gian rảnh rồi tới, cũng chạy tới.

Mắt thấy gần 10 giờ nửa, Tần gia chủ bên trong nhà, một đám Tần gia thành viên chủ yếu cơ hồ đều đến đông đủ.

Lão tổ tông Tần Tường Thụy cùng gia chủ Tần Hán ngồi ở phía trên nhất, đôi mắt nhìn một vòng lại một vòng, chờ cỗ cũng kéo dài.

"Này cũng gần trưa rồi, tiểu tử này rốt cuộc đang làm gì vậy, chẳng lẽ quên lễ giỗ tổ?" Tần Tường Thụy có chút buồn bực.

Tần Hán cau mày, hỏi bên cạnh Tần Minh, "Gọi điện thoại sao?"

Tần Minh cười khổ, "Chuyện này. . . ta cho là đại ca người đánh đầu rồi, nếu không để cho vợ hăn mà đánh, chúng ta đánh, ta sợ tiểu tử thú này không nhận a" .

Mọi người nhìn về phía Liễu Hàn Yên, Liễu Hàn Yên thật ra thì cũng nghe được, nàng do dự một chút, lấy điện thoại di động gọi một cú điện thoại đi qua.

Rất nhanh, điện thoại tiếp thông, Liễu Hàn Yên nói: "Tới Chúa trạch, lễ giỗ tổ muốn bắt đầu, tất cả mọi người đang chờ người" .

Bên kia Tần Xuyên bận rộn đáp ứng, hăn đối với (đúng) buổi lễ ngược lại không có quá để tâm, bắt quá bánh mật lạnh liền ăn không ngon.

Thấy điện thoại đánh xong, Tần Minh tò mò hỏi "Hàn Yên a, Tần Xuyên là đi đâu? hăn đang làm gì vậy?"

Liễu Hàn Yên lắc đầu, "Ta không có hỏi" .

Mọi người mặt đầy bất đắc dĩ, ngược lại quản gia Tần tốt cười tùm tùm nói: "Nhị gia, ta nghe mấy cái hạ nhân nói, Đại thiếu gia là đang ở Tây Sơn người giúp việc sân nhỏ, với đám người hầu đồng thời đánh bánh mật, sau đó còn với mọi người trò chuyện rất khoái trá, cho nhiều cái Lão Bộc trị eo chân đau đây" .

"Khó trách. . . ta nói thế nào hôm nay đi tới đi lui người giúp việc cũng thiếu

rất nhiều, đều đuổi đi chỗ đó tham gia náo nhiệt?" Tần Mãnh vui vẻ nói.

Tần Hán cùng Tần Minh các loại (chờ) một đám lão nhân cũng đều lắc đầu, không biết nói cái gì cho phải.

"Hừ, đại ca thật không hổ là ở trong núi lớn lên, chính là với những thứ này người nhà quê nói chuyện rất là hợp ý a, chúng ta sẽ không bản lãnh kia", Tần Hà mỉm cười một cái câu.

Tần Uy ánh mắt trừng mắt nhìn con mình, đạo: "Người biết cái gì, Tần Xuyên đây là bình dị gần gũi, các người đều phải hướng hần học tập" .

"Bình dị gần gũi, là một chuyện, nhưng coi như gia tộc người nổi nghiệp, Đại thiếu gia, nhưng là như vậy với người làm lãn lộn chung một chỗ, tóm lại khó khăn đăng phong nhã, cái này há chẳng phải là để cho đám kia người làm giẫm lên mặt mũi?" Lục thúc công phê bình đạo.

"Đúng vậy, gia chủ, mặc dù Tần Xuyên bây giờ rất uy phong, nhưng thượng bất chính hạ tắc loạn, hần đặc làm gương tốt, tại sao có thể như thế nghịch ngợm?"

Chẳng lẽ ở bên ngoài có điểm thành tựu, liền muốn muốn làm gì thì làm? loại này hết năm Tế Tổ gia tộc đại sự, cũng có thể tới trễ lâu như vậy, cũng quá phận", Tam thúc công cũng khuyến khích.

Này Nhị lão người hậu bối Tần Hàng cùng Tần Dĩnh, cũng với Tần Xuyên có trở mặt, Tự Nhiên không hy vọng Tần Xuyên có thể thuận lợi lên chức.

Tần Uy cùng Tần Hà cha con, là ánh mắt trao đổi cái thần sắc, ngầm chứa cười lạnh.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tôn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 605: Ta Thật Bề Bộn Nhiều Việc

0 605

Nghe được cái này đám người nghị luận, Liễu Hàn Yên nhú lại lông mày kẻ đen, tâm lý không quá thoải mái, có thể nàng dù sao cũng là gả tới, không tốt lắm mở miệng.

Đang lúc này, Tần Xuyên tay phải xách hộp đồ ăn, tay trái cất tiên nữ tốt, từ bên ngoài sải bước đi vào phòng chính.

"Thật giống như một ít người đối với ta rất có ý kiến?" Tần Xuyên quét lão Tam, lão Lục cùng Tần Uy đám người liếc mắt, đặt mông ngồi vào Liễu Hàn Yên bên người, chuẩn bị cho hăn chỗ ngồi.

Cũng không để ý người bên cạnh thấy thế nào, Tần Xuyên trước tiên đem kia còn nóng hộp đồ ăn mở ra, đưa cho Liễu Hàn Yên, "Lão bà, ném thử một chút ta còn đồ công phu bánh mật, này gia vị cũng thêm tốt lắm, có thể ngọt" .

Liễu Hàn Yên nhìn nam nhân kia mặt đầy mong đợi dáng vẻ, trong lòng mặc dù cảm thấy bầu không khí không đúng lắm, nhưng cũng bất hảo cự tuyệt, ngay trước mặt mọi người cắn một cái, phát hiện mùi vị quả thật không tệ, liền gật đầu, nói câu "Đồ ăn ngon (ăn ngon)" .

Tần Xuyên vui vẻ, "Đúng không, hắc hắc, không đủ lời nói ta lại đi giúp người lấy chút tới" .

"Người xong chưa! ? với người làm đồng thời đánh bánh mật, loại này thô bỉ chuyện, há là Tần gia thiếu gia làm! ? người có thể còn biết liêm sỉ! ?" Tam thúc

công chỉ trích.

Tần Xuyên liếc mắt liếc một chút, "Ta muốn làm gì thì làm mà, mắc mớ gì tới người? lại nói đánh bánh mật thế nào thô bỉ, chẳng lẽ mấy trăm năm trước ông tổ nhà họ Tần môn sẽ không người đánh?"

"Hồ ngôn loạn ngữ! lại đem chúng ta Tần gia Tổ Tiên cùng những hạ nhân kia thả đồng thời tương đối! ? có chút coi như liền nông cuồng như vậy, dám đối với trưởng bối bất kính như vậy, phẩm hạnh như thế thế nào làm rồi Trưởng Tôn?" Lục thúc công đạo.

"Một người nghĩ (muốn) để cho người khác tôn kính hẳn, không phải là dựa vào tuổi tác, mà là dựa vào hẳn thành tựu, các người thứ người như vậy, chẳng qua là lớn tuổi nửa chân đạp đến vào quan tài thôi", Tần Xuyên miệt nhưng đạo.

Hai cái thúc công đều là xanh cả mặt, còn lại mấy Mạch tộc nhân cũng đều kinh hãi, ai cũng không ngờ tới, Tần Xuyên lại thô bạo như vậy địa phản kích, thật giống như căn bản không để ý hậu quả!

Tần Uy híp mắt một cái, trong lòng âm thầm châm biếm, Tần Xuyên hay lại là tuổi quá trẻ, hơi chút khích bác một chút liền bắt đầu không bị khống chế, hẳn lúc này lại lên tiếng đạo: "Tần Xuyên a, mấy vị trưởng bối chẳng qua là cảm thấy người cách làm thiếu sót, người có thể ngàn vạn lần chớ hiểu lầm, các trưởng bối là quan tâm người" .

"Ta đương nhiên không hiểu lầm", Tần Xuyên cười tà, "Bởi vì các người chính là xem ta không thoải mái, xem ta khó chịu, bởi vì ta chính là so với mấy người các người tôn tử tôn nữ mạnh, các người ghen tị ta" .

Tam thúc công cùng Lục thúc công hai Mạch người đều giận đến sắc mặt đỏ lên, phía sau Tần Hàng cùng Tần Dĩnh các loại (chờ) cũng đều mực hàm tức giận.

"Tần Xuyên! người đừng không lớn không nhỏ! chúng ta Tần gia chú trọng

già trẻ tôn ti, người coi như ở bên ngoài là cái gì Kiếm Ma, người khác đều sợ người, có thể chỉ cần người còn muốn trong gia tộc, thì nhất định phải tuân thủ gia tộc luân lý quy củ!" Tam thúc công giận dữ đạ vỗ bàn đạ.

Tần Xuyên cười lạnh đạ: "Người nghĩ rằng ta thích với các người đọi chung một chỗ? nếu không phải cuối năm, giết người không quá cát lợi, ta liền một kiếm chém các người, nhắm mắt làm ngơ."

"Người. . . người còn dám chỉ đạ chúng ta! ?" lão Tam cùng lão Lục hai Mạch người, đều giận đến không đượ.

Tần Xuyên nhún vai, "Đe đạ? người cảm thấy ta giết người còn thiếu sao? giết vài người mà thôi, ta có cần phải hù đạ các người?"

"Tần Xuyên! đủ rồi!" Tần Hán nghiêm nghị khiến trách: "Không nên đem giết người làm làm đàng giá gì kiêu ngạo chuyện, còn nữa, không cho đối với (đúng) trưởng bối vô lễ!"

"Gia chủ! người trông xem nghe sao? ! như vậy con cháu, còn có không trừng phạt đạ dỗ lý! ?" lão Tam mặt âm trầm nói.

Tần Xuyên nhưng là trực tiếp đứng đậy, bước đi về phía mấy người kia, "Trừng phạt ta? chỉ bằng các người? đượ a. . . ta cầu cũng không đượ, không nghe thấy hai ngày này tin đồn sao? bọn họ nói ta giết Nạp Lan Anh Kỳ, ta công lấy sau lưng oan ức chính tâm bên trong không thoải mái vậy, muốn tìm vài người sát sát, nếu không các người tới để cho ta buông lỏng một chút?"

Tần Xuyên trên người tản ra trận trận sát ý, làm cho cả đạ sảnh đều cảm giác nhiệt độ cách ngoại hàn lãnh.

Lão Tam cùng lão Lục các loại (chờ) mấy cái lần này rất cuộc luống cuống, bọn họ vốn tưởng rằng Tần Xuyên như thế nào đi nữa cũng không dám thật đạ, có thể Tần Xuyên ánh mắt này, thật giống như không giống đũa! ?

"Hàn Yên, nhanh khuyển nhủ chồng ngươi, đừng làm rộn", Tần Minh phản ứng nhanh, biết loại thời điểm này để cho Liễu Hàn Yên khuyển hữu hiệu nhất.

Có thể Liễu Hàn Yên do dự một chút, lại khẽ lắc đầu một cái, nàng biết đám người này vốn là cùng Tần Xuyên có thù oán, sớm muộn đều sẽ có mâu thuẫn lúc bộc phát sau khi, Tần Xuyên xử lý như thế nào nhất định là có qua cân nhắc.

Huống chi, Liễu Hàn Yên trải qua Liễu gia nội bộ tranh đấu, cũng biết trong gia tộc bất đồng hệ phái phân tranh nếu không cái kết quả, khẳng định không cách nào dừng lại.

Nếu Tần gia nội bộ bất hòa là nhất định, nàng nhất định phải đứng ở bản thân trợ phụ bên này, cần gì phải uống công vô ích địa đi suy yếu mấy phe tinh thần.

Thấy Liễu Hàn Yên cũng không chịu lên tiếng, Tần Minh cùng Tần Mãnh các loại (chờ) mấy cái gấp gáp.

"Tần Xuyên, cho nhị thúc một bộ mặt, không muốn tại loại này cao hứng thời gian huyên náo quá không vui, chúng ta hay là trước đi tham gia lễ giỗ tổ đi", Tần Uy lúc này đứng dậy, ở bên giảng hòa, một bộ muốn hiện ra gia tộc trưởng bối phong độ dáng vẻ.

Nhưng Tần Xuyên không chút nào chấp nhận nợ nần ý tứ, giễu cợt nói: "Người tính toán thơn bơ vậy sao, ta xong rồi mà nể mặt người?"

Tần Uy sắc mặt trong nháy mắt cứng ngắt, lúc đỏ lúc trắng, đè nén trong lòng hỏa, lúng túng cười nói: "Ta đương nhiên là người thân thúc thúc a, hài tử, như vậy xào xáo, đối với (đúng) Tần gia không chỗ tốt. . ."

"Cút", Tần Xuyên nhàn nhạt ỏi một cái chữ, đình trở về.

Tần Uy sắc mặt tái xanh, loại này làm nhục, hấn căn bản không có nghĩ đến, khóe mắt khiêu động lên, nghĩ (muốn) muốn mắng người, lại lo lắng Tần Xuyên

thật giết hẳn đi.

"Có phải hay không cảm thấy rất khuất nhục? hận không được giết chết ta, nhưng người lại biết rõ mình không bản lĩnh, a. . ." Tần Xuyên nhìn một chút Tần Uy, lại xem hẳn phía sau Tần Hà, "Hai người các người cha con, ngược lại thật rất giống, lá gan nhỏ như vậy, cần gì phải theo ta đâu?"

"Tần Xuyên! người nào đủ chưa! ? hẳn là Nhị thúc người!" Tần Hán giận dữ địa đánh một cái cái ghế, bộ mặt vắn vẹo địa lạnh lùng nói: "Đi ra ngoài! trở về chính người nơi đó, thật tốt tình lại!"

"Đại ca! Tần Xuyên chẳng qua là quá hành động theo cảm tình, người bớt giận a", Tần Minh bần rợn lên tiếng khuyên nhủ.

"Quá hồ nháo! còn thể thống gì!" Tần Tường Thụy chống gậy, khiển trách: "Hôm nay là lễ giỗ tổ, là ăn Cơm tất niên thời gian, các người sẽ để cho tổ tiên thấy như vậy Tần gia sao? !"

Tần Hà thấy ngay cả lão tổ cũng nổi giận, vội vàng đứng dậy, đổ dầu vào lửa đạo: "Lão tổ tông, ngài đừng tức giận, Cha ta bọn họ chẳng qua là luận sự, ta xem đại ca hẳn là như vậy tâm tình không tốt, mọi người hay là trước yên tĩnh một chút đi" .

"Tình táo! ? đã bắt đầu khẩu khẩu thanh thanh muốn giết nhà mình đồng bào rồi, làm sao còn tình táo! ?" Lục thúc công giận đến mặt bàn tay phát run, đạo: "Lão tổ tông, Tần Xuyên căn bản cũng không có đem chúng ta coi ra gì, hẳn cũng không có một Tần gia tử tôn đức hạnh, hẳn căn bản không xứng làm gia tộc người nổi nghiệp, ngài ước chừng phải giữ gìn lễ phải a!"

"Đúng vậy, đại ca, người còn phải bao che cháu trai của người sao? hẳn loại này tính khí, sau này chẳng phải là muốn đem Tần gia mang tới không đường về tiến lên! ?" lão Tam cũng gió thổi lửa cháy.

Tần Hán ánh mắt âm tình bất định lóe lên một hồi, đạo: "Tần Xuyên, ta chỉ

nói lại lần nữa, rút ra ngoài, thật tốt tình lại! nếu không. . ."

"Nếu không như thế nào?"

Tần Xuyên trực tiếp cắt đứt Tần Hán lời nói, hỏi ngược lại: "Nếu không các người có thể bắt ta như thế nào? nói a! ?"

Tần Xuyên một tiếng này đại a, trực tiếp để cho toàn bộ đại sảnh người Tần gia sợ ngây người.

Đúng vậy, có thể bắt hãn như thế nào đây? hãn cũng không phải là phổ thông con cháu nhà họ Tần, hãn là Kiếm Ma a, tông sư đều chỉ có thể tránh mũi nhọn, Hoa Hạ quan phương đều là hãn không nhìn thẳng quốc gia quan hệ ngoại giao.

Quốc gia cũng coi hãn là thượng khách một dạng Tần gia nội bộ vừa có thể bắt hãn như thế nào! ?

"Suy nghĩ minh bạch sao?" Tần Xuyên ánh mắt lạnh như băng quét qua mấy tờ tái nhợt mặt, đạo: "Lão Tử ở chỗ này là cho các người mặt mũi, Tần gia ngoại trừ cho ta một cái họ, không cho ta làm bất cứ chuyện gì, hoặc có lẽ là. . . ta vì Tần gia mang đến đồ vật, các người ai cũng không cho được."

Chỉ có các người thiếu ta, ta không nợ các người một phần một chút nào. . . nếu như các người theo ta, đây cũng là thôi, các người ai cho ta ấm ức, ta liền giết người đó" .

Tần Xuyên mấy phần không thú vị địa lắc đầu một cái, "Các người nghe, ta phải đối mặt người, đối mặt chuyện, rất nhiều, ta thật bề bộn nhiều việc, ta không lòng rảnh rãnh đem thời gian lãng phí ở các người loại tầng thứ này khiêu lương tiểu sử trên người."

Người sở dĩ là người, là bởi vì biết cảm ơn, những thứ kia làm việc nặng người giúp việc còn biết cảm ơn ta một phát giúp bọn hãn xem bệnh, các người đám người này, ở bên ngoài dựa vào ta lấy chỗ tốt, nhưng lại ở sau lưng dùng

sức muốn hại ta, ở trong mắt ta, căn bản còn không bằng những người giúp việc kia, phải nói. . . người cũng không tính" .

"Người. . . người dám chửi chúng ta khiêu lương tiểu sửu! ?" Tần Hàng nháy ra ngoài, đối với (đúng) chu vi người Tần gia hô: "Mọi người đều nghe sao! ? hẳn đã công khai đem mọi người chúng ta cũng chê bai! các người còn có thể chịu được hẳn ở trong nhà này sao! ?"

Tần gia các Mạch tộc nhân đều là sắc mặt khó coi, Tần Xuyên loại này cuồng vọng thái độ, quả thật làm cho bọn họ cảm thấy tôn nghiêm chịu nhục.

Lão tổ Tần Tường Thụy mặt đầy thất vọng nói: "Tạo nghiệt a. . . chúng ta Tần gia thế nào ra như vậy một cái Bất Tiểu Tử Tôn. . ."

Tần Hán cũng là hốc mắt đỏ lên, hô hấp thô trọng, hung hăng trợn mắt nhìn Tần Xuyên, nhưng là cầm người cháu này có chút không thể làm gì.

Trên mặt thoáng qua rất nhiều thần sắc Tần Uy, lúc này len lén ở con trai Tần Hà bên tai nói mấy câu, Tần Hà hai mắt tỏa sáng, gật đầu đứng ra nói: "Tần Xuyên, người đã không coi chúng ta là huynh đệ nhà mình, chúng ta đây cũng với người không khách khí!

Người khẩu khẩu thanh thanh, nói người vì gia tộc mang đến tôn nghiêm, nhưng người cho rằng là, một đại gia tộc thành công, chỉ có dựa vào chém chém giết giết sao! ? chúng ta Tần gia những người khác có lẽ ở võ đạo không bằng người, nhưng chúng ta ở từ thương tham chính thượng, cũng so với người chắc chắn mạnh hơn!

Người nếu là có can đảm đo, liền so với chúng ta vừa so sánh với ngoại trừ võ đạo trở ra những khả năng khác, nếu là người không bằng chúng ta, thì nhất định phải hướng toàn bộ người Tần gia nói xin lỗi, thừa nhận người tự đại cuồng vọng, hơn nữa tiếp nhận gia pháp xử trí!"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường

Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 606: Ở Thương Nói Thương

0 606

Tần Xuyên sớm có thật sự chuẩn bị tâm tư, nghe được cái này dạng khiêu khích, cũng không có vấn đề, "Được a, các người nghĩ (muốn) so cái gì? chẳng lẽ so với ta y thuật? thật giống như các người cũng không phải đối thủ của ta a. ."

Một đám người Tần gia cũng không khỏi mặt lộ lúng túng cùng xấu hổ, bọn họ nhớ tới lần trước Thụy Điển khách quý, hay lại là dựa vào Tần Xuyên y thuật mới giữ gìn mối quan hệ.

Như vậy nhìn một cái, Tần Xuyên thật đúng là không ít vì gia tộc làm việc, bọn họ càng cảm thấy không đất dung thân.

Tần Hà mặt đầy nghiêm nghị nói: "Chúng ta Cổ Võ con em thế gia, chú trọng văn vũ kiêm toàn, cho nên mới có Võ thi chữ Nhật thi, người quả thật ở võ đạo thắng chúng ta quá nhiều, nhưng người văn thi chưa chắc có thể thắng chúng ta!"

Tần Hà hướng Tần Tường Thụy chấp tay một cái, đạo: "Lão tổ tông, ta xin đem năm nay văn thi trước thời hạn, để cho chúng ta cùng Tần Xuyên so một lần, ai văn thi hạng mục, lấy được thành tựu cao hơn!"

Mọi người vừa nghe, cũng nghị luận âm ỉ, đây cũng không phải là một cái đơn giản sự tình.

Bất quá Tần Hà như vậy nói ra, nhất định là có niềm tin rất lớn.

Thật ra thì suy nghĩ kỹ một chút, tất cả mọi người cảm thấy, Tần Xuyên coi

như Kiếm Ma, nhưng là không nhàn rỗi, khắp thế giới chạy khắp nơi, hẳn kia có bao nhiêu công phu quản hẳn khi gió văn thi hạng mục, quản hẳn khi gió công ty?

Hơn nữa, Tần Xuyên võ đạo cường thuộc về mạnh, mà dù sao là nông thôn đưa nhà quê, nào hiểu kinh thương cùng những thứ kia người lừa ta gạt thương trường bộ sách võ thuật à?

Tỷ võ mọi người ai cũng sợ hãi, có thể so với làm ăn, rất nhiều người đều cảm thấy có thể vứt bỏ Tần Xuyên mấy con phố.

"Gia tộc khảo hạch, là một đại sự, coi như muốn trước thời hạn, cũng phải chuẩn bị rất nhiều, như vậy vội vàng, sợ rằng có chút khó khăn. . ." Tần Minh đối với (đúng) Tần Xuyên tương đối lo lắng, hay lại là muốn khuyên ngăn trở.

Tần Mạnh cũng cảm thấy này có chút nguy hiểm, đạo: "Văn thi cho là thời gian một năm chuẩn bị, lúc này mới nửa năm không tới, bây giờ liền so với lời nói, không quá thích hợp đi" .

Tần Uy nói mà không có biểu cảm gì: "Lão Tam, ta lại cảm thấy bất kể bao nhiêu thời gian tiến hành tỷ thí, đối với (đúng) mọi người đều là công bình, bởi vì cho mỗi một người thời gian đều là giống nhau, không phải sao?"

"Nhị gia gia, Tam thúc, các người đừng hiểu lầm ta ý tứ. không cần toàn bộ người cũng tham gia, chỉ cần có bất cứ người nào có thể thắng qua Tần Xuyên, là có thể chứng minh, chúng ta còn lại con cháu, không kém hẳn!" Tần Hà chính nghĩa lắm nhiên nói.

"Ta cảm thấy rất được, cháu của ta Tần Hàng, liền có thể với Tần Xuyên so một lần, cũng tốt bỏ đi bỏ đi tiểu tử này kiêu căng phách lối!" Lục thúc công mặt đầy đắc ý nói.

Toàn bộ đại sảnh người Tần gia phát ra thốn thức tiếng, mọi người đều biết, Tần Hàng là nước Mỹ đại học danh tiếng trở về nước kinh thương thiên tài, thật

ra thì lần sau văn thi, tất cả mọi người ngầm thừa nhận Tần Hàng sẽ là đệ nhất, này rõ ràng chính là phải cho Tần Xuyên một cái khó chịu!

Tần Tường Thụy cùng Tần Hán nhìn nhau một cái, bọn họ mặc dù cảm thấy chuyện này không quá thỏa, nhưng lại tiếp tục như thế, Tần Xuyên quả thật muốn cười đến bọn họ những trường bối này đều đi lên.

Vì vậy, Tần Hán cao giọng nói: "Tần Xuyên, người có tiếp không được khiêu chiến này?"

Tần Xuyên ngoan vị cười nói: "So với là có thể, nhưng nếu là với Tần Hàng so với lời nói. . . ta phải để cho hãn trước thừa nhận, ban đầu đồ ước" .

"Đồ ước?" Tần Hán nghi ngờ, hỏi là ý gì.

Hỏi một chút bên dưới mới biết, Tần Xuyên là lấy Lục Tích Nhan vì tiền đặt cược, mà Tần Hàng thì lại lấy toàn bộ tài sản vì tiền đặt cược.

"Nghịch ngợm! làm sao có thể đem một cái sống sờ sờ nữ nhân làm đánh bạc tiền đặt cược! ?" Tần Tường Thụy Xử đến ba tong trách mắng.

Tần Xuyên cũng là mặt đây bất đắc dĩ, ban đầu là Lục Tích Nhan chính mình phải dùng thân thể tới ủng hộ hãn, hãn cũng không khuyên được, vào lúc này bị những người khác khinh bỉ, hãn cũng lười giải thích.

Tần Hàng trong bụng cười thầm, hãn dựa vào Tần Hà hỗ trợ, bây giờ hòa mỹ nghệ tập đoàn hợp tác, còn chiếm được nước ngoài Đại Tập Đoàn hợp bọn hạng mục đầu tư, làm đều là siêu (vượt qua) đại hạng mục.

Bây giờ những hạng mục này thị trường giá trị, đã sớm vượt quá trong gia tộc người tưởng tượng.

Cho nên, Tần Hàng căn bản không có nỗi lo về sau, lớn tiếng nói: "Tần gia nam nhân, dĩ nhiên lời nói đáng tin!"

Tần Xuyên toét miệng cười cười, "Vậy thì tốt, ta còn sợ người chờ chút ôm đầu khóc rống đây" .

"Hừ, người đừng khóc là được", Tần Hàng khinh thường nói.

Tần Tường Thụy thấy ván đã đóng thuyền, đạo: "Đã như vậy, chúng ta đây chờ chút liền đi Từ Đường bên ngoài, ở liệt tổ liệt tông trước mặt, quyết một trận thắng thua!"

Nếu sự tình đã định, không bằng liền làm long trọng một chút, cũng tốt để cho thua hết nhất phương, ghi nhớ thật lâu!

Đương nhiên, mọi người thật ra thì đều cảm thấy, thua hết nhất định là Tần Xuyên, trừ phi có cái gì kỳ tích.

Nếu so với văn thi, vẫn còn cần thời gian nhất định chuẩn bị, cho nên thời gian định ở chạng vạng tối, sau khi ăn cơm trưa xong, cho hai phe nửa ngày đi đem yêu cầu tài liệu cũng mang đến.

Chờ tỷ thí xong sau, ăn nữa Cơm tất niên, thua hết nhất phương, nhất định là căn bản không khẩu vị.

Làm Tần Xuyên gọi điện thoại cho Lục Tích Nhan, với nữ nhân nói muốn trước thời hạn văn thi thời điểm, Lục Tích Nhan vẫn còn ở Đông Hoa trong nhà, cùng từ lão gia tới cha mẹ đồng thời làm văn thẩn.

Nữ nhân mặc dù thật bất ngờ, nhưng vẫn là cười xuống khăn choàng làm bếp, lập tức đi chuẩn bị tài liệu, bên kia, Lý Vân Tân cũng là súc thể đãi phát, tùy thời đợi lệnh.

Liễu Hàn Yên từ đầu tới cuối đều không hỏi Tần Xuyên văn thi sự tình, người khác có lẽ sẽ hoài nghi, nhưng nàng biết, một cái đánh cờ có thể như thế tinh diệu người, làm ăn chắc chắn sẽ không kém đi nơi nào.

Đối với Tần gia còn lại mấy trăm người mà nói, năm nay cái này năm, trải

qua có thể quá kích thích rồi, cũng trông mong ngóng trông.

Còn chưa tới chạng vạng tối ước định thời gian, Từ Đường bên ngoài cũng đã ngồi đầy con cháu nhà họ Tần môn, có thậm chí trực tiếp ngồi ở trên đất, bất kể khí trời lạnh, cứ làm như vậy chờ.

Rốt cuộc, theo Tần Tường Thụy, Tần Hán các loại (chờ) một đám trưởng giả đến đông đủ hiện trường, mấy cái Trường Sinh tập đoàn nồng cốt cũng bị gọi tới làm giám khảo, tràng này đặc thù văn thi, chính thức bắt đầu.

Tần Xuyên cùng Tần Hàng hai người đứng ở trong sân ương, đối mặt Lưu Gia Vinh ở bên trong năm tên quan chấm thi.

"Tần Xuyên, người khảo hạch tài liệu mang tới chưa?" Lưu Gia Vinh đối với (đúng) Tần Xuyên vốn là không có gì hảo cảm, cho nên biết được văn thi trước thời hạn, hăn mặc dù đang lão gia, cũng vội vã chạy tới, muốn chứng kiến Tần Xuyên thất bại.

Tần Xuyên gãi đầu một cái, mấy phần lúng túng nói: "Bởi vì có chút tài liệu cách khá xa, mang đến yêu cầu tốn chút công phu, còn cần một quãng thời gian"

Tần Hàng ở bên khinh thường lạnh lẽo hừ, "Chư vị quan chấm thi, hay là trước xem ta đi" .

Vừa nói, Tần Hàng vỗ tay phát ra tiếng, "Lynda! đem tài liệu cũng mang lên!"

Lập tức, một người dáng dấp kỳ hiệu, vóc người cao gầy nữ phụ tá, liền đem thật đầy mấy phần tài liệu cũng đưa tới, một bộ chuyên nghiệp khí chất, nhìn một cái cũng biết là thương trường tinh anh.

Các quan chấm thi phân biệt cầm lấy một phần phần tài liệu, thẩm tra đứng lên , vừa nhìn còn không ngừng địa bắt đầu gật đầu.

"Ta đầu tư chủ yếu là nguồn năng lượng mới công ty cùng Văn Hóa sản nghiệp công ty, tổng cộng ba công ty, trong đó hai nhà đã chuẩn bị năm nay đưa ra thị trường, ta còn đầu tư một cái dân doanh tàu thủy xưởng chế tạo, cái công xưởng này ở năm ngoài thu được không thấp hơn bốn hạng độc quyền, bị quốc gia trọng điểm hạng mục nâng đỡ chính sách chiếu cố", Tần Hàng dương dương đắc ý nói.

Chu vi con cháu nhà họ Tần môn đều là lộ ra thán phục vẻ, đây cũng không phải là một loại đầu tư nhỏ, dựa vào gia tộc cho về điểm kia tài chính khởi động, căn bản là không làm được.

Rất hiển nhiên, Tần Hàng ở bên ngoài lấy được số lớn vốn trợ giúp, đây cũng là mặt bên phản ứng Tần Hàng buôn bán tài hoa, bị ngoại giới công nhận.

"Ai?" một cái quan chẩm thi đạo: "Tần Hàng, người tìm tới hùn vốn đồng bạn, là mỹ nghệ tập đoàn! ?"

Lần này, chúng người Tần gia cũng lấy làm kinh hãi, dù sao Cơ gia cùng Tần gia mâu thuẫn, mọi người đều biết.

Tần Hàng sớm biết sẽ bị hỏi như vậy, thản nhiên gật đầu, đạo: "Ta cho là, trên thương trường chỉ nói lợi ích, không nói tư tình, mặc dù chúng ta và Cơ gia có mâu thuẫn, nhưng mỹ nghệ tập đoàn rất có thành ý, hơn nữa bọn họ còn tìm được nước ngoài đặc biệt Lens tài đoàn tiến hành đại hạng mục hợp tác, ta cho là ở thương nói thương, cự tuyệt bọn họ cũng không sáng suốt" .

" Không sai, trên thương trường, quả thật không nên hành động theo cảm tình", không ít trường giả cũng đều đồng ý.

Lưu Gia Vinh gật đầu thờ dài nói: "Coi như là Cơ gia, có thể giúp chúng ta kiếm tiền chính là tốt. coi như trống trơn là này ba công ty thành phố giá trị, dựa theo cổ phần tỷ lệ, cộng lại, cũng đã giá trị ít nhất ba tỉ rưỡi, so với người đầu tư thời điểm, suốt lật gấp ba. . . bức này thành tích, quả thật giỏi lắm a" .

"Này ba công ty cổ phiếu không coi vào đâu, mấu chốt là kia xưởng đóng tàu, không phải bình thường dân doanh chi phí vốn có thể gia nhập, Tần Hàng người là thế nào chen vào, phân đến cái lý này canh?" một cái khác quan chăm thi hiếu kỳ nói.

Tần Hàng Tự Nhiên không bản lĩnh kia, nhưng Tần Hà cùng Cơ Mỹ Nghệ tốt hơn sau, mượn Cơ gia quan hệ con đường, dám để cho Tần Hàng thêm tiến vào.

Tần Hàng cũng sẽ không nói ra, cười nhạt, nói: "Ta vì bọn họ miêu tả một cái hoành vĩ lam đồ, bọn họ dĩ nhiên là tín nhiệm ta, ta cũng nghĩ vậy Nữ thần may mắn chiếu cố" .

"Vận khí, cũng là một phần thực lực a", Lưu Gia Vinh cười tủm tỉm nói: "Bước đầu tính toán, người hồi báo tỷ số cũng đạt tới 300% trở lên, khấu trừ còn lại giá vốn tiêu hao, kiếm lời ít nhất hai mươi trăm triệu lợi nhuận, lúc này mới ngắn ngủi thời gian nửa năm, hậu sinh khả úy a" .

Nghe được hai mươi trăm triệu con số, tại chỗ thể hệ trước cũng đều sợ ngây người, đây chính là hai tỉ a, thật thể sản nghiệp phải làm bao nhiêu giá trị sản lượng, mới có thể có này lợi nhuận! ?

Từng đôi mắt nhìn chăm chú ở Tần Hàng trên người, rồi rít hâm mộ lại ghen tị, dù sao, võ công cao tuy tốt, nhưng đối với đại đa số người mà nói, trong cuộc sống mấu chốt hay lại là kim tiền a!

Tần Hàng mặt đầy khiêm tốn cười cười, "Ta còn rất nhiều yêu cầu học tập địa phương, hơn nữa. . . chúng ta vị này cường đại Tần Xuyên Đại thiếu gia, còn không có phát sáng ra bản thân văn thi thành tích đây" .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 607: Con Phá Của

0 607

Tần Xuyên nhưng là không để ý hẳn, mà là một mực ngửa đầu nhìn không trung, tự mình lẩm bẫm cái gì.

"Tần Xuyên, người văn thi tài liệu đây? còn không có đưa tới sao?" Lưu Gia Vinh các loại (chờ) không nhịn được nói.

Chính truy hỏi lăm, trên bầu trời từ xa đến gần, "Loảng xoảng loảng xoảng" địa bay tới một chiếc máy bay trực thăng.

Tần Xuyên toét miệng Ichikaru, "Tới tới! cuối cùng đuổi kịp!"

Mọi người đang buồn bực thời điểm, chỉ thấy bộ này đường cong khốc huyền, tinh xảo hoa lệ, nhìn liền có giá trị không nhỏ phi cơ trực thăng, rơi xuống gần đây một cái bãi đậu xe.

Một thân đồ công sở Lục Tích Nhan, ôm một đồng tài liệu, từ trên phi cơ trực thăng đi xuống, nữ nhân vóc người đầy đà yếu điệu, khí chất đoan trang mà không mất nữ cường nhân phong độ, đi một đôi màu đen bì ngoa, bước chân ưu nhã.

Tần Xuyên đi lên phía trước, ôm chầm Lục Tích Nhan, nói: "Tiểu Nhan nhan, thế nào tối như vậy mới đến, trên trời cũng kẹt xe sao?"

Lục Tích Nhan liếc hẳn một cái, "Còn nói sao! người đột nhiên như vậy, ta nếu không phải ngồi phi cơ trực thăng đi đường, còn phải buổi tối hai ba giờ đầu đây."

"Hừ, Lục tiểu thư, người muốn như vậy một chiếc máy bay trực thăng tới, là cho Tần Xuyên thêm can đảm sao? chỉ tiếc, coi như người muốn mười chiếc máy bay trực thăng, cũng không sửa đổi được, các người chẳng qua là bán nửa năm bánh nướng sự thật", Tần Hàng cười khẩy nói.

Lời này vừa nói ra, chung quanh không ít người cũng không khỏi tức cười, bởi vì rất nhiều người đã biết, Tần Xuyên công ty xử lý chính là ăn vặt ăn uống giây xịch, bảng hiệu đặc sắc chính là bánh nướng.

Một cái bán bánh nướng, có thể đuổi theo thành phố công ty cùng công nghiệp đóng thuyền người đầu tư Pele nhuận? này vốn chính là một chuyện cười.

Lục Tích Nhan khí định thần nhàn trả lời, "Tần Hàng tiên sinh, người hiểu lầm, này chiếc máy bay trực thăng không phải là ta muốn đến, mà là chúng ta Tần Đồng chính mình, loại này toàn cầu hạn chế Bale 429 phi cơ trực thăng, một trận thì phải hơn 140 triệu, căn bản không địa phương có thể muốn" .

"Ồn ào!"

Toàn trường một mảnh thán phục, đều có điểm hoài nghi mình nghe lầm.

Tần gia ngoại trừ số ít mấy cái, cũng không ai biết, Tần Xuyên còn có tư nhân du thuyền cùng phi cơ trực thăng những thứ này, cho nên, làm thấy như vậy một màn, toàn bộ đều trợn tròn mắt.

Hơn một trăm triệu tiền mua một phi cơ trực thăng, người này là có nhiều tiền? còn lại con cháu nhà họ Tần đều tại làm một chiếc Ferrari kiêu ngạo thời điểm, người ta đều bắt đầu chơi đùa máy bay rồi!

Tần Xuyên lại không quá coi là chuyện to tát, dù sao hẳn chỉ là vì để cho Lục Tích Nhan mau lại đây, mới để cho nữ nhân ngồi phi cơ trực thăng qua lại, cũng không muốn dựa vào điểm này "Tiền lẻ" giả bộ đại khoản.

Tần Hàng nghe, nhưng là trong mắt lóe lên vẻ ngoài ý muốn cùng đố kỵ, hừ lạnh nói: "Không hổ là Kiếm Ma a, hẳn dựa vào giết người kiếm không ít tiền đi, nhưng loại này tiền hối lộ, là không thể thương chúng ta Tần gia văn thi" .

"Ai, Tần Hàng, đừng nói như vậy, như thế nào đi nữa cũng là Tần Xuyên chính mình kiếm tiền, hưởng chi một chiếc máy bay trực thăng, người cũng không mua được ấy ư, chúng ta Tần gia tử tôn hay lại là chú trọng khiêm tốn cần kiệm cho thỏa đáng", Tần Hà ở bên mặt đầy bình thản cười nói.

"Tần Hà Ca, nói cũng đúng, hơn một trăm triệu, quả thật không coi vào đâu", Tần Hàng mặt đầy châm chọc nói: "Nhắc tới, Bích Hải Sơn Trang nhà sang trọng, hay lại là gia tộc cho, dù sao cũng là Đại thiếu gia, khởi bước chính là so với chúng ta có tiền, chúng ta cũng không thể nói gì được" .

Nghe đến mấy cái này chua xót lời nói, ngồi sau lưng Tần Mạnh Tần Cầm cũng nghe không nổi nữa, thờ phì phò nói: "Các người thiếu xem thường người! các người cho là Tần Xuyên Ca, đi quan tâm Bích Hải Sơn Trang như vậy một bộ mấy triệu nhà ở sao?"

Tần Xuyên Ca, ở Bích Hải Sơn Trang bến tàu còn có một chiếc nước Đức Lürssen công ty chế tạo Thất Tầng chuyển du lịch sang trọng Tàu Thuyền đây! kia du thuyền giá trị năm tỉ! người kiếm thật sự có thân gia còn chưa đủ mua nửa chiếc du thuyền!"

Bị Tần Cầm như vậy một kêu, tại chỗ người Tần gia cũng một lần nữa rung động.

"Năm tỉ? ! nói đùa sao?"

"Tốt du thuyền quả thật rất đắt. . . bất quá chuyện này cũng quá bất hợp lý đi!"

"Thật giả, các người có ai đi xem qua sao?" . . .

Một đám người Tần gia cũng châu đầu ghé tai, đại lộ hâm mộ tình, đồng thời cũng cảm thấy có chút không tưởng tượng nổi.

Tần Mãnh mấy phần trách cứ sờ một cái con gái đầu, cười khổ không thôi, lần này tốt lắm, toàn bộ Tần gia khẳng định cũng cho là, Tần Xuyên là dựa vào giết người kiếm bộn nhà giàu mới nổi.

"Đây là thật sao? tiểu tử này thật tốn năm tỉ mua một chiếc du thuyền?" Tần Hán cau mày hỏi bên cạnh Tần Minh, dù sao Tần Minh thường thường đi Tần Xuyên gia.

Tần Minh mấy phần bất đắc dĩ gật đầu, "Là thực sự, tiểu tử này. . . giàu có đến mức nứt đổ đổ vách a, phía trên xin một đồng nước Pháp người giúp việc, mời đầu bếp làm đại cơm cho hăn ăn, thời gian có thể dễ chịu" .

Do Tần Minh như vậy vừa xác nhận, mọi người phá lệ cảm khái, thời gian cùng người ta thật không có cách so với a! đây quả thực là Forbes Phú Hào Bảng thượng những thứ kia siêu cấp thổ hào sinh hoạt a!

Tần Hà với Tần Hàng các loại, là đều là sắc mặt âm trầm, bọn họ không nghĩ tới, Tần Xuyên thời gian trải qua xa xỉ như vậy, với Tần Xuyên vừa so sánh với, bọn họ há chẳng phải là thành nghèo rớt mồng tơi?

Tuy nói tiền ý nghĩa bất đồng, nhưng Tần Hàng kiếm này hơn hai tỷ, giờ phút này nhìn một cái, liền rất là đáng thương. . .

"Nghịch ngợm!" Tần Hán vỗ cái ghế, đạo: "Xài nhiều tiền như vậy, dùng ở phô trương lãng phí phương diện sinh hoạt, đây căn bản là một đứa con phá của coi như! người biết năm tỉ, có thể cho chúng ta Tần gia mang đến bao nhiêu lợi nhuận tốt đầu tư, làm bao nhiêu tốt hạng mục sao? !"

Tần Xuyên liếc mắt, "Tiền là chính ta, cũng không phải là Tần gia cho ta, làm gì ta thế nào cũng phải kiếm tiền phân cho các người dùng?"

Hơn nữa. . . ta có là tiền, đừng nói năm tỉ, năm mươi tỉ ta cũng không ở ư, cái này gọi là phô trương lãng phí? ta mua chiếc du thuyền, liền với các người đi siêu thị mua hộp trứng gà một cái đạo lý, có cái gì lãng phí?"

"Người. . . người tiểu tử thú này, từ Tích kiệm tới Xa xỉ Dịch, từ Xa xỉ tới Tích kiệm khó khăn! người coi như bây giờ có tiền, nhưng người không kiếm được tiền, sớm muộn cũng phải cùng đường!" Tần Hán dạy dỗ.

Tần Xuyên giang tay ra, "Ai nói ta sẽ không kiếm tiền? các người đều không khảo hạch qua ta văn thi thành tích, làm sao lại nói ta sẽ không kiếm đây?"

Lúc này, Lục Tích Nhan đem trong tay tài liệu thả vào mấy cái giám khảo trước mặt sau, cười nói câu: "Các vị từ từ xem, có nghi vấn gì cứ hỏi" .

Mọi người vừa nghe, đảo cũng có đạo lý, không bằng trước xem một chút, Tần Xuyên văn thi thành tích lại nói.

"Bán bánh nướng, có thể mua được năm tỉ du thuyền? chúng ta rất chờ mong", Tần Hàng cười lạnh nói.

Lục Tích Nhan đạo: "Chúng ta Tần Đồng đầu tư, không chỉ có riêng bán bánh nướng. . ."

"Ta biết, còn có bán hoành thánh, bán bánh bao sao", Tần Hàng cười ha ha nói: "Lục tiểu thư, ta xem người chuẩn bị đi tới ta bên này đi, người mới vừa rồi không ở chỗ này, người không biết chúng ta thật sự hoàn thành đầu tư, thu được như thế nào thành tựu. tóm lại, lần này đánh cuộc, ta căn bản không khả năng thua!"

Lục Tích Nhan nhún vai, "Thật sao? ta lại cảm thấy, ta đối với các người đầu tư, so với người hiểu rõ hơn" .

"Có ý gì", Tần Hàng cau mày.

Lục Tích Nhan mang theo thâm ý cười cười, cũng lười giải thích, đi trở về

Tần Xuyên bên người.

Sau mười mấy phút, Lưu Gia Vinh trước tiên ngẩng đầu lên, khước miệng mang theo một tia giễu cợt nói: "Không tệ a, nửa năm công phu, các người ăn uống công ty đã kéo dài đến Hồng Kông đi, ở mười ba cái một đường Tuyến hai thành phố cũng mở phân điểm.

Dựa theo bây giờ thành phố giá trị tính toán, chắc có mười lăm trăm triệu, bắt quá các người tổng đầu tư, bao gồm đủ loại thu mua, lâu làm việc, nhân lực giá vốn đầu nhập, thì đến được rồi mười ba cái trăm triệu tả hữu.

Nói cách khác, các người bây giờ cũng liền kiếm được 200 triệu lợi nhuận, liền bàn về bán bánh nướng mà nói, đây đúng là một rất đáng gờm thành tích. . ."

Nghe được cái này kết luận, bốn phía người Tần gia đều nở nụ cười, rồi rít lắc đầu, sớm biết kết quả là như vậy.

Tần Uy, Tần Hà với Tần Hàng các loại, cũng đều yên tâm bên trong đá, lộ ra người thẳng nụ cười.

"Chờ. . . chờ một chút!"

Lúc này, bên cạnh mấy tên khác quan chăm thi, là đều là sắc mặt cổ quái, thậm chí có hai cái ở lật tài liệu thời điểm tay cũng run rẩy.

Lưu Gia Vinh buồn bực nhìn sang, "Thế nào?"

"Tuần này Thị y được tập đoàn cổ phần. . . là chuyện gì xảy ra? !" một cái khác quan chăm thi trợn to mắt, khó có thể tin nói: "Một khối tiền mua Chu thị y được tập đoàn 74% cổ phần, điều này sao có thể? !"

"Phía trên không phải là viết biết sao? ta là lấy độc quyền đối lấy bọn họ cổ phần, nhưng những phương thuốc kia độc quyền, là bí mật thương nghiệp, dĩ nhiên không thể tả minh bạch nói cho các người biết", Tần Xuyên cười nói: "Hết thủy trình tự đều có pháp có thể y theo, không tin các người có thể đi kiểm

chứng" .

Lưu Gia Vinh vội vàng cầm lấy tài liệu nhìn một cái, nhìn một chút, sắc mặt trắng bệch, nhưng lại chần động không gì sánh nổi.

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? làm sao còn có y dược tập đoàn? hẳn không phải là làm ăn uống sao? !" Tần Hàng chất vấn.

Lục Tích Nhan lúc này xuất ra ban đầu một phần bày ra thư, lộn tới trong đó một trang, chỉ trong đó một nhóm sau đó Tần Xuyên thêm thêm vào các khoản, nói: "Chúng ta bày ra trong sách lúc ấy thì có viết ra, đầu tư y dược sản nghiệp, chẳng qua là không nói quá rõ mà thôi, dù sao chúng ta chỉ cần một khối tiền giá vốn, không cần hỏi gia tộc cầm bất kỳ vốn" .

Tần Uy híp mắt một cái, nói: "Ta biết Chu thị tập đoàn, mặc dù coi như là một cái không tệ gia tộc xí nghiệp, nhưng là liền bảy tỉ tả hữu thành phố giá trị, mua bọn họ 74% cổ phần, cũng không có bao nhiêu lợi nhuận có thể đồ" .

"Không phải là a, tổng tài", Lưu Gia Vinh có chút nơm nớp lo sợ nói: "Ngay tại năm ngoái cuối năm, Chu thị mấy khoản mới bảo kiện phẩm, đã thông Bắc Mỹ con đường, thành cả nước thủ gia ở Bắc Mỹ bán bảo kiện phẩm xí nghiệp y dược a!

Bây giờ Chu thị sản phẩm ở Bắc Mỹ phản hưởng rất tốt, bọn họ thành phố giá trị đã tăng tới hơn hai mươi tỷ rồi! nói cách khác, Tần Xuyên trên tay cổ phần, đáng giá ít nhất mười lăm tỉ a!"

"Cái gì! ?"

Tần Uy, Tần Hà bọn người kinh ngạc không nói ra lời, thậm chí ngay cả Tần Cẩm, Tần Mạnh này một ít cùng Tần Xuyên quan hệ người thời nay, cũng đều lần đầu tiên nghe nói, vô cùng kinh ngạc, bọn họ mới biết Tần Xuyên như vậy có thể "Vớt" tiền! chớ nói chi là còn lại Tần gia tộc người, mỗi một người đều trợn mắt hốc mồm.

Một khối tiền, đôi mươi lăm tỉ! còn có thiên lý hay không! ?

Khó trách Tần Xuyên nói năm tỉ một chiếc du thuyền không coi vào đâu,
người ta này cũng đã kiếm lời ba chiếc á!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 608: Nam Giao Tiếp

0 608

Tần Hàng sắc mặt tái xanh, lão đảo lùi lại một bước, thiếu chút nữa không đặt móng cố định thượng, lâm lâm lắc đầu, "Không. . . không thể nào. . . Bắc Mỹ từ trước đến giờ không thông qua quốc gia chúng ta y dược sản phẩm, chuyện này. . . này kháo hạch cũng từ trước đến giờ muốn đến mấy năm a, làm sao có thể. . ."

"Tần Xuyên! người nếu là ý vào mình là Kiếm Ma, cường ép uy hiếp Mỹ Phương đồng ý người công ty ở bên kia buôn bán dược phẩm, đây chính là ăn gian! cái này cùng cướp bóc khác nhau ở chỗ nào! ?" Tần Hà cũng gập.

Tần Xuyên thở dài, "Người là ngu si sao? nếu là người Mỹ biết công ty kia là ta, bọn họ gạt bỏ ta còn đến không kịp, tại sao phải để cho lợi nhuận cho ta? chẳng lẽ người cảm thấy, ta đã so với Lâu Năm Góc còn lợi hại hơn, còn là nói của ta vị cao hơn Nhà Trắng rồi hả? người muốn không phải là cho là như thế, ta đây cũng chỉ đành tiếp nhận người khen."

"Người. . . người. . ." Tần Hà bị nghẹn đặc không nói ra lời.

Lục Tích Nhan cười tủm tỉm nói: "Chư vị nếu như đối với (đúng) những đầu tư này tồn tại nghi ngờ, chúng ta có chút có hợp pháp văn thư tài liệu, mọi người có thể cẩn thận kháo hạch" .

Tại chỗ người cũng không phải người ngu, Lục Tích Nhan nếu nói như vậy, những văn kiện này khẳng định không thành vấn đề.

Nói cách khác, cho dù có vấn đề, Tần Xuyên thật đùa bỡn rồi âm mưu quỷ kế

gì, có thể trên thương trường Binh đi Quỷ Đạo, ai không chút ít tính kế?

Mười lăm tỉ, đối với (đúng) hai tỉ, coi như ba tuổi hài tử đều biết, lần này văn thi người nào thắng!

Chênh lệch chi khác xa, để cho người chặt lưỡi, hơn nữa Tần Xuyên cũng phá vỡ Tần gia các đời văn thi tối thành tích cao.

Tần Hàng sắc mặt trắng bệch địa đứng ở nơi đó, hãy cùng trong gió lay động một cọng cỏ như thế, đầy mắt không cam lòng cùng không giúp.

Tần Xuyên đi tới trước mặt hắn, mặt không thay đổi đạo: "Người về điểm kia tài sản, ta căn bản coi thường, bất quá cho nữ nhân ta môn mua chút nước hoa xách tay cái gì, ngược lại vẫn coi là thích hợp.

Ta sẽ phái người đi tiếp quản người toàn bộ tài sản, hy vọng người không muốn làm một ít vô vị chuyện, con người của ta ghét nhất bất thủ cam kết gia hòa" .

Vừa nghĩ tới chính mình phải đóng ra tất cả tài sản, Tần Hàng hai chân đều bắt đầu phát run, không ngừng bần rợn quỳ đến Tần Tường Thụy cùng Tần Hán trước mặt cầu khẩn.

"Lão tổ tông! gia chủ! ta không thể đem toàn bộ tài sản giao ra a! đó là ta mấy năm này toàn bộ tâm huyết a! ta còn muốn dùng số tiền này vì gia tộc sáng tạo lớn hơn tài sản, mời nhị vị thay ta làm chủ đi!"

Tần Uy cũng đứng ra nói: "Chiếm huynh đệ nhà mình toàn bộ tài sản, như vậy đánh bạc không khỏi quá bá đạo điểm. ta nhận thức vì vụ cá cược này hoàn toàn là bọn nhỏ náo nhiệt, hoàn toàn không cần phải thực hiện" .

"Đúng vậy, lão tổ tông, gia chủ, những tiền kia đều là nhà ta Tần Hàng khổ cực kiếm được, nếu là cho hết đi ra ngoài, quá lạnh lòng người rồi!" Lục thúc công cũng vội vàng thay Tôn Tử cầu tha thứ.

Tần Tường Thụy cùng Tần Hán cũng cảm thấy tiền đặt cược này quá lớn một chút, dù sao Tần Hàng tài sản cũng có hai ba chục trăm triệu, không phải là số lượng nhỏ.

"Tần Xuyên, người có nhiều tiền như vậy, cũng đừng cướp Tần Hàng tư sản, cuối năm, đừng làm rộn đặc quá không vui, làm người lưu lại một đường, hưởng chi là đồng tộc huynh đệ", Tần Hán nói.

Tần Xuyên nghe một chút, sắc mặt trầm xuống, mỉm cười đạo: "Bây giờ các người quay xe mới nói cái gì làm người lưu lại một đường lời như vậy rồi hả? ta nhiều tiền, ta lại không thể bắt hãn tiền, tiền hãn ít, liền có tư cách cướp nữ nhân ta? này đạo lý chó má gì vậy!"

"Người nếu là thua, chúng ta cũng sẽ không cưỡng bách vị này Lục tiểu thư đi theo Tần Hàng đi", Tần Hán cau mày nói.

"Ha ha, ta lại không thua, ta làm sao biết các người thật nghĩ như vậy", Tần Xuyên cười lạnh, "Ta ngược lại thật ra rất buồn bực, người lão đầu tử này rốt cuộc là giúp ai? loại người như người gia chủ, bị khác (đừng) mấy Mịch người năm mũi dẫn đi, thật là đủ uất ức a" .

Tần Hán khí đến sắc mặt đỏ lên, giận dữ nói: "Im miệng! ta là gia gia của người! người dám nói chuyện với ta như vậy! ?"

Tần Xuyên lười nói nữa cái gì, hướng Lục Tích Nhan nháy mắt.

Lục Tích Nhan hội ý, từ mang đến trong túi công văn, lại lấy ra một phần văn kiện, bỏ vào vài tên quan chấm thi trước mặt.

"Xin mọi người nhìn thêm chút nữa phần tài liệu này" .

Vài tên quan chấm thi mặt lộ vẻ nghi ngờ, nhưng vẫn là mở ra nhanh chóng nhìn.

Khi thấy rõ trong này là cái gì sau, Lưu Gia Vinh kêu lên một tiếng, run rẩy

cầm lên văn kiện này, đạo: "Chuyện này. . . những thứ này không đều là Tần Hàng cùng Mỹ Nghệ tập đoàn đồng thời hạng mục đầu tư sao! ?"

Tần Hàng nghe, một trận buồn bực, chạy mau tới, xem phía trên nội dung.

Càng xem, Tần Hàng sắc mặt lại càng có cái gì không đúng, môi rung động, lắc đầu nói: "Không biết. . . người gạt ta. . . người gạt ta! !"

Còn lại Tần gia tộc người đều không hiểu, chuyện gì xảy ra, vì sao Tần Hàng giống như là muốn điên rồi như thế.

"Lưu phó tổng, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? !" Tần Hà vội vàng hỏi.

Lưu Gia Vinh thở dài, mang theo một loại sợ hãi ánh mắt, nhìn một cái Tần Xuyên, mới lớn tiếng nói: "Tần Hàng cùng Mỹ Nghệ tập đoàn hợp tác, cùng đặc biệt Lens tài đoàn đồng thời đầu tư mấy cái hạng mục, bao gồm xưởng đóng tàu hạng mục ở bên trong, đặc biệt Lens tài đoàn người đại biểu, chính là Tần Xuyên. . ."

Nói cách khác, ngoại trừ Tần Hàng cùng Mỹ Nghệ tập đoàn 30% cổ phần, còn lại 70% cổ phần, đều là Tần Xuyên!"

Một bang người Tần gia đều nghe ngu, này văn thi xuất hiện ngạc nhiên chuyện cũng quá nhiều rồi!

Cái này không tự là, Tần Hàng một mực với Tần Xuyên ở hợp tác, hơn nữa Tần Xuyên còn kiếm lời đầu tư bảy thành sao! ?

"Không thể nào! tài đoàn người đại biểu, là Frankie - tăng lực Cách! căn bản không phải Tần Xuyên! bọn họ người đại biểu là một phụ nữ. . ." Tần Hàng lớn tiếng kêu.

Lục Tích Nhan ánh mắt ranh mãnh nói: "Tần Hàng tiên sinh, người là nói Lý Vân Tân tiểu thư sao? thật ra thì những tài liệu này, chính là ta từ nàng mà đem ra đây. . . đúng rồi, Frankie - tăng lực Cách danh tự này, là chúng ta Tần Đồng

tên tiếng anh, các người không tin, có thể đi kiểm tra thân phận tin tức" .

Thật sự có thân phận tài liệu, Tần Xuyên sớm đã dùng tiên tri hệ thống làm qua, người ngoài căn bản tra không xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Tần Xuyên đi tới đồng kia tài liệu trước, cầm lên nhất chi viên châu bút, ở trên một tờ giấy tùy ý viết xuống một cái Anh Văn ký tên, bắt được Tần Hàng trước mặt, cho hắn nhìn.

" Xin lỗi, đây chính là ta ký tên, ta ký tên tiếng anh, cũng không phạm pháp chứ ?" Tần Xuyên cười hỏi.

Tần Hàng chân mềm nhũn, rốt cuộc không nhịn được, té quỵ dưới đất, thất hồn lạc phách, không nói ra nửa chữ tới.

Quay đầu lại, hắn và Tần Hà đồng thời, với Cơ Mỹ Nghệ thương lượng lâu như vậy, hao tổn tâm cơ, tìm đầu tư đồng bạn, tìm thích hợp hạng mục đầu tư, tân tân khổ khổ hơn phân nửa năm, lại là vì Tần Xuyên tên đối thủ này làm áo cưới! ?

Bọn họ bất kể kiếm bao nhiêu tiền, đều là Tần Xuyên chiếm bảy thành, bọn họ chỉ có thể chia cắt đáng thương còn lại ba thành!

Hết thảy các thứ này, từ đầu tới cuối cũng là bọn hắn đang bị lừa bòn, Tần Xuyên hãy cùng nắm một sợi dây lưu cầu như thế, bất kể chó chạy đến đâu, kéo một cái, thì phải trở lại bên cạnh hắn, nắm giữ quyền chủ động vẫn luôn là hắn!

Tần Xuyên bĩu môi một cái, "Vốn là đâu rồi, nếu là đến đâu tháng chín, ta là định đem mỹ nghệ tập đoàn ăn, trở lại tuyên bố hết thảy các thứ này, nhưng các người đã đã không kịp chờ đợi muốn mất mặt xấu hổ, ta cũng chỉ đành cho các người sớm một chút thấy được xã hội tàn khốc. . ."

Tần Xuyên nói xong, rồi hướng Lục Tích Nhan đạo: "Tiểu Nhan nhan, ta cho người giặt rửa hình mang đến sao?"

Lục Tích Nhan gương mặt một đỏ, có chút không tình nguyện, nhưng vẫn là gật đầu, đem một tờ túi hình, đưa đến Tần Xuyên trên tay.

Tần Xuyên xuất ra bên trong thật dày một chồng, ước chừng chừng trăm tấm hình, đang lúc mọi người ánh mắt nghi ngờ bên trong, trực tiếp ném hết tới trên bầu trời!

"Rầm rầm!"

Hình tứ tán, bị gió thổi đến khắp nơi đều là.

Tần gia tộc mọi người tay mắt lạnh lẽ, trước tiên bắt được một lượng tương, nhìn kỹ một chút, tất cả mọi người há miệng, biểu tình phong phú nhiều màu sắc!

Có giật mình, có ngượng ngùng, có không khỏi tức cười, cũng có bóp cổ tay thở dài. . .

Nhưng đều không ngoại lệ, tất cả mọi người đều đem ánh mắt, tập trung đến Tần Hà trên người.

Tần Hà còn có chút chẳng hay biết gì, nhưng cho đến một tấm hình rơi vào chân hấn bên cạnh, sắc mặt hấn trong nháy mắt cũng xanh biếc!

Chỉ thấy trong hình, rõ ràng là một cái xa hoa căn phòng lớn, trên một cái giường lớn, một nam một nữ đang ở nơi đó quấn quít, làm hương diễm chuyện.

Nhân vật chính, chính là Tần Hà cùng Cơ Mỹ Nghệ!

"Mọi người bây giờ hấn minh bạch, tại sao Tần Hàng có thể có mặt mũi, để cho Cơ Mỹ Nghệ với hấn hợp tác đi, dù sao Tần gia ra một giới lăm 'Nam giao tiếp' a", Tần Xuyên nghiêm trang nói.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Diên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tôn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 609: Người Bịt Mặt

0 609

"Không. . . không! không phải là! ! hình này thượng không phải là ta! ! là có người giả mạo! !" Tần Hà lạc giọng hô to, con ngươi tuôn ra, vẻ mặt nhăn nhó tới cực điểm.

Hắn khắp nơi chạy, cầu khẩn mời bốn phía người Tần gia tin tưởng hắn, ai có thể cũng không phải người ngu, làm sao có thể tin tưởng loại chuyện hoang đường này?

Những hình này thượng, đại đa số đều là Cơ Mỹ Nghệ chiếm cứ chủ động, Tần Hà hãy cùng một người đàn ông nô lệ như thế, bị Cơ Mỹ Nghệ đủ loại tư thế địa giẫm đạp lên.

Trong hình bằng cơ cụ thể đều tại, đã bằng chứng như núi.

"Xú tiểu tử. . . người. . . người làm ra loại sự tình này, có nghĩ tới hay không chúng ta Tần gia nam tử tôn nghiêm! ?" Tần Hán giận dữ địa chất hỏi.

Này một phản chuyển tình huống, hiển nhiên cũng để cho hắn cái này làm tổ phụ không đất dung thân, hắn nghĩ như vậy pháp nghĩ cách giúp Tần Hà bọn họ một cái, tốt ép ép Tần Xuyên kiên căng, có thể không ngờ tới, Tần Hà lại không chịu được như vậy.

Tần Hà không giúp mà bàng hoàng khóc, "Gia gia! ta thật không có! ta. . . ta cũng chẳng còn cách nào khác a! ta này cũng là vì tranh thủ lợi ích lớn nhất a!"

"Im miệng! người còn có mặt mũi tranh cãi! ?" Tần Hán khiển trách.

"Chắc chắc, thật không hổ là ưu tú nam giao tiếp, dùng thân thể của mình đổi lấy lợi ích lớn nhất, tinh thần thật là đáng quý a", Tần Xuyên nghiền ngẫm cười nói.

Tần Hà mặt đầy nước mắt, hầy cùng như là phát điên, kêu khóc nói: "Người chính là cái Ác Ma! đây đều là người làm bẩn thủ đoạn! là người rình coi ta riêng tư! !"

Tần Xuyên mỉm cười đạo: "Thế nào, liên cho phép người ở trên giường phục vụ Cơ Mỹ Nghệ, hợp bọn tính kế ta, cũng không cho phép ta đem chuyện này lộ ra ngoài?"

"Người. . ." Tần Hà thiếu chút nữa không phun ra một ngụm máu tới.

Chung quanh không ít con cháu nhà họ Tần cũng thiếu chút nữa không nhịn được bật cười, lần này, Tần Hà coi như là hoàn toàn phá hủy, bọn họ tương đương với thiếu một bên trong gia tộc đối thủ cạnh tranh.

Mấu chốt là, có lần này lời đồn xấu, liên đới Tần Uy cũng không tiện lại đảm nhiệm Trường Sinh tập đoàn tổng tài.

Quả nhiên, Tần Uy sắc mặt cũng là đen chòm như mực, con mình bị đào ra loại này chuyện xấu xa đến, so cái gì đều làm hấn hổ thẹn!

Hấn lúc này đứng ở Tần gia tộc nhân trung giữa, như đứng đóng lửa, hận không được quay đầu bước đi!

Hấn trong mắt lóe lên thật sâu vẻ ác độc, hít thở sâu một hơi sau, đi tới dùng sức một cước đá vào Tần Hà đầu gối nơi!

"Quy xuống! nghịch tử!"

Tần Hà phác đặng quy sụp xuống đất, mặt đầy cầu khẩn đạo: "Cha! đây đều là Tần Xuyên muốn hại ta a! ta. . ."

"Im miệng! còn có mặt mũi nói! ? đây đều là ta Tần Uy vô năng, mới dạy ra người như vậy cái vô dụng xú tiểu tử, người cho ta cú ngay lập tức trở về chỗ mình ở, thật tốt tình lại! !"

Tần Uy vừa nói, nghiêng đầu đối với (đúng) Tần Xuyên đạo: "Tần Xuyên, là thúc thúc giáo tử vô phương, hy vọng người bỏ qua cho, thúc thúc nhất định sẽ thật tốt trừng phạt tên tiểu súc sinh này" .

Mọi người vừa nghe, phần lớn cảm khái, Tần Uy thật đúng là quả quyết, lập tức liền muốn thí tốt đảm bảo xe, trước vững chắc chính mình hình tượng lại nói, đem những này chuyện phiết đặc sạch sẽ, cũng làm làm là Tần Hà lừa gạt đến hẳn làm.

Tần Hà xấu hổ đan xen, ót nóng lên, cảm giác còn sống sinh không thể yêu, đột nhiên từ dưới đất nổi lên, cổ tức chân khí, hướng Tần Xuyên điên cuồng một quyền đánh tới!

"Ta muốn làm thịt người! đã chúng! !"

Có thể Tần Hà một quyền này đầu, còn không có đánh tới Tần Xuyên trước người một thước, liền bị Tần Xuyên tùy ý vén lên một chân cho đá trúng!

Tần Xuyên một cước này chỉ dùng ba thành chân khí, liền trong nháy mắt phá vỡ Tần Hà phòng ngự, một cước đưa hẳn đá bay!

Tần Hà với một quả đạn đại bác như thế, đụng vào bên kia Tần Hàng trên người.

"A! !"

Hai người kêu thảm, té ngã trên đất, người ngã ngựa đổ.

Tần Hà phun ra một ngụm tiên huyết, hiển nhiên bị nội thương, mà Tần Hàng lại vừa là không có gì tu vi võ đạo, bị một cái đụng này đánh, lẳng miễn cường đụng gãy một cánh tay cùng mấy đoạn xương sườn!

Tần Xuyên thu hồi chân, lắc đầu nói: "Nếu so với văn thi là các người, ta dựng lên. bây giờ văn thi ta thắng, lại đổi về Võ thi? đây không phải là lãng phí mọi người thời gian sao?"

Toàn trường Tần gia tộc người thốn thức không dứt, Tần Hà với Tần Hàng lần này coi như là hoàn toàn tài, mất hết thể diện, tin tức này vừa truyền ra đi, đủ để trở thành các đại Cổ Vũ thế gia giữa trò cười.

Mà Tần Xuyên bày ra "Thống trị cấp" toàn diện năng lực, cũng để cho các Mạch thúc công môn, cũng yên lặng im lặng.

Đại cuộc đã định, Tần gia ra như vậy cái yêu nghiệt, chỉ có bị hấn năm mũi dẫn đi phần.

Đương nhiên, nếu hướng thật sự muốn, cũng chính là mọi người chỉ cần đi theo Tần Xuyên con đường đi, không đúng còn có thể ném được không ít ngon ngọt, cho nên, đa số người hay lại là âm thầm vui vẻ.

Khảo hạch kết thúc, sắc trời vào đêm.

Bữa này Cơm tất niên, mặc dù buổi tối một cái nhiều giờ, nhưng đúng là vẫn còn bắt đầu.

Tần Xuyên mặc dù đối với đám này Tần gia tộc nhân đã không sai biệt lắm hết sức thất vọng rồi, nhưng cũng có một chút người Tần gia, hấn vẫn tương đối quan tâm, giống như là vì hấn ra mặt Tần Cầm, còn có Tần Mạnh cha con, Tần Minh Tần Hải các loại (chờ) mấy cái, cùng hấn quan hệ cũng không tệ.

Cho nên, mặc dù lòng tràn đầy không tình nguyện, Tần Xuyên hay lại là với Liễu Hàn Yên đồng thời, tham gia bữa này Cơm tất niên.

Vốn là Tần Xuyên còn muốn để cho Lục Tích Nhan cũng đợi ở Tần gia hết năm liền như vậy, chỉ bất quá Lục Tích Nhan vẫn là vô cùng để ý thân phận khác nhau, ngồi phi cơ trực thăng trở về chỗ mình ở, theo cha mẹ mình hết năm.

Tần gia tụ họp bên trong đại sảnh, một bàn bàn tộc nhân bữa tiệc linh đình, phi thường náo nhiệt, cũng không có bởi vì buổi chiều kia cuộc tử thí, có nhiều ảnh hưởng tâm tình.

Dù sao, đối với Tần gia mười mấy Mạch người mà nói, Tần Uy cùng Tần Hà đám người thất thế, cũng không coi vào đâu tin tức xấu, ngược lại là tin tức tốt.

Đi lên với Tần Xuyên mời rượu người, cũng là nối liền không dứt, Tần Xuyên vốn là không quá tình nguyện, nhưng cân nhắc đến không cần phải khắp nơi thụ địch, hay lại là cũng tiếp nhận.

Ngay tại Cơm tất niên tiến hành được hơn một giờ, bầu không khí tối hòa nhiệt thời điểm, Tần Uy đột nhiên đứng dậy, nắm một chai rượu trắng, đi tới Tần Xuyên trước mặt.

"Tần Xuyên, hôm nay chuyện, thúc thúc hướng người bồi tội nói xin lỗi, có thể hay không nể mặt, để cho thúc thúc cho người rót một ly rượu, ta hai chú cháu uống một ly?"

Tần Uy mặt đầy thành khẩn thái độ, nói chuyện tư thái cũng rất thấp.

Người chung quanh thấy như vậy một màn, đều cảm thấy Tần Uy có chút đáng thương, nếu không phải Tần Hà như vậy cái ngu ngốc, hẳn cũng sẽ không luân lạc tới như vậy khẩn cầu Tần Xuyên.

Tần Xuyên hí mắt một cái, liếc bên dưới kia bạch bình rượu, chính là một chai phổ thông Tần gia chính mình chế rượu trắng, Cơm tất niên tất cả mọi người uống loại rượu này.

Người khác mời rượu uống hết đi, Tần Uy rượu, nếu không phải uống, không khỏi lộ ra quá tiểu gia tử khí.

Tần Xuyên khẽ mỉm cười, "Được a, vậy thì uống một ly" .

Tần Uy cười, khom người giúp Tần Xuyên nâng cốc ly rót đầy, sau đó lại cho mình rót đầy, cầm ly rượu lên, đạo: "Tới! thúc thúc kính người, hy vọng ở người dưới sự hướng dẫn, chúng ta Tần gia có thể trở thành Hoa Hạ quan trọng hàng đầu Cổ Vũ thế gia!"

Tần Xuyên cũng cầm ly rượu lên, với hấn đưng một cái, cũng không nói chuyện, chuẩn bị ngửa đầu liền uống.

Có thể đang lúc lúc này, một cái thanh âm nhưng từ đại sảnh ngoài truyền tới.

..

"Chậm" .

Này đơn giản hai chữ, cũng không lớn âm thanh, nhưng là xuyên thấu toàn bộ huyệt não, truyền vào Tần Xuyên trong lỗ tai!

Tần Xuyên chợt giật mình một cái! hấn nhận ra thanh âm này!

Lúc trước ở bệnh viện thời điểm, cùng hấn so chiêu, để cho hấn tranh thủ gia tộc Văn Võ khảo hạch đệ nhất người bị mặt!

"Tần Mục! ?"

"A mục! ?"

"Hấn làm sao sẽ tới! ?" . . .

Một đám người trong gia tộc, nhìn thấy bên ngoài đột nhiên xuất hiện bóng người, nhưng đều là lộ ra đủ loại kinh ngạc và vẻ nghi hoặc.

Chỉ thấy một người mặc màu xám áo khoác, giày da đen, buộc lên một cái màu đỏ khăn quàng, ăn mặc rất là tinh thần nam tử, chính đứng ở đằng kia.

Hấn mày kiếm mắt sáng, khí vũ hiên ngang, giữa hai lông mày lộ ra mấy phần khó mà đoán tang thương, lại có vài phần bất cần đời.

Ngồi ở tận cùng bên trong Tần Tường Thụy cùng Tần Hán các loại, cũng đều kinh ngạc đứng dậy, tựa hồ cũng không ngờ tới, Tần Mục sẽ xuất hiện!

Trên thực tế, Tần Mục mấy có lẽ đã là một gia tộc bên trong người ẩn hình, ngay từ đầu tất cả mọi người còn định đánh thức hắn, để cho hắn không muốn mượn rượu giải sầu, chán chường độ nhật.

Nhưng theo thời gian lâu, ai cũng không hi vọng nào hắn, cũng sẽ không còn nữa người quản hắn khi gió, có nguyện ý hay không tham gia gia tộc đại sự, bao gồm ngay cả Cơm tất niên, cũng chỉ là tượng trưng địa phái người làm nói với hắn thời gian, cũng không chỉ hắn tới.

Tần Mãnh mừng rỡ, nhiệt tình chạy ra ngoài, hô to: "Đại ca! người tốt cuộc tới rồi! ? ô kìa, mau vào! người còn chưa thấy qua Tần Xuyên đi! ? con của người bây giờ có thể khó lường, người này làm cha sớm nên đi ra gặp thấy hắn rồi!"

Ngoại trừ Tần Mãnh, còn lại đại đa số người, đều đã đối với (đúng) Tần Mục rất là xa lạ, đều dùng cổ quái ánh mắt nhìn hắn, cũng không người lộ ra nhiều hoan nghênh.

Ở trong mắt bọn họ, Tần Mục chính là một đối với gia tộc cực kỳ không phụ trách trưởng tử, hơn nữa cũng không có gì thành tựu, không vì gia tộc làm chuyện gì.

Tần Xuyên giờ phút này lại là cả người cũng đọng lại một dạng hắn không thể không nghĩ tới, người bịt mặt là cha mình khả năng, nhưng thật hết thủy biến thành thực tế, trước mắt hắn, lại toát ra càng hỏi nhiều đề!

Nếu như, người bịt mặt là Tần Mục, kia thực lực của hắn, tuyệt không phải người bên cạnh lời muốn nói Sơ Cấp Tiên Thiên loại, hắn tuyệt đối là một cái phi thường cường giả khủng bố!

Nhưng là nếu như vậy, Tần Mục tại sao phải bị người bên cạnh nhìn thành

rác rưởi? bị người Tần gia làm sỉ nhục đây! ?

Hắn tại sao ban đầu không chịu mặt mũi thực thấy hắn, tại sao không chịu thừa nhận mình là con của hắn! ?

Rất nhiều nghi vấn, để cho Tần Xuyên trong lúc nhất thời nhìn qua có chút mờ mờ.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điện Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 610: Máu Lạnh

0 610

Liễu Hàn Yên cho là nam nhân là tâm tình không tốt được, dù sao qua lâu như vậy, mới gặp nhau lần đầu cha đẻ, tóm lại sẽ làm bị thương cảm giác, vì vậy lặng lẽ đi lôi kéo Tần Xuyên tay, tỏ vẻ an ủi.

Tần Xuyên lại cũng không có bao nhiêu thương cảm tâm tình, càng nhiều, hay là đối với Tần Mục không hiểu, cùng với một ít không ưa cùng tức giận.

Bởi vì Tần Mục mặc vào thành người bịt mặt xuất hiện ở trước mặt hắn, để cho hắn đi chinh những thứ này văn thi cùng Võ thi chuyện, hiển nhiên trong bóng tối theo dõi hắn.

Loại này phảng phất bị người tầm xa khống chế một loại cảm giác, dù là người này là mình cha đẻ, Tần Xuyên cũng phi thường chán ghét.

Ngay tại tất cả mọi người ánh mắt kinh ngạc bên trong, Tần Mục đã bước vào đại sảnh, đi ngang qua Tần Mạnh bên người thời điểm, cười vỗ một cái Tần Mạnh bả vai.

Sau đó, Tần Mục liền đi thẳng tới Tần Xuyên cùng Tần Uy trung gian, ánh mắt có vài phần phức tạp, nhưng là có vài phần hí ngược nhìn Tần Xuyên.

"Ta biết ngươi có rất nhiều lời muốn hỏi, nhưng trước lúc này, ta cảm thấy đắc ngươi nên nâng cốc ly để trước bên dưới, ngươi xem coi thế nào?" Tần Mục giống như là đang cùng con trai thương lượng.

Tần Xuyên nuốt nước miếng một cái, dùng lạnh như băng giọng đáp lại:

"Hắn độc không chết ta" .

"Ồn ào!"

Toàn trường nghe được cái này lại nói, cũng bộ dạng sợ hãi kinh hãi!

Chẳng lẽ nói, Tần Uy ở Tần Xuyên trong rượu, hạ độc! ?

Tần Uy sắc mặt quả nhiên đại biến, biểu tình quẩn quít địa cười: "Đại. . . đại ca, người khó khăn ra được đoàn tụ với chúng ta, đùa kiểu này liền không có ý nghĩa" .

"Ồ? là ta đùa sao?" Tần Mục ánh mắt lạnh lùng nhìn về Tần Uy, "Vậy nếu không hai người các người đổi lại uống, như thế nào đây?"

"Chuyện này. . . không cần phải đi, ta mà là người em trai ruột, Tần Xuyên thân thúc thúc a", Tần Uy ngữ trọng tâm trường nói: "Mặc dù Tần Hà kia nghịch tử với Tần Xuyên có chút mâu thuẫn, nhưng ta cũng không trở thành cho cháu hạ độc a" .

Tần Mục lại không có hứng thú nhiều nghe tiếp, đoạt lấy Tần Uy trên tay chai rượu, thả vào Tần Uy mép, giọng trầm thấp nói: "Muốn ta nâng cốc rót vào trong miệng người, cũng là người chính mình ngoan ngoãn uống vào?"

Tần Uy sắc mặt đỏ lên, bộ mặt bấp thịch co quắp, tức giận đem ly rượu ngã xuống đất!

"Bánh lang!"

Một tiếng vỡ vang lên sau, Tần Uy mắng to: "Tần Mục! người đây là ý gì! ? ta là người em trai ruột! người hoài nghi ta hạ độc! ?"

Tần Hán lúc này cũng đứng dậy, đạo: "A mục, không nên ồn ào! nếu tới ăn CƠM tất niên, liền cẩn thận ngồi xuống! khác (đừng) xấu hổ mất mặt!"

Tần Mục nhưng căn bản làm như không nghe, đối với (đúng) Tần Uy đạo: "Người chỉ có hai con đường, hoặc là uống chai rượu này, hoặc là. . . ta tiễn người lên đường" .

"Lên đường? đường gì?" Tần Uy nuốt nước miếng một cái.

"Hoàng Tuyên Lộ", Tần Mục toét miệng, mỉm cười nói.

"Người. . . người điên rồi sao! ?" Tần Uy sắc mặt trắng bệch, đại buồn bực nói: "Người giết người em trai ruột! ?"

Tần Mục nhún vai, "Người muốn độc sát ta con ruột, ta đéo cần biết người là ai?"

Một bên Tần Xuyên trong lòng cuồn cuộn run rẩy, hốc mắt có chút không nhịn được nóng lên, quay đầu đi chỗ khác.

Liễu Hàn Yên chính là mở to đôi mắt sáng, có vài phần khó mà tin được mà nhìn Tần Mục cái này xa lạ "Công công" .

Nàng vốn cho là mình chồng đã thuộc về rất làm loạn, động một chút là đem sự tình làm rất lớn, không ngờ tới, này công công còn ác hơn, đêm giao thừa muốn giết chết chính mình em trai ruột! ?

Tần Uy hít một hơi thật sâu, giễu cợt nói: "Ta xem người là suốt ngày uống rượu ngủ, suy nghĩ xảy ra vấn đề! ta không muốn nhìn thấy cha con các người, này Cơm tất niên, ta không ăn!"

Tần Uy nói xong, trực tiếp nghiêng đầu đi ra đại sảnh.

Nhưng là, hần mới vừa phải đi, Tần Mục lại đột nhiên vỗ một cái về phía rồi hần gáy!

Tần Uy cũng là sơ cấp Tiên Thiên Vũ Giả, thấy Tần Mục động thủ, Tự Nhiên theo bản năng muốn phản kháng.

Có thể chân khí của hắn vừa mới vận lên đến, liền phát hiện căn bản không ngăn cản được Tần Mục, chân khí của hắn với giấy như thế, Tần Mục tùy ý vỗ một cái đã bị đánh bể!

Tần Mục chân khí ngưng tụ đến một loại trình độ kinh khủng, chính một cái chân khí uy áp một tản mát ra, phảng phất Thái Sơn Áp Đỉnh, toàn bộ Tần gia trong phòng khách người, đều cảm thấy một trận lòng rung động!

"Chuyện này. . . đây là cái gì chân khí! ?"

"Thật là mạnh! không phải nói hắn một mực dừng lại ở Sơ Cấp Tiên Thiên sao! ?"

Người Tần gia rất nhiều tu vi không tốt người, hoặc là không nội công người, cảm giác tùy thời có thể không đỡ nổi áp lực này, mạch máu căng phồng đứng lên.

Tần Xuyên hai tròng mắt lóe lên tinh mang, này cổ chân khí uy áp, tuyệt đối không phải Tần Mục toàn bộ thực lực, nhưng cũng đã đủ để vượt trên Tần Xuyên trước mắt chân khí.

Ở Tần Mục trong tay, Tần Uy hãy cùng một con gà con thẳng nhóc tựa như bị cầm một cái chế trụ rồi cổ, sau đó kéo một cái, kéo về đến Tần Mục trước mặt.

Tần Mục một cái tay khác nắm chai rượu, nhắm ngay Tần Uy miệng chính là hung hăng đập một cái!

"Phốc!"

Tần Uy căn bản không nghĩ (muốn) cái miệng, nhưng này vừa dùng lực địa độn, trực tiếp đem Tần Uy răng cũng cho đập đầu bể, đau đến hắn tê tiếng kêu thảm thiết!

"A! ! —— ách ách. . ."

Tần Uy tiếng kêu đau bên trong, tràn đầy búng máu tươi, nhưng chai rượu vẫn nhét vào hăn cổ họng, bắt đầu uống rượu!

"Ừng ực ừng ực. . ."

Tần Uy định giãy giụa, nhưng Tần Mục chân khí quả thực thắng được hăn quá nhiều, ép tới hăn căn bản không thở nổi, chớ nói chi là phản kháng.

Chẳng qua là mười giây đồng hồ không tới, Tần Uy liền bị trút xuống hơn phân nửa bình rượu trắng, rượu từ hăn trong lỗ mũi cũng phun ra ngoài, phải nhiều chậ vật có nhiều chậ vật!

Làm hết thảy các thứ này Tần Mục, lại phảng phất rất hưởng thụ, mang trên mặt vân đạm phong khinh mỉm cười.

Tần Hán, Tần Minh các loại (chờ) mấy một trường bối, đều đã trong xương lạnh cả người, Tần Mãnh cũng nhìn ngậy người, phảng phất lần đầu tiên nhận biết mình đại ca.

"Nghịch tử! ! ngươi làm gì vậy! ? ngươi điên rồi sao! ?"

Tần Hán rốt cuộc không nhịn được, vọt thẳng tới, phải cho Tần Mục một đấm.

Có thể Tần Mục vừa vặn rót xong rồi rượu, nắm vỏ chai rượu, chính là hướng cha mình Tần Hán trên năm tay quăng tới!

"Bánh!"

Tần Hán quả đấm bị đánh trật khớp xương, tràn đầy máu tươi, một cái tay trái với tàn phế như thế.

Toàn bộ đại sảnh người đều kinh hãi, ngay cả bao gồm Tần Xuyên, cũng bị chính hăn một cha đẽ lần đầu tiên lộ diện, chấn nhiếp tại chỗ.

Cùng lúc đó, Tần Uy đã thống khổ ôm bụng mình, co ro ngã xuống đất, bắt đầu miêng sùi bọt mép.

"Rượu này thật có độc! ?" rất nhiều người một lần thần kì, lại lần nữa cả kinh thất sắc.

Liễu Hàn Yên chính là ngắm nhìn Tần Xuyên, "Người sớm biết có độc?"

Tần Xuyên gật đầu.

"Vậy người còn uống?" nữ nhân kinh ngạc hỏi.

"Ngược lại độc không chết ta, ta uống lại tìm hãn tính số là được", nói xong, Tần Xuyên ánh mắt lạnh như băng nhìn Tần Mục, "Tại sao phải xuất thủ?"

Tần Mục toét miệng, "Đương nhiên là bởi vì, người là con của ta" .

"Nhưng hãn là người em trai ruột" .

"Không có vấn đề, ngược lại cũng là một dư thừa phế vật", Tần Mục vẩy vẩy trên tay rượu, lạnh nhạt nói: "Phế vật cần phải có phế vật tự biết mình."

Tần Hán cùng Tần Minh các loại (chờ) nhìn đã chết thấu Tần Uy, lão lệ tung hoành.

"Nghịch tử! hãn là người em trai ruột a! !" Tần Hán bất chấp chính mình nhuộm máu tay, than vãn hô to.

Tần Mục giang tay ra, ngắm nhìn bốn phía một cái vòng, thờ ơ nói: "Vậy thì thế nào? hãn nếu quyết tâm muốn giết ta con trai, chẳng lẽ còn giữ lại hãn, tiền hãn cơ hội? vì loại phế vật này lãng phí quý báu thời gian, hoàn toàn không cần phải" .

Tần Mục vỗ tay một cái, nhớ tới cái gì tựa như, đạo: "Đúng rồi, hãn còn có một con trai Tần Hà, cắt cỏ yêu trừ tận gốc. . . ta thiếu chút nữa đã quên rồi."

Tần Mục nghiêng đầu nhìn về phía một bên Tần Xuyên, cười nói: "Con trai, cái đó tiểu, người có rảnh rồi đi giết đi, ngược lại giữ lại cũng là một phiền toái"

Tần Xuyên hí mắt một cái, hẳn nghe được, Tần Mục không phải là đùa, hẳn thật dự định đuổi tận giết tuyệt!

Một đám người Tần gia nghe trong lòng lẫm nhiên, nơm nớp lo sợ nhìn hai cha con này.

Ra một Tần Xuyên đã đủ cuồng vọng, không nghĩ tới Tần Mục căn bản là lục thân bất nhận người điên! ?

Rất nhiều năm trưởng giả càng là không nghĩ ra, rốt cuộc những năm gần đây, Tần Mục trên người xảy ra chuyện gì, tại sao lại biến thành như vậy đáng vẻ! ?

"Đại ca! người. . . người rốt cuộc thế nào! ? người lúc trước không phải như vậy! Nhị ca nhiều hơn nữa không phải là, Tần Hà nhiều hơn nữa không đúng, nhưng bọn họ là chúng ta huyết thân a! ?" Tần Mãnh mặt đầy bi sáng đạo.

"Phải không? bọn họ cũng không đem con của ta đích thân người a", Tần Mục nói.

Một bang Tần gia tộc người ánh mắt phức tạp nhìn hẳn, có tức giận, cũng có sợ hãi.

Tần Mục cười tà hỏi ngược lại: "Thế nào, các người không phục? không phục cũng được, các người đại khái có thể tới báo thù cho Tần Uy, các người có thể tới giết ta, ta liền đứng ở chỗ này. . ."

"Người đâu ! đưa cái này giết anh em ruột Nghiệt Súc bắt lại!" lão tổ tông Tần Tường Thụy không thể nhịn được nữa, chống gậy lớn tiếng nói.

Nhưng là, mặc dù rất nhiều người rục rịch, lại cuối cùng không người đứng

ra.

Tần Mục thực lực đã để cho bọn họ đều cảm thấy sợ hãi, huống chi hẳn ngay cả em trai ruột cũng giết, những người khác đi lên, còn chưa phải là chịu chết! ?

So sánh với Tần Xuyên, bọn họ lúc này càng sợ cái này máu lạnh tới cực điểm Tần Mục.

Tần Mục quay đầu, cười khẩy nói: "Lão gia hỏa, người vẫn không rõ sao? gia tộc gì, cái gì thân nhân, tộc nhân, đều là chó má! không có thực lực, coi như Lão Tử đem các người giết hết, các người có thể làm gì ta?"

Hiểu chuyện một chút, liền đem nơi này Tử Thi khiêng đi, tắm một cái mặt đất, nên ăn một chút, nên uống một chút. . . không cai, đừng để ý. . ."

Tần Mục nói xong, hướng Tần Xuyên trừng mắt nhìn, cũng không để ý chú vi Tần gia tộc người thấy thế nào hẳn, tự nhiên lại đi ra ngoài.

Tần Xuyên đối với (đúng) bên người Liễu Hàn Yên đạo: "Lão bà, người ở nơi này chờ ta" .

Vừa nói, Tần Xuyên cũng đi theo ra ngoài.

Thấy Tần Xuyên đi ra, Tần Mục trực tiếp thân hình nhảy lên một cái, thi triển Khinh Công, trong nháy mắt bay vút qua mấy chục thước, nhảy lên xa xa một ngôi nhà sau, lại đi vào xa hơn trong rừng núi.

Tần Xuyên mặt trầm như nước, cũng không kêu hẳn, giống vậy sử dụng ra Khinh Công, theo sát phía sau.

Hai cha con như gió vậy, thời gian nháy con mắt, đã chạm vào rồi tối tăm rậm rạp sơn lâm, không thấy tăm hơi.

Vốn là náo nhiệt Cơm tất niên, cũng không cách nào tiến hành tiếp rồi, chỉ để lại Tần gia bên trong đại sảnh, một đám ngây người như phỗng, mặt buồn rười

rượu các tộc nhân, cùng với dần dần lạnh giá thi thể. . .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 611: Hai Ngàn Năm Trước

0 611

Trăng sáng sao thưa, gió núi qua cương.

Hai đạo nhân ảnh giống như từ trên trời hạ xuống Trích Tiên, mấy phen lên xuống, đồng thời đứng ở mảnh nhỏ lờm chờm Sơn Thạch giữa.

Nếu không phải đây là rất dài đêm đông, dựa theo thời gian đến xem, đây đã là muốn trời sáng lúc.

Tần Mục xoay người, nhìn mặt vô biểu tình Tần Xuyên, gật đầu một cái, "Không sai, tiến bộ ngược lại vượt xa ta dự trù. . . đi theo ta một đêm, khí tức còn lâu dài đều đặn, xem ra người Cửu Phẩm Thanh Liên Quyết, đã sắp đến thất phẩm Thanh Liên rồi".

Tần Xuyên ánh mắt đông lại một cái, rất hiển nhiên, Tần Mục là biết rõ mình tu luyện công pháp, nói cách khác, năm đó tiễn hãn đi Thanh Liên môn, là Tần Mục đối với (đúng) Thanh Liên môn có hiểu biết dưới tình huống làm quyết định.

"Nhưng ta còn là không đuổi kịp người", Tần Xuyên nói như vậy, hãn nửa đường thử dụng hết toàn lực đuổi theo, nhưng hãn như cũ không đuổi kịp.

Tần Mục Khinh Công kỹ xảo, đã Đăng Phong Tạo Cực, Tần Xuyên chưa từng thấy có người có thể đem mình dung nhập vào trong gió một dạng toàn bộ khí lưu cũng để cho hãn sử dụng.

Có thể nói, đây cũng không phải là thuần túy dùng chân lực cùng chân khí

làm được Kinh Công kỹ xảo, Tần Mục đã để cho thân thể cùng trong tự nhiên không khí sinh ra ăn ý, chân chính làm được "Động như gió táp" .

Tần Mục nghiêng ngả cười một tiếng, "Từ mười năm trước bắt đầu, cõi đời này sẽ thấy cũng không người có thể đuổi kịp ta, nếu như tương lai xuất hiện một cái, ta ngược lại hy vọng là người" .

" Chờ người già rồi, ta tự nhiên sẽ nhanh hơn người", Tần Xuyên nói.

Tần Mục sững sờ, ngay sau đó ha ha vui vẻ nói: "Cũng đúng, bất quá thật đến ta già rồi, người lại vượt qua ta, sợ rằng hơi trễ. . . dù sao, lưu cho chúng ta thời gian đã không nhiều lắm" .

Tần Xuyên cau mày, là hẩn biết, Tần Mục cố ý dùng ánh mắt tỏ ý hẩn đuổi theo ra đến, là có nguyên nhân.

"Có ý gì", Tần Xuyên hỏi.

"Ta nghĩ đến người sẽ trực tiếp hỏi ta, liên quan tới mẹ của người chuyện", Tần Mục cười tủm tỉm nói: "Xem ra khoảng thời gian này quả thật làm cho người thành thực không ít, không có quá Hầu gặp" .

"Nên nói người tự nhiên sẽ nói, huống chi, dựa theo ước định, văn thi Võ thi, ta đều đã trước thời hạn bắt được đệ nhất", Tần Xuyên đạo.

Tần Mục toét miệng, "Nguyên lai người nghe ra ta thanh âm. . . cũng vậy, nếu là điểm này sức phán đoán cũng không có, ta cũng không yên tâm đối với đem chân tướng nói cho người biết" .

Tần Xuyên hai quả đấm nắm chặt, đứng ở đằng kia không nói tiếng nào.

Hẩn không phải là không muốn đặt câu hỏi, nhưng tâm lý muốn hỏi sự tình quá nhiều, thoáng cái nhưng không biết từ đâu hỏi tới mới phải.

Trên thực tế, chỉ là nhìn trước mắt cái này đối với hẩn cười nhẹ nhàng cha đẻ,

Tần Xuyên liền cảm thấy trong lòng trận trận đau.

Tại sao. . . người đàn ông này có thể như vậy vân đạm phong khinh cười, chẳng lẽ hẳn cảm thấy, từ nhỏ hơn hai mươi năm phân biệt, cha con không gặp gỡ, là dễ dàng như vậy xóa đi đau đớn! ?

Lúc này, Tần Mục xoay người, mặt hướng Sơn Cương phía dưới, một mảnh kia mịn mờ từng lâm cùng cái gò đất, thở dài đến thở ra một cái bạch khí.

"Long bàn chung phụ bình tứ hải, Cửu Phẩm Thanh Liên trấn Thần Châu", Tần Mục quay đầu hỏi: "Hai câu này, người có thể nghe qua?"

Tần Xuyên tinh thần rung một cái, gật đầu một cái, "Nói là Viễn Cổ Đạo Môn chia ra tới Thanh Liên môn cùng Bàn Long Các, một cái trấn thủ Tinh chi Bỉ Ngạn, một cái vững chắc thiên hạ đại thế. . ."

"Xem ra người tin tức con đường rất không tồi, này cũng có thể tra được", Tần Mục hài lòng cười cười.

Tần Xuyên hờ hững nói: "Này có quan hệ gì với ta, ta chỉ muốn biết, các người tại sao đem ta nhét vào Thanh Liên môn, không quản không hỏi" .

"Dĩ nhiên có liên hệ với người!" Tần Mục lên giọng, sắc mặt biến sắc mấy phần hoài cảm mà bi thương, lầm bầm đạo: "Mẹ của người, nàng kêu Tử La, là Bàn Long Các đệ tử" .

"Cái gì! ?"

Tần Xuyên bỗng nhiên cả kinh, hẳn đã từng ảo tưởng qua, mẫu thân mình là bình dân nữ tử, hoặc là một cái thân phận bi ối nữ tử, hay hoặc là cái gì hào môn nữ tử, cho dù là bởi vì với Tần Mục có cái gì không chỉ quan hệ cô gái. . .

Có thể vạn vạn chưa từng nghĩ, nàng kêu Tử La, hay lại là thần bí Bàn Long Các đệ tử! ?

"Ngoài ra. . ." Tần Mục mấy phần áy náy mà nhìn con trai, nói: "Năm đó không phải là ta nghĩ rằng tiễn người đi Thanh Liên môn, mà là Thanh Liên môn cùng Bàn Long Các người, cường hành yếu thế yêu cầu ta, đem người đưa đi Thanh Liên môn, mà ta. . . không có bất kỳ lựa chọn đường sống" .

Tần Xuyên sắc mặt đờ đẫn, không hiểu nói: "Tại... Tại sao?"

Tần Mục trên mặt thoáng qua một vết âm trầm, đạo: "Bởi vì. . . nếu như ta không đem người giao cho bọn họ, bọn họ liền sẽ giết người. . . bởi vì người là một cái vốn không nên xuất hiện ở trên đời này hài tử" .

"Có ý gì. . . bọn họ là ai, kia mẫu thân của ta đây?" Tần Xuyên hốc mắt đỏ lên, thanh âm có chút run rẩy.

Tần Mục nghiêng đầu sang chỗ khác, trầm ngâm một hồi mà, đạo: "Liên quan tới mẹ của người, chính sự kiện, nói đến muốn từ hai ngàn năm trước nói đến. . ."

"Hai ngàn năm trước? tại sao?"

"Người biết Tinh chi Bì Ngạn, như vậy biết Tinh chi Bì Ngạn rốt cuộc là cái gì không?" Tần Mục hỏi ngược lại.

Tần Xuyên lắc đầu, hẳn hoàn toàn tra không ra, Tinh chi Bì Ngạn rốt cuộc là dạng gì tồn tại.

Tần Mục toét miệng cười một tiếng, "Ta cũng không biết vậy rốt cuộc là cái gì. . . nhưng ta biết, nó có thể tạo được tác dụng" .

"Tác dụng gì?"

"Khống chế luân hồi, siêu việt thời không!"

Tần Xuyên ngạc nhiên, nếu không phải Tần Mục như vậy nghiêm túc cùng hẳn nói chuyện, hẳn nhất định cho là đây là có người đang lừa dối hẳn.

"Thật ra thì ta cũng không biết kia coi là có ý gì, nhưng bất kể người có tin hay không, ít nhất tấm kia đồ thượng, là như vậy ghi lại", Tần Mục nói.

"Đồ? cái gì đồ?" Tần Xuyên buồn bực.

Tần Mục mặt lộ vẻ nhớ lại vẻ, bắt đầu từ từ giảng thuật. . .

Nguyên lai, Đạo Môn lưu truyền tới nay Tinh chi Bỉ Ngạn, mặc dù nắm giữ nghịch thiên năng lực, nhưng cũng không phải là ai đều có thể nhìn đến nó, chớ nói chi là sử dụng nó.

Đạo Môn có một tấm bản vẽ lưu truyền tới nay, là liên quan tới Tinh chi Bỉ Ngạn mở ra, cùng với như thế nào sử dụng.

Vì để tránh cho Thanh Liên sau cửa đời ra cái gì phản đồ, tự tiện lạm dụng Tinh chi Bỉ Ngạn, cho nên bức tranh này giấy, thuộc về rồi Bàn Long Các.

Cứ như vậy, Thanh Liên môn cùng Bàn Long Các, liền có thể lẫn nhau chế ước, tóm lại có thể giảm bớt xảy ra vấn đề tỷ lệ.

Như thế, thẳng đến hai ngàn năm trước, còn là đã ra một cái Bàn Long Các phản đồ, người chưởng môn kia đệ tử, ở hồng trần lịch luyện lúc, si mê một cái Ma Môn Yêu Nữ.

Vì kia Yêu Nữ, chưởng môn đệ tử phản bội Bàn Long Các, còn đem bản đồ giấy lộ ra tông môn.

Bọn họ định phá giải Tinh chi Bỉ Ngạn Huyền Bí, thành vì trên đời này chân chính Chúa tể.

Làm Thanh Liên môn cùng Bàn Long Các người muốn theo đuổi giết hai người này lúc, Ma Môn lại tuyên bố hai người này đã mất tích, bản vẽ cũng mất.

Như vậy thứ nhất, Thanh Liên , Bàn Long Nhị Môn người Tự Nhiên không chịu, cũng chính là bắt đầu từ lúc đó, Thanh Liên môn cùng Bàn Long Các, bắt

đầu cùng Ma Môn kết thù, bắt đầu dài đến hai ngàn năm Âm Chiến.

Từng cái vương triều thay đổi, từng cái quân vương sinh tử, thật ra thì âm thầm đều có hai phe này người ở sau lưng thao túng.

Thăng đến cận đại, theo binh khí nóng thời đại tới, Ma Môn không thể lại lấy Võ Đạo cưỡng ép đặt chân, người bình thường chỉ cần có một cây súng tốt, cũng có thể giết chết một đám Ma Môn võ giả.

Làm một Cố cần phải mượn thế tục quyền lực thế lực, bọn họ dĩ nhiên cũng không phải là người đang nắm quyền sở ưa thích.

Kết quả là, Bàn Long Các hoàn toàn ở quốc gia tầng diện trấn áp lại Ma Môn, mà Thanh Liên môn, cũng ra một tên cần quét thiên hạ cao thủ, đem Ma Môn nhất cử đánh tan, khu trục xuất Hoa Hạ.

Vì tìm về bản vẽ, Bàn Long Các cũng để cho chương môn đệ tử Tử La, trên thế gian đi, tìm dấu vết.

Tử La không phụ sự mong đợi của mọi người, tìm được rơi mất hai ngàn năm bản vẽ, mà vừa vặn, ở nơi này một tìm kiếm qua trình bên trong, nàng cũng gặp phải năm đó hăm hở Tần Mục.

Thanh Liên môn cũng tốt, Bàn Long Các cũng được, bởi vì này hai cái môn phái lánh đời lưng đeo trọng đại sứ mệnh, cộng thêm hai ngàn năm trước phát sinh chuyện, phá lệ không cho phép chương môn lập gia đình cũng sinh con dưỡng cái.

Giống như Tần Xuyên như vậy, mặc dù là phó đệ tử áo xanh, nhưng cũng không phải là chương môn người thừa kế, cho nên dù là từ nhỏ có hôn ước trong người, cũng không có vấn đề, chỉ cần thay Thanh Liên môn giữ được một ít cơ bản bí mật là được rồi.

Chỉ tiếc, Tử La cùng Tần Mục gặp nhau sau, hai người mặc dù chỉ có thể lên

lén lút lút gặp gỡ, có thể đúng là vẫn còn không khống chế được tình yêu nam nữ, có ái tình Kết Tinh.

Có hài tử, dĩ nhiên không thể nào một mực man thiên quá hải, mà bọn họ cũng không bỏ được đem hài tử làm mất.

Tử La nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có với tông môn thẳng thắn, buông tha bàn tay mình môn thân phận người thừa kế, thậm chí nguyện ý bị phế một thân tu vi, cũng phải giữ được chính mình hài tử.

Hơn nữa, Tử La tin tưởng, chính mình thay tông môn tìm về bản vẽ, lập công lớn, cũng có thể để cho sư phó bọn họ mở một mặt lưới.

". . . mẹ của người nàng, sinh ra người không bao lâu, liền mang theo bản vẽ về sư môn, thỉnh cầu bọn họ tha thứ, nói với ta, nàng nhất định sẽ trở về tới tìm chúng ta" .

Tần Mục nói tới chỗ này, trong mắt sung mãn nổi lên tia máu, sắc mặt âm trầm nói: "Nhưng là. . . nàng cũng không trở về nữa. Bàn Long Các người, trả lại một phong thư, để cho ta đem người giao cho Thanh Liên môn nhân nuôi dưỡng dạy dỗ, nếu không lời nói. . . liền cùng mẹ của người đồng thời, xử tử" .

Tần Xuyên chân mềm nhũn, vừa lui về phía sau bước, thiếu chút nữa té ngổ trên mặt đất.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tôn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 612: Báo Thù

0 612

"Ta . . . mẫu thân của ta nàng. . . nàng. . ." Tần Xuyên không dám nói ra "Chết" chữ, bởi vì nếu như hết thấy các thứ này là thực sự, vậy thì đồng nghĩa với nói, là hấn ra đời, hại chết mẫu thân mình.

"Bàn Long Các người, chính mình chợt dạ, đem người giao cho Thanh Liên môn bên kia nuôi dưỡng, đơn giản liền là muốn cho người khống chế ở trên tay bọn họ, cũng tốt để cho ta ngoan ngoãn im miệng, không nói bàn về bọn họ chuyện", Tần Mục đạo: "Năm đó ta, thực lực còn xa xa không thể đối phó với bọn họ, ta muốn giữ được tính mạng người, cũng chỉ có thể ẩn núp người và mẹ của người thật sự có lai lịch, đem người đưa đi Thanh Liên môn. . ."

Nghe đến đó, Tần Xuyên đã kinh ngạc nhưng không nói ra lời.

Hấn từ nhỏ cho là, Thanh Liên môn là hấn duy nhất gia, mặc dù những cái này "Gia" người bên trong, bêu xấu hấn, đưa hấn vứt bỏ, nhưng hấn vẫn đối với (đúng) Thanh Liên môn có quy chúc cảm.

Có thể bị Tần Mục vừa nói như thế, hấn lại phát hiện, từ vừa mới bắt đầu. . . chính mình liền căn bản không có nhà!

Đám người kia, đều là hấn cừ nhân, thậm chí sư phó hấn, Phó Thanh Y, cũng bao gồm ở bên trong!

"Không. . . không biết. . . sư phụ ta hấn. . ." Tần Xuyên cắn răng nghiến lợi, hấn hận không được lập tức chạy đến Phó Thanh Y trước mặt, tìm hấn hỏi cho

rõ, nhưng hẳn căn bản không biết Phó Thanh Y đi đâu, thậm chí cũng không biết sinh tử.

Tần Mục lộ vẻ sâu thẳm cười một tiếng, "Ta biết hết thảy các thứ này. . . người rất khó tiếp nhận, đám người kia, biết rõ Tử La không thể nào phản bội bọn họ, chúng ta cũng không cách nào cho bọn hắn bất cứ uy hiếp gì. . . nhưng bọn họ vẫn không chịu bỏ qua người mẹ" .

"Cho nên", Tần Xuyên sáng nhiên ngẩng lên đầu hỏi "Người qua nhiều năm như vậy, trong gia tộc làm một cái phế vật, sau đó đem ta nhét vào Thanh Liên trong cửa, để cho ta tự sinh tự diệt?"

Tần Mục cúi đầu, "Ta biết rõ mình không phải là một hợp cách cha, ta cũng không có xa cầu người tha thứ. trên thực tế, nếu như không phải là người có bây giờ thành tựu, ta căn bản không tính để cho người biết hết thảy các thứ này" .

"Tại sao, chẳng lẽ ta không cầm Văn Võ thi số một, người liền vĩnh viễn phải gạt ta, vĩnh viễn không thấy ta! ?" Tần Xuyên chất vấn.

Tần Mục đi lên trước, nhìn chăm chăm Tần Xuyên con mắt, giọng trầm thấp hỏi: "Tiểu tử. . . nếu như quân đội những người đó, nghi ngờ lão bà người Liễu Hàn Yên trung thành, bí mật đem nàng xử tử, người lại làm gì?"

Tần Xuyên thân thể một trận cứng ngắc, sau đó không chút do dự trả lời: "Giết sạch bọn họ" .

"Không sai!" Tần Mục ánh mắt dữ tợn đạo: "Bàn Long Các người, giết nữ nhân ta, ta mẹ đứa bé, ta nếu là không đem bọn họ làm thịt, ta sống trên đời còn có ý nghĩa gì! ?"

"Người muốn. . . hưởng Bàn Long Các báo thù? !"

"Chỉ cần là với giết mẹ của người có liên quan người, đều phải chết!" Tần Mục nói như đinh chém sắt: "Ta một mực ở làm rác rưởi, đó là bởi vì khi đó, ta ở

đám người kia trong mắt, chính là một phế vật!"

Tần Xuyên trong đầu thoáng qua cái đó số 2 thủ trưởng bên người bảo tiêu, lắc đầu nói: "Ta đã thấy số 2 thủ trưởng bên cạnh tên kia, thực lực sâu không lường được, chỉ cần Bàn Long Các có hai ba cái loại cấp bậc đó nhân vật, cũng đã phi thường kinh khủng" .

"Cường công dĩ nhiên không được, muốn dùng trí", Tần Mục ánh mắt thâm thúy mà nói: "Chỉ cần chúng ta có thể phá giải Tinh chi Bì Ngạn bí mật, liền có thể khống chế hết thầy, hoàn thành báo thù. . . thậm chí, cứu sống mẹ của người!"

Tần Xuyên trong đầu giật mình một cái, ngạc nhiên nói: "Cứu mẫu thân của ta! ?"

Tần Mục cười gật đầu, "Tiểu tử ngốc, khống chế luân hồi Huyền Bí, dĩ nhiên cũng có thể khiến người ta khởi tử hồi sinh, Tinh chi Bì Ngạn có thể làm được, là người không thể nghĩ giống. . ."

"Vậy người lại làm sao biết?" Tần Xuyên hỏi.

"Năm đó phần kia bản vẽ, là ta và người mẹ đồng thời tìm tới, người nói ta làm sao biết?" Tần Mục cười nói.

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, đạo: "Chẳng lẽ. . . những Thần Vật đó, cùng Tinh chi Bì Ngạn có liên hệ gì?"

Tần Mục gật đầu một cái, " Không sai, trên thực tế, Thần Vật tổng cộng có bảy khối, Viễn Cổ Thời Kỳ đạo cửa đóng Tinh chi Bì Ngạn sau, liền đem Thần Vật phân tán ở các nơi trên thế giới.

Bảy khối Thần Vật, đóng lại, chính là tìm được Tinh chi Bì Ngạn chìa khóa. . . cụ thể làm gì, ta cũng không biết, bởi vì ta một mực không dám toàn thế giới vớ vét Thần Vật.

Có lẽ là lão thiên gia mở mắt, người tiểu tử này rất không chịu thua kém, ngược lại bị người lấy được hai khối Thần Vật, chỉ cần chúng ta bắt được còn lại kia mấy khối, liền có cơ hội mở ra Tinh chi Bì Ngạn.

Nhưng là. . . đúng như ta trước nói, lần này Thần Vật xuất thế đã có một đoạn thời gian, cộng thêm Thánh Giáo, cũng chính là năm đó Ma Môn, khả năng cũng biết Tinh chi Bì Ngạn cùng Thần Vật quan hệ, cho nên, sợ rằng Bàn Long Các cùng Thanh Liên môn, sớm muộn cũng sẽ nhúng tay vào" .

"Là ý nói. . . chúng ta muốn đang bị bọn họ phát hiện trước, tiên hạ thủ vi cường, lấy được bảy khối Thần Vật", Tần Xuyên tiếp lấy lại nói.

Tần Mục cười một tiếng, " Không sai, chính là ý này, đây là chúng ta cứu sống mẹ của người. . . cơ hội duy nhất" .

Tần Xuyên ánh mắt có chút mờ mịt, hăn ngây ngẩn đứng trong chốc lát, hỏi "Nếu như. . . ta không có thể trở thành Văn Võ thi đệ nhất nhân, nếu như ta không tìm về tu vi. . . người lại thế nào đối với ta?"

Tần Mục thở dài, đạo: "Ta muốn bước đi, vô cùng hung hiểm, người trở thành con của ta, nếu như không có này một thân bản lĩnh, chỉ có thể hại người, gia tộc Văn Võ khảo hạch số một, chẳng qua là yêu cầu thấp nhất thôi" .

"A. . ." Tần Xuyên khổ sở cười một tiếng, "Trong mắt người, ta tu vi, so với trong cơ thể ta chảy máu, quan trọng hơn phải không?"

Tần Mục hí mắt một cái, "Nếu như người không muốn cùng ta đồng thời mạo hiểm, tối nay nói tới, người liền làm cái gì cũng không nghe được, mang theo người những nữ nhân kia, đi qua người ngày tốt. . .

Ta sẽ không trách người, bất kể người có hận hay không ta, người cuối cùng là con của ta, ta hy vọng người có thể còn sống, càng hy vọng người có thể sống cho thật tốt."

Tần Xuyên trầm mặc lại, hẳn cảm thấy có một ít mê mang, trong lòng mùi vị, cũng không biết là hận hay là chớ cái gì.

"Nếu như, người muốn cùng ta cùng đi thượng báo thù con đường, như vậy. . . bắt đầu từ bây giờ, nhớ, bất kỳ ngăn trở nào chúng ta báo thù, bất kỳ cướp đoạt Thần Vật người, cũng sẽ là địch nhân chúng ta!"

Tần Mục vừa nói, từ trong túi quần áo, móc ra một chuỗi tiểu Tiểu Anko vòng tay, đưa cho Tần Xuyên.

"Đây là năm đó mẹ của người trước khi đi, để lại cho người, ta một mực mang trên người. . . bất kể hôm nay người đi qua, lựa chọn đi con đường kia, nó đều là thuộc về người. . ."

Tần Xuyên nhận lấy vòng tay, phát hiện những thứ này mảnh nhỏ Tiểu Anko thượng, mỗi một viên cũng nhãn nhụy địa chạm trở từng cái "Xuyên" chữ.

Nguyễn quân chọn thêm hiệt, vật này tối tương tư. . .

Tần Xuyên hốc mắt ươn ướt, hẳn thật chặt nắm vòng tay, xoay người. . .

"Ta không là một người, nếu như muốn báo thù, ta liền phải cân nhắc đến bên cạnh ta người. . . cho ta một ít thời gian, ta muốn suy nghĩ tỉ mỉ" .

Tần Mục cười khế một tiếng, "Không nên quá sầu mi khổ kiếm, ta cũng chờ hơn hai mươi năm, loại sự tình này, không thể gấp với nhất thời. . . ta biết ba tháng phần hải ngoại Tiềm Long đại hội, sẽ có một khối Thần Vật, ở trước đó, người đều có thể làm ra lựa chọn. . .

Bởi vì, nếu như người không đến cướp đoạt, ta đây sẽ đích thân xuất thủ" .

Tần Xuyên cau mày, đạo: "Nếu như người đi ra ngoài, những người đó nhất định sẽ phát hiện được" .

"Vậy thì thế nào, ta đã nhịn hơn hai mươi năm, đã từng ta còn lo lắng cho

người, ta con trai duy nhất, có thể chết hay không ở trên tay bọn họ, bây giờ người cũng trưởng thành rồi, có thực lực của chính mình căn cơ, ta cũng liễu vô khiên quái rồi" .

Tần Mục sái nhiên cười, tung người nhảy một cái, nhảy xuống Sơn Cương.

"Đi thôi đi thôi! đi phụ cận trấn trên ăn điểm tâm, chạy một đêm, Lão Tử đều đói. . ."

Tần Xuyên mặt đầy bất đắc dĩ, trong đầu lộn xộn, cũng sắp thành tương hồ rồi, cái này lão tiểu tử vẫn còn có tâm đi ăn điểm tâm?

Bất quá, Tần Xuyên cũng biết suy nghĩ nhiều vô dụng, dứt khoát cũng tạm thời đem những này suy nghĩ vứt ở một bên, đi theo phi thân đuổi theo.

Đi tới phụ cận một cái trấn nhỏ, bởi vì là đầu năm mừng một, căn bản không chủ quán mở cửa, chỉ có một nhà 24h giây xích siêu thị còn mở.

Hai cha con đi vào, Tần Mục cầm điểm mì ăn liền cùng thịt bò khô, liền định ở trong tiệm ăn.

"Này, con trai, người mang tiền sao?" phải trả sổ sách thời điểm, Tần Mục sờ một cái quần áo túi, tương đối lúng túng hỏi.

Tần Xuyên cau mày, "Người chẳng lẽ không mang tiền chứ?"

Tần Mục lững thững cười nói: "Bình thường không ra khỏi cửa, ra ngoài cũng không mua đồ, không có tiền" .

Tần Xuyên nghiêm trang gật đầu một cái, cầm từ bản thân hai túi bánh mì cùng một chai sữa bò, nghiêng đầu mà chạy ra siêu thị.

"Ta cũng không có! !"

"A lô ! này! ! xú tiểu tử! trả tiền a! !"

Tần Mục nhìn một cái, vọi vàng cũng đuổi theo.

Thời gian nháy con mắt, Nhân viên thu ngân liền trở mắt nhìn hai cha con chạy mất dạng rồi!

Chờ hăn kịp phản ứng, vọi vàng đuổi theo, giện đến giậm chân mắng to:
"Thiên Sát! đầu năm mừng một các người cướp siêu thị! ?"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 613: Địa Bạch Phong Sắc Hàn

0 613

Trấn nhỏ một tòa nhà lầu Đinh Cấp, hai người thừa dịp không người, trực tiếp nhảy đến phía trên, một cái gặm bánh mì, một cái gặm thịt bò khô, mì gói không có cách nào ngâm, bị Tần Mục vứt xuống một bên.

"Có ta mẫu thân hình sao", an tĩnh ăn một hồi đồ vật, Tần Xuyên hỏi một câu.

Tần Mục sững sờ, ngay sau đó lắc đầu một cái, "Hình? người coi là bây giờ thế nào, tùy tiện một cái điện thoại di động có thể chụp hình" .

"Mẹ ta hẳn rất đẹp không, dù sao ta đẹp trai như vậy" .

"Người đó là di truyền ta! dĩ nhiên, mẹ của người cũng là nhất đẳng mỹ nhân, so với ta kia con dâu còn phải mỹ mấy phần", Tần Mục đặc ý nói.

Tần Xuyên mặt đầy không tin, đem ăn xong túi chứa hàng ném một cái, đạo: "Công phu của người không phải là Tần gia Trường Sinh Quyết, là công phu gì?"

"Hắc hắc, nếu là luyện cái Trường Sinh Quyết, mẹ người năm đó có thể để ý ta? tương lai có cơ hội, người tự nhiên sẽ biết", Tần Mục cười tà nói.

Tần Xuyên lắc đầu một cái, "Được rồi, ta còn muốn mang vợ của ta trở lại kinh thành, Thần Vật chuyện. . . Tiềm Long đại hội trước ta sẽ làm ra quyết định" .

"Phải không? tại sao ta cảm thấy, người đã làm ra quyết định?" Tần Mục hí mắt cười nói.

Tần Xuyên lười lại để ý đến hãn, cái này tâm địa sắt đá không đứng đắn gia hỏa, là phụ thân hãn chuyện này, Tần Xuyên còn có chút không tiêu hóa nổi.

Hãn chiều nay đã chạy ra Giang tỉnh địa giới, chạy trở về còn phải không thiếu thời gian, không có thời gian trì hoãn.

Chừng mười giờ sáng, Tần Xuyên trở lại Tần gia.

Đêm ba mươi xôn xao, mặc dù huyền não lớn vô cùng, nhưng dù sao chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, là lấy cũng không làm thoáng cái ảnh hưởng rất lớn.

Tần Xuyên cũng không để ý những thứ kia tìm hãn câu hỏi trường bối, trực tiếp tìm được đang đợi hãn trở lại Liễu Hàn Yên.

Nữ nhân Tự Nhiên quan tâm hãn đi đâu, Tần Xuyên cũng không khả năng toàn bộ nói thật, hàm hồ kỳ từ liền đi qua, cũng may Liễu Hàn Yên vốn cũng không phải là thích đánh vỡ sa oa hỏi đến tột cùng người, cũng không rất mạnh yêu cầu.

Dựa theo tập tục, Tần Xuyên ngày đó lại cùng Liễu Hàn Yên đồng thời đi kinh thành Liễu gia.

...

Địa Bạch Phong sắc hàn, bông tuyết lớn như tay.

Lúc này kinh thành, trời đông giá rét.

Bất quá, Liễu gia trong phòng khách, một đám Liễu gia các thân thuộc, nghênh đón Tần Xuyên bầu không khí, lại là phi thường lửa nóng.

Thậm chí trước cùng Liễu Hàn Yên huyền não rất không vui Liễu Trung Kỳ đám người, cũng đều ân cần hỏi han, thậm chí có nhiều chút nơm nớp lo sợ, rất sợ vị này Kiếm Ma nhớ hận bọn hắn.

Duy chỉ có để cho Tần Xuyên cảm giác có chút ngoài ý muốn, là em dâu Liễu Thiển Thiển, thật giống như tâm tình không phải là đặc biệt dưng cao, thấy bọn họ cũng chỉ là đơn giản kêu một tiếng tỷ tỷ tỷ phu, nụ cười cũng không giống lấy trước như vậy Xán Lạn rồi.

Tần Xuyên không khỏi buồn bực, chẳng lẽ Liễu Thiển Thiển lại để cho Liễu Trung Nguyên dạy dỗ?

Mà Liễu Trung Nguyên ngồi ở vị trí đầu vị trí, nhìn Tần Xuyên ánh mắt, cũng cùng lần trước có chút bất đồng, phá lệ phức tạp mấy phần.

Trên thực tế, Tần Xuyên lần này thấy Liễu Trung Nguyên, cảm giác đầu tiên là chính hắn một cha vợ đại nhân, thật giống như gầy gò không ít, lại cẩn thận địa xem một chút xét Liễu Trung Nguyên sắc mặt cùng ngũ quan, Tần Xuyên không khỏi trong lòng run lên. . .

Liễu Trung Nguyên tựa hồ ý thức được, Tần Xuyên đã phát hiện cái gì, ánh mắt báo cho biết hắn một chút, để cho hắn khác (đừng) nói thêm cái gì.

Tần Xuyên cau mày, nhìn một chút bên người còn không biết gì cả Liễu Hàn Yên, không khỏi lo lắng đứng lên.

Kính hoàn trà, cùng một đám các trưởng bối đánh xong chăm sóc sau, Liễu Trung Nguyên để cho hai người theo hắn đi trong thư phòng.

Đi tới thư phòng sau, vợ chồng hai người mới vừa ngồi xuống, Liễu Trung Nguyên liền khai môn kiến sơn địa hỏi "Lúc nào dự định muốn hài tử?"

Tần Xuyên trầm mặc, chẳng qua là nhìn Liễu Trung Nguyên sắc mặt, không biết nói cái gì cho phải.

Liễu Hàn Yên mấp máy môi dưới, đạo: "Ta còn thiếu một chút hoà hâu, là có thể đến Thiên Huyền Băng Ngưng Đệ Cửu Trọng, cha, mời khoan dung đến đâu ta một ít thời gian" .

"Hừ, trong quân đội không đi, ta còn đem người là rốt cuộc nghĩ thông suốt. . người coi như linh ngộ thuộc về mình Thiên Huyền Băng Ngưng Đệ Thập Trọng, coi như đến sư phụ của người Lăng Vân Sư Thái cảnh giới, thì phải làm thế nào đây? người dựa vào, là Tần Xuyên, sớm một chút thay hẳn sinh đứa bé!" Liễu Trung Nguyên dạy dỗ.

Liễu Hàn Yên mặc không lên tiếng, mặc dù không phản bác, nhưng hiển nhiên cũng không nguyện ý thỏa hiệp.

Liễu Trung Nguyên tự nhiên thở dài, đạo: "Tới, lại vừa là một năm, nhìn một chút người có cái gì không tiến bộ" .

"Vâng, cha", Liễu Hàn Yên đứng dậy.

Đang lúc Tần Xuyên buồn bực, đây đối với phụ nữ là muốn làm gì thời điểm, liền thấy bọn họ đi tới một tấm chuẩn bị xong cờ tướng bàn chỗ ấy, bắt đầu chơi cờ tướng.

Tần Xuyên không nói gì, không trách Liễu Hàn Yên thích đánh cờ, nguyên lai Liễu Trung Nguyên từ nhỏ đã Giáo.

Tựa hồ sợ cô gái này tế không hiểu tình huống, Liễu Trung Nguyên đạo: "Tần Xuyên, người ở bên cạnh nhìn, không nên chen miệng cũng không nên nhúng tay" .

"Hắc hắc, cha vợ, người như vậy đủ có trí khôn, ta giúp ta một chút lão bà hẳn cũng không sao chứ?" Tần Xuyên đạo.

"Ta từ nàng mười tuổi sẽ dạy nàng chơi cờ tướng, mỗi cuối năm, đều phải sắp xếp một mâm. . . một năm kia nàng có thể đánh cờ thắng nổi ta, ta liền không

nữa can thiệp nàng bất kỳ quyết định gì, để cho nàng hoàn toàn độc lập. . . đây là chúng ta phụ nữ giữa ước định, người nếu là nhúng tay, này không coi là cân nhắc", Liễu Trung Nguyên đạo.

Tần Xuyên không nói gì, loại này cứng nhắc đổ ước, cũng chỉ Hàn Yên lại nguyện ý tiếp nhận, không trách nữ nhân nhàn rồi không chuyện gì thời điểm tìm dưới người gặp kì ngộ.

Nếu không để cho chen miệng, Tần Xuyên không thể làm gì khác hơn là nhàn rồi nhìn, đồng thời cũng đúng lúc rút ra thời gian này, ở bên cạnh tử quan sát kỹ Liễu Trung Nguyên tình trạng cơ thể.

Qua một cái nhiều giờ, Liễu Hàn Yên làm mấy lần chó cùng rút giậu, cuối cùng vẫn là thua Liễu Trung Nguyên.

Liễu Trung Nguyên khẽ hừ một tiếng, đạo: "Người cân nhắc, hay lại là vô cùng một mặt, vào bên trong có lui, lui bên trong có vào, mới có thể thấy rõ đối thủ chân chính hiện nay.

Người mặc dù thử hương phương hương khác nhau cân nhắc, nhưng cũng không thực sự nhìn rõ ta rất nhiều chiêu số bản chất, như vậy người. . . còn không có tư cách thoát khỏi ta quản thúc" .

"Ta sẽ cố gắng, cha", Liễu Hàn Yên ánh mắt lộ ra vẻ không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể cúi đầu thừa nhận, chính mình tài đánh cờ như cũ không như phụ thân.

"Cha vợ, nếu không ta theo ngài ván kế tiếp?" Tần Xuyên cảm giác mình lão bà quá đáng thương, nghĩ (muốn) báo thù cho nàng.

Liễu Trung Nguyên nhưng là trực tiếp bác bỏ, "Ta không phải là đối thủ của người, này cờ, không cần bên dưới" .

"Tại sao! ? cha vợ người cũng không cùng ta xuống!" Tần Xuyên nghi ngờ.

Liễu Trung Nguyên đạo: "Lấy người sĩ diện hảo cá tính, tuyệt đối sẽ không tìm so với người lợi hại dưới người cờ, người tìm ta bên dưới, vậy khẳng định là ta không bằng người" .

Tần Xuyên ngạc nhiên, lão hồ ly này, nhìn như ngay thẳng, tâm lý cong cong thẳng thẳng thật đúng là thật nhiều.

Liễu Trung Nguyên tựa hồ rất mệt mỏi, khoát tay một cái, đạo: "Các người đi ra ngoài đi, có không ít trong tộc trưởng bối, tuổi tác đã cao, mới vừa rồi không đi trong phòng khách với các người gặp mặt, nhưng các người cũng phải đi viếng thăm một chút, chớ có bởi vì ở bên ngoài rạng rỡ rồi, liền mất đi văn bối lễ phép" .

"Vâng, cha", Liễu Hàn Yên trước sau như một địa nhân nhạt đáp dạ đến, kéo Tần Xuyên ra thư phòng.

Tần Xuyên quay đầu liếc nhìn sắc mặt không tốt Liễu Trung Nguyên, lại là có chút lời nói như nghẹn ở cổ họng, không biết nên không nên nói.

Hai người đến chỗ mình ở đơn giản nghỉ dưỡng sức bên dưới, đang định đi gặp một chút còn lại một ít trong tộc lão nhân, Liễu Thiển Thiển lại tìm tới.

Đẩy cửa đi vào nữ hài, tròn trịa trên gò má viết đầy phiền muộn, để cho Liễu Hàn Yên nhìn một cái cũng cảm giác có cái gì không đúng.

"Thiển Thiển, người làm sao vậy?" Liễu Hàn Yên theo bản năng đưa tay bưng muội muội gương mặt, rất là thương tiếc.

Liễu Thiển Thiển thoáng cái không nhận được, nước mắt liền lăn lăn rơi xuống.

"Tỷ. . . tỷ tỷ. . . ba không để cho ta nói, nhưng ta thật quá sợ. . ." Liễu Thiển Thiển khóc sụt sùi.

Liễu Hàn Yên sắc mặt cũng thay đổi biến hóa, cau mày hỏi "Chuyện gì?"

"Ta. . . ta nhìn thấy ba học máu, hẳn thật giống như bị bệnh, nhưng không chịu nói cho người nhà. . ." Liễu Thiển Thiển thanh âm rất nhẹ, sợ bị người bên cạnh nghe.

Ở bên Tần Xuyên nhưng là yên lặng thờ dài, xem ra, hẳn suy đoán là không sai. . .

Liễu Hàn Yên gương mặt xinh đẹp trắng bệch, một trận do dự sau, nghiêng đầu nhìn về phía Tần Xuyên.

Nàng phát hiện nam nhân biểu tình có chút bất đắc dĩ cùng khổ sở, càng phát ra tin Liễu Thiển Thiển lời nói, hỏi "Người có phải hay không sớm đã nhìn ra? cha ta thế nào?"

Tần Xuyên biết giấu diếm đi đã không cần phải, đạo: "Thật ra thì vừa mới ở trong phòng khách, ta ngay từ đầu chú ý tới, là cha vợ hẳn Tả Nhãn có chút co rút, hẳn là MYOKYMIA. . ."

"Nói chúng ta nghe hiểu!" Liễu Hàn Yên ít có địa gấp gáp, nam nhân nói danh từ chuyên môn, có thể các nàng cũng không phải là thầy thuốc.

Tần Xuyên xin lỗi cười khổ, "Là được. . . thớ thịt run rẩy súc, dù sao thì mất ngủ đưa tới triệu chứng. nhưng ta lại nhìn kỹ một chút, phát hiện hẳn con mắt biến thành mặt trời mọc như thế màu sắc, đó là do bệnh vàng da đưa đến.

Nếu như ta không đoán sai, cha vợ là mắc phải tuyến tụy nham, bấu sừng cắt đứt hẳn ống mật, để cho hẳn xuất hiện nôn mửa, thoát nước đủ loại triệu chứng. . . nếu như hẳn mạnh mẽ dùng chân khí trấn áp, cũng quả thật có thể sẽ xuất hiện học máu triệu chứng."

"Di. . . tuyến tụy nham. . ." Liễu Thiển Thiển run rẩy, mềm nhũn rót ở Liễu Hàn Yên trong ngực, "Kia. . . đây chẳng phải là. . ."

Tần Xuyên cũng rất khó mở miệng, chỉ có thể gật gật đầu, quả thật, nhìn triệu

chúng, Liễu Trung Nguyên đã ngày giờ không nhiều rồi.

Liễu Hàn Yên biểu tình đông đặc ở nơi đó, hốc mắt dần dần có chút ướt át.

Qua ước chừng ba phút dáng vẻ, nữ nhân yên lặng chờ Liễu Thiển Thiển ngồi xuống, sau đó bắt lại Tần Xuyên tay.

"Theo ta đi" .

"Đi đâu?"

"Đi cho Cha ta xem bệnh", Liễu Hàn Yên giọng rất bình tĩnh, nhưng phần này bình tĩnh bên dưới, nhưng là nàng cái tay kia khó mà át chế run rẩy cùng lạnh như băng.

Tần Xuyên trong lòng một trận quặn đau, nữ nhân trong ánh mắt, có quá nhiều đè nén tình cảm, nàng tựa hồ không biết rõ làm sao khơi thông đi ra, chỉ có thể không ngừng địa thứ thương chính nàng tâm.

Nhìn người đàn bà kia gần như cầu khẩn ánh mắt, Tần Xuyên gật đầu một cái, "Đi" .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điện Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 614: Cho Ta Một Cơ Hội

0 614

Lần nữa đi tới Liễu Trung Nguyên thư phòng lúc, Liễu Hàn Yên động tác dị thường thô lỗ, trực tiếp đẩy cửa liền đi vào.

Không nghĩ tới này vừa đi vào, vừa vặn liền thấy, Liễu Trung Nguyên chính đang uống loại thuốc nào, ly nước còn cầm ở trên tay.

Liễu Trung Nguyên nhìn đột nhiên xông tới con rể cùng hai con gái, biểu tình trước là có chút tức giận, sau đó lại có nhiều chút bất đắc dĩ, cùng mấy phần thương cảm.

"Các người đều biết? ai, thật ra thì ta cũng sớm liền biết. . . Tần Xuyên thứ nhất, liền không đối gạt được", Liễu Trung Nguyên cười một cái tự giễu.

Tần Xuyên đi tới, cầm lên một chai thuốc, liếc nhìn, cau mày nói: "Thuốc giảm đau. . . cha vợ, tại sao không sớm một chút nói cho ta biết, có lẽ người lúc trước không cần đi đến một bước này" .

Nghe một chút Tần Xuyên lời nói, Liễu Thiển Thiển gấp gáp nhào tới, lắc lắc Tần Xuyên, "Tỷ phu người có ý gì! ? cái gì gọi là không cần đi đến một bước này! ? ba ba của ta hẳn rất cuộc thế nào mà!"

"Liễu Thiển Thiển!" Liễu Trung Nguyên giương cao thanh âm, dạy dỗ: "Buông ra Tần Xuyên, còn thể thống gì!"

"Ta bất kể ta bất kể á! ba người đều như vậy! ta còn muốn cái gì thể thống mà! !" Liễu Thiển Thiển méo miệng, riu rít khóc lên, lệ rơi đầy mặt.

Liễu Trung Nguyên hốc mắt cũng đỏ lên, nghiêng đầu sang chỗ khác, đạo: "Ta đây gốc bệnh. . . là năm đó bị Hắc La Sát đả thương sau, lưu lại âm độc đưa đến, có thể sống đến bây giờ, cũng đã không tệ, ta cũng không phải chưa có thử qua, nhưng thiên hạ căn bản không người có thể giải" .

Tần Xuyên ngạc nhiên, hẳn cũng không biết, nguyên lai năm đó Liễu Trung Nguyên cũng có bị Hắc La Sát gây thương tích.

Liễu Hàn Yên nghe lời này một cái, đúng là như bị điện giật, không dám tin mở to đôi mắt đẹp.

Nữ nhân trong đầu, nhớ lại năm đó Hắc La Sát đến cửa, tàn phá tru diệt một đêm.

Cho tới nay, nàng đều chỉ nhớ rõ rồi ngã trong vũng máu mẹ, nhưng vẫn bỏ quên, Liễu Trung Nguyên cũng đang chiến đấu bị thương chuyện. . .

Nàng chỉ nhớ rõ chính mình mất đi mẹ, nhưng vẫn không nghĩ tới, Liễu Trung Nguyên cũng mất đi thế tử.

Làm quay đầu lại, phát hiện Liễu Trung Nguyên đã bị Độc Tố quán người hơn mười năm, bây giờ đã Độc Tố đưa tới bệnh ung thư, bệnh thời kỳ chót, Liễu Hàn Yên mới ý thức tới, chính mình một mực bỏ quên trước mắt cha!

"Tần Xuyên. . . người. . . người không phải là sẽ rất nhiều y thuật ấy ư, người châm đầu rồi, ta đi cấp người cầm, người. . . người giúp cha bắt mạch có được hay không", Liễu Hàn Yên cố nén chính mình nghẹn ngào nói.

"Không cần bắt mạch rồi, sự tình đã cứ như vậy", Liễu Trung Nguyên nói.

"Không được! nhất định phải nhìn!" Liễu Hàn Yên như đinh chém sắt nói.

Tần Xuyên ngồi xuống, đạo: "Cha vợ, hay là để cho ta cho người xem một chút đi" .

Liễu Trung Nguyên cũng mất cái gì tính khí, nắm tay lộ ra đến, để cho Tần Xuyên bắt mạch.

Tần Xuyên bắt đầu bắt mạch, qua nửa phút tả hữu, nhưng là chậm chạp không mở miệng.

"Tỷ phu, thế nào", Liễu Thiên Thiên nơm nớp lo sợ hỏi.

Tần Xuyên căn môi, nhưng là không biết rõ làm sao nói có thể khiến người ta dễ tiếp nhận hơn.

Liễu Trung Nguyên ít có cười cười, "Tần Xuyên là thầy thuốc giỏi, nhưng hẳn dù sao không phải là thần tiên, hai người các người chị em gái. . . liền không nên làm khó hẳn" .

"Cha vợ. . . thật xin lỗi", Tần Xuyên biết, đây không phải là hãn phạm vi năng lực chuyện bên trong, có thể cho dù như vậy, hẳn cũng phi thường tự trách.

Mặc dù nói, hẳn đối với (đúng) Liễu Trung Nguyên cho tới nay cũng không có bao nhiêu hảo cảm, nhưng dù sao này là nhạc phụ mình.

Đang lúc lúc này, Liễu Trung Nguyên tựa hồ một trận muốn ói, làm bộ muốn nôn mửa, hẳn vội vàng lợi dụng chân khí định đè nén xuống.

"Cha vợ! đừng có dùng chân khí!" Tần Xuyên vội vàng khuyên can.

Nhưng vẫn là chậm, Liễu Trung Nguyên một búng máu phun ra ngoài, nhuộm một lá thư bàn.

Sau khi ói xong, Liễu Trung Nguyên cả người giống như là hút khô khí lực, uy phong lẫm lẫm bắc phương quân khu tư lệnh, lúc này lại giống như một đầu cạn đèn tắt lão nhân, nằm ở trên ghế, ánh mắt vô hồn.

"Thời gian của ta không nhiều lắm. . . không thấy được, các người hài tử. . ."

Liễu Hàn Yên rốt cuộc không tiếp tục kiên trì được rồi, nàng uốn người chạy ra ngoài, vừa chạy vừa dùng ống tay áo lau nước mắt.

Lạnh lùng đến đâu người, đến loại thời điểm này, cũng đã không cách nào khống chế tâm tình mình.

"Ba, người nhanh đi bệnh viện có được hay không! người không nên làm chúng ta sợ rồi, đi thật tốt chữa trị đi. . ." Liễu Thiển Thiển cầu khẩn.

Liễu Trung Nguyên cười khẽ, "Nha đầu ngốc, đi bệnh viện nào đều giống nhau, làm sao chữa đều là uống phí sức lực, ta thật ra thì năm đó đến lượt đi theo các người mẹ cùng đi, sống đến bây giờ, cũng coi như ông trời có mắt" .

Liễu Thiển Thiển nghe nói như vậy, bất chấp trên thân phụ thân còn có máu, nhào tới Liễu Trung Nguyên trong ngực, khóc căn bản không dừng được.

Liễu Trung Nguyên phát phát tay, tỏ ý Tần Xuyên, đi ra xem một chút Liễu Hàn Yên thế nào.

Tần Xuyên Tự Nhiên biết, chạy đi ra bên ngoài trong đình viện, thấy được đang ở nơi đó không tiếng động rơi lệ nữ nhân.

Tần Xuyên từ phía sau ôm chặt lấy nàng, cảm nhận được nữ nhân còn đang run rẩy, Tần Xuyên đau lòng nói: "Nghĩ (muốn) phát tiết, liền phát tiết ra ngoài. . . là ta vô dụng, không trị hết cha vợ, người có thể đánh ta một trận, mắng ta một hồi, ngàn vạn lần chớ đem mình nhịn gần chết."

Liễu Hàn Yên lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, "Ta có tư cách gì đánh người, chửi người. . . ban đầu ta muốn tòng quân đội thối lui ra, hãn nhưng căn bản không ngăn trở ta, ta đến lượt cảm giác, hết thấy các thứ này căn bản cũng không tâm thường.

Là ta vẫn đối với cha xa lánh, mỗi một lần với hãn thông điện thoại, đều cảm giác là giày vò cảm giác, từ nhỏ đối với hãn tâm tồn oán trách. . .

Nhưng ta chưa bao giờ nghĩ tới, mất đi mẫu thân của ta, hẳn so với chúng ta thống khổ hơn, hẳn làm hết thảy. . . đều là nghĩ (muốn) trong thời gian ngắn nhất, để cho chúng ta có thể lớn lên. . . ta thật tốt gốc. . ."

Tần Xuyên trong mắt lóe lên một tia phức tạp suy nghĩ, lẩm bẩm nói: "Chỉ cần là cha mẹ ruột, bất kể nói chuyện, làm việc, biết bao lạnh giá. . . bọn họ tâm, đều là lửa nóng. . ."

Liễu Hàn Yên buồn bã nói, "Ta quá nhâm tính, nếu như không phải là ta một mực giữ vững, là hẳn có thể thấy chúng ta hài tử. . ."

"Nói những thứ này đã trễ rồi, cuối cùng mấy ngày nay, ta không có đi đâu cả, thật tốt bồi bồi hẳn đi", Tần Xuyên khuyên nhủ.

Liễu Hàn Yên nghe xong, gật đầu một cái, sửa sang lại, với Tần Xuyên đồng thời trở lại trong thư phòng.

Lúc này Liễu Thiển Thiển đã để cho người làm lấy tới chậu nước cùng khăn lông, giúp Liễu Trung Nguyên rửa sạch bên dưới.

Liễu Hàn Yên thấy sắc mặt tái nhợt cha, thiếu chút nữa không nhận được rơi lệ.

"Thế nào, một bộ lại phải khóc dáng vẻ, này cũng không giống như ta Đại Nữ Nhi. ta có lẽ không thấy người, như vậy đa sầu đa cảm qua, đừng để cho là cha cũng phải đi, còn nhiều hơn nhiều chút ràng buộc", Liễu Trung Nguyên bất đắc dĩ nói.

Liễu Hàn Yên mắt đỏ vành mắt, nói: "Ta còn muốn thẳng người, chẳng lẽ lại không thể lại cho ta một cơ hội sao?"

Nàng nói, dĩ nhiên là hàng năm một lần phụ nữ cờ tướng đối cục.

Nghe được cái này lại nói, Liễu Trung Nguyên cũng thiếu chút nữa không khống chế được tâm tình mình, cứng đờ cười nói: "Chậm, sau này chỉ có để cho

Tần Xuyên thay thế ta, cùng người xuống" .

Liễu Hàn Yên ngửa đầu, chỉ có như vậy, nàng mới có thể chịu ở không để cho nước mắt rơi đi xuống.

Sự tình như là đã sáng tỏ, Liễu Trung Nguyên cũng không giấu giếm nữa.

Chủ nhà họ Liễu bệnh sắp trôi tin tức, thoáng cái huyền não cả thành đều biết, một ngày không tới, toàn bộ Hoa Hạ đều biết.

Trong lúc nhất thời, Liễu gia hết năm vui mừng bầu không khí, thay đổi vị, bi thiết cùng âm trầm không khí, để cho Liễu gia không ít người cũng không thờ nổi.

Liễu Trung Hưng các loại (chờ) mấy cái anh em ruột, từng cái tìm tới Tần Xuyên, hỏi có biện pháp nào hay không cứu vãn, có thể Tần Xuyên chỉ có thể một lần lại một khắp, trả lời bọn họ —— không thể nào.

Vốn là đại niên ban đầu mấy ngày nay, Tần Xuyên vợ chồng hai người muốn tấu thân phóng hữu, có thể ra này đương tử chuyện, cũng không có pháp đi hành trình bình thường rồi.

Trong vòng một tuần lễ, Liễu gia không ngừng có người đến cửa viếng thăm, có Liễu Trung Nguyên bạn tốt, cũng có bọn họ sinh, đến từ Thiên Nam Địa Bắc, đều phải tiễn Liễu Trung Nguyên đoạn đường cuối cùng.

Liễu Trung Nguyên thân thể cũng ngày càng sa sút, rốt cuộc không nhịn được, ở tháng hai hạ tuần, nằm ở trên giường, vào bệnh viện quân khu đặc hộ phòng bệnh.

Liễu Trung Nguyên tùy thời đều có thể đi, hãn chức gia chủ cùng quân hàm các loại, Tự Nhiên toàn bộ muốn chuyển giao, thật may Liễu gia không thiếu người mới, Liễu Trung Hưng đám người có thể thuận lợi thay thế.

Ngắn ngủi này trong hơn mười ngày, Liễu Hàn Yên cũng từ vừa mới bắt đầu

bi thương yên lặng, đến dần dần đón nhận thực tế.

Nàng cơ hồ ngày ngày cũng ở lại bệnh viện, mặc dù bởi vì phụ nữ giữa ngăn cách quá nhiều quan hệ, đến loại thời điểm này, giữa hai người lời nói cũng không nhiều, nhưng loại này máu mủ mỗi quan hệ thân tình, lại thì không cần ngôn ngữ liền có thể cảm nhận được.

Chạng vạng tối, gió rét trập trập.

Cuối cùng mấy ngày nay, Tần Xuyên một mực coi như bác sĩ chính, vì Liễu Trung Nguyên giảm đi bệnh ung thư thống khổ.

Lại một lần nữa đau đớn hóa giải được vật chữa trị sau, Liễu Trung Nguyên nằm ở trên giường bệnh, nhìn bên cạnh ngồi ở đằng kia rất an tĩnh Liễu Hàn Yên, hẳn lộ ra một tia đi qua sẽ không có hòa ái nụ cười.

"Ta không sống được bao lâu, ta cảm giác được", Liễu Trung Nguyên nói.

Liễu Hàn Yên yên lặng, nàng cũng không biết có thể nói cái gì.

Liễu Trung Nguyên đưa tay, chủ động bắt được tay nữ nhân, tay hẳn rất thô ráp, còn mang theo run rẩy, căn bản không giống như một cái Tiên Thiên Vũ Giả tay.

"Nghe, con gái. . . đối với (đúng) người mà nói, chết cũng không phải là cái gì bất hạnh, bởi vì nếu như điểm cuối chính là bất hạnh, nhân sinh này chẳng phải tự là bất hạnh quá trình? ta có qua mẹ của người, từng có các người. . . đủ rồi", Liễu Trung Nguyên an ủi nói.

Liễu Hàn Yên tối nghĩa gật đầu, "Chớ nói, ngài sớm nghỉ ngơi một chút đi" .

Tần Xuyên nhìn một màn này, không khỏi cũng là âm đạm.

Đang lúc lúc này, bên ngoài thân vệ binh lính lại chạy vào, khẩn trương nói: "Báo cáo! số 2 thủ trưởng tới!"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thân

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 615: Truyền Kỳ Cường Già

0 615

Nghe được cái này tin tức, Tần Xuyên không khỏi thần kinh căng thẳng băng bó, nhớ tới Tần Mục nói với hắn lời nói, hắn đối với số 2 thủ trưởng bên người người hộ vệ kia, đã có toàn bộ nhận thức mới.

Đang ở Tần Xuyên suy tính thế nào đối mặt tên này Bàn Long Các cao thủ thời điểm, số 2 thủ trưởng một nhóm đã tiến vào.

Thấy Liễu Trung Nguyên muốn từ trên giường bệnh ngồi dậy, số 2 thủ trưởng lập tức bước nhanh về phía trước, khuyên nhủ: "Khác (đừng) dậy rồi, ta không sao trước báo cho biết các người, chính là sợ người gắng gượng xuống đất nghênh đón" .

Liễu Trung Nguyên mặt lộ vẻ áy náy, "Thủ trưởng, thật là phí tâm" .

"Người cho chúng ta Hoa Hạ trấn thủ bắc phương mười bảy năm, loại thời điểm này, ta đến thăm người liếc mắt, có cái gì phí tâm", số 2 cảm khái nói.

Tần Xuyên cũng không có chú ý số 2 thủ trưởng, ánh mắt của hắn, vẫn luôn rơi vào tên kia bảo tiêu trên người.

So sánh với trước, lần này, Tần Xuyên mà càng thêm thấy rõ rồi người đàn ông trung niên này tướng mạo.

Rất hiển nhiên, là bởi vì Tần Xuyên tu vi có chút tiến bộ, kéo gần lại với nhau giữa khoảng cách, mới có thể nhìn càng thêm thêm chính xác.

Vừa vặn, tên này bảo tiêu, cũng đang cười nhẹ nhàng mà nhìn Tần Xuyên, mắt lộ ra thâm ý.

Đột nhiên, số 2 thủ trưởng nói: "Tần Xuyên, ta nghĩ rằng cùng cha con trò chuyện một chút, không bằng. . . người trước đi ra ngoài một chút, ta đây tên gọi bảo tiêu cũng là tu vi không tầm thường người, người có thể đi ra ngoài, nói chuyện với hắn một chút tâm đắc tu luyện" .

Tần Xuyên sững sờ, nghe ý này, số 2 thủ trưởng đến xem Liễu Trung Nguyên không giả, nhưng cùng lúc, cũng là cái này Bàn Long Các người muốn gặp mình?

"Tần thiếu, chúng ta đi ra ngoài trò chuyện một chút?" bảo tiêu đưa tay, ngược lại rất khách khí.

Tần Xuyên biết trốn tránh cũng vô dụng, nếu đối phương cũng tìm tới cửa, chính mình chỉ có nghĩ biện pháp ứng đối, nhìn Bàn Long Các rốt cuộc có ý gì.

Hai người tới bệnh viện phía bên ngoài, bởi vì số 2 thủ trưởng đến, cơ bản hành lang cũng giới nghiêm, phi thường thanh tĩnh.

Bảo tiêu dừng bước chân lại, xoay người đối với (đúng) Tần Xuyên cười nói: "Lần trước ở Thanh Long núi chuyện, may mà Tần thiếu, miễn đi 1 cốc đại phiến toái" .

Tần Xuyên hí mắt một cái, lắc đầu nói: "Không có gì, ta chỉ là vì bảo vệ bên cạnh ta người, cũng không là vì cái gì quốc gia đại cuộc" .

"Nhưng bất kể như thế nào, người có thể đủ ở lại nơi đó, mà không phải quan tâm chính mình chạy thoát thân, chính là nam tử hán đại trượng phu nên làm, đáng giá khâm phục", bảo tiêu đạo.

Tần Xuyên do dự bên dưới, hỏi: "Kim Thiên pháp sư nói với ta, hắn gọi điện thoại cho rồi số 2 thủ trưởng, chẳng lẽ là các người xuất thủ ngăn trở Long gia

cùng người nhà họ Tống, đã cứu ta?"

Bảo tiêu gật đầu, " Không sai, là chúng ta làm, bọn họ cách làm, chúng ta quyết không cho phép" .

"Các người lại là ai, tại sao cứu ta?" Tần Xuyên làm bộ chính mình cũng không biết nội tình.

Bảo tiêu mỉm cười nói: "Người có nhớ, lần trước ta đề cập với người, Long bàn chung phụ bình tứ hải, Cửu Phẩm Thanh Liên trấn Thần Châu."

"Nhớ, nhưng người không giải thích", Tần Xuyên nói.

"Ta gọi là Bạch Hạc, đến từ một cái tên là Bàn Long Các tông môn, chúng ta tông môn, cùng người chỗ Thanh Liên môn, đồng khí liên chi, coi như là đồng xuất một cái cổ xưa Đạo Môn.

Cụ thể tin tức, ta không có phương tiện tiết lộ cho người, hãn do Phó Thanh Y quyết định có hay không báo cho biết người, nhưng người có thể yên tâm, chúng ta đối với người tuyệt không ác ý", Bạch Hạc nói.

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, nói: "Sư phụ ta đã mất tích hơn ba năm, các người không biết sao?"

Bạch Hạc cười khẽ, "Chúng ta mặc dù cùng Thanh Liên môn quan hệ không tầm thường, nhưng cũng không phải thường xuyên đến hướng, trên thực tế, chúng ta đa số người cùng Thanh Liên môn nhân cũng không nhận biết.

Về phần sư phụ của người mất tích, hơn phân nửa là hãn lại dạo chơi tứ phương đi, sư phụ của người hãn từ trước đến giờ không phải là cái gì có thể rảnh rỗi Chúa, người không cần quá mức để ý" .

Tần Xuyên nhìn Bạch Hạc dáng vẻ, thật giống như hãn quả thật không biết, mình là bị khu trục ra Thanh Liên môn, đối với (đúng) Thanh Liên bên trong cửa phát sinh chuyện, cũng căn bản không biết.

Nhìn như vậy đến, hai phái ngược lại thật là phân công rõ ràng, nước giếng không phạm nước sông, ai cũng bất kể đối phương bên trong cửa xảy ra chuyện gì.

Cũng khó trách, Tần Xuyên lúc trước ở bên trong cửa thời điểm, chưa từng nghe nói qua Bàn Long Các chuyện, căn bản không biết đoạn lịch sử này sâu xa.

"Hôm nay người đến, tìm ta có chuyện gì?" Tần Xuyên hỏi.

Bạch Hạc biểu tình nghiêm túc mấy phần, đạo: "Có chuyện, nếu là lúc trước, tuyệt sẽ không nhờ cậy Tần thiếu, nhưng hôm nay là thời kỳ phi thường, cho nên chỉ có thể mời Tần thiếu giúp một chuyện" .

"Hỗ trợ? có chuyện gì, là các người loại tu vi này người, đều làm không được đến? còn muốn cho ta tới?" Tần Xuyên buồn bực nói.

Bạch Hạc than khổ, "Nói ra thật xấu hổ, so với Thanh Liên môn, chúng ta Bàn Long Các cho tới bây giờ phá lệ nhân số điều linh, nhưng lại thiên về chúng ta bên trong tông môn, mỗi một người cũng người mang trọng trách, giống như ta. . . phụ trách bảo vệ số 2 thủ trưởng an nguy, mà sư huynh ta, là bảo vệ Nhất Hào thủ trưởng.

Chúng ta tông môn chính là thiếu thiếu nhân tài mấu chốt kỳ, nhưng hôm nay cõi đời này, cũng không thiếu cố thể lực, rục rịch, định đem tán lạc tại các nơi trên thế giới Thần Vật, cũng thu góp.

Chúng ta biết, tháng sau sắp tổ chức Tiềm Long đại hội, lại lại có một mảnh Thần Vật quyết định thuộc về, thật sự bằng vào chúng ta hy vọng, Tần thiếu có thể giúp một cái bận rộn, đại biểu Hoa Hạ, đi đem thần vật kia thu hồi lại" .

"Các người muốn ta đi giúp các người tìm Thần Vật?" Tần Xuyên trong lòng kinh ngạc, cảm giác sự tình càng ngày càng kỳ hoặc, đạo: "Chẳng lẽ Hoa Hạ không người sao? tại sao phải là ta?"

Bạch Hạc trong mắt tinh mang chột lóe, "Nếu là lúc trước Tần thiếu, chúng ta dĩ nhiên không biết tìm người, nhưng người ở xanh trên ngọn long sơn hiện ra thực lực, để cho chúng ta không khỏi không thừa nhận, người có tư cách dòm ngó ngòi báu đương thời cường giả chân chính hàng ngũ.

Lần này Tiềm Long đại hội, sẽ có hai vị cường giả xuất hiện, Man Vương Borr Gai tác, Vu Vương Dizon Broken, trong hai người này bất kỳ một cái nào, nghĩ (muốn) muốn mạnh mẽ cướp đi Thần Vật, trừ phi bọn họ lẫn nhau tỷ đấu, nếu không thì không ai ngăn nổi.

Mà Tần thiếu thực lực người, có thể ảnh hưởng đến toàn bộ Thần Vật tranh đoạt cục diện, so sánh với những người khác chọn, người là có hy vọng nhất cầm lại Thần Vật người" .

Tần Xuyên cười, "Đừng làm rộn, ta tính là gì? quốc nội còn không có Tam Đại Tông Sư sao? còn không có Phong Thần, Thiết Sư tướng quân bọn họ sao?"

Bạch Hạc nhưng là cười lắc đầu, "Thứ cho ta nói thẳng, tông sư, chẳng qua chỉ là bước vào cường giả hàng ngũ ngưỡng cửa, Dực Thương Hải, Lăng Vân cùng Kim Thiên ba người, cộng lại cũng đánh không lại Borr Gai tác một cái tay.

Về phần Phong Thần, hẳn là chúng ta nước Hoa đất An Toàn Bộ Định Hải Thần Châm, không thể đi nước ngoài, Thiết Sư thực lực, là còn chưa đủ để lấy ảnh hưởng tranh đoạt" .

Tần Xuyên ngạc nhiên, không khỏi nuốt nước miếng một cái, hẳn là biết Borr Gai tác rất mạnh, nhưng nghe Bạch Hạc đối với hẳn đánh giá, vẫn cảm thấy có chút làm người nghe kinh sợ!

"Người. . . người là trêu chọc ta đi, Man Vương mạnh hơn nữa, cũng không trở thành một cái tay giải quyết Tam Đại Tông Sư đi! ?"

Bạch Hạc nhưng là rất nghiêm túc nói: "Đối với (đúng) đại đa số người mà nói, tông sư chính là thế giới Đỉnh Cấp Cường Giả, nhưng trên thực tế, áp đảo

tông sư trên, còn có một loại cường giả. . . truyền kỳ cường giả!"

"Truyền kỳ. . . cường giả?" Tần Xuyên hay lại là lần đầu tiên nghe nói lối gọi này.

Bạch Hạc gật đầu nói: "Tông sư, bất quá chẳng qua là đem một loại Cổ Võ, tu luyện đến chính mình độc nhất cảnh giới, mở ra chính mình võ đạo. mà từ Cổ Võ, đi vào võ đạo trong quá trình, tông sư chẳng qua là nhập môn mà thôi.

Mà chỉ có hoàn toàn nắm giữ chính mình 'Đạo', mới có thể lột xác thành truyền kỳ cường giả!"

Bạch Hạc thấy Tần Xuyên chình nhiên không nói, tiếp tục giải thích: "Nếu ta không đoán sai, Tần thiếu người kiếm ý cảnh giới, đã đạt tới hư vô cảnh.

Thiên Địa Bất Nhân, Dĩ Vạn Vật Vi Sô Cầu, thế gian đều vì hư vọng, chỉ có kiếm trong tay!

Người cảnh giới, thật ra thì đã tìm được trong lòng người chân chính 'Kiếm ". cũng chính là người 'Đạo' !

Mặc dù, người tu vi còn chưa đủ để lấy chống đỡ người bây giờ có được cảnh giới, nhưng người xác xác thật thật, đã có với truyền kỳ cường giả gọi nhíp tư bản" .

"Ý người là. . . bởi vì giống như Duyệt Thương Hải bọn họ, còn ở vào 'Thiên Kiếm' cảnh giới, cho nên bọn họ còn không cách nào chống lại Man Vương bọn họ?" Tần Xuyên không sai biệt lắm cũng biết ý này.

Nguyên lai, tông sư trên, còn phải đột phá, mấu chốt chính là ở chỗ cảnh giới!

Bạch Hạc gật đầu cười nói: " Không sai, so sánh với tông sư, truyền kỳ cường giả cơ hồ mỗi một thời đại cũng sẽ không vượt qua một cái tay cân nhắc, ngoại trừ Man Vương, Vu Vương bên ngoài, liền sư phụ của người coi là một

cái, lúc trước có một vị Kiếm Thánh tiền bối, cũng là một cái, chỉ tiếc Kiếm Thánh đã cười hạc tây khứ vài chục năm, cho nên, đương thời cũng chỉ còn lại này tam đại truyền kỳ cường giả."

Tần Xuyên giật mình nói: "Ta. . . sư phụ ta cũng là? vậy người chẳng lẽ không đúng sao?"

"Sư phụ của người khả năng cũng không hiện ra qua thực lực chân chính cho người nhìn, nhưng hắc xác xác thật thật, tuổi rất trẻ lúc thì đến được rồi truyền kỳ cường giả thực lực, về điểm này, người thiên tư đảo cùng hắc rất tương tự.

Về phần ta Bạch mỗ người. . . ha ha, một mực dừng lại ở nửa bước hư vô cảnh giới, đã vượt qua 30 năm, khả năng đời này cũng không cách nào đột phá đến hư vô cảnh, tìm tới chính mình chân chính đạo" .

Bạch Hạc rất là tiếc rẻ đạo: "Dù sao, truyền kỳ cường giả ở tông sư bên trong, cũng là trong trăm có một, hơn nữa yêu cầu tạo hóa cơ duyên, không thể cưỡng cầu" .

Tần Xuyên tâm triều dâng trào không dứt, có lẽ Phó Thanh Y là sợ hắc kiêu ngạo, cho tới bây giờ chưa nói với hắc, liên quan tới tông sư trên cảnh giới.

Bây giờ, hắc rốt cuộc hiểu rõ, tại sao chính mình khó mà sử dụng bất hủ Thanh Liên kiếm ý, nguyên lai. . . chính mình tu vi kém xa như vậy!

Chính mình ngay cả tông sư tu vi cũng chưa tới, phải dùng ngay cả tông sư cũng không dùng được kiếm ý, đó là đương nhiên là tiểu mã lạc đại xa, không tự lượng sức!

"Tần thiếu, xin người hãy đọc tại thiên hạ thương sinh an nguy thượng, giúp chúng ta đi đem Thần Vật thu hồi lại", Bạch Hạc xin xỏ.

"Các người không phải là đã có Viêm Long Lân cùng Hải Thần huy chương sao, còn dùng Viêm Long Lân làm nghiên cứu, muốn cho Cơ Vô Danh đột phá

đến tông sư cái gì, chẳng lẽ đó không phải là Thần Vật công dụng? trả thế nào với thiên hạ thương sinh dính líu quan hệ", Tần Xuyên giả bộ không biết hỏi.

Bạch Hạc thở dài, "Nếu là Thần Vật chỉ xuất hiện như vậy mấy khối, lợi dụng Thần Vật làm những thứ kia nghiên cứu, đảo cũng không sao. nhưng Thần Vật bây giờ rất nhiều bị một ít người thu góp khuynh hướng, đây tuyệt đối là không thể phát sinh.

Liên quan tới Thần Vật, ta biết người nhất định là có rất nhiều muốn hỏi, ta Bạch mỗ người bảo đảm, chỉ cần người đem Thần Vật giao cho chúng ta, chúng ta liền sẽ nói cho người biết những thần vật này chân chính công dụng. . ."

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 616: Đại Thiện Nhân

0 616

Tần Xuyên biết, hỏi nhiều những thứ này, Bạch Hạc cũng sẽ không nói cho hẳn quá nhiều chi tiết.

Nhưng để cho Tần Xuyên buồn bực là, nếu như như Bạch Hạc từng nói, trên đời chỉ tồn tại ba gã truyền kỳ cường giả, kia giết chết Nạp Lan Anh Kỳ người, chẳng lẽ sẽ là Phó Thanh Y? dù sao Man Vương cùng Vu Vương, khẳng định không phải là lấy kiếm đạo xưng hùng.

"Nạp Lan Anh Kỳ, không phải là ta giết, các người biết là ai giết sao?" Tần Xuyên hỏi.

Bạch Hạc rất là bất đắc dĩ cười cười, "Chúng ta biết, đây chẳng phải là người động thủ, cho nên cũng không có ai thật vấn trách người, người yên tâm đi, chuyện này đã qua, bất kể là Quốc An, hay lại là Nạp Lan gia tộc cũng sẽ không đối với người truy cứu trách nhiệm" .

Tần Xuyên nghĩ đến, Bạch Hạc đang nói đến Phong Thần thời điểm, không nói Phong Thần thực lực không đủ, mà là bởi vì Phong Thần phải trấn thủ ở Hoa Hạ biên giới, vì vậy suy đoán hỏi: "Chẳng lẽ là Phong Thần động thủ?"

Bạch Hạc mặt không đổi sắc đạo: "Chuyện này, sau này người tự nhiên sẽ biết nhân quả, nhưng bây giờ, mấu chốt nhất, là không để cho Thần Vật rơi vào có mang ác ý ác nhân trong tay" .

Tần Xuyên tự giấu cười một tiếng, "Tại sao ta cảm giác, chính mình với kẻ

ngốc như thế, các người cái gì cũng không nói cho ta biết, nhưng phải ta đi giúp các người đỡ lấy hai cái truyền kỳ cường giả cầm Thần Vật? ta có thể không muốn bởi vì Thần Vật, ném mạng nhỏ mình" .

"Chúng ta cũng không phải là mệnh lệnh người đi làm như thế, chúng ta biết, người một mực muốn truy tra chính mình mẹ đẻ tin tức, chúng ta bảo đảm, chỉ cần người cho chúng ta tìm đến hai khối Thần Vật, chúng ta sẽ nói cho người biết, người mẹ ruột là ai", Bạch Hạc mặt đầy nghiêm nghị địa đạo.

Nghe được lại vừa là lấy chính mình mẹ đẻ làm điều kiện, Tần Xuyên siết quả đấm một cái, trong lòng tức giận, nhưng lại chỉ có thể trước chịu đựng, cương cười nói: "Tại sao lại biến thành là hai khối rồi hả?"

"Thần Vật tổng cộng có bảy khối, hiện nay đang biết tán lạc tại bên ngoài Thần Vật, có hai khối còn không có tin tức, mà một khối ở Tiềm Long đại hội, một khối ở Vu Vương trong tay, cuối cùng một khối là bị Úc Kim Hương đồng minh thật sự bắt được.

Chúng ta biết, người thu phục Romane dạ phu gia Tộc, đánh thẳng cấp Bồ Tư Bảo gia tộc thần phù hộ ký sĩ, người lời nói, nhất định là có biện pháp bắt được Úc Kim Hương đồng minh khối kia Thần Vật" .

Tần Xuyên lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, xem ra bọn họ còn không biết, chính mình thật ra thì đã lấy được rồi hai khối.

Bạch Hạc tiếp tục nói: "Chỉ cần chúng ta lấy thêm đến hai khối, chúng ta là có thể có bốn khối Thần Vật, lời như vậy, chúng ta cũng có thể ở mức độ rất lớn bảo đảm, Thần Vật sẽ không bị người ngoài thu góp" .

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, nếu như vào lúc này cự tuyệt bọn họ, cũng không biết này Bạch Hạc với Bàn Long Các người có thể hay không trở mặt, hẳn bây giờ Cô gỗ khó chống, cũng không tư bản cự tuyệt đám người này.

Dù sao, người ta so với người còn mạnh hơn, còn tới một bộ nhờ cậy giọng,

mời người đi làm chút chuyện, nếu là thái độ cường ngạnh cự tuyệt, không khỏi cũng quá ngu xuẩn.

Tần Xuyên không thể làm gì khác hơn là trước khi nói ra: "Ta sẽ làm hết sức, nhưng ta không bảo đảm có thể hay không cầm lại Thần Vật, dù sao. . . ta mặc dù có cảnh giới, lại tu vi chưa đủ" .

"Cái này chúng ta Tự Nhiên hiểu, Tần thiếu người cũng không nhất định cưỡng ép đi tranh đoạt, có thể thu hồi lại Tự Nhiên tốt nhất, nếu lấy không trở lại, trời cũng sẽ không sập, rồi sẽ có biện pháp bổ túc" .

Bạch Hạc cười tủm tỉm nói: "Dù sao cha mẹ người cũng không phải người bình thường, người tuổi còn trẻ, đã làm rồi Hứa bao nhiêu ghê gớm chuyện, chúng ta cũng mong đợi người lúc này mới lại cho chúng ta một cá kinh hỉ" .

Tần Xuyên hí mắt, "Người theo ta mẹ rất quen sao?"

Bạch Hạc còn là một bộ giữ bí mật tuyệt đối thái độ, "Phải biết thời điểm, Tần thiếu người tự nhiên sẽ biết" .

Sự tình vừa nói xong, vừa vặn số 2 thủ trưởng cũng từ trong phòng bệnh đi ra.

Bạch Hạc cũng không có nhiều lời nữa ngữ, đi theo số 2 thủ trưởng vội vã liền đi, hiển nhiên hành trình thượng gấp vô cùng tiếp cận.

Tần Xuyên sửa sang lại suy nghĩ, trở lại trong phòng bệnh.

Liễu Hàn Yên thấy nam nhân đi vào, lên tiếng nói: "Mới vừa rồi thủ trưởng nói, Cha ta hẳn nếu không phải có thể tham gia chúng ta hôn lễ, sẽ là một cái đại tiệc nuôi. ta nghĩ rằng đem chúng ta ngày cưới trước thời hạn, ngay tại đầu tháng ba, người cảm thấy có thể không?"

Tần Xuyên nghe một chút, có chút khó mà mở miệng mà nói: "Chuyện này. . . lão bà, ta phải đi một chuyến Tiềm Long đại hội, trên thời gian có thể có chút

mâu thuẫn" .

Liễu Hàn Yên có chút mất mát, "Nhất định. . . phải đi sao?"

"Hàn Yên", Liễu Trung Nguyên nói: "Tần Xuyên nếu phải đi, nhất định là có nguyên nhân trọng yếu, là cha coi như đi tham gia hôn lễ, cũng là ngồi xe lăn đi. . . mấy ngày trước, trễ mấy ngày cũng không có quan hệ gì rồi" .

Tần Xuyên xin lỗi nhìn Liễu Trung Nguyên liếc mắt, nếu là thuần túy bởi vì Thần Vật, hẳn phải chịu buông tha, nhưng lần này Thần Vật dính dấp tới rồi Bàn Long Các, hơn nữa Tần Mục cũng đang chờ hẳn, nếu là hẳn không đi, có thể sẽ ra đại sự.

Hơn nữa, Tần Xuyên trong đầu cũng lộn xộn, hẳn cảm giác Bạch Hạc có mấy lời rất hàm hồ, mà cha mình Tần Mục một ít lời, cũng có chút mâu thuẫn.

Hẳn không biết, trong hai người này có phải hay không có ai lừa hẳn, hoặc là đều lừa hẳn.

Nói tóm lại, chỉ có đi đem Thần Vật bắt vào tay, nắm giữ những mấu chốt này, hẳn mới có biết rõ chân tướng của sự tình tư bản.

...

Colombia, Thánh Marta.

Bởi vì ZIKA Virus nguyên nhân, chỗ ngồi này hải tân độ giả mỹ lệ thành phố, cũng mong thượng một tầng bóng mờ.

Đầu đường cuối ngõ, luôn có thể thấy y tế đoàn đội, quốc tế đội ngũ cứu viện, bận rộn bóng người.

Các du khách đã đối với nơi này nhượng bộ lui binh, ảnh hưởng nghiêm trọng kinh tế địa phương cùng phồn vinh.

Bất quá dù vậy, cẩn thận các thị dân hay lại là phát hiện, theo ba tháng phần tới gần, nơi này lại lặng lẽ tới đi một tí du khách.

Những thứ này du khách đến từ đủ loại quốc độ, có thậm chí kỳ trang dị phục, cùng với khác một ít du khách so với, những người này không yêu phơi tẩm nắng, cũng không yêu trùng lãng, liền thích đợi ở một ít quầy rượu cùng trong tửu điếm, không thích đi ra ngoài.

Nhưng là, những thứ này du khách xuất thủ rộng rãi, phảng phất đều là phú hào, mua đồ chưa bao giờ trả giá, ở rượu ngon nhất tiệm, uống cao quý nhất rượu, tìm nữ nhân đều là tối hàng thượng đẳng.

Chỉ bất quá, những thứ này du khách tư chất, cũng là rất là kham ưu, trong bọn họ một số người, căn bản mục vô pháp kỷ, không có tới mấy ngày liền xuất hiện đánh lộn cùng khi dễ nữ tính tình huống.

Sắc trời chính là chạng vạng tối, ở Thánh Marta phía bắc gần sát bờ biển một nơi phố buôn bán khu phụ cận, một cái Quỹ Từ Thiện tổ chức y tế đội, chính cho bản xứ một ít người già yếu bệnh hoạn kiểm tra cùng chữa trị.

Một người mặc bạch y phục nữ y tá, đi tới một người mặc bễ hoa váy nữ hài bên người, nói: "Tiểu Nhu tử, người trước trở về quán rượu nghỉ ngơi đi, hôm nay còn có hơn một trăm cái hào tử đầu rồi, người cũng không phải là thầy thuốc, không cần phải bận đến rất khuya" .

Cô bé này, chính là tới nơi này làm từ thiện Diệp Tiểu Nhu, nàng mặc dù coi như Cơ Kim Hội trường, không cần thân lực thân vi, nhưng nữ hài cảm thấy, nếu chỉ là Quang tiêu tiền, chính mình không làm chút gì, cũng không có rồi bất kỳ ý nghĩa gì.

Cho nên, nàng coi như không phải là thầy thuốc, cũng giúp rót nước, Phối Dược, thậm chí là giúp một ít người lớn tẩm ảnh xem bọn hăn hài tử, làm một ít đủ khả năng sự tình.

Diệp Tiểu Nhu quay đầu hướng cái đó nữ y tá nói: "Tiểu Ly, các người y tá làm những thứ này, ta cũng có thể làm một chút, khác (đừng) đuổi ta đi mà, để cho ta cũng học một chút" .

Tên này kêu Tiểu Ly y tá, là theo chân Diệp Tiểu Nhu từ Hoa Hạ đi tới các nơi trên thế giới lão một thành viên, đối với (đúng) vị cố chủ này là tương đối bất đắc dĩ lại bội phục.

"Tiểu Nhu tỷ, người là ta đã thấy thương nhất tâm phú bà!" Tiểu Ly cười nói.

Diệp Tiểu Nhu ngượng ngùng nói: "Ta mới không phải là cái gì phú bà đây. . ta tiền đều là đàn ông ta cho, ta chỉ là thay hãn hành thiện" .

"Khắp thế giới chạy khắp nơi, hơn nữa đều là chạy có tật bệnh hoặc là nghèo khổ địa phương, này có thể không phải người bình thường có thể làm đến", Tiểu Ly nói.

Diệp Tiểu Nhu bị nói có chút đỏ mặt, đang muốn để cho Tiểu Ly chớ khen nàng, lại nghe được một đầu khác nổi danh y tá đang kêu nàng.

"Diệp hội trưởng! quốc tế thầy thuốc tổ chức Borr mạn thầy thuốc đến tìm ngài!"

"Borr mạn thầy thuốc? hãn tới rồi?"

Diệp Tiểu Nhu cao hứng vô cùng, thật ra thì nàng đã sớm với quốc tế thầy thuốc tổ chức từng có liên lạc, hy vọng có thể điều động càng nhiều y tế tài nguyên.

Chỉ bất quá, ở Nam Mỹ bên này người phụ trách, Borr mạn thầy thuốc, tựa hồ bởi vì một ít chuyện, không cách nào kịp thời địa tới cùng với nàng gặp mặt, khẽ kéo kéo thật lâu.

Thăng đến qua hết năm, nàng lại lần nữa đi tới nơi này, cuối cùng đến lúc thân mặc áo choàng trắng Borr mạn thầy thuốc.

Thấy tên này nghe nói y thuật siêu quần, được người tôn kính người da đen thầy thuốc, Diệp Tiểu Nhu cảm giác mình giống như một hài tử.

Borr mạn thân hình khô ngô đặc giống như núi nhỏ, ngược lại sắc mặt rất hòa ái, đối với nàng cười ôn hòa: "Thật hân hạnh gặp người, Diệp hội trưởng, ta không nghĩ tới thanh danh hiển hách nhà từ thiện, lại là trẻ tuổi như vậy một người đàn bà" .

Diệp Tiểu Nhu vừa mới bắt đầu còn có chút sợ, nhưng nghe đến Borr mạn lời nói, lại có chút xấu hổ, lắc đầu nói: "Borr mạn thầy thuốc ngài làm nghĩa vụ cứu viện hơn hai mươi năm, với người so với, ta vừa mới khởi bước không bao lâu."

"Nói ra thật xấu hổ, ta mặc dù làm nhiều năm như vậy công việc y liệu, nhưng một mực không cơ hội gì, cũng không đủ tài nguyên, phụng dưỡng cha mẹ quê nhà ta.

Ta nghe nói Diệp tiểu thư ở Kenya đất liền đầu tư xây dựng mười bệnh viện, 30 bị trúng tiểu học, còn tài trợ trên trăm tên gọi người tuổi trẻ lên đại học, tốt tương lai đi làm lão sư. . .

Loại này vô tư dâng hiến tinh thần, để cho ta phi thường làm rung động, ta cùng ta những đồng bào như thế, phi thường cảm tạ người hiền lành", Borr mạn vừa nói, khom người bái một cái.

Diệp Tiểu Nhu vội vàng lắc đầu tỏ ý hấn dừng như vậy, "Đừng dừng. . . Borr mạn thầy thuốc, ta. . . ta tiền đều là ta người yêu cho, hấn bởi vì bận rộn, để cho ta khắp thế giới thay hấn hành thiện, ngài phải cảm tạ liền cảm giác cảm ơn hấn đi, ta thật không dám nhận" .

Borr mạn sững sờ, nghi ngờ nói: "Ồ? Diệp tiểu thư người yêu, ký thác Diệp tiểu thư làm từ thiện? ta thấy YXR Quý Từ Thiện là Diệp tiểu thư tên người viết tắt, còn tưởng rằng. . ."

Diệp Tiểu Nhu cười nói: "Đó là bởi vì hã không quan tâm những thứ này danh lợi, hã chỉ là thuần túy muốn trợ giúp nhiều người hơn" .

"Lớn như vậy người lương thiện, ta ngược lại thật ra thật chưa thấy qua, nếu là có cơ hội, Diệp tiểu thư người có thể nhất định phải thay ta tiến cử", Borr mạn mong đợi nói: "Ta hy vọng làm mặt với hã cảm ơn" .

Diệp Tiểu Nhu dùng sức gật đầu một cái, "Không thành vấn đề! Borr mạn thầy thuốc! trên thực tế, ta người yêu hã mấy ngày nay liền sẽ tới, đến lúc đó chúng ta có thể ăn chung cái cơm!"

Borr mạn rất là vui vẻ yên tâm, cũng không suy nghĩ nhiều, gật đầu cười đáp ứng.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 617: Thần Vật Thuộc Về Ta

0 617

Chờ đến Liễu Trung Nguyên bệnh tình tiến vào một cái tương đối ổn định giai đoạn, Tần Xuyên ngồi máy bay tư nhân, ngay tại chỗ thời gian buổi chiều thời điểm, chạy tới Thánh Marta.

Bên dưới trước phi cơ, Tần Xuyên vẫn còn đang dùng tiên tri hệ thống, thử lục soát Bạch Dạ tin tức, nhưng rất đáng tiếc, Bạch Dạ chậm chạp không có gì tin tức, thậm chí ngay cả Thánh Giáo cũng không tìm được cái gì động tác.

Tần Xuyên tâm lý rất là bất an, nhưng hẳn cũng không khả năng giống như con ruồi không đầu như thế khắp thế giới tìm lung tung, nghĩ đến, Thánh Giáo như là đã khát vọng Thần Vật hơn ngàn năm, kia chỉ cần mình không ngừng tìm Thần Vật, bọn họ tổng hội đưa tới cửa.

Từ sân bay đi ra, Tần Xuyên liền lập tức gặp được đang chờ hẳn Diệp Tiểu Nhu.

Nữ hài một thân quần trắng, tinh khiết thanh lệ địa Uyển Như một đóa hoa bách hợp, đứng dưới ánh mặt trời chói lóa mắt.

Tần Xuyên đi lên ôm nữ hài hôn một cái, cười nói: "Chờ lâu lắm rồi?"

Diệp Tiểu Nhu lắc đầu, cười ngọt nói: "Không có, cũng mới vừa tới. Tần Xuyên Ca, ngươi là đi trước quán rượu, hay là đi nhìn chúng ta một chút Cơ Kim Hội?"

"Ta cũng không phiền hà, sẽ đi thăm nhìn Cơ Kim Hội công việc đi, hiếm có

cơ hội, chúng ta cũng tụ ở một cái thành phố", Tần Xuyên biết, Diệp Tiểu Nhu khẳng định hy vọng hẳn đi biết một chút về Cơ Kim Hội thành quả.

"Vậy thì tốt quá, ta có thể giới thiệu ta những thứ kia đồng nghiệp cho người biết, nha đúng rồi, còn có quốc tế thầy thuốc tổ chức Borr mạn thầy thuốc, hẳn cho chúng ta rất nhiều trợ giúp, hẳn còn nói muốn tận mặt cảm ơn người cái này phía sau màn kim chủ đây", Diệp Tiểu Nhu nói.

Tần Xuyên sững sờ, nghe danh tự này có chút quen tai, tỉ mỉ nghĩ lại, đó không phải là Borr Gai tác bình thường thân phận mà!

Tần Xuyên nghe qua Bạch Hạc giảng thuật sau, đã đối với (đúng) Borr Gai tác thực lực, có toàn bộ nhận thức mới, tâm lý càng kính sợ mấy phần.

"Tiểu Nhu nhu, người không với Borr mạn thầy thuốc nói đến ta Kiếm Ma thân phận chứ?" Tần Xuyên thấp thỏm hỏi.

"Dĩ nhiên không có a! loại chuyện này ta làm sao biết nói lung tung vậy", Diệp Tiểu Nhu buồn bực nói: "Tần Xuyên Ca, người hỏi thế nào cái này?"

Tần Xuyên thở phào nhẹ nhõm, hẳn vẫn cảm thấy, Borr Gai tác không quá thích hẳn, rất sợ bởi vì chính mình, dính líu đến Diệp Tiểu Nhu, vậy thì phiền toái.

"Nếu không. . . ta xem hôm nay trước liền như vậy, ta đi trước quán rượu đi", Tần Xuyên cảm thấy, hay là chớ để cho Borr Gai tác biết mình là Cơ Kim Hội người sau lưng, nếu không lời nói, hẳn còn cho là mình là cố ý tiêu tiền, muốn làm hẳn vui lòng đây.

Diệp Tiểu Nhu mặt đây thất lạc, "Tại sao lại đột nhiên không đi?"

"Ta nghĩ ra rồi, còn có chút chuyện phải xử lý, đi quán rượu làm một máy vi tính trước", Tần Xuyên xin lỗi cười nói.

Diệp Tiểu Nhu "Nga" một tiếng, cũng không miễn cưỡng, nam nhân, tránh ra

xe tài xế trước đem bọn họ đưa đến quán rượu.

Thánh Marta Tổ a nạp nghỉ phép quán rượu, đến gần bãi biển, rạng rỡ dĩ lệ.

Đi tới đã sớm chuẩn bị xong buồng trong sau, Diệp Tiểu Nhu cho là nam nhân có chuyện bận rộn, vì vậy nói: "Tần Xuyên Ca,, ta buổi tối tới tìm người, chờ chút chúng ta cùng nhau ăn cơm" .

Có thể Tần Xuyên kia có tâm tư thật loay hoay máy tính, hẳn toàn bộ hết năm trong lúc đều không đụng nữ nhân, cuối cùng đi tới nơi này sao cái giống như là độ giả như thế trong hoàn cảnh, thấy Diệp Tiểu Nhu liền hoàn toàn không nhận được.

"Ta quyết định tạm thời trước không vội vàng, Tiểu Nhu người liền lưu lại theo ta đi!"

Tần Xuyên cười đều, một cái từ phía sau ôm lấy Diệp Tiểu Nhu eo nhỏ nhắn, đem nữ hài trực tiếp đánh ngã ở trên giường lớn.

Diệp Tiểu Nhu duyên dáng kêu to một tiếng, biết nam nhân phải làm gì sau, vừa ngưỡng ngừng lại hơi nhớ nhung, hồ lý hồ đồ bên trong, đã bị Tần Xuyên gỡ trò địa móc ra cảm giác. . .

Bởi vì nữ hài xuyên thủng là váy, dễ dàng Tần Xuyên, căn bản không cần cời cái gì, đem Diệp Tiểu Nhu váy vén lên, liền thấy bên trong êm dịu trắng nõn cái mộng.

Cái điều màu hồng lôi ty tiểu Neckar ở chính giữa, không nói hết cảm dỗ.

Bởi vì trời nóng xảy ra chút mồ hôi nguyên nhân, trên người cô gái tản mát ra hóc-môn, cũng so với bình thường muốn đậm đà địa nhiều.

Tần Xuyên trực tiếp đem đầu chôn ở Diệp Tiểu Nhu cái mộng chỗ ấy, hít một hơi thật sâu. . .

Diệp Tiểu Nhu cảm giác phía dưới một trận âm lương, không khỏi ớn lạnh một tiếng, mặc cỡ gương mặt có thể tích xuất dịch tới. . .

Mấy phen tình. thú mười phần trên đùa sau, hai người rốt cuộc kết hợp với nhau, quán rượu cũng không thể nào bền chắc giường lớn, bị lay động ra "Két két" yếu ớt âm thanh.

Từ xế chiều, đến chạng vạng tối, sắc trời dần dần đen xuống.

Hưởng thụ hơn hai giờ vui vẻ, Tần Xuyên ôm hai chân bước đi đều có chút mềm nhũn Diệp Tiểu Nhu giặt sạch cái yên ương dục, cũng coi như quét tới rồi trận này tới nay khói mù tâm tình.

Đang lúc hai người mặc chỉnh tề, chuẩn bị đi ra ngoài đồng thời cùng đi ăn tối thời điểm, mở cửa phòng, lại thấy cửa có một tên mặc nhiệt đới địa khu hợp lại hoa quần tử, tiểu mạch màu da cô gái, chính cười khanh khách các loại (chờ) ở nơi đó.

"Tần tiên sinh, Diệp tiểu thư", cô gái dùng một cái không quá tiêu chuẩn tiếng Hán, rất cung kính một gật đầu.

Tần Xuyên nghi ngờ nhìn về phía Diệp Tiểu Nhu, "Đây là người thủ hạ?"

Diệp Tiểu Nhu cũng buồn bực, "Không phải là a, người là ai, thế nào nhận thức cho chúng ta?"

Cô gái mỉm cười: "Chủ nhân ta Ed Leah tiểu thư, muốn mời hai vị đi cùng đi ăn tối" .

"Ed Leah? ta thật giống như không nhận biết người này a. . ." Diệp Tiểu Nhu mặt đầy tình tình biểu tình.

Tần Xuyên nhưng là mặt liền biến sắc, trong mắt lóe lên một tia sát cơ, "Đẫn đường" .

Cô gái gật đầu, xoay người bắt đầu ở phía trước dẫn đường.

Diệp Tiểu Nhu tò mò hỏi: "Tần Xuyên Ca,, người biết nàng? vậy là ai à?"

Tần Xuyên sắc mặt phức tạp nói: "Là tương đối khó dây dưa nữ nhân, người liền ngoan ngoãn với ở bên cạnh ta, có ta ở đây, nàng chắc không thể đối với người như thế nào" .

Vừa nói như thế, Diệp Tiểu Nhu cũng liền tâm lý có cơ sở, mặc dù có chút khẩn trương, nhưng vẫn là kiên định gật đầu một cái.

Tần Xuyên tâm lý, chính là rất là bất đắc dĩ.

Xem ra chính mình ở Thanh Long Tự lộ ra ngoài thân phận của mình sau, trang viên cũng là bắt được này một tin tức, Ed Leah phản ứng ngược lại nhanh, mình ban đầu dùng tiên tri tra nàng bối cảnh, nàng cũng bắt đầu tra tự mình công cảnh.

Nàng hiển nhiên đã biết rất sớm Diệp Tiểu Nhu là mình nữ nhân, một mực chờ tới bây giờ, ngay trước hai người mặt, phái tên thủ hạ tới trông coi, rõ ràng là cho Tần Xuyên hạ mã uy.

Bất quá, Tần Xuyên ngược lại cũng không sợ Ed Leah, hai người lẫn nhau đều biết đối phương "Xương sườn mềm", đơn giản chính là bàn điều kiện, ai cũng không dám tùy ý đại động tác.

Cô gái dẫn đường, ba người đi tới quán rượu phía dưới một nhà biển Caribe phong tình phòng ăn.

Ở một nơi có thể thấy cảnh biển gần cửa sổ khu vực, chu vi vài cái bàn, hiển nhiên đều bị một cái xuất thủ rộng rãi nữ nhân bao.

Một con mái tóc dài màu vàng óng nhạt chính tề địa chải vuốt sau, cao bàn ở sau ót, đưa nàng thiên nga như vậy trắng nõn thon dài cổ, nổi lên Địa Cách bên ngoài mê người.

Nữ nhân ngữ quan cũng không phải là biết bao diễm lệ, nhưng thẳng ở tình xảo, mà cái loại này từ trong ra ngoài phát ra tri tính cùng tự tin khí chất, so với phổ thông danh viện quý phụ, muốn càng khó hơn.

Đây là một cái nội tâm cường đại nữ nhân, Tần Xuyên đầu tiên nhìn, liền cảm thấy như vậy, dĩ nhiên, không khỏi không thừa nhận, đây cũng là một mỹ nữ.

"Hoan nghênh, Tần tiên sinh, Diệp tiểu thư", Ed Leah rất chủ động đứng dậy, hướng hai người đưa tay, nụ cười kia Xán Lạn mà vừa đúng, để cho người như một cơn xuân phong.

Tần Xuyên căn bản cảm giác không ra, mình và nữ nhân này thật ra thì đã có qua nhiều lần sinh tử giao phong, mặc dù đều là cùng dưới tay nàng, nhưng dù sao đều là nàng ở phía sau màn sách động.

Hai người đơn giản bắt tay một cái, Tần Xuyên phát hiện, Ed Leah tay không chút nào sử dụng binh khí vết tích, thậm chí ngay cả cầm thương đều không cầm.

Có thể thấy, nữ nhân này quả thật chỉ dùng suy nghĩ làm việc, căn bản không cái gì võ lực.

Làm Ed Leah với Diệp Tiểu Nhu mặt đối mặt, là cũng không bắt tay, nữ nhân trực tiếp ôm lấy Diệp Tiểu Nhu, dùng mặt dán dán, cơ hồ liền muốn thân đến.

Này một nhiệt tình chào hỏi phương thức, để cho Diệp Tiểu Nhu huyên nao đỏ mặt không dứt, nàng có lẽ không với một cái ngoại quốc nữ nhân từng làm như thế.

Ngồi xuống đến, Ed Leah liền nhiệt tình gọi tới người phục vụ, bắt đầu chọn món ăn, nàng đảo kiến thức rộng, so với cái này bên trong người phục vụ còn lý giải bất đồng mỹ thực.

Ghi món ăn xong sau, Ed Leah cũng không vội vã nói với Tần Xuyên cái gì, ngược lại cùng Diệp Tiểu Nhu hàn huyên, hỏi nữ hài tới nơi này bao lâu, Cơ Kim Hội công việc như thế nào, với cái nào vệ sinh tổ chức hợp tác tiến triển vân vân.

Diệp Tiểu Nhu kinh ngạc phát hiện, cái này nữ nhân xa lạ, lại đối với nàng công việc cùng hành trình rõ như lòng bàn tay, không khỏi lộ ra một chút bất an cùng sợ hãi.

Tần Xuyên uống nước chanh, ở bên cạnh yên lặng nghe, biết Ed Leah là đang ở hướng hãn thị uy, biểu thị nàng tình báo năng lực cũng phi thường lợi hại.

"Đủ rồi", nghe vài chục phút, Tần Xuyên kêu ngừng Ed Leah nói chuyện, bởi vì hãn phát hiện, Diệp Tiểu Nhu đã càng ngày càng khẩn trương.

Ở Ed Leah loại nữ nhân này trước mặt, nữ hài hay lại là "Quá non nớt", trong lòng liền bị chèn ép, loại này bị một người xa lạ nhìn thấu cảm giác, phi thường khó chịu.

Ed Leah hé miệng cười, ánh mắt nhìn về Tần Xuyên, mang theo một tia lạnh giá, "Tần tiên sinh, lần trước người rất 'Hữu hảo' quan tâm một chút người nhà ta, lần này đến lượt ta tới quan tâm người một chút nữ nhân bên cạnh, người thật giống như không quá tình nguyện?"

"Ta thừa nhận ta lần đó làm có chút hèn hạ, nhưng ta chỉ là nói một chút bọn họ, cũng không có quấy rầy bọn họ, mà người bây giờ, là nghĩ dùng nữ nhân ta tới uy hiếp ta.

Nếu như người không phải là nếu như vậy làm, ta đây liền không bảo đảm, ta có phải hay không đơn thuần nói một chút người nhà người rồi", Tần Xuyên nghiêm mặt nói: "Thay lời khác nói, nếu như người có cái gì nghĩ (muốn) nói, tốt nhất nói nhanh một chút".

Ed Leah nụ cười trên mặt cũng tản đi, lộ ra một vết lạnh lẽo cô quạnh thân

sắc, hời hợt nói: "Thần Vật, thuộc về ta" .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 618: Thiên Sứ

0 618

Cùng trước kia bất đồng là, Ed Leah không có dùng Anh Văn, mà là dùng tiếng Ý.

Nàng khi còn bé, vốn là Italy nam bộ một cái gia đình nghèo khổ ra đời, sau đó mới dời đến nước Mỹ, cho nên, nàng am hiểu nhất một cái khác môn ngôn ngữ, hay lại là tiếng Ý.

Lúc trước Tần Xuyên cùng với nàng thông điện thoại, nói tiếng Ý, cũng là bởi vì tra xét nàng lai lịch.

Lần này, nàng cũng phải dùng tiếng Ý, nói Thần Vật vấn đề, cũng coi như một lần phản kích cùng châm chọc.

Tần Xuyên mấy phần tò mò nói: "Các người trang viên làm đều là chiến tranh làm ăn, đùa bỡn các nước chính đàn, từ quốc tế kinh mậu bên trong thu lợi, ta quả thực không hiểu, các người như vậy cố chấp với muốn Thần Vật, có ích lợi gì? vật kia, chỉ là một năng thủ sơn dụ thôi."

"Đồ vật có hữu dụng hay không, Kiếm Ma các hạ người trong lòng mình chắc nắm chắc, đừng quên, chúng ta nhưng là đã từng tài trợ qua Thánh Giáo", Ed Leah ánh mắt lóe lên đạo.

Tần Xuyên bưng tỉnh, xem ra Teresa vì lấy được trang viên tín nhiệm, ngay cả Tinh chi Bỉ Ngạn chuyện đều có tiết lộ đi ra ngoài.

Khó trách, trang viên đám kia phía sau màn các lão gia, đối với (đúng) Thần

Vật cảm thấy hứng thú như vậy rồi.

Đối với những tiền kia có nhiều không xài hết, cả ngày không có chuyện làm phú hào mà nói, duy nhất bọn họ dùng tiền mua không tới, chính là bọn hăn sinh mệnh.

Mà Tinh chi Bi Ngạn nghe nói có thể không chế luân hồi, trong này bao hàm ý nghĩa, có thể liền nhiều hơn nều. . .

"Coi như ta bây giờ đáp ứng nhường cho người, người cũng chưa chắc có thể bắt vào tay , ngoài ra, chẳng lẽ ta đáp ứng rồi, người liền tin tưởng ta?" Tần Xuyên cười tà nói.

Ed Leah tự tin nói: "Kiếm Ma các hạ, người tốt nhất không nên cho là, ta là tới đùa giỡn với người. nếu như người dám cướp đi Thần Vật, ta sẽ trước tiên, dùng trang viên lực lượng, giết chết bên cạnh người người, cho dù có vài người có thể tự vệ, nhưng đa số người tuyệt đối sẽ chết rất thảm. . ."

Tần Xuyên lạnh lùng nói: "Kia tử tử người, cháu người, cháu gái, cũng sẽ chết rất thảm" .

"A", Ed Leah cười lúm đồng tiền vui vẻ nói: "Người nhà ta đối với ta rất trọng yếu, nhưng tương tự, ta tin tưởng người bên người bất kỳ một cái nào nữ nhân, cũng đối với người không tầm thường.

Đồng thời, ta yêu cầu Thần Vật tới cửa hàng ta tương lai đường, phần này khát vọng, vượt xa quá người đối với (đúng) Thần Vật nhu cầu, cho nên. . . ta cho rằng người nếu như thần chí thanh tỉnh lời nói, chắc chắn sẽ không với một cái dám đánh bạc hết thảy nữ nhân cứng đối cứng, ta nói đúng sao?"

Tần Xuyên im lặng, không thể không nói, Ed Leah nữ nhân này quả thật chộp được hăn xương sườn mềm. . .

Tần Xuyên có thể không lấy được lần này Thần Vật, nhưng hăn không thể

mất đi bên người bất kỳ một cái nào nữ nhân.

Nhưng Ed Leah bất đồng, đối với nàng mà nói, nếu như lần này không lấy được Thần Vật, có lẽ liền cũng đã không thể từ trang viên đạt được tín nhiệm, nàng tương lai sẽ hoàn toàn u ám.

Cho nên, Ed Leah tình thế bắt buộc.

Tần Xuyên nhìn một chút bên người mặt đầy ngấn ra Diệp Tiểu Nhu, nữ hài căn bản nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, có chút đáng thương mà nhìn hẳn.

Tần Xuyên đưa tay sờ một cái nữ hài tóc, quay đầu hướng Ed Leah cười nói: "Người thẳng rồi, Thần Vật mặc dù mấu chốt, nhưng không có ta nữ nhân trọng yếu, lần này Tiềm Long đại hội, ta có thể không nhúng tay vào, tới cho các người có thể hay không lấy đi Thần Vật, ta coi như bất kể" .

Ed Leah nhìn Tần Xuyên sáng khoái như vậy đáp ứng, đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó nhìn một chút Diệp Tiểu Nhu, tâm lý không khỏi một trận là lạ mùi vị.

Nhưng nàng hiện nay đạt tới, vẫn có chút đặc ý, cười nói: "Chúng ta đã nghiên cứu ra một loại tân hình khoa học kỹ thuật thủ đoạn, có thể bảo đảm không bị Thần Vật Lôi Điện đả thương, chỉ cần Kiếm Ma các hạ người không làm loạn, Thần Vật tất nhiên là chúng ta."

"Ta lại cảm thấy, Thần Vật bản thân Lôi Điện, hẳn không đủ gây sợ", Tần Xuyên cười tủm tỉm nói.

"Ồ? làm sao mà biết?"

Tần Xuyên nhún vai một cái, "Nếu Borr Gai tác có thể đem Thần Vật bắt được Thánh Marta, vậy ý nghĩa tóm lại có biện pháp chuyên chở Thần Vật, hoặc là Thần Vật thật ra thì đã 'An tĩnh' , không Lôi Điện rồi cũng khó nói.

Mẫu chốt ở chỗ, ta nghe nói Vu Sư hiệp hội Vu Vương, cũng đúng này Thần Vật cảm thấy hứng thú, còn có Hồng Long ma pháp hiệp hội những ma pháp sư kia, cũng sẽ tới. . . các người coi như thiếu một cái ta tranh đoạt người, cũng sẽ không trở nên dễ dàng" .

Ed Leah cười lạnh, "Vu Sư hiệp hội cùng Hồng Long ma pháp hiệp hội người, coi như thần thông quảng đại nữa, tiền bọn họ mấy chục phát run phủ hỏa tiễn, cũng sẽ cút ngay rồi. cho dù là Vu Vương, cũng sẽ không cầm toàn bộ Vu Sư hiệp hội tới liều mạng."

Tần Xuyên sững sờ, không khỏi mỉm cười đạo: "Không hổ là nhiều tiền lắm của trang viên, các người đã làm xong phát động chiến tranh chuẩn bị, ta đây cũng chỉ có thể cầu chúc các người thành công" .

Vừa nói, Tần Xuyên cầm ly lên, dự định kính yêu đức Leah xuống.

Nhưng là Ed Leah nhìn ly kia liếc mắt, liền cười khẽ một tiếng, mặt đầy ngạo nghễ đứng dậy, "Ta không cần chúc phúc, bởi vì đó là ta có được. . . Ngoài ra, ta không nghĩ tới uy chấn thế giới ngầm Kiếm Ma, nguyên lai cũng không gì hơn cái này" .

Nữ nhân miệt nhưng nhìn nam nhân liếc mắt, quay đầu bước đi.

Tần Xuyên ngoạn vị cười lắc đầu một cái, cũng không tức giận, "Chọn món ăn còn chưa tới đây! cơm tối không ăn?"

"Lưu cho các người ăn đi", Ed Leah cũng không quay đầu lại, khoát tay một cái.

Ở hai gã Hoàng Kim Sư Tử Dong Binh dưới sự bảo vệ, Ed Leah rất mau rời đi rồi phòng ăn, ngồi lên một chiếc màu xám bạc Bingley sau, nhanh nhanh rời đi.

Chờ Ed Leah vừa đi, Tần Xuyên biến đổi sắc mặt mấy cái, cuối cùng lấy điện

thoại di động ra, mở ra tiên tri hệ thống, thâm nhập một chuỗi chỉ thị.

Xong chuyện sau, Tần Xuyên phát hiện bên người Diệp Tiểu Nhu, đang dùng một loại đau thương ánh mắt nhìn hẳn.

"Thế nào? Tiểu Nhu?" Tần Xuyên lập tức quan tâm hỏi.

Diệp Tiểu Nhu tự oán nói: "Tần Xuyên Ca,, người nói thật với ta, ta có phải hay không thành người gánh nặng rồi hả?"

Tần Xuyên biểu tình đọng lại bên dưới, cười nói: "Làm sao biết chứ, người chớ suy nghĩ lung tung" .

"Ta mặc dù nghe không hiểu các người mới vừa nói cái gì, nhưng ta cũng có thể cảm giác được, cái đó Ed Leah là đang uy hiếp người. . . nàng nhất định là lấy ta làm làm điều kiện, ta lại liên lụy người. . ." Diệp Tiểu Nhu ủy khuất muốn khóc.

Tần Xuyên nhìn lã chã muốn khóc nữ hài, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra ngôn ngữ gì giải thích cùng an ủi, thấy người phục vụ chính đoạn đến ba bàn thịt bò bít tết cùng đủ loại phân phối món ăn lên, không khỏi làm bộ rất nghiêm túc nói: "Vâng, người thật đem ta liên lụy, ta bây giờ tình cảnh rất chật vật" .

Diệp Tiểu Nhu nghe một chút, phá lệ thương tâm cùng tự trách, cúi đầu, "Thật xin lỗi. . . Tần Xuyên Ca,, ta thật quá vô dụng. . . một mực muốn người bảo vệ ta, còn không giúp người được gì. . ."

Tần Xuyên lấy tay khơi mào nữ hài cằm, "Biết liền có thể, cho nên ta bây giờ muốn người làm mấy chuyện đại sự, người tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời" .

Diệp Tiểu Nhu hốc mắt ẩm ướt, nghiêm túc gật đầu, "ừ! Tần Xuyên Ca, người muốn ta làm gì? ta nhất định đem hết toàn lực!"

Tần Xuyên chỉ chỉ trên bàn ăn phong phú bữa ăn tối, "Ày, đem thịt bò bít tết

cùng rau cải, khoai tây bòn đều ăn Quang, một chút cũng khác (đừng) còn lại, sau đó mấy ngày nay buổi tối đều ngủ đang ở trong phòng ta, không cho phép trở về người gian phòng của mình, nha. . . đúng rồi, nhìn người gầy, ta muốn yêu cầu người một ngày ba bữa không thể thiếu, ít nhất từ giờ trở đi trong một tháng mập mười cân. . ."

Diệp Tiểu Nhu ngơ ngác nghe nam nhân nói những thứ này "Đại sự", sau khi nghe đến, trong lòng vừa đau lại ngọt, khó có thể dùng lời diễn tả được.

"Nào có như người vậy. . ." Diệp Tiểu Nhu lầu bầu.

"Thế nào, người vừa mới còn nói lại đem hết toàn lực", Tần Xuyên thiêu mi đạo.

Diệp Tiểu Nhu yếu ớt nói: "Nhưng là. . . nhưng là mười cân quá nhiều. . ."

Tần Xuyên bật cười lớn, ôm nữ hài, vỗ vỗ nàng sau lưng, đạo: "Ta đây đặc biệt cho phép người mập cái 9 điểm chín cân, nhưng là. . . chớ suy nghĩ bậy bạ.

Nếu như người bởi vì này nhiều chút ngổn ngang chuyện, cảm thấy khó qua, ta đây làm hết thấy không liên không có ý nghĩa gì sao? đừng để cho ta cảm giác mình rất vô dụng, được không?"

"Ừ", Diệp Tiểu Nhu mặt đầy ngọt ngào, vừa cười bên chảy nước mắt.

Tần Xuyên cầm lên khăn ướt, giúp nữ hài xoa xoa mặt, sau đó cầm lên Diệp Tiểu Nhu điện thoại di động, mở ra chụp hình chức năng.

"Tần Xuyên Ca,, người muốn làm gì? chụp chung sao?"

"Đúng vậy", Tần Xuyên nghiêm trang đạo: "Ta muốn đem chúng ta hai chụp chung, phôi đến người bằng hữu trong vòng đi".

"Không nên đâu, vậy không tốt lắm ý tứ. . ." Diệp Tiểu Nhu rất xấu hổ, mặc dù rất xinh đẹp, nhưng xưa nay không tự quay cái gì, nhiều lắm là chính là cùng

công việc đoàn đội chụp chung lưu niệm.

Tần Xuyên đem nữ hài ôm chặt, mặt dán mặt, ôn nhu cười nói: "Có cái gì ngượng ngùng? ta muốn để cho bọn họ nhìn một chút, ta nắm giữ một cái thiên sứ. . ."

". . ."

Diệp Tiểu Nhu một hồi trầm mặc, ngay sau đó gương mặt càng ngày càng đỏ, đến cuối cùng, đã xấu hổ một con chôn ở nam nhân trước ngực, cả người cũng bơ mềm nhũn ra.

"Khác (đừng) dỗ ta. . . chúng ta ăn cơm có được hay không. . . lại tiếp tục như thế, ta. . . ta thật muốn nhiệt sốt. . ."

Tần Xuyên thấy nữ hài rốt cuộc vui vẻ, cười ha ha một tiếng, cũng sẽ không nhiều trêu chọc nàng, bắt đầu dùng cơm.

Chờ sau bữa cơm chiều, Tần Xuyên để cho Diệp Tiểu Nhu trước quan tâm chính mình đi làm việc, hẳn mượn cơ muốn tìm mấy người bằng hữu họp gặp, rời đi trước quán rượu.

Đến quán rượu bên ngoài, sắc trời đã tối, Tần Xuyên lên một chiếc xe taxi sau, báo rồi một cái địa chỉ.

Địa chỉ này không đặc biệt địa phương, chính là Ed Leah tối nay hạ thấp một cái cảnh biển biệt thự, ở vào mười km ra ngoài bãi biển.

Ngay từ lúc Ed Leah rời đi phòng ăn lúc, Tần Xuyên liền dùng điện thoại di động theo dõi nàng xe.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 619: Lợi Dụng Lúc Người Ta Gặp Khó Khăn

0 619

Có Diệp Tiểu Nhu tại chỗ, Tần Xuyên hoặc nhiều hoặc ít, cũng phải bần khổn nhiều hơn một chút.

Hơn nữa việc trải qua nhiều lần như vậy sinh sinh tử tử rèn luyện, hẳn tâm tính cũng đã thu liễm rất nhiều, lỗ mãng khoe tài, cũng không thể giải quyết vấn đề, rất nhiều chuyện, vẫn còn cần cân nhắc cẩn thận sau, dùng suy nghĩ giải quyết tương đối thích hợp.

Dù sao, giống như Man Vương, Vu Vương loại người kia vật, cũng không có chân chính trên đời này đi ngang, hẳn Tần Xuyên lại có tiền đồ, cũng không khả năng với trang viên chính diện giao phong.

Cho nên các loại (chờ) nghĩ rõ phương án ứng đối sau, Tần Xuyên dự định đem đó lại gặp lại Ed Leah.

Xe taxi lái đến khoảng cách mục đích còn lại một km, Tần Xuyên liền xuống xe, bởi vì hẳn biết Hoàng Kim Sư Tử đoàn lính đánh thuê người, nhất định sẽ ở hơn 500 mét phạm vi đáng vẻ nằm phòng, nếu không lời nói, Ed Leah cũng sẽ không chọn loại này cách xa thị khu biệt thự, chính là vì thuận lợi bảo vệ mình.

Bất quá, loại này phòng ngự đối với Tần Xuyên mà nói, cơ bản hình đồng hư thiết, đơn giản chính là đi vào trước, sẽ bị Ed Leah biết trước mà thôi, bọn họ cũng không cách nào ngăn trở mình.

Đang lúc Tần Xuyên xa xa đã có thể xuyên thấu qua bóng đêm, thấy bên kia

một Trảng độc lập tầng ba biệt thự thời điểm, phía trước nhưng là đột nhiên xuất hiện một ít tình trạng!

Ở biệt thự kia phía trước trên mặt biển, chẳng biết lúc nào tới một chiếc độ lại pháo đĩnh, hướng biệt thự kia phụ cận liền điên cuồng nổ súng!

"Rầm rầm rầm! ! —— "

Từng cái một cao bạo đạn, từ kia độ lại pháo đĩnh thượng bắn ra, mặc dù chuẩn tâm chưa ra hình dáng gì, nhưng cũng rơi xuống biệt thự bốn phía.

Chỉ thấy biệt thự kia chỗ ấy ánh lửa nổi lên bốn phía, liên tục địa vài chục lần nổ mạnh, làm cho cả biệt thự chu vi hơn trăm mét đều được một cái biển lửa!

Tần Xuyên bộ dạng sợ hãi cả kinh, biết tình huống không đúng, vội vàng bước nhanh như gió, thi triển Kinh Công thật nhanh chạy tới.

Hoàng Kim Sư Tử đoàn lính đánh thuê ba mươi mấy số hiệu Dong Binh, toàn bộ đều đã lui về đến biệt thự chỗ ấy, nhưng bên ngoài biệt thự vây, đã có mười mấy bộ Dong Binh thi thể, bị tạc đả hoàn toàn thay đổi.

Còn lại hơn mười người Dong Binh, nghĩ hết biện pháp mà đem Ed Leah từ trong phòng hộ tổng đi ra.

Nhưng vào lúc này, kia pháo đĩnh đã cập bờ, bảy tám cái nam tử áo đen, nhảy trên bờ biển, hướng Ed Leah một nhóm đuổi theo.

Không đợi Ed Leah đoàn người lên xe, đám kia nam tử áo đen liền xa xa bắt đầu cầm súng trường bắn càn quét, kia mấy chiếc còn lại lôi khắc tất tư SUV cũng không trải qua chống đạn độ lại, không mấy cái liền toàn bộ đánh thành phế đồng lạn thiết, thậm chí còn có một chiếc bởi vì đánh bề bình xăng mà phát sinh nổ mạnh, lại lần nữa nổi lên rồi hai cái Dong Binh.

Ed Leah kinh hoàng bị bảy tám cái thủ hạ bảo vệ ở bên trong, khó có thể tin nhìn hướng bọn họ đi tới một đám người quần áo đen.

"Là người! ? người còn sống? !"

Đám người áo đen kia đầu lĩnh, trên mặt còn bị thương sẹo, da thịt đen không ít, nhưng vẫn có thể nhận ra, chính là ban đầu bị ném bỏ ở Xu-Đan Hắc Trùng!

Hắc Trùng cầm trên tay súng trường ném một cái, cười gằn tiến lên phía trước nói: "Không nghĩ tới chứ ? Ed Leah tiểu thư, ta Hắc Trùng đại nạn không chết, hơn nữa còn thần cơ diệu toán, biết người chắc chắn sẽ tới tham dự Tiềm Long đại hội, bắt được người xuất hành thời cơ!"

Ed Leah trong mắt tỏa ra ánh lửa, lạnh lùng nói: "Người cũng đã biết, người làm như vậy, là đang ở hướng trang viên khiêu khích!"

"Hừ, ta đương nhiên biết", Hắc Trùng toét miệng nói: "Nhưng là, người cái này hèn hạ nữ nhân, người cũng đã biết, ta là thế nào ở mảnh này mưa bom bão đạn trên thảo nguyên sống sót mà đi ra ngoài! ?

Ta cũng sớm đã đem sinh tử ném chi ngoài suy tính, sống sót, chính là vì mang theo ta đây bày tốt huynh đệ, tới tìm người báo thù!"

Ed Leah sắc mặt âm tình bất định, "Hắc Trùng, cõi đời này không có Vĩnh Hằng địch nhân, chỉ có Vĩnh Hằng lợi ích. . . nếu như người lại tiến lên một bước, người liền hoàn toàn không có đường quay về rồi!"

"Người liền bỏ bớt người miệng lưỡi đi, ban đầu ta chính là tin người, làm bây giờ mất tất cả! người căn bản cũng không có nghĩ tới, đem chúng ta bất cứ người nào, tiến cử cho trang viên các chủ nhân! người một mực đang lợi dụng ta, bao gồm Cha ta, muội muội ta, tất cả đều là người quân cờ!"

Hay là đám bọn hăn cơ trí, thật sớm nhìn thấu người bản chất, rời đi trang viên, đầu phục Vu Sư hiệp hội, nhưng ta lại còn ngây ngốc bị người lừa bỡn đến cuối cùng. . ." Hắc Trùng sắc mặt u buồn, cắn răng nghiến lợi.

"Người giết ta, đối với người không chỗ tốt gì, nhưng nếu như người lúc đó

dừng lại, lúc đó dừng lại, ta bảo đảm cho người cùng dưới tay người, toàn bộ phương diện kinh tế bồi thường, người coi như không vì mình nghĩ, cũng vì người dám này trung thành thủ hạ suy nghĩ một chút", Ed Leah thử khích bác.

Có thể Hắc Trùng giễu cợt nói: "Người cho rằng là, chúng ta còn sẽ tin tưởng người? trang viên nhân tuyến có mặt khắp nơi, chúng ta cầm nhiều tiền hơn nữa, quay đầu lại vẫn là chết. . .

Nhắc tới, Ed Leah tiểu thư, đây cũng là Thượng Thiên nhất định. . . nếu như không phải là người mời ta, đi Hawaii, để cho ta gặp được người tướng mạo, ta muốn báo thù cũng còn không tìm được người đâu" .

Hắc Trùng càng nói, trên mặt sát khí càng nặng.

Ed Leah biết, Hắc Trùng là sát ý đã định, với là để phân phó đạo: "Giết chết hần!"

Ra lệnh một tiếng, còn lại mấy cái Hoàng Kim Sư Tử Dong Binh, như sói đói điều động, hướng Hắc Trùng đám người công tới.

Thừa dịp này không còn một mống khe, Ed Leah mình thì là chạy về phía phía sau cùng còn sót lại một chiếc xe Bentley, nhờ có thiết kế chống đạn, Bingley vẫn có thể sử dụng.

Mặc dù những lính đánh thuê này tác chiến tư chất cao siêu, tinh thông đủ loại vũ khí, nhưng Hắc Trùng dù sao cũng là một tên đến gần cao cấp Tiên Thiên Vũ Giả, lại có Thiên Huyền Băng Ngưng bàng thân, một khi gặp phải loại này đánh cận chiến, bọn lính đánh thuê không chiếm được ưu thế chút nào.

Chỉ thấy Hắc Trùng hai đòn Băng Ngưng Chưởng đánh ra, thì có hai cái Dong Binh trúng chiêu ngã xuống đất, bị hãm hại mộ thủ hạ cầm thương kích ngã xuống.

Nhìn đang chạy hướng xe Bentley nữ nhân, Hắc Trùng đầu lưỡi liếm môi một

cái, "Còn muốn chạy?"

Hắn phi thân lên, một cước đạp vỡ một cái Dong Binh đầu sau, trực tiếp cướp ở Ed Leah trước, chặn lại nàng.

"Chậc chậc. . . trang viên các đại lão bản Ngàn chọn Vạn chọn đi ra người đại diện, mỹ lệ cơ trí Ed Leah tiểu thư, người khả năng vạn vạn không nghĩ tới, lại thua ở chúng ta như vậy một đám tiểu nhân vật trên tay đi. . ."

Hắc Trùng cười tà, từng bước một đến gần Ed Leah, "Người yên tâm, ta không sẽ lập tức giết người. . . ta muốn cùng huynh đệ của ta môn, đồng thời luân tiêm người, đem người tôn nghiêm, người cao ngạo, người hết thầy đều đánh nát!

Ta muốn đem người này một con xinh đẹp tóc vàng, một cái một cái địa kéo xuống tới! xé người da đầu, đào hết người cặp mắt. . ."

Theo Hắc Trùng càng ngày càng đến gần, Ed Leah rốt cuộc bắt đầu sợ hãi.

Nàng thật ra thì lần này vốn có thể không cần tự mình tới, nhưng nàng biết Tần Xuyên sẽ tới sau, đã muốn làm mặt hung hãn làm nhục một chút Tần Xuyên, sau đó cũng dự định đi Man Vương, Vu Vương trước mặt, mượn trang viên cường đại hậu trường, lấy le một chút thực lực.

Nếu như là lẽ thường mà nói, những cao thủ này, cũng không dám đối với nàng động thủ, có thể hết lần này tới lần khác, Hắc Trùng đám này người báo thù, nhưng là không muốn sống!

"Người. . . người đừng tới đây!"

Ed Leah vừa quay đầu lại, phát hiện mình thủ hạ toàn bộ bị giết, trong lòng bắt đầu tuyệt vọng, sắc mặt trắng bệch.

Nhưng Hắc Trùng làm sao nghe nàng, mặt đầy hưng phấn đến vạn vạn nụ cười, cười ha ha đến, hướng Ed Leah nhào tới!

Nhưng vào lúc này, một đạo kiếm khí màu xanh giống như phá vỡ đêm tối Lưu Tinh, từ Hắc Trùng trước mặt, sai một ly địa lướt qua!

Hắc Trùng cả người sợ ra mồ hôi lạnh, vội vàng quay ngược lại, hướng bên cạnh nhìn lại.

"Kiếm. . . Kiếm Ma? !" Hắc Trùng khó có thể tin kêu lên, hẳn không biết tại sao Tần Xuyên sẽ xuất hiện.

Ed Leah vốn là cũng mặt xám như tro tàn rồi, có thể quay đầu nhìn lại, phát hiện là Tần Xuyên, nàng lại cảm thấy gặp được "Thượng Đế" !

"Tần tiên sinh! nhanh! mau giết hắn! hắn là con trai của Hắc La Sát Hắc Trùng! hắn đã từng đối với (đúng) thê tử người bất lợi!" Ed Leah phản ứng rất nhanh, nàng biết nói Liễu Hàn Yên dễ dàng kích thích Tần Xuyên tức giận.

Có thể Tần Xuyên một mực đang âm thầm quan sát hết thảy các thứ này, làm sao bị nàng dễ dàng liên thiêu toa đến làm thương sử, ngoạn vị cười nói: "Ed Leah tiểu thư, mặc dù ta theo Hắc Trùng có thù oán, nhưng thật giống như quan hệ với người cũng không thật tốt a, ta dựa vào cái gì phải giúp người?"

Ed Leah sắc mặt cứng đờ, trong lúc nhất thời không biết rõ làm sao nói.

Hắc Trùng chính là khẩn trương bất an đạo: "Kiếm Ma, để cho ta giết Ed Leah, nỗi oan ức này ta tới vác, chúng ta từ nay nước giếng không phạm nước sông, khỏe không! ?"

Tần Xuyên không để ý tới hắn, mà là tiếp tục đối với nữ nhân này đạo: "Người muốn ta cứu người sao?"

Ed Leah nghe một chút, lập tức gật đầu, "Ta không thể chết được!"

"Được, vậy người quỳ xuống, dập đầu, thật tốt yêu cầu ta", Tần Xuyên hí ngược cười nói.

Ed Leah sửng sốt một chút, ngay sau đó trên mặt lộ ra phần uất cùng không cam lòng thần sắc, "Đường đường Kiếm Ma, cứ như vậy lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn? khi dễ một cái cần giúp đỡ nữ nhân?"

"Ta không nghe được người cầu khẩn", Tần Xuyên quay đầu đi chỗ khác, căn bản không hề bị lay động.

Ed Leah trong mắt hạ xuống khuất nhục nước mắt, ánh lửa tăm ảnh ánh bên trong, nàng biểu tình thống khổ mà giãy giụa.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 620: Phú Quý Cùng Nghèo Khó

0 620

Cuối cùng, nữ nhân nói như đinh chém sắt: "Ta sẽ không hướng người quý xuống, cũng sẽ không cầu xin người viên thủ, ta Ed Leah, sẽ không trước bất kỳ ai thần phục!"

Tần Xuyên cười nói: "Người không cảm thấy như vậy ngôn từ rất buồn cười sao, người không phải là vẫn luôn ở hướng trang viên những chủ nhân kia môn hiệu mệnh sao?"

"Ta vì bọn họ công việc, bởi vì bọn họ có ân cùng ta, trả lại cho ta hồi báo, đây là các loại (chờ) gạch giao dịch. nhưng ta với người không có giao dịch khả năng, ta có ta lý tưởng, ta tôn nghiêm, cái này so với tính mạng của ta quan trọng hơn!" Ed Leah ngạo nghễ nói.

"Ha ha ha ha! thật là cái ngu nữ nhân ngu xuẩn!" Hắc Trùng mừng rỡ, "Nếu như vậy, người sẽ chết ở nơi này đi! đem người đồng thời kéo vào Địa Ngục, ta chết cũng đáng!"

Nói xong, Hắc Trùng ngưng tụ lại một Băng Ngưng Chưởng, phải đánh hướng Ed Leah.

Ed Leah nhắm hai mắt, lộ ra vẻ khinh thường mà không sợ nộ cười.

Mười mấy giây đi qua, Ed Leah phát hiện mình cũng không có chết, nàng mở mắt ra, lộ ra mấy phần vẻ ngoài ý muốn. . .

Nàng dôi mắt bốn phía, chỉ thấy Hắc Trùng cùng còn lại vài tên thủ hạ của hắn, toàn bộ đã đầu người rơi xuống đất!

Tần Xuyên mặt đầy cười quái dị địa đứng ở trước người của nàng, "Tốt lắm, bây giờ ta cũng có ân với người" .

Ngay mới vừa rồi, Tần Xuyên trực tiếp dùng một chiêu Trảm Không cùng một bước Thập Sát kiếm ý, sắp tối mộ đám người đánh chết, mau để cho Hắc Trùng bọn người không phản ứng kịp.

"Tại sao. . ." Ed Leah nghi ngờ nhìn nam nhân, "Người cho rằng là, cũng bởi vì người cứu ta, ta sẽ cảm tạ ân đức? ta cũng không yêu cầu người cứu ta, cho nên cái này cũng không có thể để cho ta làm ra cái gì bảo đảm" .

Tần Xuyên gật đầu một cái, nhìn bốn phía vây biển lửa, "Nơi này không tiện lắm rồi, chúng ta chuyển sang nơi khác trò chuyện một chút" .

Tần Xuyên vừa nói, tự nhiên ngồi vào chiếc kia còn sót lại xe Bentley, còn hướng Ed Leah ngoắc ngoắc tay: " Này, người chung quy không nghĩ ở một vùng phế tích bên qua đêm chứ ?"

Ed Leah do dự một chút, ngồi vào trong xe.

Xe Bentley rời đi kéo dài đường ven biển, hướng thị khu phương hướng tiến phát.

Tần Xuyên mở ra máy thu thanh, trong xe thả nổi lên nhịp điệu nhẹ nhàng Samba vũ khúc, thật ra khiến bầu không khí trở nên buông lỏng một ít.

"Người muốn mang ta đi thì sao?" Ed Leah hỏi.

Tần Xuyên cười nói: "Ta làm sao biết người muốn đi đâu, chính người liên lạc người khác a, người nên có không ít thủ hạ, để cho bọn họ đến đón người thôi" .

"Người không tính bắt giữ ta?" Ed Leah kinh ngạc nói.

Tần Xuyên hỏi ngược lại: "Ta tại sao phải buộc cầm người? cho chính ta thêm phiền toái sao?"

Ed Leah càng ngày càng khó hiểu, không hiểu nổi người đàn ông này rốt cuộc đang suy nghĩ chút gì, "Người mới vừa rồi tại sao thay đổi chủ ý cứu ta?"

"Ta từ vừa mới bắt đầu liền định cứu người, bởi vì người chết đối với ta cũng không chỗ tốt", Tần Xuyên đạo.

Ed Leah sửng sờ, "Tại sao?"

"Người chết, trang viên vẫn còn, bọn họ vẫn sẽ chọn một người thay mặt đi lên, đến lúc đó, ta lại phải lần nữa làm rõ ràng người đại lý kia là ai.

So sánh với không biết ẩn bên trong địch nhân, ta thà người một mực ở lại trang viên, ít nhất từ mới vừa rồi tình huống phán đoán, người chính là cái có điểm mấu chốt người", Tần Xuyên cười nói.

Ed Leah bỗng nhiên tỉnh ngộ, mấy phần tự giễu đạo: "Nguyên lai người là đang thử thăm dò ta? ta rất ngạc nhiên, nếu như ta quỳ xuống van người, người sẽ như thế nào?"

Tần Xuyên khẽ cười nói: "Ta không sợ cùng hung cực ác người, cũng không sợ âm hiểm xảo trá người, càng không sợ tu vi rất cường đại người, sợ là sợ, ta đối diện là một cái không có chút nào ranh giới cuối cùng người.

Nếu như người là một cái vì còn sống, có thể khom lưng khụy gối, buông tha toàn bộ tôn nghiêm, nói quỳ liền quỳ, nói dập đầu liền dập đầu nữ nhân, ta đây coi như cứu người, người cũng chắc chắn sẽ không có bất kỳ cảm ơn lòng.

Đương nhiên rồi, ta cũng không phải muốn người cảm ơn ta. nhưng là, người nếu có thể vì còn sống, hưởng ta quỳ xuống, vậy thì ý nghĩa người có thể vì rồi còn sống, bán đứng bất luận kẻ nào, làm bất kỳ táng tận lương tâm chuyện.

Không có một người tự mình, chỉ biết là hám lợi người, rất nguy hiểm, cũng không có tồn tại ở thế gian cần phải" .

"Người sẽ giết ta?" Ed Leah hí mắt.

Tần Xuyên gật đầu: "Nếu như người mới vừa rồi quỳ xuống, ta sẽ giết người, ta không thích với một cái không có chút nào ranh giới cuối cùng người đánh cò. . . chớ nói chi là hợp tác" .

"Hợp tác?" Ed Leah một trận kinh ngạc, "Người nghĩ theo ta hợp tác?"

Tần Xuyên nhún vai một cái, "Nếu không người cho rằng là, ta đại buổi tối chạy đi người nơi đó, tìm người là làm gì? ta muốn giết người, sớm giết người rồi" .

Ed Leah suy nghĩ một chút, thật giống như quả thật như thế, Tần Xuyên nếu muốn để cho nàng chết, căn bản không cần phải xuất hiện, các loại (chờ) Hắc Trùng đem nàng giết, hẳn lại chém giết Hắc Trùng, tương đương với mượn đao giết người, hẳn còn bớt chuyện.

Nhưng là Tần Xuyên đứng dậy, đây không thể nghi ngờ là chứng minh, hẳn từ vừa mới bắt đầu cũng chưa có ác ý.

Ed Leah nghĩ lại, cảm giác mình lúc ấy hay lại là khẩn trương, không có làm ra rõ ràng nhất phán đoán, lại còn bị nam nhân cho đùa bỡn đem.

Nàng có chút không cam lòng, cho tới nay, nàng cảm giác mình trí lực coi như không phải là quan trọng hàng đầu, chắc cũng là đương thời đứng đầu.

"Nói đi, xem ở người đã cứu ta phân thượng, ta nghe nghe người kế hoạch hợp tác", Ed Leah một tay chống giữ gò má, cũng không gấp tìm thủ hạ tới đón nàng.

Tần Xuyên chính là hỏi trước: "Ed Leah tiểu thư, hoặc có lẽ là gọi người san

Mạn Toa - Glover tiểu thư, người đã có lý tưởng mình, chính mình giữ vững, kia ở ta nói kế hoạch hợp tác trước, ta có thể nghe một chút người lý tưởng là cái gì không?"

"Người phải biết chuyện này để làm gì?" Ed Leah buồn bực.

"Ta biết đạo người mục tiêu, mới có thể nói lên cho người hài lòng tiền đặt cuộc", Tần Xuyên toét miệng cười nói.

Ed Leah hí mắt một cái, cảm thấy cũng có đạo lý, do dự một hồi, sửa sang lại suy nghĩ, đạo: "Người nếu biết ta vốn tên là, chẳng lẽ còn không biết ta bối cảnh sao?"

"Ta chỉ biết là, người có người ca ca, hình như là bị nước Mỹ cảnh sát bắn chết, lúc ấy còn có qua một đoạn tân văn, chỉ trích những thứ kia cảnh sát bạo lực chấp pháp. . .

Còn lại, chính là người người nhà là từ Italy Sicily di dân đến nước Mỹ, người có Stanford đại học năm cái bằng Thạc sĩ, từng tại phố Wall công việc qua một đoạn thời gian, không sai biệt lắm cứ như vậy. . ." Tần Xuyên đúng sự thật nói.

Ed Leah ngoạn vị liếc hẩn liếc mắt, "Người đảo điều tra rất cẩn thận, thật là tò mò, người tình báo là từ đâu lấy được" .

"Ở chúng ta trở thành toàn diện chiến lược đồng bạn hợp tác trước, cái vấn đề này ta không có trả lời người", Tần Xuyên nghiêm trang nói.

Ed Leah cũng không có vấn đề, trong mắt lóe lên một vệt năm tháng thời gian phí thời gian về, đạo: "Người nói không sai. . . nhưng người còn không biết một ít chuyện.

Phụ thân ta là cái tửu quý, hẩn đánh mẫu thân của ta, không làm việc cho giỏi, ở ta lúc rất nhỏ hẩn liền rượu cồn trúng độc, ở một mùa đông, rớt ở đường

sắt bên chết cồng.

Mẫu thân của ta vì nuôi tử muội chúng ta, làm ứng. cho đòi cô gái, mà ca ca ta, vì cho ta kiếm học phí, hẳn gia nhập ma túy đội, giúp bọn hẳn ở trường học bán ma túy.

Nhưng bởi vì chúng ta là di dân, lại đang khu dân nghèo sinh hoạt, mẹ lại là một mọi người đều biết Kỹ. nữ, làm ca ca ta bị cảnh sát bắt sau, hẳn liền bị trực tiếp tại chỗ đánh, đánh nửa chết nửa sống.

Ca ca ta phản kháng, đâm kia cảnh sát liền trực tiếp cầm bá súng hẳn đánh gục, nói ca ca ta đánh cảnh sát. . ."

Ed Leah trong mắt lóe lên một tia trong suốt, "Ca ca ta trước khi chết, trong túi quần áo, còn chứa chuẩn bị cho ta học phí tiền. . . ta đương nhiên không cho là, hẳn ma túy là nhiều lựa chọn chính xác, nhưng hẳn chẳng qua là một lòng muốn cho ta cùng tử tử đi học cơ hội, để cho chúng ta sẽ không cả đời, đợi ở đó một thối con chuột cùng con gián đầy đất đi địa phương rách."

"Cho nên người sau đó, giúp ca ca người báo thù, giết mấy cái chấp pháp cảnh sát?"

"Đúng", Ed Leah cười lạnh nói: "Ta từ Stanford sau khi tốt nghiệp đại học, ở phố Wall gió đầu công ty đi làm, ta có máy tính công trình bằng Thạc sĩ, thật ra thì chính là vì đen vào những cảnh sát kia cùng năm đó cái đó quan tòa máy tính, tìm tìm bọn hẳn xương sườn mềm. . ."

Bất luận kẻ nào đều có chính mình nhược điểm, coi như hẳn không có, người nhà bọn họ cũng sẽ có. ta để cho những cảnh sát kia cùng quan tòa, từng cái mất đi tài sản, lại mất đi danh dự, cuối cùng. . . lại muốn sát thủ tiêu diệt bọn họ.

Chỉ bất quá, ta nghĩ rằng đặc quá ngây thơ rồi, lợi hại hơn ta Hacker quá nhiều, rất nhanh thì có chính phủ Hacker, phát hiện phía sau là ta đang khống chế những thứ này, ta bị dẫn độ."

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, đạo: "Là trang viên người cứu người?"

Ed Leah gật đầu, "Trang viên một mực yên lặng mặc quan sát bọn họ nhìn trúng người đại diện, cuối cùng ở trên cao trăm cái người được đề cử bên trong, chọn rồi ta. bọn họ phái người thứ nhất, sở cảnh sát liền trực tiếp thả ta, mà điều tra cùng dẫn độ ta nhóm kia Cảnh Thám, thậm chí bao gồm quan phương Hacker, cũng trực tiếp từ bốc hơi khỏi thế gian rồi.

Không có bất kỳ người nào, dám đưa ra nghi vấn, không có bất kỳ một nhà truyền thông, dám báo cáo những chuyện này."

Ed Leah ánh mắt sáng quắc mà nói: "Đến một khắc kia, ta rốt cuộc hiểu rõ một cái đạo lý. . . trên đời này, căn bản không tồn tại cái gì thiện ác, có chăng qua là mạnh và yếu, phú quý cùng nghèo khó.

Cái gọi là chân lý, cái gọi là chân tướng, chỉ có thể tôn trọng giàu có, cường đại người, người yếu căn bản không tư cách than phiền bất công xã hội, chỉ có thể tự trách mình nhỏ yếu.

Giống như, người không thể trách một người, giết chết một con kiến, không phải là bởi vì người quá tàn nhẫn, mà là bởi vì con kiến quá nhỏ bé, nhỏ yếu đến có thể bị coi thường. . ."

Nói tới chỗ này, Ed Leah mấy phần hí ngược nhìn Tần Xuyên đạo: "Kiếm Ma các hạ người giết người đếm không hết, mới có thể lãnh hội, ta nói là ý gì đi."

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 621: Ta Có Một Cái Mơ Ước

0 621

Tần Xuyên nhưng là cũng không có cười ý, hần suy nghĩ một hồi, hỏi "Người biết là cái gì chung nhau nguyên nhân, để cho năm ngoái có tám triệu người từ trên địa cầu Tử Vong sao?"

Ed Leah mắt lộ ra nghi ngờ, lắc đầu một cái.

Tần Xuyên đạo: "Bệnh ung thư. cũng chính là, nhỏ như cho người căn bản không nhìn thấy tế bào ung thư."

Được yêu quý đức Leah không nói, Tần Xuyên tiếp tục nói: "Ta cũng không muốn phản bác người nhân sinh lý niệm, nhưng ta chỉ nghĩ (muốn) nói cho người biết, ta chưa từng xem thường bất kỳ một cái nào bị ta giết chết người.

Chúng ta Hoa Hạ có câu cách ngôn, kêu 'Ngàn dặm chi đê bị hủy bởi ổ kiến'. ta nghĩ rằng lấy người chỉ số thông minh hần rất dễ dàng minh bạch là ý gì.

Có lẽ theo ý của người, trang viên là không sơ hở nào để tấn công, là trên đời cường đại nhất quái vật, bọn họ có thể cấp cho người muốn hết thảy, nhưng là. . . chưa chắc ta lại không thể cho người" .

Ed Leah có chút hăng hái mà nói: "Ta chỉ nói ta đi qua, còn chưa nói ta lý tưởng, làm sao người biết người có thể cho ta?"

"Ta biết người đang ở đây gần đây gia nhập Đảng Cộng Hòa, chuẩn bị tuyển chọn Washington DC nghị viên, người đơn giản chính là muốn tiến vào Quốc Hội, trở thành nước Mỹ giai cấp thống trị, chân chính bước vào xã hội thượng

lưu, không phải sao?" Tần Xuyên đạo.

Ed Leah khinh thường cười khẽ một tiếng, " Xin lỗi, người đoán sai rồi, mặc dù ta dự định tuyển chọn nghị viên, nhưng ta cũng không muốn đi Quốc Hội."

"Vậy người muốn đi đâu?"

"Nhà Trắng", Ed Leah dứt khoát đạo.

Tần Xuyên sững sờ, "Người muốn làm Ngoại Trưởng?"

Ed Leah một bộ chán ghét thần sắc, "Chẳng lẽ trong mắt người, ta cũng chỉ có như vậy điểm hoài bão?"

Tần Xuyên khóe miệng co quắp một trận, không dám tin lại lần nữa thật sâu nhìn vàng này phát mỹ nhân liếc mắt, "Người sẽ không nói cho ta. . . người muốn làm tổng thống nước Mỹ chứ ?"

"Nước Mỹ trong lịch sử vị thứ nhất nữ tính di dân Tổng thống, danh hiệu này cũng không tệ lắm", Ed Leah mặt đầy mong đợi.

"Người mục tiêu này. . . có chút xa xôi a", Tần Xuyên không khỏi cười khố, đây đúng là hẳn không nghĩ tới, ai ngờ nữ nhân này đã tâm to lớn như vậy.

Ed Leah mặt đầy tự tin nói: "Bất kỳ qua loa cho xong chuyện, tùy theo hoàn cảnh, đều là ngốc nghếch, không có năng lực người, mới sẽ không làm kế hoạch lâu dài" .

Nói tới chỗ này, Ed Leah ngoạn vị hỏi "Ta đã nói ra ta lý tưởng rồi, Kiếm Ma các hạ, người có thể xuất ra cái gì tiền đặt cược, lại phải cùng ta tiến hành cái dạng gì hợp tác đây?"

Tần Xuyên tâm lý than thầm, nữ nhân này thật đúng là khăng khăng cùng tự tin đến một loại cực hạn, khẽ mỉm cười nói: "Tiền đặt cược phương diện, người không cần lo lắng, ngược lại người là muốn đi làm Nhà Trắng lão đại, không

phải chúng ta Hoa Hạ Nhất Hào thủ trưởng, về phần trong hợp tác cho. . ."

Xe Bentley ở Thánh Marta trên xa lộ vòng vo một vòng lại một vòng, không biết đến, trong xe hai người nói những gì.

...

Hôm sau.

Khoảng cách Tiềm Long đại hội khai mạc một ngày trước, Tần Xuyên ở trong tửu điểm sáng sớm đứng lên, liền đi phòng ăn dưới lầu ăn điểm tâm.

Cũng chính là hôm nay, Đường Vi sẽ mang Bất Tử Điều công hội người, cũng đi tới nơi này, với hẳn hội họp.

Mặc dù nói Tần Xuyên lần này tới Tiềm Long đại hội hiện nay, thuần túy là vì Thần Vật, nhưng đây chỉ là Tiềm Long đại hội tiền thưởng.

Tiềm Long đại hội chủ yếu hiện nay, hay là để cho thế giới ngầm thế lực khắp nơi, chung nhau thảo luận một vài vấn đề.

Tựa như cùng Liên Hợp Quốc trong đại hội đủ loại quốc gia, có mâu thuẫn liền điều hòa thảo luận, có ý hướng hợp tác liền tiến hành thương lượng, là một cái đạo lý.

Đường Vi nhậm chức Bất Tử Điều công hội hội trưởng sau, lần đầu tiên tham gia loại thịnh hội này, vẫn có chút coi trọng, nhưng vì thế hiện Bất Tử Điều bây giờ ở thế giới ngầm phân lượng, cũng phải đến thời khắc tối hậu mới tới.

Tần Xuyên nhìn địa phương tiếng tây ban nha báo chí, uống nước trái cây, rất là không lo lắng, vốn định ở trong tửu điểm chờ Đường Vi đám người, phỏng đoán đến Chu Phương Tình có thể hay không cũng đi theo từ Luân Đôn tới, nhưng không nghĩ, mới vừa ăn xong điểm tâm không bao lâu, liền nhận được Diệp Tiêu Nhu gọi điện thoại tới.

"Tần Xuyên Ca,! người. . . người đang ở đâu?" nữ hài thanh âm có chút bối rối.

"Ta ở quán rượu a, thế nào?" Tần Xuyên cũng không khỏi trong lòng rét một cái.

"Ta gặp ở nơi này chút phiền toái, người có thể hay không nhanh tới đây một chút. . ." Diệp Tiểu Nhu thanh âm nghe đều giống như muốn khóc.

Tần Xuyên lập tức không hỏi thêm nữa, hẩn vội vàng xác nhận nữ hài tọa độ sau, chạy gấp hướng quán rượu bên ngoài.

Bởi vì Diệp Tiểu Nhu bọn họ y tế trợ giúp điểm cùng quán rượu không xa, Tần Xuyên cũng không muốn ngồi xe lãng phí thời gian, giống như một trận gió chạy qua đường phố.

Khi đi tới cái đó y tế điểm thời điểm, chỉ thấy bên ngoài đã vây đầy không ít địa phương dân chúng, nghị luận âm ỉ địa vây nhìn cái gì.

Tần Xuyên vội vàng đẩy ra rồi đám người, đi vào nhìn một cái, nhất thời có chút ngoài ý muốn.

Chỉ thấy ngồn ngang trên đất địa nằm một đám nửa chết nửa sống trắng hán, nhìn trang phục, hẳn là nào đó cái dong binh đoàn người.

Những người này đều không ngoại lệ, bị người dùng tuyệt đối tính lực lượng đánh trúng thân thể một ít vị trí, mất đi năng lực hành động.

Mặc dù những người này nhìn chẳng qua là đau đớn không dứt, bi thương khóc rống cũng có, nhưng Tần Xuyên theo nghề thuốc mọc sừng độ nhìn, bọn họ bệnh tật rất trí mạng, đã cũng không thể khôi phục như lúc ban đầu, khả năng đều không thể động võ.

"Tần Xuyên Ca,!"

Sắc mặt còn hơi trắng bệch Diệp Tiểu Nhu, từ tạm thời xây dựng lều vải chỗ ấy chạy tới, ôm Tần Xuyên.

"Thế nào đây là?" Tần Xuyên cau mày nói.

"Những người này mới vừa rồi tới quấy rầy ta, còn xuất ra thương uy hiếp ta, ta mấy cái đồng nghiệp phải bảo vệ ta, nhưng đều bị bọn họ đá thương, ta vội vội vàng vàng gọi điện thoại cho người, còn tưởng rằng không còn kịp rồi. . .

Thật may Borr mạn thầy thuốc vừa vặn tới, hỏi người tin tức, hấn rất lợi hại, đem bọn họ đánh ngã hết rồi", Diệp Tiểu Nhu nói.

"Borr mạn thầy thuốc? !"

Tần Xuyên Âm kêu không tốt, bất chấp an ủi nữ hài, đã có nhiều chút cười khổ nhìn về lều vải chỗ ấy.

Quả nhiên, vóc người khôi ngô như ngọn núi nhỏ Borr Gai tác, đã dùng sắc bén tựa như đao ánh mắt, theo dõi hấn.

"Hắc hắc. . . này", Tần Xuyên hơi lộ ra cười xấu hổ đến.

Diệp Tiểu Nhu cũng không biết hai người sớm nhận biết, vào lúc này kinh hồn đã định, quay đầu cười nói: "Borr mạn thầy thuốc, đây chính là chúng ta phía sau màn người quyên tặng, cũng là ta người yêu Tần Xuyên. chúng ta vốn đều là hấn cho, ngày hôm qua không có thể giới thiệu cho người nhận biết" .

Chu vi y tế đoàn đội người nghe một chút, cũng giật mình nhìn Tần Xuyên.

Bọn họ rất nhiều người cho là, Diệp Tiểu Nhu người yêu có tiền như vậy, nhất định là một người trung niên loại, không nghĩ tới còn trẻ như vậy.

Borr Gai tác đi tới Tần Xuyên trước mặt, đưa tay, "Rất hân hạnh được biết người, Tần Xuyên tiên sinh" .

Tần Xuyên biết, hắn thì không muốn tiết lộ chính mình thế giới ngấm thân phận, vì vậy cũng cứng đờ với hắn bắt tay một cái, "Xin chào, Borr mạn thầy thuốc" .

"Ta có không ít lời nói muốn hỏi một chút người, có thời gian theo ta đơn độc nói một chút sao?"

Mặc dù là câu nghi vấn, nhưng Borr Gai tác giọng, cũng không giống như có thể cự tuyệt.

Tần Xuyên tâm lý khổ, nhưng là không nói ra miệng, trong đầu nghĩ chẳng lẽ sẽ bị đánh đi. . . chính mình bình thường là đánh người khác, nhưng Borr Gai tác, thật không đánh lại a!

"Dĩ nhiên có thể, chúng ta đi thì sao?" Tần Xuyên bất đắc dĩ cười nói.

Borr Gai tác đầu tiên là quay đầu hướng Diệp Tiểu Nhu đạo: "Diệp tiểu thư, nơi này chuyện, ta đã báo cảnh sát, đám người này giao cho cảnh sát liên có thể, người tiếp tục công việc đi, ta và người người yêu đi tìm một chỗ trò chuyện một chút" .

Diệp Tiểu Nhu cũng không nghi ngờ gì, cười gật đầu: " Được a ! thật là cảm ơn Borr mạn thầy thuốc, ngài võ thuật thật rất lợi hại!"

"Chẳng qua là ỷ vào sức mạnh đại thôi", Borr Gai tác rất khiêm tốn nói câu, sau đó nghiêng đầu đối với (đúng) Tần Xuyên đạo: "Đi theo ta" .

Nói xong, liền tự nhiên dẫn đầu đi nha.

Tần Xuyên rất không tình nguyện, nhưng chỉ có thể đi theo Borr Gai tác đi qua hai con đường, đi tới một cái nhà hai tầng lão Lô phòng.

Nơi này là quốc tế thầy thuốc tổ chức tạm thời văn phòng điểm, vì ứng đối ZIKA Virus, chính phủ cố ý cố gắng hiển ra tới.

Borr Gai tác có một gian chính mình phòng làm việc riêng, bên trong đầy số lớn y học sách vở cùng tài liệu.

Thằng đến đi vào phòng làm việc, Borr Gai tác cũng không nói gì, hấn từ trên bàn làm việc cầm lên một phần bệnh nhân tài liệu, đưa cho Tần Xuyên.

"Chẩn đoán một chút, bệnh nhân này làm sao chữa", Borr Gai tác nói mà không có biểu cảm gì.

Tần Xuyên buồn bực, "Có ý gì, đây là người nào ca bệnh?"

"Chúng ta quốc tế thầy thuốc tổ chức lại tiếp nối đủ loại nghi nan ca bệnh, đây chỉ là bản xứ một cái bệnh hoạn tài liệu, người không cần nhiều nghi", Borr Gai tác đạo.

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, "Người là muốn khảo sát ta y thuật?"

"Diệp tiểu thư nói người là một cái không nổi thầy thuốc, nhưng ta không tin, bởi vì ta chỉ nhìn thấy qua người giết người. cho nên, lần này người muốn chứng minh cho ta xem, người cũng có thể cứu người", Borr Gai tác trong ánh mắt mang theo hoài nghi.

Hiển nhiên, tại vị này truyền kỳ trong mắt cường giả, Tần Xuyên vết xấu loang lỗ, không chỉ có lạm sát kẻ vô tội, còn lưu luyện buội hoa, không là hàng tốt gì.

Nhưng là lần này, Tần Xuyên lắc mình một cái, đột nhiên thành siêu cấp nhà từ thiện, âm thầm làm nhiều như vậy chuyện tốt, cái này làm cho Borr Gai tác có chút gặp khó khăn, không biết rõ làm sao đối mặt cái này thanh danh vang dội nhân tài mới nổi.

Cho nên, hấn yêu cầu xác nhận một chút, Diệp Tiểu Nhu nói có đúng hay không thật, hết thầy các thứ này có phải hay không là Tần Xuyên với Diệp Tiểu Nhu hợp bọn, muốn lừa gạt hấn hảo cảm.

Tần Xuyên cũng đại khái đoán được này ý đồ, cười một cái tự giễu, đối với (đúng) loại này dò xét tương đối không nói gì, nhưng cũng không bài xích, dù sao xem bệnh là hãn hãn làm chuyện.

Hãn mở ra ca bệnh tài liệu túi, xuất ra bên trong văn kiện cùng đủ loại chụp tốt danh thiếp, nghiêm túc nhìn.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tôn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 622: Tân Thế Giới Cửa Chính

0 622

Nhìn ước chừng ba bốn phần chung, Tần Xuyên ánh mắt lộ ra một vệt suy tư thần sắc.

"Người có thể nhìn nhiều một chút, tránh cho nói nhảm", Borr Gai tác ánh mắt như điện đạo.

Tần Xuyên cười cười, "Cô gái này mặc có là tâm thất bên trong cách khuyết tổn, ta không biết các người làm qua màu sắc rực rỡ Sóng siêu âm giống y chang không có" .

Borr Gai tác gật đầu, đạo: "Có VSD SHUNT hiện tượng, phần trăm 25%, khuyết tổn ước chừng là một cm, người cảm thấy phải nên làm như thế nào giải phẫu?"

Tần Xuyên sau khi nghe xong, trực tiếp lắc đầu một cái, "Căn bản không cần chữa trị, càng không cần cái gì giải phẫu" .

"Cái gì?" Borr Gai tác sửng sờ, câu trả lời này để cho hắn phi thường ngoài ý muốn, "Người là không có nghe rõ ta lời nói sao? cũng là người căn bản không biết, người cũng đã biết, bình thường loại bệnh này, phần trăm 15% sẽ yêu cầu làm giải phẫu" .

"Là như vậy không sai, nhưng đó là bởi vì, ảnh hưởng tim chính sự lưu thông của máu dưới tình huống, mới yêu cầu.

Cô gái này không xuất hiện phổi tính cao huyết áp triệu chứng, hai nếp gấp

bên phải buồng tim cũng không phát hiện vấn đề, ba nếp gấp tới máu cũng không có nghịch lưu dấu hiệu, không phải sao?" Tần Xuyên hỏi ngược lại.

Borr Gai tác im lặng, như vậy nghe một chút, thật giống như đúng là nơi này, hãn và đồng nghiệp một mực cân nhắc là giải phẫu nguy hiểm, tuy nhiên cũng không cân nhắc qua, hoàn toàn không trị liệu loại khả năng này.

"Còn có một cái điểm mấu chốt", Tần Xuyên chỉ chỉ người nữ nhân kia tuổi tác, "Nàng mới 12 tuổi, theo nàng tuổi tác tăng trưởng, loại này khuyết tổn mang đến ảnh hưởng càng ngày sẽ càng tiêu, cho nên chỉ có thể dần dần chuyển biến tốt, sẽ không có vấn đề gì" .

Nói xong, Tần Xuyên đem tài liệu túi trả lại cho Borr Gai tác, cười nói: "Ta ý kiến chính là như vậy, Man Vương các hạ cảm thấy có thể được sao?"

Borr Gai tác sắc mặt phức tạp, hãn từ lần thứ hai thế chiến sau, vẫn học tập y dược kiến thức, mặc dù hãn học y thiên phú, xa không hãn luyện võ thiên phú cao, nhưng vài chục năm tích lũy, cũng đã là một tương đối xuất sắc thầy thuốc.

Nhưng hãn bây giờ lại phát hiện, trước mắt cái này hơn hai mươi tuổi người tuổi trẻ, không chỉ tu là hơn vượt xa hãn tuổi trẻ thời kỳ, ngay cả còn lại tài hoa, cũng tương đối cao.

Ở y học thượng, hãn thật đúng là không bằng Tần Xuyên tới chuyên nghiệp.

"Người nói rất có đạo lý, có hứng thú gia nhập chúng ta quốc tế thầy thuốc tổ chức sao?" Borr Gai tác hỏi.

Tần Xuyên ngạc nhiên, không khỏi cười nói: "Chuyện này. . . đây là muốn kéo ta vào nhóm sao? ngược ngừng a, ta có thể giúp người xem bệnh, nhưng ta cũng không muốn gia nhập cái gì tổ chức" .

"Hành nghề chữa bệnh tích đức, so với giết người kiếm tiền trọng yếu", Borr Gai tác đạo.

Tần Xuyên gãi đầu một cái, mặt đầy bất đắc dĩ: "Ta giết người chưa bao giờ vì kiếm tiền, ngài cũng nhìn thấy, ta kiếm tiền, đại đa số đều là cầm đi làm từ thiện rồi.

Chủ yếu bây giờ có rất nhiều chuyện phải làm, đều là liên quan tới ta một ít từ nhỏ không giải được tư tưởng, chờ ta đem mình chuyện kết, đến lúc đó đi đặt tổ chức giúp một chuyện, cũng có thể" .

Borr Gai tác trầm ngâm một hồi mà, hỏi "Ngày hôm qua, người là cố ý ẩn núp ta, mới không để cho Diệp tiểu thư dẫn người gặp ta?"

Tần Xuyên lững thững cười nói: "Ta là sợ Man Vương các hạ người hiểu lầm, ta thật không biết Tiểu Nhu nàng sẽ gặp phải người, ta sợ người cho rằng là, ta là cố ý để cho nàng đến gần người, lấy được hảo cảm" .

"Người cảm thấy, ta đã già nua đến, ngay cả chân thành cùng lừa dối cũng không phân rõ sao?" Borr Gai tác lạnh rên một tiếng.

Tần Xuyên xin lỗi cười ha hả, trong đầu nghĩ, quả đấm người ác như vậy, có một vạn nhất hẳn đều phải gặp tội a, kia dám mạo hiểm.

Borr Gai tác thở thật dài một cái, "Người để cho Diệp tiểu thư giúp người làm từ thiện, là lựa chọn chính xác, nàng đang dùng thật lòng làm việc thiện, mà không phải những ta đó gặp qua phú hào, rất nhiều chỉ là vì né tránh thuế di sản, hoặc là vì rửa tiền, mua danh chuộc tiếng" .

Tần Xuyên rất là tự hào, "Đó là dĩ nhiên, Tiểu Nhu tâm địa rất tốt, lúc trước ta chán nản thời điểm, cũng là nàng trước trợ giúp ta, cho nên ta đem tiền cho nàng cũng yên tâm" .

Borr Gai tác gật đầu một cái, ánh mắt lóe lên đạo: "Bất kể như thế nào, ta muốn thay không ít khó khăn người, bao gồm quê nhà ta phụ lão, cảm tạ người hành động. nếu như người có cần gì ta giúp người, người cũng có thể nói ra, nhưng là. . . nếu như không thể làm được, ta sẽ cự tuyệt" .

Tần Xuyên nghe một chút, nhất thời mừng rỡ nói: "Thật? ta đây có thể hỏi một chút, lần trước người ăn sâu trùng, rốt cuộc là ý gì sao? ta còn là không suy nghĩ ra, cái này cùng người lực chi áo nghĩa có quan hệ gì" .

Cái vấn đề này đã quanh quẩn trong lòng hắn rất lâu, đặc biệt là xem qua Cơ Vô Danh thi triển ra lực chi áo nghĩa, hắn thì càng thêm lòng ngứa ngáy.

Hắn không có một Thần Mộc thân thể, lại không hiểu lắm đặc lực đo vận dụng, này vẫn tương đối thua thiệt.

Borr Gai tác cổ quái nhìn hắn một hồi, đứng dậy, "Người đi theo ta" .

Tần Xuyên không ngừng bận rộn đi theo, theo Borr Gai tác ra cửa.

Hai người xuyên qua đường phố, lại lần nữa trở lại Diệp Tiểu Nhu bọn họ công việc địa phương, những thứ kia quấy rầy người Dong Bình đã bị khiêng đi, trật tự đã khôi phục, dân chúng chính tiếp nhận kiểm tra cùng y tế.

Borr Gai tác đứng ở cách đó không xa, đối với (đúng) Tần Xuyên đạo: "Người nhìn kỹ một chút, Diệp tiểu thư đang làm gì" .

Tần Xuyên nghi ngờ, nhìn tới, phát hiện Diệp Tiểu Nhu đang ở cho một nhiều chút người nghèo phân phát được phẩm cùng thức ăn.

Nữ hài mặc dù nhưng đã một con mồ hôi rịn, nhưng nụ cười trên mặt rất Xán Lạn, thình thoảng sẽ cùng một ít bản xứ cư dân nói vài lời, sờ một cái một ít tiểu hài tử đầu, với những thứ này nghèo khó cư dân sống chung rất hòa hợp.

Tần Xuyên trong mắt lộ ra một tia ôn nhu, cười nói: "Nàng đang làm nàng thích chuyện."

"Còn gì nữa không?" Borr Gai tác hỏi.

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, "Nàng vui ở trong đó, rất hưởng thụ. . ."

Nói tới chỗ này, Tần Xuyên chợt sững sờ, trong đầu bắt được thứ gì. . .

Nhớ ban đầu Borr Gai tác dẫn hẩn đi bờ biển, ăn hồng thụ lâm sâu trùng thời điểm, Borr Gai tác biểu tình, thần thái, cũng là phi thường hưởng thụ.

Tần Xuyên một mực đem suy nghĩ trọng điểm, đặt ở ăn sâu trùng trong chuyện này, lại bỏ quên, Borr Gai tác làm hết thấy các thứ này thời điểm, là dạng gì trạng thái!

Borr Gai tác nhìn hẩn một bộ đã lĩnh hội tới hình dáng gì, gật gật đầu nói: "Người vẫn không tính là quá đần, lúc này nên hiểu chưa?"

Tần Xuyên chầm chước dùng từ, nói: "Man Vương các hạ, ý người là. . . ta hẩn trước biết 'Hưởng thụ' lực lượng, mới có thể nắm giữ nó?"

Borr Gai tác nhàn nhạt nói: "Ta xuất thân ở Kenya trên đại thảo nguyên, nơi đó có chạy như bay ngựa hoang, có rỗng giập Hùng Sư, có rung trời động địa Cự Tượng, bọn họ đều là thiên nhiên Tinh Linh, là Phi châu nguyên thủy nhất sinh mệnh lực, là sức sống!

Ta nóng yêu ta ra đời thổ địa, mặc dù nó nghèo khó, nó rơi ở phía sau, nó hoang vu mà hung hiểm, thế nhưng sẽ không chút nào ảnh hưởng ta đối với nó thật sâu quyển luyện.

Ta từ đã trên thân ngựa học được chạy băng băng, từ sư tử chỗ ấy học được vật lộn, từ Phi Châu giống nơi đó học được chấn nhiếp, chúng nó là bằng hữu ta, ân sư ta, cũng là ta trong cuộc đời tình cảm chân thành.

Ta từ không cảm thấy, thân thể ta, ta lực lượng, là chính ta thành tựu, vậy cũng là vĩ thiên nhiên, vĩ Đại Thảo Nguyên, cho ta khẳng định, Tự Nhiên coi ta là làm nó bằng hữu, đồng bạn, thân nhân. . .

Đối mặt trong thiên nhiên rộng lớn hết thấy, ta cuối cùng là tràn đầy thân cận, mà thiên nhiên cũng từ sẽ không làm ta thất vọng, nó luôn có thể cho ta vô cùng

lực lượng!"

Nói tới chỗ này, Borr Gai tác ánh mắt thâm thúy mà nhìn Tần Xuyên, đạo: "Người nói phải hướng ta học tập lực lượng áo nghĩa, ta hoàn toàn có thể nói cho người biết, ta là tu luyện thể nào, nhưng đầu tiên, người phải yêu phần lực lượng này.

Ta lực lượng, là trong nội tâm của ta kia phiến Phi Châu Đại Thảo Nguyên, lực lượng người, vậy là cái gì? đây chỉ có chính người mới có thể cảm ngộ.

Người tuổi trẻ, người phải nhớ kỹ một chuyện, bất kể người muốn tu luyện cái dạng gì lực lượng, lực lượng đều không thể là thủ đoạn, càng không phải là dùng để công cụ sát nhân. . . nó là người sâu trong nội tâm, chân thật nhất chí đồng bạn" .

Tần Xuyên tâm thần rung mạnh, mặc dù Borr Gai tác không có nói bất kỳ cụ thể phương pháp tu luyện, nhưng lời nói này, lại vì Tần Xuyên mở ra một cánh đi thông càng đỉnh cao cửa chính!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 623: Thơ Nặc Danh

0 623

Hắn nhớ tới Cơ Vô Danh cái đó Vũ Si, có lẽ cũng là bởi vì, Cơ Vô Danh thật sâu yêu thích đến tu luyện, yêu thích đến lực lượng cường đại, mới có thể sức lĩnh ngộ chi áo nghĩa đi.

Tần Xuyên tự nhận là thiên phú kiếm đạo đã quá cao, nhưng cho tới nay, hắn cũng chỉ là đem kiếm đạo làm chính mình tu luyện một loại đường tắt, lấy được lực lượng một loại phương thức.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, đem trong lòng mình bắt hủ Thanh Liên, làm có thể dựa nhất, yêu quý nhất đồng bạn.

Chính mình chẳng qua là lĩnh ngộ nó, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới, thân cận nó, thích nó.

Loại này huyền diệu nhận thức, Tần Xuyên thoáng cái rất khó toàn bộ làm rõ ràng, tiêu hóa hấp thu, nhưng là, Tần Xuyên cảm thấy vạn phần kích động, bởi vì hắn rốt cuộc biết, tiếp theo làm như thế nào hướng truyền kỳ cường giả bước vào!

"Kiếm Ma, người mặc dù danh hiệu bên trong, bọn họ tâng bốc người một tiếng 'Ma'. nhưng thực lực người, còn có tiến bộ rất lớn không gian.

Ta có một vị lão hữu, thật ra thì thích hợp hơn dạy dỗ như người vậy kiếm khách, nếu hắn còn sống, cũng có thể đem người dẫn hướng một cái thích hợp người hơn con đường. chỉ tiếc, hắn đã qua đời rất nhiều năm", Borr Gai tác cảm

khái, trong mắt tràn đầy hoài niệm.

Tần Xuyên suy đoán, hỏi "Man Vương các hạ nói, chẳng lẽ là Kiếm Thánh?"

Borr Gai tác rất là ngoài ý muốn, "Người lại biết hẳn? không tặc, ta lão hữu, Vô Phong, một cái danh hiệu đúng là kêu 'Kiếm Thánh' . người cái này 'Ma' vẫn chỉ là nửa thùng thủy hóa sắc, nhưng hẳn, xác xác thật thật xứng đáng một cái 'Thánh' chữ.

Người ngoài cho là, ta Borr Gai tác bình sinh chưa bại một lần, nhưng trên thực tế, ta duy nhất một thứ sa sút, chính là thua ở Kiếm Thánh Vô Phong trên tay."

Tần Xuyên nghe tâm triều dâng trào, khó có thể tưởng tượng, Borr Gai tác lại bị đánh bại qua! ?

Rốt cuộc là như thế nào kiếm khách, cái dạng gì kiếm ý, có thể đánh bại Man Vương?

Tần Xuyên tự nhận, coi như sử dụng ra chớp mắt Vĩnh Hằng, hẳn cũng tuyệt đối không cách nào đánh bại Man Vương, nhiều nhất đem hẳn đả thương mà thôi, tiền đề còn phải mình có thể đánh trúng hẳn.

Có thể vị kia tương đối bí mật Kiếm Thánh Vô Phong, lại đánh bại Man Vương, hơn nữa ngoại giới căn bản không biết chuyện này!

"Man Vương các hạ, người có thể theo ta nói một chút Vô Phong tiền bối chuyện sao?" Tần Xuyên mặt đầy mong đợi, giống như trở lại mười mấy năm trước, Thanh Liên môn cái đó khát vọng kiến thức hài tử như thế.

Borr Gai tác hiểm thấy khóe miệng xé bên dưới, coi như là cười một tiếng, "Ta cùng với hẳn thật ra thì cũng chỉ gặp qua không mấy lần mặt, hẳn là cái rất có ý tứ người, hẳn đem mình kiếm so sánh thê tử, chính hẳn kêu Vô Phong, kiếm liền kêu 'Vô phong' .

Nói đó là kiếm, nhưng kỳ thật càng giống như một khối phế đồng lạn thiết, ngay cả một chuỗi kiếm cũng không có, liền là một cây thật dài màu đen khối sắt lớn.

Trên thực tế, ta cùng với hãn khi đối chiến, hãn đều chưa từng dùng qua thanh kiếm kia, đây cũng là ta bình sinh tiếc nuối nhất chuyện. . . thực lực của ta, còn chưa đủ để lấy để cho hãn khiến cho thật kiếm."

Tần Xuyên nghe trợn mắt hốc mồm, này cũng đi? chẳng lẽ nói, vị kia Vô Phong Kiếm Thánh, cũng là quả thực không tìm được cái gì có thể sử dụng kiếm, tùy tiện tìm khối sắt, liền nhận thức làm kiếm?

"Ta đã từng hỏi hãn, là từ đâu tu tập kiếm đạo, hãn nói, hãn cha là một thợ rèn, Tổ Truyền chính là đánh vũ khí, chính hãn đối với (đúng) kiếm đạo có hứng thú, liền tự học ra một thân kiếm đạo bản lĩnh.

Phần này việc trải qua, ngược lại theo ta tự luyện một thân khí lực, không hèn mà hợp, cho nên ta cùng hãn cũng coi như mới gặp mà như đã quen từ lâu, trò chuyện với nhau thật vui.

Chỉ tiếc, sau đó ta nghe nói, hãn bởi vì không muốn quy thuận lúc ấy các người Hoa Hạ một cái chính quyền, mà cái đó chính quyền, lo lắng hãn bị đối địch chính quyền sử dụng, vì vậy phái ra hai chục ngàn quân chính quy, sống sờ sờ đem Vô Phong từ trên đời xóa đi.

Người phải biết, võ giả mạnh hơn nữa, dù sao cũng là phạm nhân, máy bay quả bom, Chiến Hạm Cự Pháo, cũng có thể làm cho võ giả tan tành mây khói, hơn mười ngàn tấn thuốc nổ ném xuống, thần tiên cũng không ngăn được."

Borr Gai tác bóp cổ tay đạo: "Thời gian trôi qua quá lâu, mà Vô Phong lại vừa là một cái thích tiêu dao tự tại, không tranh quyền thế người, cho nên lưu lại sự tích cũng không nhiều.

Bao gồm các người Hoa Hạ biên giới Cổ Võ giới, người trên đời cũng cho là,

ta cùng Dizon Broken, liên đại biểu nhân loại cường giả đỉnh phong, nhưng trên thực tế, trong lòng ta, mấy chục năm trước Vô Phong, mới thật sự là truyền kỳ."

Tần Xuyên thầm nói, thật ra thì còn có sư phụ mình, Phó Thanh Y, cũng là truyền kỳ cường giả, chỉ bất quá lão nhân kia càng biết điều, hải ngoại cũng không biết.

Nhưng là nghĩ đến, dù là Phó Thanh Y, cũng sẽ không là vị kia Kiếm Thánh đối thủ.

Hai chục ngàn quân chính quy, có thể không đơn thuần là số người mà thôi, khó có thể tưởng tượng là bao nhiêu Quân Hòa, đánh thế nào một trận chiến dịch.

Vì, chẳng qua là giết chết một người.

Tần Xuyên tự nhận, coi như tới một vạn người, không cầm vũ khí, hãy cùng hấn sát lá cà, hấn đều có thể hoàn toàn một mỗi năm xuống, nhiều người như vậy, đề cũng có thể đề ép người!

Như vậy một vị truyền kỳ cường giả, sinh ở như vậy loạn thế, sau khi chết vài chục năm, đã cơ hồ không người biết, cũng quả thật đáng giá tiếc cho.

"Kia Vô Phong tiền bối cũng không sao truyền nhân sao? theo lý thuyết, cái kia lúc gặp người, cũng tuổi tác không nhỏ đi", Tần Xuyên hỏi.

Borr Gai tác suy nghĩ một chút, đạo: "Hấn tựa hồ có đề cập tới, hấn nhìn trúng hai người nam đứa bé, nghĩ (muốn) dạy dỗ bọn họ, thừa kế hấn y bát, nhưng cụ thể thế nào, ta cũng cũng không biết. . . nghĩ đến, nếu hấn thật có đệ tử, đệ tử của hấn cũng sẽ là nổi tiếng nhân vật, không thể nào không có tiếng tăm gì" .

Tần Xuyên gật đầu một cái, quả thật, loại nhân vật đó vừa ý đệ tử, nhất định là tư chất tuyệt cao, hoặc là không thu hoạch, hoặc là cũng là ở loạn thế chết, dù

sao quân đội nhất định là trăm thảo trừ căn.

"Người tuổi trẻ, Vô Phong ở người cái này khi thấy người sau khi, tuyệt đối không có người thực lực bây giờ, người là có hy vọng nhất trở thành cái thứ 2 Kiếm Thánh kiếm khách, hy vọng người cuối cùng có một ngày, có thể đem 'Ma' chữ, đổi thành 'Thánh' chữ."

Borr Gai tác nói xong, lại một cách lạ kỳ vỗ một cái Tần Xuyên bả vai, sau đó liền sải bước xoay người đi nha.

Tần Xuyên mặc dù bị khen, nhưng cũng không có nhiều kiêu ngạo, bởi vì hẳn biết, tu luyện tới hẳn loại trình độ này, mỗi một lần tiến bộ, đều là vô cùng chật vật.

Hắn chẳng qua là có cơ hội hưởng Kiếm Thánh mục tiêu khiêu chiến, nhưng cũng không có nghĩa là, hẳn thật có thể tới loại cảnh giới đó.

Dù sao, trước mắt đến xem, năm đó Vô Phong, tuyệt không phải chỉ là "Vô Kiếm" cảnh, bởi vì như vậy lời nói, là không có khả năng đem Borr Gai tác đánh phục phục thiếp thiếp.

Chẳng lẽ nói. . . hẳn thật tới truyền thuyết một loại "Thần Kiếm" cảnh?

Đang lúc Tần Xuyên lâm vào mơ mộng thời điểm, điện thoại di động có người gọi điện thoại tới.

Tần Xuyên nhìn một cái, là Đường Vi chuyên dụng dây số, vì vậy lập tức tiếp: "Tiểu Vi vi, các người đến rồi?"

"Người ở đâu đây?" Đường Vi giọng rất là ngưng trọng.

Tần Xuyên sững sờ, "Ở Tiểu Nhu nơi này đâu rồi, thế nào?"

"Có Bạch Dạ tin tức", Đường Vi đạo.

Tần Xuyên ngạc nhiên, vội vàng hỏi: "Chuyện gì xảy ra? !"

"Có Thánh Giáo người phát tới giấy viết thư, là gọi cho ta, chính người sang đây xem một chút", Đường Vi đạo.

Tần Xuyên lập lập tức chạy về rồi quán rượu, ở trong phòng khách, Đường Vi cùng một ít Bất Tử Điều thành viên nóng cốt, đã tại chờ.

Thấy Tần Xuyên tới, đám sát thủ này đầy mắt kính ngưỡng về phía hãn hành lễ, từng cái quy củ.

Nhưng Tần Xuyên cũng không tâm tư gì theo chân bọn họ chào hỏi, cầm lấy Đường Vi trên tay một phong viết "Đường Vi thu" thơ nặc danh, mở ra bên trong tờ thư nhìn một cái, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Này trên tờ giấy, dính dán một trương hình, rõ ràng là Bạch Dạ bị nhốt ở một cái bốn phía đều là Thạch Bích trong phòng giam, tay chân đều bị đặc thù ống khóa còng.

"Thánh Giáo Giáo Chủ muốn người lấy được Thần Vật, sau đó sẽ đi theo chân bọn họ làm giao dịch, nếu không liền giết chết Bạch Dạ, đoán chừng là sợ bị người hệ thống tình báo truy lùng đến, cho nên lựa chọn viết tay tin, kêu nữa cái tiểu hài tử chạy tới đưa tin, miễn cho bị người bắt đến dấu vết nào", Đường Vi thở dài nói: "Xem ra, bọn họ một mực ở giám sát bí mật đến người nhất cử nhất động" .

Tần Xuyên trong mắt lộ ra sát cơ, nhưng vẫn là khống chế được tâm tình mình, đạo: "Ít nhất trước mắt có thể xác định, Bạch Dạ còn rất an toàn, hơn nữa. . . chính bọn hãn nô ra, dù sao cũng hơn một mực không tìm được bọn họ tốt hơn" .

"Chúng ta đây làm sao bây giờ, thật bất chấp nguy hiểm cướp Thần Vật, lại đi đưa cho Thánh Giáo?" Đường Vi mặt đầy không tình nguyện, "Đây cũng quá biệt khuất" .

Tần Xuyên trong lòng cười khở, lần này tốt lắm, Bàn Long Các muốn Thần Vật, Tần Mục muốn Thần Vật, bây giờ Thánh Giáo cũng phải Thần Vật, trên tay hần Thần Vật đều phải không đủ phân.

"Tiểu Vi vi, người đừng vội, thuyền đến đầu cầu Tự Nhiên thẳng, tranh đoạt Thần Vật trước, ta còn có chút chuyện phải làm", Tần Xuyên tâm lý luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 624: Xứng Đôi Kết Quả

0 624

Đường Vi buồn bực, "Người đừng thừa nước đục thả câu, đến lúc nào rồi rồi, người dự định làm gì cứ việc nói thẳng" .

Tần Xuyên phất phất tay thượng tờ thư, "Ta phải tra một chút, phong thư này là ai viết" .

"Người có phải hay không lo lắng quá mức, hoa mắt? không nhìn thấy đây là máy tính đánh ra ấy ư, cũng không phải là viết tay, người thế nào tra?" Đường Vi liếc mắt đạo.

Tần Xuyên cười thần bí, "Ta về phòng trước đi, Tiểu Vi vi người cho người đám này công hội huynh đệ các chị em cũng quan tâm chính mình chuẩn bị đi, chính ta có thể làm được" .

Đường Vi vẫn là vô cùng nghi hoặc nam nhân phải làm gì, nàng cũng lười quản đám này thủ hạ, để cho Huyết Vũ đi an bài, mình thì đi theo Tần Xuyên đi vào trong phòng của hắn.

Chỉ thấy Tần Xuyên mở máy vi tính ra sau, cũng không lên mạng, trước hết đối chiếu phong thư này, bắt đầu đem thư thượng nội dung, đánh vào một cái văn bản bên trong.

"Người đây là làm gì?" Đường Vi đối với (đúng) máy tính cũng không hiểu lắm, không biết Tần Xuyên dự định làm gì.

Tần Xuyên vừa quay đầu lại, mặt đầy bất đắc dĩ, "Vấn đề này hỏi. . . đương

nhiên là đánh chữ a, chẳng lẽ còn là viết tiểu thuyết sao?"

Đường Vi mặt đỏ lên, phát hiện mình quả thật hỏi rất ngu xuẩn vấn đề, nàng lẽ thẳng khí hùng mà nói: "Kia mau đánh! nhìn cái gì nhìn!"

Tần Xuyên đầu óc mơ hồ, không biết rõ làm sao nữ nhân liền nổi giận, lắc đầu một cái, tiếp tục quan tâm chính mình gõ chữ.

Tần Xuyên tốc độ viết chữ, Tự Nhiên siêu nhất lưu, nhanh chóng đem thư thượng nội dung một chữ không kém địa truyền vào văn bản.

Sau đó, Tần Xuyên lại bắt đầu mở ra lập trình phần mềm, bắt đầu viết lên mật mã.

Đường Vi có chút không dám hỏi, nhưng quả thực lại không nhịn được, nhỏ giọng hỏi: "Người lại muốn làm mà nhỉ? những ký hiệu này là mật mã sao?"

Tần Xuyên quay đầu, nhìn có chút giống như hiếu kỳ bảo bảo nữ nhân, tà tà cười một tiếng, đưa ra một cái tay, thả vào Đường Vi trên ngực. . .

Đường Vi bởi vì cúi người, vào lúc này hai luồng đầy đà mềm quả cầu, đều là thùy ở nơi đó, phá lệ cảm dỗ.

Tần Xuyên như vậy một trào, vừa vặn bóp cái thật thật tại tại, vừa mềm lại đạ.

"Tiểu sắc. lang, sờ xong rồi mau nói cho ta biết", Đường Vi cũng không tách ra, gương mặt ửng đỏ địa sân nói.

Tần Xuyên biết, không thỏa mãn một chút này cái hiếu kỳ bảo bảo, nữ nhân thì sẽ một thẳng hỏi hấn, dứt khoát trước dừng lại, giải thích: "Ta xem qua đo lường văn hiến học, bên trong có một loại nghiên cứu cho thấy, là người đang viết văn tự thời điểm, lại vô ý thức tạo thành nào đó đặc định thói quen.

Tỷ như, dấu ngắt cùng dấu ngắt giữa số chữ, lặp lại sử dụng một cái từ đơn

tần số, vân vân những thứ này. . . có thể xưng là K Đặc Tính.

Trên thế giới trung bình tần số, cá biệt tần số những thứ này, đều có khoa học thống kê. đây đối với rất nhiều người mà nói, thì tương đương với bài báo bên trong lồm vào vân tay.

Nước ngoài Interpol có lúc dựa vào loại phương pháp này để phán đoán bắt cóc phạm, chớ đừng nói chi là một ít tổ chức đặc công rồi.

Chi bắt quá đâu rồi, bọn họ đều là có chính mình số cư khổ, hơn nữa nhằm vào cũng đều như nhau người bình thường.

Chúng ta muốn tìm cái này viết thơ người, có thể không phải là thế giới các nước trong kho số liệu tồn tại người, cho nên tìm tới xác suất tương đối nhỏ rất nhiều.

Đương nhiên rồi, vạn nhất thật là có thể tìm được xứng đôi người, kia đối với chúng ta tìm tới Tiểu Dạ Dạ tung tích, xác nhận phong thư này chân thực tính, đều hữu dụng địa nhiều" .

Đường Vi nghe sừng sốt một chút, chớp đôi mắt sáng, đạo: "Ta. . . đại khái hiểu, vậy người tiếp tục đi" .

Tần Xuyên cười hắc hắc, lại sờ một cái nữ nhân, lau chùi chút dầu nước, liền tiếp tục công việc.

Hắn muốn viết một cái đặc biệt so sánh hệ thống, chuyện này với hắn mà nói cũng không phức tạp, chẳng qua là yêu cầu một ít thời gian, ngoài ra còn lại, chính là cầm cái hệ thống này, tiếp tục vào tiên tri, đi vơ vét toàn thế giới đủ loại văn thư tài liệu, đối với (đúng) so với chính mình phong thư này rồi.

Hết thủy sau khi hoàn thành, Tần Xuyên khởi động tiên tri.

Vô số tài liệu, từ lượng cao tin tức, đều bắt đầu cùng phong thư này bắt đầu so sánh.

Tần Xuyên đoán chừng, cái này hẳn muốn tốn không ít thời gian, cho nên thừa dịp này một công phu, theo Đường Vi đi xuống lầu, với Bất Tử Điều công hội người đồng thời ăn bữa cơm trưa.

Chờ đến hai người lại lần nữa trở về phòng lúc, trong máy vi tính đã xuất hiện kết quả.

Tần Xuyên nhìn cuối cùng những thứ này cùng với xứng đôi nhân vật tài liệu, đạo: "Tổng cộng có mười ba người, viết tần số cùng phong thư này xứng đôi. . ."

"Mười ba cái? chúng ta đây muốn từng cái tra sao?" Đường Vi hỏi.

Tần Xuyên nhưng là sầm mặt lại, đầy mắt phức tạp nói: "Ta nghĩ rằng. . . khả năng không cần" .

Đường Vi đang muốn hỏi tại sao, nhưng khi chú ý tới trên màn ảnh, người cuối cùng nữ tính nhân vật hình lúc, lại ngây ngẩn.

Chỉ thấy, cuối cùng thất phối xuất ra trong đám người, có một người, rõ ràng là Bạch Dạ!

Bởi vì Bạch Dạ đã từng là một cái nổi tiếng xa gần thương nhân, cho nên cho dù nàng bị truy nã, rất nhiều nàng viết qua đồ vật, cũng sẽ ở trên mạng lưu lại vết tích.

Đường Vi nhất thời sắc mặt phát rét, cắn răng, "Nguyên lai nàng là tự biên tự diễn, giúp Thánh Giáo tới lừa dối người! ta còn tưởng rằng, nàng là thật tâm theo chúng ta đứng ở một bên rồi, còn sai xem nàng như thành hảo tử muội. . ."

Tần Xuyên trong đầu thoáng qua Bạch Dạ các loại âm dung tiểu mạo, khổ sở cười một tiếng: "Quay đầu lại. . . ta còn là không biết, cái nào mới thật sự là nàng" .

Đường Vi không khỏi đau lòng nhìn nam nhân, tiến lên ôm hẳn, chủ động nhiệt hôn lên.

Tần Xuyên cảm nhận được lòng của nữ nhân ý, cũng không nghĩ nhiều nữa còn lại, tháo ra rồi Đường Vi ngược áo sơ mi nút cài, một bên kích hôn, một bên đem nữ nhân đẩy ngã ở phía sau trên giường lớn.

...

Chiều nay đối với Tần Xuyên mà nói, mặc dù có rất nhiều thất vọng, nhưng là hài lòng.

Vốn là chẳng qua là với Đường Vi ở trong phòng hưởng thụ vui vẻ, nhưng không nghĩ tới, nhu thuận Diệp Tiểu Nhu cũng ở buổi tối chủ động vào phòng.

Khi cô bé thấy trên giường đã nhiều hơn một cái hồi lâu không thấy Đường Vi tử, nàng cũng biết muốn xảy ra chuyện.

Tần Xuyên đâu chịu bỏ qua cho cơ hội như vậy, đem Diệp Tiểu Nhu cũng đồng thời kéo tới trên giường, với Đường Vi cùng, đem nữ hài tróc giống như một cái uống công thỏ.

Một đêm đi qua, Tần Xuyên cảm giác mình phiền não đều đã bỏ ra, thần thanh khí sảng địa đi Thánh Marta trong thành phố hội triển trung tâm, tham gia Tiềm Long đại hội.

Dân thường môn cho là, đây là một ít quốc gia cùng thương hội muốn mở họp gì nghị, nhưng làm bọn hắn không hiểu là, ở chỗ này duy trì trật tự, không phải là cảnh sát, mà là Colombia quân đội.

Tiềm Long đại hội tổng cộng tổ chức ba ngày, đến ngày cuối cùng, mới có thể tiến hành Thần Vật tranh đoạt.

Bất quá, để chứng minh ngày đó sẽ có Thần Vật, để cho thế lực khắp nơi an tâm, ngày thứ nhất khai mạc buổi lễ, Borr Gai tác sẽ đem Thần Vật lấy ra, biểu

diễn một phen.

Tần Xuyên tự nhiên muốn chú ý một chút, Thần Vật trước mắt tình trạng như thế nào, cho nên cùng Đường Vi đồng thời, ngày thứ nhất liền chạy tới.

Làm Bất Tử Điều đoàn người tiến vào hội nghị đại sảnh, số lớn ánh mắt, đều chú ý đến Tần Xuyên trên người.

Tần Xuyên bây giờ đã bại lộ thân phận, cũng sẽ không lại cho mình Dịch Dung, ngược lại ngoại giới sớm có tin đồn, Kiếm Ma có nhiều cái khuôn mặt, rất nhiều người cũng sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn hăn biến sắc mặt.

Một ít đã từng đã từng quen biết người, như Mạt Nhật công hội Tà Kiếm, Tinh Thái vợ chồng, Hồng Long ma pháp hiệp hội Phát Cách các loại (chờ) mấy cái pháp sư, cũng tới với Tần Xuyên chào hỏi, Tần Xuyên cũng cười mặt chào đón, dù sao coi như là chiến đấu với nhau qua bằng hữu.

Còn có một chút cái gì đoàn lính đánh thuê Đoàn Trưởng, sát thủ công hội hội trưởng, tới với Tần Xuyên làm quen, Tần Xuyên liền không có hứng thú gì rồi.

Trong phòng hội nghị chỗ ngồi, cũng là rất là chú trọng, càng đại nhân vật, chính là ngồi ở càng đến gần vị trí trung tâm.

Toàn bộ trong hội trường có gần 2000 người, những người này ánh mắt, cơ hồ cũng đặt tiền cuộc ở phía dưới cùng này một vòng.

Đối với (đúng) rất nhiều thế giới ngầm tinh anh mà nói, những người này chính là bọn hăn mục tiêu phấn đấu, sùng bái thần tượng.

Thân là Kiếm Ma Tần Xuyên lần đầu tiên tham gia Tiềm Long đại hội, liền cùng Đường Vi ngồi ở hàng thứ nhất, cách không mấy chỗ ngồi, chính là cùng xếp hàng Tà Kiếm vợ chồng.

Sẽ đi qua, chính là Hồng Long ma pháp hiệp hội cung Xử Nữ Phát Cách,

cùng một tên khác chòm Song Tử pháp sư, Jayme lai.

Phất Cách với Tần Xuyên coi là bạn cũ, nhưng Jayme lai là lần đầu tiên cách nhìn, người này theo Tần Xuyên sở được đến tài liệu nhìn, là cùng Phất Cách sánh vai cùng Hồng Long hai đại vương bài một trong.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 625: Truyền Kỳ Đối Với (Đúng) Truyền Kỳ

0 625

Một thân đôi trụ ma pháp nón lá rộng vành Jayme lai, nhìn giống như một dinh dưỡng không đầy đủ gây yếu thư sinh, nhưng đúng là Tinh Thần Hệ ma pháp thiên tài.

Nghe nói hãn xuất thân thời điểm, là song đầu trẻ sơ sinh, vì còn sống, em trai đầu bị cắt bỏ, nhưng nhưng lưu lại hồn phách, cùng ca ca cùng chung một cái thân thể.

Cho nên, Jayme lai từ nhỏ đã có hai cái linh hồn lực lượng tinh thần, khiến cho tinh thần hãn hệ ma pháp vô cùng cường đại, nhưng lại từ nhỏ mắc có người Cách chia rẽ.

Hồng Long phái ra này "Tuyệt Đại Song Kiêu" đồng thời tới, có thể thấy đối với (đúng) Thần Vật phi thường để ý.

Xếp hạng thứ ba sát thủ hiệp hội Mê Vụ hội trưởng, có "Vụ nữ" danh xưng mẽ tư đế, khoác một thân mũ che màu xám, tóc là nhuộm thành rồi màu xanh da trời, nhìn giống như một vóc người thon nhỏ người da trắng nữ tử, liền trầm mặc như vậy địa ngồi ở chỗ đó, ai cũng dựng không được lời nói.

Mấy cái khác sát thủ công hội cùng đoàn lính đánh thuê thủ lĩnh, thực lực sẽ không chói mắt như vậy, cũng không quá nhiều sức cạnh tranh.

Có thực lực nhất định Úc Kim Hương đồng minh, là bởi vì bị Tần Xuyên một làm rối lên, lần này buông tha tham dự.

Trang viên phương diện, có Hoàng Kim Sư Tử đoàn lính đánh thuê Đoàn Trưởng, danh hiệu vì "1" Binh Vương, chính là tương đương với đại biểu Ed Leah tới tham dự.

Trên thực tế ngồi ở hàng trước nhiều người hơn, là một ít nước lớn quan phương nhân viên, như tứ đại tổ chức tình báo chuyên viên các loại, đều có tham gia hội nghị.

Bọn họ đương nhiên sẽ không tham dự Thần Vật tranh đoạt, chủ yếu vẫn là với các phe Địa Hạ Thế Lực giữ gìn mối quan hệ, tận lực tránh cho một ít va chạm.

"Ai? các người nhìn! thế nào năm nay nhiều 'Dạ Vương' chỗ ngồi!?" không ít trong hội trường phổ thông tham dự nhân viên, cũng chú ý tới, hàng trước nhất kia một vòng, nhiều hơn một cái khóa trước cũng không có bảng hiệu.

Dạ Vương, y Reid ni - mẫu Lassana, là gần vài chục năm sát thủ bảng đệ nhất siêu cấp sát thủ.

Hắn và thứ 2 người trong suốt như thế, không biết đến bọn họ mặt mũi thực là cái gì, chỉ biết là hắn chưa bao giờ thất thủ, hơn nữa tiếp nhiệm vụ, so với người trong suốt còn khó hơn độ cao, cho nên điểm tích lũy xếp hạng đệ nhất.

Chỉ là bởi vì xưa nay Dạ Vương cũng không có hứng thú bại lộ thân phận, cho nên dù là Tiềm Long đại hội mời, hắn cũng sẽ không xuất hiện.

Đường Vi chú ý tới một điểm này sau, cười tủm tủm đối với (đúng) Tần Xuyên đạo: "Xem ra cả đêm Vương cũng không nhận được, muốn tới nhúng tay một chút Thần Vật tranh đoạt. theo ta được biết, Dạ Vương y Reid Nimes Lassana là ưa thích hi hữu vật phẩm, chẳng được kim tiền một sát thủ, tìm hắn giết người, có thể dùng một ít hiếm đồ cổ làm trao đổi loại, chẳng lẽ hắn lần này coi trọng Thần Vật?"

Tần Xuyên lặng lẽ dùng tiên tri điều tra Dạ Vương, chỉ có một chút đơn giản

ghi chép, nói là hãn giết chết người, qua ban đêm sau, liền sẽ phát hiện kia người đã đông thành băng côn, cũng không biết hãn là thế nào giết.

"Thật may người trong suốt là băng hữu ta, tẩy tâm cách diện làm hãn nghiên cứu đi, nếu không lại nhiều đối thủ", Tần Xuyên nói đùa nói.

Đường Vi sáng giọng: "Liền tên kia, thôi đi, giết người hãn lợi hại, cướp Thần Vật? miễn" .

Đang lúc lúc này, hội trường phía bắc xa xôi cửa vào, truyền tới kịch liệt xông xao.

Chỉ thấy người mặc quần tím Vu Yêu mã Cách đạt đến, Lam Phát Vu Yêu y Tốt người, mang theo vài tên Kim Tuyến Vu Sư, đi vào hội trường.

"Ồ? không phải nói Vu Vương Dizon Broken các hạ cũng sẽ giá lâm sao? làm sao lại tới hai gã Vu Yêu?"

"Đùa, Man Vương các hạ không đi ra, Vu Vương làm sao có thể hiện thân? vậy không liền tự hạ thân phận?"

Trong hội trường người nghị luận ầm ỉ, nhưng cũng thần tình kích động cùng mong đợi, dù sao như vậy thịnh hội, cường giả Như Vân, quả thực quá hiếm thấy.

Kèm theo các vụ yêu nhập tọa, thời gian sắp đến buổi lễ bắt đầu, một cái rất cổ quái bóng người, xuất hiện ở phía nam cửa vào.

Thân ảnh này mặc đầu bông màu đen, che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt, vẫn còn đeo kính mát, cả người trên dưới một mảnh đen nhánh.

Khi mọi người cho là hãn là cái nào Dị Năng Giả, hoặc là cái gì khác giả bộ thích sát thủ lúc, lại thấy hãn đi tới dưới nhất xếp hàng, Dạ Vương chỗ ngồi ngồi xuống.

Nhân viên làm việc xác nhận hẳn thư mời sau, rất tôn kính địa lui ra.

Toàn trường chú ý tiêu điểm, đều đặt ở tên này Hắc Bào kì quái trên người, ai cũng không ngờ tới, Dạ Vương lần đầu tiên hiện thân, lại còn là thần bí như vậy, nam nữ cũng không nhìn ra!

Tần Xuyên thấy này xếp hạng thứ nhất Dạ Vương, là không biết tại sao, tâm lý có loại là lạ cảm giác quen thuộc.

Nhưng bởi vì hẳn không phát hiện được đêm này Vương Tu vì như thế nào, cho nên cũng không thể nào phán đoán, nhưng trong lòng là cảnh giác mấy phần.

Rốt cuộc, đại trong hội ánh đèn bắt đầu hội tụ đến ngay chính giữa, Tiềm Long đại hội người chủ trì, sát thủ hiệp hội Phó Hội Trưởng, Siso phu, sắc mặt mặt mũi hồng hào địa đi lên đài, nắm Microphone đạo: "Hoan nghênh thế giới ngăm Tiềm Long môn, quy tắc cũ, chúng ta thế giới, không cần gì đường đường chính chính nói nhảm. cho nên, chúng ta trực tiếp hữu tình lần này người làm chủ, cũng là chúng ta tôn kính đại hội chủ tịch, Man Vương Borr Gai tác các hạ, tới nói vài lời" .

Toàn trường cũng chẳng có bao nhiêu tiếng vỗ tay, đúng như Siso phu từng nói, người ở đây, cũng không phải là cái gì xem biểu diễn người xem.

Ở ánh đèn chiếu xuống, một thân màu đen lượng thân chế tác riêng âu phục, quần tây, đánh cà vạt, nhìn tương đối chính thức Borr Gai tác, bước vào hội trường.

Toàn trường yên lặng như tờ, rất nhiều là lần đầu tiên thấy Man Vương, kích động sắc mặt đỏ bừng, hãy cùng nhìn thấy từ nhỏ thỉnh thoảng như một loại.

Bao gồm hàng trước nhất những thứ này thế giới ngăm các cường giả, cũng là rất là quy củ mà nhìn Borr Gai tác, ai cũng không dám quá tùy ý.

Borr Gai tác quét mắt một vòng trong hội trường hơn hai ngàn người, cũng không dùng lời ổng, trực tiếp cái miệng liền bắt đầu trần thuật lần này đại hội chủ yếu an bài.

Hắn thanh đái phảng phất mang theo siêu cấp khuếch trương âm thanh khí, vang dội mà hùng hậu địa truyền vào hiện trường tất cả mọi người trong lỗ tai.

Kể xong liên quan tới hội nghị chủ yếu an bài cùng với mục tiêu sau, Borr Gai tác mới nhắc tới Thần Vật.

"Đang ngồi không ít người, là hướng về phía ở rừng rậm Amazon phát hiện Thần Vật tới, Thần Vật từ vừa mới bắt đầu bị ta chôn xuống dưới đất, đến gần đây gần như ổn định, đã bị ta mang tới bên trong hội trường" .

Vừa nói, Borr Gai tác ngoắc tay, từ phía sau đài thì có một tên nhân viên làm việc, kéo Nhất Vận hàng kéo xe, đi vào trung ương.

Này kéo xe thượng, là một khối đạt tới Tam Bình thước đường kính to lớn nhuyển bột khối, giống như là từ trong đất trực tiếp đào móc.

Borr Gai tác đạo: "Thần Vật, ở nơi này nhuyển bột khối trung gian, ta cũng không biết, nó phải hay không phải khó mà đến gần, nói tóm lại, hai ngày đi qua, chúng ta đem ở bề mặt trước, công chính ở chỗ này mở ra tranh đoạt.

Ta thanh minh trước, bất luận kẻ nào chỉ cần trong buổi họp lấy được Thần Vật, coi như lấy được ta công nhận. . . nếu ai dám ở bên ngoài, lại đi tranh đoạt, huyên não vạ lây vô tội, ta tuyệt không khinh xuất tha thứ" .

Borr Gai tác như điện ánh mắt quét qua tất cả mọi người tại chỗ, phần này cảnh cáo khí thế, để cho rất nhiều mặt nhỏ một chút người, đã sắc mặt có biến hóa.

Nhưng là, đang lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện ở Borr Gai tác sau lưng!

"Borr Gai tác, nếu như người không muốn Thần Vật, vậy không bằng trực tiếp giao cho Bản vương đi" .

Nam tử một con mái tóc dài màu trắng, mặt mũi tuổi trẻ, xanh mơn mớn con người, ngũ quan có mấy phần âm nhu tinh xảo.

Hắn một thân Tử Sắc tơ lụa trường bào, khám kim cương cùng kim sắc sợi tơ, trên đỉnh đầu, là đỉnh đầu đen nhánh vương miện!

Mã Cách đạt đến để nguyên quần áo Tốt bọn người mấy cái Vu Yêu vội vàng đứng dậy, quỳ dưới đất, "Cung nghênh Vu Vương Bệ Hạ!"

Toàn trường phát ra tiếng xôn xao, so sánh với Man Vương, Vu Vương Dizon Broken càng là khó gặp, đây chính là trong đêm tối Vương Giả!

Borr Gai tác bình tĩnh xoay người, "Dizon Broken, coi như là người, cũng phải tuân thủ nơi này quy củ, trừ phi người từ ta trên thi thể vượt qua" .

"A. . ." Vu Vương lộ ra một vết Tà Mị nụ cười, "Ta người rất rõ, nếu như ta thật động thủ, nơi này không có người có thể cùng ta tranh đoạt. ngược lại Thần Vật sớm muộn tất cả thuộc về Bản vương, cần gì phải các loại (chờ) hai ngày đi qua?"

"Vậy cũng chưa chắc, võ lực không có nghĩa là liền thật có thể chinh phục Thần Vật, Thần Vật Thông Linh, có lẽ sẽ lựa chọn một cái Minh Chủ", Borr Gai tác đạo.

"Man Vương, người thật đúng là càng sống càng trở về, như thế hồ đồ ngu xuẩn, chẳng lẽ là lớn tuổi", Dizon Broken giễu cợt nói.

Borr Gai tác mặt không thay đổi đạo: "Người muốn biết ta có phải hay không già rồi, đại khái có thể tới trước mặt của ta thử một chút, mà không phải dùng người này đồ hữu kỳ biểu Ảo thuật xuất hiện" .

Bên trong hội trường người phát ra tiếng thán phục, bọn họ lúc này mới biết,

cảm tình Vu Vương không phải là thật xuất hiện, chẳng qua là dùng Ảo thuật đi vào hội trường!

Vu Thuật bên trong, Ảo thuật cũng là một đại môn loại, nhưng muốn làm giống như Vu Vương như vậy, Ảo thuật với chân nhân đồng bộ, lấy giả đánh tráo, liền phải vô cùng cao thâm thành tựu rồi.

"Đồ hữu kỳ biểu sao?" Dizon Broken cười tà: "Vậy người cũng không tránh khỏi quá coi thường Bản vương Ảo thuật rồi. . ."

Đang khi nói chuyện, chỉ thấy Vu Vương ảo ảnh, đột nhiên xuất hiện nhiều cái phân thân, những thứ này phân thân giống như Quỷ Hồn một dạng phiêu hương rồi chu vi cách gần đó vài tên Dong Binh.

Bốn gã Dong Binh trúng này ảo ảnh sau, hãy cùng linh hồn phụ thể một dạng trực tiếp từ chỗ ngồi nhảy xuống, hướng đoàn kia đất sét đi tới.

"Là Nhiếp Hồn Vu Thuật! ? hấn lại dùng ảo ảnh tới thả ra Nhiếp Hồn Vu Thuật! ? này mạnh đến bao nhiêu tinh thần lực mới có thể làm được! ?" hiện trường một ít lại tinh thần dị năng thế giới ngầm người, biết rõ này tích chứa trong đó lực lượng bao kinh khủng, không khỏi phát ra tiếng thán phục.

Mà mã Cách đạt đến, y Tốt người hai gã Vu Yêu, là đều lộ ra tự hào vô cùng thần sắc, mã Cách đạt đến đạo: "Vu Vương Bệ Hạ tinh thông toàn bộ Vu Thuật loại môn, bất kỳ một môn cũng thắng được chúng ta toàn bộ Vu Yêu, há là tầm thường nhân quang có thể đi cân nhắc?"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Diên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 626: Phát Điên

0 626

Mắt thấy kia bốn cái bị khống chế Dong Binh liền muốn tiếp xúc được thả có thần vật to lớn nhuyễn bột khối, Man Vương Borr Gai tác giơ lên hai cánh tay quơ múa, hướng hai bên các đánh ra hai đòn quả đấm.

Này hai quyền đầu cũng không phải là hướng Dong Binh đánh, mà là hướng giữa không trung!

Chỉ thấy Quyền Phong tạo thành lưỡng đạo vai u thịt bắp khí lưu, xông lên hai mươi, ba mươi mét khung đỉnh, trực tiếp đem hội triển trung tâm trần nhà đánh ra to lớn lỗ thủng lớn!

"Loảng xoảng lang lang! !"

Xi măng cùng hòn đá từ nóc hạ xuống, ánh mặt trời chiếu vào hội trường.

Bốn cái vốn là bị khống chế Dong Binh, giống như là trong nháy mắt khôi phục thái độ bình thường, với nhau mờ mịt nhìn nhau, cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Mà cùng lúc đó, một bóng người, cũng từ kia nóc, trôi giạt địa rơi xuống.

Toàn bộ hội trường người mới phát hiện, kia Hắc Vũ trường bào, màu đen vương miện tóc bạch kim nam tử tuấn mỹ, rõ ràng là Vu Vương bản tôn!

Trong mọi người, chỉ có Man Vương, phát hiện Vu Vương chân thân chỗ, cho nên hấn ngay từ đầu liền trực tiếp công kích nóc nhà.

"Các người ảo ảnh pháp thuật cũng tốt, nhiếp hồn thuật cũng tốt, đều có tuyệt đối khoảng cách hạn chế, loại này chút tài mọn, cũng đừng ở ta Borr Gai tác trước mặt mắt mặt xấu hổ", Borr Gai tác trầm giọng nói.

Dizon Broken bị phát hiện, cũng cảm thấy rất bình thường, cho nên cũng không tức giận cùng gấp gáp, ngược lại toét miệng cười một tiếng: "Borr Gai tác, nhớ lần trước chúng ta gặp, hay lại là đổ bộ Normandy lúc đi. . .

Người vì Minh Quân mở ra cục diện, mà ta thay nguyên thủ trấn thủ một bên, chỉ tiếc. . . cuối cùng chúng ta vẫn không thể nào thật tốt đánh một trận" .

"Đó là bởi vì chúng ta chiếm lĩnh thế ngang sau, các người đã quân lính tan rã, mà người cái tên này cũng sớm đã từ địch ốc sông chỗ ấy bỏ chạy rồi", Borr Gai tác khinh thường nói.

Dizon Broken mỉm cười: "Nguyên thủ khí số đã hết, ta Tự Nhiên không cần phải cho thêm cùng hẳn cái gì trợ giúp, nhưng không có có thể với người đánh một trận, đây cũng là rất là tiếc nuối" .

"Sau đệ nhị thế chiến đã hơn nửa thế kỷ, người nếu muốn chiến đấu, đại khái có thể tới tìm ta, nhưng loại người như người tránh ở trong sơn động Lão Biên Bức, sợ rằng căn bản không dám ở dưới ánh nắng chói chan đánh với ta một trận đi", Borr Gai tác giễu cợt nói.

Dizon Broken lắc đầu một cái, "Nếu không phải ảnh hưởng toàn bộ nhân loại thế kỷ đại chiến, người cùng ta căn bản không tất phải ra tay đánh một trận, ta người đều hiểu, nếu là thật xuất thủ, tất là cuộc chiến sinh tử" .

"Thế nào, trong mắt người, nơi này Thần Vật, so với đệ nhị thế chiến kết quả còn trọng yếu hơn?" Man Vương hí mắt đạo.

Dizon Broken đạo: "Thế chiến, Bản vương chẳng qua là chia một chén canh, nhưng này Thần Vật. . . Bản vương là muốn nuốt một mình, dĩ nhiên so với đệ nhị thế chiến quan trọng hơn" .

"Xem ra, người cũng là tin này Thần Vật một ít tin đồn", Borr Gai tác hừ lạnh nói.

"Tin hay không, cũng tại chính mình, nếu người không tin, sao không đem Thần Vật cho Bản vương, cũng tránh cho lão tới không được chết tử tế", Dizon Broken cười tà nói.

Tần Xuyên nghe được những lời này, tâm lý âm thầm đánh trống, xem ra Tinh chi Bỉ Ngạn truyền thuyết, thật đã bị Thánh Giáo truyền tới hải ngoại, mặc dù đại đa số người không biết, nhưng Man Vương, Vu Vương những thứ này truyền kỳ cường giả, vẫn biết một ít, đơn giản chính là Man Vương không tin, cho nên chưa bao giờ nói thôi.

Man Vương mặt không thay đổi đạo: "Người tới nơi này chính là một sai lầm, nếu như người đang ở đây Tiềm Long đại hội sau, từ trong tay người khác cướp đoạt Thần Vật, ta Borr Gai tác tuyệt không truy cứu.

Nhưng hôm nay người, muốn ngay trước mặt ta, cướp đoạt Thần Vật, hư rồi nơi này quy củ. . . ta đây chỉ có thể cho người môn Vu Sư hiệp hội, đổi lại một cái Tân Vương rồi" .

"Ha ha ha ha. . ." Dizon Broken cười vài tiếng, "Borr Gai tác, người chẳng lẽ liền không có nghĩ qua, Bản vương vì sao phải hết lần này tới lần khác lựa chọn các người khai mạc đại điển thời điểm, lấy tới thất thần vật sao?"

Borr Gai tác cau mày, có chút cảm thấy tình huống không đúng tinh thần sức lực.

Dizon Broken than nhẹ, nói câu, "Bởi vì. . . bây giờ người tối đủ a" .

Borr Gai tác sững sờ, ngăm nhìn bốn phía, tại chỗ mấy ngàn thế giới ngăm tinh anh, sắc mặt chợt biến đổi!

"Không được!" Borr Gai tác rốt cuộc ý thức được, tình huống không ổn, hét

lớn: "Tất cả mọi người! vội vàng rút lui ra khỏi hội trường! !"

Tiếng gào này, để cho bên trong hội trường tất cả mọi người có chút ngẩn ra, đây là ý gì? chẳng lẽ là trong hội trường chôn quả bom cái gì?

Nhưng là theo lý thuyết, hội trường các biện pháp an ninh, là phi thường nghiêm khắc, hơn nữa nơi này đa số người đều là chôn quả bom chuyên gia, nếu là có quả bom, đã sớm bị phát hiện.

Có thể Man Vương nếu khẩn cấp như vậy địa yêu cầu rút lui giải tán, nhất định là có đạo lý, cho nên vẫn là rất nhiều người vội vàng đứng dậy, muốn ra bên ngoài chạy.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài hội trường mặt, đột nhiên truyền tới số lớn kêu lên tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy được tối phía bên ngoài một ít lính gác ở chỗ này Colombia quân nhân, tựa hồ bị thứ gì cho cuốn lấy sau, liền lăn lộn trên mặt đất!

Càng làm cho trong hội trường người cảm thấy khiếp sợ, cảm thấy sợ hãi, còn ở phía sau!

Những thứ kia lăn lộn trên mặt đất kêu thảm binh lính, không bao lâu sau, liền mất đi sinh mệnh, nhưng mà bọn họ da thịt, máu thịt, khí quan, đều tại mười mấy giây nội, liền bị tàn thực, chỉ còn lại một đồng máu chảy đầm đìa bộ xương!

Rốt cuộc, theo những thứ này bị "Ăn" số người càng ngày càng nhiều, những thứ này "Hung thủ" cũng cách càng ngày càng gần, bị cửa hội trường muốn đi ra ngoài thế giới ngầm tinh anh môn nhìn rõ ràng.

"Kia. . . đó là Phi Trùng! ?"

Rậm rạp chẳng chịt màu đỏ thắm côn trùng, giống như đếm không hết quân đội, chúng nó căn bản bụng đói ăn quàng, chỉ cần đụng phải người, chính là đi

lên một đoàn vây công.

Bên ngoài mấy trăm tên quân nhân, không bao lâu liền bị toàn bộ ăn thành xương cặn bã, Phi Trùng đại quân bay vào bên trong hội trường bộ.

Những thứ kia vừa mới muốn đi ra ngoài người, cũng liền trực tiếp đụng thẳng, còn chưa kịp chạy thoát thân, liền đánh mất tánh mạng.

"Chuyện này. . . đây là. . ."

"A! ! gặp quý a!"

"Thượng Đế! cứu ta! —— "

Đủ loại ngôn ngữ tiếng kêu cứu, liên tiếp, truyền tới ngoại trừ thét chói tai, chính là kêu khóc.

Những thứ kia càng ngồi ở vòng ngoài người, thực lực tương đối càng nếu, đụng phải loại này hạo hạo đặng đặng ăn thịt người sâu trùng đại quân, cơ hồ không có lực phản kháng.

Chú ý tới những thứ này Tần Xuyên, ánh mắt đông lại một cái, lộ ra mấy phần không tưởng tượng nổi thần sắc, "Ăn mòn trùng? làm sao có thể. . ."

Một bên Đường Vi vội vàng hỏi: "Người biết đó là cái gì?"

Không ít người cũng đều khẩn trương nhìn về phía Tần Xuyên, dù sao coi như Kiếm Ma, Tần Xuyên ở thế giới ngầm vẫn là vô cùng có địa vị, hẳn nói chuyện, mọi người tự nhiên sẽ nhiều nghe một chút.

Tần Xuyên cau mày nói: "Đó là ghi lại ở trong cổ thư một loại Độc Trùng, cổ đại Vu độc Tế Tự, dùng loại này sâu trùng đem trong bộ lạc quý tộc thi thể nhanh chóng tằm thực xuống, đại biểu quý tộc có thể rất nhanh tốc độ địa bị Thiên Đế thật sự tiếp thu.

Nhưng trên thực tế, loại này sâu trùng là bài tiết ra một chủng loại giống như a xít như thế toan dịch, toan dịch càng nhiều, có thể đem thân thể con người cho phân giải, sau đó lấy chất lỏng hình thức, bị sâu trùng hấp thu.

Nghe nói những thứ này ăn mòn trùng chỉ có thể bò, căn bản sẽ không Phi, hơn nữa bởi vì quá mức nguy hiểm, bị số lớn diệt tuyệt, ngay từ lúc ngàn năm trước liền tuyệt chủng. . .

Ta không biết cái này có phải hay không ăn mòn trùng, nhưng nếu như vô lý, ta cũng nghĩ không ra, còn có cái gì sâu trùng có thể làm được ăn như vậy người" .

"Không hổ là Kiếm Ma, ngược lại có vài phần học thức", Dizon Broken cười lạnh nói: "Đây đúng là ăn mòn trùng, Hoa Hạ biên giới mặc dù diệt tuyệt, nhưng không có nghĩa là chúng ta Vu Sư hiệp hội không có cất giữ.

Đây là trải qua Bản vương lần nữa bồi dưỡng qua loại sản phẩm mới, may mà các người Hoa Hạ tiền nhân Độc Kinh bản đơn lẻ « Cửu Tâm Hải Đường ghi âm » , Bản vương ngược lại học được không ít mới chế độc, đục trùng kỹ xảo, loại này mới ăn mòn trùng, chính là Bản vương bồi dưỡng mấy tháng một đại thành quả" .

"Cái gì! ?"

Tần Xuyên bỗng nhiên cả kinh, hẳn tự nhiên nghe nói qua « chín tâm » quyển sách này, đó là Thủy Vân Tịnh Trai hung hiểm nhất một quyển Dược Lý thư.

"Là Hắc La Sát cho người! ?" Tần Xuyên lập tức nghĩ đến.

Dizon Broken cũng không phủ nhận, "Không sai, Hắc La Sát nữ sĩ, vẫn là vô cùng có thấy xa, biết chỉ có Bản vương, mới có thể nắm giữ Cửu Tâm Hải Đường ghi âm tinh túy" .

"Vu Vương! người. . . người cái này phát điên Đại Ma Đầu! người là phải

đem tất cả mọi người đều giết sao! ?" một cái Mỹ Phương Tình Báo Cục chuyên viên, cả kinh thất sắc địa hô: "Người dám làm tổn thương ta, trong chúng ta tình cục tuyệt đối sẽ đem các người Vu Sư hiệp hội ồ vén cái lộn chống vó lên trời!"

Dizon Broken ngoẹo đầu cười tùm tùm nhìn hẳn, "Lấy các người trí tuệ, khả năng không thể nào hiểu được, Bản vương những thứ này ăn mòn trùng chỗ lợi hại đi. . .

Chúng nó cường đại ở chỗ, chúng nó có thể ở trong vòng mười lăm phút, tiến hành một lần sinh sản cùng trưởng thành, nói cách khác, chỉ cần có đủ nhiều thịt người, chúng nó là có thể mỗi mười lăm phút tự lấy gấp bao nhiêu lần đo tăng trưởng!

Người cảm thấy, trong các người tình cục lại có bao nhiêu người, hoặc có lẽ là, các người toàn bộ nước Mỹ lại có bao nhiêu người, đủ ta những con trùng này môn ăn mấy ngày đây?"

Nghe nói như vậy, tất cả mọi người sắc mặt đại biến, cái này quả thực quá điên cuồng, ăn chính quốc gia người! ?

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 627: Loạn Chiến

0 627

"Dizon Broken, người muốn làm gì? hủy diệt nhân loại? !" Borr Gai tác sắc mặt nặng nề.

"Không không không. . ." Dizon Broken khoát tay, mặt đầy hoài cảm mà nói: "Bản vương chẳng qua là khiến nhân loại một lần mới sinh cơ biết, hiện tại trên địa cầu dân số đã mất đi sự khống chế, chiến tranh khói súng một mực tràn ngập, tài sản phân phối vô cùng mất thăng bằng, hy vọng chỉ nằm ở số người cực ít trong tay.

Thậm chí ngay cả thế giới ngầm, cơ hồ 90% tài nguyên, đều bị tới tham gia Tiềm Long đại hội đám người này nắm giữ, người ở đây không chết, làm sao có thể chinh hợp tốt thế giới ngầm đây?

Thà như vậy, vẫn nhìn thế giới từ từ đi về phía truy lạc, đi về phía Thâm Uyên, còn không bằng để cho Bản vương tới sáng tạo một cái toàn bộ Tân Thế Giới, dùng toàn bộ Tân Nhân Loại, dùng toàn bộ mới pháp tắc. . ."

"Chỉ bằng người? !" Borr Gai tác đã bắt đầu nắm quyền.

Dizon Broken lắc đầu, "Bản vương chỉ cần lấy được toàn bộ Thần Vật, Bản vương vừa có thể trở thành Tân Thần minh, đến lúc đó, hết thảy đều đem không là vấn đề" .

"Người điên. . . người còn thật sự cho rằng giết người liền có thể giải quyết vấn đề! ?"

"Giết người?" Dizon Broken toét miệng cười nói: "Không, ta đây là ăn thịt người" .

Cùng lúc đó, bên ngoài hội trường, những Dĩ đó đã là Khô Lâu trên thi thể, dần dần có một ít mới mẻ phá nhộng mà ra Tiểu Trùng Tử, rậm rạp chằng chịt, bắt đầu ở nơi đó hút huyết dịch, nhanh chóng lớn lên.

Tần Xuyên biết tiếp tục như thế, nơi này tất cả mọi người phỏng chừng đều phải chết, dù là dùng chân khí cái gì ngăn cản, cũng không khả năng một mực như vậy ngăn trở.

Ánh mắt của hắn nhìn về cái đó Hoàng Kim Sư Tử đoàn lính đánh thuê số 1 Binh Vương, "Nhanh với các người Ed Leah tiểu thư báo cáo! để cho nàng phải tiếp viện lực lượng tới!"

Số 1 Binh Vương nhưng là lắc đầu, "Đã thử qua, vô tuyến điện truyền tin đã bị chặt đứt!"

Tần Xuyên sững sờ, lấy điện thoại di động ra nhìn một cái, quả nhưng đã không có tín hiệu!

"Các người cho là, Bản vương lại cho các người máy sẽ mời cứu binh sao?" Dizon Broken mỉm cười đạo.

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, chỉ Vu Vương đạo: "Mọi người lực tổng hợp đem Vu Vương giết! hắn là dùng Cổ Độc Vu Thuật khống chế những thứ này ăn mòn trùng, chỉ cần hắn đã chết, những thứ này ăn mòn trùng thì sẽ mất đi chỉ huy, dễ dàng hơn đối phó!"

Một lời thức tỉnh người trong mộng, mọi người lập tức đưa ánh mắt cũng thả vào Dizon Broken trên người, mặc dù hắn là Vu Vương, có thể vì còn sống, cũng không quản được nhiều như vậy!

Borr Gai tác lớn tiếng nói: "Hắn giao cho ta! các người giết còn lại Vu Sư!"

Chỉ thấy Borr Gai tác như núi nhỏ tựa như thân thể, vạch qua một đạo như thiểm điện, xông thẳng hướng Dizon Broken trước mặt, một quyền đánh ra, lực lượng khổng lồ, trực tiếp nổ ra một tiếng như sấm rền vang lớn!

"Ầm!"

Quyền Phong tạo thành lực trùng kích, đem phía sau hơn mười thước ra ngoài tường cement cũng cho đánh xuyên.

Có thể Dizon Broken thân thể Uyển Như một làn khói xanh, ngay tại giây phút này, đã đổi được khác (đừng) vị trí, một cái khéo léo ảo ảnh, lừa gạt Man Vương.

"Vô dụng, Man Vương, mặc dù chính diện thượng, lực lượng người có lẽ thắng được Bản vương, nhưng chỉ cần Bản vương một mực tránh, các người cũng chỉ có thể từ từ chờ chết", Dizon Broken khẽ cười.

Borr Gai tác cũng không tin những lời này, hãn phản nhào qua, bắt đầu liên tục ra quyền.

Hãn quả đấm nhìn như tùy ý, nhưng mỗi một quyền đánh ra tới uy lực, đều là kinh thiên động địa, tựa thật giống mỗi một lần ra quyền cũng sẽ ném ra một cái lưu đạn, nổ người tuyên truyền giác ngộ.

Đáng tiếc Dizon Broken ảo ảnh vận dụng, cũng là giây tới đỉnh phong, vô cùng trong thời gian ngắn, coi như Borr Gai tác cũng rất khó phân biệt, người nào là thật, người nào là giả.

Tần Xuyên mang theo Đường Vi, cũng không dám đi giúp Borr Gai tác bận rộn, bởi vì lo lắng cho hãn, nữ nhân sẽ phải chịu nguy hiểm gì, hơn nữa trong chốc lát, nghĩ (muốn) đánh bại Dizon Broken là không có khả năng.

Nhìn loạn thành nhất đoàn hội trường, Tần Xuyên biết muốn đi ra ngoài cũng rất khó khăn, trước hết để cho những thứ này ăn mòn trùng thể công chậm lại

mới được.

Hắn động linh cơ một cái, hướng về phía Hồng Long chòm Song Tử pháp sư Jayme lai hô: "Jayme lai pháp sư, người có thể dùng Tinh Thần Hệ ma pháp ngăn chặn Vu Vương Cổ Độc khống chế sao?!"

Jayme lai nghe, tựa hồ cũng là giật mình tỉnh lại, gật đầu một cái, nhắm mắt lại, trong miệng nói lầm bầm.

Rất nhanh, trước người hắn ngưng tụ ra một đoàn đôi truy ma pháp quang cầu.

"Tinh thần Bích Lũy!"

Quang cầu bay ra sau, trong nháy mắt phát triển, giống như một to lớn pháo đài, đem ở giữa nhất một vài mười thước vuông không gian bao lại.

Dizon Broken bị bao phủ tại nội bộ sau, lập tức không cách nào lái những thứ kia ăn mòn trùng.

Ăn mòn trùng quả nhiên bắt đầu hành động trệ chậm, bay tới bay lui, cũng không lại có thể căn cứ nhanh mạnh tấn công.

Dizon Broken nhất thời sắc mặt run lên, nghiêng đầu nhìn về phía Jayme lai, "Hồng Long chòm Song Tử pháp sư, tinh thần lực ngược lại đáng khen, lại có thể cản đoạn Bản vương khống chế tinh thần" .

Hắn cảm giác sâu sắc không vui, trực tiếp giơ tay lên chính là một đạo màu xanh Liệt Diễm trường mâu, hướng Jayme lai thả tới!

"Minh Hỏa trường mâu!"

Liệt Diễm trường mâu ở giữa không trung còn không ngừng địa cự đại hóa, phân tán số tròn mười chi trường mâu.

Jayme lai vào lúc này chính đang duy trì tinh thần Bích Lũy, nhưng là vừa vặn không biện pháp gì tránh đi.

Tốt ở bên cạnh Phất Cách đẩy ra một cái hủy diệt sóng trùng kích, trong nháy mắt đem những này Minh Hỏa trường mâu cho đánh nát.

"Jayme lai, người phụ trách khống chế Vu Vương tinh thần, ta tới bảo vệ người", Phất Cách nói.

Dizon Broken cười gằn, "Các người cho là, chỉ có Bản vương có thể khống chế những thứ này ăn mòn trùng sao! ? mã Cách đạt đến! !"

Tiếng nói một kêu, chỉ thấy quần tím Vu Yêu mã Cách đạt đến đã không biết khi nào đứng ở đánh thùng trên nóc nhà, nàng giơ lên hai cánh tay vung, thông qua Cổ Độc Vu Thuật thay thế Vu Vương, chỉ huy nổi lên những thứ kia tán loạn ăn mòn trùng.

Thoáng cái, vừa mới chạy ra ngoài một đám thế giới ngậm người, lại lần nữa bị ăn mòn trùng đuổi kịp, trong tiếng kêu gào thê thảm biến thành bạch cốt.

Cùng lúc đó, Dizon Broken còn thi triển ra hãn tinh thông bất kỳ loại nào Vu Thuật tuyệt cao thực lực.

"Sương chi đất đai! Minh Vực biển lửa!"

Băng tuyết bắt đầu cuốn hội trường, trên mặt đất xuất hiện số lớn Băng Tinh, mặt đất trơn trượt, để cho vốn muốn chạy trốn nhân cách bên ngoài khó mà thoát thân.

Màu xanh Minh Hỏa giống như vô số lưu hành hỏa cầu, rơi xuống hội trường các ngõ ngách.

Những thứ này Minh Hỏa sẽ không có cái gì nhiệt độ cao, nhưng là có thể ăn mòn nhân tinh thần kì, cho nên so với nóng bỏng Liệt Diễm càng có lực sát thương.

Vốn liền luống cuống tay chân một bang tham dự nhân sĩ, lúc này càng là từ đầu đến cuối bao bọc, khổ không thể tả.

Thậm chí có một ít tinh thần lực ý chí yếu ớt người, trực tiếp liền bị tại chỗ cháy địa miệng sùi bọt mép, ngã xuống đất không nổi.

"Hôm nay, tất cả mọi người đều muốn chết tại đây! đừng mơ có ai sống đến đi ra ngoài! !"

Borr Gai tác giận dữ, bắt Dizon Broken đang giải phóng Vu Thuật khe hở, một cái bước nhanh đi tới trước mặt hắn, đang muốn một đám đánh về phía Dizon Broken, lại phát hiện chu vi có vài chục cái Dong Binh, với không muốn sống tựa như nổi điên hướng hắn công tới!

Này mười mấy tên Dong Binh đến từ mỗi cái Dong Binh Công Hội, trong mắt mang theo cuồng nhiệt sát khí.

Borr Gai tác bị như vậy một đám người cuốn lấy, biết bọn họ là bị nhiếp hồn thuật khống chế, lại không tốt trực tiếp giết hết bọn họ, nhất thời bị trì hoãn thế công.

Dizon Broken cười lạnh nói: "Tinh thần Bích Lũy có thể để cho ta không khống chế ăn mòn trùng, nhưng này Bích Lũy nội nhân, Bản vương vẫn có thể khống chế. . . Man Vương a Man Vương, người không có một thân thần lực, lại câu nệ với một ít tiểu nhân vật tánh mạng, người vĩnh viễn đừng nghĩ chiến thắng Bản vương" .

"Ta nếu cùng người một loại lạm sát kẻ vô tội, há chẳng phải là cùng người chênh lệch không hai! ?" Borr Gai tác hất ra mấy cái đối diện hắn lại đánh lại căn nổi điên Dong Binh, hướng về phía Tần Xuyên hô to: "Kiếm Ma! thượng nóc nhà, giết cái đó nữ vu yêu!"

Tần Xuyên sớm có ý này, nhưng hắn là không yên tâm bên người Đường Vi,

dù sao nữ nhân tu vi mặc dù tăng tiến rất nhanh, cũng mới đến Trung Cấp Tiên Thiên đáng vẻ.

Hiện trường rất nhiều cao thủ, cũng là cao cấp Tiên Thiên, thậm chí mấy cái Vu Yêu đều là nửa bước tông sư nhân vật, không cần thận, Đường Vi sẽ hưởng tiêu ngọc vẫn.

"Người chó xía vào ta! mọi người rất yêu cầu người!" Đường Vi cuống cuồng lại tự trách, "Ta sẽ bảo vệ mình!"

"Đúng vậy, Kiếm Ma các hạ, chúng ta thề đảm bảo Vệ hội trường!" Huyết Vũ các loại (chờ) mấy cái Bất Tử Điều sát thủ cũng chạy tới.

Tần Xuyên mặc dù biết vào lúc này không có thời gian cho hấn quẩn quít, nhưng hấn lại rất rõ, vạn nhất hấn lên rồi, Đường Vi gặp nguy hiểm, Huyết Vũ đám sát thủ này, căn bản không tác dụng.

"Man Vương các hạ, cái đó nữ vu yêu, giao cho chúng ta vợ chồng!"

Lúc này, Tà Kiếm cùng Tinh Thái vợ chồng, để cho Mạt Nhật công hội sát thủ đi trước rút lui sau, hai người đi vòng vèo, dự định cùng nhau tác chiến.

Đông Phương Tinh Thái phi thân nhảy lên, ở Tà Kiếm trên bả vai giẫm lên một cái, liên tục hai đoạn nhảy đến không trung sau, kéo ra Ngân Xà Cung, hướng mã Cách đạt đến chỗ phương hướng chính là một cái Xuyên Vân Tiễn!

"Thấu!"

Ở giữa không trung liên tục ba lần gia tốc mũi tên ánh sáng màu trắng, nhanh như Vô Ảnh.

Nhưng mã Cách đạt đến căn bản không tránh không né, cũng chỉ quan tâm chính mình ở nơi nào không chế ăn mòn trùng.

Chỉ thấy trước người của nàng, đột nhiên xuất hiện một đạo Hàn Băng Cự

Thuần, vừa vắn thay nàng chặn lại một mũi tên này!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 628: Vu Sư Oai

0 628

Mái tóc màu xanh Vu Yêu Y Tốt Nhĩ, từ từ đi tới mã Cách đạt đến bên người, trên tay hấn màu xám bạc vòng tay Pháp Khí, chính Thích có khí lạnh tràn ngập.

"Hồng Long Ma Pháp Sư biết phối hợp, các người cho là chúng ta Vu Sư hiệp hội bảy đại Vu Yêu, điểm này ăn ý cũng không có sao? muốn chạm đến mã Cách đạt đến, trước hết qua ta đây quan", Y Tốt Nhĩ khinh thường cười nói.

Tà Kiếm Mạc Tà lúc này phóng lên cao, trong tay to đại thiết kiếm từ dưới lên, vạch ra một đạo to lớn kiếm quang, mục tiêu cũng không phải là mã Cách đạt đến, mà là quyền kia liền tàn phá rồi nóc phòng.

Chỉ cần đem nóc nhà đánh vỡ, này hai Vu Yêu sẽ rơi xuống, vậy thì càng thêm dễ làm.

Nhưng Y Tốt Nhĩ sớm có chuẩn bị, vòng tay thượng Băng Tinh bay lượn, khí lạnh ở phía dưới nhanh chóng cuốn, dán kia nóc phòng bắt đầu đóng băng.

"Băng Đóng Thiên Xích!"

Bởi vì chỗ ẩm áp ẩm ướt địa khu, Colombia Thủy Khí phân phối, Y Tốt Nhĩ tùy tiện một chiêu như vậy sương giá Vu Thuật, liền triệu tập đếm không hết lượng nước ngưng kết thành băng.

Kiếm quang bổ vào trên nóc nhà, mặc dù để cho nóc nhà chấn động mấy cái, nhưng số lớn kiếm khí nhưng là bị Hàn Băng thật sự gánh vác rồi.

Nữ pháp sư Phất Cách thấy tiếp tục như thế, này hai vợ chồng cũng đánh không tới kia hai Vu Yêu, vì vậy hướng giữa không trung đánh ra một đạo hủy diệt sóng trùng kích.

Phất Cách hủy diệt ma pháp, uy lực hơn to lớn, quả nhiên rất hữu hiệu địa võ vụn toàn bộ băng cứng, để cho mã Cách đạt đến cùng Y Tốt Nhĩ đều chỉ có thể chạy tứ tán đến nhảy xuống.

Nhưng Dizon Broken nhưng là bắt này một cơ hội, hướng Jayme lai lại lần nữa đánh ra một cái Minh Hỏa trường mâu.

Jayme lai Tinh Thần Hệ ma pháp mặc dù lợi hại, nhưng đối thủ là Vu Vương, rất khó có bao nhiêu ưu thế, dựa hết vào Bích Lũy ngăn chặn Vu Vương tinh thần lực, cũng đã rất cực hạn.

Mắt thấy trường mâu tới, Phất Cách lại không kịp bảo vệ hẳn, không thể làm gì khác hơn là trước đem tinh thần Bích Lũy rút lui hết, đổi thành một đạo tinh thần bình chướng, thay mình ngăn trở xuống những thứ này trường mâu uy lực.

Bích Lũy vừa rút lui xuống, Dizon Broken lập tức liều lĩnh cười lớn, hai cánh tay hẳn mở ra, trên người tinh thần lực như suối phun như vậy xông ra!

"Đại nhiếp hồn thuật!"

Tính ra hàng trăm nhiếp hồn thuật, được phóng thích đến bên trong hội trường các ngõ ngách.

Rất nhiều còn chạy trốn Dong Binh, sát thủ, Nhất Trung chiêu sau, liền tinh thần hoảng hốt, cầm ra vũ khí mình, súng lục, chủy thủ, đao kiếm vân vân, bắt đầu hướng bên cạnh mình người tấn công!

Những thứ kia không có trúng chiêu người, bởi vì hoảng lên đến muốn chen ra ngoài, lại phải né tránh những thứ kia ăn mòn trùng, kia quan tâm được phía sau có người đánh lén.

Rất nhanh, liền có thật nhiều người không giải thích được liền bị đâm chết, bị đạn đánh thủng, chảy máu không ngừng, phơi thây tại chỗ!

Làm Jayme lại phát hiện tình huống không ổn, lại lần nữa dùng tinh thần Bích Lũy phong tỏa ngăn cản Vu Vương tinh thần lực lúc, hiện trường đã chết mấy trăm người!

Tất cả mọi người lại lần nữa thấy được, Vu Vương thực lực có nhiều kinh người, có lẽ không có Borr Gai tác cản trở lời nói, Vu Vương một người, là có thể để trong này tất cả mọi người giết lẫn nhau!

Borr Gai tác đỏ lên vì tức mắt, gầm hét lên: "Dizon Broken! ! người tìm chết! !"

"Ta nói hết rồi, hôm nay ai đều chớ nghĩ sống đến rồi đi. . . Bản vương vài chục năm không giết người, không có nghĩa là quên mất giết thế nào người", Dizon Broken cười tà.

Borr Gai tác không thể nhìn được nữa, trực tiếp Hồ Khu rung một cái, lực lượng chấn động, đem những này quần hãn Dong Binh, tất cả đều chấn xương nát bấy, tứ chi đứt gãy!

Hãn chợt đâm một cái vào trên đất, toàn bộ hội trường mặt đất giống như động đất, sụp đổ đi xuống!

Dizon Broken cả kinh, vội vàng phi thân nhảy lên, có thể lần này, nhưng cũng để cho cái kia nhiều chút ảo ảnh trở nên dễ dàng đoán được, bởi vì ảo ảnh còn trôi lơ lửng ở nơi đó.

Một sát na này công phu, liền đủ Borr Gai tác nắm lấy cơ hội, một cái vọt mạnh sau, một đâm đánh tới!

"Ầm!"

Dizon Broken khó khăn lắm tránh một cái, vẫn là không có tránh, bên trái

ngực bị một đấm đánh ra một cái lỗ thủng!

"Thành công! ?" rất nhiều người đều lộ ra vẻ vui mừng, cho là Man Vương cùng Vu Vương tỷ thí, rốt cuộc có kết quả.

Nhưng là, Dizon Broken xuy tiếng cười, giơ tay phải lên, chính là một đạo hàn quang bức người Tinh Mang lóe lên, trúng mục tiêu Borr Gai tác!

"Sương Chi Tân Tinh!"

Băng Tinh trong nháy mắt ngưng kết ở Borr Gai tác thân thể, từ cánh tay hấn bắt đầu lan tràn, thẳng đến toàn thân, đều bị một khối Huyền Băng bao vây!

Mà cùng lúc đó, Dizon Broken bị đánh xuyên thủng vị trí, vết thương nhanh chóng khép lại, rất nhanh thì nhìn không ra bất kỳ thương thế.

"Là hài cốt Vu Thuật bên trong đại hồi phục thuật! ?" Tân Xuyên thấy như vậy một màn, vốn tưởng rằng lại là một Vong Giả Chi Khu, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại không đúng, Vu Vương làm sao có thể lấy chính mình cải tạo thành cái loại này tự sát như thế thân thể.

Cho nên, này chỉ có thể là hài cốt Vu Thuật bên trong tối Đẳng Phong Tạo Cực một loại Vu Thuật, đại hồi phục thuật!

Loại vu thuật này, là lấy tánh mạng mình tiềm năng coi như hữu hiệu khôi phục thủ đoạn, nhanh chóng phục hồi như cũ Vu Thuật.

Mặc dù năng lực khôi phục không bằng Vong Giả Chi Khu, nhưng đối với đại đa số thương thế, cũng có thể lập tức khôi phục, chỉ cần không phải trong nháy mắt trí mạng là được.

Borr Gai tác bị đóng băng ở, rơi xuống đất sau, bấp thịch phồng lên, cưỡng ép đem những này băng cứng cho chấn vỡ, ngược lại không bị tổn thương gì.

"Man Vương, không thể không nói, người thật kém bị thương đến Bản

vương, chi tiết, cơ hội như vậy sẽ không sẽ cho người lần thứ hai", Dizon Broken cười bên trong mang theo sát ý.

"Đây chẳng phải là người nói coi là!" Borr Gai tác chiến ý hùng hực, lại lần nữa cùng Dizon Broken dây dưa đấu.

Hai đại truyền kỳ cường giả đụng nhau, một là lấy Hư Kiến dài, một là lấy thật là Chúa, hư hư thực thực, không ngừng đấu trí so dũng khí, trong lúc nhất thời cũng khó mà phân ra thắng bại.

So sánh với nhau, mấy Đại Vu yêu lúc này tình huống, ngược lại có chút nguy cơ.

Bị cưỡng ép từ nóc nhà đánh xuống sau, mã Cách đạt đến dựa vào Y Tốt Nhĩ che chở, núp ở phía sau tiếp tục lái Trùng Quân, nhưng lúc này cường địch vờn quanh, nguy cơ trùng trùng.

Tà Kiếm cùng Tinh Thái vợ chồng thực lực, bất kỳ một cái nào cũng không yếu hơn bọn họ mấy cái Vu Yêu, vào lúc này liên tục cường công, đã để cho Y Tốt Nhĩ có chút khó mà chống đỡ.

"Quảng Hàn nguyệt minh!"

Đông Phương Tinh Thái sử xuất lạc nhật thần tiến bên trong cảnh giới thứ tư mới có tuyệt học, bóng người giống như hư ảo phiêu hốt ảnh tử, không ngừng ở đủ loại phương vị thoáng hiện.

Mà cùng lúc đó, quang tiến cũng ở đây đủ loại phương vị, hướng Y Tốt Nhĩ sau lưng mã Cách đạt đến bắn ra.

Tà Kiếm chính là tìm đến cơ hội, từ sau bên đánh bọc, ở mưa tên bên trong thỉnh thoảng chém ra Cự Kiếm, cho Y Tốt Nhĩ đã kích trầm trọng.

Y Tốt Nhĩ trong lúc nhất thời phát hiện, Hàn Băng Cự Thuần đã không cách nào ngăn trở, không thể làm gì khác hơn là đổi thành cho gọi ra một đạo Bạo

Phong Tuyết, ở hai người bốn phía, không ngừng cuốn lên.

Nhưng bởi như vậy, mã Cách đạt đến ánh mắt rất khó hữu hiệu thấy Trùng Quần vị trí, khó mà lâu dài.

Thấy thủ hạ mình hai cái Vu Yêu lâm vào khổ chiến, Dizon Broken lớn tiếng nói: "Sacke Thôi này! Angus ni nhiều! ba Lell! Lý áo Rick!"

Hắn kêu, chính là còn lại còn lại bốn cái Vu Yêu, bởi vì vốn là nắm giữ Kịch Độc Vu Thuật Arie Matsu đã tử vong, cho nên lần này hắn mang đến, là lục đại Vu Yêu.

Một mực mai phục ở bên ngoài hội trường bốn gã Vu Yêu, nghe được kêu gọi sau, hỏa tốc địa xuyên qua Trùng Quần, chạy tới hiện trường.

Tinh tu nhiếp hồn thuật Vu Yêu Sacke Thôi này trực tiếp liền đem mới vừa chạy ra ngoài một ít chạy thoát thân người khống chế, khiến cho bọn họ quay đầu, bắt đầu công kích còn lại muốn chạy trốn người.

Angus ni nhiều là một gã pháp bào màu xanh lục Minh Hỏa Vu Thuật Tinh Tu người, một ít chống cự ở nhiếp hồn thuật người, bị hắn Minh Hỏa thật sự đã thương, lập tức tinh thần giải tán, chỉ có thể ngoan ngoãn bị khống chế.

Này hai Đại Vu yêu ra tay một cái, thật vất vả mới chạy ra ngoài đám người kia, phản ngược lại thành Vu Sư hiệp hội thủ hạ, bắt đầu quay đầu giúp Vu Sư giết người.

Ba Lell coi như Ảo thuật Vu Sư, chính là không ngừng chế tạo ra ảo ảnh, mê muội những thứ kia định hướng bốn người bọn họ tấn công một số cao thủ, những thứ này thế giới ngầm võ giả, mặc dù rất nhiều tu vi chân khí cao thâm, cảm giác thượng lại không coi là nhiều xuất chúng.

Thường thường là toàn thân khí lực đánh ra, nhưng đều là rơi vào khoảng không, tới tới lui lui, tất cả đều là uổng phí sức lực.

Lý áo Rick đem những thứ kia chết đi hài cốt kêu gọi đứng lên, trở thành Khô Lâu binh lính, bắt đầu hưởng bên trong hội trường tấn công.

Những thứ này Khô Lâu binh lính trên người, còn có số lớn đã ấp trứng đi ra mới ăn mòn trùng, khô lâu binh giống như ôn dịch mang theo người, sẽ chết mất không ngừng dẫn vào hội trường.

Toàn bộ Tiềm Long đại hội sân, bây giờ liền Uyển Như quý khóc Luyện Ngục!

Tần Xuyên mắt thấy thế cục tiếp tục như thế, ai cũng không trốn thoát, cắn răng nói: "Ta đi giết mấy cái Vu Yêu, các người bảo vệ tốt hội trường!"

Hắn thật sâu nhìn Đường Vi liếc mắt sau, trước tiên chính là hưởng kia Y Tốt Nhĩ với mã Cách đạt đến phóng tới.

Chỉ có giải quyết hết mã Cách đạt đến, mới có thể xua tan đám này càng ngày càng nhiều ăn mòn trùng.

Nhưng ngay khi Tần Xuyên chạy tới, chính phải thả ra Thanh Liên kiếm khí, đem Y Tốt Nhĩ băng tuyết phòng ngự cho đánh vỡ lúc, phía sau lại truyền tới Bất Tử Điều bọn sát thủ kêu thảm thiết.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 629: Chảy Máu Không Ngừng

0 629

Một vệt bóng đen ở Tần Xuyên sau khi rời đi, lập tức cướp đến Đường Vi đám người trước mặt, làm bộ chính là muốn bắt Đường Vi.

Màu đen Hàn Băng Chân Khí gào thét mà ra, vì bảo vệ Đường Vi, ngăn cản ở trước mặt Huyết Vũ vừa vặn trúng chiêu!

"Phốc!" Huyết Vũ Sơ Cấp Tiên Thiên Chân Khí căn bản là không có cách ngăn cản.

Chỉ là một đối mặt, đã bị đánh ngã xuống đất, mặt đầy băng sương, thân thể hiện lên đen.

"Huyết Vũ! !" Đường Vi bi thương địa hô to.

Này dù sao cũng là nhận biết nhiều năm công hội đồng bạn, hơn nữa còn ở nàng thượng Nhâm hội trưởng tới nay, cần trọng địa phụ tá nàng bằng hữu.

Cứ như vậy bị một chương đánh chết, trong nữ nhân đau lòng khổ có thể tưởng tượng được.

"Băng Ngưng Chương! ?" Tần Xuyên vừa quay đầu lại, chợt tỉnh ngộ, "Hắc La Sát! ?"

Một mực đợi ở nơi đó chưa từng có động tác gì sát thủ bằng số một, Dạ Vương, vào lúc này cũng rất cuộc tháo xuống kính râm Hắc Diện cái lồng, lộ ra tám kia Tà Mị mặt.

Tần Xuyên rốt cuộc biết, tại sao Dạ Vương có thể vượt qua người trong suốt, trở thành sát thủ bằng số một, đường đường một cái tông sư, đi làm giết người thủ đoạn, dĩ nhiên không giống bình thường!

Hơn nữa Hắc La Sát qua nhiều năm như vậy, vẫn ẩn núp với Thi Ma môn phía sau, người ngoài thậm chí cũng không biết, người nào là thật Hắc La Sát, cũng dễ dàng hấn lấy ngoài ra thân phận hoạt động.

Sợ rằng, hấn nguyện ý tiếp nhận hi hữu vật phẩm làm làm thù lao, hơn phân nửa cũng là vì tìm Thần Vật tung tích.

"Kiếm Ma, nữ nhân ngươi, ở chỗ này của ta, ta khuyên ngươi chính là ngoan ngoãn đứng ở nơi đó đừng động tốt", Hắc La Sát lại vừa là một chưởng, đem Đường Vi sau lưng những sát thủ khác toàn bộ đông thành băng côn.

Đối mặt tông sư cấp thực lực, những thứ này sát thủ bình thường với ba tuổi hài tử không khác nhau.

Đường Vi mắt nhìn mình thủ hạ bị toàn bộ giết chết, một chưởng đánh về phía Hắc La Sát ngược.

Nhưng Hắc La Sát chỉ là ngay cả lưỡng đạo Băng Ngưng chân khí một chục vào nữ nhân Huyệt Vị, liền đem Đường Vi chân khí cho phong kín, một cái liền bắt Đường Vi cổ.

"Tiểu mỹ nhân, ngươi tốt nhất không nên lộn xộn, nếu không rất dễ dàng xảy ra chuyện", Hắc La Sát đặc ý cười, nhìn về Tần Xuyên, "Kiếm Ma, ngươi không nên rời khỏi bên người nàng, ngươi xem nàng bây giờ đáng thương biết bao a. . ."

Tần Xuyên sắc mặt âm trầm, hấn là có một loại dự cảm bất tường, cảm giác mình không thể rời đi Đường Vi, nhưng hấn vẫn buông lỏng thư giãn.

Xác thực nói, cục diện như vậy bên dưới, hấn phải làm ra lựa chọn, là chỉ bảo

vệ mình nữ nhân, hay lại là vì mọi người đồng thời chống cự Vu Sư hiệp hội.

"Đừng. . . đừng để ý ta. . ." Đường Vi hốc mắt phiếm hồng, lệ quang lóe lên khó khăn phát ra âm thanh, "Đi giúp. . . bọn họ. . ."

Tà Kiếm mấy người cũng nhận ra Hắc La Sát, đầu tiên là khiếp sợ với, Dạ Vương thân phận chân thật, cuối cùng người này, nhưng sau đó lòng đầy căm phẫn.

"Hắc La Sát! người đường đường tông sư, đầu nhập vào Vu Vương, trợ Trụ vi ngược, người căn bản không xứng làm một cái cường giả!" Đông Phương Tinh Thái tức giận nói.

"Cường giả? ha ha. . ." Hắc La Sát cười duyên nói: "Có thể còn sống sót, mới là cường giả, chết, đều là người yếu" .

Tần Xuyên trầm giọng nói: "Người làm như vậy, không phải là giúp Dizon Broken đang đá tay, người cho rằng là chờ hãn thành công, sẽ còn lưu lại người hèn hạ như vậy tiểu nhân sao? hãn sẽ đem người giết!"

"Ta đối với (đúng) Vu Vương Bệ Hạ tràn đầy lòng kính trọng, hãn tuyệt đối sẽ không tổn thương ta", Hắc La Sát cười tà nói: "Người không cần định khích bác ta cùng với Vu Sư hiệp hội quan hệ" .

Lúc này, cung Xử Nữ Phát Cách tức giận hô: "Kiếm Ma! người đang do dự cái gì! ? người không thấy khắp nơi ở người chết sao! ? không thể chậm trễ nữa, mau giết hãn! !"

Tần Xuyên thả mắt nhìn đi, trong hội trường gần như có một nửa người, đã chết chết, thương thương, ăn mòn trùng, Vu Yêu, tạo thành lực sát thương, để trong này đã biến thành Tu La tràng.

Coi như bây giờ bắt đầu một người đều không chết, thế giới ngầm cũng phải hoàn toàn lần nữa phân chia thực lực rồi, bởi vì rất nhiều thế lực người dẫn đầu,

đã chết hết không rồi!

"Người nếu là do dự nữa, ta liền động thủ!" Phất Cách một cái tay thượng đã bắt đầu ngưng tụ lại hủy diệt quang cầu.

Hắc La Sát híp mắt một cái, đạo: "Kiếm Ma, người ở đây, với người không quen không biết, trên tay ta nắm người người yêu, người chung quy sẽ không giận nàng không để ý đi. . . nếu là người nghĩ vị này Huyết Phượng Hoàng tiêu thư còn sống, liền cẩn thận bảo vệ ta. . ."

"Hèn hạ! vô sỉ!"

Mọi người vừa nghe, Hắc La Sát lại còn dùng Đường Vi tới lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác Tần Xuyên, để cho Tần Xuyên thay hắn tác chiến, phá lệ cảm thấy chán ghét.

Đường Vi càng là liều mạng thử lắc đầu, để cho Tần Xuyên ngàn vạn lần chớ làm chuyện điên rồ.

"Kiếm Ma huynh đệ, chúng ta biết loại thời điểm này rất khó làm quyết định, nhưng đại cuộc làm trọng, Hắc La Sát là tông sư thực lực, nơi này trừ người ra, cũng chỉ có Phất Cách pháp sư có thể cùng đánh một trận, người nếu không đành lòng xuất thủ, chỉ có để cho Phất Cách pháp sư xuất thủ", Tà Kiếm nghiêm mặt nói.

Tần Xuyên cảm thấy mình tim đập loạn, hẳn cho tới bây giờ không có cảm giác như vậy không giúp qua.

Bình thường, hẳn cũng có có đủ loại phòng bị, đủ loại đường lui, hoặc là đã sớm bày mưu lập kế.

Nhưng lần này, quả thực quá đột nhiên, ai cũng không nghĩ ra, Vu Vương Dizon Broken sẽ vì Thần Vật, quyết định lật đổ cả thế giới!

Mà hết lần này tới lần khác, trên đời gần có mấy cái tông sư một trong Hắc

La Sát, vẫn còn ở Vu Vương bên kia, là hãn tử địch.

"Không quả quyết, không thể đợi thêm nữa, Jayme lai, chính người bảo vệ mình, ta đi giết rồi Hắc La Sát!"

Phất Cách gương mặt xinh đẹp phát rét, với đồng bạn nói tiếng sau, nghiêng đầu liền hướng Hắc La Sát chỗ ấy đẩy ra một đạo hủ diệt sóng trùng kích.

Tần Xuyên ý thức được này sóng trùng kích đủ để đem Đường Vi với Hắc La Sát cũng giết chết, cơ hồ theo bản năng liền hơi ra sậu vũ kiếm ý, lẳng không sẽ dùng vô số dày đặc kiếm khí, đem cái này sóng trùng kích đánh tan.

Thấy chính mình pháp thuật bị ngăn cản, Phất Cách giận đến giậm chân, "Kiếm Ma! người điên rồi sao! ? người thật muốn thay Hắc La Sát theo chúng ta là địch! ?"

"Phất Cách tiểu thư, cho ta một ít thời gian. . ." Tần Xuyên trong mắt tràn đầy tia máu, lòng như lửa đốt.

Hắc La Sát đắc ý cười như điên, "Ha ha ha ha. . . Kiếm Ma, không muốn giãy giữa nữa rồi, đám người kia với người lại không có quan hệ gì, giết bọn họ, ta tụt xuống ra nữ nhân người!"

Tần Xuyên mặt trầm như nước, to thở hào hển, nhìn khó mà nhúc nhích Đường Vi, lòng như đao cắt.

"Kiếm Ma, người lại ngăn trở ta, ta liền thật muốn ngay cả người cũng giết! không thể bởi vì người, đâm lằm mọi người chúng ta sinh mệnh!" Phất Cách sắc mặt lạnh giá, hai tay đều bắt đầu ngưng tụ lại hủ diệt năng lượng.

Nhưng vào lúc này, Dizon Broken nắm lấy thời cơ, thừa dịp cùng Borr Gai tác quyết chiến thời gian rảnh rỗi, giơ tay lên hướng Jayme lai thả ra một cái màu xám bạc tinh thần lực ống khóa!

Jayme lai vội vàng mở ra tinh thần bình chướng, chuẩn bị ngăn cản này vừa

tiến công.

Nhưng làm hấn ngoài ý muốn là, ổ khóa này lắc một cái, cuối cùng hướng Phất Cách chỗ ấy rơi tới!

Đang ở vì Tần Xuyên bên kia chuyện phân tâm Phất Cách, không ngờ tới Dizon Broken tấn công mục tiêu là chính mình, làm Jayme lai nhắc nhở nàng lúc, đã trúng chiêu!

"Ách a!"

Phất Cách cả người một cái co quắp, lập tức ôm đầu ngã trên đất.

"Phất Cách! người thế nào! ?" Jayme lai sợ kêu, hối tiếc cho hấn quá mức chậm lụt, không có thể sớm phát hiện Dizon Broken chân thực hiện nay.

Dizon Broken cười như điên nói: "Trúng Bản vương 'Linh hồn giam cầm ". liền coi như các người ma pháp tu vi cao thâm đi nữa, không có nửa ngày thời gian cũng đừng nghĩ khôi phục!"

Mắt thấy mấy phe thực lực mạnh nhất một trong Phất Cách bị đánh lén đánh ngã, Tà Kiếm mấy người cũng là rất là ảo não.

"Đáng chết, phu nhân, ta đi với Hắc La Sát liều mạng!" Tà Kiếm vừa nghiêng đầu, lôi kéo Cự Kiếm liền hướng Hắc La Sát phóng tới.

Đông Phương Tinh Thái khuyên cũng không khuyên được, cản cũng không dám cản trở, suy nghĩ muốn sinh đồng thời sinh, phải chết cùng chết, dứt khoát đi theo cũng cây cung tên nhắm ngay Hắc La Sát chỗ ấy.

Nhưng vào lúc này, trong hội trường, đột nhiên xuất hiện một trận hắc ám sương mù dày đặc, sương mù dày đặc cuộn cuộn địa lan tràn, làm cho tất cả mọi người tầm mắt trở nên mơ hồ không rõ.

Đang muốn hướng Hắc La Sát chỗ ấy tấn công Tà Kiếm, cảm giác phía sau

có cái gì sát khí đến gần, bện rộn xoay người lại cản một kiếm.

"Khanh!"

Một tiếng kim loại tiếng va chạm, một đạo thân ảnh kiêu tiếu, bị ngăn trở sau lại nhảy ra đi.

"Vụ nữ mẽ tư đế?!"

Tất cả mọi người lúc này mới nhớ tới, còn có một vị thứ ba sát thủ công hội hội trường, mẽ tư đế, một mực không có động tác gì.

Sở dĩ danh hiệu nàng vì Vụ nữ, cũng là bởi vì nàng giết người thời điểm, một mực thuộc về Mê Vụ chính giữa, đây là một loại nàng độc có dị năng, thông qua hạt vật không chế, chế tạo sương mù.

"Mẽ tư đế! người muốn làm gì! ? chẳng lẽ người cũng đầu phục Vu Sư hiệp hội?!" Tà Kiếm chất vấn.

Vụ nữ như du hồn một dạng ở trong sương mù dày đặc xuyên qua, dùng lạnh giá giọng đáp lại: "Các người đều chết hết, Mê Vụ chính là đệ nhất công hội, sát thủ giới Duy Ngã Độc Tôn, ta thế nào không làm?"

"Người cho rằng là, dựa vào người này chút thủ đoạn, có thể đánh bại chúng ta vợ chồng?"

Tà Kiếm nhảy lên một cái, từ không trung bỗng nhiên chém xuống một cái Phi Long Bộc, dâng trào kiếm khí đem chu vi Mê Vụ cho Liễu Chấn tản mát, tầm mắt lập tức lại khôi phục không ít.

Vụ nữ mẽ tư đế lúc này vừa vịn từ phía trước hướng Tà Kiếm vọt tới, một cái Ngân Quang chủy thủ đâm thẳng Tà Kiếm vị trí trái tim!

"Tim chết!"

Tà Kiếm quơ múa Cự Kiếm, dự định trực tiếp đem mẽ tư để chém thành hai nửa.

Nhưng khi hấn nhấc lên chân khí, phải ra chiêu trong nháy mắt, lại cảm thấy cả người một trận tê dại, chân khí lưu thông cũng xuất hiện trở ngại!

"Phốc thử!"

Chúy thủ đâm xuyên qua Tà Kiếm tim, Tà Kiếm mở to cặp mắt, khó có thể tin lắm lắm: "Vụ. . . trong sương mù có độc. . ."

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 630: Tuyệt Vọng

0 630

"Phu quân! ! ! —— "

Đông Phương Tinh Thái cảm thấy hít thở không thông, vội vàng bắn ra một mũi tên, bức lui mẽ tư đế, chạy đến Tà Kiếm bên người.

Tần Xuyên thấy như vậy một màn, rất là giật mình, hẳn xem qua mẽ tư đế một ít tài liệu ghi chép, nàng dị năng hẳn chẳng qua là chế tạo phổ thông sương mù, cũng không phải là cái gì có độc vật chất, bởi vì mẽ tư đế bản thân cũng không có Kháng Độc năng lực.

Nhưng khi nhìn Tà Kiếm mới vừa rồi dáng vẻ, rõ ràng là bên trong cái gì Kịch Độc, không hề được chân khí.

Tà Kiếm ngực đã chảy ra máu đen, ánh mắt nhanh chóng giải tán, tử trạng vô cùng thâm.

Đông Phương Tinh Thái phát ra thê lương kêu khóc, sát ý khủng bố, liều lĩnh địa nhấc lên toàn bộ tà dương chân khí, mạo hiểm khả năng đem hiện trường mấy chục hơn trăm người cũng trực tiếp xuyên thủng nguy hiểm, phải thả ra chín Hồng Quán Nhật tuyệt kỹ.

Tần Xuyên lúc này chợt nghĩ đến cái gì, hô lớn: "Không nên dùng chân khí!"

Có thể lúc này đã trễ, Đông Phương Tinh Thái vừa mới vận đủ chân khí, hãy cùng Tà Kiếm như thế, đi theo thân thể một trận cứng ngắt!

Mắt thấy mẽ tư đế đã một cái đi vòng vèo, ánh mắt lạnh lùng dùng chủy thủ đâm hướng Đông Phương Tinh Thái cổ họng, Tần Xuyên vội vàng chém ra một đạo Thanh Liên kiếm khí.

Mẽ tư đế là cá thể thuật siêu (vượt qua) đâm thích khách, cảm giác lực cũng là cực mạnh, ý thức được kiếm khí hướng nàng công tới, tạm thời một chân một chút địa, nhảy lên thật cao, tránh được lần này.

Đông Phương Tinh Thái quỳ trên đất, thở hồng hộc, không dám tin nhìn mình run rẩy hai tay: "Ta. . . ta làm sao biết không còn khí lực. . ."

"Đó là « Cửu Tâm Hải Đường ghi âm » thượng 'Phục Long tán' ! đối với có tu vi chân khí Cổ Võ Giả hữu hiệu, chỉ cần hút vào trong cơ thể, liền không cách nào ở hai giờ nội vận dụng chân khí, nếu không lại chân khí nghịch lưu, huyết mạch bạo trưởng mà chết!"

Tần Xuyên đã nhớ lại này cổ tử trong sương mù mùi vị, rốt cuộc là cái gì, "Mẽ tư đế là đầu phục Vu Vương, cho nên được rồi loại độc này Vụ" .

Đông Phương Tinh Thái giật mình nhìn Tần Xuyên, "Vậy sao ngươi không được ảnh hưởng?"

"Ta thể chất không giống nhau, này không ảnh hưởng được ta", Tần Xuyên cũng thoáng cái rất khó giải thích.

Cùng lúc đó, toàn bộ trong hội trường giữa, đã tràn ngập số lớn mang theo Phục Long tán Độc Vụ.

Vu Vương cùng Man Vương đều không phải là Cổ Võ Giả, Tự Nhiên không bị ảnh hưởng, mà Hắc La Sát là cùng hỏa, cũng đã sớm uống Giải Dược.

Mẽ tư đế thấy Độc Vụ đã khuếch tán địa cũng khá lớn phạm vi, lập tức mệnh lệnh Mê Vụ công hội những thứ kia tinh thông Thể Thuật sát thủ, tàn phá địa tru diệt những tu luyện kia Cổ Võ thể giới ngầm người.

Mẽ tư để biết rõ mình không phải là Tần Xuyên đối thủ, tạm thời buông tha giết Đông Phương Tinh Thái, ngược lại đi giết những người khác, nhất thời là như vào chỗ không người, căn bản không người có thể ngăn.

Cổ Vô Giả môn thoáng cái mắt đi dựa vào sinh tồn chân khí, toàn bộ đều được trên thớt thịt cá, mặc người chém giết.

Còn lại có sức chiến đấu người, đã không nhiều, cao thủ càng là phần lớn tự thân khó bảo toàn, chỉ là mấy Đại Vu yêu, cùng những thứ kia ăn mòn trùng, đã đủ bọn họ uống một bình.

Chòm Song Tử Jayme lai canh giữ ở Phất Cách bên người, còn vừa muốn phòng ngự đến Vu Vương nhiếp hồn pháp thuật, cũng là khó mà rút người ra.

"Kiếm Ma! bây giờ cũng chỉ có người! người mau đi cứu người a!" vô lực đứng dậy Đông Phương Tinh Thái kêu khóc.

Nhưng Hắc La Sát nhưng là âm thanh cười nói: "Kiếm Ma, người tốt nhất đừng động, nếu không. . . nữ nhân người lập tức thì phải chết" .

Tần Xuyên sắc mặt tái xanh, hăn nắm chặt hai quả đấm, run lấy bầy, nhìn bị bắt ở Đường Vi, nhưng thủy chung không cách nào bên dưới quyết định. . .

Mình rốt cuộc làm gì mới có thể cứu bên dưới nữ nhân, thật chẳng lẽ chỉ có thể hai chọn một sao! ?

Đột nhiên, Đường Vi trên mặt, do thống khổ biểu tình, đổi thành một vệt nhàn nhạt, ôn nhu mỉm cười.

Nữ nhân cổ họng bị bấu, rất khó lên tiếng, nhưng nàng lấy môi, nhẹ nhàng nói ba chữ —— "Ta, yêu, người. . ."

Tần Xuyên tâm lý có một trận dự cảm bất tường, trong đầu toát ra một cái không dám tưởng tượng ý nghĩ. . .

"Không được! ! !"

Làm Tần Xuyên lạc giọng hô lớn lên thời điểm, Đường Vi cũng đã miệng phun ra một ngụm máu tươi, trong lỗ mũi, trong lỗ tai, cũng chảy ra huyết thủy. .

Nàng biết Tần Xuyên không làm được quyết định, cho nên thay hẳn giải quyết này một nan đề.

Cưỡng ép địa đở lấy trong cơ thể tắc nghẽn nàng chân khí những Băng Ngưng đó chân khí, lại vừa là đang hút vào rồi Phục Long giải tán lúc sau, vận chuyển chân khí trong cơ thể.

Làm vậy như vậy địa một loại hành vi, trực tiếp đưa đến Đường Vi trong cơ thể kinh mạch gặp phải hủy diệt tính bị thương!

Đường Vi, tự sát!

Hắc La Sát cũng là bị nữ nhân này cương liệt một mặt, chấn nhiếp mấy giây.

Làm ý thức được, trên tay mình đã chỉ là một nữ thi sau, Hắc La Sát áo nào vội vàng đem Đường Vi thi thể ném xuống, phi thân chạy xa.

Tần Xuyên điên rồi như thế chạy tới, một cái ôm lên Đường Vi thân thể, lại phát hiện nữ người đã căn bản không rồi hô hấp, không có mạch, hoàn toàn mất hết sinh mệnh dấu hiệu!

Trong suốt nước mắt, từ nữ nhân khóe mắt chảy xuống, nhưng nàng cũng sớm đã không cảm giác được.

Thân thể đàn bà, từ từ lạnh giá, từ từ cứng ngắc. . .

Tần Xuyên cảm giác mình chung quanh thời gian cũng đọng lại, hẳn không nghe được bất kỳ chung quanh tiếng huyền não vang, cũng không cảm giác được chính mình người ở chỗ nào.

Hắn tâm giống như là bị thứ gì cho hung hãn siết chặt, dùng sức chen chúc bóp, đau đến để cho hắn không thể thở nổi!

Tần Xuyên trong cơ thể, vẻ này đen Ám Năng Lượng, tại loại này tuyệt vọng, bi thương, tức giận. . .

Vô số u ám tâm tình tiêu cực dưới sự dẫn động, đã đến một loại trước đó chưa từng có sống động trình độ!

Tần Xuyên hai tròng mắt dần dần có Hắc Vụ dừng động, hắn đã không nghĩ, cũng không nguyện ý, càng là không quan tâm hết thảy các thứ này rồi. . .

Hắn Nhâm bằng trong cơ thể mình đen Ám Năng Lượng, đem nội tâm của hắn nuốt mất, căn bản đã lười quan tâm, này sau khi sẽ phát sinh cái gì. . .

Hắc La Sát xa xa thấy Tần Xuyên trên người hiện lên đen Ám Năng Lượng, nhất thời sắc mặt trắng bệch, hắn lập tức nhớ tới, ban đầu ở Đông Kinh thời điểm, mình chính là bị loại này quỷ dị cường đại đến vượt quá bình thường năng lượng, đánh không có chút nào chống đỡ lực!

Phần này khắc cốt minh tâm sợ hãi, là Hắc La Sát hóa thành tro cũng sẽ không quên lãng.

Hắc La Sát ánh mắt do dự một chút, bóng người chợt lóe, không có vào hỗn loạn trong đám người, rất nhanh thì biến mất không thấy gì nữa.

Mà Đông Phương Tinh Thái cũng tốt, Jayme lai các loại (chờ) mấy cái còn tại đối kháng Vu Sư hiệp hội những cao thủ cũng tốt, cũng lực tục cũng chú ý tới Tần Xuyên biến hóa.

Tần Xuyên trên người tản mát ra đen Ám Năng Lượng, mang theo một cỗ phảng phất có thể chấn nhiếp hết thảy uy áp kinh khủng.

"Đây là cái gì năng lượng. . . không là chân khí, cũng không phải kiếm khí, rốt cuộc là cái gì?" Jayme lai tự lẩm bẫm.

Chính gặp phải tinh thần hành hạ Phất Cách, cũng trong lúc nhất thời quên chính mình thống khổ, ngơ ngác nhìn Tần Xuyên.

Tần Xuyên bóng người, dần dần hoàn toàn bị đen Âm Năng Lượng bao vây, tựa như cùng bên cạnh hắc, trước thời hạn tiến vào đêm tối.

Coi như tất cả mọi người nghi ngờ, Tần Xuyên kết quả thế nào thời điểm, Tần Xuyên, biến mất!

Xác thực nói, Tần Xuyên thân thể di động sắp đến để cho bọn họ sinh ra ảo giác, trong nháy mắt cũng đã từ chỗ không thấy!

Một đạo hắc ám ảnh tử chui vào trong đám người, chỗ đi qua, toàn bộ những Khô Lâu đó cũng tốt, ăn mòn trùng cũng tốt, tất cả đều bị bóng tối này năng lượng nát bấy, phảng phất như là gặp khắc tinh.

Thậm chí, những thứ kia còn chạy trốn người trong môn, bị bóng tối này năng lượng đụng phải sau, cũng trực tiếp bị hút khô sinh mệnh lực một dạng biến thành từng cổ sắc mặt trắng xám khô đét thi thể!

Mà đang ở hội trường một cái cửa sau chỗ ấy, Hắc La Sát mới vừa muốn chạy trốn đi ra ngoài, lại cảm thấy phía sau một trận phát rét!

Một loại kinh khủng giống như là biển gầm uy áp, phải đem hắc hoàn toàn nuốt mất!

"Không. . . không thể nào!"

Hắc La Sát chợt quay người lại, lại thật thấy, Tần Xuyên đã ra hiện tại sau lưng hắc!

Tần Xuyên cặp mắt đã hoàn toàn hóa thành thâm thúy hắc ám, giống như không nhìn thấy đày Địa Ngục Thâm Uyên, hắc biểu tình lãnh khốc tuyệt tình tới cực điểm, không thấy được bất kỳ nhân loại nào tình cảm chấn động.

"Cút ngay! !"

Hắc La Sát bị dọa sợ đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, cơ hồ là đem hết toàn lực, hướng Tần Xuyên đánh ra phô thiên cái địa Băng Ngưng Chưởng.

Nhưng toàn bộ màu đen Băng Ngưng chân khí, vừa bị này cổ đen Âm Năng Lượng đụng phải, đều giống như hóa thành yếu ớt Thanh Phong, không có chút nào lực sát thương.

Tần Xuyên nhưng là một cái đại thủ, vô tới.

Nhìn như chậm chạp, kì thực mau để cho Hắc La Sát không cách nào né tránh.

Hắc La Sát chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu một trận lạnh như băng, cả người Khí Cơ liền bị khóa lại, thậm chí, nàng đã cảm giác mình muốn bị dọa đến tè ra quần!

Đây không phải là nàng nhát gan, mà là một loại. . . tương tự với con chuột bị Hùng Ưng bắt, cái loại này sinh vật với thiên địch sản xuất sinh bản năng sợ hãi!

Trước mắt Tần Xuyên, đã không phải là một người, mà là một người Ma Thần, ăn thịt người Ma Thần!

Tần Xuyên căn bản không có cho Hắc La Sát dư thừa suy nghĩ cùng giây giũa thời gian rảnh rỗi, ngón tay hấn nhẹ nhàng như vậy bóp một cái, Hắc La Sát đầu hãy cùng bóp vỡ chanh tựa như, "Nước" văng khắp nơi.

Máu tươi, bắn tung tóe ở Tần Xuyên trên mặt, Hắc La Sát một thân hùng hậu tông sư chân khí, trong nháy mắt liền bị Tần Xuyên đen Âm Năng Lượng nuốt mất hấp thu.

Mặc dù tình cảnh đã vô cùng sốt ruột không chịu nổi, khắp nơi ở người chết, nhưng vẫn là có rất nhiều người, chú ý tới Tần Xuyên đuổi giết Hắc La Sát hình ảnh.

Một màn này, thức sự quá quý dị, đường đường tông sư, dĩ nhiên cũng làm như vậy bị dễ dàng bóp nát đầu! ?

Vu Vương cùng Man Vương hai Đại Cường Giả, cũng không khởi ngưng chiến đấu, kinh ngạc nhìn lại.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 631: Ác Ma Cuồng Vũ

0 631

Mà thủy tác dũng giả Tần Xuyên, cũng không để ý toàn trường một trận an tĩnh dị thường, hấn lại lần nữa hóa thành một vệt bóng đen, hướng gần đây một tên Vu Yêu, nhiếp hồn sư Sacke Thôi này tránh đi.

Sacke Thôi này trước tiên kịp phản ứng, thả ra một cái nhiếp hồn thuật, một cái màu xám Khô Lôu gào thét bay về phía Tần Xuyên.

Nhưng này Vu Thuật năng lượng vừa mới tiếp xúc Tần Xuyên, liền đá chìm đáy biển, không nổi chút nào hiệu quả.

Tần Xuyên tay giữ lại Sacke Thôi này đầu, trong cơ thể ma pháp năng lượng tất cả đều bị rút cái tinh kiên, đường đường bầy đại Vu Yêu một trong, nhưng là chỉ vùng vẫy hai giây không tới, biến thành thân khô!

Tần Xuyên cũng không chút nào dừng lại, hấn tựa như cùng một máy bạo tẩu sinh mệnh cắt lấy máy, bóng đen lóe lên qua nơi, liền để lại đầy mặt đất Khô Cốt cùng thân khô.

Thậm chí ngay cả những thứ kia bay lượn trên không trung ăn mòn trùng, cũng đều hóa thành trùng thi, số lớn số lớn rơi xuống đất.

Theo Sacke Thôi này ngã xuống, ba Lell cùng Angus ni nhiều hai gã Vu Yêu cũng cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Ba Lell vội vàng thi triển Ảo thuật, phỏng chế ra rồi mười mấy chính mình bóng người, xuất hiện ở hội trường các ngõ ngách, chính mình bản tôn là dự

định rút lui trước.

Nhưng Tần Xuyên căn bản không nhìn những thứ kia ảo ảnh, thoáng hiện đến trước mặt hắn, chính là một chường võ bễ nát đầu hắn.

Angus ni nhiều kinh hoàng thất thổ địa sử xuất một chiêu Địa Ngục Hỏa biến, để cho thân thể chu vi toàn bộ là xanh mơn mơn Minh Hỏa, suy nghĩ Tần Xuyên vừa tiến vào, liền sẽ gặp phải tinh thần cháy.

Nhưng Tần Xuyên căn bản coi những thứ này Minh Hỏa như không, vừa tiến vào trong biển lửa, liền đem Minh Hỏa cũng toàn bộ hấp thu, một cái tay bắm đứt Angus ni nhiều cổ.

Liên tục chết ba cái Vu Yêu, hiện trường những khổ kia chiến đấu người, bị khống chế người, vốn nên thở dài một hơi mới được.

Nhưng trên thực tế, trước mắt xuất hiện nổi điên Kiếm Ma, lại mang đến lớn hơn sợ hãi!

Duy nhất đáng được ăn mừng, là Tần Xuyên tiêu diệt số lớn ăn mòn Trùng Hậu, rất nhiều người được chạy ra hội trường, chạy thoát.

Chỉ cần bọn họ tránh Tần Xuyên đi tiếp phương hướng, vẫn là có thể sợ bị vạ lây sát hại.

Tần Xuyên nhưng là cũng không dừng lại sát phạt bước chân, hắn trong tiềm thức, vẫn là rất rõ ràng, chính mình muốn báo thù mục tiêu chủ yếu.

Bóng đen chớp động, Tần Xuyên lại lần nữa đi tới trong hội trường, đang ở di động với tốc độ cao bên trong mẽ tư đế, vốn định chạy thoát thân, lại phát hiện Tần Xuyên đã chắn trước mặt nàng.

Vụ nữ vội vàng lại lần nữa thả ra một cổ Mê Vụ, định làm xáo trộn Tần Xuyên tầm mắt.

Nhưng Tần Xuyên căn bản cũng không thèm nhìn tới, dựa vào cảm giác liên từ trong sương mù bắt lại mẽ tử để thủ đoạn, một cái tay khác cưỡng ép từ trên tay nàng đoạt lấy chủ tử!

Mẽ tử để phát hiện, Tần Xuyên thật là lực đại vô cùng, cổ lực lượng này để cho nàng căn bản khó mà chống cự.

"Phốc thử!"

Chủ tử đâm vào mẽ tử để cái trán, xuyên thủng đầu nàng cốt!

Mẽ tử để trợn to cặp mắt, đến chết một khắc cũng không nghĩ tới, nàng là chết tại chính mình chủ tử bên dưới.

Đem gạo Stephen thi thể tiện tay ném đi sau, Tần Xuyên sãi bước đi hướng còn sót lại ba cái Vu Yêu, mã Cách đạt đến, Lý áo Rick cùng Y Tốt Nhĩ.

"Nhanh dùng ăn mòn trùng vây công hấn!" Lý áo Rick hô to.

Mã Cách đạt đến sớm liền đã ý thức được một điểm này, thúc giục toàn bộ ăn mòn trùng, hóa thành một đoàn Phi Trùng như gió bão, hướng Tần Xuyên cuốn tới!

Rậm rạp chằng chịt giống như như thủy triều Phi Trùng, nhìn cũng đã làm người ta tan vỡ, nhưng vừa tiếp cận Tần Xuyên đen Ám Năng Lượng, nhưng là Chết so với cái gì cũng nhanh!

"Không được! nhanh để cho ăn mòn trùng tản ra!" Y Tốt Nhĩ la lên.

Làm mã Cách đạt đến phát hiện không ổn thời điểm, lúc này đã trễ, gần như ba phần tư ăn mòn trùng, ở tụ tập đến Tần Xuyên chung quanh thời điểm, đã mất đi sinh mệnh.

Tần Xuyên căn bản không được những độc chất này Vụ, nọc độc ảnh hưởng, ngược lại hết thấy các thứ này thành hấn "Chất dinh dưỡng" .

"Toàn bộ các người bỏ chạy! Hắc Ma pháp đối với hãn không bất kỳ hiệu quả nào!"

Vu Vương Dizon Broken rút cuộc nhìn thấu một ít huyền cơ, hãn phát hiện, hết thủy mặt trái năng lượng, đến Tần Xuyên chỗ ấy, chỉ có thể bị hấp thu, tiếp tục như thế, Vu Sư hiệp hội chỉ có hoàn toàn bị diệt vong!

"Phải!"

Tam đại Vu Yêu vôi vàng bị dọa sợ đến nghiêng đầu mà chạy, nhưng Tần Xuyên nào sẽ bỏ qua bọn họ, bóng người chợt lóe liền phải đuổi tới đi.

"Sương Chi Tân Tinh!"

Dizon Broken vì che chở thủ hạ mình bỏ chạy, vôi vàng thả ra một đạo băng sương Tinh Thần, rơi vào Tần Xuyên trên người.

Tần Xuyên thân thể bị Huyền Băng bao gồm bên dưới, nhưng mới vừa đóng băng, khối băng lại bị đen Âm Năng Lượng thật sự triệt tiêu xuống.

Tần Xuyên tốc độ quả thực quá nhanh, để cho Dizon Broken căn bản không kịp thả ra lần thứ hai đông lạnh Vu Thuật.

Chỉ thấy Tần Xuyên đuổi kịp ba gã Vu Yêu sau, tay phải một cái sống bàn tay, đem Y Tốt Nhĩ đầu bỏ ra, tay trái chính là một cái móc vào Lý áo Rick lồng ngực, đem trái tim của hãn trực tiếp bóp vỡ.

Ở dưới tay hãn, các vu yêu Vu Thuật cùng cháu đi thăm ông nội không khác biệt, không nổi chút nào tác dụng.

Cuối cùng còn dư lại người kế tiếp mã Cách đạt đến, trong chạy trốn vô cùng kinh hoàng, trực tiếp ngã nhào trên đất, Tần Xuyên đi lên một tay nắm lấy rồi mặt nàng sau, kéo một cái, nhưng là đem trên mặt nàng một trương mặt nạ da người kéo xuống!

Chỉ thấy mã Cách đạt đến sau mặt nạ mặt, còn có một nở mặt, hãy cùng Mặt Trăng mặt ngoài như thế khanh khanh oa oa, thật giống như rửa nát một dạng điều này hiển nhiên là vài chục năm tu luyện Cổ Độc thuật tác dụng phụ.

"Không muốn. . . không nên giết ta!"

Mã Cách đạt đến kêu khóc, lần đầu tiên trong đời như vậy cầu khẩn.

Nhưng Tần Xuyên chẳng qua là một cước đạp vỡ nòng lồng ngực, liền kết thúc nòng tánh mạng.

Mắt nhìn mình thủ hạ toàn bộ bị giết chết, Dizon Broken lửa giận ngút trời, nghiêng đầu dữ tợn nhìn Man Vương đạo: "Borr Gai tác! người nhìn thấy không! ? đây mới thực sự là quái vật! !"

Borr Gai tác cũng là lần đầu thấy Tần Xuyên như vậy, liền tưởng đến ban đầu Đông Kinh huyết án, cau mày nói: "Hắn đã mất đi sự khống chế, đó cũng không phải hắn bản tâm, đều là các người hành động, mới gây thành loại này đại họa!"

"Bây giờ nói những thứ này còn hữu dụng sao? ! người còn không giúp ta đồng thời đưa hắn đồng phục? !" Dizon Broken bất chấp Vu Vương uy nghiêm, tâm tình kích động phẫn khởi.

Borr Gai tác nhưng là lắc đầu, "Cổ lực lượng này, không phải là ta người có thể ngăn cản, ta khuyên người chính là chạy càng xa càng tốt" .

"Người. . ."

Dizon Broken thở hổn hển, nếu là có thể chạy, hắn sớm chạy, vào lúc này đâu còn quan tâm được truyền kỳ cường giả tôn nghiêm, nhưng hắn thấy Tần Xuyên tốc độ di động, cũng biết căn bản không trốn thoát!

Mấu chốt là, hắn Vu Thuật ngay cả Man Vương cũng có thể đối phó, hết lần này tới lần khác đối với (đúng) Tần Xuyên là không có hiệu quả!

Mắt thấy Tần Xuyên đã hướng hẳn đi tới, Dizon Broken cắn răng nghiêng lợi nói: "Borr Gai tác, đây đều là người buộc ta. . . người đã không muốn giúp ta đồng thời diệt trừ tên ác ma này, vậy các người sẽ chờ hai cái Ác Ma, hủy diệt hết thầy đi!"

Mọi người còn nghe không hiểu Vu Vương lời này có ý gì, lại thấy hẳn đã bắt đầu hai tay mở ra, ngửa mặt lên trời bắt đầu ngâm xướng lên một đoạn nghe không hiểu chú ngữ. . .

Pháp sư Jayme lai cùng Phất Cách sắc mặt đại biến, Hồng Long coi như Vu Sư hiệp hội túc địch, dĩ nhiên là rõ ràng hơn đen trong ma pháp một ít Cấm Kỵ Chi Thuật.

"Không được, hẳn đang kêu gọi Ác Ma hạ xuống!" Jayme lai hô.

Ác Ma hạ xuống, là đen trong ma pháp tà ác nhất cùng điên cuồng cấm kỵ Vu Thuật, thật ra thì càng giống như là một loại trong truyền thuyết Vu Thuật, gần kêu gọi Địa Ngục một ít cường Đại Ác Ma, phụ thân đến Vu Sư trên người, từ đó thu hoạch được Ác Ma lực lượng.

Mà trên thực tế, các ma pháp sư chính mình cũng không biết, Địa Ngục có tồn tại hay không, thiên đường là có hay không thật, cho nên, Ác Ma rốt cuộc sẽ tới hay không, cũng không thể nào biết được.

Rất nhiều Ma Pháp Sư càng muốn tin tưởng, những thứ kia thành công "Kêu gọi Ác Ma" Vu Sư, nhưng thật ra là bởi vì bị loại này cấm kỵ Vu Thuật cho chinh phát bệnh thần kinh, hoặc là kích phát trong cơ thể tiềm năng, cho nên trong thời gian ngắn thực lực đại tăng.

Dù sao, người không biết không sợ, làm Ma Pháp Sư lãng phí địa sử dụng ma lực, Tự Nhiên cũng trở nên phá lệ khó đối phó rồi.

Nhưng là, Ác Ma hạ xuống thuật, yêu cầu tương đối cường đại ma lực mới có thể sử dụng, hơn nữa có rất bàn cao tỷ số, sẽ để cho Vu Sư sử dụng sau, hoàn

toàn mất đi tự mình, biến thành người điên, cho nên, không phải là thật đến liều mạng thời điểm, là không có khả năng sử dụng ra loại này chiêu số.

Thử nghĩ một hồi, cường Đại Vu Sư, như Vu Vương như vậy, làm sao có thể mạo hiểm làm cho mình trở thành người điên?

Có thể tưởng tượng được, Dizon Broken đây là bị Tần Xuyên bức bách đến trình độ nào, mới ra hạ sách này!

Ngay tại tất cả mọi người nuốt cổ họng, có chút không biết làm sao thời điểm, liền gặp được Dizon Broken trên người bỗng nhiên giống như là thiêu đốt lên rồi hùng hực màu đỏ thẫm Liệt Diễm!

Mái tóc màu trắng bạc của hắn, cũng đi theo biến thành đỏ như màu máu, mà trên mặt hắn, bắt đầu xuất hiện từng cái mụn con sùng như vậy lần lượt thay nhau huyết sắc đường vân.

Một cổ trước không từng có qua, với Tần Xuyên trên người đen Âm Năng Lượng cơ hồ giống vậy uy áp mạnh mẽ, tràn đầy làm người sợ hãi khí tức tà ác, tán phát mở!

Làm Dizon Broken lại lần nữa mở mắt ra thời điểm, hắn hai tròng mắt đã hoàn toàn đỏ đậm, khoe miệng lộ ra nụ cười, biến hóa xoay mà cứng ngắt.

"Hắn. . . hắn thật thành công! ?" Phát Cách lẩm bẩm nói.

Ác Ma phụ thể Dizon Broken, phía sau thả ra ngoài đen ngọn lửa màu đỏ, dần dần biến thành một đôi Ác Ma cánh bằng thịt một dạng bắt đầu phiến động.

Hắn dưới chân cũng đi lên Ma Diễm, cả người trên dưới quần áo, đã bị cháy hầu như không còn.

Nhưng là, không có ai lại vào lúc này cười nhạo hắn người trần truồng, bởi vì này càng giống như là một cái Ác Ma mới có diện mạo!

Borr Gai tác cũng không nghĩ đến, Vu Vương lại có liều mạng như vậy chiêu số, mà lấy hãn lịch duyệt, cũng là lần đầu thấy đến.

Hiện trường duy chỉ có không sợ này một Ác Ma, cũng chỉ có sắc mặt lãnh khốc Tần Xuyên, Tần Xuyên trên người đen Ám Năng Lượng không chút nào hoảng ý tứ, ngược lại so với trước kia càng nhao nhao muốn thử.

"Kiếm Ma. . . a. . ." Dizon Broken trong cổ họng phát ra thanh âm khàn khàn, hãn toét miệng cười một tiếng, phía sau ngọn lửa vỡ cánh một cái, bóng người liền vọt mạnh hướng Tần Xuyên!

Tần Xuyên cũng không thối lui chút nào, mang theo một đạo màu đen tàn ảnh, lẳng không cùng vị này Đại Ác Ma đụng vào nhau!

Một đạo Ma Diễm móng nhọn vung xuống, Tần Xuyên một cái đen Ám Năng Lượng trọng quyền tiến lên đón!

"Ầm! !"

Đen năng lượng màu đỏ phóng lên cao, một đạo đỉnh tai nhưc óc sóng trùng kích khuếch tán ra, khuấy động lên khí lưu, trực tiếp vét sạch toàn bộ hội trường!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 632: Người Là Hèn Nhất

0 632

Hội triển trung tâm kiến trúc tựa hồ chịu không nổi như vậy lực tàn phá, khắp nơi đều bắt đầu có to tảng đá lớn cùng mảnh vụn rơi xuống.

Nguyên vốn còn muốn nhìn một chút hai Đại Cường Giả kinh thế tỷ thí thế giới ngẫm mọi người, cũng sớm đã bắt chấp xem cuộc chiến, điên cuồng chạy thoát thân.

Làm một trận bụi mù tán đi, còn dư lại ở trong sân giữa mọi người, chỉ thấy được hai bóng người, chính trên không trung không ngừng giao thủ.

Dizon Broken cả người thiêu đốt Ma Diễm, bất kể là hấn đánh ra quả đấm, hay lại là cánh sau lưng phiến ra nóng rực ánh lửa, cũng làm cho cả sân trở nên nhiệt độ cao khó nhìn.

Ngoại trừ Man Vương Borr Gai tác có thể đứng cách 50 mét nội phạm vi bên ngoài, những người khác vì tránh này một tứ tán ánh lửa, đều đã thối lui đến trăm thước ra ngoài.

Tần Xuyên trên người đen Ám Năng Lượng nhưng là hồn nhiên không sợ này kinh người nhiệt độ cao, cùng Vu Vương đánh không phân cao thấp, gào thét Quyền Phong kích động không ngừng.

Hai người căn bản không chiêu số gì bộ sách võ thuật có thể nói, hợp lại chính là thuần túy nhất lực lượng, tốc độ nhanh mắt thường đã rất khó bắt.

Dizon Broken đánh ra ba bốn trăm quyền sau, phát hiện hay lại là khó mà

phân ra thẳng bại, nặng rên một tiếng, cánh sau lưng một cánh, trong nháy mắt bay ra rồi ba mươi, bốn mươi mét.

"Rống!"

Dizon Broken gầm lên giận dữ, hai cánh chấn động, phiến ra lưỡng đạo màu tím đen Liệt Diễm gió bão, nóng rực long quyển hương Tần Xuyên hồi hả áp sát.

Cùng lúc đó, Dizon Broken trong miệng lại cũng là phun ra Tử Kim sắc nóng bỏng ngọn lửa, phảng phất là phún ra ngoài cuồn cuộn nham tương!

Cái này phong bạo cùng Dung Nham ngọn lửa vừa xuất hiện, mặt đất cùng kiến trúc nóc hòn đá, toàn bộ xuất hiện hòa tan hiện tượng!

"Thật là mạnh ma lực! đây chính là Ác Ma lực lượng! ?" may là tinh thần lực cường đại mà có thể cùng Vu Vương vừa so sánh với Jayme lai, thấy như vậy ma lực, cũng xem thế là đủ rồi.

Phất Cách cũng là kinh ngạc nói ra, nàng cũng không biết, chính mình hủy diệt ma pháp, đối mặt như vậy ngưng tụ ma lực, còn có thể hữu hiệu hay không.

"Này căn bản đã là một cái thế giới khác chiến đấu" .

Phất Cách nói lầm bầm câu, mà một bên Jayme lai cũng đồng ý gật đầu.

Tất cả mọi người đã bất chấp Tần Xuyên đem thế nào chống cự hoặc phản kích, mặt đất bắt đầu nóng bỏng nóng lên, trên trời rơi xuống Dung Nham, bọn họ đều cần mau sớm rút lui ra khỏi trận chiến này đấu gió giạt mắt.

Borr Gai tác nhúu mà một cái, chú ý tới trên đất Đường Vi thi thể còn nằm ở đó mà, liền chạy tới đem nữ nhân ôm lấy, nhanh vọt ra hội trường, để tránh di thể cũng không giữ được.

Mà những Phi đó múa ăn mòn trùng, mất đi khổng chế sau, hãy cùng con ruồi không đầu như thế bay loạn, bị giá cao nhiệt độ nóng một cái, cuối cùng

mảng lớn mảng lớn địa rơi xuống Tử Vong.

Vu Vương này giận dữ hỏa, ngược lại thì giúp không ít người trừ đi những thứ này gieo họa.

Theo chiến đấu ác liệt, Tiềm Long đại hội tràng địa thượng, đã chỉ còn lại Tần Xuyên cùng Vu Vương hai cái chiến đấu nhân vật chính.

Ngay cả bên ngoài hội trường vài trăm thước phạm vi, cũng không ai dám đến gần, Thánh Marta bản xứ cư dân càng cho là cái gì kinh khủng tập kích, tất cả đều tứ tán chạy thoát thân.

Vào giờ phút này, Tần Xuyên đứng ở vô tận Liệt Diễm trong gió lốc, mắt thấy sắp bị nuốt hết, lại là căn bản không có trốn tránh dự định.

Trên người hắc đen Âm Năng Lượng cũng giống như là núi lửa phun trào, ở chung quanh thân thể hắc không ngừng tạo thành bình chương, cùng những thứ này Ác Ma hung diễm va chạm kịch liệt.

Nhưng là rất hiển nhiên, Tần Xuyên lần đầu tiên xảy ra xuống núi, này cổ Ác Ma lực lượng để cho hắc có chút bước chân chật vật.

Ác Ma ma lực cùng trước kia bất kỳ Vu Thuật ma pháp rất bất đồng, Tần Xuyên mặc dù có thể hấp thu một bộ phận, lại cũng không còn cách nào nhanh chóng chiếm đoạt.

Hai cổ năng lượng không ngừng đánh giằng co, hội trường đã thành một Luyện Ngục như vậy phế tích.

Dizon Broken thấy bữa tiệc này chấy cũng không cách nào để cho Tần Xuyên bị quá nhiều tổn thương, bóng người bỗng nhiên chột lóe, hối hả xô dịch đến Tần Xuyên trước mặt, hai cái Ma Trảo mang theo sắc bén khí lưu cùng nhiệt độ cao, chụp vào Tần Xuyên đầu!

Tần Xuyên song tay nắm lấy rồi Dizon Broken hai cổ tay, chĩa vào một kích

này, đồng thời dùng đầu sử dụng ra một cái đầu Chùy, đụng vào Dizon Broken ngực.

"A!" Dizon Broken bị đau, phát ra khàn khàn la hét âm thanh, một cước đá vào cẳng chân, trúng mục tiêu Tần Xuyên eo.

Tần Xuyên thân thể bị trực tiếp đá bay, đường parabol vạch ra ba mươi, bốn mươi mét xa, nặng nề đụng vào một bức tường đá thượng.

Dizon Broken thừa dịp truy kích, cánh động một cái, hóa thành một đạo hỏa diễm Lưu Tinh, đụng vào Tần Xuyên trên người!

"Ầm!"

Còn không có từ trên tường trượt xuống tới Tần Xuyên, bị dính đến trực tiếp đụng nát này mặt tường đá sau, lại là ngay cả đụng nát lưỡng đạo vách tường.

Tần Xuyên trên người xuất hiện diện tích lớn đả thương, phun ra một ngụm tiên huyết, không nội dung bản đều bị bị thương nặng.

"Ha ha ha ha! !"

Dizon Broken phát ra điên cuồng mà tàn phá tiếng cười, Liệt Diễm Ma Sí mở ra, lại vừa là phiến ra hai đạo hỏa diễm gió bão, đem Tần Xuyên đặt ở Liệt Diễm bên trong điên cuồng thiêu đốt!

"A! —— "

Tần Xuyên phát ra trận trận kêu thảm thiết, thân thể dường như muốn bị triệt để thiêu hủy, đen Ám Năng Lượng càng ngày càng yếu ớt, đã không cách nào chống cự này một Ác Ma lực lượng.

Có lẽ là quá mức thống khổ, nguyên bốn đã hoàn toàn bị lạc ở sát hại bên trong Tần Xuyên, ý thức lại khôi phục một ít.

Hắn cắn răng nghiêng lợi, chết nhìn chòng chọc trước mắt biểu tình dữ tợn Vu Vương. . .

Chính mình thật chẳng lẽ phải chết ở chỗ này? Tần Xuyên gần có một tia thanh minh, như vậy lắm lắm tự hỏi.

Đang lúc lúc này, trong đầu, đột nhiên lại toát ra một cái làm Tần Xuyên cảm thấy xa lạ thanh âm ——

"Người đang do dự cái gì, sợ cái gì. . ."

Cái thanh âm này, tang thương, quý dị, uy nghiêm mà xa xa.

"Người là ai?" Tần Xuyên trong đầu trở về hỏi.

"Ta là ai không trọng yếu, trọng yếu là. . . người muốn chết sao?"

". . ." Tần Xuyên sửng sờ, hắn chợt tỉnh ngộ đến cái gì, "Người là vẻ này đen Âm Năng Lượng? là người khổng chế ta giết nhiều người như vậy! ?"

"Vậy thì thế nào, cường giả, mới có thể Vĩnh Sinh. không muốn chết, liền đem thân thể giao cho ta. . ." cái thanh âm này mang theo cường đại sức dụ dỗ.

Tần Xuyên kháng cự, kiên trì chính mình suy nghĩ thanh tỉnh, "Người muốn làm cái gì. . . người căn bản đã không được!"

"Không biết gì, không được là người. . . người biết rõ ràng làm gì mới có thể đánh bại trước mặt người gia hỏa, lại rụt rè e sợ. . ."

Người căn bản là cái hèn nhát. . . một đại đội chính mình nữ nhân đều không bảo vệ được con trùng đáng thương. . ." cái thanh âm này chậm chọc cười nói.

Tần Xuyên tâm thần rung một cái, nhớ tới hương tiêu ngọc vẫn Đường Vi, trở nên thất thần.

"Thân thể người đã không tiếp tục kiên trì được rồi, ngu xuẩn tiểu tử, ta cứu người nhiều lần như vậy, người cũng không thể bây giờ chết. . ."

Đột nhiên, Tần Xuyên vốn là yếu ớt ý thức, bị nào đó tinh thần đánh sâu vào một chút, liền hoàn toàn mất đi đối với (đúng) thân thể khổng lồ.

Làm Tần Xuyên lại lần nữa mở mắt ra lúc, biểu tình trở nên không thống khổ nữa, mà ánh mắt cũng tràn đầy tà khí cùng nhìn bằng nửa con mắt hết thủy bá đạo uy nghiêm.

Hắn toét miệng cười một tiếng, hí ngược nhìn Dizon Broken liếc mắt, "Chút tài mọn, cũng dám bêu xấu" .

Dizon Broken cau mày, tức giận lại lần nữa phun ra một cái Ma Diễm, định đem Tần Xuyên hóa thành tro bụi.

Nhưng Tần Xuyên lần này, cũng tương tự há miệng ra, phun ra một cái đen năng lượng màu xám, cỗ năng lượng này mang theo mục nát hết thủy uy năng, Ma Diễm vừa đụng đến nó, hãy cùng bị nước tưới tắt như thế, căn bản không lên bất kỳ hiệu quả nào.

Dựa vào lần này, Tần Xuyên tránh thoát Liệt Diễm gió bão phạm vi, nhảy tới một nơi tàn phá đại lập Trụ thượng.

Hắn giang hai cánh tay, hưởng thụ địa hít một hơi, đen Âm Năng Lượng tựa như cùng một cơn lốc xoáy, bắt đầu ở bên cạnh hắn hội tụ.

Chỉ thấy được mịt mờ vô biên màu đen xám tử khí, bắt đầu ở trong hội trường hiện lên, chính là những thứ kia chết đi thế giới ngầm người, cùng với những thứ kia ăn mòn trùng các loại, toàn bộ Tử Vong thi thể mang có năng lực đo.

Không chỉ có như thế, hắc ám vòng xoáy còn đang không ngừng khuếch tán, thời gian nháy con mắt, ngay cả trốn ra ngoài mấy trăm thước một ít thế giới

ngâm người, cũng đều khó thoát khỏi may mắn.

Những người này trong vòng thời gian ngắn, thì làm quắt khô héo, sinh mệnh lực bị quắt liên quan, thế nào chết cũng không biết, cũng đã ngăn cách với đời.

Borr Gai tác cùng Jayme lai, Phất Cách này một ít cường giả, cũng vẫn có thể chống cự, vẫn như cũ cảm thấy phi thường khó chịu, đủ loại tuyệt vọng cùng sợ hãi uy áp, để cho bọn họ không thở nổi.

Ngay cả Borr Gai tác cũng không thích ứng, những thứ kia tu vi bình thường hạng người, dĩ nhiên là một chút sinh tồn cơ hội cũng không có.

Mắt thấy những thứ kia vốn là chạy thoát người, mấy giây, liền chết hết đặc vô cùng thâm, Borr Gai tác cùng Jayme lai các loại (chờ) đều là sợ mất mật!

"Hắn. . . đơn giản là Tử Thần. . ." sống sót người, đều không ngoại lệ địa tâm bên trong kêu gào.

Năng lượng như Lưu Tinh Vũ một dạng từ bốn phương tám hướng, hội tụ đến Tân Xuyên trong cơ thể.

Cắt lấy thành thiên thượng vạn người chết cùng người sống, cùng với đủ loại sinh vật năng lượng tử vong sau, Tân Xuyên trên người toàn bộ thương thế, đã phục hồi như cũ.

Tân Xuyên đen Ám Năng Lượng trước đó chưa từng có địa dăng cao, ngược lại, Dizon Broken Ác Ma hung hiểm, lần này trở nên có chút yếu thế!

"Người nên cảm thấy vinh hạnh, bị ta cắn nuốt" .

Tân Xuyên toét miệng cười một tiếng sau, bỗng nhiên há to miệng, phát ra một tiếng phảng phất đến từ Tuyên Cổ, đến từ Cửu U hùng hồn Lệ Hồng!

Tựa như cùng một quả đầu đạn hạt nhân từ Tân Xuyên trong miệng nổ mạnh, đen năng lượng màu xám tạo thành ma cô vân, đem Dizon Broken vị này Đại Ác

Ma hoàn toàn chiếm đoạt!

Dizon Broken cả người Ma Diễm, căn bản không đặc phản kháng, liền bị dập tắt!

Theo sát, Dizon Broken thân thể bắt đầu vụn vụn biến hình, trong cơ thể ma lực, cũng bị rút ra.

Này thật gió bão chỉ kéo dài ba năm giây, làm tan thành mây khói lúc, Dizon Broken chỉ còn lại một cái thân khô, hoàn toàn bị móc sạch, rơi đến trên mặt đất.

Một trận bi thương gió lạnh thổi qua, rền vang sắt sắt, chỉ có vụn vụn mấy người, xa xa chứng kiến, Đệ nhất Vu Vương bi thảm tấm màn rơi xuống.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 633: Ta Có Thể Thắng Chính Ta

0 633

Tiêu diệt Dizon Broken, Tần Xuyên cũng không lộ ra cao hứng biết bao thần sắc, phảng phất chỉ là làm một món nhỏ nhặt không đáng kể chuyện.

Hắn nhảy xuống cột trụ sau, đi tới kia thả có thần vật nhuyễn bột khối nơi, một đấm đánh lên đi, nhuyễn bột khối chia năm xẻ bảy.

Túi kia khóa ở bên trong màu vàng kim Thần Vật, cũng hiển lộ ra.

"Tí tách! tí tách. . ."

Giòng điện ở Thần Vật thượng khiêu động lên, tựa hồ hiển lộ Thần Vật bất an.

Tần Xuyên toét miệng cười một tiếng, "Chớ khẩn trương, ta sẽ không đối với người như vậy" .

Vừa nói, Tần Xuyên trực tiếp bắt lại Thần Vật.

Thần Vật thượng chợt phát ra kịch liệt Lôi Điện, vàng óng ánh giòng điện phát ra nóng nảy âm thanh.

Có thể đen Âm Năng Lượng một trận cuốn sau, Thần Vật năng lượng liền bị áp chế xuống, không có một chút động tĩnh.

Tần Xuyên hừ lạnh một tiếng, đem Thần Vật nhận lấy, ngay sau đó hắn xoay chuyển ánh mắt, thẳng tắp quét về phía đã cách hội trường ngoài mấy trăm thước

Man Vương.

Bóng người hóa thành một đạo màu đen gió táp, Tần Xuyên thoáng qua liền đã tới Man Vương trước mặt.

Borr Gai tác nhất thời tinh thần căng thẳng, từ lúc sinh ra tới nay lần đầu tiên, hăn đối mặt với một cái hoàn toàn không thấy được chiến thắng hy vọng đối thủ, Tự Nhiên phá lệ khẩn trương.

"Người không phải là Kiếm Ma, người là ai?" Borr Gai tác không nhịn được hỏi.

Tần Xuyên lạnh lùng nhìn hăn một cái, chút nào không có hứng thú trả lời, hăn ánh mắt dừng lại ở Borr Gai tác trên tay ôm Đường Vi trên thi thể.

"A. . . vừa vặn, nàng cũng ở đây" .

Tần Xuyên trong mắt, lộ ra một vết phức tạp khó tả kinh khủng thần sắc, âm trầm quỷ dị, phảng phất mang theo vô số cừu hận.

Trong giây lát, Tần Xuyên trên tay ngưng tụ ra một đoàn đen năng lượng màu xám, làm bộ muốn đánh ở Đường Vi trên thi thể.

Borr Gai tác cảm thấy không ổn, lập tức rút lui ra hơn 10m, lớn tiếng nói: "Người muốn làm gì! ?"

Tần Xuyên giương mắt nhìn hăn một chút, "Tiểu tử, người nghĩ với nữ nhân này đồng thời, bị đánh thành phần vụn sao?"

Borr Gai tác sắc mặt đại biến, cái này "Tần Xuyên" lại kêu hăn "Tiểu tử" ? hơn nữa, Đường Vi là hăn nữ nhân, Đường Vi vừa chết , khiến cho hăn bi thương đến loại trình độ đó, nhưng hôm nay, hăn lại muốn đích thân đem Đường Vi thi thể đánh mảnh giấy vụn đều không thừa! ?

" Được rồi, kia thì cùng chết đi", Tần Xuyên lắc đầu một cái.

Bóng người chợt lóe, giống như Thuấn Gian Di Động, đã lại lần nữa xuất hiện ở Borr Gai tác trước mặt!

Borr Gai tác chính muốn chạy trốn, lại phát hiện trước mắt Tần Xuyên tốc độ quá nhanh, hăn căn bản không thể tránh né!

Mắt thấy một đoàn cường đại đến đem Đại Ác Ma biến hóa Dizon Broken cũng miếu sát năng lượng, muốn đánh tới, Borr Gai tác nhưng là không có lực phản kháng chút nào.

"A! ! —— "

Đột nhiên, Tần Xuyên nhưng là động tác hơi chậm lại, trên tay năng lượng tản đi sau, ôm đầu, bắt đầu thống khổ lăn lộn trên mặt đất.

"Xú tiểu tử! người cho ta an tĩnh một chút! ! người còn không thành thật. . ."

Tần Xuyên vẻ mặt nhăn nhó, nghe răng trợn mắt, thậm chí bắt đầu dùng đầu hung hăng đụng mặt đất.

Đại thở hỗn hển mấy cái sau, Tần Xuyên ngẩng đầu, bất chấp mặt đầy vết máu, nghiêng đầu đối với (đúng) Borr Gai tác hô: "Mau dẫn nàng đi! rời đi nơi này! ! nhanh! ! —— "

Borr Gai tác ngăn ra, hăn sống bó lớn tuổi tác, cho tới bây giờ không có như thế không biết làm sao qua, "Người rốt cuộc là ai? Kiếm Ma! ? hay là người khác! ?"

"Ta không biết! ta không biết ta là ai! ! người. . . đừng hỏi! mau dẫn nàng đi! !"

Tần Xuyên trên người đen Ám Năng Lượng một trận cường đại, lại một trận suy yếu, không ngừng biến hóa.

Borr Gai tác biết như vậy đi xuống rất nguy hiểm, cũng sẽ không xen vào nữa

những nghi vấn này, mang theo Đường Vi thi thể, la lên những thứ kia còn sót lại người may mắn còn sống sót, lập tức rời đi mảnh phế tích này.

Trên thực tế, sống sót người, đã lác đác không có mấy, cho nên chưa được vài phút, Tần Xuyên chung quanh chu vi mấy dặm, đều đã không có người khói.

Tần Xuyên cảm giác mình đầu giống như là muốn nổ tung ra, thống khổ trên đất thờ hồng hộc.

"Ngu xuân tiểu tử, sớm muộn gì người sẽ đem mình mệnh nhập vào!" trong đầu thanh âm châm chọc đạo.

Tần Xuyên bộ mặt dữ tợn, hỏi "Người rốt cuộc là ai! người muốn làm cái gì! ? nàng đã chết, người cũng không buông tha nàng! ?"

"Nàng chết, nhưng không chết hẳn" .

"Người có ý gì. . ." Tần Xuyên không hiểu.

"Chính là ý này", thanh âm cười lạnh.

Tần Xuyên cả người run rẩy, khống chế thân thể của mình, "Ta sẽ không cho người lại tổn thương nàng!"

"Người cho rằng là người có thể chiến thắng ta? loại người như người hèn yếu gia hỏa, căn bản không khả năng thắng ta. . ."

"Ta không thắng được người, nhưng ta có thể thắng chính ta!"

Tần Xuyên ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng kiên quyết, "Người loại người này, không nên tồn tại ở trên thế gian. . ."

Cái thanh âm này rốt cuộc cảm thấy một trận không ổn, giận dữ hét: "Xú tiểu tử! người muốn làm gì! ? người điên rồi mà! ?"

Tần Xuyên lại là căn bản không nghe thanh âm kia, hấn lấy ra khối kia kim sắc Thần Vật, gắt gao nắm được, sau đó giơ lên, đối với mình cổ họng, hung hăng hoa rơi!

"Không được! ! —— "

Trong đầu thanh âm cuối cùng một tiếng kêu gào phát ra, Tần Xuyên chính là đã gây khí, một con mới té xuống.

Hấn ánh mắt từ từ tan rã, thân thể co quắp, huyết thủy không ngừng xông ra.

Tần Xuyên trước mắt, dần dần lâm vào một mảnh sâu thẳm hắc ám, khoe miệng của hấn, dâng lên một vết giải thoát mỉm cười. . .

...

Tiền Long đại hội lại mới vừa khai mạc, tựa ra hiện tại như vậy kết quả , khiến cho toàn thế giới run rẩy.

Bất kể là phổ thông xã hội, hay lại là thế giới ngầm, cũng không thể tin được, nơi này phát sinh hết thảy.

Đầu tháng ba, toàn cầu trên trăm gia truyền thông, bắt đầu báo chí phát sinh ở Colombia Thánh Marta tân văn.

Đối với phổ thông đại chúng mà nói, ở tòa này Colombia Hải Tân Thành thành phố, là xuất hiện một lần kinh khủng tập kích, hơn nữa lần này phần tử kinh khủng tựa hồ dùng tới vũ khí sinh hóa, rất nhiều người tử trạng thâm, hãy cùng thầy khô.

Quan phương cũng không dám công khai chân thực Tử Vong số liệu, hơn nữa hiện trường cũng đã bị tình báo các nước tổ chức tiến hành phong bế xử lý.

Mà đối với thế giới ngầm mà nói, có thể nói thay đổi bất ngờ, chính một cái đầm nước đều đã bị giảo loạn.

Vu Sư hiệp hội ở Vu Vương vẫn lạc sau, bảy đại Vu Yêu cũng không một thoát khỏi may mắn, cơ hồ tương đương với bị hủy diệt.

Đại đa số người may mắn còn sống sót trong miệng truyền đi tin tức, chính là Vu Vương định cướp đoạt Thần Vật, hơn nữa còn muốn nhất thống thế giới ngầm, nhưng lại là bị Man Vương liên thủ với Kiếm Ma chặn lại.

Chẳng qua là, Kiếm Ma vì đánh bại Ác Ma hạ xuống Vu Vương, lựa chọn một loại Ngọc Thạch Câu Phần chiến thuật.

Hiện trường số người chết, đã không cách nào thống kê, bởi vì quá nhiều người là Chết ngay cả thi thể đều không còn lại, đại khái số lượng, cũng đã ở trên vạn người, bao gồm rất nhiều làm bình dân.

Nhưng, người chết thuộc về người chết, bị kịch thuộc về bị kịch.

Thế giới ngầm người đều là lưỡi dao tử thượng sống qua ngày, chết cũng sẽ không thái quá để ý, chuyên chú hay lại là tiếp theo làm như thế nào sống.

Vu Sư hiệp hội làm một hoàn toàn tà ác biến hóa tổ chức, lại mất đi chủ định, Tự Nhiên cây đổ bầy khỉ tan, còn lại những Vu Sư đó môn, từ bỏ ở vào Ireland đại bản doanh, bắt đầu đáng thương Lưu Vong con đường, phân tán ở các nơi trên thế giới.

Hồng Long ma pháp hiệp hội chính là đối với (đúng) đám này Vu Sư triển khai toàn cầu phạm vi đuổi giết, lần này Vu Sư rối loạn, hoàn toàn để cho Hồng Long tức giận, thiếu chút nữa chết trận Phất Cách cùng Jayme lai hai Đại Pháp Sư, càng là đích thân ra tay, căn bản không định cho Vu Sư môn đường sống.

Mà sát thủ giới cũng là loạn thành nhất đoàn, Mê Vụ công hội mẽ tư để phản bội sát thủ hiệp hội, còn giết chết Tà Kiếm Mạc Tà.

Mạt Nhật công phu sẽ tự nhiên là không chịu, sống sót Đông Phương Tinh Thái tổn không tới một tuần lễ thời gian, liền đem Mê Vụ công hội toàn bộ sát

thủ diệt trừ, hơn nữa tuyên bố thối lui ra sát thủ giới, giải tán Mặt Nhật công hội.

Vốn là cứ như vậy, Bất Tử Điều tự là chân chính duy nhất siêu cấp công hội, nhưng hội trưởng Đường Vi, cùng vài tên lực lượng chủ yếu thành viên, cũng đều nghe nói chết tại Tiềm Long đại hội.

Cũng may, Man Vương Borr Gai tác cánh tay phải cánh tay trái, hiệp hội Phó Hội Trưởng Siso phu, chạy tới Bất Tử Điều trụ sở chính, với tầng quản lý đã nói những gì sau, Bất Tử Điều cuối cùng ổn định lại.

Ở nơi này dạng loạn cục bên dưới, có vài người dĩ nhiên cũng tò mò, lấy kinh thiên thực lực đánh bại Dizon Broken Kiếm Ma, lại đi đâu? hay không còn bình yên?

Trong đám người này, Tự Nhiên bao gồm Hoa Hạ biên giới, Tần Xuyên bên người thân nhân, các cô gái.

Làm Diệp Tiểu Nhu đem Tần Xuyên cùng Đường Vi cũng "Mất tích" tin tức, mang về nước nội sau, các cô gái cảm thấy mắt tiền thế giới đều có chút quay cuồng trời đất, ngày ngày mong đợi, hai người có thể có tin tức gì truyền về, hoặc là đột nhiên liên lạc các nàng.

Nạp Lan Thấm thử dùng tiên tri hệ thống, lục soát hôm đó sau khi chiến đấu kết thúc tình huống, khắp thế giới tìm Tần Xuyên bóng dáng, nhưng là không thu hoạch được gì.

Liễu Hàn Yên thân ở kinh thành, phụng bồi trên giường bệnh ngày càng sinh cơ yếu ớt cha, nghe được cái này dạng "Tin dữ", càng là cảm giác trong lòng một trận hít thở không thông, liên tục mấy ngày không ăn được thứ gì.

Liễu Hàn Yên không khỏi thỉnh cầu nước Hoa đất An Toàn Bộ, phái người khắp nơi hỏi thăm, vợ vết tình báo, trên thực tế, Hoa Hạ quan phương cũng gấp gáp làm như thế, chỉ tiếc, Tần Xuyên tin tức hoàn toàn không có.

Với Tần Xuyên đồng thời biến mất, còn có khối kia Tiềm Long trong đại hội vốn muốn dùng để tranh đoạt Thần Vật.

Ngay cả duy nhất gần gũi nhất chân tướng của sự tình Man Vương, làm có một ít quốc gia cao tầng hỏi tới chuyện này, hẳn cũng chỉ là biểu thị, hẳn thật không biết, tối sau xảy ra chuyện gì.

Theo cuộc sống ngày ngày trôi qua, Tần Xuyên, Kiếm Ma, đã cùng Vu Vương đồng quy vu tận cách nói, dần dần bị nhiều người hơn tiếp nhận.

Mà Tần Xuyên vừa chết, đối với (đúng) rất nhiều người, rất nhiều thế lực mà nói, thật sự phải đối mặt cục diện, cũng với trước hoàn toàn khác nhau. . .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 634: Tự Sát Tự Sát Tự Sát

0 634

Atlantic City, dĩ lệ hải tân bãi cát, vừa tiến vào ban đêm, đèn sáng chói, Uyển Như một cái ánh sáng chói mắt Ngọa Long.

Từng nhà sòng bạc cùng quán rượu kết hợp tràng sở giải trí, lúc này chính tiếng người huyền não.

Duy chỉ có một tòa ở vào phía nam đường ven biển tư nhân trang viên, lúc này lại có vẻ rất là an tĩnh, ngoại trừ số ít đi tới đi lui hộ vệ áo đen, chính là gió biển thổi qua âm thanh.

Một chiếc Cadillac xe con từ cửa chính lái vào, chậm rãi lái qua vài trăm thước tiền viện đại đạo, dừng ở nhà chính cổng lớn miệng.

Trên xe xuống, là một gã người mặc màu xanh da trời áo sơ mi, màu xám nhạt quần jean, ăn mặc đơn giản, lại dung mạo thanh lệ thoát tục Á Duệ nữ tử.

Tay cô gái thượng xách một cái màu đen rương mật mã, vẻ mặt mặc dù nhìn rất lạnh nhạt, nhưng tử quan sát kỹ, lại mấy phần khẩn trương, càng có vẻ mong đợi.

"Liễu tiểu thư, hoan nghênh đi tới trang viên", một tên Latin duệ nữ tử ở cửa cung kính chờ đợi đến, mỉm cười dẫn đường: "Mời đi theo ta, chủ nhân đã đợi ngài" .

"Chồng ta ở đâu", Liễu Hàn Yên hỏi.

"Mời không nên gấp gáp, Tàn tiên sinh cũng ở đây, các loại (chờ) chủ nhân lấy được rồi Thần Vật, tự nhiên sẽ đem hần trả lại cho ngài", người hầu gái cười nói.

Liễu Hàn Yên hít một hơi thật sâu, cùng đi theo vào sắc điệu tối tăm, nhưng khiêm tốn xa hoa đại trạch.

Một đường đi qua hành lang dài, đi vào một gian tản ra Hồng Mộc mùi thơm rộng rãi thư phòng.

Vốn tưởng rằng đây chính là điểm cuối, nhưng người hầu gái ở thư phòng trên vách tường, nhấn một người hắc thiết Điều Khắc sau, kệ sách lại chuyển động, lộ ra một cánh mật môn.

"Mời đi theo ta", người hầu gái tiếp tục dẫn đường.

Liễu Hàn Yên tâm tình thấp thỏm, nhưng chỉ có thể đi theo, tiếp tục, đi tới một cái ăng núp thang máy sau, lại đi thang máy giảm xuống không biết bao nhiêu độ sâu.

Làm cửa thang máy mở ra, trước mắt xuất hiện, là một mảnh bạch quang!

Màu trắng ánh đèn, chiếu sáng toàn bộ diện tích to lớn căn cứ thí nghiệm, từng cái thủy tinh cùng kim loại chia nhỏ khu khối, chính tiến hành đủ loại thí nghiệm.

Máy tính, sinh vật, y dược, vật lý các loại phòng thí nghiệm, cái gì cần có đều có.

"Nơi này là chúng ta trang viên thí nghiệm Nghiên Cứu Cơ Địa một trong, ngài là số ít đi tới nơi này khách quý", người hầu gái cười, lại làm cái "Mời" tư thế.

Liễu Hàn Yên tâm lý thán phục với trang viên nhiều tiền lắm của, yên lặng đi theo, đi về phía tận cùng bên trong một nơi sinh vật y dược thí nghiệm khu.

Làm một cái đại phòng thí nghiệm cửa mở ra, bên trong đã đứng không ít người.

Mặc áo choàng dài trắng khoa học gia cùng đủ loại kỹ sư, lui tới, táy máy đủ loại dụng cụ.

Nhưng là, Liễu Hàn Yên ánh mắt, lập tức phong tỏa ở một tấm đài thí nghiệm bên trên người người nam nhân kia!

Mặc áo choàng dài trắng nam nhân, nhìn khí sắc không tệ, đang đứng ở trước một cái màn ảnh lớn, cùng mấy cái nghiên cứu khoa học người thảo luận cái gì.

"Tần Xuyên!"

Một tiếng kêu lên, làm cho đàn ông xoay người lại.

"Lão bà, người tới rồi", Tần Xuyên Xán Lạn cười một tiếng, đi lên trước, ôm nữ nhân.

"Người. . . người thế nào? ta nghe nói người. . ." Liễu Hàn Yên cảm thấy một trận kinh ngạc, lời nói không có mạch lạc.

"Nghe nói ta chết?" Tần Xuyên ào ào cười một tiếng, "Ta rất khỏe, cụ thể chuyện gì xảy ra, sau này lại nói cho người, người Thần Vật mang đến chứ?"

Liễu Hàn Yên có chút hồ lý hồ đồ, nhưng vẫn gật đầu, "Ừ, ta theo lời người nói, tìm được Thần Vật, đều tại trong rương" .

Tần Xuyên cười, nhận lấy cái rương, quay đầu nói: "Ed Leah, đồ vật giao cho người" .

Bàn trừ một mái tóc vàng óng, bước chân ưu nhã, nụ cười mê người Ed Leah đi tới trước, nhận lấy cái rương.

Liễu Hàn Yên thấy nữ nhân này, Tự Nhiên không sắc mặt tốt, "Đồ vật cho người, có thể thả vợ chồng chúng ta đi đi" .

Ed Leah ngoan vị cười một tiếng, "Liễu tiểu thư, người chẳng lẽ không phát hiện, Tần Xuyên ở chỗ này của ta sống rất tốt sao? ta có thể cho tới bây giờ không có bắt giữ hẳn a" .

Liễu Hàn Yên sững sờ, nhìn về phía Tần Xuyên, "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? người. . . người không phải nói, người bị vây ở chỗ này rồi không?"

" Xin lỗi, lão bà, ta vốn là không muốn lừa dối người, nhưng ta biết, không nói như vậy, người chắc chắn sẽ không mạo hiểm đem Thần Vật tìm ra, lại mang tới đây. ta tín nhiệm nhất người, chính là người, ta chỉ có cái biện pháp này, mới có thể ổn thỏa nhất mà đem người cùng Thần Vật cũng mang tới trang viên", Tần Xuyên nghiêm túc nói.

Liễu Hàn Yên thần thờ một trận, từ từ tỉnh táo lại, không dám tin đạo: "Người. . . người với trang viên là một nhóm! ?"

"Liễu tiểu thư, Tần Xuyên cùng ta là hận gặp nhau trễ, tình đầu ý hợp. . . chúng ta đều là không cam lòng bị người lợi dụng cùng khống chế người, chỉ cần chúng ta hợp tác, là có thể làm cho đều Thần Vật, Chúa tế vận mạng mình.

Vốn là này chỉ là chúng ta giữa hai người chuyện, nhưng hẳn trong lòng vẫn là có người, cho nên. . . chúng ta cũng vui vẻ với người đồng thời chia sẻ tương lai hết thảy", Ed Leah yêu kiều cười nói.

Liễu Hàn Yên lắc đầu, từ từ quay ngược lại, nàng mặt đầy lãnh khốc địa nhìn chăm chăm Tần Xuyên, chất vấn: "Nàng nói là thật? người đi cùng với nàng rồi hả?"

Tần Xuyên cau mày, đạo: "Lão bà, người từ từ lại hiểu, Hoa Hạ đám người kia cũng đang lợi dụng ta, bọn họ chỉ mong ta chết mới phải, người không nhìn thấy, mấy tháng này ta chết tin tức vừa ra, bọn họ mỗi một người đều bắt đầu trở

mặt, chỉ là Liễu gia đám người kia, đối với người thái độ liền đại chuyển biến lớn.

Chúng ta muốn hoàn toàn thay đổi hết thầy các thứ này, phải có đủ cường đại lực lượng, rốt cuộc không cần được đến bất kỳ quản thúc, không dùng tại ư bất kỳ hạn chế!"

"Không! cái này căn bản không là người! đây đều là vì tư lợi ý tưởng! theo ta kết hôn người nam nhân kia sẽ không như thế không chịu trách nhiệm địa vứt bỏ hết thầy, chỉ vì chính mình lo nghĩ!" Liễu Hàn Yên mắt đỏ hỏ.

Tần Xuyên gấp gấp tiến lên giải thích: "Ta này liền là nghĩ cho mọi người! Nhỏ không Nhịn sẽ loạn Mưu lớn! bọn hãn bây giờ cũng đã cho ta chết, ta liền có thể thừa dịp cơ hội này âm thầm khống chế hết thầy.

Hơn nữa một khi ta cùng Ed Leah đồng thời, nuốt lấy trang viên lực lượng, lại lấy trang viên chủ nhân thân phận xuất hiện, bọn họ ai cũng đừng nghĩ quản chúng ta, bao gồm Nhất Hào, số 2 thủ trưởng bọn họ!"

"Làm người Xuân Thu Đại Mộng đi, ta tuyệt sẽ không cùng các người đám này dã tâm gia thông đồng làm bậy! người đã không phải là ta giả người nam nhân kia rồi. . . Cha ta trước khi chết, cũng là nhìn lầm rồi người", Liễu Hàn Yên mặt đầy tức giận, đưa tay đạo: "Đem Thần Vật trả lại cho ta!"

Ed Leah giễu cợt, "Liễu tiểu thư, người cũng quá ngây thơ rồi, người cảm thấy, chúng ta sẽ đem Thần Vật trả lại cho người, để cho người giao cho Hoa Hạ quan phương sao?"

Liễu Hàn Yên chợt động một cái thân, một chưởng vô hướng Ed Leah.

Có thể Tần Xuyên vội vàng liền hoành tay ngăn trở, tiếp nhận nữ nhân một chưởng này, "Lão bà! người nghe ta! không nên hồ nháo!"

"Trừ phi ta chết, nếu không ta tuyệt sẽ không cho người ở sau lưng với trang

viên làm âm mưu! người cái này giặc bán nước! !" Liễu Hàn Yên lạnh giọng trách cứ.

Ed Leah cau mày, "Thân ái, nữ nhân này chưa trừ đi, tất nhiên sẽ xấu chúng ta đại sự, nếu như người không đành lòng, ta tới thay người giải quyết nàng" .

Ed Leah vừa nói, ngoắc tay, nhất thời có hơn mười người trong phòng thí nghiệm mai phục cao thủ, vọt vào.

Tần Xuyên biểu tình giãy giụa vô cùng, trên trán gân xanh hiển lộ, nghiêng lợi nói: "Hàn Yên. . . không nên ép ta" .

"Ta dễ dàng tha thứ người đa tình, không có nghĩa là ta dễ dàng tha thứ người, đi thích loại nữ nhân kia. . ." Liễu Hàn Yên nhãn quang mờ lung.

"Giết nàng! chớ bị nàng nước mắt mê hoặc", Ed Leah đạo: "Vạn nhất bị nàng mật báo, chúng ta sẽ thành chúng chú mục, Hoa Hạ sẽ không bỏ qua cho chúng ta, trang viên cũng đã biết đuổi giết chúng ta!"

Giết nàng! giết nàng! ! giết nàng! ! !

Tần Xuyên trong đầu không ngừng vang vọng cái thanh âm này, hấn giữa đầu một trận rống giận, nhưc đầu sắp nứt, một cái sống bàn tay thật cao nâng lên, chọt hướng Liễu Hàn Yên đánh xuống!

Nữ nhân nhắm hai mắt, cũng buông tha chống cự, tuyệt vọng lộ ra vẻ mỉm cười. . .

Nhưng là, Tần Xuyên tay tại giữa không trung run lên run, lại vừa là chọt một cái trở tay, bổ vào chính mình trên thiên linh cái!

Hấn không hạ thủ được, hấn lựa chọn tự sát!

Trước mắt, một trận hắc ám. . .

...

"Tí tách. . . tí tách. . ."

Mạch trùng âm thanh kịch liệt, mấy đài máy theo dõi khí đều bắt đầu xuất hiện dị thường chấn động.

"Dừng lại VR! kết thúc bắt chước!"

Một tên râu vàng người da trắng khoa học gia vuốt ve mắt kính, mệnh lệnh mấy cái trợ thủ, ở trong phòng thí nghiệm đóng cửa máy tính trình tự.

"Klopp Giáo sư, lần này kết quả như thế nào đây?" thân mặc màu đen tiểu âu phục, ăn mặc lão luyện đơn giản nữ nhân, thông quá thực nghiệm phòng đại thủy tinh bên ngoài truyền tin trang bị, gấp gáp câu hỏi.

Klopp quay đầu, bất đắc dĩ nhún vai một cái, "Xin lỗi, Ed Leah nữ sĩ, mặc dù lần này Kiểm Ma không có lựa chọn giết chết người, nhưng hãn vẫn lựa chọn tự sát, hãn vẫn không có biện pháp vì người giết chết Liễu Hàn Yên" .

"Phải không. . . đây cũng tính là một loại tiến bộ, nói rõ trước kia hơn ba trăm thứ thí nghiệm, không có uống phí", Ed Leah đạo.

Klopp toét miệng cười một tiếng, "Yên tâm đi, Ed Leah tiểu thư, các loại (chờ) làm tiếp 500 lần tả hữu bắt chước, ta có lòng tin, để cho ngài trở thành hãn yêu tha thiết nhất nữ nhân, thậm chí đem lão bà hãn cùng những nữ nhân khác đều biến thành địch nhân!"

"Ta đương nhiên tin tưởng Klopp Giáo sư thực lực, bất quá nhưng chớ đem hãn suy nghĩ chơi đùa hư rồi, nếu là biến thành người ngu ngốc, liền không có thể làm việc cho chúng ta rồi" .

Ed Leah híp mắt một cái, phiêu phát sáng con mắt màu xanh lục, nhìn về kia phòng thí nghiệm trên đài nam nhân.

Hai tay hai chân, bao gồm cổ, bụng, đều dùng đặc chất kim loại cố định trụ, toàn thân cắm đầy ống truyền dịch đạo, hơn nữa tại đầu bộ thần kinh Nguyên Mạt mũi nhọn, cũng tiếp nối máy truyền cảm.

Đầu càng là dùng một cái VR kỹ thuật mũ bảo hiểm che lại, căn bản không thấy được diện mạo.

Sợ rằng người ngoài căn bản là không có cách tưởng tượng, cái đó sức một mình chém chết Đại Ác Ma Vu Vương, lại tru diệt gần mười ngàn Nhân Kiếm Ma các hạ, như thế cường giả cái thế, lại là như thế một bộ nửa chết nửa sống đáng vẻ, bị trang viên khoa học gia, làm chuột trắng nhỏ như thế bó ở trên bàn mổ.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Diên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 635: Tái Giá

0 635

Mấy tháng trước, Ed Leah bộ đội trước tiên tới kia mảnh phế tích, hơn nữa tìm được Tần Xuyên thi thể.

Hoàng Kim Sư Tử đoàn lính đánh thuê dù sao cũng là nghiêm chỉnh huấn luyện tinh nhuệ, thừa dịp Man Vương này một ít cường giả cũng thoát được khá xa, thần không biết quỷ không hay, liền đem thi thể mang rời khỏi.

Sau đó, vốn đã cho là Tử Vong Tần Xuyên, lại bị kiểm tra vài tên chuyên gia y học phát hiện, lại đang dần dần sinh mệnh khôi phục dấu hiệu!

Đây quả thực là "Gặp quỷ" !

Hoàn toàn vi phạm sinh mệnh lẽ thường tự mình phục hồi như cũ, để cho những thứ này trang viên khoa học người điên, càng là vô cùng kích động.

Ed Leah quyết định thật nhanh, một bên ở bên ngoài tỏ ra Kiếm Ma đã chết tin tức, thêm dầu vào lửa địa che giấu chân tướng, một bên mang theo Tần Xuyên trở lại trang viên trụ sở bí mật, bắt đầu không gián đoạn quan sát.

Một tháng sau, Tần Xuyên thật khôi phục, chỉ là tất cả sinh mệnh thể chinh, đều tại kém cỏi nhất tình trạng.

Dùng vài tên khoa học gia lại nói, chính là "Kiếm Ma đã tiêu hao hết hết thủy, chỉ có thể còn sống" .

Đương nhiên, đây cũng không có nghĩa là, Tần Xuyên lại vẫn luôn như vậy

nửa chết nửa sống, thời gian lâu, tự nhiên sẽ từ từ khôi phục như cũ.

Đặt ở Ed Leah trước mặt, có hai cái lựa chọn:

Thừa dịp Tần Xuyên yếu, giết hẳn đi; hoặc là, từ từ chờ Kiếm Ma khôi phục, Vương Giả trở về.

Ed Leah lựa chọn người sau, bởi vì là thứ nhất loại lựa chọn đối với nàng cũng không cái gì lợi ích có thể nói.

Bất quá, nàng cũng có ý nghĩ của mình, đó chính là, để cho Tần Xuyên vì nàng sử dụng!

Thử nghĩ một hồi, một đại đội Vu Vương đều khó ngăn cản, hơn nữa chết cũng có thể sống lại chiến sĩ, nếu là đúng nàng nói gì nghe nấy, thật là rất cường đại!

Mấu chốt là, Tần Xuyên là thế nào sống lại, cái vấn đề này, cũng để cho trang viên các khoa học gia rất cảm thấy hứng thú, thậm chí có người cho là, lúc này là cởi ra nhân loại sinh mệnh mật mã mấu chốt!

Nhiều năm trước, Ed Leah thu dụng tên này kêu Klopp y học người điên, hẳn nói lên một loại phương án, đó chính là cho Tần Xuyên đại não lần nữa quán thâu một bộ trí nhớ cùng lý niệm.

Thông qua một lần lại một lần Hư Nghĩ Thế Giới bắt chước, nói cho Tần Xuyên, hẳn đã cùng Ed Leah Phong Hoa Tuyết Nguyệt địa tương yêu rồi, hai người cùng chung chí hướng, đồng thời phải làm một sự nghiệp lầy lừng.

Chẳng qua là đại não là một loại phi thường thần kỳ khí quan, phải cải biến nó nội bộ trí nhớ đồ vật, cần thời gian tích lũy, một lần lại một lần địa rửa sạch cùng bao trùm.

Cho nên, trải qua như vậy mấy tháng thí nghiệm, tiến triển thượng hay lại là cũng không có quá nhiều đột phá.

"Klopp Giáo sư, liên quan tới Kiếm Ma thân thể khôi phục nguyên nhân, điều tra thế nào", Ed Leah nghĩ tới một cái khác điểm mấu chốt.

"Phi thường tiếc nuối", Klopp giang tay ra, "Chúng ta ngoại trừ phát hiện Kiếm Ma giien có tương đương cường tính kháng độc trở ra, cũng không có phát hiện hãn khởi tử hoàn sinh nguyên nhân.

Bất quá ngài cũng biết, giien phi thường vi diệu, có rất nhiều chúng ta còn không cách nào thoáng cái phát hiện lĩnh vực, khả năng chỉ là chúng ta tạm thời không tìm được thôi" .

Ed Leah hai tay xen vào ở trước ngực, khẽ mỉm cười, "Ta tin tưởng các người năng lực làm việc, nhưng thời gian không đợi người. mặc dù tạm thời ngoại giới cũng đều tin tưởng, Kiếm Ma đã chết, nhưng thời gian lâu, khó bảo toàn lại ngoài ý.

Ở trước đó, ta muốn để cho hãn coi như bị người phát hiện, cũng đã là ta người, cho nên các người vẫn là phải đem trọng điểm đặt ở Kiếm Ma trí nhớ trọng tố thượng."

"Vâng, Ed Leah tiểu thư, chúng ta biết rõ chuyện này tầm quan trọng, ta sẽ dùng ta cố gắng lớn nhất, báo đáp ngài ân tình", Klopp Giáo sư mặt đầy nghiêm túc nói.

Ed Leah gật đầu một cái, xoay người mang theo chính mình trợ lý, rời đi phòng thí nghiệm.

Nàng thông qua thư phòng mê môn, đi tới nhà sang trọng trong thư phòng.

Nơi này đầy đủ mọi thứ, liền cùng Tần Xuyên ở trong thế giới giả lập thấy, là giống nhau như đúc, khác nhau chỉ ở chỗ phát sinh chuyện mà thôi.

Ed Leah ngồi ở bàn đọc sách phía sau, bắt đầu lật xem mới nhất thu góp đi lên một ít tình báo, bao gồm các nơi trên thế giới chủ yếu thế lực chiều hướng,

cùng với Man Vương này một ít cường giả hành tung.

Đi theo Ed Leah mấy năm, trung thành tuyệt đối Latin duệ người hầu gái trợ lý rất cẩn thận mà nói: "Chủ nhân, Man Vương cùng Hồng Long các ma pháp sư cũng đối với (đúng) Kiếm Ma thi thể mất tích, duy trì hoà nghi, Man Vương đã nói qua với ngài gặp mặt chuyện, ngài đã trì hoãn ba lần rồi. . ."

"Hắn lại muốn gặp ta?" Ed Leah lật tài liệu tay dừng lại, hỏi.

Người hầu gái gật đầu, "Vâng, ta lần này không dám cự tuyệt nữa, dù sao Man Vương nếu thật tức giận, là cái rất chuyện phiền toái" .

"Đúng vậy. . ." Ed Leah híp mắt một cái, "Vu Vương chết, Kiếm Ma còn nửa chết nửa sống, hắn muốn nổi nóng lên. . . thật đúng là không người có thể trị ở hắn, lão này, ngược lại chân mệnh đại" .

"Chúng ta đây làm sao bây giờ? lấy Man Vương nhân lực, nếu với ngài gặp mặt, khó bảo toàn sẽ bị hắn phát hiện chút gì", người hầu gái đạo.

Ed Leah suy nghĩ một chút, đạo: "Ta thật giống như có một trận không có đi với mấy vị trang viên Viên Chủ môn thỉnh an, người thay ta an bài máy bay, ta đi qua hưởng bọn họ hồi báo một chút công việc đi" .

Người hầu gái hai mắt tỏa sáng, "Chủ nhân anh minh, chỉ cần ngài ở mấy vị kia bên người đại nhân, Man Vương cũng chỉ có thể chờ!"

Trang viên phía sau màn các chủ nhân, cũng chính là Ed Leah người thuê môn, đều là giậm chân một cái, chấn động thế giới đại nhân vật.

Dù là Man Vương Borr Gai tác, đối với (đúng) những nhà giàu có này gia tộc các tộc trưởng, cũng chỉ có thể khách khí, dù sao rất nhiều lúc, kim tiền cùng quyền thế, so với võ lực có uy lực.

Ed Leah cười nhạt một tiếng, ánh mắt lóe lên, thấp giọng lầm bầm nói: "Đây là Thượng Thiên đang giúp ta, cho ta to Đại Kỳ Ngộ, ai cũng đừng nghĩ ngăn trở

ta đi lên đỉnh phong. . ."

...

Hoa Hạ, lần này mùa hè, đối với (đúng) Tần gia cùng người nhà họ Liễu mà nói, cũng lộ ra phi thường lãnh đạm.

Tần gia tộc người bởi vì Tần Xuyên "Tử Vong", ở chính đàn, thương trường, quân đội đều là chưa gượng dậy nổi, rất xa xôi vốn cấp cho chỗ tốt, cũng lại cũng không cầm được.

Những thứ này tộc nhân, Tự Nhiên cũng liền đem oán hận tâm tình, phát tiết đến Tần Xuyên bên người những người đó trên người.

Đứng mũi chịu sào, chính là thu hồi Tần Xuyên ở Bích Hải Sơn Trang bất động sản, sau đó, lại dời theo Tần Xuyên tài sản.

Lục Tích Nhan cùng Diệp Tiểu Nhu hai nữ không có căn cơ gì, tuy nhiên cũng trong tay số lớn tài sản, dĩ nhiên là đứng mũi chịu sào địa bị coi trọng.

Cùng Tần Xuyên có chút thù oán Tam thúc công, tình nguyện khi này tên ác nhân, phái ra cháu gái Tần Dĩnh, với Lục Tích Nhan cùng Diệp Tiểu Nhu tiến hành đàm phán.

Nếu như hai nàng không lấy tay thượng tài sản giao ra, không có ở đây chuyển nhượng trên hợp đồng chữ ký, Tần gia sẽ để cho hai gia đình nhà gái người cũng cũng không chiếm được an bình, thậm chí là tiến hành đe dọa.

Hai nữ cũng không tu vi gì, lại không thể cầm cha mẹ mình bất chấp nguy hiểm, Tự Nhiên chỉ có thể rưng rưng lại khuất nhục địa giữ Tần Xuyên lại tài sản cũng nộp ra.

Nếu không phải lão Tam Thúc Tần Mãnh cưỡng ép ngăn cản, thậm chí ngay cả Tần Xuyên mua cho hai nữ nhà ở, cũng đều phải bị lấy đi, rơi vào không nhà để về kết quả.

Về phần Chu gia bên kia, Tần Xuyên trên mười tỉ cổ phần, Tần gia mấy Mạch người, Tự Nhiên cũng thấy thèm.

Chỉ tiếc, Chu Vân Phong cùng Chu Thanh Sơn các loại, tất cả đều là xương cứng, liên lạc với tại phía xa Luân Đôn Chu Phương Tình sau, Chu Phương Tình lại cùng Bất Tử Điều công hội người tiến hành câu thông.

Bất Tử Điều trải qua Man Vương Borr Gai tác cùng Siso phu đầu vào đấy, là duy nhất một tiếp tục tại công việc siêu cấp sát thủ công hội.

Chu gia lấy được Bất Tử Điều tiếp viện, Tần gia cũng sẽ không dám càn rỡ nữa, chỉ có thể tạm thời buông tha kia trên mười tỉ Chu thị tập đoàn cổ phần.

Vốn là, Tần gia mọi người cũng không dám không kiêng nể gì như thế, bởi vì có Tần Xuyên cha, Tần Mục cái này vẫn ẩn núp cao thủ tồn tại.

Nhưng Tần Mục biết được Tần Xuyên chết trận sau, không bao lâu rời đi Tần gia, không biết tung tích, cũng không biết là đi tìm Tần Xuyên hay lại là như thế nào, vẫn không có tin tức.

Mà cùng lúc đó, Liễu Hàn Yên ở ba tháng đấy đưa đi cha, Liễu Trung Nguyên cuối cùng không có thể né tránh Tử Thần, qua đời.

Liễu Hàn Yên tâm là chết lặng, bởi vì nàng ở trong một tháng, mất đi cha đẻ, cùng chồng, vốn là muốn tiến hành hôn lễ, cũng không người nhắc lại cùng.

Càng làm cho nữ nhân cảm thấy lòng nguội lạnh là, ở Liễu Trung Nguyên qua đời ba tháng sau, Liễu gia tộc nội bắt đầu thảo luận, để cho Liễu Hàn Yên "Tái giá" khả thi.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 636: Phòng Trùng Hại Công Ty

0 636

Để cho nữ nhân tái giá nguyên nhân có không ít, thứ nhất, Liễu Hàn Yên dù sao cùng một loại nữ tử bất đồng, nàng lý lịch cùng bối cảnh, nếu thật muốn làm chút gì, không đúng sẽ cho những gia tộc khác bên trong nam nhân mang đến áp lực.

Biện pháp tốt nhất, chính là để cho nữ nhân triệt để gả ra ngoài, làm người khác gia con dâu, như vậy thì không có uy hiếp.

Thứ hai, Liễu Trung Nguyên vừa đi, gia tộc đại quyền mặc dù do lão Tam Liễu Trung Hưng tiếp quản, nhưng dù sao Liễu gia nhân tài đông đúc, làm cao quan, làm tướng lĩnh, không dưới hơn mười người.

Những người này Tự Nhiên không thể nào an an phân phân tiếp nhận, Liễu Trung Hưng trực tiếp đương gia chủ an bài, dù là mặt ngoài chịu phục, sau lưng cũng là kéo bè kết phái.

Đặc biệt là đã từng gặp phải Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên làm nhục lão Tứ, Liễu Trung Kỳ, cùng kỳ con trai Liễu Anh, càng là một mực lôi kéo một ít bên trong tộc trưởng giả, cho Liễu Trung Hưng làm áp lực.

Trong đó nói ra một cái, chính là yêu cầu lần nữa tìm một cường đại gia tộc kết minh, dù sao, Tần gia không có Tần Xuyên, tương đương với nửa tàn phế, thậm chí sẽ còn có rất nhiều cừ địch, tuyệt đối không phải tốt thông gia.

Liễu gia tối có phân lượng nữ tử, dĩ nhiên là Liễu Hàn Yên, ngoại giới cũng

đều biết, nàng chẳng qua là với Tần Xuyên lĩnh chứng, cũng không cử hành hôn lễ, cho nên phải tái giá cũng không coi vào đâu.

Huống chi, Liễu Hàn Yên phía sau còn có Thủy Vân Tịnh Trai Lăng Vân Sư Thái, đây nhất định là không ít gia tộc cũng nhìn trúng.

Liễu Trung Hưng Tự Nhiên không nghĩ cưỡng bách cháu gái tái giá, cho nên một mực cưỡng ép lôi kéo, nhưng bất đắc dĩ bên trong gia tộc áp lực càng ngày càng lớn, hẳn nếu là nghĩ (muốn) giữ được chức tộc trưởng, thì nhất định phải làm ra quyết định.

Đối một góc độ mà nói, nếu quả thật để cho Liễu Trung Kỳ cha con thành tộc trưởng, kia Liễu Hàn Yên cùng Liễu Thiển Thiển hai chị em gái, cũng sẽ không có cái gì tốt thời gian.

Càng mấu chốt là, Liễu Trung Hưng mình cũng có gia thế, cũng có nhu cầu chiếu cố người, tỷ như con ruột Liễu Vân, không thể nào một mực vì hai cháu gái, liền chịu đựng toàn bộ áp lực.

Rốt cuộc, ở mùa hè mạt, Liễu Trung Hưng chính mình kéo không dưới mặt, dứt khoát để cho con mình Liễu Vân, đi theo Liễu Hàn Yên nói chuyện này.

Liễu Vân bây giờ đã tại bắc phương quân khu đứng vững bước chân, thu liễm không ít cuồng vọng, trầm ổn rất nhiều.

Hẳn là ở Liễu Hàn Yên mẹ, Kỷ Niệm Tình lúc trước năm viện tử, tìm được Liễu Hàn Yên.

Liễu Trung Nguyên sau khi chết, cái nhà này khóa cũng bị gỡ xuống, Liễu Hàn Yên mấy tháng qua này cơ hồ đóng cửa không ra, cũng ở trong sân trồng nom những thứ này hoa hoa thảo thảo.

Đối với phụ nữ mà nói, ngoại giới hết thảy, đều đã cùng nàng không quá nhiều quan hệ, nếu không phải trong nhà còn có Liễu Thiển Thiển yêu cầu nàng,

nàng đã sớm nước đọng Vân Tịnh Trai, chính thức xuất gia rồi.

"Hàn Yên", Liễu Vân đứng ở cửa viện, biểu tình phức tạp kêu một tiếng.

Liễu Hàn Yên quan tâm chính mình ở nơi nào tu bổ đến mấy buổi hoa cỏ, cũng không quay đầu, chẳng qua là từ tốn nói: "Chuyện gì" .

Liễu Vân tâm lý chung quy cũng có chút không đành lòng, nhưng vẫn là khai môn kiến sơn nói: "Ta nhớ người cũng nghe nói, bên trong gia tộc không ít trường bối, hy vọng người lần nữa tìm một tốt nhà chồng. . ."

"Đi ra ngoài", Liễu Hàn Yên lạnh lùng trả lời.

Liễu Vân cười khổ, "Ta nói xong, tự nhiên sẽ đi, nhưng người trước hết nghe ta đem lời kể xong" .

Liễu Hàn Yên quay đầu, trong mắt mang theo một ít tia máu, hiển nhiên là quá nhiều thời gian không có ngủ, nếu không lấy nàng tu vi, thế nào cũng không trở thành như thế mệt mỏi.

"Ta đã vì gia tộc kết một lần cưới, sẽ không còn có lần thứ hai" .

Liễu Vân thật sâu thở dài, "Có lẽ ta nói như vậy. . . người lại không tin, nhưng ta làm một nam nhân, mặc dù đối với Tần Xuyên rất nhiều bất mãn, có chút đố kỵ, nhưng hẳn đúng là một cái đáng giá bội phục cường giả.

Người như là đã cùng hẳn đã kết hôn, làm qua vợ chồng, nghĩ đến, người cũng không khả năng nhìn lại thượng nam nhân khác rồi.

Bất quá, muội muội ta, người nghe ta một câu. . . coi như lúc trước hẳn Tần Xuyên vô địch thiên hạ, hẳn cũng đã không ở trên đời này rồi, hẳn không thể nào lại cùng người nửa đời sau, người muốn nhận rõ này một cái thực tế" .

Liễu Hàn Yên thân thể mềm mại khẽ run, trong lòng vốn là đè xuống đau thương, lại lần nữa hiện lên, để cho nàng cảm giác mũi ê ẩm.

Hai cái đối với nàng trọng yếu nhất nam nhân lần lượt ly thế, nàng mới ý thức tới, nguyên lai nàng cũng đã biết khóc, sẽ nhiều như thế buồn thiện cảm.

Liễu Vân nghiêm mặt nói: "Người còn trẻ, tìm một cái thật lòng đối với người tốt nam nhân, gả cho, cũng không phải một chuyện xấu. . ."

"Ai cũng không thể cưỡng bách ta, ta sẽ không tái giá, người đi đi", Liễu Hàn Yên quả quyết từ chối.

Liễu Vân thở dài nói: "Chúng ta đều biết, người nếu chạy đi Thủy Vân Tĩnh Trai, có Lăng Vân Sư Thái đảm bảo đến người, quả thật không người có thể không biết sao người.

Nhưng là gia tộc nhất định phải có một người đàn bà xuất giá, nhất định phải lôi kéo một cái cường đại hơn đồng minh, nếu như không phải là người, vậy cũng chỉ có thể là Thiên Thiên" .

Liễu Hàn Yên lần này sắc mặt nhất thời đại biến, phảng phất Lôi Vũ trước không trung, lạnh giọng nói: "Nàng vẫn còn con nít!"

"Không, nàng đã không phải là đứa bé, ta người đều biết, nàng đại học nhanh tốt nghiệp, sang năm cũng đến xuất giá tuổi tác rồi", Liễu Vân đạo.

Liễu Hàn Yên cảm giác ngực một trận hít thở không thông, lắc đầu lẩm bẩm nói: "Các người không thể như vậy. . . chúng ta không phải là huyết mạch liên kết thân nhân ấy ư, ta căn bản không nghĩ (muốn) cùng các người đoạt quyền, các người tại sao phải như vậy buộc ta. . ."

Nàng bây giờ duy nhất mệnh môn, chính là mình duy nhất thân muội muội, Liễu Thiên Thiên từ nhỏ đã không tu luyện, năng lực tự vệ cũng không có.

Liễu Hàn Yên mình có thể lưu lạc thiên nhai, nhưng Liễu Thiên Thiên lại không được.

Liễu Vân mấy phần thẹn mà cúi đầu, "Thật xin lỗi, tin tưởng ta, ta cũng

không muốn nói với người những thứ này. nhưng đây chính là hào môn, này chính là mọi người Tộc con gái cần muốn thừa nhận trách nhiệm, ta nghĩ rằng. . . người nên sẽ làm ra một cái sáng suốt lựa chọn" .

Yên lặng, chết như thế yên lặng.

Qua ước chừng chừng năm phút, Liễu Hàn Yên hít một hơi, xoay người, "Ta biết rồi, ta chỉ có một điều kiện, Thiển Thiển nhân sinh, do nàng tự lựa chọn, còn lại. . . tùy các người" .

Liễu Vân như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, hẳn chỉ sợ Liễu Hàn Yên vò đã mẻ lại sứ, hoàn toàn với gia tộc xích mích, vậy coi như rất khó nắm trong tay.

Thật may, nữ bởi vì đích thân muội muội, hay lại là thỏa hiệp.

"Hay, hay. . ." Liễu Vân lau mồ hôi lạnh, đạo: "Thật ra thì, với chúng ta cố ý thông gia gia tộc không ít, tứ đại trong vương tộc, ngoại trừ Kim gia, Long, Tống, Chu Tam gia đều có thích hợp con em trẻ tuổi, còn có. . ."

"Không cần nói", Liễu Hàn Yên trực tiếp cắt đứt hẳn lời nói, hờ hững nói: "Không có vấn đề, ta căn bản không quan tâm các người phải đem ta bán cho ai. . ."

Liễu Vân sắc mặt một trận cứng ngắc, nghe lời nói này, hẳn lại cũng không mặt mũi đứng ở đằng kia, nghiêng đầu nhanh chóng rời đi. . .

. . .

Lúc buổi sáng, Atlantic City, trang viên bí mật căn cứ thí nghiệm.

Một chiếc phòng trưng bày công ty Ford xe hàng lái đến cửa, hai gã thủ ở nơi đó bảo tiêu đem xe ngăn lại.

"Này, bạn thân đây, chúng ta là tới phun phòng hưởng được tề, mở cửa xuống

đi", xe hàng tài xế là một người da đen, ăn mặc đồng phục, mang mũ lưỡi trai, nụ cười Xán Lạn.

Một người hộ vệ nhìn một chút xe hàng kế bên người lái, còn có một cái Á Duệ cô gái trẻ tuổi, cũng mặc cùng công ty đồng phục.

"Lúc trước thế nào chưa thấy qua các người, các người là lai Khoa Tư Đặc công ty?" bảo tiêu nghi ngờ hỏi.

Người da đen xin lỗi cười nói: " Xin lỗi, chúng ta là mới vừa thay phiên, ta gọi là Mike, vị mỹ nữ này là ta đồng nghiệp Jenni" .

Bảo tiêu yên lặng cây súng giơ lên, hướng về phía người da đen, "Xuất ra giấy chứng nhận" .

" A lô ! này! đừng kích động!" người da đen vội vàng dè dặt móc ra giấy chứng nhận, còn hỏi bên cạnh Jenni muốn một tấm.

Hai người đem giấy chứng nhận giao ra sau, một gã hộ vệ khác lấy đi, dùng điện thoại di động tiến hành quét xem xác nhận.

Đám này bảo tiêu điện thoại di động nắm giữ đặc định hệ thống, có thể dễ dàng nhận giấy chứng nhận là có hay không thật.

Qua nửa phút tả hữu, bảo tiêu gạt đầu một cái, đạo: "Đúng là lai Khoa Tư Đặc công ty nhân viên, lần sau các người thay đổi người tới trước, tốt nhất trước lên tiếng chào hỏi" .

Người da đen cười khổ thở phào nhẹ nhõm, "Thật tốt, lần sau không được phá lệ, lại nói. . . bạn thân đây, các người thật là nghiêm khắc, ta vì không ít phú hào làm việc qua, các người này thăm tra, thật lợi hại" .

Hai bảo tiêu lộ ra vẻ khinh thường, một người cười lạnh: "Đừng cầm những thứ kia phổ thông người có tiền cùng nhà chúng ta chủ nhân như nhau, vội vàng đi vào sát trùng đi, nếu là thấy nửa con gián, các người đều phải mất chén cơm!"

Người da đen không ngừng bận rộn gạt đầu, các loại (chờ) sau khi cửa mở, đem xe hàng lái vào.

Đi vào bên trong trang viên, người da đen thở mạnh nói: "Ồ trời ơi. . . Thủy Tinh tiểu thư, ta bây giờ rốt cuộc xác nhận, người thật tìm tới trang viên trên địa bàn rồi, mới vừa rồi quá nguy hiểm!"

"Ai, người đầu gù cũng là sát thủ hạng thứ 2 người trong suốt, thế nào lá gan nhỏ như vậy", này Á Duệ nữ nhân, rõ ràng là Nạp Lan Thấm.

Ngay tại mấy ngày trước, Nạp Lan Thấm thông qua tiên tri hệ thống, tìm thấy được một cái thơ nặc danh hơi thở, nói là trang viên ở Atlantic City có trụ sở bí mật, khả năng Kiếm Ma liền bị nhốt ở chỗ này.

Tin tức này trải qua mã hóa, nếu không phải tiên tri hệ thống như vậy siêu cấp mạng lưới tình báo, là rất khó khăn phát hiện, mà người phát, rất rõ ràng là phớt cho tiên tri nhìn.

Nạp Lan Thấm trái lo phải nghĩ, cảm giác mình bí mật mức độ tra một chút, là ổn thỏa nhất, bởi vì nàng không biết Tần Xuyên còn sống hay không, trạng thái như thế nào.

Đại trương kỳ cổ đánh răn động cỏ, có thể sẽ hại Tần Xuyên.

Cho nên, nàng mượn lữ hành danh nghĩa, chạy tới nước Mỹ, gọi lên tối đáng tin cậy người trong suốt, cùng đi tìm tòi kết quả.

Người trong suốt Hoắc Nhĩ Mạn lúc này vẻ mặt đưa đám, "Ta lại không có gì Cổ Võ tu vi, có thể không nhát gan sao? nơi này có thể có trên trăm số hiệu trang viên người a" .

"Người yên tâm đi, ta đã sớm đem thân phận chúng ta chế tạo địa thiên y vô phùng, chờ chút người đi vào liền cẩn thận sát trùng, ta đi tìm chỗ này độc lập máy tính máy chủ, đem Internet ăn thông trang bị chen vào.

Một khi chúng ta tiên tri hệ thống có thể tiếp tục vào bên này Internet, vậy trong này hết thấy đều sẽ bị chúng ta khống chế", Nạp Lan Thấm cười đắc ý, trong lòng có dự tính.

Hoặc Nhĩ Mạn lắc đầu than khổ, "Hy vọng Kiếm Ma thật là ở chỗ này, còn sống khỏe mạnh, nếu không ta cũng không muốn mạo hiểm nữa chơi như vậy lần thứ hai. . ."

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 637: Tự Nghĩ Biện Pháp

0 637

Hai người tiến vào ở trạch sau, Hoắc Nhĩ Mạn bắt đầu có hay không dạng địa nằm phòng trùng được tề, hướng về phía những thứ kia góc cửa khe hở, sàn nhà đá chân tuyến các nơi, tiến hành phọt ra.

Mà Nạp Lan Thấm chính là công lấy sau lưng một bộ khác dụng cụ, tử quan sát kỹ đến trong đại trạch bố trí, tìm có khả năng nhất thả có máy tính dụng cụ thư phòng.

Tòa trang viên này Internet là độc lập, nếu không phải chủ nhân nguyện ý dưới tình huống, ngay cả tiên tri cũng không tìm được trang viên này Internet địa chỉ, cho nên không có cái đó mật báo người, Nạp Lan Thấm thật đúng là sẽ không chú ý tới nơi này.

Đây cũng là Nạp Lan Thấm cảm thấy, có cần phải mạo hiểm tới xem một chút nguyên nhân.

Rốt cuộc, Nạp Lan Thấm chú ý tới, một cái cuối hành lang, tựa hồ là thư phòng.

Nàng làm bộ như vô cùng lãnh đạm dáng vẻ, phọt ra đến được tề, đi tới cửa thư phòng, thấy trên cửa có vân tay mật mã khóa, không khỏi cau mày.

"Nơi này không cần phòng trùng", một cái tục tăng thanh âm từ Nạp Lan Thấm phía sau truyền tới.

Nạp Lan Thấm quay đầu, thấy là cao lớn người da trắng bảo tiêu, nhưng khí

chất thượng, rõ ràng cho thấy quân nhân xuất thân.

Cái này người da trắng phát ra khí tức đến xem, chắc có Sơ Cấp Tiên Thiên thực lực, coi như là bên trong trang viên tiểu đầu mục cấp bậc.

"Tiên sinh, thư phòng phòng một ăn vô cùng trọng yếu, ngài có thể giúp một tay mở ra một chút cửa phòng sao?" Nạp Lan Thấm lộ ra một cái thành khẩn nụ cười.

Có thể đàn ông người da trắng mặt đầy không vui, "Nói không cần, liền thì không cần, đi xa một chút!"

Nạp Lan Thấm thở dài, nụ cười trên mặt tản đi, "Kia không có biện pháp, chỉ có thể cứng lại rồi" .

Lần này, Nạp Lan Thấm nói là tiếng Hán.

Người da trắng bảo tiêu một trận ngăn ra, "Người đang nói gì?"

Nạp Lan Thấm căn bản không lại một lần nữa ý tứ, nàng chính hướng người da trắng ngực, chính là một cái Thiên Cân Thần Thối thẳng đá!

"Ầm!"

Người da trắng bảo tiêu phản ứng cũng mau, hai tay hoành ngăn ở ngực, nhưng thân thể hay lại là té bay ra ngoài.

"Đáng chết! người rốt cuộc là người nào! ?"

Người da trắng bảo tiêu giận dữ, một chưởng chống đỡ địa, đứng dậy muốn phản kích.

Có thể Nạp Lan Thấm thừa dịp truy kích, một cái lá rụng tảo gió chân, lại lần nữa đem bảo tiêu đánh xoay mình ngã xuống đất.

Theo sát, nữ nhân một cước dặm ở người da trắng bảo tiêu cổ họng, đem toi mạng!

Chính một cái chiến đấu chỉ tốn mười giây đồng hồ, tốt ở hành lang không người, cũng không bị phát hiện.

Nạp Lan Thấm xoay người, hướng về phía kia mật mã khóa cửa thư phòng, lại vừa là một cước Thiên Cân Thần Thối, đem cửa kia khóa trực tiếp bị đá báo hồng, lửa điện hoa toát ra.

Ai ngờ, lần này lại đem báo động cho báo vang lên, toàn bộ đại trạch phát ra "Tất tất tất" tiếng the thé vang.

"Ồ! Thượng Đế a! Thủy Tinh tiểu thư người rớt cuộc đang làm gì vậy!?"

Hoặc Nhĩ Mạn nhón nhác chạy tới, thấy thượng người chết, cùng bị hủy diệt cửa chính, hấn mặt cũng biến đen.

Nạp Lan Thấm quay đầu lại nói: "Ta đi vào giải quyết Internet, người trông coi đừng để cho người đến gần, tranh thủ thời gian cho ta" .

"Ồ. . . tốt. . ." Hoặc Nhĩ Mạn vừa mới đáp ứng, chợt cảm thấy có cái gì không đúng, sắc mặt trắng bệch địa kêu: "Cái gì! ? người để cho ta đỡ lấy! ? ta thế nào đành! ?"

"Người tự nghĩ biện pháp a!" Nạp Lan Thấm liếc hấn một cái, sau đó liền tự mình chạy vào thư phòng, mở ra bên trong máy tính.

"Tự. . . tự mình nghĩ?"

Hoặc Nhĩ Mạn chân cũng sắp như nhũn ra, hấn không ngừng bận rộn mở ra mang theo người kiện hàng, từ bên trong lấy ra một cái cực giống con nhện, lớn chừng bàn tay người máy.

"Bảo bối, lúc này thì nhìn người! người được chống nổi a!"

Vừa nói, Hoắc Nhĩ Mạn đem người máy để xuống đất một cái sau, lại lấy ra một máy tiểu hình máy vi tính xách tay, người một nhà là trốn vào trong thư phòng.

Đây là Hoắc Nhĩ Mạn dùng Tần Xuyên cho vốn, đã tạo mới tinh bỏ túi con nhện máy giết người, so sánh với chỉ có thể một lần giết chết một người người Nano trùng, loại người máy này có thể độc chết ít nhất năm mươi người, kỳ móng vuốt sắc bén cũng có thể tùy tiện cắt ra thân thể con người.

Hoắc Nhĩ Mạn còn không có cơ hội thực chiến dùng loại người máy này, lần này vì cứu Tần Xuyên, vì chỉ có như vậy hai cái bằng hữu, hẳn là như vậy dự định đụng một cái rồi.

Quả nhiên, báo động vang lên sau, bên trong trang viên võ trang đầy đủ những người hộ vệ này, liền giống như là thủy triều vọt vào hành lang, hơn nữa bao vây toàn bộ đại trạch.

Một tên dẫn đầu người da đen bảo tiêu vung tay lên, thì có bộ đội tiên phong từ hai bên xông về thư phòng.

Nhưng là, làm bốn gã bảo tiêu mới vừa đến gần thư phòng năm mét phạm vi thời điểm, chỉ thấy trên đất nâng lên một cái kim loại sáng bóng vật nhỏ, hướng gần đây bảo tiêu gương mặt liền nhào tới!

"Thứ quý gì!"

"A! ta mặt!"

Giết người con nhện nhảy đến thứ nhất bảo tiêu trên mặt sau, sắc bén móng vuốt trực tiếp cắt ra hộ vệ kia gương mặt da thịt, sau đó trong móng vuốt nọc độc trực tiếp chích.

Theo sát, con nhện linh hoạt giật mình, lại đem cái thứ 2 bảo tiêu mặt đem cắt ra.

Thời gian nháy con mắt, hai người hộ vệ liền mặt hiện lên màu xanh đen địa ngã xuống, trực tiếp mất đi sức chiến đấu, đi về phía Tử Vong.

"Cẩn thận! vật này có độc!"

Còn lại bảo tiêu lập tức nhượng bộ lui binh, chạy ra một khoảng cách.

"Nổ súng! bắn xuống vật này!" người da đen lĩnh đội hô to.

Trong lúc nhất thời, súng lục đạn đạo như dày đặc Lưu Tinh Vũ, hướng về này máy con nhện.

Nhưng con nhện đã tạo dùng là Nano hợp kim, chống đạn năng lực vượt xa những người hộ vệ này tưởng tượng, mặc dù bị đạn lực trùng kích đánh không ngừng lăn lộn, nhưng những căn bản không tổn thương được cơ giới bản thân.

Ngược lại con nhện linh hoạt từ vách tường, trần nhà, bất đồng góc độ đánh về phía bảo tiêu bày sau, bắt đầu thông qua hồng ngoại tuyến nhắm, không ngừng công kích những người hộ vệ này gương mặt, cổ họng, cánh tay thậm chí chân.

Một khi bị cắt ra da thịt, tùy ý những người hộ vệ này có chân khí hộ thân, cũng chỉ có bị độc chết phần.

Bốn năm phút trong hỗn loạn, đã lục tục có ba mươi mấy tên gọi bảo tiêu, bị bị mất mạng tại chỗ, bị dọa sợ đến đám này trang viên bảo tiêu không dám gần thêm nữa thư phòng.

Cho đến vài tên thân mặc quân trang Hoàng Kim Sư Tử Dong Binh xuất hiện, bọn họ lực tổng hợp thi triển Tiên Thiên Chân Khí, cường ép khống chế được con nhện sau, một cước đem con nhện giẫm đạp trên đất, cuối cùng chế phục này máy giết người.

Dẫn đầu là lính đánh thuê một dạng Binh Vương một trong, ngực ghi rõ "2" dòng chữ.

Số 2 Binh Vương vung tay lên, "Theo ta đi vào, thấy người xâm nhập, Sát Vô Xá!"

Một bang Hoàng Kim Sư Tử Dong Binh khí thế hung hăng vọt vào thư phòng.

Nhưng khi bọn hắn đi vào bên trong lúc, phát hiện thư phòng máy tính mở ra, đồng thời, kệ sách Bí Môn đã bị mở ra, lộ ra bên trong ẩn núp thang máy.

"Tệ hại! mau vào đi!"

Số 2 Binh Vương biết phòng thí nghiệm tầm quan trọng, chạy mau tới nhấn nút thang máy, nhưng phát hiện thang máy đã đi xuống, thoáng cái trên căn bản không được.

Cùng lúc đó, cường ép dựa vào một con nhện máy kéo thời gian Hoắc Nhĩ Mạn, chính thờ hồng hộc đi theo Nạp Lan Thấm phía sau, từ trong thang máy đi xuống.

"Trời ơi, này cũng địa phương nào, làm sao còn có dưới đất tầng sao!?"

"Như vậy mới có thể nói xuôi được, nếu không sao có thể tính là trang viên đại bản doanh đây", Nạp Lan Thấm trong mắt tỏa ra vẻ hưng phấn.

Lúc này, thang máy rốt cuộc, cửa mở ra.

Nạp Lan Thấm cảm giác một tia nguy cơ, theo bản năng mở ra chân khí vòng bảo vệ.

Quả nhiên, ở cửa thang máy mở ra trong nháy mắt, bên ngoài thì có súng máy hạng nhẹ hướng về phía bên trong tiến hành điên cuồng bắn càn quét.

"Thình thịch đột —— "

Một đám mặc áo choàng dài trắng nghiên cứu khoa học người, nhận được phía trên thông báo sau, đã sớm đang chờ người xâm nhập.

Nhưng Nạp Lan Thấm cũng là tâm tư kín đáo, kháng cự đợt thứ nhất đạn sau, liền xông ra một cái tảo gió chân, đem đám này không có gì Cổ Võ thực lực nghiên cứu khoa học người tất cả đều bị đá thất huân bát tố.

Hoắc Nhĩ Mạn cơ trí cầm lên một khẩu súng, đem những này người cũng đánh chết, tránh cho đám người kia đứng lên lại đánh lén.

Làm hai người ngẩng đầu, dõi mắt nhìn về mảnh này cự đại mà bên dưới thí nghiệm căn cứ lúc, là đều là lẳng trong chốc lát, dù sao tràng diện này quả thực có chút to lớn.

"Địa phương lớn như vậy, làm sao tìm được huynh đệ của ta?" Hoắc Nhĩ Mạn gãi đầu một cái.

"Ngu si, báo trước tìm tới hãn", Nạp Lan Thấm cầm điện thoại di động lên, quả nhiên phía trên đã có một tọa độ, cho thấy Tần Xuyên vị trí.

Nạp Lan Thấm lập tức bước nhanh chạy tới, mà Hoắc Nhĩ Mạn là theo sát phía sau.

Bởi vì tiên tri khống chế thí nghiệm căn cứ Internet, toàn bộ mỗi một cái cửa thép, cũng sẽ vì hai người rộng mở.

"Tiên tri, đem phía sau môn cũng lấp kín, không muốn khiến người khác đuổi kịp chúng ta!"

Nạp Lan Thấm thông qua giọng nói hạ chỉ thị, để cho tiên tri ngăn chặn những thứ kia truy kích Hoàng Kim Sư Tử.

Rốt cuộc, chạy quá rất dài lối đi, giết mười mấy định ngăn chặn bọn họ nghiên cứu khoa học người sau, hai người tới rồi sinh vật y học phòng thí nghiệm.

Xuyên thấu qua đón đỡ thủy tinh, Nạp Lan Thấm kinh ngạc vui mừng thấy, bên trong quả nhiên nằm một người nam nhân, rõ ràng là Tần Xuyên!

"Thật là hần! này! Tần huynh đệ!" Hoắc Nhĩ Mạn cũng là mừng rỡ, nhảy cà tưng hô to.

Có thể đang lúc lúc này, râu vàng Klopp Giáo sư, đi ra.

"Hai vị, các người lá gan cũng không nhỏ", Klopp Giáo sư cười gằn nói.

Nạp Lan Thấm cùng Hoắc Nhĩ Mạn sững sờ, ngay sau đó cũng sắc mặt khó coi đứng lên. . .

Chỉ thấy số 2 Binh Vương mang theo bảy tám cái Hoàng Kim Sư Tử Dong Binh, đã đứng ở phía trước các loại (chờ) của bọn hần, đồng thời còn có lục tục càng nhiều trang viên bảo tiêu, từ thực nghiệm thất nội bộ đi ra.

"Thế nào, các người thật giống như rất kinh ngạc, chúng ta là thế nào nói trước đi vào nơi này?" số 2 Binh Vương cười lạnh nói.

Nạp Lan Thấm ánh mắt đông lại một cái, ngẩng đầu nhìn một chút trần nhà, chột nói: "Lỗ thông gió! các người từ lỗ thông gió thẳng vào nơi này?"

"Thật đúng là một thông minh cô nương, khó trách có thể nhanh như vậy Hack mất chúng ta Internet, chỉ tiếc, các người quên kiến trúc nguyên thủy nhất đạo lý, muốn vào tới đây, cũng không chỉ có đi thang máy một con đường", Klopp đặc ý cười nói.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Diên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 638: Chân Thực Cùng Hư Ảo

0 638

Nạp Lan Thấm cau mày, hỏi một bên Hoắc Nhĩ Mạn, "Còn có cái gì Tất Sát Kỹ không có?"

"Cái này thật không có. . ." Hoắc Nhĩ Mạn cũng sắp khóc, lần này có thể như thế nào cho phải.

Nạp Lan Thấm liếc nhìn ở phòng cô lập nội Tần Xuyên, đạo: "Các người đối với hãn làm cái gì?"

"Cái vấn đề này, ta không cần phải trả lời người", Klopp sầm mặt lại, đối với (đúng) bên người bọn lính đánh thuê đạo: "Đi, đem bọn họ bắt lại! ta muốn công việc!"

Klopp tinh mắt, hãn chú ý tới Nạp Lan Thấm trên tay nắm giữ bất phàm máy tính kỹ thuật, mà Hoắc Nhĩ Mạn người máy cũng vô cùng tân tiến, hãn như vậy nghiên cứu khoa học người điên, Tự Nhiên nghĩ (muốn) phải nhiều giải.

Số 2 Binh Vương gật đầu một cái, mang theo một đám Hoàng Kim Sư Tử Dong Binh nhanh chóng tạo thành hợp vây thế, đem hai người đoàn đoàn bao ở.

Nạp Lan Thấm biết, dựa vào nàng một người, là không có khả năng đánh bại nhiều như vậy Hoàng Kim Sư Tử, huống chi số 2 Binh Vương thực lực, tuyệt đối không kém nàng.

Sau lưng Hoắc Nhĩ Mạn càng là không có năng lực tự vệ nào, một khi khai chiến, thứ nhất bị bắt chính là hãn.

Nhất niệm cập thử, Nạp Lan Thấm quyết định thật nhanh, hết tốc lực xông về phía bên phải một tên Dong Binh, phi thân lên, một cái lăng không đá bay thẳng đến lính đánh thuê kia gương mặt.

Lính đánh thuê kia dĩ nhiên là tránh khỏi đến, mà cũng đúng lúc trúng Nạp Lan Thấm kế sách.

Nữ nhân mục tiêu ngay từ đầu thì không phải là lính đánh thuê kia, mà là phía sau kia phiến nặng nề cửa kính.

"Loảng xoảng" ! một tiếng nổ nát vụn tiếng vang, Thiên Côn Thần Thối gắng gượng đem cửa kia đá nát sau, Nạp Lan Thấm vọt vào phòng cô lập.

Klopp tâm lý đại kê không tốt, "Nhanh bắt nàng! đừng để cho nàng đụng đài thí nghiệm!"

Nạp Lan Thấm bất chấp nhìn có người sau lưng hướng nàng đuổi theo, hướng về phía trên bàn thí nghiệm bị trói đến Tần Xuyên chính là một hồi dùng sức lay động.

"Tần Xuyên! chớ ngủ! mau tỉnh lại! ! hắc! !"

Có thể Tần Xuyên căn bản không có bất kỳ phản ứng nào, tựa hồ lâm vào nào đó trong ngủ say.

Nạp Lan Thấm chú ý tới, cái này đài thí nghiệm chung quanh trang bị, cùng với Tần Xuyên đều mang cái đó camera Khôi một vật, tựa hồ là đối với hẳn đại não tiến hành cái gì khống chế.

Nàng động linh cơ một cái, đối với (đúng) mở ra tiên tri hệ thống ra lệnh: "Phân tích nơi này dụng cụ, tìm đánh thức Tần Xuyên biện pháp!"

Tiên tri hệ thống đã khống chế nơi này toàn bộ Internet, Tự Nhiên có thể bắt đầu sử dụng nơi này dụng cụ thí nghiệm.

Nạp Lan Thấm cũng không phải là não khoa học gia, nàng không có thời gian đi nghiên cứu những dụng cụ này dụng cụ, chỉ có dựa vào tiên tri tiến hành phân tích sau, tự đi sử dụng.

Có thể ở phía trước biết tiến hành phân tích thời điểm, Nạp Lan Thấm chính mình liền muốn trước đối phó những thứ này đuổi theo Dong Binh.

"Ăm!"

Số 2 Binh Vương thứ nhất chạy tới, thừa dịp Nạp Lan Thấm không chú ý, một cước đá vào nữ nhân sau lưng!

Nạp Lan Thấm bị trực tiếp đá lộn mào ngã xuống đất, đụng phải phía sau chặn một cái tường trắng thượng, bả vai bị đau.

Nhưng nàng bất chấp thương thế, vội vàng đứng dậy, Phi Diêm Tẩu Bích như vậy từ trên vách tường một cái bước đi, xoay người đá ra một cái đao chẻ như vậy chân đá.

Số 2 một cái Thập Tự Thủ tiếp lấy một cước này sau, trở tay bắt lại Nạp Lan Thấm chân, lui về phía sau Phi vậy!

Nạp Lan Thấm lại bị ném tới thủy tinh trên tường, "Bánh lang" một tiếng đụng nát số lớn thủy tinh, mảnh giấy vụn đâm bị thương thân thể nàng không số ít vị, trên mặt cũng rạch ra một đạo tiểu vết máu.

"Thủy Tinh! người lo lắng a!" Hoắc Nhĩ Mạn thừa dịp vào lúc này không người chú ý hẳn, xa xa chạy đi, núp ở một đồng máy móc phía sau, nhưng lại rất sợ Nạp Lan Thấm không nhìn được.

Nạp Lan Thấm vừa lau mặt thượng vết máu, tức giận đạo: "Ấy ư, lão nương xinh đẹp gương mặt bị các người phá hủy! các người đám này thối mọt! lão nương liều mạng với các người!"

Nàng cũng không quản lý mình trên người bị bao nhiêu nơi thương, đứng dậy

liền nói chân Bằng Liên chân khí, thi triển ra Huyền Ảnh Vô Tương Thối.

Cửa này cước pháp vừa ra, trong nháy mắt nữ người thân ảnh liền bắt đầu phiêu hốt bất định, mặc dù phòng thí nghiệm phạm vi không lớn, nhưng nàng mượn vách tường cùng trần nhà, đủ loại địa hình, khiến cho nàng bóng người từ mỗi cái phương hướng, đối với (đúng) đám này Dong Binh tiến hành điên cuồng tấn công.

Nhưng đám này Hoàng Kim Sư Tử tu vi đều không thấp, có số 2 Binh Vương áp trận dưới tình huống, Nạp Lan Thấm thiếu lơ là, cũng sẽ bị phản chế.

Nạp Lan Thấm là liễu tính mạng địa thi triển cước pháp, rất nhiều một nữ làm quan, vạn người không thể khai thông khí thế, ước chừng năm sáu phút, Hoàng Kim Sư Tử bọn lính đánh thuê cũng không thể làm gì nàng.

Cùng lúc đó, Klopp Giáo sư cũng phát hiện, giới hạn Tần Xuyên đài thí nghiệm cạnh, những dụng cụ kia lại đang tự đi vận hành.

Hắn nhất thời biết không hay, vội vội vàng vàng chạy tới, nghĩ (muốn) bởi vì địa dừng lại, nhưng phát hiện chủ động chỉ thị đã không hữu hiệu.

Thấy đeo vào Tần Xuyên trên đầu cái đó VR máy truyền cảm không ngừng khiêu động lên đèn tín hiệu, Klopp dứt khoát chạy đi đem nguồn điện tổng tuyến rút ra một cái ra, mới cắt đứt tiên tri thao tác.

"Nữ nhân! người nghĩ người bằng hữu chết sao! ?"

Đột nhiên, một cái Dong Binh chạy tới bắt được Hoắc Nhĩ Mạn, cảm thương nhắm ngay Hoắc Nhĩ Mạn đầu, lớn tiếng chất vấn Nạp Lan Thấm.

Nạp Lan Thấm nhất thời bóng người dừng lại, sắc mặt phức tạp, thờ hồng hộc nhìn sang.

Hoắc Nhĩ Mạn cười khở, rất là áy náy, "Thật xin lỗi a. . . ta thật không giỏi cái này" .

Nạp Lan Thấm lắc đầu một cái, nàng biết lần này là nàng quá lỗ mãng, hẳn trước mức độ tra rõ lại lên vào, mà không phải như vậy tùy tiện trực tiếp xông.

"Các người muốn thế nào", Nạp Lan Thấm biết, tự có kỹ thuật ở, đám người này sẽ không trực tiếp giết nàng.

Klopp đắc ý cười, "Sớm một chút thúc thủ chịu trói, liền không cần lãng phí những thời giờ này" .

Vừa nói, Klopp để cho người đem ra nâng lên một chút bàn, phía trên để một nhánh giả bộ màu xanh da trời được tề ống kim.

"Ngoan ngoãn đem chi này được tề chích đến bên trong cơ thể người, sau đó chúng ta tái hảo hảo trò chuyện một chút", Klopp đạo.

Nạp Lan Thấm mặt đầy không ưa, châm chọc cười nói: "Đây là cái gì, Đường glu- cô?"

"DS 78V hình, ta chế tạo đặc biệt thuốc an thần, coi như là một con trướng thành Phi Châu giống, cũng có thể tê dại, hơn nữa không làm thương hại thân thể người, người nên cảm tạ ta nhân từ, cô nương trẻ tuổi", Klopp cười tà.

Nạp Lan Thấm cau mày, ở một đám Dong Binh mắt lom lom bên dưới, nàng bất đắc dĩ cầm lên ống chích.

"Nhanh lên một chút chích, ta chỉ cho người năm giây thời gian, nếu không người bằng hữu trước hết chết", Klopp bắt đầu đảo kế thì.

Đang lúc Nạp Lan Thấm thống khổ khó mà làm lựa chọn lúc, trên bàn thí nghiệm Tần Xuyên, nhưng là động!

"Tần Xuyên! ?"

Nạp Lan Thấm chú ý tới một điểm này, lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Klopp cùng một đám Hoàng Kim Sư Tử Dong Binh, là cũng khẩn trương nhìn sang.

Quả nhiên, thấy Tần Xuyên đang ở trên bàn thí nghiệm, dùng sức giùng giảng, giống như là muốn thoát khỏi những thứ kia kim loại nút áo trói buộc.

Khi phát hiện thuần túy dùng sức khí giãy giụa không mở lúc, Tần Xuyên trên người xuất hiện một cỗ Tinh Thuần chân khí màu xanh, "Oanh" địa một tiếng, cường ép làm vỡ nát cả tòa đài thí nghiệm!

Nạp Lan Thấm thấy này cỗ chân khí, cảm nhận được trận này uy áp, lúng ta lúng túng địa mở to đôi mắt đẹp!

Sẽ không sai, đây là Thanh Liên chân khí! không phải là Hỏa Liên, không phải là Băng Liên, mà là thất phẩm Thanh Liên mới có thể có Thanh Liên chân khí!

Cùng Cửu Phẩm Thanh Liên Quyết tiền lục tầng chân khí so với, Thanh Liên chân khí ngưng tụ trình độ, uy lực, đều không có thể như nhau.

Tựa như cùng băng cùng hỏa kết hợp hoàn mỹ, Trương Thi có độ, trầm ổn ngưng luyện.

Nghiêm khắc mà nói, Cửu Phẩm Thanh Liên Quyết sở dĩ là lấy "Thanh Liên" làm tên, cũng là bởi vì môn công pháp này uy lực chân chính, thì sẽ đến Thanh Liên chân khí, mới có thể thể hiện.

Nạp Lan Thấm không biết Tần Xuyên là lúc nào tu luyện ra Thanh Liên chân khí, nhưng bất kể hẳn là lúc nào thành công đột phá, này cũng ý nghĩa, hẳn tu vi chân khí đã có tông sư cấp thực lực!

Đài thí nghiệm lúc này vỡ vụn sụp đổ sau, Tần Xuyên thân thể nhưng có chút lung la lung lay, không thể thoáng cái đứng vững.

Ánh mắt của hắn có chút phức tạp nhìn tình huống bốn phía, như có điều suy

nghĩ.

" A lô ! xú nam nhân! người ngủ lâu như vậy còn chưa tỉnh ngủ sao! ? còn ngớ ra làm gì! ? mau giúp ta đem bọn họ giết a! bọn họ khi dễ nữ nhân người người còn có lòng rỗi rảnh ngắm phong cảnh! ?" Nạp Lan Thấm giận đến giậm chân.

Tần Xuyên rất cuộc thấy được Nạp Lan Thấm, hăn mấy phần ngoài ý muốn đạo: "Tiểu thấm thấm. . . người tại sao lại ở đây?"

Nạp Lan Thấm nhanh tức khóc, "Người hỏi ta! ? ta đương nhiên tới cứu người a! !"

"Người cứu ta?" Tần Xuyên thật giống như có chút nhức đầu, vuốt ve cái trán, chần chờ nói: "Người. . . người nói. . . đây là thật?"

Nạp Lan Thấm buồn bực, "Cái gì thật giả? người rốt cuộc đang suy nghĩ gì a!"

Klopp Giáo sư chính là con người chuyển động, âm thanh cười nói: "Kiếm Ma, người có thể đoán một chút, đây là thật, hay là giả?"

Tần Xuyên thấy Klopp, cau mày nói: "Là người. . . ta nhớ được người, người là Ed Leah Thủ Tịch nghiên cứu khoa học cổ vấn. . ."

"Không sai, người người yêu Ed Leah tiểu thư giới thiệu người ta biết, người còn nhớ ta với người đồng thời làm nghiên cứu thời gian sao? chúng ta ở Arizona Châu còn đồng thời ở phòng thí nghiệm đợi hơn phân nửa năm. . ." Klopp mặt đầy ôn hòa nụ cười.

"Arizona Châu. . ." Tần Xuyên thật giống như nhớ lại cái gì, phảng phất là có chuyện như vậy, " Đúng, chúng ta là nghiên cứu khối kia kim sắc Thần Vật. . ."

Nạp Lan Thấm là sắp điên rồi, ghen ngào hô to: "Ngu si! người đang nghe

hắn nói bậy bạ gì đó a! ? người làm sao biết với hắn nhận biết! người. . . người
chừng nào thì với Ed Leah cáo thượng liễu! ?"

Tần Xuyên nghe một chút, cảm giác suy nghĩ lại một trận đau nhói, "Đúng
vậy, ta lúc nào với Ed Leah chung một chỗ. . . không đúng, chúng ta đã tại đồng
thời rất lâu rồi, nhưng là. . . rốt cuộc nơi nào xảy ra vấn đề, đầu ta thật là đau. . ."

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 639: Kết Hợp

0 639

Tần Xuyên cảm giác mình trong đầu có vô số trí nhớ hình ảnh, nhưng rất nhiều hình ảnh lại vừa là mâu thuẫn, hẳn căn bản không nhớ rõ, rốt cuộc người nào là chân thực, người nào là giả tạo.

Nạp Lan Thấm dần dần ý thức được, Tần Xuyên nhất định là đại não bị đám người kia động tay động chân, không khỏi lòng như lửa đốt, hô lớn: "Người đừng nghe bọn họ! ta nói đều là thật! bọn họ muốn hại ta, người chẳng lẽ còn không thấy rõ sự thật mà! ?"

Klopp Giáo sư chính là nghiêm mặt nói: "Kiếm Ma, người không nên vọng động, chúng ta là người bằng hữu, Ed Leah tiểu thư sẽ không cho phép người tổn thương chúng ta, chúng ta chỉ là hiểu lầm, tiểu thư này mang bằng hữu xông vào nơi này" .

"Hiểu lầm! ? đi người sao hiểu lầm! bọn họ rốt cuộc đối với (đúng) đầu óc người làm cái gì, chính người quay đầu nhìn một chút những thiết bị kia máy móc sẽ biết!" Nạp Lan Thấm hô.

"Kiếm Ma, người không nên bị nàng lời nói ảnh hưởng, Ed Leah tiểu thư nếu biết người làm thương tổn chúng ta, giúp người ngoài, nàng sẽ thêm khổ sở", Klopp mặt đầy ngữ trọng tâm trường dáng vẻ.

Tần Xuyên nhắm hai mắt, trong đầu một đoàn loạn ma, hẳn thậm chí không phân rõ, đây rốt cuộc là thực tế hay lại là mộng cảnh.

Bỗng nhiên, Nạp Lan Thấm nghĩ đến cái gì, hô lớn: "Nếu như hết thầy các thứ này là giả, hẳn tại sao sợ chết? nếu như hết thầy các thứ này là thực sự, bọn họ tại sao phải đem người bó ở nơi nào? người chẳng lẽ cũng sẽ không dùng suy nghĩ suy nghĩ một chút sao? !"

Tần Xuyên ngẩn ra, Nạp Lan Thấm lần này suy luận, cũng làm cho hẳn tìm được một cái suy nghĩ trực tâm.

"Tần huynh đệ! người chung quy còn nhận biết ta đi! đám người kia cũng không nhận ra ta, bọn họ cho người đồng kia rác rưởi trong trí nhớ, khẳng định không có ta!" Hoắc Nhĩ Mạn cũng ở đó mà hô to.

Hẳn là người trong suốt, biết hẳn cứ như vậy mấy cái, mà Ed Leah cùng trang viên, cũng không biết hẳn thân phận chân thật, không cách nào ở bắt chước bên trong gia nhập hẳn nhân vật này.

Klopp Giáo sư phát hiện, Tần Xuyên biểu tình từ từ trở nên kiên định, ánh mắt cũng dần dần không nữa mê mang, nhất thời trong lòng nóng nảy.

Bước chân hẳn từ từ rút lui, ánh mắt tỏ ý mấy cái Hoàng Kim Sư Tử Dong Binh, tùy thời chuẩn bị xong cầm Hoắc Nhĩ Mạn tánh mạng làm uy hiếp công cụ.

Tần Xuyên lúc này lắc đầu một cái, thở dài nói: "Mặc dù trong đầu hay lại là một đoàn tương hồ. . . bất quá, ngược lại giết chết một ít không quan trọng người, giết lầm rồi, cũng không nên lại xảy ra vấn đề gì sao" .

Tiếng nói rơi xuống, đám này Dong Binh còn không quá rõ có ý gì.

Nhưng là, Tần Xuyên bóng người đã từ chỗ ấy biến mất.

Một đạo Thanh Mang thoáng qua, liên đới Hoắc Nhĩ Mạn sau lưng người cầm súng kia, cùng với khác bảy tám cái hiện trường Hoàng Kim Sư Tử Dong Binh, tất cả đều đầu người quăng đi!

Một bước Thập Sát! đến cảnh giới tông sư Tần Xuyên, thi triển lên Thanh Liên kiếm ý, càng huy sai tự nhiên.

Tần Xuyên khi xuất hiện lại, đã tại Klopp Giáo sư trước mặt, lăm bằm nói: "Xem ra quả thật bị trói rất lâu, thân thể có chút lạnh nhạt" .

Klopp Giáo sư thầm kêu không ổn, hết thấy các thứ này tới quá đột ngột, làm rối loạn bọn họ giả tưởng thực tế bắt chước kế hoạch, vốn là còn như vậy qua một hai tháng, Tần Xuyên khả năng thật sự phân không rõ thật giả rồi, nhưng hôm nay bị Nạp Lan Thấm hai người một làm rối lên, Tần Xuyên thật tỉnh lại!

"Đừng. . . đừng giết ta! ta biết rất nhiều trang viên bí mật! giữ lại ta ra lệnh, khẳng định đối với người có trợ giúp!" Klopp vội vàng ném ra điều kiện, chỉ cầu còn sống.

Tần Xuyên toét miệng cười một tiếng, một cái núu lấy Klopp cổ, đưa hẳn cường ép kéo tới bên góc tường một đồng bên cạnh khí cụ.

Tần Xuyên cầm lên một cây cúp điện đầu giây, nhắm ngay Klopp đầu, "Người này một dạng trong đầu chứa đồ vật, đối với ta không chỗ dùng chút nào, bất quá coi như đáp lễ, ta cảm thấy cần phải cho người cũng thể nghiệm một chút thí nghiệm chuột trắng nhỏ mùi vị" .

Vừa nói, Tần Xuyên hướng về sau mặt Nạp Lan Thấm ánh mắt một tỏ ý.

Nạp Lan Thấm vui vẻ chạy đến nguồn điện chốt mở điện chỗ ấy, cười duyên: "Than gián nướng não!"

Klopp mặt cũng trắng bệch, đang muốn hô hô cứu mạng, một cổ kịch liệt giòng điện nhưng là vọt vào đầu hẳn!

"Xì xì xì —— "

Klopp tóc bị bỏng cháy, trên ót xuất hiện một cái đen thui vết sẹo, mạo hiểm khóí trắng, không qua mấy giây, liền miệng sùi bọt mép, hoàn toàn diên chết.

Tần Xuyên đem người này thi thể ném một cái, xoay người ôm lấy Nạp Lan Thấm.

Nữ nhân gặp phải bất thành linh ôm cũng là sừng sốt một chút, nhưng từ từ vẫn đưa tay kéo đi đi lên.

"Cám ơn", Tần Xuyên nghiêm túc nói.

Nạp Lan Thấm trong mắt lóe lên một tia ôn hòa cùng thương cảm, "Ta cũng là vì chính ta, hơn nữa đây cũng không phải là ta một người công lao" .

Tần Xuyên nhớ tới bên cạnh Hoắc Nhĩ Mạn, hướng người da đen này cười một tiếng, "Lúc này ta tin rồi, người đúng là huynh đệ của ta" .

"Hắc! không phải đâu, bây giờ mới biết?" Hoắc Nhĩ Mạn ha ha vui vẻ.

Nạp Lan Thấm lại bĩu môi một cái, "Mới không phải đây! ta nói là cái đó tiền tin tức cho tiên tri, cho ta biết người ở nơi này người, chỉ tiếc ta không tra được hãn là ai" .

Tần Xuyên cau mày, trên thực tế, hãn tự sát sau, trên người mình chuyện phát sinh, cùng khoảng thời gian này phát sinh chuyện, hãn còn không phải rất rõ.

Cho nên, hãn không thể làm gì khác hơn là nói: "Chúng ta đi lên trước, đem nơi này khống chế được, người theo ta nói một chút tình huống bây giờ" .

Nạp Lan Thấm Tự Nhiên không ý kiến, dù sao trang viên mặt trên còn có không thái bảo Tiêu, nếu thời gian lâu dài, khó bảo toàn ra lại cái gì yêu nga tử.

Một đường đi trở về thang máy, lên tới thư phòng, lại đem toàn bộ trang viên nhân viên phòng vệ cũng giết chết, chỉ tổn Tần Xuyên không tới ba phút đồng hồ.

Nạp Lan Thấm cùng Hoắc Nhĩ Mạn liền trơ mắt nhìn nam nhân, đi tới chỗ

nào đều là một trận kiếm khí bản cần quét, căn bản không có người có thể sống quá một giây đồng hồ.

Phảng phất ở trong mắt Tần Xuyên, giết chết những người này hãy cùng giết chết con kiến như vậy dễ dàng, hơn nữa không có chút gì do dự, bất kể những người này là phổ thông nhân viên nghiên cứu khoa học, hay lại là phản kháng bảo tiêu.

Nạp Lan Thấm cùng Hoắc Nhĩ Mạn liếc nhau một cái, bọn họ cũng cảm giác được, ngoại trừ Tần Xuyên so với lúc trước mạnh hơn trở ra, tựa hồ Tần Xuyên tính tình. . . cũng có sở biến hóa.

Đương nhiên, loại tình huống này bọn họ cũng có thể hiểu được, dù sao Tần Xuyên bị giam lâu như vậy, làm chuột trắng nhỏ như thế bị đủ loại thí nghiệm, tâm lý hỏa khí yêu cầu phát tiết, cũng là bình thường.

Chờ đến chính tòa trang viên cũng trở nên giống như chết an tĩnh, Tần Xuyên trở lại trong thư phòng, ở mở máy vi tính ra thưởng, lợi dụng tiên tri hệ thống lục soát nổi lên yêu cầu tin tức.

Bởi vì tiên tri đã nằm trong tay toàn bộ căn cứ thí nghiệm tin tức, cho nên kể cả Tần Xuyên không cùng một giai đoạn khôi phục tình huống, cùng với bọn họ đối với (đúng) Thần Vật một ít nghiên cứu, cũng đều hàm quát ở bên trong.

Tần Xuyên sau khi xem xong, phát hiện mình khôi phục, cũng không phải là trang viên công lao, mà là trong cơ thể mình vẽ này đen Âm Năng Lượng tạo thành.

Bây giờ, Tần Xuyên trong cơ thể vẽ này đen Âm Năng Lượng, tựa hồ cùng mình chân khí đã kết hợp lại cùng nhau, rất khó chia nhỏ.

Bất quá cũng bởi vì này dạng, Tần Xuyên tu vi tới Tông Sư Chi Cảnh, nếu không lời nói, hãn cái tuổi này phải đến thất phẩm Thanh Liên, là tương đối khó khăn.

Tần Xuyên còn không thể nào hiểu được, chính mình vẽ này đen Âm Năng Lượng rốt cuộc là cái gì, thanh âm kia bản thể là cái gì, bất quá hẳn cũng không lòng rỗi rảnh đi nghĩ vớ vẩn, bởi vì chính mình còn rất nhiều chuyện muốn đi làm.

"Người nhìn xong chưa? những tài liệu này để cho tiên tri mang đi là được, chúng ta hay lại là mau trở lại Hoa Hạ đi!" Nạp Lan Thấm gấp gấp nói.

Tần Xuyên hỏi ngược lại, "Tại sao phải trở về Hoa Hạ?"

"Người ngốc nha! ta là không ai dám khi dễ, nhưng Tiểu Nhu, Tích Nhan các nàng cũng để cho người khi dễ chết, người không quay lại đi, khó bảo toàn các người Tần gia những Vương Bát Đản đó muốn làm gì đây", Nạp Lan Thấm đạo.

Tần Xuyên trong mắt lóe lên một tia âm trầm, "Bọn họ Tự Nhiên phải trả giá thật lớn. . . bất quá ở trước đó, thừa dịp chúng ta vẫn còn ở nước Mỹ, ta phải đem trang viên cái này nổi lo về sau giải quyết, lại đem Thần Vật cũng mang đi"

.

Nạp Lan Thấm sững sờ, "Giải quyết trang viên? trang viên người phía sau màn cũng không phải là một hai, vậy ít nhất có tám cái siêu cấp tài đoàn, chờ người đem bọn họ nhân vật sau màn tìm ra, cũng không biết năm nào tháng nào rồi!"

Tần Xuyên cười thần bí, "Không cần tìm. . . Ed Leah đã cho chúng ta dẫn đường" .

...

Kinh thành, Liễu gia.

Đã nhiều ngày đến, Liễu gia nội thảo luận kịch liệt nhất, chính là Liễu Hàn Yên tái giá cùng một, mà cuối cùng chọn người, không là người khác, lại chính là Long gia cái đó Long Ngạo Vân!

Lúc trước Long Ngạo Vân vì Nạp Lan Thấm, cùng Tần Xuyên phát sinh một ít không vui, nhưng bị Tần Xuyên từ Vu Sư chỗ ấy cứu, cũng không có lại chuyện thù địch.

Nhưng hôm nay Tần Xuyên một "Chết", Long Ngạo Vân sắc. tâm lại dậy rồi, rất hiển nhiên, có thể đem Liễu Hàn Yên cưới đi qua, hẳn Long Ngạo Vân coi như là đoạt Tần Xuyên lão bà.

Rất nhiều người cũng có thể đoán được, cái này hoàn khố tử rớt cuộc đang suy nghĩ gì, nhưng Long gia coi như tứ đại vương tộc đứng đầu, nếu là có thể cùng với thông gia, Liễu gia nhất định là không quá nguyện ý buông tha.

Cho nên, Liễu Trung Hưng rất nhanh thì đưa cái này chuyện nói cho Liễu Hàn Yên.

Liễu Hàn Yên cũng không có kháng cự ý tứ, nàng tâm tư, tựa hồ toàn bộ đều đặt ở muội muội Liễu Thiển Thiển trên người.

Liễu Thiển Thiển lại bởi vì là thanh long trên núi việc trải qua, mê luyện Thần Kiếm môn Mộ Tiêu Hàn, trà không nhớ cơm không nghĩ.

Cho nên, Liễu Hàn Yên để cho người nhà họ Liễu liên lạc một chút Thần Kiếm môn, mời Mộ Tiêu Hàn đến cửa, nhìn có thể hay không cùng Liễu Thiển Thiển kết hợp.

Cái này ở Liễu gia mọi người nhìn lại, là phi thường hoang đường, Mộ Tiêu Hàn cũng bốn mươi mấy rồi, Liễu Thiển Thiển lại Cổ Võ cũng sẽ không, hai người này làm sao có thể có tia lửa.

Nhưng ôm thử nhìn một chút tâm tính, mời một chút Mộ Tiêu Hàn, ai ngờ, Mộ Tiêu Hàn thật đáp ứng tới cửa!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 640: Bằg Bằg Bằg

0 640

Mộ Tiêu Hàn tới cửa Liễu gia, với Liễu Trung Hưng các loại (chờ) mấy cái cầm quyền trường bối trò chuyện mấy câu sau, sẽ đến hậu viện, với Liễu Hàn Yên, Liễu Thiển Thiển chị em gái nói tới nói lui.

Làm cho tất cả mọi người mở rộng tầm mắt là, Mộ Tiêu Hàn tựa hồ với Liễu Thiển Thiển trò chuyện với nhau thật vui, bữa ăn tối sau khi kết thúc, còn trưng cầu người nhà họ Liễu đồng ý, mang theo Liễu Thiển Thiển đi ra ngoài, muốn tìm yêu cầu hai người thế giới!

Này có thể nhường cho Liễu gia các trường bối vừa mừng vừa sợ, Liễu Hàn Yên giúp Liễu gia lôi kéo Long gia, mà Liễu Thiển Thiển còn có thể lôi kéo một cái Thần Kiếm môn, chuyện tốt như vậy cũng gặp, chỉ có thể nói Liễu Trung Nguyên vừa chết, ngược lại còn "Giúp một chút" .

Chiều nay, Liễu Thiển Thiển cũng không về nhà.

Hôm sau, Mộ Tiêu Hàn phát tới một cái tin tức, cuối cùng mang theo Liễu Thiển Thiển đi Thần Kiếm môn, bởi vì Liễu Thiển Thiển muốn nhìn một chút Thần Kiếm môn phong cảnh.

Liễu gia các trường bối Tự Nhiên phi thường tình nguyện, chỉ mong hai người sự tình nhanh lên một chút quyết định, cũng không nhiều băn khoăn cái gì.

Dù sao, Mộ Tiêu Hàn là đã ra tên gọi Quân Tử Kiếm, cũng không khả năng

tùy ý đánh vào.

Đèn lan san kinh thành đêm, một nhà được đặt tên là hoàng tộc câu lạc bộ tư nhân, tọa lạc tại qua tay một người ven hồ.

Nơi này chỉ có quyền quý cấp bậc con em mới có thể đi vào, chơi đùa ăn dùng, đều là cao nhất chất lượng.

Long Ngạo Vân là nơi này khách quen cũ, cơ hồ mỗi tháng cũng ở lại trong này bảy tám ngày, mỗi một buổi tối cũng có thể bỏ ra sáu vị đếm tiền.

Ở một gian ánh đèn tối tăm, tiếng nhạc vang dội bao sương lớn nội, Long Ngạo Vân cùng mấy cái hồ bằng cầu hữu, tìm mồi mấy cô gái trẻ tuổi, làm cho các nàng mặc lụa mỏng, ở trong phòng chạy tới chạy lui, cười đùa chơi đùa.

Long Ngạo Vân bịt mắt, một bên nhào tới nhào tới, hôn tới hôn lui, một bên cười ha ha đến, thỉnh thoảng uống một hớp các cô gái đưa ra rượu.

"Long thiếu! vội vàng nhiều sờ mấy cái! chưa tới lúc cưới Liễu Hàn Yên, người liên không có cơ hội tới rồi!"

"Ha ha, nói bậy gì! không qua một cái giày rách, Long thiếu cũng chính là nhìn nàng đáng thương mới thu, nên tới trả phải đến!"

Một đám con nhà giàu ở bên say khướt địa thối Ngưu, nói càng về sau, tựa là một ít khó nghe tiết mục ngắn.

Long Ngạo Vân hắc hắc cười tà, chợt một cái đụng ngã đàn bà, liền bắt đầu ở cô gái kia ngực vừa cắn vừa gặm, chọc cho cô gái kia khanh khách không ngừng cười.

"Hắn ấy ư, họ Tần lúc trước lôi kéo không được, ta liền muốn chơi đùa lão bà hắn, để cho hắn chết không nhắm mắt!"

Long Ngạo Vân cuồng tiếu, tựa hồ cảm thấy còn chưa hết giận, dùng sức sở

trường bàn tay quất cô gái kia cái mông, chọc cho người nữ kia Lang không ngừng kêu đau.

Đang ở Long Ngạo Vân cảm thấy vô cùng sáng khoái thời điểm, bỗng nhiên, trong bao sương quý dị yên tĩnh lại. . .

Ngay sau đó, nhiệt độ đang không ngừng hạ xuống, cóng đến Long Ngạo Vân run lấy bầy.

"Hắn ấy ư, trong lúc này máy điều hòa không khí chuyện gì xảy ra! ? tên khốn kiếp nào mở thấp! ? nghĩ (muốn) chết rét Lão Tử! ?"

Long Ngạo Vân một cái kéo xuống chính mình cái chụp mắt, đang muốn mắng to một trận, có thể nhìn đến cảnh tượng trước mắt, nhưng là hoàn toàn trọn tròn mắt!

Băng! băng! băng!

Tất cả đều là băng!

Lô ghế riêng giống như thành một cái tủ lạnh, trên tường, trên trần nhà, trên mặt đất, trên ghế sa lon, trên bàn, tất cả đều là băng sương!

Trắng xóa khí lạnh, hãy cùng Bắc Cực Băng Phong, không ngừng hưởng Long Ngạo Vân kiện hàng đi!

Mà chung quanh, kia mười mấy nữ tử, năm sáu cái những gia tộc khác công tử ca, toàn bộ đều đã tắt thở!

Những người này tim, cái trán, cổ họng, đều bị một ít sắc bén Băng Tinh, như lưỡi dao như vậy đâm vào, trong nháy mắt toi mạng!

Ngoại trừ Long Ngạo Vân, những người khác ở vừa mới trong thời gian ngắn, thành đông lạnh thi thể!

Một cái cao gầy duyên dáng bóng người, từ trong bóng tối đi ra, nàng mỗi giẫm đạp một bước, cũng kích động trận trận khí lạnh.

"Liều. . . liều. . . liều liều. . ."

Long Ngạo Vân thấy rõ là ai sau, đã bởi vì giá rét cùng sợ hãi, run run địa không cách nào nói rõ ràng lời nói.

Hắn sắc mặt xanh mét địa từng bước một quay ngược lại, cả người run rẩy.

Liều Hàn Yên mặt không thay đổi xuất hiện ở trong bao sương, nàng một đôi đôi mắt sáng, vào lúc này lại lóe lên chói mắt bảo thạch màu xanh, phảng phất là hai cái u màu xanh Tinh Linh ở bên trong nhảy lên.

"Ban đầu Tần Xuyên sẽ không nên cứu người. . . răn độc chung quy là răn độc, cứu người, lại còn nghĩ cần người", Liều Hàn Yên trong mắt lóe lên một vết miệt nhưng.

Long Ngạo Vân đã không nghĩ ra rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nhưng hắn chỉ muốn sống, không ngừng bần rợn quỳ dưới đất, hô to: "Ta sai lầm rồi! ta một cái con cóc ghè, không nên suy nghĩ ăn thịt thiên nga! Liều đại tiểu thư! tha cho ta đi! !"

Hắn một cái đầu một cái đầu địa đập đầu trên mặt đất lạnh như băng thượng, nhưng Liều Hàn Yên biểu hiện trên mặt, không chút nào dẫn ra.

"Quả nhiên, các người những nam nhân này, đều là phế vật", Liều Hàn Yên sâu kín thờ dài.

Long Ngạo Vân phát hiện như vậy cầu khẩn không được, dứt khoát quyết tâm, ngẩng đầu lên nói: "Ta nhưng là Long gia thiếu gia! cha ta Long Hải Hiên! lão tổ tông nhà ta có thể thương ta rồi! người. . . người dám. . ."

"Phốc thử!"

Không đợi Long Ngạo Vân nói hết lời, Liễu Hàn Yên đã chém ra một đạo Băng Tinh, đâm vào trái tim của hắn!

"Rắc rắc rắc. . ."

Băng Tinh nhanh chóng lan tràn, đem Long Ngạo Vân cả người, đều biến thành băng còn!

Liễu Hàn Yên một cước đá đi, đông lạnh Long Ngạo Vân liền biến thành một khối thi khối, ngay cả một hoàn chỉnh vị trí cũng không có.

"Đây là người tự tìm. . ." Liễu Hàn Yên lẩm bẩm một câu, liền xoay người đi ra lô ghế riêng.

Vào giờ phút này, hoàng tộc trong hội sở trên hành lang, cũng đã một mảnh Băng Phong, hãy cùng đem chinh ngôi nhà nhét vào Bắc Cực giống như Nam Cực.

Nữ nhân đi lên tràn đầy băng sương mặt đất, đi tới nhà ở bên ngoài hồ nhân tạo bờ.

Nàng cũng không có vòng quanh hồ đi, trực tiếp đi xuống hồ, mặt hồ liền bắt đầu đóng băng, cứng rắn địa đủ để mở xe hơi.

Công lực cỡ này, nếu khiến Cổ Võ giới những cao thủ nhìn thấy, tất nhiên sẽ trở nên thuyết phục!

Nhâm chẳng ai nghĩ tới, mất đi cha và chồng, mất hết ý chí Liễu Hàn Yên, lại vừa vận giải khai trong lòng gông xiềng, ở Thiên Huyền Băng Ngưng trong tu luyện, tiến vào một loại trước đó chưa từng có nhanh chóng kỳ.

Có Tiên Thiên thủy linh thân thể, lại bị Hải Thần huy chương thần lực ảnh hưởng, để cho chân khí càng thuần túy, Liễu Hàn Yên điều kiện vốn là trác tuyệt.

Bây giờ, nàng tâm là lãnh, máu là lãnh, suy nghĩ cũng là lãnh, Liễu Hàn Yên đối với (đúng) Thiên Huyền Băng Ngưng hiểu, đã đến một loại toàn bộ cảnh giới mới.

Nữ nhân âm thầm hoàn thành Đệ Bát Trọng "Băng Tâm bình ngọc" đến Đệ Cửu Trọng "Băng Phong ngàn dặm" đột phá.

Mà bị gia tộc báo cho biết, muốn cho nàng tái giá sau, Liễu Hàn Yên cả người, đều tựa như đã tiêu hao rồi cuối cùng một tia nhiệt ý.

Thiên Huyền Băng Ngưng đối với ngoại giới mà nói, là một môn chỉ có Cửu Trọng Thủy Hệ tuyệt đỉnh công pháp, nhưng môn công pháp này, thật ra thì tồn tại Đệ Thập Trọng!

Này Đệ Thập Trọng, cũng không có cố định phương pháp tu luyện cùng hiệu quả, mỗi một người tu luyện cũng có thể có chính mình Đệ Thập Trọng.

Này vừa vặn chính là yêu cầu một cái cơ duyên, cộng thêm cường Đại Ngộ Tính, mới có cơ hội luyện thành.

Liễu Hàn Yên lúc trước cũng không hy vọng xa vời, mình có thể giống như sư phó Lăng Vân Sư Thái như thế, lĩnh ngộ Đệ Thập Trọng, nhưng là nàng việc trải qua nhiều như vậy mưa gió, cảm nhận được thế gian rùng mình sau, nhưng là ngộ hiểu!

Nàng mặc dù tu vi thượng còn có điều thiếu sót, nhưng cảnh giới, cũng đã là thật tông sư.

Đối với (đúng) Liễu Hàn Yên mà nói, trong tu luyện tinh tiến, có lẽ là này một dài đoạn thời gian đến, duy nhất đáng giá vui vẻ yên tâm.

Khi đi qua Băng Phong mặt hồ, Liễu Hàn Yên lên mình mở tới một chiếc màu xanh Porsche 918, vừa lái xe rời đi, vừa lấy ra điện thoại, gọi một cái mã số.

"Liễu sư muội", bên kia là Mộ Tiêu Hàn thanh âm.

"Mộ sư huynh, Thiển Thiển được không?" Liễu Hàn Yên hỏi.

"Đã dựa theo người yêu cầu, chuyển giao cho Tô Hoan Hoan sư muội chiếu cố, nàng hẳn đã đến Thủy Vân Tĩnh Trai, có Lăng Vân Sư Thái trông nom, tất nhiên không có việc gì", Mộ Tiêu Hàn đạo.

Liễu Hàn Yên khóe miệng dâng lên một tia an ủi nụ cười, "Cám ơn Mộ sư huynh, ta biết. . . chuyện này đối với người mà nói không dễ dàng, dù sao người không thích gạ người" .

"Ha ha, chuyện này, Tần Xuyên huynh đối với ta có ân cứu mạng, lại giúp ta cởi ra không ít nghi hoặc, ta Mộ Tiêu Hàn không có cơ hội báo đáp hẳn, thay các người chị em gái làm chút gì, cũng coi như đền bù một chút tiếc nuối", Mộ Tiêu Hàn cảm khái nói.

" Ừ", Liễu Hàn Yên gật đầu, "Đa tạ" .

Mộ Tiêu Hàn lo lắng nói: "Liễu sư muội, so sánh với muội muội của người, ta lo lắng hơn người, người có thể nghìn vạn lần bảo trọng, có chuyện gì khó xử, cứ tới Thần Kiếm môn tìm ta, ta Mộ Tiêu Hàn có thể giúp, nghĩa bất dung từ!"

"Ta rất khỏe, nghe được Thiển Thiển không việc gì, là đủ rồi", Liễu Hàn Yên nói xong, liền cúp điện thoại.

Từ Liễu Vân nói cho nàng biết, muốn cho nàng tái giá một khắc kia trở đi, Liễu Hàn Yên cũng đã đối với gia tộc hoàn toàn thất vọng.

Nàng không thích khó khăn vì người khác, cũng không thích tranh danh đoạt lợi, cũng không đại biểu nàng ngọc, có thể bị tùy tiện khi dễ.

Nếu Liễu gia những thứ này cái gọi là thân nhân, không xem nàng như người nhìn, kia nàng tự nhiên cũng không muốn lại bình an phân phát.

Liễu gia đám này lão gia hỏa, muốn thông gia Long gia, tốt lắm, nàng liền

đem Long Ngạo Vân giết, hơn nữa còn là rõ ràng như vậy, dùng Thiên Huyền Băng Ngưng đông sát.

"Các người bất nhân, liền chớ trách ta bất nghĩa. . ." Liễu Hàn Yên ánh mắt hàn như ngôi sao, tự lâm bẫm.

Dưới màn đêm, màu xanh Porsche giống như một u linh, biến mất ở ngàn vạn đèn trong lửa.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 641: Hội Nghị Khẩn Cấp

0 641

California, Beverly Hills.

Một tòa nhà giữ hơn hai trăm năm lịch sử cổ xưa bên trong trang viên, mỗi cái thời kỳ truyền kỳ Điêu Khắc đại sư tinh mỹ tác phẩm, mọc như rừng với Đại Hoa Viên các nơi.

Phun dọc theo bờ ao lấy Ngọc Thạch đá tạo, vàng ròng Mỹ Nhân Ngư cầm bình Điêu Khắc, nước kia bình là lấy cả khối đại thủy tinh điêu khắc mà thành, ở dưới ánh mặt trời lộ ra chói lóa mắt.

Mà ở trong hoa viên giữa, một tòa màu trắng tháp trạng trong kiến trúc, chính mở ra một trận hội nghị bí mật.

Một cái bàn tròn một bên, ngồi tám cái áo mũ chỉnh tề trung lão niên đàn ông người da trắng, những người này ung dung khí chất, do trong xương tẩm mát ra, Uyển Như từng cái bày mưu lập kế quân vương, tuyệt không phải những thứ kia phổ thông phú hào có thể so với.

Phòng họp kia phiến nạm vàng Hồng Mộc cửa chính rộng mở, một thân màu đen áo đầm, tóc vàng sỡ vai, lão luyện tự tin Ed Leah đi vào.

"Tôn kính tám vị tiên sinh, xin hỏi có gì phân phó?"

Ed Leah cười tủm tỉm khẽ khom người, thật ra thì trong nội tâm nàng có chút kỳ quái, bởi vì ngay tại ngày hôm qua, nàng đã hoàn thành gần đây công việc báo cáo.

Vốn là nàng dự định ở Beverly Hills thấy mấy người quen sau, trở về Atlantic City, không nghĩ tới, sáng hôm nay tám vị trang viên chủ nhân triệu tập nàng.

Ed Leah tâm lý đánh trống, chẳng lẽ là nàng len lén trong bóng tối làm khoa học nghiên cứu, cùng tụ tập thế lực chi tiết, bị những thứ này phía sau màn các chủ nhân phát hiện?

Cho nên, nàng cứ có thể làm cho mình biểu tình ổn định, đồng thời cũng nghĩ xong giải thích đối sách.

Ai ngờ, ngồi trung gian Rockefeller gia tộc tộc trưởng, nhưng là chau mày một cái, "Tiểu Ái đức Leah, người đang nói cái gì? không phải là người có chuyện phải hướng chúng ta bẩm báo sao? vội vội vàng vàng như thế địa lại phải mở một lần lại" .

"Ta?"

Ed Leah sững sờ, khốn hoặc nói: "Ta cũng không có tìm kiếm lần hội nghị này a, Rockefeller tiên sinh, ngài có phải hay không hiểu lầm?"

"Không phải là người? chẳng lẽ hay là chúng ta tám cái lão gia hòa suy nghĩ ngất đi rồi hả?" Boston tài đoàn Kennedy bất mãn nói.

Ed Leah cảm thấy một trận mờ mịt, "Nhưng là. . . ta toàn bộ chương trình trong ngày an bài, ta đều có rõ ràng nhớ trên điện thoại di động, hôm nay thật không có công việc báo cáo an bài a" .

Cleveland tài đoàn chủ tịch, mã sắt, cầm ra bản thân đặc biệt chế tác riêng, khảm đầy kim cương điện thoại di động, nhét vào trên bàn hội nghị.

"Chính người nhìn một chút, là người chủ động gửi email, tuần hỏi chúng ta có thể hay không ở bên này chờ lâu nửa ngày, chúng ta phê chuẩn, trả lại cho người trả lời, người có phải hay không tối hôm qua uống nhiều rượu quá?"

Ed Leah càng nghĩ càng không đúng, thượng đi cầm điện thoại di động lên, như vậy lộn một cái duyệt email, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch. . .

Đây thật là nòng bí mật hòm thư phát ra tin tức, này con đường là bên trong trang viên bộ vệ tinh cùng Internet mới có thể thao tác.

"Không được! các vị tiên sinh! trong chúng ta bộ Internet bị hãm hại rồi!" Ed Leah lập tức biết xảy ra chuyện gì, nghiêm nghị hô.

Melon tài đoàn gia chủ mặt đầy không tin, "Ed Leah, người có phải điên rồi hay không? chúng ta Internet căn bản không có Hacker có thể tiếp xúc, đều là độc lập, có thể để cho ai đen? chẳng lẽ là tự chúng ta nuôi Hacker sao?"

Ed Leah mồ hôi lạnh không khỏi toát ra, nòng lắc đầu: "Ta không biết, nhưng này thật không phải là ta phát. . . ta đề nghị các vị tiên sinh mau rời khỏi, khả năng đã có người dõi theo chúng ta!"

Tám cái tài đoàn gia chủ trở mắt nhìn nhau, mặc dù rất không vui, nhưng vì ổn thỏa, hay lại là đứng dậy dự định rời đi.

Nhưng vào lúc này, kiến trúc bên ngoài, lại truyền tới "Thành thích đột" súng máy bắn càn quét âm thanh.

Nghe phía bên ngoài đủ loại gào thét tiếng reo hò, chính muốn đi ra môn đi tám gã trang viên Chúa sắc mặt đều khó coi hơn tới cực điểm.

"Ed Leah! người rớt cuộc làm cái gì chuyện ngu xuẩn! ? rớt cuộc là ai tìm tới chúng ta! ?" Rockefeller rống to.

"Ta thật không biết xảy ra chuyện gì! mời các vị tinh táo, ta bây giờ lập tức để cho Hoàng Kim Sư Tử tử huyệt!"

Ed Leah lấy điện thoại di động ra, đang chuẩn bị muốn truyền tin, lại phát hiện mình điện thoại di động đã thuộc về trạng thái tê liệt, thế nào theo như đều không phản ứng!

Đột nhiên, trong trang viên trở nên rất an tĩnh, tiếng súng lắng xuống, cũng mất cái gì kêu thảm thiết.

Cửa phòng họp, bị người từ bên ngoài một cước đá văng.

Tần Xuyên nghênh ngang đi vào, hăn mang cũng không biết kia tìm đến kính râm, một thân hừ nhàn áo sơ mi trắng, đã bị nhuộm máu thành đỏ tươi, phía dưới là một cái nhiều màu sắc quần cụt.

"Này", Tần Xuyên vẫy tay, cười lên tiếng chào, " Xin lỗi, các người kia ao nước phun bên trong tất cả đều là thây trôi rồi, phỏng chừng quét dọn đặc hoa một trận" .

"Kiếm Ma! ?"

Ed Leah trên gương mặt tươi cười tràn đầy khiếp sợ, trong lúc nhất thời thừ ra.

Mà tám gã trang viên chủ môn, tất cả đều là tương đối kinh ngạc.

"Ed Leah! đây là chuyện gì xảy ra! ? người không phải nói Kiếm Ma đã là một người thực vật sao! ? hăn tại sao lại xuất hiện ở nơi này! ?" Morgan gia tộc tộc trưởng chất vấn.

Ed Leah Tự Nhiên không dám nói cho những người này, nàng định biến Kiếm Ma cải biến thành dưới tay nàng, bởi vì đây là nàng chiếm đoạt trang viên một quả trọng yếu quân cờ.

Cho nên, nàng một mực tuyên bố, Kiếm Ma đã là người không có tri giác, lưu ở trong phòng thí nghiệm, chỉ là dùng để làm thí nghiệm, hiểu hăn kinh người sức khôi phục.

"Há, nguyên lai nàng nói với các người, ta đã là người thực vật?" Tần Xuyên toét miệng cười nói: " Xin lỗi, nàng lừa các người" .

"Thập sao! ?" Rockefeller áo nã nói: "Nguyên lai người muốn phản bội chúng ta! ? lợi dụng Kiếm Ma tới giết chúng ta sao! ? người không khò cũng đem trang viên nghĩ đến quá đơn giản! !"

Ed Leah biết, giải thích thế nào đi nữa đều vô dụng.

Kiếm Ma là siêu cấp Hacker, một khi hãn đào thoát, khống chế Atlantic City chỗ kia trang viên, kia coi như là đem bên trong trang viên bộ Internet để cho hãn công kích.

Trên thực tế, nếu là tầm thường Hacker cũng thì thôi, hết lần này tới lần khác Nạp Lan Thẩm trước đó dùng tiên tri khống chế cùng phong tỏa trang viên kia Internet.

Kết quả là, những thứ kia muốn cùng Ed Leah báo cáo trong trang viên người, cũng không có biện pháp thông báo Ed Leah, nơi đó xảy ra chuyện.

Ed Leah sắc mặt xanh mét, cắn răng nghiến lợi nói: "Người là thế nào trốn ra được. . . này là lúc nào chuyện?"

"Người cảm thấy, ta có cần phải trả lời người sao?"

Tần Xuyên đi lên phía trước, ánh mắt nhìn chăm chăm Ed Leah gương mặt đó bàng, trong đầu đứt quãng, dần hiện ra một ít với Ed Leah "Đã qua hình ảnh"

.

Tần Xuyên biết, những thứ này đều là giả tưởng thực tế kế hoạch hậu di chứng, hãn không phải là thật với Ed Leah từng có cảm tình, cho nên, Tần Xuyên rất nhanh thì chế trụ chính mình suy nghĩ.

Bất quá, Tần Xuyên suy nghĩ một chút sau, vẫn đưa tay, nhẹ nhàng lau rồi Ed Leah gương mặt.

Tóc vàng mỹ nhân hơi sừng sờ, ngay sau đó ý thức được, Tần Xuyên có lẽ là bị cái đó thí nghiệm ảnh hưởng, cho nên đối với nàng còn có một chút cảm giác.

Rockefeller nghiêm mặt nói: "Kiếm Ma, ta khuyên người không nên khinh cử vọng động, coi như hôm nay người ở chỗ này giết tất cả chúng ta, trang viên cũng vẫn không chỗ nào không có mặt! người không thể nào giết hết chúng ta toàn bộ trang viên người, mà một khi người đối với chúng ta hạ sát thủ, chúng ta những người kế nhiệm, tự nhiên sẽ đem người những người thân kia, nữ nhân, đuổi giết hầu như không còn!"

Tần Xuyên ngẩng đầu nhìn hẳn, "Đây coi như là uy hiếp sao?"

Morgan lão nhân toét miệng cười một tiếng, "Không, chúng ta chỉ là để cho người biết sự thật. . . người rất mạnh, này cũng chưa chết, nhưng người dù sao chỉ là một người, mà chúng ta, là vô số người!"

"Cõi đời này không có kim tiền không giải quyết được chuyện, nếu như có, vậy thì hoa càng nhiều tiền", Rockefeller cười nói: "Chúng ta nắm giữ trên đời cường đại nhất tài sản, người chỉ cần không phải Ngoại Tinh Nhân, cũng đừng nghĩ đối phó với chúng ta" .

Tần Xuyên gật đầu một cái, "Các người nói rất đúng, giết chết các người, quả thật không giải quyết được vấn đề, hơn nữa ta cũng không có thời gian, một mực với các người hao tổn nữa, ta cũng không thiếu chuyện bận rộn. . ."

"Kia hôm nay người tới làm gì? diều võ dương oai? vậy người có thể tìm lộn chỗ" .

Tần Xuyên nhìn về Ed Leah, "Ta tới tìm các người này người đại diện, nàng nhưng là hành hạ ta mấy tháng a. . ."

"Người muốn giết ta?" Ed Leah trong ánh mắt lộ ra bất an, nàng không xác định, Tần Xuyên đối với nàng có bao nhiêu cảm tình, có thể hay không chịu giết nàng.

"Vậy phải xem người, có phải hay không phối hợp", Tần Xuyên cười tà nói.

"Người muốn làm cái gì?" Ed Leah cảnh giác hỏi.

Tần Xuyên đạo: "Còn nhớ, ta ở Colombia lúc, nói cho người sao. . ."

"Người là dựa vào câu nào?"

"Có thể để cho toàn thế giới một năm chết tám triệu người, là tế bào ung thư", Tần Xuyên cười nói: "Mặc cho người cường đại đi nữa, chỉ cần nội bộ xảy ra vấn đề, tự nhiên làm theo liền hỏng mất" .

Ed Leah híp mắt một cái, cười lạnh nói: "Người là muốn bên trong trang viên bộ tin tức? người đã khống chế trang viên Internet, tình báo kho không cũng hẳn bị người công phá sao?"

Tần Xuyên lắc đầu, "Ta quả thật thấy được rất nhiều nặng ký tin tức, nhưng những tin tức này bên trong, không bao gồm người này tám cái trang viên chủ nhà đình tài liệu. . . xác thực nói, là bọn hẳn người thừa kế có cái nào. . ."

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 642: Người Nói Sai Rồi

0 64 2

Vừa nói, Tần Xuyên ánh mắt ngoạ vị nhìn về phía kia tám cái lão nhân.

Nghe được Tần Xuyên lời nói này, mấy cái này trên mặt lão nhân, rõ ràng biểu tình xuất hiện biến hóa.

"Quả thật, các người tám cái tài đoàn, mấy chục tất cả lớn nhỏ gia tộc liên minh, các người cường đại, hoàn toàn không phải ta một người có thể chống lại, nhưng các người đừng quên. . . các người cũng sẽ già đi, không tới tiếp quản các người tài đoàn, các người gia tộc, đều là các người con cháu.

Ta nghĩ các người chắc có không ít con cháu đi, các người cũng hẳn chọn trúng người nào, tương lai nhận ca đi. . . bất quá ta nghĩ, có càng nhiều không có thể được quyền thừa kế con cháu, hẳn tâm lý phi thường không thoải mái mới đúng. . ." Tần Xuyên từ từ chia tích đạo.

Ed Leah đã hiểu Tần Xuyên kế hoạch, không thể không nói, để cho này tám Đại Tập Đoàn phía sau người thừa kế xuất hiện phân tranh, khiến cho nội bộ hỗn loạn, là hữu hiệu nhất tan rã trang viên biện pháp.

Có thể đánh bại người khổng lồ, chỉ có người khổng lồ chính mình, tan rã ngàn dặm chi đề, chỉ có thể là nội bộ ố kiến.

Muốn cho kiên không thể phá gia Tộc sụp đổ, chỉ có người nội bộ xuất hiện tranh chấp, mới có khả năng nhất.

Dù là bên trong trang viên loạn chẳng qua là nhất thời, nhưng là sẽ kéo dài

không thiếu thời gian, ở đó sau khi, bất kể trang viên còn có tồn tại hay không, mũi dùi cũng sẽ không lại là chỉ hướng Tần Xuyên rồi.

Bởi vì lợi ích trên hết mọi người bên trong, không người sẽ vì giúp những lão đầu này báo thù, mà làm cho mình mới vừa đạt được quyền thế bị uy hiếp.

"Mặc dù trong tay ta đầu không có tài liệu căn kẽ, nhưng nếu như Kiếm Ma các hạ muốn, ta có thể đem ta biết đều nói cho ngài", Ed Leah cân nhắc thiệt hơn sau, cảm thấy hay là trước làm cho mình sống sót tương đối trọng yếu.

Trang viên người đại diện, nói đối liền đối, nàng không cần phải vì đám này lão đầu đánh đổi mạng sống, vì về điểm kia đáng thương trung thành.

Ed Leah mấy năm nay với phía sau màn Bát gia tài đoàn tiếp xúc, dĩ nhiên là biết cùng nhận biết một ít các lão nhân người nổi nghiệp, dù sao đó là tương lai một ngày nào đó muốn giao thiệp với.

"Ed Leah! người dám phản bội chúng ta! ?" Rockefeller đám người nóng nảy, bọn họ sợ là sợ chính mình con gái môn lẫn nhau tổn thương, dù sao vậy cũng là bọn họ huyết mạch.

"Người cho rằng là Kiếm Ma sẽ để cho người tốt công việc? hãn lợi dụng hoàn người, liền sẽ giết người!" Morgan trầm giọng nói.

Ed Leah quyền rũ cười một tiếng, bỗng nhiên tư thái lười biếng tựa vào Tần Xuyên ngực, duỗi tay sờ xoạng Tần Xuyên gương mặt.

" Không biết, ta tin tưởng, Kiếm Ma các hạ cường giả như vậy, thì sẽ không quá làm khó ta như vậy một cái đáng thương nữ nhân, dù sao. . . hãn biết ta đi qua. . ."

Ed Leah vừa nói, ngẩng đầu lên, ánh mắt sờ sờ động lòng người, mang theo mấy phần xót thương.

Không thể không nói, làm nữ nhân này buông xuống nữ cường nhân tư thái,

xuất ra nàng coi như mỹ nữ tư bản, giả bộ đáng thương thời điểm, xác thực thật làm người khác rất khó hạ sát thủ.

Tần Xuyên không khách khí chút nào một cái dùng sức chộp vào Ed Leah cao vút ngực. bộ, néo một cái.

Cách đơn bạc vài vóc, có thể cảm nhận được bên trong thứ thiệt chìm điện.

Ed Leah sắc mặt dâng lên một tia đỏ ửng, loại này vừa đau lại kích thích cảm giác, để cho nàng có chút xấu hổ, rất là u oán ngẩng đầu nhìn Tần Xuyên.

"Ta nói, muốn xem người biểu hiện", Tần Xuyên dùng một loại khó mà suy nghĩ giọng nói.

Ed Leah gật đầu một cái, nhìn về phía kia tám cái lão nhân, "Vậy bọn họ xử trí như thế nào?"

Tần Xuyên không chút do dự chém ra một đạo hình bán nguyệt kiếm khí, Thanh Mang thoáng qua, tám gã quyền thế ngút trời, tài sản khó mà lường được tài đoàn người chường đà, đầu một nơi thân một nẻo.

Ed Leah không khỏi nuốt nước miếng một cái, loại sinh mạng này yếu ớt cảm giác, để cho nàng phá lệ tim đập rộn lên, càng phát ra không dám chống lại Tần Xuyên.

Đi tới cửa trang viên, một chiếc màu đen Cadillac SUV thượng, Nạp Lan Thấm đang ngồi ở trong buồng lái chờ, về phần người trong suốt Hoắc Nhĩ Mạn, tạm thời cũng không hẳn chuyện gì, liền chạy về New York rồi, dĩ nhiên, Tần Xuyên hay lại là đưa cho hắn một số tiền lớn, cho hắn tiếp tục làm thích nghiên cứu.

Thấy Tần Xuyên đi ra, còn mang theo Ed Leah, nữ nhân không vui nói: "Người thế nào không đem nàng giết? giữ lại làm gì?"

Ed Leah nghe một chút, không khỏi sợ hãi rụt một cái.

Tần Xuyên đem Ed Leah ôm vào trong ngực, cười nói: "Nàng bây giờ là nữ nhân ta rồi, dĩ nhiên không thể giết nàng" .

" A lô ! người có phải điên rồi hay không? đem tin tức hỏi lên chính là, người thật thích nàng?" Nạp Lan Thấm giật mình nói.

"Tiểu thấm thấm, người như vậy lại ghen cũng không tốt", Tần Xuyên đạo.

"Ta. . . ta ghen? bệnh thần kinh, tùy người đi! Hừ! ta không lái xe rồi!"

Nạp Lan Thấm thở phì phò lộn tới chỗ cạnh tài xế.

Ed Leah chính là thở phào nhẹ nhõm, xem ra chính mình tiến hành lâu như vậy thí nghiệm, đối với (đúng) Tần Xuyên hay lại là sinh ra đủ ảnh hưởng.

Tần Xuyên cũng lười giải thích thêm, mang theo Ed Leah lên xe, chính mình lái, một đường rời đi nhuộm máu trang viên.

Chờ đến Hoàng Kim Sư Tử đoàn lính đánh thuê phát hiện nơi này vấn đề lúc, bọn họ sớm chạy mất tung ảnh rồi.

Từ Los Angeles lên đường, Tần Xuyên lái xe một đường xuôi nam.

Từ Ed Leah trong miệng biết được, trang viên lấy được rồi khối kia Thần Vật sau, đã đem Thần Vật đặt ở Los Angeles phía nam thành phố, Santiago.

Trang viên ở nơi nào cũng có một cái thí nghiệm căn cứ, ngoại trừ bắt được Thần Vật trở ra, trang viên còn từ Vu Sư hiệp hội bỏ hoang trong hang ổ, tìm được không ít vật trân quý, tỷ như sách vở, dược liệu vân vân, đều để ở đó bên trong tiến hành phân tích.

Làm Tần Xuyên hỏi tới Đường Vi chuyện, Ed Leah là cũng không biết, nghe nói Đường Vi chết, nhưng cũng có người nói Đường Vi không có chết, bị Man Vương cứu.

Tần Xuyên tính toán đợi liên lạc với Man Vương, hỏi lại nữ người tin tức, cây theo hẳn đoán, Đường Vi hẳn không chết.

Dù sao, ban đầu cái đó thanh âm thần bí nói, Đường Vi "Không hề chết hết" .

"Tốt lắm, người bây giờ có thể nói một chút, kia tám cái tài đoàn người thừa kế đều có cái nào rồi", Tần Xuyên đối với (đúng) một bên Nạp Lan Thẩm đạo: "Tiểu thẩm thẩm, người phụ trách đem những tin tức này cũng nhớ kỹ, để cho tiên tri tìm tới bọn họ vị trí cụ thể cùng trước mắt tình trạng" .

Nạp Lan Thẩm mặt đầy không tình nguyện, nhưng vẫn là lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị ghi chép.

"Tiên tri là cái gì?" Ed Leah nghĩ đến cái gì, ánh mắt lóe lên tia sáng kỳ dị: "Chẳng lẽ các người thật có siêu cấp trí năng hệ thống tình báo?"

Tần Xuyên cười một tiếng, "Sau này người sẽ từ từ biết, trước tiên đem tin tức nói ra đi, thời gian không đợi người. . . ta cũng không hy vọng để cho bọn họ có quá nhiều phòng bị" .

Ed Leah trong lòng trực nhảy, nàng chợt phát hiện, nếu như mình đợi ở Tần Xuyên bên người, có lẽ có thể so với ở trong trang viên, dễ dàng hơn đạt được thành công!

Nàng quyết định chủ ý, phải thật tốt câu dẫn Tần Xuyên, lợi dụng người đàn ông này, để đạt tới chính mình hiện nay.

Rất nhanh, Ed Leah liền sửa sang lại suy nghĩ, đem tự mình biết liên quan tới những thứ này tài đoàn phía sau gia tộc tình huống, nhất ngữ nhất thập tự thuật đi ra.

Đêm đó, Tần Xuyên mang theo hai nữ nhân, cưỡng ép cướp xuống ở vào Santiago trang viên phòng thí nghiệm.

Kia phiến kim sắc Thần Vật đã không cái gì Lôi Điện, Tần Xuyên lấy đi cũng

không lao lực, để cho Tần Xuyên cảm thấy vui mừng là, trang viên lại đang Vu Sư hiệp hội ỗ, phát hiện vốn đã tuyệt tích "Phượng Ngô Thảo" !

Loại cỏ này hiển nhiên là Vu Sư hiệp hội tốt mấy trăm năm trước liền tồn phóng, Vu Sư môn cũng chưa dùng tới, chẳng qua là tồn phóng, ngược lại tiện nghi Tần Xuyên.

Tần Xuyên không khỏi nghĩ đến Tần Cầm nha đầu kia, lần này, hẳn có lòng tin có thể hoàn toàn trị tận gốc Tần Cầm bệnh tật rồi.

Trời tối người yên, Santiago, một nơi Ed Leah hải tân bên trong biệt thự.

Dù là Nạp Lan Thấm phi thường khinh bỉ, nhưng Tần Xuyên vẫn là không có bỏ qua cho Ed Leah, với nữ nhân ở sang trọng trong phòng ngủ đánh nhau kịch liệt đứng lên.

Nhìn như cao nhã tri tính Ed Leah, ở trên giường nhưng là dị thường sống động, kia đầy đặn cái mông tròn không thỏa mãn với bị Tần Xuyên đánh vào, còn sẽ chủ động địa nghênh hợp đi lên.

Tần Xuyên mỗi một lần cũng đánh vào đến nữ nhân chỗ sâu nhất , khiến cho Ed Leah vong tình tiếng kêu không cách nào ngừng nghỉ.

Ed Leah vì hết sức đòi nam nhân tốt, chủ động còn đi rửa sạch chính mình cửa sau, muốn nói còn nghỉ địa để cho Tần Xuyên hưởng thụ trên người nàng toàn bộ vị trí.

Tần Xuyên Tự Nhiên cũng không khách khí, với Ed Leah một mực đại chiến đến rạng sáng bốn năm điểm, đem ga trải giường cũng làm ướt, mới tính xong chuyện.

Ôm nhanh phải ngủ tới Ed Leah, Tần Xuyên suy tính, chính mình còn có hay không cái gì không có hỏi nữ nhân.

"Đúng rồi, ta nhớ được Vu Sư hiệp hội thật giống như có một cái Thần Vật,

các người tìm được sao?" Tần Xuyên nhớ, Vu Vương là có một dạng Thần Vật.

Ed Leah ngáp, lắc đầu, "Không có, người chúng ta đến trước đó, đã có người trước cướp sạch Vu Sư hiệp hội, nếu không lời nói, chúng ta cũng sẽ không bắt được nhiều như vậy tài liệu trân quý. . .

Người kia không cầm xa cách hẳn chẳng qua là chạy Thần Vật đi, chẳng qua là. . . không biết vậy là ai, lại có thể giết chết tính ra hàng trăm Kim Tuyến Vu Sư" .

"Phải không", Tần Xuyên hí mắt một cái, như có điều suy nghĩ hỏi: "Người biết, cũng tuân tự nói cho ta biết chứ?"

Ed Leah đáng thương ngẩng lên đầu, "Thân ái, ta đã đem hết thầy đều giao cho người, chẳng lẽ người còn không thể tin ta sao? ta có tư cách gì lừa gạt đến người, ta chỉ nghĩ xong tốt làm nữ nhân người, cho ta đi qua hành động chuộc tội. . ."

Tần Xuyên khẽ mỉm cười, "Người nói sai rồi, không phải là 'Còn chưa tin ". mà là ta từ vừa mới bắt đầu, không có ý định tin người" .

Ed Leah sững sờ, chính muốn nói cái gì, nhưng là cảm thấy mình cổ họng căng thẳng!

"Hạ Khách. . ."

Tần Xuyên tay, dễ dàng bóp nát Ed Leah cổ.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 643: Mất Kiểm Soát

0 643

Sáng sớm hơn bảy giờ, Nạp Lan Thấm liền đẩy ra cửa phòng ngủ.

"Các người xong chưa! phải ngủ tới khi nào! ? bây giờ là dây dưa triền miên miên thời điểm sao! ?"

Nữ nhân mặt đầy thờ hờn hển, trong mắt mang theo không cam lòng cùng u oán, chính mình cứu người này, không điểm biểu thị thì coi như xong đi, lại còn với cái đó hại hấn nữ nhân thượng giường, thật là đáng hận.

Bất quá khi nhìn thấy trong căn phòng cảnh tượng lúc, Nạp Lan Thấm lại hoàn toàn ngây dại.

Ed Leah lạnh giá cứng ngắc thi thể, nằm trên đất, chết không nhắm mắt nữ nhân, cổ chỗ ấy là thật sâu dấu tay.

Tần Xuyên chính là ngồi ở trên giường, dùng Laptop với người nào ở truyền tin liên lạc, thấy Nạp Lan Thấm vào cửa, hướng nữ nhân Xán Lạn cười một tiếng: "Đã dậy rồi, có hay không cho ta làm điểm tâm?"

Nạp Lan Thấm kia có tâm tư quản bữa ăn sáng, dựa vào trên mặt đất Ed Leah, hỏi: "Người. . . người giết nàng?"

"Dĩ nhiên a", Tần Xuyên cảm giác kỳ quái, "Người chẳng lẽ không hy vọng nàng chết?"

Nạp Lan Thấm cảm giác mình suy nghĩ có chút loạn, trước mắt nam nhân

cũng trở nên có chút "Xa lạ" .

"Nhưng là. . . nhưng là người ngày hôm qua, rõ ràng nói nàng là nữ nhân người a, còn để cho ta chớ ăn giấm. . ."

Tần Xuyên thờ dài, đứng dậy đi tới bên người nữ nhân, sờ một cái đầu nàng phát, "Tiểu thám thám, ta chỉ là muốn để cho nàng lầm tưởng, ta thật tin nàng, muốn tiếp nạp nàng, cho nên ta mới để cho nàng cũng biết tiên tri những chuyện này.

Nếu như không đạt được nàng tín nhiệm, nàng làm sao biết đem chân tướng cũng xuất phát từ tâm can địa nói ra đây? diễn xuất dù sao phải diễn chân thực điểm."

Nạp Lan Thấm bưng tỉnh đại ngộ, nguyên lai nàng cũng bị gạt, nhưng vẫn là cảm giác rất biến hóa xoay, "Nhưng là. . . nàng thật ra thì cũng không uy hiếp được chúng ta a, ta nhìn ra được, nàng ít nhất là nghĩ (muốn) hợp tác với chúng ta.

Hơn nữa, các người tối hôm qua không ở giường thượng chơi được rất vui vẻ sao? nàng đều bán như vậy lực lấy lòng người, người thế nào. . . làm sao lại đem nàng giết a" .

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, hỏi: "Người có phải hay không cảm thấy, ta quá tàn nhẫn?"

"Có một chút. . ." Nạp Lan Thấm như nói thật, dù sao vừa mới trải qua giường, liền trở mặt giết người, này tương phản cũng quá lớn rồi.

Tần Xuyên thờ dài, nhẹ nhàng ôm nữ nhân, đạo: "Nếu để cho người cảm thấy bất an, là ta không đúng. nhưng người phải tin tưởng ta, ta chỉ là xem nàng như làm dịch nhân nhìn, mới sẽ như vậy đối với nàng.

Người là nữ nhân ta, ta thật lòng đối đãi nữ nhân, mà nàng là giả, cho nên ta

sẽ không chút do dự giết nàng, nhưng ta tuyệt đối sẽ không tổn thương người, người không cần sợ hãi."

Nạp Lan Thấm ánh mắt phức tạp gật đầu, u tiếng nói: "Không biết tại sao. . . ta cảm thấy, người thật giống như như trước kia không giống nhau" .

Tần Xuyên cười nói: "Dù sao trải qua lớn như vậy sinh tử kiếp khó khăn, ta tu vi cũng tăng lên không ít, khả năng tâm tính quả thật thay đổi nhiều chút, người đừng lo lắng, ta làm hết thầy, cũng là vì mọi người chúng ta" .

Nạp Lan Thấm mấp máy môi dưới, mặc dù cảm thấy sự tình thật giống như không đơn giản như vậy, nhưng cũng không dám nói thêm cái gì, nhìn lúc này Tần Xuyên nụ cười, tâm lý lại có nhiều chút nhút nhát.

"Người mới vừa rồi ở liên lạc ai?" Nạp Lan Thấm nghĩ (muốn) dời đi bên dưới đề tài.

Tần Xuyên đạo: "Ta thông qua Man Vương liên lạc Ed Leah con đường, tìm được Man Vương phương thức liên lạc, ta đã nói cho hắn biết, âm thầm bí mật gặp mặt, hắn cũng đáp ứng, hắn còn nói, Tiểu Vi vi quả thật không có chết, đang ở Cuba một nhà bệnh viện tĩnh dưỡng" .

"Thật! ? vậy thì tốt quá! !" Nạp Lan Thấm từ trong thâm tâm cao hứng, "Vậy chúng ta bây giờ đi gặp hắn ngay môn?"

Tần Xuyên cười nhéo một cái nữ nhân gương mặt, "Không cần phải gấp gáp, ta đã dự hẹn xong máy bay tư nhân tới đó, chúng ta trước tiên có thể ăn bữa sáng, đến, cho người kiến thức một chút đàn ông người tay nghề ta. . ."

Tần Xuyên kéo Nạp Lan Thấm tay, đi xuống lầu phòng bếp.

Nạp Lan Thấm cảm nhận được nam người nói chuyện bên trong, trên tay truyền tới ấm áp, lại đột nhiên cảm thấy, chính mình khả năng đúng là suy nghĩ nhiều, Tần Xuyên có lẽ vẫn là qua đi cái kia Tần Xuyên, chẳng qua là hắn càng

thành thực hơn một chút cũng khó nói.

...

Cuba thủ đô, La Habana.

Ở vào Thánh Miguel - Pyle khăn Đức Long khu, nơi này đại đa số ở là người da đen, đến màn đêm buông xuống, tràn đầy Phi Châu phong tình tiếng nhạc lại vui sướng đây.

Mà ở một tòa Phi Châu tông giáo tín ngưỡng giáo đường một bên, một tòa nhìn có chút đơn sơ trong viện dưỡng lão, đang có một đám da đen cô nhi, truy đuổi đùa giỡn.

Vóc người như núi nhỏ Man Vương Borr Gai tác giống như một từ ái cha, ngồi ở cửa viện một cái ghế nằm, nhìn những hài tử này.

Chỗ ngồi này viện dưỡng bệnh, là hẳn vì số không nhiều "Gia", những hài tử này cũng là hẳn nhạt về, rất nhiều cũng mắc có một ít Tiên Thiên tật bệnh.

Hắn vừa làm thầy thuốc, lại làm Dưỡng Phụ, đã tại này vài chục năm bên trong, thu dưỡng rồi trên trăm cô nhi.

Đương nhiên, người ở đây cũng không biết, nhà này viện dưỡng bệnh viện trưởng, là truyền kỳ cường giả.

Lúc này, trong bóng đêm một chiếc kính điển khoản Mercedes-Benz S 500 chậm rãi lái đến cửa viện, trên xe xuống rồi một nam một nữ.

Borr Gai tác ánh mắt trong nháy mắt đông lại một cái, thấy rõ ràng tới nam tử sau, trong kính ngạc mang theo một tia tâm tình rất phức tạp.

"Các người đã tới", Borr Gai tác đứng dậy.

Tần Xuyên trương nhìn bốn phía một cái hoàn cảnh, nhìn những thứ kia chơi

đùa hài tử, cười gật đầu một cái: "Man Vương các hạ, người này xem như Đại Ân Ân Vu Thị sao? chỗ này, cũng không giống như người vậy truyền kỳ cường giả sẽ đợi" .

"Ta chỉ là ưa thích nơi này, không muốn khác (đừng)", Borr Gai tác nhìn từ trên xuống dưới Tần Xuyên, "Người quả nhiên không đơn giản, ta mặc dù hoài nghi người không có chết, dù sao không tìm được người thi thể, nhưng là không ngờ tới. . . người lại còn có thể đột phá" .

Tần Xuyên cười một cái tự giễu, "Ta cũng không nghĩ tới, thật may những thứ này đều đi qua, ta phải cảm tạ người cứu Đường Vi" .

Borr Gai tác sắc mặt có chút cổ quái, "Nói xác thực. . . là chính nàng cứu mình, ta chỉ là đem nàng từ trên chiến trường mang theo trở lại" .

"Có ý gì?" Tần Xuyên không hiểu.

"Đi theo ta", Borr Gai tác xoay người, hướng về sau viện đi tới.

Ba người đi tới cây cối sum xuê hậu hoa viên sau, đi tới một gian nhiều năm rồi phòng trệt.

Một đến gần gian phòng này, Tần Xuyên liền cảm thấy chân khí trong cơ thể có chút bất an, lại theo bản năng để cho hắn có loại cảm giác khẩn trương.

"Người làm sao vậy?" Nạp Lan Thấm chú ý tới nam nhân biểu tình biến hóa, trước mặt Man Vương cũng quay đầu, không khỏi nhìn một chút Tần Xuyên.

Tần Xuyên đè nén xuống chính mình kỳ quái khí tức, cũng không muốn để cho bọn họ lo lắng, lắc đầu nói: "Không việc gì" .

Đẩy cửa ra, trong phòng chưng bày rất đơn giản, liền bàn ghế, một cái giường một người ngủ, giống như là cái gì tặng lữ thanh tu lúc ở.

Vào giờ phút này, Đường Vi chính nằm ở đó giường đơn thượng, khí tức lâu

dài, biểu tình buồn lòng, thật giống như ngủ say.

Nhưng là tử quan sát kỹ, sẽ phát hiện Đường Vi trên thân thể, có thiên ti vạn lỗ kim hồng sắc Lưu Quang, chậm rãi dừng động.

"Nàng thế nào?" Nạp Lan Thấm giật mình nói.

Tần Xuyên cũng là cau mày, không biết vì sao, hẳn rõ ràng tâm lý thật cao hứng thấy Đường Vi còn sống, nhưng là, chính là cả người không được tự nhiên!

Thậm chí, trong đầu hẳn, theo bản năng có một cỗ nhàn nhạt sát ý, đang không ngừng địa hiện lên. . .

Borr Gai tác đạo: "Ta cũng không biết, trên người nàng xảy ra chuyện gì, nhưng là nàng thật giống như ở tự sát thời điểm, cũng đến một cái đột phá tu vi số không giới điểm, cộng thêm trong cơ thể nàng vốn là chứa số lớn năng lượng, những năng lượng này trợ giúp nàng khôi phục sinh mạng thể chinh sau, nàng còn tiến vào một chủng loại tựa như trạng thái hữu miên" .

"Thuế biến. . ." Tần Xuyên lẩm bẩm nói: "Nàng Huyết Hoàng Công, đến mỗi đột phá thời điểm, sẽ tiến vào thời kỳ suy yếu, lần này chắc cùng Huyết Hoàng Công thoát không khỏi liên quan. chỉ bất quá, lần này tấn thăng không phải là đơn giản đột phá tu vi, không đúng vậy sẽ không như thế hữu miên" .

Trước Tần Xuyên để cho Bạch Dạ khắp thế giới vơ vét thủy tinh mỏ sắt, nhiều như vậy mỏ sắt, đều bị Đường Vi hấp thu năng lượng, thật ra thì theo lý thuyết, Đường Vi thực lực khẳng định đã tới tầng lớp rất cao thứ.

Nhưng là, khả năng những năng lượng này còn không có bị Đường Vi nắm giữ, chẳng qua là chứa đựng ở Đường Vi trong cơ thể, còn chưa "Tiêu hóa" .

Việc trải qua lần này khởi tử hồi sinh, những năng lượng này nắm giữ chủ động, bắt đầu lấy vô cùng tự nhiên phương thức, bị Huyết Hoàng Công lợi dụng.

Tựa giống với, một cái con rắn nhỏ chỉ có lột da sau, mới có thể dài ra càng

cứng rắn mới da, lấy được lớn lên.

Đường Vi Huyết Hoàng Công mặc dù không là lột da đơn giản như vậy, nhưng cũng là có hiệu quả như nhau ý tứ, trải qua thời kỳ suy yếu mới có thể tấn thăng, kia chết qua một lần lại sống lại, hiệu quả sợ rằng càng rõ rệt.

"Kiếm Ma! !"

Đột nhiên, Borr Gai tác quát to một tiếng!

Tần Xuyên bỗng nhiên thức tỉnh, ngay sau đó mồ hôi lạnh đầm đìa!

Hắn lại vô ý thức nhích tới gần Đường Vi mép giường sau, nắm tay đặt ở Đường Vi cổ họng chỗ ấy!

Tần Xuyên chột một cái bước nhanh chạy đi, miệng to thở dốc, nhìn mình tay, run lẩy bẩy.

"Tần Xuyên! người rốt cuộc thế nào? vừa vào nơi này, thì nhìn người vô tri vô giác!" Nạp Lan Thấm cũng gấp gấp hỏi: "Người mới vừa rồi là muốn thương tổn Đường Vi? !"

"Không. . . không phải là", Tần Xuyên sờ trán mình, "Ta mới vừa rồi không biết rõ làm sao, thật giống như. . . không bị khống chế" .

Borr Gai tác chính là nghĩ tới điều gì, trầm giọng nói: "Chúng ta rời khỏi nơi này trước, ngược lại Huyết Phượng Hoàng ở chỗ này rất an toàn, chúng ta không nên quấy rầy nàng, sẽ để cho chính nàng tỉnh dậy đi" .

Tần Xuyên gật đầu, chính mình trước hết làm thanh Sở trên người mình vấn đề, ở lại chỗ này, chỉ cho Đường Vi mang đi nguy hiểm.

Có Man Vương cho Đường Vi thủ quan, tin tưởng cũng không người có thể đánh nhiều đến nữ nhân lần này đột phá.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thân

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 644: Xả Giận Cho Người

0 644

Đi tới Borr Gai tác trụ sở nội, Tần Xuyên ngồi ở trên ghế, bình tâm tĩnh khí nghỉ ngơi một hồi, cuối cùng đem vừa mới kinh khủng hình ảnh bỏ qua một bên.

Hắn không dám tưởng tượng, nếu không phải Borr Gai tác kịp thời ngăn cản, hắn sẽ làm ra biết bao tàn nhẫn chuyện, đủ để cho hắn cả đời cũng sống ở hối hận, bi thương trong bóng tối.

"Người là có hay không nhớ, ở Tiềm Long đại hội trận chiến ấy sau, người cũng định tổn thương nàng", Borr Gai tác sắc mặt nghiêm nghị hỏi.

Một bên Nạp Lan Thẩm kinh ngạc nhìn nam nhân, mà Tần Xuyên chính là gật đầu một cái, "Ta không biết xảy ra chuyện gì, giống như là có cái thanh âm, ở ta trong đầu, gọi ta làm một ít ta không muốn làm chuyện" .

Borr Gai tác hí mắt một cái, đạo: "Người có phải hay không có tâm ma?"

Tần Xuyên lắc đầu, hắn biết chắc không phải là Tâm Ma, lại không nói hắn cảnh giới sớm tựu không khả năng có những thứ này, máu chốt là, thanh âm kia, kia đen Âm Năng Lượng, tuyệt đối là có ý thức tự chủ sinh mệnh có trí tuệ.

Tần Xuyên không hiểu là, vật này rốt cuộc là thế nào ở trong cơ thể hắn xuất hiện, tựa hồ ngoại trừ chính hắn, người ngoài căn bản không biết.

"Ta tạm thời không làm rõ ràng nguyên nhân, hy vọng Man Vương các hạ, có thể giúp một tay tấm ảnh nhìn một chút Đường Vi, ta biết cái này có chút đường đột, nhưng ta bây giờ không thể nào tin nổi mình có thể bảo vệ tốt nàng. . ." Tần

Xuyên xin xỏ.

Borr Gai tác gậy đầu một cái, "Coi như người không nói, ta cũng đã biết cố tốt nòng an toàn, dù sao Tiềm Long đại hội sau, toàn thế giới đủ loại tổ chức dưới đất, đều tại xôn xao, tranh đấu, cướp lấy mới nhất quyền phát biểu.

Sát thủ giới mặc dù bởi vì có ta ở đây, cơ bản không ra cái gì nhiều loạn lớn, nhưng dài như vậy lâu đi xuống, cũng không phải biện pháp, dù sao ta không phải thứ nhất tuyến người chỉ huy.

Bất Tử Điều công hội là trước mắt sát thủ giới lớn nhất công hội, nếu như có thể các loại (chờ) Huyết Phượng Hoàng tỉnh lại, lần nữa chủ trì đại cuộc, sát thủ kia giới cũng có thể an ổn rất nhiều."

Nói tới chỗ này, Borr Gai tác không khỏi cảm khái thở dài, "Việc trải qua cùng Vu Vương đánh một trận, ta phát hiện, ta cũng đã già rồi. . . đỉnh phong đã qua, chưa tới vài chục năm, chung quy yêu cầu một người mới, tới trấn thế giới ngầm đám này hung hãn kiêu hùng."

Tần Xuyên ngạc nhiên, "Man Vương các hạ, người muốn cho Đường Vi đón người bạn?"

"Chẳng qua là có ý định này, nhưng vẫn còn cần ngắm nhìn", Borr Gai tác đạo.

Tần Xuyên thật bất ngờ, không nghĩ tới Đường Vi lần này đột phá, sẽ để cho Borr Gai tác có lớn như vậy chú ý, nếu không phải thấy Đường Vi trên người tiềm lực, tin tưởng Man Vương là tuyệt đối sẽ không nói như vậy.

Loại nhân vật này, nói ra lời nói, chính là phun ra ngoài đình, hẳn nếu như vậy nói, nhất định là có loại này dự định.

Tần Xuyên đảo không cảm thấy như vậy không tốt, Đường Vi tính cách, để cho nàng đi làm một hoa chủ tiệm mẹ thật ra thì cũng không thích hợp, trong

miệng nàng không nói, nhưng trong xương, vẫn có dòng máu màu đen, thích thể giới ngầm những chuyện này.

Cân nhắc đến sau này còn phải dựa vào Man Vương tới bảo vệ Đường Vi một trận, Tần Xuyên cảm thấy, mình cũng nên ra điếm thành ý.

"Man Vương các hạ, ta biết bởi vì ta xảy ra chuyện, ta cái đó Quý Từ Thiện, đầu tư rất nhiều hạng mục đều ngừng, đối với lần này ta thật xin lỗi" .

Bởi vì Diệp Tiểu Nhu bị đoạt quyền lại đoạt tiền, YXR quỹ cũng sẽ không lại đầu tư những Phi Châu đó hạng mục.

Borr Gai tác lặc đầu nói: "Đó cũng không phải người sai, người đang ở đây Tiềm Long trong đại hội đã cứu quá nhiều người, hơn nữa trước rất nhiều từ thiện hoạt động, cũng đã giúp rất nhiều người" .

Tần Xuyên cười nói: "Ta tiếp theo sẽ đem trước chưa xong từ thiện sự nghiệp tiếp tục đẩy tới, ngoài ra ta cũng nghĩ đến càng thích hợp người đến làm chuyện này" .

"Ồ? người nào?" Borr Gai tác đối với (đúng) từ thiện vẫn có chút để ý.

"Thụy Điển Astor kéo tài đoàn chủ tịch, Christopher tiên sinh", Tần Xuyên đạo: "Ta đã từng cho hãn đã chữa bệnh, hãn đối với ta ôm cảm ơn tình, ta buổi sáng đã liên lạc qua hãn, hãn sẽ ở trong vòng một tuần lễ đi Miami, xây dựng một cái mới tổ chức từ thiện.

Toàn bộ vốn cũng để ta làm ra, hãn lại phụ trách công việc thường ngày, ta đem hãn phương thức liên lạc cho người, người có thể với hãn thương lượng nơi nào yêu cầu từ thiện trợ giúp" .

Nạp Lan Thấm nghe một chút, mới biết nam nhân buổi sáng đã làm nhiều như vậy công tác chuẩn bị.

Borr Gai tác tương đối ngoài ý muốn, hãn là nghe nói qua Astor kéo tài đoàn,

hỏi "Đó cũng không phải là một loại tài đoàn, Christopher nguyện ý làm oan chính mình, cho người quỹ công việc?"

"Hắn sẽ không cự tuyệt, bởi vì hắn với Hoa Hạ Tần gia nhận biết, biết ta là Kiếm Ma, cho nên ta khởi tử hoàn sinh, một liên lạc hắn, hắn đáp ứng", Tần Xuyên cười nói.

Borr Gai tác bừa tình, cảm tình là kia người Thụy Điển căn bản không dám phản kháng.

"Ta cho hắn đủ vốn, hơn nữa ta cho hắn hai cái không tệ y được cách điều chế, có thể để cho hắn kiếm không ít tiền, hắn vẫn cầm đây đủ nơi", Tần Xuyên đạo.

Nạp Lan Thấm lẩm bẫm: "Người tiền thật là không bao nhiêu tiền" .

Tần Xuyên trong đầu nghĩ, ngược lại đều là từ ngân hàng giành được, có thể mua được Man Vương ân huệ, thế nào không làm đây.

Borr Gai tác tán thưởng: " Không sai, xem ra người quả thật bản tâm hiền lành, ta đây cũng yên tâm không ít, người tiếp theo tính toán đến đâu rồi? muốn không nên ở chỗ này nghỉ ngơi mấy ngày, chờ xem một chút Huyết Phượng Hoàng có hay không tỉnh lại?"

Tần Xuyên một trận do dự sau, lắc đầu nói: "Không được, quốc nội nữ nhân ta còn đang chờ ta, hơn nữa. . . ta còn rất nhiều chuyện phải làm, Đường Vi liền nhờ cậy Man Vương các hạ" .

Borr Gai tác cũng không nhiều giữ lại, đứng dậy tiễn khách.

...

Bích Hải Sơn Trang, bến tàu chuyển du lịch sang trọng Tàu Thuyền.

Chiếc này vốn là Bạch Dạ mua cho Tần Xuyên siêu cấp xa xỉ phẩm, bây giờ

đã thông qua một ít hộp tối thao tác, thuộc về quyền rơi xuống Tần gia trên tay.

Nói xác thực, đã thuộc về Tần Hà.

Bởi vì Tần Mục mất tích, Tần Xuyên "Tử Vong", nguyên lai đã sắp chìm đắm không nhìn thấy Tần Hà, lại lần nữa nổi lên mặt nước.

Tuy nói, Tần Hà với Cơ Mỹ Nghệ chuyện, huyền não phi thường khó chịu, nhưng dù sao Tần Hà coi như là cùng Cơ gia kéo liên hệ quan hệ, cho nên, Tần gia cũng sẽ không quản vấn đề mặt mũi rồi.

Trước ở nơi này thế yếu kỳ, cùng Cơ gia giữ lương quan hệ tốt, là phi thường mẫu chốt.

Vốn là bởi vì cha Tần Uy cái chết, mà ý chí sa sút Tần Hà, lại lần nữa thu được coi trọng.

Đi ra hai ba tháng làn sóng cuối kỳ sau, Tần Hà gần một đoạn thời gian, đều tại khắp nơi chạy tới tiệc rượu, hoặc là chạy đi tây nam tỉnh, cùng Cơ Mỹ Nghệ giữ loại này chị em quan hệ.

Ngược lại, bây giờ mọi người đều biết, hẳn là Cơ Mỹ Nghệ nam sủng, dứt khoát hoặc là không làm không thì làm triệt để, liền khiến cho tinh thần sức lực lấy lòng Cơ Mỹ Nghệ, ngược lại có thể để cho người Tần gia càng lệ thuộc vào hẳn.

Ngày mùa thu ánh mặt trời, ấm ấm áp áp vẫy vào trên boong.

Tần Hà, Tần Hàng cùng Tần Dĩnh, ba cái đồng minh, ở một bang người làm phục vụ bên dưới, chính phơi tắm nắng.

"Tần Hà Ca,, hiện tại gia chủ đã chỉ có người này một cái Tôn Tử, hơn nữa người lại cùng Cơ Mỹ Nghệ như thể thân mật, xem ra cuối năm nay, gia chủ liền muốn tuyên bố người trở thành chính thức người thừa kế rồi", Tần Dĩnh mặc thân màu hồng Bikini, uống Cocktail, cười tùm tùm nói.

"Coi như làm người thừa kế, cũng không có nghĩa là sẽ là gia chủ, còn phải mọi người nâng đỡ mới được", Tần Hà đeo kính mát, toét miệng cười nói.

"Tần Hà Ca,, yên tâm, ít nhất ta bên này, tuyệt đối ủng hộ người", Tần Hàng vừa nhìn trên điện thoại di động cổ phiếu, vừa nói.

Tần Hà cười, vỗ một cái Tần Hàng bả vai, "Hảo huynh đệ, ta cũng biết người đáng tin, tiền trận tử Ca, quá bận rộn, không rảnh xả giận cho người, hôm nay vừa vắng rảnh rồi, chúng ta đồng thời vui a vui a" .

Tần Hàng không hiểu, "Hả giận? tức giận cái gì?"

Đang lúc hỏi lúc, du thuyền phía dưới mở một chiếc màu đen xe con, trên xe xuống là hai nữ nhân.

Một là mặc nghề bộ váy, vóc người đầy đà, mặt mũi giáo cô gái tốt, một người khác chính là khí chất thanh tân, vóc người cao gầy.

Rõ ràng là Lục Tích Nhan cùng Diệp Tiểu Nhu hai nữ!

"Các nàng tới", Tần Hà cười tà nói: "Thế nào, thích không?"

Tần Hàng rốt cuộc hiểu rõ ý này, cười lạnh nói: "Ta đều thiếu chút nữa đã quên rồi, Tần Xuyên tiền đem ra rồi, còn có giúp hẳn quản tiền nữ nhân này" .

"Ha ha, đó là ta Tần Hàng lão đệ quá chuyên chú với công việc, loại chuyện nhỏ này, dĩ nhiên do ta thay người nhớ", Tần Hà cười nói.

Tần Dĩnh chính là cau mày, "Hai người ca ca, các người như vậy có thể hay không quá nguy hiểm, các nàng nếu là liên lạc Tần Mạnh Thúc bọn họ, có thể sẽ mang đến phiền toái" .

"Yên tâm đi, các nàng không dám hạt tước thiệt căn", Tần Hà Cổ cười quái dị nói.

Lúc này, Lục Tích Nhan với Diệp Tiểu Nhu sắc mặt âm úc đi lên boong thuyền.

Hai nàng nhìn đã từng mọi người cùng nhau sung sướng độ quá tiết nhật, đồng thời hưởng dụng bữa ăn tối địa phương, bây giờ cảnh còn người mất, còn bị đám này Bạch Nhân Lang chiếm, Tự Nhiên trong lòng thống khổ.

Càng làm cho các nàng hơn tức giận là, đám người kia tệ hại hơn, không chỉ có cướp đi Tần Xuyên tiền các nàng tài sản, còn phải đối với các nàng người bên cạnh hạ thủ!

"Ba ba của ta ở đâu! ? không phải nói chúng ta tới rồi liền thả hã sao! ?" Diệp Tiểu Nhu giận đến mắt rưng rưng nước mắt, nước mắt còn kém không cút xuống.

Nàng gần đây một mực ở tìm việc làm, hôm nay mới vừa về nhà một lần, thì có một Tần Hà chân chó nói cho nàng biết, Diệp Đông Cường bị mang đi.

Bên kia Lục Tích Nhan như thế như thế, nhận được thành phố Đông Hoa tới cha mẹ, cứ như vậy cưỡng ép bị bắt đi, nàng chỉ có thể với Diệp Tiểu Nhu đồng thời, chạy tới tìm người.

Hai nữ nghĩ tới báo cảnh sát loại, nhưng Tần gia đám người này, căn bản không sợ phổ thông quyền quý, hơn nữa cho dù là bọn họ giết chết Diệp Đông Cường ba người, cũng sẽ không thật như thế nào, thua thiệt hay lại là các nàng.

"Có chuyện gì, hướng chúng ta đến, bắt chúng ta cha mẹ, các người có còn hay không một chút lương tâm cùng đạo đức! ?" Lục Tích Nhan cắn răng đạo.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điền Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 645: Lời Như Vậ Người Cũng Tin

0 645

Tần Hà không khỏi cười ha ha, "Lương tâm? đạo đức? Lục giáo sư, người đây là đang trêu chọc chúng ta sao? loại đồ vật này, chỉ nói là cho những thứ ngu xuẩn kia nghe một chút, người thật sự cho rằng dựa vào cái loại này hư vô phiêu miểu đồ vật, có thể cải biến thực tế?"

Tần Hàng vuốt ve mắt kính, cười nói: "Lục giáo sư, có lúc không gặp, nghe nói người từ tổng tài vị trí hạ xuống ngành chủ quản, này chênh lệch có chút lớn, người có thể thích ứng sao?"

Từ công ty bị Tần gia tiếp quản sau, Lục Tích Nhan một lần muốn rời đi, nhưng lại không bỏ được như vậy tự tay sáng tạo ra công ty, cứ như vậy không có, cho nên nhẫn nhục phụ trọng địa đợi ở trong công ty.

"Ta rất khỏe, không cần người phí tâm", Lục Tích Nhan mặt lạnh đạo.

Tần Hà đánh một cái cái ghế, "Thái độ gì! ? người có còn muốn hay không nhìn thấy người cha mẹ? !"

Lục Tích Nhan siết chặt hai tay, hỏi: "Các người muốn như thế nào?"

Tần Hà đảo tròn mắt một vòng, cười tà nói: "Rất đơn giản, đem ta Tần Hàng lão đệ phục vụ thư thái, để cho cha mẹ của người trở về" .

"Người. . ." Lục Tích Nhan nghe một chút, sắc mặt đỏ lên, giống như lại trở về ban đầu ở trong đại học thời điểm, bị thầy giáo kia Trần Niên khi dễ như thế, loại này bị chèn ép tàn phá cảm giác, để cho nàng hận không được đi chết.

Lúc trước còn có Tần Xuyên đứng ra cứu nàng, nhưng bây giờ, nàng vừa nghĩ tới nam nhân, liền lòng như đao cắt.

Tần Hàng nhìn Lục Tích Nhan túi kia bọc ở đồng phục nội đầy đặn thân thể mềm mại, trong lòng áy náy, đặc biệt là vừa nghĩ tới, nữ nhân này trước còn dựa lưng vào Tần Xuyên, ở gia tộc trước mọi người cho hẳn khó chịu, vào lúc này còn có nghĩ (muốn) muốn trả thù vội vàng tâm tư.

Tần Hàng đem mình một cái chân thượng dép đá rơi xuống, chỉ chỉ chân mình, "Ta muốn yêu cầu cũng không cao, trước giúp ta tới liếm liếm ngón chân đi. . ."

"Tần Hàng lão đệ, người thật là biết chơi đùa", Tần Hà vui vẻ nói.

"Hèn hạ. . . hạ lưu. . ." Lục Tích Nhan chính là một trận lỗ mũi ê ẩm, khuất nhục địa hốc mắt nổi lên trong suốt nước mắt.

Tần Đình hừ lạnh nói: "Mụ già, hai vị Tần gia thiếu gia cho người cơ hội, khác (đừng) cho thể diện mà không cần. . ."

"Tích Nhan tỷ, nghìn vạn lần đừng nghe bọn họ!" Diệp Tiểu Nhu nóng nảy, khuyên đạo.

Lục Tích Nhan cũng là sắc mặt phức tạp, nàng biết rất có thể, những người này chỉ nói là nhiều chút nói dối lừa bịp nàng, có thể vừa nghĩ tới bị bắt đến Lục Đại Khánh cùng Hồ Thúy Lan, nàng lại cấp bách không được.

"Lục giáo sư, thời gian của ta rất quý giá, người tốt nhất nhanh lên một chút làm quyết định, chúng ta bên dưới có thể còn có một cái dạ yến muốn đi tham gia đây", Tần Hàng nhìn một chút trên tay Vacheron Constantin đồng hồ nói.

Lục Tích Nhan nhìn một chút cái kia đưa về phía nàng chân, tâm loạn như ma, căn bản không cất bước nổi.

Đang lúc lúc này, đột nhiên có một đạo ánh sáng màu lam từ đằng xa giống

như phi toa như vậy đánh tới!

"A! —— "

Tần Hàng hét thảm một tiếng, vô cùng thê thảm.

Chỉ thấy cái kia chỉ đưa ra chân phải, lại bị găng gượng đánh ra một cái quả đấm lớn lỗ thủng!

Máu tươi cùng xương phân tán bốn phía, loại này toàn tâm đau đớn, để cho Tần Hàng thiếu chút nữa thì ngất xỉu.

"Người nào! ?"

Tần Hà với Tần Đình bỗng nhiên đứng dậy, nơm nớp lo sợ nhìn về phía xa xa.

Một cô gái mặc áo sơ mi trắng, thiển sắc quần jean, dáng người nhẹ nhàng mau lẹ địa bay vút lên boong thuyền.

"Lăng Lạc Tuyết! ?"

Mặc dù nữ nhân súc nổi lên tóc dài, nhưng Tần Hà dám người vẫn lập tức nhận ra nàng.

Lăng Lạc Tuyết ánh mắt lạnh như băng đạo: "Ta bây giờ nhìn không nổi nữa, các người mấy tên này, vẫn xứng làm người Tần gia sao. . . Tần gia đến các người thế hệ này, thế nào lại là bộ dáng này" .

"Lăng. . . Lạc Tuyết?" Lục Tích Nhan cùng Diệp Tiểu Nhu đều sững sốt lắng, nhưng vẫn là nhớ lại đàn bà là ai.

Đặc biệt là Lục Tích Nhan, ban đầu làm giáo sư lúc, Lăng Lạc Tuyết còn lên trên qua nàng giờ học, Tự Nhiên có ấn tượng.

Lăng Lạc Tuyết xin lỗi nhìn hai nữ liếc mắt, " Xin lỗi, ta sớm nên đi ra gặp thấy các người, nhưng ta cũng có ta cân nhắc, cho nên một mực không dám ra đến, cho các người được không ít ủy khuất đi" .

Diệp Tiểu Nhu vội vàng lắc đầu, "Lăng tử tử, ta nghe Tần Xuyên Ca, nhắc tới người, người không phải là ở Thần Kiếm môn sao?"

"Một lời khó nói hết", Lăng Lạc Tuyết ánh mắt lộ ra vẻ đau thương, "Quay lại nói với các người" .

Lúc này, đau đến nước mắt cũng chảy ra Tần Hàng, cắn răng nghiêng lợi tiếng rống: "Lăng Lạc Tuyết! người điên rồi sao! ? các người Lăng gia có còn muốn hay không ở Đông Nam khu vực lẫn vào! ?"

Lăng Lạc Tuyết nghiêng đầu, hừ lạnh nói: "Không giết người, đã coi là đối với các người Tần gia khách khí, nếu không phải xem ở hai nhà tổ tiên giao hảo phân thượng, lão nương sớm đem các người mấy cái này thứ bại hoại đầu chặt xuống!"

"Người. . . người người đàn ông này bà! ta phải đi về nói cho gia gia, người sẽ chờ được xử trí đi!" Tần Hà giận dữ.

Lăng Lạc Tuyết khinh thường nói: "Lão nương dám ra đây, sẽ không sợ các người dám này Quy Tôn Tử đi tố cáo, có bản lãnh thượng thần Kiếm Môn, tìm sự phụ ta lý luận đi, nhìn hãn giúp các người hay lại là giúp ta!"

Nghe lời này một cái, Tần Hà cùng Tần Hàng các loại (chờ) cũng sắc mặt trắng bệch. . .

Lăng gia, bọn họ là không sợ, có thể Kiếm Si Dược Thương Hải, liền không nói được rồi.

Dù sao, bây giờ Lăng Lạc Tuyết là thừa kế Tam Đại Thần Kiếm một trong Nộ Lôi đệ tử, ở Thần Kiếm môn khẳng định vị không tầm thường.

"Ta cho các người nửa giờ, thả Diệp Tiểu Nhu cùng Lục Tích Nhan cha mẹ trở về, nửa giờ sau không gọi điện thoại xác nhận an toàn, ta liền đem các người hai gà. gà cắt!" Lăng Lạc Tuyết lại ngang liếc mắt Tần Dĩnh, cười lạnh: "Người sao. . . cắt hai người viên đu đủ như thế nào đây?"

Tần Dĩnh bị dọa sợ đến ôm một cái ngực, phun âm thanh mắng: "Không biết xấu hổ!"

Lăng Lạc Tuyết nghe một chút, đi lên chính là "Đùng ùng" hai bàn tay, đánh Tần Dĩnh trực tiếp té ngã trên đất.

"Đã nữ người, lão nương vẫn ưa thích vẫy bàn tay", Lăng Lạc Tuyết hướng Tần Dĩnh ngoắc ngoắc đầu ngón tay, "Tới nha, không phục? người có bản lĩnh tới đánh ta nha" .

Tần Dĩnh vừa muốn xấu hổ địa đứng dậy phản kháng, lại bị Lăng Lạc Tuyết đá mạnh một cước lật, trong bụng chiêu, phiên giang đảo hải, trực tiếp bắt đầu nôn mửa.

"Người. . . người không phải là. . . không phải nói đánh bàn tay sao?" Tần Dĩnh hận hận chia về phía nàng.

Lăng Lạc Tuyết liếc mắt, "Lời như vậy người đều tin? lại xấu xí vừa nát, khó trách đến bây giờ đều không nam nhân cưới người" .

Tần Dĩnh giận đến cũng sắp ngất đi, hết lần này tới lần khác lại không dám đi lên đánh.

Tần Hà sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, trầm giọng nói: "Lăng Lạc Tuyết, người cho rằng là người có thể giúp các nàng? Tần Xuyên chết, người chẳng lẽ còn đang nằm mơ, khi hấn nữ nhân sao? người vì này hai vô dụng nữ nhân đắc tội chúng ta, đến lúc đó, cũng đừng tự thân khó bảo toàn!"

"Hừ", Lăng Lạc Tuyết giấu cợt, khinh thường nhìn hấn: "Có vài người chết,

nhưng bọn hắn lấy được tôn trọng, có vài người còn sống, lại hình cùng chết đi.

Tần Xuyên cho dù chết, hẳn đầu gì đã từng là cái Đỉnh Thiên Lập Địa nam nhân, mà người. . . chẳng qua chỉ là một cái chỉ có thể rúc lại xó xỉnh âm u bên trong, khi dễ nhỏ yếu phụ nữ và trẻ con tiểu nhân.

Cho nên nói loại người như người, mãi mãi cũng là chỉ con trùng đáng thương. . . người căn bản không biết, tại sao mình mà sống" .

Tần Hà nghe cả người run rẩy, trong mắt mạo hiểm tia máu, nhưng là không nói ra lời.

"Nhớ, nửa giờ, các người thời gian không nhiều lắm", Lăng Lạc Tuyết vừa nói, trên tay toát ra một đạo lạnh lẽo hàn quang Xuy Tuyết kiếm khí,

Cảm nhận được kiếm khí mang đến uy áp, Tần Hà chỉ có thể cầm điện thoại di động lên, để cho thủ hạ thả người.

Sau mười mấy phút, Diệp Đông Cường, Lục Đại Khánh rồi rít gọi điện thoại tới, nói cho hai con gái, bọn họ không sao, hai nữ mới tính tâm trở về trong bụng.

Lăng Lạc Tuyết mang theo hai nữ xuống thuyền, sau khi lên xe, trực tiếp đi cùng ba một trường bồi hội họp.

Trên xe, hai nữ nghe Lăng Lạc Tuyết nói, mới biết được ngọn nguồn.

Nguyên lai, ở Thần Kiếm môn tu luyện Lăng Lạc Tuyết, nghe được Tần Xuyên chết trận Vu Tiềm Long đại hội tin tức sau, liền không cách nào an tâm, chạy xuống núi đến, khắp nơi hỏi thăm.

Nàng biết Tần Xuyên thi thể một mực không tìm được, cho nên còn không muốn tin tưởng kia hết thảy là thực sự.

Ngay tại tiền trận tử, nàng trở lại thành phố Đông Hoa, âm thầm thấy Tần

Cầm, biết được người Tần gia một mực ở đối với (đúng) Diệp Tiểu Nhu với Lục Tích Nhan làm áp lực, cướp đoạt, liền nổi lên âm thầm bảo vệ ý tưởng.

Nàng không biết đi nơi nào tìm Tần Xuyên, nhưng nàng tin tưởng, nếu như Tần Xuyên thật còn sống, tổng hội về tới đây.

"Ta dù sao vẫn là Lăng gia con gái, hơn nữa Thần Kiếm môn mặc dù không sợ Tần gia, nhưng cũng không thể quá khinh địch liên kết thù, cho nên. . . ta trước không đứng ra, lần này bọn họ thức sự quá phân, ta nghĩ rằng nếu không ra, liền thật chậm", Lăng Lạc Tuyết rất là xin lỗi nói.

Lái xe Lục Tích Nhan lắc đầu một cái, cười nói: "May mà Lăng tiểu thư người, nếu không ta cùng Tiểu Nhu cho dù chết, cũng không mặt đi gặp hãn" .

Lăng Lạc Tuyết sâu kín thở dài, "Đây chỉ là tạm thời, ta nghĩ rằng. . . các người không thể ở lại thành phố Đông Hoa rồi, bọn họ nhất định sẽ nghĩ biện pháp càng điên cuồng trả thù" .

"Không có ở đây Đông Hoa? vậy chúng ta đi thì sao?" Diệp Tiểu Nhu hỏi.

Lăng Lạc Tuyết suy nghĩ một chút, đạo: "Các người nếu như không ngại, ta có thể mang bọn người đi Thần Kiếm môn, chúng ta môn phái rất lớn, cũng có một chút chức vị là cho phổ thông không phải là Cổ Võ Giả người.

Các người có thể ở nơi đó công việc một trận, các người cha mẹ cũng có thể ở bên kia làm chút tạp vụ, ta nghĩ rằng trong môn phái trường bồi lại đáp ứng" .

Lục Tích Nhan cùng Diệp Tiểu Nhu trở mắt nhìn nhau, đều không lo lắng nhiều, liền gật đầu đáp ứng.

Dù sao, các nàng khát vọng nhất, vẫn có thể an toàn vượt qua đoạn này chật vật thời gian.

"Lăng tiểu thư, người nếu cảm thấy Tần Xuyên Ca, còn có hi vọng còn sống, vậy người sẽ còn tiếp tục tìm hãn sao?" Diệp Tiểu Nhu ôm khao khát ánh mắt

hỏi.

Lãng Lạc Tuyết than nhẹ, "Ta nghĩ rằng. . . nếu như hãn thật còn sống, lại không bị nhốt cái gì, nhất định sẽ chính mình nhô ra, dù sao, Liễu Hàn Yên cô gái kia, đều đã điên cuồng thành như vậy, hãn chung quy sẽ không đối với (đúng) lão bà hãn không quản không hỏi đi. . ."

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 646: Thi Thế Nhiệt Độ

0 646

"Liễu tướng quân? nàng thế nào?" Diệp Tiểu Nhu các loại (chờ) vẫn luôn là tự lo không xong, cũng không có thời gian đi quản Liễu Hàn Yên ở kinh thành thế nào.

Lăng Lạc Tuyết cười khở, "Liễu gia yêu cầu nàng tái giá, Liễu Hàn Yên ngay từ đầu đáp ứng. nhưng ngay tại hai tuần lễ trước, nàng giết Long gia thiếu gia Long Ngạo Vân, cũng chính là Liễu gia thay nàng tìm vị hôn phu.

Sau đó Long gia phái ra cao thủ truy kích nàng, quốc thổ An Toàn Bộ Tổng gia phương diện cũng phái ra bộ đội đuổi bắt nàng, có thể nàng lại đem những thứ kia đuổi theo nàng, cũng giết hết, nghe nói ước chừng chết cóng hơn 100 người, tương đương với đem Long gia cùng Tổng gia hoàn toàn đặc tội.

Đây còn không phải là mấu chốt, Liễu gia mấy Mạch trước người đi Thủy Vân Tịnh Trai, muốn đem Liễu Thiển Thiển mang về, lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác Liễu Hàn Yên, ai ngờ nửa đường liền bị Liễu Hàn Yên đánh chặn đường, lại vừa là mườì mấy người, cũng đều là nàng thân thích.

Nàng bây giờ đã là Hoa Hạ quan trọng hàng đầu đang lẩn trốn phạm nhân giết người, Liễu gia cũng sắp bởi vì nàng chuyện, bị Long gia chèn ép địa không thở được, sợ rằng Liễu gia người một nhà, cũng hận không được đem nàng thiên đao vạn quả" .

"A! ?" hai nữ đều lộ ra vẻ giật mình.

"Kia Liễu tướng quân há chẳng phải là rất nguy hiểm?" Lục Tích Nhan lo lắng nói.

Lăng Lạc Tuyết nhún vai một cái, "Ai biết được, nàng nếu dám như vậy giết người, còn đem muội muội nàng trước thu xếp ổn thỏa, khẳng định kịp chuẩn bị đi" .

"Chuyện này. . . không quá giống Liễu tướng quân phong cách hành sự nha", Diệp Tiểu Nhu lẩm bẫm.

"Thế nào, có phải hay không rất khó tin", Lăng Lạc Tuyết cười một cái tự giễu, "Ta một mực châm chọc nàng, nói nàng là cô gái ngoan ngoãn, bị gia tộc giáo điều hủ hóa con trùng đáng thương.

Có thể thật giống như ta vẫn luôn nhìn lầm, nữ nhân này. . . Bất Minh Tắc Dĩ, nhất minh kinh nhân, điên lên so với ai khác cũng điên a, khó trách tên kia cưới nàng cũng không cưới ta" .

Diệp Tiểu Nhu yếu ớt nói: "Cái này. . . Tần Xuyên Ca, chắc không nghĩ tới đi" .

Lăng Lạc Tuyết bĩu môi một cái, "Ngược lại đâu rồi, Tần Xuyên đến bây giờ cũng không có xuất hiện, ta phỏng chừng hẳn là thật bị nguy, bị thương nặng. . . dĩ nhiên, cũng có thể chết thật rồi" .

Lục Tích Nhan cùng Diệp Tiểu Nhu mắt lộ ra vẻ âm đạm, trong xe cũng lâm vào hoàn toàn yên tĩnh.

Lăng Lạc Tuyết cảm thấy bầu không khí quá căng cứng rắn, miễn cưỡng cười nói: "Đừng quá nản chí mà, trước nhiều lần như vậy nguy cơ, hẳn đều chịu nổi rồi, đảm bảo không cho phép lần này hẳn chẳng qua là gặp phải phiền phức lớn rồi điểm đây" .

"Vậy hẳn lúc nào có thể trở về. . ." Diệp Tiểu Nhu thê buồn bả hỏi.

"Ây. . ." Lăng Lạc Tuyết suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ lại cái gì, đạo:
"Đúng rồi, cuối tháng chín rồi, qua mấy ngày chính là thể gia tử thí, này có thể so với Chân Long đại hội còn nóng náo, không đúng hử lại đi chỗ đó đùa bỡn chơi đây?"

Nghe một chút tin tức này, Lục Tích Nhan cùng Diệp Tiểu Nhu không khỏi đều lộ ra vẻ mong đợi.

Nhưng Lăng Lạc Tuyết tâm lý nhưng cũng không ôm hy vọng gì, bởi vì nàng biết, bằng Tần Xuyên thực lực, coi như hảo đoan đoan, cũng sẽ không đi tham gia thể gia thi đấu, huống chi vẫn là như vậy trước mắt.

Mấu chốt nhất là, theo thời gian càng ngày càng lâu, Lăng Lạc Tuyết cũng đã cảm giác, nam người sống hy vọng mong manh. . .

. . .

Hoa Hạ Đông Bắc duyên hải, một tòa lấy Ngư Nghiệp với vào xuất nhập cảng làm chủ thành cũ thành phố.

Theo chủ yếu sản nghiệp sa sút, nhân khẩu tại đây từng năm giảm bớt, trên đường chính ban ngày cũng không có bao nhiêu người trải qua.

Ở một nhà tắm thường tầng ba tiểu trong khu nhà, nhưng là đứng không ít hộ vệ áo đen, đứng ở mỗi cái mấu chốt xó xỉnh.

Lầu ba một gian trong phòng khách, một thân màu đỏ tím quần áo, nhiều hơn không ít danh viện khí chất Y Hạ Phi Anh, chính nhất mặt thương cảm mà nhìn trên ghế sa lon, chính xếp chân vận công nữ nhân.

Một thân màu trắng áo mỏng, trên cánh tay còn quấn nhuộm máu băng vải, gương mặt xinh đẹp trắng bệch, môi sắc mang xanh Liễu Hàn Yên, không nói ra tiêu tụy.

Thân thể nàng bốn phía chính tràn ngập trận trận khí lạnh, nhưng so với dưới

tình huống bình thường, muốn hư nhược rất nhiều.

Liên một tháng trước, Liễu Hàn Yên dùng đã từng lưu lại bí mật phương thức liên lạc, đi theo Phù Tang Y Hạ Phi Anh tiến hành liên lạc.

Nàng biết, một khi đem Long Ngạo Vân giết chết, chính mình đem không nhà để về.

Cho nên, nàng có thể tin tưởng, ngoại trừ Thủy Vân Tịnh Trai, cũng chỉ có Y Hạ Phi Anh.

Nàng để cho Y Hạ Phi Anh giúp nàng tìm mấy chỗ an thân, trong đó một nơi, chính là tòa thành thị này.

Chẳng qua là, Y Hạ Phi Anh quả thực quá lo lắng nàng, xử lý xong Phù Tang bên kia sau chuyện này, sẽ dùng một yếm hộ thân phận, đi vào Hoa Hạ đến xem nàng.

Ai ngờ, mới vừa tới nơi này không tới hai ngày, liền phát hiện Liễu Hàn Yên tình cảnh so với tưởng tượng còn phải gian nan.

Vận công ước chừng sau hai canh giờ, Liễu Hàn Yên mở mắt ra, lộ ra một chút bất đắc dĩ thần sắc, "Đường Môn độc, quả nhiên không giống bình thường"

"Tướng quân, Long gia cùng Đường Môn vốn là quan hệ rất tốt, bọn họ già như vậy là phái Đường Môn cao thủ lẫn lộn xen vào đang đuổi bắt trong đội ngũ, cho người thi âm chiêu, khó lòng phòng bị a.

Ngài cho dù có Thiên Huyền Băng Ngưng bàng thân, đại đa số Độc Tố không làm gì được người, có thể tóm lại có không chống đỡ được đi thời điểm, bây giờ ngài trong cơ thể đã có không ít Độc Tố, lại không cố gắng điều dưỡng một trận, coi như xảy ra đại sự" !

Liễu Hàn Yên ngầm thừa nhận mà nói: "Đây cũng là không có biện pháp

chuyện, Long Ngạo Vân dù sao coi là Đường Môn đệ tử, Đường Môn chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ" .

"Tướng quân, nghe ta một lời, theo ta ra biển đi, coi như không đi Phù Tang, cũng có thể đi Châu Âu, Úc Châu, không cần phải một người với vương tộc chết đập đầu a!

Bây giờ Long gia cùng Tống gia chân chính vương bài còn không có phái ra đâu rồi, hơn nữa Thiết Phù Đồ tiền tam đem cũng không điều động, chờ đến bọn họ thật liều lĩnh muốn giết chết ngài, vậy thì thật không có cơ hội trốn", Y Hạ Phi Anh khuyên nhủ.

Liễu Hàn Yên ít có địa khóa miệng dâng lên một nụ cười châm biếm, "Phi Anh, người cảm thấy, chạy trốn có thể trốn cả đời sao? coi như chính ta có thể trốn, muội muội ta Thiên Thiên, nàng chẳng lẽ muốn ở Thủy Vân Tịnh Trai tránh cả đời sao? sư phụ ta, cũng không khả năng một mực bảo vệ nàng."

Y Hạ Phi Anh sửng sờ, "Tướng quân kia ngài muốn như thế nào? cứng đối cứng, đối kháng Long gia, Tống gia, còn có nhiều như vậy bọn họ nhanh vuốt! ? phải biết, bây giờ các người người nhà họ Liễu, cũng muốn đem ngài tóm lại, tiễn cho Long Gia xử trí a!"

Liễu Hàn Yên ánh mắt lạnh lùng, đạo: "Biện pháp duy nhất, chính là trở nên so với tất cả mọi người bọn họ đều mạnh!"

Y Hạ Phi Anh giật mình.

"Chỉ có trở nên giống như sư phụ ta như vậy, thậm chí so với sư phụ ta mạnh hơn, bọn họ mới sẽ sợ ta, ta mới có thể nắm giữ vận mạng mình, cũng có thể bảo vệ tốt muội muội ta. . ." Liễu Hàn Yên ánh mắt phức tạp đạo: "Mặc dù ta không muốn thừa nhận, nhưng ta đi qua quá lệ thuộc vào Tần Xuyên rồi, hiện tại hẳn không có ở đây, ta phải dựa vào chính ta" .

"Ngài là muốn trở thành Tần tiên sinh như vậy, trở thành người kế tiếp 'Kiếm

Ma' sao? nhưng này không phải ba ngày hai đầu chuyện, tướng quân ngài có thể có thực lực bây giờ, cũng đã không tầm thường rồi", Y Hạ Phi Anh đạo.

Liễu Hàn Yên như có điều suy nghĩ đạo: "Lúc trước, ta cũng cảm thấy không có cách nào nhưng ở trên người của ta phát sinh chuyện, để cho ta có một ít ý tưởng. . ."

Y Hạ Phi Anh đầu óc mơ hồ, không biết già hơn ty đang nói thầm cái gì đó.

"Phi Anh, người có thể giúp ta tra một chút, Hoa Hạ hai khối Thần Vật ở đâu sao? đặc biệt là Hải Thần huy chương", Liễu Hàn Yên giọng rất là khẩn thiết địa đạo.

Y Hạ Phi Anh mắt lộ ra vẻ kinh dị, tùy tiện nói: "Này căn bản không cần tra, ta cũng biết Hải Thần huy chương ở đâu" .

"Tại sao?" Liễu Hàn Yên buồn bực.

"Hơi chút tin tức linh thông một chút cũng biết, đầu tháng mười thế gia thi đấu, khen thưởng ba hàng đầu tên gọi thế gia con em trẻ tuổi, chính là lợi dụng Viêm Long Lân cùng Hải Thần huy chương, vì bọn họ tăng cao tu vi", Y Hạ Phi Anh đạo.

Liễu Hàn Yên mấy phần kinh ngạc đạo: "Bọn họ đã nắm giữ Thần Vật công dụng rồi hả?"

"Lần trước Thanh Long đại hội thời điểm, thì có dự định để cho Cơ Vô Danh đi thử một chút, xem có thể hay không dụng thần vật lực đo, kích thích võ giả tiềm năng, chẳng qua là Cơ Vô Danh cự tuyệt, phỏng chừng cũng là lo lắng vật kia có nguy hiểm.

Lần này thế gia thi đấu, Hoa Hạ quan phương cố ý muốn ở trường hợp công khai, thay những thứ kia đưa bé được nuôi dưỡng tốt tuổi trẻ võ giả tăng thực lực lên, có thể là vì để cho ngoại giới càng tin nhiệm bọn họ đi", Y Hạ Phi Anh phân

tích nói.

Liễu Hàn Yên nhíu lại lông mày kẻ đen, suy nghĩ ngàn vạn, chính nàng là bị Hải Thần huy chương "Sửa đổi" qua, cho nên hẳn là tin tưởng, Thần Vật quả thật có năng lực đặc thù, có thể kích thích võ giả tiềm năng.

Chỉ bất quá, cụ thể nên làm như thế nào mới có thể thành công, có phải hay không có đặc thù yêu cầu, nàng cũng không biết.

Có thể Hoa Hạ đặc biệt sở nghiên cứu dám tự tin như vậy dựa ở thế gia thi đấu thượng đẳng này "Khen thưởng", phỏng chừng cũng là thí nghiệm qua.

Liễu Hàn Yên đứng dậy, vết thương có chút xé, đau đến nàng cắn một cái môi dưới, nhưng nàng bất chấp những thứ này, đạo: "Ta phải động thân, lần này thế gia thi đấu ở Xuyên tinh, ta muốn chạy tới, vẫn không thể để cho những thứ kia truy lùng người phát hiện, yêu cầu tổn không ít thời gian" .

Y Hạ Phi Anh nghe một chút, khí khổ đạo: "Nếu không phải ta không có cách nào đánh ngất xỉu ngài, ta thật hận không được đem ngài đánh ngất xỉu, đem người vận xuất ngoại liền như vậy! ngài sao phải khổ vậy chứ! ?"

Liễu Hàn Yên tái nhợt trên mặt lộ ra một tia kiên quyết vẻ, "Cõi đời này, ta đã không đáng giá gì lưu luyến, mẫu thân của ta lúc sắp đi, để cho ta chăm sóc kỹ Thiển Thiển, ta yếu như vậy. . . thế nào chiếu cố nàng" .

"Kia chính ngài đây! ? ngài liền không vì mình suy nghĩ một chút sao! ? thế gia thi đấu thượng đẳng cho dù có Hải Thần huy chương, có thể nhìn thủ Bảo Hộ Thần vật, nhất định là siêu cấp cao thủ a!" Y Hạ Phi Anh đau lòng dựa sắp rơi lệ.

Liễu Hàn Yên đưa tay, vuốt ve mặt nàng, nữ nhân bàn tay trắng nõn lạnh như băng.

"Coi như ta biến thành thi thể, nhiều nhất, phỏng chừng cũng chỉ là như vậy nhiệt độ đi, với bây giờ có cái gì khác biệt đâu" .

Liều Hàn Yên nói xong, từ trên ghế salon cầm lên một cái áo khoác phủ thêm, lại đem một con tóc đen bàn khởi, đeo lên đỉnh đầu mũ lưỡi trai, yên lặng đi ra ngoài.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 647: Đua Xe Cuồng Ma

0 647

Một trận từ Quan Đảo cất cánh sang trọng máy bay tư nhân thượng, Tần Xuyên đang nhìn Laptop màn ảnh, suy nghĩ xuất thần.

Thông qua vệ tinh mạng lưới thông tin lạc, Tần Xuyên để cho tiên tri lục soát chức năng tăng lên tới tối đại hóa, vì là lập tức tìm tới chính mình các cô gái.

Ở Luân Đôn Chu Phương Tình bình yên vô sự, có Bất Tử Điều sát thủ bảo vệ, ổn thỏa nhất.

Mà bị Lăng Lạc Tuyết mang đi Thần Kiếm môn Lục Tích Nhan cùng Diệp Tiểu Nhu, cũng đã thuận lợi đến, còn trông nom việc nhà người cũng dẫn tới.

Còn không rõ ràng lắm rốt cuộc như thế nào Bạch Dạ, đến nay đều không tin tức, bất quá, Tần Xuyên biết sớm muộn cũng sẽ gặp phải.

Để cho Tần Xuyên cảm thấy lo âu, là Liễu Hàn Yên đã mất tích rất nhiều ngày rồi.

Nữ nhân này ở Hoa Hạ làm ra nhiều như vậy điên cuồng chuyện, Tần Xuyên cũng không nghĩ là, bởi vì hẳn biết, Liễu Hàn Yên bị đè nén rồi quá lâu, thật một khi không cố kỵ gì, nàng có thể so với ai cũng tử vô kỵ đạn.

Tần Xuyên chỉ muốn mau sớm tìm tới nữ nhân, nói cho nàng biết mình còn sống, nhưng tiếc là là, Liễu Hàn Yên tựa hồ vì né tránh Hoa Hạ cục an ninh quốc gia đuổi bắt, vẫn luôn ẩn giấu ở một ít xó xỉnh âm u.

Tiên tri mặc dù cường đại, có thể cũng chỉ có thể chạm đến có Internet địa phương, Liễu Hàn Yên nếu một mực hành tẩu ở một ít thâm sơn dã ngoại địa phương, né tránh đuổi bắt, cũng không cần công cụ truyền tin, vậy sẽ rất khó trước tiên tìm tới nàng.

Duy nhất đáng được ăn mừng là, Liễu Hàn Yên nếu không tin tức, liền khẳng định còn sống.

"Thế nào, tìm tới điểm đầu mối chưa?" Nạp Lan Thấm người mặc màu sắc sắc sỡ áo đầm, đi tới Tần Xuyên bên người, cầm trên tay một ly tươi mới ép nước trái cây.

Tần Xuyên nhìn nữ nhân liếc mắt, mỉm cười: "Người ngược lại thật dễ dàng, còn có tâm ép dịch uống" .

"Này, lão nương vì cứu người, gần đây mặt nạ dưỡng da đều không đắp, mặt cũng làm, dĩ nhiên muốn bổ sung điểm Vitamin a", Nạp Lan Thấm vừa nói, xoa người, Tú lại ở Quan Đảo mua váy, "Thế nào, này váy hoa văn, có giống hay không Ma hoa Đường Lang?"

Tần Xuyên mặt đầy cứng ngắc, "Người đem mình làm Đường Lang? cái này so với dụ thích hợp sao?"

"Ngu ngốc! hài hước có hiểu hay không! ?" Nạp Lan Thấm chê mà nói: "Nhìn người vẽ mặt này, thật giống như lão bà người chết như thế, theo ta nói nha, người liền tuyên cáo toàn thế giới, người còn sống, nàng kia chung quy lại nhận được tin tức, cũng sẽ không lại như vậy điên đi xuống" .

Tần Xuyên cười lắc đầu, "Người nghĩ quá đơn giản. . . hiện tại ở trong tình hình này, ta phá lệ không thể để cho quá nhiều người biết, ta còn sống tin tức" .

"Tại sao?" Nạp Lan Thấm không hiểu, "Tất cả mọi người rất lo lắng người, ta phỏng chừng giống như Tiểu Nhu như vậy, ngày ngày buổi tối đều phải khóc" .

Tần Xuyên ánh mắt lộ ra một vết không đành lòng, nhưng vẫn là kiên quyết lắc đầu: "Người suy nghĩ kỹ một chút, ta bị nhốt đoạn thời gian đó, lại có bao nhiêu người, làm đả tội chuyện ta. . .

Tần gia, Liễu gia đả người kia, Long gia, Tống gia, thậm chí Đường Môn các loại (chờ) đả người, ta cũng không thể bỏ qua bọn họ.

Một khi ta tuyên cáo, ta còn sống, kia đả người này khẳng định đoán được, ta sẽ tìm bọn hản trả thù.

Mà đối với bọn hản mà nói, tới tìm ta phiền toái là không có khả năng, ổn thỏa nhất phương pháp, chính là bắt bên cạnh ta người, dùng các nàng lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác ta.

Đừng xem bây giờ Tiểu Nhu các nàng ở Thần Kiếm môn coi như an toàn, một khi đả người kia thật phát động ác đến, Dực Thương Hải chưa chắc cũng có thể đỡ nổi, chớ nói chi là một mình hành động Hàn Yên rồi.

Cho nên, ta phải mau sớm tìm tới Hàn Yên, ngay mặt nói cho nàng biết ta còn sống, nếu không lời nói, ta rất có thể chẳng qua là hại nàng" .

Nạp Lan Thấm sững sốt một chút, nàng ngược lại không có cân nhắc nhiều như vậy, suy nghĩ kỹ một chút, cũng quả thật có không ít nguy hiểm.

Dù sao nhiều như vậy lương tử đã kết làm, Tần Xuyên khởi tử hoàn sinh, sẽ để cho Hoa Hạ biên giới rất nhiều thế lực trông gà hoá cuốc, nguy cơ giăng đầy.

"Vậy chúng ta bây giờ đi đâu? người để cho máy bay Phi là nơi nào?" Nạp Lan Thấm hỏi.

Chiếc phi cơ này là do máy tính khống chế, cũng chính là tiên tri tới lái, Tần Xuyên muốn đi đâu, tiên tri cũng có thể an bài thỏa đáng, bao gồm mặt đất sân bay phục vụ.

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, đạo: "Tiểu Nhu cùng Tích Nhan các nàng ở

Thần Kiếm môn, là đang ở Xuyên tỉnh, vừa vận thế gia thi đấu, cũng ở đây Xuyên tỉnh. . . ta nghĩ, nếu tạm thời không tìm được Hàn Yên, liền tìm được trước các nàng.

Ngoài ra, lần này thế gia thi đấu thượng, Viêm Long Lân cùng Hải Thần huy chương cũng sẽ xuất hiện, ta nghĩ rằng. . . Hàn Yên có thể sẽ đi nơi đó."

"Người cảm thấy Liễu Hàn Yên sẽ đi thế gia thi đấu?" Nạp Lan Thấm cau mày nói: "Người có phải điên rồi hay không? nàng làm gì tự chui đầu vào lưới?"

Tần Xuyên hí mắt một cái, cười tà nói: "Nếu như nàng với ta cũng nghĩ thế như thế, nàng kia nên xuất hiện, dĩ nhiên. . . nếu như nàng không xuất hiện, cũng không có vấn đề, ít nhất nói rõ nàng tương đối an toàn" .

"Bệnh thần kinh, không giải thích được" . . .

Nạp Lan Thấm hay lại là không hiểu nổi nguyên nhân, nhưng Tần Xuyên nếu muốn đi, nàng cũng liền đáp ứng, nói: "Kia ta không thể làm gì khác hơn là với ông nội của ta nói, ta đồng ý thay gia tộc xuất chiến, vốn là ta cũng không muốn đi" .

Tần Xuyên sững sờ, "Người muốn tham gia thi đấu?"

"Nói nhảm, nếu không người cho rằng là, ta thật dự định cả đời ẩn giấu tu vi? ta nhưng là Nạp Lan gia tộc bí mật vũ khí", Nạp Lan Thấm đặc ý nói.

Tần Xuyên bình tĩnh gật gật đầu, trong đầu bỗng nhiên toát ra một cái có ý tứ ý nghĩ. . .

. . .

Xuyên tỉnh, Ba Thục thành phố, dãy núi mịt mờ vây quanh, cao ốc mọc như rừng, hiện đại hóa cùng gió tự nhiên cảnh hoàn mỹ hòa làm một thể.

Đêm khuya, một chiếc màu xám bạc Mercedes-Benz SL(Sắc lang)S, ở lượn

quanh thành trên đường cao tốc chạy, bên trong xe chính là đi tới tòa thành thị này Tần Xuyên.

Về phần Nạp Lan Thẩm, chính là về gia tộc bên kia đi, chuẩn bị đến thể gia thi đấu lúc gặp lại sau.

Tần Xuyên để cho tiên tri mua tốt lắm chiếc xe này sau, ở quán rượu nghiên cứu nhất bạch thiên tư đoán, buổi tối ăn chút gì, từ quán rượu đi ra, ở nơi này cái trên đường cao tốc "Đi lang thang" .

Đến nửa đêm 12h tả hữu, trên xa lộ xe càng ngày càng ít.

Đột nhiên, Tần Xuyên nghe phía sau truyền tới "Ầm ầm" mạnh mẽ động cơ âm thanh, hiển nhiên là siêu cấp xe thể thao thanh âm.

Tần Xuyên toét miệng cười một tiếng, xem ra tiên tri thu góp tài liệu không có vấn đề gì, hăng nhai kẹo cao su, cũng bắt đầu đạp cần ga gia tốc.

Một chiếc màu lửa đỏ Ferrari 488, nhanh như điện chớp địa từ Tần Xuyên bên cạnh xẹt qua, tốc độ đạt tới hơn 230 cây số.

Tần Xuyên huyết sáo, tiếp tục gia tốc, đi tới hơn 240, lại đuổi kịp kia Ferrari.

Hai chiếc tốc độ xe thể thao ngang hàng, người đuổi theo ta đuổi.

Ý thức được Tần Xuyên là đang ở đua xe sau, kia Ferrari cửa sổ xe buông xuống.

Bên trong một cái mang màu trà kính râm, nhuộm tóc vàng bị gió thổi lộn xộn, mắt kiểm hồ tra, mặc thân Punk đinh tán áo da người đàn ông trung niên, tương đối khinh thường hướng về phía Tần Xuyên khoa tay múa chân một ngón giữa.

Biểu tình kia, phách lối vô cùng, hiển nhiên là đang chê cười Tần Xuyên trẻ tuổi như vậy người không biết tự lượng sức mình.

Tần Xuyên cũng trở về hẳn một ngón giữa, sau đó đạp mạnh cần ga, tốc độ bão lên 200 sáu.

488 người đàn ông trung niên không chịu thua, giống vậy lên 200 sáu, thậm chí ở hướng hơn 270 chạy.

Lúc này hai chiếc xe đã sắp đặc giống như thiểm điện, trên xa lộ một ít xe riêng thấy, cũng đã sợ đến lập tức né tránh.

Đương nhiên, lượn quanh thành lên xa lộ đường theo dõi, cũng đem hai chiếc siêu tốc lái xe thể thao hung hăng nhanh chóng chụp tới.

Ngay tại hai chiếc xe đi qua một khúc ngoặt sau, trước mặt đột nhiên xuất hiện bốn năm chiếc xe cảnh sát, hơn mười người cảnh sát viên ở trên xa lộ Xử đến, thật xa sẽ để cho hai người dừng xe.

Có thể chiếc Ferrari kia chủ xe cũng không nguyện ý bó tay chờ chết, hẳn dốc hết sức, muốn hưởng duy nhất kia một đạo đột phá.

Ai ngờ, đang lúc hẳn phải gia tốc chạy nước rút thời điểm, Tần Xuyên nhưng là tay lái chột hết một cái, cầm SL(Sắc lang)S đầu xe đụng đụng phải chiếc Ferrari kia cửa hông!

"Ầm!"

Một tiếng nổ vang, hai chiếc xe nhất thời tốc độ cao xoay tròn, đụng phải bên cạnh hàng rào phòng vệ thượng.

An toàn túi hơi bắn ra, cộng lại ước chừng hơn tám triệu xe sang trọng đụng nát bét!

Một đám cảnh sát cũng nhìn ngu, gặp qua ngu xuân, chưa thấy qua như vậy ngu! này hai gia hỏa lại đồng thời vì né tránh cảnh sát, lẫn nhau chen chúc chung một chỗ lật xe - xe đạp nước rồi! ?

"Nhanh! kêu xe cứu thương! !" bọn cảnh sát nghĩ đến hai cái này siêu tốc lái thổ hào nhất định là chết, nhưng dù sao cũng phải cấp cứu xuống.

Không ngờ tới, một đám cảnh sát mới vừa lên đi, chỉ thấy hai chiếc xe bên trong người điều khiển, từ bên trong bò ra!

"Mẹ hần. . . vương bát cao tử, thằng ranh con, ta xe mới a. . . ô ô. . ." tóc vàng người đàn ông trung niên đầy mắt đau lòng, cũng sắp chảy nước mắt rồi, nhìn mình báo hồng Ferrari.

Tần Xuyên chính là phát đi trên người mảnh vụn thủy tinh, bĩu môi nói: "Này, ta nói đại thúc, người khác đua xe chơi đùa tốc độ, Người còn liều mạng à? cảnh sát ngăn người không xe đõ? !"

Người đàn ông trung niên chột quay đầu, dựng râu trợn mắt, "Người tiểu tử thúì này, thế nào không đem người đụng chết! ?"

"Hắc hắc, ta ra lệnh đại" .

"Ấy ư, ta là chạy thoát thân, người chen chúc ta xong rồi mà! ?"

"Người không muốn bị bắt, ta cũng không muốn a", Tần Xuyên buông tay.

Người trung niên căm tức: "Người có thể với Lão Tử như thế? Lão Tử có thể bị bắt sao? ! Lão Tử. . ."

Nói được nửa câu, mấy cái cảnh sát chạy tới, tựa hồ nhận ra trung niên nhân này.

"Hò dô! ta làm ai đó!" kia đội cảnh sát giao thông dài chỉ nam tử, trợn con người: "Nguyên lai là 'Người quen cũ' a! Được Thương Hải, người là không phải sống đủ rồi? tháng trước mới đem người bằng lái thu về và huỷ, Người hiện tại cũng dám không bằng lái rồi! ?"

Được Thương Hải rụt đầu một cái, cười so với khóc còn khó coi hơn, rất là

nịnh hót nói: "Hắc hắc. . . Ngô đội trưởng, trẻ như vậy còn trực nội? hắc hắc. . ."

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 648: Có Tiền Đò Người Tuổi Trẻ

0 648

"Có loại người như người khuya khoắt ra tới dọa người đua xe cuồng ma ở, ta có thể ngủ an giấc sao! ?"

Ngô đội trưởng nhìn báo hỏng Ferrari, hừ hừ cười lạnh: "Không tệ lắm, các người làm đạo sĩ có tiền như vậy? tháng trước chiếc kia 430 còn bầu đầu rồi, tháng này liền thay 488 rồi hả? chỉ tiếc, lần này giam xe cũng không dùng, trực tiếp bị hỏng" .

Dược Thương Hải đáng thương nói: "Người xem, xe ta đây cũng bị hỏng, tổn thất lớn như vậy, nếu không lần này các người liền thả ta thôi?"

Vừa nói, Dược Thương Hải chỉ một cái bên cạnh Tần Xuyên, "Đều là tiểu tử này hại! các người muốn bắt đã bắt hẳn đi!"

Ngô đội trưởng liếc liếc Tần Xuyên, cảm thấy xa lạ: "Người ngoại địa?"

Tần Xuyên mỉm cười, "Đi ngang qua, tới chỗ này chơi đùa" .

"Khó trách chưa thấy qua", Ngô đội trưởng cau mày nói: "Bằng lái cùng giấy đăng ký xe vẫn còn ở sao?"

Tần Xuyên ngượng ngùng nói: "Đều không mang" .

Ngô đội trưởng hút một cái khí lạnh, giận quá thành cười, "Được chứ, lão già khốn nạn cùng tiểu hỗn đản, cũng hẳn sao làm luật pháp là trò đùa! ?"

Hắn vung tay lên, "Toàn bộ mang về trong cục cảnh sát!"

Dược Thương Hải mặt đầy buồn rầu, nhưng chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo lên xe cảnh sát, quay đầu vẫn không quên trừng mắt một cái Tần Xuyên.

Tần Xuyên tâm lý cảm thấy buồn cười, cùng theo một lúc, đi tới Ba Thục sở cảnh sát.

Một phen ghi chép, tra hỏi, đủ loại chương trình đi lần, một đêm cũng sắp tới rồi.

Rạng sáng thời điểm, một tên Âu phục, tài trí bất phàm nam tử, mang theo luật sư chạy tới sở cảnh sát.

"Tiêu Hàn! Tiêu Hàn! người đã tới, thầy ở nơi này đây!" Dược Thương Hải thấy học trò, hãy cùng thấy cứu tinh như thế, dùng sức vỗ tay.

Mộ Tiêu Hàn thấy sư phó, chính là cười khổ không thôi, "Sư phó, ngài tại sao lại lái xe, cái này còn đem xa lộ đụng hự, không bằng lái, siêu tốc gây chuyện, lần này có thể phiền toái" .

Dược Thương Hải mặt đầy cầu khẩn nắm Mộ Tiêu Hàn tay, "Hảo đồ đệ, người nhanh để cho luật sư Kim xuất một chút biện pháp, hẳn không phải là ở Ba Thục thành phố tay mắt thông thiên sao? ký thác nhờ quan hệ, mau đưa thầy làm được a" .

Mộ Tiêu Hàn hỏi một bên luật sư, thương lượng một chút sau, đạo: "Sư phó, luật sư Kim nói, lần này cần giải quyết, ít nhất hai trăm năm chục ngàn" .

"Cái gì! ?" Dược Thương Hải nhức nhối mặt bàn tay trực nhảy, "Chuyện này. . . cái này cũng quá đắt, tiện nghi một chút, giảm giá 50%?"

Mộ Tiêu Hàn mặt đầy bất đắc dĩ, tình thế khó xử, cũng không biết thế nào với luật sư Kim mở miệng, "Sư phó, ngài này mỗi tháng cũng đi vào một hai lần, luật sư Kim đã coi là cho ta tiện nghi giới, khác (đừng) luật sư, cũng không chịu

nổi ta. . ."

Dược Thương Hải vẽ mặt đau khổ, bẻ đầu ngón tay, tựa hồ đang tính số.

"Nơi này là một triệu, đem ta cũng cho chính ra đi" .

Đột nhiên, Tần Xuyên từ bên cạnh nhô đầu ra, đưa ra một tờ chi phiếu.

Mộ Tiêu Hàn sửng sốt một chút, hần đột nhiên phát hiện, chính mình lại từ đầu tới cuối, cũng không có chú ý đến, bên cạnh còn có một người! ?

Mà nghe được cái này thanh âm quen thuộc, Mộ Tiêu Hàn càng là khó tin, mãnh liệt vừa nghiêng đầu, lại thấy một tấm xa lạ mặt.

Người trước mắt này, mặc dù cũng rất là tuấn tú, nhưng cũng không phải hần tưởng tượng bên trong cái đó cố nhân, hơn nữa này trên người cũng không có gì khí tức cường giả.

Tần Xuyên thấy Mộ Tiêu Hàn trong mắt thất lạc, tâm lý có chút làm rung động, hai người chỉ tính bình thản như nước giao tình, Mộ Tiêu Hàn nhưng vẫn nhớ mong hần.

Nhưng Tần Xuyên không thể lộ ra ngoài thân phận, hần Dịch Dung rồi, đổi thành một cái trương những người khác mặt mũi, vì là bất động thanh sắc hoàn thành kế hoạch.

"Vị tiên sinh này, ngài là. . ."

Không đợi Mộ Tiêu Hàn hỏi mấy câu, bên cạnh Dược Thương Hải vội vàng nắm lấy chi phiếu, thấy rõ ràng phía trên con số, xác nhận chi phiếu thật giả sau, liền kín đáo đưa cho luật sư Kim.

"Vội vàng vội vàng! tiểu tử này còn thiếu ta một chiếc Ferrari đây! sẽ dùng tiền hần!" Dược Thương Hải giống như là nhật bảo, tiết kiệm được đại bút tiền, vui vẻ địa giống như đứa bé.

Mộ Tiêu Hàn trưng cầu bên dưới Tần Xuyên ý tứ, thấy Tần Xuyên quả thật nếu như vậy làm, cũng liền để cho luật sư Kim đi dứt lốt rồi.

Quả nhiên, luật sư Kim ở bản xứ đúng là địa đầu xà cấp bậc nhân vật, cầm tiền liền làm chuyện, đem hai người cũng cho bảo lãnh rồi đi ra ngoài.

Đi tới sở cảnh sát bên ngoài, Dược Thương Hải lập tức hướng Tần Xuyên đưa tay, "Tiểu tử, ta biết người không thiếu tiền, nhanh bồi ta Ferrari, vội vàng!"

Tần Xuyên cười nói: "Ta đều vay tiền cho người, cho người đi ra, người còn hỏi ta phải bồi thường?"

"Xe người đầu đụng ta cửa xe, tai nạn nhận định cũng là người vấn đề, dĩ nhiên phải bồi thường tiền" .

"Đối với chúng ta hai cũng siêu tốc rồi, chuyện này cũng không phải là phổ thông giao thông ngoài ý muốn", Tần Xuyên cãi.

"Ta có thể không cần quan tâm nhiều, ngược lại người phải cho ta tiền, ta cũng không nhiều lừa người, liền cho một bốn. . . ách, năm triệu đi!" Dược Thương Hải hướng Tần Xuyên đưa tay.

Một bên Mộ Tiêu Hàn không nhìn nổi, khuyên nhủ: "Sư phó, ngài cũng đừng làm loạn thêm, vạn nhất sự tình làm lớn lên, ngài một đăng lên báo, há chẳng phải là có nhục ngài danh tiếng?"

Dược Thương Hải nghe một chút, nhất thời do dự, mấy phần biệt khuất nói: "Kia. . . kia khoản tiền này không thể nhận rồi hả?"

"Không thể nhận rồi, ngài muốn mua xe mới, qua mấy tháng, chúng ta môn phái công ty kiếm tiền, ta lại nghĩ biện pháp cho ngài đặt mua", Mộ Tiêu Hàn nói.

Dược Thương Hải cười hì hì sờ một cái Mộ Tiêu Hàn mặt, "Hay là ta bảo bồi đồ nhi được, có người đang ở đây, sư phó an tâm" .

Mộ Tiêu Hàn lúng túng hướng Tần Xuyên cười cười, "Vị tiên sinh này, xin hỏi họ gì? còn chưa kịp cảm tạ người, muốn không cùng lúc đi dùng xuống sớm một chút chứ?"

Tần Xuyên đạo: "Ta gọi là Quý Vân, là núi tỉnh người Quý gia" .

Cái thân phận này, là Tần Xuyên đã sớm chuẩn bị xong.

"Núi tỉnh Quý gia?" Mộ Tiêu Hàn nhớ lại, quả thật có một cái như vậy Cổ Vũ thế gia, tại hãn trong ấn tượng, Quý gia coi như là Cổ Vũ thế gia bên trong hạng gần chót gia tộc, càng nhiều chẳng qua là kinh thương tham chính, tới tham gia thi đấu, cũng không phải là tham gia náo nhiệt.

"Người là tới tham gia thế gia thi đấu?" Mộ Tiêu Hàn hỏi.

"Xác thực nói, ta chỉ là tới thể nghiệm một chút, hai vị cũng nhìn thấy, ta chỉ là thân thể rắn chắc điểm, chỉ là thực lực võ giả", Tần Xuyên tò mò nói: "Hai vị chắc cũng là Cổ Võ Giả đi, không biết là cái nào thế gia hoặc môn phái?"

Nghe một chút Tần Xuyên là Cổ Vũ thế gia, Dược Thương Hải vội vàng lộ ra một bộ Thế ngoại cao nhân tư thái, hăng giọng một cái, sờ một cái tóc.

"Tiểu tử, người ngay cả Bốn chương môn danh hiệu cũng chưa từng nghe qua?"

Tần Xuyên xin lỗi cười nói: " Xin lỗi, ta từ nhỏ ở hải ngoại lớn lên, đối với (đúng) Cổ Võ chỉ có thể chút da lông, đối với (đúng) quốc nội Cổ Võ giới cũng không quen thuộc" .

"Hừ hừ, các người loại này đều sắp bị đào thải Cổ Vũ thế gia, tự đừng tới tham gia, lái xe cũng không được, tử võ càng là đi mất mặt", Dược Thương Hải trợn trắng mắt.

Tần Xuyên cau mày nói: "Không thể nói như thế, tiền bối, chúng ta hữu nghị

số một, trận đấu thứ hai, biết thêm nhiều chút bằng hữu cũng tốt thôi" .

Mộ Tiêu Hàn cười gật đầu, " Không sai, ta xem vị này cuối kỳ Vân huynh đệ quả thật lòng dạ rộng rãi, thật không dám giấu giếm, trước mắt người vị này, là ân sư ta, Tam Đại Tông Sư một trong Được Thương Hải, ngoại hiệu Kiếm Si. ta là Thần Kiếm môn đệ tử, ta gọi là Mộ Tiêu Hàn" .

Tần Xuyên làm bộ một bộ kinh ngạc biểu tình, "Như sấm bên tai a! không nghĩ tới là Kiếm Si cùng Quân Tử Kiếm! ?"

Được Thương Hải chấp hai tay sau lưng, hăng giọng một cái, ngửa đầu nói: "Hư cũng không cần, nghe nói nhà các người Tộc rất có tiền, tốt nhất thiếu ta một chiếc Ferrari khác (đừng) ỷ lại. . ."

Tần Xuyên vội vàng chấp tay, cười nói: "Nhất định nhất định, ta sao dám ỷ lại Kiếm Si tiền bối số sách?"

Vừa nói, Tần Xuyên trực tiếp móc ra một quyển cuốn chi phiếu, viết một tấm năm triệu chi phiếu, đưa đến Được Thương Hải trước mặt.

"Tiền bối, còn xin vui lòng nhận" .

Mộ Tiêu Hàn nhìn một cái, vội vàng ngăn cản, "Cuối kỳ Vân huynh đệ, tuyệt đối không thể, chuyện này cũng không phải là người sai, sư phụ ta hẳn. . ."

"Được rồi không dám ! ! !"

Không đợi học trò cắt đứt, Được Thương Hải đã mặt mày hớn hờ, một cái cầm lấy chi phiếu, nhét vào quần áo túi.

Mộ Tiêu Hàn dở khóc dở cười, thấy Tần Xuyên quả thật không để ý, không thể làm gì khác hơn là đến gần tiểu giải thích rõ: "Cuối kỳ Vân huynh đệ, nói ra thật xấu hổ, sư phụ ta không khác (đừng) ham mê, liền thích chơi điểm siêu tốc độ chạy, bão chạy như gió lốc.

Vì thế, ta sư môn trên dưới mấy cái đệ tử nòng cốt, cũng thi bằng lái, giúp sư phó đình những thứ kia vi phạm luật lệ trừ điểm, cho nên mọi người cũng cũng đã quen rồi.

Chỉ hy vọng cuối kỳ Vân huynh đệ người không nên quá để ý, sư phụ ta hẳn tâm như Xích Tử, có chút ý kiến rất là đơn thuần, nhưng cũng không có ác ý."

"Mộ huynh không cần giải thích, có thể để cho lão tiên bối cao hứng, chút tiền này xài đáng giá đặc", Tần Xuyên trên mặt cười rất tự nhiên, tâm lý cũng sắp cười khóc.

Hàng này, xem ra so với Hoa Hòa Thượng Kim Thiên không có khá hơn chút nào, ái tài như mệnh, hết lần này tới lần khác vẫn như thế keo kiệt, khó trách Kim Thiên sẽ như vậy chứ hẳn.

Đương nhiên rồi, Dược Thương Hải tính khí cùng hẳn kiếm đạo tu vi không có quan hệ gì, chỉ có thể nói, hẳn chẳng qua là rất chuyên chú rất khăng khăng địa làm chính hẳn.

Dược Thương Hải ha ha vui vẻ nói: "Vậy thì đúng rồi mà! ta liền thích loại người như người có tiền. . . ách, có tiền đồ người tuổi trẻ! đến! ta mời người đi ăn điểm tâm, phụ cận đây có gia cây dầu sở bánh cuộn từng làm đặc biệt địa đạo!"

Dược Thương Hải một cái ôm Tần Xuyên cổ, sãi bước hướng phố xá sầm uất phương hướng đi, vừa tẩu biên nước miếng văng tung tóe hô: "Người bình thường muốn cùng ta ăn cơm, vậy cũng là xếp hàng chờ đến cũng không có cơ hội, cũng liền người, ta xem người đầu duyên, người nếu là muốn làm con nuôi ta, đưa một thiên bách Vạn cái gì ta cũng liền bắt đặt dĩ nhận. . ."

Tần Xuyên nghe sững sốt một chút, tâm lý đều có điểm hối hận, đã biết một cái thần không biết quỷ không hay, tiến vào Thần Kiếm môn kế hoạch, có phải hay không có chút "Quá mức", vậy làm sao cũng sắp nhận thức cha nuôi? !

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thân

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 649: Độc Miêu

0 649

Kiên Đa nhất định là không thể nhận thức, nhưng Tần Xuyên lại bỏ tiền phản mời Dược Thương Hải ăn điểm tâm, mặc dù chỉ tốn hai mươi mấy đồng tiền, nhưng Dược Thương Hải cười càng vui vẻ hơn rồi.

Thế gia thi đấu chỗ Ngọc Long Đạo Tràng, thật ra thì cũng là Thần Kiếm môn địa bàn, cách Thần Kiếm môn liền mấy cây số, đồng vị với Thiên Kiếm núi.

Sau bữa ăn sáng, Mộ Tiêu Hàn đề nghị sẽ để cho Tần Xuyên theo chân bọn họ đồng thời về môn phái trước làm khách, coi như là tẫn một chút người chủ địa phương.

Tần Xuyên muốn chính là chỗ này hiệu quả, Tự Nhiên đáp ứng.

Rời đi thị khu, nửa giờ đường xe sau, phía trước đường núi bắt đầu dần dần quanh co khúc chiết, đỉnh núi cũng cao ngất như tay cầm Chỉ Thiên trường kiếm.

Thần Kiếm môn cùng với khác mấy Đại Phái không giống nhau, có lẽ là bởi vì Dược Thương Hải bản thân thích tiền quan hệ, ngay từ lúc 20 năm trước, Thần Kiếm môn liền thành lập "Thần Kiếm văn hóa công ty" .

Dựa vào một ít đầu óc buôn bán không tầm thường môn nhân, bây giờ đã biến thành "Thần Kiếm tập đoàn", đặc biệt mở mang bản xứ du lịch hạng mục, nơi này Thiên Kiếm núi phụ cận số lớn thổ địa, đều bị Thần Kiếm môn mua, rất nhiều Thần Kiếm môn nhân, đều không phải là Cổ Võ Giả, mà là trong tập đoàn

nhân viên làm việc.

Thế gia thi đấu sử dụng Ngọc Long Đạo Tràng, tương đương với một cái Cổ Võ Giả trận đấu dùng "Vận động trường", Thần Kiếm tập đoàn cho mượn cho Cổ Vũ thế gia môn, cũng trợ giúp hàng trăm hàng ngàn con em thế gia ở chỗ này vào ở.

Dọc theo đường đi, Duyệt Thương Hải nửa chữ không đề cập tới liên quan tới Cổ Võ tu hành chuyện, cũng không nâng kiếm Đạo Tu đi, miệng đầy đều là thói da trâu, nói hấn Thần Kiếm tập đoàn một năm có thể kiếm bao nhiêu tiền vôn vôn.

Tần Xuyên coi là đã nhìn ra, này không chỉ là một Kiếm Si, càng là cái mê tiền.

Khi đi tới một tòa giữa sườn núi quán rượu lúc, Tần Xuyên nói lên trước vào ở nơi này, cũng không có ý định đi theo vào Thần Kiếm môn.

Hắn đã sớm điều tra qua, Diệp Tiểu Nhu cùng Lục Tích Nhan, cùng với ba một trưởng bối, đều tại trong quán rượu này ở tạm, cũng giúp trong tửu điểm làm chút sống.

Mộ Tiêu Hàn cho là Tần Xuyên là cảm giác mình tu vi thấp, ngược ngùng gần gũi quá Thần Kiếm trong cửa, cũng không miễn cưỡng, để cho người quán rượu an bài xong căn phòng sau liền rời đi.

Tần Xuyên đi vào quán rượu sau, đi thẳng tới Diệp Đông Cường căn phòng, hấn điều tra mấy người thời gian làm việc, biết Diệp Đông Cường vào lúc này ở trong phòng nghỉ ngơi, chuẩn bị làm việc ban đêm.

Một nhấn chuông cửa, Diệp Đông Cường mở cửa, thấy khuôn mặt xa lạ, hiếu kỳ nói: "Tiểu tử, ngươi tìm ai à?"

Tần Xuyên mỉm cười, nhỏ giọng nói: "Đông Cường Thúc, ta thanh âm không

nhận ra được?"

"Tần. . . Tần Xuyên! ?" Diệp Đông Cường chột xoa một chút mắt, "Người thật là Tần Xuyên?"

Tần Xuyên gật đầu, "Ta làm Điểm Dịch cho, chúng ta đi vào trước, ta giải thích cho người" .

Diệp Đông Cường kích động hưng phấn dị thường, bần rộ đem Tần Xuyên kéo vào phòng bên trong, từ trên xuống dưới quan sát, hốc mắt cũng lửa nóng đỏ bừng.

"Ô kìa, người tiểu tử này! thật là hù dọa giết chúng ta! nửa năm này ta sẽ không ngủ cái yên ổn thấy, mong đợi người còn sống, cũng còn khá người không việc gì a!"

Tần Xuyên xin lỗi nói: "Gặp nhiều chút phiền toái, bất quá cuối cùng sống lại rồi, Đông Cường Thúc, người gọi điện thoại cho Tiểu Nhu, để cho nàng đem Tích Nhan cùng bá phụ bá mẫu cũng kêu đến phòng bên trong tới" .

"Thật tốt, nghe người, người trở lại một cái, ta nhưng coi là tìm tới chủ định rồi", Diệp Đông Cường cao hứng lập tức đi gọi điện thoại.

Không bao lâu, hai nữ cùng người nhà cũng tập hợp ở cái này Tiểu Tiểu ngọn thời gian, khi nhìn thấy Tần Xuyên, Diệp Tiểu Nhu cùng Lục Tích Nhan dĩ nhiên là mừng đến chảy nước mắt.

Một phen an ủi và giải thích sau, Tần Xuyên cuối cùng đem những này gia tình cảm ý nghĩ ổn định lại, trong lòng cũng phá lệ áy náy, để cho bọn họ lo lắng sợ hãi rồi như vậy nửa năm.

"Tần Xuyên Ca,, người tại sao phải Dịch Dung tới? người dự định muốn làm gì?" Diệp Tiểu Nhu lau nước mắt hỏi.

"Ta còn sống tin tức, tạm thời còn phải giữ bí mật, ta nghĩ rằng cho các người

trước ra ngoại quốc, tìm chỗ an toàn tránh một chút, chờ ta giải quyết bên này chuyện, lại đoàn tụ với các người" .

Tần Xuyên đem mình còn muốn tìm Liễu Hàn Yên, làm rõ ràng Bạch Dạ cùng Thánh Giáo quan hệ, cùng với giải quyết hết những thứ kia cừu nhân các loại nguyên nhân, cũng nói một lần.

Mặc dù nghe phi thường lo lắng, có thể hai nữ cùng người hai nhà đều biết, những chuyện này cũng là không có cách nào tránh cho.

Đêm đó, Tần Xuyên thông qua tiên tri, man thiên quá hải địa dùng một chiếc xe dành riêng cho tiếp tục năm người đi gần đây sân bay, sau đó bay đi rồi Luân Đôn.

Ở nơi nào, Tần Xuyên có thể thay thế đang ngủ say Đường Vi, phát hành chỉ thị, để cho Bất Tử Điều công hội cung cấp che chở, đồng thời, ở hải ngoại Chu Phương Tình cũng sẽ không quá cô đơn.

Làm như vậy, cũng có thể để cho Bất Tử Điều công hội nhân cách phóng ra ngoài tâm, ít nhất bọn họ lại cho là, hội trưởng Đường Vi quả thật còn rất tốt, không đến nỗi quá thấp thỏm.

Lúc sắp đi, Diệp Tiểu Nhu nghĩ thông suốt biết Lăng Lạc Tuyết một tiếng, dù sao may mà Lăng Lạc Tuyết, các nàng mới đào thoát Tần Hà đám người Ma Trảo.

Tần Xuyên dĩ nhiên cũng biết phải thật tốt cảm ơn nữ nhân, nhưng thời gian cấp bách, thế cục khẩn trương, cũng chỉ có thể các loại (chờ) thế gia thi đấu thời điểm, lại để cho nữ biết đến nội tình rồi.

Hôm sau, thế gia thi đấu bắt đầu.

Thi đấu muốn phân chừng mấy ngày, trước ba ngày, có thể tính là cuộc thi vòng loại, do tới tham gia mấy trăm cái Cổ Võ con em thế gia, tiến hành rút

thăm sau, quyết ra Top 5 cường gia tộc.

Ngũ đại Cổ Vũ thế gia không cần tham gia trước ba ngày tỷ thí, nghỉ ngơi sau một ngày, chờ đến ngày thứ năm, này Ngũ Cường gia tộc có thể bắt đầu khiêu chiến Ngũ Đại Thế Gia.

Một khi nào đó gia tộc, thắng được này Ngũ gia bên trong một nhà, sẽ đem thay thế, trở thành mới Ngũ Đại Thế Gia một trong.

Bị thay thế tiền lệ, chỉ phát sinh qua hai lần, theo thứ tự là Nạp Lan gia tộc cùng Sở gia, bất quá vậy cũng là 30 năm trước chuyện, ở đó sau khi, Ngũ Đại Thế Gia liền không biến động qua, dù sao, nội tình là rất khó khăn trong thời gian ngắn vượt qua.

Đại đa số Cổ Vũ thế gia, liền một cái Tiên Thiên Vũ Giả cũng không có, hoàn toàn không có cơ hội với Ngũ Đại Thế Gia so với.

Tần Xuyên lần này giả mạo cái này Quý Vân, là chân chính tồn tại, chẳng qua là, Quý gia lần này căn bản rất qua loa lấy lệ, rõ ràng có ba cái vị trí, lại chỉ phái một cái Quý Vân tới, gia tộc những người khác cũng không tới tham gia.

Cho nên, Tần Xuyên khiến cho chút thủ đoạn, để cho chân chính Quý Vân cho là không cần tới tham gia, đợi ở hải ngoại, còn hẳn thì một thân một mình tới dự thi.

Đảo không là vì chứng minh mình thực lực loại, chỉ bất quá, cân nhắc đến hai món Thần Vật, có thể là muốn người xuất sắc mới có thể tiếp xúc gần gũi, Tần Xuyên cảm thấy thà con ruồi không đầu như thế tìm lung tung, còn không bằng ở thi đấu bên trong lấy được thành tích, để cho người dẫn hẳn đi nhìn Thần Vật.

Hơn nữa, một khi đến cuối cùng lôi đài lớn, Tần gia cùng gia đám người kia, cũng đã biết lộ diện, không cần Tần Xuyên lại đi từng cái tìm.

Trước ba ngày cuộc thi vòng loại, Tần Xuyên dùng bất hiển sơn lộ thủy phổ

thông Cổ Võ chiêu thức, mỗi một lần đều là vừa đúng địa ép đối thủ một tầng, vững vàng địa vượt qua kiểm tra.

Mặc dù rất nhiều giám khảo cũng tương đối kinh ngạc, không biết tại sao ở Cổ Võ thượng gần như mau thả khí Quý gia, thế nào ra như vậy cái không tệ võ giả, nhưng bởi vì Tần Xuyên chiêu thức cùng tu vi quá bình thường, mọi người cũng không quá để ý.

Đương nhiên cũng có chút người hiểu chuyện, lại liên lạc người Quý gia, nói cho bọn hắn biết cái này "Kinh hi" .

Người Quý gia vô cùng phấn chấn, tự nhiên muốn liên lạc Quý Vân, thật tốt cho hắn khích lệ, còn phải phái người đưa cho hắn cố gắng lên.

Tần Xuyên sớm có chuẩn bị, để cho tiên tri đem toàn bộ liên lạc Quý Vân điện thoại, tin tức, cũng chuyển đến hắn trên tay mình, như vậy thứ nhất, cũng sẽ không dễ dàng bị vạch trần.

Bất kể như thế nào, Tần Xuyên thuận lợi đại biểu Quý gia, vừa mới xếp hàng thứ năm, có thể ở ngày Thứ năm khiêu chiến Ngũ Đại Thế Gia.

Thừa dịp ngày thứ tư lúc nghỉ ngơi sau khi, Tần Xuyên cùng nước Mỹ người trong suốt liên lạc một phen, hỏi hắn liên quan tới ám sát trang viên kia tám cái tài đoàn người thừa kế tiến triển.

Từ Ed Leah chỗ ấy lấy được tình báo, vẫn là vô cùng hữu dụng, người trong suốt Hoắc Nhĩ Mạn đã lục tục giết chết ba cái người thừa kế.

Nói cách khác, ít nhất có ba gia tộc, đã lâm vào nội bộ quyền lực trong tranh đấu, trong thời gian ngắn, trang viên sợ rằng phải tự lo không xong.

Hoắc Nhĩ Mạn cũng là không có cách, vốn là không muốn giúp Tần Xuyên chuyện này, nhưng hắn đều đã chuyển nước đục này, nếu để trang viên quá thoải mái, đối với hắn cũng không lợi nhuận, dứt khoát giúp Tần Xuyên đảo loạn.

Ngày thứ năm, Ngọc Long Đạo Tràng, thái kỳ phát phối, đám người dưng động.

Ngoại trừ ngũ đại Cổ Vũ thế gia người, thi đấu con em kiệt xuất, còn có còn lại các đại Cổ Vũ thế gia người xem, cùng với Hoa Hạ quan phương phái tới lãnh đạo, giám khảo vân vân.

Ở chính giữa chân có mấy ngàn thước vuông đại đá lớn trên lôi đài, đã cắm năm lá cờ lớn, theo thứ tự là Cơ, Liễu, Sở, Nạp Lan, Tần Ngũ mỗi nhà tộc huy chương.

Về phần đang dưới lôi đài, là cắm năm mặt khiêu chiến gia tộc lá cờ, trong đó Tứ gia đều là thế gia đại mạnh hơn lão bài Tộc, Lăng gia, Lý gia, Quan gia cùng Tiền gia, đều là trước 10 Cổ Vũ thế gia.

Duy nhất ngoại lệ, chính là Liên gia tộc huy chương đều cơ hồ không người nhận ra Quý gia!

Càng làm cho tại chỗ mấy ngàn Cổ Vũ thế gia người dở khóc dở cười là, còn lại Cửu gia, đều là phái ra mức độ lớn nhất ba cái con em, nhưng là cái này Quý gia, lại chỉ tới một cái!

Tần Xuyên cứ như vậy lẻ loi đứng ở sau cùng, mặt đầy thật thà biết điều nụ cười, chọc cho không ít người âm thầm châm biếm, cảm thấy hãn là cái ngọc thiếu.

Tần Xuyên có thể lười quản người khác thấy thế nào hãn, hãn chính lưu ý đối diện trên đài cao, Các gia tộc người vừa tới.

Tần gia vẫn là Tần Minh dẫn đội, phái ra Tần Khải, Tần Hà, Tần Tử Hăng, Liễu Trung Kỳ dẫn đội Liễu gia, là phái ra Liễu Anh, Liễu Nham các loại, Sở gia không quen biết bất cứ ai, Cơ gia là chỉ nhận thưởng thức Cơ Vô Danh.

Đương nhiên, còn có Nạp Lan gia tộc, nhưng Tần Xuyên chỉ nhận thưởng

thức Nạp Lan Thấm.

Nạp Lan Thấm cũng là toàn trường duy nhất biết, "Quý Vân" thân phận chân thật người, chú ý tới Tần Xuyên đang nhìn nàng, nữ nhân trực tiếp liếc mắt, vẻ mặt cầm Tần Xuyên không có biện pháp đáng vẻ.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 650: Song Kiều

0 650

Thi đấu chính thức bắt đầu trước, coi như quan phương đại biểu, Tổng gia Tống Bảo Lâm cùng Long gia Long Hải Hiên, phân biệt lên đài tiến hành diễn giảng, đại khái ý tứ, không ngoài để cho Cổ Vũ thế gia môn tiếp tục ra sức vì nước, bồi dưỡng càng nhiều Cổ Võ nhân tài, quốc gia cũng đã biết chiều cố nhiều hơn vùn vùn.

Đương nhiên, trọng yếu nhất là, bọn họ còn tuyên bố người xuất sắc, sẽ có được Thần Vật trợ giúp, hiệp trợ bọn họ tăng tiến tu vi.

Vì để cho tại chỗ các võ giả tin phục, Thần Vật cùng liên quan đồng bộ máy móc, còn bị vận đưa đến trong đạo trường.

Hộ tống Thần Vật, không là người khác, chính là Thần Kiếm môn Mộ Tiêu Hàn, mang theo một đám Thần Kiếm môn tinh nhuệ đệ tử.

Mộ Tiêu Hàn tựa hồ không ngờ tới, cái này "Quý Vân" lại có thể đánh đến Top 5, cho nên nhìn thấy Tần Xuyên thời điểm, vẻ mặt kinh ngạc.

Tần Xuyên hướng hẳn cười nhạt rồi cười sau, liền đưa ánh mắt đặt tiền cuộc đến Thần Vật bên kia.

Để Thần Vật là hai cái gió thổi không lọt màu xám bạc rương kim loại, mà cái đó máy móc, bề ngoài có điểm giống buồng điện thoại, đoán chừng là các loại (chờ) võ giả đứng sau khi tiến vào, lại đem Thần Vật năng lượng quán chú đến võ giả trên người.

"Chúng ta biết, chư vị đang ngồi, khả năng không quá tin tưởng, cõi đời này có thần kỳ như vậy kỹ thuật, có thể giúp võ giả tăng cao tu vi, vì nghiệm minh chúng ta kỹ thuật là an toàn hữu hiệu, chúng ta đem trước cho mọi người biểu diễn một lần" .

Lần này lên đài diễn giảng, là Long gia Long Hải Hoa, cũng là hạng mục này người phụ trách.

Ở toàn trường mấy ngàn hai mắt Quang nhìn soi mói, một tên có Sơ Cấp Hậu Thiên tu vi linh đặc biệt, đi vào cái đó "Buồng điện thoại" nội.

Linh đặc biệt cả người xúc một ít tông chất lỏng màu vàng sắc, phía dưới chỉ mặc một cái quần cụt, vừa vào đến bên trong, hai tay cùng hai chân đều bị kim loại cơ phận thật sự cố định.

Một tên quân đội nhân viên nghiên cứu, đem màu lửa đỏ Viêm Long Lân, từ trong rương lấy ra sau, an trí đến nơi này cái máy móc nóc một trang bị nội.

Theo Long Hải Hoa ra lệnh một tiếng, mở ra máy móc sau, liền gặp được toàn bộ máy móc nội bộ, bắt đầu có hỏa năng lượng màu đỏ thoáng hiện.

Tên kia linh đặc biệt lộ ra vẻ thống khổ, ở bên trong kiên trì không sai biệt lắm chừng một phút, nhân viên nghiên cứu đóng cửa máy, lấy ra Viêm Long Lân.

Khi này cái linh đặc biệt được thả ra thời điểm, trên người hắn không số ít vị, đều có làm bỏng vết tích, thân thể cũng là kiệt sức.

Bất quá, tại chỗ tu vi cao nhân cũng phát hiện, này linh đặc biệt Hậu Thiên Chân Khí quả thật Tinh Thuần không ít, hơn nữa rõ ràng tăng lên tới Trung Cấp Hậu Thiên Đỉnh Phong, đến gần cao cấp Hậu Thiên!

Long Hải Hoa chú ý tới tình cảnh thượng càng ngày càng nhiều kinh ngạc ánh mắt cùng tiếng nghị luận, cười ngạo nghễ: "Lần này, mọi người hẳn tin

tưởng, chúng ta thành quả nghiên cứu, là biết bao có vượt thời đại ý nghĩa.

Chỉ bất quá, bởi vì Thần Vật năng lượng lấy ra, ở thời gian nhất định nội là có giới hạn, hơn nữa cũng không phải là đối với (đúng) bất kỳ võ giả đều có tốt hơn hiệu quả, cho nên, chúng ta trước mắt cũng không tính phạm vi lớn mà đem cửa này kỹ thuật phổ biến rộng rãi.

Hôm nay đạt được xuất sắc tuổi trẻ tài năng xuất chúng, sắp có thử cửa này kỹ thuật quyền ưu tiên" .

Tràng thượng nhất thời bạo nổ phát ra trện trện tiếng vỗ tay, Ngũ Đại Thế Gia không ít người, đều lộ ra nóng bỏng ánh mắt.

Võ giả tu vi tăng lên, mỗi một bước đều có thể phải tốn tốt hơn một chút năm, thậm chí cả đời đều có thể nói không đi lên.

Cho nên thấy thật có thần kỳ như vậy kỹ thuật, rất nhiều người dĩ nhiên hy vọng có cơ hội này.

Tần Xuyên ngược lại xem thường, lấy trước mắt hãn đối với (đúng) Thần Vật hiểu, Hoa Hạ đặc biệt sở nghiên cứu cửa này kỹ thuật, hãn chỉ dùng điểm thần vật da lông năng lượng, giúp những thứ này tu vi thấp võ giả, tăng lên bên dưới thực lực.

So với kia thứ Hải Thần huy chương thả ra ngoài kinh thiên năng lượng, chênh lệch quá lớn, điểm này có thể đo hoàn toàn không cách nào giúp Tiên Thiên Vũ Giả tăng lên bao nhiêu tu vi.

Hơn nữa, Viêm Long Lân hãn đối với Hỏa Thuộc Tính thể chất cùng chân khí võ giả, hiệu quả tương đối khá, nếu là gặp phải cái còn lại thuộc tính, chỉ sợ cũng vô dụng.

Nếu là chân chính đem Viêm Long Lân bên trong năng lượng lấy ra, cái đó linh đặc biệt tuyệt đối sẽ bị nướng thành tro tàn.

Đương nhiên rồi, Hoa Hạ đám này nghiên cứu viên có thể có như vậy thành quả, đã phi thường không tầm thường, có thể vì bộ đội đặc chủng tăng lên rất nhiều thực lực.

Biểu diễn sau khi kết thúc, Thần Vật cùng máy móc liền bị đưa đến Đạo Tràng một bên.

Do Mộ Tiêu Hàn mang theo một đám Thần Kiếm môn đệ tử, thật chặt bảo vệ, tầng ngoài còn có nhóm lớn súng ống đầy đủ binh lính, vậy gió thổi không lọt.

Nơi này cách Thần Kiếm môn lại rất gần, tông sư Dược Thương Hải phỏng chừng cũng có thể tùy thời chạy tới, cho nên, Hoa Hạ quan phương cũng không lo lắng có người nào dám đến Thần Thâu vật.

"Hoa Hạ Cổ Vũ thế gia thi đấu, chính thức bắt đầu, mời ngũ đại người khiêu chiến gia tộc, lên đài rút thăm!" quan phương phái tới tổng tài xử, chủ trì thi đấu bắt đầu.

Tần Xuyên cùng với khác bốn gia đại biểu, lên đài rút tự số hiệu, quyết định ai chọn trước chiến đấu.

Lăng gia phái ra, quả nhiên là Lăng Lạc Tuyết, lại lần nữa thấy nữ nhân, Tần Xuyên rất muốn đi lên thật tốt nói tiếng cảm ơn, nhưng tạm thời chỉ có thể nhin giả bộ không nhận biết.

Mà Lăng Lạc Tuyết vừa ra sân, trên khán đài không ít người liền nghị luận ầm ỉ, ở rất nhiều người ngoài xem ra, Lăng gia ở lần này thi đấu sau, rất có thể bước lên Ngũ Đại Thế Gia.

Sở dĩ nói "Khả năng", là bởi vì, thế gia thi đấu có một quy củ —— chỉ cho phép dùng bản gia chiêu thức.

Dù sao, nếu như có thể dùng những môn phái khác cùng gia tộc chiêu thức lời nói, rất nhiều gia tộc chỉ sợ cũng muốn cho con gái môn khắp thế giới bá sự,

như vậy cũng đã thành các đại phái tỷ thí, mà không phải thế gia truyền thừa.

Giống như Lăng Lạc Tuyết như vậy Thần Kiếm môn đệ tử, nếu như dụng thần Kiếm Môn chiêu thức chiến thắng, kia không coi là gia tộc thắng lợi, thậm chí ngay cả với kiếm sát thực tế cũng không được, bởi vì, Lăng gia Tổ Truyền công phu thì không cần kiếm.

Liên quan tới rút thăm, một loại đều là chỉ mong trễ giờ lại khiêu chiến, bởi vì có thể nhìn một chút các Đại Thế Gia thực lực như thế nào, nhưng Tần Xuyên lại hy vọng mình có thể sớm một chút thượng, đánh sớm sớm xong chuyện.

Đáng tiếc, Tần Xuyên không có thể như nguyện, rút được cái thứ 3 khiêu chiến.

Bất đắc dĩ, Tần Xuyên không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống phía dưới, nhìn lên trước tràng Lý gia cùng Lăng gia, đi chọn muốn khiêu chiến gia tộc.

Khiêu chiến thứ tự là một chuyện, khiêu chiến mục tiêu lựa chọn, cũng rất khảo nghiệm các đại gia tộc mưu lược.

Cơ gia bởi vì có Cơ Vô Danh, cơ bản thì sẽ không có người chọn bọn họ, về phần liễu, Sở, Nạp Lan cùng Tân gia, ở bên ngoài xem ra, Cổ Võ thượng thực lực rất khó phán đoán, dù sao những gia tộc này tại lần trước Thanh Long đại hội thời điểm, cũng không phái ra đặc biệt nhân vật lợi hại, ai cũng không biết có hay không có ẩn giấu thực lực.

Trước tiên ra sân, là Lý gia ba người, bọn họ lựa chọn là khiêu chiến Nạp Lan gia tộc.

Nạp Lan gia tộc người phần lớn là nghiên cứu khoa học người điên, đối với (đúng) Cổ Võ có chút lười biếng, cho nên từng có bị đánh bại lịch sử.

Cộng thêm năm nay cử đi trận, là hai nam một nữ, một người trong đó chính là chưa bao giờ triển lộ quá thân tay Nạp Lan Thấm.

Nạp Lan Thấm xinh đẹp ngược lại danh tiếng không nhỏ, có thể nữ nhân này sẽ mạnh đến đâu công phu? đại đa số người đều không tin.

Chỉ tiếc, Lý gia ba người này, một lên lôi đài, đều không có thể đụng tới Nạp Lan Thấm, sẽ để cho Nạp Lan gia tộc một người trẻ tuổi cho đánh ngã.

Cái này tiểu tử kêu Nạp Lan Tề, là Nạp Lan Thấm đường ca, một thân Huyền ngôi sao Quyết căn cơ vững chắc, Trung Cấp Tiên Thiên thực lực, hoàn toàn nghiền ép ba người kia Lý gia Sơ Cấp Tiên Thiên cùng cao cấp Hậu Thiên.

Nạp Lan Thấm ngồi ở gia tộc trong đám người, vẻ mặt chán đến chết đáng vẻ, rõ ràng đã sớm đoán được rồi như vậy kết quả.

Người Lý gia hôi đầu thổ kiểm xuống đài, hối tiếc khinh thị Nạp Lan gia tộc mấy cái không có tiếng tăm gì con em, có thể cũng không kịp rồi.

Sau đó, Lăng Lạc Tuyết cùng hai gã huynh trưởng, đi lên lôi đài.

Bởi vì Lăng gia cùng Tần gia, có một tầng phụ dong gia tộc quan hệ, hơn nữa thể đại giao hảo, cho nên Lăng gia sẽ đem Cơ gia cùng Tần gia cũng loại bỏ, đây là rõ ràng.

Dù là Lăng Lạc Tuyết cái người đã đối với (đúng) Tần gia rất là bất mãn, nhưng cũng sẽ không ở loại trường hợp này, kéo gia tộc của chính mình xuống nước.

Gia chủ Lăng Thiết Tâm tại chỗ bên dưới dùng ánh mắt một tỏ ý sau, Lăng Lạc Tuyết một cái huynh trưởng, lựa chọn mục tiêu —— vẫn là Nạp Lan gia tộc!

Nạp Lan gia tộc mọi người sắc mặt nhất thời khó coi, loại này liền với bị chọn trúng cảm giác, phảng phất như là ở nói gia tộc bọn hắn là yếu nhất.

Nhưng nếu bị khiêu chiến, Nạp Lan gia tộc không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nghênh chiến.

Nạp Lan Tề hay lại là làm tiên phong, đứng lên lôi đài.

Mà Lăng gia, trực tiếp cử đi rồi Lăng Lạc Tuyết, căn bản không cần nhắc.

Bởi vì, chỉ có Lăng Lạc Tuyết có Trung Cấp Tiên Thiên thực lực, nàng hai cái huynh trưởng, đối mặt Nạp Lan Tề hoàn toàn không phân thắng.

Hai cái huynh trưởng xuống đài thời điểm, sắc mặt cũng rất là lúng túng, nhưng cũng đúng là bất đắc dĩ.

"Lăng Lạc Tuyết, người không thể dùng kiếm, ta đánh thắng người cũng thắng không anh hùng, ta khuyên các người hay là chớ lãng phí khí lực rồi", Nạp Lan Tề khẽ cười nói.

"Lão nương nếu có thể dùng kiếm, người còn đánh rắm? nhanh lên một chút ra chiêu đi", Lăng Lạc Tuyết hai tay xen vào ở trước ngực.

Nạp Lan Tề căn bản không quá coi là chuyện to tát, dễ dàng khoát tay, "Nữ sĩ ừ tiên" .

Ở không ít người trong mắt, không có kiếm Lăng Lạc Tuyết, hãy cùng rút nhanh vuốt lão hổ như thế, lực uy hiếp giảm mạnh.

Lăng Lạc Tuyết cũng lười nói nhảm nữa, một cái bước nhanh về phía trước, chưởng ảnh như răn ra khỏi hang, đánh ra một cái Lăng gia Tổ Truyền "Phong Ngân Chưởng" .

Cửa này Chưởng Pháp yêu cầu song chưởng cùng sử dụng, tốc độ cực nhanh, phối hợp thân pháp sau, như từng tia từng tia dây dưa vô số đường cong, tương địch người một mọi ở, nếu như quá cảnh cuồng phong, vội vàng không kịp chuẩn bị mà đem địch nhân đánh lui.

Hai người chân khí mặc dù ngang sức ngang tài, nhưng Lăng Lạc Tuyết tựa hồ bởi vì thường xuyên dùng kiếm quan hệ, lại có kiếm ý lĩnh ngộ, khi nàng thi

triển lên loại này phổ thông Quyền Chưởng công phu lúc, chưởng phong cũng phá lệ ác liệt, đáng người phá lệ nhẹ nhàng.

Nạp Lan gia tộc Huyền ngôi sao Quyết, vốn là lấy tốc độ cùng hay thay đổi sở trường, công phu cũng là yêu cầu không gian mới có thể thi triển.

Nhưng bị Lăng Lạc Tuyết như vậy thiệp thân ép sát, Nạp Lan Tề liền căn bản là không có cách dùng xuất toàn lực, vẫn luôn đang lùi lại.

Khi đi tới bên cạnh lôi đài thời điểm, Lăng Lạc Tuyết thân pháp biến đổi, đột nhiên hoành thân lên, một cái thế đại lực trầm đá bay, trực tiếp đem Nạp Lan Tề đá ra bên bờ!

"Ván đầu tiên, Lăng gia thắng!" trọng tài lúc này tuyên bố.

Nạp Lan Tề vẻ mặt bức bối, chính mình thậm chí ngay cả không sử dụng kiếm Lăng Lạc Tuyết cũng không đánh lại, quả thực mất mặt.

Trên thực tế, tại chỗ không ít những cao thủ, nhưng cũng không cảm thấy Nạp Lan Tề yêu cầu tự trách, bởi vì, Lăng Lạc Tuyết coi như không có kiếm, có thể nàng làm một năm giữ kiếm ý kiếm khách, kỳ đối với (đúng) võ đạo hiểu thượng, nhất định là vượt qua những võ giả khác.

Đánh bị phương, một học sinh trung học, đi làm học sinh trung học đệ nhất cấp bài thi, giải đề nhất định là phương pháp càng nhiều, đối với (đúng) những kiến thức này hiểu cũng thấu triệt hơn.

Kiểm khách liền là một loại tầng cao hơn cảnh giới võ giả, dù là không có kiếm, dùng còn lại Cổ Võ, cũng sẽ có chính mình đặc biệt phong cách.

Nạp Lan gia tộc Phương Trận vài tên trưởng bối, đều có ánh mắt và kiến thức người, dĩ nhiên biết, phổ thông Trung Cấp Tiên Thiên Vũ Giả, là rất khó khăn đánh bại Lăng Lạc Tuyết.

Thảo luận một chút sau, trực tiếp liền cử đi rồi Nạp Lan Thấm.

Nạp Lan Thấm đem một con mái tóc dùng giấy đỏ ghim lên, cời cái tiếp theo áo da màu đen, lộ ra bên trong một bộ bó sát người Hồng Bạch xen nhau quần áo thể thao, gợi cảm cao gầy vóc người, đưa đến không ít tại chỗ phái nam ánh mắt lửa nóng.

Lần này, trên lôi đài trở nên phá lệ mỹ lệ làm rung động lòng người, hai cái phong cách khác hẳn mỹ nữ, chẳng ai nghĩ tới lại sinh ra tỷ thí.

Nhất là Nạp Lan Thấm, trước căn bản không biết đến, Nạp Lan Thấm cũng là một Cổ Võ Giả.

"Xem ra Nạp Lan gia tộc là coi Nạp Lan Thấm là bí mật vũ khí a" .

"Lại phái Nạp Lan Thấm đánh Lăng Lạc Tuyết, này có thể ẩn nấp đủ sâu a. . ." một đám người xem nghị luận âm ỉ.

Tần Xuyên ngồi ở dưới đài, gõ hai chân, có chút hăng hái địa xem.

Nếu là Lăng Lạc Tuyết cầm kiếm, nhất định là Lăng Lạc Tuyết lợi hại, nhưng hai người đều chỉ dùng nhà mình chiêu thức, kia liền khó nói chắc rồi.

Trên lôi đài, Nạp Lan Thấm lộ ra một vết vui vẻ mỉm cười, "Nam nhân bà, người bây giờ càng ngày càng có nữ nhân vị mà" .

"Lão nương không cần người đánh giá, ngược lại người, rốt cuộc lộ ra bản tính sao?" Lăng Lạc Tuyết hừ nhẹ.

Nạp Lan Thấm thở dài, "Người ta cũng không có cách nào người nhà nhất định phải ta tới, chính là sợ bị người Đả Quán nha" .

"Vậy bọn họ sợ rằng tìm lộn người, phái người tới, căn bản không dùng", Lăng Lạc Tuyết đạo.

Nạp Lan Thấm nháy mắt mấy cái, "Này có thể khó nói nha. . ."

Vừa dứt lời, Lăng Lạc Tuyết đột nhưng đã vọt tới Nạp Lan Thấm bên cạnh!

"Ầm!"

Lăng Lạc Tuyết một cước cao đá, cùng Nạp Lan Thấm trong nháy mắt nhấc lên cánh tay trái đụng vào nhau.

Hai nữ nhân tốc độ ánh sáng địa một lần đụng nhau, lại giống như hai cái đại nam nhân như thế, hùng hồn có lực!

"Không tệ lắm, khí lực thật lớn", Lăng Lạc Tuyết hí mắt, không dám khinh thường đến đâu.

Nạp Lan Thấm mỉm cười, "Nói hết rồi, ta chính là đề phòng người Đả Quán"

"Kia nhìn người có thể phòng tới khi nào!"

Trong phút chốc, hai nàng lại tách ra 3-4m, sau đó sẽ độ triển đấu chung một chỗ.

Nạp Lan Thấm mặc dù không thể sử dụng nàng Thiên Cân Thần Thối Công cùng Tảo Diệp Thối Pháp các loại, có thể lợi dụng Huyền ngôi sao Quyết phiêu miểu bộ phạt, cùng Nạp Lan gia tộc "Tránh chân" kỹ xảo, cũng là quý thần khó lường, ở trên lôi đài giống như từng đạo bay vút qua ảnh tử.

Nữ nhân lực chân kinh người, cho nên ngăn ngừa bùng nổ thức di động, ngay từ đầu liền chiếm cứ phương diện tốc độ ưu thế.

Lăng Lạc Tuyết trước đều là thể công cường hãn, nhưng đụng phải Nạp Lan Thấm, lại chỉ có thể thi triển Lăng gia thủ pháp cầm nã, tiến hành phòng ngự.

"Đoàng đoàng đoàng. . ."

Dày đặc như tiếng nổ tựa như tiếng va chạm, là Lăng Lạc Tuyết bàn tay, cùng

Nạp Lan Thấm chân không ngừng giao phong phát ra.

Dưới trận các khán giả cũng địa sừng sốt một chút, hai cái này đại mỹ nữ, lại đánh so với nam nhân còn huyết tính!

Hai nàng chiến đấu, kéo dài vài chục phút, theo thể lực nhanh chóng tiêu hao, hai người phát hiện tiếp tục như thế, tựa hồ cũng không cách nào đánh bại đối phương.

Rốt cuộc, Lăng Lạc Tuyết không tính lại bị động phòng thủ, mắt thấy Nạp Lan Thấm lại vừa là một trận đá liên hoàn tới, nàng hai tay biến hóa trào, bóng người một bên, từ một góc khác độ sử dụng ra Lăng gia Thương Ưng Thiết Trảo công.

Lăng Lạc Tuyết bóng người nhảy một cái, từ trên cao đi xuống, giống như Hùng Ưng bắt lấy thỏ, liền với ra trào.

Cửa này Ưng Trảo Công bị lăng gia tổ tiên sửa đổi sau, càng có Linh Tú khí, mặc dù uy lực yếu bớt, nhưng bởi vì Công Phòng Nhất Thế, tầm mắt rộng rãi, càng giỏi bắt được đối thủ.

Nạp Lan Thấm vội vàng không kịp chuẩn bị, bấp dù chỗ ấy bị trào một cái bên dưới, rạch ra ba đường vết rạch, nữ nhân bị đau, một cái nhanh chóng quay ngược lại, lâm vào hoàn cảnh xấu.

Mắt thấy phải bị bức đến bên cạnh lôi đài, Nạp Lan Thấm cắn răng giậm chân một cái, chân trái vẽ lên một đạo nặng nề nửa tháng đá.

Cú đá này, tốc độ cùng lực lượng, cũng trong nháy mắt nổi lên nổ mạnh một loại tăng lên.

Lăng Lạc Tuyết một dưới vuốt đi, lại như bị điện giật, chính cánh tay cũng tê dại.

Nạp Lan Thấm nắm lấy cơ hội, xoay mình một trào Lăng Lạc Tuyết cổ áo,

đem nữ nhân ném xuống lôi đài!

Toàn trường phát ra một trận sôi sùng sục tiếng, một sát na này dĩ nhiên cũng làm phân ra được thắng bại, rất nhiều người cũng không thấy rõ chuyện gì xảy ra.

Lăng gia Lăng Thiết Tâm vẻ mặt ảo não cùng bất đắc dĩ, không ngừng lắc đầu, mà Nạp Lan gia tộc mọi người chính là thở phào nhẹ nhõm.

"Ván thứ hai, Nạp Lan gia tộc chiến thắng!" trọng tài trực tiếp tuyên án.

Lăng Lạc Tuyết rất là chật vật rơi trên mặt đất, cánh tay vẫn còn ở tê dại, liền nhón nhác đứng dậy, chỉ trên đài Nạp Lan Thấm mắng to: "Hèn hạ! người dùng không phải là Nạp Lan gia tộc công phu!"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 651: Rối Loạn Chi Thủy

0 651

Nạp Lan Thấm tư thái ưu nhã xoa xoa trên trán mồ hôi, cười nói: "Người ta chỉ dùng một cước phổ thông liêu chân, này chắc chắn sẽ không là chúng ta Nạp Lan gia tộc tuyệt học độc môn, nhưng mặc cho cần gì phải võ giả cũng sẽ đi, đây cũng là ăn gian sao?"

"Người. . ." Lăng Lạc Tuyết tính tình chính trực, bị vừa nói như thế, cũng không biết thế nào phản bác.

Quả thật, loại này Thối Công, là võ giả phần lớn biết, nhưng nếu nói quái lạ thì là ở, Nạp Lan Thấm lực chân quá kinh người, căn bản không giống như một nữ tính võ giả nên có.

Cộng thêm hai người tu vi chân khí lại không sai biệt lắm, thậm chí Nạp Lan Thấm còn càng cao hơn một chút, cho nên một cước này tới, Lăng Lạc Tuyết liền không ngăn được.

Dưới trận Tần Xuyên ngược lại có thể hiểu được, dù sao, Nạp Lan Thấm vì tu luyện Thiên Cân Thần Thối Công, cặp chân nhìn như tròn trịa ngọc nhuận, thon dài mê người, nhưng bên trong bấp thịch một khi quán chú chân khí, kia đá ra uy lực, đè ép một chiếc xe tăng cũng có thể, coi như Tần Xuyên cũng không dám dùng thân thể đón đỡ.

Lăng Lạc Tuyết một thua, phía sau đi lên con em Lăng gia, căn bản không phải là Nạp Lan Thấm đối thủ, trực tiếp bị một cước đá xuống lôi đài.

Lúc đó, trước hai nhà khiêu chiến, toàn bộ đều thất bại, bất quá như vậy kết quả, cũng không làm người bất ngờ.

Dù sao muốn chen chúc xuống Ngũ Đại Thế Gia bên trong bất kỳ một nhà, xác suất cũng không lớn, thế gia thi đấu mỗi một giới đều cơ hồ là truyền thống năm đại tranh đấu giữa gia tộc.

Buổi sáng tử thí lúc đó kết thúc, đến trưa thời gian nghỉ ngơi, tròng thượng mấy ngàn người cũng tản đi.

Tần Xuyên cũng không muốn chờ, thấy Lăng Lạc Tuyết theo người nhà đi Lăng gia nghỉ ngơi nơi, liền đi theo qua.

Vốn là Tần Xuyên là nghĩ đơn độc tìm Lăng Lạc Tuyết, nói cho nàng biết chân tướng, nhưng không nghĩ, mới vừa đến Lăng gia năm viện rơi, liền nghe được bên trong truyền ra cãi nhau âm thanh.

Lăng Thiết Tâm đang hưởng con gái trút giận, nói Lăng Lạc Tuyết quá mức không cẩn thận khinh thường, bị Nạp Lan Thẩm xuống bộ, gia tộc hiểm thấy một lần tấn thăng cơ hội liền bị lãng phí.

Có thể Lăng Lạc Tuyết tựa hồ bị đè nén quá lâu, cũng bạo phát ra, lớn tiếng mắng trả lại: "Người cũng biết trách mắng ta! người thế nào không hỏi một chút con của người, trong nhà những nam nhân kia, bọn họ tại sao yếu yếu địa chuyện đương nhiên! ? người dựa vào cái gì liền mắng ta một cái! ?"

"Người. . . người dám chống đối là cha! ? ném người còn có mặt mũi rồi! ?" Lăng Thiết Tâm tính khí đi lên, nâng tay lên phải đánh.

Có thể vừa mới muốn đánh xuống đi, Lăng Lạc Tuyết liền trực tiếp bắt lại cha tay, ánh mắt lạnh lùng mà nói: "Ta cảnh cáo người, lần này thế gia thi đấu kết thúc, ta liền cũng sẽ không bao giờ thay gia tộc tham gia bất kỳ đại hội, người cũng lại cũng đừng nghĩ đánh ta! bởi vì các người ai cũng đánh không lại ta! !"

"Đại nghịch bất đạo! ta Lăng Thiết Tâm không có như người vậy con gái! !" cảm giác chính mình mặt mũi mất hết, Lăng Thiết Tâm hét lớn: "Cút ra ngoài! ! ta không muốn thấy người! !"

Lăng Lạc Tuyết cũng không muốn nói nhảm, quay đầu bước đi hướng bên ngoài viện, vừa vặn, liền bắt gặp ở ngoài cửa viện Tần Xuyên.

Tần Xuyên thấy nữ nhân hốc mắt phỉm hồng, vẻ mặt ủy khuất, nhanh muốn khóc lên đáng vẻ, không thể làm gì khác hơn là cười xấu hổ cười.

"Nhìn cái gì vậy! ? chớ cản đường, cút ngay! !" Lăng Lạc Tuyết tức giận nói.

Tần Xuyên yên lặng tránh ra, nhưng cũng không có cứ như vậy đi, mà là theo chân Lăng Lạc Tuyết.

Chờ theo tới một nơi không có người nào tiểu đạo, Lăng Lạc Tuyết rốt cuộc quay đầu, không vui nói: "Người rốt cuộc muốn làm gì? lão nương muốn hỏi Thần Kiếm Môn, người lại như vậy đi theo, có tin hay không chém người?"

Tần Xuyên một cảm giác, xác nhận phụ cận không có người nào, mới cười nói: "Là ta a, Tiểu Tuyết" .

Nghe được cái này thanh âm, cái này ngữ điệu, Lăng Lạc Tuyết trở nên thất thần, một cái tay che cái miệng nhỏ nhắn, vừa mới nhin được nước mắt, lã chã chảy xuống.

"Người. . . người. . ."

Tần Xuyên đi lên, cười nói: "Ta Dịch Dung một cái bên dưới, dù sao còn chưa phải là lộ diện thời cơ" .

Tần Xuyên vừa nói, trên ngón tay tản ra một tia Thanh Liên kiếm khí.

"Thật là người! ?" Lăng Lạc Tuyết rốt cuộc tin chắc, kìm lòng không đặng ôm lấy Tần Xuyên, "Người rốt cuộc chuyện gì xảy ra? đều đi đâu?"

Tần Xuyên một trận xấu hổ, hai, ba năm trước, chính mình mới vừa xuống núi thời điểm, hay lại là người cô đơn, nhưng hôm nay, lại có nhiều nữ nhân như vậy vì hấn khiến trảng quải đổ.

Mấu chốt là, chính mình cho tới bây giờ không có cam kết qua Lăng Lạc Tuyết cái gì, cũng không đã cho nàng cái gì, nữ nhân này lại như thế chân tình thật ý địa nhớ tới hấn.

Nghĩ tới đây, Tần Xuyên đưa tay vuốt ve Lăng Lạc Tuyết sợi tóc, đạo: "Nói rất dài dòng, chúng ta tìm một không người địa phương, ta giải thích cho người nghe" .

Lăng Lạc Tuyết cũng biết tình huống khẳng định đặc thù, tình táo lại, gật đầu một cái, rưng rưng cười nói: "Khó trách một cái không có tiếng tăm gì gia hỏa, có thể đi vào Top 5 đâu rồi, nguyên lai là người lại giỏi trò. . . đi, ta biết phụ cận đây có nơi vách núi, chỗ ấy khẳng định không người" .

Hai người tới Lăng Lạc Tuyết lời muốn nói vách núi, mây mù lượn quanh, núi Sắc Không ngu dốt, an tĩnh di nhân.

Tần Xuyên đem trước phát sinh chuyện, từng cái dặn dò bên dưới, cũng để cho Lăng Lạc Tuyết minh bạch, Diệp Tiểu Nhu đám người là vì sao vội vã rời đi.

"Bọn họ nhìn thấy người, khẳng định cũng sợ đến phát rồ rồi", Lăng Lạc Tuyết vui mừng nói.

Tần Xuyên đánh giá nữ nhân, "Ta cảm thấy, còn giống như là người trông xem ta càng vui vẻ hơn a" .

Lăng Lạc Tuyết gương mặt có chút phiếm hồng, quay đầu đi chỗ khác, "Ta mới không có" .

"Kia mới vừa rồi ai thấy ta sẽ khóc?"

"Không cho nói! ta không khóc!" Lăng Lạc Tuyết trợn mắt nhìn mắt to.

Tần Xuyên bật cười lớn, đi lên ôm nữ nhân eo nhỏ nhắn, "Thật tốt, ta không nói, bất quá lần này thật phải cảm ơn người, không phải là người lời nói, ta là khẳng định không kịp cứu Tiểu Nhu các nàng" .

Lăng Lạc Tuyết tim đập như hươu chạy, toàn bộ thân thể mềm mại cũng mềm nhũn ra, "Vậy. . . cũng không phải ta một người công lao, hay lại là Tần Cầm nghĩ đến tử mi, để cho ta đi xem đến" .

"Đúng rồi, nói đến Cầm nhi, ta có kiện đồ vật, người thay ta giao cho nàng", Tần Xuyên vừa nói, móc ra một cái đĩa sớm chuẩn bị xong bình thuốc nhỏ, bên trong là một quả màu đỏ thẫm Dược Hoàn.

"Đây là cái gì?" Lăng Lạc Tuyết hiếu kỳ nói.

Tần Xuyên giải thích: "Trang viên từ Vu Sư hiệp hội cướp sạch một đồng lớn đồ vật, trong đó có Hoa Hạ biên giới biến mất Phượng Ngộ Thảo, ta đem cỏ này phối hợp mấy vị thuốc khác, hợp với viên này thuốc, chỉ cần Tần Cầm ăn hết, người lại dùng chân khí thay nàng tiêu hóa hết dược lực này, bệnh nàng là có thể trị tận gốc, sau này cũng có thể bắt đầu trong tu luyện công, Cường Thân kiện thể" .

Lăng Lạc Tuyết nghe một chút, hưng phấn một cái cầm lấy chai thuốc, "Thật là ông trời mở mắt, không nghĩ tới kia Vu Vương làm nhiều việc ác, chết còn có thể lưu lại bảo bối này! nếu không người theo ta cùng đi đi, cầm nha đầu khẳng định rất muốn nhìn thấy người! nàng đều cho người chảy rất nhiều nước mắt."

Tần Xuyên thở dài, lắc đầu: "Ta tạm thời không thể tới, ta phải đem nên tính số, theo chân bọn họ tính toán rõ ràng. . ."

Lăng Lạc Tuyết sau khi nghe xong, tựa hồ cũng hiểu cái gì, do dự một chút, thở dài nói: "Ta biết khuyên người cũng vô dụng, bọn họ quả thật thật là quá đáng, bất quá. . . các người Tần gia vẫn có một ít trường bối, là thật tâm đối với người tốt, người cũng đừng làm quá mức" .

Tần Xuyên hí mắt đạo: "Có một số việc, thì không cách nào làm được không đánh mà thắng, có chút biến cách, chung quy yêu cầu một ít hy sinh" .

Lăng Lạc Tuyết căn một cái môi dưới, nghĩ đến chỗ ở mình Lăng gia, cũng liền bình thường trở lại, cười khổ nói: "Cũng đúng, có một số việc, không phải là dùng ngôn ngữ có thể giải quyết" .

Hai người dưới đường đi núi, nghĩ (muốn) trả lời tràng, đến giữa sườn núi thời điểm, Lăng Lạc Tuyết điện thoại di động reo.

Lăng Lạc Tuyết vừa tiếp xúc, phát hiện là Mộ Tiêu Hàn, không khỏi ngạc nhiên nói: "Đại sư huynh, thế nào?"

"Sư muội, xanh tỉnh bên kia xảy ra chuyện, chúng ta khả năng cần phải nhanh một chút triệu tập những đồng môn khác, đi tiếp viện. . ."

Mộ Tiêu Hàn giọng nặng nề, nói ra nội dung, để cho Tần Xuyên đều có chút giật mình.

Ngay tại buổi sáng, cùng Xuyên tỉnh tiếp giáp xanh tỉnh nam bộ, mấy thành phố bị một bầy phần tử kinh khủng tập kích, đám người này đều là Cổ Võ Giả, hơn nữa tính tình tàn bạo, biết người liền giết, bất kể là người bình thường hay lại là cảnh sát, giết người xong chạy mất tung ảnh!

Trong những người này có giơ lá cờ, biểu thị công khai tự mình tiến tới trải qua, chính là Thánh Giáo để trắng Tam Giác Vàng Kỳ.

Thánh Giáo tựa hồ là thừa dịp mọi người chú ý lực cũng ở thế gia thi đấu bên này, phái ra rồi trên trăm tên gọi núp ở Hoa Hạ biên giới võ giả, mở ra bọn họ âm mưu gì, trong đó có bao nhiêu cao thủ, hay lại là không biết.

Nhưng trong thành thị dân chúng vô tội quá nhiều, không thể dùng đại quy mô tính sát thương vũ khí, càng không thể nào nhà nhà tìm người, cho nên quân đội tác chiến lực rất có hạn.

Quốc thổ An Toàn Bộ đã điều lệnh gần đây Cổ Võ môn phái đi trước tiếp viện, cách này bên trong gần đây Thủy Vân Tịnh Trai, nghe nói Lăng Vân Sư Thái đều đã tự mình dẫn người đi, còn lại giống như Côn Lôn, tà dương Sơn Trang các loại (chờ) cũng đều khẩn cấp phái cao thủ tiếp viện.

Kiểm Si Dược Thương Hải yêu cầu trông chừng Thần Vật, nhưng loại này trong lúc nguy cấp, Mộ Tiêu Hàn phải mang theo tinh nhuệ các đệ tử, đi tiêu diệt Thánh Giáo.

"Thánh Giáo đây là điên rồi sao, bọn họ là muốn làm gì, khơi mào nội loạn sao", Lăng Lạc Tuyết sắc mặt hơi trắng bệch, nhớ tới lần đó Thanh Long núi đánh một trận, ký ức hãy còn mới mẻ.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 652: Ăn Chè Sôi Nước Tiếu Cô Nương

0 652

Tần Xuyên lấy điện thoại di động ra, dùng tiên tri xác nhận một chút tình huống trước mắt, thông qua những thứ kia gặp phải tập kích thành phố, đủ loại máy thu hình quay chụp đến hình ảnh nhìn, quả thật đã có rất nhiều nơi, như trạm xe, trạm xe lửa các loại, bị tập kích.

Cảnh sát đang ở giải tán một ít địa phương dân chúng, hơn nữa định rõ khu canh gác, khắp thành cũng tiến vào giới nghiêm.

Nhưng là loại tình huống này dù sao cũng là phát sinh ở cục bộ, rất nhiều người không ý thức được nghiêm trọng tính, chỉ coi là cái gì nhóm người phạm tội, hoặc là cái gì côn đồ.

"Người đi trước đi, chú ý an toàn", Tần Xuyên đạo.

"Ừ, vậy chính người cẩn thận, nếu là biết người còn sống, rất nhiều người khả năng chó cùng đường quay lại cắn", Lăng Lạc Tuyết đạo.

Tần Xuyên mỉm cười, gật đầu một cái, hẳn có thể đã không phải là nửa năm trước Tần Xuyên, bây giờ thực lực, thế gia thi đấu thượng đẳng người này, hẳn thật đúng là không để vào mắt.

Lăng Lạc Tuyết cũng không dám nhiều trì hoãn, bây giờ mỗi một phút mỗi một giây, đều có thể là vô số điều nhân mạng, cho nên vội vội vàng vàng chạy đi cùng đại bộ đội hội họp.

Tần Xuyên là cũng không có ý định đi quản Thánh Giáo người, dù sao đi

người đã quá nhiều, Thánh Giáo nhóm người này bị tiêu diệt cũng là vấn đề thời gian.

Càng làm cho hẳn cảm thấy kỳ quái là, tại sao Thánh Giáo muốn chọn như vậy cái đặc thù thời gian điểm? thật chẳng lẽ chỉ là hy vọng có thể gia thi đấu, tới hấp dẫn mở mọi người chú ý, thừa lúc vắng mà vào?

Nhưng bọn họ làm như vậy hiện nay là cái gì? bại lộ như vậy tung tích, đối với bọn họ mà nói tựa hồ cũng không nhiều lắm chỗ tốt, cái này làm cho Tần Xuyên cảm thấy điểm khả nghi nặng nề. . .

...

Ngọc Long Đạo Tràng phía bắc mười mấy dặm, một tòa hẻo lánh huyện thành nhỏ.

Vào lúc này đã qua ăn cơm trưa thời gian, mấy nhà song song mở ra quán ăn nhỏ, cũng không có bao nhiêu khách lưu.

Làm một chiếc cũ kỹ xe buýt ở trạm xe dừng lại, linh linh tán tán, 4 5 cái đường tắt lữ khách xuống xe.

Trong đó, một cái mang nón che nắng, kính râm, buộc lên khăn lụa, ăn mặc giản dị cô gái trẻ tuổi, đi vào một nhà quán mì.

"Ông chủ, một chén khoanh tay, canh nước xương là được", nữ nhân tìm một không người chỗ ngồi, điểm ăn.

Ông chủ là bản xứ đại bá, vội vàng bắt đầu đi tới khoanh tay, cười hỏi: "Cô nương người là du lịch sao?"

"Ừ", nữ nhân hỏi "Ngọc Long Đạo Tràng cách nơi này có còn xa lắm không?"

"Đi Ngọc Long Đạo Tràng a, thật là hiếm, biết người nơi nào cũng không

nhiều đây. . . vậy còn có đoạn khoảng cách, người được bản thân đi qua năm dặm địa, đến phía nam trên đại lộ, có xe buýt, bắt quá Đạo Tràng gần đây ở mở cái gì đại hội đâu rồi, người bình thường không cho vào", ông chủ nhiệt tình trả lời.

Đàn bà này chính là ngàn dặm xa xôi chạy tới Liễu Hàn Yên, vì để tránh cho bị theo dõi loại chụp tới, nàng đi đường tốn không ít thời gian.

Bất quá cũng may, thế gia thi đấu còn không có kết thúc, nàng vẫn có thời gian trôi qua, khoảng cách gần địa tiếp xúc được Hải Thần huy chương.

Đang lúc ấy thì, một cái mang theo con nít thanh âm thanh đậm giọng nữ, truyền vào trong tiệp.

"Đại bá, ta muốn một chén ý lại chè sôi nước!"

Đây là một cái thân cao chỉ 1m5 mấy, hình thể thon nhỏ, nhưng vóc người có lồi có lõm, tướng mạo giống như búp bê nữ hài.

Nữ hài trên đầu dùng Tử Sắc tiểu thường buộc một bó ma hoa biện, trên trán Lưu Hải bằng phẳng, đưa nàng một Trương Viên Viên tinh xảo gương mặt, làm nổi bật Địa Cách bên ngoài đáng yêu Khả Nhân.

Liễu Hàn Yên thấy cô gái này, trong mắt không khỏi thoáng qua một tia ôn hòa vẻ, nàng nhớ lại muội muội Liễu Thiển Thiển.

Mặc dù Liễu Thiển Thiển muốn so với cô gái này đầy đà rất nhiều, có thể hai người đảo giống nhau đến mấy phần.

"Hi hi, để ý ta ngồi ở đây ấy ư, một người ăn cơm thật nhàm chán", nữ hài đặt mộng ngồi ở Liễu Hàn Yên đối diện chỗ ngồi.

Liễu Hàn Yên dĩ nhiên cũng sẽ không cự tuyệt, gật đầu một cái, cũng không lên tiếng.

Nữ hài chớp mắt to, cứ như vậy nhìn chăm chăm Liễu Hàn Yên nhìn, giống như là nhìn ra hoa gì mà tới.

"Thế nào", Liễu Hàn Yên cảm thấy trước mắt cô bé này vô cùng đáng yêu, cho nên bị như vậy nhìn chăm chăm nhìn, cũng không tức giận.

"Cô nương, dung mạo người thật là đẹp nha, một người cất bước ở bên ngoài, không cảm thấy quá nguy hiểm sao", nữ hài nãi thanh nãi khí hỏi.

Liễu Hàn Yên muốn cười phá lên, dù sao cô bé này tự xem cũng giống cô gái, ngược lại quan tâm tới nàng tới, hơn nữa còn một bộ đại nhân khẩu khí.

"Không việc gì", Liễu Hàn Yên nhàn nhạt nói.

Nữ hài cố liểu cố cái miệng nhỏ nhắn, trắng nõn tay nhỏ chống giữ chính mình cằm, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Không bao lâu, khoanh tay cùng chè sôi nước cũng đưa tới.

Liễu Hàn Yên quan tâm chính mình ăn khoanh tay, nhưng vẫn là không nhận được lại ngẩng đầu nhìn một chút đối diện nữ hài.

Chỉ thấy cô bé này rõ ràng miệng rất nhỏ, nhất định phải há to miệng toàn bộ nuốt chè sôi nước, ăn thì ăn đi, đen hạt vừng hãm nhi chảy ra, còn để cho nàng cái miệng nhỏ nhắn bên bờ cũng đen thui.

"Nong nóng. . . thật là nóng. . . vù vù. . ." nữ hài mới ăn một viên, liền biểu tình phong phú vô cùng.

Liễu Hàn Yên không khỏi lắc đầu, này rõ ràng chính là cái cần phải chiếu cố tiểu hài tử, nàng hỏi lão bá muốn mấy tờ giấy khăn, đưa tới để cho nữ hài xoa.

Có thể nữ hài đột nhiên mắt ba ba nói: "Cô nương, người thay ta xoa một chút có được hay không" .

Liễu Hàn Yên nghe xưng hô này, đều cảm thấy thật kì quái, cô bé này làm sao mở miệng luôn có một bộ giả dạn giọng.

Nhưng nàng quả thực không đành lòng cự tuyệt, vì vậy cầm khăn giấy thay nữ hài lau miệng.

Nữ hài ngòn ngọt cười, tiếp tục bắt đầu ăn chè sôi nước.

Nữ hài ăn quá chậm, ăn một viên liền muốn lau miệng, còn luôn hỏi một ít có vấn đề hay không, tỷ như Liễu Hàn Yên tới nơi này làm gì, phải đi nơi nào vân vân.

Có thể Liễu Hàn Yên cũng không muốn nhiều lời những thứ này, chỉ lo chính mình ăn xong rồi, liền đứng dậy muốn đi.

"Ai! cô nương, người chờ một chút mà, ta còn có hai khóa chè sôi nước liền ăn xong rồi!" nữ hài đưa tay nắm Liễu Hàn Yên vạt áo.

Liễu Hàn Yên thở dài, "Tiểu muội muội, ta thật phải đi, nếu như người không có tiền trả tiền, ta thay người thanh toán" .

Liễu Hàn Yên vừa nói, đem hai người ăn tiền cũng đưa cho ông chủ.

Cô bé này gương mặt đỏ lên, lầu bầu: "Ta. . . ta cũng không phải là muốn người tiền, ta là muốn cho người lưu lại, người đừng đi có được hay không. . ."

"Người biết ta muốn đi đâu?" Liễu Hàn Yên hỏi.

Nữ hài nói: "Rất nguy hiểm, người chớ đi, theo ta đi có được hay không?"

Liễu Hàn Yên cảnh giác, âm thầm vận công, cau mày chất vấn: "Người rốt cuộc là người nào?"

Nữ hài thấy bầu không khí khẩn trương, bất đắc dĩ nói: "Cô nương, người chờ ta ăn xong rồi chè sôi nước, ta từ từ nói có được hay không, người muôn

ngàn lần không thể đón thêm gần phía nam rồi, nơi đó có thể nhiều người muốn bắt người" .

"Người quả nhiên nhận biết ta, là ai phái người tới?" Liễu Hàn Yên mắt lộ ra ánh sáng lạnh lẽo.

"Người. . . người đừng hù dọa dọa người ta mà, người ta là đến giúp người", nữ hài đáng thương địa lâm bầm.

"Người lại không buông tay, đừng trách ta vô tình", Liễu Hàn Yên một cái tay thượng, đã dần dần phát ra khí lạnh.

Nữ hài đột nhiên tức giận quyết miệng một cái, "Thật là, như vậy không nghe khuyên bảo, người ngược lại động thủ nha!"

Liễu Hàn Yên cũng không phải là vết mực người, trước mắt tiểu cô nương quá khả nghi rồi, nàng một cái sống bàn tay đánh về phía người nữ nhân kia cánh tay, để cho nàng lỏng ra chính mình.

Nhưng đột nhiên giữa, cô gái trước mắt chợt lách người, lại từ trên cái băng biến mất!

Khi xuất hiện lại, nữ hài đã linh hoạt đi vòng qua Liễu Hàn Yên sau lưng, ngón tay ở Liễu Hàn Yên gáy một chút.

Liễu Hàn Yên trực tiếp hôn mê ngã xuống, nữ hài vội vàng khom người, đem Liễu Hàn Yên vác ở.

Mặc dù nữ hài nhìn vóc người thon nhỏ, nhưng là trên lưng Liễu Hàn Yên, tư tưởng không tổn sức chút nào.

"Tích nhieu giọt tí tách! đi! !"

Ở quán ăn nhỏ chung quanh không ít người ánh mắt kinh ngạc bên trong, nữ hài công lấy sau lưng Liễu Hàn Yên, một đường vui sướng chạy chạy ra cửa

tiệm, chui vào một cái ngõ hẻm sau, liền mất tung ảnh.

...

Buổi chiều thế gia thi đấu bắt đầu, bầu không khí cũng không có bởi vì xanh tình bên kia phát sinh chuyện, sinh ra bao nhiêu biến hóa.

Bởi vì Hoa Hạ quan phương đã đối với (đúng) truyền thông báo cáo tiến hành hạn chế, vì đưa tới phạm vi lớn khủng hoảng, để cho bên kia sự kiện trở nên không phải là đặc biệt kịch liệt.

Đương nhiên, hữu tâm nhân vẫn có thể nhìn ra biến hóa, tỷ như Thủ Hộ Thần vật Mộ Tiêu Hàn đã không thấy, quan phương mấy cái lãnh đạo, biểu tình cũng ngưng trọng mấy phần.

Rốt cuộc, đến phiên cái thứ 3 khiêu chiến gia tộc, Quý gia ra sân.

Tần Xuyên vừa đi lên lôi đài, dưới trận liên truyền tới trận trận hít hà, tiếng cười nhạo, dù sao gia tộc này căn bản không có danh tiếng gì.

"Quý Vân, người muốn chọn khiêu chiến một nhà kia", tổng tài xử giọng cũng rất là qua loa lấy lệ.

Tần Xuyên đạo: "Ta chỉ có thể chọn một nhà sao? không thể chọn hai nhà?"

Lời này vừa nói ra, toàn trường xôn xao.

"Chọn hai nhà? tại sao?" trọng tài cũng ngây ngẩn, trên khán đài một ít quan phương nhân viên cũng rất là ngoài ý muốn.

Tần Xuyên nhún vai một cái, "Bởi vì ta thấy cho bọn họ cũng rất yếu, đều không nên đặt ở Ngũ Đại Thế Gia bên trong" .

"Hừ hừ, khẩu khí thật là lớn, người nói một chút chọn kia hai nhà", tổng tài xử vẻ mặt không vui.

Tần Xuyên chỉ chỉ trước mặt hai mặt lá cờ, "Tần gia, Liễu gia" .

Như vậy một chỉ ra, Tần gia cùng người nhà họ Liễu, sắc mặt cũng khó coi tới cực điểm, mà không ít các khán giả là đều cảm thấy có chút cổ quái, bởi vì này hai nhà, trước mắt mà nói hay lại là thông gia gia tộc.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 653: Tử Vong Đạo Tràng

0 653

" Xin lỗi, trên quy tắc, chúng ta là không cho phép người khiêu chiến hai đại gia tộc, người chỉ có thể chọn một nhà", trọng tài hỏi thăm quan chức sau, trả lời.

Tần Xuyên toét miệng cười một tiếng, ánh mắt quét qua Tần gia cùng gia bên kia, "Nhưng bọn họ cũng yếu như vậy, ta cảm thấy đặc giữ lại một nhà kia cũng không thích hợp a."

"Càn rỡ! cuồng vọng tiểu tử, người nghĩ mượn hai nhà chúng ta nổi danh, cũng phải có cái xích độ, người thật cho là chúng ta Liễu gia lại mặc cho người lợi dụng?" Liễu Trung Kỳ giận dữ nói: "Liên do chúng ta Liễu gia thu thập người!"

"Không, hay là chúng ta Tần gia tới trước đi", Tần Hà vẻ mặt ngạo nghễ đứng dậy, đạo: "Mấy vị trưởng bối, loại này cuồng vọng tự đại gia hỏa, để cho ta xử lý liền có thể."

Tần, Liễu Nhị gia lẫn nhau tranh chấp, ai cũng không muốn rơi xuống hạ phong, lộ ra thật giống như sợ khiêu chiến như thế.

Tần Xuyên cũng không ngờ tới, sẽ là loại tình huống này, hãn thật ra thì một mực chờ đợi Liễu Hàn Yên xuất hiện, nhưng nữ nhân chậm chạp không đến, hãn liền định đem đám người kia làm nhục một phen, để cho hai nhà trực tiếp từ Ngũ Đại Thế Gia bên trong đào thải.

Thấy bọn họ muốn cãi vả, Tần Xuyên dứt khoát lớn tiếng nói: "Liên coi như các người cùng tiến lên, cũng toàn bộ không phải là đối thủ của ta" .

Này vừa nói, hãy cùng đổ dầu vào lửa tựa như, hoàn toàn đem Tần gia cùng người nhà họ Liễu bị chọc giận.

Trong nháy mắt, Tần Hà cùng anh, hai người đồng thời nhảy lên lôi đài.

Hai người này đều là phân biệt hy vọng trong gia tộc nhanh chóng thành lập uy vọng, cho nên lần thi đấu này cũng phá lệ để ý, có loại này bảo vệ gia tộc tôn nghiêm cơ hội, Tự Nhiên không chịu bỏ qua cho.

Tần Xuyên trong lòng cười thầm, hai người này đảo là tới thật đúng lúc, nếu là đi lên là Tần Khải, Liễu Nham những thứ này, quan hệ cũng không tệ lắm người, hẳn cũng không thể xuất thủ.

"Liễu huynh, hay là để ta đi", Tần Hà đi lên trước.

Liễu Anh nhẹ rên một tiếng, trên tay vận lên Tử Dương chân khí, căn bản không nói hai lời, một cái Phi bước lên trước, một chưởng liền định đem Tần Xuyên đánh trọng thương.

Có thể ở trong mắt Tần Xuyên, một chiêu này quá chậm, hẳn chẳng qua là khê nhất tay một cái, liền tiếp nhận một chưởng này.

Thanh Liên chân khí dễ dàng đem toàn bộ Tử Dương chân khí hóa giải, ngay sau đó Tần Xuyên một cước liền đá trúng Liễu Anh Hạ Âm. . .

"Oh! —— "

Liễu Anh một tiếng kêu thê lương thảm thiết, một cổ chân khí trong nháy mắt tiến vào trong cơ thể hắn, đem hắn thẳng nhỏ phế không nói, còn rướn vào rồi hắn Đan Điền, chân khí tứ tán chạy trốn, giống như là muốn nổ!

Tần Xuyên bây giờ thực lực tấn thăng đến tông sư, đối phó loại này Trung

Cấp Tiên Thiên Vũ Giả, một chiêu không giết người, phế hẳn công phu, chặt đứt mạng hãn cây, coi như là lưu tình.

Hiện trường người xem đều là sững sờ, bởi vì Tần Xuyên tốc độ quá nhanh, bọn họ cũng không có chú ý đến, Tần Xuyên là thế nào đem anh cho một chân đá bay, chỉ nghe Liễu Anh làm cho quả thực quá thảm.

Đứng ở nơi đó Tần Hà chính là trợn mắt hốc mồm, hẳn còn không có trở lại vị đến, chỉ thấy Tần Xuyên đã xuất hiện ở trước mắt hẳn!

"Tới phiên ngươi" .

Tần Xuyên ánh mắt phá lệ âm lãnh, cầm một cái chế trụ rồi Tần Hà vai trái.

"Hạ Khách! !"

Tần Xuyên ngón tay giống như cốt sắt như vậy lún vào, đem Tần Hà xương vai trực tiếp bóp vỡ!

Tần Hà hét thảm một tiếng, tay trái định phản kích, nhưng lại bị Tần Xuyên một cước đá vào bụng!

"Ầm!"

Tần Hà bay ra ngoài, lăn lộn ngã xuống đất sau, "Phốc" địa một tiếng, phun ra búng máu tươi lớn.

Hẳn hộ thể chân khí căn bản là không có cách lên bất kỳ ngăn cản tác dụng, nội tạng bị tổn thương đã vô cùng nghiêm trọng.

"Dừng lại! Quý Vân! lập tức dừng lại! thi đấu không cho giết người! !" hết thảy các thứ này phát sinh quá nhanh, để cho tổng tài xử cũng không kịp phản ứng, liền phát hiện Tần, Liễu Nhị gia con cháu toàn bộ bị thương nặng!

Có thể Tần Xuyên đâu để ý những thứ này, từng bước một đi tới Tần Hà bên

cạnh, ngay trước toàn trường mấy ngàn người mặt, đem hẳn náu.

Tần Xuyên nghiêng đầu, nhìn về xa xa Cơ gia trận doanh, lớn tiếng nói: "Cơ Mỹ Nghệ, người tiểu nam nhân, sau này không cần dùng. . ."

Một câu nói này, không thể nghi ngờ là đem Cơ gia cũng cho trêu chọc tới, hiện trường tất cả mọi người cảm thấy cái này kêu Quý Vân gia hỏa có phải hay không suy nghĩ xảy ra vấn đề, này muốn thụ địch bao nhiêu?

Tần Hà với Cơ Mỹ Nghệ quan hệ, ở thế gia bên trong đã không coi vào đâu bí mật, nhưng bị như vậy nói ra, Cơ Mỹ Nghệ hay lại là sắc mặt lúng túng xấu hổ.

Mà Tần Hà chính là vẻ mặt sợ hãi, cầu khẩn kêu khóc: "Đừng. . . khác (đừng) đánh ta. . ."

Tần Xuyên toét miệng, ánh mắt lãnh khốc, không khách khí chút nào lại vừa là một cước, giống vậy đá vào Tần Hà bộ vị mấu chốt. . .

"A ——" kêu thê lương thảm thiết âm thanh đi qua, Tần Hà trực tiếp vưng quyết đi qua.

Ngắn ngắn không đến nửa phút thời gian, Liễu Anh cùng Tần Hà đều bị đánh thành phế nhân thêm thái giám.

Tần Minh cùng Liễu Trung Kỳ đám người, đều vội vội vàng vàng địa lên lôi đài, thấy hai cái con cháu cứ như vậy bị tàn phá địa sống không bằng chết, sắc mặt đều là xanh mét.

"Giỏi một cái Quý Vân, người cũng đã biết người làm cái gì. . ." Liễu Trung Kỳ ánh mắt như ăn thịt người ác thú.

Tần Xuyên cũng không muốn giấu giếm nữa, cúi đầu xuống, qua mấy giây lại lần nữa ngẩng đầu, gương mặt đã khôi phục chính mình dáng vẻ.

"Ta đương nhiên biết rõ mình làm cái gì" .

". . ."

Trên lô đài hoàn toàn tĩnh mịch, các loại (chờ) mọi người sau khi phản ứng, là đều là đảo rút ra khí lạnh.

"Tần Xuyên! ?"

"Người còn sống! ?"

Làm toàn trường người cũng ý thức được, cái này Quý Vân thân phận chân thật, lại là cái đó nghe nói nửa năm trước đã chết trận Kiếm Ma Tần Xuyên, tình cảnh hoàn toàn sôi sùng sục!

Long gia cùng Tống gia này một ít cao tầng, lập tức bắt đầu châu đầu ghé tai, đồng thời hướng kinh thành báo cáo tin tức này.

Cơ gia Cơ Vô Danh cười ha ha, tựa hồ vì Tần Xuyên không có chết cảm thấy cao hứng, mà Cơ gia những người khác là sắc mặt âm trầm.

Liễu gia cùng người Tần gia, chính là nửa vui nửa buồn, có người cao hứng vô cùng, có chính là mặt xám như tro tàn.

"Thật giống như rất nhiều người chỉ mong ta chết a. . . ta không trong khoảng thời gian này, các người cướp ta tài sản, lấn áp nữ nhân ta, nhưng là đủ bận rộn" .

..

Tần Xuyên ánh mắt đã phong tỏa ở phía sau Tần Hàng cùng Tần Đình trên người, cái này làm cho hai người kia run lẩy bẩy, hận không được nhắc chân chạy.

"Tần Xuyên, xem ở là người một nhà phân thượng, bọn họ đã làm sai chuyện, người trừng phạt bọn họ cũng là phải, đừng giết người a!" Tần Minh ý thức được nghiêm trọng tính, chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác địa hy vọng Tần

Xuyên rộng thùng thình xử lý.

"Người một nhà?" Tần Xuyên cười lạnh, "Nhưng bọn họ không coi ta là người một nhà a. . ."

Tần gia mọi người giọng nhét vào, không lời chống đỡ.

Đang lúc bầu không khí lâm vào một mảnh cứng ngắt, rất nhiều người tâm kinh đảm hàn lúc, một trận kịch liệt tiếng nổ, để cho hiện trường mấy ngàn người đều kinh động!

"Rầm rập! ! ! —— "

Hơn mười đạo ánh lửa, từ Ngọc Long Đạo Tràng trên khán đài bùng nổ, liền giống như mấy chục cái trùng thiên Hỏa Long, đem trên khán đài Cổ Vũ thế gia người nuốt mất!

Thật giống như núi lở đất mòn, Ngày Tận Thế một dạng màu đen khói dày đặc cuồn cuộn lên.

Nữ nhân tiếng thét chói tai, nam nhân tiếng kêu thảm thiết, cùng càng nhiều mờ mịt luống cuống thanh âm, vào giờ khắc này cũng bị nổ tung âm thanh chôn.

"Tập kích! ! có tập kích! ! ! bảo vệ thủ trưởng! ! !" canh giữ ở Đạo Tràng phụ cận quân đội, nhanh chóng kháo long trên chủ tịch đài những cao tầng kia.

Long Hải Hiên giận dữ địa chất hỏi: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra! ? tại sao có quả bom chôn ở chỗ này! ?"

"Là thịt người quả bom! ! có vài chục tên gọi tự sát thức kinh khủng tập kích quả bom người ở trong đám người thống nhất nổ quả bom!"

"Chuyện này. . . chuyện này. . . này chết bao nhiêu người a!"

Một đám cao tầng tay chân luống cuống, trợn mắt hốc mồm, bởi vì vốn là có

mấy ngàn tên gọi Cổ Võ con em thế gia khán đài, vào lúc này chỉ còn lại có thừa thớt 1 phần 3 cũng chưa tới.

Tần gia cùng người nhà họ Liễu, ngược lại bởi vì lên đài tìm Tần Xuyên lý luận, vào lúc này tránh thoát một kiếp.

Tần Xuyên cũng là sau khi khiếp sợ, chột tỉnh hồn, điên cuồng chạy về phía Nạp Lan gia tộc vị trí chỗ ở.

"Thấm mà! người tỉnh lại đi! mau tỉnh lại! !"

Tần Xuyên thấy, Nạp Lan Thấm vẻ mặt bản thủ, trên trán bởi vì bị cái gì trầy, còn chảy máu, vào lúc này cuối cùng hôn mê đi.

Hiển nhiên mới vừa rồi nổ mạnh, để cho nữ nhân cũng nhận được rồi tổn thương, chẳng qua là không tỉnh lại trước, còn không biết là có hay không nghiêm trọng.

Nhưng vào lúc này, từ Đạo Tràng bốn phương tám hướng, đột nhiên có vài chục tên gọi người mặc đủ loại quần áo người bịt mặt, lấy trác tuyệt Khinh Công xông vào Đạo Tràng.

Đám người này ra tay một cái, bọn chúng đều là Tiên Thiên Chân Khí, dùng đao dùng kiếm dùng thương, ngũ hoa bát môn, liều lĩnh địa đối với trong đạo trường các Đại Thế Gia người, triển khai tru diệt!

Máu tươi bắt đầu tứ tán tung tóe, đầu người không ngừng rơi xuống đất, nội tạng bị lựa ra đánh nát.

Trong lúc nhất thời, Ngọc Long Đạo Tràng trang nghiêm thành địa ngục nhân gian!

"Sao lại thế. . . chẳng lẽ là Thánh Giáo! ?" Tống Bảo Lâm các loại (chờ) trên khán đài, bị dọa sợ đến có chút thanh âm suy nhược.

Long Hải Hiên cắn răng nghiêng lợi nói: "Khẳng định lại vừa là Thánh Giáo phái tới nội gián, chúng ta rõ ràng nghiêm tra các biện pháp an ninh, phụ trách an ninh trong đám người, có Gian Tế! !"

"Xanh tinh bên kia xảy ra chuyện, chúng ta đem bộ đội đều tới bên kia dời, lần này có thể phiền toái, giới một cái giường đông kích tây" .

"Bọn họ mục tiêu là Thần Vật! mau nhìn! !"

Cũng không biết là ai tiếng hô, mọi người mới phát hiện, có hai người bịt mặt, hiện nay tính phi thường rõ ràng, bay thẳng đến kia thả có thần vật rương kim loại đi tới.

Hai người này chân khí cường hãn vô cùng, ngay đầu một tên tóc xám võ giả, nhìn như có chút tuổi tác, một chưởng vỗ ra, chân khí màu xanh giống như Cuồng Triều dâng lên, trực tiếp đem trông coi Thần Vật hơn mười người Thần Kiếm môn tinh nhuệ đệ tử, tất cả đều đánh chia năm xẻ bảy, vô cùng thê thảm!

"Đây chẳng lẽ là trong truyền thuyết thương lãng Phá Băng Chưởng! ? này Chưởng Pháp không phải là thất truyền sao? !" hiện trường có chút cũ người suy đoán nói, nhưng cũng không chắc.

Có thể Tần Xuyên nhưng là bấp thịch cả người căng thẳng, sắc mặt trắng bệch, ngực lên xuống không chừng, cắn chặt hàm răng. . .

Kia đúng là thương lãng Phá Băng Chưởng, ngoại giới là thất truyền, nhưng ở có một nơi, cửa này Chưởng Pháp vẫn có thể học được —— Thanh Liên môn!

Tần Xuyên chẳng qua là thấy mới vừa rồi lão giả kia đánh ra chân khí, cũng không cần nhìn hãn chiêu thức, cũng có thể đoán được người này là ai!

Nói xác thực, Tần Xuyên nhận ra đám này vọt vào trong đạo trường, điên cuồng sát hại người, cũng đến từ Thanh Liên môn!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Diên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường

Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 654: Thế Nào Không Thế Đá Người

0 654

Tần Xuyên trước còn không có liên tưởng, nhưng lúc này chợt ý thức được, Thanh Liên môn bất chính hảo cũng ở đây xanh tinh khu vực kia sao?

Nếu như Thanh Liên môn trấn thủ đến Tinh chi Bỉ Ngạn, kia Thánh Giáo mục tiêu, vốn là thì hẳn là Thanh Liên môn mới đúng.

Nhưng là, Thanh Liên môn đám người này, lại chạy đến Xuyên tinh bên này giết người cướp Thần Vật, chẳng lẽ nói —— Thanh Liên môn cùng Thánh Giáo là một nhóm! ?

Cái này làm cho Tần Xuyên không khỏi có chút chình nhiên xuất thần, bởi vì nếu quả thật là lời như vậy, kia phó Thanh Y mất tích, rất có thể cũng không đơn giản, hơn nữa Thánh Giáo so với tưởng tượng mạnh hơn!

"Người tiểu tử này, vẫn còn ở làm gì ngăn ra! Người muốn nhìn Thần Vật bị cướp đi sao! ?"

Một mỹ phụ nhân đột nhiên xuất hiện ở Tần Xuyên bên người, từ Tần Xuyên trong ngực nhận lấy Nạp Lan Thấm.

"Nữ nhi của ta ta biết chiều cổ, người đi cứu người!" Phụ nhân chính là Nạp Lan Sương.

Tần Xuyên chính là sững sờ, nhìn cùng Nạp Lan Thấm giống nhau đến mấy phần Nạp Lan Sương, cảm nhận được nữ nhân này chân khí sau, kinh ngạc nói: "Thần Nguyệt tướng quân? Người người tại sao là Nạp Lan "

Nạp Lan Sương hừ lạnh, "Thật là chậm lụt, ta là ai có trọng yếu không? Người còn không ngăn cản đến đám người kia! ? Nơi này trừ người, không người có thể chống đỡ hai tên kia! !"

Tần Xuyên nhìn về kia dẫn đầu tóc xám lão giả bịt mặt, cùng với phía sau hẳn theo sát một tên đeo kiếm nam tử.

Hẳn chính là hóa thành tro, cũng nhận ra hai người này, chính là bọn hẳn, ban đầu đem hẳn một thân nội công phế bỏ, đem hẳn đá ra môn phái, lưu lạc đầu đường, chịu hết đau khổ.

Nhưng là, Tần Xuyên cũng không vội vã đi qua, ngược lại không phải là hẳn sợ, mà là bởi vì, tự mình ra tay, há chẳng phải là tương đương với cứu Long gia cùng Tống gia nhóm người kia?

Nếu là mình tiến lên, đến lúc đó bị những thứ này hận không được chính mình người chết, sau lưng đánh lén, chẳng phải liền hai mặt thụ địch?

Nạp Lan Sương tựa hồ nhìn ra Tần Xuyên do dự, không khách khí chút nào một cước đá vào Tần Xuyên trên hông, "Xú tiểu tử! Người tự nhiên chờ ra làm gì a! Người cho rằng là vào lúc này bọn họ còn có tâm tư đối phó người sao? Người muốn giết bọn hẳn, sau này chính mình đi giết, Thần Vật bị cướp đi, có thể xảy ra đại sự! !"

"Thầm bá mẫu, người là thối mà mẫu thân, cũng không đại biểu người có thể tùy tiện đạp ta à", Tần Xuyên cái hông bị đau, cuối cùng biết Nạp Lan Thối Công đến từ đâu.

"Ta thế nào không thể đá người! Ta mà là người sư nương! !"

" Tần Xuyên lẳng hồi lâu mà, mặt đây ngấn ra, "À?"

Thấy Tần Xuyên mặt đây chờ dẫn dáng vẻ, Nạp Lan Sương không nhịn được hơi đỏ mặt, "A cái gì à? ! Phó Thanh Y cái đó bạc tình hán, không có nói người

hắn có lão bà cùng con gái sao! ?"

Tần Xuyên lắc đầu, trong đầu lộn xộn, nhìn một chút Nạp Lan Sương, lại nhìn một chút Nạp Lan Thấm, lại nghĩ đến trên người nữ nhân Cửu Phẩm Thanh Liên Quyết một mực muốn tìm phó Thanh Y

Đột nhiên, Tần Xuyên phát hiện, chính mình thật đúng là đủ ngốc, đã sớm nên kịp phản ứng mới đúng a!

"Bây giờ không phải là nói những khi này, người vội vàng đi qua a! Người không đi, ta đi á!" Nạp Lan Sương tức giận.

Tần Xuyên không ngừng bận rộn đứng dậy, cười nói: "Không không, sư nương, ta đi! Ta đi "

Đây cũng là sư nương, lại vừa là bá mẫu, Tần Xuyên thế nào cũng không dám để cho Nạp Lan Sương đi mạo hiểm a.

Tần Xuyên chột lách người, giống như cời dây mũi tên, một sát na liền vọt tới hỗn loạn chiến đấu trong đám người.

Mắt thấy kia tóc xám người bịt mặt muốn lấy được cái rương, Tần Xuyên phi thân nhảy lên, nghĩ (muốn) từ phía sau đánh lén.

Lúc trước chính mình tu vi thấp, không cảm giác được lão này thực lực bao sâu, bây giờ Tần Xuyên có tông sư tu vi, mới càng phát ra cảm giác, một già một trẻ này, hai cái cừu địch thực lực quả thực kinh người.

Lúc trước bọn họ nếu không phải cố ý muốn khi dễ làm nhục hắn, sợ rằng trực tiếp giết hắn, so với phí hắn càng dễ dàng.

Mắt thấy Tần Xuyên phải đi ngăn cản, có hai gã Thanh Liên môn đệ tử, như thể bay lên không nhảy lên, ở giữa không trung huy kiếm, phải đem Tần Xuyên đánh rơi.

Tần Xuyên trên tay ngưng tụ lại Thanh Đế kiếm, kiếm quang như điện thiểm, đưa ngang một cái liêu, chỉ nghe "Khanh khanh" hai tiếng, kia hai đệ tử kiếm bị bẻ gãy.

Thanh Đế kiếm vạch qua hai người cổ, hai cái đầu người phiêu tán rơi rụng lá đi.

Mặc dù đã từng là đồng môn, nhưng lúc này, Tần Xuyên nhưng căn bản không dám cố niệm cái gì tình đồng môn, bởi vì nhất niệm chi Nhân, đều có thể để cho chính hấn bỏ mạng.

"Trảm Không!"

Lại vừa là một kiếm vung lên, nửa tháng lưỡi kiếm gào thét hướng hai người kia tốc độ cao bức gần.

Chỉ thấy kia phía sau che mặt nam tử, trong điện quang hỏa thạch, rút ra phía sau một cái lóe lên sặc sỡ kim loại sáng bóng trường kiếm, xoay người hướng Trảm Không lưỡi kiếm đánh xuống!

"Ầm!"

Kiếm khí bị phách tán, đồng thời, này che mặt nam tử cũng dùng hí ngược ánh mắt nhìn Tần Xuyên.

Về phần trước mặt ông lão tóc xám kia, chẳng qua là nhàn nhạt liếc về Tần Xuyên liếc mắt sau, cứ tiếp tục đi lấy cái rương, căn bản không để trong mắt.

Chẳng qua là, ngay một khắc này, từ mặt tây rừng cây phía trên, một đạo ánh kiếm màu đỏ thẫm giống như Phi Hỏa Lưu Tinh, rơi đến trước mặt lão giả.

Ông lão tóc xám chau mày, ngẩng đầu nhìn lên, nhưng là thấy một tên trong tay trường kiếm màu đỏ người trung niên, đạp không mà tới.

"Là Kiếm Si tiền bối! ?"

"Tông sư tới! Chúng ta có thể cứu chữa! !" Không ít người nhận ra Dược Thương Hải, thậm chí đều có mừng đến chảy nước mắt người.

Có thể Dược Thương Hải sắc mặt cũng rất ngưng trọng, hiện trường cũng chỉ hấn cùng Tần Xuyên, biết rõ tên này ông lão tóc xám thực lực kinh khủng dường nào.

"Tiểu tử, người đang ở đây Ba Thục thành phố lừa bịp ta cùng một tạm thời buông xuống, người phụ trách cái đó tiểu, cái này lão, ta tới", Dược Thương Hải thần sắc nghiêm túc đối với (đúng) Tần Xuyên đạo.

Tần Xuyên gật đầu một cái, trên tay lại lần nữa ngưng tụ lại Thanh Đế kiếm, xem ra Dược Thương Hải cũng là ý thức được nghiêm trọng tính, vào lúc này thần thái, với trước đưng phải vô lại tham tiền quý hoàn toàn bất đồng.

"Thật là tự tin hai người đây lại nói, người này Nghiệt Súc, không nghĩ tới người còn sống, ngược lại coi thường người mạng chó", tên này nam tử cầm kiếm, dùng từ tính mà Tà Mị thanh âm cười nói.

Tần Xuyên nghe được thanh âm này, trong lòng ngực thì có cỗ tử khí muốn nhô ra, trầm giọng nói: "Cát Thiên Tinh, ra ngoài còn ngu dốt cái mặt, người da mặt lúc nào mỏng như vậy?"

"Ta mặt sao?" Cát Thiên Tinh cười, kéo xuống mặt nạ màu đen, lộ ra một tấm trắng nõn mà tuấn tú mặt, "Ta chỉ là không muốn để cho những thứ kia bắn máu làm bẩn ta đẹp để gương mặt thôi" .

"Ta đây càng phải ở người gương mặt này bên trên, hoa mấy đường vết rạch mới được", Tần Xuyên cười lạnh.

Cát Thiên Tinh đùa bỡn cái kiếm hoa, uy nghiêm cười một tiếng: "Tần Xuyên tiểu sư đệ, người muốn khiêu chiến đại sư huynh, nhưng là rất nguy hiểm chẳng lẽ người quên, ban đầu là thế nào đem người phế bỏ sao?"

Tần Xuyên lưỡi nói nhảm nữa, giơ tay lên chính là một chiêu giông tố, kiếm quang như ngàn vạn châu chấu, điên cuồng hướng Cát Thiên Tinh đánh tới.

Cát Thiên Tinh hí một cái mắt, tựa hồ cũng nhận ra được Tần Xuyên tu vi xưa không bằng nay, không dám khinh thường.

Hắn một cái rút lui bay lên không, màu sắc rực rỡ trường kiếm hướng xuống dưới, mắt thấy giông tố kiếm khí giữa đầu tới, hắn trực tiếp theo gió xuống.

"Tinh La Kiếm Ý, Tinh Tán Hoa Quang! !"

Trong nháy mắt, màu sắc rực rỡ trường kiếm hóa thành ngàn vạn Lưu Tinh, hướng giông tố đập xuống đi.

Đồng dạng là Khoái Kiếm, giông tố kiếm lộ tương đối muốn song song, tốc độ nhanh hơn, nhưng Tinh Tán Hoa Quang chiêu này, nhưng lại như là cùng Tinh Thần tứ tán mở đủ loại huy hoàng như vậy, lần lượt thay nhau giăng đầy, mật độ càng vững chắc.

Này hai loại kiếm ý, cây kim so với cọng râu, trong lúc nhất thời ở giữa không trung giao hội, sáng lạng bên trong mang theo mãnh liệt Tử Vong sát cơ!

Hai người giống vậy có tông sư tu vi, cũng đều là kiếm khách, dù là ngay từ đầu đều không sử dụng ra mạnh nhất kiếm ý, cũng đã vô cùng hung hiểm.

Cùng lúc đó, kia tóc xám lão giả bịt mắt, mấy phần miệt nhưng mà nhìn Được Thương Hải, "Thế nhân phụng người là tông sư, nhưng ở lão phu trong mắt, người còn kém xa, khuyên người chính là thu kiếm cho thỏa đáng" .

"Hắc hắc, giết ta Thần Kiếm môn nhiều đệ tử như vậy, quả thật có cuồng ngạo tư bản, bất quá khoáng lác hay lại là tỉnh lại đi", Được Thương Hải toét miệng cười, nhưng tóc mai đang lúc, nhưng là có mồ hôi chảy xuống.

Hắn Được Thương Hải cả đời si mê với kiếm đạo, đối với (đúng) kiếm khách sức chiến đấu, vẫn lấy làm kiêu ngạo, nhưng không biết tại sao, mặt đối trước

mắt cái này tỏ rõ không phải là kiếm khách ông lão tóc xám, lại cảm thấy chính mình kiếm khách thân phận, cũng không ưu thế gì.

Ông lão tóc xám lắc đầu một cái, chẳng muốn đi quản Duyệt Thương Hải, tiếp tục bước đi về phía Thần Vật.

Duyệt Thương Hải đương nhiên sẽ không cho phép, một cái bước lướt tiến lên, hướng về phía ông lão tóc xám một kiếm vung chặt xuống, kiếm khí như Liệt Diễm cuộn cuộn, chước thiêu không khí, chẳng qua là này một kiếm hạ xuống, chung quanh mười mấy thước ra ngoài người cũng có thể cảm nhận được dâng trào nhiệt lượng.

Lão giả lạnh rên một tiếng, giơ tay lên chính là một cái Thương Lăng phá băng bàn tay, chân khí màu xanh cuộn lên loạn lưu, đem Duyệt Thương Hải kiếm kia bên trên nóng bỏng kiếm khí cho cưỡng ép thối tan.

"Cái gì!?" Duyệt Thương Hải tựa hồ cũng là sửng sờ, không ngờ tới lão giả này chân khí, đã mạnh mẽ đến đủ để địch nổi hãn kiếm khí.

Đây tuyệt đối là tu vi thăng được hãn một đoạn, mới có thể làm được, dù sao kiếm khí bình thường là ôn áp đồng cấp chân khí.

"Dốt nát!"

Lão giả ngựa không ngừng vó câu, tay vừa lộn chuyển, lại vừa là một chưởng vỗ ra, đánh về phía Duyệt Thương Hải.

Duyệt Thương Hải cũng không phải dễ trêu, trường kiếm trong tay một cái dưới xoáy quơ múa, mang theo một đạo Liệt Diễm phiến lá chắn, cưỡng ép chia vào một chưởng này.

Nhưng này Thương Lăng phá băng bàn tay uy lực tuyệt luân, Duyệt Thương Hải mặc dù kháng trụ lần này, lại vẫn còn cần hối hả rút lui, mới tan mất này cường đại tác dụng chậm.

Lão giả thừa dịp Dược Thương Hải lui về phía sau, tiến lên một tay một chiếc rương trực tiếp nhấc lên, quay người lại, sử dụng ra Thê Vân Túng, thật cao bay khỏi.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 655: Hãn Sớm Chết

0 655

Nhìn lão giả phải đi, Tần Xuyên tâm lý Tự Nhiên cuống cuống, "Dược Thương Hải! Người được chưa! ?"

Dược Thương Hải mặt mũi không nén giận được, vội vàng đứng dậy liền đuổi theo, từ phía sau lưng một kiếm hơi ra, kiếm khí như tảng sáng hàng dài, xông thẳng lão giả kia sau lưng!

Lão giả trên không trung tốc độ không nhanh, thoáng cái liền bị kiếm khí đuổi kịp, trợn mắt quay đầu, dưới chân lẳng không đảo qua, thi triển chính là Lạc Diệp Tảo Phong Thối.

Liệt Diễm Trường Long bị một cước đá tán, nhưng lão giả thế đi cũng bị ngăn cản, rơi xuống.

"Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt", lão giả ý thức được, không giải quyết Dược Thương Hải, không có cách nào an toàn rút lui, dứt khoát đem cái rương để xuống đất một cái, ngồi chờ Dược Thương Hải ra chiêu.

Tần Xuyên mặc dù có lòng muốn đi đem cái rương đoạt lại, nhưng trước mắt Cát Thiên Tinh quả thực khó dây dưa.

Lúc trước Tần Xuyên thật đúng là không thực lực, cùng Thanh Liên môn đại sư huynh phân cao thấp, bây giờ như vậy một chục, mới biết năm đó có bao nhiêu chênh lệch.

Vừa nghĩ tới Cát Thiên Tinh thì có phần thực lực này, sư phó hãn, cũng chính

là tên kia ông lão tóc xám, Thanh Liên môn Đại Trưởng Lão Sở Trần Sa, càng nghĩ càng sâu không lường được.

"Tiểu sư đệ, người cũng đừng nhìn đào ngũ a "

Đột nhiên, Cát Thiên Tinh phá vỡ Tần Xuyên kiếm khí vông lạc, lắc mình xuất hiện ở Tần Xuyên trước mặt, một kiếm đâm tới, khí theo kiếm đi, phát ra chói tai tiếng xé gió.

Lại giống như đầu mở ra miệng to như chậu máu dã thú, phải dùng sắc bén răng nanh đem Tần Xuyên xé nát!

"Thiên Lang Kịch!"

Tần Xuyên theo bản năng đảo lui ra, mắt thấy muốn trúng chiêu, vội vàng vận lên Thanh Liên kiếm Giáp, kiếm khí màu xanh chân vọt lên.

"Xì xì xì —— "

Kiếm khí quát cộ bên trong, Tần Xuyên khó khăn lắm đem một kiếm này ý hóa giải.

Cát Thiên Tinh chau mày, "Có ý tứ còn có ngón này" .

Tần Xuyên cũng không rảnh rỗi cùng hắn nói chuyện, lao ra kiếm Giáp sau, một chiêu Thanh Long Xuất Hải, kiếm khí bắn điên cuồng mà ra, chính muốn xuyên thấu Cát Thiên Tinh ngực!

Ánh kiếm màu xanh vạch ra một đạo dài mấy chục thước thẳng tắp, lại không có thể đánh trúng Cát Thiên Tinh.

"Ha ha ha ha nguy hiểm thật, chỉ tiếc đều là kiếm khách, người một chiêu này trong mắt của ta quá dễ dàng phán đoán", Cát Thiên Tinh cười tà, nhảy đến một Kỳ can bên trên.

Tần Xuyên đi lên một kiếm chém đứt Kỳ can sau, nhìn Cát Thiên Tinh hạ xuống, nói tay lại vừa là một cái "Lược Ảnh" huơ ra!

Viên nguyệt lưỡi kiếm cuốn đi, nhanh như Vô Ảnh.

Cát Thiên Tinh hạ xuống đồng thời, cũng chém xuống một kiếm, màu sắc rực rỡ trên lưỡi kiếm phảng phất dấy lên mảng lớn ngọn lửa, kiếm khí trong nháy mắt xuất hiện nổ mạnh như vậy hiệu quả.

"Viêm Thiên Trảm!"

Kiếm khí Hỏa Vân cùng Lược Ảnh kiếm ý đụng vào nhau, đánh túi bụi, dùng vô cùng tần số cao nổ mạnh cùng chấn động, cường ép ngăn trở Tần Xuyên một kiếm này.

Tần Xuyên cau mày, người này kiếm ý, tựa hồ cùng Chư Thiên Tinh Túc có chút quan hệ, khó trách hẳn kiếm ý tên gọi "Tinh La" .

Trong tinh không Tinh Túc ngũ hoa bát môn, thiên kỳ bách quái, ý vị này Cát Thiên Tinh kiếm ý, cũng là không cùng tầng xuất, khó mà nhằm vào.

Tần Xuyên không khỏi bắt đầu do dự, có muốn hay không sử dụng ra bất hủ Thanh Liên, lấy chính mình trước mắt tu vi, sử dụng ra một chiêu, cũng không đến nỗi cùng đi như thế ngã xuống, sợ là sợ, một chiêu không cách nào giải quyết chiến đấu, vậy thì phiền toái

Đang lúc lúc này, bên kia Dực Thương Hải cũng đã đem hết toàn lực muốn đoạt lại Thần Vật.

Chỉ thấy hẳn đem Xích trường kiếm màu đỏ đâm xuống mặt đất, kiếm khí như núi lửa bùng nổ, từ trên mặt đất bắt đầu phún ra ngoài.

Đại Trưởng Lão Sở Trần Sa đứng vị trí, trong lúc nhất thời khắp nơi đều là Đoạt Mệnh kiếm khí, đưa hẳn bao vây ở một mảnh kiếm khí trong biển lửa.

Một ít hòn đá gặp phải kiếm khí nhiệt độ cao cháy, lại hóa thành chất lỏng hình, cảnh tượng này, để cho không ít thấy người tâm kinh đảm hàn!

Kiếm Si Dược Thương Hải mặc dù tên sấm hai cái "Nước", nhưng hấn trên tay kia thanh màu đỏ thẫm danh kiếm "Đỏ tươi Viêm", chính là Hoa Hạ đương kim đã biết tối chịu nhiệt độ cao danh kiếm.

Thanh kiếm này cũng không phải là Thần Kiếm môn vốn là có, mà là Dược Thương Hải là phối hợp chính mình kiếm ý, đào được thiên hạ đủ loại kim loại hiếm chế tạo.

Mà hấn "Thuần Hỏa" kiếm ý, ngay từ lúc mấy chục năm trước liền thanh danh bên ngoài, nghe nói phát huy đến cực hạn, có thể Dung Nham luyện thiết, thần hồ kỳ thần.

Cao như vậy nhiệt độ kiếm khí, cuồng dã không kèm chế được, đem Sở Trần Sa bao vây sau, tựa như cùng ngàn vạn phun trào nóng bức Khí Trụ, phải đem hấn hoàn toàn nuốt mất tiêu hủy!

Sáng quắc nhiệt độ cao, mang theo mãnh liệt ánh sáng, cũng để cho không ít người cảm thấy nhức mắt.

Có thể Sở Trần Sa chẳng qua là cau mà một cái sau, liền bỗng nhiên giương tay một cái cánh tay, nắm lên quả đấm, hấn bấp cánh tay một trận cầu kết, hoàn toàn không nhìn ra là một lão già cánh tay.

"Coi quyền!"

Sở Trần Sa một cái quả đấm đánh vào cháy trên mặt đất, tựa thật giống dáng vóc to máy đóng cọc!

"Ầm! !"

Toàn bộ Ngọc Long Đạo Tràng sinh ra lay động cảm giác, phảng phất thật muốn Thiên Tháp một dạng bốn phía Sơn Thế cũng sinh ra nứt nẻ, không ít đá

bắt đầu chảy xuống.

Chớ nói chi là, chung quanh đây vốn là còn đang phun trào đến kiếm khí mặt đất, lần này tất cả đều bị đánh loạn, toàn bộ kiếm khí bắt đầu hướng ra ngoài bên khuếch tán, căn bản đến không Sở Trần Sa bên người.

Dược Thương Hải nhảy ra mấy chỗ nứt ra khe hở mặt đất, không khỏi chắt lưỡi, "Thiên Băng Địa Liệt quyền! ?"

Môn quyền pháp này, với Thương Lăng phá băng bàn tay như thế, chính là thất truyền quyền pháp, uy lực to lớn, từ tên bên trên cũng có thể thấy được.

Nhưng là, một loại loại này cấp bậc công phu, học một môn học được tinh thâm, cũng rất không phải, huống chi Quyền Chưởng khác biệt, một loại tông sư cũng chỉ có thể lĩnh ngộ một môn áo nghĩa.

Nhưng này cái Sở Trần Sa, không chỉ có Chưởng Pháp xuất thần nhập hóa, ngay cả quyền pháp cũng là lô hỏa thuần thanh!

Chớ nói chi là, trước Sở Trần Sa còn sử dụng ra sai trái truyền cước pháp thật không biết, lão đầu tử này rốt cuộc tinh thông bao nhiêu không đồng loại khác (đừng) Cổ Vô!

Đang ở giạt mình bên trong, Dược Thương Hải liền lại bị chấn động đến.

"Lăng Tiêu Nhất Chi! !"

Sở Trần Sa bóng người giống như một tia chớp, chớp mắt phải dựa vào gần hơn mười thước, hấn cánh tay trái ngón tay cái mang theo một đạo bạch quang, hung hăng đâm về Dược Thương Hải con mắt!

Dược Thương Hải quay đầu ra đi né tránh, có thể nhưng vẫn là đánh giá thấp này Chi Pháp tốc độ!

Một đạo tia máu tung tóe mà ra, nhưng là rạch ra hấn bên trái da đầu, thiếu

chút nữa đem ánh mắt hấn đâm mù.

Cái này cũng chưa tính, Sở Trần Sa thác thân mà quá hạn, tay trái lui về phía sau đánh một cái, đánh ra một cái Thương Lãng phá băng bàn tay, vừa vận trúng mục tiêu Dược Thương Hải sau lưng!

"Phốc!"

May là Dược Thương Hải tông sư thực lực, bị một chưởng này đánh trúng, vừa làm gần phún huyết bay ra ngoài.

Hết thảy các thứ này phát sinh quá nhanh, Sở Trần Sa mỗi một chiêu đều là đánh thiên y vô phòng, hoàn toàn là đem Quyền Chưởng chỉ chân các loại kỹ xảo, vận dụng đất hay tới đỉnh chút nào.

Ở trong mắt người ngoài, căn bản đã không thấy rõ chiến đấu này chi tiết, bởi vì này cũng không phải là Dược Thương Hải phản ứng chậm, càng không phải là hấn yếu, mà là Sở Trần Sa thực lực tuyệt đối, càng hơn một bậc!

Sở Trần Sa đi trở về kia hai món Thần Vật một bên, cầm lên cái rương, quay đầu mắt nhìn Tần Xuyên, trong mắt có vài phần nghi ngờ, nhưng cũng không nhiều để ý tới.

"Thiên tinh, đi" .

Cát Thiên Tinh đang cùng Tần Xuyên đối chiêu, nghe được sư phó vừa nói như thế, cũng sẽ không nhiều ham chiến, đỡ ra Tần Xuyên kiếm ý sau, trực tiếp đi theo dùng Khinh Công nhảy đi.

"Tiểu sư đệ, lần gặp mặt sau, chính là người tử kỳ!"

"Đứng lại!" Tần Xuyên đuổi theo, lớn tiếng chất vấn: "Các người rốt cuộc muốn làm gì! ? Sư phụ ta ở đâu! ?"

"Ha ha ha sư phụ của người?" Cát Thiên Tinh quay đầu cười lạnh: "Hấn sớm

chết!"

Tần Xuyên sắc mặt trắng bệch, dưới chân cũng dừng lại truy đuổi, ngơ ngác nói không ra lời.

Làm Tần Xuyên còn muốn đuổi theo hỏi rõ ràng, hai người sớm liền mang theo còn lại Thanh Liên môn đệ tử chạy không còn bóng.

Trên thực tế, Tần Xuyên cũng không biết, chính mình có phải là thật hay không muốn đuổi theo, chính mình lại không nói có thể hay không đuổi kịp, cho dù đuổi kịp, dù là dùng bất hủ Thanh Liên kiếm ý, ở lấy một chọi hai dưới tình huống, chỉ sợ cũng rất khó thủ thắng.

Tần Xuyên không biết mình trong cơ thể đen Âm Năng Lượng thế nào, nhưng coi như mình có thể sử dụng, cũng sẽ không lại dùng, hẳn cũng không muốn biến thành quái vật.

Tần Xuyên nhìn đến nơi đó ho ra máu Được Thương Hải, thở dài, chạy tới, đạo: "Người đừng động, ngồi tĩnh tọa nghỉ ngơi, ta chữa thương cho người" .

"Hoàn hoàn" Được Thương Hải thở hào hển, sắc mặt trắng bệch mà nói: "Một đời thanh danh, để cho lão đầu kia cho bại tên kia rốt cuộc người nào, thật là biến thái "

Tần Xuyên lại không chút nào tâm tình, đi an ủi người này, bởi vì hẳn còn đang suy nghĩ, Cát Thiên Tinh nói có đúng hay không thật

Phó Thanh Y, chết? Điều này sao có thể, coi như Sở Trần Sa phản loạn, bọn họ thầy trò lợi hại hơn nữa, cũng theo lý thuyết không phải là coi như chường môn phó Thanh Y đối thủ a!

Nhưng là nếu như phó Thanh Y không có chết, hẳn lại đi đâu, tại sao Thanh Liên môn lớn như vậy loạn, hẳn cũng không có xuất hiện đây?

Ngọc Long trên đạo trường, Tử Thi đã nhiều vô số kể, trên đất máu chảy

thành sông.

Sống sót người, không phải là bị bảo vệ rất nhiều cái thủ trưởng, chính là bản thân Cổ Vô thực lực không tầm thường các đại gia tộc cao thủ.

Không ít người thấy Tần Xuyên tự cấp Kiếm Si chữa thương, nhưng cũng không dám đến gần, mà Long gia cùng Tống gia đám người, là đối với (đúng) Tần Xuyên quăng tới hoài nghi ánh mắt.

Lúc này, Nạp Lan Sương mang theo trải qua điều chỉnh, tinh hồn lại Nạp Lan Thấm, mẹ con hai người đi tới Tần Xuyên bên người.

"Tần Xuyên, mới vừa rồi những thứ kia rốt cuộc là người nào, ta thế nào nghe được có nói sự phụ của người?" Nạp Lan Sương hỏi lời nói này thời điểm, thanh âm rõ ràng có chút run rẩy.

Một bên Nạp Lan Thấm mặc dù trên đầu còn có chút vết máu khô khốc, nhưng tương tự rất nóng lòng mà nhìn Tần Xuyên.

Tần Xuyên nhưng là cắn chặt hàm răng, không biết rõ làm sao trả lời mới phải

"Các người không có nghe rõ? Bọn họ không phải nói, sự phó hãn chết sao?" Dược Thương Hải ngược lại rất "Lòng tốt", giúp truyền lời.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 656: Lão Tướng Tốt

0 656

Nghे nói như vậy, Nạp Lan Sương cùng Nạp Lan Thẩm biểu tình rõ ràng đều là một trận cứng ngắc.

Tần Xuyên tâm tình cũng là hồngбет, nhưng vẫn là đẩy một cái Dược Thương Hải, "Chớ nói nhảm! Không nghiệm chứng chuyện, không thể tin!"

Dược Thương Hải ngược lại là rất tốt kỳ, quay đầu cười hắc hắc nói: "Tiểu tử, thực lực người quả nhiên danh bất hư truyền a, sư phụ của người rốt cuộc là người nào? Mới vừa rồi nhóm người kia là theo người đồng môn?"

"Người liền im miệng đi, chết nhiều như vậy Thần Kiếm môn nhân, người ngược lại vẫn có rảnh rỗi để ý chuyện ta?"

"Ô kìa! Người không nói ta còn quên! Chết rất nhiều người, ta phải mau gọi điện thoại tìm công ty bảo hiểm, đây đều là ngoài ý muốn thương vong a phải mau tìm người tới lấy chứng, đến lúc đó tiền bảo hiểm nếu là không đủ, ta còn phải nhiều bù tiền tử, vậy thì phiền toái", Dược Thương Hải vừa nói, cũng không để ý mình còn có thương, liền vội vội vàng vàng đi gọi điện thoại.

Tần Xuyên không còn gì để nói, Thần Kiếm môn đệ tử có như vậy cái "Sẽ sống qua ngày" chướng môn, còn thật không biết là phúc hay là họa.

Quay đầu nhìn Nạp Lan mẹ con, Tần Xuyên biểu tình có chút lúng túng, cười nói: "Cái đó sư nương, người cùng sư phó ta, rốt cuộc chuyện gì xảy ra à?"

Nạp Lan Sương mặt đầy u oán, "Hắn thật là chưa từng nhắc qua ta?"

"Cái này ta cũng không rõ lắm, khả năng ta khi còn bé nói đến, nhưng ta không chú ý a", Tần Xuyên có thể không dám nói thật.

"Một lời khó nói hết, nơi này quá loạn, chúng ta đổi nơi địa phương lại nói", Nạp Lan Sương đạo.

Tần Xuyên mắt nhìn Ngọc Long trên đạo trường, diện tích lớn Tử Thi, lắc đầu một cái, "Ta xem bây giờ cũng không phải an tĩnh lúc nói chuyện sau khi, mới vừa rồi đám người kia nếu xuất hiện, Thanh Liên môn khẳng định xảy ra sự cố, ta phải đi về nhìn một chút" .

Dù là là tra tìm Phó Thanh Y đầu mối, Tần Xuyên cũng cảm thấy phải trở về một chuyến.

"Người phải đi Thanh Liên môn? Ta đây cũng phải đi!" Nạp Lan Thấm vội vàng nhảy ra nói.

"Tiểu thắm thắm, này quá nguy hiểm "

"Nguy hiểm ta cũng phải đi! Ta muốn nhìn một chút, cái đó đem ta mẹ vứt bỏ, từ ta ra đời liền chưa thấy qua gia hòa, rốt cuộc chết không có!" Nạp Lan Thấm hốt mắt phiếm hồng.

Tần Xuyên nhúc đầu, chính mình muốn ngăn đến, chỉ sợ cũng không ngăn được, không thể làm gì khác hơn là nói: "Vậy người đi thời điểm, được (phải) nghe ta, vạn vừa gặp phải nguy hiểm, ta cho người đi, người thì nên chạy" .

"Yên tâm đi, ta mới sẽ không cho người, ngay cả tánh mạng mình đều không chú ý đây", Nạp Lan Thấm liếc một cái.

Tần Xuyên cười, nha đầu ngốc này, ở nước Mỹ thời điểm, nàng không cũng đã làm qua một lần loại sự tình này sao.

Nạp Lan Sương do dự xuống, đạo: "Đã như vậy, vậy các người đi đi, ta còn muốn đi thay quốc gia tìm về Thần Vật, dù sao ta là quốc thổ An Toàn Bộ

người" .

"Mẹ, người không phải là rất khát vọng thấy Phó Thanh Y sao? Thế nào nhưng bây giờ không đi?" Nạp Lan Thấm kỳ quái hỏi.

Nạp Lan Sương cười cười, vỗ vỗ Tần Xuyên bả vai, "Chăm sóc kỹ Thấm Nhi, nàng nhưng là cho người, vi phạm ta đây cái mẹ ruột ý chí" .

"À? Có ý gì?" Tần Xuyên không hiểu.

Nạp Lan Thấm là gương mặt tiên hữu đất dăng lên đỏ ửng, có chút xấu hổ mà cúi thấp đầu.

Nạp Lan Sương cười một tiếng, thở dài nói: "Con gái lớn không dùng được người cho rằng là, nàng đi nước Mỹ cứu người chuyên, là ta đồng ý sao? Ta một mực để cho nàng đối với (đúng) người tuyệt vọng, có thể nàng một mực ở tìm kiếm người tung tích, mới đem người cứu trở về. Ta nếu biết nàng trộm lén đi ra ngoài cứu người, ta tất nhiên ngăn nàng!"

Tần Xuyên ngạc nhiên, xem ra, bởi vì Phó Thanh Y quan hệ, Nạp Lan Sương một lần cũng đối với hãn cũng có hận ý.

Nạp Lan Sương đột nhiên lại là một cước đá vào Tần Xuyên trên chân, "Xú tiểu tử, người nếu là với sự phụ của người năm đó đối với (đúng) ta cũng như thế, đối đãi Thấm Nhi, ta chính là thành quý cũng không thả qua người!"

"Này này làm sao biết chứ", Tần Xuyên cũng không dám né tránh, bị đá cũng chỉ có thể toét miệng cười.

Mắt thấy Tần Xuyên cùng Nạp Lan Thấm phải đi, tại chỗ Long gia, Tống gia, Cơ gia vân vân, không ít gia tộc, đều lộ ra bất an cùng vẻ lo âu.

Tần gia mọi người là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, Tần Minh đuổi theo đạo: "Tiểu Xuyên, Nhị gia gia biết Tần gia có lỗi với người, nhưng vẫn là có không ít người quan tâm người, người bây giờ đem Tần sông cũng phí, ngàn vạn

lần chớ lại tổn thương tự gia nhân" .

"Người yên tâm, ta tạm thời không rảnh quản bọn hăn", Tần Xuyên đạo.

Tần Xuyên trong lòng mặc dù còn mang theo sát ý, nhưng hăn biết, vào lúc này mấu chốt nhất không phải là báo thù, cho nên chẳng qua là quay đầu nhìn mọi người liếc mắt, liền dẫn Nạp Lan Thấm nhanh nhanh rời đi.

Thấy Tần Xuyên thật đi, Tần Hàng, Tần Dĩnh các loại (chờ) một đám cùng Tần Xuyên có mâu thuẫn người, cũng đều thở phào.

Sở gia Sở Thiên Khoát lúc này đi tới Nạp Lan Sương trước mặt, thấp giọng nói: "Tần Xuyên tồn tại, là một Đại Ân Hoạn, người có nghĩ tới không?"

"Chỉ cần các người đừng nữa đi kích thích hăn, hăn cũng sẽ không cùng nhiều như vậy gia tộc là địch, khác (đừng) ép người quá đáng", Nạp Lan Sương nghiêm mặt nói.

Sở Thiên Khoát thở thật dài đạo: "Người để cho Thấm Nhi đi theo Tần Xuyên, sẽ không sợ sau này Nạp Lan gia tộc cùng những gia tộc khác đối với (đúng) mẹ con các người có ý tưởng?"

"Ta đã từng đã cảnh cáo nàng, không nên động chân tình, nhưng giữa nam nữ chuyện, không phải là khống chế ở, nếu việc đã đến nước này, ta ngăn nàng, cũng chỉ là không công thôi" .

Nói xong, Nạp Lan Sương liền đi hướng Tổng Bảo Lâm đám người Na nhi, thương lượng dẫn người lục soát Thần Vật tung tích chuyện.

Thanh Tinh, Ninh Thị, một nhà chế tạo tàng truyền Phật Giáo đồ trang sức đại hình xí nghiệp, tọa lạc ở thị khu Nam Giao.

Này cái xí nghiệp mặc dù nổi tiếng không cao, nhưng nếu cẩn thận điều tra, sẽ phát hiện kỳ thị trường rộng lớn, hơn nữa phân biệt ở Châu Âu, Đông Nam Á và Mỹ Châu, cũng mở cửa hàng.

Xí nghiệp lâu làm việc Đình Cấp, chủ tịch HĐQT bên trong phòng làm việc, một tên tướng mạo bất phàm, rất là thành thực nam tử, đang ngồi ở trên bàn làm việc, vuốt vuốt trên tay đen kịt một màu sắc đào mảnh nhỏ tựa như vật phẩm.

Nam tử ánh mắt chuyên chú, tựa hồ muốn nhìn được, này vệt hắc sắc bên trong, rốt cuộc cất giấu cái gì.

Ước chừng mười phút sau, cửa phòng làm việc mở ra, một thân màu đen quần dài, ngực treo kim sắc tam giác giây chuyền Mỹ Phụ Nhân, sắc mặt lạnh như băng đi tới.

Mà mỹ phụ sau lưng, chính là một cái cùng nàng có vài phần giống, lại trẻ trung hơn rất nhiều nữ tử, sắc mặt có chút tái nhợt, ánh mắt có chút dờ dẫm.

"Ta đem nàng mang tới, người có cái gì muốn hỏi, vội vàng hỏi", phụ nhân trong giọng nói, lộ ra chán ghét.

Người đàn ông trung niên này liếc mắt phụ nhân, cười tà: "Bạch Lộ, ở trước mặt người ngoài, người là Giáo Chủ không sai, có thể ở ta nơi này một bên, không cần bày ra bộ dáng này chứ?"

Bạch Lộ, chính là Thánh Giáo Giáo Chủ, Teresa vốn tên là.

Cho dù ai cũng không nghĩ ra, như vậy một nhà ở Hoa Hạ vững bước phát triển, hàng năm nghiêm túc đóng thuế rất tốt đẹp xí nghiệp, kì thực là Thánh Giáo một cái Căn cứ địa!

"Đối với người, ta chỉ có thể loại biểu tình này", Bạch Lộ hừ lạnh nói.

Nam tử bất đắc dĩ chặt chặt miệng, đi lên phía trước, đưa tay nghĩ (muốn) chọn một cái Bạch Lộ cầm.

Nhưng Bạch Lộ vội vàng lui ra, mặt đầy cảnh giác nhìn hắn.

"Sợ cái gì, ta muốn là thực sự nghĩ (muốn) đối với người dùng sức mạnh, người cũng không không tránh khỏi sao, cần gì phải quật cường như vậy đây", nam tử lắc đầu.

"Vô si!" Bạch Lộ trợn mắt nhìn con người đạo.

Nam tử cau mày, ngay sau đó cười đều nói: "Nhiều năm như vậy không thấy, người cứ như vậy nói người lão tướng tốt? Một ngày vợ chồng bách nhật ân ấy ư, ta nhưng là rất nhớ người "

Nghe nói như vậy, đứng ở phía sau, mặt đầy tiều tụy Bạch Dạ, yên lặng ngẩng đầu lên.

Bạch Dạ có chút kỳ quái nhìn này người đàn ông xa lạ, nàng trước khi tới, cũng không biết nam nhân này là ai, vào lúc này, lại nghe được một ít dấu vết

Từ nhỏ, nàng liền chưa thấy qua mẫu thân và nam nhân khác tốt hơn, này là lần đầu tiên, có nam nhân với mẹ như vậy đến gần.

Hơn nữa, từ trước đến giờ cường thế Teresa, lần này lại khuất phục thế yếu, chỉ có thể bị người đàn ông này trêu đùa! ?

"Người có lời liền vội vàng hỏi! Đừng nói nhảm!" Bạch Lộ sắc mặt đỏ lên.

Nam tử vui vẻ nói: "Người đỏ mặt cái gì, chẳng lẽ, người là ở hải tử trước mặt, ngỡ ngàng gì?"

Bạch Lộ xấu hổ đất hoành Bạch Dạ liếc mắt, trong mắt mang theo một tia phức tạp khó tả lửa giận.

Bạch Dạ bị mẹ như vậy trợn mắt nhìn, có chút sợ co rút co rút.

Nhưng là, người đàn ông này nhưng là một cái kéo qua Bạch Dạ, vẫn còn ở trên đầu nữ nhân nhẹ nhàng vuốt ve mấy cái.

"Đừng sợ, hài tử, mẹ ngươi có phải hay không đối với người không tốt? Người mới như vậy sợ nàng?"

Bạch Dạ thân thể mềm mại run rẩy, trên thực tế, ở chỗ này bị nhốt trong cuộc sống, nàng cơ hồ thường liên bị Bạch Lộ đánh chửi.

Nàng không biết tại sao, Bạch Lộ muốn như vậy hận nàng, ghét nàng, dù là nàng không phải là ruột thịt, cũng không trở thành như vậy hành hạ nàng.

Kỳ quái là, bị người đàn ông này vuốt ve, Bạch Dạ lại tâm lý có một loại an bình cảm giác.

"Đến, ta xem một chút", nam tử vừa nói, đột nhiên đem Bạch Dạ ống tay áo cho bứt lên.

Chừng mấy đạo nhìn thấy giạt mình vết đỏ, lộ ra, hiển nhiên là bị roi loại đồ vật quất lưu xuống.

"Sách sách sách" nam tử lắc đầu một cái, "Đáng thương hài tử "

Vừa dứt lời, chỉ thấy nam tử tay trái tựa như tia chớp quất vào bên cạnh Bạch Lộ trên mặt!

"Ba!"

Lấy Bạch Lộ thực lực, khoảng cách gần như vậy, nhưng là căn bản không ngăn trở, trực tiếp bị một cái tát thu ruộng té ngã trên đất!

Bạch Dạ kinh ngạc đến ngây người, người đàn ông này tốc độ xuất thủ, mau căn bản không thấy rõ.

Thậm chí đánh xong sau, cũng hoài nghi hẳn rốt cuộc có hay không xuất thủ!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 657: Người Thật Là Không Ngoan Ngoãn

0 657

Té xuống đất Bạch Lộ, che chính mình đỏ lên gương mặt, giống như muốn ăn thịt người mẫu con báo, giận dữ hét: "Người dựa vào cái gì đánh ta! ?"

Nam nhân cười lạnh, "Chỉ bằng người đánh nữ nhi của ta!"

Bạch Dạ nghe nói như vậy, vốn là âm đàm con người bỗng nhiên trở nên thanh lãnh, ngơ ngác nhìn nam tử.

"Người người nói bậy! Nàng không phải là con gái của người! Nàng không phải là! !" Bạch Lộ đứng dậy, bi phẫn đạo: "Nàng là ta nhất được tạp chủng!"

Thật không nghĩ đến, mới vừa nói xong, nam nhân lại vừa là một chưởng rút đi!

"Ba!"

Bạch Lộ lần nữa bị quất đất đụng vào trên ván cửa!

"Mẹ!"

Bạch Dạ la thất thanh, không nghĩ tới sẽ là như vậy tình trạng.

Bạch Lộ rốt cuộc không thể nhịn được nữa, xoay người lại chính là một chưởng bổ về phía nam tử ót!

Có thể nam tử căn bản cũng không thèm nhìn tới, trở tay chính là bắt lại Bạch Lộ bàn tay, toét miệng cười nói: "Ta với người sinh, thế nào lại là tạp chủng đây?"

Người cho rằng là, ta không xác nhận qua đũa nhỏ này DNA sao?"

Bạch Lộ sắc mặt lộ vẻ sầu thảm, nước mắt lăn chã đất chảy xuống, nhưng là không ngừng lắc đầu: "Người tên ác ma này Ác Ma "

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra! Các người rốt cuộc đang nói gì! ? Các người là quan hệ như thế nào! ?"

Bạch Dạ ôm đầu mình, thống khổ mờ mịt thất thố.

Nam tử đem Bạch Lộ hất ra, sau đó kéo qua Bạch Dạ tay, cười nói: "Rất đơn giản, ta là người cha ruột, Bạch Lộ là người mẹ ruột, lúc trước bởi vì chúng ta đều có các chuyện phải làm, ở riêng thế giới lưỡng địa, nhưng bây giờ, chúng ta một nhà ba người đoàn tụ" .

Bạch Dạ thân thể cứng ngắc, bị nam tử cưỡng ép đỡ, ngồi vào một tấm trên ghế làm việc.

Nữ nhân nhìn ở bên kia khóc sùi sùi Bạch Lộ, lại nhìn một chút cái này nam tử xa lạ, hỏi "Người thật là ta cha đẻ?"

"Không thể giả được", nam tử mặt đầy nụ cười rực rỡ, phảng phất mới vừa rồi đánh người không là cùng một người.

"Kia người tên là gì?" Bạch Dạ hỏi.

Nam tử tự tiểu phi tiểu hí hí mắt, "Ta gọi là Tuyệt Ảnh" .

"Tuyệt Ảnh?" Bạch Dạ suy nghĩ, thật giống như chưa bao giờ nghe thấy.

"Nữ nhi ngoan, không cần suy nghĩ, người khẳng định chưa nghe nói qua, bất quá ta tên cũng không trọng yếu trọng yếu, là chúng ta còn muốn tìm đủ càng nhiều Thần Vật" .

Tuyệt Ảnh vừa nói, từ trên bàn làm việc kéo tới một chiếc rương, sau khi mở

ra, chỉ thấy bên trong bất ngờ để vàng, bạch, xanh ba mảnh Thần Vật.

Tuyệt Ảnh lại đem trên tay mình màu đen Thần Vật, bỏ vào, tổng cộng liền tạo thành bốn mảnh.

"Nửa năm trước người từ Đông Hải rút lui thời điểm, từ Tần Xuyên nơi đó mang đến hai món Thần Vật, cộng thêm là cha chính ta vợ vét tới hai món Thần Vật, bây giờ bảy cái Thần Vật, chúng ta đã bắt được bốn cái" .

Tuyệt Ảnh tự tin nói: "Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, không lâu sau nữa, Hải Thần huy chương cùng Viêm Long lân, cũng sắp bị chúng ta bắt vào tay, chỉ còn lại cuối cùng một món kim sắc Thần Vật, còn không xác định, bị ai nắm trong tay" .

Bạch Dạ làm cho mình tận lực giữ được tinh táo, hít thở sâu một hơi, đạo: "Người coi như hỏi ta, ta cũng không biết kim sắc ở đâu, ta nửa năm này cơ hồ vẫn luôn bị giam phòng ngầm dưới đất, bên ngoài phát sinh cái gì, ta cũng không biết" .

"Không không", Tuyệt Ảnh khoát khoát tay, cười nói: "Là cha đương nhiên biết rõ, người bị người cái này không hiểu chuyện mẹ, chính rất thâm, cho nên cũng không hi vọng nào, người có thể nói cho ta, kim sắc ở đâu nhưng là đâu rồi, này bạch, vàng hai cái, người lại bắt bọn nó để chỗ nào đây?"

Bạch Dạ vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, "Ta không phải là đã cho người sao? Cái rương này trong chính là" .

Tuyệt Ảnh biểu tình từ từ nghiêm túc, ngoài cười nhưng trong không cười, "Ta là người cha ruột, người là ta con gái bảo bối, người nên nói thật với ta, có đúng hay không?"

Bạch Dạ mím môi môi dưới, cúi đầu không nói.

Mà trước còn đang thút thít Bạch Lộ, vào lúc này mắt đỏ vành mắt, mấy phần

nghi ngờ nhìn đây đối với phụ nữ.

"Ba sẽ cho người một cơ hội, thật tốt suy nghĩ một chút, trả lời nữa ta kia hai món Thần Vật, người cũng để chỗ nào?" Tuyệt Ảnh chậm âm thanh hỏi.

Bạch Dạ ngẩng đầu, nhàn nhạt nói: "Ta không biết người có ý gì, không quản người có đúng hay không Cha ta, nhưng ta đã đem Thần Vật cầm "

"Loảng xoảng lang! ! !"

Không đợi Bạch Dạ nói xong, Tuyệt Ảnh bỗng nhiên một cái nắm Bạch Dạ đầu, đem nữ đầu người trực tiếp theo như ở trên bàn làm việc!

Bạch Dạ lỗ mũi trong nháy mắt tung tóe ra máu nước, môi cũng bị đập đầu phá, đau đến kêu thảm một tiếng.

Tuyệt Ảnh thần thái dữ tợn cực kỳ, "Mẹ người là người ngu ngốc, chẳng lẽ người cho ta cũng là ngu si! ? Này hai món Thần Vật đều là cao bắt chước! Người cho rằng là dùng một ít trong phòng thí nghiệm tân hình nghiên cứu tài liệu, ta liền không phát hiện ra được! ?

Người nghĩ lừa gạt người khác có thể, nhưng ta nghiên cứu Thần Vật vài chục năm, cùng ta món đó màu xanh lá cây Thần Vật sớm chiều sống chung, thật cùng giả, người cho ta không cảm giác được sao! ?"

Bạch Lộ nghe nói như vậy, chợt nhào tới bên cạnh bàn, nhìn kia một vầng trắng nhợt hai Thần Vật, giật mình nói: "Đây là giả? !"

"Hừ, nữ nhân ngu xuẩn, xem ra người phái nàng đi gần Tần Xuyên, nàng lại là chân ái thượng nhân nhà, là lừa người, hoa không ít tâm tư a ta nếu không đến, người có phải hay không liền muốn một mực bị nàng chẳng hay biết gì! ?" Tuyệt Ảnh khinh bỉ nói.

"Xú Nha Đầu" Bạch Lộ lạnh giọng nói: "Người đem nàng giao cho ta, ta đi tra hỏi nàng!"

Tuyệt Ảnh một cái níu Bạch Dạ tóc, Bạch Dạ trên mặt tất cả đều là huyết thủy, nước mắt không ngừng chảy xuống, cực kỳ bi thương.

"Ta bây giờ rốt cuộc biết, tại sao mẹ người muốn đánh người, người thật là không ngoan ngoãn "

Vừa nói, Tuyệt Ảnh lại vừa là đem Bạch Dạ ném ra ngoài, đụng vào một mặt trên vách tường!

Bạch Dạ tâm lực tiêu tụy, lại vừa là tâm tình thay đổi nhanh chóng, một cái đụng này đánh sau, trực tiếp ngất xỉu.

Bạch Lộ thấy như vậy một màn, mí mắt nhảy nhót, sau khi hít sâu một hơi, đi ra phòng làm việc môn, phân phó bên ngoài người, đem Bạch Dạ kháng trở về phòng ngầm dưới đất.

Xuyên tỉnh Bắc Bộ, một nơi Thanh U Yamanaka thôn.

Theo người tuổi trẻ phần lớn đi ra ngoài đi làm, nơi này thôn dân càng ngày càng ít, rất nhiều phòng xá cũng trống rỗng ra.

Trắng xóa núi Vụ tản đi, một gian nông trại trong phòng ngủ đầu, liễu Hàn Yên từ một tấm vải thô ứng tiền trước đơn trên giường, chậm rãi tỉnh lại.

Nữ nhân theo bản năng động hạ thân thể, lại phát hiện có điểm không đúng, đứng dậy nhìn một cái, mới phát hiện trên người đại đa số vết thương, đều dùng dược thảo bỏ qua, hơn nữa vẫn còn ở một ít bị thương khớp xương, cột lên băng vải.

Liễu Hàn Yên không khỏi có chút bàng hoàng, không biết là ai trong giấc mộng giúp nàng chữa thương.

"Tiểu cô nương! Người tỉnh rồi!"

Buộc tóc đuôi sam, vóc người kiều tiểu cô nương, vui vẻ chạy vào cửa phòng, nữ hài trên tay còn nắm một cây nhìn giống như ô mai vị kẹo que.

Liễu Hàn Yên cảnh giác nhìn nữ hài, "Là người cho ta trị thương?"

"Hi hi, ta cũng không tay nghề này, đều là đồ đệ của ta đó như giúp người trị liệu, ta vốn là muốn giúp người liệu xuống nội thương, nhưng người Thiên Huyền Băng Ngưng tu vi rất cao, vượt quá ta dự liệu, đã đối với ta chân khí có lực bài xích, ta cũng không tiện động thủ, chỉ có thể chờ đợi chính người từ từ khôi phục" .

Nữ hài vừa nói, chỉ thấy một tên thân mặc màu đỏ quần áo, đạt tới 1m7, cao gầy thanh tú cô gái tóc ngắn, đi vào phòng.

"Liễu tiểu thư, người vẫn cẩn thận điếm đi, trên người của người rất nhiều nơi gãy xương, trước người cũng gượng chống đến, bây giờ cần phải thật tốt điều dưỡng mấy ngày mới được" .

Không cần suy nghĩ nhiều, cũng biết đàn bà này tất lại chính là nữ hài trong miệng đó như.

"Làm sao người biết ta họ liễu?"

Đỏ như mặt dẫn ra, "Nếu không biết người là ai, lại làm sao có thể kịp thời ngăn cản người làm chuyện điên rồ" .

"Nàng là sư phụ của người?" Liễu Hàn Yên cau mày, thấy thế nào, đỏ như đều có thể khi cô bé mẩu thân.

Đỏ như rất hiểu cười cười, "Đúng vậy, vị này là sư tôn ta, đừng nhìn ta sư tôn vóc người ừ, tuổi rất trẻ nhưng ta là nàng nhìn lớn lên" .

Tiểu cô nương đem kẹo que hương trong miệng nhét vào, một bộ lão Trần dáng vẻ, lâu bầu nói: "Tiểu cô nương, lần này người tin tưởng, ta tuổi tác không nhỏ đi, người phải thật tốt nghe đại nhân lời nói, trước ở chỗ này dưỡng thương,

sau đó sẽ nghĩ (muốn) còn lại" .

Liễu Hàn Yên hồ nghi nói: "Liên coi như các người cứu ta, có thể các người tại sao phải cứu ta? Các người một mực ở âm thầm nhìn ta hành động, rốt cuộc là người nào?"

"Chúng ta đương nhiên là người tốt nha, người tốt chính là muốn cứu người nha", tiểu cô nương cười hì hì, nháy mắt mấy cái, "Tiểu cô nương người liên ngoan ngoan đợi đi, nơi này rất an toàn, ta nếu muốn hại người, đã sớm đem người giết có đúng hay không?"

Liễu Hàn Yên suy nghĩ một chút, quả thật như thế, thấy các nàng không chịu thổ lộ lai lịch, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục hỏi "Thế gia thi đấu như thế nào đây?"

"A cái này chúng ta cũng không biết, nhưng ta đã phái một cái khác học trò, đi ra ngoài hỏi dò, người muốn quả thực muốn biết, liền đem thương dưỡng hảo, chính người đi thăm dò lạc~", tiểu cô nương điềm cười nói.

Liễu Hàn Yên biết, nếu không đem thương dưỡng hảo, hai người này thì sẽ không thả nàng rời đi, chỉ có thể tạm thời xóa bỏ.

Nhắc tới, nàng mấy ngày nay đều là lang bạc kỳ hồ (sống đầu đường xó chợ), thân thể cũng càng ngày càng căng thẳng, vào lúc này tu dưỡng lúc, ngược lại cũng không phải chuyện xấu.

Đang ở nữ nhân suy nghĩ tương lai kế hoạch thời điểm, tiểu cô nương đã ôm nàng học trò chân dài to, kề cận ra ngoài.

"Đỏ như đỏ như! Thầy hôm nay muốn ăn nướng chim bồ câu, người cho thầy đi bắt chim bồ câu có được hay không "

"Sư phó, trong núi này cũng chỉ có dã. Gà, lấy ở đâu chim bồ câu nha "

"Kia kẹo que chung quy phải cho ta đi mua đến đây đi! Liên còn dư lại không

mấy cây!"

"Thật tốt, đề nài buổi chiều đi mua ngay, sư phó, ngài buông ta ra trước chân đi "

Trong phòng ngủ, liễu Hàn Yên nghe đến, khóe miệng không khỏi dâng lên một tia nụ cười nhàn nhạt.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 658: Bị Bắt

0 658

U ám trong tầng hầm ngầm, một cái tiết kiệm năng lượng đèn lè loi sáng.

Đây là đang lúc nhà tù, cửa một ngày 24h, đều có nhiều tên võ giả canh giữ.

Lúc này, sắc mặt tái nhợt, thể xác và tinh thần đều mỗi mệ Bạch Dạ, đang nằm ở trong phòng giam một tấm đơn trên giường, nửa người trên chỉ mặc đồ lót.

Mặt đầy bi thương, hốc mắt hồng hồng Phù Lôi Nhã, đang ngồi ở mép giường, nàng cẩn thận từng li từng tí, dùng đặc chất Kim Sang Dược, ở Bạch Dạ một ít vết thương đắp lên.

Trong phòng giam giả bộ máy thu hình, giam thính khí, hai người toàn bộ đối thoại, cũng sẽ bị Bạch Lộ biết, cho nên, hai người ít ỏi dám nói thêm cái gì.

"Chủ nhân, ngài không muốn ở cái lại Giáo Chủ, ngài là không đấu lại nàng, vẫn là đem Thần Vật vị trí cụ thể, nói ra đi", Phù Lôi Nhã khuyên nhủ.

Bạch Dạ yên lặng một hồi, khoe miệng dăng lên vẻ khổ sở nụ cười, nàng một cái tay, bắt Phù Lôi Nhã tay.

"Hắn như thế nào đây? Có tin tức sao?"

"Tần Xuyên ở thế gia thi đấu bên trên xuất hiện, hắn không có chết", Phù Lôi Nhã đạo.

Bạch Dạ híp híp mắt, nắm Phù Lôi Nhã tay, nhẹ nhàng run rẩy, sau một hồi lâu, mới nói: "Người đi ra ngoài đi, ta mệt mỏi" .

Phù Lôi Nhã như có điều suy nghĩ, ngay sau đó thở dài, thu thập xong chai thuốc, đi ra phòng giam.

Từ tầng hầm đi lên, Phù Lôi Nhã liền gặp đã sớm chờ ở chỗ này hai người, Tuyệt Ảnh cùng Bạch Lộ.

Toàn thân áo đen Tuyệt Ảnh toét miệng cười rất hòa ái, "Hỏi ra chút gì sao?"

Phù Lôi Nhã đối mặt cái này vừa mới biết được Thánh Giáo chân chính phía sau màn người đứng đầu, hay lại là run sợ trong lòng, cúi đầu nhún nhường mà nói: "Nàng còn không chịu thổ lộ" .

Tuyệt Ảnh nụ cười tản đi, hỏi một bên Bạch Lộ, "Người phái đi người, cũng không tin tức?"

Bạch Lộ mặt đầy không tình nguyện, nhưng vẫn là trả lời: "Đều đã đem Bích Hải Sơn Trang bay lên lộn chóng vó lên trời, có thể đào đất cũng đào một khắp, với Tần Xuyên quan hệ tốt, Chu gia, Ôn gia, thậm chí hẳn lúc trước đợi qua Internet đều đi lục soát qua, có thể nghĩ (muốn) tới chỗ, đều đi tìm, không có bất kỳ Thần Vật tin tức" .

"Xem ra không phải chúng ta cái này thông minh con gái rất biết giấu đồ, chính là Tần Xuyên tiểu tử này sớm có phòng bị a", Tuyệt Ảnh hừ lạnh.

"Thời gian cấp bách, nếu là các loại (chờ) Bàn Long Các cùng Hoa Hạ quan phương nhận ra được kế hoạch chúng ta, khả năng liền thất bại trong gang tấc, phải mau sớm tìm tới Thần Vật mới được", Bạch Lộ đạo: "Nếu không, chúng ta định đi tìm Tần Xuyên? Cầm này Xú Nha Đầu mệnh lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác hẳn, lấy hẳn tính tình, nhất định sẽ giao ra Thần Vật" .

"Loại này kế hoạch, là hạ hạ sách, Tần Xuyên thực lực bây giờ, rất khó lường

được, không cần thiết với hãn cứng đối cứng", Tuyệt Ảnh ánh mắt lóe lên, đạo: "Hay là ta đi gặp lại hãn, xem có thể hay không đem Thần Vật lừa gạt tới tay" .

Bạch Lộ nghe nói như vậy, cũng cảm thấy tương đối có thể được, liền gật đầu một cái, cũng không dị nghị.

Lúc này, che màu đen cái khăn che mặt minh hoa, xuất hiện ở phía sau hai người, quỳ một chân xuống, bẩm báo: "Giáo Chủ, các đại phái cũng đang truy tung người chúng ta, đa số thực lực chưa đủ, chúng ta cũng giải quyết.

Nhưng Thủy Vân Tịnh Trai Lăng Vân Sư Thái mang theo một đám tinh nhuệ đệ tử, đã đem hai người chúng ta ẩn thân điểm cho hủy, tiếp tục như thế, chúng ta ở Thanh Tinh Căn cứ địa có thể sẽ bại lộ" .

"Cái này thối Đạo Cô, còn thật là khó dây dưa" Bạch Lộ cắn răng nghiến lợi.

Tuyệt Ảnh giễu cợt, "Thế nào, người sắc trời sáng tắt nếu dùng xuất toàn lực, đồng dạng là cảnh giới tông sư, đánh chưa chắc bại bởi Lăng Vân, không đi mang theo Giáo Chúng nghênh chiến sao?"

"Hừ, người đều nói, cứng đối cứng là hạ hạ sách, ta sớm có sắp xếp, có một người, so với ta thích hợp hơn đối phó Lăng Vân", Bạch Lộ cười lạnh nói.

Tuyệt Ảnh vô cùng bất ngờ, "Há, người nếu có thể không cho mượn trong tay ta, đi đem Lăng Vân diệt trừ, ta muốn phải đối với người này nữ nhân ngu xuẩn nhìn với cặp mắt khác xưa" .

"Người "

Bị chửi ngu xuẩn, Bạch Lộ Tự Nhiên không cam lòng, nhưng nhìn cười híp mắt Tuyệt Ảnh, nàng như cũ không dám phản kháng, chỉ có thể quay đầu đi chỗ khác, xoay người rời đi.

Đêm đó, ở vào Thanh Tinh nam bộ một nơi huyện thành nhà nông vui, cửa đi vào một đám người mặc đạo bào màu xám nữ tử.

Đi tuốt ở hàng trước nữ tử, hơn một thước bảy cao gầy vóc người, đầy đà không mất đường cong mỹ cảm, nhìn bất mãn 30, khí chất ưu nhã uyển ước, xuất trần thoát tục.

Phía sau nàng bọn nữ tử, tất cả đều là sắc đẹp thượng cấp, tuổi tác có lớn có nhỏ, nhưng với người đàn bà này vừa so sánh với, cũng không kém ít ý nhị.

"Chường môn, căn cứ nhãn tuyến báo cáo, nơi này chắc là Thánh Giáo cái thứ 3 hang ổ, không bằng chúng ta đánh bọc đi vào?" Nói chuyện, là Thiên Thủy Các đệ tử Trần Dao.

Bị danh hiệu chường môn, dĩ nhiên là Lăng Vân Sư Thái.

"Không gấp, ở trong đó trong một gian phòng, cảm giác có một tí chân khí, có chút quen thuộc, đối đãi với ta đi qua nhìn một chút", Lăng Vân mắt lộ ra mấy phần vẻ nghi hoặc.

Chúng đệ tử đi theo Lăng Vân, một đường đi tới ở giữa nhất nhà nông vui nhà chính.

Chỉ thấy cửa kia đột nhiên rộng mở, mấy cái gương mặt hung ác nam tử, những người này mặc rất phổ thông nông thôn nông phu quần áo, cuối cùng đi ra, là là một gã Độc Nhân cầm đao nam tử.

Cho dù ai cũng không nghĩ ra, đám này trong nông gia nhạc nông hộ, tất cả đều là Thánh Giáo đội ngũ.

"Lăng Vân Sư Thái, không nghĩ tới người nhanh như vậy liền tới đây, thật là làm cho chúng ta này địa phương nhỏ, bỗng tất sinh huy a", cầm đao nam cười hắc hắc nói.

"Bên trong là ai?" Lăng Vân càng ngày càng bất an trong lòng.

Cầm đao nam móc ngoéo, để cho người bên trong, đem một cái trói gô,

miệng bị đóng chặt ở, rồi bù nữ tử, đẩy ra tới.

"Hàn Yên! ?"

Lăng Vân Sư Thái thấy người đàn bà này, trong nháy mắt liền nhận ra, bao gồm phía sau nàng một đám Thủy Vân Tịnh Trai đệ tử, cũng đều thần sắc khẩn trương.

Cầm đao nam một cái níu lấy Liễu Hàn Yên tóc, đao đặt ở nữ nhân trên cổ, uy hiếp nói: "Lăng Vân, thật không đúng dịp, người cái này khắp nơi trốn chết đệ tử, ở trên tay chúng ta, nàng bên trong chúng ta độc môn Bí Dược, bây giờ dùng không đúng khí, cùng phế nhân không khác nhau.

Chúng ta biết người là tông sư, không đấu lại người, nhưng người muốn dám động thủ làm chúng ta bị tổn thất, chúng ta đây liền lấy nàng chôn theo!"

Lăng Vân Sư Thái cùng một đám Thủy Vân Tịnh Trai đệ tử, cũng có thể cảm nhận được Liễu Hàn Yên trên người Thiên Huyền Băng Ngưng khí tức, hơn nữa tu vi cũng cơ bản phù hợp, Tự Nhiên không nghi ngờ gì.

Mặc dù không hiểu Liễu Hàn Yên là thế nào bị bắt, nhưng Lăng Vân cũng không lòng rồi rảnh cân nhắc những thứ này, nàng lạnh lùng nói: "Người cho rằng là, như vậy thủ đoạn, là có thể lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác ta?"

"Không thử một chút, làm sao biết đây?" Cầm đao nam cười gằn.

Liễu Hàn Yên đầy mắt lệ quang, khẽ lắc đầu, mặc dù miệng bị đóng chặt đến không thể nói chuyện, nhưng rõ ràng nói cho Lăng Vân, mặc kệ hẳn.

Lăng Vân yên lặng chốc lát, đạo: "Phải làm sao, các người mới chịu thả đồ đệ của ta" .

Cầm đao nam cười nói: "Rất đơn giản, để cho chúng ta rời đi, cho đến chúng ta an toàn, chúng ta liền cân nhắc thả người học trò" .

"Được, các người đi", Lăng Vân đạo.

"Chường môn! Không thể tin bọn họ a! Coi như thả bọn họ đi, cũng sẽ không thả Hàn Yên Sư Tỷ!" Phía sau một đám đệ tử, cũng gấp gáp phải khuyên ngăn trở.

Nhưng Lăng Vân Sư Thái vung tay lên, ngăn lại các nàng nói tiếp cái gì.

Cầm đao nam gật đầu một cái, "Giỏi một cái tông sư khí phách, các anh em, rút lui!"

Nói xong, một đám hung thần ác sát nam tử, nghênh ngang đi về phía ngoài cửa.

Cầm đao nam chính là bắt giữ Liễu Hàn Yên, đi theo phía sau cùng, trải qua Lăng Vân bên người thời điểm, đặc ý liếc về Lăng Vân liếc mắt.

Đột nhiên! Ngay tại hai người cách chỉ có không tới ba mét thời điểm, Lăng Vân bóng người chợt động một cái!

Trên tay nàng một đạo Băng Ngưng chân khí, giống như laser như vậy tinh chuẩn trúng mục tiêu cầm đao nam cái điều cầm đao cánh tay!

"A!" Cầm đao nam hét thảm một tiếng, muốn đem Liễu Hàn Yên giết chết, nhưng là không thể động đậy!

Lăng Vân Sư Thái một chưởng đánh vào cầm đao nam trên mặt, nam tử đầu trực tiếp bị đóng băng, lúc này Tử Vong.

"Đuổi theo, giết!"

Lăng Vân Sư Thái ra lệnh một tiếng, kịp phản ứng các đệ tử, cũng đều đứng dậy đuổi theo, đem đám kia chạy trốn Hung Đồ toàn bộ đánh gục.

Mọi người lúc này mới tỉnh táo lại, Lăng Vân Sư Thái là nghĩ chờ đợi một

cái khoảng cách gần đây thời cơ, để cho cái này cầm dao nam không cách nào kịp phản ứng nòng tốc độ.

Cũng chính là tông sư cấp tu vi, cùng không kém chút nào chiến đấu tính toán năng lực, mới có thể làm ra tình chuẩn phán đoán.

Lăng Vân ôm ngã xuống Liễu Hàn Yên, đem nữ nhân ngoài miệng băng keo xé ra, đau lòng hỏi "Hàn Yên, người như thế nào đây? Các nòng đối với người "

"Hô! —— "

Ai ngờ, Liễu Hàn Yên ngoài miệng cao su cái xé một cái mở, nữ nhân liền phun ra một cái quỷ dị khói trắng!

Lăng Vân Sư Thái nào sẽ nghĩ tới, chính mình yêu quý đệ tử sẽ ám toán nòng, căn bản vội vàng không kịp chuẩn bị!

"Người người" Lăng Vân hút một cái vào khói trắng, cũng cảm giác cả người giật mình một cái, choáng váng đầu mắt xài.

Theo lý thuyết, nòng tông sư tu vi, lại có Thiên Huyền Băng Ngưng loại này tính kháng độc khá mạnh công pháp, tầm thường Độc Tố căn bản đối với nòng không hiệu quả gì.

Nhưng loại độc này khói, hiển nhiên không tầm thường!

"Liễu Hàn Yên" uy nghiêm cười lạnh, đẩy ra đã cả người vô lực Lăng Vân Sư Thái, chậm rãi đứng dậy.

Khi nòng lại lần nữa ngẩng đầu, đối mặt một đám ngây người như phỗng Thủy Vân Tịnh Trai đệ tử lúc, đã đổi gương mặt!

"Người rốt cuộc là người nào! ?" Mới vừa giết hết đám kia côn đồ, Trần Dao các loại (chờ) một đám đệ tử lại phát hiện tình huống không ổn.

"Khó trách mẹ năm đó phải rời khỏi Thủy Vân Tịnh Trai, các người những nữ nhân này, mỗi cái đều tốt xấu xí", nữ tử lộ ra điên cuồng nụ cười, trên người Thiên Huyền Băng Ngưng chân khí tuôn trào ra, "Ta gọi là Tuyết Nữ, trên hoàng tuyền lộ, suy nghĩ tiếp ta là ai đi "

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 659: Chuyện Có Gì Đó Quái Lạ

0 659

Trần Dao các loại (chờ) một đám Thủy Vân Tịnh Trai đệ tử, Tự Nhiên quần tình phấn chấn, xông lên dự định cứu Lãng Vân Sư Thái.

Có thể Tuyết Nữ cao cấp Tiên Thiên thực lực, Thiên Huyền Băng Ngưng tu vi xa so với các nàng tinh thâm, đột nhập trong đám người, mấy cái qua lại, liền đem một đám đệ tử hóa thành "Băng Điêu" .

Lãng Vân Sư Thái co quắp trên mặt đất, trơ mắt nhìn mình bệnh bạch đới núi tuổi trẻ tinh nhuệ môn chết đi, lòng như đao cắt, hối tiếc không thôi.

Nàng thật ra thì đã sớm có cảm giác, cái này "Liễu Hàn Yên" chân khí, có như vậy điểm kỳ quái, nhưng nàng cũng không hay đi hoài nghi, chẳng qua là một lòng dốt sợ học trò bị thương tổn.

Không nghĩ tới, chính là nàng một cái Tiểu Tiểu không cẩn thận, để cho nhiều như vậy Thủy Vân Tịnh Trai tương lai Đông Lương Chi Tài, bị hủy bởi một đêm!

"Thương tâm? Khổ sở?"

Tuyết Nữ đi trở về đến Lãng Vân bên người, một cái níu nàng cổ áo, "Lúc này mới vừa mới bắt đầu đâu rồi, người cũng đừng dễ dàng như vậy ngã xuống a" .

"Người người chính là Hắc La Sát con gái?" Lãng Vân trong mắt tràn đầy bi phần.

"Ba!"

Tuyết Nữ chọt một cái tát quất vào Lăng Vân trên mặt, "Người không xứng nói mẩu thân của ta tên, đồ đê tiện" .

Lăng Vân Sư Thái muốn vận công, lại phát hiện chân khí căn bản không nghe sai khiến, "Người đối với ta lấy cái gì độc?"

"Thế nào, ngay cả Cửu Tâm Hải Đường ghi âm bên trên 'Khô Cốt Bạch Chức Tán' cũng không có nghe nói tới sao? Vậy phải làm sao bây giờ, ta còn mang còn lại thú vị độc dược, dự định với người hảo hảo chơi đùa đây", Tuyết Nữ hí ngược cười nói.

Lăng Vân chinh nhiên, "Quyển kia Độc Kinh quả nhiên ở Hắc La Sát trên tay! ?"

"Ba! !"

Tuyết Nữ lại một cái tát quất vào Lăng Vân trên mặt, lãnh khốc đạo: "Nói, không cho phép người nói mẩu thân của ta!"

Tuyết Nữ nắm được Lăng Vân gò má, "Tuổi tác cũng không nhỏ, dáng dấp như vậy non, gương mặt còn thật là đẹp mắt chỉ tiếc, ta ghét nhất dung mạo so với ta đẹp đẽ!"

"Người muốn giết cứ giết, ta chưa bao giờ hối hận năm đó đuổi giết Hắc La Sát, hối hận liền hối hận ở, không có thể giết chết hẳn!" Lăng Vân tuyệt nhiên đạo.

Tuyết Nữ sắc mặt âm trầm, vừa muốn giơ tay lên trực tiếp đập chết Lăng Vân, nhưng lại không chế được, quý dị cười nói: "Đường đường Lăng Vân Sư Thái, Thủy Vân Tịnh Trai Ngọc Nữ chưởng môn, Nhất Đại Tông Sư, làm sao có thể như vậy qua loa đất chết đây? Người yên tâm ta sẽ nhượng cho người, bị chết phi thường xuất sắc "

Thời gian đi phía trước chuyển dời, Thanh Tinh nam bộ, một nơi đường núi, đi tới một đôi nam nữ, chính là Tần Xuyên cùng Nạp Lan Thấm.

Hai người từ Xuyên tỉnh lên đường, dùng công cụ giao thông đi tới thâm nhập nhất vùng núi huyện thành sau, ngay sau đó chỉ có thể dựa vào nhân lực đi.

Đến tối hôm nay, hai người đã thả chậm tốc độ, Khinh Công mặc dù có thể chạy một đoạn lớn đường, nhưng dù sao không thể nào một mực chạy đến Thanh Liên môn, cho nên hai người dự định tốn thêm hai ngày thời gian đi đường.

Hơn nữa, nếu là dùng quá nhiều thể lực và chân khí thi triển Khinh Công, đến lúc đó gặp phải nguy hiểm, ngược lại sẽ khó mà ứng đối.

Trước Nạp Lan Thấm cảm thấy, ngòi máy bay trực thăng cái gì đi qua, hẳn dễ dàng hơn, nhưng Tần Xuyên lại trực tiếp bác bỏ một phe này pháp.

Bởi vì Thanh Liên môn vị trí chỗ ở, phi thường thần kỳ, nghe nói là Tổ Tiên mở ra một cái đặc biệt khu vực, nếu không phải thông qua đặc định đường đi tiếp đi, là thế nào cũng không tìm được Thanh Liên môn vị trí.

Bao gồm, coi như dùng vệ tinh điều tra, trên địa cầu cũng không tồn ở cái địa phương này.

Lúc trước, Tần Xuyên còn không quá hiểu, tại sao cổ đại Tổ Tiên có thể làm được thần kỳ như vậy sự tình, đây cũng không phải là Kỳ Môn Độn Giáp có thể giải thích.

Nhưng là kể từ khi biết Thanh Liên môn cùng Bàn Long Các khởi nguyên, cùng với Tinh chi Bỉ Ngạn, Thần Vật vân vân sau, Tần Xuyên cũng cảm thấy, Thanh Liên môn tổ tiên, quả thật có loại khả năng này.

"Ta xem đường này cũng không đặc biệt gì, lúc lên lúc xuống, không phải là đường núi ấy ư, thật chỉ có thể dựa theo đặc định đường đi, mới có thể đến

Thanh Liên môn?" Nạp Lan Thấm từ đầu đến cuối rất khó tin, dọc theo đường đi lăm bẫm không ngừng.

Tần Xuyên cười khố, "Tiểu cô nãi nãi, người cũng đừng hỏi, ta xong rồi mà lừa người? Ta lúc trước khi còn bé thử qua mấy lần, nếu như không dựa theo quy định đường đi đi, thật không tìm được trở về đường!"

"Đây cũng quá tà hồ, thật không biết cái đó Đạo Môn, rốt cuộc cũng là một đám cái dạng gì nhân vật", Nạp Lan Thấm cảm khái.

Tần Xuyên đạo: "Nếu là kia Tinh chi Bỉ Ngạn thật có thể Nghịch Thiên Cải Mệnh, như vậy điểm ẩn núp tông môn bản lĩnh, liền không coi vào đâu" .

Nạp Lan Thấm gật đầu một cái, ngay sau đó lại nghĩ đến cái gì, hỏi "Tần Xuyên, người nói tại sao mẹ ta không đi theo đây? Ta từ nhỏ đã nghe nàng mắng Phó Thanh Y, nhưng ta nhìn ra được, nàng thật ra thì rất muốn gặp lại tên khốn kia" .

Tần Xuyên nghe hơi lúng túng một chút, nữ nhân này mở miệng một tiếng "Tên kia", "Tên khốn kia", hết lần này tới lần khác nói lại vừa là sư phó hửn, thật là nhức đầu.

"Ta nghĩ, bá mẫu hửn là không nghĩ trước tiên đối mặt, chuyện này chân tướng đi", Tần Xuyên phân tích nói.

Nạp Lan Thấm sửng sờ, bưng tỉnh hiểu ra, quả thật, đối với Nạp Lan Sương mà nói, tìm hơn hai mươi năm người, đột nhiên báo cho biết nàng, người này chết sớm, loại đả kích này, sợ rằng nàng không cách nào trước tiên đối mặt.

Tần Xuyên nhìn nữ nhân mặt đầy nhàn nhạt vẻ lo lắng, suy nghĩ đùa giỡn một chút, "Tiểu thắm thắm, ta bây giờ bắt đầu, có phải hay không nên gọi Tiểu sư muội người à?"

"Hừ, người có ta đại sao?"

"Chẳng lẽ không có người đại?" Tần Xuyên thật đúng là không chú ý tới.

Nạp Lan Thấm liếc một cái, "Ngu ngốc, ngay cả ta tuổi tác lớn hơn người cũng không biết, ta gọi là người tiểu đệ đệ còn tạm được!"

Tần Xuyên lúng túng, lững thững cười làm làm cái gì cũng không nói, nếu không lời nói, nữ nhân này để cho hắn kêu "Sư Tỷ" coi như phiền toái.

Hai người một bên đi đường, một bên thời khắc dùng điện thoại di động bên trên tiên tri hệ thống, lấy được bên ngoài dữ liệu, tới bảo đảm bên ngoài không ra vấn đề lớn lao gì.

Nhưng vào lúc này, tiên tri hệ thống bên trên, đột nhiên toát ra một cái máy thu hình hình ảnh tiết lộ!

"Hàn Yên! ?"

Ở một cái nhà nông vui cửa theo dõi quay phim bên trên, Liễu Hàn Yên ngồi ở trên một cái ghế, bị sợi dây trói chặt, đồng thời cũng phong bế miệng.

Tần Xuyên một mực để cho tiên tri lục soát Liễu Hàn Yên tung tích, chậm chạp không có động tĩnh, không nghĩ tới lần đầu tiên xuất hiện, nhưng là như vậy một cái tình cảnh!

"Người tìm tới nàng? Nàng ở đâu?" Nạp Lan Thấm theo kịp nhìn một cái, phát hiện này cảnh tượng, cau mày nói: "Nàng thế nào? Bị ai bắt? !"

Tần Xuyên ánh mắt lộ ra một tia nghi ngờ, hắn luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào, chỉ tiếc tiên tri có thể bắt được hình ảnh không nhiều, sau đó Liễu Hàn Yên liền bị người bắt giữ mang ra khỏi đại sảnh, không biết như thế nào.

"Chỗ này cách chúng ta không xa, bây giờ chạy tới, có lẽ còn kịp", Nạp Lan Thấm đạo.

Tần Xuyên gật đầu một cái, cố nhiên, tra rõ Thanh Liên môn tình huống

trọng yếu, nhưng nếu Liễu Hàn Yên bóng người xuất hiện, hẳn nhất định phải đi trước cố nữ nhân, huống chi nàng hay lại là dữ dội như vậy gặp nguy hiểm gặp.

Hai người lập tức thi triển Kinh Công, nhanh chóng xuống núi, bởi vì không cần lại bản khoản đi đường đi, ngược lại nhanh không ít.

Tần Xuyên bây giờ tu vi, thi triển lên Kinh Công đến, Tự Nhiên nhanh như thiểm điện, mà Nạp Lan Thấm thật may cường liên cường ở hai chân, cho nên cũng miễn cưỡng có thể đuổi theo.

Đến gần đây huyện thành sau, Tần Xuyên cũng quản không nhiều lắm đạo đức bên trên vấn đề, trên quốc lộ cướp một chiếc coi như mới xe BMW, trực tiếp liền hướng tiên tri hệ thống cho địa điểm chạy.

Trên xe, Nạp Lan Thấm không ngừng dùng tiên tri lục soát kia phụ cận tài liệu, nhìn một hồi, nữ nhân kinh ngạc nói: "Kỳ quái, cái đó nhà nông vui, là quốc thổ An Toàn Bộ điều tra ra được, Thánh Giáo một cái hang ổ! ?"

"Cái gì? !" Tần Xuyên căng thẳng trong lòng.

"Trong tài liệu nói, Lăng Vân Sư Thái đã dẫn người đi tiêu diệt nơi đó, bất quá Lăng Vân Sư Thái các nàng cũng mất Liên, trước mắt Thủy Vân Tịnh Trai hai đại Các Chủ, đều đã đi xuống núi tìm Lăng Vân Sư Thái các nàng" .

"Lăng Vân Sư Thái là tông sư nhân vật, theo lý thuyết sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chẳng lẽ là là cứu vợ của ta xảy ra chuyện gì?" Tần Xuyên cau mày nói.

Nạp Lan Thấm tiếp tục xuống mấy cái chỉ thị sau, đạo: "Có một chiếc xe cuối cùng rời đi cái đó nhà nông vui, nếu như Lăng Vân Sư Thái các nàng bị bắt, hơn phân nửa cũng là ở trong xe" .

"Tra một chút xe lái đi đâu", Tần Xuyên đạo.

"Cái đó địa phương nhỏ, theo dõi dụng cụ ít vô cùng, rất khó bắt được đủ

nhieu ống kính, nhưng ta để cho tiên tri tiến hành có khả năng sàng lọc" nói được nửa câu, Nạp Lan Thấm lộ ra mặt đầy chần chờ, "Kết quả mục đích, là Thủy Vân Tịnh Trai?"

Tần Xuyên hí hí mắt, toét miệng cười nói: "Xem ra Thánh Giáo người đủ cơ trí, Lăng Vân Sư Thái mất tích, trong tông môn cao thủ khẳng định cũng hết hoảng xuống núi tìm, vào lúc này lại phương pháp trái ngược, đi Thủy Vân Tịnh Trai trong, nhất định có thể mò được không ít chỗ tốt" .

"Nhưng đây cũng quá mạo hiểm đi, kia truyền bá người muốn thật bén dùm Liễu Hàn Yên, bắt Lăng Vân Sư Thái, không phải là hãn giao cho bọn họ Giáo Chủ, hoặc là giết, càng thật có ở đây không?" Nạp Lan Thấm hoài nghi nói.

Tần Xuyên cũng cảm thấy chuyện này là lạ, nhưng bất kể như thế nào, lúc này yếu vụ, hay là tìm được Liễu Hàn Yên.

Hắn một cước chân ga đập mạnh, xe bay nhanh như gió, hướng Thủy Vân Tịnh Trai chỗ Ngọc Trúc dãy núi phương hướng chạy tới.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 660: Một Cái So Với Một Cái Ngủ Xuân

0 660

Thủy Vân Tịnh Trai chỗ Ngọc Trúc dãy núi, phạm vi cũng không lớn, cộng lại chỉ có năm ngọn núi, cùng các một ít Cổ Võ môn phái so với, lộ ra rất là chế giễu.

Nhưng là, hết lần này tới lần khác này mấy ngọn núi bên trên, bồi dưỡng đến số lớn kỳ hoa dị thảo, cái này cũng khiến cho Thủy Vân Tịnh Trai Được Lý học rất có uy vọng, dược thảo chung quy có lợi có hại, đây cũng là vì sao, sẽ có « Cửu Tâm Hải Đường ghi âm » cấp độ kia Độc Kinh xuất hiện ở đây cửa phái.

Ở chỗ này, còn dài độc có một loại Ngọc Trúc, bởi vì cây trúc ở dưới ánh trăng sẽ lóe ra màu xanh nhạt hàn quang, Uyển Như Hàn Ngọc, mới tên này.

Thông qua cổ thư ghi lại, cùng cận đại một ít khoa học gia nghiên cứu phát hiện, Thủy Vân Tịnh Trai chi cho nên sẽ có như vậy một ít quý trọng cây cối, cũng nhờ vào năm ngọn núi trung gian, một mảnh kia Bích Vân Đàm!

Bích Vân Đàm, là Thủy Vân Tịnh Trai "Thánh địa", vừa vặn ở năm ngọn núi trung gian lõm xuống vùng, mặc dù chỉ có không tới một ngàn thước vuông phạm vi, nhưng không tí ti ảnh hưởng kỳ tuyệt thế độc lập như vậy cảnh sắc.

Bích Thủy Thanh U, hàn vụ lượn lờ, bất luận một năm bốn mùa bên ngoài cái dạng gì nhiệt độ biến hóa, Bích Vân Đàm Thủy, đều là không xuống, nhưng xưa nay không đóng băng.

Thông qua khoa học nghiên cứu, phát hiện ao nước này trong có số lớn

quáng hiểm thấy vật chất, mới khiến cho này năm ngọn núi thực vật, với những địa phương khác đều có chỗ bất đồng, hơn nữa càng lợi cho được thảo sinh trường.

Lịch Đại Chương Môn cùng trong môn không nổi nhân vật, cũng sẽ đem di thể chìm nghỉm với Bích Vân Đầm, để bày tỏ hồn phách có thể đi thông môn phái thánh địa.

Từ cổ tới kim, sau khi chết chìm vào Bích Vân Đầm, đều là Thủy Vân Tịnh Trai một loại chí cao vinh dự.

Thần kỳ là, cái này Hàn Đàm tựa hồ thâm nhập dưới đất, chìm nghỉm vô số thi thể, bao gồm một ít đi ngang qua nơi này, té xuống chim bay thú chạy, chưa bao giờ thấy cái này Hàn Đàm có tràn đầy đi ra cái gì.

Đã từng có học giả hy vọng, có thể đủ tiêu hình nghiên cứu khoa học bình lặn, tìm tòi nghiên cứu cái này Hàn Đàm phía dưới cùng, rốt cuộc là dạng gì cấu tạo, này nước suối là từ đâu tới.

Nhưng là, Thủy Vân Tịnh Trai hết sức phản đối, bởi vì này coi như là đào các tổ tiên mộ địa, là đối với (đúng) thánh địa lớn nhất khinh nhờn.

Hoa Hạ quan phương Tự Nhiên cũng sẽ không làm cho này loại gân gà nghiên cứu, với Thủy Vân Tịnh Trai xích mích, cho nên sau đó mới cũng không người nói tới qua.

Bích Vân Đầm hai bên, theo thứ tự là hai tòa tương đối độ cao so với mặt biển hơi thấp đỉnh núi, hai bên các kiến tạo tinh xảo phong cách cổ xưa lâu các phòng, chính là Thủy Vân Tịnh Trai bên trong hai đại hệ phái, Thiên Thủy Các cùng Vân Sơn Các.

Hai Các mỗi ngày đều sẽ phái ra đệ tử, ở thánh địa bốn phía trông chừng, ngày đêm chưa bao giờ gián đoạn.

Nhưng là tối nay, bởi vì Lăng Vân Sư Thái dám người mất tích, hai gã Các Chủ lòng như lửa đốt, chỉ có thể lại mang các đệ tử, đi xuống núi tìm kiếm.

Ngừng tay ở bên trong môn phái, chỉ có đại đệ tử Tô Hoan Hoan, cùng với một ít thực lực còn chưa đủ đệ tử, với bên trong cửa nhân viên làm việc.

Ở vào Chủ Phong một tòa Thanh Nhã bên trong lâu, Tô Hoan Hoan đi qua đi lại, thần sắc bất an.

Phái đi ra ngoài người đã rất nhiều, nhưng Lăng Vân sư quá chậm chạp không tin tức, cái này làm cho nàng cảm thấy sự tình khẳng định rất nghiêm trọng.

"Hoan Hoan tỷ tỷ, Sư Thái còn không có tin tức sao?" Một cái nhõng nhẽo giọng nói từ phía sau truyền tới, chính là khoảng thời gian này ở lại chỗ này tị nạn Liễu Thiển Thiển.

Liễu Thiển Thiển vào lúc này cũng đổi thân Thủy Vân Tịnh Trai đạo bào màu xám, việc trải qua nhiều chuyện như vậy, trên mặt ít mấy phần non nớt, nhiều hơn một chút thành thực.

"Ừ, còn đang chờ đâu rồi, phỏng chừng nhanh", Tô Hoan Hoan miễn cưỡng đạo: "Thiển Thiển, người cơm sáng đi nghỉ ngơi đi" .

"Trong cửa tất cả mọi người thật khẩn trương, ta cũng không ngủ được", Liễu Thiển Thiển lẩm bẩm.

Tô Hoan Hoan mặt lộ khổ sở, đang muốn khuyên cái gì đó, lại chợt nghe bên ngoài có tiếng đệ tử chạy vào hô to: "Đại Sư Tỷ! Đại Sư Tỷ! Không được! Chưởng môn thật giống như bị thương nặng, té xỉu ở Bích Vân bờ đầm!"

"Cái gì! ?"

Tô Hoan Hoan sửng sờ, ngay sau đó vội vàng thi triển Kinh Công, một cái bay vọt liền từ bên trong lâu nhảy ra ngoài, sau đó cũng không để ý Thủy Vân

Tịnh Trai nội bộ không thể thi triển Kinh Công môn quy, trực tiếp trôi giạt rơi xuống phía dưới Bích Vân Đầm.

Liễu Thiển Thiển nghe cũng gấp, có thể nàng không biết kinh công, chỉ có thể nằm ở lầu các bên trên, nhìn xuống đi.

Hàn Đầm bốn phía, là tấm đá xanh cửa hàng xây hình sáu cạnh sân thượng.

Lúc này, cả người nhuộm máu Lăng Vân Sư Thái, chính té nằm bên hàn đầm, hôn mê bất tỉnh.

Những người khác là không có gì lý lịch tiểu đệ tử, dù là thấy chưởng môn té xỉu, cũng không dám đi lên lộn xộn, cho nên chỉ có thể trước tiên đi tìm Đại Sư Tỷ.

Tô Hoan Hoan hoảng lên đất chạy tới, mặc dù cảm giác Lăng Vân Sư Thái hình thể bên trên có cái gì không đúng, nhưng đối mặt từ nhỏ mang nàng lớn lên ân sư, nàng căn bản không tâm tư suy nghĩ nhiều.

"Sư phó! Sư phó!"

Tô Hoan Hoan một cái ôm lên Lăng Vân Sư Thái, đang muốn cho Sư Thái bắt mạch, chợt thấy, Lăng Vân mở mắt ra!

"Hô!"

Một cái khói trắng, phun ở Tô Hoan Hoan trên mặt.

Tô Hoan Hoan ý thức được chính mình trúng kế, lại lúc này đã trễ!

"Người người không phải là sư phụ ta!"

Tô Hoan Hoan theo bản năng nghĩ (muốn) một chưởng vỗ đi qua, nhưng mình căn bản không hề được chân khí.

Ngược lại thì cái này "Lăng Vân", một cái Băng Ngưng bàn tay, trực tiếp đánh Tô Hoan Hoan bay ra ngoài!

"Phốc!"

Tô Hoan Hoan không nghĩ tới cái này giả mạo hàng tu vi, cũng có cao cấp Tiên Thiên, trực tiếp bị đánh phún huyết ngã xuống đất.

Dịch Dung thành Lăng Vân Tuyết Nữ, lại lần nữa khôi phục dung mạo mình, hí ngược cười nói: "Một cái so với một cái ngu xuẩn, ta chỉ là dò xét một chút, người lại thật trùng kếp, không hổ là Lăng Vân cái này ngu xuẩn Đạo Cô đại đệ tử a" .

Một bang Thủy Vân Tịnh Trai đệ tử bình thường môn, lúc này cũng gấp gáp vây lại, đỡ lên Tô Hoan Hoan, hỏi nàng thế nào.

"Các người đi mau chạy mau! Đừng để ý ta!" Tô Hoan Hoan ý thức được tình huống không ổn, nàng sau khi bị thương, những đệ tử này căn bản không phải Tuyết Nữ đối thủ.

"Trốn? Thoát được sao? Tối nay, có thể là các người Thủy Vân Tịnh Trai tiêu diệt đêm a, coi như cuối cùng Đệ nhất Thủy Vân Tịnh Trai đệ tử, các người làm sao có thể bỏ qua đây?" Tuyết Nữ uy nghiêm cười nói.

Lúc này, một tên công lấy sau lưng Trảm Mã Dao hán tử, từ một mảnh trong rừng đi ra.

Hắn còn vác một cái bao tải to, bên trong rõ ràng cho thấy bị chứa một cái người.

"Thế nào, đao quý, dựa theo ta kế hoạch đến, có phải hay không càng bớt chuyện?" Tuyết Nữ đặc ý hướng đại hán này nói.

Đao quý lạnh rên một tiếng, "Nếu không phải Giáo Chủ đem thuật dịch dung truyền cho người, người lại làm sao có thể khinh địch như vậy đem Lăng Vân

bắt, đồng phục cái này Tô Hoan Hoan? Hay lại là Giáo Chủ anh minh."

Lần hành động này, mặc dù Bạch Lộ giao cho Tuyết Nữ, nhưng dù sao Tuyết Nữ là sau đó gia nhập, nàng vẫn là không yên lòng, cho nên để cho đao quỷ từ cạnh phối hợp, cũng là giám sát.

"Các người thật là Thánh Giáo người? !" Tô Hoan Hoan tỉnh ngộ lại, nhìn kia bao bố, đạo: "Các người đem sự phụ ta như thế nào đây? !"

Đao quỷ toét miệng cười một tiếng, đem bao bố cởi ra sau, đem bên trong Lăng Vân Sư Thái đổ ra.

Chỉ thấy Lăng Vân Sư Thái vào lúc này chỉ mặc đơn bạc màu trắng đồ lót, hạ thân cũng là chỉ có một cái quần lót màu trắng, một đôi Bạch Ngọc tựa như chân dài to, lộ ra ngoài trong không khí.

Bởi vì miệng bị đóng chặt ở, tay chân lại bị trói trói, cái này tình trạng, bị một đám đệ tử thấy, Lăng Vân Sư Thái chỉ có thể hạ xuống khuất nhục nước mắt.

" Xin lỗi, vi biểu diễn đất càng giống như thật, ta đem nàng quần áo cởi", Tuyết Nữ chỉ chỉ trên người mình quần áo, "Thế nào, có phải hay không các người cũng mới lần đầu tiên nhìn thấy, các người chưởng môn như vậy gọi cảm đáng vẻ?"

"Vô sỉ người rút cuộc cho sự phụ ta xuống độc gì! ?" Tô Hoan Hoan giận đến phổi đều phải nổ.

"Các người Thủy Vân Tịnh Trai chính mình 'Khô Cốt Bạch Chúc Tán ". Các người cũng không nhận biết sao?" Tuyết Nữ tiếc rẻ nói: "Vậy cũng làm sao bây giờ, ta còn định dùng bên trên một loại khác Cửu Tâm Hải Đường ghi âm bôi thuốc đâu rồi, các người hẳn cũng không biết đi."

Nghe nói như vậy, Tô Hoan Hoan sắc mặt tái xanh, "Là quyền kia Độc

Kinh?"

Tuyết Nữ cười bên trong mang theo một tia ác độc, móc ra một cái chai thuốc sau, xé ra Lăng Vân Sư Thái ngoài miệng cao su cái.

Mắt thấy sư phó phải bị rút thuốc, Tô Hoan Hoan lòng như lửa đốt, muốn lên trước ngăn trở, nhưng là đi bộ cũng bủn rủn vô lực.

"Ầm!"

Đột nhiên, một tiếng súng vang, phá vỡ bầu trời đêm.

Đạn từ Tuyết Nữ trước mặt xuyên qua, thiếu chút nữa trúng đích Tuyết Nữ đầu!

Tuyết Nữ người đổ mồ hôi lạnh, chột hướng súng vang lên phương hướng nhìn.

Chỉ thấy, Liễu Thiển Thiển chính run lấy bấy đất năm một cái súng tay tự động, nghĩ (muốn) hướng bọn họ tiếp tục bắn.

Cây súng này, là Liễu Thiển Thiển rời khỏi gia tộc thời điểm, Liễu Hàn Yên giao cho nàng, để cho nàng dùng phòng thân.

Chỉ tiếc, Liễu Thiển Thiển mặc dù bắt đối với (đúng) thời cơ, lại không thương pháp kia.

"Thiển Thiển! Người chạy mau a!" Tô Hoan Hoan kêu lên.

Trên đất Lăng Vân Sư Thái cũng là ánh mắt lộ ra cấp bách vẻ, chẳng ai nghĩ tới, đám này đệ tử cũng không ai dám đứng ra, không có chút nào tu vi Liễu Thiển Thiển, nhưng phải nổ súng cứu người.

Đao quỷ mặt đây không vui, đi lên một cái đánh liền xuống Liễu Thiển Thiển trên tay súng, hãy cùng bắt con gà con tựa như, một cái níu Liễu Thiển Thiển cổ.

"Tiểu Nữ Oa mà, lớn lên là không tệ, đem người cứ như vậy bóp chết, cũng có thể tiếc", đao Quỷ Tà cười, rất hưởng thụ nhìn Liễu Thiển Thiển thống khổ biểu tình.

"Thả đứa bé kia có chuyện hưởng ta!" Lăng Vân Sư Thái rất sợ Liễu Thiển Thiển bị thương tổn, cái này làm cho nàng thế nào không phụ lòng, dưới cửu tuyền kỷ niệm Tinh, cùng như vậy tín nhiệm nàng Liễu Hàn Yên?

Có thể Tuyết Nữ một cái tát đánh vào Lăng Vân trên mặt, giễu cợt: "Người cũng tự thân khó bảo toàn, còn có rảnh rỗi để ý người khác?"

Vừa nói, Tuyết Nữ bắt đầu dùng thuốc.

Bị phong tỏa chân khí Lăng Vân Sư Thái, vào lúc này căn bản là không có cách chống cự, bị cưỡng ép đẩy ra môi đỏ mọng sau, một ít chất lỏng màu phấn hồng, liền chảy vào trong miệng nàng.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 661: Đổ Máu Bích Vân Đàm

0 661

Theo được tề vào vào bên trong cơ thể, Lăng Vân Sư Thái cảm thấy trong lỗ mũi dâng lên một tia ngọt ngào hương vị, ngay sau đó, trước mắt hết thảy bắt đầu trở nên mê huyền.

"Người cho sư phụ ta xuống thuốc gì? !" Tô Hoan Hoan thấy Lăng Vân Sư Thái sắc mặt trở nên đỏ ửng, không khỏi chất vấn.

Tuyết Nữ liếc mắt một cái phía sau Bích Vân Đàm, "Nơi này, là các người Thủy Vân Tịnh Trai thánh địa, tượng trưng cho mỹ ngọc không tỳ vết, băng thanh ngọc khiết, thần thánh không thể khinh nhờn

Các đời Thủy Vân Tịnh Trai chưởng môn, đều là thủ thân như ngọc xử tử, đem một thân cũng dâng hiến cho Thiên Huyền Băng Ngưng "

"Là thì như thế nào "

"Như thế nào?" Tuyết Nữ nhìn dần dần khí tức thô trọng Lăng Vân Sư Thái, ác độc cười nói: "Năm đó, mẫu thân của ta chính là bị các người đám này thối Đạo Cô, làm hại Cửu Tử Nhất Sinh, chạy trốn tới hải ngoại, cuối cùng rơi vào kết quả như vậy

Hôm nay, ta liền muốn cho các người chưởng môn, đại tông sư Lăng Vân Sư Thái, ở nơi này Thủy Vân Tịnh Trai thánh địa, hủy diệt các người ngàn năm tôn nghiêm!"

"A "

Bỗng nhiên, Lăng Vân Sư Thái trong cổ họng, phát ra một tiếng không kìm lòng được ưm, tiêu hồn thực cốt, êm ái uyển chuyển.

Đặc biệt là trên mặt nữ nhân, một màn kia bệnh hoạn mắc cỡ đỏ bừng, nanh trắng khê chọc đến môi đỏ mọng, phá lệ mê người.

"Sư phó sư phó ngài thế nào!" Tô Hoan Hoan muốn lên đi, lại bị những đệ tử khác lôi.

Lăng Vân Sư Thái trong mắt lóe lên mâu thuẫn cùng giãy giụa thân sắc, nhưng loạn thành hỗn loạn trong đầu, đủ loại dục vọng lái, để cho nàng không cách nào nữa tình táo khống chế.

Chỉ thấy Lăng Vân Sư Thái một cái tay, khó mà át chế bắt đầu hướng nàng giữa hai chân, chậm rãi đưa tới, bản năng dục vọng, để cho nàng mất lý trí

"Anh ừ "

Lăng Vân Sư Thái sờ tới chính mình giữa hai chân sau, ngón tay bắt đầu xoa bóp, mà bởi vì được vật tác dụng, nàng phía dưới rất nhanh thì cỏ dại lan tràn, quần lót màu trắng rõ ràng liền bắt đầu thấm ướt.

Thủy Vân Tịnh Trai một bang các nữ đệ tử, thấy hết thấy các thứ này, vô cùng đau đớn, không đành lòng nhìn lâu, càng là cảm thấy xấu hổ không chịu nổi.

Tuyết Nữ gần như điên cuồng dất cười to, "Đường đường Thủy Vân Tịnh Trai chưởng môn, Lăng Vân Sư Thái, lại đang tông môn thánh địa bên tự. An ủi? Hình ảnh này nếu truyền đi, sợ rằng toàn bộ Hoa Hạ, không đúng, toàn thế giới cũng sẽ thất kinh đi! ? Ha ha ha ha "

Lỗi trả thù này khoái cảm, để cho Tuyết Nữ niềm vui tràn trề, nàng rồi hướng đao quỷ hô to: " A lô ! Người còn quản tiểu cô nương kia làm gì? Nơi này có thể có một cái tông sư cấp mỹ nữ, chờ người coi trọng đây!"

Đạo quý vào lúc này thấy Lăng Vân sư quá xinh đẹp tư thái, cũng là trong mắt Tà Niệm tăng vọt, có thể hẳn vẫn có chút kiêng kỵ đạo: "Người này 'Khi La Mộng Ngâm ". Không phải là một khi để cho nữ nhân đạt tới thỏa mãn sau, sẽ mất đi hiệu lực sao? Vạn nhất nàng khôi phục làm sao bây giờ?"

"Quý nhất gan, coi như nàng từ Khi La Mộng Ngâm trong giải thoát đi ra, ta còn có Khô Cốt Bạch Chương Tán tùy thời cung kính chờ đợi đến, nàng căn bản không cơ hội khôi phục chân khí!"

Tuyết Nữ cười lạnh, "Huống chi, nàng dùng số lớn Khi La Mộng Ngâm, người muốn cho nàng thỏa mãn, sợ rằng không một đêm cũng không được, chúng ta cũng không nhiều như vậy công phu. Người tùy tiện chơi một chút, ném vào này trong ao, cũng liền xong chuyện, chúng ta còn phải thừa dịp của bọn hắn người không trở lại trước, đem nơi này toàn bộ đốt đây" .

Tuyết Nữ đã sớm kế hoạch được, làm nhục hoàn Lăng Vân Sư Thái lại xử tử, tru diệt một số người sau, một cây đuốc đốt toàn bộ Thủy Vân Tịnh Trai, cũng coi như hoàn toàn báo thù.

Tô Hoan Hoan đám người nghe được "Khi La Mộng Ngâm" bốn chữ, chính là bi phẫn cùng sợ hãi tới cực điểm.

Loại này ghi chép ở Độc Kinh bên trên cấm kỵ thuốc, là một loại ngay cả công lực cao thâm Cổ Vô Giả cũng không cách nào ngăn cản siêu cường lực hợp. Vui mừng tán.

Mới đầu là cổ đại thời điểm, Thủy Vân Tịnh Trai tổ sư môn, phải làm lúc Đế Vương nhu cầu, cho bọn hắn một ít Phi Tồn thật sự điều phối.

Nói trắng ra, một ít đại gia khuê tú cùng hào môn danh viện, gả vào nhà đế vương, có thể ở trên giường cũng không buông ra thân phận, không cách nào quá chú tâm phục vụ tốt những Đế Vương đó.

Đế Vương mỹ kỳ danh, nói là là kéo dài Đế Vương huyết mạch cân nhắc,

muốn điều phối một chút loại thuốc này, ai ngờ, lúc ấy tổ sư, thật sự điều phối ra loại này hiệu lực kinh người dưng vật.

Chỉ bất quá, lúng túng liên lúng túng ở, loại thuốc này tính năng quá mạnh, nữ tính một khi dùng qua đo, nếu thì không cách nào lấy được đủ "Thỏa mãn", liền sẽ trực tiếp kinh mạch nổ tung, xuất huyết bên trong mà chết.

Đế Vương ngay từ đầu cảm thấy thuốc này để cho bọn họ rất hưởng thụ, những thứ này Phi Tử tất cả đều thành gái lâu xanh như vậy, để cho bọn họ chơi được phiêu phiêu dục tiên, nhưng sau đó, theo một ít Phi Tử không chiếm được thỏa mãn, tại chỗ chết đi, loại thuốc này cũng trở thành cấm kỵ độc dưng.

Vốn là, loại thuốc này một ít dưng liệu, đã sớm không cách nào tìm, nhưng lại thiên về, Vu Sư hiệp hội bên kia tài liệu đầy đủ, dĩ nhiên bị điều phối xuất ra.

Đao quỷ nghe một chút rất an toàn, cũng có chút không kịp chờ đợi, hần mắt nhìn Liễu Thiển Thiển, liếm liếm đầu lưỡi, "Tiểu cô nương, xem ra Đao gia gia không có thời gian chơi đùa người, vĩnh biệt "

Đang lúc đao quỷ muốn giết chết Liễu Thiển Thiển, Tuyết Nữ nhưng là gọi hần lại.

"Chờ một chút!" Tuyết Nữ cau mày nói: "Mới vừa rồi các nàng kêu cô gái này kêu "Thiển Thiển ". Nàng thật giống như chính là Liễu Hàn Yên thân muội muội, Liễu Hàn Yên là đối phó Tần Xuyên máu chốt pháp bảo, cô gái này, còn hữu dụng, chúng ta phải dẫn đi nàng!"

"Ồ? Còn có chuyện tốt như vậy, đây chẳng phải là lại lập một món đại công?" Đao quỷ cười ha ha, trực tiếp một tay chỉ đâm ở Liễu Thiển Thiển choáng váng trên huyết, xoay người lại đem nữ hài ném vào cái kia trong bao bố.

Mắt thấy đao quỷ bắt đầu cởi ra quần đai lưng, muốn hướng Lăng Vân Sư Thái nhào tới, một bang các đệ tử rốt cuộc không thể nhịn được nữa, giơ tay lên đầu binh khí loại, tất cả đều hướng đao quỷ cùng Tuyết Nữ công tới!

"Thề cùng Thủy Vân cùng chết sống! ! !"

Một đám đệ tử trẻ tuổi môn reo hò, liều lĩnh dắt chạy băng băng.

Nhưng là, những người này thực lực, với Tuyết Nữ chênh lệch quá lớn.

Tuyết Nữ bóng người chợt lóe, đột nhiên xuất hiện ở đây hơn mười người đệ tử sau lưng, một chưởng đánh ra, ngàn vạn Băng Tinh gào thét mà ra!

Một chiêu chim bay hết đi qua, đám đệ tử này mỗi một người đều bị Băng Tinh đánh cho thành cái rở, từng cái ngã trong vũng máu.

Tô Hoan Hoan thấy như vậy một màn, cả người tuyệt vọng quỳ dưới đất, khóc không thành tiếng, bởi vì tu vi bị đóng chặt, cộng thêm bị kịch liệt kích thích, cả người trực tiếp bất tỉnh.

Giờ khắc này Bích Vân Đầm, lạnh giá đến trong xương.

"Chật chặt, quá đáng tiếc, nhiều như vậy nữ nhân, cũng đều thị xử tử, để cho đại gia ta mỗi một người đều thọt thật tốt, cứ như vậy giết quá đáng tiếc" đao quý đã đem quần cởi xuống, lộ ra phía dưới kia đen thui đại gia hỏa, mặt đầy cười phóng đăng.

Tuyết Nữ khinh thường liếc nhìn hẩn một cái, "Người tuổi tác cũng không nhỏ, cũng đừng hữu tâm vô lực, hôm nay đi theo ta, người có thể tính phúc phận không cạn, bên trên hoàn Lăng Vân, người cũng có thể thuận tiện đem cái này Tô Hoan Hoan cũng lên" .

"Hắc hắc, hảo hảo hảo! Hôm nay coi là Đao gia gia thiếu người!"

Đao quý ánh mắt lửa nóng mà nhìn trên đất ôn nhu mềm mại uyển đễ Lăng Vân Sư Thái, nuốt nước miếng một cái, lập tức đập xuống đi!

Thốt nhiên đang lúc, một đạo thanh quang xuyên thấu bóng đêm, xẹt qua Bích Vân Đầm, vừa vạn xuyên qua đao quý giữa hai chân

"A! ! —— "

Đao quỷ một tiếng thê lương tới cực điểm, sợ bay vô số bầy chim kêu thảm thiết.

Chỉ thấy mạng hãn căn (cái), bị thứ gì trực tiếp chặt đứt, rớt xuống đất, máu tươi tung tóe.

"Người nào! ?"

Tuyết Nữ bỗng nhiên xoay người, không thể tin được, bởi vì nếu như Thủy Vân Tịnh Trai hai cái Các Chủ muốn trở về, Thánh Giáo hẳn sẽ cho nàng lộ ra tin tức mới đúng.

"Hô cuối cùng vượt qua" .

Một nam một nữ từ trong núi rừng nhảy ra, chính là Tần Xuyên cùng Nạp Lan Thấm.

Hai người cũng là rơi bù, dù sao là thừa dịp còn sớm lên núi, chuyển kiếp rừng cây, làm bản cũng là khó tránh khỏi, ngay cả Nạp Lan Thấm trên đầu, cũng rất nhiều lá cây cùng mạng nhện.

"Kiếm Ma! ?"

Tuyết Nữ cùng đao quỷ đều là hoảng sợ không thôi.

Tần Xuyên trong mắt hàn quang lẫm nhẫm, "Không nghĩ tới hai người các người, đều đang ở nơi này, đều là người quen cũ, cùng tiến tới đưa đến trước mặt của ta, ngược lại cũng thân thiết" .

Đao Quỷ Nhẫn đến đau nhức, chạy đi kia bao bố một bên, muốn đem Liễu Thiển Thiển thả ra, tốt lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác Tần Xuyên.

Có thể Tần Xuyên khi hãn là muốn chạy trốn, trực tiếp một đạo Trảm Không

lưỡi kiếm huơ ra, đao quĩ liền đầu một nơi thân một nẻo, căn bản ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Tuyết Nữ giật mình một cái, trong mắt tràn đầy oán độc, "Kiếm Ma, người nếu giết ta, cũng đừng nghĩ tìm tới Thánh Giáo vị trí!"

Nàng nghĩ (muốn) thử tìm tìm cơ hội, xem có thể hay không lừa gạt Tần Xuyên, trước còn sống quan trọng hơn.

Tần Xuyên hí mắt, "Hàn Yên ở đâu, nói ra, thả người một con đường sống."

Tần Xuyên chú ý tới, nơi này mặc dù rất nhiều thi thể, lại cũng không Liễu Hàn Yên bóng dáng.

"Liễu Hàn Yên?" Tuyết Nữ buồn bực, "Nàng cũng ở nơi đây?"

Vừa nói, Tuyết Nữ còn cảnh giác ngắm nhìn bốn phía, cho là Liễu Hàn Yên ẩn núp với chỗ tối.

Trong chớp nhoáng này biểu tình biến hóa, bị Tần Xuyên để ở trong mắt, Tần Xuyên kỳ quái phát hiện, Tuyết Nữ là thật không biết.

Chẳng lẽ nói, Liễu Hàn Yên thật không ở nơi này? Hoặc là nữ người đã thoát hiểm?

"Kiếm Ma, ta thật không biết Liễu Hàn Yên ở đâu, nhưng người nếu là thả ta đi, ta sẽ nói cho người biết, Thánh Giáo nhóm người kia ở đâu!" Tuyết Nữ vội vàng nói.

Tần Xuyên lắc đầu một cái, "Người căn bản không minh bạch Thánh Giáo người, coi như ta không tìm bọn hắn, bọn họ cũng tới tìm ta, cho nên ta không cần người nói cho ta biết" .

Lời còn chưa dứt, Tần Xuyên đã lắc mình xông về Tuyết Nữ, một cái sậu vũ kiếm ý, Thanh Quang như Bạo Vũ Lê Hoa, trong nháy mắt đem Tuyết Nữ đánh

thiên sang bách không.

Gặp qua Hắc La Sát một nhà thuật lừa gạt, Tần Xuyên biết, lưu lại Tuyết Nữ tuyệt đối là tai họa ngầm, trực tiếp giết, một trăm.

Nhưng là, đột nhiên sau lưng có một cái nóng lên cánh tay ngọc, dây dưa tới Tần Xuyên bấp đùi, ngay sau đó, một cái xa lạ, lại nhìn tuổi rất trẻ, khí chất cùng dung mạo tuyệt cao nữ tử, mặt đầy khát vọng cùng cầu khẩn nhìn hẳn.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 662: Cô Nương Người Yên Tâm

0 662

"Tệ hại "

Tần Xuyên quay đầu nhìn lại, đại cau mày, dù là dùng đoán đều biết, nữ nhân này nhất định là bên trong cái gì Tà thuốc, huống chi Tần Xuyên vốn là cao minh thầy thuốc, chỉ là thông qua Lăng Vân con người biến hóa, trên mặt khí huyết màu sắc, thì nhìn xảy ra vấn đề.

"Nàng thế nào?" Nạp Lan Thâm chạy tới, cau mày nói: "Nữ nhân này ai vậy, hạ tiện như vậy?"

Lăng Vân Sư Thái rất ít ở trường hợp công khai lộ diện, xuống núi cũng phi thường khiêm tốn, rất nhiều người cũng chỉ nghe tên, không thấy người.

Ở đa số người nghĩ đến, Lăng Vân sư quá là cao quý tông sư, hãn tiên phong đạo cốt, siêu trần thoát tục, thế nào cũng được (phải) là cái trung niên thanh tú phụ người bộ dáng, hoặc là lại lão một ít.

Ai có thể ngờ tới, Lăng Vân Sư Thái tự mình cùng một bất mãn 30 tuổi xuân nữ tử một dạng hơn nữa vào lúc này, lộ ra như vậy tư thái, thế nào cũng không cách nào cùng Nhất Đại Tông Sư nối kết.

Nếu là Lăng Vân tu vi bình thường ngược lại vẫn được, có thể hết lần này tới lần khác nàng bên trong Khô Cốt Bạch Chước Tán sau, khí tức đại loạn, chân khí giải tán.

Tần Xuyên cũng trước tiên không phân biệt được, Lăng Vân tu vi như thế

nào, chỉ coi nàng là Thủy Vân Tịnh Trai người mỹ nữ khác đệ tử.

Tần Xuyên đem Lăng Vân tay từ chân mình bên trên bắt lại, đem xuống Mạch, cười khổ nói: "Không phải là nàng hạ tiện, hẳn là trúng độc, hơn nữa hay lại là đặc biệt cường lực xuân. Được" .

"Khó trách, vậy người nhanh cho nàng Giải Độc a, người không phải là y thuật rất lợi hại phải không?" Nạp Lan Thấm đạo.

Tần Xuyên lúng túng nói: "Nhưng là thuốc này tính phi thường lợi hại, sợ rằng tầm thường trừ độc liệu pháp, căn bản không có tác dụng" .

Nạp Lan Thấm cũng là người tập võ, lại vừa là Cổ Vũ thế gia xuất thân, Tự Nhiên biết rất nhiều, không khỏi trợn mắt nói: "Người cái sắc này. Chó sói! Người có phải hay không nghĩ (muốn) thừa dịp cơ hội này, đem nước này Vân Tịnh Trai mỹ Nữ Đạo Cô cho lên! ? Hừ, có như người vậy lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn sao! ?"

"Ai! Tiểu Thấm Thấm! Người đừng vội a! Ta lại không nói chỉ có kia một loại đường tắt!" Tần Xuyên đạo.

"Nơi này chỉ một mình người nam nhân, chẳng lẽ người còn có thể tìm khác (đường) nam nhân tới sao? !" Nạp Lan Thấm mặt đầy không tin.

Tần Xuyên tiến tới nữ nhân bên tai, nhỏ giọng nói: "Để cho nàng thỏa mãn biện pháp, cũng không phải là chỉ có thể quyết tâm cái loại này ta nhưng lấy như vậy như vậy "

Nghe đến, Nạp Lan Thấm sắc mặt đỏ ửng, nhìn đã càng ngày càng không cách nào khống chế "Nữ Đệ Tử", nàng bĩu môi một cái, "Phải làm người đi làm đi, ta mới không làm đây!"

"Người người là nữ, không phải là vừa vắn sao?"

"Ta mới không cần, giúp những nữ nhân khác giải quyết vấn đề sinh lý, ta

không kia thích", Nạp Lan Thấm nói.

Tần Xuyên do dự, "Kia vậy thật để cho ta đi?"

"Người đi đi! Ngược lại người là thầy thuốc, đến lúc đó có thể giải thích mà, đừng giả bộ được (phải) như vậy thanh khiết có được hay không?" Nạp Lan Thấm lờm hẩn một cái.

"Thật ta đi?"

"Ta lừa người là cứt xác Bọ Ngựa! Đi nhanh đi nhanh! Ta còn muốn cứu những người khác thì sao, Liễu Thiển Thiển ta cũng phải đem nàng thả ra" Nạp Lan Thấm thúc giục.

Tần Xuyên lắc đầu thờ dãi, chính mình cũng không thể thấy chết mà không cứu, vì vậy bất chấp quá nhiều, một cái ôm lấy Lăng Vân sau, sẽ dùng Khinh Công nhảy lên gần đây một tòa kiến trúc.

Tìm một gian không tậ phòng ngủ sau, Tần Xuyên đem Lăng Vân vứt xuống trên một cái giường gỗ.

Có thể Lăng Vân nhưng là đột nhiên ôm lấy Tần Xuyên cổ, không chịu đi xuống, kiều diễm ướt át môi đỏ mọng, hướng về phía Tần Xuyên thẳng ói thơm tho.

Tần Xuyên cau mày, thuốc này cũng thật là lợi hại, thậm chí ngay cả nữ nhân thổ khí, đều mang Dược Tính, nếu không phải hãn Bách Độc Bất Xâm, thật có thể có thể không khống chế được, trực tiếp nhào tới.

Tần Xuyên cưỡng ép đem Lăng Vân Sư Thái thân thể đẩy ra, nửa đường tay đụng chạm lấy Lăng Vân kia đẩy đà thân thể mềm mại, ngực này một ít bộ vị nhạy cảm, cũng không cách nào quản.

Lăng Vân bị đè ở ván giường bên trên, nằm ở đó mà, muốn xoay mình đi ôm Tần Xuyên, thật là khí dùng không, chung quy sức đề kháng có hạn.

Tần Xuyên chính là mặc niệm âm thanh "Thật xin lỗi", liền đưa tay một cái kéo xuống Lăng Vân phía dưới đã sớm ướt nhẹp quần lót.

Nhìn một mảnh kia Mộ trong mưa Đào Lâm cảnh đẹp, kia giòng suối róc rách, đem ga trải giường nhuộm ướt

Tần Xuyên một trận tinh thần hoảng hốt, hơi thở thô trọng, nhắm mắt cắn răng, mới tính đem Tà Niệm đè xuống.

Hắn nhìn trái phải một chút, suy nghĩ có thể hay không có vật gì thay thế một chút, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, đều như vậy, chính mình dùng những vật khác đối phó, cũng không có ý nghĩa gì.

Nhất niệm cập thử, Tần Xuyên đưa ra mang theo đến run rẩy ngón tay, đi sâu vào

Cũng may, hắn với chính mình nữ nhân hưởng thụ vui thích thời điểm, cũng không làm thiếu loại sự tình này, coi như là quen việc dễ làm.

Lăng Vân Sư Thái vừa cảm thụ xuống phía dưới có chút cảm giác thỏa mãn, lại lập tức thì có kịch liệt phản ứng.

Tần Xuyên ngạc nhiên, thật không biết là được liệu quan hệ, hay lại là nữ nhân này liền là nhạy cảm như vậy, nhanh như vậy sẽ tới một làn sóng nhỏ

Có thể cái này còn xa xa không đủ, Lăng Vân trong cơ thể Được Tính cũng không huy phát bao nhiêu, Tần Xuyên chỉ có thể tiếp tục không ngừng động dùng ngón tay.

Bên tai là Lăng Vân trận trận kiều ngâm, trên tay trái là không đoan truyền tới nhiệt lượng, nhẫn nhục cảm xúc, tay trái ngón tay, chính là cảm thụ căng mịn cùng trơn trượt.

Tần Xuyên cảm giác đây quả thực so với thọt hắn mấy đao còn khổ cực,

chính mình tiểu huynh đệ đều phải nỗ lực, hết lần này tới lần khác chính mình nhận được.

Dù sao, đây là Liễu Hàn Yên sư môn, nữ nhân này rất có thể là nàng cái gì sư muội hoặc Sư Tỷ, chính mình nếu đoạt người ta thân thể, sau này coi như không tốt giao phó.

Cùng lúc đó, Nạp Lan Thấm thừa dịp này chút thời gian, đem Liễu Thiển Thiển từ trong túi thả ra.

Vận công để cho Liễu Thiển Thiển sau khi tỉnh lại, hỏi nàng tình huống như thế nào.

"Nạp Lan tỷ tỷ, tại sao là người?" Liễu Thiển Thiển mơ hồ hỏi.

"Ta theo Tần Xuyên phát hiện bên này có tỷ tỷ người hành tung, liền tới xem một chút, không nghĩ tới, nơi này ra như vậy chuyện", Nạp Lan Thấm đạo.

Liễu Thiển Thiển nghe một chút với tỷ tỷ có quan hệ, vội vàng bắt đầu hỏi chuyện gì xảy ra.

Nạp Lan Thấm không có cách, không thể làm gì khác hơn là giải thích một chút, ngay sau đó liền để cho Liễu Thiển Thiển nghỉ một chút, để cho nàng trước đi xem một chút những nữ đệ tử khác có thể hay không cứu.

Liễu Thiển Thiển là lo lắng hỏi: "Kia tỷ phu của ta đi đâu? Còn nữa, mới vừa rồi Sư Thái cũng ở đây! Sư Thái thật giống như trúng độc."

"Sư Thái? Sư Thái cũng trong cửa sao?" Nạp Lan nghi ngờ, "Không nhìn thấy a" .

"Làm sao biết chứ! ? Sư Thái vừa mới còn trúng độc, cái này nữ nhân xấu cho Sư Thái phục lấy cái gì độc dược, còn muốn để cho kia xấu xí ô nhục Sư Thái đây!" Liễu Thiển Thiển vừa nói một bên khoa tay múa chân.

Nạp Lan Thấm sắc mặt nhất thời biến hóa, ánh mắt lóe lên, lộ ra một vết không dám tin thần sắc, "Lăng... Lăng Vân Sư Thái, có phải hay không nhìn tuổi rất trẻ?"

"Đúng vậy, nhìn thật giống như so với tỷ tỷ của ta cũng không lớn bao nhiêu, rất đẹp, các người không nhìn thấy nàng?" Liễu Thiển Thiển giật mình.

Nạp Lan Thấm chính là giậm chân một cái, dùng sức vỗ vỗ đầu mình dứa, "Xong đời! Xong đời! Ra đại sự! !"

"Cáp?" Liễu Thiển Thiển mặt đầy ngẩn ra.

Nạp Lan Thấm vội vàng nhún người nhảy lên, Phi Diêm Tẩu Bích, đi trước tìm Tần Xuyên.

Nhưng khi nàng tới đến phòng, đẩy cửa phòng ra lúc, cảnh tượng trước mắt, đã là để cho nàng nhìn đỏ mặt nhip tim

Tần Xuyên mặt đầy ngỡ ngàng ngừng quay đầu, ngón tay chính ở chỗ này tốc độ cao vận động, "Tiểu Thấm Thấm, không đến nỗi đi, người còn muốn tới học hỏi sao?"

Nghe Lăng Vân Sư Thái trợn trợn động tình kêu lên, Nạp Lan Thấm muốn cho Tần Xuyên dừng lại, có thể lại cảm thấy, kêu ngừng cũng không làm nên chuyện gì, khả năng còn đem Lăng Vân Sư Thái hại chết.

"Mới không phải đâu rồi, người người bận rộn đi" Nạp Lan Thấm tâm lý phiền não, nhưng chỉ có thể kiên trì đến cùng lại nói câu: "Người người cũng đừng làm nhiều a! Cứ như vậy! Không thể nhiều hơn nữa!"

"Yên tâm đi, ta cũng không phải là cầm thú, ta về phần đối với (đúng) một cô gái xa lạ như vậy vô lý sao?" Tần Xuyên bảo đảm nói.

Nạp Lan Thấm gật đầu một cái, nói: "Người đừng lo lắng, ta sẽ hết sức thay người nói chuyện, giúp người giải thích" .

"Hắc hắc, ta cảm thấy được (phải) cô nương này chắc sẽ không quá hận ta, dù sao ta là ở cứu nàng a", Tần Xuyên ngược lại rất yên tâm.

"A hẳn là đi", Nạp Lan Thấm an ủi đất cười, yên lặng lui ra khỏi phòng.

Đến ngoài nhà tĩnh táo lại sau, Nạp Lan Thấm vẫn là có ý định trước lo cho những người khác, kiểm tra còn lại có cần hay không cứu chữa đệ tử.

Chỉ tiếc, Tuyệt Nữ thủ đoạn sát nhân hung tàn, trừ hôn mê Tô Hoan Hoan, còn lại không một thoát khỏi may mắn.

Chờ Tô Hoan Hoan vừa tỉnh lại, biết được Tần Xuyên ở cứu Lăng Vân Sư Thái, vốn định đi xem một cái, có thể Nạp Lan Thấm nhưng là ngăn lại nàng, để cho nàng chớ muốn làm phiền.

Tô Hoan Hoan cho là Tần Xuyên ở nghiêm túc vận công, cũng rất hiểu, trước hết đi đem xuống núi hai gã Các Chủ, cùng một đám tinh nhuệ đệ tử, cũng kêu trở về tông môn.

Mà đương thời đang lúc đến ba giờ sáng bên cạnh (trái phải), trong phòng ngủ Tần Xuyên phát hiện, nữ nhân này rốt cuộc dần dần ánh mắt thanh minh.

Lăng Vân lý trí từ từ hồi phục, nàng cũng ý thức được, vừa mới xảy ra chuyện gì

Thấy bên người cái này nam tử xa lạ, cảm nhận được dưới thân thể mình mặt phát sinh hành vi, nàng hết lần này tới lần khác cả người bủn rủn vô lực, tâm càng là một loại cảm giác tuyệt vọng

Nước mắt, không tự chủ được từ Lăng Vân khoe mắt chảy xuống, "Rú rít" tiếng khóc lóc, để cho nàng giờ khắc này hoàn toàn không tông sư khí độ, chỉ là một bi thương mà khuất nhục nữ tử.

Tần Xuyên cũng lúng túng, nhìn đã hoàn toàn biến thành một mảnh "Đất

ngập nước" ga trải giường, Tần Xuyên không thể làm gì khác hơn là trấn an nói: "Cô nương, ta là thầy thuốc, cho nên người không cần quá khẩn trương, cái này không có gì tốt xấu hồ.

Ta đây cũng là không có cách nào không như vậy, biết không người độc, nhưng người yên tâm, người tẩm thân xử nữ vẫn còn, sẽ không ảnh hưởng người sau này luyện công" .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 663: Chỉ Có Người Biết

0 663

"Đi ra ngoài!" Lăng Vân Sư Thái lạnh lùng ói hai chữ.

"Ta sẽ đi ra, bất quá người thật giống như trong cơ thể còn có khác (đừng) Độc Tố, nếu không ta thay người châm cứu một chút "

"Đi ra ngoài!" Lăng Vân Sư Thái thanh âm càng Băng Hàn.

Tần Xuyên một trận kinh ngạc, này người nữ đệ tử tính khí thật lớn a, hơn nữa làm sao còn có một cỗ uy nghiêm cảm giác.

Nhưng hẳn cũng có thể hiểu được, dù sao người ta nữ hay lại là được ủy khuất.

Tần Xuyên không nói gì thêm nữa, xoay người ra khỏi cửa phòng.

Đi ra bên ngoài, chính là Thiên Thủy Các vị trí, mà ở trong phòng nghị sự, hai gã Các Chủ, cùng Tô Hoan Hoan các loại (chờ) một đám đệ tử, cũng chính nóng nảy chờ đợi.

"Tỷ phụ tỷ phụ! Người rốt cuộc đi ra! !"

Liễu Thiển Thiển thấy thân nhân, hoan hỉ không dứt, phi phác hướng Tần Xuyên.

Mặc dù đã sớm nghe nói, Tần Xuyên ở thế gia thi đấu bên trên xuất hiện, cũng chưa chết, nhưng thấy đến người sống sờ sờ, Liễu Thiển Thiển hay lại là

càng vui vẻ hơn.

Tần Xuyên thấy em dâu, Tự Nhiên cũng cao hứng, ôm Liễu Thiển Thiển đi một vòng, sờ một cái nàng sợi tóc.

"Không có bị thương chứ?"

"Ân ân!" Liễu Thiển Thiển ngọt cười ngọt nói: "Ta cũng biết tử phu người không dễ dàng chết như vậy, hại tử tử của ta thương tâm lâu như vậy, người có thể phải thật tốt bồi thường ta!"

"Tử tử người thương tâm, làm gì ta muốn bồi thường người?" Tần Xuyên ngạc nhiên nói.

"A dù sao thì muốn bồi thường ta!" Liễu Thiển Thiển chuyên xoay người, nói: "Ta cũng thay người lo lắng, hại ta cũng gầy đây!"

Tần Xuyên không nói gì, thấy thế nào đều là càng ngày càng đầy đặn.

Thiên Thủy Các Các Chủ Vương Tịnh, lúc này cuống cuống đi tới, dò hỏi: "Tần tiên sinh, chúng ta chưởng môn như thế nào đây?"

Tần Xuyên buồn bực, "Chưởng môn? Lăng Vân Sư Thái? Nàng thế nào?"

Lần này, bên trong các mọi người trở mắt nhìn nhau.

"Tần tiên sinh, cũng lúc này, cũng không cần mở chúng ta đùa giỡn, ngài không phải là mới vừa cho chúng ta chưởng môn chữa trị qua sao? Nàng bây giờ Độc Tố có thể đã thanh trừ?" Vương Tịnh lại hỏi.

Tần Xuyên nháy mắt mấy cái, làm từ từ trở lại vị đến, chính là không khỏi há miệng, nửa ngày không nói ra lời.

Tần Xuyên theo bản năng nhìn một chút, chính mình kia còn có chút ướt tay, lại nhìn một chút bên cạnh Nạp Lan Thẩm.

Lại thấy đến, Nạp Lan Thẩm chính bụm mặt, một bộ không muốn nói chuyện đáng vẻ.

"Kia kia cô nương, không đúng, vị nữ sĩ kia là Lăng Vân Sư Thái!?" Tần Xuyên nhiều lần xác nhận.

Vân Sơn Các Các Chủ Mã Ngọc Tiêu cau mày nói: "Thế nào, Tần tiên sinh người không biết sao?"

Tần Xuyên nuốt cổ họng lung, hít thở sâu một hơi, cười khổ nói: "Cái này ta thật không biết, lúc ấy cứu người quá gấp, cũng không thể hỏi rõ "

"Ô kìa, cái này có quan hệ gì, Tần Xuyên, người nói mau a, sư phụ ta như thế nào đây?"

"Ha ha Lăng Vân Sư Thái, cơ bản không việc gì, nghỉ ngơi một chút, chính nàng là có thể khôi phục", Tần Xuyên đạo.

"Bất kể như thế nào, có thể cứu chúng ta chường môn, ngài chính là chúng ta Thủy Vân Tịnh Trai ân nhân", Mã Ngọc Tiêu cười nói.

Vương Tịnh gật đầu, giống vậy cười nói: "Nếu là Hàn Yên phu quân, vốn là coi như chúng ta nửa người một nhà, đại ân không lời nào cảm ơn hết được."

Tần Xuyên nghe được "Hàn Yên phu quân" mấy chữ, tâm lý càng là không ngừng kêu khổ, tối nay chuyện muốn cho Liễu Hàn Yên biết, chính mình có thể như thế nào cho phải.

Chỉ hy vọng, Lăng Vân Sư Thái đại nhân đại độ, không nên quá để ý những thứ này "Chi tiết", coi như là làm một giải phẫu, chớ suy nghĩ quá nhiều.

Nhưng là, vừa nghĩ tới đường đường tông sư, cũng nửa hơn trăm năm Kỷ, lại là như vậy động lòng người xinh đẹp, tuyệt luân phong thái sắc, Tần Xuyên hay lại là thốn thức không dứt.

Cao thâm tu vi, phối hợp Thiên Huyền Băng Ngưng loại này trì hoãn già yếu pháp môn, quả thật thần kỳ.

Tô Hoan Hoan cùng vài tên dòng chính đệ tử, với hai gã Các Chủ, cũng nghĩ (muốn) vào xem một chút Lăng Vân Sư Thái, nhưng tất cả đều bị Lăng Vân Sư Thái ngăn trở ở ngoài cửa, làm cho các nàng chớ vào đi.

Một nhóm người trở lại phòng nghị sự, không thể làm gì khác hơn là trước đàm luận lên đương kim tình huống.

Đầu tiên, tự nhiên muốn đem cái chết đi các đệ tử an táng , ngoài ra, chính là thảo luận Thánh Giáo chuyện.

Biết được Tuyết Nữ lại từ Thánh Giáo học được thuật dịch dung, Tần Xuyên cũng coi như minh bạch, thế nào sẽ có "Liễu Hàn Yên" xuất hiện.

Một đêm đi qua, Tần Xuyên cùng Nạp Lan Thấm tạm thời cũng không có ý định rời đi Thủy Vân Tĩnh Trai, bởi vì khó bảo toàn Thánh Giáo sẽ còn đối với nơi này có âm mưu gì.

Ngoài ra, Thủy Vân Tĩnh Trai cũng trực tiếp hướng về thiên hạ truyền lời, Tần Xuyên ngay tại bên trong tông, nếu là Liễu Hàn Yên nghe được tin tức, khẳng định cũng sẽ chạy tới đây.

Chủ yếu nhất, hay lại là Tần Xuyên muốn cùng Lăng Vân Sư Thái nói một chút, đem giữa hai người cái này lúng túng sự tình thỏa đàm, nếu không lời nói, Tần Xuyên tóm lại tâm lý có một vướng mắc, dù sao đây là Liễu Hàn Yên sư phó, là một một trường bối.

Chỉ tiếc, Lăng Vân Sư Thái tự giam mình ở trong căn phòng, một đêm đều không đi ra.

Ban ngày vào buổi trưa, Tần Xuyên với Nạp Lan Thấm thương lượng một chút, dự định đi chủ động tìm Lăng Vân trò chuyện một chút, cùng lăm liền nhận

thức cái sai.

Cũng không muốn, lại có một tên ai cũng không nghĩ ra khách nhân, tìm tới Thủy Vân Tịnh Trai.

Ở vào Chủ Phong trong phòng tiếp khách, một tên cử chỉ tiêu sái, thần thái nhàn nhã người đàn ông trung niên, thường thức hương minh, nhìn chung quanh chưng bày, tâm tình tựa hồ rất không tồi.

"Người làm sao sẽ tới nơi này?" Tần Xuyên nhận được tin tức sau, đi vào bên trong phòng khách.

"Con của ta khởi tử hoàn sinh, ta đương nhiên được (phải) lập tức chạy trở lại a", Tần Mục cười ha ha đến, đứng dậy tiến lên, ôm Tần Xuyên, "Hảo tiểu tử! Ta cũng biết người không có chết, hại ta khắp thế giới tìm người" .

Tần Xuyên nhìn vẻ mặt kích động cha, cau mày nói: "Người ở tìm ta khắp nơi?"

"Nói bậy! Nếu không người cho rằng là đây! ?"

"Vậy tại sao trước không bảo vệ tốt nữ nhân ta?" Tần Xuyên hỏi.

"Ai, đây là ta sơ sót, bất quá cũng còn khá, không thể không ra vấn đề quá lớn sao", Tần Mục cười hắc hắc, vỗ vỗ Tần Xuyên bả vai, "Không tệ a, tu vi tăng mạnh, xem ra Tiềm Long đại sẽ xảy ra chuyện, là phúc thì không phải là họa a" .

Tần Xuyên thân nhiên ngồi xuống, đạo: "Người tin tức ngược lại linh thông, ta tối hôm qua mới tới đây, người liền đến bên này?"

"Cũng nói cho người, là cha tốc độ, Thiên Hạ Vô Song", Tần Mục đặc ý ngồi xuống, "Ngược lại người, tiểu tử, người có thể quá tà môn, thế nào bọn họ nói người chết, người vẫn còn đột phá? Người này thân thể tổ chất, có thể không tầm thường a, chẳng lẽ ta gien thật có ưu tú như vậy" ?

Tần Xuyên bĩu môi, "Với người nửa xu quan hệ cũng không có, người tới nơi này, chẳng lẽ liền muốn đối với ta khoác lác?"

Tần Mục nghiêm sắc mặt, hạ thấp giọng nói, đạo: "Dĩ nhiên không phải, tiểu tử, người lần này trở về, có thể có đem Thần Vật mang về?"

"Liền lấy đến Tiềm Long trong đại hội khối đó, làm gì, muốn ta giao cho người?" Tần Xuyên hỏi.

"Có bắt được liền có thể", Tần Mục thở phào, vui mừng nói: "Lấy người bây giờ tu vi, thả người nơi đó cũng không thành vấn đề, là cha rất yên tâm."

"Người muốn lời nói, ta cho người cũng không chuyện, ngược lại ta cũng không biết thế nào sử dụng", Tần Xuyên nói.

Tần Mục lắc đầu, khoát khoát tay tỏ ý không cần, "Để cho người vậy đi, chúng ta tiếp theo, muốn còn lại Thần Vật mới được. Ta nghe nói thế gia thi đấu bên trên chuyện, Thánh Giáo xem ra đã lấy đi Viêm Long lân cùng Hải Thần huy chương, cộng thêm ta ở nước ngoài thời điểm hỏi thăm được tin tức, trước Vu Vương khối kia, cũng bị Thánh Giáo bắt được" .

"Quả nhiên là Thánh Giáo sao" Tần Xuyên không một chút nào ngoài ý muốn đáng vẻ.

Đang lúc lúc này, đột nhiên có một thông điện thoại, đánh vào Tần Xuyên điện thoại di động.

Tần Xuyên mắt nhìn dãy số, phát hiện căn bản là một chuỗi ngón ngang dãy số, cau mày một cái, liền nhận.

"Tìm ai?"

"Hừ hừ, Kiếm Ma, còn nhớ ta thanh âm sao?"

Tần Xuyên ánh mắt đông lại một cái, "Teresa?"

"Ha ha ha ha ta con rể ngoan, trí nhớ không tệ a, trước muốn ăn mừng người khởi tử hoàn sinh" .

"Bạch Dạ ở đâu", Tần Xuyên trầm giọng hỏi.

Tần Xuyên lôi kéo thời gian, đồng thời len lén phím ấn, để cho tiên tri truy lùng này thông điện thoại vị trí.

"Chỉ cần người cầm trên tay ba khối Thần Vật giao ra, người Tự Nhiên có thể thấy nàng, yên tâm đi, Bạch Dạ là nữ nhi của ta, ta thế nào chịu đem nàng hại chết đây? Có đúng hay không" Teresa hí ngược đạo.

Tần Xuyên hí mắt, "Ta muốn trước hết nghe đến Bạch Dạ thanh âm, ta có lời muốn hỏi nàng, chỉ có trò chuyện xong, ta mới có thể cân nhắc đem Thần Vật cho các người" .

Nghe một chút muốn đưa Thần Vật cho Thánh Giáo, bên cạnh Tần Mục không làm, dùng sức vỗ vào Tần Xuyên bấp dùi, "Xú tiêu tử! Người điên! ? Là nữ nhân ngay cả Thần Vật cũng không muốn! ?"

Tần Xuyên nhưng là đẩy hẳn ra, để cho hẳn khác (đừng) nhiều quản.

Teresa do dự xuống, đạo: "Không thành vấn đề, ta thỏa mãn người" .

Mấy phút nữa sau, điện thoại bên kia, truyền tới một uể oải giọng nữ

"Tần Xuyên "

Nghe được Bạch Dạ thanh âm, Tần Xuyên ánh mắt phức tạp, trường hô khẩu khí, mới nói: "Người tại sao không đem Thần Vật giao cho bọn họ, người nếu muốn theo chân bọn họ đi, không phải là đã sớm nên tìm đến ta Thần Vật sao" .

Bạch Dạ yên lặng, không nói ra lời.

Ngược lại thì Teresa cười khanh khách nói: "Ta đây cái gốc con gái, là lo

lãng người không dấu lại chúng ta, nguy tạo hai khối giả Thần Vật tới lừa bịp chúng ta, chỉ tiếc bị ta phơi bày nàng nói, Thần Vật bây giờ thả ở một cái chỉ có người biết địa phương, cho nên, cũng chỉ có làm phiền người đem Thần Vật mang đến cho chúng ta" .

"Chỉ có ta biết địa phương?" Tần Xuyên một trận mê mang.

"Lời nói nhiều như vậy, cho người một ngày thời hạn, 24h sau liên lạc người, về phần truy lùng điện thoại tín hiệu cái gì người hãy tỉnh lại đi, chúng ta có thể không có ngu như vậy", Teresa nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Tần Xuyên vội vàng nhìn một cái tiên tri hệ thống truy lùng kết quả, lại phát hiện, chỉ có thể xác nhận, nguồn là Thanh Tinh phạm vi, căn bản không đủ để xác định vị trí.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 664: Chương Môn

0 664

Sáng sớm, bình tĩnh tiểu sơn thôn, bạch sương mù.

Một người đàn ông giống như từ trên trời hạ xuống, xuất hiện ở thôn trang cửa vào.

Một ít thức dậy sớm trong thôn lão đầu lão thái thái, thấy người xa lạ, lộ ra có lòng tốt mỉm cười, có còn chủ động hỏi, có phải hay không trung niên nhân này lạc đường.

Nhưng nam tử chẳng qua là lễ phép tính đất cười lắc đầu, sau đó căn cứ từ mình cảm giác, đi về phía Thôn phía bắc hai tòa nhà nhỏ.

Hai tòa tường đất ngói đen cũ nát nhà, bên ngoài là tàn phá hàng rào tre tường, trong sân nhỏ có miệng giếng.

Vào lúc này, một người vóc dáng cao gầy cô gái tóc ngắn, đang dùng trong giếng đánh nước, rót vào gỗ chậu nước rửa mặt, sau đó véo khăn lông, cho một cái khoảng 1m50 tiểu cô nương rửa mặt.

"Sư phó, mặt ta có thể giúp người giặt rửa, đánh răng ước chừng phải chính người quét nha" .

"Thật là đồ như người mua kia kem đánh răng Thảo Dược mùi ngon nặng, thầy muốn trái cây vị "

Hồng Như cho nữ hài lau xong mặt, bất đắc dĩ than thở, "Sư phó, này hoang

giao dã ngoại, liền phụ cận mười dặm đất có một nhà thôn nhỏ tiệm, cũng chỉ có bán một loại kem đánh răng, người để cho ta từ đâu cho người tìm trái cây vị nha" .

"Vậy vì sư hai ngày này sẽ không đánh răng!" Nữ hài quật cường nói.

"Không được! Sư phó ngài ngày ngày ăn nhiều như vậy kẹo que, không đánh răng sẽ sâu răng, sâu răng nha, chính là răng cũng đen sẫm, còn muốn đi nhìn nha sĩ trám răng răng, sẽ rất đau", Hồng Nhứ dạy dỗ đạo.

Nữ hài nghe có chút sợ, ủy khuất chu chu mỏ, quay đầu nhìn một chút cửa phòng, Liễu Hàn Yên chính yên lặng đứng ở đằng kia nhìn nàng.

"Tiểu Liễu, thân thể người như thế nào đây?"

Liễu Hàn Yên cho là vị này kỳ quái tên nhỏ thó tiền bối là quan tâm nàng, vì vậy gật đầu một cái: "Ta gần như khỏi hẳn, cảm ơn" .

Nữ hài nhất thời hì hì cười một tiếng, "Chúng ta đây hôm nay liền dời địa phương ở đi! Ta nghĩ rằng đi đại thành thị! Như vậy thì có thể ăn xong ăn, dùng trái cây vị kem đánh răng!"

Hồng Nhứ khổ não sờ một cái cái trán, "Sư phó, chúng ta cũng hẹn xong với Bạch Hạc trường lão gặp mặt, làm sao có thể tùy tiện đi ra a" .

"Bạch Hạc? Hẳn không phải là tới sao?"

Nữ hài vừa nói, xa xa chỉ một cái xa đường biên miệng.

"Ha ha, Bạch Hạc tham kiến chưởng môn" .

Phảng phất trong nháy mắt liền từ ngoài mấy chục thước, dời đến trong sân, Bạch Hạc cung kính hướng nữ hài gật đầu.

Cửa phòng Liễu Hàn Yên thấy người này, chính là sững sờ, "Người người là

số 2 thủ trưởng bên người bảo tiêu?"

Bạch Hạc thấy Liễu Hàn Yên, cũng là khách khí nói: "Liễu tiểu thư, vẫn khỏe chứ, khoảng thời gian này rất khổ cực đi" .

Liễu Hàn Yên cảnh giác hỏi: "Người là tới bắt ta?"

Bạch Hạc vội vàng khoát tay, "Liễu tiểu thư đừng hiểu lầm, muốn bắt ngài, là Long gia, Tống gia cùng nhà một số người, cùng chúng ta cũng không phân nửa quan hệ. Nếu không phải loại sự tình này, chúng ta không có quyền can thiệp, chúng ta cũng sẽ không cho phép bọn họ làm như vậy.

Cũng còn khá, bây giờ tình huống có biến, chúng ta chường môn tự mình xuống núi, cứu người, người cũng không nhất định lại đông đóa tây tàng" .

Liễu Hàn Yên vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, nàng không hiểu nổi, những thứ này rốt cuộc là cái gì người, cái gì lại kêu tình huống có biến.

Cô bé này, thấy thế nào đều là cái không dài thẳng bé lớn, nói nàng tuổi tác thật ra thì không nhỏ cũng liền thôi, lại là một chường môn?

"Xin chào Bạch Hạc trường lão", Hồng Như vào lúc này mỉm cười gật đầu.

Bạch Hạc hài lòng cười cười, "Người là Hồng Như đi, vài chục năm không thấy, lớn lên đại cô nương, xem ra chường môn ban đầu chọn người làm đệ tử đích truyền, quả thật không nhìn lầm a" .

"Đó là, Bạch Hạc, người cũng không nhìn một chút là ai nhân quang", tiểu cô nương giật mình bật bên trên băng ghế, mới tính với Bạch Hạc tóc húi cua độ cao, mặt đầy đặc ý nói: "Bên ngoài tình huống thế nào?"

Nhắc tới chính sự, Bạch Hạc vẻ mặt buồn thiu, đạo: "Xem ra, trước chúng ta một mực không liên lạc được Phó Thanh Y, là thực sự xảy ra chuyện, Thanh Liên môn nhân, từ thế gia thi đấu bên trên đem Thần Vật cướp đi.

Căn cứ hiện trường Tống gia cùng người Long gia báo cáo, nhìn người dẫn đầu kia vật Cổ Võ bộ sách võ thuật, chắc là Sở Trần Sa cùng Cát Thiên Tinh đôi thầy trò này, nếu bọn họ liên thủ, dùng một ít thủ đoạn hèn hạ, quả thật có khả năng gây bất lợi cho Phó Thanh Y" .

"Phó Thanh Y không sẽ dễ dàng chết như vậy, hãn sống nhanh hai trăm tuổi, gió to sóng lớn gì chưa thấy qua, Sở Trần Sa Hồn Nguyên Vô Cực lợi hại hơn nữa, cũng chung quy không tính là truyền kỳ cường giả, hai cái Sở Trần Sa cũng không đánh lại Phó Thanh Y", trên mặt cô bé đồng chân thần thái tiêu đi, giọng trở nên mấy phần nghiêm túc.

"Lời là nói như vậy, liền sợ bọn họ dùng một ít thủ đoạn phi thường, dù sao dùng quang minh chính đại thủ đoạn, dù là Vu Vương trên đời, Borr Gai tác đích thân tới, cũng không khả năng đánh bại Phó Thanh Y đi", Bạch Hạc thở dài nói: "Thanh Liên môn ra loại đại sự này, Phó Thanh Y nếu còn sống, cũng sớm nên đi ra, thanh lý môn hộ" .

"Vậy chúng ta là không phải là phải lập tức chạy tới Thanh Liên môn? Tinh chi Bỉ Ngạn rơi vào đám kia phản đồ tay há chẳng phải là" Hồng Như cũng rất là cuống cuống.

Có thể nữ hài chính là lắc đầu một cái, "Không, Tinh chi Bỉ Ngạn, bình thường sống tại đây là đang ở vậy, nhưng không có đóng kiện bảy khối Thần Vật, sẽ cùng với không có ý nghĩa.

Cho nên, chúng ta mục tiêu hay lại là Thần Vật, chỉ cần Thần Vật ở trên tay chúng ta, lại chém trừ Thanh Liên môn những thứ kia phản đồ, sẽ không nổi lo về sau" .

" Không sai, chương môn nói thật phải", Bạch Hạc gật đầu nói: "Chương môn, bây giờ là thời kỳ phi thường, dựa theo Tổ Sư Gia quyết định môn quy, Thanh Liên, Bàn Long bất kỳ bên nào xuất hiện phản đồ, là còn lại nhất phương liền muốn nhập thế, Thế Thiên Hành Đạo.

Hai ngàn năm trước, chúng ta Bàn Long Các ra phản đồ, Thanh Liên môn thế đại liên phái người điều tra, cho đến Phó Thanh Y mới thôi, bụi bậm lắng xuống.

Bây giờ, Thanh Liên môn ra bức này đại sự, chúng ta Bàn Long Các phải trên dưới một lòng, đem Sở Trần Sa các loại (chờ) phản nghịch, giết chết không bị tội mới là!"

Nữ hài gật đầu, thần sắc trang nghiêm mà nói: "Ta biết, nhưng lần này, Thanh Liên môn phản loạn kích thước quá lớn, sợ rằng toàn bộ Thanh Liên môn, còn sống cũng đã là Tặc Tử.

Càng loại thời điểm này, chúng ta lại càng tất cần phải cẩn thận, bởi vì đi nhầm một bước, khả năng Đạo Môn Đạo Thống, liền muốn hủy trong chốc lát.

Ta không thể để cho Bàn Long Các cùng Thanh Liên môn hủy ở trên tay ta, cho nên, diệt bên ngoài thì trước hết phải yên bên trong, người và Quỳnh Ngọc trưởng lão, phải bảo vệ tốt số một và số hai thủ trưởng, không được có mất.

Vạn nhất bọn họ đi công tác trì, thiên hạ đại loạn, chúng ta thì càng không còn mặt mũi thấy sư môn Tổ Tiên" .

"Vâng, chương môn", Bạch Hạc đạo: "Bây giờ vừa vạn số một và số hai thủ trưởng, đều tại Giang tỉnh tham gia phong hội, cho nên Quỳnh Ngọc sư huynh một người liền mới có thể bảo vệ được bọn họ, nhưng ta còn là sẽ mau sớm chạy trở về" .

"Bạch Hạc, còn lại lưu lạc bên ngoài Thần Vật, có tin tức sao?"

"Hồi bẩm chương môn, nói đến Thần Vật tung tích, có một tin tức, ngài khẳng định rất thích với nghe được", Bạch Hạc mỉm cười nói: "Tân Xuyên không những không có chết, tựa hồ còn lại lớn lên không ít, ở thế gia thi đấu bên trên lại lần nữa xuất hiện.

Trước mắt hẳn đang ở Thủy Vân Tịnh Trai, nếu ta đoán không lầm, Tiềm

Long trong đại hội một khối Thần Vật, vừa vắn hần ở hần nơi đó, dĩ nhiên, trên tay hần khả năng còn có khác (đừng) Thần Vật, cũng nói không chừng" .

Nữ hài nghe một chút, ánh mắt lộ ra một vẻ vui mừng, che cái miệng nhỏ nhắn, hốc mắt thậm chí có nhiều chút phiếm hồng.

"Quá tốt ta còn tưởng rằng, lại cũng không có cơ hội vậy, chúng ta đây có thể đi tìm hần? Ta có thể với gặp mặt hần?"

Bạch Hạc gật đầu, "Dựa theo môn quy, Bàn Long Các nếu nhập thế, lánh đời lúc quy củ, Tự Nhiên dùng không thích hợp, chương môn ngài Tự Nhiên cũng có thể đi gặp hần.

Tần Xuyên vốn là Thanh Liên môn xuất thân, lại có đủ cường đại thực lực, nếu có thể cùng chúng ta đồng thời tiêu diệt những thứ kia nghịch tặc, đó là tốt nhất. Khả năng này cũng là thiên ý đi, cho các người cũng có thể đoàn tụ" .

Phía sau Liễu Hàn Yên nghe được tin tức này, cũng là thân thể mềm mại run lên, hai mắt ngẩn lệ mông lung, Bạch Hạc phía sau nói chuyện, nàng cũng đều đã không nghe được.

Trong đầu của nàng, chẳng qua là không ngừng quanh quẩn một câu nói —— Tần Xuyên không có chết!

Bạch Hạc nói xong toàn bộ muốn báo cáo sự tình sau, cũng rất mau rời đi.

Nữ hài lúc này nháy cà từng quay người lại, chạy đến Liễu Hàn Yên trước mặt, mặt đầy nụ cười rục rịch, phảng phất vừa mới cái kia nghiêm túc Bàn Long Các chương môn không phải là nàng.

"Hi hi, Tiểu Liễu, nhanh lên một chút đánh răng rửa mặt! Chúng ta mang người tìm Tướng công đi!"

Liễu Hàn Yên nhẹ nhàng dựa ở trên khung cửa, trong đầu có quá nhiều suy nghĩ, để cho nàng qua một lúc lâu, mới phục hồi tinh thần lại.

"Tiền bối người tốt cuộc là ai, Bàn Long Các vậy là cái gì môn phái?"

Nữ hài hăng giọng, nghiêm trang nói: "Đầu tiên đâu rồi, tên ta kêu Tử La, có thể người không thể gọi ta như vậy tên. Người bây giờ bắt đầu, có thể chính thức kêu mẹ ta, hoặc là Mummy, mẫu thân cũng được, ngược lại bây giờ các người người tuổi trẻ thế nào lưu hành gọi thế nào."

"Mẹ? Hôn?" Liễu Hàn Yên cau mày, "Tại sao?"

"Ô kìa nha, người tiểu cô nương này, có phải hay không bị thương bị đầu dứa á..., ta là chồng người mẹ, người là vợ hẳn, dĩ nhiên cũng phải gọi ta là mẹ a!" Tử La hai tay chống nạnh, dạy dỗ nói.

Sau đó, cũng không để ý Liễu Hàn Yên chờ dẫn thần thái, Tử La tiếp tục nói: "Ngoài ra, mẹ người ta nhưng là hiện đảm nhiệm Bàn Long Các chương môn. Về phần này 'Long bàn chung phụ bình tứ hải, Cửu Phẩm Thanh Liên trấn Thần Châu'. Nói rất dài dòng, chúng ta bên đi đường, ta để cho Hồng Như bên giải thích cho người nghe, không vậy?"

Nói xong, cũng không để ý Liễu Hàn Yên đã hoàn toàn ngẩn ra, Tử La đã như một làn khói chạy vào phòng, thu thập bỏ túi nàng quà vật cùng hành lý.

Hồng Như chính là vội vã đi theo vào, khuyên nhủ: "Sư phó! Sư phó ngài đừng nóng! Chớ đem quần áo cũng làm loạn!"

"Không mà không mà không mà! Người ta gặp chết! Rốt cuộc có thể gặp ta con trai bảo bối á! !"

Hồng Như một trận dờ khóc dờ cười, nhanh đi hỗ trợ.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tôn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 665: Trừ Phi Người Không Phải Là

0 665

"Chỉ có người biết địa phương? Con trai, cái đó kêu Bạch Dạ nữ nhân, có ý gì?"

Thủy Vân Tịnh Trai bên trong phòng tiếp khách, Tần Mục gật đầu, hỏi mặt đầy nghiêm túc Tần Xuyên.

Tần Xuyên nhìn một chút trên điện thoại di động thời gian, lẩm bẩm nói: "Hai mươi bốn giờ, này có thể có chút khẩn trương rồi" .

"Có đầu mối sao?" Tần Mục hỏi.

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, đạo: "Ta ở thành phố Đông Hoa thời điểm, cùng với nàng đồng thời, trong thành thương trường đối diện một nhà tiểu tiện lợi điểm trong ước hẹn qua, cùng với nàng ăn chung mì gói, ta còn nhớ rất rõ ràng. Một lần kia, nàng kể một ít kỳ quái lời nói, chắc là chỗ đó "

"Người cần phải hiểu rõ, nếu là thật ở đó, ước chừng phải tốc độ một chút", Tần Mục nghiêm mặt nói.

Tần Xuyên gật đầu, đứng dậy nói: "Ta lập tức xuống núi, đi ngồi máy bay chạy về thành phố Đông Hoa" .

"Đi đi, ta thay người đi tìm một chút Thánh Giáo người ở đâu, ta cũng không thể trơ mắt nhìn người đem Thần Vật giao ra", Tần Mục đạo.

Tần Xuyên cũng không có ý kiến gì, "Vậy chính người cần thận, ta mang

Nạp Lan cùng đi" .

Nói xong, Tần Xuyên đi nhanh ra phòng tiếp khách, đi trước tìm Nạp Lan Thấm.

Chờ Tần Xuyên vừa đi, Tần Mục trên mặt dâng lên một vệt nụ cười cổ quái, hần nhàn đình mạn bộ tựa như đi tới sau núi một nơi không người xó xỉnh, xuất ra đặc chất truyền tin trang bị.

"Phái người, đi thành phố Đông Hoa trung tâm thành thương thành đối diện, nhà kia giây xích tiện lợi điểm nhìn một chút, đồ vật khả năng ở nơi đó" .

"Người thật đúng là hiệu suất, nguyên lai là cái loại địa phương đó, khó trách không tìm được" .

"Hừ, các loại (chờ) tiểu tử kia ngồi máy bay trở về thành phố Đông Hoa, đồ vật đã sớm không, thật đáng tiếc, hần muốn một chuyến tay không "

"Vậy nếu là đồ vật không ở đây kia?"

"Không có vấn đề, cùng lắm tiếp tục chờ hần tìm, tìm tới, Tự Nhiên có biện pháp biến thành chúng ta" .

Cùng lúc đó, Tần Xuyên chính là cùng Nạp Lan Thấm đồng thời xuống núi.

Nhưng hai người không tới chân núi, liền dừng lại, đi vào một nơi trong lương đình, mở ra một máy tiểu hình máy vi tính xách tay.

"Người thật hoài nghi ba của người có vấn đề?" Nạp Lan Thấm có chút không tin.

Tần Xuyên ánh mắt lóe lên, lạnh lùng nói: "Không phải là hoài nghi, hần nhất định là có vấn đề" .

"Tại sao?"

"Ta chưa từng đã nói với hần, trên tay ta đã có hai khối Thần Vật, nhưng khi Thánh Giáo Giáo Chủ nói đến, muốn trên tay ta ba khối Thần Vật thời điểm, hần tựa hồ một bộ đã sớm tri tình thái độ" Tần Xuyên hí mắt, "Nếu như hần thật như vậy khát vọng, cứu sống mẫu thân của ta, vậy làm sao có thể sớm biết ta có ba khối Thần Vật, lại cái gì cũng không hỏi không đề cập tới?"

Nạp Lan Thấm ngẩn ra, không nghĩ tới, Tần Xuyên lại chú ý tới như vậy chi tiết.

"Ngoài ra, ta thậm chí còn hoài nghi hần cũng không phải là Cha ta", Tần Xuyên đạo.

"À?" Nạp Lan Thấm càng giật mình, "Này làm sao biết chứ? Người nhưng là với hần làm qua thân tử giám định."

"Làm thuộc về làm, nhưng thân tử giám định loại vật này, ta người đều là Hacker, chẳng lẽ ra thành quả lúc, hoặc là ra thành quả trước, sửa chữa lại sẽ rất khó khăn sao? Đặc biệt là có vài người cố ý phải sửa đổi thời điểm", Tần Xuyên đạo: "Tóm lại, kia không thể làm tuyệt đối chứng cứ, bởi vì ta cảm thấy, hần một mực ở phạm một cái làm cha mẹ không sẽ mắc sai lầm lầm "

"Lỗi gì "

Đang lúc Nạp Lan Thấm muốn hỏi thời điểm, trên màn ảnh, tiên tri hệ thống nhưng là tìm thấy được một cái đặc thù tin tức.

"Là người kia! ?" Nạp Lan Thấm vui vẻ nói.

"Ai?"

"Cái đó cho ta lộ ra tin tức, nói cho ta biết trang viên trụ sở bí mật người, hần lại cho chúng ta truyền tới mã hóa tin tức" !

Nạp Lan Thấm vội vàng đem tin tức điều ra.

"10050 203 634 3", Nạp Lan Thấm đọc lên một chuỗi chữ số, buồn bực nói:
"Đây là cái gì? Số điện thoại? Còn là cái gì mật mã?"

Tần Xuyên nhìn một chút, không khỏi ánh mắt đông lại một cái, "Không, đây là tọa độ, Đông Kinh 100° 50' 20 '' , Bắc Vĩ 36° 34' 3 '' !"

Nạp Lan Thấm phản ứng cũng mau, trên bản đồ lục soát một chút, đạo: "Này vừa lúc là Thanh Tỉnh biên giới một tọa độ, ở Ninh Thị phụ cận!"

Tần Xuyên gật đầu một cái, đạo: "Xem ra cho chúng ta phát tin tức, hẳn là Bạch Dạ" .

"Bạch Dạ? Nàng không phải là phản bội người sao?"

"Nếu là thực xui xẻo phản bội ta, đến lượt đem chân thân vật giao ra", Tần Xuyên đạo: "Ta nghĩ, nàng hẳn là có cái gì khó Ngôn Chi Ẩn, hoặc là sợ Thánh Giáo gây bất lợi cho ta, mới làm bộ trở lại Thánh Giáo, tốt theo ta trong ứng ngoài hợp" .

"Đây cũng quá mạo hiểm đi, hơn nữa nếu như bây giờ Thánh Giáo đã không tín nhiệm nàng, nàng làm sao cho chúng ta báo tin? Thánh Giáo sẽ cho nàng máy tính sao?" Nạp Lan Thấm hoài nghi.

Tần Xuyên đạo: "Nàng không cần thân lực thân vi, để cho Phù Lôi Nhã thay thế nàng, cũng là có thể" .

"Coi như Phù Lôi Nhã không bị khống chế, cùng với nàng trao đổi cũng nhất định là có giới hạn, hơn nữa bị theo dõi nghe lén, thế nào ra bên ngoài mang tin tức?"

Tần Xuyên đưa ra một ngón tay, điểm một cái Nạp Lan Thấm cái trán, mang theo nhất định tần số.

Nạp Lan Thấm bừng tỉnh hiểu ra, "Người là nói giữa các nàng dùng mật mã Morse truyền tin tức, sau đó Phù Lôi Nhã lại nói cho chúng ta biết?"

Tần Xuyên cười nói: "Ta chỉ là như vậy suy đoán, không nói lời nào, không viết chữ, có thể truyền tin tức phương thức cũng có rất nhiều, người để cho tiên tri lên vào nhà kia tiện lợi điểm máy thu hình, nếu như ta suy đoán không sai, bên kia hẳn đã xảy ra chuyện" .

Nạp Lan Thấm lập tức làm theo, trên màn ảnh máy vi tính, xuất hiện ba cái máy thu hình hình ảnh theo dõi, chính là nhà kia thành phố Đông Hoa tiện lợi điểm.

Chỉ thấy được, vào lúc này bên trong đang có hai cái mặc âu phục đen, đội mũ, nhìn hoàn toàn không giống khách hàng nam tử, chính khắp nơi lục soát giá hàng cùng một ít xó xỉnh, thậm chí còn chạy đi căn chứa đồ.

"Tiên tri, tiết lộ hai người này bộ mặt, lục soát xuống bọn họ thân phận", Tần Xuyên ra lệnh.

Hệ thống tình báo rất nhanh phản hồi ra kết quả, hiện ra, hai người này cũng mang nặng bao nhiêu thân phận, giấy thông hành cũng có thật nhiều vốn.

"Quả nhiên là Thánh Giáo người, tin tức rất nhạy thông a", Tần Xuyên lẩm bẩm nói.

Nạp Lan Thấm do dự đạo: "Vậy chúng ta bây giờ làm sao bây giờ?"

Tần Xuyên sắc mặt phức tạp trầm ngâm chốc lát, "Ta thấy Sư Thái không có phương tiện, người đi tìm Sư Thái, để cho nàng chú ý bảo vệ tốt đệ tử trong môn phái ta, đi tìm Tần Mục nói một chút" .

Tâm kết này, Tần Xuyên phải mau sớm giải quyết, bởi vì này không chỉ có quan hệ đến chính mình thân thể, cũng dính líu tới Bạch Dạ an toàn, càng quan hệ đến Thần Vật cùng Tinh chi Bỉ Ngạn.

Bích Vân bờ đầm, Tần Mục bước từ từ ở ven trên tảng đá.

Hắn nhìn hàn vụ miếu miếu Đàm Thủy, trong mắt hơi có mấy phần vẻ cảm hoài.

Đột nhiên, hắn nghe phía sau có tiếng động, vừa quay đầu lại, mấy phần ngạc nhiên, "Con trai, người tại sao còn chưa đi?"

Hắn cho là Tần Xuyên đã chạy tới sân bay, không ngờ tới, vẫn còn ở Thủy Vân Tịnh Trai.

Tần Xuyên đem Laptop để xuống đất một cái, phát ra bên trong một đoạn thu hình, chính là kia hai gã nam tử áo đen lục soát tiện lợi điểm hình ảnh.

"Người tốt cuộc là vậy một bên", Tần Xuyên khai môn kiến sơn địa hỏi.

Tần Mục đầu tiên là sửng sờ, ngay sau đó, biểu tình phong phú, hắn tựa như cười mà không phải cười, "Có người như vậy với người cha nói chuyện sao? Làm gì, hoài nghi ta?"

"Muốn ta không nghi ngờ người, cũng được, người để cho ta lục soát thân thể người, nếu như tin tức này là người truyền đi, người khẳng định mang theo đặc chất công cụ truyền tin, tốt né tránh ta nghe lén", Tần Xuyên đạo.

Tần Mục ánh mắt dần dần dâng lên hàn mang, "Tiểu tử người xem ra đã nhận định ta?"

"Ta từ không có nói người, ta trước đây liền lấy đến hai khối Thần Vật, nhưng người nghe được ta có ba khối Thần Vật, không một chút nào kinh ngạc, cái này thì đủ để cho ta hiểu kỳ", Tần Xuyên đạo.

"Thì ra là như vậy ngược lại ta sơ sót", Tần Mục gật đầu, "Không nghĩ tới sẽ bởi vì này sao điểm chi tiết nhỏ, bị người phơi bày" .

Tần Xuyên mí mắt nháy nhót, đạo: "Người đã cũng nói như vậy, ta đây cũng liền nói thiệt cho người biết sớm ở trước hôm nay, ta liền hoài nghi người động cơ" .

"Có ý gì" Tần Mục lần này không hiểu rõ.

Tần Xuyên vỗ vỗ ngực, "Làm ta nhìn thấy nhạc phụ ta, Liễu Trung Nguyên tuyệt chứng đi nhanh đời thời điểm, ta đột nhiên liền nghĩ đến một vấn đề nếu như là cha mẹ ruột, bất kể làm cái gì chuyện, đều là con gái có thể sống được (phải) tốt hơn.

Nhạc phụ ta nửa đời cơ hồ đều tại 'Hành hạ' vợ của ta, nhưng hẳn đối với (đúng) Hàn Yên cha thương, thâm như biển khơi, chẳng qua là không giỏi biểu đạt a. Hẳn làm hết thủy, đều là vợ của ta, có thể trong gia tộc đặt chân, có thể một mình đảm đương một phía, sống được còn có tôn nghiêm.

Mà người thì sao trước đối với ta sinh tử, bỏ mặc, đột nhiên nhảy ra, đem anh em ruột một giết, liền phải cùng ta cha con nhận nhau.

Mấu chốt là, người lại chủ động để cho ta với người đồng thời báo thù, khiêu chiến hay lại là Bàn Long Các loại cấp bậc đó đối thủ

Nhạc phụ ta, là không để cho Hàn Yên bị thương tổn, ngay cả Hàn Yên đi tìm Hắc La Sát, cũng lớn mắng nàng một hồi, có thể người lại gọi ta đi khắp thế giới tìm Thần Vật, cùng Vu Vương, Bàn Long trong các cao thủ đối kháng

Còn nữa, ta mất tích thời điểm, người đối với ta nữ nhân bên cạnh bỏ mặc, cái này cùng người là ta giết chết Tần Uy so sánh, tương phản cũng quá rõ ràng.

Nếu như người là ta cha ruột, ta đây chỉ có thể nói, người làm quả thực quá kém cỏi, trừ phi người căn bản không phải ta cha ruột!"

Một phen nói xong, Tần Mục kinh ngạc đứng ở đằng kia, nửa há miệng, lại là căn bản không trả lời được.

Qua ước chừng nửa phút dáng vẻ, Tần Mục khóe miệng, dâng lên vẻ uy nghiêm cười lạnh

"Ba, ba, ba "

Tần Mục vỗ vỗ tay, cảm khái lắc đầu nói: "Dù sao cũng là tốt đẹp gien tạp giao ra phẩm loại, suy nghĩ thật là tốt sứ, khó trách tuổi còn trẻ, tu vi cứ như vậy cao a "

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 666: Khó Bề Phân Biệt

0 666

"Người có ý gì", Tần Xuyên cau mày nói.

"Nghe không hiểu? Tạt giao ra, đương nhiên là cái tạt chúng a", Tuyệt Ảnh trong giọng nói, tràn đầy ác ý.

Tần Xuyên bóp quyền, chịu đựng ngực một cỗ khí, đạo: "Ta cha mẹ ruột, rốt cuộc là ai, người đến cùng phải hay không Tần Mục! ?"

"Người cha mẹ ruột, hừ hừ, ngược lại Tần Mục khẳng định không phải là cha người, ta cũng không phải Tần Mục", Tuyệt Ảnh đạo.

Tần Xuyên ánh mắt lạnh lùng, chính mình quả thật không phải là Tần gia tử tôn, may mắn hảo chính mình cùng Tần gia những người đó vốn cũng không đúng vị, không phải là cũng sẽ không là.

Người này không phải là Tần Mục, cũng liền có thể giải thích, vì sao hẳn căn bản đối với (đúng) Tần gia hoàn toàn không chiếu cố, thậm chí giết Tần Uy cũng không chút nương tay.

"Vậy người rốt cuộc là ai" ?

Tuyệt Ảnh lộ ra một vết điên cuồng nụ cười: "Ta là ai không trọng yếu, trọng yếu là nếu bị người phơì bày, kia liền đi thẳng vào vấn đề

Tiểu tử, Bạch Dạ ở trên tay chúng ta, nếu như người muốn cho nàng sống, tiện đem nhất Thần Vật chỗ điểm nói ra, nếu không lời nói, ta không thể bảo

đảm, người còn có thể hay không thể thấy nàng."

"Ta muốn là nói ra, các người há chẳng phải là càng không biết đem nàng thả", Tần Xuyên đạo.

"Tiểu tử, người không tư cách nói điều kiện với ta, nếu không phải là Thần Vật, ta bây giờ liền có thể giết người", Tuyết Ảnh hí mắt đạo.

Tần Xuyên giễu cợt, "Tĩnh lại đi, đe dọa ta vô dụng. Người không là rất hiểu kỳ, tại sao ta có thể lần lượt Địa Tuyết cảnh phùng sinh, hơn nữa tu vi phòng không rơi sao?"

Trong lòng người, thật ra thì vẫn luôn kiêng kỵ ta, bởi vì, người căn bản không biết, trong thân thể ta ẩn tàng cái dạng gì bí mật, đúng không?"

Tuyết Ảnh ánh mắt lóe lên, quả thật, hẳn từ ở thành phố Đông Hoa lên, tự buồn bực với Tần Xuyên là thế nào khôi phục thực lực.

Theo lý thuyết, hẳn ở bị khu trục sau khi xuống núi, đến lượt trở thành hoàn toàn phế vật, làm sao biết thời gian ngắn như vậy, lại lần nữa khôi phục tu vi, còn càng lúc càng khoa trương tiến bộ đây?

Trải qua nhiều như vậy tất cả lớn nhỏ chiến đấu, Tần Xuyên thật giống như chính là một cái đánh không chết quái vật, ngay cả Vu Vương kêu gọi Đại Ác Ma, cũng bị Tần Xuyên đánh gục, hơn nữa nửa năm sau trở về, lại đột phá đến cảnh giới tông sư.

Tuyết Ảnh cho là, thực lực của chính mình, hẳn là ổn áp Tần Xuyên, nhưng là Tần Xuyên thực lực, tuyết không phải mặt ngoài thấy một điểm này.

Cho nên, nếu không cần thiết, Tuyết Ảnh là không muốn cùng Tần Xuyên bùng nổ chiến đấu.

"Coi là người nói không sai", Tuyết Ảnh thản nhiên nói: "Có thể người đừng quên, ta nếu muốn chạy, tốc độ tuyết đối so với người nhanh, người là không

đuổi kịp ta, mà ta muốn giết bên cạnh người người, cũng so với người nghĩ dễ dàng" .

Tần Xuyên giơ lên ba ngón tay, "Ba ngày, cho ta ba ngày, ta đem Thần Vật tìm đến, với các người đổi Bạch Dạ, địa điểm các người chọn" .

"Ba ngày quá dài "

"Ta bây giờ căn bản không biết Bạch Dạ nói mới là kia, ta yêu cầu từng cái đi thăm dò tìm, nhưng người muốn ta nói ra cụ thể cái nào vị trí, ta tuyệt không đáp ứng", Tần Xuyên nói như đinh chém sắt.

Hắn tin chắc, là Thần Vật, Thánh Giáo nhất định sẽ chờ hắn ba ngày.

Tuyệt Ảnh trù trừ một hồi, gật đầu một cái: " Được, kia cho người duy nhất một lần cứu về Bạch Dạ cơ hội, ba ngày sau cách nhìn, địa điểm chúng ta tự sẽ thông báo cho người" .

Nói xong, Tuyệt Ảnh liền phi thân lên, không có vào một mảnh sơn lâm.

Liên cơ hồ ở nơi này cũng trong lúc đó, một vệt bóng người cũng đi theo từ Thủy Vân Tĩnh Trai trên chủ điện, nhảy xuống, hướng Tuyệt Ảnh rời đi phương hướng đuổi theo.

Tần Xuyên ngạc nhiên, đó lại là Lăng Vân Sư Thái?

"Sư Thái! Đừng đi đuổi theo!" Tần Xuyên khẩn trương, Tuyệt Ảnh thực lực, tuyệt không tầm thường tông sư có thể so với, vạn nhất Tuyệt Ảnh nửa đường dừng lại, quay đầu đem Lăng Vân giết, coi như tổn thất đại.

Tần Xuyên lập tức cùng đi, nhưng đuổi theo không sai biệt lắm năm sáu dặm miền đồi núi, Lăng Vân hay lại là dừng lại.

Một bộ đạo bào màu xám đen, đồ hộp hướng lên trời, tóc dài xoa vai Lăng Vân, đứng ở nhất phương trên tảng đá, nhìn phương xa.

"Sư Thái, người kia rất nguy hiểm, người đừng đuổi, hửn Kinh Công là ta thấy trong đám người nhanh nhất, đuổi theo cũng không đuổi kịp", Tần Xuyên khuyên nhủ.

Đột nhiên, Lăng Vân quay người lại, hướng Tần Xuyên chính là một cái Băng Ngưng bàn tay!

"Ầm!"

Cuồng bạo Băng Tinh giống như cái Băng Sương Cự Long, nghiền qua sơn lâm, tồi khô lạp hủ phải đem Tần Xuyên nuốt mất!

Tần Xuyên cũng là vội vàng không kịp chuẩn bị, ai biết cái này Cô đột nhiên cứ như vậy nóng nảy, không thể làm gì khác hơn là vận lên Thanh Liên kiếm Giáp, cưỡng ép chia vào.

"Phanh" đất một tiếng vang dội, trong rừng cây nõ gãy mấy cây Cự Mộc, số lớn băng sương bao trùm lá cây cùng bụi cỏ.

"Sư Thái, người làm gì vậy à? !" Tần Xuyên cũng là cảm tức, này nếu không phải hửn phản ứng nhanh, coi như bị thương.

Lăng Vân hốc mắt có chút phiếm hồng, một tấm hoàn toàn không nhìn ra năm tháng tuổi tác mỹ lệ trên gò má, tràn đầy xấu hổ.

Tần Xuyên từ từ hiểu, cười khỏ nói: "Sư Thái, ta biết đối với người có chút đường đột, nhưng lúc đó ta một là không rõ ràng thân phận người, thứ hai ta là vì cứu người, cũng không khác (đừng) niệm tưởng. Người yên tâm, thay người Giải Độc chuyện, ta sẽ không nói ra đi" .

"Đặng đồ tử, người còn dám nói! ?"

Lăng Vân thật là tức giận, từ nhỏ đã xuất thân ở một cái thư hương môn đệ, tiếp nhận đại gia khuê tú giáo dục, Nhập Đạo môn tập võ sau, băng thanh ngọc khiết mấy chục năm, đừng nói chuyện nam nữ, liền gọi nam nhân, nàng có lúc

một năm cũng không trông thấy đến một cái.

Vốn là dự định qua chút năm, các loại (chờ) đại đệ tử Tô Hoan Hoan lên cấp tông sư sau, liền thoái ẩn sơn lâm, từ nay dốc lòng tu đạo.

Cũng không muốn, đến cái thanh này tuổi tác, lại bị một cái đệ tử mình chồng, một cái hơn hai mươi tuổi nam tử, xấu danh tiết!

Bị nam nhân tay đụng chạm chính mình cái loại này vị trí, loại chuyện này, Lăng Vân thật là năm mơ cũng không thể nghĩ đến, huống chi còn kéo dài lâu như vậy!

Ở đơn thuần Lăng Vân xem ra, cái này không khác nào đã thất thân cho Tần Xuyên!

Tần Xuyên cũng là lúng túng vừa khổ não, chuyện hãn còn nhiều hơn đi đâu rồi, nào có lòng rỗi rảnh là một cái như vậy "Y tế án lệ" phân tâm.

"Sư Thái, ta là một cái thầy thuốc, luận sự, cái này không có gì người không nhận ra, người vì sao phải đem chuyện này nghĩ đến xấu xa như vậy đây?"

"Xấu xa! ?" Lăng Vân sắc mặt mắc cỡ đỏ bừng, cắn răng, "Người cũng thừa nhận người là như vậy xấu xa! ?"

"Ta nói là người nghĩ xấu xa" .

"Ta xấu xa! ?" Lăng Vân trợn to hai mắt.

"Không đúng là ta cũng không đúng là chuyện này" Tần Xuyên gãi đầu, thế nào cũng không giải thích được.

Lăng Vân Sư Thái căn bản nghe không vô, nàng vốn nên là Thanh Tâm Quả Dục, ở trên tầng mây, bề nghệ thiên hạ thương sinh.

Nhưng Tần Xuyên lần này vì nàng trị độc, hoàn toàn đem nàng đạo tâm cũng

cho hủy!

Dù sao kém lớn như vậy tuổi trẻ, lại vừa là làm loại này "Chán ghét" chuyện, nàng vừa thấy được Tần Xuyên, giống như thấy mình bị ô nhục thân thể

"Ta muốn cùng người đồng quy vu tận!"

Lăng Vân giận dữ, đột nhiên toàn thân dâng lên giống như là biển gầm Băng Ngưng chân khí, trong lúc nhất thời, phảng phất cả ngọn núi đều đã trước thời hạn tiến vào mùa đông!

Tần Xuyên nhìn một cái thế cục không đúng, hét lớn: "Người điên sao! ? Đến lúc nào rồi, Thánh Giáo cũng muốn lật trời, người vẫn còn ở ư người về điểm kia chuyện! ? Người muốn giết ta, giết ta thế nào với Hàn Yên giao phó! ? Người không nghĩ đối mặt ta, chẳng lẽ người thì có mặt mũi đối với (đúng) Hàn Yên! ?"

Nhắc tới Liễu Hàn Yên, phảng phất là đem Lăng Vân thoáng cái lại từ trong lửa lôi vào băng trong.

Lăng Vân thoáng cái tỉnh táo, ngay sau đó lâm vào một loại tuyệt vọng đúng vậy, chính mình như thế nào đi nữa, cũng là Tần Xuyên cứu sống, nếu đem hấn giết, lại có mặt mũi gì thấy Liễu Hàn Yên?

Máu chốt là, nàng cũng minh bạch, tựa hồ giết chết Tần Xuyên, cũng không quá có thể

Chẳng qua là nàng tính cách, nàng việc trải qua, để cho nàng như cũ không cách nào đối mặt, bây giờ phát sinh hết thảy.

Tần Xuyên thấy Lăng Vân Sư Thái lâm vào một loại thâm trầm trạng thái suy tính, cũng liền nhân cơ hội chạy ra, hấn có thể không có thời gian theo này điên cuồng Đạo Cô lãng phí thời gian.

Cùng Nạp Lan Thẩm hội họp sau, hai người đi gần đây sân bay, trở lại thành

phố Đông Hoa.

Biết được Tần Mục lại là giả, Nạp Lan Thấm cũng rất giật mình, bất quá nàng cũng giống như Tần Xuyên, càng phát giác Tần Xuyên thân thể khó bề phân biệt.

"Khó trách, người không tra được mẹ của người tài liệu, thật ra thì phụ thân người tài liệu cũng giả, mà người DNA kiểm tra, cũng nhất định là làm giả, từ vừa mới bắt đầu người thân thể bối cảnh đều là giả", Nạp Lan Thấm chột nói.

Tần Xuyên cũng rất bất đắc dĩ, cũng không biết nên vui mừng, cái này phản bội hẳn Tần Mục là giả, hay là nên bi ai, chính mình lại trở nên không cha không mẹ.

Tần Xuyên để cho tiên tri bảo đảm bọn họ sẽ không bị theo dõi cùng nghe lén, sau đó liền đi về trên phi cơ, liên lạc lên ở hải ngoại Borr Gai tác.

Hẳn thật ra thì muốn ba ngày, không phải vì tìm Thần Vật, mà là là viện binh.

Bây giờ bọn họ đã biết Thánh Giáo cứ điểm tọa độ, chỉ cần tìm đủ nhân viên, là có thể giành trước cứu ra Bạch Dạ.

Nhưng Hoa Hạ biên giới đám người kia, trừ Tam Đại Tông Sư cấp bậc nhân vật, cũng phái không được bao nhiêu dụng tràng, đi cũng hơn nửa là con chốt thí, hơn nữa Tần Xuyên cũng không hoàn toàn tín nhiệm bọn họ.

Còn không bằng, thử một chút tìm hải ngoại kia mấy cường giả, bất kể là Borr Gai tác, phát Cách, Jayme lai, hay hoặc là có đặc thù kỹ đúng dịp Hoắc Nhĩ Mạn, cũng với Tần Xuyên có sinh tử chi giao tình, bọn họ có thể đến giúp đỡ, sẽ rất có ích lợi.

Rất nhanh, Tần Xuyên liên lạc với Borr Gai tác, "Man Vương các hạ, ta bên này có chút tình huống khẩn cấp, muốn mời người hỗ trợ một chút "

Tần Xuyên cũng không nhiều vòng vo, Man Vương sống lớn tuổi như vậy,

cái gì cũng không gạt được hẳn.

"Ta nghe nói Hoa Hạ biên giới Thánh Giáo chuyện, bất quá đang nói những thứ kia trước, ta vừa vặn cũng có một tin tức tốt cho người", Man Vương giọng mang theo mấy phần cảm khái, "Huyết Phượng Hoàng, rốt cuộc tình" .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 667: Nhân Vật Đóng Vai

0 667

Tối tắm phòng ngầm dưới đất, tiếng bước chân từ lối đi truyền vào.

Khí sắc suy yếu Bạch Dạ nằm ở trên giường, cho là Phù Lôi Nhã lại đến xem nàng, sâu xa nói: "Phù Lôi Nhã, ta thương không việc gì" .

"Ta biết người không việc gì" .

Một cái lạnh giá giọng nữ, để cho Bạch Dạ ngạc nhiên đứng dậy.

Chỉ thấy Bạch Lộ yên lặng mở ra phòng giam môn, đi tới mép giường, ngồi xuống.

Bạch Dạ có chút khẩn trương cùng sợ hãi co rút co rút thân thể, đến góc tường, ôm hai đầu gối nhìn nàng.

"Mẫu. . . Mẹ. . ."

Bạch Lộ cười khê, "Không cần như vậy sợ hãi, Tuyệt Ảnh không có ở đây, ta cũng không phải tới đánh người" .

Bạch Dạ yên lặng, không biết cái này từ nhỏ cũng để cho nàng không nhìn thấu nữ nhân, rốt cuộc là tới làm gì.

"Tới", Bạch Lộ ngoắc ngoắc tay.

Bạch Dạ do dự xuống, có chút chần chừ, nhưng vẫn là ngang nhiên xông qua.

Bạch Lộ đưa tay, lau Bạch Dạ gương mặt, trong ánh mắt mang theo vô cùng phức tạp suy nghĩ.

"Người biết không. . . Người ra đời trước, sau khi sinh, làm người chính là một đứa bé sơ sinh thời điểm, tâm lý ta không chỉ mấy trăm lần, mấy ngàn lần mà muốn đem người trực tiếp bóp chết" .

Bạch Dạ thân thể mềm mại run lên, hốc mắt phiếm hồng, ủy khuất mà bi thương mà nhìn Bạch Lộ.

Nhưng làm nàng ngoài ý muốn là, Bạch Lộ lúc này trong mắt, cũng lóe lên oánh quang.

Bạch Dạ trong lúc bất chợt minh bạch cái gì. . .

"Mẹ, Tuyệt Ảnh, thực sự là. . ."

"Đúng", Bạch Lộ trực tiếp trả lời: "Hắn là người cha ruột, nhưng hắn không phải là đàn ông ta, càng không phải là chồng ta. . . Ban đầu, là hắn thô bạo mà chiếm giữ ta, ta mới mang người" .

Bạch Dạ trong mắt một mảnh âm đạm, khó trách, Bạch Lộ đối với nàng, vẫn luôn là như vậy nhược tức nhược ly, có lúc ôn hòa, có khi lại tàn bạo.

Nghĩ đến, Bạch Lộ sâu trong nội tâm, cũng là Thiên Nhân giao chiến, căn bản không phân rõ rốt cuộc đối với nàng nữ nhi này, nên như thế nào tình cảm.

"Hắn là cái triệt đầu triệt đuôi, không đạt đến con mắt không chừa thủ đoạn nào người điên, ta đánh không lại hắn, mà năm đó Thánh Giáo, quả thật yêu cầu hắn một cao thủ như vậy, cho ta vững chắc thế cục, tranh thủ được trang viên như vậy đồng minh, hơn nữa ở Hoa Hạ biên giới diệt trừ chương ngại, bảo toàn thực lực. . ."

Bạch Lộ thở dài nói: "Hai người chúng ta, là lợi dụng lẫn nhau, hắn cần ta khống chế Thánh Giáo người, để cho hắn sử dụng, mà ta cũng cần hắn, thay ta

quét sạch một ít chướng ngại. Nhưng là. . . Hãn vẫn luôn chiếm cứ thượng phong, bởi vì ta chung quy không phải là đối thủ của hãn" .

Bạch Dạ cô đơn mà cúi thấp đầu, "Mẹ, người. . . Có phải hay không rất ghét ta" .

"Đúng", Bạch Lộ không chút do dự trả lời: "Ta không chỉ có ghét người, ta còn hận người, chán ghét người! Bởi vì người mỗi lần ở trước mặt ta, cũng sẽ để cho ta cảm nhận được khuất nhục, người giống như là một tên nô lệ dấu ấn, vĩnh viễn đánh vào ta trong xương! Là ta cả đời vết sẹo. . ."

Bạch Dạ nước mắt "Ba tháp ba tháp" mà rơi xuống ở trên drap giường, "Đúng. . . Thật xin lỗi. . ."

"Người không cần phải nói 'Thật xin lỗi' ". Bởi vì ta trừ sinh ra người, thật ra thì cũng đúng người không thật tốt, có lúc ta đánh người, nhốt người, còn có thể sinh ra trả thù Tuyệt Ảnh một loại khoái cảm. . ." Bạch Lộ tự giễu cười một tiếng, "Dĩ nhiên, đây chỉ là ta lừa mình dối người, bởi vì cái tên kia, hãn căn bản sẽ không quan tâm cái gọi là nữ nhi ruột thịt" .

Bạch Dạ hai tay siết chặt, một điểm này, nàng cũng cảm nhận được.

Nếu như nói, nàng đối thoại lộ còn có thể cảm nhận được một tia huyết mạch ràng buộc lời nói, nàng từ trên người Tuyệt Ảnh, cảm nhận được chỉ có tuyệt tình cùng máu lạnh.

"Hãn rốt cuộc là người nào, lai lịch ra sao", Bạch Dạ hỏi.

"Hãn sao", Bạch Lộ châm chọc cười một tiếng, "Hãn là một cái khi sư diệt tổ phản đồ, càng là một cái nhát gan như chuột con trùng đáng thương" .

Bạch Dạ sững sờ, không hiểu có ý gì.

"Người không cần hiểu quá rõ, sau này nếu có cơ hội, người tự nhiên sẽ biết hãn lai lịch", Bạch Lộ nghiêm mặt nói: "Tuyệt Ảnh không biết lúc nào sẽ trở lại,

tại hẳn trở lại trước, ta có cái kế hoạch phải nói cho người, yêu cầu người để hoàn thành. . ."

"Cái gì. . . Kế hoạch?" Bạch Dạ lúng ta lúng túng hỏi.

Bạch Lộ khoe miệng dâng lên một tia cười lạnh, "Giết chết Tuyệt Ảnh kế hoạch. . ."

. . .

Thành phố Đông Hoa, cơ trảng cao tốc một bên, rừng cây rậm rạp bên trong.

"Nơi này rất nhiều sâu trùng a!"

Đi ở trong rừng cây, Nạp Lan Thấm thấy khắp nơi bò qua, bay qua côn trùng, hãy cùng thấy thân nhân tựa như.

Tần Xuyên bắt đắ dĩ nhìn một chút sau lưng nữ nhân, "Người cứ như vậy thích sâu trùng?"

Nạp Lan Thấm mặt coi thường, "Ai cần người lo? Ngược lại người, dẫn ta tới nơi này làm gì nhỉ?"

Tần Xuyên cười nói: "Đương nhiên là tìm Thần Vật a" .

"Thần Vật? Chẳng lẽ Bạch Dạ đem Thần Vật ẩn giấu ở nơi như thế này?"

Tần Xuyên gật đầu, thật ra thì hẳn cũng không xác định, nhưng hẳn cảm thấy có khả năng nhất, hay lại là nơi này, dù sao. . . Đây là hai người cọ xát ra tia lửa địa phương.

"Thật kỳ quái a, tại sao người cảm thấy là nơi này đâu rồi, chẳng lẽ các người ở chỗ này ước hẹn qua?" Nạp Lan Thấm không hiểu.

Tần Xuyên thần bí cười cười, "Ước hẹn. . . Coi vậy đi" .

Nạp Lan Thấm đột nhiên cảm giác một trận buồn nôn, giật mình một cái, không nghĩ hỏi nhiều, rất sợ hỏi ra điểm để cho nàng cảm thấy xấu hổ sự tình.

Tần Xuyên trí nhớ rất không tồi, tìm vài chục phút, tìm được ban đầu cây kia hai người đã từng cảm xúc mạnh mẽ lớn vô hạn bên cây.

Tần Xuyên thân hình nhảy lên một cái, trực tiếp nhảy đến trên tán cây, con mắt đảo qua, liền phát hiện quả thật có một cái gỗ cái hộp, đặt ở ngọn cây một cái trong chỗ lõm.

Làm Tần Xuyên đem hộp gỗ lấy xuống, mở ra xem, xác nhận bên trong chính là một vàng trắng nhợt hai khối Thần Vật lúc, một bên Nạp Lan Thấm nhìn hấn ánh mắt càng cổ quái.

"Các người thật là ăn ý", Nạp Lan Thấm chua xót nói.

Tần Xuyên sờ mũi một cái, cười tà nói: "Tiểu Thấm Thấm, nếu không ta với người cũng ăn ý một chút?"

Nạp Lan Thấm hơi đỏ mặt, hất đầu phát, xoay người rời đi: "Vội vàng xanh trở lại tỉnh đi, còn phải giúp người ngoại quốc có người môn thuận lợi nhập cảnh đâu rồi, thời gian ngắn như vậy, muốn cho nhiều như vậy đại nhân vật lặng yên không một tiếng động tiến vào Hoa Hạ biên giới, cũng không dễ dàng" .

Tần Xuyên nghĩ đến chuyện này, cũng không lòng rồi rảnh trên đùa Nạp Lan Thấm, không nói xa cách hấn rất hy vọng mau sớm thấy Đường vi, nhìn một chút nữ nhân có phải là thật hay không như Man Vương từng nói, đã khôi phục.

Vừa mới trở về thành phố Đông Hoa không bao lâu, hai người lại liền có thể trở lại Thanh Tinh.

Cũng may Tần Xuyên không thiếu tiền, máy bay tư nhân như vậy qua lại mở, ngược lại cũng hoa không nhiều lắm công phu.

Ở trên máy bay, Tần Xuyên cùng Nạp Lan Thấm thông qua tiên tri, là Đường

vi đám người làm xong nhập cảnh đủ loại thủ tục, bảo đảm không người nào có thể biết, những thứ này thế giới ngầm cường đạo, sẽ ở trong vòng một ngày tiến vào Hoa Hạ Thanh Tỉnh.

Liên ở máy bay lúc hạ xuống sau khi, Tần Xuyên lại từ Liễu Thiển Thiển nơi đó, lấy được một cái làm hấn phần chấn tin tức —— Liễu Hàn Yên trở lại Thủy Vân Tịnh Trai!

Một mực ở lo lắng nữ nhân đi đâu, có phải hay không gặp nguy hiểm, bây giờ nghe được cái này tin tức, Tần Xuyên Tự Nhiên phá lệ khẩn cấp chạy tới.

Lần nữa bước vào Thủy Vân Tịnh Trai chính điện, Tần Xuyên còn không tìm được Liễu Hàn Yên bóng người đâu rồi, chỉ thấy một người vóc dáng thon nhỏ, dùng tím thừng buộc lên một cái tóc đuôi sam, tướng mạo luôn vui vẻ Khả Nhân nữ hài, nhanh chân chạy về phía hấn!

"Bảo bối! !"

Tử La nhảy căng lên, ôm Tần Xuyên cổ, treo ở Tần Xuyên trên người, "Ô ô" khóc lên.

"Ta rất muốn ngươi. . . Ô ô. . ."

Tần Xuyên sửng sốt, mặc dù mình dáng dấp đẹp trai, nhưng còn thật chưa bao giờ gặp chủ động như vậy người theo đuổi.

"Cái đó. . . Tiểu cô nương, ngươi tự trọng a, ta không phải là tùy tiện như vậy người a", Tần Xuyên mặt đầy chính nghĩa lẫm nhẫm dáng vẻ, quay đầu nhìn một chút Nạp Lan Thấm, bảo đảm không để cho nữ nhân khinh bỉ.

Có thể Nạp Lan Thấm đã nghĩ đến cái gì, hai tay chống nạnh, khinh thường nói: "Tần Xuyên! Ngươi đơn giản là cầm thú a! Như vậy Tiểu Nữ Hài Tử ngươi cũng không buông tha! ? Đây cũng là ngươi chừng nào thì cấu kết với! ?"

Tần Xuyên không ngừng bận rộn giải thích: "Tiểu Thấm Thấm, ngươi đừng

hiểu lầm, ta thật sự không biết nàng a!"

"Ai tin a! Thấy người liền kêu bảo bối!" Nạp Lan Thấm mắt tròn trắng.

Hậu đường chạy đến Hồng Như, thấy như vậy một màn, vừa cảm động, lại vừa là cảm thấy buồn cười.

Tần Xuyên vỗ vỗ Tử La sau lưng, "Tiểu muội muội, người trước đi xuống có được hay không? Như vậy sẽ để cho bạn gái của ta hiểu lầm. . ."

Cũng không muốn, Tử La quyết miệng một cái, cửa ra chính là một câu: "Nhanh, mau gọi 'Mẫu thân' !"

". . ."

Tần Xuyên biểu tình một trận bất đắc dĩ, dở khóc dở cười: "Tiểu muội muội, như người vậy liền không có ý nghĩa, ta không kia thích, người muốn hô ta 'Ba' ". Ta có thể tiếp nhận, nhưng để cho ta gọi người 'Mẫu thân' ". Loại nhân vật này đóng vai, ta không chơi đùa" .

"Cái gì nhân vật đóng vai! Ta chính là mẹ người!" Tử La gấp gáp gương mặt đỏ bừng.

Tần Xuyên cũng không cao hứng, vốn là bởi vì chính mình cha mẹ chuyện, tâm tình của hẳn buồn rầu đâu rồi, trả thế nào đột nhiên chạy ra cái Laury, muốn hẳn gọi mẹ?

"Hừ hừ, người là mẹ ta? Ta còn là gia gia người đâu!"

"Người. . . Người cái này đại nghịch bất đạo xú tiểu tử! Ta là người mẹ ruột! " Tử La buông ra Tần Xuyên, trên đất nháy một cái nháy một cái, giận đến nhanh chóng thành lò xo.

Tần Xuyên hai tay khoanh ở trước ngực, cư cao lâm hạ nhìn Laury, "Thật sao? Vậy người có thân phận chứng sao? Tiểu muội muội, người rốt cuộc cái

nào THCS?"

"Thân. . . CMND không có. . ."

"Ta biết người không có! Đầu năm nay giả bộ bạn gái của ta ta cũng sẽ bỏ qua người, còn giả bộ ta mẹ ruột? Ta còn là người thân gia gia đây!" Tân Xuyên trợn to mắt.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 668: Chắc Chắn Không Phải Là Gọi Tắt

0 668

Tử La ủy khuất nhất biến miệng, "Người ta thật không có CMND chứ sao. . . Nhưng người thật là con của ta nha" .

Mắt thấy Tử La nước mắt đều phải rớt xuống, phía sau Hồng Như gấp, lên mau, vỗ vỗ Tử La sau lưng, "Sư phó, sư phó đừng khóc a, giải thích rõ là được rồi" .

Tần Xuyên nhíu một cái lông mi, hẳn còn tưởng rằng cái này cô gái tóc ngắn là tiểu cô nương tử tử hoặc là mẫu thân cái gì, trả thế nào kêu nữ hài "Sư phó" ?

Cẩn thận một cảm giác, Tần Xuyên thật đúng là phát hiện, thật giống như này trên người cô gái khí tức không bình thường. . .

"Tiểu muội muội, lại nói người rốt cuộc ai vậy? Là Thủy Vân Tịnh Trai người?" Tần Xuyên lo lắng hỏi.

Tử La chu mỏ, rất buồn rầu nói: "Người ta mới không là tiểu muội muội đây! Ta gọi là Tử La, nhưng người khẳng định không biết ta, bọn họ cũng sẽ không nói cho người, người ruột thịt cha mẹ là ai, có thể. . . Nhưng ta thật là người mẹ a. . ."

"Tử. . . Tử La?"

Nếu như nói, gặp trở ngại có thể để cho chính mình hôn mê, Tần Xuyên thật rất hy vọng, đi đụng mấy cái tường.

Đương nhiên, nếu như nói này một giấc mộng, Tần Xuyên sẽ không chút do dự điên cuồng chụp đầu mình, làm cho mình tỉnh lại.

Tần Xuyên từ nhỏ đến lớn, năm mơ năm mơ thấy vô số lần, mẫu thân mình dáng vẻ, có ôn nhu uyển ước, có uy nghiêm trang trọng, cũng có lăng lợ phô trương, tóm lại. . . Đủ loại nữ tính, đều có ảo tưởng qua.

Tần Xuyên vốn tưởng rằng, chính mình thấy mẹ đẻ sau, từng có nhiều như vậy chuẩn bị tâm tư, bất kể mẹ đẻ là như thế nào một nữ nhân, hẳn cũng có thể thản nhiên tiếp nhận.

Thật là chính thấy, trước mắt cái này nói khóc liền khóc Laury, nàng nói nàng là Tử La. . .

Tần Xuyên nhất thời có một loại cảm khái —— nhân sinh như trò đùa, không tới cuối cùng, chung quy không đoán được kết cục.

Hít thở sâu một hơi sau, Tần Xuyên căn cứ nhiều lần xác nhận ý tưởng, hỏi: "Người. . . Chắc chắn người là 'Tử La '. Không phải là 'Tử Sắc Laury' gọi tắt?"

"Laury là cái gì?" Tử La ngoẹo đầu, suy nghĩ một chút, "Không có gọi tắt nha, ta gọi Tử La nha! Đây là ta sư phó cho ta đặt tên!"

Tần Xuyên ngửa đầu một cái thở dài, nhất thời cảm giác có chút "Sinh không thể yêu" mùi vị.

"Con trai ngoan, gọi mẹ có được hay không vậy. . ." Tử La ôm lấy Tần Xuyên bấp ùi, bắt đầu làm nũng.

Tần Xuyên cúi đầu, nhìn Tử La kia thân thể nho nhỏ, không khỏi lẩm bẩm: "Người bụng kia. . . Có thể sinh ra hài tử?"

"Có thể nha có thể nha! Người đừng xem mụ mụ vóc người thon nhỏ, nhưng cũng có thể ăn á! Trong bụng có thể giả trang tốt thật tốt nhiều ni!" Tử La vỗ vỗ chính mình bụng nhỏ, "Người sinh ra được thời điểm có nặng tám cân đây! Có

thể đau chết ta!"

Tần Xuyên nhất thời cảm giác quay cuồng trời đất, có một loại muốn té xỉu cảm giác. . .

Lúc này, Hồng Như cũng lên tiếng nói: "Tần Xuyên, sư phụ ta thật là người mẹ ruột, người cũng không nên trách sư phụ ta. Nàng năm đó là vì bảo vệ người, mới nhịn đau rời đi người, bởi vì Bàn Long Các cùng Thanh Liên môn như thế, dưới tình huống bình thường, cũng là không thể có con cháu hậu nhân" .

Vốn đang thuộc về trong khiếp sợ Nạp Lan Thấm, nghe được cái này lại nói, kinh hô: "Bàn Long Các? Thanh Liên môn? Các người có ý gì, cái gì gọi là không thể có hậu nhân?"

Tần Xuyên chính là lộ ra một vết nhưng vẻ, thật ra thì hẳn đại khái đã đoán được, năm đó phát sinh chuyện.

Xem ra, cái đó giả Tần Mục mặc dù nói rất nhiều nói láo, nhưng là có bộ phận là thực sự, Tử La đúng là mẹ hẳn, hơn nữa cũng là Bàn Long Các người, nhưng cũng không có chết, chẳng qua là ngại vì môn quy, không thể thấy hẳn.

"Nhìn tới. . . Sư phụ ta năm đó cũng là bởi vì điều quy củ này, mới rời khỏi người và mẹ người", Tần Xuyên quay đầu cười khổ nói.

Tử La nháy nháy mắt, hì hì cười nói: "Tiểu cô nương, nguyên lai người là Phó Thanh Y con gái sao? Ân ân, người là con của ta bạn gái, vậy cũng phải gọi mẹ ta, hoặc là kêu mẹ của ta, mau gọi nha!"

Lần này, Nạp Lan Thấm cũng mặt đầy lúng túng, ngược lại không phải là xấu hổ, chẳng qua là quả thực đối với (đúng) như vậy cái Laury kêu không ra "Mẹ" loại này chữ.

Tử La buồn rầu, không thể làm gì khác hơn là mắt ba ba tiếp tục xem Tần Xuyên, "Con trai, nàng không gọi, người dù sao phải gọi ta đi, Vi Nương các

loại (chờ) hơn hai mươi năm đây" .

Tần Xuyên cắn răng một cái, thấp giọng kêu câu "Mẹ" .

"À? Người ta không có nghe rõ, kêu nữa mà!" Tử La kích động ôm Tần Xuyên bấp ùi, không ngừng lay động.

Tần Xuyên không thể làm gì khác hơn là kêu nữa âm thanh "Mẹ" .

"Hay lại là không có nghe rõ! Kêu nữa kêu nữa!" Tử La hưng phấn mặt mày hớn hờ.

Tần Xuyên lần này nã, trợn mắt nói: "Người giả bộ! Giả bộ ta không để ý người!"

Tử La nhất thời yếu ớt mà co rụt lại, đáng thương mà "Ồ" một tiếng, "Kia. . . Kia trước như vậy, sau này kêu nữa tốt" .

Đang lúc lúc này, Liễu Hàn Yên cùng Liễu Thiển Thiển, từ sau Đường đi ra.

Tần Xuyên thấy Liễu Hàn Yên, xa cách gặp lại, trong lúc nhất thời vừa vui lại than thở, đi lên một cái nặng nề ôm, ôm nữ nhân.

Liễu Hàn Yên cũng hốc mắt phiếm hồng, ôm lấy hảnh.

"Thật xin lỗi, cho người lo lắng", Tần Xuyên thành khẩn đạo.

"Người đã nói, ta không cần nói ba chữ kia, cho nên, người cũng không cần nói với ta", Liễu Hàn Yên đạo.

Tần Xuyên thư thái cười một tiếng, toàn bộ đều không nói cái gì bên trong.

Thấy hai vợ chồng đoàn tụ, Tử La rất hài lòng gật đầu một cái, giả trang ra một bộ trưởng bối tư thái, hăng giọng: "Không tệ không tệ, con của ta cùng con dâu vợ chồng tình thâm, Vi Nương thật là vui vẻ yên tâm!"

Liễu Hàn Yên cùng Tần Xuyên tách ra, nói: "Trước nhờ có bà bà xuất thủ cứu ta, nếu không ta khả năng liền không thấy được người" .

Tần Xuyên không khỏi mỉm cười, "Người thật đúng là làm cho cửa ra, 'Bà bà' cũng tới. . ."

"Nàng là mẹ người, đương nhiên là ta bà bà", Liễu Hàn Yên đảo kêu rất tự nhiên.

Tử La rất đặc ý, "Hay lại là Tiểu Liễu cái này đại tức phụ tối ngoan ngoan!"

Tần Xuyên đối với (đúng) cái này mẹ ruột thật là không thể làm gì, không khỏi hiếu kỳ nói: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nếu đi qua hơn hai mươi năm, người đều không thể thấy ta, thế nào bây giờ vừa có thể tới tìm ta?"

Vừa nhắc tới này chính sự, Tử La rốt cuộc thu liễm cơn nhả thần sắc, nghiêm nghị nói: "Bởi vì, bây giờ đã đến Đạo Môn tối thời khắc nguy cơ" .

Tần Xuyên cau mày, lại không nói này Tử La biểu tình và khí chất biến hóa, mau với biến thành người khác tựa như, chỉ nói nàng trực tiếp nhắc tới "Đạo Môn", mà không phải Thanh Liên môn, cũng không phải Bàn Long Các, liền đủ thấy, chuyện này nhất định rất phức tạp.

"Nơi này không có phương tiện, chúng ta tìm một địa phương an tĩnh nói" .

Tử La vừa nói, lại hướng phía sau đại điện hô: "Lăng Vân Sư Thái, người cũng cùng đi đi, thiên hạ Hưng Vong, người coi như tông sư cấp cao thủ, chung quy có trách nhiệm cùng tư cách tham gia vào" .

Tần Xuyên vừa nghe đến Lăng Vân, không khỏi mặt lộ lúng túng, cũng không biết hẳn và Lăng Vân chuyện, Lăng Vân nói cho Liễu Hàn Yên không.

Quả nhiên, Lăng Vân Sư Thái cũng ở phía sau nghe, vào lúc này đi tới tiền đình đến, ánh mắt căn bản không hướng Tần Xuyên chỗ ấy phiêu.

Nhưng là, làm đệ tử Liễu Hàn Yên, hay lại là bén nhạy cảm giác, tựa hồ sư phụ mình cùng bản thân trợng phu giữa, có chút quái quái.

"Tử La chưởng môn, không bằng phải đi Bích Vân bờ đầm ngồi một chút đi, nơi đó yên tĩnh nhất cũng an toàn", Lăng Vân rất là cung kính nói.

Ngay sau đó, đoàn người đi tới bên hàn đàm một ngôi thạch đình bên trong.

Khi mọi người một ngồi xuống, Tử La ngữ trọng tâm trường nói: "Tiếp đó, ta muốn nói, là bây giờ phát sinh hết thảy ngọn nguồn, bởi vì bây giờ không phải chúng ta Bàn Long Các có thể lên tính quyết định tác dụng thời điểm, chúng ta yêu cầu đoàn kết nhất trí, mới có thể ngăn cơn sóng dữ, cho nên, ta cho rằng các người có cần phải biết rất nhiều bối cảnh."

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc thần thái Tử La, Tần Xuyên đám người không khỏi có chút không thích ứng.

Tử La là tiếp tục nói: "Chắc hẳn các người có người cũng đã nghe nói qua 'Long bàn chung phụ bình tứ hải, Cửu Phẩm Thanh Liên trấn Thần Châu' hai câu.

Bàn Long Các phụ trách vững chắc thiên hạ đại thế, các triều đại, chúng ta Bàn Long Các đệ tử tinh anh, cũng sẽ phụ tá quân vương, bảo vệ quân vương, tới tránh cho thiên hạ đại loạn.

Đương nhiên, thiên hạ đại thế, phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, chúng ta Bàn Long Các có thể làm được, chẳng qua là làm hết sức thời gian dài không để cho thiên hạ đại loạn, cũng không phải là thật để cho Thần Châu đất đai lại không chiến loạn.

Về phần Thanh Liên môn, chính là phụ trách thu nạp Bách gia văn hóa, truyền thừa văn minh, trọng yếu nhất, là là thủ hộ Tinh chi Bì Ngạn.

Nói đến Tinh chi Bì Ngạn, liền muốn nói đến hai người chúng ta môn phái

căn nguyên, khai sáng Đạo Môn Tổ Tiên" . . .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 669: Tiểu Bảo

0 669

Theo Tử La giảng thuật, một đoạn làm mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi lịch sử loài người, hiện ra ở trước mặt mọi người. . .

Nguyên lai, làm nhân loại thời nay, cũng không là trên địa cầu nhóm người thứ nhất, ngay từ lúc cân nhắc trăm triệu năm trước, trên địa cầu cũng đã xuất hiện độ cao phát đạt văn minh nhân loại.

Bất quá khi đó văn minh, đi cũng không phải là khoa học kỹ thuật đường đi, mà là khai thác tự thân tiềm lực, theo đuổi thiên đạo Tu Hành Chi Lộ.

Lúc đó các tu sĩ, cùng đủ loại cường đại thượng cổ cự thú cuộc sống ở cùng thời kỳ, rất nhiều bây giờ truyền lưu Tiên Nhân, Thần Thú, hung thú vân vân, thật ra thì đều là kia đoạn văn minh còn để lại, cũng không phải là thật không có lửa làm sao có khói.

Chỉ bất quá, chẳng ai nghĩ tới là, có một quả Tiểu Hành Tinh, vào lúc đó đánh tới Trái Đất.

Trên địa cầu tụyệt đại đa số sinh mệnh, cũng vào lúc đó hủy trong chốc lát, chỉ có như vậy một ít bầy người may mắn còn sống sót, cùng với số ít đặc biệt cường đại thượng cổ cự thú, được kéo dài sinh mệnh.

Bị Tiểu Hành Tinh đụng sau Trái Đất, đã đến nơi là Dung Nham biến lửa, Sinh Linh Đồ Thán, căn bản không thích hợp nhân loại tiếp tục phồn diễn sinh sống.

Thật may, khi đó sống sót trong tu sĩ, có một tên khoáng cổ tuyệt kim cao nhân.

Tên này cao nhân thông qua lần đó đại dụng, bắt đầu tìm tòi vũ trụ Huyền Bí, ý tưởng đột phát, lợi dụng trên địa cầu một ít tài liệu đặc biệt, chế tạo ra "Tinh chi Bỉ Ngạn" .

Lợi dụng Tinh chi Bỉ Ngạn, tên này cao nhân thay đổi Trái Đất vận mệnh, Trái Đất lại lần nữa khôi phục vốn là hoàn cảnh, đủ loại sinh mệnh cũng lại lần nữa bắt đầu phồn diễn sinh sống.

Cao nhân ý thức được, Tinh chi Bỉ Ngạn tồn tại, là vô cùng nguy hiểm.

Bởi vì nó nếu có thể đem thế giới từ Địa Ngục mang về thiên đường, cũng có thể để cho thế giới lại lần nữa đánh về Địa Ngục.

Ngay cả Trái Đất vận mệnh đều có thể sửa lại, kia trên địa cầu sinh linh, Tự Nhiên đều có thể sửa lại.

Cho nên, cao nhân đem còn dư lại những tu sĩ kia tụ họp lại, thành lập lúc ban đầu "Đạo Môn" .

Mà hẳn hai tên đệ tử, ở cao nhân sau khi qua đời, vì tránh cho Đạo Môn nội bộ xảy ra vấn đề, đến lúc đó có người lạm dụng Tinh chi Bỉ Ngạn, cho nên, phân biệt sáng lập Bàn Long Các cùng Thanh Liên môn.

Cứ như vậy, một khi bất kỳ bên nào xảy ra vấn đề, bên kia còn có thể chọn lựa chế ước các biện pháp.

Mặc dù, đây cũng không phải là không sơ hở tí nào, nhưng đây đã là bọn họ có thể nghĩ đến ổn thỏa nhất biện pháp.

". . . Trong quá khứ vô nhiều năm tháng bên trong, Thanh Liên môn cùng chúng ta Bàn Long Các, đều không ra khỏi vấn đề lớn lao gì, không chỉ là bởi vì chúng ta thừa kế Đạo Thống, có đầy đủ cường thực lực, thủ hộ hết thảy các thứ

này, càng bởi vì chúng ta đều nghiêm khắc dựa theo môn quy làm việc.

Tỷ như, hai phái chúng ta môn nhân, cũng không cho phép có con gái gia thất, lời như vậy, cũng sẽ không bởi vì thân tình quan hệ, tiết lộ tông môn bí mật, cũng sẽ không bị thân tình thật sự che đậy sứ mệnh cảm giác. . ."

Tử La nói tới chỗ này, mấy phần xin lỗi nhìn một chút Tần Xuyên, "Thật xin lỗi, con trai, năm đó mẫu thân có thể làm được, liền là bảo vệ người, cho người có thể khỏe mạnh lớn lên.

Cho nên, ta phải từ người trong thế giới biến mất, thề cũng không gặp lại người, nếu không lời nói. . . Sư môn những trưởng bối kia, thì sẽ không cho phép người sống trên đời" .

"Kia Cha ta rốt cuộc là ai", Tần Xuyên hỏi.

Tử La căn cứ môi đỏ mọng, "Cái này. . . Bởi vì người phụ thân thân phần cũng rất đặc thù, cho nên, trừ phi hẳn có thể cùng người nhận nhau, nếu không ta cũng không thể nói" .

Rất sợ Tần Xuyên hiểu lầm, Tử La lại lập tức giải thích: "Bảo bối người phải tin tưởng mẫu thân, chúng ta đây đều là vì bảo vệ người!"

Tần Xuyên thật ra thì sớm đoán được sẽ là như vậy một loại câu trả lời, cau mày nói: "Đừng gọi ta 'Bảo bối' ". Gọi ta Tần Xuyên" .

"Nhưng là. . . Người thật ra thì căn bản không phải người Tần gia a, danh tự này lại không tốt nghe, nếu không mẫu thân cho người lại lấy một cái, người gọi Tần tiểu Bảo có được hay không?" Tử La rất khao khát mà nhìn hẳn.

Tần Xuyên mặt cũng xanh, lớn tiếng nói: "Hấp tấp nói chính sự! Không cần người đặt tên!"

"Ồ. . ." Tử La không thể làm gì khác hơn là lại thu liễm lại tính tình, biểu tình nghiêm túc nói: "Tóm lại đâu rồi, cho tới nay đều không xảy ra vấn đề gì. Cho

đến hai ngàn năm trước, chúng ta Bàn Long Các hay lại là ra tên phản đồ, hấn ở xuống núi lịch lãm thời điểm, bị Ma Môn Yêu Nữ mê muội.

Hấn ăn cắp đặt ở chúng ta Bàn Long Các Tinh chi Bỉ Ngạn bản vẽ, phía trên kia có ghi lại Tinh chi Bỉ Ngạn lai lịch, cùng với mở ra Tinh chi Bỉ Ngạn nhất định bảy khối Thần Vật.

Mặc dù chúng ta kịp thời đem tên phản đồ kia đuổi giết chết, nhưng bản vẽ hay lại là lưu lạc đến Ma Môn trên tay, từ đó trở đi, bọn họ liền bắt đầu tìm Thanh Liên môn, nghĩ (muốn) muốn mượn Ma Môn thiên hạ Giáo Chúng, đem Thanh Liên môn công chiếm, cướp lấy Tinh chi Bỉ Ngạn.

Nhưng là đâu rồi, Thanh Liên môn cùng chúng ta Bàn Long Các như thế, cũng không phải là người tầm thường có thể tìm được, cho nên bọn họ vẫn luôn tổn công vô ích.

Ngược lại thì ở trăm năm nhiều trước, Thanh Liên môn ra một cái Phó Thanh Y, một mình hấn thực lực, liền hoàn toàn đem Ma Môn đánh cho tan tác, giết chết ít nhất năm tên tông sư. . ."

"Cái gì! ?"

Tần Xuyên sững sờ, "Cái đó đem Ma Môn diệt đi Thanh Liên trước cửa bối, chính là ta sư phó? Kia. . . Vậy hấn tại sao nói cho ta biết, là hấn một cái tiền bối làm được?"

Tử La cười khanh khách nói: "Bởi vì Phó Thanh Y tối ghét người khác hỏi niên kỷ của hấn, hấn sống hai trăm tuổi, không muốn để cho người biết hấn rất già nha" .

Tần Xuyên dờ khóc dờ cười, tha cho một vòng lớn, nguyên lai đều là Phó Thanh Y chính mình nói chính mình cổ sự.

Nhưng cái này cũng kiên định Tần Xuyên một cái tín niệm —— mạnh như

vậy một ông lão, làm sao có thể nói chết thì chết?

"Được, mọi người chắc đã minh bạch, chuyện này tiền nhân hậu quả, bây giờ thế cục phi thường nguy cơ.

Nếu là trống trơn Ma Môn hồi phục, ngược lại cũng thôi, nhưng Thanh Liên môn chưởng môn Phó Thanh Y, hiện tại ở không rõ tung tích, Đại Trưởng Lão Sở Trần Sa mang theo đại đệ tử Cát Thiên Tinh, hẳn là đem Thanh Liên môn khống chế.

Bây giờ Ma Môn nếu là đã cùng Thanh Liên môn nhóm người kia cùng phe với nhau, chúng ta đây phải ngăn cản bọn họ bắt được bảy khối Thần Vật, nếu không. . . Một khi thật bị bọn họ mở ra Tinh chi Bì Ngạn, đừng nói người, Trái Đất cũng chưa chắc còn có thể tồn tại. . ."

Tử La vừa nói, khuôn mặt nhỏ bé một cỗ, rất là phiền muộn.

"Bà bà, nếu Tinh chi Bì Ngạn nguy hiểm như vậy, vậy tại sao ban đầu vị kia sáng lập Đạo Môn cao nhân, không đem nó dùng xong liền hủy diệt đây?" Liễu Hàn Yên tò mò hỏi.

Tử La thở dài, "Bởi vì, nghe nói ngay cả vị tổ sư gia kia chính mình, cũng tòi hủy không được Tinh chi Bì Ngạn. . ."

"Chính hẳn sáng tạo, chính mình tòi hủy không được? Điều này sao có thể? Tinh chi Bì Ngạn rốt cuộc là dạng gì tồn tại?" Nạp Lan Thấm hỏi.

Tử La lắc đầu một cái: "Không biết nha, bởi vì Tinh chi Bì Ngạn chỉ sử dụng như vậy một lần, có lúc ta thậm chí sẽ nhớ, nhiều như vậy năm tháng trôi qua, Tinh chi Bì Ngạn có thể hay không giống như máy như thế rỉ sét, không dễ xài. . . Nhưng là, chúng ta cũng không thể như vậy ôm may mắn trong lòng nha" .

"Bây giờ, trên tay ta có ba khối Thần Vật, Sở Trần Sa mang đi hai khối Thần Vật, về phần còn lại hai khối, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, đã sớm bị

Thánh Giáo bắt vào tay", Tần Xuyên phân tích nói: "Cuộc chiến tranh này, đã không thể lui được nữa, không thể tránh né" .

"Người có kế hoạch gì không?" Liễu Hàn Yên hỏi.

Tần Xuyên ánh mắt lóe lên, đạo: "Kế hoạch tự nhiên là có, nhưng phải đợi người đến đông đủ, chúng ta mới có thể điều động" .

Tử La gật đầu một cái, "Ta cũng đã để cho Long Vô Cương cùng Tống Hiền bọn họ dẫn người tới, đồng thời vây quét Thánh Giáo cùng Thanh Liên môn phản đồ" .

"Long gia cùng ông tổ nhà họ Tống Tông?" Tần Xuyên kinh ngạc nói: "Bọn họ và Bàn Long Các có quan hệ?"

Tử La cười khanh khách nói: "Bọn họ dĩ nhiên biết nha, dù sao thực lực bọn hắn, đã đối với (đúng) thế tục quyền lực cũng không có bao nhiêu hứng thú, nói cho bọn hắn biết cũng không có gì.

Hơn nữa, năm đó chúng ta đem người DNA tin tức nguy tạo, giúp người ẩn núp thân thể, Long Vô Cương cùng Tống Hiền tất cả đều là nửa đường hỗ trợ, nếu không phải bọn họ, cũng không thể che giấu được (phải) như vậy hoàn mỹ a."

"Khó trách", Tần Xuyên bưng tỉnh, "Lần đó Thanh Long Tự, Kim Thiên gọi điện thoại cho thủ trưởng, Long Vô Cương cùng Tống Hiền liền lập tức ra mặt, nguyên lai bọn họ là nhìn mặt mũi người?"

"Ân ân!" Tử La đắc ý hai tay chống nạnh, kiêu ngạo nói: "Thế nào, Vi Nương vẫn là rất lợi hại?"

"Hừ, Long gia cùng Tống gia đám kia trẻ tuổi, có thể chỉ mong đem Tần Xuyên trừ cho sướng đây", Nạp Lan Thấm lẩm bẩm.

Tử La mặt đầy giật mình, "Có chuyện này? Vậy khẳng định là bởi vì, kia hai

lão đầu tử đều không quản phía dưới chuyện, lại nói, bọn họ kia người hai nhà, kia đấu thắng nhà ta tiểu Bảo?"

"Cũng nói cho người, ta gọi là Tần Xuyên, tiểu Bảo cái đầu người a!" Tần Xuyên không thể nhịn được nữa, đi lên nắm Tử La mặt chính là một trận tím.

"Nhé né đau quá đau. . ." Tử La ủy khuất cầu xin tha thứ: "Không kêu không kêu! Mẹ sai còn không được à. . ."

Mọi người chung quanh nhìn hai mẹ con này, biểu tình tương đối phong phú.

. . .

Nhà máy trong phòng dưới đất.

"Tại sao sẽ đột nhiên bị bệnh? !" Tuyệt Ảnh mặt đầy tức giận từ phía trên đi xuống.

Hắn từ bên ngoài trở lại, liền nghe nói Bạch Dạ lại bệnh nặng, khí tức rất yếu ớt, không còn sống lâu nữa, Tự Nhiên cảm tức.

"Điều này cùng ta có quan hệ gì? Là người đem nàng đánh ra nội thương, nha đầu này lại tự mình nghĩ không mở, không vận công chữa thương, để cho thương thế càng ngày càng nặng", Bạch Lộ ở bên cạnh lạnh lùng chế giễu.

Tuyệt Ảnh trầm giọng nói: "Nàng nếu là chết, chúng ta lấy cái gì với Tần Xuyên đối Thần Vật? Nàng không chữa thương, người không thay nàng liệu? Đầu óc người có phải hay không bị lừa đá! ?"

Bạch Lộ quay đầu sang chỗ khác, mặt đầy giận mà không dám nói gì đáng vẻ.

Lúc này, Tuyệt Ảnh đi tới trong nhà tù, thấy trên giường nằm ở đó mà, sắc mặt tái nhợt, thoi thóp Bạch Dạ, ánh mắt phá lệ lạnh giá.

Hắn đi tới mép giường, đưa tay tới, chụp vào Bạch Dạ cổ tay, bắt đầu bắt mạch.

Có thể đang lúc lúc này, Bạch Dạ đột nhiên ngón tay một trảo, mấy quả nhọn châm nhỏ, từ tay nàng chỉ trong khe hở hiển lộ, vừa vụn rạch ra Tuyệt Ảnh cổ tay!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 670: Tâm Chết

0 670

Tuyệt Ảnh bộ dạng sợ hãi cả kinh, vội vàng một cái bước nhanh lui ra, thấy cổ tay mình trong nháy mắt rỉ ra dòng máu màu đen, sắc mặt tái xanh.

"Người. . . Các người dám hạ độc? !"

Bạch Dạ lúc này co đến cường xó xỉnh, khẩn trương nhìn hẳn, "Người không chết, ta cùng mẹ đều không thể sống" .

"Ha ha ha", Bạch Lộ thấy kế hoạch thành công, không khỏi cười như điên: "Tuyệt Ảnh, thánh giáo chúng ta 'Cửu Độc Hủ Tâm Tán '. Mùi vị như thế nào?"

Tuyệt Ảnh thân thể từ từ còng lưng đi xuống, thở dốc thô trọng, "Tiện nhân. . . Người dám Âm ta. . ."

Bạch Lộ đi vòng qua trước mặt hẳn, cư cao lâm hạ mắt lạnh nhìn hẳn: "Năm đó người cường. Bạo ta một khắc kia bắt đầu, ta cũng đã phát hạ thề độc, cuộc đời này cần phải đưa người chém thành muôn mảnh!

Bây giờ, người giá trị lợi dụng đã đến đầu, chờ người chết, ta sẽ đem Thanh Liên môn đám người kia cũng bán đi, giao cho Tần Xuyên bọn họ đối phó, đến lúc đó, ta chỉ cần Ngự Ông. . ."

Nói được nửa câu, Bạch Lộ chợt phát hiện có cái gì không đúng. . .

Chỉ thấy Tuyệt Ảnh từ từ ngẩng đầu đến, trên mặt lộ ra một cái tàn nhẫn cười lạnh.

"Nữ nhân ngu xuẩn, người thật sự cho rằng, ta sẽ khinh địch như vậy tin tưởng người sao?"

Bạch Lộ sắc mặt cứng ngắt, lão đảo mà ngã một cái lui, "Người. . . Người thế nào. . ."

Tuyệt Ảnh đứng dậy, từ trong túi móc ra một khối nước sơn đen như mực Thần Vật, lay động xuống: "Còn nhớ mảnh này từ Vu Sư hiệp hội kia đặc được đến Thần Vật sao? Người khẳng định không biết, mảnh này Thần Vật một loại năng lực, chính là có thể hấp thu Độc Tố chứ?"

Bạch Lộ mặt không còn chút máu, nàng vụn vụn không nghĩ tới, Tuyệt Ảnh lại còn lưu một khối Thần Vật trên người, dùng cho Phòng Độc! ?

Tựa như cùng Viêm Long lân không sợ hỏa, Hải Thần huy chương không sợ băng vân vân, mảnh này màu đen Thần Vật, toàn bộ âm khí, Độc Khí, cũng sẽ bị nó hấp thu hoặc xóa đi.

Bạch Dạ ý thức được tình huống không ổn, lớn tiếng nói: "Mẹ! Chạy mau!"

Bạch Lộ Tự Nhiên cũng biết, vận chuyển lên Thiên Quang Minh Diệt, cả người chân khí màu đen hùng hực tăng vọt, một cái Minh diệt bàn tay đánh về phía Tuyệt Ảnh, nghĩ (muốn) muốn xông ra đi.

Nhưng là, Tuyệt Ảnh căn bản không tránh không né, một chưởng tiếp lấy Bạch Lộ Toàn Lực Nhất Kích.

Chân khí màu xanh vững vàng áp chế chân khí màu đen, tu vi Thượng Sư cách, thể hiện được (phải) tinh tế.

"Thật đáng tiếc, vốn là ta còn muốn lại để cho người thể nghiệm một chút, làm nữ nhân ta vui vẻ, nhưng hiện tại xem ra, người đã không có cơ hội", Tuyệt Ảnh cười gằn.

Bạch Lộ đỏ lên mặt, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng cùng xấu hổ, "Hèn hạ vô

sĩ hạ lưu! Đi chết đi! !"

Bạch Lộ nói xong, cái miệng chính là kêu lên một trận nhọn Dạ Ma thanh âm!

Cường đại sóng âm, chấn toàn bộ phòng ngầm dưới đất đều tựa như nổi lên bão như gió.

Nhưng Tuyệt Ảnh đột nhiên cũng vừa lên tiếng, "Rống" mà một tiếng, lại hô lên một cái Sư Tử Hống!

Khoảng cách gần như vậy, Bạch Lộ không thể tránh né, càng dâng trào chân khí Sóng Âm, gắng gượng đem Bạch Lộ cho cả người đánh bay ra ngoài!

"Phốc!"

Bạch Lộ đụng vào trên vách tường, phun ra một cái máu đặc, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

"Ai. . . Cần gì chứ, người cũng không phải không biết, ta tinh thông thiên hạ võ học, người Thiên Quang Minh Diệt mỗi một chiêu đều sợ cái gì, ta rõ ràng. . . Người theo ta đánh, căn bản không phần thắng."

Tuyệt Ảnh hí ngược đi lên, dùng ngón tay khơi mào Bạch Lộ cầm.

"Bạch Lộ a Bạch Lộ, mặc dù người không phải là ta thích nhất nữ nhân, nhưng chung quy là duy nhất một thay ta sinh con nữ nhân, ta thật là không nỡ bỏ tổn thương người a", Tuyệt Ảnh chặt chặt mà lắc đầu.

"Phi. . ." Bạch Lộ phun ra một cái mang máu nước miếng.

Tuyệt Ảnh chùi chùi mặt, Tà Mị cười một tiếng, nghiêng đầu nhìn về một bên trong góc Bạch Dạ, "Nữ nhi của ta, người thế nào cũng như vậy ngốc, sẽ ngây thơ cho là, bằng mẹ con các người, là có thể giết chết ta ư?"

Bạch Dạ thương thế chưa lành, tu vi lại cùng Tuyệt Ảnh chênh lệch ngàn dặm, nhưng thấy mẹ tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, vẫn là cắn răng hướng Tuyệt Ảnh một chưởng võ đi qua!

Có thể Tuyệt Ảnh chẳng qua là theo tay vung lên, một đạo kinh phong liền đem Bạch Dạ cho đẩy ra, ngã lại trên giường.

"Thật là mẹ con tình thâm a, nếu là người đối với (đúng) ba cũng như vậy được, ba thế nào chịu đánh người đây?" Tuyệt Ảnh Âm U cười nói.

Bạch Dạ hốc mắt đỏ lên, con người tràn đầy oánh quang, "Người không phải là cha ta. . . Người chỉ là một triết đầu triết đuôi ác ôn!"

Tuyệt Ảnh cười ha ha nói: "Ác ôn? Thiện ác, Chính Tà, loại này đánh giá, không có chút ý nghĩa nào. . . Sống đến cuối cùng, chính là chính nghĩa, chấp chưởng thiên hạ, chính là người lương thiện, chỉ tiếc. . . Minh bạch hết thảy các thứ này người, chung quy không nhiều" .

Vừa nói, Tuyệt Ảnh một cái níu Bạch Lộ cổ, đem Bạch Lộ nhắc tới.

"Bạch Lộ a Bạch Lộ, ta người thật ra thì đều là người cùng một đường, người nói ta giá trị lợi dụng đã hao hết, ở trong mắt ta, người làm sao không phải là đây?"

Tuyệt Ảnh tay từ từ biến hóa chặt, hiển nhiên là phải dùng loại này từ từ hít thở không thông phương pháp, để cho Bạch Lộ cuối cùng thống khổ chết đi.

"Buông ta ra mẹ!"

Bạch Dạ cũng không biết lấy ở đâu khí lực, lại một lần nữa xông lại, trên tay mấy cây Độc Châm đâm về phía Tuyệt Ảnh eo ếch.

Tuyệt Ảnh đem Bạch Lộ thân thể phát đi, cắt đứt này vừa tiến công.

Bạch Dạ cùng Bạch Lộ đụng vào nhau, vội vàng thu hồi Độc Châm, mới

không ngộ thương.

"Thật là không ngoan ngoãn a", Tuyết Ảnh đi lên phía trước, nắm lên Bạch Dạ cánh tay, đưa nàng những Độc Châm đó cướp đi.

Nhìn Bạch Dạ tấm kia tái nhợt mà Sở Sở làm người thương yêu gương mặt, Tuyết Ảnh dăng lên một vết ác độc nụ cười: "Người yên tâm, ta còn muốn dùng người với Tần Xuyên làm giao dịch đầu rồi, sẽ không giết người. . . Nhưng người như vậy không ngoan ngoãn, ta có lẽ hẳn trước trừng phạt trừng phạt người. . ."

Vừa nói, Tuyết Ảnh một cái tay, từ từ vuốt ve đến Bạch Dạ trên khuôn mặt, "Nếu là ta đem Tần Xuyên nữ nhân cho lên, cho hẳn đeo đỉnh nón xanh, hẳn hẳn sẽ nổi điên chứ ?"

Nghe nói như vậy, Bạch Dạ trong mắt tràn đầy khiếp sợ và sợ hãi, "Người. . . Người điên sao! ? Chúng ta là. . . Không phải là. . ."

"Hắc hắc hắc hắc. . ." Tuyết Ảnh cười tà: "Đúng vậy, một cái với cha trải qua giường nữ nhân, người nói Tần Xuyên sẽ định thế nào người thì sao" .

Bạch Dạ cả người cũng cứng ngắc, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, "Biến thái. . . Người tên biến thái này. . ."

Tuyết Ảnh lạnh rên một tiếng, mắt bốc tà hỏa, làm bộ liền muốn nhào tới.

Có thể một bên người bị thương nặng Bạch Lộ, giống như trước khi chết phát lực mẩu con báo, một cái nhào qua, đem Tuyết Ảnh đẩy ra!

"Đừng động nữ nhi của ta! Cầm thú! !"

Bạch Lộ ôm chặt Bạch Dạ , vừa khóc, trong miệng còn chảy xuôi máu tươi, run rẩy đạo: "Ta sẽ không lại để cho thương thế của người hại nàng. . . Không biết. . ."

"Chỉ bằng người! ?"

Tuyệt Ảnh mắt bốc hàn quang, xoay người chính là một cái sổng bàn tay, sắc bén chân khí màu xanh bao vây, sổng bàn tay hóa thành một cái hung hãn lưỡi dao sắc bén.

"Phốc thử!"

Tuyệt Ảnh tay, từ Bạch Lộ lưng không có vào, trực tiếp đâm thủng Bạch Lộ buồng tim!

"Ách a. . ." Bạch Lộ một cái máu đặc phun ở Bạch Dạ trên mặt, hai mắt trợn trắng, thống khổ đến vặn vẹo.

"Mẹ! !"

Bạch Dạ hét lên, cuồng loạn khóc lên.

"Hừ", Tuyệt Ảnh mặt đầy lạnh lùng, trực tiếp một cái sau kéo, đem Bạch Lộ một viên máu chảy đâm đả tim, cho lòi ra ngoài!

Bạch Lộ khí tức rốt cuộc từ từ biến mất, cả người lại không nữa điểm sinh cơ.

Nhìn đã cả người là máu Bạch Dạ, Tuyệt Ảnh cũng không hứng thú gì, đem mẫu thân nàng tim vứt trên đất, xoay người rời đi.

Trong phòng giam, chỉ để lại trong vũng máu một đôi mẫu nữ, cùng Bạch Dạ bi thương tiếng kêu khóc. . .

. . .

Thủy Vân Tịnh Trai, trong sương phòng.

Tần Xuyên ngồi trước máy vi tính, thông qua tiên tri cho vệ tinh hình ảnh, suy tư như thế nào cứu Bạch Dạ an toàn nhất.

Trên thực tế, nếu chỉ thuần là Thánh Giáo đội ngũ, cộng thêm cái đó giả Tần Mục, Tần Xuyên đảo sẽ không quá lo lắng.

Nhưng là, Thanh Liên môn Sở Trần Sa đám người, một mực không tin tức, rất tinh xảo mà né tránh đủ loại truy lùng, cái này làm cho Tần Xuyên cảm thấy nghi ngờ.

Theo lý thuyết, Thanh Liên môn nhân đối với (đúng) thế tục liên quan đến không sâu, làm sao biết trốn đi máy thu hình đến như vậy thuần thực, nhưng nghĩ đến, bọn họ chắc cũng là sớm có dự mưu, làm không ít môn học.

"Nghĩ đến cụ thể làm gì sao? Ba ngày còn lại một ngày", Liễu Hàn Yên cho nam nhân ngâm nước một ly trà, thả vào máy tính bên.

Tần Xuyên thở dài, "Còn không tìm được Sở Trần Sa cùng Cát Thiên Tinh nhóm người kia, không biết đi đâu, ta chỉ sợ, chúng ta đi cứu Bạch Dạ, bọn họ phản tới bắt chúng ta người, vậy thì đồng nghĩa với bạch cứu" .

"Quyển này liền một trận thắng thua khó liệu chiến đấu, hết sức liền có thể", Liễu Hàn Yên vỗ vỗ nam nhân bả vai.

Tần Xuyên phản đưa tay nắm nữ nhân cây cỏ mềm mại, quay đầu cười nói: "Lão bà, chờ chúng ta giải quyết lần này chuyện, phải đi kết hôn có được hay không, năm nay ba tháng phần liền nói muốn kết hôn, kéo cũng hơn nửa năm" .

Liễu Hàn Yên đôi mắt sáng lóe lên, hỏi: "Liền hai người chúng ta sao?"

Tần Xuyên ngạc nhiên, ngay sau đó cười xấu hổ nói: "Dĩ nhiên, người đối với ta cũng rộng như vậy cho, điểm này phân tặc ta còn là có" .

" Ừ", Liễu Hàn Yên khóe miệng có chút động xuống, coi như là hài lòng đáp án này.

Tần Xuyên nghe trên người nữ nhân mùi thơm, đem nàng ôm đến trên đùi, nghĩ (muốn) phải cực kỳ thân thiết thân thiết.

Liễu Hàn Yên cũng sẽ không kháng cự, nam nhân muốn, nàng cũng phối hợp.

Có thể đang lúc lúc này, bên ngoài truyền tới Liễu Thiển Thiển tiếng kêu: "Tỷ phu tỷ phu! Nhanh lên một chút đi ra!"

Tiểu di tử này cũng không chú trọng, trực tiếp đẩy cửa vào, vừa vặn thấy Tần Xuyên muốn hôn bên trên Liễu Hàn Yên.

Liễu Thiển Thiển hai tay che mắt, lộ ra mấy đạo khe hở, hì hì cười nói: "Buổi tối rồi hôn lại, Cơ Vô Danh tới tìm người!"

"Cơ Vô Danh?" Tần Xuyên sửng sờ, tên kia tới làm chi?

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 671: Hủ Hóa

0 671

Đi tới Thủy Vân Tịnh Trai chính điện, Lăng Vân Sư Thái, Tử La các loại (chờ) người cũng đã trình diện.

Sắc mặt ngưng trọng Cơ Vô Danh thấy Tần Xuyên tới, khai môn kiến sơn nói: "Đi nhanh một chút!"

"Đi?"

Tần Xuyên bị ngăn người một chút, "Đi đâu?"

"Đi đâu đều tốt! Lại nhiều nhất hai giờ, Thủy Vân Tịnh Trai liền sẽ biến thành nhân gian luyện ngục!" Cơ Vô Danh thúc giục.

"Người là ý gì, chúng ta Thủy Vân Tịnh Trai như thế nào là Luyện Ngục?" Lăng Vân Sư Thái chất vấn.

Cơ Vô Danh thở dài: "Có phải hay không các người đang chờ Long gia cùng Tống gia phái người tới, cùng đi vây quét Thánh Giáo?"

"Là không có sai, làm sao người biết?" Tần Xuyên buồn bực.

Cơ Vô Danh đạo: "Bây giờ, không chỉ là Long gia cùng Tống gia, chúng ta Cơ gia, còn có Liễu gia, cũng đều đã điều động bộ đội, toàn bộ chạy tới!"

"Bộ đội?" Tần Xuyên kinh ngạc nói: "Tới không phải là Long gia cùng ông tổ nhà họ Tống sao?"

"Long Vô Cương, Tống Hiền bọn họ quả thật đến, nhưng cùng đi, còn có Long gia 27 lộ quân, Tống gia đặc cần lục chiến đội, Liễu gia tập 6 một dạng quân, cùng với, chúng ta Cơ gia tây nam tên lửa quân. . . Này cổ quân đội lực lượng, đã đầy đủ đem toàn bộ Thủy Vân Tịnh Trai san thành bình địa!" Cơ Vô Danh đạo.

Bên trong phòng khách, mọi người sắc mặt cứng ngắc, phảng phất đã có thể đoán được, đây trời hỏa tiễn rơi xuống, đem hết thủy hỏa thành tro bụi.

"Bọn họ muốn làm gì? Tạo phản sao! ?" Nạp Lan Thấm tức giận nói.

Cơ Vô Danh nhìn Tần Xuyên, hí mắt đạo: "Bọn họ tất cả đều hận không được đem người giết, người nếu sống trên đời, đối với mỗi một đại gia tộc đều là uy hiếp. Huống chi người đã tỏ rõ thái độ, sẽ đi tìm bọn hãn phiến toái" .

"Này đến lúc nào rồi, còn quản ân oán cá nhân này? !" Lăng Vân Sư Thái không hiểu nói.

Cơ Vô Danh lắc đầu, "Các người có biết, ở thế gia thi đấu bên trên bị đoạt thất thần vật, bây giờ đang ở thì sao?"

"Không phải là Thanh Liên môn phản đồ trên tay sao?" Nạp Lan Thấm hỏi.

"Cũng không hoàn toàn đúng", Cơ Vô Danh đạo: "Đám kia Thanh Liên môn nhân, bây giờ chính là cùng Long gia, Tống gia đi chung với nhau!"

Mọi người ngạc nhiên, trong đầu đều hiện lên một cái từ —— biến thủ! ?

"Người là nói, hết thủy các thứ này đều là đã sớm kế hoạch được! ? Long gia cùng Tống gia là diễn xuất, chính mình đem Thần Vật cầm! ?" Liễu Hàn Yên cũng cảm thấy khiếp sợ.

Cơ Vô Danh gật đầu một cái: "Ta cũng vậy bị cha báo cho biết kế hoạch cụ thể, mới biết, hết thủy các thứ này đều có đoán mưu, bọn họ trước là dự định lặng lẽ đem Thần Vật từ quốc gia cầm trên tay đến.

Nhưng là, bởi vì Tần Xuyên người nhận ra bọn họ lai lịch, hơn nữa người một sống lại, chính là bọn hắc đại họa tâm phúc, cộng thêm bên trên người đã phải đi cùng Thánh Giáo là địch, bọn họ liền định lập tức động thủ" .

Tử La nghe đến đó, sắc mặt vô cùng băng lãnh, "Số một và số hai thủ trưởng nơi đó đây?"

"Lần hành động này, hoàn toàn đã đem hai vị thủ trưởng giá không, bọn họ ở Giang tỉnh tham gia phong hội, căn bản không biết nơi này phát sinh chuyện", Cơ Vô Danh đạo: "Nếu bây giờ bảo hắc biết môn, chỉ sợ cũng đã tới không kịp, nước xa cứu không gần hỏa" .

Tử La mặt đầy bi thương, "Không nghĩ tới. . . Bị dục vọng thật sự hủ hóa, không chỉ là Thanh Liên môn, còn có Long gia cùng người nhà họ Tống, uổng ta tín nhiệm bọn hắc như vậy" .

"Sư phó, bọn họ trước một mực biểu hiện phục phục thiết thiết, là chính là chỗ này một hồi cho chúng ta một kích trí mạng, điều này cũng không thể trách ngài", Hồng Như khuyên giải.

Có thể Tử La vẫn là rất tự trách, dù sao nàng nếu là âm thầm để cho Bạch Hạc cùng Quỳnh Ngọc hai tên trưởng lão, quan tâm kỹ càng một chút, khả năng cũng sẽ không ra này đương tử chuyện.

Tần Xuyên an ủi sẵn sóc che trán đầu, nghĩ ngợi đạo: "Ý người là. . . Thanh Liên môn phản đồ, không chỉ có cùng Thánh Giáo là một nhóm mà, hơn nữa, Long gia cùng Tống gia, cũng cũng sớm đã dự mưu muốn đoạt lấy Thần Vật, tranh đoạt Tinh chi Bì Ngạn?"

"Tinh chi Bì Ngạn?" Cơ Vô Danh nghi hoặc, "Đó là cái gì? Ta chỉ biết là, bọn họ muốn lấy được toàn bộ Thần Vật."

"Người không biết, là bởi vì người môn Cơ gia, cũng là mới vừa gia nhập

bọn họ", Tần Xuyên mỉm cười đạo: "Nhìn tới. . . Tất cả mọi người rất sợ ta, sợ ta một người, đem bọn họ toàn bộ diệt tộc sao? Cho nên mới phái quân đội tới vây quét ta" .

Nạp Lan Thấm cảnh giác hỏi: "Cơ Vô Danh, người mình không phải là người nhà họ Cơ sao? Bây giờ Cơ gia rõ ràng người thừa kế chính là người, người làm gì vậy tới len lén mật báo?"

Cơ Vô Danh sắc mặt cương nghị, khinh thường nói: "Những người đó, là Thần Vật, hại chết nhiều như vậy gia tộc và môn phái, người vô tội, hơn nữa còn liên hiệp Thánh Giáo, diễn nhiều như vậy xem mạng người như cỏ rác tiết mục. Nếu là cùng bọn họ làm bạn, ta cùng một cái giặc bán nước có gì khác biệt! ?"

"Người nói dễ nghe, chúng ta thế nào có thể tin người?" Nạp Lan Thấm hay lại là do dự.

Tần Xuyên nhưng là khoát tay chặn lại, đạo: "Ta tin tưởng hẳn, bởi vì bất kể chuyện này thật giả, bên trên tới báo tin, đối với hẳn mà nói cũng không chỗ tốt gì. . . Dĩ nhiên, ta cũng tin người nhân phẩm" .

Cơ Vô Danh biểu tình hòa hoãn điếm, đạo: "Mặc dù ta không biết, Tinh chi Bì Ngạn là cái gì, nhưng nếu là Long gia cùng Tống gia, chịu vì vật kia, phản bội quốc gia, vậy khẳng định là nhất định phải được.

Bọn họ lòng muông dạ thú, đã hết sức rõ ràng, các người cần phải nhanh lên một chút rời đi mới có thể" .

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, phân tích nói: "Trước mắt đến xem, nếu như Thanh Liên môn nhân, thật cùng Long gia cùng Tống gia kết minh, vậy ý nghĩa, Thánh Giáo khẳng định trước đó không biết chuyện. . . Nếu không lời nói, cái đó giả Tần Mục, không thể nào theo ta làm cái loại này giao dịch ước định.

Nếu ta không đoán sai, bọn họ hẳn là muốn từ trên tay ta lấy đi Thần Vật, lại đi đem Thánh Giáo diệt, gộp đủ toàn bộ Thần Vật.

Có Thanh Liên môn nhân dẫn đường, bọn họ cũng có thể thuận lợi tìm tới Thanh Liên môn, đi tìm Tinh chi Bi Ngạn. . . Đây coi là bàn, ngược lại đánh không tệ" .

"Vậy chúng ta bây giờ làm sao bây giờ? Vội vàng từ sau núi chạy trốn sao?" Liễu Hàn Yên hỏi.

"Chạy trốn, là hạ hạ sách, bởi vì bọn họ nếu điều động nhiều như vậy quân đội, nhất định là có đầy đủ phi cơ trực thăng các loại (chờ) không trung lực lượng, giám thị hết thảy, chúng ta như thế nào đi nữa nhanh, cũng không chạy lại máy bay", Tần Xuyên đạo: "Hơn nữa, trong chúng ta, không ít người thực lực, rất dễ dàng cũng sẽ bị tổn thương, chạy trốn chỉ sẽ để cho chết trở nên thảm trọng" .

Lăng Vân Sư Thái sắc mặt lạnh giá, "Chúng ta Thủy Vân Tịnh Trai, tuyệt không thứ tham sống sợ chết! Sẽ để cho Bàn Đạo, đi xuống thật tốt gặp bọn họ một chút!"

Tần Xuyên vội vàng ngăn, "Sư quá sư thái! Người đừng vội a! Người đây không phải là đi chịu chết sao! ? Người ta chắc chắn sẽ không chạy đến sơn môn miêng, cách vài chục km mà liền đem hỏa tiễn bắn tới!"

"Người tránh ra! Tông môn không thể hủy ở trên tay ta!" Lăng Vân Sư Thái trong mắt phiếm hồng.

Tần Xuyên nghiêm mặt nói: "Người nếu là nghĩ (muốn) bảo toàn môn phái, phải nghe theo ta! Ta có một cái kế hoạch, có thể để cho thương vong giảm bớt đến thấp nhất, hơn nữa giữ được Thủy Vân Tịnh Trai, nhưng các người phải cũng khắc chế, nghe ta chỉ huy!"

"Con trai, người có biện pháp gì, nhanh nói nghe một chút", Tử La cũng mặt đầy cuống cuống.

Cơ Vô Danh cổ quái mắt nhìn Tử La, buồn bực tiểu cô nương này cùng Tần

Xuyên quan hệ.

Tần Xuyên trong con người duệ mang chột lóe, "Muốn chia vào nhiều như vậy hỏa tiễn, là không có khả năng, coi như truyền kỳ cường giả, cũng không chịu nổi ngay gần một cái tên lửa quân đoàn hỏa lực.

Nhưng ta nghĩ, nếu bọn họ không có thông qua Nhất Hào thủ trưởng gật đầu, có thể điều động hỏa tiễn, chắc có hạn đi" .

"Đúng vậy, nếu như không có Nhất Hào thủ trưởng cho phép, tuyệt đại đa số tên lửa đạn đạo cũng là không thể phê chuẩn sử dụng", Liễu Hàn Yên cũng nói.

Cơ Vô Danh nghĩ (muốn) xuống, nói: "Mặc dù không có thể điều động chân chính đại sát khí, nhưng chúng ta Cơ gia trước mắt điều động đến, ít nhất là một trăm viên Thần Phong 11 hình hỏa tiễn.

Mặc dù là khoảng cách gần mà đối địa đả kích, nhưng là có hai trăm cây số đả kích phạm vi, mỗi một phát hỏa tiễn cũng chuyên chở năm trăm kg cao bạo đạn đầu, coi như là đánh trúng nơi này ba bốn phát, đều có thể là hủy diệt tính" .

"Nói như vậy, bây giờ cách bọn họ phát động tấn công còn có hai giờ không đến lúc đó đang lúc, chúng ta nghĩ (muốn) đánh vào bọn họ trận doanh, hủy diệt những thứ kia hỏa tiễn, còn kịp", Tần Xuyên đạo.

"Nhưng bọn họ hẳn khẳng định đã dùng trời cao tầm mắt theo dõi nơi này, chúng ta nếu một chút núi, khẳng định bị phát hiện", Liễu Hàn Yên nhắc nhở.

Cơ Vô Danh cau mày: "Tần Xuyên, người chẳng lẽ là cho là, có thể Dịch Dung sau xuống núi thôi? Ta cảnh cáo người, bọn họ sớm đã có bản khoản đến người thuật dịch dung, sẽ không dễ dàng như vậy thành công.

Ta lên núi, dựa vào là cải trang, hơn nữa lên núi bọn họ sẽ không nhiều quân, mẫu chốt là xuống núi, bọn họ mới có thể chú ý, sợ người ở đây chạy trốn" .

"Người cũng nói, xuống núi cơ hồ tương đương với đùa lửa, kia ta đương

nhiên không sẽ chọn xuống núi", Tần Xuyên đạo.

"Không hạ sơn? Chúng ta đây thế nào khoảng cách gần hủy diệt những thứ kia hỏa tiễn?" Cơ Vô Danh không hiểu nói. .

Tần Xuyên tự tiểu phi tiểu nói: "Cõi đời này, bàn về hủy diệt đồ vật bản lĩnh, có người, tuyệt đối so với chúng ta lành nghề. . ."

Mọi người an tĩnh một hồi, mặt, ngược lại Nạp Lan Thấm nghĩ đến cái gì, kinh ngạc vui mừng hô: "Đúng vậy! Chúng ta còn có Phất Cách!"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 672: Kỳ Binh

0 672

Khoảng cách Thủy Vân Tịnh Trai năm mươi km tả hữu, một nơi trong trấn nhỏ cư dân, đã bị khẩn cấp giải tán.

Trên trăm chiếc quân đội vũ trang xe cộ, đã chen đầy tất cả lớn nhỏ con đường.

Bản xứ các cư dân thấy kia quân dụng trên xe tải từng viên hỏa tiễn, liền đã biết nhất định là có đại sự muốn phát sinh, ai cũng không dám ở phụ cận dừng lại thêm.

Ở quân sự tuyến đầu, hai gã tóc muối tiêu, nhưng tinh thần quắc thước ông già, chính là Long Vô Cương cùng Tống Hiền.

Ở nơi này hai tên gọi phía sau lão nhân, bao gồm Long Diệp, Tống Bảo Khôn dám người, đều chỉ có thể ngoan ngoãn đợi, lời cũng không dám nói lớn tiếng, càng đừng bàn về Cơ Vạn Lý, liễu phục hưng dám người, cơ hồ là đầu cũng không dám nhắc được (phải) quá cao.

Duy chỉ có, còn có một già một trẻ, mặc dù chung quanh không mang bất luận kẻ nào tay, lại không chút nào khí thế yếu ý tứ.

"Các người đây là đang lãng phí thời gian, chờ các người đem hỏa tiễn toàn bộ nhắm xong, nổ nước kia Vân Tịnh Trai, đến lúc đó chúng ta còn muốn đi đồng loạn thạch bên trong tìm Thần Vật.

Lấy thực lực chúng ta, trực tiếp xông vào, cho dù có Tử La ở, cộng thêm

Lăng Vân cùng Tần Xuyên, cũng căn bản chỉ có một con đường chết!" Lên tiếng, chính là Sở Trần Sa.

Tống Hiền lên tiếng khuyên giải an ủi: "Ha ha, Sở trưởng lão, chúng ta dĩ nhiên biết, các người thầy trò hai người thực lực, Tử La cùng Lăng Vân cũng không là vấn đề, nhưng Tần Xuyên thực lực, theo chúng ta biết, hay lại là một ẩn số.

Nếu chúng ta khoảng cách gần, lại để cho hắn sử dụng ra ban đầu ở Thanh Long Tự lúc thi triển 'Diệt Thế Tinh Hải' kiếm ý, chúng ta đây sợ rằng sẽ chết thảm trọng, cái mất nhiều hơn cái được."

"Tên phế vật kia, thật có cấp độ kia lợi hại kiếm ý?" Cát Thiên Tinh mặt đầy không tin, "Sợ là các người quá đề cao hắn, hắn chẳng qua chỉ là bại tướng dưới tay chúng ta, lúc trước ngay cả theo ta so chiêu cũng không xứng."

Long Vô Cương hí hí mắt, đạo: "Hai vị không ngại suy nghĩ một chút, ban đầu các người đem Tần Xuyên phí đá ra Thanh Liên môn, vốn là theo lý là ở dưới chân núi ném hết đau khổ, nhưng vì cái gì hắn vừa có thể khôi phục thực lực, còn đi tới hôm nay mức này, trở thành thế giới ngầm người người sợ hãi Kiếm Ma đây?"

Nói tới chỗ này, Sở Trần Sa cùng Cát Thiên Tinh đều có nhiều chút mê muội, bọn họ ban đầu thuận miệng biên tạo một cái lý do, nói Tần Xuyên ăn trộm trong môn một món giả dối không có thật chí bảo, Tần Xuyên đương nhiên là cái gì cũng không rõ, hơn nữa Phó Thanh Y lúc ấy cũng đã không có ở đây, bọn họ liền đem Tần Xuyên bắt phí tu vi.

Vốn nên tiểu tử này lại cũng sẽ không xuất hiện ở tại bọn hắn trong tầm nhìn, thật không nghĩ đến, một chút núi, biết được Tần Xuyên lại làm ra nhiều như vậy kinh thiên động địa chuyện.

"Đây đúng là một mê, chắc hẳn hẳn là có cái gì kỳ lạ việc trải qua", Sở Trần Sa đạo.

"Có phải hay không là Phó Thanh Y không có chết, trong bóng tối giúp hẳn?"
Ở phía sau Long Diệp nói hỏi.

Sở Trần Sa nhất thời quả quyết nói: "Không thể nào! Phó Thanh Y ban đầu thân trúng kịch độc, hơn nữa đã bị chúng ta đánh vào cấm địa, không người nào có thể từ cấm địa đi ra!"

"Ha ha, Sở trưởng lão không cần tức giận, ta con trai này chẳng qua là một phen suy đoán, không thể coi là thật, chúng ta Tự Nhiên tin tưởng, các người đã đem Phó Thanh Y diệt trừ" .

Long Vô Cương ngoài cười nhưng trong không cười đạo: "Nhưng là, cuối cùng, ở chúng ta không làm rõ ràng Tần Xuyên chân chính lá bài tẩy trước, hay là dùng ổn thỏa nhất biện pháp, đem hẳn đánh thành tro cặn, tới ổn thỏa" .

" Không sai, chỉ cần Tần Xuyên vừa chết, trên tay hẳn ba khối Thần Vật, cùng chúng ta đã bắt được hai khối Thần Vật, liền tiến tới năm khối, còn lại, chỉ cần chúng ta vây quét Tuyệt Ảnh, kia mở ra Tinh chi Bỉ Ngạn bảy khối Thần Vật, liền toàn bộ tới tay.

Chúng ta âm thầm mưu đồ nhiều năm như vậy, ta cùng Long lão đều càng là mười mấy năm qua chưa từng ra khỏi cửa nhà, để cho hai cái thủ trưởng cùng Bàn Long Các cũng không khả nghi tâm, các loại (chờ) chính là chỗ này một khắc, muôn ngàn lần không thể có một vạn nhất", Tống Hiền cũng nói.

"Hừ, các người đã nhất định phải như thế, vậy tùy người môn đi, nhưng các người nếu muốn với lợi dụng Tuyệt Ảnh như thế, lợi dụng thầy trò chúng ta, cũng đừng trách chúng ta không cảnh cáo các người. . ." Sở Trần Sa cười lạnh.

Long Vô Cương khoát khoát tay, "Sở trưởng lão cứ yên tâm đi, chúng ta lợi dụng Tuyệt Ảnh, là bởi vì Tuyệt Ảnh người này, lòng muông dạ thú, hơn nữa khi sư diệt tổ, không chuyện ác nào không làm, giữ lại hẳn, đối với chúng ta ai cũng không chỗ tốt.

Nhưng hai vị bất đồng, chúng ta cùng chung chí hướng, lại nếu không có ngài như vậy Thanh Liên môn Đại Trưởng Lão dẫn đường, chúng ta làm sao thuận lợi đến Thanh Liên môn, tìm tới Tinh chi Bỉ Ngạn đây?"

"Các người rõ ràng liền có thể", Sở Trần Sa toét miệng.

Đang lúc lúc này, một tên sĩ quan chạy tới, hướng mọi người báo cáo, hỏa tiễn đã toàn bộ chuẩn bị liền là.

Long Vô Cương gật đầu một cái, hướng về phía Cơ Vạn Lý đạo: "Cơ gia chủ, người bộ đội, người đi chỉ huy đi, Tần Xuyên hại người Cơ gia không ít người, cho người cái này cơ hội báo thù" .

Cơ Vạn Lý ánh mắt kích động, chào một cái, vội vàng bước nhanh đi trở về hỏa tiễn bộ đội trong trận doanh.

Trong đầu của hắn nghĩ đến chết đi Cơ Vô Song, Cơ gia bị các loại làm nhục, một lời tử lửa giận, hét lớn: "Bắn!"

Tiếng nói vừa dứt, vốn nên nghe được là số lớn hỏa tiễn đốt lửa cuồng phóng thanh âm.

Nhưng là, hiện trường bộ đội, lại lâm vào một trận quỷ dị an tĩnh! ?

Phía trước nhất Long Vô Cương, Sở Trần Sa đám người, cũng đều cảm nhận được khác thường, tất cả đều xoay người lại.

Chỉ thấy, hiện trường những binh lính này, cũng với một lạ như thế, từng cái mềm nhũn ngã xuống, lâm vào hôn mê.

Hơn ngàn bộ đội, từ sau gạt ra mới, một đường đến hàng trước, chẳng qua là nửa phút không đến lúc đó đang lúc, toàn bộ đều ngã nằm dưới đất!

"Đây là. . ." Cơ Vạn Lý này một ít có tu vi chân khí võ giả, đều cảm giác hoa mắt choáng váng đầu.

Long Vô Cương cau mày, lớn tiếng nói: "Võ giả toàn bộ vận công! Đây là Tinh Thần Ma Pháp!"

Ông già nhưng mã cả đời, kiến thức rộng, rốt cuộc phân biệt ra đây là nguyên nhân gì tạo thành.

Một thân pháp bào màu vàng Jayme lai, không biết khi nào, đã đứng ở phụ cận một tòa năm tầng lầu nóc, phía trên những thủ vệ kia binh lính, cũng sớm đã hôn mê.

Hắn giơ một cây mang theo Thủy Tinh Cầu pháp trượng, từng đạo ẩn hình sóng tinh thần vãn, khuếch tán hương cả một mảnh quân sự.

Đối phó Cổ Võ Giả, loại này phạm vi lớn Thôi Miên Thuật là rất khó khăn có hiệu lực, nhưng đối phó với binh lính bình thường, nhưng là đủ.

"Sao lại thế. . . Đột nhiên có Ma Pháp Sư xuất hiện? Loại này cấp bậc pháp sư, chỉ có Hồng Long ma pháp hiệp hội mới có thể có!" Tống Hiền giật mình nói.

"Quản hắn khi gió Hồng Long Hắc Long, chúng ta phải đi đem tên pháp sư kia giết chết!"

Long Vô Cương sầm mặt lại, phi thân lên, mặc dù hắn đã là trăm tuổi ông già, nhưng tốc độ này lại nhanh như điện khẩn, hai lần lên xuống sau, một cái nháy mắt, liền đã tới Jayme lai ngay phía trước.

Lăng không bên trong, Long Vô Cương một chương võ ra, chân khí màu vàng óng giống như găm thét Cuồng Long, nếu như lửa nóng hùng hực, chính muốn đem Jayme lai đánh thành mảnh vụn.

Jayme lai mặc dù tinh thần lực cường hãn, nhưng dù sao bản thể yếu ớt, hơn nữa Long Vô Cương tông sư thực lực, lại so với hắn chỉ cao chớ không thấp hơn.

Một chưởng này bổ xuống, Jayme lai theo lý chật vật chạy trốn, nhưng hẳn vẫn vẫn không nhúc nhích.

Đang lúc Long Vô Cương cho là muốn tay lúc, một cái hùng tráng như ngọn núi nhỏ như vậy người da đen Cự Hán, cũng không biết từ đâu nhảy lên một cái, trực tiếp dùng lồng ngực, ngăn trở Long Vô Cương một chưởng này.

"Ầm!"

Một tiếng vang dội, chân khí chập trùng lái đi, đem chung quanh một ít nhà lầu thủy tinh, tất cả đều chấn vỡ.

Long Vô Cương rơi xuống đất, người da đen cũng theo đó rơi xuống đất.

Nhìn trước mắt không có bất kỳ vết thương người da đen, may là Long Vô Cương thân kinh bách chiến, cũng không khỏi có chút chần lười.

Trong đầu của hắn, toàn thế giới mấy tỉ người, duy nhất có thể nghĩ đến, có thể dựa vào nhục thân, không cần bất kỳ chân khí, tiếp lấy hắn một chưởng này, chỉ có một người!

"Man Vương! ?"

Long Vô Cương cả người giật mình một cái, khô đét cổ họng nơi, nuốt một nuốt.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 673: Truyền Kỳ Lại Xuất Hiện

0 673

Borr Gai tác cú đầu, nhìn một chút đã bị đánh cho thành nát trên vải y, lắc đầu một cái, đem áo năm chặt xuống.

Hắn nhìn về bên kia, xa xa một cao ốc, đạo: "Phất Cách, hủy diệt Quân Hỏa, khác (đừng) thương tánh mạng người" .

Một thân Hôi Bào Phất Cách buông xuống mũ trùm, lộ ra một đầu tóc bạch kim, rất là chê mà lăm bằm: "Thật phiền phức, khẩn trương không không phải bớt chuyện."

Nhưng nói tới nói lui, Phất Cách hay là không dám vi phạm Man Vương ý tứ, đặc biệt hưởng những thứ kia chuyên chở có hỏa tiễn xe tải, đẩy ra từng đạo khổng chế tinh chuẩn hủy diệt sóng trùng kích.

Toàn bộ hỏa tiễn, một bị xung kích ba đánh trúng, hãy cùng bị ăn sạch một cái xúc xích một dạng không phải là trên đầu phần đuôi lại một đoạn, chính là trung gian biến mất một đoạn.

Như vậy một nhóm phế đồng lạn thiết, Tự Nhiên cũng không có uy hiếp.

Mắt thấy dùng hỏa tiễn tập kích Thủy Vân Tịnh Trai kế hoạch cứ như vậy bị phá hư, Long Vô Cường dám người cuống cuống vừa giận giận.

"Man Vương, chuyện này có liên quan gì tới ngươi! ? Ngươi vì sao chạy tới Hoa Hạ biên giới cùng chúng ta đối kháng? !" Long Vô Cường chất vấn.

Borr Gai tác thờ dài, "Cùng ta có quan hệ gì đâu? Mặc dù không biết các người đang đeo đuổi đến cái gì, nhưng tránh các người nguyên thủ, dùng quân đội chọn lựa đả kích, cướp đoạt Thần Vật, vậy làm sao nhìn. . . Cũng là muốn dốc toàn lực, làm ra coi trời bằng vung chuyện a" .

"Man Vương các hạ, nhưng là Tần Xuyên mời người qua đây? Nếu thật là lời nói, người coi như ngàn vạn lần chớ tin hẵn, người cũng biết, hãn ngoại hiệu Kiếm Ma, có thể không phải là cái gì người lương thiện a", Tống Hiền lúc này đi lên, cười khanh khách đạo.

"Ha ha ha ha. . ." Man Vương không khỏi cười nói: "Ta Borr Gai tác sống lâu như thế, thiện hay ác, hay lại là phân rõ. Các người không cần nhiều tổn nước miếng.

Ta chỉ cho các người hai loại lựa chọn, một, buông tha chấp niệm, di dưỡng thiên niên. Hai, dài chôn dưới đất. . ."

"Chuyện cho tới bây giờ, chúng ta làm sao còn nuôi tuổi thọ", Long Vô Cương nhìn về một bên Tống Hiền, "Lão Tống, người nói sao?"

Tống Hiền ánh mắt lóe lên, "Coi như là Man Vương Borr Gai tác, cũng có lão thời điểm, lấy một địch chúng, chúng ta chưa chắc sẽ thua" .

Borr Gai tác khí định thần nhàn, đạo: "Bản vương việc trải qua hai lần thế chiến, trừ Kiếm Ma tiểu tử này cổ quái không đề cập tới, bình sinh xếp hàng đầu đối thủ, trừ Vu Vương Dizon Broken, liền cân nhắc các người Hoa Hạ Kiếm Thánh Vô Phong, chỉ tiếc, này hai người cũng đã không ở nhân thế.

Tới cho các người lời muốn nói lấy nhiều đánh ít, như thế nào đi nữa, cũng so ra kém World War II, Bản vương đối mặt thiên quân vạn mã. Quả thật, Bản vương lão, nhưng là có hay không lão được (phải) không còn dùng được, các người có thể phải suy nghĩ cho kỹ. . ."

Mấy gia tộc lớn người cũng sắc mặt thay đổi trong nháy mắt, Man Vương

Borr Gai tác mang đến uy áp, chỉ là này cố bề nghề thiên hạ khí thế, cũng đủ để chấn nhiếp bọn họ.

Long Vô Cương cùng Tống Hiền đều trải qua da ngựa bọc thân chiến trường, nhưng với Man Vương loại này sức một mình liền quyết định một trận chiến dịch truyền kỳ cường giả so với, vẫn là kém quá xa.

Nói cách khác, năm đó Man Vương một đấm đánh bệt, đập dẹp một chiếc xe tăng thời điểm, Long, Tống hai người còn cầm Cương Dao ở chém người đây.

"Man Vương, mặc dù người là truyền kỳ cường giả, nhưng chúng ta nơi này, tông sư chi thượng vũ giả, có thể không chỉ chúng ta hai lão", Tống Hiền vừa nói, ngẩng hướng về phía sau Thanh Liên môn hai thầy trò.

Phía sau Cát Thiên Tinh lúc này nâng kiếm, chuẩn bị đi lên, nhưng lại là bị Sở Trần Sa một tay ngăn lại.

"Sư phó?"

Sở Trần Sa lắc đầu một cái, thấp giọng nói: "Người này mạnh, khiến cho thầy nghĩ đến Phó Thanh Y. . . Nếu không thể đánh lén hạ độc, cưỡng ép cùng đánh một trận, tất nhiên Cửu Tử Nhất Sinh".

Cát Thiên Tinh mặt đầy kinh ngạc, hẳn không nghĩ tới, cái này đen thui người ngoại quốc, lại lợi hại như vậy?

"Chúng ta đây làm sao bây giờ?" Cát Thiên Tinh hỏi.

"Hừ, Thần Vật ở trên tay chúng ta, đại không quay đầu lại tìm Tuyệt Ảnh liên thủ, dù sao cũng hơn chết ở chỗ tốt", Sở Trần Sa đạo.

Cát Thiên Tinh hai mắt tỏa sáng, lập tức gật đầu, cùng Sở Trần Sa đồng thời, yên lặng lui xa xa.

Long gia cùng người nhà họ Tống, thấy này hai thầy trò lại không lên đây,

đều là giận không kèm được.

"Sở trưởng lão! Người đây là ý gì!?" Long Vô Cường rống to.

Sở Trần Sa mặt không đổi sắc đạo: "Không có ý gì, chỉ là chúng ta thầy trò cũng không phải là hai người các người người, không cần phải cùng các người đồng thời đồng sinh cộng tử" .

"Người. . . Người cái này cỏ đầu tường!" Long Vô Cường cố ý khích giận hấn.

Nhưng Sở Trần Sa lão mưu thâm toán, khề mím cười, dĩ nhiên không động thủ, thờ ơ lạnh nhạt.

Bọn họ không dám đánh Borr Gai tác, nhưng bọn hấn rất rõ, Borr Gai tác cường hấn ở chỗ lực lượng, nếu bọn họ lựa chọn chạy trốn, hoàn toàn là có thể chạy mất.

Nếu thật là bị đuổi giết, cùng lắm liền ẩn cư sơn lâm, thiên hạ lớn, lấy bọn họ bản lĩnh, không bị tìm tới vẫn là rất dễ dàng.

Đáng tiếc, Long gia cùng Tống gia những đại gia tộc này, là không có cách nào chạy trốn, bọn họ chỉ cần sự tình bại lộ, bị hai vị thủ trưởng phát hiện, đối mặt chính là diệt tộc tai ương.

Cho nên, Sở Trần Sa bọn họ có đường lui, những đại gia tộc này nhưng là không có.

Long Vô Cường cùng Tống Hiền đều là tức giận, nhưng lúc này nhưng là tên đã lấp vào cung, thiên toán vạn toán, không ngờ tới Tần Xuyên còn có mặt mũi này, tìm đến trên đời chỉ có một tên truyền kỳ cường giả.

"Lão Tống, hợp lại!" Long Vô Cường trầm giọng nói.

Tống Hiền yên lặng gật đầu, mại khai bộ tử, bày ra chiến trận, một cổ Tinh

Thuần Thái Cực chân khí, ở bên cạnh hấn ngưng tụ.

Long Vô Cương chính là trực tiếp một cước Mãnh đặng, thân như mãnh thú ra áp, hưởng Borr Gai tác đánh ra một chiêu La Hán Phục Hồ Quyền.

"Một cương một nhu, các người ngược lại ăn ý" .

Borr Gai tác híp híp mắt, đón Long Vô Cương một đấm, hấn cũng đung ra một quyền, bình thường thẳng tắp, nhìn lơ là không có gì lạ. Thuần túy chính là lấy lực chống đỡ.

Long Vô Cương tinh thông Cương Mãnh Quyền Chương công phu, một chương này đi ra ngoài, dễ như bỡn, uyển như lôi đình chi nộ.

Vừa mới cùng Borr Gai tác quả đấm tiếp xúc, này găm thét như rỗng ngâm chân khí, sẽ không đoạn đánh thẳng vào Borr Gai tác thân thể.

Nhưng Borr Gai tác vững như bàn thạch, bấp cánh tay hãy cùng cốt sắt cầu kết một dạng kinh mạch phòng lên, bấp thịt cùng bấp thịt giữa, truyền ra một cỗ thực lực mạnh mẽ luật động.

Long Vô Cương vốn là cho là, đã biết một đấm, uy lực tuyệt luân, nhưng không biết vì sao, chậm chạp không thấy Borr Gai tác có phản ứng gì.

Chân khí của hấn một lớp đi qua, cũng liền kết thúc, nhưng Borr Gai tác bấp thịt, nhưng không ngừng mà tóe ra lực lượng đi phản kháng.

"Ầm!"

Một tiếng nổ như vậy vang lớn, Long Vô Cương cảm thấy, từ Borr Gai tác trên cánh tay, truyền ra một cỗ lực lượng, lại triệt tiêu xuống một quyền này của hấn oai sau, ngược lại còn như như hồng thủy không thể thu thập, tiếp tục hưởng hấn dâng trào!

Long Vô Cương thân thể bị đánh bay, với một quả đạn đại bác.

Tống Hiền lúc này từ sau mà lên, giơ lên hai cánh tay giãn ra, một cỗ Thái Cực chân khí vững vàng nâng Long Vô Cương sau, một cái lăng không bay lơ lửng, đem này cỗ tử lực lượng tháo xuống.

Long Vô Cương lúc này mới vững vàng rơi xuống đất, kinh hồn bất định mà nhìn Borr Gai tác.

"Hợp lực đo, không khởi quá coi thường Bản vương. . ." Borr Gai tác cầm nắm quyền đầu.

"Cùng tiến lên!"

Tống Hiền hét lớn một tiếng, Long Vô Cương gạt đầu, hai người một tả một hữu, đồng thời xuất hiện ở Man Vương hai bên.

Hai người Quyền Chương trong nháy mắt cũng rơi vào Borr Gai tác trên thân thể, lấy hai người tông sư thực lực, đối với (đúng) chân khí khổng chế đều đã lộ hóa thuần thanh.

Nhìn như tầm thường những thứ này Chương Pháp cùng quyền pháp, mỗi một lần tấn công, đều đủ để phá hủy một cái nhà cốt sắt lẫn lộn đất sét nhà lâu.

Nhưng là, chính là chỗ này sao tàn bạo quyền cước, rơi vào Borr Gai tác huyết nhục chi khu bên trên, tên này người da đen Man Vương, tối đa chỉ là dời động một cái.

Borr Gai tác Tự Nhiên cũng có phản công, nhưng Tống Hiền cùng Long Vô Cương phối hợp ăn ý, một người phụ trách hấp dẫn tấn công, một người phụ trách tháo xuống bộ phận lực lượng, ngược lại thoáng cái đem những thứ kia lực lượng kinh khủng hóa giải.

Borr Gai tác trên người, rốt cuộc bắt đầu xuất hiện một ít nhỏ bé vết thương, dù sao hẳn không phải chân chính Kim Cương Bất Hoại, chẳng qua là thể xác bị đúc luyện đến độ rất cao độ.

Thấy Borr Gai tác có địa phương chảy máu, Long Vô Cương mừng rỡ: "Man Vương! Hôm nay chính là người Tử Kỳ!"

Nhưng ai biết, Borr Gai tác bỗng nhiên đứng tại chỗ, tùy ý hai người công kích, chỉ quan tâm chính mình mà một cái chân đạp mạnh mặt đất!

"lạp lạp lạp! ! —— "

Đất đai thật giống như gặp gỡ động đất, ba người chiến đấu khu vực, mấy trăm thước vuông trong phạm vi, đá lớn cùng đất sét bị một cỗ lực lượng mang lồm xuống!

Địa thế sụp đổ, cát bụi tung bay, càng là đem Long, Tống hai người sợ ra mồ hôi lạnh!

Này không phải người, đây quả thực là quái thú!

Mặt đất không ổn định, hồi hải mất vào tay giặc, để cho Long, Tống hai người tấn công hơi chậm lại chậm, thân thể ở giữa không trung không có dùng sức điếm.

Borr Gai tác bắt chuẩn cơ hội, một tay một cái, níu lại hai người cổ tay.

Tệ hại! ! Trong lòng hai người gần như cùng lúc đó đang kêu, tình huống hoàn toàn không ổn!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Diên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 674: Cuối Cùng Cố Nhân

0 674

Borr Gai tác một đôi mắt hổ bên trong tinh mang chợt lóe, phát ra một tiếng rống giận rung trời, hùng tráng giơ lên hai cánh tay lôi Long, Tống hai người, mãnh lực vung về phía trước hai khối nham thạch to lớn!

Hai người căn bản gánh không được này ngang ngược không biết lý lẽ lực lượng khổng lồ, âm âm nện ở hai khối phóng khoáng trên đá.

Lấy bọn họ tông sư cấp chân khí, cũng khó mà trong nháy mắt hóa giải cường đại như vậy đánh vào.

"Rầm rầm!"

Hai tiếng vỡ vang lên, Long Vô Cương cùng Tống Hiền tất cả đều là miệng phun máu tươi, bọn họ cảm thấy cả người bộ xương đều phải bị đánh xơ xác!

Mắt thấy như vậy một màn phát sinh, Long gia cùng Tống gia những con cháu đó đều là sắc mặt trắng bệch, sắp nứt cả tim gan.

Borr Gai tác thấy hai người mất đi chiến đấu lực, cũng không có giết người ý tứ, đem hai người trực tiếp bỏ lại, liền xoay người đi ra.

"Lão tổ tông!" Một đám người xông lên, từ đồng loạn thạch bên trong, đỡ lên hai tên lão nhân.

Long Vô Cương mặt xám như tro tàn, trong đôi mắt già nua tràn đầy hối hận cùng bất đắc dĩ, thở hào hển lắc đầu: "Không hổ là Man Vương, coi như lão,

cũng không phải là chúng ta có thể so với" .

Borr Gai tác cũng không dư đánh giá, hăn quét nhìn một vòng sau, phát hiện Sở Trần Sa cùng Cát Thiên Tinh hai người, đã không thấy tăm hơi, không khỏi cau mày một cái.

"Bọn họ trốn, ta tinh thần lực truy lùng không được bọn họ, tốc độ quá nhanh", Jayme lai lúc này đã từ trên lầu đi xuống.

"Này thì không cách nào ngăn trở, không trách người", Borr Gai tác đạo.

Phất Cách cũng là hủy diệt toàn bộ hỏa tiễn sau, đi xuống nói: "Nơi này đã giải quyết, chúng ta hay là đi với Kiếm Ma bọn họ hội họp đi, không cho phép bọn họ chính là đi tìm Kiếm Ma" .

"Cũng tốt, không biết Huyết Phượng Hoàng có hay không đã cùng Kiếm Ma bọn họ đụng phải", Borr Gai tác gật đầu một cái, dẫn đầu bước rời đi.

Chỉ để lại một đám các Đại Thế Gia người, giận mà không dám nói gì, không thể làm gì khác hơn là trơ mắt nhìn ba người đi xa.

Trên thực tế, theo Long, Tống Nhị gia kế hoạch bại lộ, hai tên lão nhân bị thương, bọn họ đã tự thân khó bảo toàn, cũng thật không dám kêu thêm chọc ai.

...

Thánh Giáo nhà máy cứ điểm, chủ tịch HĐQT bên trong phòng làm việc.

Tuyệt Ảnh tựa vào ông chủ trên ghế, mặt đầy cười lạnh mà nhìn trước mắt đứng một bang Thánh Giáo nòng cốt, bao gồm Minh Hoa các loại (chờ) vốn là Bạch Lộ tâm phúc, vào lúc này đều chỉ có thể tiếp nhận, Giáo Chủ đã chết thực tế.

"Các người mặc dù đều chưa quen ta, nhưng này cũng không trọng yếu, chỉ cần các người chịu thật tốt bán mạng cho ta, chỗ tốt kia Tự Nhiên không thể

thiếu các người", Tuyệt Ảnh vỗ nhẹ đánh bàn, "Cố gắng nhiều như vậy năm tháng, là vì một ngày nào đó, có thể được Tinh chi Bỉ Ngạn.

Nếu ai dám tại giờ phút quan trọng này, đối phó với ta, cũng đừng trách ta lòng dạ ác độc, dù sao, đây là xấu mọi người tiền đồ. . ."

Một đám Thánh Giáo nồng cốt môn, vâng vâng dạ dạ mà cúi đầu, ai cũng không dám thở mạnh.

Minh Hoa tiến lên quỳ một cái, cung kính nói: "Cẩn tuân Tuyệt Ảnh Giáo Chủ phân phó! Chúng ta thề chết theo!"

Kêu một tiếng này đi ra ngoài , chẳng khác gì là nhận thức Tuyệt Ảnh khi bọn hắn tâm chủ tử.

Chuyện cho tới bây giờ, đám này Thánh Giáo thành viên nồng cốt, cũng đều đã không đường có thể lui, trước có Tần Xuyên các loại (chờ) địch nhân, sau lại có Hoa Hạ quan phương mắt lom lom, bọn họ trừ đi theo Tuyệt Ảnh, tìm tới Tinh chi Bỉ Ngạn, sửa lại hết thầy trở ra, căn bản không có khác (đừng) đường sống.

"Ha ha, rất tốt, thức thời vụ giả vi tuấn kiệt", Tuyệt Ảnh đứng dậy, ra lệnh: "Minh Hoa, người lập tức phái người, cho Tần Xuyên một cái tin tức, ba ngày thời hạn đã đến, ngày mai sáng sớm, ngay tại Thủy Vân Tịnh Trai phía bắc năm mươi dặm. . ."

Nói được nửa câu, Tuyệt Ảnh nhướng mày một cái, sắc mặt đại biến.

Minh Hoa đám người vẫn chờ hạ lệnh đâu rồi, thấy Tân Giáo Chủ cứ như vậy dừng lại, tò mò nhìn về phía hắn.

"Đáng chết. . . Làm sao biết tìm tới nơi này! ?" Tuyệt Ảnh sắc mặt âm tình bất định, hét lớn: "Tất cả mọi người! Đi ra ngoài nghênh địch! Coi trọng Bạch Dạ!"

"Nghênh địch? Giáo Chủ, là ai tới?" Minh Hoa hỏi.

"Nói bậy! Đương nhiên là Tần Xuyên kia cầu tạt chúng! !"

Tuyệt Ảnh nổi trận lôi đình, chính muốn xông ra đi, lại chợt nhớ tới cái gì, nhìn một cái bên trong nhà mấy chục người, đạo: "Phù Lôi Nhã kia tiểu biểu tử đây? !"

"Phù Lôi Nhã?"

Một đám người trở mắt nhìn nhau, bọn họ thật đúng là không chú ý tới Phù Lôi Nhã, dù sao cái này nữ phụ tá chẳng qua là Bạch Dạ người hầu, đang trong giáo không tính là quá trọng yếu người.

"Một đám ngu xuẩn! Nhất định là Phù Lôi Nhã giúp Bạch Dạ, đem tin tức phân phát cho Tần Xuyên! Các người lại đến bây giờ đều bị chẳng hay biết gì! ? Cũng vậy, cũng liền Bạch Lộ cái loại này ngu xuẩn cô nàng, sẽ nuôi các người như vậy một đám ngu si!"

Tuyệt Ảnh lạnh rên một tiếng, chợt lách người, trong nháy mắt từ cửa sổ miệng bay ra ngoài.

Vào giờ phút này, nhất đến Bạch Dạ kia một gian cửa phòng dưới đất miệng, đã có hơn mười người trông chừng nhân viên, bị người đánh gục.

Xông vào nơi này, chính là Tần Xuyên, Liễu Hàn Yên, Tử La, Lăng Vân Sư Thái các loại (chờ) cả đám.

Là không có nỗi lo về sau, Thủy Vân Tịnh Trai các đệ tử, cơ hồ đều đã núp ở tông môn trở ra địa phương, cũng đúng là như vậy, Lăng Vân Sư Thái dám đi cùng đồng thời tới.

Tần Xuyên vừa đi vào phòng ngầm dưới đất, đã nghe đến một cỗ nồng đậm mùi máu tanh, khi hần thấy, trong phòng tù Bạch Dạ, chính thất hồn lạc phách ngồi ở máu chảy đầm đìa trên giường, mà Phù Lôi Nhã chính mãi hằm lệ quang

mà đi cùng nàng, trong lòng mùi vị, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

"Bạch Dạ. . ."

Tần Xuyên kêu một tiếng, nữ nhân chậm rãi ngẩng đầu lên.

"Tần tiên sinh! Ta khuyên như thế nào chủ nhân cũng không khuyên nổi, ngài mau đưa nàng mang rời khỏi này đi!" Phù Lôì Nhã gấp gáp hô.

Tần Xuyên mắt nhìn trên đất, Bạch Lộ kia đã cứng ngắc thi thể, nhất thời minh bạch chuyện gì xảy ra.

"Nàng nhiều như vậy lâu?" Tần Xuyên hỏi.

Phù Lôì Nhã trả lời: "Tù Giáo Chủ bị ác nhân kia giết chết, chủ nhân vẫn như vậy, một câu nói cũng không nói qua. . ."

Tần Xuyên biết tình huống khẩn cấp, bất chấp nhiều an ủi, trước đi lên phía trước, một cái ôm lấy Bạch Dạ tiều tụy thân thể, đi nhanh đi ra ngoài.

Có thể mới vừa đến trên mặt đất, chỉ thấy "Tần Mục" đã xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Hiển nhiên, mọi người đến, vẫn bị hấn phát hiện, hơn nữa lấy trác tuyệt Khinh Công chạy tới.

"Được a, Tiểu Tiệp Nhân, lại có thể đem tin tức truyền đi", Tuyệt Ảnh ánh mắt âm trầm, rất là khác thường mà tảo tảo Tử La.

Nhưng là, bị Tần Xuyên ôm Bạch Dạ, nhưng là mặt đầy chết lặng, phảng phất cái gì cũng không nghe được.

Tần Xuyên đạo: "Người sẽ không cho là, chỉ một mình người, có thể chống đỡ chúng ta những người này đi" .

Tuyệt Ảnh sắc mặt biến Huyền đến, tựa hồ đang cân nhắc ứng đối ra sao này đột phát cục diện.

Tử La nhưng là ngoạ đầu, suy nghĩ một chút, "Người không phải là Tần Mục. . . Nhưng người thanh âm, ta thật giống như rất quen tai. . ."

"Hừ hừ, Tử La, người ngay cả ta đều quên?" Tuyệt Ảnh ánh mắt phức tạp.

Mọi người buồn bực nhìn về phía Tử La, mà Tử La chính là đột nhiên nhớ tới cái gì, kinh hô: "Người là Tuyệt Ảnh! ? Người không phải là. . ."

Tuyệt Ảnh cúi đầu, lau một cái mặt, lại lần nữa lúc ngẩng đầu, xuất hiện, là một tấm xa lạ Tà Mị nam tử gương mặt.

Tần Xuyên bỗng nhiên minh bạch, Thánh Giáo sở dĩ năm giữ thuật dịch dung, hơn phân nửa là với cái này kêu tuyệt ảnh gia hỏa có liên quan!

"Người có phải hay không cho là, ta đã chết?" Tuyệt Ảnh mặt đầy ác độc mà nói: "Chỉ tiếc, ta ra lệnh quá lớn, không đem người và Phong Thần, cùng với các người tên tạp chủng này con trai giết chết, ta làm sao có thể cam tâm chết chứ?"

Mọi người nghe càng đầu não hỗn loạn, thế nào ngay cả Phong Thần cũng nói ra?

Tần Xuyên chính là nhượng mày một cái, đạo: "Phong Thần? Phong Thần cùng ta mẫu thân quan hệ thế nào?"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Diên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 675: Vô Phong Đệ Tử

0 675

"Ha ha ha ha. . . Ngu xuẩn tiểu tử, người đến bây giờ còn không biết sao? Cũng vậy, các người như vậy tuân theo quy củ, làm sao có thể tùy tiện nói cho hẳn biết chân tướng đây", Tuyệt Ảnh hí ngược cười nói: "Ta tới nói cho người biết đi, cậu tạp chủng, người cha ruột, chính là Phong Thần cái điều Hoa Hạ chó giữ nhà!"

Tần Xuyên trong nháy mắt ngơ ngẩn, Thiết Phù Đồ Thất tướng quân đệ nhất Phong Thần, là cha mình! ?

Tử La khí đến sắc mặt đỏ lên, nũng nịu đạo: "Không cho mắng ta Phong Thần ca ca! Hẳn chính là sư huynh người! !"

"Đi hẳn sao chó má sư huynh! Hẳn chính là một cái chó giữ nhà! Nếu không phải hẳn năm đó truy sát ta, ta cần gì phải Dịch Dung thành Tần Mục, tránh trong bóng tối hơn hai mươi năm! ?" Tuyệt Ảnh bộ mặt dữ tợn.

"Nguyên lai là như vậy, người giết Tần Mục, thay thế hẳn, khó trách. . . Khó trách ta Phong Thần ca ca sẽ bị người lừa gạt được", Tử La bưng bình đại ngộ.

Tần Xuyên chính là nghe không giải thích được, "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? ! Năm đó các người là quan hệ như thế nào? !"

Tử La biết lừa gạt không đi xuống, thở dài nói: "Hai người bọn họ, là Kiếm Thánh Vô Phong tiền bối hai đại đệ tử, hơn 20 năm trước, bọn họ từng hiệp trợ ta đồng thời tra tìm Thánh Giáo tung tích, tìm về Tinh chi Bỉ Ngạn bản vẽ, thật

sự bằng vào chúng ta mới nhận biết. . ."

"Kiếm Thánh Vô Phong? Hai đại đệ tử?" Tần Xuyên nhớ tới Man Vương lời muốn nói những lời đó, không nghĩ tới thật thật có chuyện như vậy, hơn nữa. . . Một người trong đó đệ tử, là Tần Xuyên cha! ?

Lăng Vân Sư Thái lại thì không muốn lãng phí thời gian nữa, đạo: "Những thứ này sau này nhắc lại cũng không muộn, việc đã đến nước này, trước bắt này tặc nhân lại nói!"

Tuyệt Ảnh nhưng là toét miệng đắc ý cười nói: "Bắt ta? Lại không nói các người có hay không có bản lãnh đó, các người chắc chắn. . . Thật muốn động thủ với ta sao?"

Vừa dứt lời, liền gặp được, Minh Hoa các loại (chờ) một đám Thánh Giáo người, xua đuổi một đám trong hăng công nhân bình thường, chính hướng đi tới bên này.

Ước chừng gần trăm tên gọi trong hăng nhân viên, bị khẩu súng cùng đao kiếm hướng về phía, rụt rè e sợ mà chen chúc chung một chỗ, có chút nhát gan thậm chí còn đang khóc.

Lăng Vân Sư Thái mặt liền biến sắc, cau mày nói: "Hèn hạ. . . Cổ Võ Giả tranh, người lại liên lụy những người bình thường này! ?"

"Ta Tuyệt Ảnh làm việc, cho tới bây giờ không có ranh giới cuối cùng", Tuyệt Ảnh buông tay một cái, đạo: "Các người nếu có thể len lén tìm tới nơi này, gạt ta một lần, kia binh bất yếm trá, ta đã bắt một đám người chất, với các người làm khoản giao dịch này.

Hay lại là điều kiện kia, đem trên tay các người ba khối Thần Vật cho ta, ta để cho đám này công nhân, nếu không. . . Bọn họ toàn bộ cũng phải chết ở chỗ này" .

Một đám công nhân nghe được những lời này, không khỏi đều bắt đầu lớn tiếng kêu cứu.

"Tần tiên sinh, Thần Vật không thể cho hẳn a! Nhỏ không Nhịn sẽ loạn Mưu lớn, đại cuộc làm trọng, hy sinh một số người cũng là không thể tránh được!" Phù Lôi Nhã đạo.

"Không phải là, những công nhân này, rất nhiều đều là một cái gia đình trụ cột, người biết những người này chết, sẽ có bao nhiêu thê tử mất đi chồng, bao nhiêu hài tử mất đi cha ấy ư, đây là mấy chục gia đình!" Liễu Hàn Yên ngắt lời nói.

Lăng Vân Sư Thái cũng gật đầu, " Không sai, chúng ta không thể cầm những người này tánh mạng đùa. . ."

Tần Xuyên trong đầu, chính là suy nghĩ ngàn vạn. . .

Nếu như hẳn không nhìn những người này sinh mệnh, như vậy, đối lấy kết quả, chính là Tuyệt Ảnh chạy trốn, Thánh Giáo người có thể giết chết một đồng lớn, bất quá, những công nhân này gia đình, cũng đều phải đối mặt tan tành.

Mà hẳn nếu là dụng thần vật cứu đám người này, Tuyệt Ảnh cũng là sẽ chạy trốn, nhưng ít ra có thể giữ được rất nhiều gia đình.

Đương nhiên, để cho Tuyệt Ảnh bắt được ít nhất năm khối Thần Vật, lúc này rất nguy hiểm. . .

Nghĩ tới nghĩ lui, Tần Xuyên bùi ngùi thở dài, chính mình tạo quá nhiều sát nghiệt, bây giờ đã có cơ hội cứu người, hay lại là tận lực cứu vãn đi.

Về phần Tinh chi Bỉ Ngạn, cấp độ kia hư vô phiêu miểu đồ vật, không tới cuối cùng, chung quy không trước mắt những thứ này người sống sờ sờ trọng yếu.

"Trao đổi có thể, nhưng ta phải gặp lại người thành ý, người trước thả một

nửa người, ta liền cho người một khối Thần Vật, lại thả một nửa, sẽ cho người còn lại", Tần Xuyên đạo.

Tuyệt Ảnh chính là khoát khoát tay chỉ, "Không không, người trước cho ta một khối, ta thả 1 phần 3, tổng cộng chia làm ba lần" .

Tần Xuyên nhìn một chút bên người mấy người nữ nhân, tuần hỏi các nàng ý kiến.

Tử La hơi mỉm cười nói: "Tiểu Bảo, người tự lựa chọn đi, mẫu thân đều ủng hộ người. . ."

Tần Xuyên cười khổ một hồi, nhưng trong lòng cũng làm ra quyết định.

Đem Bạch Dạ buông xuống để cho Phù Lô Nhã chiếu cố, Tần Xuyên từ trong túi quần, móc ra ba khối dùng vải thất bao quanh Thần Vật, đem khối thứ nhất màu trắng ném qua đi.

Tuyệt Ảnh bắt lại sau, hưng phấn cười một tiếng, vung tay lên, để cho Thánh Giáo người thả ra 1 phần 3 công nhân.

Tần Xuyên lại đem vàng cùng kim sắc, phân biệt ném qua đi.

Làm Tuyệt Ảnh bắt toàn bộ ba khối Thần Vật, sau khi xác nhận không có sai lầm, nhưng là không có đem thứ ba nhóm người chất để cho chạy.

"Đồ vật cho người, mau thả người!" Lăng Vân Sư Thái bực tức nói.

Tuyệt Ảnh giễu cợt nói: "Đem người cũng thả, các người như thế nào lại bỏ qua cho chúng ta? Những người này, chúng ta phải dẫn đi, chờ đến ta cảm thấy được (phải) an toàn, thì đem bọn hăn trả về" .

Nói xong, Tuyệt Ảnh đem Thần Vật thu cất, liền dẫn đầu đi về phía nhà máy ngoài cửa lớn.

Thánh Giáo mọi người phát hiện có thể đại nạn không chết, cũng đều rất là kích động, xua đuổi còn lại hai mươi mấy người chết, xoay người với Tuyệt Ảnh phải đi.

Nhưng Tần Xuyên sao có thể lại như bọn họ nguyện, đây nếu là lại thả bọn họ đi ra ngoài, muốn một lưới bắt hết coi như khó khăn.

Hơn nữa, chấm dứt ảnh tàn bạo cá tính, chắc chắn sẽ không để cho chạy nhóm này biết bọn họ hành tung con tin.

Một bước Thập Sát!

Tần Xuyên thừa dịp đám này Thánh Giáo người xoay người cùng buông lỏng chớp mắt, sử dụng ra này máy động tập kiếm ý.

Thánh Giáo đám này thực lực võ giả mặc dù đều không tục, nhưng đối mặt cảnh giới tông sư Tần Xuyên, bực này Thanh Liên kiếm ý uy lực, hay lại là vội vàng không kịp chuẩn bị!

Hơn nữa không có Tuyệt Ảnh ngăn trở, bọn họ không có chút nào chống đỡ lực, chẳng qua là một giây, chết một mảng lớn!

Tuyệt Ảnh nhìn một cái tình huống không đúng, cũng lười quản đám này giá rẻ Thánh Giáo thủ hạ, hóa thành một đạo nhanh ảnh, hướng phía nam nhà máy bên ngoài đất hoang chạy trốn.

"Bắt Tuyệt Ảnh!" Tử La dưới chân bốc khói, thon nhỏ thân thể lại nhanh như kinh hồng, bay vút qua mọi người đỉnh đầu, hướng Tuyệt Ảnh đuổi theo.

Tần Xuyên cùng Lăng Vân Sư Thái các loại, Tự Nhiên cũng đều ý thức được không thể để cho Tuyệt Ảnh trốn, theo sát thi triển Kinh Công đuổi theo.

Về phần còn lại đám này Thánh Giáo người trong, lập tức tu vi Liễu Hàn Yên liền có thể giải quyết, đảo là không cần quá lo lắng.

Thoáng cái, ba người đuổi theo Tuyệt Ảnh, mấy hơi công phu, liền từ nhà máy đi vào sơn lâm, ở nhánh cây cùng ngọn cây giữa, không ngừng qua lại.

Nhưng là, Tuyệt Ảnh tốc độ quả thực quá nhanh, hăn phảng phất cùng gió núi hòa làm một thể, căn bản không đuổi theo kịp.

Ngay tại trở mắt nhìn Tuyệt Ảnh càng ngày càng xa, để cho ba người tuyệt vọng thời điểm, đột nhiên có một màn bóng người màu xanh, từ một hướng khác, giống như một nhánh xuyên Lâm Lợi mũi tên, hướng Tuyệt Ảnh đuổi theo!

"Người nào! ? Thật là nhanh! ?" Lăng Vân Sư Thái vốn là lấy Kinh Công sở trường, nhưng gặp phải Tuyệt Ảnh sau, liền cảm nhận được Thiên Ngoại Hữu Thiên.

Không ngờ tới, Đột Như Kỳ Lai, lại xuất hiện một cái tốc độ không thấp hơn Tuyệt Ảnh cao thủ!

Tử La nhưng là hưng phấn dị thường , vừa nhanh chân ở ngọn cây đang lúc chạy như điên , vừa gào lên: "Là Phong Thần ca ca! Tiểu Bảo cha người tới! !"

Tần Xuyên đuổi hai chân đã tần số đều sắp bị đánh loạn, nhìn về phía trước không ngừng kéo khoảng cách xa hai người, trong lòng cuồng loạn —— Phong Thần? Vậy chính là mình cha đẻ! ?

Khó trách, Man Vương Borr Gai tác như thế bội phục Kiếm Thánh Vô Phong, ngay cả hăn hai người đệ tử, đều có bậc này có một không hai thiên hạ bản lĩnh, bản thân hăn há chẳng phải là càng được (phải)! ?

Ngay tại Tần Xuyên trong đầu hiện lên những ý niệm này chớp mắt, phía trước Phong Thần, đã hướng Tuyệt Ảnh chạy trốn phương hướng, đánh ra một đạo kiếm khí màu xanh!

Kiểm khí xa xa truyền tới uy áp, sẽ để cho Tần Xuyên cảm thấy giật mình

một cái!

"Là hănh? !" Tần Xuyên rồť cuộc biết, rồť cuộc là ai giết Nạp Lan anh kỳ!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 676: Lúng Túng Quan Hệ

0 676

Chỉ thấy Phong Thần kia một đạo kiếm khí màu xanh, hoa phá trường không, như laser như vậy tinh chuẩn bắn về phía Tuyệt Ảnh.

Trong lúc này toàn bộ cây cối cùng Sơn Thạch, cũng vừa đúng mà tránh, không có ảnh hưởng đến một phần một chút nào tốc độ.

Cùng lúc đó, đạo kiếm khí này ở giữa không trung lại không ngừng bắt đầu chia rách, giống như viên đầu đạn bên trên phân tán ra đến không hết tiểu đầu đạn, từng tia từng sợi kiếm khí, cơ hồ bao trùm toàn bộ Tuyệt Ảnh có thể xê dịch né tránh phương vị.

Tuyệt Ảnh ảo não mà tức giận vừa quay đầu lại, phi thân nhảy lên, một cổ màu bạch kim sắc bén kiếm khí, từ hai tay của hắn Uyển Như lăng chạy dâng lên mà ra!

"Thiên Nguyên Kiếm Cương!"

Hai cổ kiếm khí đan chéo thả ra ngoài, ở trước người hắn tạo thành một lần kiếm khí tường sau.

Vừa vận Phong Thần kia một lớp kiếm khí dày đặc hạ xuống, cùng này ngăn kiếm khí màu bạch kim vách tường phát sinh kịch liệt đụng nhau.

"Rầm rầm rầm —— "

Nhìn như phi thường nhỏ bé kiếm khí màu xanh, lại phát ra kịch liệt nổ

manh, mà hai mặt kiếm khí màu bạch kim Hộ Thuần, vừa vận cùng làn công kích này lẫn nhau triệt tiêu.

Một hiệp giao phong, đây đối với sư huynh đệ, sần sần nhau.

Bất quá, kết quả này hiển nhiên không có ở đây Phong Thần trong dự liệu, bởi vì Phong Thần là truy kích, thả ra kiếm khí đồng thời, thân hình Tự Nhiên cũng có thật sự chậm lại.

Nhưng Tuyệt Ảnh mặc dù nửa đường ngăn cản này một đạo kiếm khí, có thể tốc độ cũng không bị bao nhiêu ảnh hưởng.

Ở như thế cao tốc truy kích bên trong, này một cái Tiểu Tiểu chênh lệch, liền trực tiếp đưa đến hai người khoảng cách kéo lớn.

Khu vực này dãy núi liên miên chập chùng, nhìn không thấy bờ bến, hơn nữa càng đến trong thâm sơn, chạy trốn so với truy lùng muốn khó hơn nhiều.

"Ta sư huynh tốt! Người còn tưởng rằng ta là 20 năm trước cái đó Tuyệt Ảnh sao! ? Ngày khác gặp lại sau, ta sẽ nhượng cho người một nhà cũng chết không được tử tế!"

Tuyệt Ảnh thanh âm ở phía xa không ngừng phiêu tán, mà hấn bóng người, cũng ở đây mấy phút sau, cũng không còn cách nào truy lùng.

Làm Tần Xuyên đám người chạy tới Phong Thần vị trí chỗ ở lúc, Phong Thần đã bỏ đi truy lùng, yên lặng đứng ở trên một khối núi đá, lộ ra rất là bất đắc dĩ.

Tử La chính là rất kích động, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, không chút kiêng kỵ một chút nhào tới Phong Thần sau lưng, giơ lên hai cánh tay ôm lấy Phong Thần cổ, toàn bộ thon nhỏ thân thể cứ như vậy treo ở phía sau.

"Phong Thần ca ca! Ta rất muốn người!"

Phong Thần vỗ nhẹ chụp Tử La tay nhỏ, phát ra mấy phần ôn hòa tiếng

cười, "Hơn hai mươi năm, người tại sao còn không cao ra?"

Tử La gương mặt khí cổ thành tròn bánh bao, "Cũng nói cho người! Người ta đã vừa được lớn nhất nha! Người nhìn bọn ta con trai cũng lớn như vậy chỉ đây!"

Vừa nói, Tử La còn hướng Tần Xuyên chỉ chỉ.

Tần Xuyên mặt đầy lúng túng, nói thật, hẳn có ảo tưởng qua, tự làm mơ năm mơ được, mình và cha mẹ ruột đoàn tụ, là dạng gì.

Nhưng hẳn thề, tuyệt đối không có nghĩ tới, thấy cha mẹ ruột, là như thế. . . Lúng túng.

Mặc dù trong lòng vẫn là rất là kích động, thấp thỏm, nhưng càng nhiều, là đối với (đúng) hai người này một loại không lời chống đỡ. . .

Đừng nói hẳn, ngay cả Liễu Hàn Yên cùng Lăng Vân Sư Thái, biểu tình cũng hơi lộ ra cổ quái.

Phong Thần chậm rãi tháo xuống trên mặt mình mặt nạ màu xanh, lộ ra một tấm không coi là nhiều anh tuấn, nhưng thành thực đại khí gương mặt, cùng Tần Xuyên một đôi so với, ngược lại ngũ quan bên trên có không ít tương tự.

So sánh với hẳn Phong Thần danh hiệu, này tướng mạo, đảo rất bình thường, không đặc biệt gì.

"Người lựa chọn. . . Không có sai, ta rất vui vẻ yên tâm", Phong Thần cười nói.

"À?" Tần Xuyên lẳng xuống, mới ý thức tới là đang ở cùng hẳn nói chuyện, "Cái gì lựa chọn?"

"Ta vừa đuổi tới nhà máy nơi đó, gặp lại người cùng Tuyệt Ảnh làm giao dịch, thật may. . . Người không là Thần Vật, lựa chọn buông tha những người bình thường kia tánh mạng", Phong Thần đạo.

Tần Xuyên biết được là chuyện này, sờ một cái sau ót, đạo: "Cũng không có gì, chẳng qua là cân nhắc sau, cảm thấy hãn làm như vậy thôi" .

"Không", Phong Thần nghiêm mặt nói: "Điều này rất trọng yếu, Tuyệt Ảnh sở dĩ sẽ đi tới hôm nay mức này, chính là bị Tinh chi Bì Ngạn cám dỗ, ăn mòn hãn bản tính. . . Người có thể chống cự ở đây phần cám dỗ, cái này rất mấu chốt"

Tử La rất là kiêu ngạo nói: "Phong Thần ca ca, đây chính là ta sinh nhi tử, dĩ nhiên sẽ không làm bại hoại nha" .

Phong Thần đem Tử La ôm qua đến trước người, chỉ dùng một cái tay, liền đem nàng nâng.

Nếu không phải biết quan hệ bọn hãn, người khác còn tưởng rằng là ba ôm con gái.

"Người còn có mặt mũi da khoác lác? Bị Long gia cùng Tống gia lừa gạt cũng không biết, thật may Tần Xuyên phản ứng kịp thời, lại mời cao thủ ngăn chặn, nếu không Thủy Vân Tịnh Trai coi như bị san thành bình địa", Phong Thần vừa nói, còn đăm đăm Tử La cái trán, nhưng trong mắt lại tràn đầy sủng ái.

Tử La cười khanh khách, bị đăm mấy cái cũng không mất hứng, ngược lại ôm Phong Thần cổ, đi lên ở nam trên mặt người hôn mấy cái.

Một màn này rơi vào Tần Xuyên đám người trong mắt, càng là cảm thấy cả người không được tự nhiên. . . Vậy làm sao nhìn, cũng không giống vợ chồng, càng giống như phụ nữ a!

Tần Xuyên chợt phát hiện, bên cạnh Liễu Hàn Yên đang dùng khác thường ánh mắt nhìn hãn, phảng phất là minh bạch hình dáng gì. . .

Tần Xuyên dở khóc dở cười, lần này được, nữ nhân khẳng định cho là, chính mình một ít phẩm chất là di truyền đưa đến, giải thích cũng không cần giải thích.

Nhưng dưới mắt, hãn vẫn muốn đem sự tình ngọn nguồn làm rõ ràng.

"Tại sao phải giết Nạp Lan Anh Kỳ", Tần Xuyên đối với chuyện này, canh cánh trong lòng.

Phong Thần buông xuống Tử La, đạo: "Có ba nguyên nhân, thứ nhất, hãn một mực làm gây bất lợi cho người chuyện. Thứ hai, điều tra người, có thể sẽ đưa tới càng nghiêm trọng hơn hậu quả, cộng thêm người là ta cùng con trai của Tử La, một ít bối cảnh không phải là hãn có thể biết. Thứ ba, Tống Bảo Khôn cự tuyệt đem Tống Viện gả cho hãn, một mực chỉ mong hãn chết, giết hãn, bọn họ cũng sẽ che giấu hết thảy" .

Tần Xuyên ngạc nhiên, nguyên lai Tống gia vẫn luôn biết người không phải là bị giết, khó trách căn bản không tìm hãn để gây sự.

"Ban đầu ta bị phế tu vi thời điểm, các người đối với (đúng) ta chẳng ngó ngang gì tới, đối phó Nạp Lan Anh Kỳ, ta căn bản không yêu cầu người giúp ta, người làm như vậy, chỉ có thể hại ta mãi mãi cũng bị người khác hiểu lầm", Tần Xuyên trong lòng, ít nhiều có chút không cam lòng.

Nếu những người này như vậy thần thông quảng đại, âm thầm nhìn hết thảy, vậy vì sao phải trơ mắt nhìn hãn thiếu chút nữa thì thành một tên phế nhân.

Phong Thần hiểu gật đầu, thở dài nói: "Ta biết, người có rất nhiều oán hận chúng ta này cha mẹ ruột địa phương, ta cũng hoàn toàn có thể tiếp nhận, bởi vì... Chúng ta quả thật có lỗi với người.

Năm đó Tử La có bầu người sau, bởi vì Bàn Long Các môn quy, chỉ có hai con đường có thể chọn, hoặc là đưa người đánh rụng, hoặc là, liền đem người sinh ra được sau này, từ nay không gặp nhau nữa, hơn nữa, đem người giao cho Thanh Liên môn dưỡng dục.

Làm giá, ta cũng chính thức mà trở thành Thất tướng quân một trong, vì quốc gia bán mạng, không thể nhắc lại cùng Tử La cùng người nhất hệ.

Hết thầy các thứ này đều là Bàn Long Các với lúc ấy thủ trưởng thương lượng xong, chúng ta phải bảo vệ người chu toàn, phải tiếp nhận thật sự có điều kiện. . . Dù sao, hơn ngàn năm, trên vạn năm quy củ, là không thể tùy ý sửa đổi.

Bất kể người có tin hay không, thật ra thì người đang ở đây Thanh Liên môn hết thầy, người bị phế đuổi xuống núi, ta đều căn bản không hiểu rõ tình hình, bởi vì ta chưa bao giờ nghĩ tới, hữu sinh chi niên, còn có cơ hội nhìn thấy người đứa con trai này" .

Nói tới chỗ này, Phong Thần nghiên ngẫm cười một tiếng: "Nếu không phải Tuyệt Ảnh người này, không chỉ có không có chết, còn gây ra chuyện lớn như vậy đến, chúng ta một nhà, thật đúng là cuộc đời này cũng không có cơ hội đoàn tụ" .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 677: Ta Là Nãi Nãi Người

0 677

"Liên coi như các người không thể dưỡng dục ta, vậy tại sao phải đem ta đưa đến Tân gia?"

Tần Xuyên có thể lý giải đã biết đối với (đúng) kỳ lạ cha mẹ thân bất do kỳ, nhưng đối với đem mình giao cho Tần Mục, vẫn là rất nghi hoặc.

Phong Thần trong mắt có một tí áy náy, "Năm đó, mặc dù đang chúng ta khẩn cầu xuống, Bàn Long Các người đồng ý lưu lại người đưa bé này, nhưng chúng ta cũng sợ người sau khi lớn lên, sẽ không ngừng tìm chính mình cha mẹ ruột, đến lúc đó lại mang cho người đi nguy hiểm.

Cho nên, ta nghĩ một cái biện pháp, chính là cho người tìm một hợp lý thân phận, cho người khác biệt cha mẹ ruột.

Vừa vặn, ban đầu phong quang vô hạn Tân gia thiên tài, Tần Mục, ta cùng với hãn tướng mạo có chút tương tự, người là con của ta, ta nhớ người lớn lên, phải cùng Tần Mục cũng sẽ có không trẻ măng tựa như phương.

Ta âm thầm đi liền nhận lấy Tần Mục làm đồ đệ, lấy hãn đối với (đúng) võ đạo theo đuổi, Tự Nhiên phi thường tình nguyện bái ta làm thầy, hơn nữa ta cũng rõ ràng nói cho hãn biết, ta có việc muốn hãn hỗ trợ. . .

Sau đó, Tần Mục đồng ý làm phụ thân người, ngụ tạo một ít thân tử giấy giám định, để cho mọi người nghĩ đến người là Tân gia tử tôn, cũng thông qua hãn đem người đưa đến Thanh Liên môn lối vào.

Mặc dù Tần Mục tâm tính ngay ngắn, nhưng ta cũng không hy vọng hẳn biết quá nhiều liên quan tới Thanh Liên môn cùng Bàn Long Các chuyện, càng không muốn hẳn biết người bối cảnh.

Giống như Nạp Lan Anh Kỳ, chính là một cái điển hình ví dụ, hẳn thật ra thì cũng không làm gì sai, có thể tra không nên tra chuyện, cũng sẽ bị diệt khẩu.

Cho nên đem người giao phó cho Tần Mục sau, coi như bồi thường, ta liền đem toàn bộ tuyệt học truyền cho hẳn, vì muốn tốt cho hẳn, yêu cầu cùng hẳn đoạn tuyệt ngăn ngại quan hệ thầy trò, thế cũng sẽ không bao giờ gặp mặt.

Không nghĩ tới, ta lúc đầu này khá một chút tâm, lại hại Tần Mục. . . Bây giờ xem ra, năm đó Tần Mục là bị Tuyệt Ảnh giết, Tuyệt Ảnh giả mạo hẳn hơn hai mươi năm.

Ta mặc dù tràn đầy Hoa Hạ mà truy lùng Tuyệt Ảnh, nhưng một mực không hẳn tung tích, cũng là bởi vì, hẳn thành ta sẽ không lại đi tìm người" .

"Khó trách. . . Tần Mục từ một thiên tài, đột nhiên biến thành một cái tửu quỷ, đóng cửa không ra, ai cũng không để ý. . . Tuyệt Ảnh hẳn là sợ lộ hãm, dứt khoát đem mình giả dạng làm một cái phế vật. . . Nhưng hẳn rốt cuộc với các người có thù oán gì, tại sao đối với ta ôm lớn như vậy hận ý?" Tần Xuyên hỏi.

"Cái này ta tới nói! Ta tới nói!" Tử La cướp lời nói đầu, rất kiêu ngạo nói: "Bởi vì hẳn năm đó rất thích người mẫu thân ta, nhưng ta không thích hẳn, ta thích Phong Thần ca ca, cho nên hẳn cũng rất trở nên xấu trứng!"

Tần Xuyên mặt cứng đờ, này giải thích cũng quá đơn giản thô bạo.

Phong Thần bất đắc dĩ cười lắc đầu một cái, đạo: "Năm đó, chúng ta sư phó Kiếm Thánh Vô Phong, nhận lấy ta cùng Tuyệt Ảnh. Ta tính tình tương đối an tĩnh, cho nên đắm chìm kiếm thuật, tinh tiến khá nhanh. Tuyệt Ảnh ý tưởng rất nhiều, thông minh thẳng được cho ta, nhưng luôn là đi một ít đường nghiêng, ngược lại không ta tu vi tiến bộ nhanh.

Sau đó Hoa Hạ quan phương mời chúng ta sứ phó làm Thiết Phù Đồ Đệ Nhất Tướng quân, hơn nữa phải cho hãn vinh dự nguyên soái các loại (chờ) trước đó chưa từng có phong hào, nhưng sứ phụ ta cũng cự tuyệt.

Hãn thói quen Nhân Vân Dã Hạc sinh hoạt, không muốn làm quan, cũng không muốn làm tướng quân.

Chỉ bất quá, hãn tâm hệ quốc gia, thời kỳ chiến tranh liên vì nước giết địch, sau cuộc chiến cũng một mực để cho ta cùng Tuyệt Ảnh, thay quốc gia giải quyết một vài vấn đề.

Vừa vặn, Bàn Long Các lúc ấy phái Tử La xuống núi, tìm một mực không tìm về Tinh chi Bỉ Ngạn bản vẽ, ta cùng Tuyệt Ảnh mặc dù không biết tìm đồ vật tốt cuộc là cái gì, nhưng bị ủy phái từ cạnh bảo vệ cùng phụ tá nàng.

Chúng ta. . . Cũng là vào lúc đó, thành lập cảm tình. Tuyệt Ảnh một mực thích người mẹ, nhưng người mẹ lựa chọn ta, ta cũng không khả năng tại loại này chuyện bên trên, bởi vì là sứ huynh đệ sẽ để cho hãn.

Tuyệt Ảnh làm người kiêu ngạo, hãn vẫn cảm thấy so với ta ưu tú, không đạo lý thua ta, cho nên khi đó liền mang lòng bất mãn.

Sau đó, chúng ta từ Ma Môn nhân viên bên trên đoạt lại bản vẽ, hơn nữa còn giết chết lúc ấy Ma Môn Giáo Chủ, từ chỗ của hãn, đoạt lại một khối màu xanh lá cây Thần Vật.

Nhưng Tuyệt Ảnh đối với (đúng) nhiệm vụ con mắt thật tò mò, hãn tự tiện mở ra bản vẽ xem, biết Tinh chi Bỉ Ngạn sau chuyện này, hãn dự vọng liền đã xảy ra là không thể ngăn cản. . ."

Phong Thần nói đến đoạn chuyện cũ này, trong mắt trừ thương cảm, còn có càng nhiều tức giận. . .

Nguyên lai, ban đầu cầm lại màu xanh lá cây Thần Vật sau, bởi vì dựa theo

môn quy, Thanh Liên môn cùng Bàn Long Các cũng không thể thu cất Thần Vật, để tránh đệ tử trong môn phái môn lên tham niệm.

Cho nên Bàn Long Các dự định khiêm tốn đem Thần Vật giao cho Vô Phong bảo quản, dĩ nhiên hẳn nguyện ý lời nói, nộp lên cho quốc gia cũng không thành vấn đề, chỉ cần không rơi vào Ma Môn trên tay, cũng không là vấn đề, dù sao như thế nào đi nữa nghiên cứu, cũng chỉ sẽ khi này Thần Vật là mang năng lượng nào đó vật thể a.

Kiểm Thánh Vô Phong mặc dù biết vật này cổ quái, nhưng cũng không có cái gì tham niệm, thuần túy làm một món Vật sư tầm giữ lại.

Nhưng là, Tuyệt Ảnh nhưng là càng ngày càng bị ma quỷ ám ảnh, hẳn ba lần bốn lượt khẩn cầu, hy vọng Vô Phong đem Thần Vật truyền cho hẳn, có thể Vô Phong trong lòng biết tên đệ tử này chấp niệm không cạn, một mực không đồng ý, hơn nữa còn định đem Thần Vật giao cho quốc gia, chặt đứt Tuyệt Ảnh tâm tư.

Ai ngờ, Tuyệt Ảnh chó cùng đường quay lại cắn, len lén ở trong thức ăn hạ độc, để cho Vô Phong mất sức chiến đấu.

Kiểm Thánh tuy mạnh, nhưng cũng là phạm phụ tục tử, hơn nữa mạnh thì có mạnh ở kiếm ý, nhục thân bị Kịch Độc ăn mòn, một thân tu vi cũng không tránh khỏi.

Tuyệt Ảnh đem cao tuổi ân sư lúc đó sát hại, hơn nữa lấy đi Thần Vật!

Hẳn không ngờ tới là, Vô Phong xem sớm ra hẳn lòng muông dạ thú, có theo gió thần đề cập tới, phải cẩn thận Tuyệt Ảnh làm nên làm.

Phong Thần vừa được biết Vô Phong bị hại, dĩ nhiên là biết phát sinh cái gì, lúc này mới khắp nơi đuổi giết Tuyệt Ảnh.

Khi đó Tuyệt Ảnh, tu vi và Khinh Công cũng không bằng Phong Thần, rất

cuộc ở một bên vách đá, bị Phong Thần nhất kiếm đánh xuyên ngực sau, té xuống đi.

Chỉ bất quá, vậy tuyệt dưới vách đá là xiết con sông, cộng thêm hơi nước tràn ngập, Phong Thần cũng không tìm được Tuyệt Ảnh thi thể.

Mặc dù có nghĩ tới Tuyệt Ảnh khả năng cố ý chạy một chỗ như vậy, làm bộ không địch lại, thật ra thì không có chết, nhưng như vậy thoảng cái hai mươi mấy năm qua đi, Phong Thần cũng vẫn cho là, Tuyệt Ảnh thật bị hấn giết.

"Là ta khinh thường, thật ra thì cẩn thận nghĩ đến, Ma Môn ở năm đó Giáo Chủ sau khi chết, không có phát sinh cái gì nhiễu loạn lớn, rất nhanh thì ở hải ngoại ổn định lại, cũng là bởi vì Tuyệt Ảnh ở sau lưng khống chế, chẳng qua là ta phụ trách là Hoa Hạ kiểm định, vẫn không có đi hải ngoại kiểm tra, nếu không lời nói, cũng sẽ không khiến Tuyệt Ảnh âm thầm mật mưu lâu như vậy, quây đến bây giờ Thanh Liên môn long trời lở đất. . ." Phong Thần tiếc hận nói.

"Phong Thần ca ca, đây cũng không phải là người có thể khống chế, Tuyệt Ảnh nhìn bản vẽ, biết Thanh Liên môn chỗ không giả, nhưng cũng là Sở Trần Sa đấm người kia, tâm hoài quỷ thai, bị Tuyệt Ảnh cảm dỗ mà truy lục, nếu không Tuyệt Ảnh cũng không làm thành", Tử La đạo.

Tần Xuyên cau mày, không nghĩ tới ngay cả Vô Phong đều bị hạ độc hại chết, suy nghĩ kỹ một chút, Phó Thanh Y nếu thật không ở nhân thế, hơn phân nửa cũng là bị hèn hạ như vậy thủ đoạn hại chết.

Hắn từ nhỏ ngâm tẩm thuốc, đạt được Thần Mộc thân thể, cũng không biết Phó Thanh Y mình là không phải là. . . Nhưng cho dù là Thần Mộc thân thể, trên đời cũng không thiếu được vật, cũng để kháng không nổi, tương tự tình biến hóa vật cái loại này Kịch Độc, chính là điển hình ví dụ.

"Bất kể như thế nào, sự tình đã phát sinh, bây giờ Thanh Liên môn ngàn cân treo sợi tóc, Tinh chi Bỉ Ngạn lúc nào cũng có thể bị mở ra. Cho nên, Đạo Môn lập được quy củ, lúc này cũng sẽ không tiếp tục cần phải bản khoản, Tử La cùng

ta, cũng có thể để cho người biết hết thầy các thứ này", Phong Thần đạo.

Nói trắng ra, lại tiếp tục như thế, toàn thế giới đều phải xong đời, cũng sẽ không dùng quản cái gì Đạo Môn đệ tử không cho có hậu đại những quy củ này, trước ổn định thế cục lại nói!

Tuy nói có không ít chuyện muốn chinh minh bạch, nhưng ở hoang giao dã ngoại, cũng không phải là nói chuyện địa phương.

Tần Xuyên tâm lý còn nhớ mong thất hồn lạc phách Bạch Dạ, vì vậy mang theo mọi người, vội vã trở lại nhà máy.

Vừa vặn, Man Vương Borr Gai tác cùng Phất Cách, Jayme lai ba gã "Ngoại viện", cũng đã tới nơi này, sự thật để cho, nếu không phải có Long gia cùng Tống gia đột nhiên Bình Biển, ba người sớm đã nhất là chạy tới địa điểm này, đồng thời vây quét Thánh Giáo.

Bất quá, để cho Tần Xuyên cảm thấy mừng rỡ, vẫn là cùng Bạch Dạ đứng chung một chỗ Đường Vi!

Đường Vi tựa hồ biết Bạch Dạ gặp gỡ, đang ở nơi đó khuyên giải an ủi nữ nhân, để cho Bạch Dạ khí sắc cũng đẹp mắt một chút.

Thấy Tần Xuyên trở lại, Đường Vi nhoẻn miệng cười, cũng không có lộ ra đặc biệt hưng phấn, nhưng trong mắt kia một phần dường như đã có mấy đời như vậy không muốn xa rời, vẫn có thể để cho Tần Xuyên cảm nhận được.

Tần Xuyên đi tới trước mặt nữ nhân, trên dưới quan sát nhiều lần.

"Nhìn cái gì, không nhìn thấy qua?" Đường Vi cười hỏi.

Tần Xuyên bật cười lớn, tiến lên nhẹ nhàng ôm một cái nữ nhân, "Cám ơn người, không hề rời đi ta" .

Đường Vi ánh mắt liếc mắt một cái phía sau Liễu Hàn Yên đám người, hé

miệng cười nói: "Được rồi, lỏng ra ta, người cũng đừng hại ta, đưa tới Chính Cung nương nương ghen tị cũng không tốt" .

Phía sau Tử La chớp mắt to, cười hì hì hỏi: "Tiểu Bảo, người rốt cuộc có mấy cái lão bà nhỉ?"

"Tiểu Bảo là ai ?" Đường Vi tò mò hỏi.

Tần Xuyên buồn bực vỗ trán một cái, hướng về phía Phong Thần đạo: "Người bất kể bất kể nàng? Để cho nàng đừng làm loạn kêu!"

Phong Thần cười nhạt một tiếng, cũng không nói lời nào, phảng phất những thứ này cũng không có quan hệ gì với hắn.

Tử La ngược lại hưng phấn chạy đến Đường Vi bên người vòng vo một chút, gật đầu một cái, một bộ quá lai nhân dáng vẻ, "Không tệ không tệ, tiểu cô nương có tông sư cấp tu vi, chân khí cũng thật thần kỳ, nhà ta tiểu Bảo thật sẽ chọn" .

Bị Tử La như vậy nhắc tới, Tần Xuyên mới chú ý tới, Đường Vi tu vi, hữu chất bay vọt!

Đường Vi không ngờ tới, cái này "Tiểu cô nương" có thể nhận ra nàng thực lực, không khỏi càng buồn bực, đây rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Tần Xuyên cũng không để ý Đường Vi trong đầu lộn xộn, hỏi "Tiểu Vi vi, người đây là mấy biến hóa?"

"Ta. . . Lần này ngủ nửa năm, hắn là bốn biến hóa", Đường Vi đạo.

Tần Xuyên ngược lại hít một hơi khí lạnh, mới bốn biến hóa, máu phượng hoàng công sẽ để cho nữ nhân tấn thăng đến tông sư cấp tu vi, công pháp này thật đúng là tà môn, nhìn hoàn toàn không giống như là cho Cổ Võ Giả thiết lập tính toán.

"Người trước đừng hỏi ta, nơi này rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Tiểu cô nương

này là ai à?" Đường Vi chỉ Tử La hỏi.

"Ta là mẹ của ngươi!" Tử La nhảy cồm lên kêu.

"Đi! Không lớn không nhỏ!" Đường Vi trợn mắt nhìn Tử La.

Tử La một cổ miệng, "Ngươi mới không lớn không nhỏ đây! Ta là mẹ của ngươi! Ngươi dám tròng ta! ?"

"Ta còn là nãi nãi ngươi đây!" Đường Vi liếc một cái.

Tần Xuyên nghe dở khóc dở cười, thấy Tử La biến chủy, một bộ muốn khóc đáng vẻ, lắc đầu một cái, đi lên đến Đường Vi bên tai, nói vài lời lạng lẽ nói, đại khái mà trấn hệ giao phó xuống.

Lần này, Đường Vi cái miệng nhỏ nhắn từ từ mở ra, cũng đủ nhét vào một cái trứng gà.

Chờ phục hồi tinh thần lại, Đường Vi dùng một loại rất là đồng tình cùng lúng túng ánh mắt, nhìn Tần Xuyên, "Là như vậy a. . . Ngươi đừng khổ sở, ít nhất ngươi cha mẹ ruột cũng khoẻ mạnh, cái này thì rất tốt" .

Tần Xuyên mỉm cười, không phải là mẹ ruột lớn lên giống Laury sao, cái này có gì có thể khổ sở.

Man Vương Borr Gai tác lúc này tiến lên phía trước nói: "Người đều đến đông đủ, Kiếm Ma, nơi này rốt cuộc phát sinh cái gì, ngươi cũng nên nói rõ bạch đi" .

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 678: Tiêu Tiền Cũng Sẽ Không

0 678

Tần Xuyên sắc mặt ngưng trọng, đạo: "Ta nghĩ, chỉ có thể một bên đi đường, một bên lại giải thích cận kề" .

"Đi đường? Đi đâu?" Phất Cách không hiểu nói.

"Thanh Liên môn", Tần Xuyên quả quyết trở về câu.

Tần Xuyên biết, nếu hần suy đoán không sai, Tuyệt Ảnh nhất định là năm năm khối Thần Vật, đi cùng Sở Trần Sa hội họp, bọn họ bây giờ bắt được bảy khối Thần Vật.

Mà chính mình cha đẻ Phong Thần xuất hiện, ý nghĩa hai gã thủ trưởng đã từ Bàn Long Các trong dân cư, biết được tình huống, hơn nữa đối với (đúng) quốc thổ An Toàn Bộ Tổng gia hoàn toàn không tín nhiệm nữa.

Bọn họ nhất định sẽ sai bộ đội, chạy tới bên này, ám sát Tuyệt Ảnh đoàn người.

Vì tránh cho đêm dài lắm mộng, Tuyệt Ảnh cùng Sở Trần Sa nhất định là chạy về Thanh Liên môn, đi mở ra Tinh chi Bỉ Ngạn.

Lấy quân đội tụ họp điều khiển tốc độ, khẳng định không kịp, hơn nữa Thanh Liên môn vị trí địa lý Huyền Bí, là thượng cổ Đạo Môn Tổ Tiên chế tạo, căn bản không phải quân đội có thể tìm được.

Cho nên, chỉ có Tần Xuyên dám người tẫn mau đi tới, mới có thể ngăn cản

hết thầy.

Kế hoạch rất rõ ràng, đi người chính là có chú trọng, gần phải có sức chiến đấu, cũng có tốc độ vượt qua đại bộ đội.

Borr Gai tác, Phất Cách, Jayme lại thấy Tần Xuyên nghiêm túc như vậy, Tự Nhiên cũng không nhiều hỏi, đáp ứng đồng thời đi trước, ba người bọn họ không phải là thể lực vô cùng, đó là có thể phi hành, đuổi theo tuyệt không thành vấn đề.

Lăng Vân Sư Thái, Tử La hòa phong thần, càng là nhân vật then chốt, Tử La mặc dù có thể triệu tập còn lại Bàn Long Các đệ tử, nhưng đối mặt như thế cường địch, nàng cũng không có ý định hi sinh vô ích các đệ tử tánh mạng.

Liêu Hàn Yên cùng Đường Vi bây giờ đã có thực lực đồng thời đi, Nạp Lan Thấm mặc dù tu vi không bằng các nàng, có thể cước lực đủ, muốn ngăn đến nàng cũng không khả năng.

Duy chỉ có để cho Tần Xuyên cảm thấy có chút không yên lòng, vẫn là thân thể suy yếu Bạch Dạ, vừa mới đem nàng cứu ra, liền muốn bỏ lại nàng.

Tử La nhìn ra Tần Xuyên có không ít lời nói nghĩ (muốn) nói với Bạch Dạ, vì vậy nhảy ra đạo: "Tiểu Bảo, ta trước mang của bọn hã đi trước Thanh Liên môn, người với tiểu cô nương này nói xong, lại theo kịp nha!"

Lần này, Tần Xuyên không có lại trừng Tử La, bởi vì Tử La này an bài quá thật thật thân thiết, có người bên cạnh tại chỗ, có mấy lời hã cũng không có phương tiện nói với Bạch Dạ.

Tử La là nhận biết thế nào đi Thanh Liên môn, mang theo những người khác, lấy cực nhanh tốc độ bắt đầu hướng phía nam trong núi rừng chạy đi, lấy thẳng tắp phương thức đi trước.

Bọn người đi, Tần Xuyên ánh mắt phức tạp đi tới Bạch Dạ trước mặt, tâm lý

rất nhiều lời nói, nhưng không biết kể từ đâu.

Bạch Dạ tựa hồ cũng hiểu, Tần Xuyên không thể nào mang nàng cùng đi, tái nhợt gương mặt dâng lên một nụ cười, "Người đi đi, ta không sao, thời gian eo hẹp trường" .

"Làm sao có thể không việc gì, người từ vừa mới bắt đầu giả vờ trở lại Thánh trong giáo, cũng đã là một đại sự, tại sao không theo ta thương lượng?" Tần Xuyên mấy phần trách cứ đạo.

Bạch Dạ có chua xót mà nói: "Ta không biết. . . Tâm lý ta thật là loạn, một mặt là mẫu thân, một mặt là người, thật ra thì ta cũng không biết, chính mình nên lựa chọn thế nào" .

"Là người truyền cho Nạp Lan, liên quan tới trang viên tin tức, đúng không?" Tần Xuyên hỏi.

Bạch Dạ gật đầu, "Ta nghe nói người ở Colombia gặp gỡ sau chuyện này, ta liền hoài nghi trang viên Ed Leah, có phải là nàng hay không làm trò gì.

Ta theo nàng qua lại mấy lần, biết nàng giao hoạt. Nhưng ta bị nhốt, không thể làm gì khác hơn là dùng mật mã Morse với Phù Lô Nhã trao đổi, để cho nàng đem thư hơi thở truyền cho người tiên tri" .

Tần Xuyên xác nhận suy nghĩ trong lòng, lộ ra một cái thư thái mỉm cười: "Người không phải là đã làm ra lựa chọn sao, người một mực có đối với ta dùng thật lòng a. Cho nên, người coi như thẳng thắn nói cho ta biết, người không phải là toàn tâm toàn ý đợi ở bên cạnh ta, ta cũng có thể tiếp nhận người, nếu như Teresa thật là người mẹ ruột, ta coi như cho người, cũng sẽ không giết nàng" .

Bạch Dạ ánh mắt oánh oánh ngẩng đầu, "Thật?"

Tần Xuyên tiến lên, ôm nữ nhân, nghiêm túc trả lời: "Người biết, ta nói đều là thật, bây giờ Thánh Giáo đã không tồn tại, người không cần lại băn khoăn

những thứ kia, thật tốt đem thân thể dưỡng hảo, tương lai ta còn muốn người thay ta quản tiền đầu" .

Bạch Dạ cố nén nước mắt, yếu ớt nói: "Người. . . Người không phải là chê ta phá của sao?"

Tần Xuyên cười khê, "Đúng vậy, người cái này phá của cô nàng. . . Nhưng ta tỉ mỉ nghĩ lại, không có người ở bên cạnh ta, ta kiếm nhiều tiền như vậy cho ai dùng a" .

"Ngu ngốc, tiêu tiền cũng sẽ không hoa", Bạch Dạ đẩy ra Tần Xuyên, nghiêm mặt nói: " Được, ta không biết làm chuyện ngốc nghếch, người nhanh theo sau đi, Thanh Liên môn bên kia càng cần hơn người. . . Bất quá, ngàn vạn lần chớ bởi vì ta, đối với (đúng) Tuyệt Ảnh lưu tình" .

"Đối với hã, người để cho ta lưu tình ta cũng làm không được. . ."

Tần Xuyên cười cười, hã cũng biết thời gian cấp bách, không cần phải nhiều lời nữa, xoay người lại liền bắt đầu chạy như điên, đuổi theo mọi người.

Mấy phút sau, Tần Xuyên đuổi theo do Tử La Phong Thần dẫn đội đoàn người.

Điểm này công phu, Borr Gai tác mấy người cũng cũng biết nhau một chút, khi biết được Phong Thần lại chính là Vô Phong một trong đệ tử, mà lần này đuổi giết Tuyệt Ảnh là một cái khác đệ tử, Borr Gai tác hiển nhiên rất kinh ngạc.

"Năm đó ta nghe nói Vô Phong bị quân đội giết chết, cũng có chút hoài nghi, bởi vì hã coi như không chống đỡ được cấp độ kia hỏa lực, cũng nên có thể trước thời hạn chạy trốn, hã quả nhiên chẳng qua là giả chết?"

Phong Thần một bên ở trước mặt bay vút, một bên nhớ lại đạo: "Sư phó cũng không phải là giả chết, chẳng qua là bị thương nặng, lại thấy lúc ấy đánh giặc đều là mình đồng bào, hã không muốn cuốn vào, cho nên ẩn cư, dạy dỗ sư

huynh đệ chúng ta" .

Borr Gai tác một trận tiệc cho, "Như thế Đệ nhất cao nhân, lại bị hạ độc ám hại, thật là đáng tiếc, người người sư đệ kia, quả thật thập ác bất xá" .

"Năm đó ta nghe sư phó nhắc qua, Man Vương các hạ thần lực kinh người, không nghĩ tới con của ta có thể kết giao với ngài, tới tương trợ, vô cùng cảm kích", Phong Thần cười nói.

Borr Gai tác nhưng là cảm khái nói: "Võ lực cũng không có nghĩa là hết thầy. Đối phương không phải là cái gì quang minh chính đại địch nhân, bọn họ nếu là dưới đây độc phương thức ám toán hai gã cao nhân, tựu không khả năng chính diện cùng chúng ta giao chiến, chúng ta vẫn là phải cẩn thận bọn họ độc kế" .

Tần Xuyên cũng là cần nhắc đến Tuyệt Ảnh cùng Sở Trần Sa có thể sự độc chuyện, vì vậy đề nghị: "Các người tất cả mọi người đi theo ta phía sau, ta là Thần Mộc thân thể, nếu như bọn họ ở trên đường hạ độc ám toán chúng ta, có ta ở đây trước mặt, ít nhất còn an toàn một ít" .

"Như vậy sao được, bọn họ có thể hạ độc đem Phó Thanh Y cũng hại chết, người coi như Thần Mộc thân thể, cũng chưa chắc tác dụng", Tử La rất lo lắng, nghiêm từ không cho.

"Bây giờ không có khác (đừng) ổn thỏa hơn biện pháp, nếu không lôi lôi kéo kéo, chỉ sẽ để cho thời gian không kịp", Tần Xuyên kiên quyết đạo.

Mọi người cũng biết, Tần Xuyên nói không sai, nếu Tinh chi Bỉ Ngạn đúng như tin đồn từng nói, vừa lại thật thà bị những người đó khống chế, nói cái gì cũng buổi tối.

Đi Thanh Liên phương pháp, cơ hồ đều là đường núi, hơn nữa rừng rậm thật sâu, hoang vu vô cùng.

Hết lần này tới lần khác đi Thanh Liên môn, yêu cầu đặc thù đi đường đi,

công cụ giao thông có thể mang một đoạn đường, cũng rất có hạn, còn không bằng trực tiếp từ đầu sẽ dùng Khinh Công đi.

Mặc dù tất cả mọi người là tu vi tinh thâm, thể lực dư thừa, có thể liên tục đi đường hai ngày hai đêm, vẫn là tương đối mệt mỏi.

Dọc theo đường đi, từ một ít dấu vết, tỷ như một ít gãy nhánh cây, hiển lộ ra mới vừa có người trước đây không lâu trải qua, cái này làm cho Tần Xuyên đoàn người càng không dám nghỉ ngơi.

Cũng may, trên đường còn có một chút thôn trang nhỏ, cùng một cái thị trấn nhỏ, có thể để cho mọi người hơi chút bổ sung một chút thể lực.

Thăng đến ngày thứ ba, làm vượt qua qua một cái khe núi sau, phía trước xuất hiện một mảnh tương đối bằng phẳng lên xuống đồi, xanh um tươi tốt giữa rừng cây, có một ít bãi cỏ, cũng không thiếu nhà gỗ cùng lầu các.

Giống như, không lý do ở trong núi, xuất hiện một cái thôn một dạng chi bất quá, trong thôn kiến trúc rải rác rất tán, cũng không quy luật gì đó.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chi tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 679: Chỗ Sâu Nhất

0 679

"Nơi này tại sao có thể có nhà ở? Chẳng lẽ nơi này chính là Thanh Liên môn?" Đứng ở một cao điểm bên trên, nhìn xuống phát hiện mảnh này kiến trúc, thở hồng hộc Nạp Lan Thấm giật mình hỏi.

Tần Xuyên gật đầu, "Bắt đầu từ nơi này, một mực trùng điệp hơn mười dặm, đều là Thanh Liên môn phạm vi" .

"Lớn như vậy? Thanh Liên môn có nhiều người như vậy? !"

"Không, chẳng qua là nhà ở nhiều thôi, Thanh Liên trên cửa xuống không tới năm mươi người, nghe nói rất cổ xưa thời điểm, trong cửa còn nhân số hưng vượng, nhưng cận đại liền người thật là ít ỏi, đại đa số nhà ở đều là mấy trăm năm không người ở", Tần Xuyên giải thích.

Tử La cũng ở đây cạnh gật đầu, "Ân ân! Chúng ta Bàn Long Các cũng vậy, người tốt ít, nhà ở lại rất nhiều, có thể lãng phí!"

"Nơi này đảo có điểm giống chúng ta Noelle Lan cao nguyên, chúng ta bên kia thôn trang cũng là nhà ở nhiều, rất ít người, bất quá nơi này ngay cả một cái ra dáng đường cũng không có, thật là Thái Nguyên mới", Phất Cách mặt đầy chê, bởi vì trên đường quả thực có quá nhiều côn trùng, hơn nữa lộ thủy để cho nàng Pháp Bào cũng trở nên có chút bẩn thỉu.

"Không, nơi này mặc dù coi như rất bình thường, nhưng nơi này cực từ. . . Là loạn", Jayme lai dùng tinh thần mình lực cảm biết một chút, mấy phần thán phục

mà nói: "Chỗ này, Đông Nam Tây Bắc cũng không tồn tại, giống như là trên địa cầu một cái đặc thù lĩnh vực" .

Phất Cách thử dùng tinh thần lực một cảm giác, phát hiện quả thật như thế, không khỏi trương trương tiểu miệng.

Nạp Lan Thấm cũng rất u oán lẩm bẩm nói: "Hư như vậy, kia họ Phó đợi ở chỗ này có tốt như vậy sao, quay đầu lại còn bị người ám sát. . ."

Liễu Hàn Yên ánh mắt tảo một vòng, "Bọn họ hẳn đã đến mới đúng, nhưng là người ở đâu?"

Nhìn ra ngoài, có thể thấy hơn 1000m tầm mắt, có thể một bóng người cũng không nhìn thấy.

"Là cấm địa, Tinh chi Bì Ngạn ở Thanh Liên Môn Cấm Địa", Tử La đạo.

Tần Xuyên sững sờ, "Thanh Liên môn có cấm địa? Ta thế nào không biết?"

"Đó là chỉ có chưởng môn và cấp bậc Đại trưởng lão mới có thể biết, ghi lại ở Tinh chi Bì Ngạn trên bản vẽ", Tử La suy nghĩ kỹ một chút, đạo: "Ta nhớ được trên bản vẽ nói, cấm địa là ở Thanh Liên môn chỗ sâu nhất, con trai, người biết Thanh Liên môn sâu nhất là như vậy?"

"Sâu nhất? Nay tính là gì, bản vẽ lại không thể tả minh bạch điểm?" Nạp Lan Thấm tả oán nói.

"Chẳng lẽ là cái gì giếng nước?" Lăng Vân Sư Thái cũng suy đoán.

Tần Xuyên lắc đầu, "Thanh Liên môn nước đều là khe núi nước, không có giếng nước" .

"Đây cũng là không có cách nào nơi này không có Đông Nam Tây Bắc, Đạo Môn Tổ Tiên cũng sẽ không cố ý đánh dấu rất rõ ràng", Tử La chu mỏ.

Phong Thần nhìn Tần Xuyên, đạo: "Hài tử, theo lý thuyết, nếu như người không phải là bị đuổi ra ngoài, người coi như chương môn đệ tử, sẽ là dựa theo nhiệm kỳ kế Thanh Liên môn chương môn tới bồi dưỡng, chẳng lẽ Phó chương môn một chút tin tức cũng không có tiết lộ qua?"

Tần Xuyên nhắm mắt, trong đầu nhớ lại, từ nhỏ đến lớn, với Phó Thanh Y sống chung từng ly từng tí. . .

Đột nhiên, hần chợt mở mắt ra, "Chẳng lẽ. . . Là hần đem ta ném ở trong sơn cốc lần đó?"

Liễu Hàn Yên cũng nhớ lại cái gì, ban đầu ở trên đảo, Tần Xuyên liền đề cập với nàng cùng qua.

"Người là nói, người mười hai tuổi lúc đợi nửa năm sơn cốc? Vậy cũng ở Thanh Liên trong cửa?"

Tần Xuyên mấy phần nghi ngờ nói: "Nếu nói là thâm, nơi đó hần sâu nhất, nhưng ta ở nơi nào đợi nửa năm, cũng không thấy cái gì chỗ đặc biệt a, hơn nữa đó là cấm địa lời nói, như thế nào lại để cho ta đi vào?"

Không đợi mọi người suy nghĩ, Tần Xuyên ánh mắt đông lại một cái, "Chẳng lẽ. . . Là trong sơn cốc cái đầm nước kia? !"

Nhất niệm cập thử, Tần Xuyên vội vàng dẫn đầu chạy xuống đi.

Mọi người mặc dù còn có chút rơi vào trong sương mù, nhưng thấy Tần Xuyên điều động, cũng theo sát phía sau.

Dọc theo đường đi, chạy như điên qua những Thanh Liên đó môn phòng, lầu các, phát hiện có không ít đã biến thành Khô Lô thi thể.

Hiển nhiên, Sở Trần Sa cùng Cát Thiên Tinh đã đem bên trong cửa không phục tông bọn họ trưởng lão và đệ tử, cũng đuổi tận giết tuyệt.

Đi tới Thanh Liên cạnh cửa duyên một chỗ vách đá, cách hơn ba mươi mét đáng vẻ, mới có thể vượt qua đi, một cái chân có mấy trăm thước chiều dài kẽ nứt, cứ như vậy hoành ở nơi đó.

Mây mù trong tràn ngập, điều này kẽ nứt giống như đất đai một tấm miệng to như chậu máu, cắn người khác, rất là kinh khủng.

"Thật muốn đi xuống?" Nạp Lan Thấm đều có chút sợ hãi.

"Chúng ta một đường tới, bọn họ cũng không thấy bóng dáng, cũng cảm giác không tới bọn họ chân khí, hơn phân nửa bọn họ đã đi xuống", Tần Xuyên cười nói: "Tiểu Thấm Thấm, nếu như người sợ hãi, liền ở phía trên chờ" .

"Ta mới không thì sao! Một người ở chỗ này không phải là sợ hơn?" Nạp Lan Thấm vội vàng lắc đầu.

Tần Xuyên cười cười, hít thở sâu một hơi, "Vẫn quy củ cũ, ta trước nhảy, phòng ngừa bọn họ ở phía dưới sắp xếp Độc Trận" .

Nói xong, Tần Xuyên bay thẳng thân xuống.

Năm đó hẳn, còn là một tiểu hài tử, Kinh Công lại không tốt, dĩ nhiên là trên dưới sơn cốc này cũng phi thường chặt vật, nhưng hôm nay tu vi, loại địa phương này tới lui tự nhiên, căn bản không có gì đáng lo lắng.

Thấy Tần Xuyên nhảy xuống, mọi người cũng đi theo từng cái nhảy xuống, bao phủ với một mảnh bạch trong sương mù.

Ở tiểu bích chi đang lúc qua lại xô dịch mấy lần, Tần Xuyên đám người từng cái vũng vàng hạ cánh.

Trong sơn cốc mặt đất ướt át, trong không khí mang theo phương thảo thoang thoảng, cỏ dại rậm rạp, xa xa một cái hơn trăm thước vuông Thủy Đàm, nước chảy từ trên núi cao chót vót hạ xuống, hội tụ mà thành, làm người khác chú ý nhất.

"Tiểu Bảo, người nói người ở nơi này ở hơn nửa năm? Một người?" Tử La đau lòng quyết miệng: "Phó Thanh Y tại sao có thể đối người như vậy mà, đó là ngược đãi nhi đồng" .

"Đều đi qua chuyện, vội vàng tìm Tuyệt Ảnh bọn họ đi", Tần Xuyên đối với (đúng) này loli mẹ ruột có chút được không.

Đường Vi đi tới bên đầm nước, "Các người nhìn, nơi này quả thật có dấu chân, mặc dù rất cạn, hơn phân nửa là dùng Khinh Công nghệ (muốn) ẩn núp, nhưng chung quy vẫn là có" .

Tần Xuyên nhớ lại xuống, chính mình khi còn bé mặc dù có nhảy đi vào, nhưng cũng không có lặn xuống nước đến rất sâu, hẳn trong ấn tượng cái đầm nước này quả thật phi thường thâm, cho nên hẳn cũng không dám quá đi xuống.

"Thật chẳng lẽ ở phía dưới? Chúng ta đây cũng nhảy vào trong đầm nước?" Nạp Lan Thẩm khẩn trương bất an.

Phất Cách cùng Jayme lai có chút khổ não, bọn họ không giỏi bơi lội.

"Lại không thể ta trực tiếp dùng hủy diệt ma pháp đem những này nước cũng phân giải hết ấy ư, ta không muốn để cho quần áo biến hóa ướt", Phất Cách dò hỏi.

Phong Thần vội vàng ngăn trở, "Ngàn vạn lần không nên, Phất Cách tiểu thư, vạn nhất Tinh chi Bì Ngạn thật ở phía dưới, hủy diệt ma pháp cùng tiếp xúc, không biết sẽ lên ảnh hưởng gì, quá nguy hiểm" .

"Như vậy đi, Borr Gai tác các hạ, người và Phất Cách, Jayme lai ở phía trên chờ, để ngừa những người đó mai phục ở phía trên, ta cùng bọn hẳn đi xuống", Tần Xuyên đạo, "Không có đừng tuyển chọn, như là đã tới đây" .

Borr Gai tác do dự xuống, nhìn một chút hai cái rất không tình nguyện nhảy thủy ma pháp sư, gật đầu một cái, trên thực tế, trên đại thảo nguyên dài Đại Man

Vương, cũng rất không thích nước vào bên trong.

An bài xong sau, Tần Xuyên hít sâu một hơi, vọt một cái thân nhảy xuống nước.

Những người khác thấy vậy, cũng lục tục nhảy xuống nước,

Lạnh giá Đầm Thủy, nếu là người bình thường, khẳng định được không thời gian dài lặn xuống nước, nhưng mọi người cũng là võ giả, ngược lại là không có bởi vì giá rét mà như thế nào.

Theo không ngừng lặn xuống nước đến sâu bên trong, phía dưới bắt đầu trở nên một vùng tăm tối. . .

Tần Xuyên đám người chỉ có thể thông qua với nhau cảm giác, tới chắc chắn trạng thái cũng an toàn, tiếp theo sau đó lặn xuống.

Nhưng là, lập tức lặn nhanh hai phút, đoàn người cũng phối cùng thân thể cũng cảm nhận được áp lực thật lớn lúc, phía dưới nước chảy, bỗng nhiên trở nên xiết đứng lên!

"A! . . ."

Tu vi tối kém một chút Nạp Lan Thẩm bị đột nhiên này nước chảy xiết ảnh hưởng, phun một ngụm bọt khí.

Cách gần đây Tần Xuyên một cái níu lại tay nữ nhân, đưa nàng ôm sau, tiếp tục lặn xuống.

Loại này độ sâu, hẳn vẫn hài tử thời điểm, hoàn toàn không có cơ hội đến, khẳng định sớm không nhịn được khí đi lên.

Theo nước chảy xiết trở nên mạnh mẽ, Tần Xuyên đám người phát hiện, này cổ càng ngày càng mạnh dòng nước ngầm, lại giống như là một cái siêu cường vòng xoáy, muốn đưa bọn họ thổi sang không biết địa phương đi!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thân

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 680: Cấm Địa

0 680

Ở đen nhánh lạnh giá, sâu thẳm vô cùng dưới nước, Tần Xuyên đoàn người chỉ có thể mặc cho bằng nước chảy mang của bọn hắn, lấy càng lúc càng nhanh độ, đi qua dưới nước lối đi.

Tần Xuyên có thể cảm giác được, mình là đang không ngừng rút, mà trên lý thuyết mà nói, Thanh Liên môn chỗ độ cao so với mặt biển khá cao, nếu như Thủy Đàm phía dưới quả thật có như vậy bí mật thẳm nói, kia mang của bọn hắn tung tích vài trăm thước, thậm chí hơn 1000m, đều là khả năng.

Lại vừa là qua ước chừng chừng một phút, nửa đường tất cả mọi người là va va chạm chạm, trong nước gặp phải một ít Thạch Bích.

Tốt đang lúc mọi người cũng tu vi cao thâm, cũng sẽ không vì vậy bị tổn thương gì, nhưng chung quy trong lồng ngực không khí càng ngày càng ít.

Đột nhiên, nước chảy bắt đầu chậm lại, trước phương thủy vực, lại có tí ti ánh sáng.

Tần Xuyên các loại (chờ) biết đến, bọn họ nhất định là đã bị dòng nước ngầm vọt tới nguồn nước một đầu khác, lập tức gia tốc bơi lên đi.

"Hô!"

Thoát ra mặt nước, vẫy vẫy ướt đầm tóc, Tần Xuyên miệng to thở dốc, trong ngực Nạp Lan Thấm càng là sắp chết ngộp, sắc mặt trắng bệch, môi tím bầm, giống như là mấy đời không hút qua không khí như thế.

Phong Thần, Tử La, Liễu Hàn Yên, Đường Vi cùng Lăng Vân Sư Thái năm người, cũng rối rít nổi lên mặt nước.

Mặc dù mỗi người đều tại há mồm thở dốc, nhưng tương đối mà nói, ngược lại Liễu Hàn Yên cùng Lăng Vân Sư Thái tối ung dung, hiển nhiên Thiên Huyền Băng Ngưng đối với các nàng Thủy Tính cũng có vô cùng trợ giúp lớn.

"Đây là địa phương nào?" Phù ở trên mặt nước, Đường Vi không khỏi hỏi.

Liễu Hàn Yên hoa động xuống giơ lên hai cánh tay, "Nước chảy đang động, đây là một con sông?"

Mọi người hướng một cái phương hướng nhìn lại, phát hiện đây cũng là một cái sơn cốc, thuộc về hai mặt tuyệt bích giữa, trong lúc này chính là một con sông.

Trong sơn cốc đông ẩm hạ mát, hoa cỏ rậm rạp, cây cối mọc um tùm, Uyển Như Thế Ngoại Đào Nguyên.

Con sông này độ cao so với mặt biển hiển nhiên so với Thanh Liên môn thấp, cho nên cái đầm nước kia nước chảy, mới sẽ mang bọn họ trực tiếp vào tới đây.

Ở phía xa, con sông hướng ra khỏi sơn cốc, cùng một đạo thác nước hợp hai thành một.

Nếu như từ bên ngoài nhìn, sợ rằng không người có thể nghĩ đến, thác nước phía sau, còn có núi cốc, càng không thấy được đã bị che giấu sông nhỏ lưu.

Mọi người không khỏi muốn cảm khái, nếu như đây không phải là Đạo Môn Tổ Tiên chế tạo địa phương, kia chỉ có thể nói là thiên nhiên quý phủ thần công.

"Các người quả nhiên vẫn là theo tới. . ."

Một cái âm lãnh thanh âm, từ một bên trên bờ sông truyền tới.

Tần Xuyên đấm người Mãnh mà thức tỉnh, cái này còn không là thưởng thức cảnh đẹp thời điểm.

Ở con sông một bên dưới thạch bích, Tuyệt Ảnh, Sở Trần Sa cùng Cát Thiên Tinh ba người, giống vậy toàn thân ướt nhẹp, đứng ở nơi đó.

Mà sau lưng bọn họ, có một cái sâu thẳm không thấy ánh sáng hang động, thoát nhìn là bởi vì chế tạo, hơn nữa ở bên ngoài hang bên, còn có mấy cái cổ xưa vẫn tự.

Mấy cái chữ viết này mặc dù nhưng đã không cách nào ngược dòng rồi cuộc là chữ gì thế, nhưng mơ hồ có thể nhận ra, nên "Đạo Môn cấm địa" .

Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, Tinh chi Bỉ Ngạn bí mật, đến lượt ở kia bên trong huyết động.

Tần Xuyên đấm người lập tức từ trong sông bơi tới bên bờ, lục tục leo lên bờ sông , khiến cho người kỳ quái là, Tuyệt Ảnh ba người cũng không thừa dịp cái nà để cơ hội hạ thủ, hướng bọn họ động võ.

"Tuyệt Ảnh, thúc thủ chịu trói đi, các người đã không trốn thoát, liền coi như các người lao ra nơi này, cũng có Man Vương các hạ ở bên ngoài trông coi, các người không có phần thắng chút nào", Phong Thần nghiêm mặt nói.

"Ta thân ái sư huynh, coi như ta thúc thủ chịu trói, người có thể bỏ qua cho tính mạng của ta sao?" Tuyệt Ảnh cười lạnh.

"Nếu người nguyện ý chịu phạt, phế bỏ một thân tu vi, nể tình tình đồng môn, ta có thể mời thủ trưởng, thả người một con đường sống", Phong Thần cân nhắc một chút nói.

"Ha ha ha ha. . ." Tuyệt Ảnh ngửa đầu cười như điên, "Phong Thần A Phong thần, ta thật không rõ, năm đó sư phó cùng Tử La cũng vừa ý người cái gì, người như vậy điên động, cũng cũng chỉ xứng làm Hoa Hạ chó giữ cửa!"

Phong Thần bị như vậy chế giễu, cũng không tức giận, hắn đem trên người áo khoác áo da cởi xuống, cũng từ bên hông gỡ xuống đeo một thanh trường kiếm.

Nói là trường kiếm, nhưng thanh kiếm này đen thùi lùì, ngay cả một chuôi kiếm đều rất không rõ ràng, càng giống như là một khối thật dài khối sắt lớn.

Nhưng Tuyệt Ảnh thấy kiếm này, hay lại là ánh mắt đông lại một cái, sắc mặt càng dữ tợn, "Nguyên lai. . . Đây lão tặc đem Vô Phong kiếm truyền cho người? Khó trách năm đó ta lật khắp hắn đồ vật, cũng không tìm được kiếm này" .

Tần Xuyên nghe nói như vậy, không khỏi tò mò nhìn kia Vô Phong, nguyên lai Man Vương nói là thật, vật này thật đúng là không giống kiếm, cầm đi thái thật cũng ngại gánh nặng a!

Phong Thần cười khê, "Có lẽ người nói không sai, ta điên loạn, không bằng người cơ trí đa mưu, nhưng ta ít nhất năm giữ người yêu, ta cũng thẳng được sự phó tín nhiệm, người phải nói ta ngu xuẩn, nói ta điên, ta cũng tùy người.

Nhưng là người nếu không biết hỏi cái, vậy hôm nay, ta liền muốn dùng sự phó truyền cho ta Vô Phong, lấy thủ cấp của người."

"Hừ hừ. . ." Tuyệt Ảnh cười quái dị nói: "Năm đó, ta quả thật không phải là đối thủ của người, nhưng người cho rằng là bây giờ ta, sẽ còn sợ người sao?"

"Không thử một chút, làm sao người biết", Phong Thần khí định thần nhàn vừa nói, nhưng đã tiến vào tình trạng giới bị, tùy thời chuẩn bị xuất thủ.

Nhưng vào lúc này, Tần Xuyên lại cảm thấy có một ít có cái gì không đúng. .

Tại sao Tuyệt Ảnh ba người trước thời hạn đến, cũng không đi vào trong hang động đi? Không phải là phải ở bên ngoài các loại (chờ) của bọn hắn?

Ngoài ra, trên giấy thực lực mà nói, Tuyệt Ảnh cùng cha mình hắn là sẽ không kém bao nhiêu.

Sở Trần Sa cùng Cát Thiên Tinh cộng lại mặc dù mạnh, có thể mình và Tử La, Lăng Vân Sư Thái, cộng thêm Liễu Hàn Yên cùng Đường Vi, cùng lúc nào cũng có thể tới tiếp viện Man Vương, nhất định là nghiền ép bọn họ.

Như vậy dưới cục thế, bọn họ không rất sớm phóng tới cấm địa, mở ra Tinh chi Bỉ Ngạn, còn tới nơi này ham chiến?

Ngay tại Tần Xuyên tâm lý càng ngày càng bất an thời điểm, Phong Thần đã xuất thủ!

"Không được! !"

Tần Xuyên cả người giật mình một cái, cảm thấy đại sự không ổn, muốn ngăn trở, nhưng là không kịp!

Quả nhiên, chỉ thấy Phong Thần vừa mới vận lên kiếm khí màu xanh, kiếm khí liền bỗng nhiên giải tán!

"Phốc! —— "

Phong Thần căn bản không khống chế được, một ngụm máu tươi liền phun ra ngoài!

"Phong Thần ca ca!" Tử La kêu lên, chạy lên đỡ.

Phía sau tất cả mọi người là mặt liền biến sắc, tâm lý toát ra một cái ý niệm —— trúng độc! ?

Tuyệt Ảnh âm dương quái khí cười nói: "Ô kìa. . . Thật là thú vị, người không phải là muốn giết ta sao? Sư huynh, người tại sao còn không động thủ, liền đem mình làm học máu?"

"Người. . . Người rất cuộc. . ." Phong Thần sắc mặt đỏ lên, chân khí trong cơ thể căn bản không bị khống chế, thân thể dần dần cứng ngắt.

"Ta rốt cuộc thế nào hạ độc sao?" Tuyệt Ảnh làm một hít thở sâu biểu tình, mặt đầy hường thụ mà nói: "Các người mới vừa nổi lên mặt nước thời điểm, có phải hay không đặc biệt yêu cầu hít thở mới mẻ không khí à?"

Mọi người bưng tỉnh tỉnh ngộ, Tuyệt Ảnh lại là lợi dụng bọn họ nổi lên mặt nước chớp mắt, liền tỏa ra ra Độc Vụ?

Tuyệt Ảnh xuất ra một cái màu trắng bình sứ, lật người, đảo ngã, "Các người nhìn, ta đây cả một chai 'Táng Long Tán'. Nhưng là tất cả đều rơi vãi trong không khí, toàn bộ tặng cho các người hút á. . . Các người hút như vậy dùng sức, ta đều không đành lòng quấy rầy các người a".

Táng Long Tán! ?

Tần Xuyên nghe được cái tên này, rốt cuộc minh bạch, tại sao Phó Thanh Y cùng Kiếm Thánh Vô Phong, cũng sẽ bị hạ độc ám toán!

Loại độc này vật, là trong truyền thuyết dùng để hàng phục những thứ kia sắp hóa rồng Cự Xà, sử dụng, là là phòng ngừa những Cự Xà đó hóa rồng sau, làm hại nhân gian.

Đương nhiên, đây chẳng qua là truyền thuyết, nhưng mặt bên cũng phản ứng, vật này ngay cả Địa Long đều có thể giết chết, huống chi là loài người đây?

Có thể Táng Long Tán chế biến, yêu cầu một loại Đoạn Long Thảo, mà loại độc này thảo, hãy cùng Phượng Ngô Thảo như thế, đã sớm vô mà có thể tìm ra.

Bất quá, địa phương khác không có, truyền thừa mấy ngàn năm Ma Môn, có loại độc này thảo, vẫn rất có tỷ lệ, tựa như cùng Vu Sư hiệp hội có Phượng Ngô Thảo, là một cái đạo lý.

"Thật đáng tiếc, ta còn tưởng rằng Man Vương Borr Gai tác, cũng sẽ với các người cùng tiến lên tới đâu rồi, cuối cùng một chai Táng Long Tán, có chút lãng phí. . .", Tuyệt Ảnh chật chật thở dài nói: "Bất quá cũng không liên quan, ngược

lại chờ ta khống chế Tinh chi Bỉ Ngạn, coi như là truyền kỳ cường giả, cũng không coi vào đâu" .

"Hèn hạ. . ." Lăng Vân Sư Thái ánh mắt lạnh lùng đảo qua, tiến lên muốn đánh ra một cái Băng Ngưng Chưởng.

Có thể nàng vừa mới vận công, hãy cùng Phong Thần như thế, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi tới!

"Sư phó!" Liễu Hàn Yên khẩn trương chạy tới, mặt đầy lo âu.

Tuyệt Ảnh mỉm cười, "Ngu xuân, Táng Long Tán, trừ Giải Dược, không cách nào khả giải. Các người càng vận công, lại càng sẽ Độc Tính phát tác được (phải) lợi hại.

Ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, có lẽ còn có thể sống nửa giờ, nhưng nếu dám động thủ, mấy phút liền có thể cho người môn thất khiêu chày máu đến chết" .

Tần Xuyên hí hí mắt, đứng ở trước mặt, đạo: "Nói như vậy, ba người các người người, là dùng Giải Dược?"

"Phải thì thế nào", Tuyệt Ảnh đắc ý cười nói: "Chớ giữ cửa tạ chúng, người chẳng lẽ là nghĩ (muốn) dựa dẫm vào ta cầm Giải Dược sao?"

"Cẩn thận, tiểu tử này là Thần Mộc thân thể, không đúng hẳn không trúng độc", Sở Trần Sa lúc này lên tiếng nói.

Tuyệt Ảnh khoát khoát tay, "Không sao, coi như hẳn không trúng độc, hẳn cũng không dám đụng đến chúng ta tay, dù sao, hẳn còn phải cứu mình cha mẹ con dâu đâu rồi, ta nói đúng không? Cầu tạ chúng?"

Tần Xuyên đạo: "Người nếu nhiều lời như vậy, khẳng định còn có bàn điều kiện đường sống, nói đi, điều kiện gì, cho ta Giải Dược" .

"Thông minh, so với nhĩ lão tử đầu hảo sử", Tuyệt Ảnh tiếp tục cười khẩy

nói: "Người biết, ban đầu tại sao ta để cho Sở trưởng lão bọn họ, khác (dừng) trực tiếp giết người, đem người phí đưa xuống núi sao?"

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 681: Trúng Kế

0 681

Tần Xuyên nhàn nhạt nói: "Không phải là muốn hành hạ ta, tới thỏa mãn người năm đó bị tổn thương tự ái tâm thôi" .

Tuyệt Ảnh sắc mặt âm trầm, "Hừ, người thái độ này, cũng không giống như là muốn Giải Dược đáng về."

"Thái độ được, người cũng chưa chắc chịu cho", Tần Xuyên nói như vậy.

Tuyệt Ảnh ánh mắt lóe lên, toét miệng cười nói: "Người là chó giữ cửa cùng Tử La tạp chủng, đơn giản giết người, quả thực quá tiện nghi người, ta chỉ muốn nhìn người, giống một điều chó lưu lạc như thế, chịu nhiều đau khổ, chết ở đầu đường!"

"Rất đáng tiếc, ta như kỳ tích mà khôi phục, người nguyện vọng cũng rơi vào khoảng không", Tần Xuyên đạo.

"Vâng, ta đến bây giờ đều rất tò mò, người rốt cuộc là thế nào khôi phục, ta thậm chí một lần cho là, là Phó Thanh Y còn chưa có chết, âm thầm đang giúp người, cho nên ta cũng không dám đối với người như vậy, chỉ dám Tĩnh Tĩnh ngắm nhìn.

Sau đó, ta phát hiện thà nhìn người, còn không bằng lợi dụng người, đi thay ta tìm Thần Vật, ngược lại. . . Người cũng rất khát vọng biết chính mình thân thế, ta chính dễ dàng lợi dụng một điểm này", Tuyệt Ảnh cười tà nói.

Tần Xuyên gật đầu, "Người quả thật làm thật giống có chuyện như vậy, còn

để cho ta đi tham gia gia tộc gì khảo hạch, làm như có thật. Ta là thiếu chút nữa tin người, chỉ bất quá, loại người như người không hữu tâm nhân, giả trang cha, tài nghệ kém nhiều chút, diễn xuất vẫn là phải để ý" .

"Vậy thì như thế nào, liền coi như các người phát hiện ta kế hoạch, ta còn là làm được! Bây giờ, Thần Vật ở trên tay chúng ta, các người tất cả đều bên trong Táng Long Tán, Tinh Chi Bì Ngạn, liền sau lưng ta, dễ như trở bàn tay!" Tuyệt Ảnh đạo.

"Tinh Chi Bì Ngạn, ta thật ra thì cũng không để bụng, ta muốn là Giải Dược", Tần Xuyên đạo.

Tuyệt Ảnh Tà Mị cười một tiếng, "Giải Dược? Có thể a. Nhưng người trước hết đem nàng giết. . . Ta sẽ cho người Giải Dược" .

Vừa nói, Tuyệt Ảnh ngón tay hướng Liễu Hàn Yên phương hướng.

"Hèn hạ! Tần Xuyên người đừng tin hấn! Hấn căn bản sẽ không cho Giải Dược, chỉ là muốn để cho chúng ta có càng nhiều thống khổ", Đường Vi đạo.

Liễu Hàn Yên chính là yên lặng không nói, phảng phất Tần Xuyên làm gì lựa chọn, nàng đều có thể tiếp nhận.

Tần Xuyên xuy cười một tiếng, lắc đầu một cái: "Coi là, nghe người nói loại điều kiện này, ta cũng biết không được (phải) nói" .

"Người chắc chắn chứ? Chết một nữ nhân, đổi cha mẹ người và những người khác an toàn, không phải là rất tính toán sao? Dầu gì có một tí tia cơ hội, không phải sao?" Tuyệt Ảnh nụ cười giống như Ác Ma, không ngừng cảm dỗ.

Tần Xuyên ánh mắt động một cái, nhìn về một bên Sở Trần Sa cùng Cát Thiên Tinh, "Sở trưởng lão, các người thật giống như rất bình tĩnh a, chẳng lẽ các người cảm thấy, hôm nay có thể còn sống sót?"

Sở Trần Sa hừ lạnh, "Người đừng nghĩ (muốn) khích bác, chúng ta hợp tác

với Tuyệt Ảnh, cũng không phải một ngày hay hai ngày, hẳn này con chó điên, cắn người khác, không cắn được chúng ta" .

"Phải không? Vậy ta hỏi người, Tinh Chi Bỉ Ngạn một khi bị tìm tới, thuộc về ai khống chế?" Tần Xuyên cười hỏi.

Sở Trần Sa con người vòng vo một chút, lâm vào suy tư.

"Xem ra, các người thật ra thì cũng còn không có thỏa đàm, thế nào an bài cuối cùng chiến lợi phẩm. Ta phỏng chừng Tuyệt Ảnh khẳng định nói cho các người biết, trước gác lại tranh cãi, chung nhau đối kháng chúng ta. Đợi khi tìm được Tinh Chi Bỉ Ngạn, lại bằng bản lĩnh của mình, đúng không?" Tần Xuyên đạo.

Sở Trần Sa cùng Cát Thiên Tinh đều là mặt liên biến sắc, quả thật, bọn họ một mực không hay đi nói cái này nhạy cảm vấn đề.

Bởi vì bọn họ thầy trò hai người liên thủ, thế nào cũng không sợ một cái Tuyệt Ảnh, cho nên cũng không lo lắng Tuyệt Ảnh.

Tuyệt Ảnh ngắt lời nói: "Tần Xuyên, người không cần nhiều tốn nước miếng, người chính là suy nghĩ một chút, thế nào theo ta chó vẫy đuôi mừng chủ, đổi một lượng viên Giải Dược đi" .

"Giải Dược? A. . . Ta có thể không tin, người trừ chính người, sẽ còn cho người khác Giải Dược" .

"Làm sao không biết, Sở trưởng lão cùng Cát huynh đệ, mới vừa rồi cũng dùng ta Giải Dược, không đều tốt không việc gì sao", Tuyệt Ảnh hào phóng chỉ một cái.

Sở Trần Sa cùng Cát Thiên Tinh cũng gật đầu một cái.

Tần Xuyên lại ngược lại cười nói: "Các người là thật khờ hay lại là giả bộ ngu? Các người cho là mình dùng là thực sự Giải Dược? Các người đại khái có

thể bây giờ thử một chút vận công, nhìn còn có thể hay không thể nhắc lên chân khí" .

Sở Trần Sa hai người nghe một chút, không khỏi hoài nghi nhìn về phía Tuyệt Ảnh, theo bản năng cũng nói xuống chân khí.

Kết quả, hai người vận chuyển chân khí tự nhiên, căn bản không triệu chứng trúng độc.

"Hừ! Xú tiểu tử, chính ngươi suy nghĩ không dễ xài, còn hoài nghi này hoài nghi vậy, chúng ta có thể một chút việc cũng không có, ngươi chính là quản tốt cha mẹ ngươi cùng những nữ nhân kia đi", Sở Trần Sa cười khẩy nói.

Nhưng là, Tần Xuyên vừa nghe nói như vậy, ngược lại trong mắt lóe lên một tia kiên quyết cùng hưng phấn, "Nói như vậy. . . Trên người bọn họ là thực sự có giải dược. . ."

Tuyệt Ảnh ba người nghe một chút, mới ý thức tới trúng kế!

Tần Xuyên là cố ý nói những lời này, tới xác nhận trên người bọn họ có Táng Long Tán Giải Dược!

"Là thì như thế nào, ngươi còn có thể tới cướp sao?"

"Không thử một chút làm sao biết! ?"

Tần Xuyên thân trong nháy mắt thả ra Thanh Liên kiếm Giáp, dung hợp đen Âm Năng Lượng kiếm khí màu xanh đen, để cho hãn Thanh Liên kiếm Giáp cũng nhìn phá lệ sâu thăm lạnh lẽo.

Nếu là đơn thuần Thần Mộc thân thể, Tần Xuyên có lẽ còn không đỡ nổi Táng Long Tán, nhưng có đen Âm Năng Lượng ở trong người, Kịch Độc đối với hãn mà nói căn bản là trò cười.

Hãn biết khả năng này là trận chiến cuối cùng, tuyệt đối không thể bán khoản

cái gì đen Âm Năng Lượng, phải toàn lực ứng phó mà đánh bại Tuyệt Ảnh ba người.

"Quả nhiên không trúng độc!"

Sở Trần Sa đấm người sắc mặt ngưng trọng, bởi vì bọn họ cảm giác, Tần Xuyên tu vi mặc dù là tông sư, nhưng chân khí này. . . Lộ ra tà môn!

Thấy Tần Xuyên muốn động thủ, phía sau chúng nữ cũng phải ra tay, nhưng Liễu Hàn Yên, Nạp Lan Thấm, thậm chí ngay cả Tử La cùng Lăng Vân Sư Thái, cũng phát hiện căn bản là không có cách vận công, toàn bộ trúng độc.

Ngược lại Đường Vi, trên người thả ra một cỗ máu phượng hoàng chân khí, lại cũng không được kia Táng Long Tán ảnh hưởng!

Tần Xuyên thấy Đường Vi không việc gì, lớn tiếng nói: "Nơi này ta đỡ lấy, lao ra thác nước, hướng chỗ cao chạy, nơi này khẳng định ở Thanh Liên môn trong phạm vi, tìm tới Man Vương bọn họ, để cho bọn họ tới hỗ trợ!"

Đường Vi nghe một chút, biết đây quả thật là so với ở lại chỗ này chiến đấu càng hữu dụng, liền không nói hai lời mà chạy như bay hướng thác nước bên ngoài.

Tuyệt Ảnh ba người vạn vạn không nghĩ tới, lại còn có một người, là không bị Táng Long Tán ảnh hưởng! ?

Bọn họ cũng không biết, Đường Vi máu phượng hoàng công khắc chế thiên hạ âm độc, tu luyện tới cảnh giới tông sư sau càng là Bách Độc Bất Xâm, cho nên cũng là vội vàng không kịp chuẩn bị.

"Ngăn lại hần!" Tuyệt Ảnh hô to.

Có thể Tần Xuyên thân như điện khẩn, đã một cái giông tố kiếm ý ngăn ở Tuyệt Ảnh trước người!

Tuyệt Ảnh vội vàng tránh, không dám trực tiếp vác dày đặc như vậy kiếm khí đuổi theo.

"Đáng chết, đồng thời, giết hẳn!"

Có Tần Xuyên ở, bọn họ cũng không cách nào an tâm đi mở ra Tinh Chi Bỉ Ngạn, lần này đã tính sai, tuyệt đối không thể lại kéo dài tới Man Vương đám người chạy tới.

Tuyệt Ảnh chăm sóc Sở Trần Sa hai người, ba người đồng thời mở ra thế vây công.

Ba người này bên trong, Sở Trần Sa cùng Cát Thiên Tinh chiêu thức, Tần Xuyên tương đối biết một ít, Sở Trần Sa Hỗn Nguyên Vô Cực, là đem trong ngũ hành lớn nhất đại biểu tính Quyền Chương công phu, toàn bộ tu luyện tới lô hỏa thuần thanh cảnh giới tông sư, làm ngũ hành này hợp nhất, uy lực không cần nói cũng biết, có thể Công có thể Thủ, không sơ hở nào để tấn công.

Cát Thiên Tinh Tinh La Kiếm Ý, cũng là Thiên Kiếm cấp cảnh giới, mượn Chư Thiên Tinh Đấu vạn cách biến hóa, thi triển kiếm ý cũng là khó lòng phòng bị.

Cái này ngược lại thôi, hết lần này tới lần khác Tuyệt Ảnh lại cũng là kiếm khách, trước hẳn không triển lộ, nhưng dù sao cũng là Kiếm Thánh Vô Phong đệ tử.

Mà hẳn kiếm ý, Tần Xuyên không tiếp xúc qua, cho nên càng phát ra khó mà ngăn cản.

"Tinh Tán Hoa Quang!"

Cát Thiên Tinh Nhất Kiếm vung lên, phảng phất chỉ huy đầy trời Lưu Tinh, sáng lạng kiếm khí "Lã chã" Phi rơi xuống, hưởng Tần Xuyên oanh tạc đi.

Tần Xuyên vận dụng Thanh Liên kiếm Giáp ngăn trở này một lớp thế công,

đồng thời hươi ra một đạo Lược Ảnh kiếm ý, cắt đứt Cát Thiên Tinh kéo dài tấn công.

Nhưng cùng lúc đó, Sở Trần Sa tìm cơ hội, hai tay hiện lên Kim Mang, hướng Tần Xuyên phía sau, hung hăng cắm vào kiếm Giáp!

"Tồi Kim Đoạn Ngọc Thủ!"

Sở Trần Sa song chưởng thật giống như hóa thành Kim Cương Toàn một dạng cường ép xé ra Tần Xuyên kiếm khí sau, hai chưởng biến hóa móng, bắt hướng Tần Xuyên xương sống!

Cũng may Tần Xuyên một cái lộn về phía trước đành tránh thoát, nhưng Sở Trần Sa như cũ theo sát.

"Thương Lăng Phá Băng Chưởng!" Sở Trần Sa một chưởng đẩy ra, Uyển Như băng tuyết cuồng phong cuốn sơn cốc.

Tần Xuyên vận lên kiếm khí ngăn cản sau, đồng thời tay trái ngưng tụ lại Thanh Đế kiếm, đâm thẳng hướng Sở Trần Sa.

"Thanh Long Xuất Hải!"

Thanh Quang thật giống như đâm rách Vân Tiêu tầng thiên hàng dài, mắt thấy muốn xuyên thủng băng phong bạo, đánh trúng Sở Trần Sa.

Nhưng là, một mực ở tốc độ cao rong ruổi, Uyển Như u linh Tuyệt Ảnh, lúc này đột nhiên thoáng hiện!

"Thiên Nguyên kiếm ý, Bạch Ngân Chi Phong!"

Thật giống như trước một mực ẩn thân Tuyệt Ảnh, vừa mới xuất hiện, liền lôi đình vạn quân, một đạo kiếm khí màu bạch kim từ hăn giữa phá bản mà ra!

Tần Xuyên Thanh Long Xuất Hải thức, trực tiếp bị cắn nát, đồng thời này cổ

kiếm khí màu bạch kim, còn không chút kiêng kỵ đánh trúng Tần Xuyên vai phải!

Tần Xuyên cảm thấy một trận lạnh giá từ chính mình bả vai vạch qua sau, trên vai lại nhưng đã bị lột bỏ một tảng lớn thịt cùng xương!

"Tê —— "

Tần Xuyên hít vào một ngụm khí lạnh, vôi vàng đảo lui ra, trong lòng sợ.

Hắn chưa từng thấy qua nhanh như vậy kiếm ý, hơn nữa kỳ sắc bén trình độ, căn bản không dám tưởng tượng, nếu là mình tim cùng đầu trúng chiêu, sợ rằng vào lúc này đã kết thúc chiến đấu!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 682: Phục Cừ Chi Kiếm

0 682

"Nhất định phải chú ý Tuyệt Ảnh chạy chỗ! Hãn Thiên Nguyên kiếm ý là đem tốc độ kiếm khí cùng sắc bén Đặc Tính phát huy đến cực hạn, cho nên mỗi một kiếm cũng là tuyệt đối thẳng tắp! Phòng bị hãn mỗi một lần thoáng hiện! Hãn kiếm ý mỗi chiêu đều là một đòn, sẽ không có hậu chiêu!"

Phong Thần thấy Tần Xuyên bị thương, chịu đựng đau nhức ở phía sau nhắc nhở.

"Ha ha ha ha! Không hổ là ta thân ái sư huynh, như vậy biết ta , đáng tiếc. . . Coi như biết thì như thế nào? Ta chỉ yêu cầu một chiêu Tuyệt Mệnh, con của người phòng được sao! ?"

Tuyệt Ảnh thanh âm, phảng phất ở cả cái sơn cốc vang vọng, hãn bóng người không ngừng ở Nham Bích thậm chí trên mặt nước di động.

Tần Xuyên cười khổ trong lòng, hãn dĩ nhiên cũng nhìn ra, Tuyệt Ảnh kiếm ý, hãy cùng hãn người này tính cách như thế, u ám giảo hoạt, hoặc là không ra tay, xuất thủ chính là một kích trí mạng.

Mấu chốt Tuyệt Ảnh kiếm ý, nghiêm nhưng đã tới hư vô cảnh, mặc dù nói là cấp độ nhập môn, với hãn bất hủ Thanh Liên so với không kém ít, nhưng là so với Cát Thiên Tinh còn lợi hại hơn rất nhiều.

Chính mình nếu chỉ dùng phổ thông Thanh Liên kiếm ý, sợ rằng không cách nào ngăn cản, cũng kéo không tới Man Vương ba người chạy tới.

Mặc dù mình chân khí dung hợp đen Âm Năng Lượng sau, tựa hồ càng ổn định, cũng nhận được chính mình khống chế.

Nhưng là, so với thuần túy đen Âm Năng Lượng, chân khí uy lực lại căn bản không có thể so sánh. . .

Giống như, là đang ở cao thuốc nổ bên trong trộn cát, vốn là có thể trong nháy mắt oanh tạc xuống một ngọn núi thuốc nổ, biến thành chỉ có thể thả một cái núi hỏa.

Chỉ tiếc, Tần Xuyên trong cơ thể đen Âm Năng Lượng, là đang ở vô ý thức dưới tình huống, cùng chân khí tiến hành kết hợp, Tần Xuyên không biết rõ làm sao đem cỗ năng lượng này đơn thuần để luyện ra.

Nếu không lời nói, lấy cỗ năng lượng này lực tàn phá, ngay cả Vu Vương cũng không ngăn được, trước mắt Tuyệt Ảnh ba người tuyệt đối không phải đối thủ.

Đang lúc lúc này, Sở Trần Sa trên mặt hốt nhiên nhưng thoáng qua một tia tàn khốc, tiếng cười gian, chiết thân một cái chạy như bay, xông về trùng độ Phong Thần cùng Tử La đám người!

"Xú tiểu tử! Người chết trước, trước hết để cho người ném thử một chút thân nhân chết hết tuyệt mùi vị! !" Sở Trần Sa cười như điên.

Tần Xuyên sợ nhất chính là tình huống này, vào lúc này những người khác không có gì năng lực phản kháng, mình có thể kéo một hồi là một hồi, nếu là bọn họ đem mục tiêu chuyển hướng những người khác, vậy thì không tốt phòng ngự.

"Hỏa Lân Chưởng!"

Sở Trần Sa vọt người một chưởng vỗ xuống, chân khí màu đỏ thắm giống như tức giận Hỏa Kỳ Lân đi lên Hỏa Vân, khí thế kinh người bao phủ hướng

Phong Thần đám người.

Lăng Vân sư quá mạnh mẽ đứng dậy, muốn vận công ngăn cản, nhưng vẫn là phun ra một ngụm máu đến, mặt xám như tro tàn.

Tần Xuyên sau có Tuyệt Ảnh, cạnh có Cát Thiên Tinh, mắt thấy Sở Trần Sa muốn giết chết thân nhân mình, Tự Nhiên lòng như lửa đốt!

Hợp lại!

Tần Xuyên tâm lý mặc niệm, bây giờ duy nhất có thể cậy vào, chỉ có bất hủ Thanh Liên kiếm ý!

Tần Xuyên tay phải trong nháy mắt đỡ cổ tay phải của mình, Thanh Liên kiếm khí bắt đầu lấy bao nhiêu lần phương thức tuôn ra lên, ngưng tụ ra cùng trước kia hoàn toàn bất đồng tầng thứ kiếm khí uy áp!

Một ánh hào quang sáng chói kiếm lớn màu xanh, mơ hồ phù hiện ở Tần Xuyên trên đỉnh đầu!

Vừa cảm thụ đến này cổ kinh khủng kiếm áp, di động với tốc độ cao bên trong Tuyệt Ảnh cũng vì đó sửng sốt một chút!

"Ngăn cản hãn! Đừng để cho hãn sử dụng ra một kiếm này! !"

Tuyệt Ảnh biết rõ một kiếm này uy lực, hét lớn một tiếng, một cái thoáng hiện, chính là một đạo Bạch Ngân Chi Phong đâm thẳng hướng Tần Xuyên lưng!

Cát Thiên Tinh cũng phải cần là sư phụ mình ngăn trở, một chiêu "Thiên Lang Kích" hươi ra, kiếm khí như dã thú lao nhanh, điên cuồng cắn xé hướng Tần Xuyên!

Nhưng là, ngày đó Nguyên Kiếm khí cùng Tinh La kiếm khí chạm tới Tần Xuyên thân thể bốn phía không tới ba mét phạm vi, dĩ nhiên cũng làm trực tiếp

bị vè này bắt hủ Thanh Liên kiếm khí, hoàn toàn căn nát!

"Thế nào. . . Khả năng", Tuyệt Ảnh không thể tin được, vừa mới còn hoàn toàn không cách nào bị ngăn cản kiếm ý, vào lúc này lại không phá nổi Tần Xuyên phòng ngự! ?

Tần Xuyên cũng không rảnh rỗi quản hai người này công kích, hấn hết sức chăm chú, giơ lên hai cánh tay lại cử trọng nhược khinh, theo một đạo nước chảy mây trôi quỹ tích, quơ múa xuống kiếm ánh sáng cỡ lớn!

Vô số ánh sáng, tầng tầng lớp lớp, tựa như ảo mộng.

Vô số hư ảnh, lặn lại xuống cùng một cái động tác, thật giống như trong nháy mắt chém xuống tính bằng đơn vị hàng nghìn kiếm quang!

Tỏa ra ánh sáng lung linh, không ngừng bành trướng cùng giãn ra Cự Kiếm màn sáng, nhìn đến tất cả mọi người tại chỗ chinh nhiên xuất thần, không dám tưởng tượng, này lại là giết người dùng kiếm ý, cái này căn bản là một loại kiếm nghệ thuật!

Coi như là năm đó sư thừa Kiếm Thánh Phong Thần cùng Tuyệt Ảnh, cũng vì chiêu này trở mặt ghen hợng!

Liễu Hàn Yên, Nạp Lan Thẩm các loại (chờ) nữ, càng là lần đầu tiên thấy Tần Xuyên sử dụng ra mạnh nhất kiếm ý, dù là thân trúng kích độc, cũng không khỏi trở nên run rẩy!

"Chớp mắt Vĩnh Hằng!" Tần Xuyên gào thét!

Làm kiếm quang hạ xuống trong nháy mắt, thật ra thì Sở Trần Sa đã tự biết không địch lại, cuống quít mau né đi.

Nhưng là, một chiêu này bắt hủ Thanh Liên kiếm ý, hoàn toàn cố định hình ảnh thời gian, chớp mắt, đã đúc thành Vĩnh Hằng Nhất Kiếm!

Sở Trần Sa rõ ràng cảm giác mình đã ở phía sau rút lui né tránh, nhưng không biết tại sao, ánh kiếm màu xanh này phảng phất như là từ Dị Vực không gian trực tiếp xé rách bầu trời Bích Lũy, cường ép rơi vào trước mặt hắn!

"Hỗn Nguyên Vô Cực! !"

Sở Trần Sa bất chấp chừa hậu thủ, điều động Cửu Phẩm Thanh Liên Quyết, đem trong cơ thể Ngũ Hành chân khí hoàn toàn bộc phát ra, ở trước người tạo thành một đạo Hỗn Độn quang cầu, vàng sáng chuyển động, hùng tráng chân khí uy áp rung động cả cái sơn cốc!

"Ầm! ! !"

Kiểm quang, bổ vào Hỗn Nguyên quang cầu bên trên, sinh ra kịch liệt nổ mạnh cùng cuồng phong, để cho chung quanh trúng độc tất cả mọi người cực kỳ khó chịu.

Giống như một quả tiểu hình đầu đạn hạt nhân ở trong sơn cốc nổ, thời gian ngắn ngủi, tất cả mọi người đều sinh ra ù tai.

Sóng trùng kích đem nước sông vén lên, "Loảng xoảng lang" trong tiếng, nước sông phảng phất đều phải đi lang thang ra con sông.

Bụi mù tản đi, sơn cốc lâm vào một trận giông như chết an tĩnh.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy Sở Trần Sa đứng ở đó tại chỗ, hai mắt nộ tĩnh, không nói một tiếng.

Mà Tần Xuyên chính là đại thở hào hển, giơ lên hai cánh tay vẫn còn ở run run rẩy rẩy.

Bất quá cùng lúc trước cao cấp Tiên Thiên thời kỳ so với, Tần Xuyên cảm giác mình tiến bộ đã quá nhiều, ít nhất thả ra hoàn một chiêu bất hủ kiếm ý sau, tuy nói cố hết sức vô cùng, cũng không giống như kiểu trước đây trực tiếp tan vỡ, bây giờ thậm chí còn giữ lại bộ phận sức chiến đấu.

"Sư phó!" Cát Thiên Tinh thấy Sở Trần Sa ngăn trở lần này, mừng rỡ khôn kể xiết.

Nhưng là, một giây kể tiếp, Cát Thiên Tinh liền sắc mặt tái xanh. . .

"Oành! !"

Một tiếng nổ vang, Sở Trần Sa thân thể, trực tiếp từ trung gian nứt ra một cái lỗ khe sau, nổ thành một nhóm khối vụn!

Tần Xuyên đem chớp mắt Vĩnh Hằng lực bộc phát, toàn bộ đánh vào Sở Trần Sa trong cơ thể, này cổ dễ như bỡn lực lượng, coi như truyền kỳ cường giả, cũng khó mà cưỡng ép ngăn cản, càng không nói đến Sở Trần Sa như vậy nửa bước truyền kỳ võ giả.

"Sư phó! ! ——" Cát Thiên Tinh thử con mắt sắp nứt, nổi giận gầm lên một tiếng, thốt nhiên nhìn về Tần Xuyên.

Tần Xuyên toét miệng cười nói: "Các người ban đầu hại sư phụ ta, lại hành hạ ta phí ta tu vi, hăn có năm mơ cũng chẳng ngờ sẽ có hôm nay đi" .

Cát Thiên Tinh nắm chặt trường kiếm, toàn thân nổi gân xanh, dữ tợn nói: "Coi như ta nhìn lầm người, có thể nhìn người bộ dáng này, cũng không thể lại thi triển mới vừa rồi một kiếm kia chứ ? Người bây giờ với phế vật cũng không khác nhau! Ta muốn cho người chém thành muôn mảnh!"

Vừa dứt lời, đang muốn động thủ, phía sau Tuyệt Ảnh nhưng là quát to: "Không được! Man Vương tới!"

Quả nhiên, chỉ thấy Man Vương Borr Gai tác mang theo Phất Cách, Jayme lai hai gã pháp sư, theo Đường Vi đồng thời từ thác nước chỗ ấy xông vào!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 683: Dưới Đất Cự Thú

0 683

Tần Xuyên bọn người là thờ phào, cuối cùng là dựa vào bắt hủ Thanh Liên kiếm ý, kéo dài tới Man Vương bọn họ đi tới.

"Vậy thì thế nào! ? Ta muốn là sư phụ ta báo thù! !" Cát Thiên Tinh đã giết đỏ mắt.

Cùng Tần Xuyên như thế, Cát Thiên Tinh thuở nhỏ là Sở Trần Sa nuôi lớn, đối với (đúng) Sở Trần Sa cảm tình không cần nói cũng biết.

Tuyệt Ảnh lạnh rên một tiếng, "Ngu si! Vậy chính người đi chịu chết!"

Nói xong, Tuyệt Ảnh chột lách người, liền căn bản không quản bên ngoài tình huống gì, hướng cấm địa trong sơn động phóng tới.

Cát Thiên Tinh không đi vào theo, hắn còn vừa vặn lợi dụng ở cửa hang ngăn trở một chút, Tuyệt Ảnh tin tưởng bằng vào chính mình tốc độ, cộng thêm lúc trước đã điều tra qua chốn cấm địa này, tuyệt đối có thể trước thời hạn giải quyết Tinh Chi Bì Ngạn.

Lấy tốc độ của hắn, muốn ngăn trở lại là căn bản không thể nào.

"Tệ hại!"

Tần Xuyên muốn Giải Dược còn không có bắt vào tay, làm sao có thể an tâm thả Tuyệt Ảnh đi vào, không nói Tinh Chi Bì Ngạn rốt cuộc có thể hay không để cho hắn lấy được, lại không lấy được Giải Dược, thân nhân mình coi như gặp

nguy hiểm.

Cũng may hãn khôi phục khá nhanh, lại có tông sư cấp thực lực, thi triển xong chớp mắt Vĩnh Hằng, còn có thể duy trì cơ bản trạng thái.

Tần Xuyên hô lớn: "Đi với ta đuổi theo Tuyệt Ảnh!"

Hãn cũng không kịp giải thích, để cho Man Vương dám người với hãn đồng thời, đem Tuyệt Ảnh ngăn trở mới được.

Có thể Cát Thiên Tinh đã hoàn toàn nổi điên, toàn thân hãn thả ra mười phần Tinh La kiếm khí, đem trường kiếm trong tay hướng mặt đất chọt cắm một cái!

"Hư Nguy Kiếm Trùng! !"

Kèm theo kiếm này ý thả ra, chỉ thấy vô cùng vô tận Tinh La kiếm khí, trong nháy mắt biến thành quỷ khóc sói tru Vong Linh một dạng bắt đầu phát ra nhọn tiếng rít, hướng trong sơn cốc điên cuồng lén lút!

Trong lúc nhất thời, âm phong trận trận, sát cơ tứ phía, tử khí tăng vọt!

Hư nguy, xuất xứ từ bắc phương Thất Tinh túc, hư kí chủ ngôi sao gần Nghiêu Điển Tứ Tinh một trong hư ngôi sao, lại tên gọi ngày tiết, khá có bất thường ý, Viễn Cổ hư Tinh Chủ Thu, chứa xơ xác tiêu điều giống, vạn vật khô rơi.

Nguy túc bên trong có phần mộ tinh tọa, hư Lương tinh tọa, nắp phòng tinh tọa, cũng không tương, phản ảnh cổ nhân ở cuối mùa thu trước khi Đông chi mùa nội tâm bất an.

Cát Thiên Tinh Tinh La Kiếm Ý bên trong, cuối cùng sát chiêu, chính là chiêu này Hư Nguy Kiếm Trùng!

Chôn cất địch, cũng là Táng Kiếm!

"Tránh ra! !"

Tần Xuyên đối mặt Cát Thiên Tinh, thử nghĩ đến cũng không cần bắt hủ Thanh Liên kiếm ý, cho nên trực tiếp hơi ra một đạo Lược Ảnh kiếm ý!

Màu xanh viên nguyệt lưỡi kiếm phong mang tất lộ, mang theo kịch liệt tiếng xé gió, mắt thấy liền muốn gở xuống Cát Thiên Tinh thủ cấp!

Nhưng là, chỉ thấy Thanh Liên kiếm khí sắp trúng mục tiêu lúc, lại âm âm tản đi! Hóa thành vô hình!

Tần Xuyên ngạc nhiên, hết thấy các thứ này tới quá đột ngột, hẳn cũng không biết vì sao chính mình kiếm ý khinh địch như vậy liền bị hóa giải.

"Ngu xuẩn. . . Ở ta Hư Ngụy Kiếm Trung bên trong, bất kỳ cảnh giới nào không cao hơn ta kiếm ý, cũng sẽ bị không có hiệu quả biến hóa, người có bản lĩnh sẽ thấy sử dụng ra mới vừa rồi một kiếm kia, nhưng chỉ sợ người còn không dùng ra đến, chính mình liền muốn ngã xuống trước chứ? Ha ha ha ha. . ." Cát Thiên Tinh cười như điên.

Tần Xuyên vụn vụn không nghĩ tới, Cát Thiên Tinh lại có thể lĩnh ngộ ra như thế biến thái kiếm ý, cái này há chẳng phải là nói, Thiên Kiếm cảnh giới dưới đây kiếm khách, toàn bộ không phải là đối thủ của hắn! ?

Chỉ thấy đầy trời Tinh La kiếm khí, càng ngày càng ngưng tụ, hóa thành tính ra hàng trăm Tử Vong gió lốc, hướng Tần Xuyên đám người cuốn tới!

Tần Xuyên cũng có thể né tránh, nhưng sau lưng mọi người, lại là sinh tử một đường!

"Tĩnh Chỉ Lược Tràng! !"

Bỗng nhiên, đầy trời kiếm khí, ở sắp đến trước mặt mọi người thời điểm, tất cả đều dừng lại!

"Đáng chết! Thứ quý gì! ?"

Cát Thiên Tinh trợn mắt nhìn về chạy tới mấy người kia, lại thấy chòm Song Tử Jayme lai, đã treo lơ lửng giữa trời, xa xa thúc giục hãn ma pháp thủy tinh, đem hãn Tinh Thần Ma Pháp tầm xa thả ra ngoài!

Một đạo tinh thần lực lực khổng lồ chế trảng, để cho những kiếm khí này cũng trở nên phi thường chậm chạp!

"Phất Cách!" Jayme lai kêu một câu.

Hôi Bào tóc bạch kim Phất Cách cũng sớm đã Phi tiến lên, khoảng cách một đủ, hai tay hướng Cát Thiên Tinh chính là đẩy ra lưỡng đạo hủy diệt sóng trùng kích!

Màu xám bạc sóng trùng kích đến một cái Cát Thiên Tinh trước mặt, Cát Thiên Tinh theo bản năng liền lấy kiếm ngăn ở trước mặt.

Nhưng là, sóng trùng kích không nói phải trái mà cường ép thanh kiếm hóa thành hạt cực nhỏ sau, xuyên thủng Cát Thiên Tinh thân thể!

Cát Thiên Tinh cả người run lên, không dám tin tưởng cúi đầu, nhìn mình đã bị móc sạch ngực, "Sao lại thế. . ."

"Ta ma pháp, cũng không phải là kiếm khí", Phất Cách kêu ngạo lạnh rên một tiếng.

Như vậy thứ nhất, Cát Thiên Tinh Tinh La kiếm khí, cũng tiêu tan trong không khí.

Tần Xuyên cũng không kịp đối với (đúng) mấy người kia nói lời cảm tạ, thi triển Khinh Công, chạy như điên vào trong hang động.

Man Vương mấy người khách khí mặt trúng độc mọi người, không cần đoán cũng biết thời gian eo hẹp trương, bất chấp quá nhiều, cùng theo một lúc chạy

vào đi.

Hang động so với bên ngoài thấy sâu thẳm, thâm sâu.

Trên mặt đất là một đường không ngừng xuống diên thêm đá, phẳng phất như là muốn một đường đi tới địa cầu chỗ sâu nhất.

Mà trên vách tường, theo không ngừng đi xuống, lại càng ngày càng sáng ngời, cuối cùng dưới đất đủ loại thiên nhiên mỏ sắt, tán phát ra trận trận ánh quang.

Nếu không phải Tần Xuyên bọn người phi thường cuống cuống, phải tìm được Tuyệt Ảnh, tất nhiên phải thật tốt nghỉ chân, thưởng thức này quý phủ thần công Tự Nhiên kỳ tích.

"Tại sao còn không đến cuối! ? Cũng hơn hai ngàn mét! ?" Theo sát Tần Xuyên vào hang Huyệt Đường Vi, tâm tình khẩn trương hỏi.

Tần Xuyên mồ hôi đầy người, cau mày nói: "Khó trách Tuyệt Ảnh ở cửa hang ngay từ đầu không nóng nảy, hẳn khẳng định lúc trước sẽ tới qua, biết trong này chặng đường dài, tốc độ của hẳn tuyệt đối có lợi" .

"Hẳn trừ mưu nhiều năm như vậy, mà khi nắm bắt được qua Tinh Chi Bỉ Ngạn bản vẽ, khẳng định tính trước kỹ càng. . ."

"Cho nên, chúng ta phải trả phải nhanh hơn", Tần Xuyên căn rằng, bất chấp Khinh Công nên có tần số, cường ép lại lần nữa tăng tốc.

Phất Cách cùng Jayme lai tốc độ phi hành, ngược lại chẳng Tần Xuyên dám người Khinh Công, Phất Cách không khỏi lo âu mà kêu: "Trực tiếp để cho Man Vương Các quyền kế tiếp đầu đem dưới đất hang động đánh sập coi là! Ta lại đem nơi này hủy, một trăm!"

"Không được! Tinh Chi Bỉ Ngạn là cái gì, chúng ta cũng không ai biết, vạn nhất loại này đại động tĩnh, đưa tới càng nhiều tai họa ngầm, hối hận cũng không

kip!" Borr Gai tác trực tiếp bác bỏ.

Theo chạy xuống chặng đường nguyên lai càng dài, dưới đất nhiệt độ cũng càng ngày càng cao, không khí cũng càng ngày càng mỏng manh.

Rốt cuộc, làm chạy mau gần 5000m khoảng cách, đường phía trước càng ngày càng rộng rãi, lại xuất hiện một phái khác cảnh tượng.

Một cái dài có mấy trăm thước, rộng cũng có số trăm mét, độ cao đạt tới hơn mười trượng dưới đất không gian.

Huyền Bí cự nham cao vút bốn phía chung quanh, thủy tinh cùng kim loại thành phần, để trong này trở nên màu sắc sặc sỡ.

Nhưng là, tối làm mọi người cảm thấy rung động, nhưng là cả một cái không gian bên bờ, lại là còn quẩn nham tương nóng bỏng dòng lũ! ?

Chỉ là nhìn xa xa, liền cảm thấy nhiệt lượng kinh người nham tương, chậm chậm lưu động, thật giống như là từ chỗ sâu hơn lòng đất toát ra, còn thỉnh thoảng hiện ra một cỗ gay mũi mũi vị.

"Đó là cái gì? !"

Trôi lơ lửng ở giữa không trung Phất Cách, chỉ chỉ không gian một góc.

Chỉ thấy được, ở trong nham tương, có to lớn gì vật thể, hình như là cái gì cự thú đầu lâu, chân có rộng mấy chục thước độ, hoàn toàn không giống là trên địa cầu nên có sinh vật!

Đầu kia cốt thượng, hai cái màu đen giác, đặc biệt rõ ràng bộ dạng sợ hãi đứng thẳng, giống như là sừng hươu, nhưng lại có cao mười mấy mét!

"Rồng? !"

Tần Xuyên giật mình một cái, theo bản năng nghĩ đến, cái này đầu lâu vốn là

chủ nhân, chẳng lẽ là trong truyền thuyết Rồng? !

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 684: Bỉ Ngạn

0 684

Những người khác trở mắt nhìn nhau, may là Man Vương sống được lớn như vậy số tuổi, cũng có chút ngẩn ra.

"Nếu Tinh Chi Bỉ Ngạn ở được sáng tạo lúc, cũng không thiếu thượng cổ cự thú sống sót, như vậy con cự thú, hơn phân nửa là một cái trong số đó, nhưng không biết thế nào chết ở chỗ này", Tần Xuyên phân tích nói.

"Nói như vậy, loại quái vật này cũng tồn tại qua, Tinh Chi Bỉ Ngạn truyền thuyết, hơn phân nửa chính là thật, Tuyệt Ảnh rốt cuộc đi đâu, nơi này không phải là đã đến đâu sao?" Đường Vi buồn bực.

Man Vương nhắm mắt, cẩn thận cảm giác một chút, chợt ngẩng đầu một cái, "Hắn ở phía trên! !"

Mọi người lúc này mới phát hiện, mới vừa rồi bởi vì tình cảnh quá to lớn, cũng không có chú ý, lại có một bóng người chính nằm nóc một khối nham thạch, ở nơi nào lay động, rõ ràng là Tuyệt Ảnh!

Theo cái hướng kia, mọi người mới thấy, ở cái không gian này chỗ cao nhất, thẳng đến cực điểm nhất trung ương, lại là một đạo màu đen Huyền Môn!

"Mẹ ta nói ban đầu cái đó kỳ nhân dùng đáp xuống Vẫn Tinh làm tài liệu, chế tạo Tinh Chi Bỉ Ngạn, chẳng lẽ đó là Vẫn Thiết làm môn, sau cửa chính là Tinh Chi Bỉ Ngạn! ?" Tần Xuyên thế nào cũng không nghĩ tới, cái cửa này là đang ở nóc!

Bất kể như thế nào, đạo kia Huyền trong cửa sắt đang lúc, quả thật có một cái lõm, kia hình dáng, chính là bảy khối Thần Vật có thể viết đi vào hình dáng.

Bất quá, bởi vì nơi này nhiệt độ quá cao, toàn bộ không gian nham thạch, đều là Hỏa Năng.

Tuyệt Ảnh là hướng tầng chót nhất một cánh cửa đến gần, nửa đường yêu cầu nắm một ít nham thạch mượn lực đi qua, bất đắc dĩ sắp bắt được những thứ này nóng bỏng hòn đá.

Tay hãn đã rõ ràng có đốt trọi dấu hiệu, máu thịt be bét, nhưng Tuyệt Ảnh cắn chặt hàm răng, kìm nén đau, dĩ nhiên muốn thoảng qua đi.

Thấy mọi người phát hiện mình, Tuyệt Ảnh cúi đầu toét miệng cười nói: "Các người tới buổi tối! Ai cũng đừng nghĩ ngăn cản ta! !"

"Cao như vậy, chúng ta không phải là đặc biệt phong ma pháp sư, chúng ta Phi Hành Thuật căn bản đến chẳng nhiều độ cao", Jayme lai bất đắc dĩ nói.

Đường Vi đạo: "Liên coi như các người bay qua, hãn kiểm tức cũng không được các người ừa chuộng" .

Phất Cách cau mày: "Vậy làm sao bây giờ?"

"Tuyệt Ảnh Khinh Công so với chúng ta bất luận kẻ nào cũng muốn giỏi hơn, hãn nhất định là dùng ít nhất ba lần Thê Vân Túng, mới bắt nóc hòn đá", Tần Xuyên đạo.

"Kiểm Ma, giá cao độ, ta cũng không cách nào công kích được hãn, nhưng nơi này lại không thể tiến hành phá hư, nếu không sẽ chinh cái sụp đổ, người có thể có biện pháp gì", Borr Gai tác đạo.

Tần Xuyên ngưng tụ ra Thanh Đế kiếm, hãn cô thả cũng chỉ có thể thử một lần, hướng Tuyệt Ảnh liền hơi ra một đạo Thanh Long Xuất Hải thức!

Đây là hãn lâu dài nhất khoảng cách kiếm chiêu, mắt thấy Thanh Quang muốn công kích được Tuyệt Ảnh, lại thấy một đạo màu bạch kim Kiếm Cường thoáng qua, trực tiếp ngăn trở Tần Xuyên tấn công!

"Ha ha, Tiểu Tạp Chủng, chỉ bằng điểm này kiếm khí, cũng muốn ngăn trở ta! ?" Tuyệt Ảnh căn răng nghiêng lợi, lại vừa là lấy tay bắt càng trên cao nham thạch, hướng kia thép môn đến gần.

"Xong, hãn Kiếm Cường có thể bảo vệ hãn, chúng ta cắt đứt không hãn", Đường Vi lo âu đạo.

Tần Xuyên suy nghĩ một chút, "Man Vương các hạ, người đem ta trực tiếp ném lên ngày, ta lại dùng Khinh Công nhảy, có lẽ còn có thể ngăn trở hãn!"

Borr Gai tác sừng sờ, cũng cảm thấy biện pháp này có thể được, đưa hai tay ra, để cho Tần Xuyên nhảy tới.

Làm Tần Xuyên đứng vững sau, Borr Gai tác đôi khom người, bên trên bản thân bắp thịt chợt bộc phát ra lực lượng khổng lồ, trực tiếp đem Tần Xuyên hướng vậy tuyệt ảnh vị trí chỗ ở ném đi!

Tần Xuyên hãy cùng đạn đại bác một dạng một mực lên cao năm mươi, sáu mươi mét sau, thi triển ra một cái Thê Vân Túng, lẳng không lại lần nữa thoan thăng!

Nhưng cùng lúc đó, Tuyệt Ảnh cũng đã tới màu đen kia Huyền Môn nơi, hãn lấy ra bản thân mang theo bảy khối Thần Vật, từng cái hướng kia lồm nơi thả đi!

Chỉ thấy kia bảy khối Thần Vật phảng phất như là bị cái gì mãnh liệt kêu gọi, nhanh chóng bị bám vào đến cái đó trong rãnh.

Ngay sau đó, Thất Thái vàng sáng thoáng qua, bảy khối Thần Vật hợp lại làm một.

Đang lúc Tần Xuyên cường ép thi triển lần thứ hai Thê Vân Túng, định Nhất

Kiểm vung hướng Tuyệt Ảnh lúc, đạo kia màu đen Huyền Môn, nhưng là đột nhiên mở ra!

Cũng không phải là giống như môn như thế mở ra, mà là trực tiếp biến mất, ở môn bên kia, Tần Xuyên trông thấy, cuối cùng một mảnh tinh không minh mông!

"Tinh Chi Bỉ Ngạn. . . Tinh Chi Bỉ Ngạn! ! !"

Tuyệt Ảnh khổ đợi vài chục năm, rốt cuộc mắt thấy thành công gần trong gang tấc, Tự Nhiên hưng phấn vô cùng, bất chấp tay đã bị bỏng cháy, bất chấp chặt đuôi theo Tần Xuyên, cả mắt đều là Tinh Không.

Đương nhiên, hắn cũng không quên mấu chốt nhất đồ vật —— Thần Vật!

Này Thần Vật, đã là mở ra Tinh Chi Bỉ Ngạn chìa khóa, cũng là khống chế Tinh Chi Bỉ Ngạn mấu chốt, đây là trên bản vẽ ghi lại.

Hắn đem đã trôi lơ lửng ở nơi đó bảy khối Thần Vật kết hợp thể, cầm ở trên tay, sau đó dùng hết khí lực sau cùng, một cái vẩy thân, vọt vào kia một vùng sao trời bên trong!

Tần Xuyên vốn cho là mình sẽ không kịp, nhưng không ngờ tới, thân thể của mình tới gần Tinh Chi Bỉ Ngạn thời điểm, lại không khỏi mất khống chế!

Tần Xuyên phát giác Tinh Chi Bỉ Ngạn nội bộ, có một cỗ lực lượng, chính đưa hắn lôi vào đi!

Ở phía dưới thấy như vậy một màn mọi người, đều cảm thấy không tưởng tượng nổi, bởi vì Tần Xuyên giống như là thoát khỏi sức hút của trái đất.

Tần Xuyên chính mình, là cảm giác, trong cơ thể về này trước một mực rất an tĩnh đen Âm Năng Lượng, lại lại lần nữa táo động!

"Rốt cuộc. . . Rốt cuộc lại đến giờ phút này. . ."

Tần Xuyên trong đầu truyền ra cái thanh âm này, để cho Tần Xuyên cả người một trận căng thẳng!

"Là người! ?"

Tần Xuyên nhớ tới, đây chính là Tiềm Long đại hội lúc xuất hiện cái tên kia! Cái đó lợi dụng thân thể của mình, giết chết Vu Vương, tru diệt vạn người thần bí nhân!

"Người rốt cuộc là ai? !" Tần Xuyên trong đầu đặt câu hỏi.

Thanh âm thần bí âm thanh cười quái dị: "Ta là ai? Người không phải mới vừa gặp qua ta sao?"

"Xin chào người?" Tần Xuyên một trận mờ mịt, không biết đối phương đang nói gì.

Đang lúc lúc này, Tần Xuyên đã theo sát Tuyệt Ảnh, tiến vào này một vùng sao trời.

Một trong giây lát đó, phảng phất toàn bộ Ngân Hà cũng ở trước mặt mình.

Sâu thăm vũ trụ, vô cùng mênh mông, vô số ánh sao, không ngừng nhảy lên, phóng tầm mắt nhìn tới, nơi này vô cùng vô tận.

Tay có thể Trích Tinh Thần, làm là như thế!

Tần Xuyên cảm giác mình có thể hô hấp, này đã nói lên, nơi này còn là Trái Đất, không phải là vũ trụ, chẳng qua là Tinh Chi Bì Ngân dáng vẻ, chính là chỗ này như vậy hùng khởi tráng lệ.

Tần Xuyên theo bản năng muốn đi chạm một viên gần ngay trước mắt Tinh Cầu, nhưng không biết vì sao, tay mới vừa sờ qua đi, liền phát hiện tinh cầu này vẫn còn ở cách đó không xa.

Bất kể Tần Xuyên thế nào đi chạm, Tinh Cầu cũng ở nơi đó.

Ở chỗ này, khoảng cách lại nhưng đã không cách nào dùng lẽ thường phán đoán, giống như không gian sẽ tùy thời thay đổi.

Càng làm cho Tần Xuyên cảm thấy kinh ngạc là, khi hắt hướng trên dưới trái phải bốn phía ngắm nhìn, lại nhưng đã không tìm được cái đó mới vừa mới tiến vào Huyền Môn!

Lần này, chính mình làm như thế nào đi ra ngoài! ?

"Ha ha. . . Ha ha. . ."

Tuyệt Ảnh tiếng cười, ở cách đó không xa truyền tới, thân thể của hắn cũng là trôi lơ lửng ở nơi đó.

Mà trên tay hắn, đã trở thành hoàn chỉnh thể Thần Vật, chính là lóe lên một vệt hào quang bảy màu.

"Tinh Chi Bỉ Ngạn, ta rốt cuộc đến ngươi. . . Đến, mau nói cho ta biết, làm như thế nào sử dụng ngươi? Ta chính là ngươi mới Chương Khống Giả! Mau nói cho ta biết! !"

Tuyệt Ảnh cũng không biết là quá hưng phấn, hay là bởi vì nhiều năm nguyện vọng sắp thực hiện, tinh thần đã trải qua trở nên có chút điên, phảng phất lâm bầm lâu bầu, lại thích tựa như đang đối với cái gì vô hình người đối thoại.

Tần Xuyên ánh mắt đông lại một cái, hoặc là không làm không thì làm triệt để, dự định thừa dịp Tuyệt Ảnh không có phòng bị, thử Nhất Kiếm vũ tới!

Hắn thử ngưng tụ ra Thanh Đế kiếm, thật may ở nơi này Tinh Chi Bỉ Ngạn nội bộ, vẫn có thể sử dụng kiếm khí, kiếm quang có ánh sao che giấu, cũng không thế nào nhức mắt.

Tần Xuyên mặc dù không có gì dùng sức điểm, nhưng vẫn là chọt vung lên,

kiếm khí màu xanh xông thẳng hướng Tuyệt Ảnh sau lưng!

Nhưng là, kỳ quái một màn xuất hiện!

Tần Xuyên kiếm khí, vừa mới bắn ra không có bao nhiêu khoảng cách, dĩ nhiên cũng làm tiêu tan mất tăm! ?

Giống như, trước mặt có vật gì cắn nuốt hết, lại thật giống như bị cái gì đón đỡ, để cho Tần Xuyên đầu óc mơ hồ.

"Tiểu tử ngốc, người cho rằng là, người với hãn, ở cùng một nơi sao?"

Trong đầu cái thanh âm kia, lại lần nữa hiện lên.

"Có ý gì, chẳng lẽ chúng ta không phải là đều tại Tinh Chi Bi Ngạn bên trong! ?" Tần Xuyên hồ nghi.

"Vâng, cũng không phải là", thanh âm trả lời.

"Khác (đừng) cố làm ra vẻ huyền bí, người rốt cuộc muốn làm gì, một mực đợi ở trong thân thể ta", Tần Xuyên hí mắt, trong lòng một trận bất an.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 685: Long

0 685

Thanh âm thần bí miệt nhưng mà cười khẩy nói: "Thật ra thì. . . Người căn bản không tất phải biết, bởi vì, lần này người, quá yếu. . ."

"Lần này. . . Ta?"

Tần Xuyên mờ mịt, không biết rõ người này rốt cuộc đang nói gì.

Nhưng không đợi Tần Xuyên ngẫm nghĩ, hần liền cảm thấy trong cơ thể về này đen Ám Năng Lượng, điên cuồng bắt đầu dưng động!

Cổ năng lượng này, giống như là từ trên người hần bốc hơi như thế, từ Tần Xuyên thất khiếu, mỗi một mao tế lỗ máu, ra bên ngoài xông ra!

Làm toàn bộ đen Ám Năng Lượng từ Tần Xuyên trong cơ thể trừu ly sau, ở mảnh tinh không này bên trong, không ngừng bắt đầu ngưng tụ.

Làm Tần Xuyên cảm thấy kinh ngạc là, ở Tinh Chi Bể Ngạn nội bộ, vẫn còn có càng nhiều loại này đen Ám Năng Lượng! ?

Mà khi những thứ này đen Ám Năng Lượng tụ tập chung một chỗ sau, vốn chỉ là một đoàn màu đen, dần dần hữu hình hình. . .

Mơ hồ nhìn qua, giống như là một cái màu đen hư ảnh hàng dài, đang chậm rãi múa chuyển động thân thể!

Tần Xuyên không khỏi nhớ tới, thanh âm mới rồi nói "Mới vừa mới thấy qua

ta", chẳng lẽ, cái thanh âm này bản thể, là đầu kia táng thân ở Dung Nham bên trong Cự Long! ?

Không cho phép Tần Xuyên suy nghĩ nhiều, này cái bóng đen hàng dài, đã một tia ý thức Địa Toàn bộ xông về cách đó không xa Tuyệt Ảnh!

Tuyệt Ảnh tựa hồ ý thức được cái gì, khi hấn phát hiện này cổ quý dị đen Âm Năng Lượng đập vào mặt, theo bản năng muốn dùng Thiên Nguyên kiếm khí ngăn trở.

Nhưng là, hấn kiếm khí hoàn toàn không phải là Hắc Long đối thủ, trong nháy mắt liền bị xé quăng đê vỡ.

Hắc Long hư ảnh tràn vào Tuyệt Ảnh trong cơ thể, so với từ Tần Xuyên trong cơ thể đi ra lúc, càng nhanh hơn, càng hung mãnh!

"A ——" Tuyệt Ảnh phát ra trện trện kêu thảm thiết, thống khổ không chịu nổi.

Mà khi hết thảy các thứ này đi qua, Tuyệt Ảnh lại lần nữa lúc ngẩng đầu, hấn con người, đã đen kịt một màu, sâu thẳm như mực.

"Lần này, người đừng mơ tưởng lại đi ra, phá hỏng đại sự của ta!"

Đã bị chiếm cứ thân thể "Tuyệt Ảnh", nanh cười một tiếng, trên tay Thần Vật chìa khóa lóe lên một vệt sáng, thật giống như ánh sao nhảy lên.

Nhất thời, ở Tuyệt Ảnh phía dưới, mở ra một vết thương, rõ ràng là mới vừa mới tiến vào cái cửa vào kia!

Quả nhiên, chỉ có bắt được thần vật kia, mới có thể sử dụng Tinh Chi Bỉ Ngạn!

Chỉ bất quá, chân chính Tuyệt Ảnh cũng không hiểu được dùng như thế nào, ngược lại thì điều này quý dị Hắc Long, biết rõ làm sao khống chế.

Tần Xuyên mắt thấy cửa ra ở nơi nào, gặng sức muốn qua, nhưng bất đắc dĩ hẫng mất đi Trọng Lực, căn bản không biết rõ làm sao hành động.

"Vĩnh biệt, thật phải cảm ơn người dẫn ta về tới đây", Tuyệt Ảnh âm thanh cười, thân thể chậm rãi bay ra cái không gian này.

Tần Xuyên trở mắt nhìn hẫng đi ra ngoài, bản thân một người bị giam ở Tinh Chi Bỉ Ngạn bên trong, nội tâm cảm giác tuyệt vọng cùng cảm giác sợ hãi, để cho hẫng tê cả da đầu!

Chính mình sinh tử ngược lại cũng thôi, không biết bên ngoài người, thấy cái này Tuyệt Ảnh, có hay không có thể ứng phó! ?

Tần Xuyên ngửa mặt lên trời thét dài, tức giận cùng không cam lòng, nhưng căn bản không thể nào phát tiết.

Đang lúc lúc này, Tần Xuyên phía trước, hiện ra một vệt hư ảnh, cùng trước kia Hắc Long bất đồng là, đây là một cái Tần Xuyên quen thuộc người!

"Gầm cái gì gầm, xú tiểu tử, người còn chưa có chết đây" .

Tần Xuyên ngẩn ra, khó có thể tin nhìn trước mắt xuất hiện người, nuốt cổ họng lung, miệng đầu lưỡi đều bắt đầu có chút thắt. . .

"Lão. . . Lão đầu. . . Sư phó! ?" Tần Xuyên hốt mắt một đỏ, may là một người đàn ông, vào lúc này thấy một lần đã cho là chết đi ân sư, chung quy suýt chút nữa thì rơi lệ.

Phó Thanh Y nhu hòa trong ánh mắt, mang theo mấy phần bất đắc dĩ, mấy phần cảm khái: "Thật không nghĩ tới, người sẽ đi tới nơi này, thật đáng giận là. . . Người hay là còn sống đi vào" .

"Cái gì. . . Có ý gì, ta sống thế nào?" Tần Xuyên buồn bực, lại vội vàng truy hỏi: "Lão đầu tử, người ở đây sao làm gì! ? Bọn họ không phải là đối với người hạ độc. . ."

Nói được nửa câu, Tần Xuyên giọng nói nhét vào, nhìn đã là hư ảnh Phó Thanh Y, lẩm bẩm nói: "Người. . . Đã. . ."

Phó Thanh Y mấy phần khổ sở cười một tiếng, "Đúng vậy, ta chết, đáng chết Sở Trần Sa, cũng không biết từ đâu làm tới Táng Long Tán, ta thế nào kháng cũng không kháng nổi, vẫn là chết" .

"Vậy người bây giờ. . . Là hồn phách?" Tần Xuyên một trận bi thương, vốn tưởng rằng Phó Thanh Y còn sống vui sướng, nhất thời tan thành mây khói.

Phó Thanh Y đạo: "Ban đầu ta là trốn tránh bọn họ đuổi giết, nhảy vào sơn cốc Thủy Đàm, đi tới cấm địa nơi này, ta đối với nơi này địa hình tương đối quen thuộc, tránh thoát bọn họ truy lùng.

Bất quá, ta cũng chạy không xa, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có chạy trốn tới này trong cấm địa, muốn thử một chút dùng nơi này chí cương Chí Dương Chi Khí, có thể hay không giúp ta khu trừ xuống trong cơ thể Táng Long Tán độc.

Nhưng ta vẫn là thất bại, ta hoài nghi bọn họ tiếp theo sẽ nhắm vào người, cho nên, nếu ta thi thể bị bọn họ tìm tới, bọn họ khẳng định thì sẽ thả tâm lớn mật đối phó người.

Cho nên, ta nhảy vào Dung Nham bên trong, hủy thi diệt tích, bọn họ cũng tiếp theo hoài nghi ta còn sống, hoặc nhiều hoặc ít. . . Chung quy có thể giúp người một chút, cũng đền bù một ít ta đối với người cha mẹ áy náy" .

Tần Xuyên không khỏi mũi ê ẩm, cười gật đầu.

Hết thầy đúng như Phó Thanh Y từng nói, bọn họ không tìm được thi thể, cho nên tuyệt ảnh còn một lần cho là, là Phó Thanh Y hỗ trợ, hẳn mới khôi phục tu vi, không dám đối với hãn hạ sát thủ.

"Sư phó, vậy người vì sao lại ở chỗ này?" Tần Xuyên hỏi.

Phó Thanh Y cau mày, "Ngay từ đầu, ta cũng cảm thấy thật kỳ quái, nhưng theo ta ở Tinh Chi Bì Ngạn bên trong trải qua không biết bao lâu sau, ta phát hiện, Tinh Chi Bì Ngạn xa so với chúng ta tưởng tượng cường đại hơn mà nhiều.

Nó là một cái không gian cùng thời gian tụ điểm, ở chung quanh hẳn, không gian cùng Thời Gian Pháp Tắc gặp nhau bị triệt để đánh loạn.

Mặc dù nhìn như cấm địa Huyền cửa mở ra sau, mới là Tinh Chi Bì Ngạn, nhưng trên thực tế, đối với ta như vậy hồn phách mà nói, bởi vì chất lượng quá nhỏ, cho dù là ở Huyền Môn bên ngoài, cũng sẽ bị Tinh Chi Bì Ngạn thời không ảnh hưởng.

Ta khả năng là vận khí tốt, cũng có thể là Tinh Chi Bì Ngạn chính là không ngừng hướng nội bộ hấp thu Đặc Tính, tóm lại, ta thể xác hủy, hồn phách lại bị hấp thu đi vào.

Cũng thua thiệt ta tu vi không tệ, thần hồn đã phi thường vững chắc, cho nên ở cái địa phương này, ta đảo vô cùng an toàn, chỉ cần không phải tới gần quá Tinh Chi Bì Ngạn nòng cốt, ta cũng sẽ không hồn phi phách tán" .

"Thời gian. . . Không gian. . . Tụ điểm", Tần Xuyên mảnh nhỏ cân nhắc tỉ mỉ, lại liên tưởng kia Hắc Long lời nói, không khỏi hoảng nhiên.

Không trách, mới vừa rồi hẳn dùng kiếm khí công kích, hoàn toàn không có tác dụng. Bởi vì hẳn kiếm khí nhìn như tại nội bộ thả ra, nhưng kỳ thật trung gian khả năng đã là thay đổi không gian song song cùng thời gian trực, sớm cũng không biết thả ra đi nơi nào.

Thậm chí, hẳn thấy Tuyệt Ảnh, khả năng không phải là vốn là cái đó Tuyệt Ảnh, cũng có tỷ lệ là không gặp được Tuyệt Ảnh!

"Đạo Môn Tổ Tiên, chỉ sợ cũng là đột nhiên thông suốt, chế tạo ra này Tinh Chi Bì Ngạn, cũng chính bởi vì, này Tinh Chi Bì Ngạn Huyền Bí, quá mức Huyền Bí, sợ rằng ngay cả chính hẳn, cũng không dám nói toàn bộ không chế.

Nếu không phải như vậy, hẳn cũng sẽ không đối với (đúng) đầu kia Nghiệt Súc hồn phách không có biện pháp chút nào, tùy ý nó ở trong này chiếm cứ đi", Phó Thanh Y thở dài nói.

Tần Xuyên ngạc nhiên, "Sư phó, người nói thế nào Nghiệt Súc, là vừa mới cái kia Hắc Long?"

Phó Thanh Y gật đầu một cái, "Cái điều Long, tên là 'Thất Huyền Minh Long'. Nó Long Hồn ở trong này, cùng ta đánh không ít lần chăm sóc. Ngay từ đầu nó là ngại quá không thú vị, cho nên không đem ta hồn phách đánh tan.

Nhưng sau đó, ngạo mạn chậm lục lợi ra một ít Tinh Chi Bì Ngạn bên trong không gian cùng thời gian quy luật sau, cũng biết như thế nào Không Gian Khiêu Dực đến chạy trốn, nó tưởng lộng tử ta, cũng không có biện pháp.

Chính nó luôn là khoác lác, nói nó là Thượng Cổ Thời Kỳ mạnh nhất Long, bởi vì nó ăn còn lại các tộc Long, chỉ cần có tử khí, nó liền có thể không ngừng khôi phục cùng trở nên mạnh mẽ.

Ta lúc đầu khiêu khích nó, nói người nếu lợi hại như vậy, tại sao sẽ còn bị nhốt ở trong này, nó liền bị ta chọc giận, muốn cho ta hồn phi phách tán.

Ta hoài nghi, nó chính là ban đầu là không ngừng lớn mạnh, khắp nơi Sát Sinh, sau đó bị đạo môn chúng ta Tổ Tiên cho đánh bại, lại cảm thấy đáng xấu hổ, không muốn đem chuyện này nói ra.

Trong cấm địa Long Cốt, chính là ban đầu nó Long Thân. Đạo Môn Tổ Tiên chế tạo Tinh Chi Bì Ngạn, một bộ phận nguyên nhân là cứu lúc ấy bị đụng Trái Đất, còn có một bộ phận nguyên nhân, ta phỏng chừng là vì Phong Ấn con rồng này Long Hồn" .

"Không đúng!"

Tần Xuyên lắc đầu, "Nếu như nó Long Hồn ở chỗ này, tại sao nó còn có thể

trong cơ thể ta?"

"Chuyện này. . . Cũng là để cho ta kỳ quái một chuyện, tuy nói ta ở chỗ này đã có thể miễn cưỡng tồn tại, nhưng mới vừa rồi thấy người tình trạng cơ thể, ta hay là không dám đến gần, bên trong cơ thể người thả ra ngoài, đúng là Long Hồn.

Bất quá, nhân loại chúng ta còn phút ba hồn bảy vía, hồn phách cũng không phải là chỉ có một luồng, người này nếu kêu "Thất Huyền Minh Long ". Đảm bảo không cho phép, nó hồn phách cũng có thể phân chia nhiều đây?" Phó Thanh Y phân tích nói.

Tần Xuyên tỉ mỉ nghĩ lại, ngược lại thật có loại khả năng này, bởi vì mới vừa rồi hẳn quả thật thấy, Long Hồn cùng còn lại ở Tinh Chi Bỉ Ngạn có thể Long Hồn thống nhất.

"Mặc dù không biết rõ, nó tại sao ở trong cơ thể ta, nhưng này bây giờ không trọng yếu, ngược lại. . . Thầy trò chúng ta, xem ra đều phải bị vây ở chỗ này", Tần Xuyên lộ vẻ sâu thâm cười một tiếng.

Phó Thanh Y nhưng là mặt lộ suy tư, "Kia ngược lại chưa chắc. . ."

"Lão đầu tử, người đừng trêu chọc ta, người là có thể mở lối đi, không phải tương đương với không chế Tinh Chi Bỉ Ngạn?" Tần Xuyên đạo.

Phó Thanh Y mặt đầy trợn mắt, "Người cũng không suy nghĩ một chút, thầy là dạng gì nhân vật thiên tài! ? Lúc trước quả thật không biết rõ làm sao mở ra cửa ra, nhưng mới vừa rồi kia Long Hồn sử dụng chìa khóa, mở ra cửa ra thời điểm, ta cảm nhận được cái loại này không gian rung động.

Mặc dù chúng ta không Thần Vật, tương đương với không có thể ảnh hưởng Tinh Chi Bỉ Ngạn năng lượng. Nhưng ta có thể thử một chút, dùng ta hồn phách lực coi như động lực, ảnh hưởng một chút không gian, không đúng là có thể sao chép cái loại này mở ra phương thức!"

Tần Xuyên nghe một chút, mới vừa cảm thấy có kinh hãi, lại sau đó một trận thấp thỏm, "Người dùng người hồn phách làm động lực, đây không phải là tương đương với bắt người thần hồn làm tiền đặt cược sao! ?

Người lúc trước nói qua, thần hồn cũng là năng lượng, cuối cùng cũng có sẽ tiêu tan một ngày, cho nên cho dù có Tiên Nhân, cũng không phải là Vĩnh Sinh. Người như bây giờ tử, vạn nhất không cần thận, không phải lập tức chết?"

"Phi! Nói khó nghe như vậy! Vậy kêu là Vũ Hóa Đăng Tiên! !" Phó Thanh Y quyết miệng, "Người có nhớ, mới vừa rồi tên kia nói tới?"

"Cái gì?"

"Hắn nói, lần này, người đừng nghĩ (muốn) xấu hắn đại sự. Hắn tại sao phải nói 'Lần này' ?"

Tần Xuyên sững sờ xuống, "Chẳng lẽ còn có lần trước?"

"Hơn nữa, hắn còn không chỉ một lần đề cập tới, hắn còn nói 'Lần này người, quá yếu' ", Phó Thanh Y ánh mắt thâm thúy, đạo: "Tần Xuyên, ta có một loại cảm giác. . . Bây giờ hết thầy, đã không phải lần thứ nhất phát sinh!"

Tần Xuyên cũng ý thức được cái gì, nhưng lại cảm thấy không tưởng tượng nổi, "Người là nói. . . Ta đã từng ngăn cản qua nó? Thay đổi qua hết thầy các thứ này?"

"Nói xác thực, có thể là đời trước người, hoặc là, một cái khác thời không song song người", Phó Thanh Y nghiêm mặt nói.

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Diên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIỂU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 686: Cuối Cùng Quyết Chiến

0 686

Tần Xuyên trong đầu giống như là bị thứ gì nổ một chút, trong lúc nhất thời, số lớn suy nghĩ để cho hắn có chút không biết làm sao.

Nếu như dựa theo Phó Thanh Y cách nói, vậy hắn tựa hồ dần dần có chút minh bạch, tại sao trong cơ thể mình sẽ có Long Hồn.

Phó Thanh Y nhìn Tần Xuyên có cảm giác Ngộ, gật đầu một cái: "Không sai, lấy tên kia hồn phách cường độ, rất có thể, lần trước thời không trong luân hồi, nội trú đến bên trong cơ thể người, dĩ nhiên, đây cũng là ta đoán, nếu quả thật là lời như vậy, hết thảy các thứ này phát sinh nguyên nhân, khẳng định phức tạp hơn" .

"Xem ra, chỉ có chính nó rõ ràng nhất", Tần Xuyên đạo.

Phó Thanh Y cười cười, "Cho nên, ta làm hết sức thử một chút, có thể hay không để cho người đi ra ngoài, người đã từng có ngăn cản nó việc trải qua, bất kể vậy có phải hay không bây giờ người, chung quy đều là người.

Nếu như chúng ta đều ở chỗ này, chính là chờ chết, nhưng người nếu là đi ra ngoài, không cho phép ta còn có thể có cơ hội sống lại đây" .

Nghĩ tới đây, Tần Xuyên cũng đồng ý Phó Thanh Y quan điểm.

"Lão đầu tử, vậy lần này thì nhìn người", Tần Xuyên cười cười, nhưng trong lòng vẫn là rất là lo âu.

Phó Thanh Y khoe miệng khê giơ lên, "Gặp lại người lớn lên, ta rất vui về yên tâm, nếu như có cơ hội với người nhà đoàn tụ, đừng trách cha mẹ người, bọn họ làm hết thảy, đều là bảo vệ người. . ."

Tần Xuyên ánh mắt phức tạp gật đầu, những việc này, hẳn trong lòng mình cũng minh bạch.

Nói xong lời nói này, Phó Thanh Y nhắm mắt, hẳn thần hồn bắt đầu trở nên không nữa ổn định, khi thì vụn vẹo, khi thì phiêu hốt.

Tần Xuyên biết, hẳn đây là đang cảm thụ không gian rung động, tìm đúng cơ hội mở ra cửa ra, trong lòng mặc dù cuống cuồng muốn đi ra ngoài, nhìn tình huống bên ngoài, nhưng lại không dám quấy nhiễu.

Đột nhiên, Phó Thanh Y giương đôi mắt, quát to: "Đi xuống!"

Tần Xuyên sửng sờ, liền gặp được chính mình phía dưới, xuất hiện một mảnh hạt màu đỏ, rõ ràng là trong cấm địa cảnh tượng!

Tần Xuyên sử dụng ra Thiên Cân Trụ, dù là có thể nhanh hơn một chút cũng tốt, từ kia nhỏ hẹp cửa ra, rơi xuống!

Mà cơ hồ ngay tại Tần Xuyên đi ra chớp mắt, cửa ra chầm dứt nhắm.

Tần Xuyên cũng không biết, là Phó Thanh Y thần hồn không ổn định, hay lại là đã hồn phi phách tán. . .

Nhưng là, hẳn đều không có thời gian suy nghĩ những thứ này, hẳn vừa rơi xuống đất, liền quét con mắt ngấm lái đi.

Trong cấm địa mặt đất, lại xuất hiện số lớn nứt nẻ, rất nhiều nham thạch to lớn cũng rớt xuống, cả địa phương cũng với đất rung núi chuyển qua.

Không thấy Tuyết Ảnh, cũng không thấy hai gã pháp sư, lại chỉ thấy được Borr Gai tác, chính cô linh linh nằm trên đất, chảy ra một vũng máu. . .

Đây là Borr Gai tác chiến đấu hậu cảnh giống! ?

"Man Vương các hạ!"

Tần Xuyên Phi chạy tới, khi thấy rõ Borr Gai tác bụng, đã bị mở ngực bể bụng, ruột cũng lưu một lúc sau khi, Tần Xuyên biết, đã hoàn!

"Người. . . Rốt cuộc đi ra. . ." Borr Gai tác tối nghĩa mà nhìn Tần Xuyên.

"Là Tuyệt Ảnh làm?" Tần Xuyên hỏi.

Borr Gai tác khê gật đầu, "Hắn giống như là. . . Biến hóa cá nhân. . . Ta để cho pháp sư đi trước, nhưng ta chung quy ngăn trở không hẳn. . ."

Tần Xuyên nghe được Phất Cách cùng Jayme lai chạy trước, đảo hơi chút vui mừng một ít, có thể thấy Borr Gai tác như vậy truyền kỳ cường giả cũng không đỡ nổi giờ phút này Long Hồn phụ thể Tuyệt Ảnh, Tần Xuyên lại có chút không biết làm sao —— chính mình thật có thể ngăn cản nó! ?

"Đi. . ." Borr Gai tác trợn con người, run rẩy mà vô lực, tràn đầy máu tươi tay, nắm Tần Xuyên tay, khàn khàn mà hô: "Ta tin tưởng, nếu như là năm đó Vô Phong, toàn lực ứng phó, định có thể thắng hẳn! Cho nên, người cũng có thể! ! !"

Vô Phong? Tần Xuyên cười khổ, tuy nói Vô Phong cái chết chủ yếu là bởi vì Kịch Độc, có thể coi là Kiếm Thánh trên đời, thật có thể ngăn cản lúc này đã dung hợp toàn bộ hồn phách Thất Huyền Minh Long sao.

Nhưng là, thấy Man Vương kia kiên định ánh mắt, Tần Xuyên lại cắn răng một cái.

Đúng vậy, trừ quyết tử chiến một trận, hẳn đã không đường có thể lui!

Hắn không chỉ có muốn lấy được Giải Dược cứu người, còn muốn giết chết Thất Huyền Minh Long, mới có thể thay đổi hết thủy!

Borr Gai tác hô hấp càng ngày càng yếu ớt, nhưng Tần Xuyên đã không có thời gian chờ hãn rời đi.

Tần Xuyên quỳ xuống, hương tên này đáng giá tôn kính truyền kỳ võ giả đập đầu một cái đầu, sau đó đứng dậy, đem hết toàn lực mà chạy về phía bên ngoài hang.

...

Đường Vi cùng Phát Cách, Jayme lai chạy đến bên ngoài hang sau, trước tiên liền không đợi những người khác hỏi nhiều, liền muốn mang mọi người rời đi nơi này.

"Làm gì đi vội vã? Con của ta đây?" Tử La gấp mà mắt rưng rưng nước mắt.

Ba người không biết rõ làm sao trả lời, Đường Vi trên mặt ảm đạm, khiến cho mọi người tan nát cõi lòng.

Cũng không các loại (chờ) mọi người đứng dậy, chỉ thấy cả người phảng phất thiêu đốt ngọn lửa màu đen Tuyệt Ảnh, từ bên trong lóe lên tới!

Dù là việc trải qua cùng Man Vương chiến đấu, tốc độ của hãn cuối cùng quá nhanh, chỉ so với Đường Vi ba người chậm không bao lâu, liền đuổi theo ra tới.

"Thật tốt, đều tại a. . . Mặc dù cùng lần trước so với, có mấy người không giống nhau, nhưng cũng may. . . Ta muốn người vẫn còn ở", Tuyệt Ảnh phảng phất lâm bầm lâu bầu, con người màu đen, nhìn về Liễu Hàn Yên chỗ ấy.

Đường Vi thấy Tuyệt Ảnh đi ra, không khỏi mặt đẹp trắng bệch, "Người đem Man Vương thế nào!?"

"Cái đó to con?" Tuyệt Ảnh cười lạnh, "Phỏng chừng đã lưu máu cạn, ta cũng không rảnh rồi để ý hãn" .

"Các người đi mau! Ta tới nhất hãn!"

Jayme lại đứng lên trước, thi triển ra một đạo tinh thần Bích Lũy, lồng ánh sáng màu vàng, trực tiếp đem Tuyệt Ảnh nhốt ở bên trong.

Chúng biết đến, Man Vương cũng không ngăn được, bọn họ lưu lại cũng là chết, thấy Jayme lại đứng ra, cũng chỉ đành đứng dậy chạy trốn trước.

Nhưng là, không chờ bọn họ lên đường, Tuyệt Ảnh lại đột nhiên lắc người một cái, cưỡng ép đung nát Tinh Thần Ma Pháp nhà tù, đi tới Jayme lại trước mặt!

"Nhân loại hồn phách, mạnh hơn nữa có thể mạnh tới đâu?"

Tuyệt Ảnh xuy cười một tiếng, một chương đi xuống, trực tiếp đập nát Jayme lại đầu!

"Không được! —— "

Phất Cách mắt thấy đồng bạn bị giết, bị thương thét chói tai, điên cuồng hướng Tuyệt Ảnh đánh ra một đạo hủy diệt sóng trùng kích!

Màu xám bạc sóng trùng kích vừa vặn đánh thủng Tuyệt Ảnh đầu, trong giây lát đó, đầu người tiêu tan!

Mọi người mắt thấy Tuyệt Ảnh đầu cứ như vậy biến mất, không khỏi lộ ra khiếp sợ và vui mừng.

"Chuyện này. . . Đây là thành công! ?" Mọi người thật không dám tin, Man Vương giải quyết không cường địch, lại không ngăn được Phất Cách hủy diệt ma pháp! ?

Nhưng là, làm tất cả mọi người cảm thấy kinh khủng một màn xuất hiện!

Năng lượng màu đen, từ Tuyệt Ảnh trên thi thể nhô ra, tạo thành một cái dũ tợn Long Đầu sau, lại hướng cách đó không xa Liễu Hàn Yên cuồng dũng tới!

"Hài tử cẩn thận!"

Làm mọi người chú ý đến hết thầy các thứ này lúc, cũng đã không kịp ngăn cản.

Liễu Hàn Yên vốn là trúng độc, vào lúc này căn bản không cách nào né tránh, trở mắt nhìn Long Hồn tiến vào trong cơ thể mình, đầu óc trống rỗng. . .

Tuyệt Ảnh ngã xuống, nhưng Liễu Hàn Yên, như kỳ tích đất phảng phất không hề bị Táng Long Tán ảnh hưởng, đứng lên!

Nữ nhân một con tóc đen ở gió núi bên trong phiêu động, nâng lên vuốt tay, mở ra hai tròng mắt, con ngươi, đen kịt một màu!

Quý dị cùng Âm U, mang theo khí tức tử vong Hắc Vụ, ở Liễu Hàn Yên trên người lượn quanh.

"Rốt cuộc. . ." Liễu Hàn Yên tự lẩm bẩm, hoạt động cánh tay, hai chân, cảm thụ thân thể của mình, "Rốt cuộc, Chí Âm đến mức hàn Tiên Thiên thủy linh thể, ta còn là lấy được người" .

Ở tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm thời điểm, Liễu Hàn Yên ngoắc tay, chỉ thấy kia hoàn thành thể Thần Vật, từ Tuyệt Ảnh trên thi thể bay ra ngoài.

Thần Vật rơi vào Liễu Hàn Yên trong tay, theo một cỗ năng lượng màu đen bọc, dần dần thu nhỏ lại.

Liễu Hàn Yên khẽ hé mở miệng, trực tiếp đem Thần Vật nuốt xuống!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 687: Số Mệnh Tỷ Thí

0 687

Làm Thần Vật tiến vào Liễu Hàn Yên trong cơ thể, Liễu Hàn Yên phảng phất lấy được to lớn thỏa mãn, khoe miệng lộ ra một vết mị hoặc vô hạn nụ cười.

"Hài tử. . . Người. . . Người thế nào", Tử La lẩm bầm, không thể tin được chính mình con mắt.

"Nàng đã không phải là Liễu Hàn Yên, người rốt cuộc là ai!" Nạp Lan Thấm nhìn ra đầu mối, chất vấn.

Liễu Hàn Yên mỉm cười, "Nhân loại các người thật là buồn chán cực kỳ, cũng sắp chết, hỏi nhiều như vậy làm gì" .

Nói xong, Liễu Hàn Yên trên tay ngưng tụ ra một đoàn màu đen năng lượng tử vong, hướng Nạp Lan Thấm phương hướng liền đập tới.

Mắt thấy năng lượng màu đen cầu phải đem Nạp Lan Thấm chiếm đoạt, còn không có trúng độc Đường Vi đứng ra, ngăn cản đến Nạp Lan Thấm trước mặt, song chưởng đánh ra một chùm to lớn màu đỏ thẫm Hoàng Viêm!

Đây cũng chỉ là Đường Vi theo bản năng muốn đi ngăn trở, nhưng chính nàng cũng không muốn tin, thực lực của chính mình có thể ngăn cản giờ khắc này "Liễu Hàn Yên", dù sao Man Vương cũng sa sút.

Ai ngờ, làm Hoàng Viêm cùng đen Âm Năng Lượng vừa tiếp xúc, lại phát sinh một trận nổ mạnh sau, cường ép triệt tiêu!

"Ầm!"

Đường Vi bị chấn quay ngược lại ba bước, có thể mắt thấy mình và người sau lưng không việc gì, nàng là vừa mừng vừa sợ.

Liễu Hàn Yên bộ mặt âm trầm, ánh mắt oán độc, "Ta cũng biết, người nữ nhân này sớm muộn cũng sẽ là phiền toái. . ."

Đường Vi sửng sờ, không khỏi nhớ tới cái gì, kinh hô: "Là người! ? Là người khống chế Tần Xuyên, ban đầu muốn giết ta! ?"

"Hừ, là ta, vốn là người sớm đáng chết, bị tiểu tử kia xấu chuyện tốt, còn cho người cánh cứng rắn không ít", Liễu Hàn Yên cười lạnh.

Phất Cách thấy Đường Vi có thể cùng đánh một trận, tiến lên phía trước nói: "Huyết Phượng Hoàng, chúng ta đồng thời đánh nàng!"

Đường Vi nghe một chút, lớn tiếng nói: "Không được! Nó chiếm Liễu Hàn Yên thân thể, người hủy diệt ma pháp sẽ đem Liễu Hàn Yên cũng giết!"

"Cũng lúc này, người còn bất kể nàng một người sống chết sao! ?"

Phất Cách không cần quan tâm nhiều, trực tiếp một đạo sóng trùng kích đẩy ra ngoài.

Nhưng là, Liễu Hàn Yên chẳng qua là lấy tay vung lên, liền trực tiếp đem sóng trùng kích cho đánh tan.

Thấy Phất Cách mặt đầy kinh ngạc, Liễu Hàn Yên khinh thường nói: "Mới vừa mới bắt quá là kí chủ quá yếu, không thích hợp ta phát huy thực lực, bây giờ ta nắm giữ Chí Âm Chi Thể, người này chút thủ đoạn, hay lại là tình lại đi" .

Đường Vi nghe nói như vậy, càng khẳng định trong lòng suy đoán, đạo: "Phất Cách, người đi đem Tuyệt Ảnh trên người Giải Dược lấy ra, cho mọi người dùng, ta tới kéo nàng!"

Phất Cách nghe một chút, cũng chỉ có thể như vậy, liền vội vã chạy đi cầm Tuyệt Ảnh trên thi thể Giải Dược.

Liễu Hàn Yên cũng không để ý, ánh mắt lạnh lẽo mà nhìn chăm chăm Đường Vi, "Đến đây đi, cho ta xem nhìn, lão nhân kia sáng tạo dùng để đánh bại ta 'Huyết Hoàng Công ". Đến cùng phải hay không thật có thể đánh bại ta" .

"Quả nhiên, người muốn giết ta, là bởi vì ta Huyết Hoàng Công, chính là người khắc tinh sao", Đường Vi một thân Huyết Hoàng chân khí sáng quắc bốc lên, giống như Dục Hỏa Phượng Hoàng, hướng Liễu Hàn Yên đi tới.

"Thật là khiến người chán ghét Hoàng Viêm. . . Bất quá, Tiểu Phượng Hoàng, người mới bốn biến hóa, còn quá non nớt", Liễu Hàn Yên cười khẩy nói.

Đường Vi mặt không sợ hãi, "Phải không, nhưng ta nhìn người, chắc không khôi phục lại thời kỳ toàn thịnh đi" .

Liễu Hàn Yên hí hí mắt, cười lạnh không nói.

Đường Vi bóng người động một cái, đột nhiên phóng người lên, giơ lên hai cánh tay nếu Phượng Hoàng giương cánh, đi xuống hồi hải lao đi đồng thời, lưỡng đạo Hoàng Viêm vung hướng Liễu Hàn Yên.

Liễu Hàn Yên đứng tại chỗ, trực tiếp một chưởng hướng lên trên đánh ra, chỉ thấy màu xanh thẫm, băng hàn triệt cốt năng lượng, thật giống như một đoàn băng tuyết bạo, đem Đường Vi bọc!

Đường Vi không nghĩ tới, lần này Liễu Hàn Yên thi triển không phải là năng lượng màu đen, này cổ băng sương năng lượng, vừa vặn đối với nàng Hoàng Viêm là một loại khắc chế.

Nếu nàng Huyết Hoàng Công tu vi thăng được lúc này Long Hồn năng lượng, ngược lại cũng thôi, hết lần này tới lần khác vốn là thuộc về thể yếu, lại như vậy bị khắc, liền không có chút nào chống đỡ lực.

Đường Vi vội vàng rút lui, chật vật lui ra hơn mười thước, cả người run lấy bầy.

"Người cho rằng là, ta chỉ biết dùng hắc ám năng lượng tử vong? Người không khỏi cũng quá xem thường ta, Tiểu Phượng Hoàng", Liễu Hàn Yên giễu cợt nói.

Đang lúc ấy thì, Phát Cách tìm tới Giải Dực, đem phân phát cho mọi người khác dùng, Phong Thần, Tử La mỗi người, cũng dần dần khôi phục chân khí.

"Đường cô nương, người đi, nơi này chúng ta tới đối phó", Phong Thần đứng dậy, nắm Vô Phong trên thân kiếm tới đạo.

Đường Vi lắc đầu, "Không, Phong Thần tướng quân, các người đi mau, ta Huyết Hoàng chân khí là duy nhất có thể chống cự hắc ám Năng Lượng, các người với hắc đánh, chỉ có thể thua nhanh hơn" .

Liễu Hàn Yên cười khanh khách nói: "Không cần cướp chết, ngược lại các người đều phải chết. . ."

Nói xong, Liễu Hàn Yên giơ lên hai cánh tay mở ra, chỉ thấy càng nhiều đen Ám Năng Lượng, bắt đầu ở bầu trời ngưng tụ, phảng phất một đám mây đen bao phủ sơn cốc.

Đồng thời, nóng bỏng ngọn lửa năng lượng, Kim Xà Cuồng Vũ tựa như Lôi Điện năng lượng, Băng Hàn phong tuyết, đều bắt đầu ở bên người lượn lờ.

Lần này, vốn là muốn lên đi đồng thời tác chiến mọi người, nhất thời cảm thấy tuyệt vọng!

"Là Thần Vật. . . Nàng có thể khống chế Thần Vật! ?" Phát Cách kêu lên.

"Ngu xuẩn nhân loại, trong miệng các người Thần Vật, chính là ta Thất Huyền Minh Long Long Tâm! Nếu không phải bị người phong ấn kia móc ra Long Tâm, làm thành chìa khóa, lại phân giải thành bảy khối, ta Thất Huyền

Minh Long như thế nào luân lạc đến đây! ?"

Mọi người ngạc nhiên, Phất Cách cùng Đường Vi là cũng bừng tỉnh hiểu ra, nguyên lai xuống xương kia, thật là Long! ?

Thất Huyền Minh Long tức giận, một cái cự đại long đầu hư ảnh, ở Liễu Hàn Yên trên thân thể vô ích hiện ra.

"Hôm nay, chính là ta giải thoát giam cầm ngày, trước lấy các người máu, tới một trận Huyết Tế đi!"

Mắt thấy, to Đại Hắc Âm năng lượng cùng đủ loại Ngũ Hành năng lượng, phải đem nơi này hết thảy hủy diệt.

Lại thấy đến, một đạo phóng lên cao to lớn màu xanh kiếm quang, cũng mang theo Hủy Thiên Diệt Địa như vậy uy thế, âm âm chém xuống! !

"Chớp mắt Vĩnh Hằng! !!"

Tần Xuyên chạy tới cửa hang, thấy như vậy một màn, cơ hồ trong nháy mắt liền làm ra thi triển bất hủ Thanh Liên kiếm ý quyết định!

Dù là hấn lần này đánh xuống phương hướng, là "Liễu Hàn Yên", hấn cũng đã không có lựa chọn nào khác!

Hấn biết, Thất Huyền Minh Long là Chí Âm quái vật, ban đầu Đạo Môn Tổ Tiên đem nó Long Thi ngâm dưới đất trong dung nham, đem Tinh Chi Bì Ngạn xây ở nhiệt độ cao trong hoàn cảnh, cũng là từ một loại trấn áp con mắt.

Mà Liễu Hàn Yên Tiên Thiên thủy linh thân thể, đúng là Thất Huyền Minh Long tốt nhất kí chủ lựa chọn.

Người này muốn khôi phục thực lực, như vậy tìm một cái có thể vì nó nhanh chóng hấp thu âm khí thân thể con người, chính là tất nhiên phải đi một bước.

Thật ra thì, nếu cẩn thận hồi tưởng, ban đầu Tần Xuyên còn không hiểu, vì sao trong cơ thể mình đen Âm Năng Lượng sẽ đồng phục Hải Thần huy chương, dù sao mình bắt hủ Thanh Liên kiếm ý, cũng hủy không được huy chương.

Có thể nếu huy chương, là Long Tâm, lại vừa là Đạo Môn Tổ Tiên làm thành chìa khóa một trong, kia Tần Xuyên đương nhiên là không cách nào phá hủy nó.

Hơn nữa, Minh Long là bảo toàn Liễu Hàn Yên như vậy một cái Tiên Thiên thủy linh thân thể, cũng sẽ không chịu cứ như vậy để cho nữ nhân chết, nhất định sẽ không chế được chính mình một bộ phận tim.

Hết thầy tất cả có nhân quả, đây là có lẽ là Liễu Hàn Yên phải đổi mặt số mệnh, Tần Xuyên lòng như đao cắt, lại cũng chỉ có thể đổi mặt thực tế.

Mọi người thấy Tần Xuyên xuất hiện, đều là mừng rỡ khôn kể xiết, nhưng lại vô cùng khẩn trương.

Thất Huyền Minh Long ngược lại cũng không nghĩ là, tựa hồ sớm kịp chuẩn bị.

Nhưng một kiếm này vung lên, kỳ uy lực to lớn, để cho giờ phút này Thất Huyền Minh Long cũng không dám chống cự, chỉ có thể không để ý còn lại, trước tiếp lấy Tần Xuyên một kích này.

Kiểm quang cùng đen Âm Năng Lượng, ánh lửa, Lôi Điện, băng sương các loại (chờ) các loại năng lượng đụng vào nhau, sinh ra kịch liệt gió bão, lại lần nữa cuốn sơn cốc!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 688: Vô Phong

0 688

Kịch liệt gió bão đi qua, tan thành mây khói.

Tần Xuyên hãy cùng một lả một dạng hai tay chi chống đất, miệng to thở hào hển.

Dù hấn đến cảnh giới tông sư, sử dụng ra hai lần chớp mắt Vĩnh Hằng, cũng đã là hấn cực hạn.

Nhưng hấn mới vừa rồi nếu không như vậy ra chiêu, tất cả mọi người đều phải chết.

"Tần Xuyên! Người như thế nào đây? !" Đường Vi chạy tới, đỡ lên nam nhân, tràn đầy nước mắt: "Đều là ta không được, ta sớm biết rõ mình công pháp là khắc chế nó, ta đến lượt. . ."

Tần Xuyên lắc đầu, cười nói: " Ngốc, loại sự tình này ai biết a. Huyết Hoàng Công khó như vậy luyện, ta khắp thế giới cho người tìm thủy tinh mỏ, mới đến bốn biến hóa.

Sợ rằng sáng tạo nó vị kia Tổ Tiên, cũng là biết công pháp này mặc dù có thể khắc chế Minh Long, lại xác suất thành công quá thấp, cho nên mới để cho công pháp này lưu lạc khắp thế giới, các loại (chờ) người hữu duyên tự đi tu luyện đi"

"Các người nói xong sao?"

Liễu Hàn Yên thanh âm lại lần nữa ở cát bụi phía sau truyền tới, nữ nhân không bị thương chút nào, mặt đầy châm chọc nhìn Tần Xuyên.

"Xem ra, người tiểu tử này đã tiêu hao không sai biệt lắm, một chiêu này 'Chớp mắt Vĩnh Hằng'. Uy lực cũng thay đổi tiểu".

Tần Xuyên cười khổ, nhìn mình lão bà dùng loại biểu tình này, lại là này loại giọng nói chuyện với chính mình, loại tư vị này quả thực khó chịu.

"Ta biết, chiêu này giết không người, nhưng liên thương người cũng không đả thương được, ta là thật không nghĩ tới", Tần Xuyên bất đắc dĩ lắc đầu một cái, "Bất quá cũng vậy, Vu Vương đều không phải là đối thủ của người, ta hư vô cảnh kiếm ý, cũng khẳng định không làm gì được người".

"Biết liền có thể", Thất Huyền Minh Long đặc ý cười nói: "Nhân loại các người kiếm khách kiếm ý, quả thật uy lực tuyệt luân, chỉ tiếc người cảnh giới, với lần trước so với, nhưng là kém một mảng lớn. . . Ta là không có khả năng hai lần bại bởi cùng một người".

Tần Xuyên ánh mắt chớp động, "Chẳng lẽ nói, lần trước ta đối mặt với người, ta kiếm ý cảnh giới cao hơn? Vậy làm sao có thể?"

"Người bây giờ suy nghĩ một chút, dĩ nhiên không thể nào", Thất Huyền Minh Long cười lạnh nói: "Bởi vì đời trước, trong thân thể người không có ta, hết thầy đều phải dựa vào chính người, người đương nhiên thì có càng nhiều cơ hội đột phá. . ."

Tần Xuyên chợt ngẩn ra, giờ mới hiểu được, vì sao người này hết lần này tới lần khác trợ giúp chính mình trải qua sinh tử quan!

Đánh bị phương, nếu như Tần Xuyên bị phế tu vi sau, không có Hắc Âm Năng Lượng trợ giúp, nghĩ như vậy muốn một lần nữa tu luyện, khôi phục thực lực, có thể phải hoa lâu hơn thời gian, dĩ nhiên cũng có thể cả đời đều làm không được đến.

Cũng mặc kệ như thế nào, một khi là dựa vào năng lực mình lại lần nữa tu luyện, vậy khẳng định đạt được cảm ngộ, nếu so với dựa vào Hắc Âm Năng Lượng nhiều hơn!

Mà giống như đối chiến đủ loại mạnh hơn chính mình cao thủ, Tần Xuyên nếu không có Hắc Âm Năng Lượng hiệp trợ, càng nhiều lúc liền cần phải dựa vào chính mình, dựa vào linh ngộ mạnh hơn kiểm ý, mới có thể thủ thắng.

Nếu là đoạn đường này đều là dựa vào mình đi, như vậy ở Tiềm Long trong đại hội, đánh bại Vu Vương, khả năng chính là Tần Xuyên chính mình, mà không phải dựa vào Hắc Âm Năng Lượng, loại này đặc biệt khắc chế Vu Sư năng lượng mưu lợi.

Đương nhiên, không Hắc Âm Năng Lượng, rất nhiều lần, Tần Xuyên có lẽ cũng sẽ chết.

Cũng đừng quên, vô số không gian song song, tóm lại có một cái chính mình, là còn sống sót, hơn nữa trở nên cường đại hơn.

Nếu là lần trước đánh bại Thất Huyền Minh Long Tần Xuyên, là cái đó việc trải qua gặp trắc trở sau, dựa vào chính mình bản lĩnh linh ngộ ra chí cao kiểm ý Tần Xuyên, như vậy, hết thầy Tự Nhiên cũng liền thuận lý thành chương!

Thất Huyền Minh Long cũng biết một điểm này, nó muốn từ Tinh Chi Bì Ngạn đi ra, cần phải mượn Tần Xuyên, tới cảm ứng cả sự kiện mà phát triển, thúc đẩy cuối cùng dựa vào Tuyệt Ảnh tới mở Tinh Chi Bì Ngạn.

Nhưng là, nó phân ra hồn phách bên trong hắc ám Long Hồn, cưỡng ép xuyên qua thời không, nội trú ở đời này Tần Xuyên trong cơ thể sau, Tần Xuyên lớn lên quý tích, liền không cách nào hoàn toàn độc lập tự cường.

Mặc dù thế giới này Tần Xuyên, người ở bên ngoài xem ra, đã kiểm ý Siêu Tuyệt, có thể so sánh với hoàn mỹ nhất lớn lên Tần Xuyên, hay lại là kém một mảng lớn.

". . . Ta biết, lần trước, ta giết người, người mất đi Hàn Yên thân thể này, sống lại thất bại, cho nên người liền lợi dụng mình có thể khống chế tim mình, lợi dụng Tinh Chi Bì Ngạn, thay đổi thời không?" Tần Xuyên dần dần bừng tỉnh hiểu ra.

Thất Huyền Minh Long cười tà, "Không sai biệt lắm, liền chuyện như thế, cái này ngược lại phải cảm tạ cái đó đáng chết Đạo Môn lão tổ, còn có thể để cho ta nhiều một cơ hội, lần nữa sống lại một lần!"

Tần Xuyên nghe đến đó, ánh mắt đông lại một cái, "Người nói. . . Nhiều một cơ hội? Nói như vậy, người thần hồn đã chống đỡ không người lại chơi như vậy một lần?"

Thất Huyền Minh Long nụ cười hơi chậm lại, biểu tình âm trầm đứng lên.

"Quả nhiên là như vậy", Tần Xuyên cười nói: "Mặc dù người là Long, nhưng coi như là Long Hồn, có thể thời gian tồn tại cũng có giới hạn, thời Thượng Cổ Đạo Môn lão tổ biết không cách nào đánh tan người Long Hồn, cho nên liền đem người bao ở Tinh Chi Bì Ngạn bên trong, chỉ cần thời gian đủ rất dài, người tự nhiên sẽ chết đi.

Bây giờ người, không chỉ là đại hạn buông xuống, hơn nữa người mạnh mẽ dùng một luồng Long Hồn xuyên qua thời không, nội trú ở trong cơ thể ta, là quấy nhiễu chính ta lớn lên, nửa đường không ngừng giúp ta khôi phục, lại giúp ta đối địch. . .

Nếu như ta đoán không lầm, người loạn như vậy đến, đã đem chính người Long Hồn cũng chơi đùa thực lực không lớn bằng lúc trước đi! Nếu không lời nói, Đường Vi mới bốn biến hóa Huyết Hoàng Công, là không có khả năng ngăn cản đuổi theo người mới vừa rồi tấn công" .

Nghe được những lời này, Thất Huyền Minh Long giận không kèm được, "Vậy thì như thế nào! ? Bây giờ ta, vẫn có thể mang các người đuổi tận giết tuyệt! Chỉ cần có này Tiên Thiên thủy linh thân thể, ta liền có thể không ngừng

lớn mạnh hồn phách, sớm muộn cũng có một ngày, lại đem thịt này thể hóa thành Long Thân! !"

Tần Xuyên sắc mặt tái nhợt cười nói: "Như vậy thì bị chọc giận, xem ra chính ngươi cũng chột dạ. . . Ngươi sợ cái gì, ngươi không phải là còn có Long Tâm ấy ư, Thần Vật ở chỗ của ngươi, ngươi nên không có sợ hãi mới đúng, chẳng lẽ. . . Ngươi còn có cái gì kiêng kỵ?"

Thất Huyền Minh Long theo bản năng hướng Đường Vi liếc mắt một cái, giễu cợt nói: "Xú tiểu tử, nói với ngươi Di Ngôn đã đủ nhiều, đi chết đi!"

Nói xong, Thất Huyền Minh Long trên tay ngưng tụ ra một đoàn màu xanh thăm Bãng Hàn năng lượng, hướng Tần Xuyên chọt thả ra, tạo thành Uyển Như Cương Dao như vậy băng phong bạo!

Tần Xuyên chính là trong đầu chọt lóe ánh sáng, gần như cùng lúc đó, đối với (đúng) Đường Vi đạo: "Hấp thu! Hấp thu!"

Đường Vi cũng đột nhiên mở mang trí tuệ, thi triển Huyết Hoàng Công, một đoàn Huyết Hoàng chân khí tụ ở trước người, làm Hàn Băng năng lượng đến một cái, tuyệt đại đa số đều bị máu này phượng hoàng chân khí hút vào!

"Trả lại cho ngươi! !"

Đường Vi đem chân khí một tia ý thức đẩy ra, Hoàng Viêm cùng băng tuyết tạo thành Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên!

Thất Huyền Minh Long tức giận tới mức cắn răng, đánh ra một đoàn năng lượng màu đen, đem Đường Vi công kích chấn vỡ!

Đường Vi vui vẻ nói: "Thật có hiệu! Ta thiếu chút nữa quên!"

"Mọi người cùng nhau tiến lên! Nó thật ra thì đã rất suy yếu, chỉ cần không bị nó Hắc Âm Năng Lượng đánh trúng, còn lại năng lượng là không đủ để trong nháy mắt trí mạng!" Tần Xuyên hô lớn.

Phong Thần cùng Tử La, Lăng Vân Sư Thái, Phất Cách các loại (chờ) nghe một chút, nhất thời không do dự nữa, hướng Minh Long công đi lên

Trong lúc nhất thời, kiếm quang, chưởng ảnh, sóng trùng kích, đủ loại thủ đoạn công kích, đánh Thất Huyền Minh Long một trận luống cuống tay chân.

Mặc dù nó ỷ vào Long Tâm bảy loại thuần túy năng lượng, có thể đối phó loại cục diện này, nhưng mấu chốt còn có Đường Vi tùy thời đi lên cho nó thả ra Hoàng Viêm, khiến nó không thể không tránh.

Tần Xuyên thừa dịp thời gian này, mau đánh ngòi khôi phục, mặc dù tình cảnh nhìn lên như có vai diễn, nhưng hẳn biết, đây chỉ là ngăn ngui giả tưởng.

"Đủ! Khác (đừng) ngây thơ! !"

Thất Huyền Minh Long không thể nhịn được nữa, bỗng nhiên bất kể Đường Vi Huyết Hoàng chân khí, ở phía sau vác ăn hai chưởng đồng thời, cưỡng ép đánh ra một đoàn năng lượng màu đen cầu, oanh tạc hướng giữa không trung Tử La!

"Cẩn thận!"

Phong Thần nhảy lên một cái, một cái ôm qua Tử La, hươi ra một đạo kiếm khí, nhưng lại không có thể đem Hắc Âm Năng Lượng tiêu đi bao nhiêu.

Cũng may, Vô Phong kiếm hay lại là thần kỳ, cũng không có bị Hắc Âm Năng Lượng ăn mòn, đón đỡ còn lại chỗ yếu.

Nhưng bỏ sót tới Hắc Âm Năng Lượng, hay lại là tầm thực Phong Thần một cái cánh tay, trong nháy mắt cánh tay kia bấp thịch và kinh mạch liền bắt đầu hoại tử!

"Phong Thần ca ca!" Tử La vừa rơi xuống đất, thấy Phong Thần cánh tay bị phế, cả kinh nhanh muốn khóc lên.

Tần Xuyên trong lòng lẫm nhiên, vào lúc này cũng không để ý khôi phục lại chân khí, xông lên dự định gia nhập chiến cuộc, cho dù là Cửu Tử Nhất Sinh, hãn cũng không thể bởi vì chiến thắng xác suất tiêu sẽ không bên trên.

Phong Thần thấy vậy, cầm trong tay Vô Phong ném qua!

"Dùng thanh kiếm này! Nó có thể ngăn cản năng lượng màu đen!"

Tần Xuyên lẳng không nắm lấy khối này "Thiết bản", không khỏi nghĩ tới trước dưới đất, Borr Gai tác trước khi chết cùng hãn nói lời nói kia —— nếu như là Vô Phong, khẳng định có thể.

Tần Xuyên nắm trên tay khối này tướng mạo xấu xí, không nên nói là kiếm màu đen thiết bản, trong đầu ở một sát na, thoáng qua vô số suy nghĩ. . .

Kiểm Thánh Vô Phong, tại sao phải cầm như vậy một thanh kiếm? Cũng bởi vì vật này không có phong mang, kêu Vô Phong, cùng tên hãn Vô Phong xứng đôi?

Còn là nói, kiếm này chất liệu đặc thù, dù sao nó có thể ngăn cản Hắc Âm Năng Lượng.

Không đúng! Không đúng!

Tần Xuyên nhìn cái thanh này hoàn toàn không giống kiếm kiếm, trong đầu chung quy cảm giác mình đổ vào cái gì, nhưng chuyện này vô cùng trọng yếu!

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiểu Bính
dtv-ebook.com

Chương 689: Đại Kết Cục

0 689

"A lô ! Tần Xuyên ngươi còn đứng đó làm gì a! ? Muốn đánh cũng nhanh chút tới đánh a! !" Nạp Lan Thấm một cái sau lộn né tránh một đạo điện khấn, nhìn Tần Xuyên ở sừng sờ, không khỏi tức miệng mắng to.

"Ta đang suy nghĩ. . . Kiếm này tại sao dài như vậy", Tần Xuyên lúng ta lúng túng địa đạo.

Nạp Lan Thấm tức giận, "Ngươi quản nó dáng dấp ra sao! ? Có thể đánh là được rồi! ! !"

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Tần Xuyên nghe được Nạp Lan Thấm lần này nói lấy, nhưng là cả người rung một cái!

"Bất kể dáng dấp ra sao. . . Có thể đánh là được?" Tần Xuyên lăm bẫm, lăm vào một loại trầm tư, ngơ ngác đứng tại chỗ, ngay cả một hồi này tình huống gì cũng không để ý.

"Xong, Kiếm Ma hấn có phải hay không ngộc! ?" Phất Cách lo âu đạo.

Phong Thần chính là ánh mắt ngưng trọng, lớn tiếng nói: "Tử La, ngươi đi chống đỡ một hồi, đứa nhỏ này thật giống như muốn Ngộ đến cái gì. . ."

Tử La thấy vậy, cũng ý thức được tình huống mấu chốt, dù sao Tần Xuyên kiếm ý trác tuyệt, đã cao đến một cái phi thường vượt quá bình thường cảnh giới.

Nếu như dưới tình huống này, Tần Xuyên còn có thể lĩnh ngộ cái gì, vậy rất có thể liền quay chuyển càn khôn!

Tử La cũng không để ý Phong Thần thương thế, chạy lên lại lần nữa cùng Minh Long dây dưa đấu, dù sao Phong Thần một bị thương, nàng chính là hiện trường tu vi cao nhất người.

Nhưng trừ Đường Vi trở ra, những người khác như thế nào đi nữa cũng không dám đụng chạm Hắc Ám Năng Lượng, chiến đấu úy thủ úy cước, liên tục bại lui.

Hết thảy các thứ này, với giờ khắc này Tần Xuyên không có chút quan hệ nào.

Tần Xuyên xuất thần nhìn trên tay đen thui, tướng mạo xấu xí Vô Phong, không ngừng trong lòng lẩm bẩm tự hỏi. . .

Ai nói kiếm nhất định phải lớn lên giống Tam Xích Thanh Phong?

Ai nói kiếm nhất định phải có hai nhận Hàn Phong?

Ai nói kiếm nhất định phải ánh sáng lộ ra?

Kiếm, chính là kiếm, người bên cạnh Thuyết Kiếm, chưa chắc là người kiếm, mà người nói nó là kiếm, nó chính là người kiếm a!

Ở trong mắt thế nhân, Vô Phong kiếm tất nhiên là thần binh lợi khí, trong kiếm Vương Giả, mới ở ngàn vạn danh kiếm bên trong bộc lộ tài năng, lấy được Kiếm Thánh xem trọng.

Nhưng là, ai lại từng nghĩ qua, ở Kiếm Thánh Vô Phong trong mắt, trên đời duy nhất một thanh kiếm, chính là chỗ này đem tướng mạo xấu xí Vô Phong a! !

Cái đó thợ rèn xuất thân hài tử, trong mắt của hắn, trong lòng của hắn, từ đầu đến cuối, chỉ đem cái này chính mình chế tạo vũ khí, xưng là "Kiếm" !

Kiểm Thánh kiếm, vốn là Vô Phong!

...

Ngay tại Tần Xuyên lâm vào trầm tư lúc, Thất Huyền Minh Long Hắc Âm Năng Lượng, đã tiến vào một loại nóng nảy tới cực điểm trạng thái!

"Đi chết! Đi chết! Các người đi hết chết! !"

Cảm thấy mình bị khiêu khích cùng khinh thị, Thất Huyền Minh Long bỗng nhiên chút nào không lo lắng chính mình Long Hồn tình trạng, hướng bốn phương tám hướng, lấy sóng chấn động phương thức, đem Hắc Âm Năng Lượng đánh ra!

Trong lúc nhất thời, khí tức tử vong tràn ngập cả cái sơn cốc, hoa cỏ toàn bộ điêu linh khô héo.

Tử La, Nạp Lan Thấm đám người, cũng hướng xa xa chạy tứ tán, căn bản không dám tiếp xúc, cũng liền Đường Vi có thể miễn cưỡng dùng Huyết Hoàng chân khí, chận vật ngăn cản.

Nhưng là, mọi người lại thấy, Tần Xuyên còn ngây ngốc mà đứng ở đằng kia, cũng nhanh phải bị Hắc Âm Năng Lượng ảnh hưởng đến!

"Tần Xuyên! Chạy mau a! !" Đường Vi hét chói tai.

Nhưng Tần Xuyên phảng phất căn bản không nghe, chẳng qua là ngẩng đầu, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Hắc Âm Năng Lượng, dần dần phải đem hãn nuốt mất.

Càng làm cho mọi người không hiểu là, Tần Xuyên ngay cả kiếm khí đều không vận lên, thậm chí ngay cả chân khí đều không nhắc tới lên một chút!

"Không muốn a!" Tử La cảm thấy tim cũng sắp bể, trơ mắt liền muốn nhìn thấy con mình hóa thành cây khô.

Thất Huyền Minh Long chính là cười lạnh không dứt, hết thảy các thứ này đã sớm nên kết thúc, nếu không phải Tần Xuyên ở bên kích thích nó, nó cũng sẽ không kéo lâu như vậy mới kết thúc chiến đấu.

Nhưng là, làm tất cả mọi người cảm thấy không giảng hoà khiếp sợ một màn xuất hiện. . .

Làm Hắc Âm Năng Lượng ăn mòn đến Tần Xuyên trước mặt lúc, Tần Xuyên lại giống như là cái gì cũng không có cảm giác đến, phảng phất là trước người thổi qua một trận như gió mát, cứ như vậy đi qua! ?

"Chuyện này. . . Làm sao có thể. . ." Thất Huyền Minh Long ngạc nhiên, những người khác cũng là nhìn ngây ngô.

Không cần chân khí, không sử dụng kiếm khí, không cần bất kỳ năng lượng nào, liền ngăn trở! ?

Tần Xuyên xách Vô Phong, từ từ, từng bước từng bước, đi về phía Thất Huyền Minh Long.

Làm nhìn đến giờ phút này Tần Xuyên ánh mắt, Thất Huyền Minh Long ánh mắt trở nên phá lệ bất an. . .

"Không thể nào. . . Không thể nào. . . Chẳng lẽ nói người. . . Thời gian ngăn như vậy, người là làm sao làm được! ?"

Thất Huyền Minh Long trong thanh âm, lộ ra sợ hãi và tuyệt vọng, còn có một phần bị đè nén đến tức giận.

Tần Xuyên chậm rãi nâng lên giơ kiếm cánh tay, nhìn như thờ ơ, cũng không giống là sử kiếm, liền cùng một bếp tử muốn cắt thức ăn không sai biệt lắm.

"Cái gì là khả năng? Cái gì là không có khả năng? Thời gian tính thế nào dài? Tại sao lại coi là ngăn?" Tần Xuyên hỏi.

Thất Huyền Minh Long yên lặng, tại chỗ những người khác cũng là yên lặng.

Tần Xuyên mặt đầy lạnh nhạt mỉm cười, khẽ thở dài: "Khi ta sợ hãi người Hắc Âm Năng Lượng, nó mới là làm người ta sợ hãi năng lượng. Khi ta không nữa coi nó là thành sợ hãi, nó cũng không không phải chỉ là trong vũ trụ một ít vật chất a."

Nước là nhu hòa, đóng băng mới có thể gây tổn thương cho người. Rắn độc là trí mạng, lại cũng bất quá là một ít Phi Cầm mỹ vị. Nham thạch là vững chắc, nhưng năm tháng trong mắt nó cũng chỉ là cát.

Cõi đời này hết thủy, người bên cạnh trong mắt, chưa chắc là trong mắt người, trong mắt người, cần gì phải giống như người ngoài?"

". . ."

"Hắn đang nói cái gì", Phất Cách nhỏ giọng hỏi bên cạnh Nạp Lan Thấm, người sau chính là lắc đầu một cái.

Tần Xuyên cũng không để ý người chung quanh nghĩ như thế nào, hắn đi tới Thất Huyền Minh Long trước mặt, cười khê: "Đại đạo 3000, đại đạo vốn là vô hình, đạo vừa vô hình, người con con này Thất Huyền Minh Long, lại làm sao có thể Chúa tế thiên địa hết thủy?"

Trong mắt người thế giới có lẽ không ngừng ở đi về phía Tử Vong, mà trong mắt ta thế giới, nhưng không ngừng đi về phía tân sinh, người có làm sao có thể khống chế ta sinh tử. . ."

Thất Huyền Minh Long run rẩy, lui ngược lại, biểu tình dữ tợn điên cuồng, che giấu nó khủng hoảng: "Người sẽ không giết ta, người đừng quên, đây là người tối thích nữ nhân, người từ bỏ sử dụng kiếm ý, đưa nàng bỏ ra sao! ?"

Tần Xuyên tự nhiên mà cười một tiếng: "Kiếm ý là cái gì? Kiếm khí là cái gì? Chân khí vậy là cái gì? Cổ Võ vậy là cái gì?"

Người cũng đã biết? Không, người cái gì cũng không biết, bởi vì đó là ta trong mắt Cổ Võ, trong mắt ta chân khí, trong mắt ta kiếm khí, trong mắt ta kiếm ý!

Đạo vô hình, kiếm cũng là vô hình, người nói ta phách là người, nhưng ta, chém là Hồn!"

Tiếng nói rơi xuống trong nháy mắt, Tần Xuyên vung Vô Phong, từ trên xuống dưới, chậm rãi chém xuống. . .

Một kiếm này, quả thật không có bất kỳ hoa tiêu chân khí, kiếm khí, cũng không mọi ... khác năng lượng xuất hiện.

Này chỉ là Tần Xuyên trong mắt kiếm, Tần Xuyên trong mắt kiếm ý, chém chết, cũng là Tần Xuyên trong mắt cái đó Long Hồn!

Không có dấu hiệu nào, làm Vô Phong từ Liễu Hàn Yên thân thể trước mặt vạch qua, Thất Huyền Minh Long Long Hồn, giống như bị một cỗ nước chảy xiết đánh vào, tứ tán tan vỡ!

Màu đen Long Hồn tựa như cùng nghẹn ngào gió núi, ở trong sơn cốc không ngừng vang vọng cùng kêu thảm thiết!

Thẳng đến, Long Hồn hoàn toàn tiêu tan. . .

"Đại Đạo Vô Hình, đạo cũng Vĩnh Hằng, Cửu Trọng Thiên bên ngoài, kiếm ý Thông Thần!"

Phong Thần kích động lệ nóng doanh tròn, lộ ra một vết tự hào nụ cười, hẳn biết, Tần Xuyên đã đột phá đến kiếm khách trong truyền thuyết cảnh giới tối cao!

Tất cả mọi người như trút được gánh nặng ngã ngời xuống đất, trở mắt nhìn nhau, lộ ra Xán Lạn mặt mày vui vẻ.

Tần Xuyên mắt nhìn trên tay Vô Phong, mắt lộ ra vẻ cảm khái, không nghĩ tới, chính mình qua nhiều năm như vậy, ở hư vô cảnh dừng lại, bước vào trong truyền thuyết cảnh giới, chỉ vì Kiếm Thánh lưu lại thanh binh khí này.

Man Vương nói không sai, nếu không có gió còn sống, Thất Huyền Minh Long cũng không phải đối thủ của hắn.

"Hàn Yên", Tần Xuyên thấy Liễu Hàn Yên đột nhiên té xỉu một dạng đem nữ nhân ôm lấy.

Chỉ thấy được, kia bảy khối Thần Vật đã theo Long Hồn tiêu tan, tán lạc đầy đất, cũng tựa hồ bởi vì bị số lớn tiêu hao năng lượng, ảm đạm không ít.

Nhưng tất cả những thứ này, đã không quan trọng, Tần Xuyên quan tâm hơn, là thân thể đàn bà.

Một chút bắt mạch, Tần Xuyên cảm thấy có chút không ổn, bởi vì Liễu Hàn Yên mặc dù sinh mạng thể chinh bình thường, nhưng tựa hồ bởi vì gặp phải Long Hồn đánh vào, tinh thần phi thường uể oải, cũng không biết sẽ có hay không có quá lợi hại hậu di chứng.

Tử La chạy tới, thu thập bảy khối Thần Vật, ân cần nhìn một chút Liễu Hàn Yên, "Đi thôi, đi đợi nàng tỉnh lại" .

" Ừ", Tần Xuyên thu thập tâm tình, cười gật đầu.

...

Đã hơn một năm sau, tới gần Noel.

Mùa đông này đặc biệt lạnh, thành phố Đông Hoa lại thần kỳ xuống lên tuyết.

Ở thành phố Đông Hoa Bắc Thành khu, một gian vốn là giáo đường kiến trúc, bị một tên thương gia bí ẩn mua sau, tiến hành gần một năm sửa đổi, thành

một nhà Teddy-Bear cất giữ quán.

Nơi này tràn liệt toàn thế giới đủ loại kiểu dáng Teddy-Bear búp bê, tất cả lớn nhỏ, ngũ hoa bát môn, hấp dẫn mỗi cái tuổi trẻ người thăm quan.

Đến mỗi ngày lễ, nơi này sẽ còn cho các đứa trẻ miễn phí cởi mở, hơn nữa tới đi thăm hài tử, cũng sẽ có được gấu con búp bê coi như lưu niệm.

Sau trời chính là Noel, lúc đêm khuya, một chiếc màu đen bên trì phòng xa ngừng ở cất giữ quán bên ngoài.

Người Pháp Savage, coi như Quán Trưởng, vội vã chạy đến, mở cửa xe sau, mỉm cười nghênh đón: "Tần tiên sinh, Tần phu nhân, hoan nghênh" .

Tần Xuyên đi xuống xe, đồng thời đem xe lăn lấy xuống, sau đó, đem một thân bạch tuyến áo lót, màu xám Đông váy Liễu Hàn Yên, từ trong xe ôm ra, để cho nữ nhân ngồi trên xe lăn.

Liễu Hàn Yên biểu tình chờ dẫn, cái gì cũng không nói lời nào, chẳng qua là thỉnh thoảng con người đi một vòng.

"Lão bà, ngày hôm sau liền Noel, quá nhiều người, tối hôm nay ta mang người đến xem tiểu học toàn cấp gấu, ngày hôm sau sẽ không tới", Tần Xuyên cúi người, cười ở nữ nhân bên tai nói.

Liễu Hàn Yên không phản ứng, có thể Tần Xuyên cũng không coi là chuyện to tát.

Phía sau Savage mỉm cười, trong mắt lại có chút thương cảm.

Lúc trước Tần Xuyên tiêu tiền mượn hẳn, để cho hẳn bí mật đặt kế hoạch xây dựng chỗ ngồi này gấu con cất giữ quán, là chính là cho Liễu Hàn Yên một cá kinh hi.

Nhưng không nghĩ tới, cất giữ quán sau khi xây xong, Liễu Hàn Yên nhưng

là không biết rõ làm sao, biến thành tinh thần bị kích thích "Si giấc", hơn một năm nay đến, ăn ở, đều cần Tần Xuyên cùng người làm chiếu cố, ra ngoài cũng chỉ có thể ngồi xe lăn.

Cũng may, Tần Xuyên có tiền, bên người cũng có những nữ nhân khác có thể giúp một tay chiếu cố, Liễu Hàn Yên phương diện sinh hoạt cũng không có vấn đề gì.

Chẳng qua là ở trong mắt người ngoài, xinh đẹp như vậy tuyệt đỉnh nữ tử, lại thành một cái nửa người không có tri giác một loại trạng thái, khó tránh khỏi thốn thức.

Tần Xuyên đẩy Liễu Hàn Yên, tràn đầy phấn khởi đi vào cất giữ bên trong quán , vừa tẩu biên cho nữ nhân giải thích, tân tiến tới một ít gấu con, có cái gì dạng lịch sử cùng kỳ thú.

Mặc dù Liễu Hàn Yên thỉnh thoảng nhìn một chút gấu búp bê, nhưng trên thực tế, cũng chỉ là ngắm một cái.

Làm một đường đi tới, cất giữ quán bên trong nhất, một cái đặc thù thủy tinh triển quý lúc, bên trong bày ra, rõ ràng là cái kia Liễu Hàn Yên cụt tay gấu con.

"Lão bà", Tần Xuyên cúi người, tiến tới Liễu Hàn Yên bên tai, ôn thanh nói: "Người xem, người gấu con bây giờ không một chút nào cô đơn, mặc dù đâu rồi, nó một cái tay không, nhưng ta cho nó đặt ở bắt mắt nhất trong tủ trưng bày, còn lại gấu cũng phải phụng bồi nó. . .

Liên giống như người, bất kể người đã tỉnh lại lúc nào, ít nhất bên người đều sẽ có ta giúp người, ta vẫn chờ người mặc áo cưới, chúng ta đi kết hôn đâu rồi, có được hay không?"

Liễu Hàn Yên không có trả lời, chẳng qua là nhìn cái kia gấu con, phảng phất xuất thần.

Tần Xuyên cũng đã thành thói quen như vậy yên lặng, khe khẽ thở dài, tiếp tục đẩy xe lăn, dự định đi ra ngoài.

Đang lúc lúc này, một cái trong suốt U Nhã, ở Tần Xuyên trong tai đã đã lâu thanh âm, truyền vào lỗ tai hắn. . .

"Bây giờ. . . Trời lạnh" .

Tần Xuyên thân thể như bị điện giật, tay run lên, Mãnh mà cúi đầu, nhìn về phía nữ nhân.

Chỉ thấy Liễu Hàn Yên chậm rãi ngẩng đầu, hồi mâu dùng nhu tình như nước ánh mắt nhìn hắn.

" Chờ xuân về hoa nở, chúng ta đi kết hôn có được hay không?" Nữ nhân nở nụ cười, Uyển Như băng sơn tuyết liên hoa mở.

Tần Xuyên hốc mắt không bị khống chế ướm át, trọng trọng gật đầu.

"Nghe người" .

.

.

(hết trọn bộ)

.

(chú thích: Chính văn đến đây kết thúc, đến tiếp sau này còn có phiên ngoại, có hứng thú có thể nhìn một chút, sẽ ở mấy ngày kế tiếp lục tục thả ra)

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 690: Bắc Mỹ

0 690

Nước Mỹ Texas, tiểu thư đặc biệt Will trong trấn nhỏ, một nhà Hoa phu bánh bột phòng.

Gần cửa sổ chỗ ngồi một bên, Smith phu nhân nhìn một phong công văn, nơi nơi lệ quang, nơi nơi không thể tin được.

"Tiên sinh, ngài là nói, muội muội ta cũng đã không thể trở lại sao?" Phụ nhân sáng nhiên hỏi.

Mặc âu phục, đánh cà vạt, xem ra giống như là nước Mỹ quan phương nhân viên Tần Xuyên, dùng một cái lưu loát tiếng Anh giọng Mỹ trả lời: "Vâng, ta biết cái hiện thực này rất khó tiếp nhận, nhưng san Mạn Toa là một phi thường kiệt xuất đồng nghiệp.

Nàng là CIA làm hết thầy, đều là Lợi Quốc lợi dân nhiệm vụ trọng yếu, xin người hiểu, nàng cũng rất không bỏ các người những thứ này người nhà, nhưng nàng lý tưởng, hay là ở quốc gia này phía sau, lặng lẽ dâng hiến nàng cả đời" .

"Ta vẫn cho là, nàng là ở phố Wall công việc, mặc dù nàng rất ít điện thoại tới, ta cảm thấy được (phải) có chút kỳ quái. . . Bây giờ nhìn lại, ta thật không một chút nào biết cô em gái này" .

Smith phu nhân lau lau nước mắt, cười nói: "Ta biết, cảm ơn các người tới nói cho ta biết tin tức này, ta nhất định sẽ dựa theo bảo mật điều khoản, bảo thủ điều bí mật này. Xin ngài hứa lời cho muội muội ta, bất kể nàng là tình báo đặc

công cũng tốt, phố Wall nhân viên cũng tốt, nàng đều là ta thích nhất muội" .

Tần Xuyên cười nhạt cười, gật đầu một cái, sau đó đem một tấm Hoa Kỳ ngân hàng chi phiếu đưa tới.

"Nơi này là năm triệu USD, là san Mạn Toa đem mình dâng hiến cho quốc gia sau, tốp đi xuống tiền trợ cấp, nàng cả đời này đều sẽ không yêu cầu hoa khoản tiền này, thật sự bằng vào chúng ta lựa chọn giao cho người người tỷ tỷ này", Tần Xuyên đạo.

Smith phu nhân nghe một chút, giật mình lắc đầu: "Không. . . Không, cái này quá nhiều. . ."

"Xin nhận lấy, cho người bọn nhỏ chế tạo tốt hơn tương lai, đây cũng là san Mạn Toa hy vọng thấy", Tần Xuyên trịnh trọng nói.

Phụ nhân nghe nói như vậy, cảm khái không thôi mà cầm lấy chi phiếu, "Thượng Đế a, nguyện ngài phù hộ san Mạn Toa, ta không tưởng muội muội" .

Tần Xuyên cũng không nhiều lưu, đứng dậy, trịnh trọng hướng phụ nhân cúi một cung, xuất phát từ nội tâm nói câu "Thật xin lỗi" .

Phụ nhân không ngừng bận rộn lắc đầu nói: "Không không, tiên sinh, ngài không có gì đáng giá có thể nói xin lỗi, này dù sao cũng là muội muội ta tự lựa chọn, mặc dù vĩnh viễn không thấy được nàng, nhưng ít ra ta rốt cuộc biết chân tướng" .

Tần Xuyên miễn cưỡng cười cười, cùng phụ nhân nói lời từ biệt.

Lúc trước hẳn được Minh Long ảnh hưởng, lãnh khốc mà trực tiếp giết chết Ed Leah, mặc dù nói cũng coi như báo thù, có thể quay đầu nghĩ đến, vẫn cảm thấy thẹn trong lòng, đặc biệt đối với (đúng) Ed Leah thân nhân.

Mặc dù nói khoản tiền này không quan trọng, nhưng ít ra để cho Ed Leah

"Mất tích" có cái lý do, để cho Smith người một nhà thoải mái trong lòng một ít, cũng coi như Tần Xuyên một loại đèn bù.

Đi đi ra bên ngoài bãi đậu xe sau, Tần Xuyên lái một chiếc tạm thời mượn Ford xe, lái đến gần đây một tòa Holiday quán rượu.

Trở lại tối hôm qua ở trong căn phòng, ở giường hai người bên trên, một cái dịu dàng thân thể mềm mại, đang bị màu trắng chăn che lấp, chỉ lộ ra phía ngoài vài đen nhánh sợi tóc.

Mà ở gối một bên, còn có một cặp miếng khoai tây chiên, quả hạch mảnh vụn, hiển nhiên là buổi sáng ăn chút quà vặt, lại rúc vào đi ngủ.

Tần Xuyên bất đắc dĩ lắc đầu một cái, từ lúc với nữ nhân này quyết định tính thực chất tình nhân quan hệ, nữ nhân này liền càng ngày càng tứ vô kỵ dạn, hoàn toàn không cái loại này đại gia tộc danh viện tư thái, trong cuộc sống càng là tùy ý tới cực điểm.

Bất quá, vừa nghĩ tới nữ nhân hai cái đùi đẹp, kia tràn đầy co dãn chân bắp thịt, nhỏ nhắn mềm mại nhẵn nhụi da thịt, Tần Xuyên hay lại là lựa chọn không nhìn bộ phận không quá thoải mái phương. . .

"Đứng lên, tiểu Thấm Thấm", Tần Xuyên ngồi ở mép giường, vỗ vỗ nữ nhân cái hông.

Có thể Nạp Lan Thấm chỉ phát ra "Hừ hừ" hai tiếng, căn bản không nghĩ (muốn) lý tới.

Tần Xuyên tà tà cười một tiếng, chọt một cái vén chăn lên.

"A!"

Nạp Lan Thấm cảm thấy trên người chọt lạnh, một cục trắng nuột mà không mảnh vải, cứ như vậy lộ ra ngoài trong không khí.

Tần Xuyên cả người đặt lên đi, một cái tay nhét vào Nạp Lan Thấm giữa hai chân khe hở, một cái tay khác chính là đè ở nữ nhân bên trái ngực, dùng sức xoa bóp.

"Người làm gì vậy a. . ." Nạp Lan Thấm ưỡm một tiếng, bởi vì nàng cảm thấy nam nhân một cái tay, đã tại nàng phía dưới làm bậy, thậm chí còn đem ngón tay đầu đưa vào đi.

Tần Xuyên mặt đầy không nói gì, "Lười vợ, quả nhiên là chưa giặt qua, người phía dưới như vậy niêm hồ ư, cũng có thể ngủ?"

"Niêm hồ ư cũng là người hại, đều là người chính mình tạo nghiệt, nhanh lên đi xuống, lão nương còn phải ngủ đây", Nạp Lan Thấm liếc một cái.

Tần Xuyên cười đều nói, "Ta phải cho người nhanh lên một chút tỉnh lại, chờ chút còn phải đi đường đâu rồi, như vậy đi, ta giúp người hâm nóng người một chút. . ."

Vừa nói, Tần Xuyên há mồm liền hướng nữ nhân trên môi hôn một cái đi. . .

Cái hôn này, đem Nạp Lan Thấm hơi thở mùi đàn hương từ miệng cạy ra, đích thân đến nữ nhân mềm mại đầu lưỡi, Tần Xuyên nhưng là cảm thấy "Không ổn" !

"Ta đi!" Tần Xuyên vội vàng đem miệng dời đi, dở khóc dở cười: "Người rất cuộc ăn cái gì? Trong miệng mùi vị gì? !"

Nạp Lan Thấm đưa tay ôm Tần Xuyên cổ, mỉa mai: "Thế nào, hành tây vị miếng khoai tây chiên không dễ ngủ sao? Người như vậy thích giày vò ta, lão nương sẽ để cho người giày vò, tới nha! Hôn ta hôn ta nha!"

Tần Xuyên nuốt cổ họng lung, đột nhiên nghĩ đến, tối hôm qua đến bây giờ, Nạp Lan Thấm một mực không đánh răng.

Hắn cũng không muốn lại thể nghiệm tư vị kia, một rút lui thân thể, cởi đến

quần đạo: "Hôn nhẹ liền miễn, hay lại là thẳng vào chính đề quan trọng hơn" .

Vừa dứt lời, Tần Xuyên nắm Nạp Lan Thấm cặp chân, đem nữ nhân nghiêng người, vênh cao cái mông gần ngay trước mắt.

Cũng không để ý nữ nhân ở nơi đó tát bát giã dựa, giơ thương ra trận, trực tiếp đặt lên đi!

"Ừ a! —— "

Theo Nạp Lan Thấm một tiếng kiêu ngâm, hai người lại kết hợp với nhau.

Lộn một cái "Tập thể dục sáng sớm" sau, Tần Xuyên thần thanh khí爽 mà từ trên người Nạp Lan Thấm đi xuống, đẩy đẩy nữ hài người, "Ngoan ngoan, đi tắm, chờ chút còn muốn đi Mexico đây" .

Cảm giác xương đều phải tán giá Nạp Lan Thấm mặt đầy đỏ mặt, ngoài miệng lại không chịu nhượng bộ, "Sớm biết không với người đến, ngã nhào Man Ngưu như thế, nếu là dám để cho lão nương mang thai, lão nương đá chết người" .

" Đây, đây chính là người muốn ta mang người đến, nếu như người không muốn cùng đến ta, ta đây bây giờ liền phái người đưa người trở về, giúp quốc thổ An Toàn Bộ đi mới xây mới hệ thống phòng ngự, đó mới là người chức vụ mình công việc a", Tần Xuyên cười nói.

Nạp Lan Thấm nghe một chút, nhất thời u oán nói: "Thân ái. . . Người liền độc ác như vậy, đem ta ném như vậy một đám ngu xuẩn trong đồng đi? Ta đi tắm, hoàn vội vàng lên đường!"

Nạp Lan Thấm rất sợ thật lại bị đưa đi An Toàn Bộ, chân trần nha, đi lên đây đất quà vật túi chứa hàng, chạy vào phòng vệ sinh.

...

Mê-hi-cô nam bộ, quốc tế thầy thuốc tổ chức tạm thời y tế trú đóng diêm, số lớn dân thường ở chỗ này coi bệnh chạy chữa.

Mặc dù đến Bắc Bán Cầu mùa đông, nhưng Virus ảnh hưởng cũng không có yếu bớt, thầy thuốc tài nguyên thiếu hụt, khiến cho quốc tế thầy thuốc đoàn đội càng mấu chốt.

yxr Quỹ Từ Thiện, trong năm ấy, lần nữa chạy, hơn nữa ở chung quy bày ra vận doanh bên trên, do Bạch Dạ tới trực tiếp quản lý, cho nên hiệu suất cực cao mà ở toàn cầu phạm vi đưa đến rất tốt phản hưởng.

Diệp Tiểu Nhu cũng rất cuộc dễ dàng không ít, có thể không buồn không lo mà làm nàng giỏi chuyện, ở tiền tuyến nhất mang theo đoàn đội thành viên, phục vụ các nơi nghèo khó đám người.

Ở một gian bên ngoài lều, Diệp Tiểu Nhu đang theo mấy cái đồng nghiệp thương lượng sáng ngày một an bài, đột nhiên, thấy một đôi nam nữ từ nơi không xa cười đi tới.

"Tần Xuyên Ca,? Nạp Lan học tử?"

Diệp Tiểu Nhu kinh ngạc vui mừng cười một tiếng, để cho các đồng nghiệp trước mỗi người đi làm việc.

"Các người nhanh như vậy liền đến à nha? Ta còn tưởng rằng muốn hai ngày nữa đây", Diệp Tiểu Nhu chạy tới nói.

Tần Xuyên rất là đau lòng sờ một cái nữ hài gương mặt, "Này không nóng này muốn nhìn người một chút sao, mới ra ngoài hơn một tháng, làm sao lại gầy nhiều như vậy" .

Diệp Tiểu Nhu mặt phiếm hồng choáng váng, "Nào có khuếch đại như vậy, ta chỉ là động động miệng lưỡi, cũng không làm gì sao sống" .

"Man Vương các hạ khi còn sống cũng rất thích người, bây giờ do người tới

tham gia quốc tế thầy thuốc tổ chức, thay hẳn hoàn thành ước nguyện, ta nghĩ rằng hẳn dưới cửu tuyền chắc cũng sẽ thật cao hứng", Tần Xuyên tâm lý, đối với (đúng) Man Vương qua đời, còn rất là tiếc nuối.

Diệp Tiểu Nhu gật đầu một cái, "Đúng vậy, thật ra thì rất nhiều thầy thuốc cũng thật hoài niệm Man Vương lão nhân gia ông ta, chẳng qua là tất cả mọi người cho là hẳn về hưu, rất đáng tiếc không với hẳn nói lời từ biệt" .

" Đúng, Man Vương hẳn thu dưỡng những thứ kia cô nhi, cũng an bài xong chứ ?" Tần Xuyên hỏi.

Diệp Tiểu Nhu cười nói: "Sớm an bài thỏa đáng, Đường Vi tử mang theo những thứ kia cô nhi đi nước Anh, để cho bọn họ bên trên mình thích trường học, cũng coi như Đường Vi tử đối với (đúng) Man Vương báo ân" .

"Vậy thì tốt, Tiểu Nhu người bạn rộn hoàn bên này chuyện, cũng có thể chuẩn bị trở về nước", Tần Xuyên đạo.

Diệp Tiểu Nhu từ trong thâm tâm vui vẻ nói: "Ta đương nhiên hội trở về nha, thật vất vả, Liễu tử tử tình lại, các người hôn lễ ta nhất định phải tham gia nha" .

Nạp Lan Thẩm ở bên mắt trợn trắng, "Tiểu Nhu, bọn họ kết hôn, người cao hứng như thế làm gì?"

Diệp Tiểu Nhu cắn cắn môi, xấu hổ nói: "Liễu tử tử đại độ như vậy, chúng ta cũng không thể quá hẹp hòi nha, đều là người một nhà cả. . ."

"Thật phục người, thật là ngu thật là ngây thơ", Nạp Lan Thẩm chua xót nói.

Diệp Tiểu Nhu sẽ không để ý, đột nhiên nghĩ tới cái gì, đạo: "Tần Xuyên Ca,, ta dẫn người đi thấy cá nhân, người khẳng định không nghĩ tới nàng cũng ở đây!"

Tần Xuyên mặt đầy ngẩn ra, liền bị Diệp Tiểu Nhu lôi kéo, đi tới trước mặt thầy thuốc coi bệnh tịch.

Đột nhiên, Tần Xuyên thấy một cái buộc tóc đuôi ngựa, dung nhan thanh lệ, vóc người cao gầy nữ bác sĩ, ở một hàng thầy thuốc chính giữa, rất là dễ thấy.

"Chu Phương Ngữ?"

...

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 691: Tương Lai Sẽ Như Thế Nào

0 691

Nghe tới Tần Xuyên thanh âm, Chu Phương Ngữ cũng sững sờ xuống, quay đầu nhìn lại, ngây ngô hồi lâu, mới cười nhạt cười.

Thừa dịp Chu Phương Ngữ còn đang nhìn bệnh thời gian, Tần Xuyên hỏi: "Tiểu Nhu, nàng thế nào cũng tới?"

"Ta cũng vậy tới bên này mới biết, chu thầy thuốc đã sớm xuất ngoại, gia nhập quốc tế y tế tổ chức, lần này phân phối đến chúng ta bên này, ta mới phát hiện", Diệp Tiểu Nhu đạo.

Tần Xuyên bình tĩnh, không trách, thế nào trước đã hơn một năm, ở thành phố Đông Hoa cũng không đụng tới Chu Phương Ngữ, ngay cả theo Liễu Hàn Yên đi bệnh viện cũng không thấy nàng.

Trong lòng mặc dù một mực có nhớ nhưng người như vậy, có thể bởi vì Liễu Hàn Yên chuyện, Tần Xuyên cũng không tâm tư quản những thứ này.

Vào lúc này mới tỉnh minh bạch, Chu Phương Ngữ ngay từ lúc hải ngoại.

Màn đêm buông xuống, Mexico, một nhà các thầy thuốc chỗ ở bên trong tửu điếm.

Đồng thời ăn chung xong, Tần Xuyên thấy Chu Phương Ngữ nằm ly thức uống, đi tới một nơi sân thượng, liền cũng cùng đi theo đi ra ngoài.

Hai người nhìn xuống một hồi thành phố cảnh đêm, yên lặng sau một hồi, rồi

cuộc với nhau mắt nhìn, nhìn nhau cười một tiếng.

"Nghĩ như thế nào đến xuất ngoại?" Tần Xuyên hỏi.

Chu Phương Ngữ nhún nhún vai, "Không đặc biệt gì lý do, chính là cảm thấy. . . Đi ra sẽ khá hơn một chút" .

Tần Xuyên gật đầu một cái, trong lúc nhất thời không tìm được chuyện gì, vì vậy nói: "Tỷ tỷ người Tình nhi bây giờ trở về thành phố Đông Hoa, trở về trường học dạy học, người biết không?"

Chu Phương Ngữ mỉm cười, "Nói thế nào cũng là chị ruột ta tỷ, ta đương nhiên biết. . . Các người. . . Cảm tình cũng không tệ lắm phải không?"

"Tạm được, người cũng biết, tỷ tỷ người không phải là cái loại này nhiệt tình như người nóng tính, ta thỉnh thoảng sẽ đi trường học nghe nàng giảng bài, thật có ý tứ", Tần Xuyên nói như vậy.

Chu Phương Ngữ gật đầu, "Ta nghĩ ta tỷ tỷ khẳng định thật cao hứng. . . Người đi trường học nghe nàng giờ học" .

"Cũng chưa chắc, bởi vì ta có thời điểm đặt câu hỏi, nàng trả lời không được", Tần Xuyên nháy mắt mấy cái.

Chu Phương Ngữ không khỏi bạch nam nhân liếc mắt, "Người cũng quá xấu, kia tỷ tỷ của ta nhiều lúng túng" .

"Đúng vậy, còn kém đuổi theo ta đánh", Tần Xuyên nghĩ đến chu phương Tình gương mặt kia nóng bỏng, một bộ bị khi dễ bộ dáng ủy khuất, cũng là cảm thấy rất thú vị.

"Nếu là ta lời nói, dám đảm nhận : dám ngay ở nhiều như vậy học sinh mặt để cho ta ra cơm năm, ta khẳng định đuổi giết người", Chu Phương Ngữ nói.

Tần Xuyên đồng ý, "Đúng vậy. . . Người và tỷ tỷ người, rất không giống

nhau" .

Lời nói tới đây, Chu Phương Ngữ biểu tình có chút mất tự nhiên, Đột Như Kỳ Lai mà nói: "Cho nên người lựa chọn nàng. . ."

Tần Xuyên ngạc nhiên, nữ bác sĩ lời nói này, hiển nhiên trong lời nói có hàm ý.

Chu Phương Ngữ tựa hồ cũng ý thức được, tự mình nói lậu cái gì, nhưng cũng không biết lấy ở đâu dũng khí, ngẩng đầu nhìn Tần Xuyên, "Thật ra thì ta ghen tị tởm của ta, người biết không?"

"Ghen tị?" Tần Xuyên mặt đầy nghi hoặc.

Chu Phương Ngữ tự giấu cười một tiếng, "Không nghĩ tới sao. . . Ta mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng ta thật ghen tị nàng. . ."

Từ nhỏ tỷ liền thông minh hơn ta, bị gia gia cùng ba phá lệ sủng ái, thành tích so với ta tốt, người dài giỏi hơn ta nhìn, ngay cả tính cách đều là đòi vui.

Điều này cũng làm cho coi là, bởi vì ta cũng thích tỷ tỷ, nàng ưu tú như vậy, cơ hồ là hoàn mỹ nữ nhân. Cho nên hẳn bị bệnh sau này, ta thật thật là khổ sở. . .

Nhưng là sau đó, người xuất hiện, người người này, hết lần này tới lần khác chọc ta, dẫn đến hoàn lại không để ý ta. . . Hết lần này tới lần khác, người cũng thích tỷ tỷ của ta. . ."

Tần Xuyên nghe đến đó, thấy Chu Phương Ngữ kia đỏ lên gương mặt, rốt cuộc dần dần minh bạch cái gì.

"Thật ra thì. . . Ta thật không có suy nghĩ nhiều như vậy", Tần Xuyên xin lỗi nói: "Là ta có nhiều chỗ làm quá tải" .

Chu Phương Ngữ lắc đầu, "Ta có thể hiểu được, bởi vì là một tay võ không lên tiếng, ta chỉ là chết không thừa nhận, nhưng tâm lý ta, vẫn là có người bóng

dáng. . . Ta nghĩ muốn ngăn trở tỷ tỷ cùng với người, ta ở trước mặt nàng, không ngừng nói nói xấu người, đối với người nổi giận. . .

Quay đầu lại, ta chỉ cảm giác mình là một cái đáng thương, ngây thơ nữ nhân, ta rõ ràng không có dũng khí, nói cho người biết ta nội tâm ý tưởng chân thật, nhưng phải ngăn trở tỷ tỷ. . .

Ta xem thường như vậy chính mình, cho nên ta muốn quên những thứ này, không suy nghĩ những thứ này, cho nên. . . Ta lựa chọn ra nước" .

Nói tới chỗ này, Chu Phương Ngữ khóe mắt đã có một tia trong suốt, nàng hút hút mũi ngọc, quay đầu xinh đẹp nhưng đạo: " Được, nói ra, tâm lý ta cũng thoải mái nhiều."

Tần Xuyên sợ run một hồi, thư thái cười nói: "Chính người kìm nén, tổng hội biệt phái. Thật ra thì có mấy lời, người nói thẳng ra liền có thể, ta và chị người đều không suy nghĩ nhiều như vậy, cũng không có giận người" .

"Bớt đi, ta mới sẽ không nhiệt tình mà bị hờ hững đâu rồi, ta biết người đối với ta không loại tình cảm đó, cho nên ta cũng chỉ là nói một chút mà thôi, người nghĩ rằng ta thật thiếu người theo đuổi sao?" Chu Phương Ngữ tự tin nói.

Tần Xuyên gật đầu một cái, đây cũng là nói thật, lấy Chu Phương Ngữ điều kiện, nam nhân khẳng định xếp hàng đuổi theo nàng.

"Người chút gì đâu! ?" Chu Phương Ngữ thở phì phò nói: "Người thật hy vọng ta đi với khác (đừng) nam nhân? Người không phải là đại sắc lãng sao? Chẳng lẽ ta dung mạo không đẹp nhìn?"

Tần Xuyên cũng có chút không tìm được manh mối, nữ nhân này trả thế nào đột nhiên tức giận?

Thấy Tần Xuyên mặt đầy ngăn ra dáng vẻ, Chu Phương Ngữ bỗng nhiên tự nhiên cười nói, "Trêu chọc người, ai bảo người lúc trước lão khi dễ ta" .

Tần Xuyên thờ dài, xuất phát từ nội tâm nói: "Hai người các người chị em gái quả thật rất không giống nhau. . ."

Trên ban công lại vừa là một hồi trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Tần Xuyên hỏi: "Lúc nào trở về nước?"

"Làm gì, nghĩ tới ta trở về?"

"Có thể trở về đương nhiên được, một cô gái phiêu bạt ở hải ngoại, tóm lại mọi người không yên tâm", Tần Xuyên đạo.

Chu Phương Ngữ quay đầu, nhìn ăn chung đại sảnh, kia một đám tiếng cười nói y tế trợ giúp các thành viên, "Đi ra sau này, ta phát hiện cõi đời này còn rất nhiều sự tình đáng giá ta đi làm, rất nhiều người cần ta trợ giúp, cái gì cá nhân con gái tình, cũng liền cũng không trọng yếu như vậy. Nhân giới rộng rãi, rất lo xa bên trong không thoải mái đồ vật, cũng liền coi nhẹ."

"Nhìn người nhiều như vậy cảm xúc. . . Trong thời gian ngắn người thì sẽ không trở về?"

Chu Phương Ngữ nháy mắt mấy cái, "Này có thể khó nói, đảm bảo không cho phép ngày nào, ta tư tưởng cởi mở, đi trở về cấu kết người cái này tỷ phụ đây?"

Tần Xuyên nghiêm trang gật đầu một cái, "Ta đang mong đợi ngày hôm đó" .

Lần này, đối Chu Phương Ngữ ngược ngừng, nước mắt trừng Tần Xuyên liếc mắt, xoay người đi trở về phòng yến hội.

Tần Xuyên nhìn cùng đám kia các đồng nghiệp vừa nói vừa cười Chu Phương Ngữ, khóe miệng cũng đi theo dâng lên một nụ cười châm biếm.

Tương lai sẽ như thế nào, bọn họ cũng không ai biết, nhưng ít ra, bây giờ Chu Phương Ngữ trải qua phong phú vui vẻ, này cũng rất tốt.

...

Liên tục mưa xuân, để cho sơn lâm mông lung phiêu miểu.

Tần gia ngồi xuống rơi mấy Đại Sơn đầu, cũng lộ ra tình lặng mà an tường.

Nhưng là, ở vào Tần gia chủ điện đại phòng nghị sự, vào lúc này toàn bộ người Tần gia, cơ hồ đều thần sắc cảnh giác, lo lắng bất an.

Gia chủ Tần Hán cùng còn lại các Mạch thúc công môn, cùng bao gồm toàn bộ nòng cốt tộc nhân, cũng giữ yên lặng mà ngồi xuống, chờ đợi người nào đến.

..

Ngày tại hai ngày trước, Liễu gia Liễu Trung Kỳ cha con lần lượt bạo tử, Liễu gia đối ngoại tuyên bố, là bởi vì cái gì bệnh nặng, cấp cứu không có hiệu quả Tử Vong.

Bất quá hữu tâm nhân cũng có thể đoán được, đây đối với là chộc phải người nào, mới có thể rơi vào kết quả như thế này.

Bởi vì, Liễu gia ở hai cha con này sau khi chết không bao lâu, liền tuyên bố do Liễu Hàn Yên kế nhiệm chức gia chủ, chẳng khác gì là trực tiếp vượt qua liễu bên trong giơ cao cùng phục hưng hai cái thúc thúc, trực tiếp lên chức.

Liễu gia ngược lại cũng có lời có thể nói, Liễu Hàn Yên dù sao trước vẫn không có tình hồn lại, bây giờ Liễu Hàn Yên khôi phục thần trí, bọn họ đem gia truyền cho chính thống Đại tiểu thư, cũng không coi là quá khó chịu.

Mà đang ở này một tuần lễ, Tần gia Trường Sinh tập đoàn, gặp phải trước đó chưa từng có nguy cơ.

Hải ngoại nhiều nhà siêu cấp tư bản, đối với (đúng) Trường Sinh tập đoàn tiến hành nhiều mặt vây công, không chỉ là ở con đường bên trên chèn ép, vẫn còn ở trên thị trường chứng khoán tiến hành làm vô ích.

Không tới một tuần lễ, Tần gia nắm giữ cổ phần co lại ước chừng 1 phần 3, vốn liên xuất hiện đứt đoạn, Trường Sinh tập đoàn tràn ngập nguy cơ.

Như vậy thứ nhất, Tần gia bởi vì lúc trước hai năm phát triển nghiệp vụ, thật sự lưng đeo những thứ kia ketch xù vay tiền, biến thành siêu cấp gánh nặng, ngay cả thanh toán lợi tức cũng thành vấn đề.

Người sáng suốt nhìn một cái cũng biết, đây là có người phải đem Tần gia vào chỗ chết cả, hết lần này tới lần khác Tần gia những buôn bán đó nhân tài, căn bản không phải người phía sau màn đối thủ.

Một chiếc gia trường Rolls-Royce ảo ảnh, thẳng lái đến Tần gia cửa đại sảnh.

Trong xe trước đi xuống Phù Lôi Nhã, mở ra một cái trụ ô dù, phía sau đi ra ngoài là một thân để trắng Hồng Mai áo dài Bạch Dạ.

Ngay sau đó, một thân màu đen nghề bộ váy Lục Tích Nhan, xách một cái cặp táp, mặt lộ vẻ nghề mỉm cười, đi vào đại sảnh.

"Tần gia chư vị, xem ra đều đã đến đủ, ta là Lục Tích Nhan, lúc trước với các vị đều gặp", Lục Tích Nhan chỉ chỉ bên người Bạch Dạ, "Vị này là tập đoàn chúng ta cfo Bạch Dạ tiểu thư" .

Tần Hán nặng nề tiếng hừ, "Nghe đại danh đã lâu. . . Chắc hẳn mấy ngày nay, ở trên thị trường chứng khoán đánh lén chúng ta Trường Sinh tập đoàn, làm vô ích chúng ta cổ phiếu, lại dùng giá cao thanh toán phí bồi thường vi phạm hợp đồng , khiến cho chúng ta hợp đồng tiêu thụ biến thành giấy vụn, hết thầy các thứ này. . . Đều là Bạch Dạ tiểu thư số lượng chứ ?"

Bạch Dạ trên tay nhẹ nhàng lắc một cái Đàn Hương phiến, mỉm cười nói: "Tần gia chủ, nói bất kỳ lời nói, cũng là muốn có chứng cứ. Ta chỉ là thấy Tần gia xuất hiện nguy cơ, cho nên mới theo chúng ta Lục Tổng thương lượng, tới thu mua Tần gia sản nghiệp tổ tiên, tới để cho Tần gia các vị có thể từ nơi này khùng hoảng kinh tế bên trong thoát thân, còn lại. . . Ta cũng không biết tình

nha" .

Tam thúc công chọt đánh một cái cái ghế, khí thế hung hăng nói: "Hồ xả! Các người cho là chúng ta Tần gia cũng là người ngu sao! ? Mua chúng ta sản nghiệp tổ tiên! ? Này Tần phủ là lão tổ tông lưu lại trăm năm cơ nghiệp! Các người đừng mơ tưởng chấm mút! !"

Lục Tích Nhan cùng Bạch Dạ nhìn nhau cười một tiếng, từ cặp táp xuất ra một đồng lớn thật dày văn kiện.

"Chúng ta dĩ nhiên sẽ không cường bách Tần gia bán ra toàn bộ Tần phủ cùng với Trường Sinh tập đoàn, trên thực tế, dựa theo tình huống bây giờ đến xem, chưa tới ba tháng, Tần gia liền muốn xin phá sản, toàn bộ nơi này địa sản, bất động sản, cùng với Trường Sinh tập đoàn, cũng phải đổi mặt đấu giá cục diện.

Ở trước đó, chúng ta là Tần gia chuẩn bị một phần không tẻ giá biểu, có ký hay không thực, là Tần gia các vị tự quyết định" .

Một tên người làm đem thu mua hợp đồng giao cho Tần Hán trên tay, mấy cái khác thúc công, cũng đều hơi đi tới, nhìn.

Mặc dù đều nói không chịu bán, nhưng tiếp tục như thế, bị Tần Xuyên tửu lượng cao tư bản vây chặt, Tần gia chỉ có một con đường chết.

Cho nên rất nhiều người tâm lý, cảm thấy mất mặt, nhưng cũng hay lại là nghĩ (muốn) bán đi tài sản, đổi phần tiền dưỡng lão.

"1 . . . 1 . . . 1 đồng tiền? !"

...

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 692: Sinh Hoạt

0 692

Cũng không biết là ai kêu lên một tiếng, cơ hồ là tan vỡ mà kêu lên cái giá tiền này!

Bao gồm Tần Hán ở bên trong, các Mạch thúc công môn cũng đỏ lên mặt, nhón nhác trợn mắt nhìn sang.

"Hỗn trưởng! Một khối tiền liền muốn thu mua chúng ta mười tỉ tài sản! ? Để cho Tần Xuyên đi ra! ! Chúng ta Tần gia lại chán nản, cũng không phải một mình hẳn có thể khi dễ! !" Tần Hán hét lớn.

Bạch Dạ nụ cười trở nên mấy phần lạnh lùng, "Tần gia chủ, các người thật giống như đổ vào rất trọng yếu một chuyện. . ."

"Cái gì?"

Bạch Dạ đạo: "Ban đầu trong các người có không ít người, mặc dù có thể sống đến bây giờ, đó là bởi vì chúng ta thân ái không tới tìm các người tính sổ. . . Đừng tưởng rằng, các người mệnh thật sự an toàn" .

Lời này vừa nói ra, Tần Hà, Tần Hàng, Tần Dĩnh, lão Tam, lão Lục mấy Mạch người, cũng sắc mặt trắng bệch.

Lục Tích Nhan thấy hiện trường hoàn toàn tĩnh mịch, khẽ cười nói: "Mọi người không cần lo lắng, chỉ cần ký hợp đồng, mọi người tánh mạng hay lại là an toàn. Chúng ta Tần Đổng nói, xem ở Tần gia có mấy vị cùng hẳn quan hệ không tệ phân thượng, cho chư vị một cái bảo vệ tánh mạng cơ hội" .

Tần Hán sắc mặt giận đến tím bầm, vỗ bàn đạo: "Chúng ta Tần gia không có thứ tham sống sợ chết! Một khối tiền liền bán đi toàn bộ sản nghiệp tổ tiên, không thể nào!"

Có thể vừa dứt lời, ở bên cạnh Tần Hà nhưng là đột nhiên quỳ sụp xuống đất, bi thương kêu khóc: "Gia gia! Gia gia không nên vọng động a! Lưu được núi xanh có ở đây không buồn không củi đốt! Tần Xuyên hiện tại ở sau lưng có Nhất Hào số 2 thủ trưởng ủng hộ, hãn mới vừa đem người nhà họ Liễu cũng giết, thật hội tới giết chúng ta!"

"Đúng vậy, gia chủ, người tuổi trẻ tánh mạng, cũng rất trọng yếu a", Lục thúc công mặt bàn tay run rẩy, cúi đầu nói.

Tần Hàng cùng Tần Đình, vào lúc này cũng đều run lấy bầy, không dám thở mạnh.

"Tần Mãnh, người và Tử Hăng, Tử Việt, còn có Tần Cầm, cũng với Tần Xuyên quan hệ không tệ, các người đi nhanh khuyên hãn một chút đi! Dầu gì giá tiền công đạo một ít, chúng ta đem sản nghiệp tổ tiên bán cho hãn phải đó" Tam thúc công vào lúc này nhớ tới Tần Mãnh một nhánh.

Tần Mãnh cau mày, cũng không biết mở miệng thế nào, không thể làm gì khác hơn là cười khổ nói: "Nếu không phải Hàn Yên trước một mực không tỉnh lại, sợ rằng Tần Xuyên lúc ấy đang bức bội bên trên, đã sớm giết tới nhà chúng ta đến, bây giờ hãn làm như vậy, đã là cho ta Tần Mãnh một cái mặt mỏng, lại được voi đòi tiên, ta cũng làm không được" .

Lúc trước Tần gia lấn áp Lục Tích Nhan, Diệp Tiểu Nhu đám người, còn âm thầm cùng Tần Xuyên đối kháng, hết thấy các thứ này Tần Mãnh cũng là biết, chính sở vị tự mình làm bậy thì không thể sống được, hãn còn lo lắng cho mình nếu cưỡng ép ra mặt, Tần Xuyên giận cá chém thớt đến hãn và hai con trai, Tự Nhiên không dám lăm mồm.

Huống chi, Tần Xuyên ký thác Lăng Lạc Tuyết đưa tới Phượng Ngô Thảo

dược vật, chữa khỏi Tần Cầm Huyền Âm Tuyệt Mạch, phần ân tình này, Tần Mãnh cũng sẽ không quên.

Dù sao người Tần gia như vậy đối với (đúng) Tần Xuyên, Tần Xuyên còn không quên Tần Cầm bệnh, này liền đủ để chứng minh rất nhiều vấn đề.

Tần Hán nhìn quỳ dưới đất Tần Hà, cắn răng nghiêng lợi, "Người này không cốt khí đồ vật!"

Tần Hà trên mặt nóng bỏng, nhưng là còn sống, lại chỉ có thể tiếp tục cầu khẩn: "Gia gia, đại trượng phu có thể co dãn, hiện tại hẳn Tần Xuyên được thế, chúng ta Tần gia muốn cất giữ hương hỏa, luôn có ngày nổi danh a!"

"Hương hỏa. . . Hương hỏa. . ."

Tần Hán tự lẩm bẫm đôi câu, đột nhiên ngửa đầu cười lên ha hả.

Chính khi mọi người cho là lão gia chủ đây là điên thời điểm, đột nhiên thấy Tần Hán nhanh như tia chớp giơ tay lên, một chưởng vỗ ở Tần Hà trên thiên linh cái!

"Ầm!"

Mọi người gần như có thể nghe được Tần Hà trong đầu, não nhân cũng bị chấn bể thanh âm.

Không chỉ có Tần gia mọi người kinh ngạc đến ngây người, Lục Tích Nhan cùng Bạch Dạ cũng cũng ngây tại chỗ.

Tần Hán hai mắt tràn đầy tia máu, run rẩy hỏi: "Ta giết chết tên nghiệp chướng này, có thể trả lại cho ta Tần gia bao nhiêu tiền. . ."

Bạch Dạ phục hồi tinh thần lại, híp híp mắt, không khỏi vỗ vỗ tay, lắc đầu thờ dãi nói: "Không hổ là ngàn năm truyền thừa Cổ Vũ thế gia, đại nghĩa diệt thân, Bảo gia trưởng thượng nghiêm, đáng quý" .

Lục Tích Nhan nuốt cổ họng lung, loại này hình ảnh đối với nàng mà nói, vẫn còn có chút rung động.

"Tần Hà, có thể đổi năm tí. . ."

Tần Hán gật đầu một cái, ngay sau đó, ánh mắt nhìn về núp ở người sau Tần Hàng cùng Tần Dĩnh. . .

. . .

Màn đêm buông xuống, Bích Hải Sơn Trang nhà sang trọng bên bể bơi, Tần Xuyên mặc cái quần cụt, nằm ở một tấm bãi cát trên ghế, nhìn sao.

Bởi vì Liễu Hàn Yên ở kinh thành xử lý gia tộc tiếp quản sự vụ, Tần Xuyên cũng không có đi cho nàng thêm phiền, đợi ở thành phố Đông Hoa trong nhà, hưởng thụ an nhàn sinh hoạt.

"Chủ nhân, cho ngài nước trái cây", mặc thân màu hồng Bikini Mỹ Nại Tử, từ cạnh bưng tươi mới ép nước chanh, đưa đến Tần Xuyên trên tay.

Tần Xuyên nhận lấy nước trái cây, uống hớp sau, đem Mỹ Nại Tử ôm đến trên đùi mình ngồi, "Nói cho người bao nhiêu lần, gọi ta Tần tiên sinh liền có thể, không cần phải kêu chủ nhân" .

"Nhưng là. . . Ngài cứu ta cùng tỷ tỷ, còn cứu mẹ của ta, ngài chính là chúng ta chủ nhân a. . ." Mỹ Nại Tử vẻ mặt thành thật.

Tống gia cùng Long gia bởi vì "Tội phản quốc", bị hai vị thủ trưởng cùng Bàn Long Các âm thầm xóa đi, loại này Đại Địa Chấn, đối với (đúng) dân chúng bình thường mà nói là không cảm giác được.

Nhưng là, Tống Viện cùng đây đối với hoa tỷ muội, thiếu chút nữa gặp họa.

Thật may Tần Xuyên kịp thời ra mặt, giữ được ba người này, Huệ Tử cùng Mỹ Nại Tử cuối cùng không có bị nhốt vào trong tù.

Bây giờ, hai tỷ muội đã tại Đông Hoa học đại học một năm giờ học, bình thường cũng ở tại Bích Hải Sơn Trang, ôm cảm ơn tâm, ngay trước các nàng người hầu gái.

Tần Xuyên mặc dù có chút ác thú vị, nhưng kỳ thật cũng không muốn thật muốn các nàng như thế nào, có thể sau đó phát hiện, đây đối với chị em gái sâu trong nội tâm, tựa hồ cũng thật hưởng thụ chính mình sai sử các nàng, cho nên cũng liền ưỡn mặt tiếp nhận.

Nhìn Mỹ Nại Tử thuần chân nụ cười vui vẻ, cảm nhận được nàng căng mịn co dãn cái mông, Tần Xuyên phía dưới rất nhanh thì có phản ứng.

Mỹ Nại Tử tâm tư cẩn thận, rất nhanh thì phát phát hiện điểm này, hé miệng cười một tiếng, rất ngoan ngoãn mà liền dạng chân đến Tần Xuyên trên người.

"Chủ nhân, căng căng khẳng định không thoải mái đi, ta tới giúp ngài. . ."

Vừa nói, Mỹ Nại Tử liền đem Tần Xuyên giầy kéo khóa quần kéo ra, đem bên trong đại gia hỏa thả ra ngoài sau, rồi hướng chuẩn, chính mình ngồi lên. . .

Tần Xuyên cũng còn chưa kịp nói thêm cái gì, phía dưới cũng đã bị Mỹ Nại Tử "Ăn" đi vào.

"Ây. . ." Tần Xuyên thoải mái phát ra một tiếng thở dài, ngay sau đó mỉm cười đạo: "Chúng ta này tần số có phải hay không cao điểm. . . Thật giống như người đi ép nước trái cây trước mới mới tới qua một lần. . ."

Mỹ Nại Tử thành thạo điêu bãi eo, phát ra trện trện khẽ rên, mắt hạnh hàm xuân mà nỉ non: "Tối nay đã bốn lần đây. . ."

Tần Xuyên không khỏi chắt lưỡi, chuyện này cũng không thể để cho Liễu Hàn Yên biết, nếu không còn tưởng là hẳn thật là ngựa giống đây —— bất quá, thật giống như hẳn là được.

"Chủ nhân chủ nhân!"

Hồ bơi bên kia, tỷ tỷ Huệ Tử chính nằm ở một cái ghế dài trên viết trong đại học bài tập, nàng cũng không để ý muội muội đang theo Tần Xuyên làm gì vận động, đột nhiên há mồm liền hỏi: "G thịch p-deci Tư on, nhất là đối với (đúng) tổ chức hoạt động cùng nhân viên có sâu xa ảnh hưởng quyết sách. Đoàn thể quyết sách khuyết điểm chủ yếu biểu hiện là cái gì nhỉ?"

Tần Xuyên nghe được cái này vấn đề, đều phải khóc.

Này hai chị em gái một lần mở lớp đề thời điểm, hăng hái tâm chỉ điểm bọn họ một ít kiến thức, các nàng mới biết, nguyên lai Tần Xuyên trong đầu giả bộ vô số về buôn bán kiến thức.

Kết quả là, hai tỷ muội đều thích về nhà học tập, sau đó lại không hiểu liền hỏi Tần Xuyên vị này "Chủ nhân lão sư" .

Tần Xuyên thờ dài, trả lời: "Một là mất thời gian, hai là rất ít người lũng đoạn, ba là phức tùng áp lực, bốn là G thịch p- Think, gần kiểm chế bất đồng, số ít hoặc không được hoan nghênh quan điểm. . . Còn có. . . Tê. . . Còn có mơ hồ trách nhiệm. . ."

Cũng không biết thế nào, tựa hồ Mỹ Nại Tử cảm thấy Tần Xuyên phân tâm, mất hứng, bắt đầu dùng sức giãy dụa.

Tần Xuyên dục tiên dục tử, lấy tay bóp bóp Mỹ Nại Tử ngực.

Mỹ Nại Tử vào lúc này cũng chơi được rất mở, trực tiếp liền cúi người với Tần Xuyên bắt đầu hôn môi. . .

Cách đó không xa Huệ Tử nhanh chóng viết bài tập, một bên cười mắng: "Mỹ Nại Tử người không biết xấu hổ! Bá chiếm chủ nhân mấy lần, vẫn còn muốn nha. . ."

Mỹ Nại Tử cũng mặc kệ nàng, cái mông không ngừng đụng Tần Xuyên bắp đùi, phát ra "Đùng đùng" âm thanh.

"Ho khan một cái. . ."

Đột nhiên, thanh thúy tiếng ho khan truyền vào hồ bơi.

Tần Xuyên biết là ai đến, có chút lúng túng lững thững cười, nhìn về cách đó không xa, xách cặp táp Lục Tích Nhan.

"Tiểu Nhan nhan, làm xong đã về rồi? Thu mua thuận lợi không?"

Mặc dù một năm nay, Lục Tích Nhan cũng đã với Tần Xuyên chính thức phát sinh quan hệ, nhưng nàng cuối cùng là cái thiên về bảo thủ nữ nhân.

Mỗi lần gặp Tần Xuyên cùng đây đối với Phù Tang hoa tử muội sáp lá cà, Lục Tích Nhan đều là vừa cảm thấy kích thích, lại cảm thấy xấu hổ.

Bất quá, số lần nhiều, cũng liền thói quen.

"Người trước bận rộn người, ta ngồi một hồi lại nói" .

Lục Tích Nhan ngồi vào bên cạnh một cái khác trương bãi cát trên ghế, cời áo khoác xuống, bên trong chỉ còn áo sơ mi trắng.

Nàng cầm lấy Tần Xuyên không uống hoàn nước trái cây, nhấp một hớp, tiếp tục xem Tần Xuyên cùng Mỹ Nại Tử đại chiến.

Chờ Mỹ Nại Tử mềm nhũn rót ở Tần Xuyên trong ngực, Lục Tích Nhan đưa tới một cái khăn lông.

Mỹ Nại Tử nhận lấy khăn lông, xoa một chút mồ hôi, cười nói: "Cám ơn Lục tử tử" .

Phù Tang tiểu nữ người hầu đảo thể lực rất không tồi, hơi chút nghỉ ngơi một chút, liền đứng dậy giúp Tần Xuyên cũng lau chùi thoáng cái, sau đó chạy đi theo Huệ Tử đồng thời học tập.

Chờ không người quấy rầy, Lục Tích Nhan mới mở miệng nói: "Người là làm sao biết, Tần Hán hội giết chết Tần Hà mấy người bọn hã, để đổi thu mua tiền?"

...

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bình
dtv-ebook.com

Chương 693: Đại Hôn

0 693

Tần Xuyên sững sờ xuống, dở khóc dở cười: "Thật giết?"

Lục Tích Nhan cổ quái nói: "Người không phải là sớm đoán được sao?"

"Ta chỉ là suy đoán xuống", Tần Xuyên cảm khái lắc đầu một cái, thở dài nói: "Lão đầu tử kia thật ra thì rất rõ, có ta ở đây, liền coi như bọn họ cưỡng ép lựa chọn xin phá sản, sau đó đi đấu giá đủ loại tài sản tới trả nợ, cũng không có gì khách hàng dám hạ thủ, hơn nữa đến lúc đó, bắt được tiền, khả năng còn không bằng ta cho bọn hắn nhiều.

Tần gia không thiếu người, nói trắng ra, Tần Hàng cùng Tần Đình cái loại này, mặc dù có chút suy nghĩ, nhưng làm người không được, Tần gia muốn Đông Sơn tái khởi, yêu cầu là làm cái gì chắc cái đó gian khổ làm ra phái.

Cho nên, giết chết Tần Hà mấy người bọn hắn, đổi đủ tiền, một lần nữa phấn chấn, là Tần gia tốt nhất đường ra. . ."

Tần Xuyên từng bước một đem Tần gia bức đến góc chết, muốn chính là không đánh mà thắng mà đem Tần gia thu thập, về phần giết người, hẳn thật ra thì đã không có bao nhiêu hứng thú.

Giết như vậy mấy con cá nhỏ tôm nhỏ, căn bản không đáng giá hẳn động thủ, còn ngại bẩn.

Hơn nữa, Phong Thần còn vô tình hay cố ý nói xuống, hẳn đối với (đúng) ban đầu nhận lấy Tần Mục tên đệ tử này áy náy, dù sao nếu không phải hẳn tìm tới

Tần Mục, Tần Mục cũng sẽ không bị Tuyệt Ảnh giết chết thay thế.

Nhìn tại chính mình cha ruột cũng thay Tần gia cầu xin tha phân thượng, Tần Xuyên cũng không muốn làm quá tuyệt.

Về phần đem Tần gia mua lại, Tần Xuyên cũng chỉ là nhất thời hứng thú, khối kia Tổ Địa vẫn không tệ, sau này có thể để lại cho Tần Mãnh xử lý, cũng có thể đảm đương bọn họ một nhà sơn trang dành để nghỉ mát dùng.

Lại nói, làm nhiều năm như vậy Tần gia đại thiếu, hẳn cũng thói quen, dứt khoát sau này để cho chỗ đó hay lại là họ Tần, bất quá lão tổ tông biến thành hẳn Tần Xuyên.

"Cơ gia việc trải qua lần đó tội phản quốc xử phạt, tổn thương nguyên khí nặng nề, có Cơ Vô Danh ở miễn gắng gượng, bây giờ Tần gia cũng phải ngã vào đáy cốc, ngũ đại Cổ Vũ thế gia, xem ra muốn hoàn toàn xào bừa", Lục Tích Nhan cười nói.

Tần Xuyên nhún nhún vai, "Thật ra thì cũng không có thay đổi gì, Cơ Vô Danh sớm muộn có thể đem Cơ gia tái phát hết lên, căn cơ ở nơi nào, chết mấy cái tướng quân đối với (đúng) Cơ gia mà nói không coi vào đâu. Nạp Lan nhà, Sở gia không có thay đổi gì. Liễu gia là chúng ta, cũng chính là Tần gia hội hạ xuống.

Dựa theo tình huống bây giờ nhìn, Lăng gia có Tiểu Tuyết, đủ để cho Lăng gia tấn thăng đến Ngũ Đại Thế Gia một trong, bất quá thì nhìn nàng có nguyện ý hay không, dù sao nàng với lăng thiết tâm quan hệ vẫn là rất cương" .

Lục Tích Nhan mặt mũi cười chúm chím, "Chậc chậc. . . Tiểu Tuyết, làm cho thật là thân cận, xem ra Bạch Dạ nói là thật, Thần Kiếm môn không ít đi a" .

Tần Xuyên cười hắc hắc nói: "Đừng hiểu lầm, chẳng qua là Kiếm Si kia vất cổ chày ra nước lã hỏi ta kiếm thuật bên trên vấn đề a. . ."

"Hừ, ai tin người a, bất quá cũng tốt, Lãng tiếu thư với Liễu tướng quân như vậy không cùng đường, người cũng đừng mang nàng tới trong nhà đến, nếu không coi như náo loạn tung trời", Lục Tích Nhan khuyên nhủ.

Tần Xuyên nghiêng ngẫm cười một tiếng, đem Lục Tích Nhan ôm qua, đến trên người mình ôm chặt.

"Ô kìa, người làm gì vậy!" Lục Tích Nhan đánh phía trước.

"Ta không mang theo Tiểu Tuyết, luôn có thể mang người đi, mới vừa mới nhìn ta cùng Mỹ Nại Tử chơi đùa, người thật giống như rất chờ mong a. . ." Tần Xuyên cười tà nói.

Lục Tích Nhan mặt đầy đỏ ửng, "Nói bậy! Ta hiện thiên mệnh chết, ta muốn về ngủ!"

Tần Xuyên có thể không cần quan tâm nhiều, cười đều nói: "Trước khi ngủ dù sao phải tắm đi, ta cùng người giặt rửa!"

Vừa nói, Tần Xuyên trực tiếp đem Lục Tích Nhan ném bỏ vào trước mặt hồ bơi!

"Phốc thông!"

Thoáng cái, Lục Tích Nhan trên người toàn bộ ướt, áo sơ mi phía dưới màu đỏ tím gợi cảm nịt ngực cũng hiển hiện ra.

Tần Xuyên cười ha ha đến, nhảy vào hồ bơi.

Không bao lâu, trong bể bơi liền truyền tới trận trận nước kích động âm thanh, cùng Lục Tích Nhan duyên dáng kêu to tiếng cầu xin tha thứ. . .

. . .

Vài ngày sau, Thủy Vân Tịnh Trai, nhất phái giảng đèn kết hoa, dáng vẻ vui

mừng đầy.

Một trận chưa từng có trong lịch sử hôn lễ, ở mảnh này đất thanh tu mở ra.

Nhân vật chính, đúng là Thủy Vân Tịnh Trai nhiệm kỳ kế chưởng môn Tô Hoan Hoan, cùng Thần Kiếm môn nhiệm kỳ kế chưởng môn, Mộ Tiêu Hàn.

Hai đại tông môn gặp đại kiếp, đều là chết thảm trọng, trong năm ấy, hai cái này người kế nhiệm giúp đỡ lẫn nhau, vẫn thật là cạ sát ra tia lửa.

Tô Hoan Hoan vốn liền thích Mộ Tiêu Hàn, nữ đuổi theo nam tăng ngăn cách sa, thường xuyên qua lại, đảo thành tựa một phen nhân duyên.

Nếu là dựa theo Thủy Vân Tịnh Trai truyền thống, chưởng môn là không sẽ thành cưới, nhưng xưa không bằng nay, việc trải qua nhiều như vậy lận đận, có một số quy củ Tự Nhiên cũng sẽ không dùng thích hợp.

Lăng Vân Sư Thái cùng Kiếm Si hai gã tông sư ý thức được, thông gia không chỉ là tác thành chuyện đẹp, cũng là để cho hai đại tông môn tương lai có thể giúp đỡ lẫn nhau, đi về phía phục hưng.

Huống chi, Thanh Liên môn cùng Bàn Long Các hai đại lãnh đời thế lực xuất hiện, đã để cho ba đại tông môn cảm nhận được Thiên Ngoại Hữu Thiên, không cần phải bảo thủ.

Hai người này hôn lễ, Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên tự nhiên muốn tham gia.

"Lão bà, người nói Mộ Tiêu Hàn tiểu tử kia có ý gì, biết rõ ta tuần sau liền kết hôn, thế nào cũng phải muốn lúc này trước kết hôn, không phải là cướp chúng ta danh tiếng sao?"

Đi ở đi Thủy Vân Tịnh Trai trên đường núi, Tần Xuyên với bên người Liễu Hàn Yên nhắc tới.

Liễu Hàn Yên tâm tình không tệ, tỉnh lại sau, người cũng tựa hồ sáng sủa một ít, khóe miệng ngậm một nụ cười châm biếm: "Cái này cũng không phải là bọn họ định, là sư phụ ta cùng Kiếm Si tiền bối định" .

"Ai, tùy bọn hắn đi đi, ngược lại như thế nào đi nữa làm, cũng đối với chúng ta hôn lễ xuất sắc", Tần Xuyên tràn đầy tự tin.

Liễu Hàn Yên mấy phần tò mò hỏi hắn: "Người đến bây giờ cũng không nói cho ta, người ở đâu chuẩn bị hôn lễ, nào có làm Tân Nương ngay cả mình ở đâu kết hôn cũng không biết?"

"Hắc hắc, đến lúc đó người cũng biết, bảo mật, bảo mật. . ." Tần Xuyên vui vẻ nói.

Liễu Hàn Yên cũng không làm gì được hắn, giận hắn liếc mắt, liền không hỏi thêm nữa.

Đi tới Thủy Vân Tịnh Trai chính điện lúc, Lăng Vân Sư Thái các loại (chờ) một đám tông môn người, đang cùng Các Đại Môn Phái, cùng quan phương phái tới quan chức trò chuyện với nhau, dĩ nhiên cũng có mấy cái đại gia tộc đại biểu tới.

Đương lăng Vân Sư quá thấy Tần Xuyên lúc, biểu tình có như vậy trong nháy mắt mất tự nhiên, nhưng rất nhanh thì khôi phục như thường.

Tần Xuyên trong lòng mặc dù là lạ, nhưng sự tình qua đi cũng rất lâu, đối phương lại là lão bà của mình ân sư, hắn cũng không dám đi nhiều nghĩ.

"Sư phó, có cần gì giúp một tay sao?" Liễu Hàn Yên thăm hỏi sức khỏe xuống, liền cười hỏi.

Lăng Vân Sư Thái mấy phần ngoài ý muốn nhìn đệ tử, "Hàn Yên, người thế nào. . . Thật giống như biến hóa không ít" .

Liễu Hàn Yên cũng biết Lăng Vân nói có ý gì, xinh đẹp nhưng đạo: "Khả

năng lúc trước tâm lý chuyện quá nhiều, bây giờ cả người cũng buông lỏng, cũng liền thích cười" .

Lăng Vân gật đầu một cái, ánh mắt phức tạp liếc về Tần Xuyên liếc mắt, đạo: "Người đi hậu viện đi, Hoan Hoan cùng người những sư tỷ sư muội khác, đều tại nơi đó" .

Liễu Hàn Yên rất nhanh thì đi, lưu lại Tần Xuyên ở trong phòng khách, liền hơi lúng túng một chút.

Tần Xuyên hôm nay là hoàn toàn xứng đáng Hoa Hạ, thậm chí thế giới đệ nhất nhân, cơ hồ là còn sống thần thoại, duy nhất kiếm đạo Thông Thần kiếm khách.

Cho nên, Tần Xuyên vừa rơi xuống đơn, lập tức liền có rất nhiều người xúm lại đi lên, bắt chuyện cùng thỉnh giáo, nổi liền không dứt.

Tần Xuyên ở lão bà của mình "Nhà mẹ", cũng không thể quá không nề mặt mũi, không thể làm gì khác hơn là câu có không một câu với một ít căn bản không quen người trò chuyện.

Đang lúc lúc này, tứ đại vương tộc còn sót lại Kim gia cùng Chu nhà đại biểu, cũng chạy tới chúc mừng.

Tần Xuyên thấy người quen Chu Chí Bang đồng thời, còn chứng kiến một cái mặc âu phục người đàn ông trung niên, mặt đầy mỉm cười đi vào đại sảnh.

"Thiết Sư?" Tần Xuyên sững sốt một chút.

Đàn ông kia thấy Tần Xuyên, cũng là cười tủm tỉm gật đầu, tiếng như Hồng Chung mà nói: "Lần đầu tiên tháo mặt nạ xuống thấy người, vẫn khỏe chứ a, Kiếm Ma" .

Chu Chí Bang cười nói: "Tần huynh, người còn không biết sao? Kim Ngao Thúc là Kim gia nhiệm kỳ kế gia chủ, bây giờ đã từ Thất tướng quân thối lui ra,

chính thức công khai lộ diện" .

Tần Xuyên lúc này mới nhớ tới, Thất tướng quân bởi vì Phong Thần, Âm Nguyệt, Long Ngạo Thiên các loại (chờ) tất cả đều không có ở đây, hoàn toàn tiến hành gây dựng lại, thứ Nhị Tướng Quân Thiết Sư Tự Nhiên cũng rời đi.

"Kiếm Ma, ta một mực rất tiếc cho, không có thấy người tru diệt Tuyệt Ảnh một kiếm kia, các loại (chờ) hôn lễ kết thúc, có thể có vô ích đồng thời tiêu chước?" Kim Ngao phát ra mời, cũng coi là Kim gia một loại có lòng tốt biểu thị.

Tần Xuyên nhưng là lắc đầu một cái, "Không, hôn lễ kết thúc, ta liền muốn mang vợ của ta rời đi, còn có địa phương khác phải đi" .

Kim Ngao có chút tiếc nuối, nhưng cũng biết không có thể cưỡng cầu, gạt đầu đi ra.

Hôn lễ rất thuận lợi tiến hành, phần này vui mừng, cũng tựa hồ rửa sạch mắt không ít đi qua khói mù.

Ở tham gia xong tràng này long trọng Cổ Võ giới hôn lễ sau, Tần Xuyên cũng liền mang theo Liễu Hàn Yên, lạng lẽ rời đi.

Hai người đi không đặc biệt mà, đúng là Thanh Liên môn.

...

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thần

TOÀN NĂNG KHÍ THIẾU

Mai Can Thái Thiếu Bính
dtv-ebook.com

Chương 694: Hết Thầy Đều Không Trọng Yếu

0 694

Mặc dù nói Thanh Liên môn đã hữu danh vô thực, nhưng dù sao thượng cổ Đạo Môn căn cơ rất sâu, dù là Thanh Liên môn nhân cơ hồ đều chết, chỉ cần còn sót lại kia vô số điển tịch vẫn còn, lại đem Thanh Liên môn phục hưng đứng lên, cũng bất quá là vấn đề thời gian.

Trải qua Tử La cùng hai gã thủ trưởng hiệp thương sau, Thanh Liên môn tân nhất nhiệm chương môn, do Phong Thần tiếp nhận.

Phong Thần mặc dù trước chưa bao giờ là Đạo Môn người, nhưng là vì vậy, hẳn có thể tránh hiềm nghi.

Cộng thêm qua nhiều năm như vậy, Phong Thần một mực ở âm thầm thực hiện chính mình Thủ Hộ Giả chức trách, cũng đủ để cho vài tên thủ trưởng cảm thấy an tâm.

Người đang nắm quyền chẳng qua là Đệ nhất người, nhưng thủ hộ Tinh Chi Bì Ngạn, nhưng là thiên thu đại sự, không cho lơ là, tuyệt không thể để cho một cái không tin được người đi xử lý Thanh Liên môn.

Kết quả là, trong một năm này, Phong Thần cùng Tử La ở Thần Châu các nơi, tìm một ít tư chất không tệ, lại không chỗ nương tựa cô nhi, dẫn vào Thanh Liên môn, tiến hành bồi dưỡng.

Bàn Long Các bên kia, là do trưởng lão Quỳnh Ngọc đại lý chức chương môn.

Hai người mặc dù có Tần Xuyên một đứa con trai như vậy, nhưng khi đó sẽ không thể nghiệm qua mang hài tử quá trình, bây giờ có nhiều đệ tử như vậy muốn giáo dục, cũng là bận rộn phi thường cao hứng.

Ẩn cư Yamanaka, đại có Thần Tiên Quyển Lữ mùi vị.

Yamanaka sương mù còn chưa tan đi đi, Thanh Liên môn đại môn luyện võ, đã có mười mấy năm sáu tuổi đến mười một mười hai tuổi tác không đợi nam nữ đứa bé, ở nơi nào luyện kiến thức cơ bản.

Từng cái hài tử luyện Thanh Liên môn trụ cột nhất Đoán Thể võ thuật, mỗi cái động tác cũng nhìn rất là ngây thơ, nhưng từng tở một khuôn mặt nhỏ nhắn cũng rất nghiêm túc.

Mặc thân Thanh Sam Phong Thần đứng ở những đệ tử này trước mặt, dạy bọn họ luyện công khẩu quyết, thỉnh thoảng chỉ điểm ra một ít chi tiết không may.

"Phong Thần ca ca! Người xem ai tới á!"

Một thân bễ hoa váy Tử La bính bính khiêu khiêu từ đằng xa chạy tới, sau lưng theo tới, dĩ nhiên là Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên.

Phong Thần hiển nhiên sớm liền phát hiện bọn họ đến, hướng Tần Xuyên hai người cười cười, "Các người tới rồi" .

Tần Xuyên cảm khái rất nhiều mà nhìn khối này hăn khi còn bé đã từng luyện võ trường mà, lại nhìn một chút những thứ này cẩn thận tỉ mỉ tiếp tục luyện công hài tử.

"Xem ra dùng không hai mươi năm, Thanh Liên môn liền muốn nhân tài đông đúc" .

"Hi hi, đó là Tự Nhiên, tiểu Bảo cha mẹ nhỡ quang làm sao nhìn lầm được", Tử La đứng ở một tấm trên băng đá, làm cho mình tốt lộ ra cao lớn một chút.

Tần Xuyên không còn gì để nói, "Nói cho người mấy lần, chớ kêu tên kia chứ" .

Tử La chu mỏ một cái, nhảy đến Phong Thần phía sau mặt, ôm Phong Thần cổ, làm nũng nói: "Phong Thần ca ca, con trai lại hung ta. . ."

"Ta hấn sao kia hung người! ? Là người lão mở miệng một tiếng tiểu Bảo tiểu Bảo có được hay không! ?" Tần Xuyên không nhịn được gương cao giọng nói.

Một bên Liễu Hàn Yên đẩy đẩy hấn, cau mày nói: "Người sẽ để cho mẹ gọi người mấy tiếng, cũng sẽ không như thế nào" .

Phong Thần tựa hồ thói quen hai mẹ con này trao đổi, sảo sảo nháo nháo, hấn nghe lại rất vui vẻ.

"Lần này tới, là định xong lập gia đình thời gian?" Phong Thần hỏi.

Tần Xuyên lúc này mới nghiêm túc một chút, đạo: "Ngay tại cuối tuần, ta tới báo cho biết các người, tốt cho các người trước thời hạn rời núi, Hàn Yên cha mẹ đều không ở, các người thì phải nhiều khổ cực một chút" .

"Ha ha. . . Con trai cưới vợ, làm cha mẹ làm sao biết khổ cực?" Phong Thần một cái tay đem phía sau Tử La xách xuống đến, đạo: "Không muốn làm nũng, mang các đệ tử đi ăn điểm tâm đi, Hồng Nhứ hấn cũng làm xong" .

Tử La nháy mắt mấy cái, hỏi Tần Xuyên: "Tiểu Bảo, con dâu, các người đói không? Cùng đi ăn?"

Tần Xuyên một trận cảm giác vô lực, than thở cười nói: "Chúng ta sẽ không ăn, ta đi cùng sư phó ta sư nương nói một tiếng, mặc dù bọn họ chắc chắn sẽ không tham gia, nhưng dù sao phải để cho bọn họ biết" .

Liễu Hàn Yên cũng gật đầu nói: "Mẹ, ta không đói bụng" .

Phong Thần cùng Tử La cũng không nói gì nhiều, để cho hai người thăm hỏi sức khỏe qua Phó Thanh Y sau, lại đi tìm hãn môn nhiều ngòi một chút, liền dẫn các đệ tử đi dùng cơm.

Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên chính là một đường đi tới cấm địa sơn cốc.

Tinh Chi Bì Ngạn chỗ bên ngoài hang, đã xây dựng lên một gian phòng trúc, bên trong chưng bày đơn giản, lại đầy đủ mọi thứ.

Nơi này ở không là người khác, đúng là Nạp Lan Sương.

Biết được Phó Thanh Y hôn phách vẫn tích trữ ở Tinh Chi Bì Ngạn bên trong, Nạp Lan Sương liền muốn yêu cầu tới xem một chút.

Không ngờ tới là, ngày đó Phó Thanh Y đem Tần Xuyên đưa ra Tinh Chi Bì Ngạn trong quá trình, đối với (đúng) Tinh Chi Bì Ngạn Đặc Tính có càng nhiều biết.

Kết quả là, Phó Thanh Y hôn phách chẳng những không có tiêu tan, ngược lại càng vững chắc, có thể bắt đầu trong thời gian ngắn mà cùng ngoại giới trao đổi.

Nạp Lan Sương ở trong cấm địa cùng Phó Thanh Y "Cách một đời" gặp lại, cảm niệm thương hải tang điền, liền lên ở chỗ này ẩn cư chủ ý.

Tần Xuyên cùng Nạp Lan Thấm đồng thời, ở chỗ này tạo căn này phòng nhỏ, cũng coi như tận một phần tâm.

Tần Xuyên hai người tới đạt đến lúc, Nạp Lan Sương cũng không trong phòng, không cần nghĩ cũng biết, nàng nhất định là đi vào theo Phó Thanh Y nói chuyện phiếm.

Đi quá rất dài lối đi, tiến vào nham tương vờn quanh dưới đất không gian.

Ở nóc Tinh Chi Bì Ngạn, chính có một đạo nhàn nhạt chùm ánh sáng, rơi trên mặt đất.

Chùm ánh sáng bên trong, Phó Thanh Y hồn phách trong suốt mà rõ ràng đứng, bên cạnh là đứng Nạp Lan Sương.

Nạp Lan Sương trên tay, chính nắm một cái điện thoại di động, tựa hồ đang cho Phó Thanh Y nhìn thứ gì.

"Ai? Các người thế nào đột nhiên tới?" Nạp Lan Sương thấy Tần Xuyên cùng Liễu Hàn Yên, không khỏi rất là ngoài ý muốn.

Tần Xuyên hai người tiến lên hành lễ cân nhắc, "Trước Hàn Yên sau khi tỉnh lại, liền nói muốn làm hôn lễ, cuối tuần hôn lễ liền muốn tổ chức, hai vị mặc dù không tham gia, có thể dù sao phải tới lên tiếng chào hỏi" .

"Người tiểu tử này, kết hôn đảo thành thực không ít, còn biết nhiều như vậy quy củ", Phó Thanh Y vui tươi hờ hợt đạo.

Tần Xuyên nhìn chùm ánh sáng bên trong hồn phách, cười hỏi: "Đối với (đúng) Tinh Chi Bì Ngạn hiểu thế nào, người rốt cuộc còn bao lâu nữa mới có thể sống lại?"

"Hừ, nói thật nhẹ nhàng, có thể vững chắc ta hồn phách, cũng là vận khí tốt mới làm được, người cho rằng là cánh cửa này Tổ Tiên sáng tạo Tinh Chi Bì Ngạn, có khinh địch như vậy không chế kỳ quy luật?" Phó Thanh Y cảm khái không thôi.

Nạp Lan Sương hoành hãn liếc mắt, "Ta xem người chính là ngoan ngoãn ở bên trong đợi đi, bởi như vậy, đời này người cũng phải trông coi ta, không ta sẽ không người nói chuyện với người, nhìn đem người buồn chán chết" .

"Ô kìa. . . Sương Sương, năm đó là bởi vì môn quy, ta mới chỉ tốt ném xuống người cô con gái, ta cũng vậy bị buộc bất đắc dĩ. . . Hãy cùng Tử La hai người bọn họ lỗ là một cái đạo lý, bây giờ ta chỉ là một Cô Hồn Dã Quỷ, trả thế nào hội ném xuống người thì sao?" Phó Thanh Y lấy lòng nói.

Tần Xuyên chú ý tới Nạp Lan Sương trên tay điện thoại di động, đạo: "Sư nương, điện thoại di động này ở chỗ này đều có tín hiệu?"

"Dĩ nhiên a, đây là ta để cho Thẩm Nhi cố ý giúp ta làm, là là có thể ở chỗ này lên mạng", Nạp Lan Sương giải thích: "Này Tinh Chi Bỉ Ngạn nếu cùng không gian cùng thời gian có liên quan, ta đây nghĩ (muốn) bây giờ nhân loại khoa học lý luận, rất nhiều có lẽ có thể giúp, ta cũng không hiểu những thứ này, ở nơi này tra nhiều chút tài liệu, cho sự phụ của người tham khảo một chút" .

Tần Xuyên bình tĩnh, biện pháp này ngược lại không tệ, đạo: "Ta lại nghĩ biện pháp thiết kế một máy có thể ở chỗ này sử dụng máy tính, tốt cho các người ở chỗ này cũng nhiều nhiều chút chuyện vui" .

Có tiên tri ở, Tần Xuyên đối với (đúng) loại này thiết kế cũng không cần phí bao nhiêu tâm tư.

...

Ba ngày sau, ở vào xa xôi vòng Cực Bắc, Băng Đảo.

Vạn trượng cực quang, còn như thượng đế ở toàn bộ chân trời vẽ tranh, số lớn sáng lạng màu sắc, nhuộm xuyên thấu qua toàn bộ Thương Khung.

Một chiếc chuyến du lịch sang trọng Tàu Thuyền, chính lạng lẽ dừng ở một cái đảo nhỏ bên.

Thuyền trên boong, Romane dạ phu gia Tộc tộc trưởng Natalie Á, cùng y Hạ gia tộc Y Hạ Phi Anh, đang nhìn cách đó không xa cái đảo trung ương, kia một tòa do thuần túy băng thật sự điêu khắc ra Băng Điêu lâu đài.

Băng Điêu thành tường, Băng Điêu đình Trụ, Băng Điêu đài cao, cùng vô số Băng Điêu hoa hồng.

Thật giống như một tòa trong giấc mộng mới phải xuất hiện lâu đài, băng tuyết thế giới , khiến cho người mê mẩn. . .

"Chúng ta thật không đi lên sao?" Bọc một món áo da Y Hạ Phi Anh, có chút mong đợi nhìn trên đảo tình hình.

Natalie Á lắc đầu, trong mắt mang theo âm mộ cùng chúc phúc: "Kiếm Ma các hạ nói, nơi đó không cần người khác tại chỗ, ai cũng không cho phép lên đảo" .

Y Hạ Phi Anh bất đắc dĩ cười cười: "Còn nghĩ làm tướng quân hôn lễ người chứng kiến, xem ra lần này là tới uống" .

Natalie Á nhìn nàng liếc mắt, "Y Hạ tiểu thư, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy, có thể ở chỗ này làm chứng, cũng đã rất lãng mạn sao?"

Y Hạ Phi Anh sửng sờ xuống, ngay sau đó thư thái gật đầu.

Lúc này, thì ở toà này băng tuyết trong lâu đài, ở mê người mà hùng vĩ laser chiếu khắp xuống, tổ chức đến một trận ấm áp hôn lễ.

Không có khách khứa bạn bè, không có thân thuộc, chỉ có đây đối với người mới.

"Ngươi là thế nào nghĩ đến, tới nơi này làm hôn lễ?"

Nhìn phảng phất thiên nhiên Thần Tích cực quang, một thân trắng tinh áo cưới Liễu Hàn Yên, lâm bầm hỏi bên người Tần Xuyên.

Tần Xuyên chính là thượng thức thể tử này một thân do Hồng Long ma pháp hiệp hội hỗ trợ chế tác áo cưới, phía trên kia khảm tràn đầy năng lượng ánh sáng ma pháp thủy tinh, khiến cho Liễu Hàn Yên cả người liền Uyển Như thiên sứ hạ xuống, tản ra nhu hòa thánh khiết huy hoàng.

"Ta biết ngươi không thích huyên náo, mặc dù tiệc rượu muốn làm, muốn với thân nhân bằng hữu đồng thời tiếp nhận bọn họ chúc phúc, nhưng hôn lễ. . . Ta cảm thấy phải trả là chúc với hai người chúng ta, mới hoàn mỹ nhất" .

"Người khác hôn lễ, đều là hồng hồng hỏa hỏa, nhiệt nhiệt nháo nháo, chúng ta như vậy. . . Cũng coi như hôn lễ sao?" Liễu Hàn Yên hỏi.

Tần Xuyên dặt tay nàng, ở nữ nhân bên tai đạo: "Đây không phải là cho người khác hôn lễ, đây chỉ là chúc tại chúng ta hôn lễ, ít nhất trong lòng người rất thích, không phải sao?"

Liễu Hàn Yên khoe miệng dâng lên một vệt nụ cười nhàn nhạt, ở cực quang chiếu rọi, xinh đẹp không thể tả.

Nàng đưa ra trắng nõn bàn tay trắng nõn, thả vào Tần Xuyên trước mặt.

"Thế nào?" Lúc này đối Tần Xuyên hỏi.

Liễu Hàn Yên đạo: "Chiếc nhẫn a, người sẽ không kết hôn không có chuẩn bị chứ?"

"Ta lúc trước không phải là đưa một mình người sao? Còn phải à?" Tần Xuyên sừng sốt một chút.

Liễu Hàn Yên trong con người xinh đẹp thoáng qua một vệt ranh mãnh vẻ, "Nhìn một cái cũng biết người không có dụng tâm chuẩn bị, chẳng lẽ dẫn ta tới nơi này, liền vì tránh mở người những còn lại đó nữ nhân chứ?"

Tần Xuyên thờ dài, ngoạn vị cười nói: "Mặc dù ta không mang chiếc nhẫn, nhưng ta có khác (đừng) muốn tặng cho người" .

"Cái gì?" Liễu Hàn Yên nghi ngờ.

Tần Xuyên bỗng nhiên đưa tay vào một nơi băng trong buổi hoa, lại lần nữa xuất ra tay lúc, đã ảo thuật như vậy, xuất ra một con gấu nhỏ con rồi!

Liễu Hàn Yên ánh mắt đông lại một cái, kia rõ ràng là chính mình cái kia cụt tay gấu con, bất quá. . . Cụt tay đã tiếp nối!

"Chuyện này. . . Gấu con không phải là ở phòng triển lãm sao?" Liễu Hàn Yên ngoài ý muốn hỏi.

Tần Xuyên ôn nhu cười nói: "Ta đem nó lấy ra, sau đó một châm một đường, dùng không sai biệt lắm một dạng tài liệu, tiếp nối cái tay này. Mặc dù kỹ thuật thô ráp điếm, nhưng dầu gì miễn cưỡng có thể nhìn. . ."

Liễu Hàn Yên nhận lấy gấu con, phát hiện kia cái tay gầy may vá nơi, đúng là thủ công làm.

"Người. . . Kẽ hở?" Liễu Hàn Yên lúng ta lúng túng mà nhìn nam nhân.

Tần Xuyên gật đầu một cái, nhẹ nhàng ôm chính mình Tân Nương, "Từ nay về sau, ta hy vọng người một đời, sẽ giống như cái này gấu con như thế, cũng sẽ không bao giờ đều có tàn khuyết" .

Liễu Hàn Yên thân thể mềm mại khẽ run thoáng cái, nâng lên vuốt tay, lúm đồng tiền đẹp dâng lên một vệt đỏ ửng.

"Lão công. . ."

Tần Xuyên sợ run xuống, ngay sau đó hỏi: "Người kêu ta cái gì?"

"Lão. . . Lão công", Liễu Hàn Yên yếu ớt nói.

Tần Xuyên cau mày, "To hơn một tí, ta không nghe được" .

Liễu Hàn Yên ánh mắt lộ ra một tia không vui, ngược lại dùng càng nhẹ giọng tin tức: "Chúng ta đi động phòng có được hay không?"

"Được a ! ! !" Tần Xuyên không chút nghĩ ngợi liền lớn tiếng trả lời.

Liễu Hàn Yên chợt một cước giẫm ở Tần Xuyên giày da bên trên, "Lúc này lỗ tai không điếc! ?"

"Ồ —— mưu sát chồng a! ! !"

Một tiếng đau cũng vui vẻ đến thanh âm, phá vỡ Bắc Cực hải không, vượt qua vạn đạo Hà Quang.

Một năm sau, thành phố Đông Hoa duyên hải bãi cát một bên, một đôi nam nữ chậm rãi đi, ở trên bờ cát lưu lại thật dài dấu chân.

"Lão bà, thế nào bụng của người hay lại là không có thay đổi gì? Thật có bầu sao?"

"Chẩn đoán được ta mang thai là người, có phải hay không, người cái này Đại Phu còn phải hỏi ta chẳng?"

"Hắc hắc", nam nhân gãi đầu một cái, ngượng ngùng cười hỏi: "Kia bụng của người bên trong có một tiểu sinh mệnh, là cảm giác gì?"

Phụ nữ có thai khẽ vuốt xuống bụng, cắn cắn môi mỏng, đạo: "Là được. . . Trong bụng đột nhiên có một vật nhỏ, cảm giác là lạ, không quá thoải mái. . ."

"Cái gì gọi là vật nhỏ? ! Đó là ta hài tử có được hay không! ?" Nam nhân mặt đầy buồn rầu.

Phụ nữ có thai tự nhiên cười nói, "Yên tâm đi, xem ở mặt mũi người bên trên, ta sẽ nương cho hãn an an ổn ổn ra đời. . ."

Nam nhân một trận phát điên mà than khổ lắc đầu, "Lão bà, người bây giờ có thể càng ngày càng miệng lưỡi trơn tru, trước khi kết hôn người có thể không phải như vậy, người đây đều là với ai học?"

Phụ nữ có thai hí ngược nhìn hãn, "Khả năng với người khác chung một chỗ lâu, liền bị làm hư đi. . ."

Chính đang nói đùa đang lúc, dậm đầu đi tới một người mặc rộng thùng thình á ma quần áo, tóc nâu trắng, lại mặt mũi hồng hào ông già.

Ông già mặt lộ vẻ đến ấm áp mỉm cười, đi tới nơi này đối với (đúng) vợ chồng trước mặt trạm định.

"Lão nhân gia, có chuyện gì sao?" Vợ chồng hai người cũng không nhận biết cái này lão giả xa lạ.

"Cũng không có chuyện gì, ta chỉ là từ trong nhà người cầm lại một món vốn là thuộc về ta đồ vật, cố ý tới với người báo cho biết một tiếng", ông già cười tủm tỉm, phát tay một cái bên trên, một khối đen thùi thiết bản.

"Vô Phong? !"

Tần Xuyên ngạc nhiên, ngay sau đó chợt tỉnh ngộ: "Người là Kiếm Thánh! ? Người không có chết! ?"

Ông già cười ha ha đến, cũng không trả lời: "Người tuổi trẻ, kiếm ở người nơi này, đã vô dụng. Đây là ta cha lưu lại một khối thiết, Cha ta lưu lại di vật, cho nên. . . Ta liền đem nó mang đi" .

Nói xong, ông già liền bước dài, hướng xa xa đi tới.

Tần Xuyên bận rộn đuổi kịp mấy bước, hỏi "Tiền bối! Có thể hay không báo cho ta biết, kia Vô Phong rốt cuộc là loại nào chất liệu! ? Vì sao có thể chịu đựng Thông Thần kiếm ý! ?"

Ông già bước chân nhất định, ánh mắt thâm thúy mà quay đầu liếc mắt một cái, hỏi ngược lại: "Kiếm là làm bằng vật liệu gì, này còn trọng yếu hơn sao?"

Tần Xuyên tâm thần rung một cái, theo bản năng quay đầu, ánh mắt Liễu Hàn Yên, cùng nàng bụng. . .

"Đúng vậy. . . Này cũng không trọng yếu", Tần Xuyên sáng tỏ thông suốt, phảng phất một cánh Tân Thế Giới đại môn, lại lần nữa rộng mở ở trước mặt hắn.

Ngẩng đầu lên, Tần Xuyên hô to: "Tạ Tạ tiên bối!"

Có thể tiếng nói kêu lên lúc, lại căn bản đã chưa già người thân ảnh, phảng phất hư không tiêu thất.

"Lão công, người đang ở đây nói chuyện với người nào?"

Liễu Hàn Yên lúc này đi tới, mặt đầy tò mò hỏi, đồng thời còn lăm lét nhìn trái phải xuống.

Tần Xuyên trong lòng hơi hồi hộp một chút, bất khả tư nghị hỏi: "Người nói cái gì? Ta ở nói chuyện với Kiếm Thánh a, người không phải mới vừa nhìn thấy lão nhân gia ông ta sao! ?"

"Kiếm Thánh? Kiếm Thánh tiên bối không phải là sớm thì khứ thế sao?"

Liễu Hàn Yên khốn hoặc đạo: "Ta mới vừa rồi nhìn người đột nhiên liền đứng tại chỗ, nghi thần nghi quỷ, thật giống như với ai nói chuyện phiếm, còn nhắc tới Vô Phong cái gì, rốt cuộc chuyện gì xảy ra à?"

Tần Xuyên há miệng, lúng ta lúng túng mà đứng ở trên bờ cát, nhìn xa xa ông già mới vừa rời đi phương hướng, cả người giật mình một cái. . .

Qua hồi lâu, Tần Xuyên cười ha ha mấy tiếng, muôn vàn cảm khái mà lắc đầu một cái.

Hắn nhẹ nhàng ôm thê tử bả vai, đạo: "Ta không sao, ta về nhà đi" .

"Rốt cuộc thế nào?"

"Thật không có chuyện. . . Ngược lại, hết thầy đều không trọng yếu" .

. . .

--Hết toàn bộ--

Đô Thị Trang Bức, Thăng Cấp Điên Cuồng, Chinh Chiến Ngoại Vực, Cường
Giả Trường Tồn... Chỉ tại Siêu Cấp Học Thân